# ΠΙΝΔΑΡΟΥ

## ΤΑ ΣΩΖΟΜΕΝΑ

**ΜΕΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΩΝ ΣΗΜΕΙΩΣΕΩΝ**

καὶ

ΠΙΝΑΚΟΣ ΤΩΝ ΛΕΞΕΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΜΟΥΣ Ε'.

ὑπὸ

Κ. ΚΛΕΑΝΘΟΥΣ

ΤΟΜΟΣ Γ'.

ΕΝ ΤΕΓΕΣΤΗ

Ἐκ τῆς Τυπογραφίας Μορτέῤῥα καὶ Σ.

1886.

# NEMEA

# ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΩΝ ΝΕΜΕΩΝ
## ΚΑΤΑ ΤΟΥΣ ΠΑΛΑΙΟΥΣ

Τὸν ἀγῶνα τῶν Νεμέων τινὲς μὲν ὑφ' Ἡρακλέους τεθεῖσθαί φασιν ἐπὶ τῇ τοῦ λέοντος ἀναιρέσει· οἱ δὲ οὐχ οὕτως, ἀλλὰ ἱστορίαν τινὰ λέγουσιν ἐπ' αὐτῷ, ὡς ἀπὸ τοῦ Ὀφέλτου μὲν πρότερον, νυνὶ δὲ Ἀρχεμόρου, ἀπὸ τοῦ μαντεύσασθαι τοῖς ἐπὶ Θήβας στρατευομένοις διὰ τοῦ ἰδίου θανάτου· ὁ δὲ ἀγὼν ἐπιτάφιος· καὶ γὰρ οὕτως ἀπὸ τῶν Ὁμηρικῶν δεικνύουσιν, ἐξ ὧν οὐδένα νικήσαντα ὑπὲρ στεφάνου εἰσάγει, οὐδὲ Νέστορα, τὸν πολλὰς νίκας ἑαυτοῦ πολλάκις ἐξηγούμενον· καί φασιν οὐδὲ ὄνομα τοῦ στεφάνου εἰδέναι τὸν ποιητὴν, ἀποδεικνύντες, ὡς οὐδαμοῦ παρὰ τῷ ποιητῇ εἴρηται· στεφάνας μὲν γὰρ λέγει, στεφάνους δὲ οὔ. Τῶν οἱ μὲν καλὰς στεφάνας ἔχον (Ὁμ. Ἰλιαδ. σ, 597).

---

### Ἄλλως. Ὑπόθεσις τῶν αὐτῶν.

Οἱ ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις παραβαλόντες τῇ Νεμέᾳ διψήσαντες συνέτυχον Ὑψιπύλῃ τῇ Λημνίᾳ φερούσῃ τὸν Λυκούργου τοῦ τοῦ Διὸς ἱερέως καὶ Εὐρυδίκης παῖδα Ὀφέλτην· ἡ δὲ ἀφηγήσατο αὐτοῖς εἴς τινα πηγὴν, καταλιποῦσα τὸν παῖδα ἔν τινι λειμῶνι, ὃν δράκων περιειληθεὶς, ἰὸν ἀφεὶς, ἀνεῖλεν· οἱ δὲ ὑποστρέψαντες, καὶ τὸ πάθος θεασάμενοι, τόν τε δράκοντα κτείνουσι, καὶ ἀγῶ-

να ἐπιτάφιον ἱστῶσι τριετηρικόν· ἠγωνίζοντο δὲ στρατιῶται καὶ παῖδες στρατιωτῶν· ὕστερον δὲ καὶ ἐπὶ τὸ δημοτικὸν πλῆθος ἔδραμεν· ἦν δὲ γυμνικὸς καὶ ἅρμα, οὐχὶ δίφρος οὐδὲ κέλης· ἔτυχε δὲ οὕτως Ὑψιπύλη ἐν Νεμέᾳ· ὡρισμένου παρὰ τῶν Λημνιάδων πᾶν τὸ ἄρσεν ἀναιρεθῆναι γένος, ἐκ πασῶν Ὑψιπύλη τὸν πατέρα Θόαντα, ἐνείρξασα κιβωτῷ, ἐφύλαττεν· ὕστερον δὲ μετὰ τὸ τοὺς Ἀργοναύτας ἐκπλεῦσαι, φανεροῦ γενομένου ταῖς Λημνιάσι τοῦ κατὰ τὸν Θόαντα, αὐτὸν μὲν κατεπόντωσαν ἐνείρξασαι τῇ κιβωτῷ, ἐψηφίσαντο δὲ καὶ κατὰ τῆς Ὑψιπύλης θάνατον· ἡ δὲ μαθοῦσα φεύγει· ἐν τοσούτῳ δὲ λησταῖς περιτυχοῦσα πιπράσκεται Λυκούργῳ· ἐν ἐκείνῳ δὲ τῷ καιρῷ κατὰ ζήτησιν οἱ παῖδες Θόας καὶ Εὔνεως παρέβαλον ἐν Νεμέᾳ. Εὐρυδίκης δὲ τῆς Λυκούργου γυναικὸς βουλομένης διὰ τὸν Ὀφέλτου θάνατον ἀνελεῖν τὴν Ὑψιπύλην, διὰ τοῦτό τε ἔν τινι τόπῳ λαθραίῳ κατακλεισάσης, Ἀμφιάραος μαντευσάμενος δείκνυσι τοῖς παισὶ τὴν Ὑψιπύλην· ἡ δὲ τοῦτο εὐτυχήσασα παρεκάλει τοὺς ἥρωας τοῖς παισὶν ἀγωνίσασθαι.

---

## Ἄλλως.

Τὰ Νέμεά φασιν ἄγεσθαι ἐπὶ Ὀφέλτῃ, τῷ Εὐφήτου καὶ Κρεούσης παιδί, ὃν Εὐφήτην ἐκάλεσαν οἱ Ἀργεῖοι, τελευτήσαντα ἐπὶ τὸν Θηβαϊκὸν πόλεμον· τοῦτον δὲ ἔτυχε τραφεύουσα Ὑφιπύλη, ἣν ᾔτησαν οἱ Ἀργεῖοι ὕδωρ· τῆς δὲ ἀπελθούσης ὑδρεύσασθαι, ὄφις ἐπελθὼν ἀνεῖλε τὸν παῖδα. Ἀμφιάραος δὲ τούτοις μαντευόμενος Ἀρχέμορον αὐτὸν ἐκάλεσεν, ὅτι αὐτοῖς ἀρχὴ μόρου ἐγένετο ὁ τοῦ παιδὸς θάνατος, ἐφ᾽ ᾧ καὶ τὸν ἀγῶνα διέθηκαν, τὴν Ὑφιπύλην παραμυθούμενοι· ἄλλοι δέ, ὧν ἐστι καὶ Αἰσχύλος, ἐπ᾽ Ἀρχεμόρῳ, τῷ Νεμέας παιδί· οἱ δέ, ἐπὶ τῷ Ταλαοῦ παιδί, Ἀδράστου δὲ ἀδελφῷ· εἰσὶ δέ τινες, οἳ καὶ παλαιότερον εἶναί φασι τὸν ἀγῶνα

τοῦ Θηβαϊκοῦ πολέμου· ἤθλησαν δὲ ἐν αὐτῷ περὶ στεφάνου μόνου, οὐκ ἐθελήσαντες δωροδοκεῖν, ἐν τιμῇ καθιστάντες τὸν ἀγῶνα· ὑπέσχοντο δὲ ἐκ τῶν λαφύρων ὑπονοστήσαντες ἀργυρίτην αὐτὸν ποιῆσαι· καὶ διὰ τοῦτο στεφανίτης πρῶτον ἐκλήθη· προέστησαν δὲ τοῦ ἀγῶνος καὶ Ἀργεῖοι καὶ Κορίνθιοι καὶ Κλεωναῖοι· ἐμπεδοῦντες δὲ αὐτὸν, τῷ Νεμεαίῳ ἀνέθηκαν Διΐ· ἐστέφοντο δὲ τὸ παλαιὸν ἐλαίᾳ, ὕστερον δὲ μετὰ τὴν συμφορὰν τῶν Μηδικῶν, ἐπὶ τιμῇ τῶν κατοιχομένων, σελίνῳ· οἱ δὲ ἐξ ἀρχῆς ἐπ' Ἀρχεμόρῳ τοῦτον τεθῆναι· ἔστι δὲ ἡ Νεμέα τῶν Ἀργείων τῆς χώρας μοῖρα, ὠνομασμένη ἀπὸ τῆς Σελήνης καὶ Διός· οἱ δὲ ἀπὸ τῶν βοῶν, τῶν ὑπὸ Ἄργου νεμομένων ἐν τῷ χωρίῳ, αἳ ἦσαν Ἥρας ἱεραί· οἱ δὲ ἀπὸ τῶν Δαναοῦ παίδων, οἳ κατενείμαντο καὶ ἐκληρούχησαν τὸ χωρίον.

---

## Ἄλλως.

Ὁ ἀγὼν ἐπιτάφιος ἐπὶ Ἀρχεμόρῳ, τῷ Λυκούργου τοῦ ἱερέως παιδὶ, καθ' ὃν καιρὸν οἱ ἑπτὰ τῶν Ἀργείων λοχαγωγοὶ ἐπεστράτευσαν Θηβαίοις, Πολυνείκει συμμαχοῦντες· οὗτοι γὰρ δυσφορήσαντες, ὅτι δὴ ἡ αὐτῶν χρεία αἰτία τῆς τοῦ παιδὸς ἀναιρέσεως γεγένηται, βραχεῖαν παραμυθίαν τῇ συμφορᾷ πορίζόμενοι λέγονται ἐπιτάφιον ἀγῶνα θέσθαι τὸν Νεμεαῖον, καθ' ὃν οἱ κριταὶ φαιὰς ἐσταλμένοι στολὰς κρίνουσι τοὺς ἀγωνιζομένους, ὑπόμνημα τοῦ πένθους ταῖς στολαῖς ἐμφανίζοντες· ὁ γὰρ ἀγὼν ἐπιτάφιος· ὕστερον δὲ νικήσας Ἡρακλῆς καὶ καταγωνισάμενος τὸν Νεμεαῖον λέοντα, ἐπεμελήθη τοῦ ἀγῶνος τὰ πολλὰ ἀνορθωσάμενος, καὶ Διὸς εἶναι ἱερὸν ἐνομοθέτησε· καί ἐστι τριέτὴς, τελούμενος μηνὶ Πανέμῳ, δωδεκάτῃ· ὁ δὲ ἀγὼν ἱππικός τε καὶ γυμνικός.

## Ἄλλως.

Καθ' ὃν καιρὸν οἱ ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις τῶν Ἀργείων λοχαγωγοὶ ἐπεστράτευσαν, Πολυνείκει συμμαχοῦντες, εἰς Λῆμνον τὴν Θρᾳκικὴν καταντήσαντες καὶ δίψει συσχεθέντες, συνέτυχον Ὑψιπύλῃ, τῇ Λημνίᾳ γυναικί, καὶ καθικέτευον, ἅτε τῶν ἐγχωρίων ἔμπειρον οὖσαν, ξυναγῆσαι ἐπὶ πότιμον ὕδωρ· τοῖς δὲ λοχαγοῖς τὴν ἀβλαβῆ χάριν ἀπονεῖμαι βουληθεῖσα, καταλιπεῖν ἐπί τινα τόπον τὸν Ἀρχέμορον, Λυκούργου τοῦ ἱερέως παῖδα, ὃν εἶχε πρὸς ἀνατροφήν, Ἀργεῖον τὸ γένος· ὄφιν δὲ τῆς χειᾶς ἐξελθόντα κατὰ τὴν Ὑψιπύλης ἀπουσίαν περιπλακῆναι τῷ παιδί, καὶ ταῖς σπείραις ἀποτεταμένον ἀποπνίξαι τὸ βρέφος· τοὺς δὲ ἐπανελθόντας τοξεῦσαι μὲν τὸν ὄφιν, σφόδρα δὲ ἐπὶ τῷ γεγονότι δυσφορῆσαι, ὅτι δὴ ἡ αὐτῶν χρεία αἰτία τῆς τοῦ παιδὸς ἀναιρέσεως γεγένηται, εἶτα τῇ συμφορᾷ βραχεῖαν παραμυθίαν ποριζόμενοι θάψαι τὸν παῖδα, καὶ ἐπιτάφιον ἀγῶνα θέσθαι τὸν Νεμεαῖον, καθ' ὃν κριταὶ φαιὰς ἐστολισμένοι στολάς, κρίνουσι τοὺς ἀγωνιζομένους, ὑπόμνημα τοῦ πένθους ταῖς στολαῖς ἐμφανίζοντες· ὁ γὰρ ἀγὼν ἐπιτάφιος· ὕστερον δὲ νικήσας Ἡρακλῆς, καὶ καταγωνισάμενος τὸν Νεμεαῖον λέοντα ἐπεμελήθη τοῦ ἀγῶνος τὰ πολλὰ ἀνορθωσάμενος καὶ Διὸς εἶναι ἱερὸν ἐνομοθέτησεν· ὁ δὲ στέφανος ἐκ χλωρῶν πλέκεται σελίνων· διαφέρει δὲ τοῦ κατὰ τὸν Ἰσθμόν, καθόσον ἐκεῖνος ἔχει ξηρὰ τὰ σέλινα· προέστησαν δὲ τοῦ ἀγῶνος πρῶτοι μὲν οἱ Κλεωναῖοι, εἶτα Κορίνθιοι, καί ἐστι τριετής, τελούμενος μηνὶ Πανέμῳ ιβ.' οὐκ ἐξὸν δὲ πρότερον, εἰ μὴ τοὺς ἀπὸ στρατιωτικοῦ γένους, ὕστερον δὲ ἐπιλειψάντων, καὶ τοῦ ἔτους διαλυθέντος, συνέβη τοὺς πάντας ἀγωνίζεσθαι· ὁ δὲ ἀγὼν ἱππικός τε καὶ γυμνικός

# ΝΕΜΕΑ

## ΕΙΔΟΣ Α'.

## ΧΡΟΜΙΩι ΑΙΤΝΑΙΩι

## ΑΡΜΑΤΙ.

Μέτρα κατὰ τοὺς Π. Σ. τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς καὶ ἐπῳδοῦ τοῦ εἴδους.

---

Ἡ στροφὴ καὶ ἀντίστροφος συνίσταται ἐκ κώλων δέκα.

Κῶλον 1. – ∸ ⏑ ∸ | ⏓ ∸ ⏑ ∸ Δίμετρον ἰαμβικὸν ἀκατάληκτον.

„ 2. – ∸ ⏑ ∸ | – ¦ ∸ ⏑ ⏑ | ∸ ⏑ ⏑ | ∸ Ἰαμβέλεγος.

„ 3. – ⏑ ⏑ | – ⏑ ⏑ | ∸ Δακτυλικὸν πενθημιμερές.

„ 4. – ∸ ⏑ ∸ | -- | ∸ ⏑ ⏑ | ∸ ⏑ ⏑ | ∸ Ἰαμβέλεγος.

„ 5. ∸ ⏑ ∸ – | ∸ ⏑ ∸ Εὐριπίδειον.

„ 6. ∸ ⏑ ⏑ | ∸ ⏑ ⏑ | – ⏑ ⏑ | ∸ – Τετράμετρον δακτυλικὸν ἀκατάληκτον τοῦ τελευταίου ποδὸς σπονδείου.

„ 7. ∸ ⏑ ∸ – | ∸ ⏑ ∸ Εὐριπίδειον

„ 8. ∸ ⏑ ∸ – | ∸ ⏑ ⏑ ∸ | ⏑ ⏑ ⏓ Τὸ καλούμενον Σαπφικὸν ἑνδεκασύλλαβον· ὅπερ ὅμως ἐνταῦθα ἔχει τὴν κατακλεῖδα οὐχὶ ἐξ ἰάμβου καὶ τῆς ἀδιαφόρου συλλαβῆς, ὥσπερ τὸ ἀληθὲς ἑνδεκασύλλαβον Σαπφικὸν, ἀλλὰ ἐκ πυῤῥιχίου καὶ τῆς ἀδιαφόρου.

Κῶλον 9. ∸ ⏑ ∸ – | ∸ ⏑ ∸ Εὐριπίδειον.

„ 10. – ∸ ⏑ ∸ | – ∸ ⏑ ∸ Ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον.

### Περὶ τῆς Ἐπῳδοῦ.

Ἑκάστη ἐπῳδὸς ἐκ κώλων ὀκτώ.

Κῶλον 1. ⏖́ ⏑ –́ ⏓ | –́ ⏑ –́ – Δίμετρον τροχαϊκὸν ἀκατάληκτον· ὁ πρῶτος ποῦς ἀντὶ τροχαίου ἐστὶ τρίβραχυς.

„ 2. –́ ⏑ ⏑ | –́ ⏑ ⏑ | – ⏑ ⏑ | –́ Δακτυλικὸν ἑφθημιμερές.

„ 3. –́ ⏑ ⏑ | –́ ⏑ ⏑ | –́ Δακτυλικὸν πενθημιμερές.

„ 4. ⏑ ⏑ – – | –́ ⏑ –́ – | –́ ⏑ –́ Ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάσσονος τρίμετρον καταληκτικὸν, τῆς δευτέρας συζυγίας τροχαϊκῆς, τῆς τρίτης τροχαϊκῆς καταληκτικῆς.

„ 5. –́ ⏑ –́ – | – ⏑ ⏑ – | ⏑ – ⏓ Τὸ καλούμενον Σαπφικὸν ἑνδεκασύλλαβον ὅμοιον τῷ ὀγδόῳ τῶν στροφῶν.

„ 6. ⏑ ⏑ – – | –́ ⏑ –́ – Ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάσσονος δίμετρον ἀκατάληκτον μετὰ διποδίας τροχαϊκῆς.

„ 7. –́ ⏑ –́ – | –́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ | ⏖́ – Τροχαϊκὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον. Ὁ τελευταῖος ποῦς σπονδεῖος, οὗ ἡ πρώτη μακρὰ ἀνελύθη εἰς δύο βραχείας· μόνον τῆς τετάρτης ἐπῳδοῦ ἡ δευτέρα συζυγία τοῦ ἀντιστοιχοῦντος κώλου ἔχει τὸν δεύτερον πόδα δάκτυλον ἀντὶ σπονδείου, ὡς ἐν τοῖς λοιποῖς κώλοις. Τὸ κῶλον τῆς δευτέρας ἐπῳδοῦ ἔχει κατὰ παράβασιν τοῦ μέτρου τὴν πρώτην συζυγίαν χορίαμβον.

8. –́ ⏑ –́ – | –́ ⏑ –́ Εὐριπίδειον.

---

## ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΕΙΔΟΥΣ.

Ἐπειδὴ ὁ κῶμος ἢ ἡ πομπὴ τελεῖται ἐν Ὀρτυγίᾳ περὶ τὸ ἱερὸν τῆς Ἀρτέμιδος· διὰ τοῦτο

ἐν τῷ προοιμίῳ ἀποτείνεται εἰς αὐτὴν ὁ ποιητὴς λέγων, ὅτι ἀπὸ σοῦ, ὦ Ὀρτυγία, ἄρχομαι τοῦ εἰς τὸν Χρόμιον ὕμνου, νομίζων, ὅτι θὰ εὐχαριστήσω τὸν Δία τὸν προστάτην τῆς Αἴτνης, τῆς νέας πόλεως τοῦ Χρομίου (ἀπὸ στ. 1-7). Τὸ δὲ αἴτιον τοῦ νὰ ὑμνήσω ἐστὶν ἡ ἐν Νεμέᾳ νίκη (ἀπὸ στ. 8-10). Κατασκευάζει ὁδὸν, δι' ἧς μεταβαίνει εἰς τοὺς ἐπαίνους τῆς Σικελίας (11-15), οἵτινες ἐκτείνονται ἀπὸ στ. 16-28. Ἐντεῦθεν μεταβαίνων εἰς τοὺς ἐπαίνους αὐτοῦ τοῦ Χρομίου ἐπαινεῖ πρῶτον τήν τε φιλοξενίαν αὐτοῦ καὶ τὴν γενναιότητα εἰς τὸ δειπνεῖν συχνάκις τοὺς πολίτας, δι' ὧν ἀποσβεννύει τὰς μέμψεις τῶν φθονούντων (ἀπὸ στ. 29-35.) Δεύτερον ἐπαινεῖ τήν τε σωματικὴν αὐτοῦ ἐπιτηδειότητα εἰς ἔργα ῥωμαλεότητος καὶ τὴν ἐν ταῖς μάχαις σύνεσιν καὶ πρόγνωσιν τοῦ νοὸς τοῦ Χρομίου (ἀπὸ στ. 36-43). Τρίτον ἐπαινεῖ τὸν Χρόμιον· διότι ἀναλίσκει τὸν πλοῦτον εἰς τὸ κατορθοῦν ἔργα ἔν τε τοῖς ἱεροῖς ἀγῶσιν ἔν τε ταῖς πρὸς τοὺς πολεμίους μάχαις ἄξια τοῦ κοινοῦ παρὰ πᾶσιν ἐπαίνου (στ. 44-49). Θέλων δὲ ὁ ποιητὴς νὰ προμαντεύσηται, ὅσα τὸ κοινὸν τῶν πολιτῶν τοῦ Χρομίου ἔχει νὰ ἐλπίζῃ καὶ νὰ προσδοκᾷ παρ' αὐτοῦ, ὅστις λίαν ἔτι νέος τοιαῦτα κατώρθωσε, διηγεῖται τὸν περὶ Ἡρακλέους μῦθον (ἀπὸ στ. 50- τέλους), ἵνα οἷς ὁ Τειρεσίας μαντεύεται περὶ τοῦ Ἡρακλέους, τὰ αὐτά πως προμαντεύωνται καὶ περὶ τοῦ Χρομίου οἱ Συρακούσιοι.

# ΕΙΣΑΓΩΓΗ.

«Ἐπιγέγραπται ὁ ἐπίνικος Χρομίῳ Αἰτναίῳ· Ἱέρων γὰρ οἰκιστὴς ἀντὶ τυράννου βουλόμενος εἶναι, Κατάνην ἐξελὼν Αἴτνην μετωνόμασε τὴν πόλιν, ἑαυτὸν οἰκιστὴν προσαγορεύσας, καὶ ἐν τοῖς ἀναῤῥήσεσιν ἔν τισι τῶν ἀγώνων (ὅρα Πυθ. Α.′) Αἰτναῖον ἑαυτὸν εἶπεν· ταὐτὸν δὲ (φησὶν ὁ Δίδυμος) εἰκὸς παθεῖν καὶ τὸν Χρόμιον ἑταίρῳ κεχρημένον αὐτῷ. Ἦν δὲ Χρόμιος ἡνίοχος Ἱέρωνος παιδόθεν· οὗτος ἅτε δὴ βασιλεῦσι συνὼν καὶ ἄριστος ὢν τὴν ἱππικὴν ἐπλούτησε, καὶ ἤρξατο ἀποστὰς τοῦ Ἱέρωνος καθ' ἑαυτὸν ἱπποτροφεῖν· νικᾷ δὲ νῦν ἵππων ἅρματι πρῶτον ἀγωνισάμενος». Π. Σ. Ἐνίκησε δὲ ὁ Χρόμιος τὴν παροῦσαν νίκην μετὰ τὴν κτίσιν τῆς Αἴτνης, ἧς πολίτης Αἰτναῖος γενόμενος, πρότερον Συρακούσιος ὢν, ἐνίκησεν ἴσως τὴν 76. Ὀλυμπ. ἡ δὲ ᾠδή, ὡς εἰκάζουσιν, ᾔσθη τὸ 4.ον τῆς 76. Ὀλυμπιάδος· ᾄδεται δὲ ἡ ᾠδὴ ἢ ἐν κώμῳ ἢ ἐν πομπῇ τελουμένῃ ἐν Ὀρτυγίᾳ πρὸς τὸ ἱερὸν τῆς Ἀρτέμιδος, ᾧ θὰ ἀφιερώσῃ τὸν στέφανον· τοῦτο δὲ συμπεραίνεται ἐκ τοῦ προοιμίου, ἐν ᾧ ἀποτείνεται πρὸς τὴν Ὀρτυγίαν καλῶν αὐτὴν Δ έ μ ν ι ο ν Ἀ ρ τ έ μ ι δ ο ς. Ὁ Χρόμιος καὶ ἰσχυρότατος τῷ σώματι καὶ ἀνδρειότατος ἐν ταῖς μάχαις ἐπεδείξατο μεγάλα ἔργα ἀρετῆς καὶ φρονήσεως ἐν αὐταῖς. Τὰς μεγάλας αὐτοῦ πολεμικὰς ἀρετὰς καὶ ἀνδραγαθίας καὶ ἐν τῇ παρούσῃ ᾠδῇ ἐπαινεῖ καὶ ἐν τῇ Θ.′ τῶν Νεμέων· καὶ οἱ Π. Σ. πολλὰ ἀναφέρουσι περὶ τοῦ ἥρωος τούτου καὶ περὶ τῶν πρὸς τὴν πατρίδα ἐν τοῖς πολέμοις ὑπηρεσιῶν αὐτοῦ.

---

Σ. ά. Κ. ι'.

ΑΜΠΝΕΥΜΑ σεμνὸν Ἀλφεοῦ,
Κλεινᾶν Συρακοσσᾶν θάλος, Ὀρτυγία,
Δέμνιον Ἀρτέμιδος,

— Στ. 1-7. Ἄμπνευμα . . . χάριν] «ὁ νοῦς· ὦ σεμνότατον ἀνάπαυμα τοῦ Ἀλφειοῦ, τῶν Συρακουσῶν καὶ τῆς Σικελίας κόσμε καὶ βλάστημα, τῆς Ἀρτέμιδος ἐνδιαίτημα καὶ τῆς Δήλου ἀδελφή· ἀπὸ σοῦ, ὦ Ὀρτυγία, ὁ ἡδυεπὴς ὕμνος τὴν ὁρμὴν ἔχει, ὥστε θεῖναι καὶ πληρῶσαι ἔπαινον μέγαν τῶν ὀξυτάτων ἵππων Διὸς ἕνεκεν τοῦ ἐν Αἴτνῃ». Π. Σ. — ἄμπνευμα Ἀλφεοῦ] «ἡ δὲ Ὀρτυγία πρότερον μὲν οὖσα νῆσος εἶτα προσχωθεῖσα χεῤῥόνησος γέγονε» Π. Σ. (ὅρα Σημ. Ὀλυμ. ΣΤ'. 156.) Καλεῖ λοιπὸν τὴν χεῤῥόνησον ταύτην, τὴν Ὀρτυγίαν, ἀνάπαυμα τοῦ Ἀλφεοῦ, ἢ διότι ἐρασθεὶς ὁ Ἀλφειὸς τῆς Ἀρτέμιδος ἐδίωξε μέχρι Ὀρτυγίας, ὅπου καταλαβὼν αὐτὴν ἀνεπαύθη (παράβαλ. πρὸς Πυθ. Α'/Β'. 13.), διὸ λέγει κατ' εὐφημισμὸν σ ε μ ν ό ν· ἢ διότι ἐρασθεὶς τῆς Ἀρεθούσης καὶ μὴ ἀρεσκομένην γήμασθαι διώξας ἐπεραιώθη εἰς τὴν κατὰ τὰς Συρακούσας Ὀρτυγίαν (Παυσαν. Ε'. 7.), ὅπου ἀνεπαύθη μὲν, οὐκ ἔτυχε δὲ τῆς εὐνῆς, αὐτὸς μὲν μεταβληθεὶς εἰς ποταμὸν, τῆς δὲ Ἀρεθούσης εἰς πηγήν· διὸ καὶ τίθησι κατὰ τὴν κυρίαν σημασίαν τὴν λέξιν «σεμνὸν» Ὅθεν ὁ νοῦς διττὸς, ἢ «ὦ Ὀρτυγία, ἐν ᾗ ὁ Ἀλφειὸς ἀνεπαύθη συνευνασθεὶς σεμνῶς σὺν τῇ Ἀρτέμιδι»· ἢ «ὦ Ὀρτυγία, ἐν ᾗ ὁ Ἀλφειὸς ἀνεπαύθη μὲν, σεμνῶς δὲ, ἐπεὶ οὐ συνευνάσθη τῇ Ἀρεθούσῃ». — Δέμνιον Ἀρτέμιδος] «Ὁ μὲν Ἀρίσταρχος τὴν Ὀρτυγίαν ἀκούει διὰ τὸ κατ' ἐνίους αὐτόθι δοκεῖν αὐτὴν γεγεννῆσθαι· ἔνιοι δὲ

Δάλου κασιγνήτα· σέθεν ἁδυεπὴς
Ὕμνος ὁρμᾶται θέμεν
Αἶνον ἀελλοπόδων μέγαν ἵππων,
Ζηνὸς Αἰτναίου χάριν·
Ἅρμα δ᾽ ὀτρύνει Χρομίου Νεμέα
Θ᾽, ἔργμασιν νικαφόροις
Ἐγκώμιον ζεῦξαι μέλος.

Ἀ. ά. Κ. ί.

Ἀρχαὶ δὲ βέβληνται θεῶν

---

ἱστορικώτερον ἀκούουσι· τὸν γὰρ Ἀλφειόν φασι ἔρωτι ἁλόντα τῆς Ἀρτέμιδος ἐπιδιῶξαι αὐτὴν ἄχρι τῆς Σικελίας· τοῦ δὲ τέλους τῆς διώξεως αὐτόθι γενέσθαι· διὰ τοῦτο δὲ καὶ τὴν Ἄρτεμιν Ἀλφειώαν προσαγορεύεσθαι, καὶ ἐν Ὀλυμπίᾳ δὲ ὁ Ἀλφειὸς τῇ Ἀρτέμιδι συναφίδρυται· καὶ τὴν ποταμίαν δὲ Ἄρτεμιν ἔνιοι παρὰ τῷ Πινδάρῳ ἀκούουσι διὰ τὸ ἐπ᾽ αὐτῇ τοῦ Ἀλφειοῦ πάθος» Π. Σ. ἔστι δὲ καὶ ἱερὸν τῆς Ἀρτέμιδος ἐν Ὀρτυγίᾳ· ὥστε καλῶς λέγεται αὕτη δέμνιον Ἀρτέμιδος — Δάλου κασιγνήτα] «εἴωθεν ὁ Πίνδαρος μετάγειν τὰς ὁμωνυμίας, ὥστε τὸ λεχθὲν ἐπὶ τῆς εἰς Δῆλον Ὀρτυγίας, τοῦτο ἐπὶ τῆς πρὸς Συρακούσαις μετήχθη· ἔνιοι δὲ κασιγνήτην ἀκούουσιν ἀντὶ τοῦ συγγενῆ διὰ τὴν ὁμοιότητα· κοινὰ γὰρ τὰ ἐφ᾽ ἑκατέρας ἱστορούμενα· καὶ γὰρ ἡ νῆσος Δῆλος καὶ ἡ Ὀρτυγία ἡ ἐν Συρακούσαις, νῆσοι, καὶ ὑπεδέξαντο θεοὺς ἀμφότεραι· καὶ ἐν μὲν Δήλῳ ὁ Νεῖλος διὰ πελάγους φερόμενος ποιεῖ τὴν κρήνην Ἰνωπόν, ἐν δὲ τῇ πρὸ τῶν Συρακουσῶν Ὀρτυγίᾳ ὡσαύτως ὁ Ἀλφειὸς ποιεῖ τὴν Ἀρέθουσαν». Π. Σ. — σέθεν . . . ἵππων] Ταῦτα ἐπιτείνουσιν ἔτι μᾶλλον τὴν εἰκασίαν, ὅτι ἡ νίκη αὕτη ἐγένετο τῷ Χρομίῳ πρὶν ἔτι μετοικήσῃ ἀπὸ Συρακουσῶν εἰς Αἴτνην, ἧς ἐγεγόνει ἤδη πολίτης· διότι τὸ νὰ προοιμιάζηται ἐκ τῆς Ὀρτυγίας, νὰ λέγῃ, ὅτι ἡ

Ὀρτυγία ἐστὶν ἡ πρώτη ἀρχὴ καὶ αἰτία τοῦ νὰ νικήσωσιν οἱ ἵπποι τοῦ Χρομίου, ταῦτα οὐδὲν ἄλλο σημαίνουσιν, ἢ ὅτι ὁ Χρόμιος οἰκῶν ἔτι ἐν Συρακούσαις εἶχε τὰ ἱπποτροφεῖα ἐν Ὀρτυγίᾳ, ὅπου καὶ ὁ Ἱέρων· ὁ νοῦς «ὁ ὕμνος ἀπὸ σοῦ ἄρχεται, ὦ Ὀρτυγία· διότι σὺ ἔχεις τὰ ἱπποτροφεῖα καὶ τρέφεις καλῶς τοὺς ἵππους καὶ καθιστάνεις αὐτοὺς ἀξίους νίκης· ἀπὸ σοῦ λοιπὸν ἄρχεται νὰ ἐπαινῇ τοὺς ἵππους τοῦ Χρομίου ἐπὶ τῇ νίκῃ». Τὸ δὲ ὕμνος ἄρχεται ἐστι προσωποποιΐα ἀντὶ τοῦ ἐγὼ ὑμνῶν ἀπὸ σοῦ ἄρχομαι. — Ζηνὸς Αἰτναίου χάριν] Ὁ Π. Σ. ἑρμηνεύει «ἕνεκεν τοῦ ἐν Αἴτνῃ Διός» ἐννοῶν κατὰ τὸν παρὰ τοῖς Π. Σ. Δίδυμον οὕτως «θέμεν αἶνον (νὰ συνθέσῃ ἔπαινον), ἵνα ᾀσθῇ ἐν τῇ πανηγύρει τοῦ Αἰτναίου Διός»· διότι «ἐν τῷ ἀγῶνι καὶ ἐν τῇ πανηγύρει τοῦ Αἰτναίου Διὸς ἦγον οἱ περὶ τὸν Ἱέρωνα τοὺς ἐπὶ τοῖς στεφανίταις ἀγῶσι πεποιημένους ἐπινίκους καὶ ᾖδον· πιθανὸν οὖν φησιν ὁ Δίδυμος καὶ τὸν ἐπὶ τῆς Χρομίου Νεμεακῆς νίκης ἐπίνικον ἕνεκα τούτου συντετάχθαι, ὑπὲρ τοῦ μέλλειν αὐτὸν ὑπὲρ τῆς πανηγύρεως ᾀσθήσεσθαι». Π. Σ. Ὁ δὲ Heynius ἐκλαμβάνει τὸ «Διὸς Αἰτναίου» λίαν συνεκδοχικῶς ἀντὶ τῆς νεοκτισθείσης Αἴτνης, ἑρμηνεύων «Ζηνὸς Αἰτναίου χάριν, decus novae coloniae Aetnae». Ἴσως ὀρθοτέρα πασῶν τῶν ἐξηγήσεών ἐστιν αὕτη «Αἶνον (γενησόμενον) τέρψιν καὶ χαρὰν τοῦ Αἰτναίου Διός»· ἤτοι ἐπεὶ ἡ νέα πόλις Αἴτνη ἐστὶν ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Αἰτναίου Διός· ὁ δὲ Χρόμιος πολίτης ταύτης τῆς πόλεως· ὁ Ζεὺς ἔδωκε τὴν νίκην τῷ Χρομίῳ· δοὺς δὲ τὴν νίκην, εἰκὸς καὶ νὰ χαρῇ ἐπὶ τῷ αἴνῳ.

— Στ. 8-10. Ἅρμα . . . μέλος] «Τὸ ἅρμα δὲ τοῦ Χρομίου καὶ ἡ Νεμέα, ἐν ᾗ τοῦτο εἰργάσατο ἔργα, τὴν νίκην τῷ Χρομίῳ ἐπενεγκόντα, ὀτρύνει με νὰ συνθέσω αὐτῶν τούτων τῶν ἔργων ἐγκώμιον».

— Στ. 11-15. Ἀρχαὶ δὲ . . . φιλεῖ] κατασκευάζει, ἤτοι αἰτιολογεῖ τὴν ἡγουμένην πρότασιν. Ὅθεν τὸ πρῶτον

Κείνου σὺν ἀνδρὸς δαιμονίαις ἀρεταῖς.
Ἔστι δ' ἐν εὐτυχίᾳ
Πανδοξίας ἄκρον· μεγάλων δ' ἀέθλων
Μοῖσα μεμνᾶσθαι φιλεῖ.
Νῦν ἔγειρ' ἀγλαΐαν τινὰ νάσῳ,
Τὰν Ὀλύμπου δεσπότας
Ζεὺς ἔδωκεν Φερσεφόνᾳ· κατένευ-
σέν τέ οἱ χαίταις, ἀρι-
ριστεύοισαν εὐκάρπου χθονὸς

Ἐ. ά. Κ. ή.

Σικελίαν πίειραν ὀρθώ-

---

δέ ἐστιν ἀντὶ τοῦ γάρ. Ὁ νοῦς «διότι τῶν νικηφόρων τούτων ἐργμάτων, ὡς οἰκοδομῆς, κατέθεσαν τὰς ἀρχὰς καὶ τὰ θεμέλια οἱ θεοὶ ἕνεκα τῶν δαιμονίων ἀρετῶν ἐκείνου τοῦ ἀνδρὸς (τοῦ Χρομίου)· ἐν δὲ τῇ εὐτυχίᾳ ταύτῃ, ἤτοι ἐν τῇ οἰκοδομήσει τῶν νικηφόρων τούτων ἐργμάτων, δηλονότι ἐν τῇ νίκῃ, ὑπάρχει τὸ ἄκρον τῆς πανδοξίας· ἡ δὲ Μοῦσα ἀγαπᾷ νὰ ᾄδῃ μεγάλα ἆθλα, ἔργματα νικαφόρα. Τούτου λοιπὸν ἕνεκα τὸ ἅρμα τοῦ Χρομίου καὶ ἡ Νεμέα ἀναγκάζουσί με νὰ συνθέσω μέλος ἐγκώμιον τούτων». — ἀρχαὶ θεῶν βέβληνται] «ἀρχαὶ καὶ θεμέλια θεῶν ἐτέθησαν ἐν τῇ οἷον οἰκοδομήσει τῶν νικηφόρων ἐργμάτων»· Τὸ θεῶν ἐστι γενικὴ ὑποκειμενικὴ τοῦ ἀρχαί. Τί δὲ ἦσαν αἱ ἀρχαὶ αὗται, ἃς οἱ θεοὶ κατέβαλον; ἡ εὔνοια αὐτῶν· διότι ἄνευ τῆς εὐνοίας τῶν θεῶν

---

στ. 16. Νῦν ἔγειρ' ἐστὶν ἡ κοινὴ γραφή, ἣ καὶ πρὸς τὸ μέτρον καλῶς ἔχει· διότι ὁ πρῶτος ποῦς ἀντὶ δακτύλου ἐστὶν ἀμφίμακρος. Ἕτεροι τὴν γραφὴν ταύτην διώρθωσαν εἰς Νῦν ἔγερ' ἀντὶ τοῦ ἤγειρε, δηλονότι ὁ Χρόμιος. Ἐγένετο δὲ καὶ ἐξ ἁπλῆς εἰκασίας διόρθωσις Σπεῖρέ νυν.

οὐδὲν δυνατὸν γενέσθαι. — σὺν ἀρεταῖς] Ἡ σ ὺ ν ἐνταῦθα μετέπεσεν εἰς τὴν σημασίαν τῆς δ ι ὰ μετὰ αἰτιατικῆς· διότι «οἱ θεοὶ ἔβαλον τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς βάσεις τοῦ οἰκοδομήματος τῆς νίκης τῇ βοηθείᾳ τῶν δαιμονίων ἀρετῶν (σὺν . . . ἀρεταῖς)» σημαίνει συνεκδοχικῶς «ἔθεσαν τὰς ἀρχὰς ἐξ αἰτίας τῶν ἀρετῶν». — Ἔστι δὲ . . . ἄκρον] «ἐν δὲ τῇ εὐτυχίᾳ ταύτῃ, καθ' ἣν βέβληται ὡς θεμέλιον ἡ εὔνοια τῶν θεῶν, ἐφ' ἧς ἐπῳκοδομήθη ἡ νίκη, τὰ ν ι κ α φ ό ρ α ἔ ρ γ μ α τ α, ὑπάρχει, ἐγένετο ἡ μεγίστη δόξα. — μεγάλων . . . φιλεῖ] ταῦτα κατακλείουσι τὴν αἰτιολογίαν. «Ἐπειδὴ ἐκ τῆς εὐνοίας τῶν θεῶν συνέβη ἡ νίκη, καὶ ἐπειδὴ ἡ Μοῦσα φιλεῖ μεμνῆσθαι, νὰ ᾄδῃ μεγάλα ἆθλα, οἷά ἐστι τὰ νικηφόρα ἔργματα τοῦ Χρομίου· διὰ ταῦτα ὀτρύνομαι ζ ε ῦ ξ α ι ἐ γ κ ώ μ ι ο ν μ έ λ ο ς».

— Στ. 17-18. Τὰν . . . Φερσεφόνᾳ] «Λέγεται δὲ ἡ πᾶσα Σικελία ἐξ ἀρχῆς Δήμητρος καὶ Κόρης, τοῦ Διὸς οὕτως ἐξ ἀρχῆς βουληθέντος». Π. Σ. Ἕκαστος κατανοεῖ, ὅτι ὁ μῦθος οὗτος ὁ ὑπὸ τοῦ Π. Σ. μνημονευόμενος ἀναφέρεται εἰς τὴν (κατὰ Στράβωνα βιβ. στ'. 273.) ὑπὸ πάντων θρυλλουμένην ἀρετὴν τῆς Σικελικῆς χώρας.

— Στ. 19-22. κατένευσέν τε . . . ἀφνεαῖς] «καὶ κατένευσεν αὐτῇ τῇ Περσεφόνῃ ὁ Ζεὺς τὴν πίειραν καὶ παχύγειον Σικελίαν, ὥσπερ ἐστὶ ἀρίστη πάσης εὐκάρπου γῆς, οὕτω νὰ καταστήσῃ ἐπισημοτάτην ἐπὶ καλλίσταις καὶ πλουσίαις πόλεσιν». — ἀριστεύοισαν εὐκάρπου χθονός] ἴσον «ἔχουσαν χώραν ἀρίστην πασῶν τῶν λοιπῶν εὐκάρπων χωρῶν». — ὀρθώσειν] πολυθρύλλητον νὰ ποιήσῃ (ὁ Ζεύς)». — κορυφαῖς . . . ἀφνεαῖς] «ἐπὶ τῷ ἐξόχῳ κάλλει τε καὶ πλούτῳ τῶν πόλεων». Ἡ γενικὴ π ο λ ί ω ν οὐ σημαίνει πόλεων τῶν ἐν τῇ Σικελίᾳ· ἀλλ' ἔστι γενικὴ παραθετικὴ «πασῶν τῶν ἁπανταχοῦ πόλεων» καὶ ὥσπερ τὸ κ ο ρ υ φ ὰ ς ἀ ρ ε τ ῶ ν ('Ολυμπ. Α'.

σειν κορυφαῖς πολίων ἀφνεαῖς·
Ὤπασε δὲ Κρονίων
Πολέμου μναστῆρά οἱ χαλκεντέος
Λαὸν ἵππαιχμον, θαμὰ δὴ καὶ Ὀλυμ-
πιάδων φύλλοις ἐλαιᾶν
Χρυσέοις μιχθέντα· πολλῶν ἐπέβαν
Καιρὸν, οὐ ψεύδει βαλών.

Σ. β'. Κ. ι'.

Ἔσταν δ' ἐπ' αὐλείαις θύραις
Ἀνδρὸς φιλοξείνου καλὰ μελπόμενος,
Ἔνθα μοι ἁρμόδιον

---

22.) σημαίνει τὰς ἐξαιρέτους ἀρετὰς πασῶν τῶν ἀρετῶν, οὕτω καὶ ἐνταῦθα κορυφαῖς πολίων σημαίνει ταῖς ἐξαιρέτοις πασῶν τῶν πόλεων. Προστίθησι δὲ καὶ τὸ ἐπίθετον ἀφνειαῖς, ἵνα δείξῃ, ὅτι τὸ ἐξαίρετον καὶ ἔξοχον τοῦτο μέμικται καὶ τῷ πλούτῳ. Ὅθεν δύναται νὰ ἑρμηνευθῇ οὕτω πως «ἐπὶ τῷ ἐξόχῳ κάλλει καὶ πλούτῳ πόλεων, ὅπερ οὐδεμία τῶν ἄλλων ἀλλαχοῦ πόλεων ἔχει».

— Στ. 23-27. Ὤπασε . . . μιχθέντα] «ὁ νοῦς· παρέσχε δὲ πρὸς τοῖς εἰρημένοις ὁ Ζεὺς αὐτῇ γενναίων ἀνδρῶν καὶ πολεμικῶν πλῆθος, ὥστε δι' ὅπλων μεμνῆσθαι τῶν πολεμικῶν καὶ ἱππαιχμίαις εὐδοκιμεῖν». Π. Σ. «οὐ μόνον δὲ εἰς τὰ τοῦ πολέμου δραστηρίους ἀπέδειξε τοὺς Σικελιώτας, ἀλλὰ καὶ Ὀλυμπιονίκας» — πολέμου μναστῆρα] «οἷον μνήμονα πολέμου, ἐπιστήμονα, οὐκ ἀμελοῦντα τῶν πολεμικῶν, ἀλλὰ κατατιθέμενον ἐν τῷ νῷ, ὅτι δεῖ παρασκευάζεσθαι εἰς τὰ πολεμικὰ διόλου· ὅμοιον τῷ Μήστωρες ἀϋτῆς. (Ἰλιάδ. δ. 328.)» Π. Σ.

---

στ. 29. Εὕρηται ἐν χειρογρ. καὶ ἐπαυλείαις ἀντὶ τῶν ἐπ' αὐλείαις.

— Στ. 28. Πολλῶν ἐπέβαν καιρὸν . . . βαλών] «πολλῶν ἐπέβην καὶ ἡψάμην ἐγκωμίων τῆς Σικελίας καιροῦ δοθέντος ἐκ τῆς νίκης τοῦ Σικελοῦ Χρομίου, πάντα δὲ ταῦτα εἶπον οὐ ψευδῶς, ἀλλὰ ἀληθῆ». — πολλῶν ἐπέβαν] «Πολλοὺς ἐπαίνους εἶπον περὶ Σικελίας». — καιρὸν] Ἀναπλήρου τὸν νοῦν τοῦ ποιητοῦ οὕτως «νοήσας τὸν καιρόν» (ὅρα Ὀλύμπ. ΙΓ.' 68. καὶ Σημ. Πυθ. Α.' 157. καὶ τὴν Σημ.), ἢ κατὰ τὸν Π. Σ. «κατὰ καιρόν». Τίς δέ ἐστιν ὁ καιρός, ὃν ἐννοήσας, (ἢ καθ' ὃν) εἶπον τοὺς πολλοὺς τούτους ἐπαίνους περὶ τῆς Σικελίας; ὁ καιρός, ὃν παρέχει ὁ νικητὴς Σικελὸς ὤν. — βαλὼν] τὴν Σικελίαν «ἐπαινέσας (αὐτὴν) οὐ μετὰ ψεύδους». Ἔστι δὲ τὸ οὐ ψεύδει βαλὼν (αὐτήν), μεταποίησίς τις τοῦ (Ὁμ. Ὀδυσσ. ε. 479). ἠέλιος φαέθων ἀκτῖσιν ἔβαλλεν.

— Στ. 29-30. Ἔσταν δὲ . . . μελπόμενος] ἐῶν τοὺς ἐπαίνους τῆς Σικελίας ἔρχεται εἰς τοὺς προσωπικοὺς ἐπαίνους αὐτοῦ τοῦ Χρομίου· καὶ πρῶτον ἐπαινεῖ μέχρι στ. 35. τὴν φιλοξενίαν τοῦ ἀνδρός· εἶτα δὲ τὰς ἄλλας ἀρετὰς αὐτοῦ «Ἤδη ἃς ἐάσω τοὺς ἐπαίνους τῆς Σικελίας καὶ ἃς ᾄσω τὰ καλὰ τοῦ Χρομίου». Ἡ ᾠδή, ὡς εἴπομεν ἐν τῇ εἰσαγωγῇ, ᾄδεται ἢ ἐν κώμῳ τελουμένῳ ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Χρομίου, ἢ ἐν πομπῇ πρὸς τὸ ἱερὸν τῆς Ἀρτέμιδος· καὶ ἂν μὲν ἡ ᾠδὴ ᾄδηται ἐν κώμῳ, ἑρμηνευτέον τὸ χωρίον οὕτω «ἵσταμαι κωμάζων ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Χρομίου (ἔσταν ἐπ' αὐλείαις θύραις), ἵνα ᾄσω (μελπόμενος) τὰ καλὰ οὐχὶ μόνον τῆς Σικελίας, ἀλλὰ καὶ αὐτοῦ τοῦ Χρομίου, ἀνδρὸς φιλοξένου». Ἐὰν δὲ ᾄδηται ἐν πομπῇ, ὑποθετέον, ὅτι διαβαίνουσα αὕτη τὴν περὶ τὴν θύραν τῆς αὐλῆς τῆς οἰκίας τοῦ Χρομίου ὁδὸν ἵσταται ἐπ' ὀλίγον· ᾄδοντος τοῦ χοροῦ ἔσταν δ' ἐπ' αὐλείαις κ. λ.

— Στ. 31-33. Ἔνθα μοι . . . δόμοι ἐντί] Καλέσας τὸν Χρόμιον φιλόξενον περιγράφει ἐνταῦθα τὰ

Δεῖπνον κεκόσμηται, θαμὰ δ' ἀλλοδαπῶν
Οὐκ ἀπείρατοι δόμοι
Ἐντί· λέλογχε δὲ μεμφομένοις ἐσ-
λὸς ὕδωρ καπνῷ φέρειν
Ἀντίον· τέχναι δ' ἑτέρων ἕτεραι.
Χρὴ δ' ἐν εὐθείαις ὁδοῖς
Στείχοντα μάρνασθαι φυᾷ.

Ἀ. β'. Κ. ι'.

Πράσσει γὰρ ἔργῳ μὲν σθένος,
Βουλαῖσι δὲ φρὴν, ἐσσόμενον προϊδεῖν,

---

ἔργα οὐ μόνον τῆς φιλοξενίας αὐτοῦ· ἀλλὰ καὶ τῆς πρὸς τοὺς πολίτας γενναιότητος, ἅπερ ἐστὶ τὸ εἶναι ἀεὶ ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ δεῖπνον παρεσκευασμένον τοῖς τε πολίταις καὶ τοῖς ξένοις. — μοι κεκόσμηται] ταῦτα ὁ χορὸς λέγει ὡς ἀπὸ μέρους τῶν πολιτῶν. Ὅθεν τό μοι ἐστὶν «ἡμῖν τοῖς πολίταις»· κεκόσμηται δὲ οὐχὶ σήμερον, ὅτε ἄγεται κῶμος ἢ πομπὴ, ἀλλὰ καθ' ἑκάστην· ἢ τοὐλάχιστον τὸ θαμὰ συναπτέον οὐ μόνον τῷ ἐντὶ, ἀλλὰ καὶ τῷ κεκόσμηται. — ἀλλοδαπῶν οὐκ ἀπείρατοι ἐντὶ] «ὑποδέχονται ξένους».

— Στ. 34-35] λέλογχε . . . φέρει ἀντίον] Παρὰ τοῖς Π. Σ. ὑπάρχουσι πολλαὶ διάφοροι ἀλλήλων ἑρμηνεῖαι τοῦ χωρίου τούτου· οἱ νεώτεροι ὅμως ὀρθῶς ἡρμήνευσαν «Ἐπέτυχεν ὁ Χρόμιος διὰ τῆς πρός τε τοὺς πολίτας καὶ ξένους ἐλευθεριότητος ἀγαθῶν ἀνδρῶν φίλων, οἷς χρῆται κατὰ τῶν μεμφομένων αὐτῷ ὡς ὕδατι κατὰ τοῦ πυρός». — λέλογχε φέρειν] «ηὐνοήθη δὲ παρὰ τῆς τύχης (ἕνεκα τῆς εἰρημένης φιλοξενίας) ὁ Χρόμιος νὰ

---

στ. 34-35. ἐσ-λῶς γραφὴ παρὰ τοῖς Π. Σ. ἡ δὲ γραφὴ ἐσλοὺς ἐκ διορθώσεως.

φέρῃ». — ἐσλὸς] αἰτιατικὴ ἀντὶ ἐσλούς· ἔστι δὲ ἀντικείμενον τοῦ φέρειν· ἐσλοὺς δὲ οὐκ ἐννοεῖ μόνον τοὺς πολίτας καὶ ξένους, οὓς διὰ τῆς ἐλευθεριότητος ἐκτήσατο φίλους ὁ Χρόμιος, ἀλλὰ κυριώτατα αὐτὸν τὸν Ἱέρωνα, ὃς λίαν ηὐνόησεν αὐτὸν διὰ τὴν στρατιωτικὴν σύνεσιν καὶ ἀνδραγαθίαν, ἣν ἐν μάχαις ἐπεδείξατο· διότι ἐν τοῖς ἑπομένοις (ἀπὸ στ. 36-49) οὐκ ἐγκωμιάζει αὐτὸν μόνον ἐπὶ τῇ Νεμεακῇ νίκῃ, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἀνδραγαθίαις καὶ συνέσει ἐν μάχαις πολεμικαῖς. — μεμφομένοις ἀντίον] «ἐναντίον τῶν μεμφομένων καὶ φθονούντων αὐτὸν, τὸν Χρόμιον». — ὕδωρ καπνῷ] Ἡ σύνταξις «ἀντίον τοῖς μεμφομένοις φέρειν ἐσλοὺς οὕτως, ὥσπερ ὕδωρ ἀντίον καπνῷ». Παραβάλλει λοιπὸν τὸν φθόνον τῶν μεμφομένων πρὸς τὸ πῦρ· καὶ ὥσπερ τὸ ὕδωρ σβεννύει τὸ πῦρ, οὕτω καὶ οἱ ἀγαθοὶ ἄνδρες, οὓς ὁ Χρόμιος ἐκτήσατο φίλους, σβεννύουσι τὸν φθόνον τῶν μεμφομένων αὐτῷ. Περὶ δὲ τῆς παραλείψεως τοῦ «οὕτως, ὥσπερ» ὁ παρὰ τοῖς Π. Σ. Ἀρίσταρχος λέγει «ταῖς δὲ τοιαύταις παραβολαῖς χρῆται (ὁ ποιητὴς) ἀποτόμως, οὐ λέγων τὸ καθάπερ». — καπνῷ] «χρῆται δὲ ὁ Πίνδαρος τῷ καπνῷ ἀντὶ πυρὸς, ἐκ τοῦ παρακολουθοῦντος τὸ πρῶτον σημαίνων». Π. Σ.

— Στ. 36-43. Τέχναι δὲ . . . χρήσιες] «Ἄλλοι ἄλλα φιλοτεχνοῦσι· πρέπει δὲ ἕκαστος, πρὸς ἃ ἐκ φύσεως ἔχει ἐπιτηδειότητα, ταῦτα ἀκολουθῶν τῇ ἑαυτοῦ φύσει νὰ φιλοτεχνῇ καὶ ταῦτα νὰ ἐπιτηδεύηται μὴ ἐξερχόμενος τῆς ὁδοῦ ἐκείνης, ἣ εὐθεῖα ἄγει πρὸς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἔργου. Δύο δὲ ἀπαιτοῦνται ἅμα εἰς τὸ εὑρίσκειν καὶ βαδίζειν τὴν εὐθεῖαν πρὸς τὴν ἐκτέλεσιν παντὸς ἔργου ὁδὸν, σῶμα ἐμφύτως ἔχον σθένος καὶ ἱκανότητα εἰς τὸ ἐργάζεσθαι καὶ ἐκτελεῖν, καὶ νοῦς ἐκ φύσεως δυνάμενος νὰ ἐξευρίσκῃ τὰ μέσα καὶ τὸν τρόπον τοῦ ἐργάζεσθαι καὶ ἐκτελεῖν τὸ σῶμα· διότι τὰ ἔργα ἐκτελοῦνται ἄριστα, ἐὰν τῷ τε σώματι τοῦ πράττοντος ἐνυπάρχῃ ἐμφύτως

Συγγενὲς οἷς ἕπεται.
Ἀγησιδάμου παῖ, σέο δ' ἀμφὶ τρόπῳ
Τῶν τε καὶ τῶν χρήσιες.
Οὐκ ἔραμαι πολὺν ἐν μεγάρῳ πλοῦ-
τον κατακρύψαις ἔχειν·
Ἀλλ' ἐόντων, εὖ τε παθεῖν καὶ ἀκοῦ-
σαι, φίλοις ἐξαρκέων.
Κοιναὶ γὰρ ἔρχοντ' ἐλπίδες

---

σθένος καὶ ἱκανότης εἰς τὸ ἐργάζεσθαι καὶ ἐκτελεῖν, τῷ τε νῷ εἰς τὸ προορᾶν τὸ ἐσόμενον. Σὺ δὲ, ὦ παῖ τοῦ Ἀγησιδάμου Χρόμιε, ἀμφότερα κέκτησαι, καὶ σῶμα ἐκ φύσεως ἐπιτήδειον νὰ πράττῃ ἔργα, καὶ νοῦν ἐκ φύσεως νὰ προνοῇ». Ταῦτα δὲ οὐχ ἁρμόζουσι μόνον τῇ εἰς τὸ ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀγῶσι νικᾶν ἀρετῇ, ἀλλὰ καὶ ταῖς εἰς τὰς πολεμικὰς μάχας ἀνδραγαθίαις. Ὅθεν ἐπαινεῖ αὐτὸν καὶ ὡς ἐν μάχαις ἀνδραγαθήσαντα. — τέχναι] ὑπὸ γενικωτέραν σημασίαν «ἐπιτήδευμα». — ἑτέρων ἕτεραι] «ἄλλος τῶν ἀνθρώπων ἔχει ἄλλο ἐπιτήδευμα καὶ ἄλλος ἄλλο». — ἐν εὐθείαις ὁδοῖς στείχοντα] «βαδίζοντα τὴν εὐθεῖαν ὁδὸν, ἤτοι χρώμενον καὶ τῷ σθένει καὶ τῇ ἐμφύτῳ δεξιότητι τοῦ σώματος καὶ τῇ τοῦ νοὸς εὐφυΐᾳ». — μάρνασθαι φυᾷ] «νὰ ἐπιτηδεύηται καὶ φιλοτεχνῇ, ὃ ἐπιτηδεύηται, οὐ μόνον διδαχθεὶς αὐτὸ καὶ μαθὼν, ἀλλ' ἐκ φύσεως ἔχων ταύτην τὴν ἐπιτηδειότητα». Ἀναπληρωτέον δὲ οὕτω· «φυᾷ μάρνασθαι πρὸς τὸ ἔργον τῆς τέχνης». τὸ πλῆρες (ἐν Ὀλυμ. Ε.' 35.) μ ά ρ ν α τ α ι π ρ ὸ ς ἔ ρ γ ο ν. Ὅτι δὲ τὸ μάρναται ἔχει μεταφορικὴν σημασίαν «ἀγωνίζεται, σπουδάζει νὰ κατορθώσῃ τὸ ἔργον τῆς τέχνης» σαφές. — πράσσει . . . ἕπεται] ὅρα τὴν ἀντίθεσιν ἐν τοῖς «ἔργῳ μὲν, βουλαῖσι δὲ» καὶ ἐν τοῖς «σθένος, φρήν». Ὅθεν ἡ σύνταξις «πράσσει ἔργῳ μὲν (δι' ἔργου μὲν) τὸ σθένος ἐκείνων, οἷς ἕπεται τοῦτο (τὸ

σθένος) συγγενὲς, βουλαῖσι δὲ πράσσει ἡ φρὴν ἐκείνων, οἷς ἕπεται συγγενὲς τὸ προϊδεῖν διὰ τῆς φρενὸς τὸ ἐσόμενον». Ἀπαιτοῦνται λοιπὸν κατὰ τὴν σύνταξιν ταύτην δύο πρὸς ἀρίστην καὶ τελείαν κατόρθωσιν τῶν ἔργων οἵου δήποτε ἐπιτηδεύματος (τέχνης), σθένος καὶ φρήν· καὶ τὸ μὲν σθένος πράσσει δι' ἔργου, ἡ δὲ φρὴν διὰ βουλῶν. Σθένος ἄρα σημαίνει τὴν τοῦ σώματος ἐπιτηδειότητα εἰς τὸ πράττειν. — πράσσει ἔργῳ μὲν] «κατορθοῖ ἄριστα καὶ ἐντελῶς δι' ἔργου μὲν (καὶ οὐχὶ δηλονότι διὰ βουλῆς)». — σθένος, οἷς ἕπεται συγγενὲς] «ἡ σωματικὴ ἰσχὺς καὶ ἐπιτηδειότης ἐκείνων (οἷς ἕπεται συγγενὲς, ἔμφυτον), οἳ ἔχουσι ταύτην τὴν ἐπιτηδειότητα τοῦ σώματος ἔμφυτον καὶ οὐχὶ μόνον διδακτήν. — βουλαῖσι . . . ἕπεται] «πράσσει δὲ βουλαῖσιν ἡ φρὴν ἐκείνων, οἳ ἔχουσιν ἔμφυτον τὸ προορᾶν καὶ προειδέναι τὸ μέλλον». — σέο ἀμφὶ... χρήσιες] «ἐν σοὶ περὶ τὸν τρόπον τοῦ πράττειν καὶ βουλεύεσθαι ὑπάρχουσιν αἱ χρήσεις ἀμφοτέρων». — σέο ἀμφὶ τρόπῳ] «περὶ τὸν σὸν τρόπον τοῦ πράττειν καὶ βουλεύεσθαι». — τῶν καὶ τῶν] «καὶ τοῦ σώματος ἐκ φύσεως ἱκανοῦ καὶ φρενὸς ἐκ φύσεως προορατικῆς».

— Στ. 44-49. Οὐκ ἔραμαι . . . ἀνδρῶν] Ἐπιθυμῶ μὲν νὰ ἔχω πολὺν πλοῦτον οὐχὶ δὲ κατακεκρυμμένον, ἀλλὰ ἀναλίσκων αὐτὸν εἰς ἔργα φιλοτιμιῶν καὶ εἰς εὐεργεσίας τῶν ἐμαυτοῦ πολιτῶν, τῆς τε κατορθώσεως τῶν ἔργων νὰ ἐπιτυγχάνω καὶ τὸν ἔπαινον τῶν πολιτῶν νὰ ἀκούω· διότι ἐκ τῶν τοιούτων, οἵτινες πολλὰ πονοῦσιν εἰς κατόρθωσιν καὶ ἐπιτυχίαν ἔργων φιλοτιμίας, καὶ ἀγαπῶσι νὰ ἐπαινῶνται, ἐκ τῶν τοιούτων, λέγω, πάντες κοινῶς ἐλπίζουσιν ἀγαθὰ καὶ ὠφελοῦνται». — οὐκ ἔραμαι] ὅ,τι πραττόμενον ὑπὸ τοῦ νικηφόρου, ἀγαθὸν ὂν, ἐπιδοκιμάζει καὶ ἐπαινεῖ ὁ ποιητής, τοῦτο πολλάκις εἴωθε νὰ λέγῃ, ὅτι αὐτὸς ποιεῖ. — ἀλλ' ἐόντων εὖ παθεῖν] «ἀλλ' ἔραμαι, ὑπάρχοντος πλούτου ἐν τῷ ἐμῷ μεγάρῳ, νὰ εὐεργετῶμαι ὑπὸ τῆς τύχης καὶ τῶν

Ε. β'. Κ. ή

Πολυπόνων ἀνδρῶν· ἐγὼ δ' Ἡ-
ρακλέος ἀντέχομαι προφρόνως,
Ἐν κορυφαῖς ἀρετᾶν

---

θεῶν»· ἐν τῷ εὖ παθεῖν ἐννοητέον τὸ ἀναλίσκων. Ἔστι δὲ τὸ εὖ παθεῖν οὐ μόνον τὸ εὐεργετεῖσθαι παρὰ τῆς τύχης καὶ τῶν θεῶν, ὥστε τυγχάνειν τῆς νίκης ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀγῶσιν, ἀλλὰ καὶ τὸ κατορθοῦν καὶ εὐδοκιμεῖν ἐν πᾶσι τοῖς ἔργοις, ὅσα κατορθοῦνται μὲν τόλμῃ καὶ σθένει σώματος καὶ βουλαῖς φρενός, δέονται δὲ καὶ τῆς τῶν θεῶν καὶ τύχης εὐνοίας· οἷά εἰσι κυριώτατα τὰ τῶν μαχῶν. — εὖ ἀκοῦσαι φίλοις ἐξαρκέων] «νὰ ἐπαινῶμαι βοηθῶν τοῖς πολίταις (φίλοις) καὶ ἄλλως, καὶ ἐν ταῖς πρὸς τοὺς πολεμίους μάχαις». — κοιναὶ . . . ἀνδρῶν] Διά τί ἔραμαι νὰ ἔχω τὰς ἀρετὰς ταύτας, ἃς ἔχει ὁ Χρόμιος, τοῦ μὴ κατακρύπτειν τὸν πλοῦτον, ἀλλὰ ἀναλίσκειν μὲν εἰς τὰς φιλοτιμίας, νικᾶν δὲ ἔν τε τοῖς ἱεροῖς ἀγῶσι καὶ ἐν ταῖς μάχαις; διότι λαὸς ὅλος, πόλις ὅλη ἔχει τὰς ἐλπίδας πρὸς τοὺς τοιούτους πολυπόνους ἄνδρας. — ἐλπίδες κοιναὶ] «ἐλπίδες οὐχὶ ἑνὸς καὶ δύο, ἀλλ' ὅλης πόλεως καὶ ὅλου λαοῦ. — ἀνδρῶν] «παρὰ ἀνδρῶν» Τὸ ὅλον λοιπὸν χωρίον ἐστὶν ἴσον τῷ «οἱ γὰρ πολύπονοι ἄνδρες παρέχουσιν ἐλπίδας κοινάς». Καλεῖ δὲ πολυπόνους ἄνδρας τοὺς ἔχοντας τὸν τρόπον τοῦ Χρομίου, ἤτοι τοῦ ζῆν φιλοτίμως καὶ πονεῖν ὑπὲρ τοῦ τυχεῖν νίκης ἔν τε τοῖς ἱεροῖς ἀγῶσι καὶ ἐν ταῖς μάχαις. Πολὺ ἀπέτυχον τοῦ νοῦ τοῦ ποιητοῦ ὅ τε Π. Σ. καὶ οἱ κατ' αὐτὸν ἑρμηνεύσαντες. Ὁ Π. Σ. νομίζει, ὅτι ὁ ποιητὴς διὰ τῆς προτάσεως ταύτης αἰτιολογεῖ εὖ ἀκοῦσαι φίλοις ἐξαρκέων. Ὅθεν ἑρμηνεύει «αἱ γὰρ ἐλπίδες καὶ αἱ μέλλουσαι προσδοκίαι κοιναὶ καὶ ἄδηλοι τοῖς ἀνθρώποις εἰσίν· εἴ τις οὖν (τῶν πολυπόνων ἀνδρῶν) τοῖς φίλοις

ἐπαρκέσει, οὗτος καὶ ἐλπίδος διαπεσὼν ποτε, τῆς ἴσης ἂν τύχοι ἀμοιβῆς· ἄδηλα γὰρ τὰ παρὰ τῆς τύχης συμπτώματα». Heynius δὲ οὐκ ἠκολούθησε τῷ Π. Σ. ἑρμηνεύων «οἱ γὰρ πολύπονοι ἄνδρες ἅπαντες κοινῶς ἐλπίζουσι συμβήσεσθαι αὐτοῖς καὶ εὐτυχῶς τὰ τοῦ πολέμου διανύσαι καὶ ἐπαίνων τυχεῖν»· ἀλλ' ἡ τοιαύτη αἰτιολογία οὐδέν ἐστι πρὸς τὸ αἰτιολογούμενον. Κατὰ δὲ τὴν ἐμὴν ἑρμηνείαν καὶ τὰ ἡγούμενα ἀληθῶς αἰτιολογοῦνται καὶ ἡ στενὴ σχέσις πρὸς τὰ ἑπόμενα περὶ Ἡρακλέους ἄριστα καταφαίνεται· διότι διὰ τῆς προτάσεως ταύτης ἐννοουμένης, ὡς ἐγὼ ἐνόησα αὐτήν, παρασκευάζεται πιθανώτατα ἡ παραβολὴ τοῦ Χρομίου πρὸς τὸν Ἡρακλέα. Διότι ἐν ταύτῃ μὲν τῇ προτάσει λέγει ὁ ποιητής, ὅτι ὁ Χρόμιος πολλὰ πονῶν καὶ μοχθῶν ἔν τε ταῖς ὑπὲρ πατρίδος μάχαις καὶ ἐν ταῖς ἄλλαις φιλοτιμίαις τοῦ ἐπαινεῖσθαι ἕνεκα, δίδωσιν ἀφορμὴν τῷ κοινῷ τῆς πατρίδος νὰ ἐλπίζῃ καὶ ἐν τῷ μέλλοντι πολλὰ καὶ μεγάλα παρ' αὐτοῦ κοινὰ ἀγαθά. Τὸ αὐτὸ δὲ λέγει καὶ περὶ Ἡρακλέους· ὅτι φονεύσας τοὺς δύο δράκοντας ἔδωκεν ἀφορμὴν τῷ Τειρεσίᾳ νὰ μαντεύσηται ἐκ τοῦ φόνου τῶν δρακόντων, ὅσα θηρία βλαβερά, ὡς οἱ δράκοντες, ὅσους ἄνδρας ἀδίκους καὶ ἀχαρίστους, ὡς οἱ ὄφεις, θὰ φονεύσῃ, ὅσας εὐεργεσίας θὰ εὐεργετήσῃ τοὺς θεοὺς ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ κ. λ.

— Στ. 50-52. Ἐγὼ δ' Ἡρακλέος . . . λόγον] ὡς καλῶς μεταβαίνει εἰς τὴν παραβολήν. «Ἐγὼ δὲ ἐπαινῶν τὰς μεγάλας ἀρετὰς τοῦ Χρομίου ἀσμένως μέμνημαι τοῦ Ἡρακλέους διηγούμενος ἀρχαῖόν τινα λόγον, καθ' ὃν ὁ Χρόμιος δύναται νὰ παραβληθῇ πρὸς αὐτόν». Μόνος τῶν Π. Σ. ὁ Δίδυμος κατενόησε, κατὰ τί παραβάλλει τὸν Χρόμιον πρὸς τὸν Ἡρακλέα, λέγων «ὃ περὶ τῆς Αἴτνης ἔφη, τοῦτο καὶ νῦν βούλεται δηλοῦν ὁ Πίνδαρος· Ναυσιφορήτοις δ' ἀνδράσι πρώτα χάρις ἐς πλόον ἀρχομένοις πομπαῖον

Μεγάλαις, ἀρχαῖον ὀτρύνων λόγον·
Ὡς, ἐπεὶ σπλάγχνων ὕπο ματέρος αὐ-
τίκα θαητὰν ἐς αἴγλαν
Παῖς Διὸς ὠδῖνα φεύγων διδύμῳ
Σὺν κασιγνήτῳ μόλεν,

Σ. γ'. Κ. ι.

Ὥς τ' οὐ λαθὼν χρυσόθρονον

---

ἐλθεῖν οὖρον (Πυθ. Α.' 64). τοιοῦτο λέγοι ἄν τις καὶ ἐπὶ τοῦ Χρομίου· ἐπεὶ νῦν ἤρκται ἀγωνίζεσθαι καὶ ἀρξάμενος εὐθὺς ἐνίκησεν, ἐλπίς ἐστιν αὐτῷ καὶ τῶν ἄλλων τεύξεσθαι στεφάνων· πρὸς τί οὖν τὸ περὶ Ἡρακλέους ἐστὶν ὑπόδειγμα; ὅτι καὶ Ἡρακλῆς βρέφος ἔτι ὢν μεταχειρισάμενος τοὺς δράκοντας καὶ τοὺς αὖθις ἄθλους κατεπράξατο· καὶ ὥσπερ τούτου περὶ τὸν Ἡρακλέα γεγενημένου ὁ Ἀμφιτρύων Θηβαῖον ὄντα τὸν Τειρεσίαν προέκρινε περὶ τοῦ παιδός, ὁ δὲ προεμαντεύσατο τοὺς ἐσομένους αὐτῷ ἄθλους, οὕτω καὶ αὐτὸς ὁ Πίνδαρος ὑπὸ τῆς πρώτης τοῦ Χρομίου νίκης προμαντεύεται, ὅτι καὶ τῶν λοιπῶν στεφάνων τεύξεται». Ταῦτα λέγει ὁ Δίδυμος ὀρθῶς μέν, λίαν δὲ συνεπτυγμένως· διότι ὤφειλε νὰ εἴπῃ οὐχὶ μόνον, ὅτι ὁ Τειρεσίας ἐμαντεύσατο τοὺς ἄθλους, ἀλλὰ καί, ποίους ἄθλους ἐμαντεύσατο· ἀτελῶς δ' ἔτι εἶπεν, ὅτι ἐκ τῆς πρώτης νίκης τοῦ Χρομίου προμαντεύεται, ὅτι καὶ τῶν λοιπῶν στεφάνων τεύξεται· διότι ὁ Πίνδαρος ἐπῄνεσεν ἐν τοῖς ἡγουμένοις τὸν Χρόμιον οὐχὶ μόνον ὡς Νεμεονίκην, ἀλλὰ καὶ ὡς ἀνδρεῖον πολεμιστὴν καὶ μεγάλα ἐν ταῖς πρὸς τοὺς πολεμίους τῆς πατρίδος μάχαις ἔργα κατορθώσαντα, οἷς λίαν εὐεργέτησε τὴν πατρίδα, καὶ ἐξ ὧν καὶ ἄλλας πολλὰς εἰς τὸ μέλλον εὐεργεσίας αὕτη ἐλπίζει (στ. 48, 49)· ὤφειλε λοιπὸν ὁ Δίδυμος νὰ προσθέσῃ ἔτι καὶ τοῦτο, ὅτι ὁ Πίνδαρος ἐκ τῶν ἐν ταῖς μάχαις μέχρι τοῦδε

ἔργων τοῦ Χρομίου μαντεύεται, οἵας πράξεις πολεμικὰς θὰ καταπράξῃ καὶ οἵας εὐεργεσίας θὰ ποιήσηται τῇ πατρίδι. — Ἡρακλέος ἀντέχομαι] «οὐκ ἀφίσταμαι τοῦ Ἡρακλέους, ἤτοι πρόφρων καὶ ἄσμενος θὰ παραβάλω τὸν Χρόμιον πρὸς τὸν Ἡρακλέα». — ἐν κορυφαῖς ἀρετᾶν μεγάλαις] «προκειμένου τοῦ λόγου περὶ μεγάλων καὶ κορυφαίων ἀρετῶν, οἷαί εἰσιν αἱ τοῦ Χρομίου». — ἀρχαῖον λόγον] τὸν ἑξῆς, ὡς ἐπεὶ κ. λ. — ὀτρύνων] ἀνεγείρων· προσωποποιΐα ἀντὶ «διηγούμενος».

— Στ. 53-58. ὡς, ἐπεὶ . . . ἐγκατέβα] «ὅτι εὐθύς, ἅμα ὁ Ἡρακλῆς ἐκ τῶν σπλάγχνων τῆς μητρὸς εἶδε τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, καὶ εἶδεν αὐτὸ οὐ διαλαθὼν τὴν Ἥραν, ἐνετέθη εἰς κροκοβαφὲς ὕφασμα σπαργανωθείς». — ὡς] Σύνταττε «ὡς κροκωτὸν σπάργανον ἐγκατέβη». — ἐπεὶ αὐτίκα] ἴσον «ἐπεὶ τάχιστα» εὐθὺς ἅμα. — σπλάγχνων] «ἐκ τῆς μητρικῆς νηδύος εἰς τὰς αὐγὰς ἦλθε τὰς ἡλιακὰς ὁ τοῦ Διὸς παῖς Ἡρακλῆς ἅμα τῷ ἀδελφῷ Ἰφικλεῖ διδύμῳ ὄντι, ἐκφυγὼν τὴν ὠδῖνα» Π. Σ. — συν διδύμῳ κασιγνήτῳ] «ἐναντίος ὁ Πίνδαρος Θεοκρίτῳ· ἐκεῖνος γάρ φησι (Εἰδ. ΚΔ.' 2). Καὶ νυκτὶ νεώτερον Ἰφικλέα» Π. Σ. — ὥς τ' οὐ . . . Ἥραν] Ἀναπλήρωσον τὴν σύνταξιν παραλαβὼν τὸ μόλεν. Τὸ δὲ «τ'» συμπλέκει τὸ ὡς μετὰ τοῦ ἐπεὶ καὶ οὐχὶ μετὰ τοῦ προηγουμένου ὡς. Τὸ ὥς τε λοιπὸν ἐνταῦθά ἐστιν ἴσον τῷ ἐπεί τε. Ἡ δὲ ἐπανάληψις τοῦ ἐπεὶ διὰ τοῦ ὡς ἐγένετο, ἵνα μὴ ταυτολογήσῃ. Ἡ δὲ παράλειψις τοῦ ῥήματος παρέχει μεγίστην ἔμφασιν ταῖς λέξεσιν οὐ λαθών, ὅπερ ἐβούλετο καὶ ὁ ποιητής. Ταῦτα οὐ κατιδόντες· οἱ νεώτεροι σχολιασταὶ κατέφυγον κατὰ τὴν αὐτῶν συνήθειαν εἰς τὸ πρόχειρον, εἰς διόρθωσιν τοῦ κειμένου, διορθοῦντες ἄλλοι ἄλλως, ἕκαστος κατὰ τὸ δοκοῦν. Εἰ δέ τινι φαίνεται ἡ σύνταξις αὕτη δύσκολος ἢ βεβιασμένη, ἀποδότω τὸ ἐν στ. 53. ὡς ἐκθετικὸν τῷ ῥήματι ἔβαν, τῷ ἐν στ. 62. ἵνα αἱ τρεῖς ἐν τῷ μέσῳ

῞Ηραν, κροκωτὸν σπάργανον ἐγκατέβα.
᾿Αλλὰ θεῶν βασίλεια,
Σπερχθεῖσα θυμῷ, πέμπε δράκοντας ἄφαρ·
Τοὶ μὲν, οἰχθεισᾶν πυλᾶν,
᾿Ες θαλάμου μυχὸν εὐρὺν ἔβαν, τέ-
κνοισιν ὠκείας γνάθους
᾿Αμφελίξασθαι μεμαῶτες· ὁ δ᾽ ὀρ-
θὸν μὲν ἄντεινεν κάρα,
Πειρᾶτο δὲ πρῶτον μάχας,

᾿Α. γ'. Κ. ι.

Δισσαῖσι δοιοὺς αὐχένων
Μάρψαις ἀφύκτοις χερσὶν ἑαῖς ὄφιας·
᾿Αγχομένοις δὲ χρόνος
Ψυχὰς ἀπέπνευσεν μελέων ἀφάτων.

---

προτάσεις ὦσι χρονικαί, τοῦ ἐν στ. 57. ὡς ὄντος χρονικοῦ καὶ συμπλεκομένου τῷ ἡγουμένῳ ἐπεὶ αὐτίκα Κατὰ ταύτην ὅμως τὴν σύνταξιν μεγάλη ἔμφασις τοῦ ἰσοχρόνου τῆς ἐν τοῖς σπαργάνοις θέσεως τῶν νεογνῶν καὶ τῆς ὑπὸ τῆς ῞Ηρας πέμψεως τῶν δρακόντων οὐχ ὑπάρχει. — κροκωτὸν ἐγκατέβα] «εἰς κροκοβαφὲς ὕφασμα ἐνετέθη σπαργανωθείς· κροκωτὸν δὲ, ἤτοι ἀπὸ τῆς χρόας, τὸ κροκοειδὲς, ἢ ἀπὸ τῆς κρόκης, τὸ ὑφαντόν» Π. Σ.

— Στ. 59-60. ἀλλὰ θεῶν . . . ἄφαρ] «ἡ δὲ βασίλισσα τῶν θεῶν εὐθὺς ταραχθεῖσα τῇ ψυχῇ ἔπεμπε δύο δράκοντας». Περὶ τοῦ ἀλλὰ ὀρθῶς παρατηρεῖ ὁ Π. Σ ὅτι κεῖται ἀντὶ τοῦ δέ· ἐκ δὲ τούτου εἰκάζω ἀδιστάκτως, ὅτι καὶ ὁ Π. Σ. τῷ προηγουμένῳ ὥς τ᾽

---

στ. 59. βασίλεια· αἱ τελευταῖαι δύο συλλαβαὶ ἀναγνωσθήτωσαν ὡς μία.

ἀποδέδωκε τὴν αὐτὴν σημασίαν καὶ σύνταξιν, οἵαν ἐγώ· διότι ἄλλως, οὐκ ἠδύνατο νὰ ποιήσῃ τὴν εἰρημένην παρατήρησιν.

— Στ. 61-64. Τοὶ μὲν . . . μεμαῶτες] «οἱ μὲν οὖν δράκοντες ἀνεῳχθεισῶν τῶν πυλῶν εἰς τὸ ἐσώτατον τῶν οἴκων παρεγένοντο, ὅπου κατέκειντο οἱ παῖδες». Π. Σ. — ἀμφελίξασθαι] «περιβαλεῖν» Σχ. Πάτμ.

— Στ. 65-68. Ὁ δ' ὀρθὸν μὲν . . . ὄφιας] «ὁ δὲ Ἡρακλῆς ὀρθώσας ἑαυτὸν πρώτης ταύτης τῆς μάχης πεῖραν ἐλάμβανε, καὶ ταῖς δύο χερσὶν ἑαυτοῦ τοὺς δύο θῆρας ἐκ τῶν αὐχένων σφίξας οὕτως ἀφύκτως κατεῖχεν. Εἰσὶν οὖν, οἳ ὑπὸ Ἀμφιτρύωνος ἐπιπεμφθῆναι τοὺς ὄφεις φασὶν ἐπὶ διαπείρᾳ τοῦ γνῶναι, πότερος εἴη τοῦ Διός, ὡς Φερεκύδης φησίν, ἐνιαυσίοις οὖσιν ἤδη· καὶ ὁ μὲν Ἰφικλῆς φεύγει, ὁ δὲ ἐπὶ τῆς εὐνῆς μείνας ἀμφοτέρους ἀπέπνιξεν» Π. Σ. — Πειρᾶτο πρῶτον μάχης] «ταύτης πρώτης μάχης ἐπειρᾶτο». Πρὸς ταύτην λοιπὸν τὴν πρώτην μάχην τοῦ Ἡρακλέους παραβάλλει τὸν Νεμεακὸν ἀγῶνα καὶ μάλιστα τὰ ἐν ταῖς πρὸς τοὺς ἐχθροὺς τῆς ἑαυτοῦ πατρίδος μάχαις ἀριστεῖα τοῦ Χρομίου· διότι ἐν τῇ πρώτῃ καὶ νέᾳ ἡλικίᾳ συμμαχῶν Γέλωνι τῷ τυράννῳ ἐνίκησε Καρχηδονίους (ὅρα Νεμ. Θ.' 80-106. καὶ τὰς αὐτόθι σημειώσεις). Τὴν δὲ ἡλικίαν πρώτην (ὡς καλεῖ αὐτὴν αὐτὸς ὁ Πίνδαρος ἐν Νεμ. Θ.' 100.) τοῦ Χρομίου δικαίως παραβάλλει πρὸς τὴν βρεφικὴν ἡλικίαν τοῦ ἡμιθέου Ἡρακλέους.

— Στ. 69-70. ἀγχομένοις . . . ἀφάτων] «τούτους τοὺς δράκοντας στρεβλουμένους καὶ πνιγομένους αἱ ψυχαὶ ἀπέλιπον, καὶ νεκρὸν εἴασαν τὸ παμμέγεθες σῶμα· ἀφάτων μελέων γάρ φησι ἀντὶ τοῦ ἀρρήτων, οὐκ ἐπιδεχομένων τὸ φατισθῆναι διὰ τὸ μέγεθος». Π. Σ. — ἀγχομένοις] δοτικὴ ἀπόλυτος, «ἐν ᾧ ἤγχοντο». — ὁ χρόνος ἀπέπνευσεν] «ὁ χρόνος πολὺς γενόμενος ἐποίησεν ἐκπνεῦσαι τὰς ψυχάς.»

Ἐκ δ' ἄρ' ἄτλατον δέος
Πλᾶξε γυναῖκας, ὅσαι τύχον Ἀλκμή-
νας ἀρήγοισαι λέχει.
Καὶ γὰρ αὐτά, ποσσὶν ἄπεπλος ὀρού-
σαισ' ἀπὸ στρωμνᾶς, ὁμῶς
Ἄμυνεν ὕβριν κνωδάλων.

Ἐ. γ'. Κ. ή.

Ταχὺ δὲ Καδμείων ἀγοὶ χαλ-
κέοις σὺν ὅπλοις ἀθρόοι ἔδραμον.
Ἐν χερὶ δ' Ἀμφιτρύων
Κολεοῦ γυμνὸν τινάσσων φάσγανον,
Ἵκετ', ὀξείαις ἀνίαισι τυπείς.
Τὸ γὰρ οἰκεῖον πιέζει
Πάνθ' ὁμῶς· εὐθὺς δ' ἀπήμων κραδία
Κᾶδος ἀμφ' ἀλλότριον.

Σ. δ'. Κ. ι.

Ἔστα δὲ θάμβει δυσφόρῳ
Τερπνῷ τε μιχθείς· εἶδε γὰρ ἐκνόμιον

---

— Στ. 71-73. Ἐκ δι' ἄρ' . . . λέχει] «κατέπτηξαν δὲ αἱ γυναῖκες τῷ δέει, ὅσαι ἔτυχον τὴν τῆς Ἀλκμήνης θεραπεύουσαι κοίτην» Δούκας. — ἄτλατον δέος] «μέγιστος καὶ ἀνυπομόνητος φόβος, μὴ οἱ δράκοντες καταφάγωσι τὰ βρέφη».

— Στ. 74-76. καὶ γὰρ αὐτὰ . . . κνωδάλων] «διότι οὐ μόνον αἱ θεραπεύουσαι τὸ λέχος γυναῖκες μέγα φοβηθεῖσαι περὶ τοῖς βρέφοις ἔδραμον εἰς βοήθειαν, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ λεχὼ ἐκπηδήσασα ἀπὸ τῆς κοίτης ἐβοήθει τοῖς παισὶ κατὰ τῆς ὕβρεως καὶ βλάβης, ἣν ἠπείλουν οἱ δράκοντες». — ποσσὶν ὀρούσαισ'] «αὐτοποδητὶ ἐκπηδήσασα» Π. Σ. — ἄπεπλος] «τὴν ἄπεπλον οὐ

δεκτέον γυμνήν· ἀπρεπὴς γὰρ ἡ εἰκών» Π. Σ. Νοητέον οὖν «ἄνευ πέπλου, ἀλλ᾽ ἐν χιτωνίσκῳ μόνον, ὡς εἶχε κειμένη ἐν τῇ στρωμνῇ νεότοκος οὖσα ἀνεπήδησεν». — ὁμῶς] «ὁμοῦ μετὰ τῶν περὶ αὐτὴν γυναικῶν» ἢ «ὁμοίως ταῖς γυναιξίν». — ἄμυνεν ὕβριν] ἤμυνε τοῖς παισὶ τὴν ὕβριν «ἀπεδίωκεν ἀπὸ τῶν παίδων τὴν αὐτοῖς παρὰ τῶν δρακόντων ἀπειλουμένην βλάβην». — κνωδάλων] «κνώδαλα κυρίως τὰ ἐν τῇ θαλάσσῃ θηρία, παρὰ τὸ ἐν ἁλὶ κινεῖσθαι, καταχρηστικῶς δὲ καὶ πᾶν θηρίον, ὡς καὶ Ὅμηρος (Ὀδυσσ. ρ. 317.)

Κνώδαλον, ὅ,ττι δίοιτο· καὶ ἴχνεσι γὰρ περιῄδη» Π. Σ.

— Στ. 82-84. Τὸ γὰρ οἰκεῖον . . . ἀλλότριον] «ἕκαστος δάκνυται τῷ οἰκείῳ κακῷ, ὅταν δὲ τὰ τῶν ἄλλων ἴδῃ κακά, εὐκόπως ὑπομένει» Π. Σ. — πάνθ' ὁμῶς] «ὁμοίως πάντας, μηδενὸς ἐξαιρουμένου. — εὐθὺς . . . κραδία]. Σύνταττε ἀναπληρῶν «τὴν ἀρχὴν μὲν πιέζεται, εὐθὺς δὲ (παραχρῆμα) γίνεται ἀπήμων, (ἀβλαβὴς καὶ ἄλυπος).

— Στ. 85-87. Ἔστα δὲ . . . δύναμιν υἱοῦ] «ἔστη δὲ ὁ Ἀμφιτρύων ἐκπλήξει βαρυτάτῃ καὶ τέρψει πολλῇ συγκραθείς· ἐθεάσατο γὰρ ἄηθες καὶ οὐ νομιζόμενον ἔργον δυνάμεως τοῦ υἱοῦ, τουτέστι τοῦ Ἡρακλέους» Π. Σ. — δυσφόρῳ τερπνῷ τε] «δυσυπομονήτῳ καὶ τερπνῷ. Πῶς δὲ ταὐτὸν δυσυπομόνητον καὶ τερπνόν; ὅτι μὲν δρακόντων ἦν ἔφοδος ἐπὶ νεογνὰ τὰ τέκνα, δύσελπις ἐγένετο· καθὸ δὲ εἶδεν αὐτοὺς ἀγχομένους ὑπὸ Ἡρακλέους, ἐτέρφθη· διὸ ἐξεπλάγη δυσφορῶν ἅμα τερπόμενος. Ὅμηρος (Ἰλιαδ. ζ. 484.) Δακρυόεν γελάσασα· καὶ ἐν ἄλλοις (Ὀδυσσ. τ. 471). Τὴ δ' ἅμα χάρμα καὶ ἄλγος ἕλε φρένα» Π. Σ. — ἐκνόμιον] «ἐκνόμιον λῆμα, ἤτοι ἀπὸ τῶν παρὰ τοὺς νόμους τινὰ πραττόντων καὶ βιαζομένων, ἢ ἀπὸ τῆς νομῆς, καθὸ ἀπιμαγέλαι τινὲς λέγονται βόες» Π. Σ.

Λῆμά τε καὶ δύναμιν
Υἱοῦ· παλίγγλωσσον δέ οἱ ἀθάνατοι
Ἀγγέλων ῥῆσιν θέσαν.
Γείτονα δ' ἐκκάλεσεν Διὸς ὑψί-
στου προφάταν ἔξοχον,
Ὀρθόμαντιν Τειρεσίαν· ὁ δέ οἱ
Φράζε καὶ παντὶ στρατῷ,
Ποίαις ὁμιλήσει τύχαις,

Ἀ. δ'. Κ. ι.

Ὅσσους μὲν ἐν χέρσῳ κτανών,
Ὅσσους δὲ πόντῳ θῆρας ἀϊδροδίκας,

---

Ἴσως ἡ δευτέρα μεταφορὰ κρείσσων «λῆμα καὶ δύναμιν, ἢ μακρὰν τῆς ἀγέλης τῶν λημάτων καὶ δυνάμεων τῶν ἄλλων παίδων νέμεται».

— Στ. 88-89. παλίγγλωσσον . . . θέσαν] ὅτε ἀνεῳχθεισῶν τῶν πυλῶν εἰσῆλθον οἱ δράκοντες εἰς τὸν μυχὸν τῶν θαλάμων (στ. 61-62), εὐθὺς ἐπέμφθη ἄγγελος εἰς τὴν ἀγοράν, ὅπου ἦν ὁ Ἀμφιτρύων μετὰ τῶν ἄλλων Καδμείων ἡγεμόνων, ἀγγέλων τὴν ὑπὸ τῶν δρακόντων κατάβρωσιν τῶν παίδων. Ἐλθὼν λοιπὸν εἰς τὸν οἶκον ὁ Ἀμφιτρύων εὗρε τὴν ῥῆσιν τοῦ ἀγγέλου ἐναντίαν τῷ πράγματι, ἢ ὡς λέγει ὁ Π. Σ. «εὗρε τοὺς παῖδας σώους καὶ ὑπ' αὐτῶν τοὺς δράκοντας ἀνῃρημένους· ἐναντίον οὖν ἐγένετο τοῖς ὁρωμένοις τὸ ἄγγελμα, ὅ ἐστιν ἐναντιόφημον». — οἱ ἀθάνατοι] καλῶς ο ἱ ἀ θ ά ν α τ ο ι, διότι τὸ συμβὰν καὶ ἦν καὶ ἐνομίσθη ὑπὸ τοῦ Ἀμφιτρύωνος ὑπὲρ φύσιν ἐ κ ν ό μ ι ο ν.

— Στ. 90. γείτονα] τῇ αὐτοῦ οἰκίᾳ· «ἐκάλεσε δὲ τὸν ἔξοχον προφήτην τοῦ Διός, πλησίον ὄντα (οἰκοῦντα), τὸν ἀληθῆ μάντιν Τειρεσίαν» Π. Σ. — ἐκάλεσε τὸν προφάτην Διός] ὁ Ἀμφιτρύων ἀποδοὺς τὸ συμβὰν τοῖς

ἀθανάτοις (ἀθάνατοι θέσαν τὴν τῶν ἀγγέλων ῥῆσιν παλίγλωσσον), εἰκὸς ἦν νὰ ἐρωτήσῃ τὸν μάντιν τὸν γινώσκοντα τὰς βουλὰς τοῦ Διὸς, τί βουλόμενοι οἱ θεοὶ ἐποίησαν τοῦτο τὸ θαῦμα.

— Στ. 93-112. Ὁ δὲ οἱ φράζε . . . δόμον] ὁ Τειρεσίας τοιαῦτα μόνον ἐκ τοῦ φόνου τῶν ὄφεων μαντεύεται περὶ τοῦ Ἡρακλέους, πρὸς οἷα δύναταί τις νὰ παραβάλῃ, ὅσα ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε πράξεων τοῦ Χρομίου μαντεύσαιτ' ἄν τις καὶ περὶ τῶν μελλουσῶν· ἃ καθ' ἕκαστα θὰ ἐξετάσωμεν. — οἱ παντὶ στρατῷ] «αὐτῷ τῷ Ἀμφιτρύωνι καὶ πᾶσι τοῖς τε προὔχουσι Θηβαίοις καὶ τῷ λοιπῷ ὄχλῳ τῷ παραγενομένῳ ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Ἀμφιτρύωνος». — φράζε ποίαις . . . ἀϊδροδίκας] «ἔφραζεν ὁ Τειρεσίας, ὅσους μὲν θῆρας ἀϊδροδίκας ἐν χέρσῳ κτανὼν, ὅσους δ' ἐν πόντῳ, ποίαις ὁμιλήσει τύχαις». — ποίαις τύχαις ὁμιλήσει] «ποίους κινδύνους ὑποστήσεται καὶ ποίας πράξεις θὰ κατορθώσῃ». — ὅσσους . . . ἀϊδροδίκας] πρὸς τὰ ἀδικοῦντα τοὺς ἀνθρώπους θηρία, ἃ ὁ Τειρεσίας μαντεύεται, ὅτι καὶ ἐν χέρσῳ καὶ ἐν πόντῳ θὰ ἀποκτείνῃ ὁ Ἡρακλῆς, παραβάλλονται, ὅσους ἀλλοφύλους καὶ ἀδίκους ἐχθροὺς τῆς πατρίδος δύναται νὰ μαντεύσηταί τις, ὅτι καὶ ἐν πεζομαχίᾳ καὶ ἐν ναυμαχίᾳ ὁ Χρόμιος θὰ φονεύσῃ. — θῆρας ἀϊδροδίκας] «ἀπέκτεινε γὰρ καὶ τὸ κῆτος τὸ ἐν Τρωάδι· μέμνηται δὲ τούτου καὶ Ὅμηρος (Ἰλιαδ. υ. 146.)

Τό ῥά οἱ Τρῶες καὶ Παλλὰς Ἀθήνη
Ποίεον, ὄφρα τὸ κῆτος ὑπεκπροφυγὼν
ἀλέαιτο» Π. Σ.

— καί τινα σὺν . . . μόρον] «Εἶπεν ὁ Τειρεσίας, ὅτι καί τις, ὁ ἐχθρότατος τῶν ἀνδρῶν, δόλιος καὶ κακοῦργος θὰ τιμωρηθῇ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Ἡρακλέους». Ἡ σύνταξις «φᾶσεν, ἔφη ὁ Τειρεσίας καί τινα σὺν πλαγίῳ κόρῳ στείχοντα, τὸν ἐχθρότατον ἀνδρῶν δώσειν μόρον νιν (αὐτῷ τῷ Ἡρακλεῖ)». Οἱ Π. Σ. λέγουσιν ὅτι «τείνει ὁ λόγος

Καί τινα σὺν πλαγίῳ
Ἀνδρῶν κόρῳ στείχοντα τὸν ἐχθρότατον
Φᾶσέ νιν δώσειν μόρον.

---

οὗτος ἐπὶ Βούσιριν καὶ Ἀνταῖον· οὗτοι γὰρ δι' ὕβριν ὑφ' Ἡρακλέους ἀπώλοντο ἑκάτεροι». Πρὸς τὸν ἀπάνθρωπον λοιπὸν τύραννον τῆς Αἰγύπτου τὸν φονεύοντα τοὺς ξένους, ἢ πρὸς ἄλλον ὅντινα δήποτε, ὅμοιον τούτῳ, ὃν μαντεύεται ἐνταῦθα ὁ Τειρεσίας, παραβάλλει ὁ ποιητὴς τύραννόν τινα ἢ ἐν Σικελίᾳ ἢ ἐν Ἰταλίᾳ ἄδικον πρὸς τοὺς ξένους, ὃν μαντεύεται, ὅτι ὁ Χρόμιος θὰ τιμωρήσηται. Τὸ χωρίον τοῦτο ἐθεωρήθη ἀεὶ ὑπὸ τῶν νεωτέρων λίαν δύσκολον· διό, ἐκτὸς τοῦ Heynii, ἅπαντες οἱ λοιποί, οὓς γινώσκω, ἐτράπησαν ἢ εἰς διορθώσεις, ἢ εἰς παραδοχὴν διορθώσεων, καίτοι τὰ χειρόγραφα οὐκ ἐπιτρέπουσι διόρθωσιν. Ὁ δὲ Heynius παραδέχεται μὲν τὴν ἑρμηνείαν τῶν Π. Σ. ἔχουσαν οὕτω «πρὸς τὸ ὀρθὸν τοῦ λόγου ἀντὶ αἰτιατικῆς τὴν δοτικὴν ἀκουστέον, ἵν' ῇ· καί τινι ἀδίκῳ ἀνδρὶ αὐτὸν τὸν Ἡρακλέα ἔφασκε δώσειν μόρον, ἀντὶ τοῦ, τοὺς ἀδίκους ἀνελεῖν»· παραδέχεται λοιπὸν ὁ Heynius τὴν ἑρμηνείαν ταύτην, τὰς λέξεις ὅμως τ ὸ ν ἐ χ θ ρ ό τ α τ ο ν συνάπτων καὶ αὐτὸς τῷ μ ό ρ ο ν εἰκότως εὑρίσκει ἀργούσας, λέγων «τ ὸ ν ἐ χ θ ρ ό τ α τ ο ν μ ό ρ ο ν, ne langueat, eritne dirissimum mortis genus?». Τὰ δὲ Πάτμια σχόλια ἔχοντα «ἐχθρότατον· ἤγουν ὑβριστὴν καὶ ἄδικον» συνάπτουσιν ὀρθότατα «τινα, τὸν ἐχθρότατον ἀνδρῶν». Ὁ δὲ Dissenius ἄνευ ἀνάγκης διορθῶν τὸ τ ὸ ν εἰς π ο τ ὲ συνάπτει καὶ αὐτὸς «κ α ί τ ι ν α σ τ ε ί χ ο ν τ ά π ο τ' ἐ χ θ ρ ό τ α τ ο ν»· οὐ παραδέχεται ὅμως τὴν τῶν Π. Σ. γνώμην ἀλλὰ διορθῶν καὶ τὸ μ ό ρ ο ν εἰς μ ό ρ ῳ ἑρμηνεύει «καί τινας ἀδίκους ἄνδρας εἶπεν ὁ Τειρεσίας (νιν δώσειν), ὅτι αὐτὸς ὁ Ἡρακλῆς θὰ δώσῃ (μόρῳ) εἰς τὸν θάνατον, θὰ ἀποκτείνῃ»· καίτοι καὶ αὕτη ἡ ἑρμηνεία εὕρηται μὲν παρὰ

τοῖς Π. Σ. διόρθωσις δὲ τοῦ κειμένου οὐδεμία. Οἱ δὲ συνάπτοντες «τὸν ἐχθρότατον μόρον» διορθοῦντες καὶ αὐτοὶ τρέπουσιν εἰς «τῷ ἐχθροτάτῳ μόρῳ». Ὁ δὲ Ἑρμᾶννος οὐδὲν διορθῶν ἢ μόνον τό νιν τρέπων εἰς ἵν (αὐτῷ) βούλεται νὰ ἐξαγάγῃ ταύτην τὴν ἔννοιαν «εἶπεν ὁ Τειρεσίας, ὅτι ἄδικός τις ἀνὴρ θὰ δώσῃ (ἵν) αὐτῷ τῷ Ἡρακλεῖ τὸν ἐχθρότατον μόρον, θάνατον»· δηλονότι κατὰ τὸν Ἑρμᾶννον μαντεύεται ὁ Τειρεσίας, καὶ ὑπὸ τίνος θὰ ἀπολεσθῇ ὁ Ἡρακλῆς. Ὁ Ἑρμᾶννος συνάψας τὸ τὸν ἐχθρότατον τῷ μόρον, εὑρὼν ὀρθὴν τὴν παρατήρησιν τοῦ Heynii, ὅτι τὸ τὸν ἐχθρότατον μόρον languet, ἐζήτει ἑτέραν ἐξήγησιν, καθ' ἣν νὰ μὴ μένῃ ἀργὸν καὶ τὸ τὸν ἐχθρότατον· ζητοῦντι λοιπὸν ἐπῆλθεν εἰς τὸν νοῦν ὁ ὀδυνηρότατος θάνατος τοῦ Ἡρακλέους, ὃν παρεσκεύασεν ὁ Κένταυρος Νέσσος, ὅστις τοξευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡακλέους συνεβούλευσε τὴν Δηϊάνειραν τὴν γυναῖκα τοῦ Ἡρακλέους νὰ ἀλείψῃ ἓν τῶν ἐνδυμάτων αὐτοῦ τῷ ἐκ τῆς πληγῆς χυθέντι αἵματι, φαρμακερῷ ὄντι, ἵνα φορῶν αὐτὸ μηδέποτε παύσηται ἀγαπῶν αὐτήν. Τοῦτο λοιπὸν τὸ ἔνδυμα φορέσας ὁ Ἡρακλῆς ἔλαβε τὸν γνωστὸν ἐκεῖνον ὀδυνηρὸν θάνατον. Ἀλλ' ἡ ἐξήγησις αὕτη τοσοῦτον ἄτοπός ἐστιν, ὥστε, εἰ μὴ ἐγίνετο παρά τισι πολὺς περὶ αὐτῆς λόγος, οὐκ ἂν ἀνέφερον· διότι ἄτοπόν ἐστι νὰ μαντεύηται ὁ Τειρεσίας ἐκ τοῦ φόνου τῶν ὄφεων θάνατον ὀδυνηρότατον τῷ Ἡρακλεῖ· τὸ δὲ ἀτοπώτατον πάντων ἐστὶν, ὅτι δέον νὰ μαντεύηται ὁ Πίνδαρος τοιοῦτον θάνατον καὶ περὶ τοῦ Χρομίου, εἰς ὃν ὁ ἐπίνικος. — σὺν πλαγίῳ κόρῳ στείχοντα] «οὐ κατ' εὐθὺ ἰόντα, οὐκ ἀπὸ τοῦ δικαίου περιουσιαζόμενον· μετῆκται δὲ ἀπὸ τῶν κακούργων· οὐ γὰρ τὴν λεωφόρον βαδίζουσιν, ἀλλ' ἐκτρεπόμενοι τὰς ἐρήμους». Π. Σ. — νιν] αὐτῷ τῷ Ἡρακλεῖ. Ἐνταῦθα ἐκληπτέον τό νιν ἀντὶ δοτικῆς. — μόρον] «δίκην εἱμαρμένην». Ὅθεν, ὥσπερ διδόναι δίκην τινὶ σημαίνει «κολάζεσθαι ὑπό τινος

Καὶ γὰρ ὅταν θεοὶ ἐν πεδίῳ Φλέ-
γρας Γιγάντεσσιν μάχαν
Ἀντιάζωσιν, βελέων ὑπὸ ῥι-
παῖσι κείνου φαιδίμαν
Γαίᾳ πεφύρσεσθαι κόμαν

Ἐ. δ΄. Κ. ή.

Ἔνεπεν, αὐτὸν μὰν ἐν εἰρά-
νᾳ τὸν ἅπαντα χρόνον ἐν σχερῷ
Ἁσυχίαν, καμάτων
Μεγάλων ποινὰν λαχόντ᾽ ἐξαίρετον
Ὀλβίοις ἐν δώμασι δεξάμενον
Θαλερὰν Ἥβαν ἄκοιτιν

---

ἀξίως τῶν πεπραγμένων ἀδικημάτων»· οὕτω καὶ ἐνταῦθα «τινὰ τὸν ἐχθρότατον ἀνδρῶν δώσειν τὴν εἱμαρμένην δίκην (μόρον) νιν (αὐτῷ τῷ Ἡρακλεῖ)» σημαίνει «τίς ὁ ἐχθρότατος ἀνδρῶν (ὁ Βούσιρις καὶ ὁ Ἀνταῖος) θὰ κολασθῇ ὑπ᾽ αὐτοῦ κατὰ τὸ εἱμαρμένον ἀξίως, ὧν ἔπραξαν ἀδικημάτων». Οὕτως φαίνεται, ὅτι συντάσσει καὶ ὁ ἡμέτερος Δούκας παραφράζων «καὶ εἴ τις οὐκ ὀρθῷ, ἀλλὰ πλαγίῳ φρονήματι πρὸς ὕβριν βαίνει, τὴν ἐσχάτην δίκην ἔφη καὶ τοῦτον αὐτῷ δώσειν». — ἐν πεδίῳ Φλέγρας] «Φλέγρα τόπος ἐν Θράκῃ καὶ κώμη, ἔνθα οἱ Γίγαντες ἀνῃρέθησαν ὑπὸ τῶν θεῶν· τῶν δὲ ἐχόντων τὴν μάχην πρὸς τοὺς Γίγαντας καὶ μὴ περιγινομένων τῇ μάχῃ, φασὶν εἰρηκέναι τὴν Γῆν μὴ ἄλλως

---

στ. **106.** χρόνον σχερῷ ἡ κοινὴ γραφή· ἐπειδὴ δὲ ἡ γραφὴ αὕτη οὐ συμβιβάζεται τῷ μέτρῳ αἰτοῦντι τὸν τρίτον πόδα δάκτυλον, τούτου ἕνεκα ἐξ εἰκασίας ἐγένοντο διορθώσεις σχεῖν ἀεί, τοῦ τρίτου ποδὸς γινομένου καὶ παλιμβακχείου· καὶ σχὲν ἀεί, ἵνα καὶ ὁ τρίτος ποῦς γένηται δάκτυλος. Ἐγὼ δὲ πέπεισμαι, ὅτι ἡ κοινὴ γραφὴ ἦν χρόνον ἐν σχερῷ, καίτοι ὁ τρίτος ποῦς γίνεται ἀμφίβραχυς.

ἁλῶναι τούτους, εἰ μὴ συμμαχήσειαν αὐτοῖς δύο τῶν ἡμιθέων. Ἡρακλέους τοίνυν καὶ Διονύσου συνελθόντων ἐκράτησαν οἱ θεοὶ τῶν Γιγάντων» Π. Σ. — Γιγάντεσσι μάχαν ἀντιάζωσιν] «οἱ θεοὶ τοῖς Γίγασιν εἰς μάχην συνάπτωσιν· ἔξωθεν γὰρ τὴν εἰς πρόθεσιν παραληπτέον» Π. Σ. Ὁ δὲ Σχολιαστὴς Πατμίων σχολ. «κατὰ τὴν μάχην». — βελέων ὑπὸ ῥιπαῖσι κείνου] «ὑπὸ τῶν ῥιπτομένων βελῶν ἐκείνου, τοῦ Ἡρακλέους». — φαιδίμαν . . . ἔνεπεν] «Εἶπεν ὁ Τειρεσίας, ὅτι ἡ λαμπρὰ κόμη τῶν Γιγάντων θὰ ἀναμιχθῇ τῇ γῇ, θὰ κονιωθῇ· ἤτοι οἱ Γίγαντες θὰ ἀπολεσθῶσιν». Ἀναμφιβόλως ὁ Πίνδαρος ἐνταῦθα παραβάλλει πρὸς μὲν τοὺς θεοὺς τὸν Ἱέρωνα, πρὸς δὲ τοὺς Γίγαντας βάρβαρόν τι ἔθνος, πρὸς ὃ θὰ ἔλθῃ ποτὲ εἰς μάχην ὁ Ἱέρων, ἐν ᾗ ὁ Χρόμιος θὰ ἐκτελέσῃ ἔργα Ἡράκλεια. — αὐτὸν μὰν ἐν εἰράνᾳ . . . δόμον] «καὶ τοῦτο δὲ προεῖπεν ὁ μάντις, ὅτι καὶ τοῦ λοιποῦ αὐτὸς ὁ Ἡρακλῆς ἐν εἰρήνῃ καὶ ἡσυχίᾳ διατελέσει, ταύτην ἀμοιβὴν τῶν ἑαυτῶν πόνων λαβών, καὶ ὅτι λήψεται μὲν γυναῖκα τὴν θαυμασίαν Ἥβην παρ' αὐτῷ τῷ Διῒ τελουμένης τῆς εὐωχίας τοῦ γάμου, οὗτινος Διὸς καὶ θαυμάσει τὴν σύνοδον, εἷς δὲ ἐκ τῶν θεῶν γενόμενος, σύννομος ἔσται τοῖς οὐρανίοις θεοῖς». Π. Σ. Διὰ τῆς παραβολῆς ταύτης πρὸς τὴν ὀλβιότητα καὶ ἀποθέωσιν τοῦ Ἡρακλέους ὑπαινίσσεται προμαντεύων τὴν ἐν γήρᾳ μακαριότητα τοῦ Χρομίου, περὶ ἧς ὅρα Νεμ. Θ'. 104-113. — αὐτὸν μὲν . . . ἐν δώμασιν] Ἡ σύνταξις «αὐτὸν μὲν ἐν ὀλβίοις δώμασιν ἀσυχίαν ἐν εἰράνᾳ τὸν ἅπαντα ἐν σχερῷ χρόνον λαχόντα (ὡς) ἐξαίρετον ποινὰν μεγάλων καμάτων». Θὰ λάβῃ λοιπὸν ὁ Ἡρακλῆς τὴν ἐν εἰρήνῃ ἡσυχίαν ὡς ἐξαίρετον βραβεῖον τῶν μεγάλων καμάτων· ποία δὲ θὰ ᾖ ἡ ἐν τοῖς ὀλβίοις δώμασιν αὕτη ἐν εἰρήνῃ ἡσυχία, ἐξηγεῖται ἐν τοῖς ἑπομένοις διὰ τῶν μετοχῶν δ ε ξ ά μ ε ν ο ν . . . κ α ὶ δ α ί σ α ν τ α. — ποινὴν καμάτων] ὡς π ο ι ν ὰ ν τ ε θ ρ ί π π ω ν (Πυθ.

Καὶ γάμον δαίσαντα παρ᾽ Διῒ Κρονίδᾳ
Σεμνὸν αἰνήσειν δόμον.

---

Α'. 113.) — ἐν δώμασι] τοῦ Διός. — παρὰ Διῒ] «ἐν τοῖς δώμασι τοῦ Διός, ἃ ἀνωτέρω ἐκάλεσεν ὄλβια δώματα. — σεμνὸν δόμον αἰνήσειν] «θὰ ἐπαινῇ καὶ θαυμάζῃ τὰ σεμνὰ δώματα τοῦ Διὸς διαιτώμενος ἐν αὐτοῖς, ὅπου ἅπαντες οἱ οὐράνιοι θεοί.

---

## ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ.

Σεμνὸν ἀνάπαυμα τοῦ Ἀλφειοῦ, θάλος τῶν κλεινῶν Συρακουσῶν, Ὀρτυγία, στρωμνὴ τῆς Ἀρτέμιδος, ἀδελφὴ τῆς Δήλου· ἀπὸ σοῦ ὁ ἡδυεπὴς ὕμνος ἄρχεται μεγάλως νὰ ἐπαινέσῃ τούς, ὡς ἄνεμος, ταχύποδας ἵππους, χαριζόμενος τῷ Αἰτναίῳ Διΐ· τοῦ Χρομίου δὲ τὸ ἅρμα καὶ ἡ Νεμέα παροτρύνει νὰ συζεύξω τοῖς νικηφόροις ἔργοις ἐγκώμιον μέλος· διότι θεμέλια μὲν τῶν ἔργων τούτων εἰσὶ τεθειμένα ἡ τῶν θεῶν εὔνοια ἕνεκα τῶν δαιμονίων ἀρετῶν ἐκείνου τοῦ ἀνδρός· καὶ ἐν ταύτῃ τῇ εὐτυχίᾳ κεῖται τὸ ἄκρον τῆς πανδοξίας· ἡ δὲ Μοῦσα φιλεῖ μεγάλα ἆθλα νὰ ᾄδῃ. Ἔγειρε λοιπόν, ὦ Μοῦσα, λαμπρότητά τινα ἐν τῇ νήσῳ, ἣν ὁ δεσπότης τοῦ Ὀλύμπου Ζεὺς ἔδωκε δῶρον τῇ Περσεφόνῃ, καὶ κατένευσεν αὐτῇ ταῖς χαίταις, τὴν παχύγειον Σικελίαν τὴν ἀρίστην πάσης εὐκάρπου χθονὸς νὰ ὀρθώσῃ κάλλει καὶ πλούτῳ πόλεων

ἐξόχῳ· παρέσχε δὲ ὁ Κρονίων αὐτῇ καὶ λαὸν ἱππόμαχον μνήμονα τοῦ χαλκενδύτου πολέμου, ὅστις δὴ θαμὰ καὶ φύλλοις πολυτίμοις Ὀλυμπιάδων ἐλαιῶν ἐστιν ἐστεμμένος. Ἑπόμενος τῷ καιρῷ πολλὰ εἶπον περὶ Σικελίας οὐ ψευδέσιν ἐπαίνοις χρησάμενος. Ἐστάθην δὲ παρὰ τὴν θύραν τῆς αὐλῆς ἀνδρὸς φιλοξένου ᾄδων ἀρετάς, ἔνθα θαμὰ μὲν ἐμοὶ κεκόσμηται ἁρμόδιον δεῖπνον, θαμὰ δὲ οἱ δόμοι ἀλλοδαποὺς ξενίζουσιν· ἔλαχε δὲ (ὁ ἀνὴρ οὗτος) νὰ φέρῃ ἐσθλοὺς ἐναντίον τῶν (ἕνεκα φθόνου) μεμφομένων, ὡς ὕδωρ ἐναντίον πυρός. Τέχνας δὲ ἕτερος ἑτέρας ἔχει· πρέπει δὲ ἕκαστος τὴν ὁδόν, ἣν παρὰ τῆς φύσεως πρὸς τὸ ἐκτελεῖν ἔλαβεν, εὐθεῖαν ταύτην πορευόμενος νὰ ἐπιτηδεύηται τὸ πρὸς ὃ πέφυκε· διότι πράσσει μὲν δι᾽ ἔργου τὸ σθένος (ἐκείνων, οἳ ἐκ φύσεως ἔχουσιν αὐτὸ), διὰ βουλῶν δὲ ὁ νοῦς ἐκείνων, οἳ φύσει κέκτηνται τὸ προορᾶν τὸ ἐσόμενον. Παῖ Ἀγησιδάμου, περὶ τὸν σὸν τρόπον ὑπάρχουσιν αἱ χρήσεις ἀμφοτέρων ἐμφύτως. Οὐκ ἐπιθυμῶ νὰ ἔχω ἐν τῷ οἴκῳ πολὺν πλοῦτον κατακεκρυμμένον· ἀλλὰ νὰ ἔχω μέν, πράττων δὲ δι᾽ αὐτοῦ ἔργα φιλοτιμίας καὶ ἀνδρείας νὰ εὐεργετῶμαι ὑπὸ τῆς εὐνοίας τῆς τύχης καὶ νὰ ἐπαινῶμαι βοηθῶν τοῖς φίλοις καὶ πολίταις· διότι παρὰ τῶν πολυπόνων ἀνδρῶν ἅπαν τὸ κοινὸν τῆς πόλεως ἐλπίζει. Ἐγὼ δὲ διηγούμενος τὸ ἄνθος μεγάλων ἀρετῶν προφρόνως μέμνημαι τοῦ Ἡρακλέους, ἀρχαῖον ἀνεγείρων λόγον, ὅτι ἄρα, ἐπεὶ τάχιστα ὁ παῖς τοῦ Διὸς ἐκ τῶν σπλάγχνων τῆς μητρὸς ἦλθε μετὰ

τοῦ διδύμου ἀδελφοῦ εἰς τὴν λαμπρὰν ἀκτῖνα τοῦ ἡλίου φεύγων τὴν ὠδῖνα, καὶ ἦλθεν οὐκ ἀγνοούσης τῆς χρυσοθρόνου Ἥρας, ἐνετέθη εἰς κροκοειδὲς σπάργανον· ἡ δὲ βασίλισσα τῶν θεῶν ταραχθεῖσα τὴν ψυχὴν αὐτίκα ἔπεμψε δράκοντας. Οὗτοι δὲ ἀνοίξαντες τὰς πύλας ἔβησαν εἰς τὸν εὐρὺν μυχὸν τοῦ θαλάμου προθυμούμενοι νὰ περιβάλωσι τοῖς τέκνοις τὰς ταχείας αὐτῶν γνάθους. Ὁ δὲ Ἡρακλῆς ὤρθωσε μὲν ἑαυτὸν, ἐπειρᾶτο δὲ τότε πρῶτον μάχης, τοὺς δύο ὄφεις ταῖς δυσὶν ἀφύκτοις αὐτοῦ χερσὶν ἐκ τῶν αὐχένων ἁρπάσας· ἐπὶ πολὺν δὲ χρόνον πνιγομένων αἱ ψυχαὶ κατέλιπον τὰ τερατώδη σώματα· μέγιστος δὲ φόβος (περὶ τοῖς παισὶ) κατέπληξε τὰς γυναῖκας, ὅσαι ἔτυχον θεραπεύουσαι τὸ λέχος τῆς Ἀλκμήνης· καὶ οὐ μόνον ἐκεῖναι, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἀναπηδήσασα ἀπὸ τῆς στρωμνῆς εἰς τοὺς πόδας ἄπεπλος, ὁμοίως (ταῖς λοιπαῖς) ἐβοήθει κατὰ τῆς ὕβρεως τῶν κνωδάλων. Ταχέως δὲ οἱ ἡγεμόνες τῶν Καδμείων ἔδραμον σὺν χαλκοῖς ὅπλοις ἠθροισμένοι. Ἀμφιτρύων δὲ τινάσσων ἐκ τοῦ κολεοῦ τῇ χειρὶ γυμνὸν φάσγανον ἀφίκετο ὀξείαις ἀνίαις δηχθείς· διότι τὸ οἰκεῖον κακὸν πάντα ὁμοίως δάκνει· ἐπὶ δὲ ἀλλοτρίῳ κακῷ εὐθὺς ἡ καρδία καθίσταται ἀπαθής· ἐστάθη δὲ συγκραθεὶς ἐκπλήξει βαρείᾳ ἅμα καὶ τερπνῇ· διότι εἶδε φρόνημα καὶ δύναμιν τοῦ υἱοῦ ἀσυνήθη· οἱ δὲ ἀθάνατοι κατέστησαν τὰ ὑπὸ τῶν ἀγγέλων λεχθέντα ἐναντιόφημα· ἐκάλεσε δὲ τὸν ὀρθόμαντιν Τειρεσίαν, τὸν ἔξοχον προφήτην

τοῦ ὑψίστου Διός, γείτονα ὄντα· ἐκεῖνος δὲ ἔφραζεν αὐτῷ καὶ παντὶ τῷ ὁμίλῳ, ποίους κινδύνους θὰ ὑποστῇ, πόσα δὲ θηρία ἄδικα ἐν χέρσῳ, πόσα δὲ ἐν πόντῳ θὰ ἀποκτείνῃ· εἶπε δὲ, ὅτι καί τις σὺν δόλῳ βαδίζων, ὁ ἐχθρότατος τῶν ἀνδρῶν θὰ δώσῃ αὐτῷ κατὰ τὸ εἱμαρμένον ποινὰς, ὧν ἐκακούργησεν· καὶ ὅταν οἱ θεοὶ ἐν τῷ πεδίῳ τῆς Φλέγρας συνάψωσι μάχην πρὸς τοὺς Γίγαντας, εἶπεν ὁ Τειρεσίας, ὅτι ἡ μὲν λαμπρὰ αὐτῶν κόμη ὑπὸ τῶν βελῶν ἐκείνου θὰ κονιωθῇ· αὐτὸς δὲ λαχὼν ἐξαίρετον ἀμοιβὴν τῶν μεγάλων καμάτων τὴν εἰς ἅπαντα τὸν χρόνον συνεχῆ ἐν εἰρήνῃ ἡσυχίαν δεξάμενος ἐν τοῖς ὀλβίοις δόμοις σύζυγον τὴν θαλερὰν Ἥβην καὶ τοὺς γάμους ἑστιάσας παρὰ τῷ Διῒ Κρονίδῃ, θὰ θαυμάζῃ τὴν ἐν τῷ δόμῳ αὐτοῦ σεμνὴν σύνοδον τῶν θεῶν·

# ΝΕΜΕΑ

## ΕΙΔΟΣ Β'.

## ΤΙΜΟΔΗΜΩι ΑΘΗΝΑΙΩι ΠΑΓΚΡΑΤΙΑΣΤΗ.

Μέτρα κατὰ τοὺς Π. Σ. τοῦ εἴδους.

Ἡ παροῦσα ᾠδὴ μονόστροφός ἐστι κατ' ὀγδοάδας διῃρημένη· ἑκάστης δὲ ὀγδοάδος κῶλά εἰσιν ὀκτώ.

Κῶλον 1. ⏑ – – ⏑ | ⏑ ∸ ⏑ ∸ | Ἀντισπαστικὸν δίμετρον ἐξ ἀντισπαστικῆς συζυγίας καὶ ἰαμβικῆς, τὸ καλούμενον Γλυκώνειον.

„ 2. – – ⏑ ⏑ | ∸ ⏑ ∸ ⏑ | – ⏓ Ἰωνικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον, ἐκ τῶν καλουμένων Πραξιλλείων· ἡ μὲν πρώτη συζυγία Ἰωνικὴ ἀπὸ μείζονος, ἡ δὲ δευτέρα τροχαϊκή.

„ 3. ∸ ⏒ | ∸ ⏑ ⏑ | ∸ ⏑ ∸ ⏑ Λογαοιδικὸν δακτυλικόν· διαφέρει δὲ τοῦ καλουμένου Ἀλκαϊκοῦ δεκασυλλάβου, καθὸ ἐκεῖνο μὲν ἔχει καὶ τὸν πρῶτον πόδα δάκτυλον, τοῦτο δὲ ἔχει αὐτὸν κατὰ τὰ Αἰολικὰ καλούμενα δακτυλικὰ ἕνα τῶν δισυλλάβων.

„ 4. ∸ ⏑ ⏑ | ∸ – Δίμετρον δακτυλικόν.

„ 5. ⏖ ⏑ – ⏑ ⏑ | – ⏑ – ⏒ | Δίμετρον τροχαϊκὸν ἀκατάληκτον.

„ 6. – – ⏑ ⏑ | ∸ ⏑ ∸ – | – Δίμετρον Ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος ὑπερκατάληκτον· ἡ πρώτη διποδία Ἰωνική, ἡ δευτέρα τροχαϊκή.

Κῶλον 7. ⏓ ⏑ ⏑ ⏓ , ⏓ Χοριαμβικὸν πενθημιμερές.

» 8. ⏓ ⏑ ⏑ | ⏓ – – | ⏓ ⏑ ⏑ | ⏓ – Δακτυλικὸν τετράμετρον.

## ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΕΙΔΟΥΣ.

Ὁ Τιμόδημος ἤρξατο τῶν ἱερῶν ἀγώνων ἀπὸ τῶν ἐν Νεμέᾳ τῶν Διῒ ἀφιερωμένων· ὀφείλει λοιπὸν συχνὰ καὶ Ἴσθμια καὶ Πύθια νὰ νικᾷ, καὶ μάλιστα εἰ ἀκολουθεῖ τὰ ἴχνη τῶν προγόνων αὐτοῦ πρὸς κόσμον τῶν μεγάλων Ἀθηνῶν· διότι καὶ ὁ Ὠρίων πορεύεται οὐχὶ μακρὰν τῶν Πλειάδων (ἀπὸ στ. 1-18). Ὥσπερ δὲ ἡ Σαλαμὶς δύναται νὰ τρέφῃ πρὸς δόξαν τῶν Ἀθηνῶν ἄνδρας μαχητάς, οὕτω καὶ αἱ Ἀχαρναὶ ἔκπαλαί εἰσιν εὔανδροι· καὶ τῆς μὲν Σαλαμῖνος τὴν ἀρετὴν ἔγνω ἐν Τροίᾳ ὁ ἀντίπαλος τοῦ Αἴαντος Ἕκτωρ· τὴν δὲ εὐανδρίαν τῶν Ἀχαρνῶν ἔγνωσαν καὶ νῦν ἐν Νεμέᾳ οἱ ἀντίπαλοι τοῦ Τιμοδήμου, καὶ πάλαι ἐν ἀναριθμήτοις ἱεροῖς ἀγῶσιν οἱ ἀντίπαλοι τῶν προγόνων τοῦ Τιμοδήμου (ἀπὸ στ. 19-37). Ὑμνήσατε λοιπόν, ὦ πολῖται, τὴν νίκην ταύτην, ἣν ἄγει ὁ Τιμόδημος ἐκ Νεμέας (38- τέλος).

## ΕΙΣΑΓΩΓΗ.

Τιμόδημος Ἀθηναῖος Ἀχαρνεὺς τὸν δῆμον, υἱὸς Τιμονόου ἐκ τοῦ γένους τῶν Τιμοδημιδῶν περιφήμων γε-

νομένων ἐπὶ ταῖς πολλαῖς νικηφορίαις. Οὐ κατανοήσαντες ὀρθῶς τὸ χωρίον (στ. 19.) ἐνόμισαν οἱ ἑρμηνευταὶ τοῦ Πινδάρου, ὅτι ὁ Τιμόδημος ἐτράφη μὲν ἐν Σαλαμῖνι, ᾤκει δὲ ἐν Ἀθήναις. Ἡ ᾠδὴ προσδιώρισται νὰ ᾀσθῇ ἐν κώμῳ, ἐν Ἀθήναις, ὅπου εἶχε τὴν οἴκησιν. Εἰς δύο μόνον Ἀθηναίους σώζονται ὕμνοι τοῦ Πινδάρου, εἰς Μεγακλέα (Πύθ. ΣΤ.′) καὶ εἰς τὸν Τιμόδημον· ἀμφότεροι δὲ συντομώτατοί εἰσιν.

Ὀγδοὰς α'.

ΟΘΕΝ περ καὶ Ὁμηρίδαι
Ῥαπτῶν ἐπέων τὰ πόλλ' ἀοιδοὶ

— Στ. 1-8. Ὅθεν περ . . . ἄλσει] «ὁ νοῦς· ὅθεν δὴ καὶ οἱ Ὁμηρίδαι λεγόμενοι ἀοιδοὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ λέγειν ὡς ἐπιτοπολὺ ποιοῦνται ἐκ Διὸς προοιμιαζόμενοι, ἐντεῦθεν καὶ οὗτος ὁ ἀνὴρ τὴν καταβολὴν, τουτέστι τὴν ἀρχὴν καὶ τὸν θεμέλιον τῶν ἱερῶν ἀγώνων ἀπὸ τοῦ Διὸς πεποίηται, Νέμεα νικήσας πρῶτον. Διῒ δὲ ἀνάκειται ὁ Νεμεακὸς ἀγών» Π. Σ. — Ὁμηρίδαι] «Ὁμηρίδας ἔλεγον τὸ μὲν ἀρχαῖον τοὺς ἀπὸ τοῦ Ὁμήρου γένους, οἳ καὶ τὴν ποίησιν αὐτοῦ ἐκ διαδοχῆς ᾖδον· μετὰ δὲ ταῦτα (ἐλέγοντο Ὁμηρίδαι) καὶ οἱ ῥαψῳδοὶ οὐκέτι τὸ γένος εἰς Ὅμηρον ἀνάγοντες· ἐπιφανεῖς δὲ ἐγένοντο οἱ περὶ Κύναιθον, οὕς φασι πολλὰ τῶν ἐπῶν ποιήσαντας ἐμβαλεῖν εἰς τὴν Ὁμήρου ποίησιν· ἦν δὲ ὁ Κύναιθος Χῖος, ὃς καὶ τῶν ἐπιγραφομένων Ὁμήρου ποιημάτων τὸν εἰς Ἀπόλλωνα γεγραμμένον ὕμνον λέγεται πεποιηκέναι· οὗτος οὖν ὁ Κύναιθος πρῶτος ἐν Συρακούσαις ἐῤῥαψῴδησε τὰ Ὁμήρου ἔπη κατὰ τὴν ἑξηκοστὴν ἐννάτην Ὀλυμπιάδα, ὡς Ἱππόστρατός φησιν» Π. Σ. — ῥαπτῶν ἐπέων] «Τοὺς ῥαψῳδοὺς οἱ μὲν ῥαβδῳδοὺς ἐτυμολογοῦσι διὰ τὸ μετὰ ῥάβδου δηλονότι τὰ Ὁμήρου ἔπη διεξιέναι· Καλλίμαχος

Καὶ τὸν ἐπὶ ῥάβδῳ μῦθον ὑφαινόμενον
Ἠνεκὲς ἀείδω δεδεγμένος·

οἱ δέ φασι τῆς Ὁμήρου ποιήσεως μὴ εἰς ἓν συνηγμένης, σποράδην δὲ ἄλλως καὶ κατὰ μέρη διῃρημένης, ὁπότε ῥαψῳδοῖεν αὐτὴν, εἱρμῷ τινὶ καὶ ῥαφῇ παραπλήσιον ποιεῖν εἰς ἓν αὐτὴν ἄγοντας· οὕτω καὶ ὁ Πίνδαρος

Ἄρχονται Διὸς ἐκ προοιμί-
ου· καὶ ὅδ᾽ ἀνὴρ
Καταβολὰν ἱερῶν ἀγώνων
Νικαφορίας δέδεκται πρῶ-

---

εἰσδέδεκται· οἱ δὲ, ὅτι κατὰ μέρη πρότερον τῆς ποιήσεως διαδεδομένης τῶν ἀγωνιστῶν ἕκαστος, ὅ,τι βούλοιτο μέρος ᾖδε· τοῦ δὲ ἄθλου τοῖς νικῶσιν ἀρνὸς ἀποδεδειγμένου, προσαγορευθῆναι τότε μὲν ἀρνῳδοὺς, αὖθις δὲ ἑκατέρας τῆς ποιήσεως εἰσενεχθείσης, τοὺς ἀγωνιστὰς οἷον ἀκουμένους πρὸς ἄλληλα τὰ μέρη καὶ τὴν σύμπασαν ποίησιν ἐπιόντας ῥαψῳδοὺς προσαγορευθῆναι. Ταῦτά φησι Διονύσιος ὁ Ἀργεῖος. Φιλόχορος δὲ ἀπὸ τοῦ συντιθέναι καὶ ῥάπτειν τὴν ᾠδὴν οὕτω φησὶν αὐτοὺς προσκεκλῆσθαι· δηλοῖ δὲ Ἡσίοδος λέγων

Ἐν Δήλῳ τότε πρῶτον ἐγὼ καὶ Ὅμηρος ἀοιδοί
Μέλπομεν, ἐν νεαροῖς ὕμνοις ῥήψαντες ἀοιδήν
Φοῖβον Ἀπόλλωνα χρυσάορον, ὃν τέκε Λητώ·

ῥαψῳδῆσαι δέ φησι πρῶτον τὸν Ἡσίοδον Νικοκλῆς. Μέναιχμος δὲ ἱστορεῖ τοὺς ῥαψῳδοὺς στιχῳδοὺς καλεῖσθαι διὰ τὸ τοὺς στίχους ῥάβδους λέγεσθαι ὑπό τινων» Π. Σ. Ὅθεν ῥαπτὰ ἔπη σημαίνουσι οὐχὶ τὰ ὑπὸ ποιητοῦ τινος συντεθειμένα καὶ ἐῤῥαμένα ποιήματα, ὡς ἐν τοῖς Ἡσιόδου ἀναφερομένοις στίχοις ἡ λέξις ῥάψαντες σημαίνει· ἀλλὰ ῥαπτὰ ἔπη λέγει ὁ Πίνδαρος τὰ ὑπὸ τῶν ῥαψῳδῶν συνηγμένα καὶ συνεῤῥαμμένα ποιήμα-

---

στ. 5. Ἡ παλαιὰ γραφὴ ἦν ἱεράν· ἀλλ᾽ ἐπειδή ἐστι ἀναπόδεικτον, ὅτι τὸ ἀρσενικὸν ἐπίθετον εἰς ος ἐλέγετο Δωρικῶς ἐν τῇ γεν. πληθυντ. εἰς ᾶν· διὰ τοῦτο ἔγραψαν ἱερῶν.

στ. 6-7. πρώταν ἐξ εἰκοσίας.

τα τοῦ Ὁμήρου, ἃ πρότερον μὲν ἔκειντο σποράδην καὶ κατὰ μέρη διήρηντο, ὅτε δὲ ἔμελλον νὰ ᾄσωσιν αὐτὰ ἢ ἐν ἀγῶνι ἢ ὅπου δήποτε, συνῆγον καὶ συνέῤῥαπτον. — τὰ πολλὰ ἄρχονται ἐκ Διὸς ἐκ προοιμίου] «ὅλοι γὰρ οὗτοι εἰς τὸν Δία προοιμιασάμενοι τοὐντεῦθεν ἤδη τῆς ἐποποιΐας ἥπτοντο· τῷ δὲ μὴ διὰ παντὸς ἄρχεσθαι ἀπὸ τοῦ Διὸς τοὺς ῥαψῳδοὺς προοιμιαζομένους, ἀλλ' ἐνίοτε καὶ ἀπὸ τῶν Μουσῶν, προσέθηκεν ὁ Πίνδαρος τ ὰ π ο λ-λ ά, ἵν' ᾖ, ὡς ἐπιτοπλέον» Π. Σ. — καταβολὰν . . . . ἀγώνων δέδεκται] «ἐδέξατο παρὰ τοῦ Διὸς θεμέλιον λίθον, ἐφ' οὗ οἰκοδομήσει τὸ οἰκοδόμημα τῶν ἀγώνων, καὶ κατέβαλεν ἐν τῷ ἄλσει τοῦ Νεμεαίου Διός»· ἤτοι, ἐν τῷ ἄλσει τοῦ Νεμεαίου Διὸς κατὰ βούλησιν αὐτοῦ τοῦ Διὸς ἤρξατο πρῶτον τῶν ἱερῶν ἀγώνων. Τοὺς ἱεροὺς ἀγῶνας, οὓς μέλλει νὰ ἀγωνίσηται ὁ Τιμόδημος, παραβάλλει πρὸς οἰκοδόμημα· καὶ τὸν πρῶτον τοῦτον ἀγῶνα, πρὸς θεμέλιον λίθον· διὸ καλεῖ αὐτὸν καταβολήν· οὐκ ἐχρήσατο δὲ ῥήματι καταβέβληκεν, ἢ τοιοῦτόν τι εὔχρηστον ἐπὶ τῆς καταβολῆς τοῦ θεμελίου λίθου, ἀλλὰ τῷ δ έ δ ε κ τ α ι ἐξυπονοουμένου ἐκ τοῦ ὅ θ ε ν τοῦ «ἐ ν-τ ε ῦ θ ε ν» ἤτοι «παρὰ τοῦ Διὸς» ἵνα σημαίνῃ, ὅτι τῇ βουλήσει τοῦ Διὸς ἤρξατο τῶν ἱερῶν ἀγώνων. Ἔτι δηλοτέραν ποιεῖ τὴν σημασίαν τοῦ δ έ δ ε κ τ α ι διὰ τῆς προσθήκης τοῦ ν ι κ α φ ο ρ ί α ς· διότι εἰ μὴ ἐδέχετο παρὰ τοῦ Διὸς τὴν καταβολήν, οὐκ ἂν ἐνίκα· ἕτερος λόγος τῆς προσθήκης τοῦ ν ι κ α φ ο ρ ί α ς οὐχ ὑπάρχει· διότι ἐν ταῖς λέξεσιν ἱ ε ρ ῶ ν ἀ γ ώ ν ω ν ἐννοεῖται ἀφ' ἑαυτῆς ἡ λέξις ν ι κ α φ ο ρ ί α ς· διότι ἄτοπον ἂν εἴη, εἰ ὁ ποιητὴς λέγων ἱ ε ρ ῶ ν ἀ γ ώ ν ω ν μὴ ἐνόει «ἀγώνων τῶν παρεχόντων νικηφορίαν» — καταβολὰν] «μετῆκται ἡ λέξις ἀπὸ τῶν τὰς οἰκίας κατασκευαζόντων καὶ βαλλόντων τοὺς θεμελίους· ἐλπὶς οὖν, φησίν, ἐστιν ἀπὸ Διὸς ἀρξάμενον αὐτὸν τῶν ἀγώνων καὶ μετὰ ταῦτα νικήσειν· ὃ καὶ ἐγένετο εὐθέως· μετὰ γὰρ τὴν Νεμεακὴν νίκην

τον, Νεμεαίου
Ἐν πολυϋμνήτῳ Διὸς ἄλσει.

Ὀ. β'.

Ὀφείλει δ' ἔτι, πατρίαν
Εἴπερ καθ' ὁδόν νιν εὐθύπομπος
Αἰὼν ταῖς μεγάλαις δέδωκεν
Κόσμον Ἀθάναις,
Θαμὰ μὲν Ἰσθμιάδων δρέπεσθαι
Κάλλιστον ἄωτον, ἐν Πυθί-
οισί τε νικᾶν
Τιμονόου παῖδ'· ἔστι δ' ἐοικός,

---

ἐστεφανοῦτο τὰ Ὀλύμπια» Π. Σ. — ἄλσει Διὸς] «ἐν δὲ αὐτῇ (τῇ περὶ τὴν Νεμέαν χώρᾳ) Νεμεῖόν τε, Διὸς ναός ἐστι θέας ἄξιος . . . κυπαρίσσων τε ἄλσος ἐστὶ περὶ τὸν ναόν» (Παυσαν. Β.' κ. 15, 2). «Ἐνταῦθα δὲ καὶ ἡ Νεμέα μεταξὺ Κλεωνῶν καὶ Φλιοῦντος, καὶ τὸ ἄλσος, ἐν ᾧ καὶ τὰ Νέμεα συντελεῖν ἔθος τοῖς Ἀργείοις» (Στραβ. Η.' 377. περὶ τὰ τέλη).

— Στ. 9-16. ὀφείλει . . . Τιμονόου παῖδ'] «ὀφειλόμενον δὲ, τουτέστιν ἀναγκαῖόν ἐστι νικᾶν τὸν Τιμονόου παῖδα καὶ Πύθια καὶ Ἴσθμια, εἴπερ κατὰ τὰ ἴχνη τῶν πατέρων ὁ εὐθυπομπὸς αἰὼν δέδωκεν αὐτὸν εἰς κόσμον ταῖς Ἀθήναις· ἀναγκαῖον οὖν νικᾶν αὐτὸν, ὡς οἱ πατέρες ἐνίκησαν, Ἴσθμια καὶ Νέμεα· ὡς τῶν πατέρων ἱερωνικῶν γεγονότων» Π. Σ. — ὀφείλει] ἀπροσώπως· «ὀφείλει (ὀφειλόμενόν ἐστι) δρέπεσθαι, νικᾶν τε». — δ' ἔτι] τό δ' ἐστὶν αἰτιολογικόν. «Διότι ἐκτὸς ὅτι ἐνίκησεν ἐν Νεμέᾳ, ὀφείλει ἔτι νὰ νικήσῃ καὶ Ἰσθμοῖ κ. λ.» —

---

στ. 9. δέ τι γραφὴ τοῦ Π. Σ. καὶ χειρογράφων πολλῶν· ἡ δὲ ἐν τῷ κειμένῳ καὶ αὕτη ἐστὶν ἐκ χειρογρ.

πατρίαν καθ' ὁδὸν εὐθύπομπος αἰὼν] «ὁ βίος αὐτοῦ πέμπων καὶ διευθύνων αὐτὸν εὐθέως κατὰ τὴν ὁδόν, ἣν ἐβάδισαν οἱ πατέρες αὐτοῦ»· οἵαν δὲ ὁδὸν ἐβάδισαν οἱ πατέρες αὐτοῦ, περιγράφει ἐν στ. 26-37. Ὁ Δούκας παραφράζει «ὁ πρὸς τὴν πατρῴαν ἀρετὴν διευθύνων αὐτὸν χρόνος». — Ἰσθμιάδων κάλλιστον ἄωτον] «τὸ κάλλιστον ἄνθος τῶν Ἰσθμιάδων ἑορτῶν, ἤτοι τὴν νίκην». Τιμονόου παῖδα] εἰπὼν ἐν ἀρχῇ π α τ ρ ί α ν κ α θ ' ὁ δ ὸ ν ὡς ἄριστα ἔθηκεν ἐν τέλει Τ ι μ ο ν ό ο υ π α ῖ δ α.

— Στ. 16-18. ἔστι δ' ἐοικὸς . . . νεῖσθαι] «ὥσπερ γὰρ τῶν Πλειάδων ὁ Ὠρίων οὐκ ἀφίσταται, οὕτω καὶ τοῦτον πάρεδρον ἔσεσθαι τῇ νίκῃ εἰκός ἐστι· ὁτὲ μὲν Πλειάδας καλεῖ πληθυντικῶς, ὁτὲ δὲ Πληϊόνην ὡς μίαν. Τ ρ ε χ έ τ ω δ ὲ μ ε τ ὰ Π λ η ϊ ό ν α ν, ἅ μ α δ' α ὐ τ ῷ κ ύ ω ν· δοκεῖ γὰρ κατ' αὐτὸν τὸν Πίνδαρον ἐρασθῆναι αὐτῆς ὁ Ὠρίων καὶ διώκειν αὐτὴν ἐπὶ πολλοῖς χρόνοις» Π. Σ. Ὁ δὲ παρὰ τοῖς Π. Σ. Ἀρίσταρχος λέγει «θέλοι δ' ἂν (ὁ Πίνδαρος) δηλοῦν τοῦτο, ὅτι τῇ Νεμεακῇ δεῖ συνάπτειν τὴν Ἰσθμιακὴν καὶ Πυθικὴν καὶ οὕτως ἀκολουθεῖν, ὡς ταῖς Πλειάσιν ὁ Ὠρίων ἕπεται». Πιθανὴ δέ ἐστι καὶ ἡ εἰκασία τοῦ Dissenii «ὥσπερ αἱ ἐν Νεμέᾳ νῖκαι τῶν Τιμοδημῶν ἦσαν ἑπτά, ὡς οἱ ἀστέρες τῆς Πλειάδος, οὕτω καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν νικῶν τοῦ Τιμοδήμου θὰ ὑπάρξῃ οὐχὶ ἐλάσσων, ἀλλὰ μείζων τοῦ ἀριθμοῦ τούτου, ὡς καὶ ὁ Ὠρίων ἐστὶ μείζων τῆς Πλειάδος». Περὶ τῆς ὀρθοτέρας παρομοιώσεως ὅρα κατωτέρω (ἐν τέλει τοῦδε τοῦ κεφ.). — Ὀρειᾶν Πελειάδων] «Ζητεῖται, διὰ τί ὀρείας εἶπε τὰς Πλειάδας· καί τινες μὲν ἔφασαν, ὅτι Νύμφαι ἦσαν (ἑπτά), ὡς οἱ ἀστέρες οὗτοι.

Τ η ϋ γ έ τ η τ' ἐ ρ ό ε σ σ α κ α ὶ Ἠ λ έ κ τ ρ η κ υ α ν ῶ π ι ς,
Ἀ λ κ υ ό ν η τ ε κ α ὶ Ἀ σ τ ε ρ ό π η, δ ί η τ ε Κ ε λ α ι ν ώ,

Ὀ. γ'.

Ὀρειᾶν γε Πελειάδων
Μὴ τηλόθεν Ὠρίωνα νεῖσθαι.
Καὶ μὰν ἁ Σαλαμίς γε θρέψαι
Φῶτα μαχατὰν
Δυνατός· ἐν Τροΐᾳ μὲν Ἕκτωρ
Αἴαντος ἄκουσεν· ὦ Τιμό-

---

Μαῖά τε καὶ Μερόπη, τὰς γείνατο φαίδιμος Ἄτλας.

Σιμωνίδης δὲ μίαν τῶν Πλειάδων, Μαῖαν, ὀρείαν προσηγόρευσε, Μαιάδος οὐρείας ἑλικοβλεφάρου· κατὰ λόγον· αὕτη γὰρ

Κυλλήνης ἐν ὄρεσσι θεὸν κήρυκα τέχ' Ἑρμῆν.

Τινὲς δὲ ἐπὶ τὴν τῶν ὁμωνύμων ὕλην ἀποχωροῦντες Ἄτλαντός φασι λεγομένας θυγατέρας, κατὰ τὴν τοῦ πατρὸς ὁμωνυμίαν, ὡς ἐξ ὄρους γεγεννημένας, ὀρείας προσηγορεῦσθαι· εἴωθε δὲ ὁ Πίνδαρος ταῖς ὁμωνυμίαις ἐπαναπαύεσθαι. Οἱ δὲ, καθὸ Πελειάδας αὐτὰς εἶπε, καὶ ὀρείας· αἱ γὰρ περιστεραὶ ὄρειαί εἰσιν· ἔνιοι δὲ διὰ τὸ ἐπὶ τῆς οὐρᾶς τοῦ Ταύρου κεῖσθαι, κατὰ ὕφεσιν τοῦ υ, ὡς καὶ τὸ Κλεὸς ἕκατι (Πινδαρικὸν ἀπόσπασμα), ἀντὶ τοῦ Κλειοῦς. Εἶπε δ' ἂν οὐραίας, ὡς καὶ παρ' Ὁμήρῳ (Ἰλιαδ. φ. 519).

Τοῦ μέν τε ψαύουσιν ἐπισσώτρου τρίχες ἄκραι
Οὐραῖαι·

εἰ μὴ καθὸ ἀπόγειον ἄνεμον λέγομεν, οὕτω καὶ οὐρείας τὰς οὐραίας ἀκουστέον. Βέλτιον οὖν ἀποδιδόναι, τῇ ὁμωνυμίᾳ προσαναπαυόμενον τὸν Πίνδαρον οὕτως εἰρηκέναι, ἢ ἀπὸ τῆς Κυλλήνης, ἐν ᾗ ἐτράφη (ἡ μία τῶν

Πλειάδων, ἡ Μαῖα)» Π. Σ. Ὅθεν κατὰ τὸν Π. Σ. ὀνομάζονται ὀ ρ ε ῖ α ι ἢ ἀπὸ τῆς μιᾶς, τῆς Μαίας, ἅπασαι, ἢ ἀπὸ τοῦ ὄρους Ἄτλαντος, τοῦ πατρὸς αὐτῶν. — μὴ τηλόθεν Ὠρίωνα νεῖσθαι] Ἡ ὀρθοτέρα παρομοίωσίς ἐστιν ἥδε. Παραβάλλει ὁ ποιητὴς τὰς Πλειάδας τὰς ἐρωμένας τοῦ Ὠρίωνος πρὸς τοὺς πατέρας, ἤτοι τοὺς προγόνους τοῦ Τιμοδήμου, τοὺς Τιμοδημίδας· αὐτὸν δὲ τὸν Τιμόδημον, ὅστις, οἷον ἐρῶν, ζηλοῖ καὶ μιμεῖται τὴν δόξαν αὐτῶν, πρὸς τὸν Ὠρίωνα· ὥσπερ λοιπὸν ὁ Ὠρίων ἐρῶν τῆς Πλειάδος ἕπεται αὐτῇ καὶ οὐ μακρὰν αὐτῆς ἐστιν, οὕτω καὶ ὁ Τιμόδημος ζηλῶν τοὺς προγόνους εἰκός ἐστι νὰ ἕπηται αὐτοῖς, ἤτοι τῇ ἐπὶ ταῖς νίκαις δόξῃ αὐτῶν, καὶ οὐ μακρὰν νὰ ᾖ. Ὁ ποιητὴς ποιῶν ταύτην τὴν παραβολὴν ἔχει ἐν τῷ νῷ, ὃ εἴρηκε π α τ ρ ί α ν ε ἴ π ε ρ κ α θ ᾿ ὁ δ ὸ ν ε ὐ θ ύ π ο μ π ο ς α ἰ ώ ν.

— Στ. 19-26. Καὶ μὰν ἁ Σαλαμὶς . . . εὐάνορες] ὁ Π. Σ. λέγει «Ζητεῖται, διὰ τί δήποτε τὰ περὶ Σαλαμῖνα εἰς τοὺς περὶ Τιμόδημον λόγους προσῆκται· οὐ γὰρ δήπου Σαλαμίνιος ἦν· ἄντικρυς γὰρ αὐτὸν Ἀχαρνέα φησὶ τὸν δῆμον». Ἡ δὲ ἐξήγησις τοῦ παρὰ τοῖς Π. Σ. Ἀσκληπιάδου, ἣν καὶ Heynius καὶ ἄλλοι παραδέχονται, ἔμοι γε οὐκ ὀρθὴ δοκεῖ· ἔστι δὲ ἥδε «εἰκός ἐστιν αὐτὸν (τὸν Τιμόδημον) εἶναι τῶν τὴν Σαλαμῖνα κατακληρουχησάντων Ἀθηναίων· εἰκὸς οὖν αὐτὸν γεννηθέντα Ἀθήνησι τεθράφθαι ἐν Σαλαμῖνι». Ταύτην τὴν γνώμην παραδεξάμενοι οἱ περὶ τὸν Heynium ἀνέπτυξαν ὧδε «ὁ πατὴρ τοῦ Τιμοδήμου Ἀθηναῖος, τὸν δῆμον Ἀχαρνεύς, τῶν τὴν Σαλαμῖνα κληρουχησάντων· διὸ ὁ Τιμόδημος ἐτράφη ἐν Σαλαμῖνι». Ἡ ἑξῆς ἐξήγησις τοῦ Π. Σ. ἐστι κατ᾿ ἐμὲ λίαν ὀρθή. «Διὰ τιμῆς ἦγον οἱ Ἀθηναῖοι τὸν Αἴαντα, ὡς μὴ μόνον Αἰαντίδα φυλὴν ἀποδεῖξαι, ἀλλὰ καὶ κλίνην αὐτῷ μετὰ πανοπλίας κατακοσμεῖν· λόγον τε ἔχειν παγκρατιαστὴν ὄντα τὸν Τιμόδημον τῷ μαχιμωτάτῳ τῶν Ἑλλήνων καὶ ἀνδρειοτάτῳ παραβεβλῆσθαι».

δημε, σὲ δ' ἀλκὰ
Παγκρατίου τλάθυμος ἀέξει.
'Ο. δ'.
'Αχάρναι δὲ παλαίφατον
Εὐάνορες· ὅσσα δ' ἀμφ' ἀέθλοις

---

Κατὰ ταύτην τὴν γνώμην τοῦ Π. Σ. ὁ ἡμέτερος Δούκας παρέφρασεν. «Ἡ μὲν οὖν Σαλαμὶς οἵα τε ἦν ἐκθρέψαι Αἴαντα τὸν μέγαν ἐκεῖνον σακεσφόρον, οὗ Ἕκτωρ ᾔσθετο τῆς δυνάμεως ἐκ πείρας. Σὲ δὲ, ὦ Τιμόδημε, ἰσχὺς ἀνεκήρυξε νικητὴν ἐν παγκρατίῳ, ὡς ἄξιον βλαστὸν τῶν 'Αχαρνῶν, ἐξ ὧν ὁ λόγος πολὺς ἀρχαῖος πολλοὺς ἀρίστους ἄνδρας ἀναφῦναι». Τῷ ὄντι τί ἐστι μείζων ἔπαινος τῷ Τιμοδήμῳ ἢ νὰ παραβάλῃ τὰς 'Αχαρνὰς, τὸν δῆμον αὐτοῦ, δι' αὐτόν τε καὶ τοὺς αὐτοῦ προγόνους καὶ τοὺς λοιποὺς ἀρίστους ἄνδρας τοῦ δήμου τούτου πρὸς τὴν Σαλαμῖνα διὰ τὸν Αἴαντα, ὃν οἱ 'Αθηναῖοι τὰ μέγιστα ἐτίμων; Ὁ Τιμόδημος λοιπὸν ᾤκει ἐν 'Αθήναις 'Αχαρνεὺς τὸν δῆμον, παραβάλλεται δὲ κατὰ τὴν δύναμιν πρὸς Αἴαντα τὸν Σαλαμίνιον· καὶ τούτου ἕνεκα τὰ περὶ Σαλαμῖνα προσῆκται εἰς τοὺς περὶ Τιμόδημον λόγους. Ἡ δὲ παραβολὴ δύναται νὰ ἐκφρασθῇ οὕτως «Καὶ μὴν ὥσπερ ἡ Σαλαμίς ἐστι δυνατὴ ἐκθρέψαι φῶτα μαχητὴν, οἷος ἦν ὁ Αἴας, οὗ ἐν Τροίᾳ Ἕκτωρ ἤκουσεν, οὕτω καὶ αἱ 'Αχαρναὶ ἀπ' ἀρχῆς ὡς εὔανδροί τε ὑμνοῦνται καὶ δυναταί εἰσι νὰ ἐκθρέψωσιν ἀθλητὰς, οἷος εἶσαι σὺ, ὦ Τιμόδημε, καὶ οἱ σοὶ προπάτορες, ὧν τῆς δυνάμεως ᾔσθοντο ἐν τοῖς ἀγῶσιν οἱ ἀντίπαλοι». Τὸ χωρίον τοῦτο παρέσχε πράγματα τοῖς τε παλαιοῖς καὶ νεωτέροις Σχ. διότι οὐδεὶς κατεῖδεν, ὅτι ὁ Πίνδαρος μιμούμενος τοὺς ἐνθουσιῶντας χρησμῳδοὺς ῥίπτει σποράδην καὶ ἀτάκτως τὰς αὐτοῦ ἰδέας, ἃς ὁ ἀναγνώστης ὀφείλει νὰ τακτοποιήσῃ καὶ συῤῥάψῃ οὕτω, ὥστε νὰ παραχθῇ αὐτὴ ἡ

ἔννοια τοῦ ποιητοῦ. Συῤῥαφήτωσαν οὖν οὕτω πως. «Καὶ μὰν ἁ Σαλαμίς γε θρέψαι (τοῖς Ἀθηναίοις νὰ θρέψῃ, πρὸς τιμὴν καὶ δόξαν τῶν Ἀθηναίων) φῶτα μαχητὰν δυνατός· Ἀχάρναι δὲ παλαίφατον εὐάνορες (Ἀθηναίοις, πρὸς δόξαν τῶν Ἀθηναίων)· ἐν Τροίᾳ μὲν Ἕκτωρ Αἴαντος ἤκουσεν· (ἐν ἀγῶσι) δὲ σέ, Τιμόδημε, ἀλκὰ παγκρατίου τλάθυμος ἀέξει· ὅσσα δ' ἀμφ' ἀέθλοις Τιμοδημίδαι κ. ἑξῆς». Τί ἁπλούστερον τούτου; τί περιεκτικώτερον πολλῶν καὶ μεγάλων ἐπαίνων καὶ τοῦ ἐγκωμιαζομένου καὶ τοῦ γένους αὐτοῦ καὶ τῶν Ἀχαρνῶν καὶ τῆς Σαλαμῖνος καὶ ἁπάσης τῆς Ἀττικῆς; — θρέψαι] Τὸ ἐν στ. 12. Ἀθάναις παραληπτέον καὶ ἐνταῦθα, ὡς καὶ ἐν τῇ λέξει εὐάνορες (στ. 26). ἔστι δὲ ἡ ἐξυπακουομένη αὕτη δοτικὴ ἡ δοτικὴ χαριστικὴ λεγομένη. Λέγων ὁ Πίνδαρος τὴν λέξιν θρέψαι ἀναμφιβόλως εἶχεν ἐν τῷ νῷ τὸ τοῦ Ὁμήρου (Ἰλιάδος η. 198), τὸ παρὰ τοῖς Π. Σ. ἀναφερόμενον

Ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ νήϊδά γ' οὕτως
Ἔλπομαι ἐν Σαλαμῖνι γενέσθαι τε τραφέμεν τε.

— Ἕκτωρ Αἴαντος ἄκουσεν] «ὁ Ἕκτωρ ἔμαθε παρὰ τοῦ Αἴαντος, ἤτοι ἐν τῇ μονομαχίᾳ ἥττων τοῦ Αἴαντος γενόμενος κατενόησε καὶ ἐπείσθη, ὅτι ἡ Σαλαμὶς τρέφει φῶτας μαχητάς». Ὅρα τὴν μονομαχίαν τῶν δύο τούτων ἡρώων ἐν Ἰλιαδ. η. ἀπὸ στ. 161. — ὦ Τιμόδημε, . . . ἀέξει] ἵνα καταστῇ σαφὴς ἡ ἀντίθεσις τῆς ἐννοίας τοῦ χωρίου τούτου πρὸς τὴν ἔννοιαν τοῦ ἡγουμένου ἐν Τροίᾳ μὲν . . . ἄκουσεν, ἀναλυθήτω οὕτως «ἐν δὲ Νεμέᾳ, ὅπου τλάθυμος ἀλκὴ παγκρατίου νικητήν σε κατέστησε, σοῦ, ὦ Τιμόδημε, ἤκουσαν οἱ ἀνταγωνισταί, ὅτι Ἀχάρναι εὐάνορές εἰσιν». — παλαίφατον] «παλαιφάτως, κατὰ παλαιὰν φάτιν, ὡς ἔκπαλαι φημίζεται».

Τιμοδημίδαι ἐξοχώτα-
τοι προλέγονται.
Παρὰ μὲν ὑψιμέδοντι Παρνασ-
σῷ, τέσσαρας ἐξ ἀέθλων νί-
κας ἐκόμιξαν.
Ἀλλὰ Κορινθίων ὑπὸ φωτῶν

Ὀ. ἐ.

Ἐν ἐσλοῦ Πέλοπος πτυχαῖς
Ὀκτὼ στεφάνοις ἔμιχθεν ἤδη·
Ἑπτὰ δ᾿ ἐν Νεμέᾳ· τὰ δ᾿ οἴκοι
Μάσσον᾿ ἀριθμῷ,
Διὸς ἀγῶνι.' Τὸν, ὦ πολῖται,
Κωμάξατε, Τιμοδήμῳ σὺν
Εὐκλέϊ νόστῳ·
Ἁδυμελεῖ δ᾿ ἐξάρχετε φωνᾷ.

— Στ. 26-28. ὅσσα . . . προλέγονται] Θαυμασίως μιμεῖται ὁ ποιητὴς τὸν ἐνθουσιῶντα· μιμούμενος ὅμως, ἢ ἀληθῶς ἐνθουσιῶν οὐκ ἐξέρχεται τῆς ὑποθέσεως, ἀλλὰ μεμνημένος, ὅτι δέον ἔτι νὰ ἐπαινέσῃ καὶ τοὺς προγόνους τοῦ ὑμνουμένου, εὐχερῶς ἐν τῷ ἐνθουσιασμῷ ποιεῖται εἴσοδον εἰς αὐτούς. — ὅσσα ἐξοχώτατοι] «ὅσον ἐξοχώτατοι, πόσον ἐξοχώτατοι». — προλέγονται] «ἀντὶ τοῦ προκέκρινται· Ὅμηρος (Ἰλιαδ. ν. 689). Οἱ μὲν Ἀθηναίων προλελεγμένοι· ἢ οὕτως· ἐν τοῖς πρὸ τούτου χρόνοις λέγονται» Π. Σ. — Τιμοδημίδαι] «φατρία, ὅθεν οἱ πρόγονοι τοῦ Τιμοδήμου» Π. Σ.

στ. 32. Κορινθίων. Ἡ παραλήγουσα φαίνεται, ὅτι μηκύνεται.

στ. 38. Τιμοδήμῳ, γραφὴ τοῦ Π. Σ. ἡ δὲ γραφὴ Τιμοδήμω κατὰ γενικὴν ἔχει κάλλιστα.

— Στ. 29. παρὰ . . . Παρνασσῷ] «ἐν Πυθῶνι». — Παρνασσῷ] «ὄρει τῆς Φωκίδος» Π. Σ. — ὑψιμέδοντι] «καταχρηστικῶς ἀντὶ τοῦ ὑ ψ η λ ῷ » Π. Σ.

— Στ. 32-34. ἀλλὰ Κορινθίων . . . ἤδη] «ὁ ἀ λ λ ὰ σύνδεσμος ἀντὶ τοῦ δ ὲ, καὶ ἡ ὑ π ὸ ἀντὶ τῆς π α ρ ὰ, ἵν' ᾖ· παρὰ δὲ Κορινθίων ἐν ταῖς πτυχαῖς τοῦ Πέλοπος, τουτέστιν ἐν Πελοποννήσῳ, ἔλαβον ὀκτὼ νίκας, ἐπεὶ Κορίνθιοι τότε ἐτίθεσαν τὸν ἀγῶνα» Π. Σ.

— Στ. 35-37. τὰ δ' οἴκοι . . . ἀγῶνι] «τὰ δὲ οἴκοι, ἐν ταῖς Ἀθήναις μείζονά ἐστιν ἢ ἀριθμεῖσθαι, οἷον ὑπερβαίνει πάντα ἀριθμὸν, ἃ ἐνίκησαν οἴκοι· τίθεται δὲ ἐν Ἀθήναις Διὸς ἀγὼν, τουτέστι τὰ Ὀλύμπια» Π. Σ.

— Στ. 37-39. Τὸν, ὦ πολῖται . . . νόστῳ] Καταριθμήσας τοὺς ἀγῶνας τῶν προπατόρων τοῦ Τιμοδήμου προστίθησιν αὐτοῖς καὶ τὸν νῦν τελευταῖον γενόμενον τὸν τοῦ Τιμοδήμου. — τὸν] τοῦτον, τὸν Δία, ἢ ὃν Δία. — σὺν εὐκλέϊ νόστῳ] «σὺν τῇ ἀπὸ τῆς Νεμέας ἀπονοστήσει τοῦ Τιμοδήμου». Παρακαλεῖ λοιπὸν τοὺς πολίτας νὰ ὑμνήσωσι τὸν Δία, τὸν προστάτην τῶν ἐν Νεμέᾳ ἀγώνων, καὶ τὴν νίκην τοῦ Τιμοδήμου, ἣν τῇ εὐνοίᾳ τοῦ Διὸς ἐνίκησεν ἐν Νεμέᾳ. Πρόσεχε, μὴ ἐκλάβῃς τὴν πρόθεσιν σ ὺ ν ἀντὶ τῆς ἐ ν· εἶπε δὲ σ ὺ ν ε ὐ κ λ έ ϊ ν ό σ τ ῳ ἀντὶ τοῦ σ ὺ ν τ ῇ ν ί κ ῃ. — Τιμοδήμῳ σὺν νόστῳ] «σὺν τῇ ἀπὸ τῆς Νεμέας απονοστήσει τοῦ Τιμοδήμου».

— Στ. 40. «Ἐξάρχετε τοῦ κωμάζειν, τοῦ ὑμνεῖν ἡδυμελεῖ φωνῇ τὸν Δία μετὰ τῆς νίκης». Καλῶς ὑποτίθησί τις, ὅτι ἡ παροῦσα ᾠδή ἐστι προοίμιον τρόπον τινὰ ἑτέρας ᾠδῆς μείζονος, ἣν ὁ χορὸς ἐξάρχει νῦν νὰ ᾄδῃ· διότι αἱ προστακτικαὶ κ ω μ ά ξ α τ ε καὶ ἐ ξ ά ρ χ ε τ ε ἐτέθησαν ποιητικῶς ἀντὶ ὁριστικῶν, οὕτως «τ ὸ ν (νῦν), ὦ π ο λ ῖ τ α ι, κ ω μ ά ζ ε τ ε . . . ἐ ξ ά ρ χ ε τ ε δ ὲ φ ω ν ῇ».

## ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ.

Ὅθεν καὶ οἱ Ὁμηρίδαι ἀοιδοὶ ῥαπτῶν ἐπῶν προοιμιαζόμενοι ἄρχονται ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐκ τοῦ Διός, ἐντεῦθεν καὶ οὗτος ὁ ἀνὴρ ἐδέξατο πρῶτον ἐν τῷ πολυϋμνήτῳ ἄλσει τοῦ Νεμεαίου Διὸς τὴν καταβολὴν νικηφόρων ἱερῶν ἀγώνων. Διότι ἀναγκαῖον ἔτι ἐστὶν ὁ υἱὸς τοῦ Τιμονόου, εἰ ὁ βίος (τῶν παίδων) ὁ βαίνων εὐθέως τὴν ὁδὸν τῶν πατέρων ἔδωκεν αὐτὸν κόσμον ταῖς μεγάλαις Ἀθήναις, συχνάκις μὲν νὰ δρέπηται τὸ κάλλιστον ἄνθος τῶν Ἰσθμιάδων, συχνάκις δὲ νὰ νικᾷ ἐν Πυθῶνι· εἰκὸς δέ ἐστι ὁ Ὠρίων μὴ μακρὰν τῶν ὀρεινῶν Πλειάδων νὰ πορεύηται. Ἔτι δὲ ἡ μὲν Σαλαμίς ἐστι δυνατὴ νὰ θρέψῃ ἄνδρας μαχητάς· τοῦτο δὲ ἔμαθεν ἐν Τροίᾳ ὁ Ἕκτωρ παρὰ τοῦ Αἴαντος. Σὲ δὲ, ὦ Τιμόδημε, ἡ ἐν παγκρατίῳ καρτερικὴ ἀλκὴ ἔνδοξον καθίστησι· διότι αἱ Ἀχαρναὶ, ὡς ἔκπαλαι φημίζονταί, εἰσιν εὔανδροι. Πόσον προκρίνονται ἐξοχώτατοι ἐν τοῖς ἀγῶσιν οἱ Τιμοδημίδαι· παρὰ μὲν τῷ ὑψηλῷ Παρνασσῷ τέσσαρας ἐξ ἀγώνων νίκας ἐκόμισαν· παρὰ δὲ Κορινθίων ἀνδρῶν ἐν ταῖς πτυχαῖς τοῦ ἀνδρείου Πέλοπος ὀκτὼ ἤδη στεφάνους ἔλαβον· ἑπτὰ δὲ ἐν Νεμέᾳ· ἀναρίθμητα δέ εἰσι τὰ ἐν τῇ πατρίδι κατὰ τὸν ἀγῶνα τοῦ Διὸς βραβεῖα. Ὑμνήσατε λοιπὸν, ὦ πολῖται, νῦν τὸν Δία μετὰ τοῦ εὐκλεοῦς νόστου τοῦ Τιμοδήμου· ἐξάρχετε τῶν ὕμνων σὺν ἡδυμελεῖ φωνῇ.

# ΝΕΜΕΑ

ΕΙΔΟΣ Γ'.

# ΑΡΙΣΤΟΚΛΕΙΔΗι ΑΙΓΙΝΗΤΗι

## ΠΑΓΚΡΑΤΙΑΣΤῌ.

Μέτρα κατὰ τοὺς Π. Σ. τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς καὶ ἐπῳδοῦ τοῦ εἴδους.

Ἡ στροφὴ καὶ ἀντίστροφος συνίσταται ἐκ κώλων δέκα καὶ τριῶν.

Κῶλον 1. – –́ ⏑ ⏑ –́ | ⏑ –́ ⏑ Ἰαμβικὸν δίμετρον καταληκτικόν.

» 2. –́ ⏑ ⏑ –́ | – ⏑ ⏓ Δίμετρον χοριαμβικὸν καταληκτικόν.

» 3. – ⏑ – ⏑ | – ⏑ Τροχαϊκὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον, ἤτοι ἰθυφαλλικόν.

» 4. ⏖́ ⏑ –́ ⏑ | –́ ⏑ ⏖́ ⏑ Τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον.

» 5. ⏖́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ | –́ ⏑ –́ ⏑ Τροχαϊκὸν δίμετρον διαφέρον τοῦ ἡγουμένου κατὰ τὸν δεύτερον πόδα τῆς πρώτης καὶ δευτέρας συζυγίας.

» 6. ⏑ ⏖́ ⏑ –́ | ⏑ –́ ⏑ ⏑ –́ | ⏑ –́ / ⏑ ⏖́ ⏑ –́ | ⏑ –́ ⏑ –́ | – ⏑ ⏑ Ἰαμβικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον.

» 7. ⏑ ⏑ –́ ⏑ –́ | –́ ⏑ ⏑ Ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον.

» 8. – –́ ⏑ – | ⏑ –́ ⏑ Ἰαμβικὸν δίμετρον καταληκτικόν.

» 9. ⏖́ ⏓ –́ ⏑ ⏑ | – Τροχαϊκὸν μονόμετρον ὑπερκατάληκτον.

Κῶλον 10. – ⊥ ⏑ ⊥ | ⏓ ⊥ ⏑ ⏑ ⊥ | – Ἰαμβικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον. Τῆς Β′. ἀντιστροφῆς ἡ δευτέρα συζυγία ἔχει τὸν Β′. πόδα τρίβραχυν ⏑ ⏖ ἡ δὲ τελευταία συλλαβὴ τοῦ κώλου διῃρέθη εἰς δύο βραχέα.

„ 11. ⊥ ⏑ ⊥ ⏓ | ⊥ ⏑ ⏑ ⊥ | ⏑ – ⏓ Ἐπιχοριαμβικὸν τὸ καλούμενον Σαπφικὸν ἐνδεκασύλλαβον.

„ 12. ⏑ ⊥ ⏑ ⏑ ⊥ | ⏑ ⏑ ⊥ ⏑ Ἰαμβικὸν δίμετρον καταληκτικόν. Ἐν τῇ Γ′. ἀντιστροφῇ τῆς πρώτης διποδίας ὁ πρῶτος ποῦς τ α τ ο ν ἐκληπτέος ὡς ἴαμβος.

„ 13. – ⏑ – ⏑ | – ⏑ – ⏑ Τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον.

## Περὶ τῆς Ἐπῳδοῦ.

Ἑκάστη ἐπῳδὸς ἐκ κώλων ἕνδεκα.

Κῶλον 1. – ⏑ ⏑ – | ⏑ – ⏓ Χοριαμβικὸν δίμετρον καταληκτικόν.

„ 2. ⏑ ⊥ ⏑ ⊥ | ⏑ ⊥ – Ἰαμβικὸν ἐφθημιμερές.

„ 3. ⏑ ⏖ ⏑ ⊥ | ⏑ – Ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον.

„ 4. ⏑ ⏖ ⏑ ⊥ | ⏑ ⏑ ⊥ Ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον.

„ 5. ⏑ ⊥ ⏑ ⊥ | – ⏑ ⏑ Ὡσαύτως.

„ 6. ⊥ ⏑ ⊥ ⏑ | – Ἰαμβικὸν μονόμετρον ὑπερκατάληκτον.

„ 7. ⏓ ⊥ ⏑ ⊥ | ⏑ ⏑ ⊥ ⏓ Ἰαμβικὸν δίμετρον καταληκτικόν.

„ 8. – ⏑ ⏑ – ⏑ | – ⏑ – ⏑ ⏑ | ⊥ Τροχαϊκὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον.

„ 9. – ⏑ – ⏑ | ⏑ – – ⏑ | ⏓ ⏑ ⏓ Ἀντισπαστικὸν τρίμετρον καταληκτικόν· τοῦ πρώτου ἀντισπαστικοῦ ὁ ἴαμβος μετεβλήθη εἰς τροχαῖον· τὸ

Κῶλον 9. δεύτερον μακρὸν τῆς καταλήξεως ἔν τισι κώλοις διηρέθη εἰς δύο βραχέα.

„ 10. ⏑ ⏑ ⏒ ⏑ | ⏑ ⏒ ⏑ ⏒ Ἀντισπαστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον· ἐν τῇ πρώτῃ συζυγίᾳ ὁ πρῶτος ποῦς τοῦ ἀντισπάστου μετεβλήθη εἰς πυῤῥίχιον, ὁ δὲ δεύτερος ἀντίσπαστος μετεβλήθη εἰς ἰαμβικὴν συζυγίαν.

„ 11. ⏑ ⏑ ⏒ ⏑ ⏑ ⏒ | ⏑ ⏒ – ⏑ ⏑ | Ἀναπαιστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον· ἡ δευτέρα συζυγία σύγκειται ἐξ ἰάμβου καὶ δακτύλου.

---

## ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΕΙΔΟΥΣ.

Ἐν τῷ προοιμίῳ (ἀπὸ στ. 1-19) ἐπικαλεῖται τὴν Μοῦσαν νὰ ἐμπνεύσῃ αὐτῷ ὕμνον, ἵνα διδάξας αὐτὸν ὁ ποιητὴς τὸν χορὸν φθὰς πέμψῃ μετὰ τοῦ ὕμνου εἰς Αἴγιναν ἐγκαίρως κατὰ τὰς ἑορτὰς τῆς Νεμεάδος. Ἄρχεται λοιπὸν τοῦ ὕμνου (ἀπὸ στ. 20) ἐμπνεόμενος ὑπὸ τῆς Μούσης. Ὑμνήσας ἐν ὀλίγοις (στ. 20-25) τὴν Αἴγιναν ἔρχεται εἰς τοὺς ἐπαίνους αὐτοῦ τοῦ νικηφόρου, λέγων, ὅτι εἰς τὸ ἄκρον τῶν ἀρετῶν ἀφίκετο, καὶ ὅστις βούλεται νὰ ἐπιδείξῃ μείζονας ἀρετὰς τῶν τοῦ Ἀριστοκλείδα, οὗτος βούλεται νὰ περάσῃ τὴν ἄβατον θάλασσαν ὑπὲρ τὰς στήλας τοῦ Ἡρακλέους (26-45). Ἐντεῦθεν μεταβαίνει ἐπιδεξιώτατα εἰς τοὺς ἐκ τῆς Αἰγίνης ἥρωας, τοὺς Αἰακίδας (στ. 46-55). Ὑμνεῖ πρῶτον τὸν Πηλέα (ἀπὸ στ. 56-60)· εἶτα τὸν Τελαμῶνα (ἀπὸ στ. 61-68). Ἐπαινεῖ ἀμφοτέρους φιλοσοφῶν (ἀπὸ στ. 69-74). Ἔρχεται εἰς τὸν

Ἀχιλλέα, ὃν ὑπερεπαινεῖ διηγούμενος πρῶτον τὴν παρὰ Χείρωνι ἀνατροφὴν αὐτοῦ (ἀπὸ στ. 65-100)· εἶτα τὰ ὑπὸ Τροίαν ἀνδραγαθήματα (ἀπὸ στ. 101-114). Ἐντεῦθεν ἐπανέρχεται εἰς τὸν νικηφόρον· ὃν ἐπαινεῖ διά τε τὴν νίκην καὶ διότι ἑορτάζει αὐτὴν παρέχων ἑστιάσεις καὶ θεάματα τῷ λαῷ (στ. 115-122). Ἐπαινεῖ αὐτὸν ὡς ἔχοντα τὸ ἄνθος τῶν νεανικῶν ἀρετῶν, τῶν ἀνδρικῶν καὶ τῶν γεροντικῶν, ἔτι δὲ καὶ τὴν ἀρετὴν τοῦ πρὸς τὸ παρὸν δύνασθαι ἁρμόζεσθαι (123-132). Ὁμολογεῖ μέν, ὅτι βραδύτερον τοῦ δέοντος ἤρξατο νὰ συνθέσῃ τὸν ἐπίνικον· παραβάλλων δὲ αὐτὸν πρὸς μέλι μεμιγμένον γάλακτι καὶ οἴνῳ εὖ κεκραμένῳ βεβαιοῖ, ὅτι οὐδὲν τῶν ἀξίων ἐπαίνου εἴασεν· ἀλλ' ἅπαντα ὑψηλότατα ἐξύμνησεν (στ. 135-144). Ἐν τῷ ἐπιλόγῳ (στ. 145 μέχρι τέλους) ἀναφέρων, ὅτι πρὸς τῇ ἐν Νεμέᾳ νίκῃ ὁ Ἀριστοκλείδης ἤρατο καὶ ἑτέρας δύο, τὴν μὲν ἐν Ἐπιδαύρῳ, τὴν δὲ ἐν Μεγάροις, λέγει, ὅτι τὴν ἐξ αὐτῶν δόξαν ἐποίησαν νὰ λάμψῃ αὐτῷ αἱ Μοῦσαι.

---

## ΕΙΣΑΓΩΓΗ.

Ἡ ᾠδὴ αὕτη ἐγράφη, ἵνα ᾀσθῇ ἐν Αἰγίνῃ κατὰ τὰς Νεμεάδας ἑορτάς· ζητητέον λοιπὸν κατὰ ποίας Νεμεάδας, καθ' ἃς ὁ Ἀριστοκλείδης ἐνίκησεν, ἢ κατὰ ἑπομένας, ἤτοι μετὰ τρία ἔτη ἢ μετὰ ἕξ· διότι «ὁ Νεμεαῖος

ἀγών ἐστι τριετὴς τελούμενος μηνὶ Πανέμῳ δωδεκάτῃ» Π. Σ. Ἐξ αὐτοῦ δὲ τοῦ προοιμίου καταφαίνεται, ὅτι ὁ ποιητὴς σπεύδει εἰς τὴν ποίησιν τῆς ᾠδῆς, ἵνα ἀσθῇ ἡ νίκη πρὸ τοῦ τέλους τῶν ἑορτῶν· ἐκ δὲ τῶν ἐν στ. 138. λέξεων ὀ ψ έ π ε ρ εἰκάζεται ἀδιστάκτως, ὅτι ὁ ποιητὴς παρηγγέλθη πολὺν ἤδη χρόνον πρότερον νὰ γράφῃ τὸν ἐπίνικον. Δῆλον ἄρα, ὅτι ἡ παροῦσα ᾠδὴ οὐχ ὑμνεῖ νίκην συμβᾶσαν κατὰ τὰς αὐτὰς Νεμεάδας, καθ' ἃς ὑμνεῖ, ἀλλὰ κατὰ προγενεστέρας· διότι πῶς ἠδύνατο ὁ Ἀριστοκλείδης νὰ παραγγείλῃ ἐπίνικον, πρὶν νικήσῃ; Σκοπῶν λοιπόν τις, οὐδένα ἕτερον λόγον εὑρίσκει, ἢ ὅτι ὁ Ἀριστοκλείδης θέλων νὰ ἑορτάσῃ τὴν ἑαυτοῦ Νεμεακὴν νίκην, συμβᾶσαν ἐν ἀγνώστῳ χρόνῳ, οὐχὶ καθ' ἣν Νεμεάδα ἐνίκησεν, ἀλλὰ κατὰ ἄλλην, παρήγγειλε τῷ ποιητῇ νὰ γράψῃ ἐπίνικον, ἵνα ἑορτάσῃ τὴν νίκην αὐτὸν τὸν μῆνα, καθ' ὃν ἐτελοῦντο οἱ Νεμεακοὶ ἀγῶνες· ὁ δὲ ποιητὴς βραδύνας δι' οἵαν δήποτε αἰτίαν, ἤδη τῶν ἑορτῶν τελουμένων, μετὰ σπουδῆς ποιεῖ τὴν ᾠδήν, ἵνα γυμνάσας τὸν χορὸν εἰς τὸ ᾄδειν πέμψῃ αὐτὴν μετὰ τοῦ χοροῦ εἰς Αἴγιναν. Τοιοῦτός τις λόγος ἠνάγκασε, φαίνεται, καὶ τὸν Dissenium νὰ ποιήσῃ ὁμοίαν τινὰ ὑπόθεσιν. Ἦν δὲ ὁ Ἀριστοκλείδης υἱὸς Ἀριστοφάνους (στ. 35).

Σ. ά. Κ. ιγ΄.

Ω ΠΟΤΝΙΑ Μοῖσα, μᾶτερ
Ἁμετέρα, λίσσομαι,
Τὰν πολυξέναν ἐν
Ἱερομηνίᾳ Νεμεάδι
Ἵκεο Δωρίδα νᾶσον Αἴγι-
ναν· ὕδατι γὰρ μένοντ' ἐπ' Ἀσωπίῳ

— Στ. 1-9. Ὦ πότνια . . . μαιόμενοι] «ἱκετεύω σε, ὦ ἐντιμοτάτη Μοῦσα, ἡμετέρα μῆτερ, παραγενοῦ μοι εἰς τὴν πολύξενον νῆσον, τὴν τῶν Δωριέων, τῶν Ἀργείων ἄποικον, ἐν τῇδε τῇ ἱερομηνίᾳ τῆς Νεμεάδος· ἐπὶ γὰρ τῶν ὑδάτων τοῦ Ἀσωποῦ ποταμοῦ, τουτέστιν ἐν ταῖς Θήβαις, προσμένουσιν οἱ νεανίαι, οἱ τῶν ἡδυτάτων ὕμνων τέκτονες καὶ χορευταί, τὴν σὴν φωνήν, ὦ Μοῦσα, ἐπιζητοῦντες» Π. Σ. Ὁ χορὸς οὐκ ἦλθεν ἐξ Αἰγίνης, ἢ ἐκ Νεμέας εἰς Θήβας, ἀλλὰ συνίσταται ἐκ νέων, οὓς αὐτὸς ὁ ποιητὴς διὰ τοῦ αὐτοῦ χοροδιδασκάλου Αἰνέα (ὅρα Ὀλ. ΣΤ.΄ 149. καὶ τὴν αὐτόθι Σημ.) καὶ ἐκ Θηβῶν καὶ ἐξ ἄλλων μερῶν τῆς Ἑλλάδος ἐξέλεξεν. — λίσσομαι, ἵκεο τὰν νᾶσον] Ἀρχόμενος ὁ Πίνδαρος τοῦ ὕμνου παρακαλεῖ τὴν Μοῦσαν νὰ ἔλθῃ εἰς Αἴγιναν· οὐ λαλεῖ ὅμως κυριολεκτικῶς, ἀλλὰ τροπικῶς, τοῦτο βουλόμενος νὰ εἴπῃ «ὦ Μοῦσα, παῦσον κατὰ τὸ παρὸν ᾄδουσα, ἤτοι ἐμπνέουσά μοι ὕμνον εἰς νικηφόρους ἄλλων πόλεων· ἤδη δὲ ἔμπνευσόν μοι ὕμνον εἰς Ἀριστοκλείδην τὸν πολίτην Αἰγινήτην, ἵνα φθὰς ὁ ὕμνος οὗτος ᾀσθῇ ἐν Αἰγίνῃ ἐν τῇ ἱερομηνίᾳ Νεμεάδι». — μᾶτερ ἁμετέρα] ὡς ὁ ποιητὴς καλῶς δύναται νὰ ὀνομασθῇ τέκνον τῶν Μουσῶν· οὕτω

καὶ ἡ Μοῦσα μήτηρ τοῦ ποιητοῦ. «Μητέρα ἑαυτοῦ εἶπε τὴν Μοῦσαν ὁ Πίνδαρος, ὡς ἂν ἐπιπνεόμενος ὑπὸ Μουσῶν

Ἐκ γάρ τοι Μουσέων καὶ ἑκηβόλου Ἀπόλλωνος
Ἄνδρες ἀοιδοὶ ἔασιν (Ὁμηρ. ὕμν. 24. 2).

ἢ ὅτι προσενὴς ἦν αὐτῷ ἡ Μοῦσα, ὥσπερ Ὀδυσσεῖ ἡ Ἀθηνᾶ

Μήτηρ ὣς Ὀδυσῆϊ παρίσταται ἠδ' ἐπαρήγει·

(Ἰλιαδ. φ. 783)» Π. Σ. — πολυξέναν] παράβαλε πρὸς Ὀλ. Η'. 33-36. — ἐν ἱερομηνίᾳ Νεμεάδι] οὐχὶ ἐν ἐκείνῃ, καθ' ἣν ἐνίκησεν, ἀλλ' ἐν ἑτέρᾳ, ὡς εἴπομεν ἐν τῇ εἰσαγωγῇ. «Ἱερὸν μῆνα καθόλου λέγουσι κεκλῆσθαι, ἐν ᾧ τὰ Νέμεα ἄγεται· τὸν οὖν Δημητριῶνα μῆνά φησι Φιλόχορος ὅλον ψηφίσασθαι τοὺς Ἀθηναίους ἱερομηνίαν λέγεσθαι, οἷον ὅλον ἑορτήν» Π. Σ. — Δωρίδα] ὅρα Σημ. εἰς Ὀλ. Η.' 33-40. — ὕδατι μένοντ' ἐπ' Ἀσωπίῳ] «περιμένουσιν ἐπὶ τῶν ὑδάτων τοῦ Ἀσωποῦ ποταμοῦ». Τρεῖς ἐξηγήσεις ἀναφέρονται παρὰ τοῖς Π. Σ. τῶν δὲ μεταγενεστέρων προήρηται ἄλλος ἄλλην τῶν τριῶν. Ὁ μὲν παρὰ τοῖς Π. Σ. Ἀρίσταρχος συντάσσει «νεανίαι τέκτονες ἐπ' Ἀσωπίῳ ὕδατι μελιγαρύων ὕμνων μένουσιν ἐν Αἰγίνῃ»· ἐκλαμβάνει δέ, ὅτι ὁ ποιητὴς ἐννοεῖ διὰ τοῦ Ἀσωπίῳ ὕδατι τὸν Ἀσωπὸν ποταμὸν τὸν περὶ Φλιοῦντα καὶ Νεμέαν. Ὅθεν κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον ὁ Πίνδαρος τοῦτο βούλεται νὰ εἴπῃ «οἱ ἐπὶ τῷ Ἀσωπῷ τῷ περὶ τὴν Νεμέαν· ἤτοι οἱ ἐν Νεμέᾳ αὐτοσχέδιόν τινα ὕμνον τεκτηνάμενοι νεανίαι χορευταὶ νικήσαντι τῷ Ἀριστοκλείδῃ, ἐπανελθόντες ἤδη μετὰ τοῦ νικηφόρου εἰς Αἴγιναν ἀναμένουσιν αὐτόθι τὸν ἐπίνικον, ὅνπερ αὐτὸς ὁ Πίνδαρος θὰ ποιήσῃ, ἵνα αὐτὸν νῦν ᾄσωσιν». Ὁ δὲ παρὰ τοῖς αὐτοῖς Π. Σ. Δίδυμος ἀποφαίνεται, ὅτι πολλοί εἰσιν Ἀσωποί, ὧν εἷς ἐστι καὶ ἐν

Μελιγαρύων τέκτονες
Κώμων νεανίαι, σέ-
θεν ὄπα μαιόμενοι.
Διψῇ δὲ πρᾶγος ἄλλο μὲν ἄλλου.
Ἀεθλονικίας δὲ, μάλιστ᾽ ἀοιδὰν
Φιλεῖ, στεφάνων ἀρετᾶν τε
Δεξιωτάταν ὀπαδόν.

Ἀ. ά. Κ. ιγ'.

Τᾶς ἀφθονίαν ὄπαζε
Μήτιος ἁμᾶς ἄπο·
Ἄρχε δ᾽ οὐρανῷ πο-

---

Αἰγίνῃ. Ἐπὶ τούτῳ λοιπὸν τῷ ποταμῷ, τῷ ἐν Αἰγίνῃ Ἀσωπῷ περιμένει κατὰ τὸν Δίδυμον ὁ χορὸς τὴν ᾠδὴν τοῦ Πινδάρου. Ἡ δὲ τρίτη ἐξήγησις τῶν Π. Σ. ἐστιν ἐκείνη, ἣν ἐν ἀρχῇ τούτου τοῦ κεφαλαίου ἔγραφα· ἤτοι νομίζουσιν, ὅτι ὁ Πίνδαρος διὰ τοῦ ὕδωρ Ἀσώπιον ἐννοεῖ τὸν ἐν Θήβαις Ἀσωπόν. Καὶ κατ᾽ ἐμὲ ἡ τελευταία τῶν Π. Σ. γνώμη ἐστὶν ἡ ὀρθοτέρα. Ὁ δὲ χορὸς θὰ πεμφθῇ εἰς Αἴγιναν παρ᾽ αὐτοῦ τοῦ ποιητοῦ παρεσκευασμένος ὑπὸ τοῦ Αἰνέα τοῦ χοροδιδασκάλου τοῦ Πινδάρου· ἴσως θὰ συνακολουθήσῃ τῷ χορῷ καὶ αὐτὸς ὁ Αἰνέας. Ὅθεν ὕδατι . . . Ἀσωπίῳ σημαίνει συνεκδοχικῶς «ἐν Θήβαις»· ἤτοι οἱ χορευταὶ μένοντες ἐν Θήβαις περιμένουσι νὰ τελειώσῃ ὁ Πίνδαρος τὴν ποίησιν τοῦ ὕμνου, ἵνα γυμνασθέντες εἰς τὸ ᾄδειν αὐτὸν, αὐτίκα ἀπέλθωσιν εἰς Αἴγιναν. — μελιγαρύων . . . κώμων] Ἐπειδὴ ὁ κῶμος, ἤτοι ὁ ὕμνος τότε ἐστὶ μελί-

---

στ. 11. ἀεθλονικία καὶ ἀθλονεικία ἔν τισι χειρογρ.
στ. 15. ἁμᾶς ἔν τινι χειρογρ.
στ. 16. οὐρανῶα ἔν τινι χειρογρ.

γαρυς, μελίφωνος, ὅτε ᾄδεται· διὰ τοῦτο τέκτονες μελιγαρύων κώμων εἰσὶν οὐχὶ οἱ ποιηταί, ἀλλὰ ὁ χορός, ὅτε ᾄδει τοὺς κώμους. — σέθεν ὄπα] «σοῦ τὴν φωνὴν» ἤτοι τὴν ᾠδήν, ἣν γράφω καὶ μελῳδῶ ὑπὸ σοῦ ἐμπνεόμενος. — μαιόμενοι] δεόμενοι καὶ ζητοῦντες μετὰ πόθου».

— Στ. 10-15. Διψῇ . . . ἀμᾶς ἄπο] «διψῇ δὲ καὶ ἐπιθυμεῖ καὶ ἔχει ἀνάγκην ἄλλο μὲν ἄλλου πράγματος· ἡ δὲ ἀθλονικία μάλιστα ἔχει ἀνάγκην ᾠδῆς, ἥτις ἐστὶν ἐπιδεξιωτάτη ὀπαδὸς τῶν στεφάνων καὶ ἀρετῶν. Ταύτην λοιπὸν τὴν ᾠδὴν ἔμπνευσον ἄφθονον τῷ ἐμῷ νῷ, ἵνα ἐξ αὐτοῦ ὑμνήσω τὸν Ἀριστοκλείδην». — Διψῇ . . . ἄλλου] ὁ μὲν πλοῦς διψῇ ἀνέμων, ἡ δὲ γεωργία διψῇ ὄμβρου κ. τ. λ. Παράβαλε πρὸς Ὀλ. ΙΑ.' στ. 1. κ. ἑξῆς. — ἀεθλονικίας δὲ] τὸ δὲ πρᾶγος τῆς ἀεθλονικίας, ἡ ἀεθλονικία, ἡ ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀγῶσι νικηφορία. — δεξιωτάτην ὀπαδὸν] καλεῖ οὕτω τὴν ᾠδήν· διότι ἡ ᾠδὴ δεξιώτατα πάντων τῶν ἄλλων ποιεῖ τοὺς στεφάνους καὶ τὰς ἀρετὰς γνωστὰς καὶ τοῖς συγχρόνοις καὶ τοῖς μεταγενεστέροις, ἢ ὡς ὁ αὐτὸς ποιητὴς λέγει ἐν τῷ ἀνωτέρω μνημονευθέντι Ὀλυμ. εἴδει στ. 3. μ ε λ υ γ ά ρ υ ε ς ὕ μ ν ο ι . . . ἀ ρ ε τ α ῖ ς». — τᾶς] ἧς ᾠδῆς. — ἀφθονίαν . . . ἄπο] Ἡ σύνταξις καὶ ἡ ἀναπλήρωσις τῆς βραχυλογίας ἐστὶν π ά ρ ε χ ε , ὦ Μ ο ῦ σ α , ἐ ξ ε λ θ ε ῖ ν ἀ φ θ ο ν ί α ν ἀ π ὸ τ ῆ ς ἐ μ ῆ ς μ ή τ ι ο ς. Τὴν αὐτὴν ἔννοιαν ἐξέφρασεν ἄλλῳ τρόπῳ καὶ ἄλλαις λέξεσιν ἐν τῷ ἀνωτέρω Ὀλ. εἴδει 9. 10.

— Στ. 16-19. Ἄρχε . . . κοινώσομαι] «Πάρεχε, ὦ Μοῦσα, ὕμνον ἀρεστὸν τῷ Διῒ τῷ ἄρχοντι τοῦ πολυνεφέλου οὐρανοῦ, ἐγὼ δὲ θὰ ἀνακοινώσω αὐτὸν ἐκείνοις τοῖς νεανίαις, οἵτινες μαίονται καὶ ἐπιζητοῦσι τὴν σὴν φωνήν». — οὐρανῶ πολυνεφέλα] γενικὴ Δωρικὴ ἐξηρτημένη ἐκ τοῦ κ ρ έ ο ν τ ι. — κρέοντι] τῷ Διῒ τῷ ἄρχοντι. Οἱ Π. Σ. τὴν δοτικὴν ταύτην θεωροῦσιν ὡς ἀντίπτωσιν ἀντὶ γενικῆς ἑρμηνεύοντες «ὦ θύγατερ τοῦ Διὸς

λυνεφέλα κρέοντι, θύγατερ,
Δόκιμον ὕμνον· ἐγὼ δ' ἐκείνων
Τέ μιν ὀάροις λύρᾳ τε κοινώσομαι.
Χαρίεντα δ' ἕξει πόνον
Χώρας ἄγαλμα, Μυρμι-
δόνες ἵνα πρότεροι

---

τοῦ κρέοντος (τοῦ ἄρχοντος) τοῦ πολυνεφέλα οὐρανοῦ»· ἀλλὰ κάλλιον ἡ δοτικὴ κ ρ έ ο ν τ ι νὰ ἐξαρτηθῇ ἐκ τοῦ δ ό κ ι μ ο ν, ἵνα ᾖ «ὕμνον δόκιμον (ἀρεστὸν) τῷ Διῒ τῷ κρέοντι». — θύγατερ] αὐτοῦ τοῦ κρέοντος. — δόκιμον] Παρακαλεῖ τὴν Μοῦσαν νὰ ἐμπνεύσῃ αὐτῷ ὕμνον δόκιμον καὶ ἀρεστὸν τῷ Διΐ. Δόκιμος δὲ ἔσεται ὁ ὕμνος τῷ Διΐ, πρῶτον, διότι θὰ ὑμνηθῇ ὁ Ἀριστοκλείδης ἐπὶ νίκῃ, ἣν ἐνίκησεν ἐν Νεμεακοῖς ἀγῶσιν, ὧν προστάτης ἐστὶν ὁ Ζεύς· δεύτερον, διότι θὰ ὑμνηθῶσιν οἱ Αἰακίδαι, οἵτινές εἰσιν αἷμα τοῦ Διὸς (ὅρα στ. 112. καὶ ἑξῆς). — ὀάροις τε λύρᾳ τε ἐκείνων κοινώσομαι] «θὰ γυμνάσω τὰς φωνὰς καὶ τὴν λύραν ἐκείνων εἰς τὸ ᾄδειν μ ι ν, αὐτὸν τὸν ὕμνον». — ἀόροις λύρᾳ] «μετ' ᾠδῆς γὰρ καὶ λύρας ἀπηγγέλλοντο οἱ ἐπίνικοι» Π. Σ.

— Στ. 20-31. Χαρίεντα . . . φέρει] Ἐνταῦθα κυρίως ἐμβαίνει εἰς τὴν ὑπόθεσιν «Τερπνὸν δὲ πόνον θὰ ἔχῃ ἡ πόλις τῆς Αἰγίνης, ὅπου πρότεροι ᾤκησαν Μυρμιδόνες, ὧν τὴν παλαίφατον ἀγορὰν οὐ κατήσχυνεν Ἀριστοκλείδης ἐναντίον τῆς παρὰ τῶν θεῶν δοθείσης αὐτῇ ἀξίας· διότι οὐκ ἐμαλακύνθη ἐν τῷ εὐσθενεστάτῳ ἀγῶνι τοῦ παγκρατίου· τῶν δὲ κοπωδῶν πληγῶν λήθην καὶ ἰατρικὸν ὑγιεινὸν ἔχει αὐτὸς τὴν ἐν Νεμέᾳ ἔνδοξον νίκην». Ταῦτα λέγονται ὡς ἀπὸ τῆς Μούσης διὰ στόματος τοῦ Πινδάρου· καὶ ὁ σύνδεσμος δ ὲ, ὁ ἐν ἀρχῇ, οὐδὲν κωλύει νὰ ὑποθῶμεν ταύτην τὴν ὑπόθεσιν, ὅτι δηλαδὴ καὶ ἡ Μοῦσα ἄ ρ χ ε ι ἐντεῦθεν τὸν δ ό κ ι μ ο ν

τῷ Διῒ ὕμνον· διότι ἄρχεται συνεχίζουσα τὸν ἑαυτῆς λόγον τῇ παρακλήσει καὶ τοῖς λόγοις τοῦ ποιητοῦ. — ἕξει] Πολὺ ἀποπλανᾶται τῆς ἐννοίας τοῦ ποιητοῦ ὁ Hermannus καὶ οἱ ἑπόμενοι αὐτῷ νομίζοντες, ὅτι ὑποκείμενόν ἐστιν ὁ Ζεύς· διότι ὑποκείμενόν ἐστι τὸ χώρας ἄγαλμα, ὡς οἱ Π. Σ. συντάττουσι καὶ ὁ ἡμέτερος Δούκας παραδέχεται. — χαρίεντα πόνον] οὐ λέγει τὸν ὕμνον χαρίεντα πόνον, ἀλλὰ τὴν τῶν πολιτῶν ἐνασχόλησιν περὶ τὰς θυσίας καὶ ἑστιάσεις καὶ θεάματα, οἷς ὁ Ἀριστοκλείδης θὰ ἑορτάσῃ τὴν ἱερομηνίαν Νεμεάδα, ἤτοι τὴν ἐν Νεμέᾳ νίκην αὐτοῦ· καὶ τῷ ὄντι οὗτος ὁ πόνος ἐστὶ χαρίεις καὶ ἐπιτερπής. — χώρας ἄγαλμα] οὐ καλεῖ τὸν ὕμνον οὕτως· ἀλλὰ τὴν πόλιν τῆς Αἰγίνης ἕνεκα τοῦ κάλλους καλεῖ ἄγαλμα χώρας, ἐφ' ᾧ ἡ χώρα, ἤτοι ἡ νῆσος τῆς Αἰγίνης ὡς πρόσωπον ἀγάλλεται. — ἵνα] χώρας, ὅπου. — Μυρμιδόνες] «Περὶ τῶν Μυρμιδόνων Ἡσίοδος

Ἡ δ' ὑποκυσαμένη τέκεν Αἰακὸν ἱππιοχάρμην·
Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἥβης πολυκράτου ἵκετο μέτρον,
Μοῦνος ἐὼν ἤσχαλλε· πατὴρ δ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
Ὅσσοι ἔσαν μύρμηκες ἐπηράτου ἔνδοθι νήσου,
Τοὺς ἄνδρας ποίησε βαθυζώνους τε γυναῖκας·
Οἱ δ' ἤτοι πρῶτον ζεῦξαν νέας ἀμφιελίσσας.

Θεαγένης δὲ ἐν τῷ περὶ Αἰγίνης οὕτω γράφει. Ἄλλοι δὲ πιθανώτερον ἐξηγοῦνται περὶ τούτων. Ὀλιγανθρωπούσης γὰρ τῆς νήσου φασὶ τοὺς ἐνοικοῦντας αὐτὴν ἐν σπηλαίοις καταγείοις διαιτᾶσθαι παντελῶς ἀκατασκεύους

Ὤικησαν, ὧν παλαίφατον ἀγορὰν
Οὐκ ἐλεγχέεσσιν Ἀριστοκλείδας
Ἑὰν ἐμίανε κατ' αἶσαν,
Ἐν περισθενεῖ μαλαχθεὶς

Ἐ. ά. Κ. ια'.

Παγκρατίου στόλῳ· κα-
μ̣ατωδέων δὲ πλαγᾶν
Ἄκος ὑγιηρὸν ἐν
Βαθυπεδίῳ Νεμέᾳ
Τὸ καλλίνικον φέρει.
Εἰ δ' ἐὼν καλὸς,

---

ὄντας, καὶ τοὺς μὲν γινομένους καρποὺς εἰς ταῦτα καταφέρειν, τὴν δὲ ἐκ τούτων ὀρυττομένην γῆν ἐπὶ τὰ γεώργια ἀναφέρειν, οὔσης ἐπιεικῶς ὑπάντρου καὶ ὑποπέτρου τῆς νήσου, μάλιστα δὲ τῶν πεδινῶν τόπων αὐτῆς· διόπερ ἀφομοιούντων αὐτοὺς, ὡς εἶδον ταῦτα πράττοντας, τῶν ἔξωθεν ἐρχομένων μύρμηξι, Μυρμιδόνας κληθῆναι· μεθ' ὧν συνοικισαντα τὸν Αἰακὸν τοὺς ἐκ Πελοποννήσου μεθ' ἑαυτοῦ παραγενομένους, ἐξημερῶσαί τε καὶ νόμους δοῦναι καὶ σύνταξιν πολιτικὴν, ἢ χρησαμένους αὐ-

---

στ. 25. τεάν ἡ κοινὴ γραφή. Ἡ κατὰ τὴν γραφὴν ταύτην ἔννοιά ἐστι «κατὰ καλὴν τύχην σοῦ, ὦ Μοῦσα θύγατερ τοῦ Διὸς, κατὰ τὴν σὴν ἐπιθυμίαν»· ἤτοι ἡ Μοῦσα ἀγαπᾷ καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ ὑμνῇ τὸν Ἀριστοκλείδην· καὶ κατὰ καλὴν αὐτῆς τύχην ἐνίκησεν ὁ Ἀριστοκλείδης (οὐκ ἐμίανεν ἐλεγχέεσσιν ἀγορὰν), καὶ οὕτως ἐγένετο ἡ αὐτῆς ἐπιθυμία. Ἀλλ' ἡ γραφὴ ἑάν, ἣ καὶ αὐτὴ φαίνεται ληφθεῖσα ἐκ χειρογράφων μὴ σωζομένων, ἐστὶ γνησιωτέρα· διότι ἡ ἐξ αὐτῆς ἔννοιά ἐστιν ἀρίστη καὶ καλλίστη· (ὅρα Σημειωσ.)

στ. 27. Τὰς ἐπῳδοὺς τοῦ εἴδους τούτου οἱ μὲν τῶν μετρικῶν διαιροῦσιν εἰς ὀκτὼ κῶλα, οἱ δὲ εἰς ἕνδεκα.

τοὺς παντελῶς δοκεῖν ἐκ μυρμήκων γενέσθαι ἀνθρώπους» Π. Σ. παλαίφατον ἀγορὰν] «τὴν πάλαι πεφατισμένην, τουτέστιν ὑμνουμένην ἀγορὰν καὶ σύνοδον» Π. Σ. — οὐκ ἐλεγχέεσσιν ἐμίανε] διότι εἰ ὁ Ἀριστοκλείδης ἐνικᾶτο ἐν τῷ ἀγῶνι, ἤθελον ἐλέγχῃ αὐτὸν καὶ ὀνειδίζῃ κατὰ τὴν ἀγορὰν οἱ ἄνθρωποι πρὸς ἀλλήλους διαλεγόμενοι, καὶ οὕτως ἡ ἀγορὰ ἤθελε μιαίνεσθαι ἐλέγχεσιν καὶ ὕβρεσιν καὶ γέλωσιν. — ἐὰν κατ' αἶσαν] «οὐκ ἐμίανε σύμφωνα τῇ ἑαυτῆς μοίρᾳ»· διότι οὐδὲ ἄξιον τῆς ἀγορᾶς ταύτης, οὐδὲ εἱμαρμένον αὐτῇ ἐστι νὰ ἐλέγχωνται καὶ περιπαίζωνται ἐν αὐτῇ οἱ πολῖται ὡς ἡττώμενοι ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀγῶσιν. Δυνατὸν δὲ νὰ σημαίνῃ καὶ τὸ «σύμφωνα τῇ ἑαυτοῦ (τοῦ Ἀριστοκλείδου) μοίρᾳ»· ἤτοι οὐκ ἐμίανε· διότι τοιαύτη ἦν ἡ μοῖρα αὐτοῦ, νὰ μὴ μιάνῃ. — μαλαχθεὶς] Τὸ ἐ μ ί α ν ε σὺν τῷ μ α λ α χ θ ε ὶ ς θεωροῦνται ὡς ἀποτελοῦντα μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἔννοιαν. Ὅθεν τὸ ο ὐ κ συναπτέον οὐ μόνον τῷ ἐ μ ί α ν ε ν, ἀλλὰ καὶ τῷ μ α λ α χ θ ε ὶ ς· «οὐκ ἐμίανεν· οὐ γὰρ ἐμαλάχθη, ἐξησθένησεν. — ἐν περισθενεῖ στόλῳ παγκρατίου] Ὀρθῶς ὁ Heynius «ἐν τῷ περισθενεῖ στρατῷ τῶν ἀγωνιζομένων παγκράτιον, ἤτοι ἐν τοῖς περισθενέσιν ἀνταγωνισταῖς αὐτοῦ»· ἡ γοῦν ἀντίθεσις τοῦ π ε ρ ι σ θ ε ν ε ῖ πρὸς τὸ μ α λ α χ θ ε ὶ ς δείκνυσι τὸ ὀρθὸν τῆς ἐξηγήσεως τοῦ Heynii. — καματωδέων . . . φέρει] «τῶν δὲ ἐπιπόνων πληγῶν καὶ τῶν ἐκ τοῦ παγκρατίου τραυμάτων τῶν κατὰ τὴν μεγάλην Νεμέαν βοήθημα καὶ ἴαμα ὑγιεινὸν φέρει (ὁ Ἀριστοκλείδης) τὴν νίκην· ταύτην γὰρ φάρμακον ἔσχε τῶν πληγῶν· οἱ γὰρ νικήσαντες οὐδέ, εἰ τραύματα ἔχουσιν, αἰσθάνονται διὰ τὸ ἥδεσθαι» Π. Σ. — ἐν βαθυπέδῳ Νεμέᾳ] συναπτέον καὶ τῷ π λ η γ ᾶ ν καὶ τ ὸ κ α λ λ ί ν ι κ ο ν.

— Στ. 32-37. Εἰ δ' ἐὼν . . . εὐμαρὲς] «ἀρκείσθω, φησί, τούτοις τοῖς ἀγαθοῖς, καὶ τῷ κάλλει καὶ τῷ νικᾶν, καὶ μὴ ζητείτω ἔτι πλείονα ἀγαθά· ὡς γὰρ οὐ

῞Ερδων τ᾽ ἐοικότα μορφᾷ,
᾽Ανορέαις ὑπερτάταις ἐπέβα
Παῖς ᾽Αριστοφάνευς, οὐκέτι πρόσω
᾽Αβάταν ἅλα κιόνων
῾Υπὲρ ῾Ηρακλέος περᾶν εὐμαρὲς,

Σ. β΄. Κ. ιγ΄.

῞Ηρως θεὸς ἃς ἔθηκεν
Ναυτιλίας ἐσχάτας
Μάρτυρας κλυτὰς, δά-
μασε δὲ θῆρας ἐν πελάγεϊ
῾Υπερόχως, ἰδίᾳ τ᾽ ἐρεύνα-

---

δυνατὸν ὑπερθέσθαι τὰς ῾Ηρακλείους στήλας, οὕτως, οὐδὲ τὴν ἀπὸ τούτου δόξαν» Π. Σ. — ἐοικότα μορφᾷ] Ταὐτὸ τῷ «ἔργῳ οὐ κατ᾽ εἶδος ἐλέγχων» ᾽Ολυμπ. Η.΄ 25. Τῇ λέξει ἐ ο ι κ ό τ α οὐκ ἐννοεῖ μόνον τὴν ἐν Νεμέᾳ νίκην, ἀλλὰ καὶ τὰς ἀρετὰς, ἃς διηγεῖται ἐν στ. 122 κ. ἑξῆς. — ἀνορέαις ὑπερτάταις] «ἀρεταῖς πρεπούσαις ἀνδρὶ, ἀνδρείαις ὑπερτάταις». — οὐκέτι . . . εὐμαρὲς] ῾Η σύνταξις ο ὐ κ ἔ τ ι ε ὐ μ α ρ έ ς ἐ σ τ ι π ε ρ ᾶ ν ἅ λ α ὑ π ὲ ρ κ ι ό ν ω ν ῾Η ρ α κ λ έ ο υ ς ἄ β α τ ο ν (οὖσαν). ῾Ο δὲ νοῦς «ὥσπερ οὐκ ἔστι δυνατὸν νὰ πλεύσῃ τις πέραν τῶν ῾Ηρακλείων στηλῶν, οὕτω καὶ ὁ παῖς τοῦ ᾽Αριστοφάνους οὐκ ἔστι δυνατὸν νὰ ὑπερβῇ τὰς ἀρετὰς ταύτας». ῞Εκαστος δὲ κατανοεῖ, ὅτι ταῦτά ἐστιν ὑπερβολὴ κατὰ ποιητικὴν ἄδειαν· καὶ οὐκ ἔστιν, ὅπου ἐν τοιαύτῃ παραβολῇ ἐχρήσατο τοσαύτῃ ἀδείᾳ, πλὴν ἐὰν ὑποθῇς, ὅτι ὁ ᾽Αριστοκλείδης κατώρθωσεν ἀνδραγαθήματα καὶ ἐν μάχαις ὑπὲρ πατρίδος, ἃ ὁ ποιητὴς διὰ λόγους αὐτῷ γνωστοὺς οὐκ ἀναφέρει. Τῇ παραβολῇ ταύτῃ ἐχρήσατο ὁ ποιητὴς καὶ ἐν τοῖς ἐπαίνοις τοῦ Θήρωνος (᾽Ολ. Γ.΄ 77 κ. ἑξῆς)· τῇ αὐτῇ ἐν ἄλλαις λέξεσιν ἐχρήσατο καὶ Νεμ. Θ΄. 111. κ. ἑξῆς.

— Στ. 38-40. ἥρως θεὸς . . . κλυτὰς] «ἃς κίονας ὁ Ἡρακλῆς ἔστησε πολυθρυλλήτους ὅρους, μέχρις ὧν πρέπει νὰ γίνηται τὸ τέλος τοῦ πλοῦ καὶ τῆς κατὰ γῆν πορείας». — ἥρως θεὸς] «ὁ Ἡρακλῆς· διὰ τί αὐτὸν ἥρωα καὶ θεὸν εἶπεν; λέγεται γάρ, ὅτι τῆς Ἑλλάδος προσελθούσης τῷ Ἀπόλλωνι καὶ ἐρωτώσης, ὅπως δεῖ τιμᾶν τὸν Ἡρακλέα μετὰ τὴν ἀποθέωσιν, εἶπεν ὁ θεός· νῦν μὲν ὡς ἥρωα, τῇ δὲ ἐπιούσῃ ὡς θεόν» Π. Σ. — ναυτιλίας ἐσχάτας μάρτυρας] «αἱ κίονες νὰ ὦσι μάρτυρες, νὰ σημαίνωσιν, ὅτι αὗταί εἰσι τὸ ὅριον τοῦ ἐσχάτου πλοῦ καὶ τῆς ἐσχάτης κατὰ γῆν πορείας». Μετὰ τὴν λέξιν ναυτιλίας παραλείπεται βραχυλογικῶς καὶ ἐννοεῖται ἐκ τῶν (στ. 44-45) λέξεων γᾶν φράδασσεν ἡ λέξις πορείας. — κλυτὰς] κρεῖσσον κατ' αἰτιατικήν, ἵνα ἁρμόζῃ τῷ μάρτυρας, ἢ κατὰ γενικήν, ἵνα ἁρμόζῃ τῷ ναυτιλίας ἐσχάτας.

— Στ. 41-45. δάμασε δὲ . . . φράδασσε] Ταῦτα οὐκ ἔστι παρέκβασις, ἀλλ' ἐπέκτασις τοῦ δευτέρου μέρους τῆς παρομοιώσεως. Ἵνα δὲ δικαιολογήσῃ τὸ μέγεθος τῆς ἐπεκτάσεως ταύτης, ὑποκρίνεται τὸν δῆθεν ἐνθουσιῶντα καὶ τεθαμβημένον ἐπελθουσῶν τῇ μνήμῃ αὐτοῦ πασῶν συνάμα τῶν θαυμαστῶν πράξεων τοῦ Ἡρακλέους· διὸ δὴ καὶ τὰς ἐννοίας κατὰ τὸ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει σύνηθες αὐτοῦ ἀτάκτως, ὡς χρησμῳδός, ῥίπτει, παραλείπων, ὡς εἴπομεν ἀνωτέρω, τὴν λέξιν πορείας καὶ συνδέων τὰ ἑπόμενα διὰ τοῦ δὲ (δάμασε δὲ), δέον νὰ συνδέσῃ διὰ τοῦ χρονικοῦ ἐπεί. — δάμασε δὲ θῆρας ὑπερόχως] «ἀφ' οὗ ἐδάμασε θηρία ὑπέροχα». Τὸ δὲ ἀντὶ τοῦ «ἐπεί». Ὑπερόχως αἰτιατικὴ Δωρική, ἀντὶ ὑπερόχους. Παράβ. πρὸς Νεμ. Α.' 96· κα Ἰσθμ. Δ.' (Γ.') 98. Ἐννοεῖ δὲ διὰ τῶν λέξεων τούτων τὸν Γηρυόνην καὶ τὸν κύνα αὐτοῦ κ. τ. λ. — ἐν πελάγει] συνεκδοχικῶς ἀντὶ τοῦ «ἐν ταῖς νήσοις», ὡς π. χ. ἐν Ἐρυθείᾳ. — ἰδίᾳ] «ἀντὶ τοῦ ἀφ' ἑαυτοῦ,

σε τεναγέων ῥοάς· ὅπα πόμπιμον,
Κατέβαινε· νόστου τέλος
Καὶ γᾶν φράδασσε. Θυμέ,
Τίνα πρὸς ἀλλοδαπὰν
Ἄκραν ἐμὸν πλόον παραμείβῃ;
Αἰακῷ σε φαμὶ γένει τε Μοῖσαν
Φέρειν· ἕπεται δὲ λόγῳ δί-

---

οὐκ ἐπιτάξαντος Εὐρυσθέως, ἀλλὰ κατὰ τὸ φιλόπονον αὐτὸς δι' ἑαυτοῦ ἠρεύνησεν. Καλλίμαχος

Χαῖρε βαρυσκίπων, ἐπίτακτα μὲν ἑξάκι δοιά,
Ἐκ δ' αὐταγρεσίης πολλάκι πολλὰ καμών» Π. Σ.

— τεναγέων ῥοὰς ἐρεύνασε] Παράβ. πρὸς τὸ (Ἴσθμ. Δ.' (Γ.') 96. 97) πολιᾶς ἁλὸς ἐξευρὼν θέναρ· «Τέναγος, γῆ ἐπιπόλαιον ὕδωρ ἔχουσα ἢ πηλῶδες ὕδωρ. Τενάγη, πηλώδη πελάγη. Τέναγος, ἢ ἀπὸ τοῦ τείνεσθαι παρατεταμένη τις γῆ, ἢ ἀπὸ τοῦ τέγγεσθαι, τουτέστι βρέχεσθαι, γῆ βεβρεγμένη καὶ δίυγρος» Π. Σ. Ῥοὰς δὲ συνεκδοχικῶς ἀντὶ τοῦ ὕδατα. Ὅθεν ὁ νοῦς «πλέων πρὸς Ὠκεανὸν ἠρεύνησε τὰ ὕδατα τῶν τεναγῶν, τὰ ῥηχὰ τῆς θαλάσσης. — ὅπα . . . κατέβαινε] ὅπου ἡ θάλασσα ἦν πλεύσιμος, οὐκ ἦν τέναγος, κατέπλεεν. Ἄριστα ὁ ἡμέτερος Δούκας παραφράζει «ἐπλωΐζετο, ἔνθα ἦν διάπλευστον πλωϊζομένοις». Τὸ ὅπα πόμπιμον (ἦν) ἐστὶν ἀντίθετον τῷ ῥοαὶ τεναγέων. Ὅθεν καὶ τὸ κατέβαινεν ἴσον τῷ «ἠρεύνα, ἠρεύνησεν». — νόστου τέλος φράδασσε· «ἐποίησε γνωστὸν τὸ τέλος, ἀφ' οὗ ὁ πλέων ἔδει νὰ ἀπονοστήσῃ». — καὶ γᾶν φράδασσε] «καὶ τὴν γῆν ἐποίησε γνωστήν» ἤτοι ἔδειξε, ποῦ ἐστι τὸ τέλος αὐτῆς, μέχρι τίνος ἐστὶ πορευτή.

— Στ. 46-47. Θυμὲ, τίνα . . . παραμείβῃ;] ἐνταῦθα προσποιεῖται, ὅτι συνέρχεται ἑαυτῷ ἐκ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ καὶ κατανοεῖ, ὅτι πολὺ ἐξετάθη διηγούμενος ἐν τῇ παρομοιώσει τὰ τοῦ Ἡρακλέους. Ἀνακαλεῖ δὲ ἑαυτὸν ἐκ τῆς διηγήσεως τῶν πράξεων τοῦ Ἡρακλέους δι' ἑτέρας παραβολῆς. Παραβάλλει λοιπὸν τὴν διήγησιν τῶν ἐπαίνων τοῦ νικηφόρου πρὸς πλοῦν· καὶ τὰ μὲν πρόσωπα ἢ πράγματα, ἃ παρέχουσιν ἀφορμὴν ἐπαίνων, παραβάλλει πρὸς ἄκρας, ἀκρωτήρια· καὶ ἂν μὲν τὰ πρόσωπα ταῦτα ἢ πράγματα προσήκωσι τῇ πατρίδι ἢ τῷ γένει τοῦ νικηφόρου, παραβάλλει πρὸς ἀκρωτήρια ἡμεδαπὰ, ἃ παραπλέων ὁ ὕμνος ἀφικνεῖται εἰς τὸν πρὸς ὃν κατευθύνεται οἰκεῖον λιμένα· ἐὰν δὲ ταῦτα μηδεμίαν ἔχωσι σχέσιν οὔτε πρὸς τὴν πατρίδα, οὔτε πρὸς τοὺς προγόνους τοῦ νικηφόρου, οὔτε πρὸς αὐτὸν τὸν νικηφόρον, παραβάλλει πρὸς ἀκρωτήρια ἀλλοδαπὰ, ἃ παραπλέων ὁ ὕμνος οὐδέποτε ἀφίξεται πρὸς τὸν οἰκεῖον λιμένα. — ἀλλοδαπὰν ἄκραν] καλεῖ τὸν Ἡρακλέα, ὅς οὐκ ἦν Αἰγινήτης, ἀλλὰ Θηβαῖος· διὸ αἱ πράξεις αὐτοῦ οὐδένα ἔπαινον προσεπόίουν ἴδιον τῇ Αἰγίνῃ, ὃν οὐ καὶ πάσῃ ἄλλῃ Ἑλληνικῇ πόλει. Ἃ δέ φησιν ὁ Dissenius περὶ τῆς σχέσεως τοῦ Ἡρακλέους πρὸς τοὺς Αἰγινήτας οὐδαμῶς ἐνταῦθα ἁρμόζουσιν. — ἐμὸν πλόον] τὸν πλοῦν τοῦ ἐμοῦ ὕμνου. — παραμείβῃ] ὁ νοῦς τοῦ ὅλου «θυμὲ, διὰ τί ἐᾷς τὸν ἐμὸν ὕμνον, τὴν ἐμὴν Μοῦσαν, νὰ παραπλέῃ ξένον ἀκρωτήριον, νὰ ἐπαινῇ ἥρωας οὐκ Αἰγινήτας, οὐδὲ ἄλλως προσήκοντας τῷ Ἀριστοκλείδῃ;

— Στ. 48. Αἰακῷ . . . φέρειν] «κελεύω νὰ ἐνέγκῃς τὴν Μοῦσαν καὶ τὸν ὕμνον εἰς Αἰακὸν καὶ εἰς τὸ γένος αὐτοῦ· διότι καὶ ὁ Αἰακὸς καὶ ὁ ὑμνούμενος Ἀριστοκλείδης Αἰγινῆταί εἰσιν». — Μοῖσαν] καλῶς· διότι ἡ Μοῦσα διηγεῖται ἀπὸ στόματος τοῦ ποιητοῦ (ὅρ. στ. 15).

— Στ. 49-55. ἕπεται δὲ . . . γαρυέμεν] «ἔνεστι δὲ τῷ λόγῳ τούτῳ, ὅν φημι, νὰ ὑμνήσῃς δηλονότι τὸν

καις ἄωτος, ἐσλὸς αἰνεῖν·

Ἀ. β΄. Κ. ιγ΄.

Οὐδ᾽ ἀλλοτρίων ἔρωτες
Ἀνδρὶ φέρειν κρέσσονες.
Οἴκοθεν μάτευε.
Ποτίφορον δὲ κόσμον ἔλαβες
Γλυκύ τι γαρυέμεν· παλαιαῖ-

---

Αἰακὸν καὶ τοὺς ἐκ τοῦ γένους αὐτοῦ, τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς δικαιοσύνης, ὅπερ ἐστὶ τὸ ἐπαινεῖν τοὺς ἀγαθούς· εἶτα δὲ οὐδὲ προσήκει ἀνδρί, τέκνῳ τῆς Μούσης, νὰ ἔχῃ ἔρωτας ἀλλοτρίων τοῦ νικηφόρου ἐπαίνων. Ὅθεν οἰκεῖα τῷ Ἀριστοκλείδῃ ἐπιζήτει, ὦ θυμέ, καὶ οὐχὶ ἀλλότρια· πρόσφορον δὲ καὶ ἁρμόζοντα αὐτῷ κόσμον ἔλαβες παρ᾽ ἐμοῦ τὸ αἰνεῖν τὸν Αἰακὸν καὶ τοὺς Αἰακίδας, ἵνα γαρύῃς καὶ ᾄδῃς λίαν τερπνῶς». Ταῦτα δὲ πάντα ἀποτείνει πρὸς τὸν θυμόν. — ἕπεται . . . αἰνεῖν] Ἡ τοῦ Heynii ἐξήγησις «τῷ ἀρχαίῳ ἐκείνῳ λόγῳ (τοῦ ἁλίοιο γέροντος Πυθ. Θ.΄ 167) πάρεστι τὸ ἄωτον τῆς δικαιοσύνης, ὅπερ ἐστὶ τοὺς ἐσθλοὺς ἐπαινεῖν»· ἡ ἐξήγησις, λέγω, αὕτη οὐ φαίνεται ἔχουσα θέσιν ἐνταῦθα. — ἐσλὸς] αἰτιατικὴ Δωρική. — ἀλλοτρίων] «ἐπαίνων, οἳ κατ᾽ οὐδένα τρόπον, ἀναφέρονται τῷ νικηφόρῳ, οἷοί εἰσι τοῦ Ἡρακλέους». — ἔρωτες οὐ κρέσσονές εἰσιν ἀνδρὶ φέρειν] ἴσον «οὐ κρεῖσσόν ἐστιν ἀνδρὶ φέρειν ἔρωτας ἀλλοτρίων ἢ ἔρωτας οἰκείων». — ἀνδρὶ] ποιητῇ. — φέρειν] «νὰ φέρῃ ὁ ἀνὴρ οὗτος, ὁ ποιητής, ἔρωτας, νὰ ἐρᾷ, νὰ ἐπιθυμῇ νὰ διηγῆται ξένα τῆς ὑποθέσεως, ἐπαίνους, ὧν οὐδαμῶς μετέχει ὁ νικηφόρος. — οἴκοθεν μάτευε] «ἐκ τῶν οἰκείων τῷ ὑμνουμένῳ νικηφόρῳ, ἐκ τῶν ἐπαίνων, ὧν μετέχει ὁ νικηφόρος, ζήτει τοὺς προσφορωτέρους». Ἐκ τοῦ ἑπομένου πρόσφορον κόσμον ἐννόει ἀντικείμενον τοῦ μάτευε «τὰ προσφο-

ρώτερα.» — ποτίφορον κόσμον] δευτέρα αἰτιατικὴ τοῦ ἔλαβες· διότι πρώτη ἐστὶν, ὡς ἐξηγησάμεθα ἀνωτέρω (στ. 48) τὸ αἰνεῖν τοὺς Αἰακίδας, ὅς ἐστι κόσμος τῷ νικηφόρῳ πρόσφορος. — ἔλαβες] παρ' ἐμοῦ. — γαρυέμεν] ὥστε γαρύειν.

— Στ. 56-57. παλαιαῖσι δ' ἐν . . . ταμών] Ἐπειδὴ διέταξεν ἀνωτέρω τὸν θυμὸν νὰ αἰνῇ τὸν Αἰακὸν καὶ τὸ γένος αὐτοῦ· διὰ τοῦτο ὤφειλεν ἐνταῦθα νὰ ἄρξηται ἀπὸ τοῦ Αἰακοῦ· παρέλιπεν ὅμως τὸν Αἰακὸν οὐκ ἐγκρίνας νὰ ἐπαναλάβῃ ἐν ἐπινίκῳ Αἰγινήτου, ἃ εἶπεν ἐν ἑτέρου Αἰγινήτου ἐπινίκῳ (Ὀλ. Η.' 40 κ. ἑξῆς). Διὸ ἀναπλήρου· «εἰ δὲ μὴ βούλει αἰνεῖν τὸν Αἰακὸν παλαιαῖσιν ἐν ἀρεταῖς κ. λ.» Ὁ νοῦς· «εἰ δὲ μὴ βούλει νὰ ἐπαινῇς τὸν Αἰακὸν, ἀλλὰ τοὺς Αἰακίδας, ὁ Πηλεὺς μεταξὺ τῶν ἀρετῶν, ἃς εἶχε τὸ πάλαι, ἐτέρπετο καὶ ἐπὶ τῇ ἀρετῇ τοῦ ταμεῖν καὶ φέρειν αἰχμὴν ἐξαίρετον. Ἐπαίνει λοιπὸν τοῦτον, ὦ θυμὲ, ὦ Μοῦσα». Οἷον μέγεθος δυνάμεως καὶ ἀνδρείας τοῦ Πηλέως περιγράφει ὁ Πίνδαρος ταῖς ὀλίγαις ταύταις λέξεσι, κατανοήσεις, ἣν ἀναγνῷς τοὺς Ὁμηρικοὺς (Ἰλ. τ. 387-391) πέντε στίχους, οὓς ἐν μόναις ταῖς λέξεσι «γέγαθεν ὑπέραλλον αἰχμὰν ταμών» παρῴδησεν ὁ ἀθάνατος Πίνδαρος. — παλαιαῖσιν] ἀρεταῖς, «ἃς εἶχε τὸ πάλαι πρὶν ἀφικέσθαι αὐτῷ τὸ στυγερὸν γῆρας». — γέγαθε ταμὼν] «ἀγάλλεται καὶ ἐπὶ τῷ ταμεῖν, καὶ ἐπὶ τῇ ἀρετῇ τοῦ ταμεῖν καὶ φέρειν καὶ πάλλειν»· διότι ἐν τῇ λέξει ταμὼν καὶ αἱ τρεῖς αὗται σημασίαι συνεκδοχικῶς περιέχονται· καίτοι ὁ Ὅμηρος ἐν τοῖς μνημονευθεῖσι στίχοις λέγει, ὅτι ὁ Χείρων ἔδωκεν αὐτῷ ἐκ τῆς κορυφῆς τοῦ Πηλίου·

Ἐκ δ' ἄρα σύριγγος πατρώϊον ἐσπάσατ' (Ἀχιλλεὺς) ἔγχος . . . ,
Πηλιάδα μελίην, τὴν πατρὶ φίλῳ πόρε Χείρων

σι δ' ἐν ἀρεταῖς γέγαθε Πηλεὺς ἄναξ,
Ὑπέραλλον αἰχμὰν ταμών.
Ὃς καὶ Ἰωλκὸν εἷλεν
Μόνος ἄνευ στρατιᾶς·
Καὶ ποντίαν Θέτιν κατέμαρψεν
Ἐγκονητί. Λαομέδοντα δ' εὐρυ-
σθενὴς Τελαμὼν, Ἰόλᾳ πα-

---

Πηλίου ἐκ κορυφῆς.

— ὑπέραλλον] «ἐξαίρετον, ἐξέχουσαν καὶ ὑπερβάλλουσαν» Π. Σ. Διὰ τῆς λέξεως ταύτης ὁ Πίνδαρος συμπεριέλαβε τὰς τοῦ Ὁμήρου λέξεις ἔγχος βριθὺ, στιβαρόν· τὸ οὐ δύνατ' ἄλλος Ἀχαιῶν πάλλειν, μελίην, τὴν Χείρων πόρε Πηλεῖ φόνον ἔμμεναι ἡρώεσσιν.

— Στ. 58-59. ὃς καὶ Ἰωλκὸν . . . στρατιᾶς] ὅτι ὁ Πηλεὺς μόνος ἄνευ στρατιᾶς ἐκυρίευσε τὴν Ἰωλκὸν, τοῦτο οὐκ ἔστι ὑπερβολὴ κατὰ Πίνδαρον, ἑπόμενον τῷ Ὁμήρῳ, ὅστις φαίνεται, ὅτι ἐθεώρει τὸν Πηλέα τοσοῦτον ῥωμαλέον καὶ ἀνδρεῖον, ὥστε νὰ δύναται νὰ κατορθώσῃ τὸ τοιοῦτον. Ὁ δὲ παρὰ τοῖς Π. Σ. Φερεκύδης ἱστορεῖ, ὅτι «οὐ μόνος εἷλε τὴν Ἰωλκὸν, ἀλλὰ μετὰ Ἰάσονος καὶ τῶν Τυνδαριδῶν». Διὰ τί δὲ εἷλεν ὁ Πηλεὺς τὴν Ἰωλκὸν κ. λ., ὅρα Νεμ. Δ.' 88 κ. ἑξῆς καὶ τὰς αὐτόθι σημειώσεις.

— Στ. 60-61. καὶ ποντίαν . . . ἐγκονητί] καὶ τὴν Θέτιδα τὴν ποντίαν, τὴν θυγατέρα τοῦ Νηρέως μετὰ πολλοῦ πόνου κατέλαβε καὶ εἰς γάμον ὑπηγάγετο· «διωκομένη γὰρ ὑπ' αὐτοῦ μετέβαλλε τὰς μορφὰς, ὁτὲ μὲν εἰς

---

στ. 59. ἄνευ στρατιᾶς. Τὴν γραφὴν ταύτην θεωρήσαντές τινες ὡς ὑπερβολὴν λίαν ἐξωγκωμένην ἐκφράζουσαν ἐτράπησαν εἰς διορθώσεις τοιαύτας «μόνος ἀγεστρατιᾷ»· «μόνος ἀνὰ στρατιάν» «μόνος ἄγων στρατιάν».

πῦρ, ὁτὲ δὲ εἰς θηρία· ὁ δὲ καρτερήσας περιγέγονεν. Περὶ δὲ τῆς μεταμορφώσεως αὐτῆς καὶ Σοφοκλῆς φησιν ἐν Τρωΐλῳ·

Ἔγημεν, ὡς ἔγημεν, ἀφθόγγους γάμους,
Τῇ παντομόρφῳ Θέτιδι συμπλακείς ποτε·

καὶ ἐν Ἀχιλλέως ἐρασταῖς·

Τίς γάρ με μόχθος οὐκ ἐπεστάτει; λέων
Δράκων, πῦρ, ὕδωρ·

ὅτι δὲ τῷ διαφόρῳ τῆς μορφῆς ἡ Θέτις ὑπέκλεπτε τοὺς πρὸς τὸν Πηλέα γάμους, δημώδης ὁ λόγος· ὥσπερ καὶ ὁ Πρωτεὺς τὴν φύσιν ἤμειβεν». Π. Σ. Ὅρα Νεμ. Δ.' 101. κ. ἑξῆς.

— Στ. 61-63. Λαομέδοντα . . . ἔπερσεν] «Τὴν δὲ Τροίαν, ἧς βασιλεὺς ἦν Λαομέδων, συμπαραστάτης ὢν μετὰ τοῦ Ἰολάου τῷ Ἡρακλεῖ στρατεύσαντι ἐπὶ Λαομέδοντα ἐπόρθησεν». — Λαομέδοντα] Ἔφη Λαομέδοντα ἔπερσεν καὶ οὐχὶ Τροίαν· διότι Λαομέδων ὁ βασιλεὺς ἐγένετο αἴτιος τῆς ἐπὶ Τροίαν στρατείας τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς πορθήσεως αὐτῆς, οὐκ ἀποδοὺς τοὺς ἀρίστους ἵππους, οὓς εἰληφὼς παρὰ τοῦ Διὸς (Ὁμ. Ἰλ. ε. 265.) ὑπέσχετο τῷ Ἡρακλεῖ, ἣν φονεύσῃ τὸ θαλάσσιον τέρας, ὃ ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος πεμφθὲν ἐλυμαίνετο τὴν χώραν· ἦν δὲ χρησμός, ὅτι τότε ἀπαλλαγήσεται ἡ χώρα τοῦ Λαομέδοντος τοῦ τέρατος τούτου, ὅταν δοθῇ πρὸς βορὰν τῷ τέρατι ἡ Ἡσιόνη ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ. Τούτου οὖν ἕνεκα ὑπέσχετο τῷ Ἡρακλεῖ τοὺς ἵππους· φονεύσαντι δὲ Ἡρακλεῖ τὸ τέρας οὐδ' ἀπέδωχ' ἵππους, ἀλλὰ μὶν εὖ ἔρξαντα κακῷ ἠνίπαπε μύθῳ (Ὁμ. Ἰλ. ε. 650). Τότε λοιπὸν ὁ Ἡρακλῆς στρατεύσας ἐπὶ Τροίαν σὺν ἓξ οἴῃς νηυσὶ καὶ ἀνδράσι παυροτέροισιν

ραστάτας ἐών, ἔπερσεν·
'Ε. β'. Κ· ιά.
Καί ποτε χαλκοτόξων
'Αμαζόνων μετ' ἀλκὰν
Ἕπετό οἱ· οὐδέ μίν
Ποτε φόβος ἀνδροδάμας
Ἔπαυσεν ἀλκὰν φρενῶν.
Συγγενεῖ δέ τις
Εὐδοξίᾳ μέγα βρίθει.
Ὃς δὲ διδάκτ' ἔχει, ψεφηνὸς ἀνὴρ,
Ἄλλοτ' ἄλλα πνέων, οὔποτ' ἀτρεκέϊ

---

Ἰλίου ἐξαλάπαξε πόλιν χήρωσε δ' ἀγυιάς. (Αὐτοθι 641. 642). Παράβαλ. καὶ πρὸς Ἰσθμ. ΣΤ.' 39. κ. ἑξῆς. — Ἰόλᾳ παραστάτας] «Ἰόλαος υἱὸς Ἰφικλέους, Ἡρακλέους ἦν ἡνίοχος· ἐκ συσσήμου οὖν λέγει Ἰόλᾳ, τουτέστι τῷ Ἡρακλεῖ· φησὶν οὖν, ὅτι καὶ ὁ Τελαμὼν παραστάτης ὢν τοῦ Ἡρακλέους ἅμα τῷ Ἰολάῳ ἐπόρθησε τὸν Λαομέδοντα» Π. Σ.

— Στ. 64-67. Καί ποτε . . . ἕπετό οἱ] «χρόνῳ δέ τινι καὶ ἐπὶ τὰς πολεμικὰς Ἀμαζόνας ἀπιόντι Ἡρακλεῖ συνηκολούθησεν, ὅτε πρὸς Ἱππολύτην διὰ τὸν ζωστῆρα ἦλθεν. Περὶ τοῦ καὶ ἐπὶ τὰς Ἀμαζόνας συστρατεῦσαι Τελαμῶνα·

Τελαμὼν ἀκόρητος ἀϋτῆς
Ἡμετέροις ἑτάροισι φόως πρώτιστος ἔθηκεν
Κτείνας ἀνδρολέτειραν ἀμώμητον Μελανίππην

---

στ. 68. ἀκμὰν ἐκ διορθώσεως, ἵνα μὴ ἐπαναλαμβάνηται ἡ αὐτὴ λέξις ἐντὸς τεσσάρων στίχων. Heynius δὲ προτείνει τὴν διόρθωσιν αἰχμάν.

Α ὐ τ ο κ α σ ι γ ν ή τ η ν χ ρ υ σ ο ζ ώ ν ο ι ο ἀ ν ά σ σ η ς. Ἔνιοι δέ φασιν, ὅτι καὶ Πηλεὺς αὐτοῖς συνεστράτευσεν, Ἑλλάνικος δὲ πάντας τοὺς ἐν τῇ Ἀργοῖ πλεύσαντας Ἡρακλεῖ συστρατεῦσαί φησιν» Π. Σ.

— Στ. 67-70. οὐδέ μιν . . . βρίθει] «οὐδέποτε δὲ αὐτοῦ τὴν ἀνδρείαν ἐκ τῶν φρενῶν φόβος τις ἔπαυσεν· διότι πᾶς, ὅστις ἔχει ἔμφυτον τὴν ἀρετὴν, ἐξ ἧς παραγίνεται ἡ εὐδοξία, ὡς εἶχεν αὐτὴν ὁ Τελαμὼν καὶ Πηλεὺς, κράτιστος πάντων ἐστὶν». — μιν] ἀντὶ γενικῆς ἐξηρτημένης ἐκ τῆς λέξεως φ ρ ε ν ῶ ν. — ἀνδροδάμας] «ὁ τοὺς ἄνδρας δαμάζων φόβος». Π. Σ. — συγγενεῖ δὲ] Ὁ δ έ ἐστιν ἀντὶ τοῦ γάρ. Τὸ δὲ σ υ γ γ ε ν ε ῖ σημαίνει «γεγεννημένῃ σὺν αὐτῷ τῷ ἔχοντι, ἐμφύτῳ τῷ ἔχοντι»· παράβαλ. πρὸς τὸ (Ὀλ. Θ.' 153.) τ ὸ δ ὲ φ υ ᾷ, κ ρ ά τ ι σ τ ο ν π ά ν τ ω ν. — εὐδοξίᾳ] «ἀνδρείᾳ καὶ ἀρετῇ, ἐφ' ᾗ ἔνδοξός τις γίνεται». — τις μέγα βρίθει] «πᾶς τις κράτιστός ἐστιν».

— Στ. 71-74. ὃς δὲ διδάκτ' . . . γεύεται] ἀντίθετον τῷ ἡγουμένῳ Σ υ γ γ ε ν ε ῖ . . . β ρ ί θ ε ι. Ὁ νοῦς «ὅστις δὲ ἔχει ἀρετὰς οὐχὶ συγγενεῖς καὶ ἐκ φύσεως, ἀλλ' ἐκ διδασκαλίας μόνον, καὶ ταύταις ζητεῖ νὰ γένηται ἔνδοξος, οὗτος ἄδοξος ἀνὴρ διατελεῖ· διότι ἄλλοτε ἄλλα ἐλπίζων, ὅτι θὰ παράσχωσιν αὐτῷ δόξαν, καὶ ταῦτα διδασκόμενος, οὐδέποτε σταθερὸς ἐμμένει ἑνὶ ἔργῳ, πρὸς ὃ εὐφυῶς ἔχει· ἀλλὰ μυρίων ἀρετῶν ἀτελῆ λαμβάνει πεῖραν». — ὃς δὲ δίδακτ' ἔχει] ἴσον τῷ (Ὀλ. Θ.' 153-55.) ὅ σ τ ι ς δ ὲ δ ι δ α κ τ α ῖ ς ἀ ρ ε τ α ῖ ς κ λ έ ο ς ὤ ρ ο υ σ ε ν ἐ λ έ σ θ α ι. — ψεφηνὸς ἀνὴρ] «οὗτός ἐστι σκοτεινὸς καὶ ἄδοξος καὶ σεσιωπημένος ὑπὸ τῶν ποιητῶν καὶ τῆς ἱστορίας»· διότι ἡ ἀρετὴ αὐτοῦ καίπερ ἀγαθὴ οὖσα, ἐπειδὴ ὅμως οὐκ ἐστι συγγενὴς, ἔμφυτος, σεσίγηται τοῖς ποιηταῖς· (ὅρα Σημ. εἰς Ὀλ. Θ.' 156-157). — ἄλλοτε . . . πνέων] σχῆμα ἀσύνδετον, ἐννοουμένου τοῦ γ ά ρ· «διότι οὗτος ἄλλοτε ἄλλα ποθῶν,

Κατέβα ποδὶ, μυριᾶν
Δ' ἀρετᾶν ἀτελεῖ νόῳ γεύεται.

Σ. γ'. Κ. ιγ'.

Ξανθὸς δ' Ἀχιλεὺς τὰ μὲν, μέ-
νων Φιλύρας ἐν δόμοις
Παῖς ἐὼν ἄθυρεν

---

ἄλλοτε δι' ἄλλων ἐπιθυμῶν νὰ κτήσηται δόξαν». — ἀτρεκέϊ ποδὶ κατέβα] «ὀρθῷ ποδὶ ἐβάδισεν». Παραβάλλει τὸν πόδα πρὸς τὴν ἀρετὴν, πρὸς ἣν ἔχει εὐφυῶς· διότι ἕκαστος ἔχει εὐφυῶς πρός τι· ὅπερ βούλεται ὁ ποιητὴς νὰ εἴπῃ ἐν τοῖς στίχοις Ὀλ. Θ.' 159-161 διὸ καὶ καλεῖ τὸν πόδα ἀ τ ρ ε κ ῆ. Ὅθεν ὁ νοῦς «οὐδέποτε ἐμελέτησε καὶ ἐξήσκησεν ἑαυτὸν εἰς τὴν ἀτρεκῆ, ἀληθῆ ἀρετὴν, πρὸς ἣν εὐφυῶς ἔχει». Τὸ δὲ κ α τ έ β α ἀντὶ τοῦ ἐ β ά δ ι σ ε ν. — μυριᾶν δ' ἀρετᾶν] «ἀλλὰ μυρίων ἀρετῶν καὶ οὐχὶ ἐκείνης, πρὸς ἣν πέφυκεν». — ἀτελεῖ νόῳ γεύεται ἀρετᾶν] «διδάσκεται ἀρετὰς, πρὸς ἃς ὁ νοῦς αὐτοῦ ἐστιν ἀτελὴς, οὐκ ἔχει εὐφυῶς».

— Στ. 75-111. Ἐν τούτοις τοῖς στίχοις ἐπαινεῖ τὴν δύναμιν καὶ ἀνδρείαν καὶ ταχύτητα τοῦ Ἀχιλλέως, ἃ ἐπέδειξεν ἐν δυσὶν ἡλικίαις, πρῶτον ἐν ᾗ ἀνετρέφετο ὑπὸ τὸν Χείρωνα, δεύτερον, ἐν ᾗ πεμφθεὶς εἰς Τροίαν διεπράξατο ἐκεῖ τὰ ὑπὸ Ὁμήρου ὑμνηθέντα. Τὰς κατὰ τὴν πρώτην ἡλικίαν ἐπιδειχθείσας ἀρετὰς αὐτοῦ ὑμνεῖ ὁ Πίνδαρος ἀπὸ στ. 75-90. τὰς δὲ κατὰ τὴν δευτέραν ἡλικίαν ἐν Τροίᾳ, ἀπὸ στ. 101 111. Καὶ τὰς μὲν κατὰ τὴν πρώτην ἡλικίαν ἀρετὰς αὐτοῦ ἄρχεται νὰ διηγῆται διὰ τῶν μορίων τ ὰ μ ὲ ν· τὰς δὲ κατὰ τὴν Τροίαν ἐπιδειχθείσας ἀρετὰς ὀφείλων νὰ ἄρξηται διὰ τῶν μορίων τ ὰ δ ὲ οὕτω πως, Τ ὰ δ ὲ (στ. 101.) θ α λ α σ σ ί α ι ς ἀ ν έ μ ω ν ῥ ι π α ῖ σ ι π ε μ φ θ ε ὶ ς . . . ἀ λ α λ ᾶ ν Λ υ κ ί ω ν τ ε π ρ ο σ μ έ ν ο ι, κ α ὶ . . . ἐ π ά ξ α τ ο

κ. λ. ἀντὶ τοῦ ποιῆσαι οὕτω, προσέθηκεν ἐν τῷ μέσῳ (στ. 91-100) τινά, ὑφ' ὧν ἐφελκυσθείσης δῆθεν τῆς προσοχῆς αὐτοῦ συνῆψε τὰς ἐν Τροίᾳ πράξεις τοῦ Ἀχιλλέως διὰ τοῦ μορίου ὄ φ ρ α (στ. 101) καὶ τῶν εὐκτικῶν π ρ ο σ μ έ ν ο ι . ∽. π ά ξ α ι τ ο (στ. 105-108) τούτοις τοῖς παρεντεθεῖσιν, ἀφεὶς ἀνανταπόδοτα τὰ ἐν ἀρχῇ μόρια τ ὰ μ έ ν. Ὅσοι δὲ τῶν ἑρμηνευτῶν λέγουσιν, ὅτι ἡ ἀνταπόδοσις τοῦ τ ὰ μ έ ν ἐστιν ὅ λ ο ν δ ὲ (στ. 85) οὐκ ὀρθῶς λέγουσιν.

— Στ. 75-90. Ξανθὸς δ' . . . κράτεσκεν] «Ὁ δὲ ξανθὸς Ἀχιλλεὺς ἐν τοῖς οἴκοις τοῦ Χείρωνος ἀνατρεφόμενος, τὸ μὲν πρῶτον παῖς ἔτι ἑξέτης ὢν ἀθύρματα εἶχε μεγάλα ἔργα· διότι συχνῶς πάλλων ταῖς χερσὶν ἴσα τῇ ταχύτητι τοῦ ἀνέμου ἀκόντιον βραχυσίδηρον ἐφόνευε μαχόμενος λέοντας καὶ κάπρους ἀγρίους· τὰ δὲ σώματα αὐτῶν ἐκόμιζε τῷ Κρονίδῃ Κενταύρῳ ἀσθμαίνοντα ἔτι. Καὶ ταῦτα μὲν ἦσαν τὸ πρῶτον τὰ ἀθύρματα αὐτοῦ ἑξαέτου ὄντος· ἔπειτα δὲ ἡ ταχύτης τῶν ποδῶν αὐτοῦ τοσαύτη ἦν καθ' ὅλον τὸν χρόνον, ὃν ἐτρέφετο παρὰ Χείρωνι, ὥστε ἐθαύμαζον αὐτὸν ἡ Ἄρτεμις καὶ Ἀθηνᾶ, ὅτε ἄνευ κυνῶν καὶ ἑρκέων δρόμῳ κατελάμβανε καὶ ἐφόνευε τὰς ἐλάφους· διότι ἦν ταχύτερος ἐκείνων τοῖς ποσίν». — Ξανθὸς Ἀχιλεὺς] ξ α ν θ ῆ ς δ ὲ κ ό μ η ς ἕ λ ε Π η λ ε ί ω ν α (Ὁμ. Ἰλ. Α. 197). «Ἀχιλλεὺς . . . ξ α ν θ ὴ ν ἀ π ε κ ε ί ρ α τ ο χ α ί τ η ν» (αὐτόθι ψ. 141). — τὰ μὲν] ἔστι κατὰ τὸ φαινόμενον ἀνανταπόδοτον· διότι ἀντὶ νὰ ἄρχηται τὸ δεύτερον μέρος, ὡς εἶπον ἀνωτέρω, διὰ τοῦ τ ὰ δ έ, πλαγίου τοῦ λόγου γενομένου ἐτέθη τὸ ὄ φ ρ α (στ. 101). Ὅσοι δὲ νομίζουσιν, ὅτι ἡ σύνδεσίς ἐστιν τ ὰ μ ὲ ν μ έ ν ω ν . . . ἄ θ υ ρ ε ν . . . ἔ π ρ α σ σ ε ν . . . κ ό μ ι ζ ε ν . . . — ὅ λ ο ν δ' ἔ π ε ι τ' ἂ ν . . . ἐ θ ά μ β ε ε ν Ἄ ρ τ ε μ ι ς· οὗτοι δίκαιον ἄν τι εἶχον, εἰ τὸ τ ὰ μ ὲ ν ἔκειτο μετὰ τὰ π α ῖ ς ἐ ώ ν. Ἀλλὰ καὶ

Μεγάλα ἔργα, χερσὶ θαμινὰ
Βραχυσίδαρον ἄκοντα πάλλων
Ἴσα ἀνέμοις, μάχᾳ λεόντεσσιν ἀ-
γροτέροις ἔπρασσεν φόνον·
Κάπρους τ' ἔναιρε· σώμα-
τα δὲ παρὰ Κρονίδαν
Κένταυρον ἀσθμαίνοντα κόμιζεν,
Ἑξέτης τὸ πρῶτον· ὅλον δ' ἔπειτ' ἀν'
Χρόνον τὸν ἐθάμβεεν Ἄρτε-
μίς τε καὶ θρασεῖ' Ἀθάνα,

---

ὑποτεθέντος, ὅτι τὸ τὰ μὲν οὐ κεῖται ἐν τῇ αὐτοῦ θέσει, ἀλλ' ἡ θέσις αὐτοῦ ἐστι μετὰ τὰ παῖς ἐών· ἀλλὰ καὶ πάλιν οὐ καλῶς ἔχει· διότι οὕτω αἱ λέξεις τὸ πρῶτον (στ. 85) πλεονάζουσιν. — παῖς ἐών] Σύναπτε παῖς ἐὼν ἑξέτης τὸ πρῶτον· διότι τῶν τριῶν τελευταίων λέξεων τῶν κειμένων ἐν στ. 85. ἐνταῦθά ἐστιν ἡ θέσις. — μεγάλα ἔργα] Ποῖα ἦσαν τὰ μεγάλα ἔργα, ἃ ἐν τῇ ἑξαετεῖ ἡλικίᾳ ἄθυρεν, ἤτοι εἰργάζετο ὡς ἀθύρματα; ἦσαν τάδε χερσὶ θαμινὰ . . . κόμιζεν. — βραχυσίδαρον] «καθὸ βραχυσίδαρός ἐστιν ἡ ἀκὴ πρὸς τὸ ξύλον τοῦ δόρατος συγκρινομένη» Π. Σ. — πάλλων ἴσα ἀνέμοις] ἴσον «πάλλων ταχύτητι ἴσῃ τῇ τῶν ἀνέμων»· ἤτοι πάλλων τὸ δόρυ ἴσῃ ταχύτητι, ᾗ οἱ ἄνεμοι πάλλουσι καὶ σείουσι τὰ φυτὰ καὶ τοὺς κλῶνας τῶν δένδρων». Ἐνταῦθα οὐ βούλεται διὰ τῶν λέξεων ἴσα ἀνέμοις νὰ σημάνῃ τὴν ταχύτητα, ᾗ τρέχων κατελάμβανε διώκων τοὺς λέοντας· διότι περὶ τῆς ταχύτητος τῶν ποδῶν λέγει ἀπὸ τοῦ στ. 85.

---

στ. 80. ἴσον τ' ἡ κοινὴ γραφή· ἡ δὲ γραφὴ ἴσα, ἣν παρεδεξάμεθα διόρθωσις ἐκ χειρογράφου.

στ. 82-84. σώματι . . . ἀσθμαίνοντι ἐκ διορθώσεως.

κ. ἑξῆς· ἀλλὰ σημαίνει τὴν ταχύτητα, ᾗ πάλλων τὸ δόρυ ἐφόνευε τοὺς λέοντας· οὐχὶ διώκων ἀλλὰ ὁμόσε ἰὼν (στῆθος πρὸς στῆθος) ἐμάχετο. Ὅτι δὲ οὐ βούλεται νὰ σημάνῃ τὴν ταχύτητα τῶν ποδῶν, ἀλλὰ τὴν ταχύτητα τοῦ φονεύειν διὰ τοῦ ταχέως πάλλειν τὸ δόρυ, φανερὸν ἐκ τῆς ἑπομένης λέξεως μ ά χ ᾳ, ἣν ἐπίτηδες ἔθετο ὁ ποιητής, ἵνα καταστήσῃ τὸν νοῦν αὐτοῦ σαφῆ, ὅτι ἄρα οὐ διώξει, οὐ διώκων ταχέως ὡς ἄνεμος, ἀλλὰ μαχόμενος ἐφόνευε ταχέως πάλλων. — σώματα ἀσθμαίνοντα] «τὰ σώματα τῶν λεόντων καὶ κάπρων, ἃ οὐκ ἦσαν ἤδη τεθνηκότα, ἀλλ' ἔπνεον ἔτι, οὐκ ἔλιπεν ἐντελῶς ἡ πνοὴ αὐτά». — Κρονίδαν] «ἤτοι τὸν Χείρωνα· ἐκ Κρόνου γὰρ καὶ Φιλύρας, ὡς καὶ Ἀπολλώνιος ἐν τῷ δευτέρῳ (στ.12-43) μαρτυρεῖ» Π. Σ. — ἑξέτης τὸ πρῶτον] εἴπομεν ἀνωτέρω, ὅτι αἱ λέξεις αὗται συναπτέαι εἰσὶ ταῖς π α ῖ ς ἐ ὼ ν. Τὸν χρόνον λοιπόν, καθ' ὃν ἀνετρέφετο ὁ Ἀχιλλεὺς παρὰ Χείρωνι, διῄρεσεν ὁ ποιητὴς εἰς δύο· καὶ ὁ μὲν πρῶτος χρόνος τελευτᾷ ἐνταῦθα, ὅτε ὁ παῖς Ἀχιλλεὺς ἦγε τὸ ἕκτον τῆς ἡλικίας· ἐν ταύτῃ τῇ ἡλικίᾳ ἀνεπτύχθησαν τῷ Ἀχιλλεῖ διὰ τῆς ἀνατροφῆς, ἣν ἔλαβε παρὰ τοῦ Χείρωνος, τρεῖς ἀρεταί, ἡ ἀνδρεία καὶ σωματικὴ ῥωμαλεότης καὶ ἡ ἐπιτηδειότης τοῦ πάλλειν ταχέως καὶ εὐστόχως τὸ δόρυ, ὥστε διὰ ταύτης νὰ φονεύῃ τὰ θηρία, πρὸς ἃ ἐκ τοῦ συστάδην ἐμάχετο, πρὶν ἂν ἐκεῖνα κατασχίσωσιν αὐτόν. Ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ χρόνῳ, ὃς ἄρχεται ἀπὸ τοῦ ἑβδόμου ἔτους τῆς ἡλικίας ἀνεπτύχθη ἡ ποδώκεια τοῦ Ἀχιλλέως· ἡ δὲ περιγραφὴ τοῦ χρόνου τούτου καὶ τῆς ποδωκείας ἄρχεται ἀπὸ τῆς ἑπομένης λέξεως ὅ λ ο ν καὶ τελευτᾷ ἐν τῇ λέξει κ ρ ά τ ε σ κ ε ν. Συνδέονται δὲ οἱ δύο οὗτοι χρόνοι διὰ τῶν τ ὸ π ρ ῶ τ ο ν. — ἔ π ε ι τ α δ έ. — ὅλον ἂν' χρόνον] «ὅλον τὸν χρόνον, καθ' ὃν μετὰ τὸ ἕκτον ἔτος ἐτρέφετο παρὰ Χείρωνι, ἕως ἀπέπλευσεν εἰς Τροίαν». — τὸν . . . ἑρκέων] ἔξοχος τὸ κάλλος περιγραφὴ τῆς

Ἀ. γ'. Κ. ιγ'.

Κτείνοντ' ἐλάφους ἄνευ κυ-
νῶν δολίων θ' ἑρκέων·
Ποσσὶ γὰρ κράτεσκεν.
Λεγόμενον δὲ τοῦτο πρότερον
Ἔπος ἔχω· βαθυμῆτα Χείρων
Τράφε λιθίνῳ τ' Ἰάσον' ἔνδον τέγει,
Καὶ ἔπειτ' ἐν Ἀσκληπιόν·
Τὸν φαρμάκων δίδαξεν

---

ἁπλῆς ἐννοίας «ἐθαύμαζεν αὐτὸν ἡ Ἄρτεμις καὶ Ἀθηνᾶ ἐπὶ τῇ ταχύτητι τῶν ποδῶν. — Ἄρτεμίς τε καὶ Ἀθάνα] καλῶς ἀμφότεραι αἱ θεαί, ἡ μὲν Ἄρτεμις ὡς θεὰ τῆς κυνηγεσίας διατρίβουσα ἐν τοῖς ὄρεσιν· ἡ δὲ Ἀθηνᾶ ὡς εὐνοοῦσα καὶ ἀεὶ παρισταμένη αὐτῷ. — κτείνοντ'] οὐκ ἐθαύμαζον αὐτόν, ὅτι ἔκτεινεν ἐλάφους· διότι ἀνωτέρω ἐν τῇ ἑξαετεῖ ἡλικίᾳ ἐφόνευε τὰ ἰσχυρότερα καὶ χαλεπώτερα τῶν θηρίων, λέοντας καὶ κάπρους· ἀλλ', ὅτι ἔκτεινεν ἄνευ κυνῶν καὶ ἑρκέων, ἐθαύμαζον τὴν ταχύτητα αὐτοῦ. Ὅθεν τῷ κτείνοντ' συζεύγνυνται αἱ ἔννοιαι «καταλαμβάνοντα τῇ διώξει καὶ κτείνοντα». — δολίων ἑρκέων] «ἕρκεα τὰ λίνα φησίν, τὰ περιφράγματα· δολίων δέ, ὅτι θηρῶντες τοὺς θῆρας τὰ λίνα λάθρα ἱστᾶσιν» Π. Σ. ἑρκέων, βρόχων Σχ. Πατμ.

— Στ. 91-100. Λεγόμενον . . . αὔξων] Ἐνταῦθα ἀποφαινόμενος, ὅτι τὰ περὶ τῆς σοφίας τοῦ Χείρωνος λεγόμενά εἰσι πιστευτά, καὶ διὰ τοῦ παραδείγματος τοῦ Ἰάσονος καὶ Ἀσκληπιοῦ ἀποδεικνύων, ὅτι ὁ Χείρων διὰ τῆς ἀνατροφῆς ἠδύνατο νὰ καταστήσῃ τοὺς παρ' αὐτῷ

---

στ. 94. ἔπειτεν ἐν πολλοῖς χειρογρ. ἔπετ' ἐν ἡ κοινοτέρα γραφή· τὸ ἐν συντακτέον τῷ τέγει.

τρεφομένους ἐξόχους εἴτε ἥρωας, εἴτε σοφούς, ἐπιφέρει ἐν συμπεράσματι, οἵαν φροντίδα ὤφειλε νὰ καταβάλῃ περὶ τὴν ἀνατροφὴν τοῦ Ἀχιλλέως, ἵνα ἀναδείξῃ αὐτὸν τὸν μέγιστον τῶν συγχρόνων ἥρωα. — Λεγόμενον . . . ἔχω] δύο προτάσεις συνεπτυγμέναι εἰς μίαν. Ἴσον «τοῦτο τὸ ἔπος, ὃ ἔχω λέγειν, ἐστὶ λεγόμενον πρότερον». — λεγόμενον πρότερον] οὐ νῦν πρῶτον λέγεται, ἀλλὰ παλαιόν ἐστιν, ὥστε ὀφείλομεν νὰ πιστεύωμεν, ὅτι ἐστὶν ἀληθές». — τοῦτο ἔπος] τὸ ἑξῆς, ὅτι ὁ Χείρων ἔθρεψε τὸν Ἰάσονα καὶ Ἀσκληπιὸν καὶ ἐνύμφευσε τὴν Θέτιδα. — ἔχω] κατὰ βραχυλογίαν παραλείπεται τὸ εἰπεῖν· τὸ δὲ πάλιν ἔχω εἰπεῖν ἐστιν ἴσον τῷ μέλλω ἐρεῖν. — βαθυμῆτα] ὀνομαστικῆς πτώσεως. — Ἰάσον] «ὅτι ἐτράφη παρὰ τῷ Χείρωνι ὁ Ἰάσων, Ἡσίοδός φησιν,

Αἴσων, ὃς τέκεθ' υἱὸν Ἰάσονα, ποιμένα λαῶν,
Ὃν Χείρων ἔθρεψ' ἐν Πηλίῳ ὑλήεντι»

Π. Σ. — Ἀσκληπιὸν] «καὶ Ἀσκληπιὸς παρὰ Χείρωνι ἐτράφη, ὡς καὶ Σωκράτης ὁ Ἀργεῖός φησιν» Π. Σ. — τὸν] τοῦτον τὸν Ἀσκληπιόν. — νομὸν φαρμάκων μαλακόχειρα] ἐκάλεσεν οὕτως τὴν ἰατρικήν, ἥτις διανέμει τὰ φάρμακα καὶ ἐπιτίθησι τὰ ἔμπλαστα τῇ μαλακῇ καὶ μὴ παρεχούσῃ πόνον χειρὶ τοῦ ἰατροῦ. — νύμφευσε θύγατρα] «ἐγαμοστόλησε τῷ Πηλεῖ ὁ Χείρων τὴν Θέτιν· ὑπεδέξατο γὰρ τοὺς θεοὺς ἐπὶ τὴν δαῖτα» Π. Σ. Παράβ. πρὸς Ἰσθμ. Η.' 78 κ. ἑξῆς. — αὖθις] «οὐκ ἐκ δευτέρου, ἀλλὰ μετὰ ταῦτα (μετὰ τὴν ἀνατροφὴν Ἰάσονος καὶ Ἀσκληπιοῦ)» Π. Σ. — γόνον τε . . . αὔξων] ἐν τούτοις κατανοεῖται ὁ σκοπὸς τοῦ ποιητοῦ, δι' ὃν ἔλεξε τὰ ἀνωτέρω, ἤτοι ὅτι ὁ Χείρων ἔθρεψε τὸν Ἰάσονα καὶ Ἀσκληπιὸν καὶ ὅτι ἐνύμφευσε τὴν Θέτιδα. Ἡ ἔννοια λοιπὸν τοῦ Πινδάρου, ἣν ὡς χρησμῳδὸς ἐκφράζει, ἐστὶν

Μαλακόχειρα νομόν.
Νύμφευσε δ' αὖθις ἀγλαόκαρπον
Νηρέος θύγατρα· γόνον τέ οἱ φέρ-
τατον ἀτίταλλεν ἐν ἁρμέ-
νοισι πάντα θυμὸν αὔξων,

Ἐ. γ'. Κ· ια'.

Ὄφρα, θαλασσίαις ἀ-
νέμων ῥιπαῖσι πεμφθεὶς
Ὑπὸ Τροΐαν, δορί-
κτυπον ἀλαλὰν Λυκίων
Τε προσμένοι καὶ Φρυγῶν
Δαρδάνων τε, καὶ
Ἐγχεσφόροις ἐπιμίξαις
Αἰθιόπεσσι χεῖρας, ἐν φρεσὶ πά-

---

αὕτη· «ὁ Χείρων ἐκεῖνος, ὃς διὰ τῆς σοφῆς καὶ ἐπιτηδείας ἀνατροφῆς ἀπεδείκνυε τοὺς τρεφομένους ἥρωας καὶ σοφοὺς τοιούτους, οἷος ἐγένετο Ἰάσων καὶ Ἀσκληπιός· ὁ σοφός, λέγω, ἐκεῖνος Χείρων ποίαν φροντίδα καὶ μέριμναν εἰς τὴν ἀνατροφὴν τοῦ τέκνου τῆς θεᾶς ἐκείνης, ἣν αὐτὸς ἐνύμφευσε τῷ Πηλεῖ, ὤφειλε νὰ καταβάλῃ, ὥστε παιδεύσας νὰ κοσμήσῃ καὶ τὸ σῶμα αὐτοῦ καὶ τὴν ψυχὴν ἁπάσαις ταῖς πολεμικαῖς ἀρεταῖς ἐξοχώτατα, ὄφρα θαλασσίαις ῥιπαῖσι πεμφθεὶς ὑπὸ Τροΐαν κ. λ.; — γόνον τε] εἰ μὴ ἤθελε νὰ ἐκφράσῃ τὴν αὐτοῦ ἔννοιαν ὡς χρησμῳδός, ὤφειλεν ἀντὶ τοῦ τε νὰ θέσῃ «τούτου οὖν ἕνεκα» ἢ ἕτερόν τι τοιοῦτον, ἵνα ἡ συνάφεια τῶν ἐννοιῶν καταστῇ σαφεστέρα. — ἀτίταλλεν . . . αὔξων] «ἔτρεφεν ἐν τοῖς ἁρμοδίοις καὶ προσήκουσι τὴν Ἀχιλλέως παιδεύων ψυχήν» Π. Σ.

---

στ. 96. νόμον ἔν τινι χειρογράφῳ.

— πάντα] κατὰ πάντα. — θυμὸν] κατὰ σύζευξιν θυμὸν καὶ σῶμα.

— Στ. 101-111. ὄφρα θαλασσίαις . . . μόλοι] ἐν τούτοις, ὡς εἴπομεν ἀνωτέρω, διηγεῖται, ἃ ὁ Ἀχιλλεὺς κατώρθωσεν ἐν τῇ δευτέρᾳ ἡλικίᾳ, καθ' ἣν πεμφθεὶς εἰς Τροίαν ἐπολέμει. Ταῦτα λοιπόν εἰσιν ὁ δεύτερος λόγος, ὃν ἔδει νὰ ἀνταποδώσῃ ὁ Πίνδαρος διὰ τῶν μορίων τὰ δὲ τῷ πρώτῳ λόγῳ τῷ ἀρξαμένῳ (στ. 75) διὰ τῶν μορίων τὰ μέν· ἀλλ' ὑποκρινάμενος λήθην, μεταβαλὼν τάξιν διηγεῖται τὰς ἐν τῇ δευτέρᾳ ἡλικίᾳ ἀρετὰς τοῦ Ἀχιλλέως ἐξαρτῶν τὸν λόγον διὰ τοῦ μορίου ὄφρα ἐκ τῶν παρεντεθειμένων, ἀλλ' οὐ συνδέων, ὡς ἔδει, τῷ πρώτῳ καὶ κυρίῳ λόγῳ. Ἄλλως δὲ ἐκτίθησιν ὁ ποιητὴς τας ἐννοίας οὕτω καλῶς καὶ τεχνηέντως, ὥστε ἡ πρὸς ἀλλήλας συνάφεια καὶ σύνδεσις καθορᾶται καὶ καθ' ἑαυτὴν ἄνευ λεκτικῶν συνδέσμων. — ὄφρα . . . Δαρδάνων τε] «εἰς ταῦτα, φησὶν, ἀτίταλλε τὸν Ἀχιλλέα ὁ Χείρων ἁρμοστὰ αὐτῷ πάντα παρέχων, ἵνα πλεύσας εἰς Ἴλιον τὴν βαρύκτυπον ἀλαλὰν τῶν Λυκίων ὑπομένῃ» Π. Σ. — καὶ ἐγχεσφόροις . . . ὅπως] «καὶ (ὄφρα), ὅταν συμπλακῇ εἰς μάχην τοῖς ἐγχεσφόροις Αἰθίοψιν, ἐμπήξῃ ἐν τῷ ἑαυτοῦ νῷ ἰσχυρῶς τὴν διάνοιαν νὰ φονεύσῃ τὸν τύραννον αὐτῶν Μέμνονα, ὅπως μὴ μόλοι· ἵνα μὴ ἐπανέλθῃ οἴκαδε». — χεῖρας]. Ἐὰν τὴν λέξιν ταύτην συνάψῃς τῇ ἐπιμίξαις, ἐξάγεται ἡ ἔννοια, ἣν ἤδη ἐξεθέσαμεν, ἤτοι «συνάψας μάχην πρὸς Αἰθίοπας»· ἐὰν δὲ συνάψῃς τῇ πάξαιθ', δύο ἔννοιαι δύνανται νὰ ἐξαχθῶσιν· ἡ μὲν πρώτη ἐστὶ τοῦ Heynii αὕτη «ἵνα (ὄφρα) συμπλακεὶς τοῖς Αἰθίοψι πήξῃ τὰς ἑαυτοῦ χεῖρας, ἤτοι τὸ δόρυ ἐν τοῖς στήθεσι τοῦ Μέμνονος, ἵνα μὴ ἐπιστρέψῃ οἴκαδε»· ἡ δὲ δευτέρα ἐστὶ τῶν Π. Σ. «ἵνα συμπλακεὶς τοῖς Αἰθίοψιν ἑνώσῃ τὰς χεῖρας· ἤτοι τὰς σωματικὰς αὐτοῦ δυνάμεις ταῖς ψυχικαῖς (αἵτινες διὰ τῆς παρὰ τῷ Χείρωνι ἀνατροφῆς κατέστησαν ἀμφότεραι

ξαιθ', ὅπως σφίσι μὴ κοίρανος ὀπίσω
Πάλιν οἴκαδ' ἀνεψιὸς
Ζαμενὴς Ἑλένοιο, Μέμνων μόλοι.

Σ. δ. Κ. ιδ'.

Τηλαυγὲς ἄραρε φέγγος
Αἰακιδᾶν αὐτόθεν,
Ζεῦ· τεὸν γὰρ αἷμα·
Σέο δ' ἀγὼν, τὸν ὕμνος ἔβαλεν,
Ὀπὶ νέων ἐπιχώριον χάρ-
μα κελαδέων· βοὰ δὲ νικαφόρῳ
Σὺν Ἀριστοκλείδᾳ πρέπει·
Ὃς τάνδε νᾶσον εὐκλέ-

---

ἰσχυρόταται) οὕτως, ὥστε αἱ μὲν, αἱ σωματικαὶ νὰ ὑπηρετῶσι ταῖς δὲ, ὅπως μὴ Μέμνων οἴκαδε μόλοι». Κατ' ἀμφοτέρας λοιπὸν τὰς ἐξηγήσεις ταύτας ἡ λέξις χεῖρας λαμβάνει συνεκδοχικὴν σημασίαν τοιαύτην, ἥτις ἐν ταύτῃ τῇ περιπτώσει οὖσα ἀσυνήθης τῇ Ἑλληνικῇ γλώσσῃ οὐ πάνυ κομψὴ φαίνεται. Διότι ἡ μὲν ἑρμηνεία τοῦ Π. Σ. ἐστι μὲν εὐφυεστάτη, ἡ δὲ συνεκδοχὴ πλήττει τὰ ὦτα οὐχὶ εὐαρέστως· ἡ δὲ ἐξήγησις τοῦ Heynii χεῖρας ἀντὶ τοῦ δόρυ οὐκ ἀναγκάζει τὸν νοῦν νὰ παραδεχθῇ τὸν λόγον συνεκδοχικόν· διότι ἐμπήγνυνται καὶ αἱ χεῖρες ἐν ταῖς φρεσὶν (ἐν τοῖς στήθεσι), καὶ ταῦτα χεῖρες τοιούτου ἥρωος, οἷος ὁ Ἀχιλλεύς. Τούτων λοιπὸν ἕνεκα ἔστιξα καὶ ἐγὼ μετὰ τὸ χεῖρας. — ἐν φρεσὶ πάξαιθ'] Τὸ ἀντικείμενον τοῦ πήξαιτό ἐστιν οὐχὶ ἡ ἑπομένη πρότασις ὅπως σφίσι μὴ... μόλοι· ἀλλ' ἐξ αὐτῆς τῆς προτάσεως κατὰ βραχυλογίαν ὑπονοητέον τὸ «φονεῦσαι τὸν Μέμνονα». Ὅθεν ὁ νοῦς «ἐνέπηξεν ἐν ταῖς ἑαυτοῦ φρεσὶν, ἐν τῷ ἑαυτοῦ νῷ νὰ φονεύσῃ» ἢ ὡς λέγει κοινῶς ἡ νῦν ὁμιλουμένη «ἐκαρφώθη καὶ καλὰ εἰς τὸν νοῦν του, εἰς τὸ κεφάλι του νὰ

φονεύσῃ». — σφίσι] ἀντὶ γενικῆς, σ φ ῶ ν, τῶν Αἰθιόπων. — Μέμνων] ὅρα τὸν μῦθον τοῦτον καὶ Νεμ. ΣΤ'. 84. κ. ἑξῆς.

— Στ. 112-117. Τηλαυγὲς . . . κελαδέων] «ἐξ αὐτῶν τῶν κατὰ τὴν Τροίαν πεπραγμένων παρεγένετο ἡ λαμπροτάτη δόξα τῶν Αἰακιδῶν, ὦ Ζεῦ· σὲ δὲ καλῶ· διότι σὸν αἷμά εἰσιν οἱ Αἰακίδαι, καὶ ὁ νικηφόρος τῶν τε Αἰακιδῶν ἀπόγονός ἐστιν καὶ ἐν τῷ σῷ ἀγῶνι ἐνίκησεν». — Τηλαυγὲς φέγγος] Καὶ ἄλλοθι ἐκάλεσε τὴν μεγάλην δόξαν κατὰ παραβολὴν φέγγος. — Αἰακιδῶν] ἐναλλαγὴ πτώσεως ἀντὶ δοτικῆς ἐξηρτημένης τῷ ἄ ρ α ρ ε «ἥρμοσε, προῆλθεν τοῖς Αἰακίδαις». — αὐτόθεν] ἐξ αὐτοῦ τοῦ Ἀχιλλέως, ἤτοι ἐκ τῶν πεπραγμένων τῷ Ἀχιλλεῖ — Ζεῦ] Διὰ τῆς κλήσεως τοῦ Διὸς ποιεῖται ὁδὸν, ἵνα ἐπανέλθῃ πρὸς τὸν ἥρωα τοῦ ὕμνου, τὸν νικηφόρον. Παραλείπονται δὲ προτάσεις, ὧν ὁ νοῦς «Σὲ καλῶ· διότι σὺ τέρπεσαι ἐπὶ ταῖς ἀρεταῖς τῶν Αἰακιδῶν, καὶ ἐπὶ τοῖς Νεμεαίοις ἀγῶσιν». — τεὸν γὰρ . . . ἀγὼν] Λέγει τὸ αἴτιον τῶν παραλειφθεισῶν μὲν προτάσεων, εὐκόλως δὲ ἐννοουμένων. — τεὸν αἷμα] «οἱ Αἰακίδαι εἰσὶ σὸν αἷμα». — σέο ἀγὼν] «τὰ γὰρ Νέμεα σά ἐστι, σὸς ὁ ἀγὼν τῶν Νεμέων» Π. Σ. — τὸν . . . ἔβαλεν] ἴσον «ὃν ἀγῶνα ἐγὼ ὕμνησα»· ἔστι δὲ προσωποποιΐα «ὃν ὁ ὕμνος (ἡ Μοῦσα) ἔβαλε τοῖς ἑαυτοῦ βέλεσιν». Ὅτι τὰ βέλη τοῦ ποιητοῦ εἰσιν οἱ ἐπαινετικοὶ λόγοι γνωστόν· παράβ. πρὸς Ὀλ. Β' 161 κ. ἑξῆς· ὀπὶ νέων κελαδέων] ᾄδων διὰ τοῦ χοροῦ τοῦ συγκεκροτημένου ἐκ νεανιῶν (ὅρα ἐν ἀρχῇ στ. 6. κ. ἑξῆς). — ἐπιχώριον χάρμα] «τὸ ἐπιχώριον καὶ ἴδιον αὐτῶν τῶν Αἰγινητῶν χάρμα καὶ ἡδονὴν, τὸν νικηφόρον» Π. Σ.

— Στ. 117-118. βοὰ δὲ . . . πρέπει] «ἡ δὲ βοὴ τῶν ὑμνούντων νέων συμπρέπει, ἐκπρεπής ἐστι τῷ νικηφόρῳ, τῷ Ἀριστοκλείδῃ». Π. Σ.

— Στ. 119-122. Ὃς τάνδε νᾶσον . . . Θεάριον]

ἴ προσέθηκε λόγῳ
Καὶ σεμνὸν ἀγλααῖσι μερίμναις
Πυθίου Θεάριον. Ἐν δὲ πείρᾳ
Τέλος διαφαίνεται, ὧν τις

---

Διὰ τί ἁρμόζει καὶ ἐμπρέπει τῷ Ἀριστοκλείδῃ νὰ ᾄδηται ὑπὸ τῶν νέων; διότι οὗτος νικήσας παρέδωκε ταύτην τὴν νῆσον τοῖς ἐπαίνοις τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ποιητῶν, καὶ τὸ σεμνὸν Θεάριον τοῦ Ἀπόλλωνος ἀγλααῖς καὶ ἐπιτερπέσι φροντίσιν». — εὐκλέϊ προσέθηκε λόγῳ] «Ἡ φράσις ὡς τὸ ἐν Ὀλυμ. (Α'. 34) Κράτει δὲ προσέμιξε δεσπόταν, ἀντὶ τοῦ νίκην τῷ δεσπότῃ προυξένησεν· οὕτω κἀνταῦθα ἀντὶ τοῦ, λόγον καὶ ἔπαινον εὐκλεᾶ τῇ νήσῳ προσέθηκεν» Σχ. Πατμ. — καὶ σεμνὸν . . . Θεάριον] «Τὸ Θεάριον τόπος ἐν Αἰγίνῃ δημόσιος, ἔνθα τὰ συμπόσια». Π. Σ. Ἐὰν ἡ παράδοσις αὕτη τοῦ Π. Σ. ᾖ ἀληθής, ὁ νοῦς τοῦ χωρίου ἐστὶν «τὸν λαὸν τῆς Αἰγίνης προσέθηκε θεάμασι καὶ συμποσίοις»· διότι κατὰ ταύτην τὴν παράδοσιν ἐχρήσατο τῇ λέξει Θεάριον ἀντὶ τοῦ ἐν αὐτῷ λαοῦ· ταῖς δὲ λέξεσιν «ἀγλααῖσι μερίμναις» ἀντὶ τοῦ θυσίαις καὶ συμποσίοις καὶ θεάμασιν, ἃ τῷ ὄντι εἰσὶν ἀγλααί, τερπναὶ φροντίδες τοῦ λαοῦ· καὶ ἅπερ ἀνωτέρω (στ. 20) ἐκάλεσε χαρίεντα πόνον. Κατὰ δὲ ἄλλην παράδοσιν καὶ αὐτὴν τῶν Π. Σ. «ἔστιν ἐν Αἰγίνῃ Πυθίου Ἀπόλλωνος ἱερὸν, ἐν ᾧ οἱ θεωροὶ διῃτῶντο οἱ τὰ θεῖα φυλάσσοντες· θεωροὶ γὰρ οἱ θεοφύλακες· οἱ δὲ, (λέγουσιν), ὅτι ἐν τῷ τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος ἱερῷ οἶκός ἐστι καλούμενος Θεάριον διὰ τὸ τοὺς ἄρχοντας, οἳ καλοῦνται θεωροί, ἐνταῦθα διαιτᾶσθαι». Κατὰ ταύτας τὰς παραδόσεις ὁ νοῦς τοῦ προκειμένου χωρίου ἐστὶν «ὁ Ἀριστοκλείδης τὸ Θεάριον, ἤτοι τοὺς ἄρχοντας καὶ ἐπιστάτας τῶν ἱερῶν πραγμάτων ἔθηκε φροντίσι καὶ ἀσχολίαις ἀγλααῖς»· διότι ἡ ἑορτὴ αὕτη, ἣν ὁ Ἀριστοκλείδης ἑορτάζει, ἐστὶ δημοσία· ἐπειδὴ

αἵ τε θυσίαι γίνονται ἐν δημοσίοις τόποις καὶ τὰ ἐκ τούτων συμπόσια τῷ λαῷ παρατίθενται. Τούτου οὖν ἕνεκα τῆς διακοσμήσεως τῆς ἑορτῆς, ἵνα πάντα τὰ κατ' αὐτὴν ἐν τάξει γένωνται καὶ προσηκόντως, ὤφειλον οἱ ἱεροὶ ἄρχοντες, ἤτοι τὸ συνέδριον τοῦ Θεαρίου, νὰ ἐπιμεληθῶσιν. Ταύτην ἄρα τὴν ἐπιμέλειαν καὶ φροντίδα καλεῖ ὁ Πίνδαρος ἀ γ λ α ὰ ς, ἤτοι τερπνὰς φ ρ ο ν τ ί δ α ς. — σεμνὸν] καὶ τὸ ἐπίθετον αὐτὸ μηνύει, ὅτι τὸ Θεάριον ἦν συνέδριον ἱερῶν προσώπων. — ἀγλααῖσι μερίμναις] οὐδαμῶς προσίεμαι τὴν γνώμην, ὅτι αἱ λέξεις αὗται σημαίνουσι τὰς φροντίδας τῶν ποιητῶν, αἷς (ὡς ἑρμηνεύουσι) παρέσχεν ὁ Ἀριστοκλείδης τὸ Θεάριον, ἵνα εὐκλεΐσωσιν αὐτό· διότι ἐκτὸς τῶν ἄλλων γίνεται καὶ πλεονασμός· διότι τί διαφέρει τότε τὸ ἀ γ λ α α ῖ σ ι μ ε ρ ί μ ν α ι ς τοῦ ε ὐ κ λ έ ϊ λ ό γ ῳ.

— Στ. 122-132. Ἐν δὲ πείρᾳ . . . οὐκ ἄπεστι] Ἐπαινεῖ τὰς πολιτικὰς καὶ ἰδιωτικὰς ἀρετάς, ἃς κέκτηται ὁ Ἀριστοκλείδης. «Πειρώμενός τινος καὶ δοκιμάζων κατανοεῖς, εἰ κέκτηται τὸ ἄκρον καὶ τέλειον τῶν ἀρετῶν, καθ' ἅς τις ἐν τοῖς νέοις ὢν δύναται νὰ ᾖ ἐξοχώτερος τῶν νέων, καὶ καθ' ἅς ἐν τοῖς ἀνδράσιν ὢν δύναται νὰ ᾖ ἐξοχώτερος τῶν ἀνδρῶν, καὶ ἐν τοῖς γεραιτέροις γέρων, ἐξοχώτερος τῶν γερόντων. Κατανοεῖς δηλονότι διὰ τῆς πείρας εἰ κέκτηται τοιαύτας ἀρετάς, οἵας ἔχομεν οἱ βροτοί, ὡς βροτοὶ καὶ οὐχὶ ὡς θεοί, ἐν ἑκάστῳ τῶν τριῶν μερῶν τῆς ἡλικίας. Ὡσαύτως διὰ τῆς πείρας διαγινώσκεται, εἴ τις κέκτηται, καὶ τὴν τετάρτην ἀρετήν, τὸ σκέπτεσθαι ὀρθῶς καὶ κατανοεῖν τὸ παρόν, ἣν ἀρετὴν διδάσκει ὁ μακρὸς βίος. Ταύτας λοιπὸν τὰς ἀνθρωπίνους τέσσαρας ἀρετὰς ἔχει ὁ Ἀριστοκλείδης καὶ τοῦτο γινώσκω ἐκ πείρας πειραθεὶς αὐτοῦ καὶ δοκιμάσας». — ἐν πείρᾳ διαφαίνεται] «ἐν πείρᾳ τινὸς διαγινώσκεται τῷ πειρωμένῳ»· ἤτοι «δοκιμάζων τις τινὰ (ὡς ἐγὼ ἐπειράθην καὶ ἐδοκίμασα τὸν Ἀριστοκλείδην) διαγινώσκει». Πρόσεχε, μὴ

Ἐξοχώτερος γένηται,
'Α. δ'. Κ. ιγ'.
Ἐν παισὶ νέοισι παῖς, ἐν
Δ' ἀνδράσιν, ἀνὴρ, τρίτον
Ἐν παλαιτέροισι·
Μέρος ἕκαστον, οἷον ἔχομεν
Βρότεον ἔθνος· ἐλᾷ δὲ καὶ τέσ-
σαρας ἀρετὰς ὁ μακρὸς αἰὼν, φρονεῖν

---

ἐκ τοῦ ἑπομένου «ὧν τις παῖς γένηται» παραλάβῃς ὡς γενικὴν συντακτικὴν τῷ πείρᾳ τὸ τινὸς παιδός. — τέλος] τέλος σημαίνει τὸ ἄκρον, τὴν τελειότητα τῶν ἀρετῶν. Ὅθεν κατὰ βραχυλογίαν εἶπε τέλος ἀντὶ τοῦ «εἰ οὗτος ὁ δοκιμαζόμενος κέκτηται τὸ τέλος τῶν ἀρετῶν». Ἐπειδὴ δὲ τὸ τέλος, τὸ ἄκρον τὴν τελειότητα ἑκάστης ἀρετῆς κέκτηνται μόνοι οἱ θεοί· διὰ τοῦτο κολάζων προσέθηκε παρακατιὼν (στ. 128-129) μέρος . . . ἔθνος, ὡς ἀφικόμενοι ἐκεῖ παρατηρήσομεν. — ὧν τις ἐξοχώτερος . . . ἐν παλαιτέροισιν] Ἀναπληρῶν ταῦτα σύνταττε πρῶτον, ὧν τις ἐξοχώτερος . . . παῖς· δεύτερον, ὧν τις ἐξοχώτερος γένηται ἐν ἀνδράσιν ἀνήρ· τρίτον ὧν τις ἐξοχώτερος γένηται ἐν παλαιτέροις παλαίτερος. Αἱ τοιαῦται βραχυλογίαι τῷ Πινδάρῳ οὐκ ἀσυνήθεις εἰσίν. — ὧν ἐξοχώτερος γένηται] καθ' ἃς, ἀρετὰς, δύναται νὰ γένηται ἐξοχώτερος». Ἡ ἀντωνυμία ὧν ἀντὶ τῆς ἃς αἰτιατικῆς ἐφειλκύσθη ὑπὸ τοῦ ἀναπληρωτέου τέλος τῶν ἀρετῶν. Ἀναπληροῦμεν δὲ τέλος ἀρετῶν ἐκ τοῦ (ἐν στ. 130) ἀρετάς. — ἐν παισὶ νέοισι] συνηθέστερον γενικὴ «ἐξοχώτερος τῶν νέων παίδων». Παῖδας δὲ ἐννοεῖ ἐνταῦθα τοὺς μέχρις ἐκείνης τῆς ἡλικίας, καθ' ἣν μεταβαίνουσιν εἰς τοὺς ἄνδρας. — παῖς] νέος μέχρι τῆς εἰς τοὺς ἄνδρας μεταβάσεως. — τρίτον ἐν παλαιτέροισιν] Ἐκ μὲν

τοῦ τρίτον ἀνεπληρώσαμεν ἐν τοῖς δυσὶν ἡγουμένοις κώλοις τὰ «πρῶτον ... δεύτερον· ἐκ δὲ τῶν ἡγουμένων παῖς ... ἀνήρ· ἀναπληροῦμεν ἐνταῦθα «παλαίτερος»· παλαιτέρους δὲ καλεῖ πάντας τοὺς ὑπερβάντας τὴν ἀνδρικὴν ἡλικίαν μέχρι τέλους τοῦ βίου. Βούλεται λοιπὸν νὰ εἴπῃ ὁ ποιητὴς ἐν τοῖς μέχρι τοῦδε, ὅτι δοκιμάσας τὸν νικηφόρον εὗρεν, ὅτι ἔχει ἁπάσας τὰς τελείας ἀρετὰς καὶ τῶν τριῶν ἡλικιῶν. «Λέγει δὲ οὐχ ὅτι γέρων ἦν τὴν ἡλικίαν (ὁ νικηφόρος), οὐδὲ γὰρ παῖς· ἀλλ' ὡς ὁ Τραγικὸς

Καὶ παιδὶ καὶ γέροντι προσφέρων τρόπους.

πάσῃ ἡλικίᾳ δυνάμενος ὁμιλῆσαι, πρὸς πᾶσαν ἡλικίαν ἁρμοδίως προσοικειοῖ ἑαυτόν». Π. Σ. — μέρος ... ἔθνος] Ἡ ἀρχαία στίξις ἦν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἐστίξαμεν· ἤτοι ἐν παλαιτέροισι· μέρος ἕκαστον κ. τ. λ. Μετὰ Schmidium δὲ ἐστίζετο οὕτως ἐν παλαιτέροισι μέρος ἕκαστον οἷον κ. τ. λ. Ταύτην τὴν στίξιν δικαίως ψέγει ὁ δεινότατος Ἑλληνιστὴς Heynius. Ἡ σύνταξις Ἕκαστον δὲ μέρος (τῆς ἡλικίας) ἐστὶ τοιοῦτον (κατὰ τὰς ἀρετὰς), οἷον ἔχομεν (ἡμεῖς) τὸ βρότειον ἔθνος. Ὅπερ ἐστὶ «ἕκαστον δὲ τῶν τριῶν μερῶν τῆς ἡλικίας ἔχει τοιαύτας ἀρετὰς (ἐστὶ τοιοῦτον), οἵας (οἷον) ἔχομεν ἡμεῖς οἱ βροτοί, καὶ οὐχ οὕτω τελείας, οἵας ἔχουσιν οἱ θεοί». Ταῦτα δὲ λέγει ὁ ποιητής, ἵνα κολάσῃ τὴν λέξιν, ᾗ ἐχρήσατο (ἐν στ. 123) τέλος. — βρότεον ἔθνος] κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ γένος τῶν θεῶν, ὅπερ ἔχει τὰς τῷ ὄντι τελείας ἀρετάς. — ἐλᾷ δὲ ... τὸ παρκείμενον] «ὁ θνητὸς αἰὼν (ὁ μακρὸς τοῦ ἀνθρώπου βίος) καὶ τετάρτην ἀρετὴν ταύτην φέρει, ὡς δεῖ περὶ τοῦ παρόντος φροντίζειν καὶ μὴ περὶ τῶν ἐσομένων πάντων, ἀλλὰ πρὸς τὸ παρὸν δύνασθαι ἁρμόζεσθαι· ὁ θνητὸς αἰὼν καὶ τετάρτην ἀρετὴν ταύτην φέρει, τὸ καὶ περὶ τοῦ ἐνεστῶτος φροντίζειν» Π. Σ. — καὶ τέσσαρας ἀρετὰς] «πρὸς ταῖς

Δ' ἐνέπει τὸ παρκείμενον.
Τῶν οὐκ ἄπεστι· χαῖρε,
Φίλος· ἐγὼ τόδε τοι
Πέμπω μεμιγμένον μέλι λευκῷ
Σὺν γάλακτι· κιρναμένα δ' ἔερσ' ἀμφ-

---

τρισὶν, ἃς εἶπεν ἀνωτέρω, καὶ ἑτέραν, τέσσαρας». — φρονεῖν τὸ παρκείμενον] αὕτη ἐστὶν ἡ τετάρτη ἀρετή. — ἐνέπει δὲ] «διότι διδάσκει» ὁ δέ ἐστιν ἀντὶ τοῦ γάρ. — τῶν οὐκ ἄπεστιν] «ὧν τεσσάρων ἀρετῶν οὐκ ἄπεστιν ὁ Ἀριστοκλείδης, ἃς τέσσαρας ἀρετὰς κέκτηται· καὶ τοῦτο ἐκ πείρας διέγνων». Τὸ «ἐκ πείρας διέγνων» ἢ «ἐν πείρᾳ διεφάνη» ἀναπληρωτέον ἐκ τοῦ ἐν ἀρχῇ τῆς περιόδου, Ἐν πείρᾳ τέλος διαφαίνεται.

— Στ. 133-138. Χαῖρε, φίλος . . . ὀψέ περ] «Χαῖρε, ὦ φίλε, οὗτος ὁ ὕμνος, ὅν σοι πέμπω, καίτοι ὀψὲ, ὅμοιός ἐστι τὴν ἡδύτητα μέλιτι μεμιγμένῳ σὺν γάλακτι· ᾄδεται δὲ, σὺν πνοαῖς αὐλῶν Αἰολικῇ ἁρμονίᾳ». — χαῖρε, φίλος] ἢ μιμεῖται τὸν γράφοντα ἐπιστολὴν, καὶ οὕτως παραβάλλει τὴν ἀποστολὴν τοῦ ὕμνου πρὸς ἀποστολὴν ἐπιστολῆς· ἢ μιμεῖται τοὺς προπίνοντας, ὅπερ ἐστὶ κρεῖσσον· διότι πέμπει τὸ ποίημα ὡς πόμα μέλιτος μεμιγμένον γάλακτι, καὶ κεκραμένον οἴνῳ. «ἐπεὶ οἱ προπίνοντες ἔλεγον τὸ χαῖρε, ὡς τὸ (Ἰλ. Ι. 224-225.) (Ὀδυσσεὺς)
Πλησάμενος δ' οἴνοιο δέπας δείδεκτ' Ἀχιλλῆα.
Χαῖρ', Ἀχιλλεῦ». Π. Σ. — μέλι μεμιγμένον γάλακτι] τὸν ἐπίνικον καλεῖ κατὰ μεταφορὰν οὕτως. Ὅθεν ὁ ἐπίνικος οὗτός ἐστι μίγμα μέλιτος καὶ γάλακτος· καὶ πρὸς μὲν τὸ μέλι παραβάλλει τὸ γλυκὺ τοῦ ὕμνου, πρὸς δὲ τὸ γάλα, ὃ χρησιμεύει εἰς τροφὴν, παραβάλλει τὸ χρήσιμον καὶ ὠφέλιμον τοῦ ἐπινίκου. Καλῶ δὲ χρήσιμον

καὶ ὠφέλιμον τοὺς ἐν τῷ ἐπινίκῳ ἐπαίνους τῶν ἡρώων τῆς πατρίδος· διότι οἱ τοιοῦτοι ἔπαινοι ζωπυροῦσι καὶ μεγαλύνουσι τὸ αἴσθημα τῆς φιλοπατρίας καὶ τὴν ἀγάπην τῶν ἀγαθῶν ἔργων. Ἐπειδὴ τὸ ὑγρὸν, πρὸς ὃ παραβάλλει τὸν ὕμνον, συνίσταται, οὐ μόνον ἐκ μέλιτος καὶ γάλακτος, ἀλλὰ καὶ ἐξ οἴνου τοῦ κυριωτέρου, ὃν καλεῖ ἔερσαν, διὰ τοῦτο ὤφειλε νὰ εἴπῃ μ έ λ ι μεμιγμένον σὺν γάλακτι καὶ ἐέρσῃ· ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ ἀναγνώστης οὐκ ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ πρὸς τί τοῦ ὕμνου μέρος παραβάλλει τὴν ἐέρσην· διὰ τοῦτο ὠνόμασε μόνον τὰ δύο συστατικὰ, ὧν ἡ ἀλληγορία εὐκόλως κατανοεῖται· περὶ δὲ τοῦ τρίτου καὶ κυριωτέρου συστατικοῦ, τῆς ἐέρσης, ποιεῖ ὅλην πρότασιν, ἵνα ὁ ἀναγνώστης κατανοήσῃ τὴν ἀλληγορίαν, ὅτι δηλ. ἡ ἔρση τοῦ ἀληθοῦς ποτοῦ ἀλληγορεῖται εἰς τὸ μελέασμα τοῦ ὕμνου. Ἀλλα τίς ἐστιν ἡ ὁμοιότης τῆς ἔρσης (τοῦ οἴνου), ἣ κιρνᾶται τῷ μέλιτι μεμιγμένῳ τῷ γάλακτι, πρὸς τὴν ἔρσην (τοῦ μελεάσματος, τῆς ἁρμονίας) τοῦ ποιήματος; τὸ ἐνθουσιαστικόν· διότι καὶ τὸ μελέασμα καὶ ἡ ἁρμονία ἐνθουσιαστικὴ οὖσα μεθύσκει τρόπον τινὰ τὸν ἀκούοντα, ὥσπερ καὶ ὁ οἶνος. — κιρναμένα δὲ . . . αὐλῶν] «ἡ δὲ ἁρμονία καὶ τὸ μελέασμα κεραννύμενον τῷ ἡδεῖ καὶ ὠφελίμῳ, (ὡς κεράννυται ὁ οἶνος τῷ ἀληθεῖ ἐκ μέλιτος καὶ γάλακτος ποτῷ) ἀμφιέπει τὸ πόμα τοῦτο, (ὃ σοι πέμπω, ἤτοι τὸν ἐπίνικον) καὶ ποιεῖ τοιοῦτον, ὥστε νὰ ᾄδηται ἐν Αἰολικαῖς πνοαῖς αὐλῶν». Ἐκ τριῶν λοιπὸν συνίσταται ὁ ἐπίνικος ἐκ μέλιτος (τοῦ ἡδέος), ἐκ γάλακτος (τοῦ ὠφελίμου) καὶ ἐξ ἔρσης (τῆς τονώσεως, τοῦ Αἰολικοῦ ῥυθμοῦ). Ταύτην τὴν ἐξήγησιν νομίζων ὀρθὴν, θεωρῶ περιττὸν νὰ ἀνενέγκω τὰς τῶν ἄλλων ποικίλας ἐξηγήσεις. — ἔερσα] δρόσος· ποιητικῶς, οἶνος. Οὕτω καὶ (Ὀλ. Ζ'. 4.) καλεῖ τὸν οἶνον δ ρ ό σ ο ν ἀ μ π έ λ ο υ. Ἔτι δὲ καὶ ἡ λέξις κ ι ρ ν α μ έ ν α δείκνυσιν, ὅτι ἡ ἔ ε ρ σ α σ η μ α ί ν ε ι οἶνον καὶ οὐχὶ ἀ φ ρ ὸ ν, ὥς τινες νομίζουσιν. — ἀμφέπει

ἔπει πόμ' ἀοίδιμον Αἰο-
λῖσιν ἐν πνοαῖσιν αὐλῶν·
'Ε. δ'. Κ. ιά.
Ὀψέ περ· ἔστι δ' αἰε-
τὸς ὠκὺς ἐν πετανοῖς,
Ὃς ἔλαβεν αἶψα, τη-
λόθε μεταμαιόμενος,
Δαφοινὸν ἄγραν ποσίν·
Κραγέται δὲ κο-
λοιοὶ ταπεινὰ νέμονται.
Τίν γε μὲν, εὐθρόνου Κλεοῦς ἐθελοί-

---

πόμ' ἀοίδιμον] «περιέπει τὸ πόμα (ὅπερ σοι πέμπω, ἤτοι τὸν ὕμνον) καὶ ποιεῖ αὐτὸ (αὐτὸν τὸν ὕμνον) ἀοίδιμον (ἐπιτήδειον νὰ ᾄδηται). — ἐν Αἰολῖσιν . . . αὐλῶν] «ἀοίδιμον, ἐπιτήδειον νὰ ᾄδηται μὲ Αἰολικοὺς αὐλούς». Διὰ τῶν λέξεων «ἀοίδιμον . . . αὐλῶν» βούλεται νὰ σημάνῃ ὁ ποιητής, ὅτι ἡ ἔρση, ἤτοι ἡ μελῳδία τοῦ ὕμνου ἐστὶν Αἰολική. — ὀψέ περ] «καίτοι ὀψὲ πέμπω». — Στ. 138-143. ἔστι δ' αἰετὸς . . . νέμονται] «Ὀψὲ μὲν ἔπεμψα τὸν ἐπίνικον· ὁ ἀετὸς ὅμως ἐστὶν ὠκύτατος τῶν πτηνῶν· οὗτος μακρόθεν ἐπιζητῶν καὶ ἐρευνῶν τὴν ἄγραν ταχέως συλλαμβάνει αὐτὴν καὶ καθημαγμένην κρατῶν τοῖς ποσὶν αἴρει εἰς ὕψος. Ἀετῷ λοιπὸν καὶ ἐγὼ ὅμοιός εἰμι, ὃς μακρόθεν ἐρευνῶν τὰ ἄξια ἐπαίνου εὐθὺς λαμβάνων αὐτὰ ἐπαίρω εἰς μέγα ὕψος, καὶ οὐκ ἐῶ αὐτὰ ταπεινὰ, ὡς οἱ κολοιοί, ἣν ἂν εὕρωσι τροφὴν, ταπεινὰ ἐσθίουσιν». Ταύτῃ τῇ παρομοιώσει βούλεται νὰ δηλώσῃ, ὅτι καίτοι μετὰ μεγίστης ταχύτητος ἔγραψε τὸν ὕμνον, ἵνα ἐγκαίρως πέμψῃ αὐτὸν

---

στ. 142. δαφοινὰν ἔν τινι χειρογρ.

τῷ Ἀριστοκλείδῃ, ὅμως οὐδὲ εἴασέ τι τῶν ἀξίων ἐπαίνου, οὐδὲ ταπεινὰ ἔγραφεν. — ὠκὺς ἐν ποτανοῖς] ἴσον τῷ «ὠκύτατος τῶν πετηνῶν». — ὃς ἔλαβεν αἶψα ἄγραν] Τὸ ἔλαβεν ἀντὶ ἐνεστῶτος. Συζεύγνυνται δὲ δύο ἔννοιαι τῷ ἔλαβεν, «ἔλαβε καὶ εἰς ὕψος ἦρεν» ὡς καὶ ὁ Πίνδαρος αἶψα ἔλαβε τὰς ἐννοίας τοῦ ὕμνου καὶ μετὰ ὕψους ἐξέθηκεν. — Τηλόθε μεταμαιόμενος] παραβάλλει τὸ μῆκος τῆς ἀποστάσεως, ἀφ' ἧς ἐρευνᾷ τὴν θήραν ὁ ἀετὸς πρὸς τὸ μῆκος τοῦ χρόνου, ὃς διῆλθε, μέχρις οὗ ἤρξατο τοῦ γράφειν τὸν ὕμνον· «ὥσπερ ὁ ἀετὸς μακρόθεν ὁρῶν τὴν ἄγραν καὶ ἐπιπίπτων ταχέως καταλαμβάνει αὐτὴν καὶ εἰς μέγα ὕψος αἴρει· οὕτω καὶ ἐγὼ, καίτοι ἐπέπεσον τοῖς ἀξίοις ἐπαίνοις λίαν ὀψὲ, καὶ οὐχὶ ὅτε παρηγγέλθην νὰ ποιήσω τὸν ὕμνον, ὅμως ἅπασαν τὴν θήραν τῶν ἐννοιῶν κατέλαβον καὶ εἰς μέγα ὕψος ἐπῆρα συνθεὶς αὐτάς». — δαφοινὸν] οὐχὶ μόνον ποιητικῶς ἐχρήσατο τῇ λέξει ταύτῃ πρὸς κόσμον τοῦ λόγου· ἀλλὰ καὶ ἵνα δείξῃ, ὅτι ὡς ὁ ἀετὸς εὐθὺς τὴν ἄγραν ποιεῖ τοῖς ποσὶ δαφοινὴν καὶ καθημαγμένην, οὕτω καὶ αὐτὸς συλλαβὼν τὴν ἔννοιαν εὐθὺς ἐπεξεργάζεται καὶ ἐκτίθησι ποιητικῶς αὐτήν. — κραγέται . . . νέμονται] «οἱ δὲ ἀντίτεχνοί μου κολοιοῖς ἐοίκασι κραυγάζοντες μόνον καὶ ταπεινὰ νεμόμενοι, οὐ δύνανται δὲ διαίρεσθαι εἰς ὕψος· δοκεῖ δὲ ταῦτα τείνει εἰς Βακχυλίδην». Π. Σ.

— Στ. 145-148. Τίν γε μὲν καὶ ἑξῆς] «Σὲ δὲ ἕνεκα τῆς γενναίας ἐπιθυμίας τοῦ ἀθλοφορεῖν νικήσαντα ἐν Νεμέᾳ, ἔν τε Ἐπιδαύρῳ καὶ Μεγάροις αὐγάζει λάμψις τῆς εὐθρόνου Κλειοῦς ἐθελούσης νά σε κλεΐζῃ». — Κλεοῦς ἐθελοίσας δέδορκε φάος] «δοξάζεσαι καὶ λαμπρύνεσαι διὰ τῶν Μουσῶν, ἤτοι διὰ τῶν ποιητῶν, οἵτινες διὰ τῶν ποιημάτων κλεΐζουσί σε». — ἀεθλοφόρου λήματος ἕνεκεν] «ἕνεκα τῆς γενναίας ἐπιθυμίας τοῦ φέρειν ἆθλα τοῦ νικᾶν ἐν τοῖς ἀγῶσιν». Καὶ αὐτὰ συνάπτονται τοῖς δέδορκε φάος, καὶ τὰ Νεμέας . . . Μεγάρων·

σας, ἀεθλοφόρου λήματος ἕνεκεν
Νεμέας, Ἐπιδαυρόθεν
Τ' ἄπο καὶ Μεγάρων δέδορκεν φάος·

---

διότι ἀμφότερα τὰ κῶλα σημαίνουσι τὸ αἴτιον τοῦ δ έ δ ο ρ κ ε φ ά ο ς· ἀλλὰ τὸ μὲν πρῶτον σημαίνει τὸ πορρωτέρω αἴτιον· τὸ δὲ δεύτερον τὸ ἐγγυτέρω· διότι ἕνεκα μὲν τοῦ ἀθλοφόρου λήματος ἐνίκησεν, ἕνεκα δὲ τῆς νίκης δ έ δ ο ρ κ ε ν αὐτὸν φάος. Ὁ Δούκας ὑπολαμβάνει οὕτως «ἐπειδὴ νικήσας ἐν Νεμέᾳ ἐνεφορήθης φρονήματος ἀγωνιστικοῦ (ἕ ν ε κ α ἀ ε θ λ ο φ ό ρ ο ο υ λ ή μ α τ ο ς Ν ε μ έ α ς), σὺ νικήσεις κἂν Ἐπιδαύρῳ καὶ ἐν Μεγάροις». Ἀλλ' εἰ ἐβούλετο ὁ ποιητὴς νὰ εἴπῃ τοῦτο, κάλλιον ἂν ἐμαντεύετο, ὅτι ἔμελλε νὰ νικήσῃ ἔν τινι τῶν πανελληνίων ἀγώνων, ἐν Ὀλυμπίοις, ἢ ἐν Πυθίοις. — Νεμέας . . . Μεγάρων] ἐξάρτησον ἀπὸ τοῦ δ έ δ ο ρ κ ε φ ά ο ς ἵνα σημάνῃ «τὸ ἐγγύτατον αἴτιον, διότι δ έ δ ο ρ κ ε φ ά ο ς τὸν Ἀριστοκλείδην, ἐστὶν ἡ Νεμέα, ἡ Ἐπίδαυρος καὶ τὰ Μέγαρα (ἤτοι αἱ ἐν ταῖς πόλεσι ταύταις νῖκαι αὐτοῦ)». — Νεμέας] ἀναπλήρου ἀ π ὸ Ν ε μ έ α ς ἤτοι ἀπὸ τῆς ἐν Νεμέᾳ νίκης. — Ἐπιδαυρόθεν ἄπο] Εὕρηνται τὰ τοιαῦτα ἐπιρρήματα εἰς θ ε ν συντεταγμένα μετὰ τῆς ἀπὸ ὡς ἀ π' ο ὐ ρ α ν ό θ ε ν (Ἰλ. φ. 199). «Φασὶ γὰρ καὶ ἐν Ἐπιδαύρῳ αὐτὸν νενικηκέναι· τίθεται δὲ ἐν Ἐπιδαύρῳ ἀγὼν Ἀσκληπιῷ, τῶν Ἀσκληπιαδῶν πρώτων θέντων, μετὰ ταῦτα δὲ Ἀργείων διὰ πενταετηρίδος· τίθεται δὲ ἐν τῷ ἄλσει τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ἄγεται δὲ μετὰ ἐννέα ἡμέρας τῶν Ἰσθμίων· ὁ δὲ ἐν Μεγάροις ἀγὼν προάγεται εὐθὺς ἔαρος ἀρχομένου» Π. Σ.

---

## ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ.

Ὦ σεβαστὴ Μοῦσα, μῆτερ ἡμετέρα, ἱκετεύω, παραγενοῦ διαρκοῦντος τοῦ ἱεροῦ μηνὸς τῆς Νεμεάδος εἰς τὴν Δωρίδα νῆσον Αἴγιναν τὴν πολύξενον· διότι οἱ νεανίαι οἱ ᾄδοντες τοὺς μελιφώνους ὕμνους μένουσιν ἐπ' Ἀσωπῷ σοῦ τὴν φωνὴν περιμένοντες. Ἄλλο μὲν ἄλλου πράγματος ἔχει ἀνάγκην· ἡ δὲ ἀθλονικία ποθεῖ μάλιστα ᾠδήν, ἥτις ἐστὶ δεξιωτάτη ὀπαδὸς τῶν στεφάνων καὶ ἀρετῶν. Ταύτης δίδου ἀφθονίαν ἀπὸ τῆς ἐμῆς διανοίας· ποίησον, ὦ θύγατερ τοῦ Διός, ἀρχὴν ὕμνου ἀρεστοῦ τῷ σῷ πατρὶ τῷ ἄρχοντι τοῦ πολυνεφέλου οὐρανοῦ· ἐγὼ δὲ θὰ κοινώσω αὐτὸν ταῖς τε φωναῖς καὶ τῇ λύρᾳ ἐκείνων. Τερπνὸν πόνον θὰ ἔχῃ ἡ πόλις, ἐφ' ᾗ ἡ χώρα τῆς νήσου ἀγάλλεται, ὅπου Μυρμιδόνες πρότερον ᾤκησαν, ὧν τὴν πάλαι ὑμνουμένην ἀγορὰν οὐκ ἐμίανεν ὁ Ἀριστοκλείδης ἐλέγχεσι κατὰ τὸ αὐτῇ πεπρωμένον· διότι οὐκ ἐμαλακύνθη ἐν περισθενέσιν παγκρατιασταῖς, τοῖς αὐτοῦ ἀνταγωνισταῖς· τῶν δὲ ἐπιπόνων (κατὰ τὸν ἀγῶνα) πληγῶν ἴαμα ὑγιεινὸν φέρει τὴν καλὴν ἐν βαθυπέδῳ Νεμέᾳ νίκην. Εἰ δὲ ὢν καλὸς καὶ πρέποντα τῇ μορφῇ πράττων ἐπέβη ἀρεταῖς ὑπερτάταις ὁ παῖς τοῦ

Ἀριστοφάνους, οὐ δυνατὸν ἔτι ἐστὶ νὰ περᾷ τὴν ἄπλευστον θάλασσαν πέραν τῶν Ἡρακλείων στηλῶν· ἃς ὁ ἥρως καὶ θεὸς ἔστησε κλυτὰς μάρτυρας ἐσχάτης ναυτιλίας· ἀφ᾽ οὗ ἐδάμασεν ἐκπληκτικὰ ἐν πελάγει θηρία, καὶ ἰδίως ἠρεύνησε τὰ ὕδατα τῶν τεναγῶν, καταπλέων μέχρις ἐκείνου τοῦ σημείου, ὅπου ἔδει νὰ διαπλέωσιν οἱ πλωϊζόμενοι, καὶ ἐποίησε γνωστὸν τὸ τέλος, ἀφ᾽ οὗ (ὁ πλέων) ἔδει νὰ ἀπονοστήσῃ, καὶ τὴν γῆν, ᾗ ἐστι πορεύσιμος. Ἀλλ᾽, ὦ θυμὲ, πρὸς τί ἀλλοδαπὸν ἀκρωτήριον ἀποπλανᾷς τὸν ἐμὸν πλοῦν; εἰς Αἰακὸν λέγω νὰ φέρῃς τὴν Μοῦσαν καὶ εἰς τὸ ἐκείνου γένος· τῇ δὲ διαταγῇ μου ταύτῃ ἐνυπάρχει τὸ ἄωτον τῆς δικαιοσύνης, τὸ ἐπαινεῖν τοὺς ἀγαθούς· οὐδὲ ἔρωτας πραγμάτων μὴ προσηκόντων (τῷ νικηφόρῳ) ἐστὶ καλὸν τῷ ποιητῇ νὰ ἔχῃ· ἐκ τῶν οἰκείων (τῷ νικηφόρῳ) ζήτει (τὰ προσφορώτερα)· ἔλαβες δὲ παρ᾽ ἐμοῦ κόσμον πρόσφορον, ἵνα ὑμνῇς ἡδέως· (ἐὰν δὲ θέλῃς νὰ ἐάσῃς τὸν Αἰακὸν), ἐν ταῖς ἀρεταῖς, ἐφ᾽ αἷς τὸ πάλαι ἐτέρπετο ὁ ἄναξ Πηλεὺς, ἠγάλλετο καὶ ἐπὶ τῷ τεμεῖν τὴν ὑπερβάλλουσαν αἰχμήν. Οὗτος καὶ Ἰωλκὸν ἐκυρίευσε μόνος ἄνευ στρατοῦ· καὶ τὴν ποντίαν Θέτιν μετὰ πόνου κατέλαβεν. Ὁ δὲ εὐρυσθενὴς Τελαμὼν σὺν τῷ Ἰολάῳ παραστάτης τῷ Ἡρακλεῖ ἐπόρθησε τὴν ὑπὸ Λαομέδοντος βασιλευομένην πόλιν· καί ποτε ἠκολούθησεν αὐτῷ καὶ ἐπὶ τὴν δύναμιν τῶν χαλκοτόξων Ἀμαζόνων· οὐδὲ ἐνίκησέ ποτε τὴν δύναμιν τῶν φρενῶν αὐτοῦ φόβος ἀνδροδάμας· διότι πᾶς ὁ ἔχων τὰς ἐπὶ τὴν

εὐδοξίαν ἀρετὰς ἐμφύτους, ἔξοχος γίνεται· ὃς δὲ ἀνὴρ ἔχει αὐτὰς διδακτάς, μένει σκοτεινός· οὗτος ἄλλοτε ἄλλων ἐπιθυμῶν οὐδέποτε ἐβάδισε ποδὶ σταθερῷ· ἀλλὰ μυρίων ἀρετῶν διὰ τῆς διδασκαλίας σὺν ἀφυεῖ νῷ γεύεται. Ὁ δὲ ξανθὸς Ἀχιλλεὺς τὰ μὲν ἀνατρεφόμενος ἐν τοῖς οἴκοις τῆς Φιλύρας, παῖς ὢν ἑξέτης τὸ πρῶτον ἀθύρματα εἶχε μεγάλα ἔργα· διότι συχνῶς βραχυσίδηρον ἀκόντιον πάλλων ἴσα τῇ ταχύτητι τῶν ἀνέμων ἐνεποίει μαχόμενος (ἐκ τοῦ συστάδην) φόνον τοῖς ἀγριωτέροις λέουσι· καὶ κάπρους ἐφόνευε· τὰ δὲ σώματα αὐτῶν ἐκόμιζε πρὸς τὸν Κρονίδην Κένταυρον σπαίροντα ἔτι· καὶ ταῦτα μὲν ἑξέτης, λέγω, ἔπραττεν· ἔπειτα δὲ καθ' ἅπαντα τὸν λοιπὸν χρόνον τῆς ἀνατροφῆς ἐθαύμαζεν αὐτὸν ἥ τε Ἄρτεμις καὶ ἡ θρασεῖα Ἀθηνᾶ, ὅτι ἐφόνευε τὰς ἐλάφους καταλαμβάνων αὐτὰς ἄνευ κυνῶν καὶ δολίων βρόχων· διότι ἐνίκα αὐτὰς τῇ ταχύτητι. Οὗτος ὁ λόγος, ὃν μέλλω νὰ εἴπω, ἐστὶ παλαιός. Χείρων ὁ σοφὸς ἔθρεψεν ἔνδον ἐν τῷ αὐτοῦ σπηλαίῳ Ἰάσονα καὶ ἔπειτα Ἀσκληπιόν· τοῦτον ἐδίδαξε τὴν διὰ μαλακῆς χειρὸς διανομὴν τῶν φαρμάκων· εἶτα δὲ πάλιν ἐνύμφευσε τὴν ἀγλαόκαρπον θυγατέρα τοῦ Νηρέως· διὸ δὴ τὸν φέρτατον γόνον αὐτῆς ἔτρεφε τοῖς ἁρμοδίοις παιδεύμασιν αὐξάνων τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα, ἵνα θαλασσίαις πνοαῖς ἀνέμων πεμφθεὶς ὑπὸ Τροίαν τὸν δορύκτυπον ἀλαλαγμὸν ὑπομένῃ τῶν τε Λυκίων καὶ Φρυγῶν, καὶ ἀγωνισάμενος πρὸς τοὺς ἐγχεσφόρους Αἰθίοπας

πήξῃ ἐν ταῖς ἑαυτοῦ φρεσὶ νὰ φονεύσῃ τὸν ὑπέρθυμον ἀνεψιὸν τοῦ Ἑλένου, τὸν Μέμνονα, ἵνα μὴ ὁ βασιλεὺς αὐτῶν ἐπιστρέψῃ πάλιν ὀπίσω οἴκαδε· ἐξ αὐτῶν δὲ τῶν κατορθωμάτων ἐγένετο ἡ τηλαυγὴς λάμψις τῶν Αἰακιδῶν, Ζεῦ· σὲ δὲ καλῶ· διότι σὸν αἷμά εἰσιν οἱ Αἰακίδαι, σοῦ δὲ ὁ ἀγών ἐστιν, ὃν ὁ Ὕμνος ἐτόξευσε τοῖς αὐτοῦ βέλεσι κελαδῶν διὰ τῆς φωνῆς τῶν νέων τὸ ἐπιχώριον χάρμα· ἡ δὲ μολπὴ ἐμπρέπει τῷ νικηφόρῳ Ἀριστοκλείδῃ, ὅστις ταύτην τὴν νῆσον παρέδωκε τῷ κλεΐζοντι λόγῳ (τῶν ποιητῶν) καὶ τὸ σεμνὸν τοῦ Πυθίου Θεάριον τερπναῖς ἀσχολίαις. Διὰ τῆς πείρας διαγινώσκεται, εἰ ἔχει τις τὸ τέλειον τῶν ἀρετῶν ἐκείνων, καθ᾽ ἃς νέος τις, παῖς ὢν δύναται νὰ ᾖ ἐξοχώτερος τῶν νέων παίδων, ἀνὴρ ὤν, ἐξοχώτερος τῶν ἀνδρῶν, καὶ τρίτον γέρων, τῶν γερόντων. Ἕκαστον δὲ τῶν τριῶν τούτων μερῶν τοιοῦτόν ἐστι (κατὰ τὰς ἀρετάς), οἷον ἔχομεν ἡμεῖς οἱ βροτοί· φέρει δὲ ὁ μακρὸς βίος καὶ τετάρτην ἀρετήν· διότι διδάσκει τὸν μακρόβιον νὰ ἀντιλαμβάνηται τοῦ παρόντος· καὶ τὰς τέσσαρας ταύτας ἀρετὰς ἔχει ὁ Ἀριστοκλείδης. Χαῖρε, φίλε· ἐγώ σοι πέμπω τοῦτον τὸν ἐπίνικον, ὅστις ἐστὶ μίγμα μέλιτος καὶ λευκοῦ γάλακτος· ᾧ μίγματι κεραννύμενος οἶνος ἀποτελεῖ πόμα ἐπιτήδειον νὰ ᾄδηται σὺν Αἰολικαῖς πνοαῖς αὐλῶν· καὶ ὀψὲ μὲν πέμπω· (ἐγὼ ὅμως εἰμὶ τὴν ταχύτητα τοῦ ποιεῖν ὕμνους ὅμοιος τῷ ἀετῷ)· ὁ δὲ ἀετός ἐστι ταχύτατος τῶν πτηνῶν, ὅστις μακρόθεν ἐπιπετῶν τῇ ἄγρᾳ, εὐθὺς

τοῖς ποσὶ καταλαμβάνει αὐτὴν καθημαγμένην· οἱ δὲ κρώζοντες κολοιοὶ ταπεινὰ βόσκουσιν. Σοὶ δὲ ἕνεκα τῆς ἀθλοφόρου γενναίας ἐπιθυμίας αὐγάζει λάμψις, τῆς εὐθρόνου Κλειοῦς κλεϊζούσης, ἀπὸ Νεμέας ἀπό τε Ἐπιδαύρου καὶ ἀπὸ Μεγάρων.

# ΝΕΜΕΑ

ΕΙΔΟΣ Δ'.

# ΤΙΜΑΣΑΡΧΩι ΑΙΓΙΝΗΤΗι

## ΠΑΛΑΙΣΤΗ.

---

Μέτρα κατὰ τοὺς Π. Σ. τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς τοῦ εἴδους, ἐπῳδοῦ μὴ ὑπαρχούσης.

---

Ἡ στροφὴ καὶ ἀντίστροφος συνίσταται ἐκ κώλων δέκα καὶ τριῶν.

Κῶλον 1. ⏓ ⊥ ⏑ ⊥ ¦ ⏑ ⏑ ⊥ Ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον.

„ 2. ⏑ — — ⏑ | ⏑ — Ἀντισπαστικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον· ἐν τῷ ἀντιστοιχοῦντι κώλῳ τῆς β'. στροφῆς ἡ λέξις Δ ι ΐ ἀναγνωστέα ὡς μία συλλαβή.

„ 3. ⏑ ⊥ ⏑ ⊥ | ⏑ ⏑ ⊥ Ὡς τὸ ά. κῶλον. Ὁ δεύτερος ποῦς τῆς πρώτης συζυγίας τοῦ ἀντιστοιχοῦντος κώλου τῆς β'. ι'. στροφῆς ἐστι παρὰ τὸ σύνηθες σπονδεῖος· τῆς δὲ ιγ'. στροφῆς τὸ ἀντιστοιχοῦν κῶλον ἔχει τὸν πρῶτον πόδα τῆς ά. συζυγίας πυῤῥίχιον.

„ 4. — ⊥ ⏑ ⊥ | ⏑ ⏑ — — Ἀπ' ἐλάσσονος ἐπιωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον.

„ 5. ⏓ ⊥ ⏑ ⊥ | ⏑ ⏑ — Ὅμοιον τῷ πρώτῳ.

„ 6. ⊥ ⏑ ⊥ ⏑ | ⏑ ⊥ ⏑ ⊥ Γλυκώνειον.

„ 7. ⏑ — ⏑ — | ⏓ Ἰαμβικὸν πενθημιμερές.

Κῶλον 8. ⊥ ⏑ ⊥ ⏑ | ⊥ ⏑ ⏑ ⊥ ⏑ Τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ ἀντιστοιχοῦν κῶλον τῆς Στρ. γ'. δ'. η'. ι'. ἔχει τὸν πρῶτον πόδα τῆς πρώτης συζυγίας σπονδεῖον.

„ 9. ⊥ ⏑ ⏑ ⊥ ⏑ ⏑ Δακτυλικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον.

„ 10. –́ ⏒ – ⏑ | –́ ⏑ ⏑ –́ Ἐπιχοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον.

„ 11. ⏑ –́ ⏑ ⏑ –́ | –́ Ἰαμβικὸν πενθημιμερές.

„ 12. ⏖ ⏑ –́ ⏑ | ⏑ –́ ⏑ –́ Γλυκώνειον, οὗ ὁ πρῶτος ταχαῖός ἐστι τρίβραχυς.

„ 13. – – ⏑ ⏑ | –́ ⏑ – ⏑ | – ⏑ Ἰωνικὸν, τρίμετρον βραχυκατάληκτον ἐπίμικτον τροχαϊκαῖς συζυγίαις.

---

## ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΕΙΔΟΥΣ.

Ἡ μετὰ τὴν νίκην εὐφροσύνη ἐστὶν ἄριστος ἰατρὸς τῶν ἤδη πέρας λαβόντων πόνων. Ἐὰν δὲ τῇ εὐφροσύνῃ ταύτῃ προστεθῇ καὶ ὕμνος, οὐδὲν μαλθακώτερον τούτου. Ἔτι δὲ διαιωνίζουσι διὰ τοῦ ὕμνου τὰ κατορθώματα. Εἴθε οὖν τοιοῦτον ὕμνον συνθείην ὥστε ἡ πάλη τοῦ Τιμασάρχου νὰ διαιωνίσῃ· εἴθε δέξαιτο αὐτὸν ἡ πόλις τῶν Αἰακιδῶν. Μέχρις ἐνταῦθα (ἀπὸ στ. 1-20) τὸ προοίμιον. Ἐντεῦθεν εἰσερχόμενος εἰς τὴν ὑπόθεσιν ἐπαινεῖ τὸν Τιμάσαρχον ὡς νικήσαντα δύο νίκας, τὴν περὶ ἧς ἡ ὑπόθεσις τῆς ᾠδῆς, καὶ ἑτέραν ἐν Ἀθήναις. Ἐπαινεῖ δ' ἔτι καὶ τὸν πατέρα τοῦ νικηφόρου ὡς ἄριστον κιθαριστὴν καὶ ὡς νικήσαντα ἐν Θήβαις ποτὲ ἐν ἀγῶνι κιθαριστῶν (ἀπὸ στ. 21-39). Ἐνταῦθα λαμβάνει ἀφορμὴν νὰ μεταβῇ εἰς τοὺς ἐκ τῆς Αἰγίνης ἥρωας, τοὺς Αἰακίδας· καὶ πρῶτον διηγεῖται τὰ κυριώτερα ἐκείνων, ἃ ὁ Τελαμὼν ἔπραξε σὺν τῷ Ἡρακλεῖ (ἀπὸ στ. 40-52). Ἐνταῦθα ἐᾷ τὴν περὶ τῶν τοῦ Τελαμῶνος σὺν τῷ Ἡρακλεῖ κατορθωμάτων διήγησιν καὶ μετὰ

μακράν τινα αἰτιολογίαν (ἀπὸ στ. 53-70) τοῦ, ὅτι διακόπτει τὴν διήγησιν ταύτην, μεταβαίνει (στ. 71) εἰς τοὺς λοιποὺς Αἰακίδας· καὶ πρῶτον ἀναφέρει τὸν Τεῦκρον καὶ Αἴαντα καὶ Ἀχιλλέα καὶ Νεοπτόλεμον (ἀπὸ στ. 71-87). Ἐντεῦθεν διηγεῖται τὴν ὑπὸ τοῦ Πηλέως ἐκπόρθησιν τῆς Ἰωλκοῦ· πῶς οὗτος ἐσώθη ἐκ τῆς ἀπάτης, ᾗ Ἄκαστος ἐχρήσατο εἰς ἀπώλειαν αὐτοῦ, πῶς ἠδυνήθη νὰ λάβῃ σύζυγον τὴν Θέτιν· καὶ τὸ παρὰ τὸ Πήλιον συμπόσιον τῶν θεῶν, ὅπερ συνετελέσθη ἐν τοῖς τοῦ Πηλέως γάμοις (ἀπὸ στ. 88-111). Τελευτᾷ ἐνταῦθα τοὺς εἰς τοὺς Αἰακίδας ἐπαίνους (ἀπὸ στ. 112-117). Ἐπαινεῖ τὸ γένος τοῦ νικηφόρου Τιμασάρχου, ἤτοι τοὺς Θεανδρίδας, λέγων, ὅτι οὐδὲν ἄλλο γένος τῶν ἐν ταῖς Ἑλληνικαῖς πόλεσιν ἤρατο ἐν Ὀλυμπίᾳ καὶ Ἰσθμοῖ καὶ Νεμέᾳ τοσαύτας νίκας, ὅσας οἱ Θεανδρίδαι (στ. 118-129). Ὑμνεῖ τὸν πρὸς μητρὸς θεῖον Καλλικλῆ ὡς νικήσαντα Ἰσθμοῖ καὶ τὸν προπάτορα αὐτοῦ γέροντα ἤδη ὄντα Εὐφάνην ὡς ἄριστον λυρικὸν ποιητὴν (στ. 130-150). Ἐπαινέσας σφόδρα καὶ τὸν ἀλείπτην τοῦ Τιμασάρχου Μελισίαν τελευτᾷ τὴν ᾠδήν.

---

## ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ὁ Τιμάσαρχος ἐνίκησεν ἐν Νεμέᾳ πάλῃ ἐν παισὶν ἀγωνιζόμενος (στ. 146). Ὁ δὲ χρόνος τῆς νίκης ἄγνωστος. Ἡ δὲ ᾠδὴ αὕτη ἐγράφη, ἵνα ᾀσθῇ ἐν πομπῇ, ὡς δυνατὸν νὰ εἰκάσῃ τις ἐκ τῶν στ. 18-20. Ἀνῆκε δὲ ὁ Τιμάσαρχος τῇ φυλῇ τῶν Θεανδριδῶν (στ. 118).

Στροφὴ α΄. Κ. ιγ΄.

Ἄριστος εὐφροσύνα
Πόνων κεκριμένων
Ἰατρός· αἱ δὲ σοφαὶ
Μοισᾶν θαγατέρες ἀοιδαὶ
Θέλξαν νιν ἁπτόμεναι.
Οὐδὲ θερμὸν ὕδωρ τόσον

— Στ. 1-2. Ἄριστος . . . κεκριμένων ἰατρὸς] «ὅταν τις πονήσας νικήσῃ, ἔχει τὴν εὐφροσύνην ἄριστον ἰατρόν» Π. Σ. — πόνων κεκριμένων] «πόνων, οἳ ἔλαβον ἤδη κρίσιν, ἤτοι τέλος». Κεκριμένων τῷ πονήσαντι, ἤτοι ὑπὸ τοῦ νικήσαντος. — ἰατρὸς ἄριστος] Παράβ. πρὸς Νεμ. Γ.΄ 28-31.

— Στ. 3-5. αἱ δὲ σοφαὶ Μοισᾶν . . . ἁπτόμεναι] «ἐὰν δὲ ἅπτωνται τῶν πόνων τούτων καὶ αἱ ᾠδαὶ πρὸς τῇ εὐφροσύνῃ, ἣ φύσει παραγίνεται ἐκ μόνης τῆς νίκης, θέλγουσι τὸν νικήσαντα». — θέλξαν νιν] ἀντιχρονισμὸς ἀντὶ τοῦ «πεφύκασι θέλγειν αὐτόν». Τὸ δὲ νιν ἀναφέρεται κατὰ σύνεσιν πρὸς τὸ ἐν τῇ λέξει κεκριμένων ἐννοούμενον «τῷ πονήσαντι»· ἄρα «ἔθελξαν τὸν νικήσαντα»· ἢ συνεκδοχικῶς ἀναφέρεται πρὸς τὸ εὐφροσύνῃ ἀντὶ τοῦ ἔχοντος τὴν εὐφροσύνην, τοῦ νικήσαντος.

— Στ. 6-9. οὐδὲ θερμὸν . . . συνάορος] «Οὐδὲ τὰ θερμὰ λουτρὰ ἀναῤῥωννῦσι τὰ πεπονημένα μέλη,

στ. 6. τόσσον· ταύτην τὴν γραφὴν ἅπασαι αἱ παλαιαὶ ἐκδόσεις οὐ παρεδέξαντο· παρὰ Πλουτάρχῳ περὶ Ἀναπαύσ. φέρεται γραφὴ τοσόνδε.

Γε μαλθακὰ τεύχει
Γυῖα, τόσσον εὐλογία φόρ-
μιγγι συνάορος.
Ῥῆμα δ' ἐργμάτων χρονιώ-
τερον βιοτεύει,
Ὅ, τι κε σὺν Χαρίτων τύχᾳ
Γλῶσσα φρενὸς ἐξέλοι βαθείας.

---

ὅσον ὁ ἔπαινος, ὁ ἐπίνικος ᾀδόμενος σὺν φόρμιγγι». — τόσον — τόσσον] «τοσοῦτον — ὅσον». Ὀρθῶς εἰκάζει ὁ Hermannus, ὅτι ἔθηκε τόσσον ἀτὶ τοῦ ὅσσον, ἤτοι ὅσον, πρὸς ἀποφυγὴν τῆς χασμῳδίας, ὡς φαίνεται ὅτι καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ (ὕμν. εἰς Ἀπολλ. 81 καὶ 94) διὰ τὸν αὐτὸν λόγον ἐγένετο ἡ αὐτὴ χρῆσις. — εὐλογία συνάορος] «οἷον συμφερομένη, κοινωνοῦσα» Π. Σ.

— Στ. 10-13. ῥῆμα . . . βαθείας] «ὁ ἔπαινος τῶν πεπραγμένων, ὃν ἂν ἐκβάλῃ ἐκ βαθείας φρενὸς γλῶσσα τυχοῦσα καὶ τῆς βοηθείας τῶν Χαρίτων, ὁ ἔπαινος οὗτος μακρότερον διασώζεται τοῦ ἄνευ Χαρίτων ἐπαίνου» — ῥῆμα ἐργμάτων] «λόγος περὶ κατορθωμάτων». — χρονιώτερον] οὐχὶ χρονιώτερον ἐργμάτων, διότι ἡ σύνταξις αὕτη ἐξάγει ἐξήγησιν ἄτοπον· διότι ἐφ' ὅσον ἡ ἱστορία τῶν πεπραγμένων, ὑπάρχει ὑπάρχουσιν ἐν τῇ μνήμῃ καὶ τὰ πεπραγμένα· ἀπωλέσθη ἡ ἱστορία, ἀπωλέσθησαν ἐκ τῆς μνήμης καὶ τὰ ἱστορούμενα ἔργα. Τὸ δεύτερον λοιπὸν μέρος τῆς παραθέσεώς ἐστι τὸ ἐναντίον τοῦ, ὅ, τι κὲν σὺν Χαρίτων . . . βαθείας. Ἡ σύνταξις ἄρα τοῦ ὅλου ἐστὶ ῥῆμα (περὶ) ἐργμάτων, ὅ, τι κε σὺν Χαρίτων . . . βαθείας, βιοτεύει χρονιώτερον ἐκείνου (τοῦ ῥήματος), ὅ, τι κε μὴ

---

στ. 7. τέγγει παρὰ τῷ αὐτῷ Πλουτάρχῳ αὐτόθι.

σὺν Χαρίτων τύχᾳ, μηδ' ἐκ βαθείας φρενὸς ἐξέλοι γλῶσσα. — σὺν τύχᾳ Χαρίτων] «γλῶσσα τυχοῦσα τῶν Χαρίτων». Ὅτι δὲ αἱ Χάριτες ποιοῦσι τὰ τερπνὰ καὶ ἡδέα, πολλάκις εἴρηται. — φρενὸς ἐξέλοι βαθείας] ἵνα βιοτεύῃ χρόνιον τὸ ῥῆμα, οὐκ ἀρκεῖ μόνον ἡ συνετὴ καὶ βαθεῖα διάνοια, ἀλλὰ καὶ ἡ βοήθεια τῶν Χαρίτων.

— Στ. 14-17. Τό μοι θέμεν . . . εἴη] «Τοῦτο, ὃ ἂν ἀρωγοὺς ἔχουσα γλῶσσα τὰς Χάριτας ἐκ βαθείας φρενὸς ἐξέλοι· τοῦτο, λέγω, εἴθε μοι γένοιτο δυνατὸν νὰ συνθέσω ἔπαινον τῷ τε Διῒ καὶ Νεμέᾳ καὶ τῇ πάλῃ τοῦ Τιμασάρχου». Πόσον καλῶς εἰσέρχεται εἰς τὴν ὑπόθεσιν· πρῶτον εἶπεν ὡς ἀξίωμα τοὺς στίχους 10-13. ἐνταῦθα δὲ εὐχόμενος νὰ ὑπάρξῃ αὐτῷ δυνατὸν νὰ συγγράψῃ τὸν ἐπίνικον σύμφωνα τῷ ἀξιώματι, ἄρχεται τῆς ὑποθέσεως. — Τὸ] οὐχὶ «διὰ τοῦτο», ἀλλὰ «τοῦτο τὸ ῥῆμα, ὅ,τι κε σὺν . . . βαθείας» ὥσπερ ἑρμηνεύουσι καὶ οἱ Π. Σ. — Κρονίδᾳ τε καὶ Νεμέᾳ πάλᾳ τε] ὑμνῶν τις τὴν πάλην τοῦ Τιμασάρχου δέον νὰ ὑμνήσῃ συνάμα καὶ τὴν Νεμέαν, ὅπου γέγονεν ἡ νίκη, καὶ τὸν Δία τὸν προστάτην τῶν ἐν Νεμέᾳ ἀγώνων. Ὅθεν καὶ τὰ τρία ταῦτα ὡς ἕν τι θεωρητέα. — ὕμνου προκώμιον] ἴσον «ὕμνον προκώμιον». Ὕμνος ἐπικώμιος λέγεται ὁ ὕμνος ὁ γεγραμμένος καὶ τετονωμένος ἤτοι μεμελεασμένος καὶ ὑπὸ τοῦ χοροστάτου καὶ τῶν χορευτῶν δεδοκιμασμένος καὶ ἤδη ἕτοιμος νὰ ᾀσθῇ ἐν κώμῳ ἢ πομπῇ· ὕμνος ἄρα προκώμιός ἐστιν ὁ συντεθειμένος μὲν καὶ συγγεγραμμένος, ἴσως δὲ καὶ μεμελεασμένος, μὴ δεδοκιμασμένος ὅμως ἔτι ὑπὸ τῶν χορευτῶν καὶ μὴ ἕτοιμος νὰ ᾀσθῇ ἐν κώμῳ. Ταύτην τὴν ἐξήγησιν φέρουσι καὶ οἱ Π. Σ. λέγοντες «ὕμνου προκώμιον εἶπε διὰ τὸ ὑπὸ τῶν χορευόντων μὲν λέγεσθαι τὸν ὕμνον νεωτέρων τινῶν, πρὸ δὲ τῆς τούτων χορείας καὶ κωμασίας γραφῆναι ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ αὐτόν. Τὸ προηγούμενον οὖν τοῦ κώμου (τὸ

Α. ά. Κ. ιγ΄.

Τό μοι θέμεν Κρονίδᾳ
Τε Διῒ καὶ Νεμέᾳ
Τιμασάρχου τε πάλᾳ
Ὕμνου προκώμιον εἴη·
Δέξαιτο δ᾽ Αἰακιδᾶν
Ἠΰπυργον ἕδος, δίκᾳ
Ξεναρκέϊ κοινὸν
Φέγγος· εἰ δ᾽ ἔτι ζαμενεῖ Τι-
μόκριτος ἀλίῳ
Σὸς πατὴρ ἐθάλπετο, ποι-
κίλον κιθαρίζων,
Θαμά κε, τῷ δε μέλει κλιθεὶς,
Ὕμνον κελάδησε καλλίνικον

---

γραφῆναι) προκώμιον εἶπεν, ἐπειδὴ κωμάζουσιν ᾄδοντες τὸ ποίημα· προκώμιον τὸ πρὸ τοῦ κώμου γραφόμενον. Ὁ δὲ νοῦς· γένοιτό μοι ἐπιτυχεῖν γράφοντι τοὺς ἐπαίνους πρὸ τοῦ κωμάζειν».

— Στ. 18-20. Δέξαιτο . . . κοινὸν φέγγος] «εἴθε δέξαιτο τὸν ὕμνον τοῦτον ἡ εὔπυργος πόλις τῶν Αἰακιδῶν ἡ φωτίζουσα κοινῶς πάσας τὰς πόλεις, ἐν αἷς ὑπάρχει δίκη ξεναρκὴς, καὶ διδάσκουσα αὐτὰς, πῶς δεῖ χρῆσθαι ταύτῃ τῇ δικαιοσύνῃ, ἵνα ἐπαρκῇ τοῖς ξένοις». Ἐν ᾧ παρακαλεῖ τὴν Αἴγιναν νὰ δεχθῇ τὸν ὕμνον, τοσούτῳ θαυμαστῶς ἐπαινεῖ συνάμα αὐτὴν διὰ τὴν πρὸς τοὺς ξένους δικαιοσύνην, ὅσον αἱ λέξεις, αἷς ἐχρήσατο εἰς ἔπαινον ὀλίγισταί εἰσιν· ἅπας ὁ ἐν Ὀλυμπ. (Η.΄ 28-36) ἐπὶ ταύτῃ τῇ ἀρετῇ τῆς Αἰγίνης ἔπαινος περιλαμβάνεται ἐν ταῖς τέσσαρσι ταύταις λέξεσιν. — δέξαιτο] οὐχὶ τὸ προκώμιον τοῦ ὕμνου, ἤτοι τὴν σύνθεσιν μόνον τῶν λόγων· ἀλλὰ συνεκδοχικῶς τὸν ὕμνον συντεθειμένον

τε καὶ τετονωμένον καὶ δεδοκιμασμένον καὶ ἤδη ἐν πομπῇ ᾀδόμενον· ἄρα εὔχεται νὰ τέρψῃ τὸν λαὸν τῆς Αἰγίνης ὁ ὕμνος. — δίκῃ . . . φέγγος] οὐχὶ τὸν ὕμνον οὐδὲ τὸ προκώμιον καλεῖ φέγγος, ἀλλὰ τὸ εὔπυργον ἕδος, τὴν πόλιν τῶν Αἰγινητῶν· καλεῖ δὲ αὐτὴν φέγγος τῇ ξεναρκεῖ δίκῃ, οὐχὶ δηλονότι τῇ δίκῃ τῇ ὑπαρχούσῃ ἐν Αἰγίνῃ, ἀλλὰ φέγγος κοινὸν πάσῃ οἵᾳ δήποτε ξεναρκεῖ δίκῃ, ὑπαρχούσῃ ἐν οἵᾳ δήποτε πόλει. Βούλεται λοιπὸν νὰ εἴπῃ τούτοις ποιητικῶς ὁ Πίνδαρος, ὅτι ἡ πόλις τῶν Αἰγινητῶν φωτίζει πάσας κοινῶς τὰς ἐν οἵᾳδήποτε πόλει ὑπαρχούσας ξεναρκεῖς δίκας, καὶ διδάσκει αὐτὰς ὡς πρόσωπα, πῶς πρέπει νὰ φέρωνται, ἵνα τῷ ὄντι ἀρκῶσι, βοηθῶσι τοῖς ξένοις. Φαίνεται, ὅτι καὶ ὁ ἡμέτερος Δούκας τοιαύτην τινὰ ἔννοιαν ἔσχε παραφράζων «ἡ δὲ τῶν Αἰακιδῶν πόλις, τὸ κοινὸν σέμνωμα τῶν Ἑλλήνων, ἐφ᾽ οἷς πρυτανεύει τὰ δίκαια τοῖς ξένοις».

— Στ. 21-24. εἰ δ' ἔτι ζαμενεῖ . . . κιθαρίζων] «εἰ ἔζη σοῦ ὁ πατὴρ Τιμόκριτος, ὦ Τιμάσαρχε, ἤτοι ὁ ἐν κιθάρᾳ ποικίλος, ἢ ὁ μουσικώτατος· ἤσκουν γὰρ οἱ ἀρχαῖοι μουσικήν» Π. Σ. — ζαμενεῖ] «τῷ ἄγαν ξηραντικῷ· τὸ γάρ ζα ἐπιτατικόν ἐστι μόριον ἀεί· τῷ ἰσχυροτάτῳ οὖν φασιν» Π. Σ. — ποικίλον κιθαρίζων] «ὃς ἔξοχος κιθαριστὴς ἦν».

— Στ. 25-39. θαμά κε . . . πρὸς αὐλάν] Τρεῖς νίκας ἐν τούτοις ὑμνεῖ ὁ ποιητής, τὰς μὲν δύο ἀθλητικὰς τοῦ Τιμασάρχου, τὴν δὲ τρίτην μουσικὴν τοῦ Τιμοκρίτου τοῦ πατρός· καὶ ἡ μὲν πρώτη νίκη ἐστὶν ἡ ἐν Νεμέᾳ, ἧς ἐστιν ἡ ὑπόθεσις τῆς παρούσης ᾠδῆς ἡ δὲ δευτέρα ἐστίν, ἣν ὁ Τιμάσαρχος ἤρατο ἔν τινι τῶν ἐν Ἀθήναις ἑορτῶν· ἡ δὲ τρίτη ἐστὶν ἐκείνη, ἣν ἤρατο ὁ πατὴρ αὐτοῦ Τιμόκριτος ἐν Θήβαις περὶ τὸν ναὸν τοῦ Ἡρακλέους. Κατὰ ταύτην τὴν ὑπόθεσιν ἅπαντα τὰ τοῦ χωρίου ἔχουσι καλῶς, οὐδὲν λαμβάνει ἑρμηνείαν βεβιασμένην· ὅ τε τρόπος τοῦ ὑμνεῖν ἐστιν ἄριστος καὶ ἄξιος

Σ. β'. Κ. ιγ'.

Κλεωναίου τ' ἀπ' ἀγῶ-
νος ὅρμον στεφάνων
Πέμψαντα καὶ λιπαρᾶν
Εὐωνύμων ἀπ' Ἀθανᾶν,
Θήβαις τ' ἐν ἑπταπύλοις·
Οὕνεκ' Ἀμφιτρύωνος ἀ-
γλαὸν παρὰ τύμβον
Καδμεῖοί νιν οὐκ ἀέκοντες

---

τοῦ Πινδάρου. Ἐὰν δὲ ὑποτεθῇ, ὅτι ἡ τρίτη νίκη ἡ ἐν Θήβαις οὐκ ἔστι νίκη τοῦ πατρὸς ἐν μουσικῇ, ἤτοι ἐν κιθάρᾳ, ἀλλὰ τοῦ υἱοῦ, ἀμφιβάλλω, εἰ ὁ ποιητὴς ἤθελεν ἀξιώσῃ αὐτὸν τοσαύτης μνήμης μόνον καὶ μόνον, διότι ἦν ἁπλοῦς κιθαριστὴς μηδεμίαν ἐξοχότητα ἐν τῇ αὐτοῦ τέχνῃ ἐπιδείξας· διότι ἀνάξιον λόγου ἐστὶ νὰ μνημονεύῃ αὐτοῦ λέγων «ὁ πατήρ σου ἦν κιθαριστὴς, καὶ εἰ νῦν ἔζη, ἤθελε κελαδήσῃ διὰ τῆς κιθάρας τὸν ὕμνον, ὅστις ὑμνεῖ καὶ τὰς τρεῖς σου νίκας. — τῷδε μέλει κλιθεὶς] «προσχὼν καὶ ἐπιστήσας τὸν νοῦν τῇ μελῳδίᾳ ταύτης τῆς ᾠδῆς». Εἰ μὴ προσετίθει τὰς λέξεις ταύτας ὁ ποιητὴς, ἄριστα ἠδύνατό τις νὰ εἰκάσῃ, ὅτι ὁ πατὴρ τοῦ Τιμασάρχου ἦν καὶ ποιητὴς ἀγαθὸς καὶ κιθαριστὴς ἄριστος· καὶ οὕτω καλῶς ἂν εἶχε νὰ μνημονεύσῃ ὁ Πίνδαρος τῆς ἀρετῆς ταύτης τοῦ πατρὸς, καὶ ὑποτεθέντος ὅτι οὐχὶ ὁ πατὴρ, ἀλλ' ὁ υἱὸς ἐνίκησεν ἐν Θήβαις· νῦν δὲ διὰ τῶν λέξεων τούτων δηλοῖ ὁ Πίνδαρος, ὅτι ὁ πατὴρ τοῦ Τιμασάρχου οὐκ ἦν ποιητής. — ὕμνον καλλίνικον πέμψαντα] Ὁ ποιητὴς εἶχεν ἐν τῇ διανοίᾳ τὴν ἔννοιαν τοῦ καλλίνικον ἀνεπτυγμένην οὕτως «ὕμνον καλλύνοντα νίκην πέμψασαν»· ἐκθεὶς δὲ τὴν ἀνεπτυγμένην ταύτην ἔννοιαν συνεπτυγμένως, ὡς ἐπίθετον τοῦ ὕμνον, ἀνάγκη καὶ τὸ πέμψασαν ἔτρεψεν εἰς ἀρσενικὸν, εἰ μὴ εἴπει

τις, ὅτι διὰ τοῦ ὕμνον καλλίνικον ἐννοεῖ τὴν ὑπὸ τοῦ κήρυκος ἀγόρευσιν τῆς νίκης· ὅπερ οὐ δοκεῖ γέ μοι τοσοῦτον ὀρθόν. — Κλεωναίου ἀπ' ἀγῶνος] Καλεῖ οὕτως τὸν Νεμεαῖον ἀγῶνα, ἢ διότι προέστησαν τοῦ ἀγῶνος τούτου πρῶτοι οἱ Κλεωναῖοι, ἢ διότι ἡ Νεμέα καὶ τὸ ἄλσος, ἐν ᾧ ἐτελεῖτο ὁ ἀγὼν, ἦν πλησίον τῶν Κλεωνῶν. — λιπαρᾶν ἀπ' Ἀθανᾶν] ἴσον «ἀπ' ἀγῶνος ἐν λιπαραῖς Ἀθήναις»· διότι παραλειφθέντος τοῦ ἀγῶνος ὡς εὐκόλως ἐκ τοῦ ἡγουμένου κώλου παραλαμβανομένου, ἐξ ἀνάγκης τὸ «ἐν λιπαραῖς Ἀθήναις, ἐφειλκύσθη ὑπὸ τῆς ἀπό· «Ἄδηλον δὲ ποῖον ἀγῶνα ἐνίκησε· πολλοὶ γὰρ τελοῦνται, Παναθήναια καὶ ἄλλοι» Π. Σ. — Θήβαις τ' ἐν ἑπταπύλοις] ἐνταῦθα ἐπειδὴ παρελείφθη οὐ μόνον τὸ ἀγῶνος ἀλλὰ καὶ ἡ ἀπό· διὰ τοῦτο οὐδὲ ἐγένετο ἕφελξις, οὐδ' ἦν δυνατὸν νὰ γένηται. Ὅθεν ἀναπληρωτέον «ἀπό τε ἀγῶνος Θήβαις ἐν ἑπταπύλοις». Τὸν δὲ ἀγῶνα τοῦτον οὐκ ἠγωνίσατο, ὡς εἴπομεν ἀνωτέρω, ὁ Τιμάσαρχος, ἀλλ' αὐτὸς ὁ πατὴρ Τιμόκριτος. — οὕνεκ' Ἀμφιτρύωνος . . . πρὸς αὐλὰν] Πάντα ταῦτα περιγραφή ἐστι τῆς νίκης, ἣν ὁ πατὴρ ἐνίκησεν ἐν Θήβαις. Ἐὰν δέ τις ὑποθῇ, ὅτι ἐνίκησεν οὐχὶ ὁ πατὴρ, ἀλλ' ὁ υἱός, πῶς δύναται νὰ αἰτιολογήσῃ τὴν χρῆσιν τοῦ τρίτου προσώπου ἀντὶ τοῦ δευτέρου· διότι πρὸς τὸν υἱὸν ἀποτείνεται. Ὅθεν ἀντὶ τοῦ μίγνυόν νιν ἔδει νὰ εἴπῃ μίγνυόν σε καὶ ἀντὶ τοῦ κατέδραμεν «κατέδραμες». Καὶ τὸ μὲν μίγνυόν νιν ὑποτεθήτω, ὅτι δύναται νὰ ἑρμηνευθῇ οὕτως «οἱ Καδμεῖοι ἐμίγνυόν σε ἄνθεσιν αὐτῷ» ἐξυπονοουμένης τῆς ἀντωνυμίας σε καὶ ἐκλαμβανομένης τῆς νιν ἀντὶ δοτικῆς, ὅπερ εὕρηται πολλάκις παρὰ Πινδάρῳ. Ὑποτεθήτω λοιπὸν, ὅτι ἡ ἔννοιά ἐστιν· «οἱ Θηβαῖοι ἐστεφάνουν σε, ὅπερ ἔτερπεν αὐτὸν (νιν)»· δηλαδὴ ἐκλαμβανομένης τῆς νιν ὡς δοτικῆς χαριστικῆς, ἢ ἠθικῆς. Τὸ κατέδραμεν ὅμως μένει ἀναιτιολόγητον. Οὐδὲ δύναται νὰ εἴπῃ τις, ὅτι τὸ χω-

Ἄνθεσι μίγνυον
Αἰγίνας ἕκατι· φίλοι-
σι γὰρ φίλος ἐλθὼν
Ξένιον ἄστυ κατέδραμεν
Ἡρακλέος ὀλβίαν πρὸς αὐλάν.

Ἀ. β'. Κ. ιγ'.

Ξὺν ᾧ ποτε Τρωΐαν
Καρτερὸς Τελαμὼν
Πόρθησε καὶ Μέροπας
Καὶ τὸν μέγαν πολεμιστὰν

---

ρίον τοῦτο ἀπεμακρύνθη πολὺ ἀπὸ τῶν στίχων (23-26 σὸς πατὴρ . . . κελάδησε), καὶ διὰ τοῦτο ὑποκρίνεται ὁ ποιητὴς λήθην· οὐδὲ παρενέπεσον ἐν τῷ μέσῳ ἐπεισόδιοί τινες ἔννοιαι, αἳ διετάραξαν τὴν συνέχειαν τοῦ λόγου. Ἐκ πάντων οὖν τούτων ἕπεται, ὅτι ὁ Τιμόκριτος ἐνίκησεν ἐν Θήβαις ἐν τῇ ἑορτῇ τῶν Ἡρακλείων, οὐχὶ ὅμως ἀθλητικὸν ἀγῶνα ἀλλὰ μουσικόν· και οὐκ ἀναφέρεται μὲν, ὅτι ἐν τῇ ἑορτῇ ταύτῃ ἐτελοῦντο καὶ μουσικοὶ ἀγῶνες· ἀλλὰ τί τὸ παράδοξον, εἰ ἐνίοτε, ὅτε πολλοὶ μουσικοὶ παρεγίνοντο ὡς θεαταὶ τῶν ἀγώνων, ἐπετρέπετο αὐτοῖς νὰ ἀγωνίσωνται καὶ μουσικοὺς ἀγῶνας. — οὕνεκα] διότι. — Ἀμφιτρύωνος παρὰ τύμβον] Τὰ Ἰολάεια, ἢ Ἡράκλεια, ἐν οἷς ἀγωνισάμενος ὁ Τιμόκριτος ἐνίκησεν, ἐτελοῦντο παρὰ τὸν τύμβον τοῦ Ἀμφιτρύωνος, ὃς ἦν κενοτάφιον Ἀμφιτρύωνος καὶ Ἰολάου. Περὶ τοῦ Ἀμφιτρύωνος τάφου καὶ Ἰολαείων ὅρα Πυθ. Θ.' Σημ. στ. 137-159. — Αἰγίνας ἕκατι] «τῆς ἡρωΐδος Αἰγίνης

---

στ. 40. Τρωΐαν, τὸ ω βραχὺ, διότι ἀκολουθεῖ φωνῆεν.

στ. 41. Τοῦ μέτρου ἕνεκα διορθοῦσιν εἰς κραταιός. Ἀλλὰ ὁ πρῶτος ποὺς τοῦ ἀντισπάστου τρέπεται εἰς τὰ τέσσαρα τοῦ δισυλλάβου σχήματα.

γυναικὸς ἕνεκεν, διὰ τὸ συγγενές· Θήβη γὰρ καὶ Αἴγινα ἀδελφαὶ θυγατέρες Ἀσωποῦ τοῦ ποταμοῦ, ἀφ' ὧν καὶ αἱ προσηγορίαι τῶν πόλεων» Π. Σ. Σύναπτε οὐκ ἀέκοντες Αἰγίνας ἕκατι. — φίλοισι φίλος ἐλθὼν] «πρὸς φίλους οὖν, φησί, φίλος ἦλθε, πρὸς Θηβαίους Αἰγινήτης ὤν» Π. Σ. — ξένιον . . . κατέδραμεν] «ξένιον ἄστυ διῆλθεν». Καλῶς βούλεται νὰ εἴπῃ ὁ Π. Σ., ὅτι καλεῖ τὰς Θήβας ἄστυ ξένιον τῇ Αἰγίνῃ «διότι Πηλεὺς καὶ Τελαμών, Αἰγινῆται ὄντες, ὅτε ἔμελλε στρατεύειν εἰς Ἴλιον Ἡρακλῆς, ἐπεξενώθησαν αὐτῷ· διὸ ἐποίσει, ξὺν ᾧ ποτε Τρωΐαν». Π. Σ. — αὐλὰν Ἡρακλέος] Ὁ Π. Σ. νομίζει, ὅτι ὁ Πίνδαρος καλεῖ οὕτω τὰς Θήβας· οὐχὶ ὅμως τὰς Θήβας, ἀλλὰ τὸ παρὰ τὸν τύμβον τοῦ Ἀμφιτρύωνος μέρος, ὅπου ἐτελοῦντο τὰ Ἡράκλεια, ὅπου καὶ ἠγωνίσατο, καλεῖ αὐλὴν Ἡρακλέους.

— Στ. 40-49. ξὺν ᾧ ποτε ... δὶς τόσους] «σὺν ᾧ ποτε Ἡρακλεῖ ἐν τοῖς ἀνωτέρω χρόνοις ὁ γενναῖος Τελαμὼν ἐπόρθησε τὴν Τροίαν, ἐπόρθησε δὲ σὺν αὐτῷ καὶ τοὺς νῦν μὲν Κῴους λεγομένους νησιώτας, τότε δὲ κεκλημένους Μέροπας ἀπὸ Μέροπος, ἔτι γε μὴν ἐπόρθησε καὶ τὸν μέγιστον καὶ ἐκπληκτικώτατον τῶν Γιγάντων Ἀλκυονέα» Π. Σ. — καὶ Μέροπας] «ὅτι Ἡρακλῆς ἐπόρθησε τὴν Κῶ ἀπὸ τῆς Ἀσίας κατιών, καὶ Ὅμηρος μαρτυρεῖ (Ἰλ. ξ. 255. σ. 28).

Καί μιν ἔπειτα Κόωνδ' εὐναιομένην
ἀπένεικας·

ἔλαβε δὲ καὶ Χαλκιόπην ἐξαίρετον τὴν Εὐρυπύλου τοῦ βασιλέως θυγατέρα, ἀφ' ἧς ἔσχεν υἱὸν Θεσσαλόν, οὗ παῖδες Φείδιππος καὶ Ἄντιφος ἐν Ἰλίῳ στρατεύσαντες· λέγεται δὲ πεπορθηκέναι διὰ τοὺς Χαλκιόπης ἔρωτας τῆς θυγατρὸς Εὐρυπύλου τοῦ βασιλέως τὴν Κῶ» Π. Σ. — καὶ τὸν Ἀλκυονῆ] «οὗτος ὁ Ἀλκυονεὺς εἷς τῶν Γιγάντων λέγεται περὶ τὸν ἰσθμὸν τῆς ἐν Θρᾴκῃ Παλ-

Ἔκπαγλον Ἀλκυονῆ,
Οὔ τετραορίας γε πρὶν
Δυώδεκα πέτρῳ
Ἥρωάς τ' ἐπεμβεβαῶτας
Ἱπποδάμους ἕλεν
Δὶς τόσσους· ἀπειρομάχας
Ἐὼν κε φανείη
Λόγον ὁ μὴ ξυνιείς· ἐπεὶ
Ῥέζοντά τι καὶ παθεῖν ἔοικεν.

Σ. γ'. Κ. ιγ'.

Τὰ μακρὰ δ' ἐξενέπειν

---

λήνης (παράβ. Ἰσθ. ΣΤ.' 47-48) συμβεβηκέναι Ἡρακλεῖ, οὗ (ὅπου) τὰς βοῦς (Γηρυόνου) Ἡρακλῆς ἐξ Ἐρυθείας παρήλαυνεν» Π. Σ. παράβαλε πρὸς Ἀπολλοδώρου Β.' κα.' 10-11. — οὔ γε, πρὶν τετραορίας δυώδεκα . . - ἕλεν] «οὔ γε ἐπόρθησεν (ἀνεῖλε) τὸν Ἀλκυονέα πρότερον Ἡρακλῆς, πρὶν Ἀλκυονεὺς ἕλεν δώδεκα αὐτοῦ ἅρματα» — γε] συναπτέον τῷ ο ὐ οὕτως ο ὔ γ ε. — δώδεκα . . . δὶς τόσους] «Μετὰ γὰρ τὸ συντρίψαι δώδεκα ἅρματα τοῦ Ἡρακλέους καὶ εἰκοσιτέσσαρας ἄνδρας (ἕκαστον γὰρ ἅρμα ἔφερε τὸν πολεμιστὴν καὶ τὸν παραιβάτην·) λίθῳ μεγίστῳ, τὸ τελευταῖον κατ' αὐτοῦ τὸν λίθον ἔρριψεν, ὃν τῷ ῥοπάλῳ ἀποσεισάμενος οὕτως ἀπέκτεινε τὸν Ἀλκυονέα, καί φασι κεῖσθαι τὸν λίθον ἐν τῷ Ἰσθμῷ· λέγεται δὲ τότε συμπαρεῖναι τῷ Ἡρακλεῖ καὶ τὸν Τελαμῶνα» Π. Σ.

---

στ. 49. τ ό σ ο υ ς διόρθωσις ἕνεκα τοῦ μέτρου· ἐπειδὴ κατὰ τὴν γραφὴν τῶν χειρογράφων τ ό σ σ ο ς ὁ πρῶτος ποῦς τοῦ κώλου ἐστὶ σπονδεῖος· ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ γ'. στροφῇ καὶ ἐν τῇ ζ'. ὁ πρῶτος ποῦς τοῦ ἀντιστοιχοῦντος κώλου ἐστὶ σπονδεῖος.

— Στ. 49-52. ἀπειρομάχας . . . ὁ μὴ ξυνιεὶς] «ὁ ἀπορῶν, διὰ τί ὁ μέγας ἐκεῖνος ἥρως καὶ ἡμίθεος τοσαύτην ἔλαβε ζημίαν παρὰ τοῦ Γίγαντος καὶ εἰς τοσοῦτον κινδύνου ἦλθε, καὶ μὴ ἐννοῶν, ὅτι ἦν δυνατὸν νὰ κινδυνεύσῃ οὕτω καὶ ὁ Ἡρακλῆς, ἄπειρός ἐστι μάχης· ἐπειδὴ πράττων καὶ ἐπιτελῶν τι κατόρθωμα εἰκός ἐστι καὶ νὰ πάθῃ τι». Τὸ νὰ διηγηθῇ ὁ Πίνδαρος τὸν φόνον τοῦ Ἀλκυονέως οὐχὶ ἁπλοῦν ἀλλὰ καὶ μετὰ τῆς ἀπωλείας ἁρμάτων καὶ ἑταίρων τοῦ Ἡρακλέους προστιθέμενος καὶ ταύτην τὴν παρατήρησιν πρὸς αἰτιολογίαν· ταῦτα ἐποίησαν τὸν Π. Σ. νὰ εἰκάσῃ ὀρθῶς «εἴη δ᾽ ἂν ἀπὸ ταύτης τῆς ὁμοιώσεως τῆς περὶ τὸν Ἡρακλέα ἐλάττωμά τι γεγονὸς περὶ τὸν ἀθλητὴν ἐν ἀρχῇ· οὕτω γὰρ τὸν ὅμοιον λόγον ἕξει ἡ παραβολή· ὡς γὰρ ὁ Ἡρακλῆς ἐπὶ μὲν τῆς ἀρχῆς ἐλείπετο, ὕστερον δὲ ἐνίκησεν, οὕτω καὶ ὁ ἀθλητής· ὥστε εἰκὸς εἶναι αὐτὸν πεπτωκέναι ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον ὑπομεῖναι». — λόγον] «ὃν εἶπον περὶ τῆς ἀπωλείας τῶν ἁρμάτων καὶ τῶν ἑταίρων τοῦ Ἡρακλέους»· ὁ μὴ ξυνιεὶς] ὁ θαυμάζων, ὁ μὴ πιστεύων. — ῥέζοντά τι . . . ἔοικεν] «φησὶ παρὰ τὸ Ὁμηρικὸν (Ἰλ. σ. 315). Ξ υ ν ὸ ς Ἐ ν υ ά λ ι ο ς· ἔπαθε γάρ τι καὶ ὁ Ἡρακλῆς ἀποβαλὼν τοὺς ἑταίρους· παρὰ τοῦτο ὁ Τραγικός·

Τ ὸ ν δ ρ ῶ ν τ α π ο ῦ τ ι κ α ὶ π α θ ε ῖ ν ὀ φ ε ί λ ε τ α ι» Π. Σ.

— Στ. 53-70. Τὰ μακρὰ . . . τελέσει] Ἡ συνάφεια τῶν ἐννοιῶν βαίνει οὕτως «Πλείονα δὲ νὰ ᾄδω περὶ τῶν μετὰ τοῦ Τελαμῶνος κατορθωμάτων τοῦ Ἡρακλέους κωλύει με καὶ ὁ νόμος, καθ᾽ ὃν συντίθεται ὁ ἐπίνικος, καὶ ὁ κατεπείγων καιρός· διότι ἐπιθυμῶ σφόδρα νὰ ᾀσθῇ ὁ ὕμνος ἐν νουμηνίᾳ· διὸ καίτοι εἰμὶ ἐν τῷ μέσῳ τῆς διηγήσεως τῶν μετὰ τοῦ Τελαμῶνος ἔργων τοῦ Ἡρακλέους, ὅμως ἀντίτεινε, ὦ ψυχή, πρὸς τὴν ἐμὴν ἐπιθυμίαν καὶ πρὸς τὴν ἐπιβουλὴν τὴν ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν

Ἐρύκει με τεθμὸς
Ὧραί τ' ἐπειγόμεναι·
Ἴϋγγι δ' ἕλκομαι ἦτορ
Νουμηνίᾳ θιγέμεν·
Ἔμπα, καί περ ἔχει βαθεῖ-
    α ποντιὰς ἅλμα
Μέσσον, ἀντίτειν' ἐπιβουλί-
    ᾳ· σφόδρα δόξομεν

---

γενησομένην μοι· διότι ἐὰν διακόψωμεν τὴν διήγησιν τούτων, θὰ φανῶμεν ὑπέρτεροι τῶν ἐχθρῶν· ἀνὴρ δέ τις φθονερὸς τὴν ἐπὶ ἐμῇ ἀδοξίᾳ ἑαυτοῦ προσδοκίαν ὄψεται ματαιωθεῖσαν· ἡ δὲ ἐμὴ ἐκ θεοῦ ποιητικὴ ἀρετὴ βεβαίως ἐκλάμψει σὺν τῷ χρόνῳ καὶ φανήσεται πεπρωμένη οὖσα». — τὰ μακρὰ] «τὰ πολλὰ καὶ μακρῶν δεόμενα λόγων περὶ τῶν μετὰ τοῦ Τελαμῶνος κατορθωμάτων τοῦ Ἡρακλέους». — τεθμὸς] «ὁ νόμος τοῦ ἐγκωμίου, ὁ εἰωθὼς θεσμὸς τοῦ λέγεσθαι τὰ τοιαῦτα· νενόμισται γὰρ τὰ τοιαῦτα διὰ συντόμου λέγεσθαι» Π. Σ. Ὁ δὲ παρὰ τοῖς Π. Σ. Ἀρίσταρχος καὶ Ἀμμώνιος «εἰς νουμηνίαν ἐπιοῦσαν ὑποκείμενόν ἐστι τῷ Πινδάρῳ ἀποδοῦναι τὸν ἐπίνικον· ὡμολόγηκε γὰρ τοῖς κηδεμόσι τοῦ ἀθλητοῦ ἐν χρόνῳ τινὶ ἀποδώσειν τὸν ἐπίνικον· ὁ νόμος οὖν οὗτος, φησὶν ὁ Πίνδαρος, ὃν διεστησάμεθα ἐγώ τε καὶ οἱ τοῦ ἀθλητοῦ περὶ τῆς ἡμέρας, ἐν ᾗ ἀποδώσω, κωλύει με μακρὰ γράφειν (περὶ Ἡρακλέους καὶ Τελαμῶνος)· οὐ γὰρ φθάσω· διὸ ἐποίσει· Ὧραί τ' ἐπειγόμεναι· τουτέστιν ἐπείγουσί με αἱ ὧραι». — Ἴϋγγι . . . ἦτορ] «διότι ἕλκομαι τὴν καρδίαν ὑπὸ σφοδρᾶς ἐπιθυμίας». Τὸ δ έ

---

στ. 61. δόξωμεν· καὶ ἡ γραφὴ αὕτη πρὸς τὴν ἔννοιαν ἄριστα ἔχει· ἀλλ' ἐπεὶ ἡ γραφὴ δόξομεν ἔχει καὶ πρὸς τὸ μέτρον ἄριστα διὰ τοῦτο παρεδεξάμεθα αὐτήν.

ἐστιν ἀντὶ τοῦ γάρ. Περὶ δὲ τοῦ ἐρωτικοῦ πτηνοῦ τῆς Ἴϋγγος ὅρα Σημ. εἰς Πυθ. Δ.΄ 380-386-387-390. «Ἴϋγγα οἱ μὲν φασιν Ἠχοῦς, οἱ δὲ Πειθοῦς γεγενῆσθαι θυγατέρα, ἥτις φαρμάσσουσα τὸν Δία εἰς τὸν τῆς Ἰοῦς πόθον κατὰ χόλον Ἥρας εἰς ὄρνεον μετεβλήθη, ᾧ κέχρηνται αἱ τὰ ἐρωτικὰ σκευάζουσαι γυναῖκες· ἐκ τούτου δὲ τὸ ὄρνεον ἴϋξ καλεῖται· ἴϋγγι οὖν τῇ ἐπιθυμίᾳ φησίν· ὁ νοῦς· ὡς ἀπὸ φαρμάκων καὶ Ἴϋγγος ἕλκομαι τὴν ψυχὴν τῇ ἐπιθυμίᾳ, ᾗ ὑπεσχόμην (ἡμέρᾳ), ἐπιδείξασθαι τὸν ἐπινίκιον συντελέσας· διὸ τὰ περὶ τὸν Ἡρακλέα λέγειν κωλύομαι, σπεύδων τελειῶσαι τὸν ὕμνον εἰς ὃν ὡμολόγησα χρόνον» Π. Σ. — νουμηνίᾳ θιγέμεν] τὸ θιγγάνειν ἢ θίγειν ἢ θιγεῖν καὶ τὰ ὅμοια συντάσσονται παρὰ Πινδάρῳ δοτικῇ. — ἔμπα ἀντίτεινε ἐπιβουλίᾳ] οἱ ἐχθροὶ τοῦ Πινδάρου ἐπιτηροῦσι καιρόν, ἵνα ἐπιβουλεύσωσιν αὐτῷ· ἐὰν οὖν μὴ διακόψῃ τὰ περὶ τὸν Ἡρακλέα καὶ Τελαμῶνα, ἰδοὺ εὑρίσκουσι καιρὸν ἐπιβουλῆς οἱ ἐχθροί. Ὅθεν τὸ ἀντίτεινε ἐπιβουλίᾳ ἐτέθη συνεκδοχικῶς ἀπὸ τοῦ αἰτίου εἰς τὸ ἀποτέλεσμα· ὅπερ ἐστὶ ἴσον τῷ «ἐναντιοῦ, ὦ ψυχή, τῇ σπουδῇ νὰ τελειώσω τὴν διήγησιν τῶν περὶ τὸν Ἡρακλέα καὶ Τελαμῶνα, ἵνα μὴ δῷ ἀφορμὴν τοῖς θέλουσι νά μοι ἐπιβουλεύωσιν». Ὁ Π. Σ. περὶ τοῦ δευτέρου προσώπου ἀντίτεινε λέγει «ἰστέον ὅτι ὁ λόγος πρὸς ἑαυτὸν φιλονεικεῖ· πρὸς ἑαυτὸν γὰρ τοῦτο λέγει ὁ Πίνδαρος· ἀντίτεινε τοῖς ἐπιβουλεύουσιν, μὴ δίδου λαβάς· παρεκβέβηκας, ἀπόδος τὸν ἐπινίκιον τῇ ὡρισμένῃ ἡμέρᾳ». — καί περ ἔχει . . . μέσσον] «καὶ εἰ τὸ μέσον ἔχω τῆς ἱστορίας καὶ μεσοπορῶ κατὰ τὴν διήγησιν» Π. Σ. — ἔχει μέσσον] «ἔχει ἐμὲ ἐν τῷ μέσῳ ἑαυτῆς». — βαθεῖα . . . ἅλμα] βαθεῖαν ποντίαν ἅλμαν καλεῖ ποιητικῶς τὴν ἐκτεταμένην διήγησιν τῶν περὶ Ἡρακλέα καὶ Τελαμῶνα· ἅλμα δὲ Δωρικῶς ἀντὶ τοῦ ἅλμη, θάλασσα. — σφόδρα δόξομεν . . . καταβαίνειν] «σφόδρα γὰρ τῶν πολε-

Δαΐων ὑπέρτεροι ἐν
Φάει καταβαίνειν·
Φθονερὰ δ' ἄλλος ἀνὴρ βλέπων,
Γνώμαν κενεὰν σκότῳ κυλίνδει

'Α. γ· Κ. ιγ'.

Χαμαὶ πετοῖσαν· ἐμοὶ
Δ' ὁποίαν ἀρετὰν
Ἔδωκε Πότμος ἄναξ,
Εὖ οἶδ' ὅτι χρόνος ἕρπων
Πεπρωμέναν τελέσει.
Ἐξύφαινε, γλυκεῖα, καὶ
Τόδ' αὐτίκα, φόρμιγξ,
Λυδίᾳ σὺν ἁρμονίᾳ μέ-
λος πεφιλημένον
Οἰνώνᾳ τε καὶ Κύπρῳ, ἔν-

---

μούντων ἡμᾶς ἀντιδιδασκάλων καὶ ἀντιτέχνων φανησόμεθα ὑπέρτεροι καταβαίνοντες καὶ διοδεύοντες λαμπρῶς, ἐὰν μὴ παρεκβαίνωμεν» Π. Σ. Παραλείπεται ἡ ὑπόθεσις «ἣν ἀντιτείνωμεν τῇ ἐπιβουλίᾳ». — σφόδρα] συντακτέον τῷ ὑ π έ ρ τ ε ρ ο ι. — ἐν φάει καταβαίνειν] δόξομεν «ὅτι ἐν λαμπρότητι καὶ δόξῃ καταβαίνομεν, ὡς εἰς λιμένα, εἰς τὸ τέλος τοῦ ἐπινίκου». — φθονερὰ βλέπων] «τὸν φθόνον ἐν ὀφθαλμοῖς ἔχων» Π. Σ. — ἄλλος ἀνὴρ] Τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ διαιρεῖ εἰς δύο, εἰς ἐχθρούς, οἳ φιλοτιμοῦνται νὰ ποιήσωσι καλλίονα τοῦ Πινδάρου, οὓς ἐκάλεσε δ α ΐ ο υ ς· καὶ εἰς ἐχθρούς, οἳ φθονοῦντες μόνον εὔχονται ἀποτυχίαν τῷ Πινδάρῳ. Τοὺς δευτέρους λοιπὸν πρὸς διάκρισιν τῶν πρώτων λέγει ἄ λ λ ο ς ἀ ν ή ρ. —

---

στ. 66. Χ α μ α ι π ε τ ο ῖ σ α ν ἡνωμένον κοινῶς ἀναγινώσκεται.

γνώμαν . . . πετοῖσαν] τὴν ἑαυτοῦ γνώμην (τὴν ἑαυτοῦ προσδοκίαν καὶ ἐλπίδα, ὅτι θὰ ἀποτύχω) πετοῖσαν, πεσοῦσαν χαμαὶ κενὴν (μὴ πραγματοποιηθεῖσαν) ἐν σκότει κυλίσει, ἀφανῆ ἕξει (δὲν θὰ λάβῃ ἀφορμὴν νὰ ἐπιδείξῃ χαράν· διότι ἀπέτυχεν ἡ αὐτοῦ προσδοκία καὶ ἐλπίς)». — κυλίνδει] ἀντὶ μέλλοντος κυλίσει· καλῶς δὲ πρὸς τὸ χαμαὶ πετοῖσαν. — πετοῖσαν] ποιητικῶς ἀντὶ τοῦ πεσοῦσαν. — ἐμοὶ δ' ὁποίαν . . . τελέσει] ἣν δ' ἐγὼ ἔχω παρὰ θεοῦ δύναμιν ποιητικήν, εὖ οἶδ' ὅτι ὁ χρόνος διαθέων, προϊών, ἐκτελέσει καὶ ἐκλάμψει εὔμοιρον καὶ καλήν» Π. Σ. — Πότμος] αἱ Μοῖραι, ὁ θεός. — πεπρωμέναν] «ὡς παρὰ τῆς Μοίρας προσδιώρισται, κατὰ τὸ πεπρωμένον».

— Στ. 71-78. Ἐξύφαινε . . . πατρῴαν] Διακόψας τὴν περὶ τῶν κατορθωμάτων τοῦ Τελαμῶνος διήγησιν καὶ εἰπὼν τὰ αἴτια τῆς διακοπῆς μεταβαίνει ἤδη εἰς τοὺς ἄλλους Αἰακίδας καὶ πρῶτον εἰς τοὺς υἱοὺς τοῦ Τελαμῶνος. «Ἐργάζου δὴ οὖν καὶ πλήρου τοῦτο τὸ ποικίλον μέλος, ὦ γλυκυτάτη φόρμιγξ, σὺν τῇ Λυδίων ἁρμονίᾳ, ὅπερ ἐστὶ προσφιλέστατον τῇ τε Αἰγίνῃ καὶ τῇ Κύπρῳ» Π. Σ. — Τόδε μέλος] ἄρχεται τὸ μέλος τόδε ἐκ τοῦ ἔνθα Τεῦκρος. — Οἰνώνᾳ] «Οἰνώνη τὸ πρότερον ἐκαλεῖτο ἡ Αἴγινα ἀπὸ Οἰνώνης τινὸς (ὅρα Σημ. Ἰσθμ. Ε.΄ 44). — καὶ Κύπρῳ] ἢ κατ' ἔφελξιν· διότι ἔπρεπε νὰ γένηται ἀρχὴ τοῦ πεφιλημένου μέλους, ἐν γὰρ Κύπρῳ Τεῦκρος ἀπάρχει κ. ἑξῆς· ἀλλὰ τὸ μὲν Κύπρῳ ἐφελκυσθὲν ἐκ τοῦ Οἰνώνᾳ ἀφῆκε τὴν αὐτοῦ θέσιν τεθὲν ἐν τῇ ἡγουμένῃ προτάσει· ἀντὶ δὲ τοῦ ἐν Κύπρῳ ἐτέθη ἔνθα· ἢ κατὰ συνεκδοχήν, ἀπὸ τοῦ ὅλου τὸ μέρος· ἀντὶ δηλονότι νὰ ἀπαριθμήσῃ κατὰ δοτικὴν ἁπάσας τὰς χώρας, ὧν ἦρξαν οἱ ἀπόγονοι τοῦ Αἰακοῦ, δηλῶν, ὅτι ἁπάσαις ταύταις τὸ μέλος ἐστὶ πεφιλημένον, ἔλεξε μόνον Κύπρῳ καταλείπων τῷ

θα Τεῦκρος ἀπάρχει
Ὁ Τελαμωνιάδας· ἀτὰρ
Αἴας Σαλαμῖν᾽ ἔχει πατρῴαν.
Σ. δ'. Κ. ιγ'.
Ἐν δ᾽ Εὐξένῳ πελάγει
Φαεννὰν Ἀχιλεὺς
Νᾶσον· Θέτις δὲ κρατεῖ
Φθίᾳ· Νεοπτόλεμος δ᾽ Ἀ-

---

ἀναγνώστῃ νὰ ἐννοήσῃ αὐτάς. — ἔνθα Τεῦκρος ἀπάρχει] «ἔνθα δὴ καὶ ἐν ᾗ Κύπρῳ ὁ τοῦ Τελαμῶνος παῖς ἡγεμονεύει· ὁ γὰρ Τεῦκρος ἐλθὼν μετὰ τὴν ἅλωσιν Ἰλίου ἐν Σαλαμῖνι, καὶ ὑπονοηθεὶς ὑπὸ τοῦ Τελαμῶνος ὡς αἴτιος γεγονὼς τοῦ φόνου τῷ Αἴαντι, φυγὼν ᾤκισε τὴν Κύπρον (κτίσας αὐτόθι τὴν ὁμωνύμως τῇ αὐτοῦ πατρίδι κληθεῖσαν Σαλαμῖνα), καὶ ἔσχε αὐτῆς τὴν ἀρχήν» Π. Σ. Τὸ *ἀπάρχει* ὁ Heynius ὀρθῶς ἑρμηνεύει «μακρὰν τῆς πατρίδος ἡγεμονεύει ἐν Κύπρῳ, ἤτοι τιμᾶται ὡς ἥρως καὶ προστάτης τῆς νήσου». — Σαλαμῖν᾽ ἔχει πατρῴαν] «τιμᾶται ὡς ἥρως ἐν τῇ πατρῴᾳ Σαλαμῖνι καὶ ἔστι προστάτης αὐτῆς». Ἐννοεῖ δὲ, ὅτι μετακομισθείσης ἐκ τοῦ Ἰλίου τῆς κόνεως τοῦ νεκροῦ αὐτοῦ εἰς τὴν πατρίδα ἱδρύθη ἱερὸν, ἐν ᾧ ἐτέθη ἡ κόνις.

— Στ. 80. φαεννὰν Ἀχιλεὺς νᾶσον] ἔχει· «Ἔστιν ἐν τῷ Εὐξείνῳ νῆσος κατὰ τοῦ Ἴστρου τὰς ἐκβολὰς Ἀχιλλέως ἱερά· ὄνομα μὲν τῇ νήσῳ Λευκή, περίπλους δὲ αὐτῇ σταδίων εἴκοσι, δασεῖα δὲ ὕλῃ πᾶσα καὶ πλήρης ζώων ἀγρίων καὶ ἡμέρων καὶ ναὸς Ἀχιλλέως καὶ ἄγαλμα ἐν αὐτῇ» Παυσαν. Γ.' 19. 11. «εἰς τὴν λευκὴν νῆσον δοκεῖ τὸ Ἀχιλλέως σῶμα ὑπὸ Θέτιδος μετακεκομίσθαι, καὶ δρόμους τινὰς δεκνύουσι διὰ τὰ τοῦ ἥρωος γυμνάσια. Λευκὴ δὲ καλεῖται διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἐννεοσσευόντων ὀρνέων, ἤτοι ἐρωδιῶν· φαντασίαν γὰρ τοῖς

πλέουσι τοιαύτην παρέχει· αὕτη καλεῖται καὶ Ἀχιλλέως δρόμος· ἐπειδὴ μνηστευομένου τοῦ Ἀχιλλέως τὴν Ἰφιγένειαν, ἀχθεῖσάν τε διὰ τὴν αὐτοῦ πρόφασιν εἰς Αὐλίδα, γενομένης ἀπλοίας τοῖς Ἕλλησιν εἰς Ἴλιον, ἠθέλησαν σφαγιάσαι ὑπὲρ εὐπλοίας· καὶ τῆς Ἀρτέμιδος ἁρπασάσης καὶ ἐπὶ Ταύρους, τῆς Σκυθίας τόπον, ἀγαγούσης ἐπεδίωκεν ἐρῶν ὁ Ἀχιλλεὺς καὶ συνηκολούθησε μέχρι ταύτης τῆς νήσου. Ἐπειδὴ οὖν ἡ νῆσος αὕτη καλεῖται Λευκή, ἐκάλεσε καὶ Πίνδαρος αὐτὴν μεταληπτικῶς φαεννάν· φαεινὸν γὰρ τὸ λευκόν ἐστιν» Π. Σ.

— Στ. 81. Θέτις δὲ κρατεῖ Φθίᾳ] Τὴν Θέτιδα καίπερ μὴ προσήκουσαν γένει τοῖς Αἰακίδαις ὡς Νηρεΐδα οὖσαν, ὅμως διὰ τὸ γενέσθαι σύζυγόν τε Αἰακίδῃ μητέρα τε Αἰακίδου συγκαταλέγει καὶ αὐτὴν ἐν τοῖς Αἰακίδαις. Ὁ νοῦς· Θέτις δὲ προστατεύει τῆς Φθίας, ἐν ᾗ ἐστιν ἱερὸν καὶ πόλις Θετίδειον. «Φ θ ί ᾳ ἀντὶ τοῦ ἐν Φθίᾳ. Φύλαρχός φησι Θέτιν πρὸς Ἥφαιστον ἐλθεῖν εἰς Ὄλυμπον, ὅπως Ἀχιλλεῖ ὅπλα κατασκευάσῃ· τὸν δὲ ποιῆσαι· ἐρωτικῶς δὲ ἔχοντα τὸν Ἥφαιστον πρὸς τὴν Θέτιν, οὐ φάναι ἂν δώσειν αὐτῇ, εἰ μὴ αὐτῷ προσομιλῆσαι· τὴν δὲ αὐτῷ ὑποσχέσθαι· θέλειν μέν τοι ὁπλίζεσθαι, ὅπως ἴδῃ, εἰ ἁρμόζει, ἃ ἐπεποιήκει ὅπλα τῷ Ἀχιλλεῖ· ἴσην γὰρ αὐτὴν ἐκείνῳ ἔλεγε· τοῦ δὲ παραχωρήσαντος ὁπλισαμένην τὴν Θέτιν φυγεῖν· τὸν δὲ οὐ δυνάμενον καταλαβεῖν σφῦραν λαβεῖν καὶ πατάξαι εἰς τὸ σφυρὸν τὴν Θέτιν· τὴν δὲ κακῶς διατεθεῖσαν ἐλθεῖν εἰς Θετταλίαν καὶ ἰαθῆναι ἐν τῇ πόλει ταύτῃ τῇ ἀπ' ἐκείνης Θετιδείῳ καλουμένῃ· ἔοικε δὲ ὁ Πίνδαρος μνημονεύειν τοῦ Θετιδείου, περὶ οὗ ἐν πρώτῳ Φερεκύδης οὕτω γράφει. Ἔπειτα Πηλεὺς ᾤχετο εἰς Φθίαν· καὶ Θέτιν ἐπὶ τῶν ἵππων (οὓς ἔλαβε δῶρον παρ' Ἀπόλλωνος) ἄγων οἰκεῖ ἐν Φαρσάλῳ καὶ ἐν Θετιδείῳ, ὃ καλεῖται ἀπὸ τῆς Θέτιδος ἡ πόλις» Π. Σ.

— Στ. 82-87. Νεοπτόλεμος . . . πόρον] «ὅ γε

πείρῳ διαπρυσίᾳ,
Βουβόται τόθι πρῶνες ἔξ-
οχοι κατάκεινται
Δωδώναθεν ἀρχόμενοι πρὸς
Ἰόνιον πόρον.
Παλίου δὲ πὰρ ποδὶ λα-
τρείαν Ἰαωλκὸν
Πολεμίᾳ χερὶ προστραπὼν,
Πηλεὺς παρέδωκεν Αἱμόνεσσιν

'Α. δ'. Κ. ιγ'.

Δάμαρτος Ἱππολύτας
Ἀκάστου δολίαις

---

μὴν Νεοπτόλεμος ὁ Ἀχιλλέως ἄρχει ἁπάσης τῆς Ἠπείρου, ἐν ᾗ ἔξοχοι καὶ ἐξαίρετοι πρὸς τροφὴν βοῶν πρῶνες τυγχάνουσι ἐκ Δωδώνης τὴν ἀρχὴν ἔχοντες καὶ περαιούμενοι πρὸς τῷ Ἰονίῳ πόρῳ» Π. Σ. — Νεοπτόλεμος] «Λέγεται, ὅτι μετὰ τὰ ἐν Ἰλίῳ ἦρξε ταύτης τῆς Ἠπείρου Νεοπτόλεμος ὁ τοῦ Ἀχιλλέως». Π. Σ. — διαπρυσίᾳ] «ἀντὶ τοῦ διηνεκεῖ φησιν, οἷον ἀπ' ἀρχῆς μέχρι πέρατος, οὐ μέρους τῆς Ἠπείρου ἀλλ' ὅλης» Π. Σ. — πρῶνες] «τὰ ἄκρα τῶν ὀρῶν» Π. Σ. — βουβόται ἔξοχοι] «οἱ καλλίστους βοῦς τρέφοντες. Λέγονται γὰρ ἐκ τοῦ γένους τῶν τοῦ Γηρυωνέως βοῶν αὐτόθι μεμενηκέναι, κλέψαντος παρ' Ἡρακλέους Λαρίνου τινὸς, ἀφ' οὗ καὶ Λαρινοὶ καλοῦνται οἱ ἐκεῖ βόες μνήμην τοῦ τὸ γένος καταστήσαντος τῇ προσηγορίᾳ φυλάττοντες» Π. Σ.

---

στ. 88-89. λατρίαν ἐκ διορθώσεως ἴσως διὰ τὸ μέτρον· ἀλλὰ καὶ ἡ τῶν χειρογρ. γραφὴ λατρείαν οὐκ ἐναντιοῦται τῷ Ἰαμβικῷ μέτρῳ. Παρὰ Πινδάρῳ ἡ κατάληξις ειος καὶ ιος ἀνταλλάσσονται.

— Στ. 88-94. Παλίου δὲ . . . χρησάμενος] «τὴν δὲ κειμένην Ἰαωλκὸν παρὰ τοῖς τέρμασι τοῦ Πηλίου ὄρους ὁ Πηλεὺς πορθήσας διὰ τὰς ἐπιβουλὰς Ἱππολύτης τῆς συζύγου Ἀκάστου παρέδωκεν ὑπήκουον τοῖς Θετταλοῖς» Π. Σ. — λατρείαν Ἰωλκὸν προστραπὼν παρέδωκεν] Συντ. «Ἰωλκὸν προστραπὼν παρέδωκεν (αὐτὴν) λατρείαν, ἀντὶ τοῦ, λατρίαν, ἤτοι ὑπήκοον». Τὸ δὲ π ρ ο σ τ ρ α π ὼ ν, σημαίνει «τὴν Ἰωλκὸν οὖσαν πρότερον τῶν Μαγνήτων ὑπὸ τὸν βασιλέα Ἄκαστον τρέψας πρὸς ἑαυτὸν, ἤτοι ἑλὼν» παράβαλ. πρὸς τὸ ὃ ς κ α ὶ Ἰ ω λ κ ὸ ν ε ἷ λ ε ν (Νεμ. Γ'. 58), καὶ πρὸς τὸ ξ υ ν ᾶ ν α Μ α γ ν ή τ ω ν σ κ ο π ὸ ν (Ἄκαστον) (Νεμ. Ε'. 50). «Ἔστι δὲ ἡ Ἰωλκὸς τῆς Μαγνησίας, ἥτις πρὸς τοῖς τέρμασι τοῦ Πηλίου ὄρους κεῖται. ἔστι δὲ ἡ αἰτία τῆς δουλείας αὕτη. Ἱππολύτη ἡ Κρηθέως θυγάτηρ γέγονεν Ἀκάστου γαμετὴ, ἥτις τῷ Πηλεῖ ἐρωτικῶς διατεθεῖσα καὶ μὴ πείσασα συνελθεῖν αὐτὸν φθάσασα τῷ Ἀκάστῳ ὡς ἄσεμνον ἢ βίαιον διέβαλεν· ὁ δὲ κατακούσας καὶ προφασισάμενος ἤγαγεν ἐπὶ τὰ ἀπέργημα τοῦ Πηλίου, καὶ καταλείψας θηρίοις ὑποπεσεῖν ὑπαναχωρεῖ· φασὶ δὲ τοὺς θεοὺς τῆς σωφροσύνης οἰκτείραντας τὸν Πηλέα Ἥφαιστον ἐξαποστεῖλαι· τὸν δὲ μάχαιραν ἔχοντα τῷ Πηλεῖ δωρήσασθαι, ᾗ τὰ προσπίπτοντα τῶν θηρίων διαχρώμενος εἰς Θεσσαλίαν κατῆλθε, καὶ κατελθὼν κατεπολέμησεν Ἄκαστον καὶ τὴν Ἰωλκόν» Π. Σ. Ὅρα καὶ τὰ ἐν τῇ ἑπομένῃ Σημ. Π. Σ. — Αἱμόνεσσιν] «Αἱμονία, ἡ Θετταλία, ἀπὸ Αἵμονος. Αἵμων δὲ υἱὸς μὲν Χλώρου τοῦ Πελασγοῦ, πατὴρ δὲ Θεσσαλοῦ, Αἵμων οὖν καὶ τὸ ἐθνικόν» Στεφ. Βυζ. — Ἱππολύτας δολίαις τέχναισι χρησάμενος] «περιπεσὼν (ἀφ᾽ οὗ, ἢ διότι περιέπεσεν) τοῖς δόλοις τῆς Ἱππολύτης καὶ τοῦ Ἀκάστου»· ὡς χ ρ ῶ μ α ι σ υ μ φ ο ρ ᾷ, ε ὐ τ υ χ ί ᾳ σημαίνει «περιπέπτωκα συμφορᾷ, εὑρίσκομαι ἐν εὐτυχίᾳ οὕτω καὶ ἐνταῦθα. Καὶ Heynius οὕτω βούλεται νὰ ἑρμηνεύσῃ. Τὸ τ έ χ ν α ι σ ι ν Ἱ π π ο λ ύ τ η ς

Τέχναισι χρησάμενος.
Τᾷ δαιδάλῳ δὲ μαχαίρᾳ
Φύτευέν οἱ θάνατον
Ἐκ λόγου Πελίαο παῖς.

---

ἐτέθη συνεκδοχικῶς ἀντὶ τοῦ «τέχναισιν Ἱππολύτης καὶ αὐτοῦ Ἀκάστου».

— Στ. 95-97. Τᾷ δαιδάλῳ . . . παῖς] ἐνταῦθα διηγεῖται ὡς ἐν χρησμῷ κατὰ τὸ αὐτοῦ ἔθος τὸν δόλον, ᾧ Ἄκαστος ἐχρήσατο πρὸς ἀπώλειαν τοῦ Πηλέως. Ἡ κατὰ τὰ χειρόγραφα γενικὴ Δ α ι δ ά λ ω δείκνυσιν, ὅτι γίνεται παραβολὴ τοῦ δόλου τοῦ Ἀκάστου πρὸς τὴν μάχαιραν τοῦ Δαιδάλου, δι' ἧς ἐφόνευσε τὸν Μίνω. Τίς δὲ ἦν αὕτη ἡ μάχαιρα; ὁ δόλος, ᾧ ἐχρήσατο ὁ Δαίδαλος πρὸς ἀπώλειαν τοῦ Μίνω. Ἡ δὲ περὶ τοῦ δόλου τούτου παράδοσις οὕτως ἀναφέρεται «ὁ Δαίδαλος ἐκ Κρήτης ὑπὸ τοῦ Μίνω διωκόμενος, εἰς Σικελίαν ἀφικόμενος πρὸς Κώκαλον βασιλεύοντα τῆς Καμίκου πείθει τὰς θυγατέρας Κωκάλου διὰ τῆς ὀροφῆς ποιῆσαι κατάρρουν, δι' οὗ ἐκχυθὲν θερμὸν ὕδωρ ἐπενεχθήσεται τῷ Μίνῳ λουομένῳ, καὶ τοῦτον τὸν τρόπον ἀπώλωλεν ὁ Μίνως» Π. Σ. Ὁ νοῦς λοιπὸν τοῦ χωρίου κατὰ τὴν παράδοσιν ταύτην ἐστὶν «ὁ παῖς τοῦ Πελία, ὁ Ἄκαστος ἐμηχανᾶτο κατὰ τοῦ Πηλέως θάνατον διὰ τοῦ τρόπου καὶ δόλου, δι' οὗ ἐμηχανήσατο ὁ Δαίδαλος κατὰ τοῦ Μίνω». Ὁ δὲ παρὰ τοῖς Π. Σ. Δίδυμος ἐλλόγως διορθῶν τὴν γενικὴν Δ α ι δ ά λ ω εἰς δοτικὴν δαιδάλῳ ποιεῖ τὸ ὄνομα ἐπίθετον τοῦ μ α χ α ί ρ ᾳ, παραδεχόμενος τὴν παρὰ Σχολ. Πατμ. παράδοσιν ταύτην. «Πηλεὺς Φῶκον τὸν ἀδελφὸν κατὰ πατρίδα δολοφονήσας φεύγει εἰς Φθίαν πρὸς Εὔρυτον τὸν Ἄκτορος, ὑφ' οὗ καὶ καθαίρεται. Ἐκεῖθεν δὲ ἐπὶ τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου ἐλθὼν Εὐρύτῳ ἐντυγχάνει καὶ κτείνει τοῦτον ἄκων.

Πάλιν οὖν ὁ Πηλεὺς ἐκ Φθίας φυγὼν εἰς Ἰωλκὸν πρὸς Ἄκαστον ἀφικνεῖται καὶ καθαίρεται ὑπ' αὐτοῦ. Ἀστυδάμεια δὲ ἡ Ἀκάστου γυνή, ἣν ὁ Πίνδαρος Ἱππολύτην καλεῖ, ἐρασθεῖσα Πηλέως . . . καταψεύδεται αὐτοῦ πρὸς Ἄκαστον, ὡς ἀποπειραθέντος αὐτῆς καὶ βίαν ἐπαγαγεῖν ἐπιχειρήσαντος. Ὁ δὲ Ἄκαστος κτεῖναι μέν, ὃν καθῆρεν, οὐκ ἠβουλήθη, ἄγει δὲ αὐτὸν προφάσει θήρας εἰς τὴν κατὰ τὸ Πήλιον ἐρημίαν. Ἀποκοιμηθέντα δὲ αὐτὸν Ἄκαστος καταλιπὼν καὶ τὴν μάχαιραν ὑπὸ τὴν κόπρον τῶν βοῶν κρύψας ἀφῆκεν αὐτὸν καὶ ἀνεχώρησεν, εἰπών, εἰ δίκαιος εἶ, σωθήσει. Ὁ δὲ ἐξαναστὰς καὶ μὴ εὑρὼν τὴν μάχαιραν, ἔμελλεν ἀπόλλυσθαι, καταληφθεὶς ὑπὸ τῶν Κενταύρων· σώζεται δὲ ὑπὸ Χείρωνος, ὃς καὶ τὴν μάχαιραν ἐκζητήσας δίδωσιν αὐτῷ» Σχ. Πάτμ. ὅρα καὶ Ἀπολλοδ. Γ.' ιη.' Ὁ Δίδυμος λοιπὸν διορθῶν ἑρμηνεύει οὕτως· «δαιδάλῳ δὲ μαχαίρᾳ δόλον ἤρτυσε, παρελόμενος αὐτοῦ κρύφα, ἵνα χωρὶς ἀμυντηρίου ἁλοὺς ὑπὸ τῶν Κενταύρων φθαρῇ»· ἤτοι ὁ Ἄκαστος κρύψας τὴν δαίδαλον (ἤτοι τὴν ὑπὸ Ἡφαίστου κατασκευασθεῖσαν) τοῦ Πηλέως μάχαιραν κοιμωμένου, τούτῳ τρόπῳ καὶ δόλῳ ἐμηχανᾶτο αὐτῷ θάνατον. Τὴν αὐτοῦ διόρθωσιν καὶ ἑρμηνείαν αἰτιολογεῖ ὁ Δίδυμος διὰ τῶν ἑξῆς «Ταῦτα δὲ ἱστοροῦσι πολλοὶ μέν, ἀτὰρ δὴ καὶ Ἡσίοδος λέγων οὕτως.

Ἥδε δέ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλή·
Αὐτὸν μὲν σχέσθαι, κρύψαι δ' ἀδόκητα μάχαιραν
Καλήν, ἥν οἱ ἔτευξε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις.
Ὡς τὴν μαστεύων οἶος κατὰ Πήλιον αἰπὺ
Αἶψ' ὑπὸ Κενταύροισιν ὀρεσκῴοισι δαμείη·

δαίδαλον δὲ εἶπε τὴν μάχαιραν διὰ τὸ ὑπὸ Ἡφαίστου

Ἄλαλκε δὲ Χείρων,
Καὶ τὸ μόρσιμον Διόθεν πε-
πρωμένον ἔκφερεν.
Πῦρ δὲ παγκρατὲς θρασεο-
μαχᾶν τε λεόντων
Ὄνυχας ὀξυτάτους ἀκμάν
Τε δεινοτάτων σχάσαις ὀδόντων,

Σ. ἐ. Κ. ιγ'.

Ἔγαμεν ὑψιθρόνων
Μίαν Νηρεΐδων·
Εἶδεν δ' εὔκυκλον ἕδραν,

---

κατεσκευάσθαι· ἐπιεικῶς δὲ τὰ Ἡφαίστου ἔργα δαίδαλά φησι,

Ποίει δαίδαλα πολλὰ εἰδυίῃσι πραπίδεσσιν (Ἰλ. σ. 481.)

Π. Σ. Τὴν διόρθωσιν ταύτην τοῦ Διδύμου καὶ ἑρμηνείαν παραδέχομαι καὶ ἐγὼ ὡς ἀρίστην. — δὲ] ἀντὶ τοῦ γάρ. — οἱ] τῷ Πηλεῖ. — ἐκ λόγου] Σύναπτε τοῖς τᾷ δαιδάλῳ μαχαίρᾳ ταύτῃ τῇ ἐννοίᾳ «ἐκ λόγου, ἤτοι ἐξ ἀπάτης γενομένης διὰ τῆς δαιδάλου μαχαίρας, ἤτοι διὰ τῆς κρύψεως τῆς μαχαίρας».

— Στ. 98. Ἄλαλκε] τῷ Πηλεῖ τὸν θάνατον.

— Στ. 99-100. καὶ τὸ μόρσιμον . . . ἔκφερεν] «καὶ ἐκεῖνο, ὅπερ ἦν μόρσιμον ἐκ Διός, ἤτοι προσδιωρισμένον ἐκ τῶν Μοιρῶν καὶ τοῦ Διὸς ἔκφερεν, ἤτοι ἐτέλει σύμφωνα τῷ πεπρωμένῳ. — ἔκφερεν πεπρωμένον] ὅμοιον τῷ ἀνωτέρω (στ. 70) ἀρετὰν πεπρωμέναν τελέσει. Μόρσιμον Διόθεν·

---

στ. 101-102. Ἡ τῶν χειρογράφων γραφὴ θρασεομαχᾶν ἔχει καλῶς· αἱ δὲ ἐξ εἰκασίας γραφαὶ θρασυνομαχᾶν, θρασυμαχάνων ἐγένοντο ἄνευ ἀνάγκης.

ἐνταῦθα ἐννοεῖ μόνον τὸ νὰ λάβῃ ἄκοιτιν ὁ Πηλεὺς τὴν Θέτιδα οὐχὶ δὲ καὶ τὸ νὰ σωθῇ ἐκ τοῦ θανάτου, ὃν ἐφύτευεν αὐτῷ ὁ Ἄκαστος· ὅπερ ἐννοεῖται ἐν τῷ ἀνωτέρω ἄλαλκε δὲ Χείρων (παράβ. πρὸς Νεμ. Ε'. 62, κ. ἑξῆς καὶ πρὸς Ἴσθμ. 67. Η'. κ. ἑξῆς).

— Στ. 101-106. Πῦρ δὲ . . . Νηρεΐδων] Τοῦτό ἐστι τὸ ἐκ Διὸς μόρσιμον, εἰς οὗ τὴν ἐκτέλεσιν συνήργησεν ὁ Χείρων· Παραβ. πρὸς Ἴσθ. Η'. 91.92. καὶ πρὸς τὰ «Χείρωνος οὖν ὑποθεμένου Πηλεῖ συλλαβεῖν καὶ κατέχειν αὐτὴν μεταμορφομένην, ἐπιτηρήσας συναρπάζει· γινομένην δὲ ὁτὲ μὲν πῦρ, ὁτὲ δὲ ὕδωρ, ὁτὲ δὲ θηρίον οὐ πρότερον ἀνῆκε, πρὶν ἢ τὴν ἀρχαίαν μορφὴν εἶδεν ἀπολαβοῦσαν· κ. τ. λ.» Ἀπολλόδ. Γ'. ιη'. 7. — πῦρ παγκρατές] «τὸ πάντων κρατοῦν καὶ δεσπόζον διὰ τὸ φθαρτικὸν τῆς δυνάμεως». Π. Σ. — σχάσαις ὄνυχας λεόντων ἀκμάν τε ὀδόντων] «καταστήσας εἰς ἀργίαν τοὺς ὄνυχας τῶν λεόντων, εἰς οὓς μεταβάλλετο ἡ Θέτις, καὶ τὴν δύναμιν τῶν ὀδόντων αὐτῶν». — σχάσαις] σχάζω «ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἐρεσσόντων, οἳ ὅταν λήγωσι τῆς ἐργασίας, σχάζουσι τὰς κώπας». Π Σ. κώπαν σχάσον Πυθ. Ι'. 79. «ὅτι δὲ καθ' ὃν καιρὸν ἡ Θέτις γάμῳ συνήπτετο τῷ Πηλεῖ, εἴς τε πῦρ καὶ εἰς λέοντα καὶ εἰς διαφόρους ἰδέας μετέβαλλεν ἑαυτῆς τὴν φύσιν μὴ βουλομένη γαμηθῆναι τῷ Πηλεῖ καὶ Ὅμηρος (Ἰλ. σ. 432) μαρτυρεῖ.

Ἐκ μέν μ' ἀλλάων ἁλιάων ἀνδρὶ δάμασσεν (Ζεύς),
Αἰακίδῃ Πηλῆϊ, καὶ ἔτλην ἀνέρος εὐνὴν
Πολλὰ μάλ' οὐκ ἐθέλουσα». Π. Σ.

— Στ. 107. εὔκυκλον ἕδραν] «τὸ παρὰ τὸ Πήλιον τῶν θεῶν κυκλοτερὲς συμπόσιον, ὅπερ συνετελέσθη τοῖς τοῦ Πηλέως γάμοις». Π. Σ. «Γαμεῖ δὲ (Πηλεὺς) ἐν τῷ Πηλίῳ· κἀκεῖ θεοὶ τὸν γάμον εὐωχούμενοι καθύμνησαν» (Ἀπολλοδ. Γ'. ιη'. 7.)

Τᾶς οὐρανοῦ βασιλῆες
Πόντου τ᾽ ἐφεζόμενοι
Δῶρα καὶ κράτος ἐξέφα-
ναν ἐς γένος αὐτῷ.
Γαδείρων τὸ πρὸς ζόφον οὐ πε-
ρατόν· ἀπότρεπε
Αὖτις Εὐρώπαν ποτὶ χέρ-
σον ἔντεα ναός.
Ἄπορα γὰρ λόγον Αἰακοῦ
Παίδων τὸν ἅπαντά μοι διελθεῖν.
Ἀ. ἑ. Κ. ιγ'.
Θεανδρ.δαισι δ᾽ ἀε-
ξιγυίων ἀέθλων

— Στ. 108-109. τᾶς ἐφεζόμενοι] «ἐφ᾽ ἧς ἑζόμενοι»

— Στ. 110-111. δῶρα . . . αὐτῷ] «διεσήμηναν, ἔδοσαν τῷ Πηλεῖ δῶρα καὶ κράτος, ἤτοι ὅσων χωρῶν θὰ κρατῇ αὐτὸς καὶ τὸ γένος αὐτοῦ». — δῶρα] «καὶ δίδωσι Χείρων Πηλεῖ δόρυ μείλινον, Ποσειδῶν δὲ ἵππους Βάλιον καὶ Ξάνθον, Ἥφαιστος δὲ μάχαιραν καὶ οἱ λοιποὶ ἕτερα. Ἀθάνατοι δὲ ἦσαν οἱ ἵπποι», (Ἀπολλόδ. αὐτόθι). Τὴν μάχαιραν πρὸ τῶν γάμων ὁ Ἥφαιστος ἔδωκε τῷ Πηλεῖ, δι᾽ ἧς καὶ ἐσώθη τοῦ κινδύνου, εἰς ὃν ἐνεβεβλήκει αὐτὸν ὁ δόλος τοῦ Ἀκάστου. — εἰς γένος] «μέχρι τοῦ γένους αὐτοῦ διατηρηθήσονται τὰ δῶρα καὶ τὸ κράτος».

— Στ. 112-117. Γαδείρων . . . διελθεῖν] «Τούτοις ποιεῖται δίοδον ἀπὸ τῶν ἐπαίνων τῶν Αἰακιδῶν εἰς

στ. 114. Εὐρώπαν οὔτε τοῦ μέτρου ἕνεκα ἢ τῶν χειρογρ. γραφὴ αὕτη ἔχει ἀνάγκην διορθώσεως· διότι ἡ τοῦ κώλου πρώτη συζυγία ἐστὶ τροχαϊκή· αἱ δὲ ἄρτιοι θέσεις τοῦ τροχαϊκοῦ δέχονται καὶ σπονδεῖον.

τοὺς ἐπαίνους τῆς φατρίας τῶν Θεανδριδῶν, οἷς προσήκει ὁ νικηφόρος Τιμάσαρχος. «Περαιτέρω τῶν Γαδείρων πρὸς τὸν Ὠκεανὸν οὐ πλευστόν ἐστιν· ἡ ναῦς λοιπὸν ἀφικομένη εἰς Γάδειρα πρέπει νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Εὐρώπην· οὕτω λοιπὸν καὶ ἐγὼ διηγηθεὶς τοσαῦτα περὶ τῶν Αἰακιδῶν ὀφείλω νὰ ἐάσω τὴν περαιτέρω διήγησιν· διότι θὰ ὑπερβῶ τὸν τεθμὸν καὶ τὰ ὅρια τοῦ ὕμνου· καὶ νὰ ἔλθω εἰς τοὺς προγόνους αὐτοῦ τοῦ νικηφόρου». — Γαδείρων τὸ πρὸς ζόφον] Τὸν Ὠκεανὸν, ὃν (Νεμ. Γ'. 36) καλεῖ ἀ β ά τ α ν ἅ λ α, ἐνταῦθα καλεῖ ζόφον· διότι ἐστὶν ἄγνωστος, ἢ ὡς λέγει (Ὀλ. Γ'. 81) ἄ β α τ ο ς σ ο φ ο ῖ ς κ ἀ σ ό φ ο ι ς. Παραβάλλει δὲ πρὸς τὰ Γάδειρα, ἤτοι πρὸς τὰ ὅρια τοῦ πλοῦ, τὸν τεθμὸν, ἢ τὰ ὅρια τοῦ ὕμνου· ζόφον λοιπὸν καλεῖ τὴν ὑπέρβασιν τῶν ὁρίων τοῦ ὕμνου. Γενήσεται δὲ ἡ ὑπέρβασις τοῦ τεθμοῦ, ἐὰν διηγήσηται πάντα τὸν λόγον περὶ τῶν παίδων τοῦ Αἰακοῦ. — ἀπότρεπε . . . ναὸς] Λέγει πρὸς ἑαυτὸν ἐξακολουθῶν τὴν ἀλληγορίαν «ἀπόστρεψον τὴν διήγησιν ἐντὸς τῶν ὁρίων τοῦ ὕμνου». — Εὐρώπαν ποτὶ χέρσον] «πρὸς τὴν παραλίαν Εὐρώπην»· διότι τὸ χέρσον τίθεται ἐπιθετικῶς. Ὅρα λεξικὸν Duncanii. — ἔντεα ναὸς] «περιφραστικῶς ἀντὶ τοῦ ν α ῦ ν εἶπεν». Π. Σ. — ἄπορά μοι διελθεῖν] ἄπορόν ἐστι τῷ ποιητῇ νὰ διέλθῃ ἅπαντα τὸν περὶ τοὺς Αἰακίδας λόγον οὐχ ὅτι οὐκ ἐπιτρέπουσιν αὐτῷ αἱ δυνάμεις, ἀλλ' ὅτι ὁ τεθμὸς τοῦ ὕμνου κωλύει.

— Στ. 118-122. Θεανδρίδαισι . . . συνθέμενος] Ταῦτά εἰσι τὰ ἐντὸς τοῦ τεθμοῦ τοῦ ὕμνου. Σημειωτέον δὲ, ὅτι ἐν τοῖς ὁρίοις τοῦ ὕμνου, ὧν κυριώτατόν ἐστι τὸ προσῆκον καὶ κατάλληλον μέγεθος, ἐμπεριέχονται καὶ αἱ συμφωνίαι τοῦ ὑμνουμένου νικηφόρου πρὸς τὸν ποιητήν· διὸ καὶ προστίθησιν ἐν τέλει ὁ Πίνδαρος τὴν λέξιν σ υ ν θ έ μ ε ν ο ς. — Θεανδρίδαισι] φατρία τις ἀπό τινος Θεάνδρου προγόνου ἐνδόξου τῶν περὶ Τιμάσαρχον, ᾧ γέγραπται ἡ ᾠδή. — Ὀλυμπίᾳ . . . Νεμέᾳ τε] σύντατττε τῷ

Κάρυξ ἕτοιμος ἔβαν
Ὀλυμπίᾳ τε καὶ Ἰσθμοῖ
Νεμέᾳ τε συνθέμενος·
Ἔνθα πεῖραν ἔχοντες οἴ-
καδε κλυτοκάρπων
Οὐ νέοντ᾽ ἄνευ στεφάνων· πά-
τραν νὶν ἀκούομεν,
Τιμάσαρχε, τεὰν ἐπινι-
κίοισιν ἀοιδαῖς

---

ἀ έ θ λ ω ν ταύτῃ τῇ ἐξηγήσει· «ἀγώνων ἠγωνισμένων αὐτοῖς ἔν τε Ὀλυμπίᾳ καὶ Ἰσθμοῖ καὶ ἐν Νεμέᾳ». — συνθέμενος] «κατὰ συνθήκην καί συμφωνίαν πρὸς τοὺς κηδαιμόνας τοῦ Τιμασάρχου παιδὸς ὄντος».

— 123-125. ἔνθα . . . στεφάνων] «ἔνθα (ἐν Ὀλυμπίᾳ κ. τ. λ.) πεῖραν λαμβάνοντες (ἀγωνιζόμενοι) οὐκ ἐπιστρέφουσιν εἰς τὴν πατρίδα οἱ Θεανδρίδαι ἄνευ στεφάνων κλυτοκάρπων (ὧν ὁ κλυτὸς καρπός ἐστιν ἡ δόξα».

— Στ. 126-129. πάτραν . . . ἔμμεναι] «ἔνθα (ἐν Ὀλυμπίᾳ κ. τ. λ.) ἀκούομεν, ὅτι ἡ φατρία αὕτη τῶν Θεανδριδῶν, ἡ σή, ὦ Τιμάσαρχέ, ἐστι πρώτη θεράπαινα τῶν ἐπινικίων ᾠδῶν, ἤτοι ἔσχε νίκας πλείονας πασῶν τῶν ἀνὰ πάσας τὰς Ἑλληνικὰς πόλεις ἄλλων φατριῶν». Τί ἐλλιπὲς, ἢ τί μὴ καλὸν εὕρηται ἐν ταύτῃ τῇ ἐννοίᾳ; καὶ ὅμως ὁ Hermannus οὐκ οἶδ᾽ ὅπως βουλόμενος ἐννοῆσαι διορθοῖ τὸ ν ι ν εἰς ἵ ν᾽ (ὅπου), ἀναφέρων

---

στ. 126. Τὴν κοινὴν γραφὴν νὶν διορθοῦσί τινες ἐξ εἰκασίας εἰς ἵν᾽, ἤτοι ἵνα (ὅπου)· κακῶς. Τὸ νὶν ἐτέθη πρὸς ἔμφασιν «τὴν πάτραν ταύτην τῶν Θεανδριδῶν, τὴν σὴν (τεὰν), ὦ Τιμάσαρχε».

στ. 127. τεὰν ἀναγνωστέον ὡς μία συλλαβή.

αὐτὸ σὺν καὶ ἄλλοις πρὸς τὸ οἴκαδε. Ἡ πρότασίς ἐστιν ὁμοία τῇ ἡγουμένῃ, ἤτοι ἀναφορική· τὸ δὲ σχῆμα ἀσύνδετον παραλειπομένου τοῦ καί· ὅθεν τὸ πλῆρές ἐστιν «ἔνθα πεῖραν ἔχοντες . . . στεφάνων· καὶ ἔνθα πάτραν κ. τ. λ.» Τὸ χωρίον λοιπὸν οὐδεμιᾶς διορθώσεως δεῖται, ἀρκεῖ μόνον νὰ ἐννοήσῃ τις αὐτὸ ὀρθῶς. — πάτραν] ὀρθῶς ἐκλαμβάνουσιν ἀντὶ τοῦ φατρίαν· διότι τῷ ὄντι εὕρηται καὶ ἀλλαχοῦ τοῦ Πινδάρου ἡ λέξις ἐν ταύτῃ τῇ σημασίᾳ, ὡς π. χ. πάτραν Μιδυλιδᾶν (Πύθ. Η'. 53.) — νίν] ταύτην τὴν τῶν Θεανδριδῶν. — ἀκούομεν ἔμμεναι] Καλῶς ἔχει τὸ ἀκούομεν, ἐὰν τὸ παραληφθὲν ἔνθα συνταχθῇ τῷ ἔμμεναι· ἐὰν δὲ διορθωθὲν τὸ νὶν εἰς ἵνα (ὅπου) ἀνενεχθῇ πρὸς τὸ οἴκαδε, λίαν ψυχρὰ ἡ ἔννοια ἐξάγεται «ὅπου (ἐν Αἰγίνῃ) ἀκούομεν, ὅτι ἡ σὴ φατρία, Τιμάσαρχέ, ἐστι πρόπολος ἐπινικίοις ᾠδαῖς (τιμᾶται καὶ ὑμνεῖται ᾠδαῖς ἐπινικίοις· ἢ ὡς ἄλλοι βούλονται, «δαπανᾷ τοῖς ποιηταῖς εἰς ποίησιν ἐπινικίων ᾠδῶν»· ἢ ὡς ἄλλοι, «σπουδάζει περὶ τὴν μουσικήν)». Κατὰ ταύτην τὴν ἔννοιαν οὐδαμῶς ἔδει νὰ εἴπῃ ἀκούομεν ἔμμεναι πρόπολον ἀλλ' ὡρισμένως «ἡ σὴ φατρία ἐστὶ πρόπολος». Ἐὰν δὲ παραληφθῇ τὸ ἔνθα, ἐξάγεται ἡ ἀρίστη ἔννοια «ἐν οἷς ἀγῶσιν ἀκούομεν παρὰ τῶν ἔργων ποιουμένων νὰ ἐρευνῶσι τὰ ἀναθήματα τῶν νικητῶν καὶ τὰς ἐπιγραφὰς, ὅτι ἡ φατρία αὕτη ἐστὶ πρόπολος κ. τ. λ.» — τεὰν] κατ' ἔμφασιν «τὴν σὴν, ὦ Τιμάσαρχε». — ἐπινικίοισιν ἀοιδαῖς πρόπολον] Ἀντὶ νὰ εἴπῃ ὑπερβάλλουσαν κατὰ τὰς νίκας ταύτην τὴν φατρίαν τὰς ἄλλας, λέγει αὐτὴν πρώτην θεράπαιναν τῶν ἐπινικίων ᾠδῶν, ἀποβλέπων εἰς τὸ ἔθος, ὅπερ ἦν τοῖς νικηταῖς νὰ θύωσι μετὰ τὴν νίκην εὐχαριστήρια ἐπὶ τοῦ βωμοῦ ἐκείνου τοῦ θεοῦ, ὃν τιμῶντες τελοῦσι τοὺς ἀγῶνας, ᾄδοντος τοῦ χοροῦ ἐπινίκιον ᾠδὴν, ἢ κατὰ παραγγελίαν πεποιημένην, ἢ πρόχειρον ἤδη τινὰ, ὡς ἐν Ὀλυμπίᾳ τὸ Ἀρχιλόχου μέλος, (ὅρα

Πρόπολον ἔμμεναι· εἰ δέ τοι
Μάτρωΐ μ᾽ ἔτι Καλλικλεῖ κελεύεις

Σ. στ'. Κ. ιγ'.

Στάλαν θέμεν Παρίου
Λίθου λευκοτέραν·
Ὁ χρυσὸς ἑψόμενος,
Αὐγὰς ἔδειξεν ἁπάσας·
Ὕμνος δὲ τῶν ἀγαθῶν

---

Ὀλυμ. Θ'. Ι. κ. ἑξῆς). Ἐν συντόμῳ ὁ ποιητὴς βούλεται ἐν τούτοις νὰ εἴπῃ, ὅτι οὐδεμία τῶν ἐν ταῖς Ἑλληνικαῖς πόλεσι φατρ'ῶν ἐνίκησεν ἐν Ὀλυμπίᾳ τε καὶ Ἰσθμοῖ καὶ Νεμέᾳ τοσαύτας νίκας, ὅσας ἡ τοῦ Τιμασάρχου.

— Στ. 130-143. εἰ δέ τοι Μάτρωΐ μ᾽ ἔτι . . . σελίνοις] Ὑμνήσας καθ᾽ ὅλου τὴν φατρίαν τοῦ νικηφόρου, ἔρχεται ἤδη καὶ εἰς πλησιεστέρους συγγενεῖς, τοὺς μνήμνης ἀξίους· καὶ τὸν μὲν πατέρα ὕμνησεν ἐν στίχ. 21. κ. ἑξῆς· ἤδη δὲ ὑμνήσει τὸν τῆς μητρὸς ἀδελφὸν Καλλικλῆ ὡς νικήσαντα ἐν Ἰσθμῷ, καὶ τὸν Εὐφάνη τὸν προπάτορα ὡς ποιητὴν λορικόν. Αἱ δὲ ἔννοιαι βαίνουσιν οὕτω «Ἐπειδὴ δὲ ὁ πρὸς μητρὸς θεῖος Καλλικλῆς τεθνηκώς ἐστιν, εἴ με κελεύεις νὰ κατασκευάσω αὐτῷ στήλην λευκοτέραν τῆς ἐκ Παρίου λίθου, ἡ μὲν ἐκ χρυσοῦ κεχωνευμένη στήλη ἐκλάμπει αὐγὰς πορρωτάτω διϊκνουμένας ἡ δὲ ἐκ τῶν ἀγαθῶν ἔργων κατεσκευασμένη στήλη, οἵα ἐστὶν ὁ ὕμνος, καθίστησι τὸν εἰς ὃν κατεσκεύασται ἄνδρα ἴσα τοῖς βασιλεῦσιν ἔνδοξον· ἄρα κελεύεις με νὰ ὑμνήσω αὐτόν. Εὑρέτω λοιπὸν ἐκεῖνος ἐν Ἀχέροντι κατοικῶν τὴν ἐμὴν γλῶσσαν ᾄδουσαν τὴν ἐν τοῖς ἀγῶσι τοῦ Ποσειδῶνος νίκην αὐτοῦ». Κατὰ ταύτην λοιπὸν τὴν συνάφειαν τῶν ἐννοιῶν ἀπόδοσις τῆς ὑποθέσεως εἰ κελεύεις . . . λευκοτέραν ἐστὶν αἱ

δύο ἐπιφερόμεναι προτάσεις ὁ χρυσὸς . . . ἁπάσας καὶ ὕμνος δὲ . . . φῶτα· ἡ δὲ πρότασις κεῖνος . . . κελαδῆτιν ἐπιφέρεται ὡς συμπερασματικὴ παραλειπομένου κατὰ σχῆμα ἀσύνδετον τὸ οὖν ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον συμπερασματικὸν μόριον. Δύναται δὲ ἡ σύνταξις νὰ χωρῇ καὶ οὕτως· ἀπόδοσις μὲν τῆς ὑποθέσεως νὰ θεωρηθῇ ἡ πρότασις κεῖνος ἀμφ' . . . εὑρέτω κελαδῆτιν, αἱ δὲ ἐν τῷ μέσῳ προτάσεις ὁ χρυσὸς . . . φῶτα νὰ θεωρηθῶσιν ὡς αἰτιολογικαὶ τῆς ἀποδόσεως, παραλειπομένου κατὰ τὸ ἀσύνδετον σχῆμα τοῦ ἐπειδή. — στάλαν] Πρὸς μὲν τὴν στήλην παραβάλλει τὸν ὕμνον, πρὸς δὲ τὴν ὕλην, (ἤτοι τὸν Πάριον λίθον καὶ τὸν χρυσὸν), ἐξ ἧς κατασκευάζεται ἡ στήλη, τὰ ἀγαθὰ ἔργματα τοῦ ὑμνουμένου. Ἔλαβε δὲ ἀφορμὴν ὁ ποιητὴς νὰ ποιήσῃ ταύτην τὴν παραβολὴν ἐκ τοῦ ὅτι ὁ Καλλικλῆς ἐστι τεθνηκώς, ἐπὶ δὲ τοῖς τεθνηκόσιν ἐτίθεντο στῆλαι· διὸ ὁ ἐνταῦθα ὕμνος τοῦ Καλλικλέους ἔσεται ἀντὶ στήλης ἐπὶ τοῦ τάφου. Τὴν αὐτὴν παραβολὴν, ὡσαύτως ἐπὶ τεθνεῶτος φυλάττει καλῶν (Νεμ. Η'. 80) τὸν ὕμνον λίθον Μοισαῖον. — Παρίου λίθου] «Πάριος δὲ λίθος ἐστὶν ὁ καλούμενος λύγδινος». Π. Σ. — ἑψόμενος] «διὰ τῆς ἑψήσεως εἰς στήλην χωνευόμενος» ὅπερ ἐστὶν «εἰς στήλην κεχωνευμένος»· οὐ συμφωνῶ τῷ Π. Σ. καὶ ᾧτινι δήποτε ἄλλῳ ἐξηγουμένῳ «τουτέστιν ὡς τὸν χρυσὸν ποιεῖ τὸ πῦρ διαυγέστερον, οὕτω τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας ὁ ὕμνος διαφανεστέρους καὶ τοῖς βασιλεῦσιν ἴσους· τουτέστιν οὕτω λάμπει, ὥσπερ οἱ ἀγαθοὶ ὑμνούμενοι λάμπουσιν»· διότι οὐ παραβάλλεται τὸ πῦρ πρὸς τὸν ὕμνον· ἀλλὰ ἡ στήλη· ἡ δὲ ἐκ τῆς ὕλης, ἤτοι ἐκ τοῦ χρυσοῦ λάμψις παραβάλλεται πρὸς τὴν ἐκ τῶν ἀγαθῶν ἔργων λάμψιν· καὶ ἀμφότεραι αἱ λάμψεις κατὰ τοῦτο μόνον εἰσὶν ὅμοιαι, καθ' ὃ ἑκατέρα λαμπρύνει τὸν ἄνδρα, ἤτοι ποιεῖ ἔνδοξον, διαφέρουσι δὲ κατὰ τοῦτο, καθ' ὃ ἡ μὲν ἐκ τοῦ χρυσοῦ

Ἐργμάτων βασιλεῦσιν ἰ-
 σοδαίμονα τεύχει
Φῶτα· κεῖνος ἀμφ' Ἀχέροντι
Ναιετάων ἐμὰν
Γλῶσσαν εὑρέτω κελαδῆ-
 τιν, Ὀρσοτριαίνα
Ἵν' ἐν ἀγῶνι βαρυκτύπου
Θάλησε Κορινθίοις σελίνοις.

Ἀ. στ'. Κ. ιγ'.

Τὸν Εὐφάνης ἐθέλων
Γεραιὸς προπάτωρ
Ὁ σὸς ἀείσατο, παῖ.
Ἄλλοισι δ' ἅλικες ἄλλοι.

---

ἁπλῶς ἔνδοξον ποιεῖ, ἡ δὲ ἐκ τῶν ἀγαθῶν ἔργων περιποιεῖ αὐτῷ δόξαν ἴσην τῇ τῶν βασιλέων. Ὅθεν ἡ ἐκ τῶν ἔργων τοῦ ἀνδρὸς στήλη, ἤτοι ὁ ὕμνος ἐστὶ κρείσσων τῆς ἐκ τοῦ χρυσοῦ. — ὕμνος δὲ τῶν ἀγαθῶν ἐργμάτων] «ὁ δὲ ὕμνος, ὅστις ἔχει ὕλην τὰ ἀγαθὰ ἔργα, ὡς ἡ στήλη ἔχει τὸν Πάριον λίθον ἢ τὸν χρυσόν». — ἰσοδαίμονα βασιλεῦσιν] «ἴσον κατὰ τὸν δαίμονα, κατὰ τὴν μοῖραν τοῖς βασιλεῦσιν»· ἡ δὲ μοῖρα τῶν βασιλέων, οἷς τὸ ἔσχατον κορυφοῦται (Ὀλ. Α'. 181), ἐστὶν ἡ δόξα· ἄρα «ἴσον τοῖς βασιλεῦσι κατὰ τὴν δόξαν». — ἀμφ'

---

στ. 146. ὁ σὸς ἀείσεται, παῖ· γραφὴ τῶν χειρογράφων. Ἡ κατὰ ταύτην τὴν γραφὴν ἔννοιά ἐστιν «ὃν (Καλλικλῆ) θὰ ᾄσῃ Εὐφάνης ὁ γηραιὸς ὁ ὁμῆλιξ αὐτῷ». Ἀλλ' ἡ ἔννοια αὕτη μετὰ τὰ «κεῖνος ἀμφ' Ἀχέροντι . . . εὑρέτω κελαδῆτιν» οὐ καλὴ ἐνταῦθα. Ἀνάγκη λοιπὸν διορθώσεως· καὶ οἱ μὲν διώρθωσαν ὁ σὸς ἀείσατο, παῖ· οἱ δὲ, σὸς ἄεισέν ποτε, παῖ· ἐγὼ δὲ παρέλαβον εἰς τὸ κείμενον τὴν πρώτην, καίπερ οὐ κρείσσονα οὖσαν τῆς δευτέρας.

Ἀχέροντι ναιετάων] Ἀνάγκη ἦν νὰ εἴπῃ ταῦτα καὶ ἵνα ἐννοήσωμεν, διὰ τί παρέβαλε τὸν ὕμνον πρὸς στήλην, καὶ ἵνα ποιῶν ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἑπόμενον, τὸν Εὐφάνης καὶ ἑξῆς, μνημονεύσῃ οὕτω καλῶς καὶ τοῦ Εὐφάνους, ὡς εἰ ὁ λόγος ἀναγκάζοι. — ἵν' ἀγῶνι Ὀρσοτριαίνα] ἐκεῖ, ἵνα (ὅπου). Τὸ δὲ ἀγῶνι Ὀρσοτριαίνα κεῖται ὡς ἐπιξηγηματικὸν τοῦ ἵνα. Heynius συντάσσει «κελαδῆτιν Ὀρσοτριαίνα ἀγῶνι (ἐν ἀγῶνι Ὀρσοτριαίνα), ἵνα θάλησεν» οὐχὶ κακῶς· ὁ δὲ νοῦς «ἂς ἀκούσῃ (εὑρέτω) ἐμὲ κελαδοῦντα ἀπὸ τοῦ Ἰσθμοῦ, ὅπου ἐνίκησεν». — Θάλησε σελίνοις] ἤνθησε τὴν κεφαλὴν Κορινθίοις σελίνοις· ἐφορτώθη ἡ κεφαλὴ στεφάνων ἐκ σελίνων. Heynius δὲ «ἔτυχε στεφάνου θάλλοντος».

— Στ. 144-150. τὸν Εὐφάνης . . . φάσθαι] ὡς καλῶς μετέβη εἰς τὸν ἔπαινον τοῦ Εὐφάνους ὡς ἀρίστου λυρικοῦ ποιητοῦ· οἵᾳ τέχνῃ χρῆται ἐν τῷ ἐπαινεῖν αὐτόν· «ὃν ζῶντα ὁ σὸς προπάτωρ Εὐφάνης ὕμνησε νικήσαντα, ἐν ἡλικίᾳ μὲν τότε ὤν, νῦν δὲ γηραιός· ὃς καὶ νῦν σέ, ὦ παῖ, ἂν ὕμνησεν, εἰ μὴ οὕτω γέρων ἦν· οὐ γὰρ οἱ αὐτοί, ἀλλ' ἄλλοι ἄλλοις ποιηταί εἰσιν ἐν ἀκμαίᾳ ἡλικίᾳ· καθ' ἃ δὲ αὐτός τις ἂν τύχῃ νὰ ᾖ σύγχρονος τῷ πράττοντι, ταῦτα ἕκαστος ἐλπίζει, ὅτι ἐξοχώτατα διηγήσεται». — τὸν] Ἀναπλήρου τὸν ζῶντα ἵνα ᾖ ἀντίθεσις πρὸς τὸ ἀνωτέρω ἀμφ' Ἀχέροντι ναιετάων. — γεραιὸς] ἐκ τῆς λέξεως ταύτης εἰκάζεται, ὅτι ὁ προπάτωρ τοῦ νικηφόρου παιδὸς ἔζη ἔτι, ἀλλ' ἦν γέρων περὶ τὰ ἔσχατα ἤδη. Δύναται δὲ νὰ λεχθῇ γεραιὸς καὶ ἐπὶ τοῦ τεθνεῶτος, ἀλλὰ τότε σημαίνεται, ὅτι ὅτε ἔπραττε τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος, ἦν γέρων· ὅπερ ἐνταῦθα οὐχ ἁρμόζει. — ἄλλοισι . . . ἄλλοι] ἐνταῦθα ὁ Πίνδαρος ἐποίησε πήδημα παραλιπὼν ὅλην ὑπόθεσιν καὶ συμπέρασμα «καὶ νῦν σε, εἰ μὴ γεραιὸς ἦν, ὕμνησεν· ἄλλοισι δ' ἅλικες ἄλλοι (ἀλλ' ἄλλοι δι' ἄλλους ἔχουσι τὴν κατάλληλον ἡλικίαν· ὁ μὲν σὸς προπάτωρ

Τὰ δ' αὐτὸς ἄν τις τύχῃ,
Ἔλπεταί τις ἕκαστος ἐξ-
οχώτατα φάσθαι.
Οἷον αἰνέων κε Μελησί-
αν ἔριδα στρέφοι,
Ῥήματα πλέκων, ἀπάλαι-
στος ἐν λόγῳ ἕλκει·

---

εἶχε τὴν κατάλληλον ἡλικίαν νὰ ὑμνήσῃ τὸν σὸν μήτρωα, ἐγὼ δὲ ἔχω νὰ ὑμνήσω σέ). — ἅλικες] «ἔχοντες τὴν ἀπαιτουμένην ἡλικίαν εἴς τι» ὅθεν «σύγχρονοι καὶ τούτου ἕνεκα οὐ κωλυόμενοι ὑπὸ τῆς ἡλικίας ποιῆσαί τι, ὥσπερ ὁ πάππος κωλύεται νῦν ὑπὸ τοῦ γήρως νὰ ὑμνήσῃ». — τὰ δ'... τύχῃ] «ἃ δὲ (εἰς ὅσα δὲ) ἄν τις τύχῃ ἅλιξ (σύγχρονος καὶ ἅμα ἔχων αὐτὸς τὴν ἡλικίαν κατάλληλον)» Ἄνευ ἀνάγκης ὁ Ἑρμᾶννος διορθοῖ τὸ τύχῃ εἰς ἴδῃ, ὁρμώμενος ἐκ τοῦ Π. Σ. ὅστις ἑρμηνεύει «ἅπερ δὴ ἄν τις τύχῃ θεασάμενος». Ἀλλ' ὁ Π. Σ. οὐδὲν ἄλλο ἡρμήνευσεν οὕτω ἢ τὸ «τὰ ἄν τις τύχῃ (ἅλιξ)» ὑπακουομένης ἀφ' ἑαυτῆς τῆς λέξεως ἅλιξ· διότι τῷ ὄντι ἐν τῇ γραφῇ τοῦ κειμένου ἐνυπάρχει καὶ ἡ ἔννοια τοῦ Π. Σ.

— Στ. 151-156. οἷον αἰνέων . . . ἔφεδρος] Ἀρίστη ἐστὶν ἡ ὁδὸς τῆς εἰς τοὺς ἐπαίνους τοῦ Μελησία μεταβάσεως «Καθ' ὅσα δέ τις αὐτός ἐστι σύγχρονος τῷ πράττοντι (τὰ δ' αὐτὸς ἄν τις τύχῃ), ταῦτα ἕκαστος ἐλπίζει καὶ δύναται νὰ διηγηθῇ καὶ νὰ ὑμνήσῃ ἐξοχώτατα (ἔλπεταί τις . . . φάσθαι)· ὡς ἐπὶ παραδείγματι (οἷον) ἐπαινῶν τὸν Μελησίαν σύγχρονός τις ὢν αὐτῷ δύναται νὰ καταβάλῃ καὶ νὰ καταστρέψῃ πᾶσαν ἐκ τῶν φθονούντων ἔριδα καὶ ἐναντιότητα· διότι

---

στ. 148· τις ἴδῃ διόρθωσις ἐξ εἰκασίας ἕνεκα τοῦ μέτρου.

διηγούμενος τάς τε ἄλλας ἀρετὰς αὐτοῦ καὶ τὴν εἰς τὸ καθιστάναι τοὺς παῖδας ἱκανοὺς νὰ νικῶσιν ἐν τοῖς ἀγῶσιν ἀκαταγώνιστος γίνεται ἐν τοῖς τοιούτοις λόγοις· ταῦτα δὲ ὁ σύγχρονος τῷ Μελησίᾳ λέγει περὶ αὐτοῦ, ἐὰν φιλῇ μὲν τοὺς ἀγαθούς· διότι ὁ Μελησίας ἐστὶν ἀγαθός· μισῇ δὲ τραχέως τοὺς φθονερούς· διότι οἱ ἐχθροὶ τοῦ Μελησία εἰσὶ φθονεροί». Ὁ Μελησίας ὡς διδάσκαλος ἀλείπτης παίδων νικησάντων ἐν ἀγῶσιν ἀναφέρεται μετὰ πολλῶν ἐπαίνων καὶ ἐν Ὀλ. Η'. 71. ὡσαύτως σὺν τῷ ἐπαίνῳ τοῦ Μελησία τελευτᾷ καὶ ἡ ΣΤ.' (Νεμ.) ᾠδή. — οἷον] οὐκ ἔστι θαυμαστικόν, ἀλλὰ σημαίνει, ὡς, παραδείγματος χάριν, οἷόν ἐστι τὸ ἑξῆς· ἐν τοιαύτῃ σημασίᾳ χρῆται τῷ οἷον καὶ Ὅμηρος (Ἰλ. φ. 57. ρ. 471-586 καὶ ἀλλαχοῦ). — αἰνέων] οὐχὶ ὁ Πίνδαρος ἢ ὁ Εὐφάνης, ἀλλ' ἀορίστως «ὅστις ἂν ᾖ σύγχρονος τῷ Μελησίᾳ». — ἔριδα στρέφοι] Αἱ λέξεις στρέφοι, ἀπάλαιστος, ἕλκει ἐλήφθησαν ἀπὸ τῶν παλαιόντων· διότι καὶ ὁ Μελησίας ἦν πρότερον μὲν ἀθλητής, εἶτα δὲ ἀλείπτης, ὡς ἐν τοῖς εἰς Ὀλ. Η.' 77 κ. ἑξῆς ἐλέχθη. Ὅθεν «ἔριδά κε στρέφοι» ἐστὶν ὡσεὶ ἔλεγεν «δύναται νὰ συστρέφῃ καὶ περιελαύνῃ τὴν ἔριδα, ὡς ὁ Μελησίας συστρέφει ἐν τῇ πάλῃ τὸν αὐτοῦ ἀνταγωνιστήν». Ἔριδα δὲ σημαίνει ἢ τὴν ἐναντιότητα πρὸς τοὺς ἐπαίνους, ἣν δύνανται νὰ ἐπενέγκωσιν οἱ ἄλλοι ἀλεῖπται οἱ φθονοῦντες τῷ Μελησίᾳ, ἢ ἣν δύνανται νὰ ποιήσωσι πρὸς τὸν ἐπαινοῦντα οἱ φθονοῦντες ποιηταὶ λέγοντες, ὅτι οὐκ ὀρθῶς ἐν τῷ ὕμνῳ τοῦ νικηφόρου ἐπαινεῖ καὶ τὸν ἀλείπτην διδάσκαλον. — ῥήματα πλέκων] ἡ μεταφορὰ ἐκ τῶν πλεκόντων στεφάνους· «ῥήματα πλέκων εἰς στέφανον τῷ Μελησίᾳ, ἤτοι ἐπαινῶν ὁ σύγχρονος τὸν Μελησίαν». Σημειωτέον δέ, ὅτι οὐχ ἐπαινεῖ τοσοῦτον τὸν Μελησίαν, διότι ἦν ἄριστος ἀλείπτης, ὅσον διότι ἦν Ὀλυμπιονίκης καὶ Νεμεονίκης πάλῃ, καὶ εἶτα παγκρατιονίκης. — ἕλκει] τὸν ἐρίζοντα.

Μαλακὰ μὲν φρονέων ἐσλοῖς,
Τραχὺς δὲ παλιγκότοις ἔφεδρος.

— μαλακὰ . . . ἔφεδρος] Σύνταττε οἷον μαλακὰ μὲν φρονέων ἐσλοῖς (ὁ σύγχρονος τῷ Μελησίᾳ), τραχὺς δὲ παλιγκότοις ἔφεδρος, αἰνέων κε Μελησίαν . . . ἕλκει· ἤτοι, παραδείγματος χάριν, ἐὰν ὁ σύγχρονος τῷ Μελησίᾳ εὐνοῇ μὲν τοὺς ἀγαθούς κ. τ. λ». — ἐσλοῖς] οἷός ἐστιν ὁ Μελησίας. — παλιγκότοις] «τοῖς ἀεὶ ἐν τῇ ψυχῇ τὴν πρὸς τοὺς ἐσλοὺς ὀργὴν καὶ ἔχθραν φυλάττουσιν».

## ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ.

Πόνων ἤδη τετελεσμένων ἡ εὐφροσύνη ἄριστός ἐστιν ἰατρός· αἱ δὲ σοφαὶ ᾠδαὶ αἱ θυγατέρες τῶν Μουσῶν τῶν πόνων ἁπτόμεναι ἔθελξαν τὸν κεκμηκότα· οὐδὲ θερμὸν ὕδωρ ἀναῤῥώννυσι τὰ μέλη τοσοῦτον, ὅσον ὁ ὕμνος κοινωνῶν τῇ φόρμιγγι. Περὶ δὲ τῶν κατορθωμάτων ἐκεῖνο τὸ ῥῆμα χρονιώτερον διαιωνίζει, ὅπερ ἂν γλῶσσα σὺν τῇ βοηθείᾳ τῶν Χαρίτων ἐκ βαθείας φρενὸς ἐκβάλοι· εἴθε μοι γένοιτο δυνατὸν ἐκ τοιούτων ῥημάτων νὰ συνθῶ ὕμνον εἰς τὸν Κρονίδην Δία καὶ τὴν Νεμέαν καὶ εἰς τὴν πάλην τοῦ Τιμασάρχου· εἴθε δὲ δέξαιτο αὐτὸν ἡ εὔπυργος ἕδρα τῶν Αἰακιδῶν, ἡ φωτίζουσα κοινῶς πᾶσαν ξεναρκῆ δικαιοσύνην· εἰ δ᾽ ἔτι ὁ σὸς πατὴρ Τιμόκριτος ἐθάλπετο ἔτι ὑπὸ

τοῦ θερμοτάτου ἡλίου, ἔξοχος κιθαριστὴς ὤν, θαμὰ ἐπιστήσας τὸν νοῦν ταύτῃ τῇ μελῳδίᾳ, ἤθελε κελαδήσῃ ὕμνον καλλύνοντα νίκην πέμψασαν ὅρμον στεφάνων καὶ ἀπὸ τοῦ Κλεωναίου ἀγῶνος καὶ ἀπὸ τῶν πλουσίων καὶ ἐνδόξων Ἀθηνῶν καὶ ἀπὸ τοῦ ἀγῶνος τοῦ ἐν ἑπταπύλοις Θήβαις· διότι οἱ Καδμεῖοι ἄσμενοι παρὰ τὸν ἀγλαὸν τύμβον τοῦ Ἀμφιτρύωνος ἐστεφάνουν αὐτὸν ἕνεκα Αἰγίνης· διότι φίλος πρὸς φίλους ἐλθὼν ἄστυ φίλιον διέδραμε πρὸς τὴν ὀλβίαν αὐλὴν τοῦ Ἡρακλέους· μεθ' οὗ ποτε ὁ καρτερὸς Τελαμὼν Τροίαν ἐπόρθησε καὶ Μέροπας, τὸν δὲ μέγαν καὶ ἐκπληκτικὸν Ἀλκυονέα οὐ πρότερον κατέβαλε, πρὶν οὗτος δώδεκα ἅρματα (τοῦ Ἡρακλέους) συνέτριψε καὶ δὶς τόσους ἥρωας ἐπιβεβηκότας ἐφόνευσεν· ἄπειρος δὲ μάχης ἤθελε φανῇ, ὅτι ἐστὶν, ὁ ἀπορῶν διὰ ταῦτα· ἐπειδὴ ὁ πράττων τι κατόρθωμα εἰκός ἐστι καὶ νὰ πάθῃ. Τὰ μακρὰ δὲ (τῶν κατορθωμάτων τούτων) νὰ ᾄσω κωλύει με ὁ νόμος τοῦ ὕμνου καὶ ὁ κατεπείγων χρόνος· διότι ἕλκομαι τὴν καρδίαν ὑπὸ σφοδρᾶς ἐπιθυμίας νὰ ἐπιδείξω αὐτὸν ἐν τῇ νουμηνίᾳ· διὸ, καίτοι ἡ ποντιὰς θάλασσα ἔχει με ἐν τῷ μέσῳ, ὅμως ἀντίτεινε τῇ ἐπιβουλῇ· διότι οὕτως θὰ φανῶμεν, ὅτι διοδεύομεν μετὰ λαμπρότητος ὑπέρτεροι τῶν ἐχθρῶν· ἄλλοι δὲ φθονεροὶ τὴν ἑαυτῶν ἐπιθυμίαν πεσοῦσαν χαμαὶ θὰ κυλίσωσιν ἐν σκότει· ὁποίαν δὲ ἐμοὶ ἀρετὴν ἔδωκεν ἡ ἄνασσα Μοῖρα, ταύτην βεβαίως ὁ χρόνος προϊὼν θὰ τελέσῃ κατὰ τὸ πεπρωμένον. Ἐξύφαινε, γλυκεῖα

φόρμιγξ, αὐτίκα σὺν Λυδίᾳ ἁρμονίᾳ καὶ τοῦτο τὸ πεφιλημένον τῇ Αἰγίνῃ μέλος. Ἐν μὲν Κύπρῳ ἄρχει Τεῦκρος ὁ Τελαμωνιάδης· Αἴας δὲ ἔχει τὴν πατρῴαν Σαλαμῖνα· Ἀχιλλεὺς δὲ ἐν Εὐξείνῳ πόντῳ τὴν λευκὴν νῆσον· Θέτις δὲ ἄρχει ἐν Φθίᾳ· Νεοπτόλεμος δὲ ἐν ἁπάσῃ τῇ Ἠπείρῳ, ὅπου ὄρη καλλίστους βοῦς τρέφοντα κατάκεινται ἐκ Δωδώνης ἀρχόμενα καὶ πρὸς τὸν Ἰόνιον κόλπον τελευτῶντα. Πηλεὺς δὲ περιπεσὼν τοῖς δόλοις καὶ ἀπάταις Ἱππολύτης, τῆς ἀλόχου Ἀκάστου, καὶ αὐτοῦ, τὴν παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Πηλίου Ἰωλκὸν πολέμῳ ἀφελόμενος Ἀκάστου παρέδωκε τοῖς Θετταλοῖς· διότι ὁ υἱὸς τοῦ Πελία Ἄκαστος παρεσκεύαζεν αὐτῷ θάνατον ἐκ δόλου κρύψας τὴν δαίδαλον αὐτοῦ μάχαιραν· ἀλλ' ὁ Χείρων ἔσωσε τοῦ θανάτου τὸν Πηλέα, καὶ τὸ ἐκ Διὸς προσδιωρισμένον ἐξετέλει κατὰ τὸ πεπρωμένον· διότι ἀργὰ καταστήσας (εἰς ἃ μετεμορφοῦτο ἡ Θέτις) τό τε παγκρατὲς πῦρ καὶ τοὺς ὀξυτάτους ὄνυχας τῶν θρασυμάχων λεόντων καὶ τὴν ἰσχὺν τῶν δεινοτάτων ὀδόντων αὐτῶν ἔγημεν ὁ Πηλεὺς μίαν τῶν ὑψιθρόνων Νηρεΐδων· εἶδε δὲ τὴν εὔκυκλον ἕδραν, ἐφ' ἧς καθήμενοι οἱ βασιλεῖς τοῦ οὐρανοῦ καὶ τοῦ πόντου ἔδοσαν αὐτῷ τε καὶ τοῖς ἐξ αὐτοῦ δῶρα καὶ κράτος. Τὸ πρὸς δυσμὰς τῶν Γαδείρων οὐ πλευστόν ἐστιν· στρέψον λοιπὸν ὀπίσω τὴν ναῦν πρὸς τὴν παραλίαν Εὐρώπην· διότι ἀδύνατόν μοί ἐστιν ἅπαντα τὸν περὶ τῶν παίδων τοῦ Αἰακοῦ λόγον νὰ διέλθω. Διότι ἦλθον κατὰ συνθήκην πρό-

θυμος κήρυξ τῶν αὐξόντων τὰ μέλη ἀγώνων, οὓς οἱ Θεανδρίδαι ἠγωνίσαντο ἐν Ὀλυμπίᾳ καὶ Ἰσθμοῖ καὶ Νεμέᾳ· ὅπου πεῖραν λαμβάνοντες ἐπιστρέφουσιν οἴκαδε οὐχὶ ἄνευ κλυτοκάρπων στεφάνων· καὶ ὅπου ἀκούομεν, ὅτι αὕτη ἡ φατρία τῶν Θεανδριδῶν, ἡ σή, ὦ Τιμάσαρχε, πρώτη θεράπαινα τῶν ἐπινικίων ἐστὶν ᾠδῶν· εἰ δὲ κελεύεις νὰ ἀναθῶ ἔτι Καλλικλεῖ τῷ πρὸς μητρὸς θείῳ στήλην Παρίου λίθου λευκοτέραν, ὁ μὲν χρυσὸς κεχωνευμένος εἰς στήλην δείκνυσιν αὐγὰςποῤῥωτάτω διϊκνουμένας· ὁ ὕμνος ὅμως τῶν ἀγαθῶν ἔργων καθίστησι τὸν ἄνδρα ἴσον τοῖς βασιλεῦσι κατὰ τὴν δόξαν. Ἐκεῖνος λοιπὸν διαιτώμενος περὶ τὸν Ἀχέροντα ἀκουσάτω τῆς ἐμῆς γλώσσης ὑμνούσης αὐτὸν ἀπὸ τοῦ ἐν ἀγῶνι βαρυκτύπου Ποσειδῶνος, ὅπου ἤνθησε τὴν κεφαλὴν Κορινθίοις σελίνοις· ὃν ζῶντα ὁ νῦν γηραιὸς Εὐφάνης, ὁ σὸς προπάτωρ, ὦ παῖ, ὕμνησεν· διότι ἄλλοι ἄλλοις σύγχρονοί εἰσιν· εἰς ἃ δὲ αὐτὸς ἂν τύχῃ σύγχρονος ὤν, ταῦτα ἕκαστός τις ἐλπίζει, ὅτι ἐξοχώτατα θὰ ὑμνήσῃ· ὡς ἐν παραδείγματι, ὑμνῶν τις τὸν Μελησίαν (σύγχρονος αὐτῷ ὤν), ἐὰν τοῖς μὲν ἀγαθοῖς εὖ φρονῇ, τοὺς δὲ φθονεροὺς τραχέως μισῇ, δύναται πᾶσαν ἔριδα νὰ καταβάλῃ· πλέκων στεφάνους ῥημάτων ἐν τῷ λόγῳ νικᾷ.

# ΝΕΜΕΑ

ΕΙΔΟΣ Ε′.

## ΠΥΘΕΑι ΑΙΓΙΝΗΤΗι

## ΠΑΓΚΡΑΤΙΑΣΤΗι ΕΝ ΠΑΙΣΙΝ.

Μέτρα κατὰ τοὺς Π. Σ. τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς καὶ ἐπῳδοῦ τοῦ εἴδους.

Ἡ στροφὴ καὶ ἀντίστροφος σύγκειται ἐκ κώλων ἕνδεκα.

Κῶλον 1. — ⊥ ⏑ ⊥ | ⏒ ⊥ ⏑ ⊥ Ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον.

„ 2. ⊥ ⏑ ⊥ — | ⊥ ⏑ ⊥ — | — Τροχαϊκὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον.

„ 3. ⏓ ⏑ — ⏑ ⏑ — | — ⊥ ⏑ ⊥ Ἐγκωμιολογικὸν ἐλειπούσης τῆς τελευταίας συλλαβῆς· τὸ δὲ πενθημιμερὲς δακτυλικόν ἐστιν Αἰολικόν· διότι ὁ πρῶτος ποῦς ἐστιν ἀεὶ εἷς τῶν δισυλλάβων.

„ 4. ⊥ ⏑ ⏑ ⊥ ⏑ ⏑ — ⏑ Δακτυλικὸν τρίμετρον καταληκτικόν.

„ 5. ⊥ ⏑ ⏑ ⊥ ⏑ ⏑ ⊥ | ⏑ ⊥ ⏑ ⊥ — Ἐγκωμιολογικόν.

„ 6. ⊥ ⏑ ⊥ — | ⊥ ⏑ ⊥ ⏑ Τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον.

„ 7. ⊥ ⏑ ⊥ — | ⊥ ⏑ ⊥ ⏑ Τὸ αὐτό.

„ 8. ⊥ ⏑ ⊥ — | ⊥ ⏑ — Εὐριπίδειον.

„ 9. — ⊥ ⏑ ⊥ — | ⊥ ⏑ ⏑ ⊥ ⏑ ⏑ ⊥ Ἰαμβέλεγος.

„ 10. — ⊥ ⏑ ⊥ | — ⊥ ⏑ ⊥ | — Ἰαμβικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον.

„ 11. ⊥ ⏑ ⊥ — | ⊥ ⏑ ⊥ — Τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον.

## Περὶ τῆς Ἐπῳδοῦ.

Ἑκάστη ἐπῳδὸς ἐκ κώλων ἕνδεκα.

Κῶλον 1. ⏑ –́ ⏑ –́ | – ⏑ ⏑ – | – Χοριαμβικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον.

„ 2. –́ ⏑ –́ – | –́ ⏑ –́ ⏑ Τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον.

„ 3. –́ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ –́ | – –́ ⏑ –́ ⏓ Ἐγκωμιολογικόν.

„ 4. –́ ⏑ –́ – | –́ ⏑ –́ Εὐριπίδειον.

„ 5. – –́ ⏑ ⏑ – | ⏑ ⏑ – ⏑ Ἀναπαιστικὸν δίμετρον καταληκτικόν.

„ 6. –́ ⏑ –́ – | –́ ⏑ –́ Εὐριπίδειον.

„ 7. – –́ ⏑ –́ | – – ⏑ ⏑ | – – ⏑ ⏑ Ἐπιωνικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον.

„ 8. –́ ⏑ ⏑ –́ | ⏓ –́ ⏑ –́ Χοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον.

„ 9. – –́ ⏑ ⏑ –́ | ⏑ ⏑ –́ – –́ | ⏑ ⏑ Ἀναπαιστικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον· ἡ τελευταία συλλαβή ἐστι μακρὰ διὰ τὸ ἀδιάφορον.

„ 10. – ⏑ –́ – | – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – Ἰαμβέλεγος· ἡ πρώτη βραχεῖα ἢ μακρὰ συλλαβὴ τοῦ ἰαμβικοῦ πενθημιμεροῦς λείπει· ἐν δὲ τῇ τρίτῃ ἐπῳδῷ ἀντὶ μακρᾶς συλλαβῆς, ὡς ἔστιν ἐν ταῖς λοιπαῖς δυσὶ κεῖται τροχαῖος α ν θ ε.

„ 11. ⏑ ⏑ – – | – ⏑ – ⏑ Ἰωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον.

---

# ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΕΙΔΟΥΣ.

Ὦ γλυκεῖα ᾠδή, διάγγελλε πανταχοῦ τῆς γῆς τὸν στέφανον τοῦ Πυθέα, τοῦ υἱοῦ τοῦ Λάμπωνος, ὅστις πρὸ τοῦ καιροῦ τοῦ γενειάσκειν λαβὼν αὐτὸν ἐγέραρε τοὺς Αἰακίδας καὶ τὴν αὐτῶν

μητρόπολιν· ἣν εὔανδρον καὶ περὶ τὰ ναυτικὰ κλυτὴν κατέστησαν, καὶ ἐν ᾗ ἐλιτάνευσαν τὸν Ἑλλήνιον Δία ὑπὲρ ἁπάσης τῆς Ἑλλάδος (ἀπὸ στ. 1-24). Ἐντεῦθεν (ἀπὸ στ. 25-33) ἀναγκαζόμενος νὰ εἴπῃ τὸ αἴτιον τῆς ἐξ Αἰγίνης μετοικήσεως τῶν Αἰακιδῶν, μετ' ὑπαινιγμοῦ καὶ μεγίστης φρονήσεως λέγει περὶ τοῦ φόνου τοῦ Φώκου. Ἐντεῦθεν ὑπισχνεῖται νὰ ἐξυμνήσῃ τὴν μετὰ τὴν ἐξ Αἰγίνης μετοίκησιν μεγίστην εὐτυχίαν καὶ δόξαν τῶν Αἰακιδῶν (ἀπὸ στ. 34-39)· ἀλλ' ἀρκεῖται μόνον εἰς τὰ περὶ τὸν Πηλέα (ἀπὸ στ. 40-69). Ἐντεῦθεν λαμβάνει εὐκαιρίαν νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸν Πυθέαν, καὶ ἐξυμνῶν αὐτὸν ἐπὶ ταῖς ἱεραῖς νίκαις νὰ μνημονεύσῃ ἅμα καὶ τὰς νίκας τῶν συγγενῶν. (ἀπὸ στ. 70 μέχρι τέλους).

---

## ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ὁ Πυθέας ἦν υἱὸς Λάμπωνος Αἰγινήτου (στ. 7) καὶ ἀδελφὸς Φυλακίδα (Ἰσθ. Ε'. 27) πρεσβύτερος (αὐτόθι 75. κ. ἑξῆς, καὶ ΣΤ'. 9). Ὁ δὲ Λάμπων ὁ πατὴρ ἦν υἱὸς Κλεονίκου (Ἰσθμ. ΣΤ'. 23) ἀνήκων τῇ φατρίᾳ τῶν Ψαλυχιδῶν. Ὅθεν ὁ ἐνταῦθα Πυθέας οὐκ ἦν υἱὸς τοῦ παρ' Ἡροδότῳ (Θ'. 78) μνημονευομένου Λάμπωνος τοῦ ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχήσαντος, ὃς ἦν μὲν βεβαίως τοῦ αὐτοῦ γένους, υἱὸς δὲ Πύθεω. Ὅθεν οὐδὲν δύναταί τις ἀκριβῶς νὰ εἰκάσῃ περὶ τοῦ χρόνου, καθ' ὃν γέγραπται ἡ παροῦσα ᾠδή· ὅτι ὅμως ὀλίγον μετὰ τὰ Μηδικά, δῆλον ἐκ τῶν Ἰσθμ. Ε'. 60-64. Πότερον ἐν κώμῳ ἢ ἐν πομπῇ ᾔσθη ὁ ὕμνος, οὐδὲ τοῦτο δύναται νὰ δηλωθῇ.

Σ. ά. Κ. ιά.

Ουκ ἀνδριαντοποιός εἰ-
μ', ὥστ' ἐλινύσοντά μ' ἐργάζε-

— Στ. 1-3. Οὐκ ἀνδριαντοποιὸς . . . βαθμίδος ἑσταότ'] «ὁ νοῦς· οὐκ εἰμὶ ἀνδριαντοποιὸς, ὥστε ἀργὰ καὶ ἀκίνητα ἐργάζεσθαι ἀγάλματα ἐπ' αὐτῆς τῆς βαθμίδος ἑστῶτα διηνεκῶς καὶ οὐ δυνάμενα ἀλλαχοῦ τὴν τοῦ νικηφόρου διαβοᾶν εὐδοξίαν. Ἐνδείκνυται δὲ διὰ τούτων, ὅτι οἱ λόγοι πάντων εἰσὶ βελτίους». Π. Σ. Οἱ Π. Σ. ἀναφέρουσι καὶ τὴν ἑξῆς παράδοσιν, ἥτις διὰ τὴν ἀκρίβειαν τῆς διηγήσεως οὐκ ἔστιν ἀποῤῥιπτέα «φασὶν, ὅτι οἱ οἰκεῖοι τοῦ Πυθέου ἦλθον πρὸς αὐτὸν παρακαλοῦντες, ὅπως γράψῃ ἐπίνικον. Πινδάρου δὲ αἰτήσαντος τρεῖς (ἴσως τ ρ ι σ χ ι λ ί α ς, ὡς εἰκάζει ὁ Boeckhius) δραχμὰς, ἔφησαν ἐκεῖνοι κάλλιον εἶναι χάλκεον ἀνδριάντα ποιῆσαι τῆς αὐτῆς τιμῆς ἢ τὸ ποίημα· χρόνῳ δὲ ὕστερον γνωσιμαχήσαντες ἦλθον τὸ αὐτὸ διδόντες· ὁ δὲ ἐξονειδίζων αὐτοὺς οὕτως ἤρξατο, καί φησι μὴ κατασκευάζειν ἔργα τὴν αὐτὴν κατέχοντα χώραν, καθὼς οἱ ἀνδριαντουργοὶ τοὺς χαλκοῦς ἀνδριάντας, ἀλλὰ τὰ ποιήματα, ἅπερ πανταχόσε διϊκνεῖται, ὥστε τὴν ἀρετὴν τῶν ἐπαινεθέντων πολλοῖς εἶναι δήλην». Σημειωτέον δὲ, ὅτι ὁ ποιητὴς ἤρξατο οὕτως, οὐχὶ, ὡς ὁ Π. Σ. λέγει, ἐξονειδίζων, ἀλλὰ λαμβάνων εὐκαίρως, ἢ τοῦτο, ὅπερ διηγεῖται ὁ Π. Σ. ἢ ἕτερόν τι ὅμοιον μὲν τῷ τοῦ Π. Σ. ἀλλ' ἄγνωστον ἡμῖν, ὡς ἀφορμὴν νὰ διαγγείλῃ τὴν νίκην τοῦ Πυθέα. — ἐλινύσοντα] τελικὴ μετοχή· ἵνα ἐλινύωσιν,

στ. 2. ἐ λ ι ν ύ σ σ ο ν τ α ἐν τοῖς πλείστοις τῶν χειρογρ· ἀλλὰ κρεῖσσον τὸ ἐ λ ι ν ύ σ ο ν τ α χειρογρ. τινῶν.

σθαι ἀγάλματ' ἐπ' αὐτᾶς βαθμίδος
Ἑσταότ'. ἀλλ' ἐπὶ πάσας
Ὁλκάδος ἔν τ' ἀκάτῳ, γλυκεῖ' ἀοιδά,
Στεῖχ' ἀπ' Αἰγίνας, διαγγέλ-
λοισ', ὅτι Λάμπωνος υἱὸς
Πυθέας εὐρυσθενὴς
Νικῇ Νεμείοις παγκρατίου στέφανον.
Οὔπω γένυς φαίνεν τέρειναν
Ματέρ' οἰνάνθας ὀπώραν,

ἀναπαύωνται. — ἐπ' αὐτᾶς βαθμίδος] πρόσεχε μὴ συντάξῃς τῷ ἑ σ τ α ό τ α, ἀλλὰ τῷ ἐ λ ι ν ύ ο ν τ α· διότι εἰς τὸ ἑ σ τ α ό τ α συνεπτύχθη κατ' ἔφελξιν πρότασις ἀναφορική. Τὸ δὲ πλῆρές ἐστιν «ἐλινύσοντα ἐπ' αὐτᾶς βαθμίδος, ἐφ' ἧς ἑστᾶσι». Ὅθεν τὸ ἐ π' α ὐ τ ᾶ ς οὐ σημαίνει τὸ «ἐπὶ τῆς αὐτῆς», ἀλλ' ἔχει τὴν συνήθη σημασίαν «ἐπ' αὐτῆς μόνης». Ἡ δὲ ἀντίθεσις τῆς θέσεως, ἢ βαθμίδος, ἐφ' ἧς ἵστανται τὰ ἀγάλματα, πρὸς τὴν θέσιν, ἤτοι τὴν πόλιν, ἢ τὸ μέρος τῆς πόλεως, ἐν ᾧ προσδιωρίσθη νὰ ᾀσθῇ ὁ ὕμνος, ἔχει οὕτως· «τὰ μὲν ἀγάλματα ἀναπαύονται ἐπὶ ἐκείνης μόνης τῆς βάσεως, ἐφ' ἣν ἂν ἑστῶσιν· ὁ δὲ ὕμνος οὐ μόνον ᾄδεται ἐν ἐκείνῃ τῇ πόλει, ἐν ᾗ ἂν προσδιωρισμένος ᾖ, ἀλλὰ πανταχοῦ».

— Στ. 4-16. ἀλλ' ἐπὶ πάσας . . . ἄρουραν] «διὰ παντὸς σὺν πλοίου φορτηγοῦ τε καὶ μικροτέρου, ὦ γλυκεῖά μου ᾠδή, πορεύου βοῶσα πρὸς πάντας τὰς τοῦ

στ. 9. ν ί κ η ἐκ διορθώσεως ἀντὶ τοῦ ἐ ν ί κ η ἐκ τοῦ ν ί κ η μ ι· ἡ δὲ γραφὴ τῶν χειρογρ. ν ι κ ῇ ἀντὶ τοῦ ν ι κ ᾷ Αἰολικὸν ἴσως. — Ν ε μ έ ο ι ς γραφὴ τῶν χειρογρ. ἡ δὲ Ν ε μ ε ί ο ι ς ἐκ διορθώσεως καλῶς ἴσως ἐχούσης.

στ. 10. γ έ ν υ σ ι ἐν δυσὶ χειρογρ. καὶ ὁ Π. Σ. οὕτω, φαίνεται ἀνέγνω. — φ α ί ν ω ν ἔν τινι χειρογρ. καὶ ὁ Π. Σ. κατὰ μετοχὴν ἑρμηνεύει.

Πυθέου νίκας· ὃς οὔπω καιρὸν τοῦ γενειάσκειν ἔχων νικήσας τοὺς ἀπὸ Κρόνου καὶ Διὸς καὶ ἀπὸ τῶν καλλίστων Νηρεΐδων Αἰακίδας καὶ αὐτὴν τὴν μητρόπολιν Αἴγιναν ἐκόσμησεν». Π. Σ. — ἀλλ' ἐπὶ πάσας] βραχυλογία ἀναπληρωτέα «ἀλλ' ἀοιδός εἰμι· ἐπὶ πάσας οὖν στεῖχε κ. τ. λ.». — ὁλκάδος] «ὁλκὰς εἶδος φορτηγοῦ» Π. Σ. — ἀκάτῳ] «ἄκατος πλοῖον βραχύτατον» Π. Σ. — στεῖχ' ἀπ' Αἰγίνας, διαγγέλλοισ'] Στείχει, ἤτοι πορεύεται ἡ ᾠδὴ ἀπ' Αἰγίνης πρὸς ἅπαντα τὰ μέρη κατὰ δύο τρόπους· ἢ ὁ νικηφόρος ἀγοράζει παρὰ τοῦ ποιητοῦ καὶ τὸ δικαίωμα τῆς ἰδιοκτησίας τῆς ᾠδῆς, καὶ οὕτω μετὰ τὴν πομπὴν ἢ κῶμον ἐκδίδωσι τὸ ποίημα εἰς ἀντιγραφὴν καὶ πώλησιν· ἢ ποιεῖ τοῦτο αὐτὸς μὲν ὁ ποιητής, μετὰ τὸ ᾀσθῆναι ὅμως ἐν τῇ πόλει τοῦ νικηφόρου τὸν ὕμνον. — εὐρυσθενὴς] καλῶς ἔχει πρὸς παγκρατιαστήν. — Νικῇ] ἀντὶ τοῦ νικᾷ «κατὰ μετάθεσιν τοῦ ᾱ εἰς ῆ» Π. Σ. — στέφανον] «ἐνίκησε νίκην στεφάνου». — οὔπω γένυς φαῖνεν] ὅτε δηλ. ἐνίκησεν. Λίαν ἀξιοσύστατος ἡ διόρθωσις τοῦ Ἑρμάννου γένυϊ φαίνων ἀντὶ φαῖνεν ἐκ τῆς παρὰ τοῖς Π. Σ. ἐξηγήσεως τοῦ Διδύμου «θέλει οὖν λέγειν, ὅτι οὔπω καιρὸν τοῦ γενειάσκειν ἔχων. Τὸ σχῆμα περίφρασις ἐξ ἀλληγορίας· τῆς ἁπαλῆς οἰνάνθης τὴν μητέρα ὀπώραν φαίνων». — τέρειναν . . . ὀπώραν] «Δίδυμός φησι μὴ τὸν καρπόν, ἀλλὰ τὴν ὥραν ἀκούειν, καθ' ἣν ὁ ὁμώνυμος καρπὸς πεπαίνεται· ὅτι δὲ καλοῦσι τὸν καιρὸν ὀπώραν, Ὅμηρος (Ὀδυσσ. ξ. 384.)

Καὶ φάτ' ἐλεύσεσθαι ἢ ἐν θέρει ἢ ἐν ὀπώρῃ· (ὅρα καὶ αὐτόθ. μ. 76).

Οἰνάνθην δὲ κατὰ μεταφορὰν τὸν ἴουλον εἴρηκε, τουτέστι τὴν πρώτην τῶν γενειάδων ἀνάφυσιν· μήτηρ δὲ τοῦ γενειάσκοντος γίνεται ἡ ὥρα· ὁ δὲ νοῦς· οὐδέπω ἐν τῇ γενειάδι δεικνὺς τὴν ἁπαλὴν ὥραν καὶ ὀπώραν». Π. Σ. — τέρειναν] ἁπαλήν· ἐφειλκύσθη ἀπὸ τοῦ ὀπώραν ἀντὶ τοῦ «τερείνης (οἰνάνθης)»· διότι ἐν τῇ ὥρᾳ ταύτῃ οἱ

Ἀ. ά. Κ. ιά.

Ἐκ δὲ Κρόνου καὶ Ζηνὸς ἥ-
ρωας αἰχματὰς φυτευθέντας
Καὶ ἀπὸ χρυσέων Νηρηΐδων
Αἰακίδας ἐγέραρεν,
Ματρόπολίν τε, φίλαν ξένων ἄρουραν·
Τάν ποτ' εὔανδρόν τε καὶ ναυ-
σὶ κλυτὰν θέσσαντο, πὰρ βω-
μὸν πατέρος Ἑλλανίου
Στάντες πίτναν τ' εἰς αἰθέρα χεῖρας ἁμᾶ
Ἐνδαΐδος ἀρίγνωτες υἱοὶ

---

καρποὶ ὥριμοι γενόμενοί εἰσιν ἁπαλοὶ, ὡς καὶ ἐν τῇ ἥβῃ αἱ τρίχες τῆς γένυός εἰσιν ἁπαλαί. — ἐκ δὲ Κρόνου... Αἰακίδας] «Συλλήψει κέχρηται, ἀπὸ Κρόνου καὶ Ζηνὸς καὶ Νηρεΐδων λέγων εἶναι τοὺς Αἰακίδας. Αἰακὸς γὰρ Διός, Αἰακοῦ δὲ καὶ Ἐνδηΐδος τῆς Χείρωνος Τελαμὼν καὶ Πηλεύς· ὁ δὲ Χείρων Κρόνου πάλιν ἀπὸ τῶν Νηρεΐδων Φῶκος καὶ Ἀχιλλεύς. Ἀχιλλεὺς μὲν γὰρ παῖς Θέτιδος, ἔκγονος ὢν Αἰακοῦ· Φῶκος δὲ Ψαμάθης Νηρηΐδος καὶ αὐτῆς ἐξ Αἰακοῦ· ἐκ δὲ Κρόνου καὶ Ζηνὸς Τελαμὼν καὶ Πηλεύς· Κρόνου μὲν γὰρ Χείρων καὶ Φιλύρας, Χείρωνος δὲ Ἐνδηΐς, Ἐνδηΐδος δὲ Τελαμὼν καὶ Πηλεὺς ἐξ Αἰακοῦ. Τούτους οὖν τοὺς ἀπὸ Κρόνου καὶ Διὸς καὶ ἀπὸ τῶν καλλίστων Νηρεΐδων φυτευθέντας τουτέστι τοὺς Αἰακίδας ἐγέραρε καὶ ἐκόσμησεν ὡς προγόνους αὐτοῦ» Π. Σ. — ματρόπολίν τε] τῶν Αἰακιδῶν· «καθότι μητρόπολις ἦν τῶν περὶ Πηλέα καὶ Τελαμῶνα· γεννηθέντες γὰρ ἐν τῇ Αἰγίνῃ ἀπῳκίσθησαν διὰ τὸν

---

στ. 19. πατρὸς θ' Ἑλλανίου· διόρθωσις, ἣ οὐδὲ τοῦ μέτρου ἕνεκά ἐστιν ἀναγκαία· διότι τὸ τροχαϊκὸν δέχεται κατὰ τὰς ἀρτίους χώρας καὶ ἀνάπαιστον.

Φώκου θάνατον». Π. Σ. — φίλαν ξένων] «φίλαν ξένων ἄρουραν τὴν Αἴγινάν φησιν, ὅτι φιλόξενοι οἱ Αἰγινῆται». Π. Σ.

— Στ. 17-24 Τάν ποτ' εὔανδρόν τε . . . πόντου] «ἥντινα Αἴγιναν ἐποίησαν ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἐπιτυχεῖν καὶ ἔνδοξον γενέσθαι τὰ ναυτικὰ καὶ στάντες παρὰ τὸν Ἑλλανίου Διὸς βωμὸν πάντες ὁμοῦ οἱ υἱοὶ τῆς Ἐνδηΐδος Τελαμὼν καὶ Πηλεὺς καὶ ὁ υἱὸς τῆς Ψαμάθης Φῶκος ἐλιτάνευσαν». Διὰ δύο λοιπὸν αἰτίας ἐπαινεῖ τοὺς Αἰακίδας· πρῶτον διότι κατεστήσαντο τὴν Αἴγιναν εὔανδρον καὶ κλυτὴν ἐπὶ τῷ ναυτικῷ· δεύτερον, ὅτι ἐλιτάνευσαν παρὰ τὸν βωμὸν τοῦ Ἑλλανίου Διός. — θέσσαντο] οὐχὶ δι' εὐχῆς· ἀλλὰ διὰ τῆς ἐπιμελείας καὶ καλῆς διοικήσεως καὶ ἀγαθῶν θεσμῶν θέσαντο, ἐποίησαν νὰ κατασταθῇ ἡ Αἴγινα εὔανδρος κ. τ. λ. — παρ' βωμὸν . . . χεῖρας] ἢ ἐκληπτέον τὸ σχῆμα ὑπερβατὸν, ἤτοι ὅτι τὸ τε (πίτναν τ') οὐκ ἐτήρησε τὴν ἑαυτοῦ θέσιν, δέον νὰ τεθῇ ἐν ἀρχῇ οὕτω πως «πὰρ βωμόν τε πατέρος»· ἢ ἐγκριτέον τὴν εἰκασίαν τοῦ Schmidii «παρ' βωμὸν πατρὸς θ' Ἑλλανίου . . . πίτναν τ' εἰς αἰθέρα». Τὴν λιτανείαν, περὶ ἧς ἐνταῦθα ὁ λόγος, ἐποίησε κατὰ τὴν μυθολογίαν ὁ Αἰακός· ἀλλ' ὁ ποιητὴς συνεκδοχικῶς λέγει ὅτι ἐποίησαν οἱ παῖδες αὐτοῦ· «φασὶν αὐχμοῦ ποτε πιέζοντος τὴν Ἑλλάδα, ἔνιοι δὲ κατακλυσμοῦ, συνελθόντας τοὺς Ἕλληνας καθικετεῦσαι τὸν Αἰακὸν, ὡς ὄντα παῖδα Διὸς, ἐξαιτήσασθαι τῶν τότε συστάντων κακῶν τὴν ἴασιν· τοῦτον δὲ εὐξάμενον ἀποθεραπεῦσαι τὰ δεινὰ, καὶ οὕτω διὰ τὴν τῆς Ἑλλάδος σωτηρίαν Ἑλλήνιον παρὰ τοῖς Αἰγινήταις τετιμῆσθαι Δία. Ἑλλήνιος δὲ Ζεὺς τιμᾶται ἐν Αἰγίνῃ παρὰ τῷ οὕτως Ἑλληνίῳ ἀκρωτηρίῳ καλουμένῳ». Π. Σ. — πίτναν] ἐξέτειναν ἐκ τοῦ πιτνάω καὶ πίτνημι. — καὶ βία . . . πόντου] «καὶ ὁ Φῶκος ὁ τῆς θεοῦ Ψαμάθης παῖς, ὅντινα ἡ Ψαμάθη ἐγέννησε παρὰ τοῖς Αἰγιαλοῖς τῆς θαλάσσης, εἰκότως ὡς Νηρηΐς. Κρέ-

Καὶ βία Φώκου κρέοντος,
'Ε. ά. Κ. ιά.
'Ο τᾶς θεοῦ, ὃν Ψαμάθεια
Τίκτ' ἐπὶ ῥηγμῖνι πόντου.
Αἰδέομαι μέγα εἰπεῖν, ἐν δίκᾳ τε
Μὴ κεκινδυνευμένον·

---

οντος δὲ ἢ τοῦ ἐνδόξου, ἢ βασιλέως». Π. Σ. 'Επισημείωσις· οἱ Π. Σ. τὴν λέξιν θ έ σ σ α ν τ ο σημαίνουσι διὰ τοῦ η ὔ ξ α ν τ ο καὶ ἑρμηνεύουσι τὴν πρότασιν «τάν ποτε .... στάντες» οὕτως «ἥντινα Αἴγιναν ηὔξαντο ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἐπιτυχεῖν καὶ ἔνδοξον γενέσθαι τὰ ναυτικά· ηὔξαντο δὲ πάντες παρὰ τὸν 'Ελληνίου Διὸς βωμόν». 'Εν ᾧ λοιπὸν ἡ εὐχὴ αὕτη κατὰ τὴν ἐξήγησιν τοῦ Π. Σ. σαφῶς ἐγένετο ὑπὲρ μόνης τῆς Αἰγίνης· εὐθὺς ἐπιφέρεται ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Σχ. ὁ μῦθος περὶ τῆς εὐχῆς τοῦ Αἰακοῦ ὑπὲρ τῆς θεραπείας τῶν δεινῶν ἁπάσης τῆς 'Ελλάδος· καὶ οὕτω ὁ Π. Σ. πίπτει εἰς φανερὰν ἀντίφασιν. 'Εκ ταύτης λοιπὸν τῆς ἀντιφάσεως δέον νὰ εἰκάσῃ τις, ὅτι ἐν ταῖς λέξεσιν τοῦ Π. Σ. «Αἴγιναν η ὔ ξ α ν τ ο ἀγαθῶν» τὸ ηὔξαντό ἐστι νόθον, ἢ ἐτέθη ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ «ἐπόθησαν, ἐσπούδασαν, ἐπροθυμήθησαν»· καὶ ὅμως τῶν σοφῶν 'Ελληνιστῶν τινες παραδέχονται τὸ θ έ σ σ α ν τ ο ἐπὶ τῆς κυρίας σημασίας τοῦ η ὔ ξ α ν τ ο τῷ Π. Σ. ἑπόμενοι. "Οτι δὲ ἐκ τοῦ τ ί θ η μ ι ἐγίνετο καὶ θ έ σ ω καὶ ἔ θ ε σ α, θ έ σ ο μ α ι καὶ ἐ θ ε σ ά μ η ν ὅθεν παρακείμ. τ έ θ ε μ α ι καὶ τ έ θ ε σ μ α ι· δηλοῦσιν αἱ λέξεις, θ έ μ α, θ έ σ ι ς, θ ε τ ό ς· καὶ θ ε σ μ ό ς, ἀ π ό θ ε σ τ ο ς. Τούτων λοιπὸν οὕτως ἐχόντων, τὸ ἡμέ-

---

στ. 24. ἐπὶ τὸ ῑ μακρὸν διὰ τὸ ἑπόμενον ὑγρόν.

στ. 29. ἀπ' οἰνώνας ἔν τισι χειρογράφοις· καὶ ὁ Π. Σ. ἑρμηνεύων «καὶ τίς τούτους τοὺς ἄνδρας δαίμων καὶ τύχη ἀπὸ τῆς Οἰνώνης ἀπήλασε» ἀπ' Οἰνώνας ἀνέγνω.

τερον θέσσαντό ἐστι μέσος ἀόριστος ά. ἐκ τοῦ τίθημι ἀντὶ τοῦ θέσαντο ἐνὶ σ.

— Στ. 25-29. Αἰδέομαι . . . στάσομαι] Εἰπών, ὅσα οἱ Αἰακίδαι ἀγαθὰ ἐποίησαν ἐν τῇ ἑαυτῶν πατρίδι, μέλλει ἤδη νὰ διέλθῃ καὶ τὰς τιμάς, ἃς ἔσχον παρὰ τῶν θεῶν ἐν ξέναις χώραις, ὅπου ἀπῴκησαν, καὶ τὰς ἀρετὰς καὶ κατορθώματα, ἃ ἔπραξαν ἐν αὐταῖς· ἀναγκάζεται λοιπὸν ὑπ᾽ αὐτοῦ τοῦ ῥοῦ τοῦ λόγου νὰ εἴπῃ καὶ τὸ αἴτιον, δι᾽ ὃ κατέλιπον τοιοῦτοι ὄντες τὴν πατρίδα· διότι ἥρωες γεννηθέντες ἐκ Διὸς καὶ Κρόνου καταστήσαντες τὴν πατρίδα εὔανδρόν τε καὶ κλυτὴν ἐπὶ τῷ ναυτικῷ καὶ πλούτῳ, τιμώμενοι ἐπὶ ἀρετῇ καὶ θεοσεβείᾳ ὑφ᾽ ἁπάντων τῶν Ἑλλήνων· ἥρωες τοιοῦτοι οὐ φεύγουσιν ἄνευ μεγάλου αἰτίου τὴν πατρίδα. Διὸ ὁ λόγος ἀπαιτεῖ παρὰ τοῦ λέγοντος νὰ εἴπῃ καὶ τὸ αἴτιον τῆς φυγῆς. Τὸ αὐτὸ ποιεῖ καὶ ἐν Ὀλ. Ζ'. (ὅπου παραπέμπει ὁ Heynius) περὶ τοῦ Τληπολέμου. Ὁ Τληπόλεμος εὐδαιμόνει μὲν ἐν Τίρυνθι, μετῴκισε δὲ εἰς Ῥόδον· ὤφειλε λοιπὸν ὁ ποιητὴς νὰ εἴπῃ καὶ αἴτιον τῆς μετοικεσίας. Πολλῷ δὲ μᾶλλον ἐνταῦθα ὁ ποιητής, ὅπου μετὰ τοσούτου ἐπαίνου ἀναφέρει τὸν Φῶκον, ὀφείλει νὰ μὴ παρασιωπήσῃ τὸ αἴτιον τῆς μετοικεσίας τῶν Αἰακιδῶν. Ἀναφέρει ὅμως αὐτὸ οὕτω σεμνῶς καὶ εὐπρεπῶς, ὡς προσήκει να ἀναφέρωνται τῶν ἐνδόξων καὶ μεγάλων εὐεργετῶν τῆς πατρίδος τὰ ἁμαρτήματα. — αἰδέομαι . . . κεκινδυνευμένον] «αἰδοῦμαι καὶ φυλάττομαι διηγήσασθαι μέγα τι καὶ οὐ δικαίως τετολμημένον καὶ πεπραγμένον· εἰς γὰρ τὰ πάτρια τῶν Αἰακιδῶν ἐμπεσὼν καὶ μνησθεὶς Φώκου ὑποστέλλεται τὴν κατ᾽ αὐτὸν τύχην λέγειν. Ἔστι δὲ αὕτη· φασὶ γὰρ Πηλέα καὶ τὸν Τελαμῶνα ἐν γυμνασίοις ἀνελόντας Φῶκον, τὸν μὲν δίσκῳ τύψαντα, τὸν Πηλέα, καὶ τὸν Τελαμῶνα σιδήρῳ τὰ μετάφρενα καὶ οὕτω τὸ μύσος φεύγοντας τῆς Αἰγίνης ἐκπεσεῖν, καὶ τὸν μὲν Τελαμῶνα εἰς Σαλαμῖνα τὴν πρὸς τῇ Ἀττικῇ,

Πῶς δὴ λίπον εὐκλέα νᾶσον,
Καὶ τίς ἄνδρας ἀλκίμους
Δαίμων ἀποινώσαις ἔλασεν· στάσομαι·
Οὔ τοι ἅπασα κερδίων
Φαίνοισα πρόσωπον ἀλάθει' ἀτρεκής.
Καὶ τὸ σιγᾶν, πολλάκις ἐστὶ σοφώ-
τατον ἀνθρώπων νοῆσαι.

Σ. β'. Κ. ιά.

Εἰ δ' ὄλβον, ἢ χερῶν βίαν

---

τὸν δὲ Πηλέα εἰς Θεσσαλίαν μετοικῆσαι· ὡς καὶ Ἀπολλώνιος ἐν τῷ καταλόγῳ φησίν.

Τελαμὼν μὲν ἐν Ἀτθίδι νάσσατο νήσῳ,
Πηλεὺς δ' ἐν Φθίῃ ἐριβώλακι ναῖε λιασθείς.

Τί οὖν αἰδεῖται ὁ Πίνδαρος, καὶ τί αὐτοῖς φησι μὴ δικαίως κεκινδυνευμένον εἶναι; τὸ ὅτι ἀνεῖλον τὸν Φῶκον». Π. Σ. — πῶς δὴ λίπον . . . στάσομαι] «Πῶς λοιπὸν κατέλιπον τὴν ἔνδοξον νῆσον· τίς δαίμων παραπλάγξας καὶ ἀποπλανήσας τὰς φρένας τοιούτων ἀνδρῶν ἤλασεν εἰς τοιαύτην ἀμπλακίαν· τῆς τοιαύτης διηγήσεως ἀποστήσομαι». — ἀποινώσαις] Τὴν ἐνταῦθα μόνον εὑρημένην ταύτην λέξιν δυνατὸν νὰ παραγάγῃ τις ἐκ τοῦ ἄποινον, ὅπερ κυρίως σημαίνει «λύτρον ἐκ φόνου, δουλείας κ. τ. λ.» Ὅθεν «ἀποινώσας ὁ δαίμων τοὺς ἄνδρας» σημαίνει «ποιήσας αὐτοὺς ἀξίους νὰ ἐξαγοράσωσι τὸν φόνον (ὡς ἁρμόζει αὐτοῖς φονεύσασι τὸν Φῶκον)» Κατὰ ταύτην λοιπὸν τὴν ἐτυμολογίαν ἐξηγητέα ἡ πρότασις «τίς ἄνδρας . . . ἔλασεν» οὕτως· «τίς δαίμων ποιήσας αὐτοὺς ἀξίους νὰ ἐξαγοράσωσι τὴν ἁρμόζουσαν αὐτοῖς ποινὴν λύτροις, ἐξήλασε πρὸς ποινὴν ἐκ τῆς πατρίδος»· καὶ κατὰ ταύτην μὲν τὴν ἐξήγησιν ἡ πρότασις καθ' ἑαυτὴν

καλῶς ἔχει· παραβαλλομένη δὲ πρὸς τὴν ἡγουμένην «πῶς δὴ . . . νᾶσον» ἔστι σχεδὸν ἡ αὐτή. Κάλλιον λοιπὸν νὰ ἐκλάβωμεν τὸ ἀποινώσας σύνθετον ἐκ τῆς ἀπὸ καὶ οἰνώσας ἐν τῇ σημασίᾳ τοῦ «ὅλως δι᾽ ὅλου μεθύσας αὐτούς», ὡς φαίνεται, ὅτι ἐξέλαβε καὶ ὁ ἡμέτερος Δούκας παραφράσας «τίνος δαίμονος ἐλάσαντος αὐτοὺς εἰς παροινίαν». Ὥστε «ἀποινώσας ἀλκίμους ἄνδρας» ἔστι ἴσον τῷ «ταράξας τὰς φρένας τῶν ἀλκίμων ἀνδρῶν καὶ παραπλάγξας» (παράβ. πρὸς Ὀλ. Ζ.΄ 55-56). Ἡ δὲ διόρθωσις τῆς λέξεως ταύτης ἀποινώσαις εἰς «ἀπ᾽ Οἰνώνας» οὐκ ἔστιν ἀσφαλὴς καὶ διότι ἐγένετο ἐκ γλωσσήματος, τοῦ Π. Σ. ἐξηγουμένου «τίς τούτους τοὺς ἄνδρας δαίμων καὶ τύχη ἀπὸ τῆς Οἰνώνης ἀπήλασε» καὶ διότι ἡ πρότασις φαίνεται ὡς πλεοναστική. — ἤλασε] οὐχὶ «ἐξήλασε τῆς νήσου» ὅπερ ἐστὶ ἴσον τῷ ἡγουμένῳ «λίπον νᾶσον»· ἀλλὰ ἔλασεν αὐτοὺς καὶ παρέωσεν εἰς τὸ μέγα καὶ μὴ ἐν δίκῃ κεκινδυνευμένον».

— Στ. 30-33. Οὔ τοι ἅπασα . . . νοῆσαι] «οὐ φέρει κέρδος πᾶσα ἀλήθεια· ἀλλὰ δεῖ ποτε καὶ ἐπικεκρύφθαι τὸ πρόσωπον τῆς ἀληθείας». Π. Σ. — κερδίων] ἢ «μὴ φαίνοισα πρόσωπον» ἢ ἁπλῶς ἀντὶ θετικοῦ· — φαίνοισα πρόσωπον] «φανερὰ γενομένη» Π. Σ. ὅταν γίγνηται φανερά, ὅταν λέγηται. — καὶ τὸ σιγᾶν . . . νοῆσαι] Ἡ σύνταξις «σοφώτατον (πρᾶγμα) ἀνθρώπων ἐστὶ νοῆσαι καὶ τὸ σιγᾶν πολλάκις (τὴν ἀτρεκῆ ἀλήθειαν) κέρδιον ὄν». Ἡ λέξις «σοφώτατον» ἐτέθη κατ᾽ ἔφελξιν ὑπὸ τοῦ παραλειπομένου «ἔργον, πρᾶγμα» ἀντὶ «σοφωτάτων ἀνθρώπων ἔργον ἐστὶ νοῆσαι».

— Στ. 34-40. Εἰ δ᾽ ὄλβον . . . αἰετοί] «Τὰ μὲν περὶ τοῦ Φώκου σιωπήσομαι· εἰ δέ τοι ἐπαινέσαι δεῖ ἢ τὴν εὐδαιμονίαν τῶν Αἰακιδῶν, ἢ τὸ σθένος τῶν χειρῶν, ἢ τὴν κατὰ πόλεμον ἀρετήν, δύναμαι πόρρω ἅλλεσθαι, τοὺς Αἰακίδας ἐν τούτοις ὑμνῶν· ὑποσκαπτέτω

Ἢ σιδαρίταν ἐπαινῆσαι
Πόλεμον δεδόκηται, μακρά μοι
Αὐτόθεν ἅλμαθ' ὑποσκά-
πτοι τις· ἔχω γονάτων ἐλαφρὰν ὁρμάν.
Καὶ πέραν πόντοιο πάλλον-

τίς μοι πήδημα τῶν μεγάλων σημείων, ὥστε κούφως διὰ τῶν γονάτων ἐπὶ τὸ ἐξώτερον φέρεσθαι· οἱ ἀετοὶ οὐ μόνον τὰ περίγαια πέτονται, ἀλλὰ καὶ πελαγίζουσι· καὶ ἐγὼ οὖν ὡς ἀετὸς πελαγιῶ ἐν τοῖς ποιήμασιν». Π. Σ. — χερῶν βίαν] ἰσχὺν σώματος. — σιδαρίταν πόλεμον] «πόλεμον, ἐν ᾧ γίνεται χρῆσις σιδήρου». — εἰ δεδόκηται ἐπαινέσαι] «εἰ δέδοκται τοῖς ἀθλοθέταις». Ἐκ τῶν ἑπομένων γίνεται δῆλον, ὅτι παραβάλλει ἑαυτὸν πρὸς πένταθλον πηδῶντα μέγιστα ἁπάντων τῶν ἄλλων πηδήματα· τὸν δὲ ἔπαινον τῶν Αἰακιδῶν πρὸς τὸν ἀγῶνα τοῦ ἅλματος, ἢ τὸ στάδιον, ἐν ᾧ ἀγωνίζονται ἅλμα· τοὺς δὲ παραγγείλαντας αὐτῷ νὰ ποιήσῃ τὸν ὕμνον, πρὸς τοὺς ἀθλοθέτας. — μακρά μοι ἅλμαθ' ὑποσκάπτοι τις] «ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν πεντάθλων, οἷς σκάμματα σκάπτονται, ὅταν ἅλλωνται· ἐκείνων γὰρ κατὰ τὸν ἀγῶνα πηδώντων, ὑποσκάπτεται βόθρος ἑκάστου τὸ ἅλμα δεικνύς· φησὶν οὖν ὅτι βουλομένῳ μοι τοὺς Αἰακίδας ἐγκωμιάζειν ἤδη τις μακρὰ ὑποσκαπτέτω μοι ἅλματα, (ὥστε) νικῆσαι καθάπαξ τοὺς ἐναντιοῦσθαι μοι καὶ ἐγκωμιάζειν βουλομένους». Π. Σ. Ὁ Dissenius οὐ πάνυ καλῶς ἐνόησε τὸν Π. Σ. λέγων «jam clarius etiam perspicitur, quod Scholiastes tradidit de βόθρῳ post saltum fosso ad spatium emensum notandum, ab hoc loco alienum esse». Ὁ Π. Σ. τοῦτο βούλεται νὰ

στ. 37. δ' αὐτόθεν ἐν τοῖς χειρογρ. ἴσως, ὡς εἰκάζει Heynius δύναταί τις ἀντὶ τοῦ δ' νὰ γράψῃ γ'.

στ. 38. ἐλαφρόν· διόρθωσις ἕνεκα τοῦ μέτρου.

εἴπῃ, ὅτι «ἐν ᾧ μέλλουσιν οἱ πένταθλοι νὰ πηδήσωσι (καὶ οὐχὶ ἐν ᾧ πηδῶσιν), ὑποσκάπτονται βόθροι, ἤτοι ὑποσκάπτονται ὑποκοίλως τόποι τοσοῦτοι, ὅσοι εἰσὶ καὶ οἱ πένταθλοι, δεικνύοντες, ποῦ ἕκαστος θὰ πηδήσῃ». Ἐὰν δὲ ἐκληφθῇ ὁ Π. Σ. ὡς ἐξέλαβεν ὁ Dissenius, τότε ἀντιφάσκει πρὸς ἑαυτὸν προστιθέμενος «φησὶν οὖν, ὅτι βουλομένῳ μοι . . . ἅλματα». Ἅλματα λοιπόν, ἢ σκάμματα, ὡς καλεῖ ὁ Π. Σ. ἢ βόθροι ἐννοηθήτωσαν οὕτως· ἐν τῷ σταδίῳ ἐσκάπτετο ἑκάστῳ πεντάθλῳ τόπος τις κατὰ μικρὸν μὲν πλάτος μέγα δὲ μῆκος, ἵνα οἱ πόδες τοῦ πηδῶντος εὐδιακρίτως καταλείπωσιν ἴχνη καὶ τοῦ μέρους, ὅθεν ἤρξατο τὸ πήδημα, καὶ τοῦ μέρους, ὅπου ἐτελεύτησεν. Ἐπειδὴ δὲ οἱ ἐσκαμμένοι οὗτοι τόποι ἐγίνοντο ὀλίγον βαθύτεροι τοῦ ἐπιπέδου τοῦ σταδίου· διὰ τοῦτο ὁ Π. Σ. καλεῖ αὐτοὺς βόθρους. Τούτους λοιπὸν τοὺς τόπους καλεῖ ὁ ποιητὴς ἅλματα· προστίθησι δὲ καὶ τὸ μακρά, οὐχὶ ὅτι ἐγίνοντο οἱ βόθροι τοῖς μὲν τῶν πεντάθλων ἐπιμηκέστεροι, τοῖς δέ, βραχύτεροι, ἀλλὰ ποιητικῇ καταχρήσει, ἵνα δείξῃ, ὅτι αὐτὸς θὰ ὑπερβῇ τοὺς ἄλλους. Φαίνεται ἐξ ὅσων ἀναφέρουσι Ζηνόδοτος καὶ Σουΐδας ἐν τῇ παροιμίᾳ «ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα, ὑπὲρ τὰ μέτρα», ὅτι τὸ μῆκος τῶν σκαμμάτων ἦν πεντήκοντα ποδῶν. — αὐτόθεν] ἐξ αὐτῆς τῆς στιγμῆς, εὐθύς. — ὑποσκάπτοι] Πολλάκις παραλείπεται τὸ ἂν ὡς καὶ Ὀλ. Ι.' 22. — ἔχω . . . ὁρμάν] «οἱ πόδες μου εἰσὶν ἐλαφροί, ὥστε νὰ πηδήσω μακρὰ πηδήματα ἐν τῷ σταδίῳ τῶν ἐπαίνων τῶν Αἰακιδῶν». — ἐλαφρὰν] ἐφελκυσθὲν ἐκ τοῦ ὁρμάν· ἔστιν ἀντὶ τοῦ «ἐλαφρῶν» ἵνα συναφθῇ τῷ γονάτων. — καὶ πέραν . . . αἰετοὶ] Ἐν τῇ πρώτῃ ἀλληγορίᾳ παρέβαλε τὸ μέγεθος τῶν ἐπαίνων, καθ' ὃ νικᾷ τοὺς λοιποὺς ὁμοτέχνους, πρὸς τὸ μέγεθος τοῦ πηδήματος· ἐνταῦθα παραβάλλει τὸ ἐν τοῖς ἐπαίνοις ὕψος ἅμα καὶ μέγεθος πρὸς τὸ ὑψιπετὲς καὶ μακροπετὲς τοῦ ἀετοῦ.

τ' αἰετοί· πρόφρων δὲ κᾀκεί-
νοις ἄειδεν Παλίῳ
Μοισᾶν ὁ κάλλιστος χορός· ἐν δὲ μέσαις
Φόρμιγγ' Ἀπόλλων ἑπτάγλωσσον
Χρυσέῳ πλάκτρῳ διώκων,

Ἀ. β'. Κ. ιά.

Ἀγεῖτο παντοίων νόμων.
Αἱ δὲ πρώτιστον μὲν ὕμνησαν
Διὸς ἀρχόμεναι σεμνὰν Θέτιν,
Πηλέα θ', ὥς τέ νιν ἁβρὰ
Κρηθεῒς Ἱππολύτα δόλῳ πεδᾶσαι
Ἤθελε, ξυνᾶνα Μαγνή-
των σκοπὸν πείσαισ' ἀκοίταν
Ποικίλοις βουλεύμασι·
Ψεύσταν δέ ποιητὸν συνέπαξε λόγον,

— Στ. 40-42. Πρόφρων . . . χορός] Ἄρχεται λοιπὸν ἐντεῦθεν ὑμνῶν τοὺς Αἰακίδας. Χρῆται δὲ ἐν τῇ διηγήσει τῶν ἐπαίνων δυσὶ συνεκδοχαῖς· διότι οὔτε ἅπαντας τοὺς Αἰακίδας ἐπαινεῖ, ἀλλὰ μόνον τὸν Πηλέα· οὔτε ἁπάσας τὰς ἀρετὰς αὐτῶν, ἀλλὰ μόνον τὸν ὄλβον. — κᾀκείνοις] Τὸ καὶ ἢ ἔχει, ὥσπερ τινὲς νομίζουσι, ταύτην τὴν ἔμφασιν «καὶ ἐκείνοις, ὥσπερ καὶ ἄλλοις» (παράβ. πρὸς Πυθ. Γ.' 160 κ. ἑξῆς), ἤ, ὥσπερ ἄλλοι, συνδέεται ἡ παροῦσα πρότασις τῇ ἑπομένῃ διὰ τῶν «καὶ

στ. 41. ἀείδει ἐν τοῖς χειρογρ. ἐγὼ παρεδεξάμην τὴν διόρθωσιν ἄειδεν.

στ. 42. ἐν δὲ Μοίσαις ἡ κοινὴ τῶν χειρογρ. γραφή. Καλῶς ἔχει ἡ διόρθωσις ἐν δὲ μέσαις.

στ. 49. Κρηθηῒς ἡ κοινὴ γραφή· διωρθώθη δὲ οὐχὶ ἕνεκα τοῦ μέτρου· διότι καὶ ἡ θη συλλαβὴ ἑπομένου φωνήεντος δύναται νὰ θεωρηθῇ βραχεῖα· ἀλλὰ τὸ ὄνομά ἐστι παρὰ Πινδάρῳ σύνηθες Κρηθεΐς. — στ. 50. ξυνεῶνα ἐν ἑνὶ χειρογράφῳ.

— δε», ἀντὶ τῶν «καὶ — καὶ» ἢ «τὲ — καί». Ἡ δὲ δοτικὴ ἐκείνοις σημαίνει «πρὸς δόξαν ἐκείνων».— Παλίῳ] «ἐν τῷ Πηλίῳ ὄρει παρὰ Χείρωνι».

— Στ. 42-45. Ἐν δὲ μέσαις . . . νόμων] «ἐν αἷς Μούσαις ὁ Ἀπόλλων κιθάραν ἑπτάφωνον τῷ πλήκτρῳ κρούων ἐξῆρχε πάσης μελῳδίας, τουτέστι νόμων μελῳδικῶν» Π. Σ. — ἑπτάγλωσσον] «ἑπτάφωνον, ἢ ἑπτάχορδον· ἑπτὰ γὰρ οὐσῶν φωνῶν τῇ μουσικῇ· ἑπτὰ χορδὰς καὶ τῷ ὀργάνῳ τιθέασιν, ἄλλην ἄλλης μιᾷ φωνῇ παραλλαττούσης». Δούκας. — πλάκτρῳ διώκων] «ἀντὶ τοῦ συνάπτων (τὰς φωνὰς) τῷ πλήκτρῳ, κιθαρίζων τῷ πλήκτρῳ· διώκειν δέ φησιν αὐτὸν (τὸν Ἀπόλλωνα), τὸ τάχος ἐμφῆναι βουλόμενος τῆς πλήξεως» Π. Σ. — νόμων] «τρόπος φωνῆς, ἢ μᾶλλον μέλους ὁ νόμος, ὁ καθ᾽ ἡμᾶς ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ λεγόμενος ἦχος» Δούκας.

— Στ. 46-52. Αἱ δὲ πρώτιστον . . . βουλεύμασιν] «Αἱ Μοῦσαι, φησί, πρῶτον μὲν ὕμνησαν τὸν Δία, μετὰ δὲ τὸν Δία ὕμνησαν δευτέραν τὴν Θέτιν, ἔπειτα τρίτον τὸν Πηλέα, καὶ διηγήσαντο, ὅπως αὐτὸν ἡ ἁβρὰ Κρηθηῒς ἀνελεῖν ἐβουλήθη» Π. Σ. — πρώτιστον] σύναπτε τῷ Διὸς ἀρχόμεναι. «Τὸ προοίμιον οὖν ἀπὸ Διὸς ἐποιήσαντο· καὶ ἀλλαχοῦ (Νεμ. Β.' 1). Ὅθεν περ καὶ Ὁμηρίδαι, Διὸς ἐκ προοιμίου· καὶ Ἄρατος· Ἐκ Διὸς ἀρχώμεσθα» Π. Σ. — νὶν δόλῳ πεδᾶσαι ἤθελε] «ἤθελε νὰ δεσμεύσῃ αὐτὸν δόλῳ» (ὅρα τὰ εἰς Νεμ. Δ.' 92). — ξυνᾶνα πείσαισα ἀκοίταν] «πείσασα τὸν σύντροφον ὁμόκοιτον, ἤτοι τὸν σύζυγον»· περὶ τοῦ ξυνὰν, νᾶνος ὅρα λεξικόν. — σκοπὸν Μαγνήτων] «τὸν Ἄκαστον τῆς Μαγνησίας τὸν ἐπίσκοπον καὶ βασιλέα» Π. Σ. — ποικίλοις βουλεύμασι] «διαβολαῖς τεχνηέντως πλασθείσαις».

— Στ. 53-56. Ψεύσταν δὲ . . . ἔσκεν] «ποικίλοις λόγοις τὸν ἑαυτῆς ἄνδρα πείσασα ἡ Κρηθηῒς ἐπεβούλευσε τῷ Πηλεῖ· τὸ δὲ πλάσμα, ψεύστης ἦν λόγος, ὅτι

Ὣς ἄρα νυμφείας ἐπείρα
Κεῖνος ἐν λέκτροις Ἀκάστου
Ἐ. β΄. Κ. ιά.
Εὐνᾶς· τὸ δ' ἐναντίον ἔσκεν.
Πολλὰ γάρ μιν παντὶ θυμῷ
Παρφαμένα λιτάνευεν· τοῦ δὲ γ' ὀργὰν
Κνίζον αἰπεινοὶ λόγοι.
Εὐθὺς δ' ἀπανάνατο νύμφαν,
Ξεινίου πατρὸς χόλον
Δείσαις· ὁ δ' ἐφράσθη κατένευσέν τέ οἱ
Ὀρσινεφὴς ἐξ οὐρανοῦ
Ζεύς, ἀθανάτων βασιλεύς, ὥστ' ἐν τάχει
Ποντίαν χρυσαλακάτων τινὰ Νη-
ρεΐδων πράξειν ἄκοιτιν,

---

ἄρα ἐπειρᾶτο ὁ Πηλεὺς ἐπιβουλεῦσαι τῇ κοίτῃ τοῦ Ἀκάστου καὶ μοιχεῦσαι τὴν Κρηθηΐδα· ἦν δὲ τὸ ἐναντίον» Π. Σ. Ἡ διήγησις ἐξακολουθεῖ ὡς ἐκ τῶν Μουσῶν ᾀδομένη. — ποιητόν] ὃν αὐτὴ ἐποίησεν, ἔπλασεν. — — νυμφείας . . . εὐνᾶς] «ἐπείρα, ἐδοκίμαζεν αὐτὴν ἐν λέκτροις τῆς νυμφείας εὐνῆς τοῦ Ἀκάστου».

— Στ. 57-58. Πολλὰ γὰρ . . . λιτάνευεν] «Πολλὰ γὰρ αὐτὸν τὸν Πηλέα ἐκ μέσης ψυχῆς ἐλιτάνευε καὶ παραπείθειν ἐπεχείρει συνελθεῖν αὐτῇ» Π. Σ. — παντὶ θυμῷ] «ἐξ ὅλης ψυχῆς καὶ καρδίας». — παρφαμένα] οὐχὶ ἀόριστος μέσος, ἀλλ' ἐνεστώς.

---

στ. 56. ἐναντίον ἡ πρώτη συλλαβὴ ε μακρά ἐστι διὰ τὸ ἑπόμενον ὑγρόν.

στ. 58. τοῦ δὲ τ' ὀργάν· τοῖο δ' ὀργάν· τοῦ μὲν ὀργὰν διορθώσεις ἐξ εἰκασίας. Ἡ κοινὴ καὶ ἀρίστη γραφή ἐστιν, ἣν παρεδεξάμεθα ἐν τῷ κειμένῳ.

στ. 62. ὁ δ' εὖ φράσθη· ἐν δυσὶ χειρογρ.

— Στ. 58-59. τοῦ δὲ γ' ὀργὰν . . . λόγοι] «ὁ νοῦς· τούτου δὲ τὴν προαίρεσιν καὶ τὸν τρόπον ἔκνιζον καὶ ἐλύπουν οἱ ἄδικοι λόγοι» Π. Σ. — αἰπεινοί] «οἱ προσάντεις καὶ χαλεποί, κατὰ μεταφορὰν τὴν ἀπὸ τῶν ὑψηλῶν τόπων· προσάντεις οὖν εἰσι καὶ δυσπρόσιτοι οἱ ἀντίτυποι λόγοι» Π. Σ.

— Στ. 60-61. Εὐθὺς δ' . . . χόλον δείσαις] «παραχρῆμα δὲ ἀπηρνήσατο αὐτὴν εὐλαβηθεὶς τὴν τοῦ ξενίου Διὸς ὀργὴν» Π. Σ. — νύμφαν] νύμφη ἐκαλεῖτο οὐχὶ μόνον ἡ καθ' ἡμᾶς νύμφη (ἡ σύζυγος τοῦ ἀδελφοῦ), ἀλλὰ καὶ πᾶσα νέα γυνὴ ὕπανδρος οὖσα. — ξενίου πατρός] «ἢ καθόλου ἀκουστέον, ὡς Ὅμηρος (Ἰλιάδ. α. 544) Π α τ ὴ ρ ἀ ν δ ρ ῶ ν τ ε θ ε ῶ ν τ ε · ἢ ὅτι ὁ Πηλεὺς ἔκγονος ἦν Διός» Π. Σ. Τὸ δὲ ξ ε ν ί ο υ καλῶς ἐνταῦθα· διότι ὁ Πηλεὺς ἐξενίζετο παρ' Ἀκάστῳ καθαιρόμενος (ὅρα εἰς Νεμ. Δ.' 95).

— Στ. 62-67. Ὁ δ' ἐφράσθη . . . Ποσειδάωνα πείσαις] «ὁ δὲ Ζεὺς ἔγνω, καὶ ἀντὶ τῆς σωφροσύνης ἐπένευσεν αὐτῷ καὶ παρέσχεν, ὥστε λαβεῖν γυναῖκα τὴν Θέτιν πείσας σύγγαμβρον αὐτῷ γενέσθαι τὸν Ποσειδῶνα» Π. Σ. — ἐφράσθη ἐξ οὐρανοῦ] «παρετήρησεν, εἶδεν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ τὴν εὐσέβειαν καὶ σωφροσύνην τοῦ Πηλέως». — κατένευσέν οἱ ὥστε τινὰ Νηρεΐδων πράξειν ἄκοιτιν] ἡ τάξις «κατένευσεν ὥστε πράξειν οἱ ἄκοιτίν τινα Νηρεΐδων» ὑπέσχετο διὰ κατανεύσεως τῆς κεφαλῆς, ὅτι θὰ συμπράξῃ νὰ γίνῃ αὐτῷ σύζυγος μία τῶν Νηρεΐδων. Τὸ «ὥστε πράξειν» ἴσον τῷ καθ' ἡμᾶς «μὲ τὸν σκοπὸν νὰ πράξῃ». — γαμβρὸν . . . πείσαις] «πείσας εἰς τοῦτο τὸν γαμβρὸν τῶν Νηρεΐδων Ποσειδῶνα»· διότι ὁ Ποσειδῶν «ἔγημε τὴν Ἀμφιτρίτην» Π. Σ. καὶ αὕτη μὲν ἐστιν ἡ συνήθης ἐξήγησις· ἀλλὰ κρεῖσσόν ἐστι νὰ ἑρμηνεύσωμεν οὕτω. Ὁ Ποσειδῶν καὶ ὁ Ζεὺς ἠρῶντο τῆς Θέτιδος· ἦσαν ἄρα γαμβροὶ τῶν Νηρεΐδων, ἤτοι μέλλοντες γαμβροί. Ἡ Θέμις ἐν ἐκκλησίᾳ τῶν θεῶν συνε-

Σ. γ'. Κ. ιά.

Γαμβρὸν Ποσειδάωνα πεί-
σαις· ὃς Αἰγᾶθεν ποτὶ κλειτὰν
Θαμὰ νίσσεται Ἰσθμὸν Δωρίαν·
Ἔνθα μιν εὔφρονες ἶλαι
Σὺν καλάμοιο βοᾷ θεὸν δέκονται,
Καὶ σθένει γυίων ἐρίζον-
τι θρασεῖ. Πότμος δὲ κρίνει
Συγγενὴς ἔργων περὶ
Πάντων· τὺ δ' Αἰγίνᾳ θεᾶς, Εὐθύμενες,
Νίκας ἐν ἀγκώνεσσι πιτνῶν,

---

βούλευσεν αὐτοῖς νὰ ἀπόσχωνται τοῦ τοιούτου ἔρωτος (ὅρ. Ἰσθμ. Η'. 70 κ. ἑξῆς). Φαίνεται λοιπόν, ὅτι εἰς τὴν συμβουλὴν τῆς Θέμιδος πεισθεὶς πρῶτος ὁ Ζεὺς ἔπεισε καὶ τὸν Ποσειδῶνα. Ὅθεν τὸ «γαμβρὸν» σημαίνει «τὸν μέλλοντα γενήσεσθαι ἐπὶ τῇ Θέτιδι γαμβρὸν τῶν Νηρεΐδων. Προσέθηκε δὲ τὰς λέξεις ταύτας ὁ ποιητής, ἵνα παρασκευάσῃ διὰ τῶν ἑπομένων τὴν αὐτοῦ εἰς τὸν νικηφόρον ἐπάνοδον.

— Στ. 68-69. ὃς Αἰγᾶθεν . . . Δωρίαν] «Αἰγαὶ δὲ νῆσός ἐστι πρὸς τῇ Εὐβοίᾳ (οὐκ ὀρθῶς, ἀντὶ τοῦ «πόλις ἐστὶν ἐν Εὐβοίᾳ· ὅρα Στραβ. Η.' 386.) καὶ ἀπὸ ταύτης τὸ πέλαγος Αἰγαῖον προσαγορεύεται· ἀπὸ τῶν Αἰγῶν οὖν φησι τὸν Ποσειδῶνα συνεχῶς ἐπὶ τὸν Ἰσθμὸν πορεύεσθαι» Π. Σ. Δυνατὸν ὅμως νὰ λέγῃ ὁ Πίνδαρος «ἀπ' ἀμφοτέρων τῶν Αἰγῶν, τῶν τε ἐν Εὐβοίᾳ καὶ τῶν ἐν Ἀχαΐᾳ»· διότι ἐν ἀμφοτέραις ἐτιμᾶτο ὁ Ποσειδῶν. — Ἰσθμὸν] «Διὰ τί δὲ ὠνόμασε νῦν τὸν Ἰσθμόν; ὅτι ἦν οἰκεῖός τις τοῦ νικηφόρου Πυθέου Εὐθυμένης, ὃς ἐνίκησεν Ἴσθμια» Π. Σ.

— Στ. 70-74. ἔνθα μὶν . . . ἔργων περὶ πάντων] «ὅπου δὴ μάλιστα αἱ εὔφρονες τάξεις καὶ συστροφαὶ ὑποδέχονται αὐτόν, τὸν Ποσειδῶνα, μετὰ βοῆς αὐλῶν καὶ διαφιλονεικοῦσιν ἰσχὺν σωμάτων θρασεῖαν· τότε δὲ ἑκάστου δείκνυται καὶ διακρίνεται τὸ συγγενηθὲν θράσος ἐπὶ πάντων τῶν τελουμένων ἔργων» Π. Σ. — εὔφρονες ἶλαι] «αἱ τάξεις καὶ συστροφαὶ τῶν νέων αἱ ἐν τῷ χορῷ γινόμεναι· ὅθεν καὶ εἰλαπίναι, ὅπου αὐτὸν (τὸν θεὸν) αἱ ἶλαι τῶν κωμαζόντων μετὰ τὰς νίκας εὔφρονες οὖσαι, τουτέστιν εὐφραντικαί, ἐκδέχονται μετὰ μελῶν· ὅπου γὰρ κῶμος, ἐκεῖ ἐστιν εὐφροσύνη» Π. Σ. — σὺν καλάμοιο βοᾷ] ἴσον τῷ «χορεύουσαι» ὅρα Πυθ. ΙΒ.' 48, ὅπου οἱ δόνακές εἰσι Πιστοὶ χορευτᾶν μάρτυρες. — σθένει . . . θρασεῖ] «καὶ ὅπου ἐρίζουσι περὶ σθένους μελῶν σώματος, ᾧ ἐστιν ἡνωμένον καὶ τὸ θάρσος» ἤτοι «ἀγωνίζονται». — πότμος δὲ . . . περὶ πάντων] Παράλαβε καὶ ἐνταῦθα τὸ «ἔνθα» ἤτοι ἐν ᾧ Ἰσθμῷ. Ὅσοι νομίζουσιν, ὅτι τοῦτο ἐτέθη ὡς ἀξίωμα, δι' οὗ μεταβαίνει εἰς τοὺς ἐπαίνους τῶν συγγενῶν τοῦ νικηφόρου, οὗτοι ἄνευ αἰτίας χαλῶσι καὶ παραλύουσι τὴν στενὴν συνάφειαν τῶν ἐννοιῶν τοῦ ποιητοῦ. Ἀξίωμα λοιπὸν οὐκ ἔστιν· ἀλλὰ ὁ συγγενὴς πότμος κρίνει περὶ τῆς νίκης ἐν Ἰσθμῷ, ὡς οἱ Π. Σ. ἐκλαμβάνουσιν. — πότμος συγγενὴς] οὐχὶ ἁπλῶς «ἀρετὴ» ἢ «δύναμις σύμφυτος»· ἀλλὰ μοῖρα, ἥτις ἐπειδὴ εὐθὺς ἐν τῇ γεννήσει προσδιορίζει ἑκάστῳ τὸ μέλλον, διὰ τοῦτο καλεῖται ἐνταῦθα ποιητικῶς συγγενής. Ὅθεν ἴσον τῷ «πότμος εὐδαίμων, ἢ κακοδαίμων».

— Στ. 75-77. τὺ δ' Αἰγίνᾳ . . . ὕμνων] Καὶ ἐνταῦθα παραληπτέον τὸ «ἔνθα». Ἡ τάξις «καὶ ἔνθα (ἐν Ἰσθμῷ) τύ, Εὐθύμενες, Νίκας ἐν ἀγκώνεσσι πιτνῶν, ποικίλων Αἰγίνᾳ ἔψαυσας ὕμνων». Ὀρθότατα λέγει ὁ Π. Σ. ὅτι ὁ Εὐθυμένης ἐνίκησεν ἐν Ἰσθμῷ· ἡ δὲ συνέχεια τῶν ἐννοιῶν δείκνυσιν, ὅτι πυγμὴν καὶ παγκράτιον

Ποικίλων ἔψαυσας ὕμνων.
'Α. γ'. Κ. ιά.
Ἦτοι μεταΐξαντα καὶ
Νῦν τεὸς μάτρως ἀγάλλει κεί-
νου ὁμόσπορον ἔθνος Πυθέας.

---

ἐνίκησεν (ὅρα τὴν ἐπομένην Σημ.). Ἡ γνώμη τῶν δοξαζόντων, ὅτι ἐνίκησεν ἐν Αἰγίνῃ, ἐστὶν ὅλως ἀπαράδεκτος. — Αἰγίνᾳ] ἄπορόν μοί ἐστι, πῶς τινες τὸ «Αἰγίνᾳ» συνάπτουσι τῷ «πιτνῶν» — Νίκας . . . πιτνῶν] οὕτω καὶ ἐν 'Ισθμ. Β.' 39. ἀντὶ τοῦ νικήσας.

— Στ. 78-80. Ἦτοι μεταΐξαντα . . . Πυθέας] Τὸ χωρίον τοῦτο θεωρηθὲν ὑπὸ πολλῶν διεφθαρμένον ἔλαβε πολλὰς διορθώσεις· ἀλλὰ οὐδεμιᾶς ἔχει ἀνάγκην, εἰ μόνον ὀρθὴν ἀναπλήρωσιν καὶ ἐξήγησιν λάβει. Τὸν λόγον ἀποτείνει ὁ ποιητὴς καὶ ἐνταῦθα πρὸς τὸν Εὐθυμένη, ὃς ἦν συγγενὴς τοῦ Πυθέα ἔχων καὶ αὐτὸς πάππον πρὸς μητρὸς τὸν Θεμίστιον, ὅστις ἐνενικήκει πυγμὴν καὶ παγκράτιον· περὶ οὗ ὅρα ἐν τοῖς ἑπομένοις στ. 91. Ὁ δὲ νοῦς «Καὶ νῦν ὁ σός, ὦ Εὐθύμενες, ἐκ μητρὸς συγγενὴς Πυθέας νικήσας ἐν Νεμέᾳ (Ἁ Νεμέα μὲν ἄρηρεν) εὐφραίνει καὶ γεραίρει σε, ὅστις ἐζήλωσας καὶ ἐμιμήσω τὸν κοινὸν ἀμφοτέροις πάππον, ἤτοι ζηλώσας ἐκεῖνον ἐνίκησας καὶ πυγμὴν καὶ παγκράτιον»· ἡ δὲ σύνταξις καὶ ἀναπλήρωσίς ἐστιν. Ἦτοι καὶ νῦν σὲ μεταΐξαντα ἀγάλλει τεός, μάτρως Πυθέας, ὅς ἐστιν ὁμόσπορον ἔθνος ἐκεί-

---

στ. 78-80. Ἐν τῷ χωρίῳ τούτῳ αἱ λέξεις μεταΐξαντα καὶ κείνου καὶ Πυθέας ἔλαβον πλείστας ἐξ εἰκασίας διορθώσεις· διότι ἕκαστος τῶν ἑρμηνευτῶν ἀπαιτεῖ παρὰ τοῦ Πινδάρου γλῶσσαν πεζοῦ συγγραφέως καὶ οὐκ ἀποδέχεται οὔτε βραχυλογίας οὔτε ὑπερβατὰ οὔτε ἀναπληρώσεις, καὶ ὅλως οὐδὲν ἐκείνων, οἷς πρέπει νὰ ὑποτίθηται, ὅτι χρῆται ποιητής, ὃς αὐτὸς ὁμολογεῖ ('Ολ. Β'. 149-154), ὅτι ἡ γλῶσσα αὐτοῦ ἑρμηνέων δεῖται.

ν ο υ, ὃν μετήϊξας»· ἡ ἀντωνυμία σὲ ἀναπληροῦται εὐκόλως ἐκ τῆς τ ε ό ς· τὸ μ ε τ α ΐ ξ α ν τ α ἐτέθη ἄνευ ἀντικειμένου· διότι εὐκόλως ἀναπληροῦται ἐκ τῆς ἀντωνυμίας ἐ κ ε ί ν ο υ· ἡ πρότασις «ὃν μετήϊξας» διὰ τοῦτο πρέπει ἐξ ἀνάγκης νὰ ἀναπληρωθῇ, διότι τὸ μ ε τ α ΐ ξ α ν τ α ἐτέθη ἄνευ ἀντικειμένου. — μεταΐξαντα] «σὲ, ὅστις μετήϊξας, ἐζήλωσας, ἐμιμήθης». — τεὸς μάτρως] «ὁ ἐκ μητρὸς συγγενής σου». Ὅτι τὸ μάτρως, ἢ μήτρως ἔχει καὶ ταύτην τὴν σημασίαν παρὰ Πινδάρῳ, δῆλον ἐκ τοῦ Π. Σ. ὅστις λέγει «μήτρως ἢ ὁ τῆς μητρὸς ἀδελφὸς, ἢ ὁ κατὰ μητέρα συγγενής· χρῆται γὰρ οὕτως ὁ Πίνδαρος». Οὐ μόνον δὲ ὁ Πυθέας ἦν μάτρως τοῦ Εὐθυμένους, ἀλλὰ καὶ ὁ Εὐθυμένης ἦν μάτρως τοῦ Πυθέα· διότι ἀμφότεροι ἦσαν ἐκ δύο ἀδελφῶν, θυγατέρων τοῦ αὐτοῦ πατρὸς Θεμιστίου, ὡς λέξομεν κατωτέρω. — καὶ νῦν ἀγάλλει] «καὶ πρότερον σὺ ψαύσας ποικίλων ὕμνων ἤγαλες τὸν πάππον, ὃν μετήϊξας, ἐζήλωσας· καὶ νῦν σε ὁ σὸς μάτρως (μεταΐξας σὲ) ψαύων ὕμνων ἀγάλλει σε· ποιεῖ σε νὰ ἀγάλλησαι διὰ τὸ συγγενές. — κείνου ὁμόσπορον ἔθνος] «τὸ ἔθνος, τὸ γένος ἐκείνου, ὃν μετήϊξας, ἤτοι τοῦ πάππου, τὸ ὁμόσπορον, ὅπερ κατάγεται ἐκ τοῦ αὐτοῦ, ἐξ οὗ καὶ σὺ, ὦ Εὐθύμενες, σπόρου». Καλεῖ δὲ ὁμόσπορον ἔθνος τὸν Πυθέαν. — ἐκείνου] ἐκ τοῦ ὁ μ ό σ π ο ρ ο ν ἔ θ ν ο ς κατάδηλον γίνεται, ὅτι τὸ ἐ κ ε ί ν ο υ σημαίνει «τοῦ πάππου». Ὅτι δὲ ὁ Θεμίστιος ἦν πάππος καὶ τοῦ Εὐθυμένους, καταφαίνεται διὰ τῆς παραβολῆς πρὸς Ἰσθμ. ΣΤ.' 84-97. ὅπου ὁ Πυθέας καὶ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Φυλακίδας καὶ ὁ Εὐθυμένης ὀ ρ θ ώ σ α ν τ ε ς τ ὸ ν ο ἶ κ ο ν Θ ε μ ι σ τ ί ο υ καὶ ὄντες ἀ γ λ α ο ὶ π α ῖ δ έ ς τ ε κ α ὶ μ ά τ ρ ω ε ς εἶχον πάππον τὸν Θεμίστιον ἐκ μητέρων. Κακῶς ἄρα δοξάζουσιν οἱ ἐξηγηταὶ οἱ λέγοντες τὸν Εὐθυμένη μητράδελφον τοῦ Πυθέα. — ἔθνος] σαφὲς, ὅτι ἐτέθη ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ «γένος».

Ἁ Νεμέα μὲν ἄρηρεν,
Μεὶς τ᾽ ἐπιχώριος, ὃν φίλησ᾽ Ἀπόλλων.
Ἅλικας δ᾽ ἐλθόντας οἴκοι
Τε κράτει Νίσου τ᾽ ἐν εὐαγ-
κεῖ λόφῳ· χαίρω δ᾽, ὅτι
Ἐσλοῖσι μάρναται πέρι πᾶσα πόλις.
Ἴσθι, γλυκεῖάν τοι Μενάνδρου
Σὺν τύχᾳ μόχθων ἀμοιβὰν

— Στ. 81-82. Ἁ Νεμέα . . . Ἀπόλλων] Ἐξακολουθεῖ νὰ ἀποτείνηται πρὸς τὸν Εὐθυμένη μέχρι τοῦ στ. 85. Εἰπὼν ὅτι ὁ Πυθέας ἀγάλλει τὸν Εὐθυμένη, ἐπιφέρει ἤδη καὶ τὸ αἴτιον, δι᾽ ὃ ἀγάλλει αὐτόν. — ἁ Νεμέα μὲν ἄρηρεν] «Σοὶ μέν, ὦ Εὐθύμενες, ἥρμοσται πρὸς μίμησιν τοῦ πάππου ὁ Ἴσθμιος ἀγών, Πυθέᾳ δὲ πρὸς μίμησιν σοῦ ὁ ἐν Νεμέᾳ ἀγών». — μεὶς . . . Ἀπόλλων] «ὁμοίως ἥρμοσται τῷ Πυθέᾳ καὶ ὁ Δελφίνιος μήν, καθ᾽ ὃν ἠγωνίσατο τὸν εἰς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος ἀγῶνα, τὰ Ὑδροφόρια». — μεὶς ἐπιχώριος] μείς, Αἰολικῶς ἀντὶ τοῦ μήν, μηνός· «ὁ πάτριος παρ᾽ Αἰγινήταις μὴν Δελφίνιος καλούμενος, ὃν ὁ Ἀπόλλων ἐφίλησεν, ἐν ᾧ θύουσιν Αἰγινῆται Ἀπόλλωνι οἰκιστῇ καὶ δωματίτῃ, καθ᾽ ἅ φησι Πυθαίνετος· καὶ καθ᾽ ὃν τελεῖται Ἀπόλλωνος ἀγὼν Ὑδροφόρια καλούμενος» Π. Σ.

— Στ. 83-85. ἅλικας . . . λόφῳ] «ὁμήλικας γὰρ ἀγωνισαμένους πρὸς αὐτὸν ἔν τε τῇ πατρίδι κατὰ τὸν ἀγῶνα τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ ἐν Μεγάροις ἐνίκα». — ἐλθόντας] εἰς τοὺς ἀγῶνας, ἵνα ἀγωνίσωνται. — οἴκοι] συναπτέον οὐχὶ τῷ ἐλθόντας, ἀλλὰ τῷ ἐκράτει.

στ. 81. μὶν ἐξ εἰκασίας.

στ. 84. κρατεῖ ἡ κοινὴ γραφή· ἡ δὲ γραφὴ κράτει ἐκ διορθώσεως Heynii.

— ἐν εὐαγκεῖ λόφῳ Νίσου] ἐν Μεγάροις. Ἴσως κατὰ τοὺς ἀγῶνας τοὺς αὐτόθι εἰς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος τελουμένους, τὰ καλούμενα Πύθια (ὅρα περὶ τῶν ἐν Μεγάροις ἀγώνων εἰς Ὀλ. Ζ.' 157-159). Εὐαγκὴς λόφος ἐστὶ λόφος εὖ κείμενος ἐν κοιλάσιν. «Νίσος δὲ βασιλεὺς Μεγάρων» Π. Σ.

— Στ. 85-86. χαίρω . . . πόλις] Ἐμπεσὼν εἰς τοὺς ἀγῶνας τοὺς ἐν Αἰγίνῃ ἐν ἐπιχωρίῳ μηνὶ τελουμένους, λαμβάνει ἐκ τούτου ἀφορμὴν νὰ πλέξῃ ἐν ὀλιγίσταις λέξεσι μέγαν ἔπαινον καὶ εἰς ἅπασαν τὴν πόλιν Αἴγιναν, ὅτι πολλὴν σπουδὴν ποιεῖται περὶ τὰ καλά. — μάρναται περὶ ἐσλοῖσι]. οὔτε τὸ μάρναται ἐνταῦθα σημαίνει κυριολεκτικῶς «ἀγωνίζεσθαι ἐν ἀγῶσι» οὔτε τὸ περὶ ἐσλοῖς σημαίνει «περὶ βραβείων νίκης»· ἀλλὰ τὸ μὲν μάρναται σημαίνει «διὰ πάσης φιλοτιμίας καὶ δαπάνης καὶ κόπου ἀγωνίζεται, ὡς τέθειται καὶ ἐν Ὀλ. Ε.' 35. τὸ δὲ περὶ ἐσλοῖς σημαίνει «περὶ τῆς ἐκτελέσεως ἀγαθῶν ἔργων»· τοιαῦτα δὲ ἔργα εἰσὶν αἱ δημόσιαι θυσίαι καὶ ἑορταὶ καὶ ἀγῶνες, ἡ περὶ τὸ δίκαιον σπουδὴ τῶν πολιτῶν, τὸ πρὸς τοὺς ξένους σέβας· ἃ ἀγαθὰ τῆς πόλεως ταύτης περιγράφει μὲν ἐν Πυθ. Η.' 30-39. Ὀλ. Η.' 28-36. Πυθ. Η.' 30-39. καὶ ἀλλαχοῦ· ἐνταῦθα δὲ συμπεριλαμβάνει ἐν μόνῃ τῇ λέξει ἐσλοῖς. — πᾶσα πόλις] «οὐ μόνον ἕκαστος ἰδίᾳ, ἀλλὰ καὶ κοινῇ πᾶσα ἡ πόλις».

— Στ. 87-89. Ἴσθι . . . ἀμοιβὰν ἐπαύρεο] «γίγνωσκε, ὅτι γλυκεῖαν ἀμοιβὴν ἐκαρπώσω τῶν πόνων ἐκ τῆς νίκης σὺν τῇ Μενάνδρου παρουσίᾳ» Π. Σ. Ἀποτείνεται νῦν πρὸς τὸν Πυθέαν. — ἴσθι, ἐπαύρεο] «λείπεται τὸ ὅτι» Π. Σ. — γλυκεῖαν ἀμοιβὴν μόχθων] «τὴν νίκην». — σὺν τύχᾳ Μενάνδρου] «εὐτυχήσας νὰ ἔχῃς ἀλείπτην τὸν Μένανδρον». Λέγων τοῦτο ὁ ποιητὴς οὐκ ἀφαιρεῖται τὴν ἐπὶ τῇ νίκῃ δόξαν τοῦ Πυθέα· διότι εἶχε μὲν ὁ Πυθέας φύσιν νὰ νικᾷ· ἀλλ' ἡ φύσις μόνη

'Ε. γ'. Κ. ιά.

'Επαύρεο· χρὴ δ' ἀπ' 'Αθανᾶν
Τέκτον' ἀθληταῖσιν ἔμμεν.
Εἰ δὲ Θεμίστιον ἵκεις, ὥστ' ἀείδειν,
Μηκέτι ῥίγει· δίδου
Φωνάν, ἀνὰ δ' ἱστία τεῖνον
Πρὸς ζυγὸν καρχασίου,
Πύκταν τέ νιν καὶ παγκρατίου φθέγξαι ἑ-
λεῖν 'Επιδαύρῳ διπλόαν

---

ἄνευ μαθήσεως προσφυοῦς· οὐδὲν κατορθοῖ· τοιαύτην δὲ προσφυᾶ μάθησιν οὐ παντὸς διδασκάλου ἐστὶ νὰ διδάξῃ· διὸ εὐτυχής ἐστιν ὁ Πυθέας τυχὼν ἀλείπτου τοῦ Μενάνδρου. «Μένανδρος 'Αθηναῖος, ἀλείπτης Πυθέου» Π. Σ.

— Στ. 89-90. χρὴ δ' ἀπ' . . . ἔμμεν] «χρὴ δ' ἀπ' 'Αθηνῶν τοὺς ἐπιστάτας εἶναι τῶν ἀθλητῶν. Ἴσως ὁ Πίνδαρος οὐκ ἀργῶς μέμνηται τῶν 'Αθηνῶν, ἀλλὰ ἐπειδὴ πρότερον ὁ Θησεὺς 'Αθηναῖος ὢν εὗρε παγκράτιον ἄνευ μυρμήκων (ὅρα λεξικόν)· ἡνίκα γὰρ ἐν τῷ Λαβυρίνθῳ ἐξησθένει πρὸς τὴν ἰσχὺν τοῦ Μινωταύρου, παγκρατίῳ αὐτὸν διαπαλαίων περιγέγονεν· οὐ γὰρ εἶχε μάχαιραν· καὶ οὕτως ἐνομίσθη εὑρετὴς τῆς πυγμῆς· ἢ ἐπειδή, ὥς φασιν, ἐν 'Αθήναις εὕρητο ἡ παλαιστρικὴ ὑπὸ Φόρβαντος τοῦ παιδοτρίβου Θησέως. Φερεκύδης δὲ ἡνίοχον τὸν Φόρβαντά φησι Θησέως, σὺν ᾧ καὶ τὴν 'Αμαζόνα ἁρπάζει· καὶ Πολέμων δὲ ἱστορεῖ πάλην εὑρηκέναι Φόρβαντα 'Αθηναῖον· ὅτι δὲ Θησεὺς παρ' 'Αθηνᾶς ἔμαθε τὴν πάλην, Ἴστρος ἱστορεῖ» Π. Σ.

— Στ. 91. Εἰ δὲ . . . ἀείδειν] 'Αποτείνει τὸν λόγον πρὸς ἑαυτόν· «εἰ δὲ βούλει, φησίν, καὶ ἦλθες

---

στ. 95. πύκτα τε (ἀντὶ πύκτου) ἐξ Aldina ἐκδόσεως· ἴσως ἐστὶ γλώσσημα.

ὑμνεῖν τὸν Θεμίστιον» Π. Σ. — ἵκεις, ὥστ' ἀείδειν] τὸ σύνηθες «ἵκεις ᾀδόμενος».

— Στ. 92. μηκέτι . . . δίδου φωνὰν] «μηκέτι εὐλαβούμενος, φησί, φθέγγου, μηδὲ ὡς ὑπὸ ῥίγους συνεχόμενος, ἀντὶ τοῦ μηδεμίαν εὐλάβειαν ἔχων, θαύμαζε, ὡς καὶ μεγαλοφώνως βοᾶν» Π. Σ.

— Στ. 93-94. ἀνὰ δ' ἱστία . . . καρχασίου] «θαύμαζε αὐτὸν οὕτω μεγαλοφώνως καὶ θαῤῥούντως, ὥσπερ οἱ πλέοντες ἐπὶ πνεύματος οὐρίου εἰς ἄκρον τὸ καρχήσιον ἀνατείνουσι τῆς κεραίας» Π. Σ. — ζυγὸν καρχασίου] «ζυγὸν καρχησίου λέγει τὴν σύνθεσιν καὶ τὸ ἄκρον τοῦ καρχησίου, περιφραστικῶς δὲ αὐτὸ τὸ καρχήσιον, ἐν ᾧ τὸν ἱμάντα ἐνείρουσιν». Π. Σ.

— Στ. 95-99. «φθέγξαι δὲ καὶ πυκτικὴν αὐτὸν καὶ παγκράτιον νενικηκέναι ἐν Ἐπιδαύρῳ διπλῆς ἀρετῆς κτησάμενον δόξαν· καὶ φθέγξαι κομίζειν αὐτὸν Αἰγίνῃ φαιδρὰ τὰ ἄνθη τῶν στεφάνων μετὰ τῶν Χαρίτων ἐν τῷ Ἡρῴῳ τοῦ Αἰακοῦ» Π. Σ. — Πύκταν νιν φθέγξαι ἑλεῖν νικῶντ' ἀρετὰν] ἡ Σύνταξις «φθέγξαι νικῶντά νιν πύκτην ἑλεῖν ἀρετήν»· ἤτοι βόησον μεγαλοφώνως, ὅτι αὐτὸς (ὁ Θεμίστιος) νικῶν ὡς πύκτης ἔλαβεν ἀρετὴν, ἤτοι δόξαν ἀρετῆς, στέφανον. — πύκταν τε καὶ παγκρατίου] ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν «πύκταν τε καὶ παγκρατιαστήν» τῇ ἐννοίᾳ «νικῶν ὡς πύκτης καὶ παγκρατιαστὴς εἷλεν ἀρετήν», ἢ ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν «πυκτικῆς τε καὶ παγκρατίου» τῇ ἐννοίᾳ «νικῶν εἷλεν ἀρετὴν πυκτικῆς καὶ παγκρατίου», ἀντὶ λέγω τούτων ἔτρεψε ποιητικῶς τὴν σύνταξιν καὶ τὸ μὲν πρῶτον συνῆψε τῷ ν ι ν (πύκτην νιν), τὸ δὲ δεύτερον ἐξήρτησεν ἐκ τοῦ ἀ ρ ε τ ὴ ν (ἀρετὴν παγκρατίου). — Ἐπιδαύρῳ] «ἐν Ἐπιδαύρῳ Ἀσκληπιοῦ ἱερὸς ἀγὼν ἄγεται» Π. Σ. — διπλόαν ἀρετὰν] διπλῆν ἀρετήν· ἤτοι δόξαν διπλῆς ἀρετῆς «ὡς διττὰ Ἀσκληπιεῖα νενικηκότος αὐτοῦ, ἢ ὡς δύο στεφάνους εἰληφότος ἐνὶ ἀγῶνι πυγμῆς καὶ παγκρατίου» Π. Σ. Τοὺς δύο

Νικῶντ' ἀρετάν· προθύροισιν δ' Αἰακοῦ
Ἄνθεα ποιάεντα φέρειν στεφανώ-
μματα, σὺν ξανθαῖς Χάρισσιν.

---

ἀγῶνας τὸν μὲν πυγμῆς, τὸν δὲ παγκρατίου ὁ Π. Σ. θεωρεῖ ἕνα ἀγῶνα, ὡς ἐνὶ χρόνῳ (ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ) γεγονότα, ἵνα τὸ σχῆμα ᾖ ἀντιθέσεως «εἷς ἀγὼν — διπλῆ νίκη». Ἐάν τις βουληθῇ νὰ ἐξαγάγῃ ἔννοιαν τοιαύτην «πυγμῆς τε διπλῆν ἀρετὴν καὶ παγκρατίου διπλῆν ἀρετὴν ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ (ἐν Ἐπιδαύρῳ), ἤτοι τέσσαρας νίκας, οὐκ ὀρθῶς ποιήσει. — προθύροισιν Αἰακοῦ] «ὡς ἐν Αἰγίνῃ ἐν τῷ τεμένει τοῦ Αἰακοῦ ἐπὶ τῶν προπύλων ἀνακειμένων τῶν ἐξ Ἐπιδαύρου διπλῶν στεφάνων τοῦ Θεμιστίου» Π. Σ. — σὺν Χάρισσιν] «ἀφιέρου τοὺς στεφάνους τῷ ἥρῳῳ τοῦ Αἰακοῦ μετὰ πομπῆς, παρασχουσῶν τάς τε νίκας καὶ τὴν πομπὴν τῶν Χαρίτων, αἳ πάντα τὰ τερπνὰ καὶ ἡδέα, ὡς πολλάκις εἴρηται, παρέχουσιν.

---

## ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ.

Οὐκ εἰμὶ ἀνδριαντοποιός, ὥστε νὰ ἐργάζωμαι ἀγάλματα, ἵνα ἀναπαύωνται ἐπὶ μιᾶς μόνης βαθμίδος, ἐφ' ἧς ἑστήκασιν, (ἀλλὰ ποιητὴς ᾠδῶν)· ἐπὶ πάσης λοιπὸν ὁλκάδος καὶ παντὸς ἀκάτου πορεύου, γλυκεῖα ᾠδή, ἀπ' Αἰγίνης πανταχοῖ ἀγγέλλουσα, ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ Λάμπωνος ὁ εὐρυσθενὴς Πυθέας ἐνίκησεν ἐν Νεμέᾳ στέφανον παγκρατίου, οὔπω φαίνων τῇ γένυϊ τὴν ἁπαλὴν ὥραν τὴν μητέρα τοῦ ξανθοῦ ἰούλου· τοὺς δὲ πολεμιστὰς ἥρωας τοὺς

ἐκ Κρόνου καὶ Διὸς καὶ ἀπὸ τῶν καλλίστων Νηρηΐδων γεννηθέντας Αἰακίδας αὐτούς τε ἐγέραρε καὶ τὴν μητρόπολιν αὐτῶν, τὴν φίλην τοῖς ξένοις γῆν· ἥν ποτε κατέστησαν εὔανδρόν τε καὶ τὰ ναυτικὰ ἔνδοξον· καὶ στάντες παρὰ τὸν βωμὸν τοῦ Ἑλληνίου πατρὸς ἔτειναν εἰς τὸν αἰθέρα τὰς χεῖρας οἱ περικλεεῖς υἱοὶ τῆς Ἐνδαΐδος ὁμοῦ καὶ ὁ ἄρχων ἰσχυρὸς Φῶκος, ὃν ἐγέννησεν ἡ θεὰ Ψαμάθεια παρὰ τοῖς αἰγιαλοῖς τῆς θαλάσσης. Αἰδοῦμαι νὰ εἴπω μέγα τι καὶ οὐ δικαίως τετολμημένον. Ὅθεν, πῶς ἔλιπον ἄνδρες ἄλκιμοι τὴν εὐκλεᾶ νῆσον, καὶ τίς δαίμων τοιούτων ἀνδρῶν ἀποπλανήσας τὰς φρένας ἤλασεν εἰς τοῦτο, ταῦτα ἀποσιωπήσω· διότι οὐ πᾶσα βεβαία ἀλήθεια φανερὰ γενομένη ἐστὶν ὠφέλιμος· τὸ δὲ νοῆσαι, ὅτι καὶ τὸ σιγᾶν τὴν ἀλήθειάν ἐστι πολλάκις ὠφελιμώτερον, σοφωτάτων ἀνδρῶν ἔργον ἐστίν· οἱ δὲ δέδοκται τῷ νικηφόρῳ νὰ ἐπαινέσω ἢ ἰσχὺν χειρῶν ἢ σιδηρίτην πόλεμον, μακρὰ ἅλματα εὐθὺς δύναται νὰ ὑποσκάπτῃ ἐμοί τις· διότι ἔχω ταχύτητα ἐλαφρῶν γονάτων· καὶ οἱ ἀετοὶ πέραν πόντου πέτονται. Πρόφρων λοιπὸν καὶ ἐκείνοις ἐν Πηλίῳ καὶ ὁ κάλλιστος χορὸς τῶν Μουσῶν ᾖδε, καὶ ὁ Ἀπόλλων ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν κρούων τῷ χρυσῷ πλήκτρῳ τὴν ἑπτάφωνον κιθάραν ἐξῆρχε παντοίων μελῶν· αἱ δὲ Μοῦσαι πρώτιστον μὲν ἀπὸ Διὸς ἤρξαντο, εἶτα δὲ ὕμνησαν τὴν σεμνὴν Θέτιν καὶ τὸν Πηλέα, καὶ διηγήσαντο, πῶς ἡ ἁβρὰ Κρηθεῒς Ἱππολύτη ἤθελε νὰ δεσμεύσῃ αὐτὸν δόλῳ,

πείσασα τὸν βασιλέα τῶν Μαγνήτων τὸν ἑαυτῇ σύντροφον ὁμόκοιτον ἐντέχνοις διαβολαῖς· ψευδῆ δηλονότι πλαστὸν λόγον συνέπλεξεν, ὅτι ἄρα ἐκεῖνος ἐπειρᾶτο τῆς νυμφείας ἐν τοῖς λέκτροις εὐνῆς τοῦ Ἀκάστου· ἦν δὲ τοὐναντίον· διότι πολλὰ αὐτὸν παραπείθουσα ἐξ ὅλης ψυχῆς ἐλιτάνευεν· ἐκείνου δὲ τὴν καρδίαν ἔκνιζον οἱ χαλεποὶ λόγοι· εὐθὺς λοιπὸν ἀπηρνήσατο τὰς προτάσεις τῆς νύμφης, φοβηθεὶς τὴν ὀργὴν τοῦ ξενίου Διός. Ὁ δὲ ὀρσινεφὴς Ζεὺς ὁ βασιλεὺς τῶν ἀθανάτων ἔγνω καὶ κατένευσεν αὐτῷ ἐξ οὐρανοῦ, ἵνα ἐν τάχει παράσχῃ ἄκοιτιν ποντίαν τινὰ τῶν χρυσηλακάτων Νηρηΐδων, πείσας τὸν γαμβρὸν αὐτῶν Ποσειδῶνα· ὃς ἀπὸ τῶν Αἰγῶν συνεχῶς πρὸς τὸν ἔνδοξον Ἰσθμὸν τῶν Δωριέων πορεύεται· ὅπου τὸν θεὸν αὐτὸν εὔφρονες τάξεις (χορευτῶν) ὑποδέχονται μετὰ βοῆς αὐλῶν, καὶ γίνεται ἔρις περὶ τολμηρᾶς ἰσχύος μελῶν. Ἡ δὲ συγγενὴς μοῖρα κρίνει περὶ ἁπάντων τῶν ἐκεῖ τελουμένων ἔργων· καὶ ὅπου σύ, ὦ Εὐθύμενες, πεσὼν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς θεᾶς Νίκης ἤκουσας ποικίλων ὕμνων ἐν Αἰγίνῃ· σὲ δὲ νῦν ζηλώσαντα ἀγάλλει ὁ σὸς ἐκ μητρὸς συγγενής, ὁ Πυθέας, τὸ ὁμόσπορόν σοι γένος ἐκείνου, ὃν ἐζήλωσας· ἐκείνῳ ὅμως ἤρεσεν ἡ Νεμέα καὶ ὁ ἐγχώριος μήν, ὃν ἐφίλησεν Ἀπόλλων· τοὺς δὲ ὁμήλικας τοὺς ἀγωνισαμένους πρὸς αὐτὸν καὶ ἐν τῇ πατρίδι ἐνίκησε καὶ ἐν τῷ μεταξὺ κοιλάδων εὖ κειμένῳ λόφῳ τοῦ Νίσου. Χαίρω δέ, ὅτι καὶ πᾶσα ἡ πόλις ἐρίζει περὶ τῶν καλῶν. Γίνωσκε,

ὦ Πυθέα, ὅτι ἀπέλαυσας γλυκείας ἀμοιβῆς τῶν μόχθων εὐμοιρήσας (τῆς διδασκαλίας) τοῦ Μενάνδρου· πρέπει λοιπὸν νὰ ἔχωσιν οἱ ἀθληταὶ διδάσκαλον ἀπ' Ἀθηνῶν. Εἰ δὲ ἀφίκου, ὦ θυμὲ, εἰς τὸ ᾄδειν Θεμίστιον, μὴ νῦν ῥιγῇς· ἔκβαλε φωνὴν, ἀναπέτασον τὰ ἱστία πρὸς τὸν ζυγὸν τοῦ καρχησίου, βόησον, ὅτι αὐτὸς νικῶν ἐν Ἐπιδαύρῳ καὶ πύκτης καὶ παγκρατιαστὴς ἔλαβε διπλῆς ἀρετῆς δόξαν, τὰ δὲ θαλερὰ ἄνθη τῶν στεφάνων κομίσας ἀνέθηκεν ἐπὶ τῶν προπύλων τοῦ Αἰακοῦ, σὺν τῇ βοηθείᾳ τῶν ξανθῶν Χαρίτων.

# ΝΕΜΕΑ

## ΕΙΔΟΣ ΣΤ΄.

# ΑΛΚΙΜΙΔῌ ΑΙΓΙΝΗΤῌ

## ΠΑΙΔΙ ΠΑΛΑΙΣΤῌ.

Μέτρα κατὰ τοὺς Π. Σ. τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς καὶ ἐπῳδοῦ τοῦ εἴδους.

---

Ἡ στροφὴ καὶ ἀντίστροφος συνίσταται ἐκ κώλων δέκα καὶ τριῶν.

Κῶλον 1. – ⊥ – ⊥ | – ⊥ ⏑ ⏑ ⊥ Ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον χοριαμβικὸν καλούμενον διὰ τὸ ἅπαντας τοὺς πόδας πλὴν τῆς κατακλεῖδος σπονδείους εἶναι.

» 2. ⏑ ⊥ ⏑ ⏒́ | – Ἰαμβικὸν πενθημιμερές.

» 3. ⊥ ⏑ ⊥ ⏑ | ⏒́ Τροχαϊκὸν μονόμετρον ὑπερκατάληκτον.

» 4. ⏑ – – ⏑ | – ⏑ – ⏑ | ⏑ – Ἀντισπαστικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον· τοῦ δευτέρου ἀντισπάστου μεταβαλόντος κατὰ τὴν αὑτοῦ φύσιν τὸν πρότερον δισύλλαβον εἰς τροχαῖον.

» 5. ⏒́ ⏑ ⊥ ⏑ ⏑ | ⊥ ⏑ Τροχαϊκὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον.

» 6. ⏑ ⏑ ⊥ ⏑ ⏑ ⊥ | ⏑ ⏑ ⊥ ⏑ ⏑ ⊥ | Δίμετρον ἀναπαιστικὸν ἀκατάληκτον.

» 7. ⏑ ⏑ ⊥ ⏑ ⏑ ⊥ | ⏑ ⏑ ⊥ ⏑ ⏑ ⊥ | Τὸ αὐτό.

» 8. – – – ⏑ | – ⏑ ⏑ – Ἐπιχοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον προηγουμένης τοῦ χοριάμβου συζυγίας ἀντισπαστικῆς, ἧς ὁ πρότερος δισύλλαβος ἐτράπη εἰς σπονδεῖον· διότι τοῦ ἀντισπάστου ὁ

Κῶλον 8. πρῶτος δισύλλαβος τρέπεται καὶ εἰς τοὺς τέσσάρας δισυλλάβους πόδας.

„ 9. ⊥ ⏑ ⏑ ⊥ ⏑ ⏑ ⊥ Δακτυλικὸν πενθημιμερές.

„ 10. ⊥ ⏑ ⏑ ⊥ ⏑ ⏑ ⊥ Τὸ αὐτό.

„ 11. – – ⏑ ⏑ | – ⏑ ⏑ – Προσοδιακὸν ἐξ Ἰωνικοῦ ἀπὸ μείζονος καὶ χοριάμβου.

„ 12. – ⏑ – – ⏑ | ⏓ ⏓ – Ἀντισπαστικὸν δίμετρον καταληκτικόν· τοῦ πρώτου ἀντισπάστου ὁ δισύλλαβος τρέπεται εἰς τροχαῖον ἢ σπονδεῖον· τοῦ δὲ δευτέρου, τοῦ καταληκτικοῦ εἰς σπονδεῖον ἢ εἰς πυῤῥίχιον.

„ 13. ⏓ ⏓ – – ⏑ | ⏑ – ⏑ ⏑ – | ⏑ – Ἀντισπαστικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον· διαφέρει δὲ τοῦ Φαλαικείου, καθ᾽ ὅσον ἐκεῖνό ἐστι τρίμετρον καταληκτικόν.

## Περὶ τῆς Ἐπῳδοῦ.

Ἑκάστη ἐπῳδὸς ἐκ κώλων ἕνδεκα.

Κῶλον 1. ⊥ ⏑ ⏑ ⊥ | ⊥ ⏑ ⏑ ⊥ Χοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον.

„ 2. ⏑ ⏑ ⏓ ⏑ ⏕ | – Ἰαμβικὸν πενθημιμερές.

„ 3. – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ Δακτυλικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ ἀντιστοιχοῦν κῶλον τῆς β΄. ἐπῳδοῦ ἴσως ἐστὶν Αἰολικόν, ἐν ᾧ ἡ λέξις ἑσπέριος ἀναγνωστέα ὡς τρισύλλαβος, τῶν συλλαβῶν ιος ἀντὶ μιᾶς ἐκφωνουμένης.

„ 4. – – ⏑ ⏑ | – ⏑ ⏑ – Ἐξ Ἰωνικῆς καὶ χοριαμβικῆς συζυγίας, ὅπερ ἐστὶ προσοδιακόν.

» 5. ⏑ ⏑ – – | ⏑ ⏑ – Ἰωνικὸν ἀπ᾽ ἐλάσσονος δίμετρον καταληκτικόν.

„ 6. – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ Δακτυλικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον.

» 7. – – ⏑ ⏑ | – – Ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος βραχυκατάληκτον.

Κῶλον 8. ⏑ ⏑́ — ⏑ ⏑ ‥ | ⏑ ⏑́ — ⏑ ⏑ Ἀναπαιστικὸν δίμετρον καταληκτικόν.

„ 9. ⏑ —́ ⏑ —́ | — —́ — —́ Ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον· ὁ δεύτερος ποῦς τῆς δευτέρας συζυγίας ἐστὶ σπονδεῖος, ὡς τὸ τρίμετρον χοριαμβικόν.

„ 10. ⏑ ⏒ — ⏑ | ⏓ — ⏑ , ⏑ — Ἀντισπαστικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον.

„ 11. ⏑ ⏑ —́ ⏑ ⏑ —́ Ἀναπαιστικὸν μονόμετρον.

---

## ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΕΙΔΟΥΣ.

Ἐν τῷ προοιμίῳ (ἀπὸ στ. 1-13) λέγει, ὅτι ἕτερόν ἐστι τὸ γένος τῶν θεῶν καὶ ἕτερον τὸ τῶν ἀνθρώπων· ἐγεννήθησαν ὅμως ἀμφότερα ἐκ μιᾶς μητρὸς τῆς Γῆς· διὰ τοῦτο ἄρα καίτοι τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων διαφέρει τοῦ τῶν θεῶν, ἔχει ὅμως καὶ ὁμοιότητάς τινας. Ἐπειδὴ δὲ ἐγεννήθη ἐκ τῆς Γῆς· διὰ τοῦτο ἔχει καὶ πρὸς τὴν Γῆν ὁμοιότητας. Ὅτι δὲ (ἀπὸ στ. 14. κ. ἑξῆς) ἔχομεν ὁμοιότητα καὶ πρὸς τοὺς θεοὺς καὶ πρὸς τὴν Γῆν, παρέχει τεκμήριον ὁ Ἀλκιμίδας· διότι τὴν πρὸς τοὺς θεοὺς ὁμοιότητα ἔδειξε διὰ τῆς εὐφυΐας τοῦ τε σώματος καὶ τοῦ νοός, ὧν ἕνεκα ἐνίκησεν ἐν Νεμέᾳ· τὴν δὲ πρὸς τὴν Γῆν ὁμοιότητα ἐδήλωσεν· διότι οὐκ ἐμιμήσατο τὸν αὐτοῦ πατέρα, ὅστις μείνας ἀργὸς ὡς ἄρουρα οὐκ ἔδωκε καρποὺς νικηφορίας, ἀλλὰ τὸν πάππον Πραξιδάμαντα, ὃς καὶ αὐτὸς ἐμιμήσατο οὐ τὸν ἀργὸν μείναντα πατέρα Σωκλείδαν, ἀλλὰ τὸν καρποφορήσαντα νίκας πάππον Ἀγησίμαχον (ἀπὸ 14-34). Ἐντεῦθεν

ἐξυμνεῖ τὸν οἶκον τοῦ Σωκλείδα, οὗ οἱ τρεῖς υἱοὶ Πραξιδάμας, Καλλίας καὶ Κρεόντιος δυοκαίδεκα νίκας ἤραντο, ἤτοι τὸ ἥμισυ σχεδὸν τῶν νικῶν, ὅσας ἤραντο ἅπαντες οἱ οἶκοι τῆς φατρίας τῶν Βασσιδῶν, ᾗ προσήκει ὁ Ἀλκιμίδας (ἀπὸ στ. 35-74). Ἐνταῦθα ἐπαινεῖ συντόμως τοὺς Αἰακίδας (ἀπὸ στ. 75-90). Ἐντεῦθεν διὰ καταλλήλου προοιμίου μεταβαίνει πάλιν εἰς τοὺς ἐπαίνους τοῦ Ἀλκιμίδα καὶ τῆς φατρίας αὐτοῦ λέγων ἅπαντα ἁπασῶν τῶν νικῶν τὸν ἀριθμόν· (ἀπὸ στ. 91-104)· Προσθεὶς δὲ καὶ ἑτέρας δύο νίκας, ἃς ἀφῃρέθη ὑπὸ τῶν Ἑλλανοδικῶν αὐτὸς ὁ Ἀλκιμίδας καὶ ἕτερος συγγενὴς Τιμίδας, εἶτα ἐπαινέσας τὸν ἀλείπτην Μελησίαν τελευτᾷ τὸν ὕμνον.

## ΕΙΣΑΓΩΓΗ

«Τοῦτον τὸν Ἀλκιμίδαν ἀναγράφεσθαί φησιν Ἀσκληπιάδης ἀντὶ Αἰγινήτου Κρῆτα οὕτως. Ἀλκιμίδας Θέωνος Κρής» Π. Σ. Ἐκ τῆς ἀναγραφῆς ταύτης οὐκ ἀπιθάνως ὁ Dissenius συμπεραίνει, ὅτι ὁ Ἀλκιμίδας ἦν ἅμα καὶ πολίτης Κυδωνιάτης ἐκ τῶν εἰς Κυδωνίαν ἀποικησάντων κατὰ τὸν Μύλλερον (Aeginet. p 83-112) Αἰγινητῶν. Ἴσως ὁ πατὴρ τοῦ Ἀλκιμίδα κατεγράφη εἰς τοὺς εἰς Κυδωνίαν ἀποικήσαντας, ἀλλὰ ἔμενεν ἔτι ἐν Αἰγίνῃ. Τὸν πατέρα τοῦ νικηφόρου οὐκ ἀναφερόμενον ὑπὸ Πινδάρου γινώσκομεν μόνον ἐκ τοῦ Π. Σ. Διὰ τί ἄρα οὐδαμῶς ἀναφέρει τὸν πατέρα τοῦ παιδὸς Ἀλκιμίδα; ἆρα ἦν τεθνηκώς, καὶ διὰ τοῦτο οὐκ ἀναφέρει αὐτόν; ἀπίθανον. Ἆρα ἦν ὅλως ἄσημος; Ἴσως. Ἡ ᾠδὴ βεβαίως ᾔσθη ἐν Αἰγίνῃ.

Σ. α΄. Κ. α΄.

Ἓν ἀνδρῶν, ἓν θεῶν γένος· ἐκ
Μιᾶς δὲ πνέομεν
Ματρὸς ἀμφότεροι·
Διείργει δὲ πᾶσα κεκριμένα

---

— Στ. 1-3. Ἓν ἀνδρῶν . . . ἀμφότεροι] «ἕν ἐστι θεῶν καὶ ἀνθρώπων τὸ γένος· ἐκ μιᾶς γὰρ μητρὸς ὑπάρχομεν καὶ ζῶμεν, τῆς Γῆς, οἵ τε θεοὶ καὶ οἱ ἄνθρωποι». Π. Σ. Τὴν ἐξήγησιν ταύτην τῶν Π. Σ. ἐκτὸς ὀλίγων τινῶν ἅπαντες οἱ νεώτεροι παρεδέξαντο ἑρμηνεύοντες τὸ τοῦ Π. Σ. «ἕν ἐστι θεῶν καὶ ἀνθρώπων τὸ γένος» σαφέστερον οὕτως «ἓν καὶ τὸ αὐτὸ ἐσμὲν γένος ἀνδρῶν καὶ θεῶν». Ὅσοι δὲ οὐ παραδέχονται τὴν ἐξήγησιν ταύτην, ἑρμηνεύουσιν «ἓν γένος ἐστὶν ἀνθρώπων, ἕτερον δὲ θεῶν· unum genus est hominum, alterum deorum». Ἐάν τις ἐξετάσῃ τὸν σκοπὸν τοῦ προοιμίου, θὰ δικαιώσῃ τὸν ποιητήν, ὅτι οὕτως ἐπροοιμιάσατο. Ὁ ποιητὴς κατεῖδεν ὁμοιότητά τινα τοῦ γένους τοῦ Ἀλκιμίδα πρὸς τὰς ἀρούρας τῆς γῆς· ἡ δὲ ὁμοιότης ἐστὶν αὕτη· ὥσπερ αἱ ἄρουραι τῆς γῆς οὐ κατὰ πᾶν ἔτος σπείρονται, ἀλλὰ ἀνὰ δεύτερον ἔτος, καὶ οὕτω διδοῦσιν ἀφθόνους καρπούς, οὕτω καὶ τὸ γένος τοῦ Ἀλκιμίδα οὐ κατὰ πᾶσαν γενεάν, ἀλλὰ ἀνὰ δευτέραν δίδωσιν ἀθλητικὰς ἀρετάς. Κατιδὼν λοιπὸν ταύτην τὴν ὁμοιότητα προοιμιαζόμενος λέγει, ὅτι τὸ γένος τῶν ἀνδρῶν ἐγένετο ἐκ τῆς αὐτῆς μητρὸς, ἤτοι τῆς Γῆς, ἐξ ἧς καὶ οἱ θεοί. Διὰ τί δὲ λέγει, συνάμα καὶ περὶ τῶν θεῶν, ὅτι καὶ αὐτοὶ ἐγένοντο ἐκ τῆς αὐτῆς μητρός; ἵνα ἐξηγήσηται, πῶς οἱ ἐκ τοῦ γένους τοῦ νικηφόρου φυόμενοι ἔχουσι τοσούτῳ μεγαν νοῦν καὶ μεγάλην

εὐφυΐαν εἰς τὸ ἀθλεῖν· ἵνα δηλονότι παραβάλλῃ τὸν νοῦν καὶ τὴν φύσιν τοῦ γένους τοῦ Ἀλκιμίδου πρὸς τοὺς θεούς. Ἤδη δὲ ἐξετάσωμεν τὰ καθ' ἕκαστα. — ἓν ἀνδρῶν, ἓν θεῶν γένος] «ἓν καὶ μόνον ἐστὶ τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων οὐχὶ δύο ἢ πολλά· ἓν καὶ μόνον ἐστὶ τὸ γένος τῶν θεῶν, οὐχὶ πολλά». Ὅτι τὸ εἷς σημαίνει καὶ τὸ εἷς μόνον γνωστόν· ὅτι δὲ καὶ ἐνταῦθα τὸ ἓν ἀνδρῶν γένος σημαίνει τὸ ἓν μόνον, δῆλον ἐκ τῶν στ. 14-15. διότι εἰ ἦσαν πολλὰ τὰ γένη τῶν ἀνθρώπων, οὐκ ἠδύνατο νὰ εἴπῃ, ὅτι τεκμαίρει καὶ νῦν Ἀλκιμίδας τὸ συγγενὲς ἰδεῖν. Ἔτι δὲ καὶ τὸ (στ. 3) ἀμφότεροι δηλοῖ, ὅτι τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων οὐ ταὐτόν ἐστι τῷ γένει τῶν θεῶν· διότι ἔπρεπε νὰ εἴπῃ ἀντὶ τοῦ ἀμφότεροι «ἅπαντες». — ἀνδρῶν] ἔφη ἀνδρῶν καὶ οὐχὶ «θνητῶν» ἢ «ἀνθρώπων» ἤτι τοιούτων ἴσως, διότι πρὸ τῆς Πανδώρας οὐχ ὑπῆρχον γυναῖκες· οὕτω καὶ Ἡσίοδος (Θεογ. 512) τοὺς πρὸ τῆς Πανδώρας ἀνθρώπους καλεῖ ἄνδρας. — πνέομεν] ζῶμεν, ὑπάρχομεν, ἐγενόμεθα. — ματρὸς] ἐκ μιᾶς μητρός. Ποίας δὲ μητρὸς ἐγεννήθη ὁ ἄνθρωπος αἱ παλαιαὶ μαρτυρίαι οὐ βεβαιοῦσι σαφῶς. Ἐπειδὴ ὅμως οἱ θεοὶ σαφῶς ἐγεννήθησαν ἐκ τῆς Γῆς (Ἡσιόδ. Θεογ. 126. κ. ἑξῆς) καὶ ἐπειδὴ κατὰ τὸν Πίνδαρον οἱ ἄνθρωποι ἐγεννήθησαν ἐξ ἧς μητρὸς καὶ οἱ θεοί· ἕπεται ἄρα, ὅτι ὁ Πίνδαρος ἐννοεῖ μητέρα τῶν ἀνθρώπων τὴν Γῆν. Λέγει δὲ τὴν Γῆν μητέρα τῶν ἀνθρώπων οὐχί, διότι ἔμαθε τοῦτο ἐκ τῆς τοῦ Ἡσιόδου θεογονίας, ἢ ἐξ ἄλλης παλαιᾶς παραδόσεως, ἀλλὰ κατὰ ποιητικὴν ἄδειαν προσποιεῖται, ὅτι εἰκάζει τοῦτο ἐκ τῆς ὁμοιότητος, ἣν εὗρεν, ὡς εἴπομεν ἀνωτέρω, τῆς γῆς καὶ τοῦ γένους τοῦ Ἀλκιμίδα.

— Στ. 4-13. Διείργει . . . σταθμων] τούτω δὲ διαχωρίζει τὰ δύο ταῦτα γένη δύναμις, ἥτις σαφῶς διαγινώσκεται ἅπασα, ὥστε τὸ μὲν γένος τῶν ἀνθρώπων ποιεῖ οὐδέν, τὸ δὲ τῶν θεῶν καθίστησιν ἀεὶ ἐν οὐρανῷ

Δύναμις· ὡς τὸ μὲν οὐδέν,
Ὁ δὲ χάλκεος ἀσφαλὲς αἰεὶ ἕδος
Μένει οὐρανός· ἀλλά τι προσφέρομεν
Ἔμπαν, ἢ μέγαν νόον, ἤ-
τοι φύσιν, ἀθανάτοις·
Καί περ ἐφαμερίαν
Οὐκ εἰδότες, οὐδὲ μετὰ
Νύκτας ἄμμε πότμος ἄν-
τιν' ἔγραψε δραμεῖν ποτὶ στάθμαν.

Ἀ. ά. Κ. ιγ'.

Τεκμαίρει καὶ νῦν Ἀλκιμίδας

---

ἀσφαλὲς καὶ ἀθάνατον, ἔτι δὲ ἐκεῖνοι μὲν γινώσκουσι τὰ πάντα, ὑμεῖς δὲ οὐδέ, πότε θὰ τελευτήσωμεν τὸ στάδιον τοῦ βίου, οὐδὲ ἐὰν ἡμέραν, οὐδὲ ἐὰν νύκτα, γινώσκομεν· ἀλλ' ὅμως ἔχομεν καί τι ὅμοιον ἐκείνοις ἢ μέγαν νοῦν ἢ εὐφυΐαν, σώματος καὶ κάλλος». Εὑρὼν μέγαν νοῦν καὶ κάλλος σωματικὸν τῷ Ἀλκιμίδῃ, ἐκ τούτου ὁρμᾶται νὰ περιγράψῃ τὰς διαφορὰς καὶ ὁμοιότητας τῶν θεῶν πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, ἵνα δείξῃ, ὅτι ὅμοιος ὢν τοῖς θεοῖς κατὰ πάντα ἐκεῖνα, καθ' ἃ δύναται ὁ ἄνθρωπος νὰ παραβληθῇ πρὸς αὐτούς, τέλειός ἐστιν ἄνθρωπος. — πᾶσα κεκριμένη] «ὁλόκληρος διακεκριμένη, ἅπασα σαφῶς διεγνωσμένη». Τὴν αὐτὴν σημασίαν ἔχει τὸ κ ρ ί ν ε τ α ι καὶ ἐν Ἰσθμ. Ε'. 13. — ὡς] ὥστε· οὕτω διείργει, ὥστε. — τὸ μὲν οὐδὲν] «τὸ μὲν γένος τῶν ἀνθρώπων ἐστὶ οὐδέν». Ἐν τῇ λέξει ο ὐ δ έ ν ἐνυπάρχει ἡ σημασία τοῦ θ ν η τ ό ν. Ἐνταῦθα ὤφειλε νὰ προσθέσῃ «οὐδὲ οἶδέ τι τῶν μελλόντων»· ἀλλὰ τοῦτο ἔλεξε τελευταῖον (ἐν στ. 10-13). — ὁ δὲ μένει] Ἀντὶ τοῦ «τῷ δὲ (τῷ δὲ γένει τῶν θεῶν) μένει» ἐγένετο ἕφελξις ὑπὸ τοῦ «χάλκεος οὐρανός». Ὅθεν ἡ σύνταξις «ὁ δὲ χάλκεος οὐρανὸς μένει (τοῖς

θεοῖς) αἰεὶ ἀσφαλὲς ἕδος»· ἤτοι οὐδέποτε οἱ θεοὶ καταλείπουσι τὴν ἐν τῷ οὐρανῷ ἕδραν, οὐδέποτε ἀποθνήσκουσιν. — ἀλλά τι . . . ἀθανάτοις] «ἀλλ᾽ ὅμως καίπερ οὐδαμινοὶ ὄντες ἐμφερές τι ἔχομεν τοῖς θεοῖς, ἢ κατὰ νοῦν ἢ κατὰ τὰς εὐφυΐας τῶν σωμάτων καὶ τὰ κάλλη». Π. Σ. — ἢ μέγαν νοῦν] «θεῖος γὰρ (νοῦς) τις ἐν ἡμῖν κατὰ τὸν Εὐριπίδην» Π. Σ. — καί περ ἐφαμερίαν . . . στάθμαν] Ἡ σύνταξις «καίπερ οὐκ εἰδότες ποτὶ ἄν τινα στάθμην ἐφαμερίαν, οὐδὲ μετὰ νύκτας ἔγραφε πότμος ἄμμε δραμεῖν». Ὁ νοῦς «καίπερ οὐκ εἰδότες εἴτε ἐν ἡμέρᾳ, εἴτε ἐν νυκτὶ πότμος ἔγραφε τὴν εἱμαρμένην ἡμῖν καὶ τὸν θάνατον». Π. Σ. — ἢ μᾶλλον οὕτως «καίπερ οὐκ εἰδότες, (πρὸς ἥντινα στάθμην) εἰ τὸ στάδιον τοῦ βίου ἔσεται βραχὺ ἢ μακρὸν, καὶ (ἐφημερίαν, ἢ μετὰ νύκτας) εἰ δραμούμεθα πρὸς τὴν στάθμην, ἣν ἔγραφεν ὁ πότμος, ἡ Μοῖρα, τοῦ σταδίου τοῦ βίου νύκτα ἢ ἡμέραν». — καίπερ οὐκ εἰδότες] ἀντίθετον πρὸς τὸ «π ρ ο φ έ ρ ο μ ε ν μ έ γ α ν ν ο ῦ ν». — ἐφαμερίαν οὐδὲ μετὰ νύκτας] ἴσον τῷ «ἐφημερίαν οὐδὲ νυκτερίαν» ἤτοι «ἐν ἡμέρᾳ ἢ ἐν νυκτὶ» — οὐδὲ μετὰ νύκτας] τὸ μ ε τ ὰ ν ύ κ τ α ς ἴσον «ἐν νυκτὶ» ἤτοι «νυκτερίαν». Ὅθεν ἀναπλήρωσον «οὐδὲ εἰδότες πρὸς ἄντινα νυκτερίαν» ἄμμε ἔγραφε δραμεῖν] «ἔγραφε, προσδιώρισεν ἡμᾶς νὰ δράμωμεν». — ποτὶ ἄντινα στάθμην δραμεῖν] «πρὸς ἥντινα στάθμην ἐγγυτέραν ἢ ἀπωτέραν καὶ ἡμερινὴν ἢ νυκτερινὴν νὰ δράμωμεν». Στάθμην λέγει τὸ τέρμα τοῦ βίου μεταφορικῶς ἐκ τῆς γραμμῆς, ἤτοι τοῦ ὁρίου πρὸς ὃ οἱ σταδιοδρόμοι τρέχοντες ἀφικνοῦντο. Ὅθεν τὸν μὲν βίον παραβάλλει πρὸς τὸ διάστημα, ὃ οἱ σταδιοδρομοῦντες ὤφειλον νὰ δράμωσι· τὸν δὲ θάνατον πρὸς τὸ τέρμα τοῦ διαστήματος.

— Στ. 14-15. Τεκμαίρει . . . ἰδεῖν]. «Παρέχει δὲ τεκμήριον καὶ νῦν, ὥστε νὰ καταμάθῃ τις τὴν συγγένειαν τῶν ἀνθρώπων πρὸς τοὺς θεοὺς καὶ τὴν ἐκ τῆς

Τὸ συγγενὲς ἰδεῖν.
Ἄγχι καρποφόροις
Ἀρούραισιν, αἵ τ' ἀμειβόμεναι
Τόκα μὲν ὦν βίον ἄνδρεσ-
σιν ἐπηετανὸν πεδίων ἔδοσαν,
Τόκα δ' αὖτ' ἀναπαυσάμεναι, σθένος ἔ-
μαρψαν· ἦλθέ τοι Νεμέας
Ἐξ ἐρατῶν ἀέθλων

---

Γῆς γένεσιν ἡμῶν, ὁ Ἀλκιδάμας, ὅστις ὅμοια τοῖς θεοῖς καὶ νοῦν μέγαν ἔχει καὶ σῶμα εὖ πεφυκὸς καὶ καλόν, δι' ὧν τοσαῦτα κατώρθωσε, καὶ ὅστις, ὡς καταγομένων τῶν ἀνθρώπων ἐκ τῆς Γῆς, παραπλησίως ταῖς καρποφόροις ἀρούραις τῆς Γῆς ἀπέδειξεν ἀρετὰς ὡς καρπούς». Ὅλως ἀπαράδεκτος ἔμοι γε ἐστιν ἡ ἐξήγησις Ἑρμάννου, ὡς ἐλαχίστην πρὸς τὸ προοίμιον ἔχουσα σχέσιν καὶ Πινδαρικὸν ὕφος οὐκ ἐμφαίνουσα. Οὗτος ἀφαιρῶν τὴν διάστιξιν μετὰ τὴν λέξιν ἰ δ ε ῖ ν θεωρεῖ τὸν λόγον συνεχῆ ἀπὸ τοῦ τ ε κ μ α ί ρ ε ι μέχρι τοῦ ἔ μ α ρ ψ α ν. Ἔστι δὲ ἡ ἐξήγησις αὐτοῦ καὶ τῶν ἀκολουθούντων αὐτῷ ἥδε «τοῦτό φησιν· οὐ δεῖν τοὺς ἀνθρώπους πρὸς τοὺς θεοὺς παραβάλλεσθαι, ὡς πανταχοῦ ὑποκειμένους τῷ εἱμαρμένῳ. Ἔτι καὶ Ἀλκιμίδας παρέχει τοὺς ἑαυτοῦ συγγενεῖς ἐξετάζεσθαι κατὰ τὸ παράδειγμα τῶν ἀγρῶν· ὥσπερ γὰρ οὗτοι ἐναλλὰξ ἀναπαύονται, οὕτω καὶ ἐκεῖνοι πολλοῦ δεῖν διετήρησαν ὡς θεοὶ τὴν αὐτὴν ἀεὶ τῶν σωμάτων καὶ τῶν ψυχῶν ἀκμήν· ὥστε ἐπεὶ τάχιστα ἡ τύχη ἐνί τινι αὐτῶν ἔδωκε τὴν δόξαν τῆς νίκης, τῷ ἑτέρῳ ἀεὶ ἀπηρνεῖτο αὐτήν, ἵνα ὁ ἑπόμενος λαμπρότερος ἀποβαίη». — τὸ συγγενὲς ἰδεῖν] «ὥστε ἰδεῖν τινα τὸ συγγενές». Ἡ λέξις σ υ γ γ ε ν ὲ ς σημαίνει οὐ μόνον τὴν συγγένειαν τῶν δύο γενῶν (στ. 1) ὡς παραχθέντων ἐκ τῆς αὐτῆς μητρὸς τῆς Γῆς· ἀλλὰ καὶ τὴν πρὸς τὴν

μητέρα συγγένειαν. Καλῶς ὁ Heynius ἐκλαμβάνων τὸ ἰδεῖν· ἐξηγούμενος «cognationem cum diis arguit victor divina corporis specie, adspectu, τῷ ἰδεῖν». — τὸ συγγενὲς] τίνος; ἐκ τῶν ἀνωτέρω παράλαβε «τοῦ γένους τῶν ἀνδρῶν πρὸς τὸ γένος τῶν θεῶν καὶ πρὸς τὴν μητέρα ἀμφοτέρων τὴν Γῆν».

— Στ. 16-29. Ἀγχι καρποφόροις . . . . ἀπεσπίων] Ἄρχεται ἤδη ἐκτιθέμενος τὸν τρόπον, καθ' ὃν ὁ Ἀλκιμίδας τεκμαίρει τὸ συγγενὲς ἰδεῖν. «Ὡς αἱ ἄρουραι τῆς γῆς ἀνὰ δεύτερον ἔτος σπειρόμεναι διδοῦσι τοῖς ἀνδράσι βίον πλούσιον· τὸ δὲ ἔτος, καθ' ὃ ἀναπαύονται, λαμβάνουσι σθένος· οὕτω καὶ Ἀλκιμίδας ὡς ἄρουρα τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ἐγέννησεν ἀρετὰς ἀγωνισάμενος μετὰ σθένους καὶ δόξης μιμησάμενος εὐτυχῶς τὸν προπάτορα Πραξιδάμαντα». — ἄγχι ἀρούραισιν] «ἐγγὺς καὶ παραπλησίως ταῖς ἀρούραις» Π. Σ. Ὅτι τὸ ἄγχι οὐκ ἀπέχει κατὰ τὴν σημασίαν πολὺ τοῦ ὁμοίως, δῆλον ἐκ τῆς λέξεως ἀγχίθεοι, ἥτις παρ' Ὁμήρῳ (Ὀδυσσ. ε. 35) σημαίνει ὅμοιοι τοῖς θεοῖς. Σύνταττε δὲ οὕτως «παῖς ἦλθε ἄγχι καρποφόροις ἀρούραις» ἤτοι «ὁμοίως, ὥσπερ ἔρχεται ὁ καρπὸς ἐκ τῶν καρποφόρων ἀρουρῶν». — αἵ τ' ἀμειβόμεναι . . . . ἔμαρψαν] Ἐνταῦθα λέγει τὸ πρῶτον μέρος τῆς ὁμοιώσεως, τί ποιοῦσιν αἱ ἄρουραι ἐν δὲ ταῖς ἑπομένοις, θὰ εἴπῃ τὸ δεύτερον μέρος, τί δηλονότι ὅμοιον ταῖς ἀρούραις ἐποίησε τὸ γένος τοῦ Ἀλκιμίδα: «αἵ τ' ἀμειβόμεναι (αἱ ὁποῖαι ἐναλλάξ) τόκα μὲν ἔδωκαν βίον (ποτὲ μὲν, ἤτοι τὸ μὲν πρῶτον ἔτος σπειρόμεναι διδοῦσι πλοῦτον), τόκα δὲ ἀναπαυσάμεναι σθένος ἔμαρψαν (ποτὲ δὲ, ἤτοι τὸ δὲ δεύτερον ἔτος, ἀναπαυόμεναι, μὴ σπειρόμεναι λαμβάνουσι σθένος)». — μὲν ὦν] μὲν οὖν. — ἦλθέ τοι . . . . ἐναγώνιος] «ἦλθεν ὁ Ἀλκιμίδας, ἐγεννήθη παῖς ἐναγώνιος» ἴσον «ἐγένετο παῖς τοῦ ἀγῶνος». Τὸ «ἐξ ἀέθλων» ἐφειλκύσθη ἐκ τῆς σημασίας τοῦ «ἦλθε» διότι ἐστὶν ἀντὶ τοῦ «ἐν ἀέθλοις» ἐξηρτημένου

Παῖς ἐναγώνιος, ὅς,
Ταύταν μεθέπων Διόθεν
Αἶσαν, νῦν πέφαντ' οὐκ ἄ-
μοιρος ἀμφὶ πάλᾳ κυναγέτας,

'Ε. ά. Κ. ιά.

Ἴχνεσιν ἐν Πραξιδάμαν-
τος ἑὸν πόδα νέμων
Πατροπάτορος ὁμαιμίου.
Κεῖνος γὰρ Ὀλυμπιόνι-
κος ἐὼν Αἰακίδαις
Ἔρνεα πρῶτος ἀπ' Ἀλφεοῦ,

---

ἐκ τοῦ «ἐναγώνιος». Ὅθεν ἐναγώνιος ἐξ ἐρατῶν ἀέθλων Νεμέας ἴσον τῷ «ἐναγώνιος ἐν τοῖς ἐρατοῖς (ἐπεράστοις) ἄθλοις τῆς Νεμέας». Τὸ δὲ «ἦλθε» καλῶς ἔχει πρὸς τὴν παραβολήν· «ἦλθεν, ἐξῆλθε δηλονότι ἐκ τοῦ γένους αὐτοῦ, ὡς ἐξέρχονται οἱ καρποὶ ἐκ τῆς ἀρούρας». Σημείωσαι δὲ, ὅτι ἐχρήσατο τῷ «ἦλθε», συνεκδοχικῶς· διότι δὲν ἦλθεν, ἤτοι ἐξῆλθεν, ἐγεννήθη αὐτὸς ὡς καρπὸς, ἀλλὰ αἱ ἀρεταὶ αὐτοῦ, ἡ νικηφορία ἐξῆλθεν ἐξ αὐτοῦ ὡς ἐξ ἀρούρης καρπός. — ταύταν αἶσαν] «τοῦτον τὸν ἐκ τῆς τύχης κλῆρον, ἤτοι τὸ ἐπιτήδευμα τοῦ ἀθλητοῦ, ὃ προσδιώρισεν αὐτῷ ἡ Μοῖρα». — μεθέπων Διόθεν] «ἐπιτηδεύων ἐκ Διός»· διότι ὁ Ζεὺς ἦν ἔφορος περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ πεπρωμένου. — οὐκ ἄμοιρος κυναγέτας] Προσφυῶς ἐχρήσατο τῇ λέξει «κυνηγὸς», ἵνα μεταβῇ εἰς τὸ δεύτερον μέρος τῆς παρομοιώσεως· «οὐχὶ ἀτυχὴς κυνηγέτης». Τίνα ἐκυνήγει, ἤτοι ἐμιμεῖτο εὐμοίρως; οὐχὶ βέβαια τὸν ἑαυτοῦ πατέρα· διότι κατὰ τὸν χρόνον τοῦ πατρὸς ἀνεπαύετο τὸ γένος τοῦ Ἀλκιμίδα, ὥσπερ αἱ ἄρουραι· ἤτοι ὁ πατὴρ οὐκ ἐπεδόθη τῇ ἀθλητικῇ. Ἐκυνήγει λοιπὸν τὸν πάππον Πραξιδάμαντα. Τὴν παραβολὴν

ταύτην τῆς κατὰ περιόδους διαλείψεως τῶν ἀρετῶν τῶν ἀνθρωπίνων γενῶν ποιεῖ καὶ ἐν Νεμ. ιά. 48. κ. ἑξῆς. Ἐν τῇ παρούσῃ λοιπὸν ᾠδῇ εἰπὼν ἐν τῷ προοιμίῳ, ὅτι γεγόναμεν ἐκ τῆς Γῆς, ἐξηγεῖται οὕτω τὸ αἴτιον, δι' ὃ αἱ ἀρεταὶ ἡμῶν διαλείπουσιν ἐναλλὰξ γενεῶν, ὥσπερ οἱ καρποὶ τῶν ἀρουρῶν ἐναλλὰξ ἐτῶν. — ἐν ἴχνεσι πόδα νέμων] καλῶς πρὸς τὸ κ υ ν α γ έ τ α ς. — Πραξιδάμαντος πατροπάτορος] Ἡ σειρὰ τῆς γενεαλογίας τοῦ Ἀλκιμίδου ἐστὶ, κατὰ τὸν Πίνδαρον αὔτη.

| | |
|---|---|
| Ἀγησίμαχος | ὁ πρῶτος παρὰ Πινδάρῳ ἀναφερόμενος τῆς γενεαλογίας· νικητὴς κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ Πινδάρου ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀγῶσιν. |
| Σωκλείδας | υἱὸς τοῦ Ἀγησιμάχου μὴ ἐπιδοθεὶς τῇ ἀθλητικῇ. Ὅθεν ἀνώνυμος κατὰ τοῦτο. |
| Πραξιδάμας | υἱὸς Σωκλείδου γενόμενος πρῶτος τῶν ἑτέρων δύο ἀδελφῶν ἐν τῇ ἀθλητικῇ, μὴ ὀνομαζομένων ὅμως ἐν τούτῳ τῷ χωρίῳ ὑπὸ Πινδάρου. |
| Θέων | υἱὸς τοῦ Πραξιδάμαντος ὅλως ἀνώνυμος· διὸ ἴσως οὐκ ἀναφέρεται παρὰ Πινδάρου. |
| Ἀλκιμίδας | υἱὸς Θέωνος ὁ ἐν τῇ ᾠδῇ ταύτῃ ὑμνούμενος. |

— ὁμαιμίου] ἐτέθη ἢ πρὸς καλλονὴν τοῦ λόγου ποιητικῶς, ἢ πρὸς ὁρισμὸν τοῦ προπάτορος, ἵνα σημάνῃ τὸν πάππον πρὸς διάκρισιν τοῦ Σωκλείδα καὶ Ἀγησιμάχου, οἳ καὶ αὐτοὶ λέγονται προπάτορες.

— Στ. 30-41. Κεῖνος γὰρ . . . ἐγεύσαντο] «διότι ἐκεῖνος πρῶτος τῶν Αἰγινητῶν γενόμενος Ὀλυμπιονίκης καὶ πεντάκις Ἰσθμοῖ στεφανωθεὶς, ἐν Νεμέᾳ δὲ τρὶς, ἐδόξασεν ἐσαεὶ Σωκλείδαν τὸν ἑαυτοῦ πατέρα, ὃς ἐξοχώτατος τῶν Ἀγησιμάχου υἱῶν ἐγένετο· ἐπειδὴ οὗτος σὺν τῷ Πραξιδάμαντι καὶ ἑτέρους δύο υἱοὺς ἔσχε, καὶ τοὺς τρεῖς εἰς τὸ ἄκρον τῆς ἀθλοφορικῆς ἀρετῆς ἀφικομένους, οἳ καὶ πόνων ἐγεύσαντο». — Κεῖνος γὰρ . . .

Καὶ πεντάκις Ἰσθμοῖ
Στεφανωσάμενος, Νεμέᾳ δὲ τρίς,
Ἔπαυσε λάθαν Σωκλείδα,
Ὃς ὑπέρτατος Ἀγησιμάχῳ
Υἱέων γένετο·

Σ. β'. Κ. ιγ'

Ἐπεὶ οἱ τρεῖς ἀεθλοφόροι
Πρὸς ἄκρον ἀρετᾶς
Ἦλθον, οἵ τε πόνων

---

Σωκλείδα] Ἀναπλήρωσον τὴν βραχυλογίαν καὶ σύνταττε οὕτω «Κεῖνος γὰρ πρῶτος Αἰακιδῶν Ὀλυμπιόνικος ἐὼν στεφανωσάμενος Αἰακίδαις ἔρνεα ἀπ' Ἀλφεοῦ καὶ πεντάκις Ἰσθμοῖ . . . Σωκλείδα». — πρῶτος Ὀλυμπιόνικος] ἐκ τοῦ «Αἰακίδαις» ἀναπλήρου «πρῶτος Αἰακιδῶν» Δύναται δὲ νὰ ἀναπληρωθῇ καὶ «πρῶτος τῶν υἱῶν τοῦ Σωκλείδα»· ἀλλ' ἐπειδὴ παρὰ Παυσανίᾳ (ΣΤ.' 18. 5.) ἀναφέρεται ὁ Πραξιδάμας οὕτω «Πρῶτοι δὲ ἀθλητῶν ἀνέθεσαν εἰς Ὀλυμπίαν εἰκόνας Πραξιδάμαντος Αἰγινήτου νικήσαντος πυγμὴν τὴν ἐννάτην Ὀλυμπιάδα ἐπὶ ταῖς πεντήκοντα». Ὅπως ἂν δήποτε ἐξηγήσηταί τις τὸ ἐν τῷ χωρίῳ τοῦ Παυσανίου «πρῶτοι», φαίνεται, ὅτι ὁ Πραξιδάμας ἔλαβε ταύτην τὴν τιμήν, ἐπειδὴ πρῶτος Αἰγινητῶν ἐνίκησεν ἐν Ὀλυμπίᾳ. — Αἰακίδαις] σύνταττε τῷ «στεφανωσάμενος», ἵνα σημάνῃ «στεφανωσάμενος πρὸς τιμὴν καὶ δόξαν τῶν Αἰγινητῶν». — ἔπαυσε . . . Σωκλείδα] Φαίνεται, ὅτι εἷς τῶν Π. Σ., ὃν τῶν κριτικῶν τινες διορθοῦντες διέφθειραν, λέγων «ὧν ὁ Πραξιδάμας πρῶτος» τὴν ἐν στ. 32. λέξιν «πρῶτος»

---

στ. 38. Ἐπεὶ οἱ πολλοὶ γράφουσιν ἐκλαμβάνοντες τὸ οἱ ἄρθρον καὶ οὐχὶ ἀντωνυμίαν οἷ, καὶ ἐννοοῦντες «οἱ τρεῖς μνημονευθέντες ἀθλοφόροι, Ἀγησίμαχος, Πραξιδάμας καὶ Ἀλκιμίδας»·

συντάσσει οὕτως «πρῶτος τῶν υἱῶν ἐπαινεν». Ὁ δὲ νοῦς τοῦ χωρίου ἐστὶν «ὁ Σωκλείδας, πρὸ τῆς πρώτης νίκης τοῦ Πραξιδάμαντος ἄσημος ἦν καὶ ἄγνωστος: νικήσας δὲ τοσαύτας νίκας ὁ υἱὸς ἐποίησε καὶ τὸν πατέρα Σωκλείδαν γνώριμον καὶ περίδοξον» — ὅς . . . γένετο] «ὃς Σωκλείδας (οὗτος γὰρ) ἐγένετο ἐξοχώτατος κατὰ τὴν δόξαν τῶν υἱῶν τοῦ Ἁγησιδάμου». Λέγει λοιπὸν ἐνταῦθα καὶ ἐν τοῖς ἑπομένοις τὸ αἴτιον, δι' ὃ ἐπαύθη ἡ λήθη τοῦ Σωκλείδα. — ὑπέρτατος] κάκιστα ἐκλαμβάνουσι τὴν λέξιν «πρεσβύτατος»· ἡ δεδομένη αὕτη σημασία καθίστησι τὴν λέξιν παντάπασιν ἀργὴν ἐν Πινδαρικῷ μάλιστα ᾄσματι· ὅρα καὶ κατωτέρω ἐν Σημ. στ. 41-44. Σημαίνει λοιπόν, ὅτι καὶ οἱ λοιποὶ υἱοὶ τοῦ Ἀγησιμάχου ἐγένοντο ἔνδοξοι· ἀλλ' οὐχὶ ὡς ὁ ἀδελφὸς αὐτῶν Σωκλείδας. Ἐννόει ὅμως, ὅτι ἐδοξάσθησαν οὐχὶ δι' ἑαυτούς, ὡς νικήσαντες ἐν τοῖς ἀγῶσιν, ἀλλὰ διὰ τοὺς ἑαυτῶν παῖδας· διότι ἐὰν ὑποτεθῇ, ὅτι οἱ ἀδελφοὶ τοῦ Σωκλείδου ἐνίκησαν, ὁ Πίνδαρος ἀντιφάσκει πρὸς ἑαυτὸν λέγων, ὅτι ἡ γενεὰ τοῦ Ἀλκιμίδου παραβάλλεται πρὸς τὰς ἀρούρας· διότι ἀρκεῖ εἷς ὅστις δήποτε τῶν υἱῶν τοῦ Ἀγησιμάχου νὰ νικήσῃ, ἵνα μὴ διάλειψις γένηται. — ἐπεὶ οἱ τρεῖς . . . ἐγεύσαντο] Σαφηνίζει ἔτι μᾶλλον τὸ αἴτιον, δι' ὃ ὁ Σωκλείδας ἐγένετο ὑπέρτατος τῶν ἀδελφῶν. Ὁ Π. Σ. ἐνόησε κάλλιστα τὸ χωρίον τοῦτο «ἄρθρον ἐστὶ τὸ οἱ ἀντὶ τοῦ, τ ῷ, τουτέστι τῷ Σωκλείδῃ: τρεῖς γὰρ παῖδες ἐγένοντο αὐτῷ, ὧν ὁ Πραξιδάμας πρῶτος· οἵτινες παῖδες, φησίν, εἰς ἄκρον ἦλθον τῆς ἀρετῆς τῆς ἀθλητικῆς, τῶν τε πόνων τῶν ἀθλητικῶν μετέσχον καὶ ἐγεύσαντο» Π. Σ. — οἱ τρεῖς] «τρεῖς υἱοὶ αὐτοῦ (τοῦ Σωκλείδου)»· τὸ υ ἱ ο ὶ παραλαμβάνεται εὐκόλως ἐκ τοῦ υ ἱ έ ω ν. Τῶν τριῶν ὁ εἷς ἦν ὁ Πραξιδάμας· ἀλλὰ τοὺς ἑτέρους δύο διὰ τί οὐκ ὀνομάζει, καίτοι καὶ αὐτοὶ ἦ λ θ ο ν ἀ ε θ λ ο φ ό ρ ο ι π ρ ὸ ς ἄ κ ρ ο ν ἀ ρ ε τ ῆ ς; Ἀναμφιβόλως οἱ δύο ἕτεροί εἰσιν Καλλίας ὁ

Ἐγεύσαντο· σὺν θεοῦ δὲ τύχᾳ
Ἕτερον οὔ τινα οἶκον
Ἀπεφάνατο πυγμαχία πλεόνων
Ταμίαν στεφάνων μυχῷ Ἑλλάδος ἁ-
πάσας· ἔλπομαι μέγα εἰ-
πὼν σκοποῦ ἄντα τυχεῖν
Ὥτ' ἀπὸ τόξου ἱείς.
εὔθυν' ἐπὶ τοῦτον ἄγε,
Μοῖσ', οὖρον ἐπέων εὔ-
κλέα· παροιχομένων γὰρ ἀνέρων

---

ἐν στ. 63 ὀνομαζόμενος καὶ ὁ Κρεόντιος, ἢ Κρεοντίδας ὁ ἐν στ. 69. — πόνων ἐγεύσαντο] «ἐπὶ τὸ ἐλθεῖν πρὸς ἄκρον ἀρετᾶς» ὅπερ ἐστὶν «οἳ οὐκ ἄνευ πόνων ἦλθον πρὸς τὸ ἄκρον». Οὐδαμῶς δύναμαι νὰ συμφωνήσω τοῖς ἑρμηνεύουσι τὸ χωρίον «ἐπεὶ οἱ τρεῖς οὗτοι Ἀγησίμαχος, Πραξιδάμας καὶ Ἀλκιμίδας ἦλθον»· οὗτοι κατ' ἐμὲ πολὺ ἀπέσχον τῆς ἐννοίας τοῦ ποιητοῦ.

— Στ. 41-44. Σὺν θεοῦ δὲ τύχᾳ . . . Ἑλλάδος ἁπάσας] «οὐδεὶς τῶν ἀνὰ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα οἴκων ἔλαβεν ἐν τῇ πυγμαχίᾳ πλείονας στεφάνους τοῦ οἴκου τοῦ Σωκλείδα». — σὺν τύχᾳ θεοῦ] «βοηθοῦντος τοῦ

---

στ. 43. πλεόνων· ἡ λέξις αὕτη οὐχ ὑπάρχουσα ἐν τοῖς χειρόγρ. προσετέθη ὑπό Schmidii εἰκάσαντος ἐκ τῆς ἑρμηνείας τοῦ Π. Σ. τῆςδε «πλείους ἀπενηνοχότα στεφάνους», ὅτι ὁ Π. Σ. πλεόνων ἀνέγνω.

στ. 46. Παρεδεξάμην τὴν εἰκασίαν τοῦ Heynii· ἣ οὐκ ἀπέχει τῆς τῶν χειρογράφων γραφῆς πὼν ἄντα σκοποῦ τυχεῖν.

στ. 47. ὦτ' ἐκ διορθώσεως. Ἐτήρησα τὴν γραφὴν τῶν χειρογρ. — ἱεῖσ' ἡ συνήθης γραφή· ἀλλὰ καὶ ἡ ἱεὶς κατὰ Schmidium ἐστὶ χειρογρ. τινῶν.

στ. 50. κλέα αἱ δύο συλλαβαὶ ὡς μία ἀναγνωστέαι.

θεοῦ τῷ οἴκῳ τοῦ Σωκλείδα». — πλεόνων στεφάνων] Μὴ κατιδόντες οἱ ἑρμηνευταί, ὅτι πάντα ταῦτα ἀπὸ στ. 36-74. λέγονται περὶ τοῦ οἴκου τοῦ Σωκλείδα, ἐξέλαβον τὴν λέξιν (στ. 31) «ὑπέρτατος» ἀντὶ τοῦ πρεσβύτερος. — μυχῷ Ἑλλάδος] «ἐντὸς τῆς Ἑλλάδος», ὡς παρ' Ὁμήρῳ (Ἰλιαδ. ζ.152.) Μυχῷ Ἄργεος ἱπποβότοιο· ἢ ὡς ἑρμηνεύει ὁ Π. Σ. «τὰς πόλεις, ἐν αἷς ἐνίκησε, μυχοὺς Ἑλλάδος κέκληκεν· ἐν ταῖς Ἑλληνικαῖς πόλεσιν, ἐν ἑκάστῳ μυχῷ τῆς Ἑλλάδος». Π. Σ. Κατὰ τὴν ἔννοιαν λοιπὸν τοῦ Π. Σ. ἡ λέξις «μυχῷ» συντάσσεται τῷ «ἀπεφάνατο» ἤτοι «ἀπεφήνατο ἐν ἑκάστῳ μυχῷ τῆς Ἑλλάδος»· καθ' ἡμᾶς δὲ ἡ λέξις συντάσσεται τῷ «οὔ τινα οἶκον»· ἤτοι «οὐδένα οἶκον ἐν τῷ μυχῷ ἁπάσης τῆς Ἑλλάδος (ἐν ἁπάσῃ τῇ Ἑλλάδι)».

— Στ. 45-47. Ἔλπομαι . . : ἱεὶς] «Ἐλπίζω δὲ, ὅτι ἐπαινέσας τοσούτῳ μεγάλως τὸν οἶκον τοῦ Σωκλείδα ἐπέτυχον τοῦ σκοποῦ ὡς ἄριστος τοξότης». — μέγα] ὅτι δηλαδὴ ἐν μυχῷ ἁπάσης Ἑλλάδος πυγμαχία ἀπεφήνατο τὸν οἶκον τοῦ Σωκλείδα ταμίαν στεφάνων κ. τ. λ. — ἄντα σκοποῦ τυχεῖν] «ἐναντίον τι καὶ εὐθὺ τοῦ σκοποῦ». Π. Σ. — ὥτ' ἀπὸ τόξου] «ὡς ἄριστος τοξότης· τοῦ δὲ ὥτ' ἀπὸ τόξου τὸ ὥτε Δωρικῶς ἀντὶ τοῦ ὥστε (ὡς, καθώς) φησιν» Π. Σ.

— Στ. 48-49. εὔθυν' . . . ἐπέων εὐκλέα] «ἐπὶ τοῦτον λοιπὸν, ὦ Μοῦσα, τὸν οἶκον διεύθυνε τοὺς οὐρίως καὶ ἐπιτυχῶς εὐκλεΐζοντας λόγους.

— Στ 50-52. παροιχομένων . . . ἐκόμισαν] «τῶν γὰρ τεθνηκότων ἀνδρῶν τὰ κάλλιστα κατορθώματα διὰ τῶν οἰκείων λόγων οἱ ποιηταὶ καὶ οἱ λοιποὶ τῶν σοφῶν τῇ μνήμῃ παραδιδόασιν» Π. Σ. — παροιχομένων ἀνέρων] τῶν τριῶν παίδων τοῦ Σωκλείδα, οἵτινες ἤδη ἦσαν τεθνηκότες. — ἀοιδοὶ καὶ λόγιοι] «ἀοιδοὶ μὲν οἱ ποιηταὶ, λόγιοι δὲ οἱ πρότερον τὰ κατὰ τὰς πόλεις

'Α. β'. Κ. ιγ'.

'Αοιδοὶ καὶ λόγιοι τὰ καλά
Σφιν ἔργ' ἐκόμισαν,
Βασσίδαισιν ἅτ' οὐ
Σπανίζει· παλαίφατος γενεά,
Ἴδια ναυστολέοντες
Ἐπικώμια, Πιερίδων ἀρόταις
Δυνατοὶ παρέχειν πολὺν ὕμνον, ἀγε-
ρώχων ἐργμάτων ἕνεκεν.
Καὶ γὰρ ἐν ἀγαθέᾳ,
Χεῖρας ἱμάντι δεθείς,

---

διηγούμενοι» Π. Σ. ἢ μᾶλλον λόγιοι οἱ πεζογράφοι. — ἐκόμισάν σφιν] ἀντιχρονισμὸς ἀντὶ κομίζουσιν· «περιποιοῦνται αὐτοῖς, διασώζουσιν. Ἐν Πυθ. Α.' 182. κεῖται ἀντὶ τοῦ κομίζειν τὸ μηνύειν.

— Στ. 53. «Ἅτινα κάλλιστα ἔργα ἐν τοῖς Βασσίδαις οὐ σπανίζει, ἀλλὰ πλεονάζει» Π. Σ. Ἐνταῦθα μέχρι στ. 58. ἀναφέρει τὸν λόγον πρὸς ἅπασαν τὴν πάτραν, ἤτοι τὴν φυλὴν τοῦ Ἀλκιμίδου, τοὺς Βασσίδας. — Βασσίδαισιν] «Βάσσος γὰρ πρόγονος τῶν ἀνωτέρω τοῦ Ἀλκιμίδου· ἔστι δὲ καὶ φυλὴ ἐν Αἰγίνῃ Βασσιάδαι. Ὁ Δίδυμός φησι, προσήκει γράφειν Βουδίδαις· γενέσθαι γάρ τινα Βουδίωνα ἐν Αἰγίνῃ, ἀφ' οὗ κατάγεσθαι γενεὰν τὴν Βουδιδῶν· μνημονεύειν δέ φησι τοῦ Βουδίωνος Πυθαίνετον ἐν πρώτῳ Αἰγινητικῶν γράφοντα οὕτω. Περὶ δὲ ταῦτα τούτων λεγομένων λέγεται Βουδίωνα τυγχάνειν διενηνεγμένον πρὸς Οἰνώνην τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα». Π. Σ.

— Στ. 54-58. Παλαίφατος . . . . ἐργμάτων ἕνεκεν] «Παλαιὰ καὶ ἔκπαλαι πεφημισμένη γενεὰ ἡ τῶν Βασσιδῶν ἰδίᾳ καὶ ἰδίοις πόνοις καὶ ἀναλώμασι τελοῦντες ἔργα ἐπαίνου ἄξια ἐγένοντο δυνατοὶ νὰ παρέχωσι τοῖς

ποιηταῖς πολλὴν ὕμνων ὕλην». — ναυστολέοντες ἴδια ἐπικώμια] οὐ παραβάλλεται ἡ ναῦς πρὸς τὰ ἐπικώμια, ὡς ἐν τῷ «ναυστολεῖν τὴν πόλιν», ἀλλ' ἡ διοίκησις μόνον τῆς νεὼς πρὸς τὴν διοίκησιν τῶν ἐπικωμίων. Ὅθεν τὸ ναυστολέοντες ἐνταῦθα σημαίνει «τοσαύτην φροντίδα ποιοῦνται περὶ τῆς ἐπιτυχοῦς ἐκβάσεως τῶν ἐπικωμίων ἔργων, ὅσην ὁ πλοίαρχος περὶ τῆς διοικήσεως τῆς νεώς. Τὸ δὲ ἴ δ ι α συναπτέον τῷ ναυστολέοντες ὡς ἐπίρρημα, ἵνα σημάνῃ «φροντίζουσι καὶ διοικοῦσι τὰ ἔργα ταῦτα ἰδίοις πόνοις καὶ κινδύνοις καὶ ἀναλώμασιν», ἀντιθέτως πρὸς τοὺς ἀγωνιζομένους ἐν πολέμῳ κοινοῖς καὶ δημοσίοις. «Ἐπικώμια τὰ ἐπιτήδεια ὑμνεῖσθαι εἰς κῶμον τῆς νίκης· μετὰ γὰρ τὸ νικῆσαι ἐκώμαζον μετὰ τῶν ἡλικιωτῶν» Π. Σ. — Πιερίδων ἀρόταις] οἱ ποιηταὶ ἐν τῇ αὐτῇ ἐννοίᾳ λέγονται, ὅτι νέμονται. — τὸν κῆπον τῶν Χαρίτων (Ὀλυμ. Θ'. 39).

— Στ. 59-71. Καὶ γὰρ ἐν ἀγαθέᾳ . . . Ποσειδάνιον ἀν' τέμενος] Μετὰ τὴν πρὸς ἅπασαν τὴν φυλὴν τοῦ Ἀλκιμίδου προσφώνησιν ἐπανέρχεται εἰς τὸν οἶκον τοῦ Σωκλείδα, ἵνα μετ' ἐγκωμίων μνημονεύσῃ καὶ τῶν ἑτέρων δύο υἱῶν αὐτοῦ Καλλία καὶ Κρεοντίδα, ἢ Κρεοντίου. — καὶ γὰρ] Οἱ ἐνταῦθα ἐπαινούμενοι ἀνήκουσιν εἰς τὴν φυλὴν τῶν Βασσιδῶν. Ὅθεν τὰ ἔργματα τούτων εἰσὶ καὶ ἔργματα τῆς φυλῆς· καλῶς ἄρα ἄρχεται διὰ τοῦ γ ά ρ. «Διότι καὶ ἐν τῇ θαυμασίᾳ Πυθῶνι (ἐν Δελφοῖς) Καλλίας ἀπὸ ταύτης τῆς τῶν Βασσιδῶν φυλῆς ὢν δεθεὶς ποτε τὰς χεῖρας τὸν πυκτικὸν ἱμάντα ἐνίκησεν ἀρέσας τοῖς παισὶ τῆς Λητοῦς Ἀπόλλωνι καὶ Ἀρτέμιδι, καὶ μέχρις ἑσπέρας ὑμνεῖτο ὑπὸ τῶν πανηγυριζόντων τὴν νίκην αὐτοῦ· καὶ ἐν Ἰσθμῷ κατὰ τὸ τέμενος τοῦ Ποσειδῶνος ἐν τοῖς τριετηρικοῖς ἀγῶσιν ἐκηρύχθη νικητὴς ὁ Κρεοντίδας». — χεῖρας ἱμάντι δεθεὶς κράτησεν] περίφρασις τοῦ «πύκτης ἐνίκησεν». — ἀπὸ ταύτας αἷμα πάτρας Καλλίας] «Καλλίας ὢν αἷμα ἀπὸ

Πυθῶνι κράτησεν ἀπὸ
Ταύτας αἷμα πάτρας χρυσα-
λακάτω ποτὲ Καλλίας ἁδὼν
'Ε. β'. Κ. ιά.
Ἔρνεσι Λατοῦς, παρὰ Κα-
σταλίᾳ τε Χαρίτων
Ἑσπέριος ὁμάδῳ φλέγεν·
Πόντου τε γέφυρ' Κρεόν-
τιον ἐν Ἀμφικτυόνων
Ταυροφόνῳ τριετηρίδι

ταύτης τῆς πάτρας, τῆς φατρίας, ἤτοι τῶν Βασσιδῶν. Ζεῦ· τεὸν γὰρ αἷμα (Νεμ. Γ.' 114). — ἁδὼν ἔρνεσι χρυσαλακάτω Λητοῦς] Τὸ «ἁδὼν» δεύτερος ἀόριστος τοῦ ἥδω γνωστόν. Ἔρνη, ἤτοι βλαστήματα καλεῖ τὰ τέκνα τῆς Λατοῦς τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὴν Ἄρτεμιν. Ὁ νοῦς «τέρψας ἐπὶ τῇ νίκῃ τοὺς δύο τούτους θεοὺς τοὺς προστάτας τῶν ἐν Πυθῶνι ἀγώνων». — χρυσαλακάτω] «χρυσηλάκατον δὲ εἶπε τὴν Λητὼ τὸ τῆς Ἀρτέμιδος μετενεγκὼν ἐγκώμιον ἐπὶ τὴν μητέρα τὴν γεννήσασαν» Π. Σ. — παρὰ Κασταλίᾳ] Συνεκδοχικῶς ἀντὶ τοῦ «παρὰ τοῖς Δελφοῖς, ἢ παρὰ τῷ ἐν Δελφοῖς ναῷ» ἔφη «παρὰ Κασταλίᾳ» τῇ παρὰ τοῖς Δελφοῖς πηγῇ. — Χαρίτων . . . φλέγεν] «ὁ νοῦς· παρὰ δὲ τῇ Κασταλίᾳ πηγῇ, τουτέστιν ἐν Δελφοῖς, τῇ τῶν χορευτῶν χάριτι ἐπὶ τῇ νίκῃ μέχρις ἑσπέρας ἐλαμπρύνετο· ἔθος γὰρ ἦν καὶ παννυχίδας ὕμνων τοῖς νενικηκόσιν ἀποτελεῖσθαι». — Χαρίτων ὁμάδῳ] «οἱ μὲν τῷ χορῷ ἀποδεδώκασιν (ἐννοοῦντες δηλονότι ὑπὸ τῆς

στ. 62-63. χρυσαλακάτου ἐκ διορθώσεως. — ἅδων, ᾄδων διάφορι γραφαί, ὁ Π. Σ. ἐξηγούμενος τὴν λέξιν «ἀρέσας» ἀνέγνω ἁδών, ὡς διώρθωσεν ὁ Stephanus.

ὁμηγύρεως τῶν χορευτῶν ἔλαμπεν, ἐλαμπρύνετο)· οἱ δὲ τῷ χαριεστάτῳ θορύβῳ τῆς ἐπὶ τῇ νίκῃ πανηγύρεως, φασὶν, ἐλαμπρύνετο κωμάζων» Π. Σ. Ποιητικώτατα τὸν ὅμαδον, τὸν θόρυβον καὶ φωνὰς τῶν χορευτῶν καὶ πανηγυριζόντων τὴν νίκην καλεῖ ὅμαδον τῶν θεῶν Χαρίτων· διότι αἱ Χάριτες αἱ ποιοῦσαι τοῖς θεοῖς καὶ ἀνθρώποις τὰ τερπνὰ καὶ εὐφρόσυνα, παρεῖχον καὶ τοῖς πανηγυρίζουσιν ἐκείνοις τὸν ἐκ τῆς χαρᾶς ὅμαδον. — φλέγεν] κατὰ τὴν αὐτὴν σημασίαν ἐτέθη καὶ ἐν Ὀλυμ. Β.' 131. χρῆται καὶ τῷ παθητικῷ ὡσαύτως φλέγεται ἀρεταῖς (Νεμ. Ι.' 4). Φλέγεται Μοίσαις (Ἰσθ. Ζ.' 33). — Πόντου . . . τέμενος] Καὶ ὁ Ἰσθμὸς ἐν τῇ ταυροφόνῳ τριετηρίδι ἐστεφάνωσε τὸν Κρεόντιον ἐν τῷ τεμένει τοῦ Ποσειδῶνος». — πόντου γέφυρα] «ὡς ἐν Ἰσθμίοις νενικηκότος αὐτοῦ· πόντου γὰρ γέφυρα ὁ Ἰσθμός· τεσσαράκοντα γὰρ τριῶν σταδίων ἀμφιθάλασσος ἦν» Π. Σ. — Κρεόντιον] Παρὰ τοῖς Π. Σ. ἀναφέρεται «Κρεοντίδαν». Κρεόντιον δέ, ἢ Κρεόντειόν ἐστι κατὰ διόρθωσιν ἐξ εἰκασίας τοῦ Schmidii καὶ τοῦ Mingarelli. Ὁ Π. Σ. θεωρεῖ τὸ ὄνομα τοῦτο, Κρεοντίδαν κυρίως πατρωνυμικόν· διὸ λέγει «Κρεοντίδαν δὲ τὸν Καλλίαν φησίν, ὡς τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Κρέοντος καλουμένου». Κατὰ τὴν ἐμὴν ἀπὸ στ. 30-75 ἐξήγησιν, περὶ ἧς τοῦ ὀρθοῦ εἰμὶ πεπεισμένος, ἀνάγκη ἐστὶν, ὡς εἶπον ἀνωτέρω, νὰ μνημονεύσῃ ὁ Πίνδαρος καὶ τῶν δύο ἔτι ἑτέρων υἱῶν τοῦ Σωκλείδα· τούτων λοιπὸν κατ' ἐμὲ μνημονεύει καὶ εἰσὶν ὁ Καλλίας καὶ ὁ Κρεόντιος ἢ Κρεοντίδας. Προὐτίμησα δὲ τὸ Κρεόντιος μᾶλλον, ἢ τὸ Κρεοντίδας, ὡς δυνάμενον εὐκολώτερον νὰ θεωρηθῇ κύριον ὄνομα· ἀλλὰ καὶ τὸ Κρεοντίδας δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς κύριον ὄνομα πατρωνυμικῶς ἐσχηματισμένον, ὡς ἔστι καὶ Σωκλείδας, ὃς οὐκ ἔστιν υἱὸς τοῦ Σωκλέους ἀλλὰ τοῦ Ἀγησιμάχου. — ἐν Ἀμφικτυόνων . . . τριετηρίδι] «ἐν τῇ ταυροφόνῳ τριετηρίδι τῶν Ἀμφικτυόνων

Τίμασε Ποσειδά-
νιον ἀν᾽ τέμενος· βοτάνα τέ νίν
Πόθ᾽ ἁ λέοντος νικάσαν-
τ᾽ ἔρεψ᾽ ἀσκίοις Φλιοῦντος ὑπ᾽ ὠ-
γυγίοις ὄρεσιν.

Σ. γ΄. Κ. ιγ΄.

Πλατεῖαι πάντοθεν λογίοι-
σιν ἐντὶ πρόσοδοι
Νᾶσον εὐκλέα τάν-
δε κοσμεῖν· ἐπί σφιν Αἰακίδαι
Ἔπορον ἔξοχον αἶσαν,

---

(τῶν οἰκούντων περὶ τὴν γέφυραν τοῦ πόντου)» — ταυροφόνῳ] «ἐν ᾗ ταύρους φονεύουσι καὶ ἱερουργοῦσι τῷ Ποσειδῶνι, ὡς καὶ Ὅμηρος (Ὀδυσσ. γ. 6.)

Ταύρους παμμέλανας Ἐνοσίχθονι κυανοχαίτῃ.

Τριετηρίδι δὲ διὰ τὸ διὰ τριετηρίδος τὸν Ἰσθμικὸν ἀγῶνα τελεῖσθαι» Π. Σ.

— Στ. 71 74. βοτάνα . . . ὄρεσιν] «καὶ ἡ Νεμέα ποτὲ νικήσαντα αὐτόν, τὸν Κρεόντιον, ὑπὸ τὰ πανάρχαια ὄρη τῆς Φλιοῦντος ἔστεψεν». — βοτάνα λέοντος] Ἐπειδὴ ἡ Νεμέα ἦν διαίτημα καὶ κτῆμα τρόπον τινὰ τοῦ λέοντος, πρὶν ἢ φονευθῇ ὑφ᾽ Ἡρακλέους· τὸ δὲ σέλινον, ᾧ ἐστεφάνουν τοὺς νικητάς, ἐφύετο ἐν Νεμέᾳ· διὰ τοῦτο καλεῖ τὴν βοτάνην ταύτην, τὸ σέλινον «βοτάνα λέοντος» ποιητικῶς ἀντὶ τοῦ «Νεμέα». — ἀσκίοις] «κατ᾽ ἐπίτασιν ληπτέον τοῦτο ἀντὶ τοῦ συσκίοις» Δούκας, ἢ «παρὰ τὸ ὑψηλὸν τρὶς μεγίστην σκιὰν ἀπεργάζεσθαι δυναμένοις» Π. Σ. — ὑπ᾽ ὄρεσι Φλιοῦντος] «Κεῖται ἡ

Νεμέα περὶ τὰ Φλιάσια ὄρη, παράκειται δὲ καὶ πόλις ὁμώνυμος ἡ Φλιοῦς, ἡ πρότερον Ἀραιθυραία καλουμένη, ἣν καὶ Ὅμηρος (Ἰλιάδ. β 571) οὕτω φησίν» Π. Σ. — ὠγυγίοις] ὅτι τὰ παμπάλαια καλοῦνται ὠγύγια, γνωστόν.

— Στ. 75-80. Πλατεῖαι . . . μεγάλας] Τελειώσας ἤδη τοὺς ἐπαίνους τοῦ γένους καὶ τῆς φυλῆς τῆς πατριᾶς τοῦ Ἀλκιμίδα, ἔρχεται νὰ ἐπαινέσῃ καὶ τοὺς ἥρωας τῆς Αἰγίνης, τοὺς Αἰακίδας. Ἡ δὲ τέχνη τῆς μεταβάσεως ταύτης ἐστὶ θαυμαστὴ καὶ ἀξία τοῦ Πινδάρου Ὁ νοῦς «εἴτε ἐκ τῶν ὑπαρχουσῶν ἐν Αἰγίνῃ φυλῶν, εἴτε ἐκ τῶν καθ' ἑκάστους πολιτῶν βούλεταί τις τῶν ποιητῶν νὰ ἐπαινέσῃ τὴν Αἴγιναν, πανταχόθεν εὐχερῶς εὑρίσκει ἄφθονον ὕλην. Τούτου δὲ αἴτιοί εἰσιν οἱ Αἰακίδαι, οἵτινες μεγάλας ἀρετὰς ἐπιδειξάμενοι παρέσχον τοῖς πολίταις τῆς νήσου τὴν εὐτυχίαν ὥστε ζηλοῦντες τὰ ἔργα τῶν ἡρώων ἐκείνων νὰ φιλοτιμῶνται καὶ ἕκαστος χωρὶς καὶ φυλὴ ὅλη νὰ κατορθώσωσί τι ἄξιον τῶν απογόνων ἐκείνων». Ἐκ δὲ ταύτης τῆς ἐννοίας λαμβάνει ἀφορμὴν ὁ ποιητὴς νὰ διηγηθῇ τινα περὶ αὐτῶν ἐν τοῖς ἑπομένοις. — πάντοθεν] «οὐ μόνον ἐκ τῆς φατρίας τοῦ Ἀλκιμίδου ὅλης, οὐδ' ἐξ αὐτοῦ μόνου τοῦ Ἀλκιμίδου· ἀλλὰ καὶ ἐκ πασῶν κοινῇ τῶν φατριῶν καὶ ἐκ πάντων ἰδίᾳ τῶν ἀνηκόντων ταῖς φατρίαις. — λογίοισιν] ὡς εἶπεν ἀνωτέρω «ἀοιδοῖς καὶ λογίοις». — σφίν] ἢ ἑνικοῦ ἀριθ. ἵνα σημάνῃ «τῇ Αἰγίνῃ», ἢ πληθυντικοῦ, ἵνα ἐκ τοῦ (στ. 75) «πάντοθεν» ἁπάσαις ταῖς ἐν Αἰγίνῃ φατρίαις, ἢ πᾶσι τοῖς Αἰγινήταις. — ἔξοχον αἶσαν] «ἔξοχον τύχην, καλλίστην εὐτυχίαν». Τίς δέ ἐστιν ἡ εὐτυχία, ἣν οἱ Αἰακίδαι ἐπόρισαν τῇ Αἰγίνῃ; ποιήσαντες αὐτοὶ ἔξοχα κατορθώματα κατέλιπον τοῖς ἀπογόνοις φιλοτιμίαν τοῦ ζηλοῦν τοιούτους προγόνους, καὶ ὁ ζῆλος οὗτος κατέστησε τοὺς Αἰγινήτας ἀξίους νὰ ἐπαινῶνται ὑπὸ τῶν ποιητῶν. Ὅθεν ἡ πρότασις «ἐπεί σφιν . . . μεγάλας»

Ἀρετὰς ἀποδεικνύμενοι μεγάλας.
Πέταται δ' ἐπί τε χθόνα καὶ διὰ θα-
λάσσας τηλόθεν ὄνυμ' αὐ-
τῶν, καὶ ἐς Αἰθίοπας,
Μέμνονος οὐκ ἀπονο-
στάσαντος, ἐπᾶλτο· βαρὺ
Δέ σφιν νεῖκος ἔμπεσ', Ἀχιλ-
λεὺς χαμαὶ καββὰς ἀφ' ἁρμάτων

Ἀ. γ'. Κ. ιγ'.

Φαεννᾶς υἱὸν εὖτ' ἐνάρι-
ξεν Ἀοῦς αἰχμᾷ
Ἔγχεος ζακότοι-

---

σημαίνει τὰ αἴτιον, δι' ὃ οἱ ποιηταὶ εὑρίσκουσι πανταχόθεν πλατείας εἰσόδους εἰς τὸ ἐπαινεῖν τὴν νῆσον. — ἀποδεικνύμενοι] τοῖς Αἰγινήταις.

— Στ. 81-85. Πέταται . . . . ἐπᾶλτο] Συνεπέστατα ἤδη ἀναφέρει περὶ τῶν ἀρετῶν τῶν Αἰακιδῶν. Παράβαλε πρὸς Ἰσθμ. ΣΤ.' 31. κ. ἑξῆς. — πέταται] ἵπταμαι, πέτομαι, πέταμαι καὶ πετάομαι. — ἐπᾶλτο] «ἔστι καὶ συνεσταλμένως καὶ βαρυτόνως ἀναγνῶναι, ἔπαλτο, τουτέστιν ἐπάλθη, ἐβλήθη τὸ κλέος αὐτῶν εἰς Αἰθίοπας» Π. Σ. — Μέμνονος οὐκ ἀπονοστάσαντος] παράβαλε πρὸς τὸ (Νεμ. Γ.' 109) «ὅπως σφίσι μὴ μόλοι».

---

στ. 86. σφι καίπερ οὐδὲ τοῦ μέτρου ἀναγκάζοντος. — Ἀχιλ-, διῃρέθη τὸ δεύτερον μακρὸν τοῦ ἀντισπάστου εἰς δύο βραχέα· ἢ πρέπει νὰ ἀναγνωσθῇ ὡς μία συλλαβή.

στ. 87. καταβὰς διόρθωσις ἕνεκα τοῦ μέτρου· καίτοι ἡ διόρθωσις χαμᾶζε καββὰις πιθανωτέρα ἐστίν.

στ. 89. Ἀόος ἐκ διορθώσεως ἕνεκα τοῦ μέτρου.

— Στ. 86-90. βαρὺ δέ σφιν νεῖκος ..... ζακότοιο] «βαρεῖαν δὲ καὶ δεινὴν μάχην ἠγωνίσαντο, ὅτε Ἀχιλλεὺς ἐκ τῶν ἁρμάτων καταβὰς ἐφόνευσε τὸν υἱὸν τῆς Ἠοῦς Μέμνονα». — σφιν] «τοῖς Αἰθίοψιν καὶ Αἰακίδαις πρὸς ἀλλήλους»· τὸ «Αἰακίδαις» παραλαμβάνεται ἐκ τῶν ἀνωτέρω κατὰ συνεκδοχὴν ἀντί τοῦ «Ἀχιλλεῖ». — εὖτ' Ἀχιλλεὺς ἐνάριξεν υἱὸν Ἀοῦς] «Μέμνων υἱὸς μὲν ἦν Τιθωνοῦ καὶ Ἡμέρας, βασιλεὺς δὲ Αἰθιόπων· οὗτος ἐναντιούμενος τοῖς Ἕλλησιν ὑπὲρ τῶν Τρώων ἀνῃρέθη ὑπὸ Ἀχιλλέως, καὶ διὰ τοῦτό φησι τὴν τῶν Αἰακιδῶν δόξαν καὶ μέχρις Αἰθιόπων διαπεφοιτηκέναι». Π. Σ. — ἔγχεος ζακότοιο] «οὐκ ἐκ παραδρομῆς ζάκοτον εἶπε τὸ δόρυ τοῦ Ἀχιλλέως, ὡσανεὶ μείλινον ἤ τι τοιοῦτον αὐτὸ ἔφη ἐν κοινότητι, ἀλλ' ὅτι ἰδιαίτερον παρὰ τὰ ἄλλα κατεσκεύαστο· δίκρουν γὰρ (κατεσκεύαστο), ὥστε δύο ἀκμὰς ἔχειν, καὶ μιᾷ βολῇ δισσὰ τὰ τραύματα ἀπεργάζεσθαι· καὶ Αἰσχύλος ἐν Νηρεῖσι «Κάμακος εἶσι, κάμακος γλώσσημα διπλάσιον». καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ἀχιλλέως ἐρασταῖς «Ἦ δορὸς διχόστομον πλᾶκτρον· δίπτυχοι γὰρ ὀδύναι μιν ἤρικον Ἀχιλληΐου δόρατος»· μετάγουσι δὲ τὴν ἱστορίαν ἀπὸ τῆς Λέσχου μικρᾶς Ἰλιάδος λέγοντος οὕτως·

Ἀμφὶ δὲ πόρκης
Χρύσεος ἀστράπτει, καὶ ἐπ' αὐτῷ δίκροος ἄρδις». Π. Σ. Τοῦ ἑτέρου ὅμως Π. Σ.

ἡ ἐξήγησίς ἐστιν ὀρθή· «ζάκοτόν φησι κατὰ μετουσίαν τοῦ φέροντος καὶ αὐτὸ συμπνέον τῇ ὀργῇ, ἀπὸ τῶν παρ' Ὁμήρῳ (Ἰλιαδ. Λ. 573).

Πολλὰ δὲ καὶ μεσσηγὺ πάρος χρόα λευκὸν ἐπαυρεῖν
Ἐν γαίῃ ἵσταντο, λιλαιόμενα χροὸς ἆσαι». Π. Σ.

ο· καὶ τάνδε μὲν παλαιότεροι
Ὁδὸν ἀμαξιτὸν εὗρον.
Ἕπομαι δὲ καὶ αὐτὸς ἔχων μελέταν.
Τὸ δὲ πὰρ ποδὶ ναὸς ἑλισσόμενον
Αἰεὶ κυμάτων λέγεται

---

— Στ. 91-93. καὶ τάνδε μὲν . . . μελέταν] «καὶ ταύτην μὲν τὴν ὁδὸν τοῦ διηγεῖσθαι ἓν καθ' ἓν ἐφεξῆς ἅπαντα, ὅσα τείνουσιν εἰς ἔπαινον τῆς πατρίδος τοῦ νικηφόρου, ἥ ἐστι ἀμαξιτὸς, ἤτοι ἅπασι τοῖς ἐπαινοῦσι κοινή· ταύτην, λέγω, τὴν ὁδὸν ἄλλοι παλαιότεροι εὗρον πρὸ ἐμοῦ· ταύτην δὲ καὶ ἐγὼ πορεύομαι, ἐπειδὴ μεμελετημένος καὶ παρεσκευασμένος εἰς τοῦτό εἰμι». Σύνηθες τῷ ποιητῇ, ὅταν νομίζῃ, ὅτι ἀρκοῦσιν, ὅσα ἔλεξε περὶ ὑποθέσεως σχέσιν ἐχούσης πρὸς τὴν κυρίαν ὑπόθεσιν, διὰ προοιμίου τινὸς νὰ ἐπανέρχηται εἰς τὴν κυρίαν. Ἐνταῦθα ἡ κυρία ὑπόθεσίς ἐστιν ἡ νίκη τοῦ Ἀλκιμίδα· μέλλων λοιπὸν νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸν Ἀλκιμίδαν, ἐπροοιμιάσατο κατὰ τὸ σύνηθες. — ὁδὸν ἀμαξιτὸν] οὕτω καὶ ἐν Πυθ. Δ.' 339. τὴν κατὰ τάξιν καὶ ἀκρίβειαν διήγησιν ἁπάντων τῶν κατὰ τὴν ἐκστρατείαν τῶν Ἀργοναυτῶν συμβάντων ἀ μ α ξ ι τ ὸ ν καλεῖ. — ἕπομαι] αὐτοῖς τοῖς εὑροῦσι τὴν ἀμαξιτόν. — ἔχων μελέταν] ἡ τοῦ Heynii ἐξήγησις ἔχουσα οὕτως «ὅτε συντίθημι ὕμνον, quoties hymnum compono» οὐκ ἐπαναπαύει· ἡ δὲ τοῦ Dissenii αὕτη «ἕπομαι καὶ αὐτὸς ἄσμενος καὶ οὐχὶ ἄνευ μελέτης καὶ πείρας sequor et ipse jubens nec sine studio» οὐκ ἀπαρέσκει· ἡ δὲ ἑπομένη γνώμη αὐτοῦ «ἐπεὶ γὰρ ὀλίγα μόνον εἴρηκε περὶ τῶν Αἰακιδῶν, ἵνα μή τις τοῦτο ὑπ' ἀμελείας τοσούτων ὀνομάτων νοήσῃ γενόμενον, ἐπισημειοῖ, ὅτι προθύμως καὶ αὐτὸς ᾄδει τὰ τῶν Αἰακιδῶν κατὰ τὸ παράδειγμα τῶν προτέρων, ἀλλὰ νῦν κωλύεται»· ἡ γνώμη αὕτη μοι

ἀπαρέσκει. Ὁ Πίνδαρος ἐπειδὴ τὰ πλεῖστα περὶ τῶν Αἰακιδῶν διηγήσατο ἐν ὕμνοις ἄλλων νικηφόρων Αἰγινητῶν, οὐ βούλεται καὶ ἐνταῦθα ἐπαναλαμβάνειν τὰ αὐτὰ μετὰ πολλῆς λεπτομερίας· ἀλλὰ νομίζει, ὅτι ἀρκοῦσι ἐνταῦθα, ὅσα εἶπε περὶ τῶν Αἰακιδῶν, καὶ θέλει νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸν ἥρωα τοῦ ὕμνου ἄνευ φόβου, μὴ φανῇ, ὡς νομίζει ὁ Dissenius, ὅτι προτιμᾷ τοὺς ἐπαίνους τῶν ἀνδρῶν μᾶλλον ἢ τοὺς τῶν θεῶν καὶ ἡρώων. Κατὰ τὴν ἐμὴν λοιπὸν γνώμην καὶ ἐξήγησιν ἣν ἀπέδωκα τοῖς στ. 75-80. τὸ ἕ π ο μ α ι ἔ χ ω ν μ ε λ έ τ α ν σημαίνει «μεμελετημένος ὢν καὶ ἕτοιμος νὰ ἐπαινῶ ἐν τοῖς ὕμνοις τὴν πατρίδα τοῦ νικηφόρου διηγούμενος τὰς ἀνδραγαθίας τῶν ἡρώων αὐτῆς, ὡς ποιοῦσιν οἱ παλαιότεροι, ἐπιθυμῶ νὰ ποιήσω τοῦτο ἀκολουθῶν τοὺς παλαιοτέρους· ἀλλὰ τὸ π α ρ' π ο δ ὶ ν α ὸ ς μ ά λ ι σ τ α κ υ μ ά τ ω ν, ὡς αὐτίκα λέγει, κωλύει με. Ὅτι δὲ ἡ ἐμὴ γνώμη αὕτη ἐστὶ σύμφωνος τῇ ἐννοίᾳ τοῦ Πινδάρου, δηλοῖ τὸ κατωτέρω χωρίον ἑ κ ό ν τ ι δ' ἐ γ ώ . . . κ λ ε ι τ ᾷ γ ε ν ε ᾷ (ἀπὸ στ. 97-104).

— Στ. 94-96. Τὸ δὲ παρ' ποδὶ . . . δονεῖν θυμὸν] ἠδύνατο νὰ εἴπῃ, ὡς συνήθως ποιεῖ, ὅτε ἐπανέρχεται εἰς τοὺς ἐπαίνους τοῦ νικηφόρου, ὥ ρ α δ ὲ σ υ ν ά π τ ε ι· τ ὸ γ ὰ ρ π α ρ' π ο δ ί κ. τ. λ. (παράβαλ. πρὸς Πυθ. Δ'. 440 καὶ πρὸς Ἰσθ. ΣΤ.' 82-83) ἢ οὕτως «τ ὰ μ α κ ρ ὰ δ' ἐ ξ ε ν έ π ε ι ν . . . ἐ π ε ι γ ό μ ε ν α ι (Νεμ. Δ.' 53-55). τὸ γὰρ παρ' ποδὶ κ. τ. λ. Παραβάλλει δὲ ἐν τῷ χωρίῳ τούτῳ τὸν μὲν ἔπαινον τοῦ Ἀλκιμίδα καὶ τῆς φυλῆς αὐτοῦ πρὸς τὸ κῦμα, ὃ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ κυβερνήτου ἑλίσσεται περὶ τὴν ναῦν, ἤτοι πρὸς τὸν παρόντα, ἐν ᾧ πλέει τὸ πλοῖον, ἄνεμον· τοὺς δὲ ἐπαίνους τῶν ἡρώων τῆς πατρίδος, πρὸς τὰ κύματα καὶ τοὺς ἀνέμους, οἵτινες ἤδη παρῆλθον καὶ οὐχ ὁρῶνται. Οἱ ἔπαινοι λοιπὸν τοῦ Ἀλκιμίδα καὶ τοῦ γένους αὐτοῦ, οἵτινες ἑλκύουσι τὴν προσοχὴν τοῦ ποιητοῦ, ὡς

Παντὶ μάλιστα δονεῖν
Θυμόν· ἑκόντι δ' ἐγὼ
Νώτῳ μεθέπων δίδυμον
Ἄχθος, ἄγγελος ἔβαν, πέμ-
πτον ἐπ' εἴκοσι τοῦτο γαρύων

Ἐ. γ'. Κ. ιά.

Εὖχος ἀγώνων ἄπο, τοὺς
Ἐνέπoισιν ἱεροὺς,
Ἀλκιμίδας, τό γ' ἐπάρκεσε
Κλειτᾷ γενεᾷ· δύο μὲν
Κρονίου πὰρ τεμένει,

---

τὰ παρόντα κύματα τὴν τοῦ κυβερνήτου, οὐκ ἐῶσιν αὐτὸν νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν διήγησιν τῶν ἐπαίνων τῶν Αἰακιδῶν, καίτοι ἐστὶ μεμελετημένος καὶ ἕτοιμος εἰς τὴν διήγησιν ταύτην. — ποδὶ ναὸς] «πoὺς νεὼς τὸ πηδάλιον» Π. Σ. — λέγεται δονεῖν παντὶ θυμὸν] ὁ νοῦς «τὸ κῦμα τὸ παρὰ τῷ πηδαλίῳ ἑλισσόμενον δονεῖ καὶ ταράσσει τὸν ἑκάστου θυμόν· παραπεμψάμενος οὖν τὰ παλαιὰ, τῶν νέων καὶ παρόντων ἕξομαι· καὶ γὰρ ἐπὶ τῶν πλεόντων ἀεὶ τὸ παρὰ τῷ πηδαλίῳ κῦμα παρὸν καὶ ὁρώμενον τοῦ κυβερνῶντος ἀνδρὸς ταράσσει τὴν ψυχήν» Π. Σ. — μάλιστα] τῶν ἄλλων κυμάτων.

— Στ. 97-104. ἑκόντι δ' ἐγὼ . . . . κλειτᾷ γενεᾷ] «ἐπειδὴ οὖν τὸν ἐμὸν θυμὸν δονεῖ μάλιστα ὁ ἔπαινος τοῦ Ἀλκιμίδα καὶ τῆς γενεᾶς αὐτοῦ, ἤτοι τῶν Βασσιδῶν· διὰ τοῦτο τελευτῶν τοὺς ἐπαίνους τῶν Αἰακιδῶν, εὐχαρίστως ἀναλαμβάνων νὰ ἐκτελέσω συνάμα διπλοῦν χρέος τάς τε νίκας ἁπάσας ἁπάσης τῆς φυλῆς νὰ ἐπαινέσω καὶ τὴν τοῦ Ἀλκιμίδα ἐν ταὐτῷ νὰ ἐξυμνήσω, ἀγγέλλω μετὰ μεγαλοφώνου ᾠδῆς, ὅτι τοῦτο τὸ ἐπὶ τῇ νίκῃ κλέος, ὅπερ Ἀλκιμίδας ταῖς νίκαις τῆς κλειτῆς φατρίας προσέθηκεν, ἐστι τὸ εἰκοστὸν πέμπτον». — ἑκόντι νώτῳ

μεθέπων] «μεταφορᾷ κέχρηται τῇ τῶν ὑποζυγίων· ἐκὼν ἐδεξάμην ἐπὶ τοῖς ἐμαυτοῦ νώτοις τοῦτο τὸ φορτίον τὸ διπλοῦν» Π. Σ. — ἄγγελος ἔβαν γαρύων] «ἔρχομαι ἄγγελος, ἀγγέλλω ὑμνῶν». — πέμπτον ἐπὶ εἴκοσι τοῦτο εὖχος] «γαρύων πέμπτον ἐπὶ εἴκοσι εἶναι τοῦτο εὖχος». Τοῦτο λοιπόν ἐστι τὸ δίδυμον ἄχθος, τὸ διπλοῦν χρέος, ὃ ἐκτελεῖ· δηλονότι ἀπὸ τῆς λέξεως ἄγγελος μέχρι τῆς (στ. 108.) «Ὀλυμπιάδος». — γενεᾷ] Ἡ σύνταξις τοῦ ὅλου χωρίου «πέμπτον . . . γενεᾷ» ἐστι «γαρύων πέμπτον ἐπὶ εἴκοσι εὖχος ἀπ' ἀγώνων, τοὺς (οὓς) ἐνέποισιν (ἐνέπουσιν) ἱερούς, εἶναι τοῦτο, τὸ γ' (ὅγε) Ἀλκιμίδας ἐπάρκεσε κλειτᾷ γενεᾷ». — ἀπ' ἀγώνων τοὺς ἐνέποισιν ἱερούς] «σεμνολόγημα, ὅπερ ἀπὸ τῶν ἀγώνων ἐδέξαντο, ἀγώνων δὲ τούτων, οὓς ἱεροὺς καλοῦσιν, ἤτοι τοὺς περιοδικούς» Π. Σ. — Ἀλκιδάμας . . . γενεᾷ] «ὅπερ (τό γ') εὖχος καὶ σεμνολόγημα τὸ εἰκοστὸν πέμπτον ὁ Ἀλκιμίδας προσέθηκε καὶ ἐνήρκησε παρασχεῖν νικήσας τὸν ἀγῶνα τῇ ἐνδοξοτάτῃ αὐτοῦ γενεᾷ (φατρίᾳ)» Π. Σ.

— Στ. 105-108. δύο μὲν Κρονίου . . . Ὀλυμπιάδος] «δύο ἄνθη, ἤτοι νίκας τῆς παρὰ τῷ τεμένει τοῦ Κρονίου Διὸς ἀγομένης Ὀλυμπιάδος ὁ προπετὴς καὶ ὁρμητικὸς κλῆρος ἀπεστέρησεν ὑμᾶς, σέ, ὦ παῖ, καὶ τὸν Τιμίδαν». Ἵνα ἐννοήσῃ τις, τί καλεῖ κλῆρον προπετῆ ὁ ποιητής, καὶ πῶς ὁ κλῆρος ἀπεστέρησεν αὐτοὺς δύο νίκας ἐν Ὀλυμπίᾳ μεταφέρω καὶ ἐγὼ ἐνταῦθα τὸν παρὰ Λουκιανῷ τρόπον τῆς ἐν Ὀλυμπίᾳ διακληρώσεως. «Κάλπις ἀργυρᾶ πρόκειται ἱερὰ τοῦ θεοῦ· εἰς ταύτην ἐμβάλλονται κλῆροι μικροί, ὅσον δὴ κυαμιαῖοι τὸ μέγεθος, ἐπιγεγραμμένοι· ἐγγράφεται δὲ ἐς δύο μὲν ἄλφα ἐν ἑκατέρῳ, ἐς δύο δὲ τὸ βῆτα, καὶ ἐς ἄλλους δύο τὸ γάμμα, καὶ ἑξῆς κατὰ τὰ αὐτά, ἢν πλείους οἱ ἀθληταὶ ὦσι, δύο ἀεὶ κλῆροι τὸ αὐτὸ γράμμα ἔχοντες. Προσελθὼν δὴ τῶν ἀθλητῶν ἕκαστος, προσευξάμενος τῷ

Παῖ, σέ τ' ἐνόσφισε Τιμίδαν
Κλᾶρος προπετὴς ἄν-
θε' Ὀλυμπιάδος. δελφῖνί κεν

Δΐ, καθεὶς τὴν χεῖρα εἰς τὴν κάλπιν, ἀνασπᾷ τῶν κλήρων ἕνα, καὶ μετ' ἐκεῖνον ἕτερος, καὶ παρεστὼς μαστιγοφόρος ἑκάστῳ, ἀνέχει αὐτοῦ τὴν χεῖρα, οὐ παρέχων ἀναγνῶναι, ὅ,τι τὸ γράμμα ἐστίν, ὃ ἀνέσπακεν. Ἁπάντων δὲ ἤδη ἐχόντων, ὁ Ἀλυτάρχης, οἶμαι, ἢ τῶν Ἑλλανοδικῶν αὐτῶν εἷς (οὐκ ἔτι γὰρ τοῦτο μέμνημαι) περιϊὼν ἐπισκοπεῖ τοὺς κλήρους ἐν κύκλῳ ἑστώτων, καὶ οὕτω τὸν μὲν τὸ ἄλφα ἔχοντα τῷ τὸ ἕτερον ἄλφα ἀνεσπακότι παλαίειν ἢ παγκρατιάζειν συνάπτει, τὸν δὲ τὸ βῆτα τῷ τὸ βῆτα, ὁμοίως καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς ὁμογράμμους κατὰ ταὐτὰ (Λουκιαν. Ἑρμοτ. 40. Τ. IV. p. 55. B. p.). Κατὰ τὴν παράδοσιν ταύτην τοῦ Λουκιανοῦ δύο ἐξηγήσεις δύνανται νὰ ἀποδοθῶσι τοῖς «ὁ προπετὴς κλῆρος ἐνόσφισε τὸν Ἀλκιμίδαν καὶ Τιμίδαν δύο νίκας». Παραβάλλων τις τὸ χωρίον τοῦτο πρὸς τὰ τοῦ Λουκιανοῦ, ἐξάγει, ὅτι ὅσοι προσεφέροντο εἰς τοὺς ἀγῶνας, εἴτε παίδων, εἴτε ἐφήβων, εἴτε ἀνδρῶν, οἱ Ἑλλανοδίκαι οὐ προσεῖχον εὐθύς, εἰ ἕκαστος τῶν ἀθλητῶν εἶχε τῷ ὄντι τὴν ἡλικίαν, ἣν ὡμολόγει· ἀλλὰ τοσούτους κλήρους ἐνέβαλλον εἰς τὴν κάλπιν, ὅσοι ἦσαν καὶ οἱ ὡς ἔχοντες τὴν αὐτὴν ἡλικίαν προσερχόμενοι· ὅτε δὲ ἕκαστος προσήρχετο, ἵνα ἀνασπάσῃ ἐκ τῆς κάλπιδος κλῆρον, τότε ἐγίνοντο προσεκτικώτατοι, καὶ ἀπήλαυνον ἐκ τῶν τὴν αὐτὴν ἡλικίαν ἐχόντων τὸν λέγοντα μέν, ὅτι ἔχει τὴν αὐτήν, μὴ ἔχοντα δὲ κατὰ τὴν ἐκείνων κρίσιν. Τούτων οὖν οὕτως

στ. 106. Δ. Δ. σέ τ' ἐνόσφισε, Τιμίδα, παῖ, σ' ἔτ' ἐνόσφισε, Τιμίδα. παῖδ' ἔτ' ἐνόσφισε Τιμίδαν. Οὐδεμιᾶς διορθώσεώς ἐστιν ἀνάγκη τῷ κατιδόντι τὸ ὑπερβατὸν τοῦ τ'. — Παρὰ τῷ Π. Σ. κεῖται «Πολυτιμίδας» ἀντὶ τοῦ «Τιμίδας» ὡσαύτως καὶ ἐν δυσὶ χειρογρ.

εχόντων, τὸ χωρίον τοῦ Πινδάρου δύο ἐξηγήσεις δύναται νὰ λάβῃ, πρώτην τὴν τοῦ Π. Σ. δευτέραν τὴν τῶν νεωτέρων. Καὶ ὁ μὲν Π. Σ. λέγων «ἐν Ὀλυμπίᾳ, φησὶν, ἐνόσφισεν αὐτοὺς καὶ ἐχώρισεν ἡ προεξάνθησις τῶν τριχῶν· ἀπεκρίθη γὰρ, ὡς οὐ παιδικὴν ἔχοντος ἡλικίαν διὰ τὸ προηνθηκέναι τὰς τρίχας· πρὸ ὥρας γοῦν τὸ ἄνθος αὐτῆς τῆς ἥβης, φησὶ, συνεκληρώθη· οὗτος γὰρ κλῆρος ἄνθους· ὁ δὲ Πολυτιμίδας (Τιμίδας) οἰκεῖος τοῦ Ἀλκιμίδου· κληρωθέντες οὗτοι παίδων ἀγωνίσασθαι μεταξὺ γενειάσαντες, ἐξεκρούσθησαν τοῦ ἀγῶνος» ταῦτα λέγων ὁ Π. Σ. ἐννοεῖ ὧδε πως «τὸ ἄνθος τῆς ἥβης προπετῶς (πρὸ ὥρας) παρεγένετο αὐτοῖς· ὅτε λοιπὸν προσῆλθον εἰς τὴν κάλπιν, ἵνα ἀνασπάσωσι τὸν κλῆρον, προσῆλθε τὸ προπετὲς ἄνθος τῆς ἥβης, ἡ προπετὴς (ἡ πρὸ τῆς ὥρας, ἡ ἐν τῇ παιδικῇ ἡλικίᾳ) ἐξάνθησις τῆς ἥβην δηλούσης γενειάδος· ἄρα καὶ ὁ κλῆρος, ὃν ἔπρεπε νὰ ἀνασπάσωσιν, ἦν κατὰ τὴν φαινομένην ἡλικίαν κλῆρος ἐφήβων καὶ οὐχὶ παίδων· ἦν ἄρα κλῆρος πρὸ τῆς ὥρας, προπετής. Τὸ ὄνομα λοιπὸν, προπετὴς, ὃ ἁρμόζει τῇ πρὸ ὥρας ἐξανθήσει τῆς γενειάδος ἀπέδωκεν ὀρθότατα καὶ ποιητικώτατα ὁ Πίνδαρος καὶ τῷ κλήρῳ, ὀνομάσας κλῆρος προπετής». Ἡ ἐξήγησις τοῦ Π. Σ. φαίνεταί μοι ἀξία τοῦ Πινδάρου. Κατὰ δὲ τὴν ἐξήγησιν τῶν νεωτέρων καλεῖ ὁ Πίνδαρος κλῆρον προπετῆ τὴν ἐν τῇ κληρώσει κρίσιν, ἣν προπετῶς καὶ ἄνευ ἀκριβοῦς ἐξετάσεως ἐποίησαν. Μὴ ταραττέσθω δέ τις, εἰ ὁ Ἀλκιμίδης, καίτοι ἐν Ὀλυμπίᾳ ἐξεκρούσθη, ὅμως ἐτόλμησε πάλιν νὰ εἰσέλθῃ ἐν Νεμέᾳ εἰς τὸ στάδιον ὡς παῖς· διότι ἡ τοιαύτη τόλμη οὔτε ἀδύνατος, οὔτε ἀπίθανός ἐστιν· τοὐναντίον δὲ τῶν ἀτοπωτάτων ἐστὶ καὶ ἀπιθανωτάτων νὰ ἐννοῇ ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς, ὅτι λαχὼν ὁ Ἀλκιμίδας καὶ Τιμίδας νὰ ἀθλήσωσι πρὸς ῥωμαλεωτέρους ἀφῃρέθη τὴν νίκην· διότι τοῦτο καὶ ἀληθὲς εἰ ἦν, ἐγίνωσκεν ὁ ποιητὴς νὰ ἀποσιωπήσῃ. — παῖ, σέ τ' . . . Τιμίδαν]

Τάχος δι' ἅλμας ἴσον εἴποι-
μι Μελησίαν χερῶν τε καὶ ἰ-
σχύος ἁνίοχον.

---

Τὸ τ' ἐτέθη καθ' ὑπερβατόν· διότι ἡ θέσις αὐτοῦ ἐστιν αὕτη «παῖ, σὲ ἐνόσφισε Τιμίδαν τε»· ἢ «σὲ Τιμίδαν τε ἐνόσφισεν». Ὁ Τιμίδας ἦν βεβαίως στενώτατος συγγενὴς τοῦ Ἀλκιμίδα.

— Στ. 109-111. Ἐπιτελέσαντι τὸ διπλοῦν χρέος (δίδυμον ἄχθος) οὐδὲν ἄλλο μένει ἢ νὰ μνησθῇ καὶ τοῦ ἀλείπτου τοῦ Ἀλκιμίδα, περὶ οὗ ἐν τῷ Νεμ. Δ.' 151. κ. ἑξῆς πλείονα λόγον ποιεῖται· «Μελησίας εἷς τῶν εὐδόξων ἀλειπτῶν· ἐπαινεῖ δὲ αὐτοῦ τὸ τάχος, ἐπεὶ ταχὺ αὔξει τοὺς ὑπ' αὐτοῦ ἀλειφομένους καὶ κατάγει εἰς τοὺς ἀγῶνας· καὶ τοσοῦτόν φησι διαφέρειν τῶν ἄλλων ἀλειπτῶν τῷ ταχέως τοὺς ἀλειφομένους κατάγειν, εὐχερίας ἡνίοχον ὄντα, ὅσον ὁ δελφὶς τῶν ἄλλων ἐναλίων τῷ τάχει διαφέρει». Π. Σ. Ἡ παραβολὴ γίνεται σαφεστέρα οὕτως· «ὅσον ταχεῖά ἐστιν ἡ διὰ θαλάσσης νῆξις τοῦ δελφῖνος, τοσοῦτον ταχεῖα καὶ ἡ διὰ τῆς διδασκαλίας τοῦ Μελησίου πρόοδος καὶ αὔξησις τῆς δυνάμεως τῶν τε χειρῶν καὶ τοῦ σώματος τοῦ ἀλειφομένου». Σύντατте «εἴποιμι ἂν κεν Μελησίαν χερῶν τε καὶ ἰσχύος ἡνίοχον ἴσον τάχος δελφῖνι (νηχομένῳ) δι' ἅλμης». — δι' ἅλμας] «δελφῖνι δι' ἅλμης νηχομένῳ». Τὸ «νηχομένῳ» κατ' ἀνάγκην ἐκ τῆς ἐννοίας ἐννοεῖται· διότι εἰπὼν τὸν Μελησίαν «ἡνίοχον» ἐννοεῖ αὐτὸν ὀχούμενον· ἄρα καὶ τὸν δελφῖνα, πρὸς ὃν παραβάλλεται, ἐννοεῖ κινούμενον, ἤτοι νηχόμενον. — χερῶν ἁνίοχον] Ἐκάλεσε τὸν διδάσκαλον τῆς ἀθλητικῆς ἡνίοχον, ἵνα παραβάλῃ τὴν ταχύτητα τῆς ἐπιδόσεως τῶν ἀλειφομένων πρὸς τὴν ταχύτητα τῆς νήξεως τῶν δελφίνων.

## ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ.

Ἓν καὶ μόνον ἐστὶ τὸ γένος τῶν ἀνδρῶν, ἓν καὶ τὸ τῶν θεῶν· ἐγεννήθημεν ὅμως ἀμφότεροι ἐκ μιᾶς μητρός· οὕτω δὲ διαχωρίζει ἡμᾶς δύναμις, ἥτις ἅπασα διαγινώσκεται, ὥστε τὸ μὲν γένος ἡμῶν οὐδέν ἐστι, τῷ δὲ τῶν θεῶν ὁ χάλκεος οὐρανὸς μένει ἀεὶ ἀσφαλὴς ἕδρα· ἀλλ' ὅμως ἐσμὲν ὅμοιοι τοῖς ἀθανάτοις κατά τι, ἢ κατὰ μέγαν νοῦν, ἢ κατὰ φύσιν σώματος, καίπερ οὐ γινώσκοντες πρὸς οἷον τέρμα τοῦ βίου, καὶ τοῦτο ἐν ἡμέρᾳ, ἢ ἐν νυκτὶ ἔγραψεν ὁ πότμος ἡμῖν νὰ δράμωμεν· Παρέχει δὲ τεκμήριον καὶ νῦν ὁ Ἀλκιμίδας, ὥστε νὰ κατανοήσωμεν τὴν (πρὸς τοὺς θεοὺς καὶ τὴν Γῆν) συγγένειαν ἡμῶν· διότι ὅμοια ταῖς καρποφόροις ἀρούραις, αἵτινες ἐκ διαλειμμάτων τοτὲ μὲν δίδουσιν ἐκ τῶν πεδίων τοῖς ἀνθρώποις βίον ἄφθονον, τοτὲ δὲ πάλιν ἀναπαυσάμεναι λαμβάνουσι σθένος· οὕτω καὶ ὁ Ἀλκιμίδας ἐγένετο ἐν τοῖς ἐπεράστοις ἀγῶσι τῆς Νεμέας παῖς νικηφόρος, ὃς τοῦτο τὸ ἐπιτήδευμα ἐκ Διὸς μετερχόμενος νῦν ἐφάνη οὐχὶ ἀτυχὴς περὶ τὴν πάλην κυνηγὸς, τοῖς ἴχνεσι τοῦ ἑαυτοῦ πάππου Πραξιδάμαντος ἑπόμενος· διότι ἐκεῖνος πρῶτος τῶν Αἰγινητῶν Ὀλυμπιόνικος γενόμενος, κλάδους ἀπ' Ἀλφειοῦ πρὸς τιμὴν αὐτῶν στεφανωσάμενος, καὶ πεντάκις ἐν

Ἰσθμῷ, ἐν Νεμέᾳ δὲ τρίς, ἔπαυσε τὴν ἀδοξίαν τοῦ Σωκλείδου, ὅς ὑπέρτατος τὸ κλέος τῶν υἱῶν τοῦ Ἀγησιμάχου ἐγένετο· διότι οἱ τρεῖς υἱοὶ αὐτοῦ ἀθλοφόροι γενόμενοι εἰς ἄκρον ἀρετῆς ἦλθον καὶ οὐκ ἄνευ πόνων, σὺν ἀγαθοῦ δὲ θεοῦ τύχῃ οὐδένα ἄλλον οἶκον ἐν ἁπάσῃ τῇ Ἑλλάδι ἡ πυγμαχία ἀπέφηνε ταμίαν πλειόνων στεφάνων. Νομίζω, ὅτι μέγα τι εἰπὼν ἐπέτυχον τοῦ σκοποῦ, ὡς ἀπὸ τόξου βαλών. Ἄγε οὖν, ὦ Μοῦσα, διεύθυνε ἐπὶ τοῦτον τὸν οἶκον τὴν εὐκλεᾶ εὐπορίαν τῶν λόγων· διότι τὰ καλὰ ἔργα ἀνδρῶν τεθνηκότων ἀοιδοὶ καὶ λόγιοι διασώζουσιν αὐτοῖς, ἃ τοῖς Βασσίδαις πλεονάζουσιν· διότι πάλαι πολυύμνητος γενεά, ἰδίᾳ κατορθοῦντες ἔργα ἄξια ἐγκωμίων, δυνατοὶ ἕνεκα των ἀγερώχων κατορθωμάτων ἐγένοντο νὰ παρέχωσι τοῖς ποιηταῖς ὕλην πολλοῦ ὕμνου· διότι καὶ ἐν τῇ κλεινῇ Πυθῶνι δεθείς ποτε Καλλίας, αἷμα ἀπὸ τῆς αὐτῆς φυλῆς ὤν, τὰς χεῖρας ἱμάντι ἐνίκησε, τέρψας τὰ βλαστήματα τῆς χρυσηλακάτου Λητοῦς καὶ παρὰ Κασταλίᾳ μέχρις ἑσπέρας ἐλαμπρύνετο τῷ θορύβῳ τῆς χαριεστάτης πανηγύρεως. Καὶ ἡ γέφυρα τοῦ πόντου ἐν τῇ ταυροφόνῳ τριετηρίδι τῶν περιοικούντων ἐτίμησε τὸν Κρεόντιον κατὰ τὸ τέμενος τοῦ Ποσειδῶνος· καὶ ἡ βοτάνη τοῦ λέοντος ἔστεψεν αὐτόν ποτε νικήσαντα ὑπὸ τὰ δάσκια ὄρη καὶ πανάρχαια τῆς Φλιοῦντος. Πανταχόθεν εἰσὶν εὐρεῖαι πρόσοδοι τοῖς λογίοις νὰ κοσμῶσι τὴν εὐκλεᾶ ταύτην νῆσον· ἐπειδὴ οἱ Αἰακίδαι ἐπιδεικνύμενοι τοῖς

πολίταις αὐτῆς μεγάλας ἀρετὰς παρέσχον ἔξοχον εὐτυχίαν μιμήσεως· διότι τὸ ὄνομα αὐτῶν μακρόθεν περιΐπταται καὶ ὑπὲρ γῆν, καὶ ὑπὲρ θάλασσαν, καὶ εἰς Αἰθίοπας ἀφίκετο, τοῦ Μέμνονος οὐκ ἐπανελθόντος· βαρὺς δὲ ἀγὼν ἐγένετο αὐτοῖς, ὅτε Ἀχιλλεὺς χαμαὶ καταβὰς ἀπὸ τοῦ ἅρματος ἐφόνευσε τὸν υἱὸν τῆς φαεινῆς Ἠοῦς αἰχμῇ δορὸς λίαν ὠργισμένου. Καὶ ταύτην μὲν τὴν ὁδὸν τοῦ ὑμνεῖν (τοὺς ἥρωας τῆς πατρίδος), τὴν ἁμαξιτὸν παλαιότεροι εὗρον· μεμελέτηκα δὲ καὶ αὐτὸς καὶ παρεσκεύασμαι νὰ ὁδεύσω ταύτην· ἀλλὰ τὸ παρὰ τῷ πηδαλίῳ τῆς νεὼς ἑλισσόμενον κῦμα λέγεται, ὅτι ἀεὶ ταράττει μάλιστα τὴν ψυχὴν ἑκάστου. Ἄσμενος οὖν ἀναλαμβάνω ἐπὶ τῶν νώτων διπλοῦν ἄχθος καὶ ὑμνῶν ἀγγέλλω, ὅτι τοῦτό ἐστιν εἰκοστὸν πέμπτον καύχημα ἀπὸ τῶν ἀγώνων, οὓς ἱεροὺς καλοῦσιν, ὃ προσέθηκεν ὁ Ἀλκιμίδας τῇ κλειτῇ φυλῇ· δύο μὲν ἄνθη Ὀλυμπιάδος ἀπεστέρησεν ἐν τῷ τεμένει τοῦ Κρονίου σέ, ὦ παῖ, καὶ τὸν Τιμίδαν ὁ προπετὴς κλῆρος. Τὸν δὲ Μελησίαν δύναμαι νὰ εἴπω, ὅτι ἐστὶ παρασκευαστὴς τῆς δυνάμεως τῶν χειρῶν καὶ τοῦ σώματος οὕτω ταχύς, ὡς ὁ δελφὶς νηχόμενος διὰ θαλάσσης.

# ΝΕΜΕΑ.

## ΕΙΔΟΣ Ζ'.

## ΣΩΓΕΝΕΙ ΑΙΓΙΝΗΤΗ.

### ΠΑΙΔΙ ΠΕΝΤΑΘΛΩ.

Μέτρα κατὰ τοὺς Π. Σ. τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς καὶ ἐπῳδοῦ τοῦ εἴδους.

Ἡ στροφὴ καὶ ἀντίστροφος σύγκειται ἐκ κώλων δυοκαίδεκα.

Κῶλον 1. ⏑ — — ⏑ | ⏑ — — ⏑ | ⏑ — — ⏑ | ⏓ Ἀντισπαστικὸν τρίμετρον ὑπερκατάληκτον. Μόνον ὁ πρῶτος ἀντίσπαστος οὐ τρέπει ἐν ἅπασι τοῖς ἀντιστοιχοῦσι κώλοις τὸν πρῶτον πόδα, οἱ δὲ λοιποὶ τρέπουσιν.

„ 2. — ⏑ ⏑ — ⏑ ⏑ — | ⏑ — ⏑ Ἐγκωμιολογικόν· τὸ δεύτερον ὅμως πενθημιμερὲς ἰαμβικὸν λείπει κατὰ δύο συλλαβάς.

„ 3. — — ⏑ ⏑ | — ⏑ — — | ⏑ ⏑ — — Ἐπιωνικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον Ἀλκαϊκὸν ἀνεστραμμένον· διότι ἀντὶ νὰ ἔχῃ τὴν ἰαμβικὴν συζυγίαν πρώτην ἔχει αὐτὴν τελευταίαν.

„ 4. — ⏑ ⏑ — ⏑ — | — ⏑ — ⏑ — ⏑ | — Περιοδικὸν ἐκ χοριαμβικοῦ διμέτρου βραχυκαταλήκτου καὶ τροχαϊκοῦ ὡσαύτως διμέτρου βραχυκαταλήκτου· ἡ δὲ τελευταία συλλαβή ἐστιν ἀρχὴ τῆς δευτέρας λειπούσης περιόδου.

„ 5. ⏑ — ⏑ — | — ⏑ ⏑ ⏑ — Ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον.

Κῶλον 6. – ⏑ ⏑ – | ⏑ – – ⏑ Χοριαμβικὸν δίμετρον καταληκτικόν· ἡ τελευταία συλλαβὴ ἀδιάφορος.

„ 7. ⏑ ⏑́ ⏑ ⏑ – – | ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓ | ⏑ ⏑́ Ἐκ πενθημιμεροῦς ἰαμβικοῦ καὶ διμέτρου βραχυκαταλήκτου ἰαμβικοῦ.

„ 8. – – ⏑ ⏑ | –́ ⏑ – Ἰωνικὸν δίμετρον καταληκτικόν.

„ 9. ⏖́ ⏑ ⏖́ ⏑ | –́ ⏑ –́ Εὐριπίδειον· μόνον ἐν τῷ ἀντιστοιχοῦντι κώλῳ τῆς δευτέρας ἀντιστρ. ὁ πρῶτος ποὺς ἐστι τροχαῖος· διότι τὰς συλλαβὰς Ν ε ο π τ ο πρέπει νὰ ἐκφωνήσωμεν ὡς δύο.

„ 10. – – ⏑ ⏑ | – ⏑ – ⏓ ⏓ | ⏑ – ⏑ – Ἐπιωνικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον.

„ 11. – – ⏑ ⏑ | –́ ⏑ –́ ⏑ Ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος δίμετρον ἀκατάληκτον.

„ 12. ⏑ –́ ⏑ ⏑ –́ | ⏑ –́ ⏑ Ἰαμβικὸν δίμετρον καταληκτικόν.

## Περὶ τῆς Ἐπῳδοῦ.

Ἑκάστη ἐπῳδὸς ἐκ κώλων ἑπτά.

Κῶλον 1. ⏑ –́ ⏑ –́ | – ⏑ ⏑ – | ⏑ ⏖́ ⏑ Χοριαμβικὸν τρίμετρον καταληκτικόν.

„ 2. ⏖ ⏑ – ⏑ ⏑ | – – ⏑ ⏑ Ἰωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον.

„ 3. –́ ⏑ –́ ⏑ | –́ ⏑ ⏑ ⏑ –́ Τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον.

„ 4. ⏑ – – ⏑ | ⏑ – – Φερεκράτειον.

„ 5. ⏑ – – ⏑ | – –́ ⏑ –́ Γλυκώνειον.

„ 6. ⏖́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ | –́ ⏑ –́ Τροχαϊκὸν δίμετρον καταληκτικόν.

„ 7. ⏖́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ | – ⏑ – ⏑ | – ⏑ Τροχαϊκὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον.

## ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΕΙΔΟΥΣ.

Ὦ Εἰλείθυια, παραστάθητι καὶ ἄκουσον εὐμενῶς τὸν ὕμνον τοῦ Σωγένους· διότι σὺ εἶς αἰτία τῆς γενέσεως αὐτοῦ, ὅστις νικήσας δι' ἀρετὴν πένταθλον ᾄδεται νῦν ἐν τῷ παρόντι κώμῳ· διότι καὶ ἅπαντες οἱ λοιποὶ Αἰγινῆται ἀγαπῶσι νὰ ἀγωνίζωνται, καὶ ὅταν ἐπιτυγχάνωσι τῆς νίκης, ἀγαπῶσι νὰ ᾄδωνται· καὶ καλῶς ποιοῦσιν· διότι αἱ μεγάλαι ἀρεταὶ ἔχουσι πολλὴν ἀνάγκην ὕμνων· (ἀπὸ στ. 1-19). Ἐντεῦθεν ἠρέμα πως ἐμβαίνων ἀπὸ τοῦ προοιμίου εἰς τὴν ὑπόθεσιν παρακινεῖ τὸν Σωγένη νὰ μὴ παύῃ ἀναλίσκων εἰς τοὺς ποιητὰς (ἀπὸ στ. 20-28) φέρων παράδειγμα τὸν Ὀδυσσέα, ὃς οὐκ ἦν κρείσσων τοῦ Αἴαντος, ἀλλ' ἕνεκα τοῦ Ὁμήρου ἐδοξάσθη μᾶλλον ἐκείνου (29-31). Τὴν δὲ νίκην, ἣν ὁ Ὀδυσσεὺς ἐνίκησεν ἐν τῇ περὶ τῶν ὅπλων δίκῃ τοῦ Ἀχιλλέως, ἐξ ἧς δυνατὸν νὰ εἰκάσῃ τις, ὅτι ὁ Ὀδυσσεὺς ἦν κρείσσων τοῦ Αἴαντος, ταύτην ἀποδίδωσι τῇ ἀμαθείᾳ καὶ ἀγνοίᾳ τῶν δικασάντων (ἀπὸ στ. 32-44). Ἐκ δὲ τῆς δίκης τοῦ Αἴαντος λαμβάνων ἀφορμὴν νὰ ἐπαινέσῃ τοὺς Αἰακίδας, ἔρχεται εἰς τὸν Νεοπτόλεμον ὧδέ πως. Ἀλλ' εἰ καὶ ὁ Αἴας ἐκρίθη κατώτερος τοῦ Ὀδυσσέως ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων, ὁ θεὸς ὅμως, ὅστις ἀγαπᾷ καὶ φροντίζει τῶν Αἰακιδῶν, δίδωσι τιμὴν αὐτοῖς

μετὰ θάνατον θείαν· διότι ταύτης ἕνεκα τῆς φροντίδος τῶν θεῶν ἦλθε μετὰ τὴν ἐκπόρθησιν τῆς Τροίας ὁ Νεοπτόλεμος εἰς Δελφούς, ἵνα φονευθεὶς ἐνταῦθα ἀπολαύῃ θείων τιμῶν (ἀπὸ στ. 45-73). Ποιεῖ λαμπρότατον ἐπίλογον οἷς εἶπε περὶ Νεοπτολέμου, ἐξυμνῶν ἐν γένει τὰς ἀρετὰς ἁπάντων τῶν Αἰακιδῶν (ἀπὸ στ. 74-78). Μετὰ μικρόν τι κατάλληλον προοίμιον ἐμβαίνει εἰς τοὺς ἐπαίνους τοῦ Θεαρίωνος τοῦ πατρὸς τοῦ Σωγένους (ἀπὸ στ. 79-93). Ἐνταῦθα λαβὼν ἀφορμὴν ἀπολογεῖται πρὸς τοὺς Αἰγινήτας, οἵτινες ἐμέμφοντο αὐτὸν ὡς ἐν παιᾶνί τινι βλάσφημα εἰπόντα περὶ τοῦ Νεοπτολέμου, πειρώμενος νὰ πείσῃ αὐτούς, ὅτι παρενόησαν τοὺς ἐν ἐκείνῳ τῷ παιᾶνι λόγους αὐτοῦ (ἀπὸ στ. 94-103). Ἐμβαίνει ἀμέσως εἰς τοὺς ἐπαίνους τοῦ Σωγένους (ἀπὸ στ. 104-117). Ὑμνεῖ τὸν ἐν Νεμέᾳ Δία (ἀπὸ στ. 118-126). Ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Ἡρακλέα, οὗ δύο τεμένη ἔκειντο παρὰ τὰς πλευρὰς τοῦ οἴκου τοῦ Θεαρίωνος, ἐπικαλεῖται αὐτὸν νὰ εὐνοῇ τὸν Σωγένη καὶ τὸν Θεαρίωνα καὶ ἅπαντας τοὺς ἐν τῷ οἴκῳ καὶ νὰ ἀπαλλάσσῃ αὐτοὺς πάσης ἀμηχανίας· εὔχεται ὑπὲρ ὑγείας καὶ εὐτυχίας ἐμμόνου ἁπάντων τῶν ἐν τῷ οἴκῳ καὶ ὑπὲρ τῆς παρούσης εὐδοξίας, νὰ γένηται κρείσσων ἐν τῷ μέλλοντι (ἀπὸ στ. 118-149). Ὁ δὲ ἐπίλογος (ἀπὸ στ. 15. μέχρι τέλους) ἐστὶν ἐξομολόγησις, ὅτι οὐ καθύβρισε δι' ἀπρεπῶν λόγων τὸν νεκρὸν τοῦ Νεοπτολέμου.

# ΕΙΣΑΓΩΓΗ.

«Πρῶτος Αἰγινητῶν ὁ Σωγένης ἐνίκησε παῖς ὢν πεντάθλῳ κατὰ τὴν τεσσαρεσκαιδεκάτην Νεμεάδα. Ἐτέθη δὲ ὁ πένταθλος πρῶτος κατὰ τὴν τρισκαιδεκάτην Νεμεάδα» Π. Σ. Ἐκ τοῦ προοιμίου εἰκάζεται ἀσφαλῶς, ὅτι ἡ ᾠδὴ ᾔσθη ἐν κώμῳ περὶ ναόν τινα ἢ βωμὸν τῆς Ἐλειθυίας, ᾧ καὶ ἀφιέρωσε τὸν στέφανον ὁ Σωγένης. Ταύτην τὴν εἰκασίαν ἐγὼ τοὐλάχιστον θεωρῶ βεβαίαν. Ἂν δὲ ᾖ τοιαύτη, ὁ βωμὸς οὗτος ἔκειτο παρὰ τὴν οἰκίαν τοῦ Θεαρίωνος, ἧς ἑκατέρωθεν ἔκειντο καὶ δύο ναΐσκοι τοῦ Ἡρακλέους (ὅρα Σημ. εἰς στ. 120-127). Ἀλλὰ διὰ τί ἐγένετο ὁ κῶμος παρὰ τὸν Ναὸν τῆς Ἐλειθείας; τὸν πιθανώτατον τοῦτον λόγον δίδωσιν ὁ παρὰ τοῖς Π. Σ. Ἀριστόδημος ὁ Ἀριστάρχου μαθητὴς λέγων «Ὀψέ ποτε τῷ Θεαρίωνι καὶ παρὰ τὴν ἡλικίαν προήκοντι εὐξαμένῳ τῷ θεῷ Σωγένη τεκνωθῆναι, καὶ τὴν τοῦ παιδὸς αὐτοῦ γέννησιν οἷον Ἐλειθυίας εἶναι χάριν· διὰ τὴν ἰδιότητα γοῦν τῆς γενέσεως τοῦ ἀθλητοῦ πρὸς τὴν θεὸν ταύτην ἐπήρεισε τὸν λόγον· ἐπιστοῦτο δέ (ὁ Ἀριστόδημος) τοῦτο (λέγει ὁ Π. Σ.) ἐξ ἐπιγράμματός τινος Σιμωνίδου» Π. Σ.

Σ. ά. Κ. ιβ'.

Ελειθυια, πάρεδρε Μοιρᾶν βαθυφρόνων,
Παῖ μεγαλοσθενέος, ἄκουσον,
Ἥρας, γενέτειρα τέκνων· ἄνευ σέθεν

— Στ. 1-6. Ἐλείθυια . . . Ἥβαν] Ἀφιεροῖ τὸν ὕμνον τοῦ Σωγένους τῇ Ἐλειθυίᾳ καὶ παρακαλεῖ αὐτὴν νὰ παρασταθῇ τῷ κώμῳ καὶ νὰ ἀκούσῃ εὐμενῶς τὸν ὕμνον· διότι τὴν ἡμετέραν γέννησιν αὐτῇ ὀφείλομεν, οὗ ἕνεκα, καὶ ὅσα τῇ ἡμετέρᾳ ἀρετῇ παρὰ τῶν θεῶν λαμβάνομεν ἀγαθά. Τὸ νὰ προοιμιάζηται ὁ ποιητὴς ἀπὸ τῆς Ἐλειθυίας, δι' ἣν γεννώμεθα καὶ ὑπάρχομεν, καὶ δι' ἣν ὑπάρχων ὁ Σωγένης ἀπέλαυσε τῆς δόξης τῆς νίκης, τοῦτο καλῶς ἔχει, εἰ μόνον ἐδόθη αὐτῷ περίστασις· καὶ βεβαίως ἐδόθη. Ἐκ δὲ τῶν περιστάσεων, ἃς δύναταί τις νὰ εἰκάσῃ, τὴν πιθανωτέραν εἴπομεν ἀνωτέρω (Εἰσαγωγῇ) «ὁ δὲ νοῦς· ὦ Ἐλείθυια, παῖ μὲν τῆς μεγαλοσθενοῦς καὶ ἰσχυρᾶς Ἥρας, πάρεδρε δὲ τῶν συνετῶν Μοιρῶν· ἄνευ σοῦ οὔτε τὴν ἡμέραν θεωρήσαντες οὔτε τὴν νύκτα· ἤτοι ἢ ἐν ἡμέρᾳ, ἢ ἐν νυκτὶ γεννώμεθα, οὐκ ἄνευ σοῦ τὴν σὴν ἀδελφὴν ἐλάβομεν τὴν Ἥβην· οἷον, εἰ μὴ ἐγεννήθημεν, οὐδ' ἂν ἠκμάσαμεν» Π. Σ. — Ἐλείθυια] «Ἑνικῶς δὲ εἶπεν Ἐλείθυια, ὡς καὶ Ἡσίοδος (Θεογ. 321).

Ἡ δ' Ἥβην καὶ Ἄρεα καὶ Εἰλείθυιαν
ἔτικτεν.

Ὁ δὲ Ὅμηρος ἑκατέρως (Ἰλ. π. 187 τ. 103. Ὀδυσσ.

στ. 1. πάρεδρος ἡ κοινὴ γραφή· ἡ δὲ γραφή, ἣν παρεδεξάμεθα, καὶ πρὸς τὴν ἔννοιαν καὶ πρὸς τὸ μέτρον καλῶς ἔχουσα εὕρηται ἐν χειρογράφῳ τινί.

Οὐ φάος, οὐ μέλαιναν δρακέντες εὐφρόναν,
Τεὰν ἀδελφεὰν ἐλάχομεν
Ἀγλαόγυιον Ἥβαν.
Ἀναπνέομεν δ' οὐχ ἅπαντες ἐπὶ ἴσα·
Εἴργει δὲ πότμω ζυγὸν

---

τ. 188. ἑνικῶς Ἰλ. λ. 270. τ. 119. πληθυντικῶς)» Π. Σ. — πάρεδρε Μοιρᾶν] «τοῦτό φησιν ἐπεὶ δοκοῦσι παρὰ τὸν τῶν ὠδίνων καιρὸν παρεστάναι καὶ ἐπικλώθειν τὰ τῆς εἱμαρμένης» Π. Σ. — παῖ Ἥρας] ὅρα τὸ ἀνωτέρω ὑπὸ τοῦ Π. Σ. μνημονευθὲν χωρίον τοῦ Ἡσιόδου. — ἄκουσον] «παραστάθητι τῷ κώμῳ καὶ ἄκουον εὐμενῶς τὸν ὕμνον τοῦ Σωγένους, ὃς σοὶ ὀφείλει καὶ τὸ ὑπάρξαι ἐν τῇ ζωῇ καὶ τὸ δοξασθῆναι ἐπὶ τῇ νικηφορίᾳ». — ἄνευ σέθεν . . . εὐφρόναν] Ἐπειδὴ γεννώμεθα ἢ ἡμέραν, ἢ νύκτα, λέγει «ἐδράκημεν (εἴδομεν) ἢ τὸ φῶς (τὴν ἡμέραν) ἢ τὴν νύκτα». Πεζῶς δύναται νὰ τραπῇ οὕτω πως «ἄνευ σοῦ οὐχ ὁρῶμεν οὔτε ἡμέραν, οὔτε νύκτα, ἵνα λαγχάνωμεν τὴν ἥβην». — ἀγλαόγυιον Ἥβαν] δυσὶ τρόποις συνάμα κέχρηται, τῷ μὲν προσωποποιΐᾳ, τῷ δὲ συνεκδοχῇ· διότι ἀντὶ τοῦ νὰ εἴπῃ «ἐλάχομεν τὸν βίον» ἐχρήσατο τῷ καλλίστῳ μέρει, τῇ ἥβῃ, ἁπάσης τῆς ἀνθρωπίνης ἡλικίας.

— Στ. 7. «Οὐκ εὐδαιμονοῦμεν δὲ ἅπαντες ἐξ

---

στ. 5. ἀδελφεάν, αἱ δύο τελευταῖαι συλλαβαὶ ἐκφωνηθήτωσαν ὡς μία.

στ. 8. εἴργει δὲ πότμῳ ζυγένθ' ἕτερον ἕτερα κακὴ διόρθωσις τοῦ Schmidii ἄνευ ἐννοίας· καὶ ὅμως μετ' ἐπαίνων παρεδέξαντό τινες λέγοντες, ὅτι ζυγὸς οὐ σημαίνει τὴν μίαν πλάστιγγα, ἀλλὰ τὸν ὅλον ζυγὸν (τὴν ζυγαριάν), οὐδὲ ἔχει ὁ ζυγὸς δύο ζυγούς. «Ζυγὸς de lance dici non potest. Nec libra duo juga habet, ut ζυγὸς ἕτερος dici possit. Imo ommia firmant praeclaram Schmidii correctionem». Τὸ οὖς ὅμως Ἕλληνος γεγυμνασμένου εἰς τὴν γλῶσσαν ἐννοεῖ εὐκόλως τὴν ὑπαλλαγὴν ταύτην ἀντὶ τοῦ «(τὸ) ἕτερον (τοῦ) ζυγοῦ».

ἴσου». Τὴν ἔννοιαν τούτου ἐκτίθησι σαφέστερον κατωτέρω στ. 79. 81. «Φ υ ᾷ δ' ἕ κ α σ τ ο ς . . . ἄ λ λ ο ι».

— Στ. 8-9. Εἴργει . . . ἕτερα] «διότι τὸ ἕτερον μέρος τοῦ ζυγοῦ τῆς Μοίρας, ἐν ᾧ τίθεται ἡ εὐδαιμονία ἑκάστου τῶν γεννωμένων κωλύουσιν, ὥστε νὰ γένηται ἡ ῥοπὴ ἴση δι' ἅπαντας, τὰ ἐν τῷ ἑτέρῳ τιθέμενα τῆς κακοδαιμονίας· διότι δι' ἄλλους τίθενται τὰ τῆς κακοδαιμονίας πλείονα, δι' ἄλλους δὲ ἐλάσσονα»· τουτέστι «οὔτε ὅλως εὐδαίμονές ἐσμεν, οὔτε ὅλως κακοδαίμονες· ἀλλ' οἱ μὲν πλεῖον, οἱ δὲ ἔλαττον. — ζυγὸν ἕτερον] ὑπαλλαγὴ πτώσεως ἀντὶ τοῦ «ἕτερον (μέρος) τοῦ ζυγοῦ». — εἴργει ἕτερον] «τὰ τιθέμενα ἐν τῷ ἑτέρῳ μέρει ἕτερα» ἤτοι «ἡ ἐν τῷ ἑτέρῳ μέρει τιθεμένη κακοδαιμονία μὴ ἴση διὰ πάντας τιθεμένη κωλύει· τί; νὰ ῥέψῃ ἡ εὐδαιμονία ἰσάκις διὰ πάντας». Ἵνα ἐννοήσῃ τις καλῶς τὸ χωρίον; τί πράττει κατὰ τὸν Πίνδαρον ὁ πότμος, ἡ Μοῖρα, ὅταν γεννώμεθα. Κρατεῖ τὸν ζυγόν· καὶ ἐπὶ μὲν τῆς μιᾶς πλάστιγγος τίθησιν εὐδαιμονίαν, ἐπὶ δὲ τῆς ἑτέρας κακοδαιμονίαν· ἀλλὰ οὐ τίθησιν ἐπὶ πάντας ἴσην εὐδαιμονίαν καὶ ἴσην κακοδαιμονίαν, ἀλλὰ ἐπὶ ἄλλους μὲν πλείονα εὐδαιμονίαν καὶ ἐλάσσονα κακοδαιμονίαν, ἐπὶ ἄλλους δὲ ἐλάσσονα εὐδαιμονίαν καὶ πλείονα κακοδαιμονίαν· καὶ οὕτω ἡ ῥοπὴ τῶν πλαστίγγων οὐκ ἐστιν ἡ αὐτὴ δι' ὅλους. Παράβαλε κατὰ τὴν ἔννοιαν πρὸς τὸ (στ. 81-83) τ υ χ ε ῖ ν δ' . . . ἀ ν ε λ ό μ ε ν ο ν. Τὴν κατ' εἰκασίαν διόρθωσιν τοῦ Σμιδίου πλεῖστοι παρεδέξαντο, διότι οἱ ἄνθρωποι ἀγαπῶσι τὰ καινότροπα· ἔστι δὲ αὕτη «εἴργει δὲ πότμῳ ζυγένθ' ἕτερον ἕτερα», ἥτις δείκνυσι μὲν εὐφυΐαν τοῦ διορθώσαντος οὐδὲν δὲ ἕτερον. Ὁ δὲ Ἑρμάννος, ὡς εἰ ἔκρινεν οὐχὶ ποιητὴν καὶ μάλιστα Πίνδαρον, ἀλλὰ πεζὸν λέγει· «ζ υ γ ὸ ς περὶ τρυτάνης λεχθῆναι οὐ δύναται· ἡ γὰρ τρυτάνη οὐ ζυγοὺς δύο ἔχει, ὥστε ζ υ γ ὸ ς ἕ τ ε ρ ο ς εἰπεῖν τινα· ἅπαντα οὖν βεβαιοῖ τὴν λαμπροτάτην διόρθωσιν τοῦ Σμιδίου».

Ἕτερον ἕτερα· σὺν δὲ τὶν
Καὶ παῖς ὁ Θεαρίωνος ἀρετᾷ κριθεὶς
Εὔδοξος ἀείδεται Σω-
γένης μετὰ πενταέθλοις.

'Α. ά. Κ ιβ'.

Πόλιν γὰρ φιλόμολπον οἰκεῖ δορικτύπων
Αἰακιδᾶν· μάλα δ' ἐθέλοντι
Σύμπειρον ἀγωνίᾳ θυμὸν ἀμφέπειν.
Εἰ δὲ τύχῃ τὶς ἔρδων, μελίφρον' αἰτίαν
Ῥοαῖσι Μοισᾶν ἐνέβαλεν.
Ταὶ μεγάλαι γὰρ ἀλκαὶ

— Στ. 9-12. σὺν δέ τὶν . . . πενταέθλοις] Ἀντιπαρατίθεται ἡ Εἰλείθυια πρὸς τὴν Μοῖραν (τὸν πότμον). «Ὁ μὲν πότμος οὐ τὰ ἴσα τοῖς πᾶσι δίδωσιν· σὺ δὲ τοῖς πᾶσι δίδως τὸ ζῆν, ὡς ἔδωκας καὶ τῷ παιδὶ τοῦ Θεαρίωνος Σωγένει, ὃς παρὰ σοῦ μὲν λαβὼν τὸ ζῆν, παρὰ δὲ τοῦ πότμου τὴν ἀρετὴν, νῦν εὔδοξος ᾄδεται». Ἀνέμιξεν ὁ ποιητὴς οὕτω καλῶς τὰ ἔργα τοῦ πότμου τοῖς τῆς Εἰλειθυίας οὐχὶ τυχαίως, ἀλλ' ἐπίτηδες, ἵνα εἴπῃ ἐμφαντικῶς «ἔλαβε μὲν παρὰ σοῦ, ὦ Εἰλείθυια, ὁ Σωγένης τὸ ζῆν, ἔλαβεν ὅμως καὶ παρὰ τῶν Μοιρῶν, ὧν σὺ εἶ πάρεδρος, τὴν ἀρετὴν», καὶ ἵνα δείξῃ ἅμα, ὅτι τὰ τῶν Μοιρῶν ἄνευ τῆς Εἰλειθυίας εἰσὶν οὐδέν. — σύν τιν] «σὺν τῇ παρὰ σοῦ βοηθείᾳ, σὺν τῇ παρὰ σοῦ λήψει τῆς ζωῆς». — ἀρετᾷ κριθεὶς] «κριθεὶς ἐπ' ἀρετῇ ὑπὸ τῶν ἀγωνοθετῶν, νικήσας» ὅπερ ἐστὶ δῶρον τῶν Μοιρῶν. — μετὰ πεντάθλοις] σύνταττε τῷ «ἀρετᾷ κριθείς». — ἀείδεται] ἐν τῷ παρόντι κώμῳ.

στ. 17. ἔβαλεν ἡ τῶν χειρογρ. γραφή· ἡ δὲ ἐνέβαλεν διόρθωσις κατ' εἰκασίαν ἐκ τοῦ Π. Σ. ἑρμηνεύοντος «ταῖς πνοαῖς τῶν Μουσῶν ἐνέβαλεν».

— Στ. 13-17. πόλιν γὰρ . . . ἐνέβαλεν] Διὰ τί ἀείδεται εὔδοξος; «διότι οἰκεῖ πόλιν φιλόμολπον, ἧς οἱ πολῖται ἐθέλουσι νὰ ἔχωσι θυμὸν ἔμπειρον τῶν ἀγώνων» ἢ ὡς λέγει ὁ Π. Σ. πειρᾶσθαι θέλουσι τῶν ἀγώνων, ἤτοι θέλουσι νὰ ἀγωνίζωνται· ἐὰν δέ τις εὐτυχήσῃ ἐν τοῖς ἀγῶσιν, ἡδεῖαν ἀφορμὴν ταῖς πνοαῖς τῶν Μουσῶν, ἤτοι ἡδεῖαν ὕλην τοῖς ποιοῦσιν ἐπινίκους εἰς τοὺς νικῶντας παρέχουσιν, ἀγαπῶσι νὰ ὑμνῶνται ὑπὸ τῶν ποιητῶν». Καὶ αἱ τέσσαρες λοιπὸν προτάσεις ἐτέθησαν πρὸς αἰτιολογίαν τοῦ εὔδοξος ἀείδεται — πόλιν . . , Αἰακιδῶν] ὁ πρῶτος λόγος, δι' ὃν εὔδοξος ἀείδεταί, ἐστιν, ὅτι ἡ πόλις, ἣν οἰκεῖ, ἐστι τῶν Αἰακιδῶν, ἔτι δέ ἐστι καὶ φιλόμολπος. Ὅθεν καὶ ὁ Σωγένης ἐστὶ φιλόμολπος. — μάλα δ᾽. . . ἀμφέπειν] Δεύτερος δὲ λόγος, δι' ὃν ἀείδεταί, ἐστιν, ὅτι πάντες οἱ πολῖται τῆς Αἰγίνης ἀγαπῶσι νὰ ἀγωνίζωνται. — θυμὸν] ἐπιθυμίαν. — εἰ δὲ τύχῃ . . . ἐνέβαλεν] «ἣν δέ τις ἐπιτύχῃ τῆς νίκης ἀγωνιζόμενος (ὡς ἐπέτυχεν ὁ Σωγένης), διδοῦσιν ἀφορμὴν ὕμνων τοῖς ποιηταῖς, ὡς νῦν καὶ ὁ Σωγένης. Πῶς δὲ διδοῦσιν ἀφορμὴν ὕμνων; πληρόνοντες τοὺς ποιητάς. — ῥοαῖσι Μοισᾶν] Τὰ ἔπη τῶν Μουσῶν παραβάλλει πρὸς τὸν ῥοῦν τῶν ὑδάτων· οὕτω καὶ ἐν Ἰσθμ. 26. Κλυταῖς ἐπέων ῥοαῖσιν.

— Στ. 18-19. Ταὶ μεγάλαι . . . δεόμεναι] «αἱ γὰρ μεγάλαι δυνάμεις καὶ τὰ μεγάλα κατορθώματα σκότον καὶ ἀφάνειαν ἔχουσιν, ἐὰν μὴ ὑμνηθῶσιν» Π. Σ. οὕτω καὶ οἱ λοιποὶ ἑρμηνευταί· ἀλλ' ἐγὼ νομίζω ὅτι παρημέλησαν τῆς ἀκριβοῦς ἑρμηνείας τοῦ χωρίου τούτου. Ὁ ποιητὴς οὐκ ἐχρήσατο συντάξει πεζοῦ λόγου, ἀλλὰ ποιητικῇ ἀδείᾳ ἀνέστρεψεν αὐτήν· διότι ἡ φυσικὴ ἔκφρασίς ἐστιν αὕτη «αἱ μεγάλαι ἀλκαὶ σκότον πολὺν ἔχουσαι ὕμνων δέονται». Ὁ δὲ νοῦς· «αἱ μεγάλαι ἀρεταὶ ἐπειδὴ λαμβάνουσι σκότος καὶ ἀφάνειαν, διὰ τοῦτο ἔχουσιν ἀνάγκην ὕμνων, οἳ οὐκ ἐάσουσιν αὐτὰς νὰ

Σκότον πολὺν ὕμνων ἔχοντι δεόμεναι.
Ἔργοις δὲ καλοῖς ἔσο-
πτρον ἴσαμεν ἑνί σὺν τρόπῳ,
Εἰ Μνημοσύνας ἕκατι λιπαράμπυκος
Εὕρῃ τις ἄποινα μόχθων
Κλυταῖς ἐπέων ἀοιδαῖς.

'Ε. ά. Κ. ζ'.

Σοφοὶ δὲ μέλλοντα τριταῖον ἄνεμον
Ἔμαθον, οὐδ' ὑπὸ κέρδει βάλον.

---

γένωνται ἀφανεῖς». Λαμβάνουσι δὲ σκότον, ἢ ἀφάνειαν ἕνεκα τοῦ φθόνου τοῦ παρακολουθοῦντος αὐταῖς (ὅρα Πυθ. Ζ. 18-20. Ὀλ. ΣΤ.' 125)· διότι οἱ φθονοῦντες πείθουσιν εὐκόλως τοὺς λοιποὺς νὰ μὴ πιστεύωσιν ἀκούοντες ἀρετὰς ὑπὲρ τὰς ἑαυτῶν δυνάμεις· καὶ οὕτω αἱ μεγάλαι ἀρεταὶ σιωπῶνται καὶ εἰς λήθην φέρονται, ἐὰν μὴ ὑμνηθῶσιν. Ὅθεν δέονται ὕμνων. Κατὰ ταύτην τὴν ἐξήγησιν καὶ τὸ «δέονται» (δεόμεναι) φυλάσσει τὴν συνήθη σημασίαν.

— Στ. 20-24. Ἔργοις . . . ἀοιδαῖς] «ἔργων δὲ καλῶν κάτοπτρον, ἐν ᾧ αὐτὰ ἀεὶ καθορῶνται οὐδαμῶς ὑπὸ τοῦ φθόνου βλαπτόμενα, ἓν μόνον γινώσκομεν, τὰς κλυτὰς ᾠδὰς τῶν ὕμνων, αἵ εἰσιν ἕνεκα τῆς μνήμης, ἣν ἐσαεὶ καταλείπουσιν, ἀμοιβὴ τῶν πόνων». —

---

στ. 23. εὕρηταί τις ἡ τῶν χειρογρ. γραφή. Καλῶς διωρθώθη εὕρῃ τις. Ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα διόρθωσις εὕρηται ἄνευ τοῦ τις, ἵνα ὑποκείμενον ᾖ τὸ «ἄποινα».

στ. 25-26. Σοφοὶ . . . . βάλον. Θαυμάζω, πῶς οἱ εὐφυέστατοι Π. Σ. καὶ τὰ μέγιστα ἐγκύψαντες εἰς τὸν Πίνδαρον, οἵτινες ἐν στ. 89. κ. ἑξῆς κατενόησαν, ὅτι ὁ ποιητὴς δικαιολογεῖται πρὸς τοὺς Αἰγινήτας ὑπὲρ ὧν εἶπεν ἐν τῷ παιᾶνι, οὐ κατενόησαν καὶ ἐνταῦθα, ὅτι διὰ τοῦ «τριταῖον ἄνεμον» ἐννοεῖ τὴν τρίτην μετεμψύχωσιν κατὰ τὸ περὶ μετεμψυχώσεως σύστημα, ὃ ἐξετεθείκει ἤδη ἐν ἑτέρῳ ᾄσματι,

ἔργοις ἔσοπτρον] «κάτοπτρον, ἵνα εἰσορῶνται τὰ καλὰ ἔργα». — ἴσμεν] «γινώσκομεν νὰ ποιῶμεν» — Μνημοσύνας] προσωποποιΐα.

— Στ. 25-28. Σοφοὶ δὲ . . . νέονται] «διὸ (ἐπειδὴ μόνον διὰ τῶν ὕμνων ἡ μνήμη τῶν καλῶν ἔργων ἀεὶ διαμένει) οἱ ἔχοντες πλοῦτον μετὰ σοφίας γινώσκοντες, ὅτι μετὰ δύο μετεμψυχώσεις, τὴν τρίτην ὁ ἄνεμος ἄξει αὐτοὺς εἰς τὴν νῆσον τῶν μακάρων, οὐ φείδονται κέρδους ἕνεκα νὰ δαπανῶσιν ἐπὶ τῷ ὑμνεῖσθαι· διότι καὶ πλούσιος καὶ πένης εἰς τὸν τάφον τοῦ θανάτου τεθήσεται οὐδὲν ἄλλο δυνάμενος εἰς μνήμην ἑαυτοῦ καταλιπεῖν ἢ τοὺς παρὰ τῶν ποιητῶν ἐπαίνους». Τούτοις βούλεται νὰ προτρέψῃ τὸν Σωγένη νὰ μὴ ἀμελῇ τῆς εὐδοξίας φειδόμενος τοῦ πλούτου, ἀλλὰ καὶ τῶν καλῶν ἔργων νὰ ἔχηται, ἵνα ἐν τῇ τρίτῃ μετεμψυχώσει πορευθῇ εἰς τοὺς μάκαρας, καὶ εἰς τοὺς ποιητὰς νὰ δαπανᾷ, ἵνα μετὰ θάνατον ἡ μνήμη αὐτοῦ μένῃ. Φαίνεται δὲ ἔτι ἐκ τούτων, ὅτι ὁ πατὴρ τοῦ Σωγένους Θεαρίων ἦν ἄγαν πλούσιος· διότι ἀδύνατον νὰ συμβουλεύῃ ταῦτα παιδὶ μὴ μέλλοντι νὰ γένηται κληρονόμος μεγάλης οὐσίας. — σοφοὶ . . . ἔμαθον] οὐ λέγει σοφοὺς τοὺς κυβερνήτας ἢ ναυκλήρους νεὼς ἐμπορικῆς, οἵ, ὡς λέγουσι, προγινώσκουσι, τίς τὴν τρίτην ἡμέραν ἄνεμος μέλλει νὰ πνεύσῃ· διότι τοῦτο ἐνταῦθα γελοῖον ἂν ἦν· σοφοὺς καλεῖ τοὺς πράγματι κατὰ Πίνδαρον σοφοὺς ἢ φιλοσόφους καλουμένους (τοὺς Πυθαγορικούς, ὧν ὀπαδὸς φαίνεται, ὅτι ἦν καὶ ὁ Πίνδαρος)· τριταῖον δὲ ἄνεμον καλεῖ τὸν κατὰ τὴν τρίτην μετεμψύχωσιν μέλλοντα νὰ πνεύσῃ, δι᾽ οὗ οἱ μὲν πάμπαν δίκαιοι ἑκατέρωθι (καὶ ἐν γῇ καὶ ἐν Ἅδου) διατελέσαντες θὰ πορευθῶσιν εἰς τὴν νῆσον τῶν μακάρων, οἱ δὲ ἀλιτρὰ πράξαντες θὰ πορευθῶσιν εἰς Ἅδην. Παράβαλε πρὸς τὰ Ὀλ. Β.΄ 96 κ. ἑξῆς· ὡς εἰ ἔλεγε «πλούσιος εἶ, ὦ Σώγενες· ἤδη γενοῦ καὶ φιλόσοφος, μάθε τὸν μετὰ τὴν τρίτην μετεμψύχωσιν

Ἀφνεὸς πενιχρός τε θανάτου
Παρὰ σᾶμα νέονται.
Ἐγὼ δὲ πλέον ἔλπομαι
Λόγον Ὀδυσσέος, ἢ πάθεν,
Διὰ τὸν ἁδυεπῆ γενέσθ' Ὅμηρον.

Σ. β'. Κ. ιβ'.

Ἐπεὶ ψευδέεσσίν οἱ, ποτανᾷ μαχανᾷ,
Σεμνὸν ἔπεστί τι· σοφία δὲ
Κλέπτει παράγοισα μύθοις· τυφλὸν δ' ἔχει

---

μέλλοντα πνεύσειν ἄνεμον, ὃς πορεύσει ἡμᾶς ἢ εἰς Ἅδην, ἢ εἰς τὴν νῆσον τῶν μακάρων». — τριταῖον] τὸν ἐν τῇ τρίτῃ μετεμψυχώσει οἷον ἐν τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ. — οὐδ' ὑπὸ κέρδει βάλον] «οἱ μετὰ πλούτου σοφοὶ οὐ βάλλουσιν ἑαυτοὺς ὑπὸ τὸ κέρδος, οὐ κωλύονται ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας τοῦ κέρδους, ὥστε μὴ πράττειν τὰ καλὰ ἔργα, μηδὲ δαπανᾶν εἰς τοὺς ποιητάς, ἵνα ἀείμνηστοι γένωνται. — βάλον] «ἔβαλον ἑαυτούς». — ἀφνεὸς . . . νέονται] σχῆμα ἀσύνδετον παραλειπομένου τοῦ γ ά ρ.

— Στ. 29-31. Ἐγὼ δὲ . . . Ὅμηρον] Παράδειγμα δὲ τοῦ ὅτι διὰ τοὺς ποιητὰς ὁ πράττων ἐσθλὰ γίνεται ἀείμνηστός, ἐστιν ὁ Ὀδυσσεύς, ὃς κατέλιπε μνήμην καὶ δόξαν μείζονα, ὧν ἔπραξε καὶ ἔπαθε, διὰ τὸν Ὅμηρον». Ἤνεγκε δὲ εἰς τὸ μέσον εὐκαίρως τὸν Ὀδυσσέα, ἵνα ποιήσῃ ὁδὸν πρὸς τοὺς Αἰακίδας. — λόγον πλέον ἢ πάθεν] Ἡ βραχυλογία ἀναπληροῦται οὕτως «λόγον πλείονα διὰ τὸν Ὅμηρον, ἢ δι' ἐκεῖνα, ἃ ἔπαθεν». Τὸ δὲ ἔ π α θ ε ν συνεκδοχικῶς ἀντὶ τοῦ «ἔπαθε καὶ εἰργάσατο. — διὰ τὸν Ὅμηρον] κυρίως διὰ τὴν

---

στ. 32. ἐ π ε ὶ ψ ε ύ δ ε σ ι ν ο ἱ π ο τ α ν ᾷ γ ε μ α χ α ν ᾷ· διόρθωσις ἕνεκα τοῦ μέτρου.

Ὀδύσσειαν τοῦ Ὁμήρου· διὸ καὶ ἐχρήσατο τῇ λέξει «παθεῖν» καὶ οὐχὶ τῇ ἐργάσασθαι.

— Στ. 32-33. ἐπεὶ ψευδέεσσιν . . . ἔπεστί τι] Ἐνταῦθα ἐγένετο πήδημα παραλειφθέντος τοῦ «οὐκ ἔλπομαι δὲ γενέσθαι πλέονα λόγον Ὀδυσσέως διὰ τὴν νίκην, ἣν ἐνίκησε τὸν Αἴαντα κρινόμενον περὶ τῶν ὅπλων τοῦ Ἀχιλλέως· ἐ π ε ὶ ψ ε υ δ έ ε σ ι ν ο ἱ κ. τ. λ.». Ὅτι δὲ ἐπήδησε τὰ ἤδη ἐκτεθέντα, δῆλον· διότι εἰ ἐνίκα δικαίως τὸν Αἴαντα, ὃς καθ' Ὅμηρον ἦν δεύτερος μετὰ τὸν Ἀχιλλέα, τὸ κλέος ἂν ἦν τοῦ Ὀδυσσέως διὰ τὸ δίκαιον καὶ οὐχὶ διὰ τὸν Ὅμηρον. Ὅθεν ἡ ἔννοια τοῦ χωρίου ἐστὶν «Ἐπειδή, ἐὰν ἐνίκησε τὴν περὶ τῶν ὅπλων τοῦ Ἀχιλλέως δίκην, αἴτιόν ἐστι τὰ πρὸς τοὺς δικάζοντας ψεύδη αὐτοῦ, οἷς διὰ τὸ ὕψος τοῦ λόγου ὑπῆρχε σεμνόν τι. — οἱ] ἀντὶ γενικῆς αὐτοῦ τοῦ Ὀδυσσέως καὶ οὐχὶ τοῦ Ὁμήρου. Πρὸς ταῦτα παράβαλε Νεμ. Η.' στ. 39. κ. ἑξῆς. — ποτανᾷ μαχανᾷ] ποτανὴν δὲ μηχανὴν εἶπε τὴν τέχνην, δι' ἧς ὕψου καὶ μετεώριζε τὸν πρὸς τοὺς δικαστὰς λόγον. — σεμνὸν ἔπεστι] ἤτοι τὰ ψεύδη οἷς ἐχρῆτο τότε πρὸς τοὺς δικαστὰς ὁ Ὀδυσσεύς, εἶχόν τι, ἃ αὐτοὶ ἠναγκάζοντο ὑπὸ τῆς ῥητορικῆς τέχνης νὰ σεβασθῶσιν. Διότι κατὰ τὸν Ὅμηρον ἦν καὶ λ ό γ ι ο ς.

— Στ. 34-44. σοφία δὲ κλέπτει . . . Ἰλίου πόλιν] «διότι ἡ μὲν ῥητορεία, (οἵαν εἶχεν ὁ Ὀδυσσεύς), ἀπατᾷ παραπείθουσα τοῖς λόγοις τοὺς ἀκροωμένους· ὁ δὲ πλεῖστος ὄχλος τῶν ἀνδρῶν, (οἷοι ἦσαν τότε οἱ περὶ τῶν ὅπλων τοῦ Ἀχιλλέως δικασταί), ἐστὶν ἀμαθὴς καὶ τυφλὸς τὸν νοῦν· καὶ τούτων ἕνεκα ἐνίκησεν ὁ Ὀδυσσεύς· διότι εἰ ἦν δυνατὸν νὰ κατανοήσωσιν οἱ τότε δικασταὶ τὴν πραγματικὴν ἀλήθειαν, ὅτι δηλαδὴ ὁ Αἴας ἦν πολὺ κρείσσων τοῦ Ὀδυσσέως, ἐκείνῳ ἂν ἐδίδουσαν τὰ ὅπλα. Ταύτην δὲ τὴν ἀδικίαν μὴ ὑπομείνας ὁ καρτερὸς Αἴας, ὃς ἦν ἐν τῇ μάχῃ ἄριστος μετὰ τὸν Ἀχιλλέα πάντων, ὅσοι ἦλθον εἰς Ἴλιον, χολωθεὶς ἐνέπηξε

Ἦτορ ὅμιλος ἀνδρῶν ὁ πλεῖστος· εἰ γὰρ ἦν
Ἑὰν ἀλάθειαν εἰδέμεν,
Οὔ κεν ὅπλων χολωθεὶς
Ὁ καρτερὸς Αἴας ἔπαξε διὰ φρενῶν
Λευρὸν ξίφος· ὃν κράτι-
    στον, Ἀχιλέος ἄτερ, μάχᾳ
Ξανθῷ Μενέλᾳ δάμαρτα κομίσαι, θοαῖς
Ἐν ναυσὶ πόρευσαν εὐθυ-
    πνόου Ζεφύροιο πομπαὶ

---

διὰ τῶν φρενῶν τὸ ξίφος». — σοφία] οὐκ ἐννοεῖ τὴν περὶ τὴν ποίησιν σοφίαν τοῦ Ὁμήρου, ἀλλὰ τὴν περὶ τοὺς λόγους σοφίαν τοῦ Ὀδυσσέως, ᾗ ἐχρήσατο πρὸς τοὺς δικαστάς· διότι τοῦτο ἐννοεῖ καὶ αὐτὸς ὁ Ὀδυσσεὺς διὰ τοῦ Παλλὰς Ἀθήνη (Ὁμ. Ὀδυσσ. λ. 547). — κλέπτει] ὅρα τὴν ἀντίθεσιν σοφία κλέπτει. — τυφλὸν δ' ἔχει ἦτορ ὅμιλος] τυφλὸν ἦτορ, τυφλὸν νοῦν, διότι οὐχ ὁρᾷ τὸ ἀληθές. — ὅμιλος ὁ πλεῖστος] σχῆμα καθ' ὅλον καὶ κατὰ μέρος, ἀντὶ τοῦ «οἱ πλεῖστοι τῶν ὁμίλων». Λέγει δὲ ταῦτα περὶ τοῦ ἐκ τῶν αἰχμαλώτων Τρώων ὁμίλου, ὃς ἐδίκασε τὴν περὶ τῶν ὅπλων δίκην (Ὁμήρ. ἔνθα ἀνωτέρω)· διὸ καὶ καλεῖ αὐτὸν τυφλὸν τὸν νοῦν. — ἦν εἰδέμεν] «ἦν δυνατὸν ὁ τοιοῦτος ὄχλος νὰ γνωρίσῃ». — ἑὰν ἀλάθειαν] «τὴν ἰδικήν του ἀλήθειαν» ἤτοι ἐκείνην, ἣν ὡς δικαστὴς ὤφειλε νὰ γινώσκῃ· «ἔνιοι μὲν ἀνέγνωσαν ἐὰν δασέως, ἀντὶ τοῦ τὴν ἑαυτοῦ· βέλτιον δὲ ψιλῶς, ὡς καὶ Διονύσιος ὁ τοῦ Χαρμίδου» Π. Σ. Φαίνεται ἐκ τῶν Π. Σ. ὅτι ἐγίνετο ἐκ τοῦ ἐΰς ἀρσενικοῦ ἐὰ θηλυκοῦ· ἐξηγεῖται δὲ ὁ Π. Σ. τὴν γραφὴν ἐὰν ἀλήθειαν «τὴν αὖσαν καὶ δέουσαν ἀλήθειαν». — λευρὸν] «οἱ μὲν τὸ

---

στ. 36. ἰδέμεν ἐξ εἰκασίας διὰ τὸ μέτρον.

πλατύ· βέλτιον δὲ τὸ πλάγιον ἀκούειν, ἵνα νοήσωμεν οὐχὶ τὸ καθ' αὐτὸ πλαγίως ἔχον, ἀλλὰ τὸ κατὰ τὴν πληγὴν πλαγίως ἐνεχθέν· οὕτω γὰρ καὶ ὁ Εὐφορίων τὴν πληγὴν ὑπεστήσατο

Πλευρά τε καὶ θώρηκα διήρικεν ἰνίου
ἄχρις» Π. Σ.

— ὃν κράτιστον κ. τ. λ.] Σύνταττε «ὃν πομπαὶ εὐθυπνόου Ζεφύροιο πόρευσαν ἐν ναυσὶ θοαῖς πρὸς Ἴλου πόλιν κράτιστον κομίσαι μάχᾳ δάμαρτα Μενέλα» — κράτιστον ἄτερ Ἀχιλλέως] «Ὅμηρος (Ἰλ. β. 768.)

Ἀνδρῶν αὖ μέγ' ἄριστος ἔην Τελαμώνιος Αἴας
Ὄφρ' Ἀχιλλεὺς μήνιεν.» Π. Σ — μάχᾳ κομίσαι] «ἀνακομίσαι καὶ ἀνακτήσασθαι» Σ. Πατμ. νὰ ἀνακομίσῃ διὰ μάχης. Τὸ κομίσαι ἐξήρτηται ἐκ τοῦ κράτιστον. Ἵνα ἡ ἔννοια, ἣ ἐξάγεται κατ' ἐμὲ ἀπὸ στ. 29-44. σαφεστέρα γένηται, ἐπαναλαμβάνω συντομώτατα τὰ εἰρημένα. Ὁ ποιητὴς βούλεται νὰ ἀποδείξῃ τῷ Σωγένει, ὅτι ὁ ὑμνούμενος γίνεται ἐνδοξότερος διὰ τοὺς ποιητὰς ἢ διὰ τὰ καλὰ ἔργα, ἃ ἔπραξεν· καὶ φέρει παράδειγμα τὸν Ὀδυσσέα λέγων, ὅτι «κατὰ τὰ ἔργα καὶ τὴν ἐν πολέμῳ ἀρετὴν δεύτερος μετὰ τὸν Ἀχιλλέα ἦν ὁ Αἴας κατὰ τὴν μαρτυρίαν αὐτοῦ τοῦ Ὁμήρου, καὶ κρείσσων τοῦ Ὀδυσσέως· καὶ ὅμως κλέος ἔχει ὁ Ὀδυσσεὺς μεῖζον τοῦ Αἴαντος· διὰ τί; διὰ τὸν Ὅμηρον· διότι ὁ Ὅμηρος περιέγραψεν ἡδυεπῶς τὰ πάθη καὶ τὰ ἀνδραγαθήματα αὐτοῦ ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ. Ἀλλ' ἐὰν ὁ Ὀδυσσεὺς ἔχῃ φήμην μείζονα τῶν αὐτοῦ κατορθωμάτων, διὰ τί ἐνίκησεν ἐν τῇ περὶ τῶν ὅπλων δίκῃ τὸν Αἴαντα; ἡ περὶ τῶν ὅπλων δίκη, οὐδεμίαν ἀπόδειξιν παρέχει, ὅτι ὁ Ὀδυσσεὺς ἦν κρείσσων τοῦ Αἴαντος· διότι ὁ μὲν Ὀδυσσεὺς ἦν ῥήτωρ ἄριστος καὶ διὰ τῆς περὶ τοὺς λόγους τέχνης παρέπειθε τοὺς ἀκροωμένους.

Ἀ. β′. Κ. ιβ′.

Πρὸς Ἴλου πόλιν· ἀλλὰ κοινὸν γὰρ ἔρχεται
Κῦμ' Ἀΐδα, πέσε δ' ἀδόκητον
Ἐν καὶ δοκέοντα· τιμὰ δὲ γίνεται,
Ὧν θεὸς ἁβρὸν αὔξει λόγον, τεθνακότων
Βοᾷ θοῶν· τοὶ γὰρ μέγαν
Ὀμφαλὸν εὐρυκόλπου
Ἔμολε χθονὸς, ἐν Πυθίοισι δὲ δαπέδοις
Κεῖται, Πριάμου πόλιν
Νεοπτόλεμος ἐπεὶ πράθεν·

---

Οἱ δὲ δικασταὶ ἦσαν ὄχλος ἀμαθὴς καὶ τυφλὸς τὸν νοῦν· οἵτινες ἀπατηθέντες καὶ παραπεισθέντες ὑπὸ τῆς μετὰ τέχνης καὶ σοφίας κατασκευασθείσης ψευδολογίας τοῦ Ὀδυσσέως ἔδοσαν αὐτῷ τὰ ὅπλα».

— Στ. 44-47. Ἀλλὰ κοινὸν γὰρ . . . τεθνακότων βοᾷ θοῶν] Ἤδη ἀφίησι τὸν Ὀδυσσέα καὶ περιστρέφεται μόνον εἰς τοὺς Αἰακίδας «Ἀλλὰ τὸ κῦμα τοῦ θανάτου ἔρχεται κοινὸν ἐπὶ πάντας· ἀπέθανε καὶ ὁ καταφρονηθεὶς διὰ τῆς δίκης καὶ ὁ δοξασθείς. Οἱ δὲ ἐν μάχῃ θοοὶ Αἰακίδαι, οὓς, ἐπειδὴ ἐπεδείξαντο κατορθώματα, ὁ θεὸς τροφερῶς ἀγαπᾷ, τιμῶνται τεθνηκότες». — κῦμα Ἀΐδα] Ἅδην καλεῖ τὸν θάνατον· τὸν θάνατον λοιπὸν παραβάλλει πρὸς ποταμὸν, οὗ τὸ ῥεῦμα ἐξογκούμενον καλύπτει τὰ πέριξ. — πέσε] ἔπεσε τὸ κῦμα τοῦ Ἅδου. — ἐν ἀδόκητον καὶ δοκέοντα] Ἡ ἐν ἀντὶ τῆς εἰς συχνάκις· «ἀδόκητον κέκληκε τὸν ἄδοξον, δοκέοντα δὲ τὸν ἔνδοξον» Π. Σ. «Sic apud Atticos scriptores οἱ δοκοῦντες illustres, principes sunt. Ita et in vers. ap. Stobaeum Eclog. I. 3, 22. καθελὼν μὲν δοκέοντ', ἀδόκητον δ' ἐπαείρων» Heynius. Ἐνταῦθα λοιπὸν ἀδόκητον λέγει τὸν Αἴαντα ἕνεκα τῆς δίκης, ἐν ᾗ

κατεφρονήθη ὑπὸ τῶν δικαστῶν, ἣν καταφρόνησιν μὴ ὑπομείνας ἐφόνευσεν ἑαυτόν· δοκέοντα δὲ τὸν Ὀδυσσέα, ὅστις ἐδοξάσθη διὰ τῆς δίκης. — τιμὰ . . . θοῶν] Ἡ σύνταξις «τιμὰ δὲ γίνεται τῶν βοᾷ θοῶν, ὧν θεὸς αὔξει λόγον, τεθνηκότων». Τιμὴ δὲ γίνεται τῶν ἰσχυρῶν ἐν ταῖς μάχαις καὶ ἀνδρείων (οἷοί εἰσιν οἱ Αἰακίδαι), ὧν ὁ θεὸς φροντίζει, ἀφ' οὗ ἀποθάνωσι, μετὰ θάνατον, (ὡς συνέβη τῷ Νεοπτολέμῳ, περὶ οὗ εὐθὺς ἄρξεται τῆς διηγήσεως). — τιμὰ γίνεται βοᾷ θοῶν] «τιμῶνται παρὰ τοῖς ἀνθρώποις οἱ θοοὶ βοᾷ». Ἐννοεῖ τοὺς Αἰακίδας, καλῶν θοοὺς βοᾷ, ταχεῖς ἐν τῇ μάχῃ, ἀντιθέτως πρὸς τὴν ἐν τοῖς ψευδέσι λόγοις ποταπὰν μαχανὰν καὶ σοφίαν τοῦ Ὀδυσσέως. Ποίαν δὲ τιμὴν μετὰ θάνατον λαμβάνουσι παρὰ τῶν ἀνθρώπων, λέγει ἐν στ. 50. καὶ μάλιστα ἐν στ. 65-70. — ὧν αὔξει λόγον] Τὸ «αὔξω λόγον τινὸς» ἔστιν ἰσχυρότερον τοῦ «ἔχω λόγον τινὸς» (μεριμνῶ περί τινος)· ὁ θεὸς λοιπὸν, ἢ οἱ θεοὶ ἔχουσι μεγίστην καὶ τρυφερὰν μέριμναν περὶ τῶν Αἰακιδῶν, ἀντιθέτως πρὸς τὴν μέριμναν, ἣν ἔσχον οἱ δικασταὶ περὶ τοῦ Ὀδυσσέως. — ὧν θεὸς αὔξει λόγον] «θεὸς καὶ οὐχὶ δικασταὶ τυφλοὶ ἦτορ. — τεθνακότων] μετὰ θάνατον.

— Στ. 48-52. τοὶ γὰρ μέγαν . . . πράθεν] Ἄρχεται ἐντεῦθεν νὰ εἴπῃ τὴν τιμὴν, ἣν ἔχουσι μετὰ θάνατον οἱ βοᾷ θοοὶ Αἰακίδαι παρὰ τοῖς ἀνθρώποις ἕνεκα τῆς φροντίδος τῶν θεῶν· «διὸ Νεοπτόλεμος ἐλθὼν εἰς Δελφοὺς, ἀφ' οὗ ἐπόρθησε τὴν Ἴλιον, κεῖται ἐν τῇ Πυθίᾳ χώρᾳ». — τοὶ γὰρ] «ἐπειδὴ ὁ θεὸς φροντιζει τῶν Αἰακιδῶν». Ὑμνῶν Αἰγινήτην νικηφόρον ὀφείλει νὰ ἐπαινέσῃ τοὺς Αἰακίδας· προείλετο δὲ αὐτῶν νὰ ἐξυμνήσῃ τὸν Νεοπτόλεμον, ἵνα παρασκευάσῃ καὶ ἀποδεκτὴν ποιήσῃ τὴν πρὸς τοὺς Αἰγινήτας ἀπολογίαν, ὑπὲρ ὧν εἶπεν ἐν τῷ εἰς Πύθιον Ἀπόλλωνα παιᾶνι (περὶ οὗ ἀναφέρουσιν οἱ Π. Σ. ὅρα κατωτέρω ἐν Σημειώσεσιν ἀπὸ

Τᾷ καὶ Δαναοὶ πόνησαν· ὁ δ' ἀποπλέων
Σκύρου μὲν ἅμαρτεν· ἵκον-
το δ' εἰς Ἔφυραν πλαχθέντες.

Ἐ. β'. Κ. ζ'.

Μολοσσίᾳ δ' ἐμβασίλευεν ὀλίγον
Χρόνον· ἀτὰρ γένος αἰεὶ φέρεν
Τοῦτό οἱ γέρας· ᾤχετο δέ πρὸς
Θεόν, κτέατ' ἀνάγων Τρω-
ΐαθεν ἀκροθινίων.

---

στ. 89-93), δι' ἃ οἱ Αἰγινῆται ἠτιῶντο τὸν Πίνδαρον· ἡ δὲ ἀπολογία αὕτη γενήσεται ἐν στ. 89-102.

— Στ. 53. τᾷ . . . πόνησαν] «ὑπὲρ ἧς, ἢ ἐφ' ᾗ, ἢ ἐν ᾗ, ἢ ταύτῃ καὶ οἱ Δαναοὶ ἐπόνησαν ἐταλαιπώρησαν» Π. Σ.

— Στ. 54-55. Ὁ δ' ἀποπλέων Σκύρου . . . πλαγχθέντες] «ὁ δὲ Νεοπτόλεμος ἀποπλέων ἐκ Τροίας μετὰ τῶν Μυρμιδόνων καὶ διευθυνόμενος εἰς Σκύρον, ἀποπλανηθεὶς καὶ ἁμαρτὼν τῆς Σκύρου ἀφίκετο εὖ εἰς Ἔφυραν». — Σκύρου ἅμαρτεν] ἔπλεεν εἰς Σκύρον, ἧς ἥμαρτεν· διότι ἐκ Σκύρου ἤγαγεν αὐτὸν ὁ Ὀδυσσεὺς πρὸς τοὺς ἐϋκνήμιδας Ἀχαιοὺς (Ὀδυσσ. Λ. 9). — ἵκοντο] δηλονότι αὐτὸς καὶ οἱ Μυρμιδόνες (Ὀδυσσ. Γ. 188-189). — εἰς Ἔφυραν] τὴν περὶ Θεσσαλίαν. Ὁ δὲ Π. Σ. «Ἔφυραν δὲ εἶπε νῦν τὴν ἐν Ἠπείρῳ, ἣν Κίχυρόν φασι μετωνομάσθαι ἀπὸ Κιχύρου τοῦ Μερμέρου· περὶ ἧς Ὅμηρος (Ὀδυσσ. α. 259)

Ἐξ Ἐφύρης ἀνιόντα παρ' Ἴλου Μερμερίδαο».

Ἀλλὰ λέγοντος τοῦ Ὁμήρου

---

στ. 59. κτέατ' ἀναγνωσθήτω ὡς μία συλλαβή· ἡ διόρθωσις εὔκτ' (εὐκτὰ) περιττή.

Εὖ μὲν Μυρμιδόνας φάσ' ἐλθέμεν ἐγχεσιμώρους,
Οὓς ἄγ' Ἀχιλλῆος μεγαθύμου φαίδιμος υἱός,
(Ὀδυσσ. Γ. 188.), ἡ ἐν τῷ Πινδάρῳ Ἔφυρά ἐστιν ἡ περὶ Θεσσαλίαν. Ἐὰν ὅμως τις διὰ τὸ ἑπόμενον Μολοσσίᾳ δ' . . . χρόνον θεωρεῖ τὴν ἔννοιαν τοῦ Π. Σ. ὀρθήν, ἐννοητέον τὸ Σκύρου μὲν ἅμαρτεν συνεκδοχικῶς οὕτως «Σκύρου μὲν καὶ Φθίας ἥμαρτεν».

— Στ. 56-58. Μολοσσίᾳ . . . γέρας] «Ἐκ δὲ τῆς Ἐφύρας ἐλθὼν εἰς Μολοσσίαν, ἐβασίλευσεν ἐκεῖ ὀλίγον χρόνον· εἶχε δὲ ἀεὶ τὴν βασιλείαν ἡ γενεὰ αὐτοῦ». — οἱ] ἀντὶ γενικῆς «τὸ γένος αὐτοῦ τοῦ Νεοπτολέμου».

— Στ. 58-60. ᾤχετο δὲ . . . ἀκροθινίων] Τὸ δὲ αἰτιολογικὸν ἀντὶ τοῦ γάρ· διὰ τί ἐβασίλευεν ἐν Μολοσσίᾳ ὀλίγον χρόνον, ᾤχετο γὰρ κ. τ. λ. «Διάφοροι αἰτίαι, δι' ἃς ἦλθεν εἰς Δελφοὺς ὁ Νεοπτόλεμος· καὶ οἱ μέν φασιν, ὅτι παίδων αὐτῷ οὐ γινομένων ἐξ Ἑρμιόνης ἦλθε παρὰ τοῦ θεοῦ πευσόμενος, ὡς παιδοποιήσεται· οἱ δέ, ὅτι ἐπιτιθέμενος τοῖς Πελοποννήσου πράγμασι διαρπάσαι πρῶτον ἐπέβαλε τὸ ἐν Δελφοῖς ἱερόν, ἤτοι χρηστήριον· ἄλλοι δέ, ὅτι δίκας αἰτήσων τοῦ πατρὸς τὸν θεόν.
. . . Ὅτε κέν σε Πάρις καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων
Ἐσθλὸν ἐόντ' ὀλέσωσιν ἐνὶ Σκαιῇσι πύλῃσιν·
(Ὁμ. Ἰλιάδ. χ. 359)· οὐκ ἔοικε δὲ συγκατατίθεσθαι ὁ Πίνδαρος ταύταις ταῖς αἰτίαις, ἀλλ' ὅτι τιμήσων ἦλθε τὸν θεὸν» Π. Σ. — κτέατ' . . . ἀκροθινίων] κατὰ τὸ σύνηθες καὶ ἐνταῦθα ὑπαλλαγὴ πτώσεων ἀντὶ τοῦ «κτεάτων . . . ἀκροθίνια» ἀκροθίνια ἐκ τῶν λαφύρων, ἃ ἐκόμισεν ἐκ Τροίας.

Ἵνα κρεῶν νιν ὕπερ μάχας
Ἔλασεν ἀντιτυχόντ᾽ ἀνὴρ μαχαίρᾳ.

Σ. γ΄. Κ. ιβ΄.

Βάρυνθεν δὲ περισσὰ Δελφοὶ ξεναγέται.
Ἀλλὰ τὸ μόρσιμον ἀπέδωκεν.
Ἐχρῆν δέ τιν᾽ ἔνδον ἄλσει παλαιτάτῳ
Αἰακιδᾶν κρεόντων τὸ λοιπὸν ἔμμεναι
Θεοῦ παρ᾽ εὐτειχέα δόμον,
Ἡρωΐαις δὲ πομπαῖς
Θεμίσκοπον οἰκεῖν ἐόντα πολυθύτοις
Εὐώνυμον. ἐς δίκαν
Τρία ἔπεα διαρκέσει·

---

— Στ. 61-62. ἵνα κρεῶν . . . μαχαίρᾳ] «Ὅπου (ἐν Δελφοῖς), αὐτὸν μαχόμενον πρὸς τοὺς ἁρπάζοντας ἀπὸ τοῦ βωμοῦ, ἐφ᾽ ᾧ ἔθυε τὰ κρέα, ἀνὴρ μαχαίρᾳ διήλασεν». — μάχας ἀντιτυχόντ᾽] τυχόντα μάχης ἀντὶ ἡσυχίας. — ὑπὲρ κρεῶν] «μάχης ὑπὲρ κρεῶν. Φασὶ τοῦ Νεοπτολέμου θύοντος τοὺς Δελφοὺς ἁρπάζειν τὰ θύματα, ὡς ἔθος αὐτοῖς· τὸν δὲ Νεοπτόλεμον δυσανασχέτως ἔχοντα διακωλύειν· αὐτοὺς δὲ διαχρήσασθαι αὐτὸν ξίφη ἔχοντας. Ἀσκληπιάδης διὰ τῶν τραγῳδουμένων φησὶν οὕτω. Περὶ μὲν οὖν τοῦ θανάτου σχεδὸν ἅπαντες οἱ ποιηταὶ συμφωνοῦσι, τελευτῆσαι μὲν αὐτὸν ὑπὸ Μαχαιρέως, ταφῆναι δὲ τὸ μὲν πρῶτον ὑπὸ τὸν οὐδὸν τοῦ νεώ, μετὰ δὲ ταῦτα Μενέλαον ἐλθόντα ἀνελεῖν καὶ τὸν τάφον ποιῆσαι ἐν τῷ τεμένει· τὸν Μαχαιρέα φησὶν εἶναι υἱὸν Δαίτα». Π. Σ.

— Στ. 63-70. βάρυνθεν . . . εὐώνυμον] «βαρέως τοῦτο ἤνεγκαν οἱ φιλόξενοι Δελφοί· ἀλλ᾽ ἦν πεπρωμένον. διότι ἦν χρεὼν (πρὸς τιμὴν τῶν Αἰακιδῶν, ὧν ὁ θεὸς σφόδρα φροντίζει, α ὔ ξ ε ι λ ό γ ο ν) νὰ εὑρίσκηται

ἐντὸς τοῦ παλαιτάτου τεμένους παρὰ τὸν ναὸν τοῦ θεοῦ εἷς τῶν ἀρίστων Αἰακιδῶν, ἵνα οἰκῶν ἐκεῖ ᾖ ἔνδοξος καὶ δίκαιος ἐπίσκοπος τῶν τελουμένων ὑπὲρ τῶν κηρυσσομένων ἡρώων πομπῶν καὶ θυσιῶν, ἐν αἷς ἐπιστεύετο, ὅτι ὁ θεὸς εἱστία τοὺς ἥρωας τούτους». Τούτοις ἐξηγεῖται τὸν λόγον, ἤτοι τὴν φροντίδα, ἣν ὁ θεὸς αὔξει περὶ τῶν Αἰακιδῶν, ὧ ν θ ε ὸ ς ἁ β ρ ὸ ν α ὔ ξ ε ι λ ό γ ο ν (στ. 46). «Τρεῖς αἰτίας περὶ τοῦ θανάτου τοῦ Νεοπτολέμου πορίζεται· πρῶτον μέν, ὅτι τὸ πεπρωμένον αὐτῷ ἀπέδωκεν· δεύτερον, ὅτι πρέπον ἦν τῶν Αἰακιδῶν τινα καὶ ὀφειλόμενον σύνοικον εἶναι τῷ Ἀπόλλωνι· ἡ δὲ τρίτη, ὅτι ἐπισκοπεῖ τὰς τελουμένας θυσίας τοῖς ἥρωσιν· λέγεται γάρ, ὅτι μετὰ τὸ θῦσαι ἐναγισμοὺς ἐπέσπενδον» Π. Σ. — ἡρωΐαις πομπαῖς πολυθύτοις] ταῖς πομπαῖς ἐκείνων, οὓς ἐκήρυσσον ἥρωας, ἐν αἷς γίνονται πολλαὶ θυσίαι· «γίνεται ἐν Δελφοῖς ἥρωσι ξένια, ἐν οἷς δοκεῖ ὁ θεὸς ἐπὶ ξένια καλεῖν τοὺς ἥρωας, (ἤτοι ἐκείνους, οὓς ἐκήρυσσον ἥρωας, ἄλλους ἢ τοὺς νικῶντας ἐν τοῖς ἀγῶσιν)· ἔστιν οὖν μόρσιμον ἐν ταῖς πομπαῖς καὶ ταῖς πανηγύρεσιν, ἐν αἷς ἐκήρυσσον τοὺς ἥρωας, θυσίαις τοῖς πολυθύτοις ἐπισκοπεῖν μετὰ Θέμιδος (ἐπισκοπεῖν μετὰ δικαιοσύνης) καὶ τὰ νομίμως γινόμενα αὐτοῖς ξένια ἐφορᾶν» Π. Σ. — θεμίσκοπον] δίκαιον ἐπίσκοπον.

— Στ. 70-72. εἰς δίκαν . . . ἐπιστατεῖ] «εἰς δίκην, ἣν δύναταί τις νὰ ποιήσῃ περὶ τοῦ ἐν Δελφοῖς περὶ χρεῶν θανάτου τοῦ Νεοπτολέμου, οἱ τρεῖς εἰρημένοι λόγοι οὗτοι, ὅτι ἐλυπήθησαν σφόδρα οἱ Δελφοί, ὅτι ἦν πεπρωμένον, ὅτι συνοικεῖ τῷ θεῷ ἐπισκοπῶν τὰς ὑπὲρ τῶν ἡρώων πομπάς· οἱ τρεῖς, λέγω, λόγοι ἀρκέσουσιν ὑπὲρ τῶν Δελφῶν, ἤτοι πρὸς δικαίωσιν τῶν Δελφῶν. Μάρτυς δὲ τῶν τριῶν τούτων λόγων οὐ ψεύστης (ὁ Νεοπτόλεμος) ἐστὶ παρὼν μαρτυρῶν ἔργοις καὶ οὐ λόγοις ὑπὲρ τῶν Δελφῶν. — οὐ ψεῦδις ἐπιστατεῖ] δύο προτάσεις συνεπτυγμέναι εἰς μίαν· ἴσον «αὐτὸς (ὁ Νεο-

Οὐ ψεῦδις ὁ μάρτυς ἔργμασιν ἐπιστατεῖ.
Αἴγινα, τεῶν Διός τ' ἐκ-
γόνων θρασύ μοι τόδ' εἰπεῖν

Ἀ. γ΄. Κ. ιβ΄.

Φαενναῖς ἀρεταῖς ὁδὸν κυρίαν λόγων
Οἴκοθεν· ἀλλὰ γὰρ ἀνάπαυσις
Ἐν παντὶ γλυκεῖα ἔργῳ· κόρον δ' ἔχει
Καὶ μέλι καὶ τὰ τέρπν' ἄνθε' Ἀφροδίσια.
Φυᾷ δ' ἕκαστος διαφέρο-
μεν, βιοτὰν λαχόντες,

---

πτόλεμος), ὃς ἐπιστατεῖ ἔργμασίν, ἐστιν οὐ ψεῦδις μάρτυς». — ψεῦδις] ἴσον τῷ ψευδής. — ὁ] αὐτὸς (ὁ Νεοπτόλεμος). — μάρτυς] «μάρτυς ὑπὲρ τῶν Δελφῶν τοῦ ὅτι δηλαδὴ ἐλυπήθησαν καὶ ἐπέπρωτο ὑπὸ τοῦ θεοῦ νὰ ἀποθάνῃ οὕτως ἐν Δελφοῖς. — ἔργμασιν ἐπιστατεῖ] «παρών ἐστιν ἔργοις καὶ οὐ λόγοις» (παρών ἐστι καὶ μαρτυρεῖ μὲ ἔργα καὶ οὐχὶ μὲ λόγους). Τὰ δὲ ἔργα, δι' ὧν παρὼν (ἐπιστατῶν) μαρτυρεῖ, εἰσι τὸ, ὅτι συνοικεῖ τῷ Ἀπόλλωνι καὶ ἐπισκοπεῖ τὰς τελουμένας θυσίας τοῖς ἥρωσιν. Πόσον ἐξέκλιναν τοῦ νοῦ τοῦ ποιητοῦ οἱ τὴν λέξιν «ἐπιστατεῖ» ἑρμηνεύοντες «factis et gestis rebus adest quasi inspector».

— Στ. 73-80. Αἴγινα . . . Ἀφροδίσια] Ἤδη θεωρῶν, ὅτι ὅσα εἶπε περὶ τῶν Αἰακιδῶν ἀρκοῦσι πρὸς ἔπαινον τῆς πατρίδος τοῦ Σωγένους, θέλων νὰ ἐπανέλθῃ εἰς αὐτὸν τὸν νικητὴν λέγει «ὦ Αἴγινα, αὐθάδεια καὶ θράσος ἐστὶ νὰ εἴπω, ὅτι ταῦτα, ἃ ἔλεξα περὶ τῆς τιμῆς, ἣν ἐκ προνοίας τῶν θεῶν λαμβάνει ὁ Νεοπτόλεμος ἐν Δελφοῖς· ταῦτά εἰσι διὰ τὰς φαεινὰς ἀρετὰς τῶν ἐκγόνων σοῦ τε καὶ τοῦ Διὸς ἡ ἀληθὴς καὶ κυρία ὁδὸς ἡ ἐξ αὐτῶν τῶν ἔργων τῶν Αἰακιδῶν ἄγουσα εἰς τοὺς

ἐπαίνους· ἀλλ' ὅμως παύσομαι λέγων περὶ αὐτῶν· διότι ἡ ἀνάπαυσις ἐν παντὶ ἔργῳ γλυκειά ἐστιν· κορέννυσι δὲ καὶ τὸ μέλι καὶ τὰ τερπνὰ ἄνθη τῆς Ἀφροδίτης». — Αἴγινα] πρὸς τὴν θεὰν ἀποτείνεται τὴν μητέρα τοῦ Αἰακοῦ. — τεῶν Διός τ' ἐκγόνων] ἴσον «ἐκγόνων σοῦ Διός τε». — θρασὺ . . . οἴκοθεν] Σύνταττε «θρασύ μοι ἐστὶν εἰπεῖν τόδε εἶναι φαενναῖς ἀρεταῖς τῶν ἐκγόνων ὁδὸν λόγων κυρίαν οἴκοθεν»· θ ρ ά σ ο ς ἐ σ τ ὶ ν ὰ ε ἴ π ω , ὅ τ ι τ ό δ ε (ποῖον τόδε; ὃ εἴρηκα, ὅτι δηλαδὴ ὁ Νεοπτόλεμος ἀπολαύει τιμῶν ἐν Δελφοῖς) ἐ σ τ ὶ τ α ῖ ς φ α ε ι ν α ῖ ς ἀ ρ ε τ α ῖ ς (διὰ τὰς ἀρετὰς) τ ῶ ν σ ῶ ν , ὦ Α ἴ γ ι ν α , ἐ κ γ ό ν ω ν ὁ δ ό ς . — ὁδὸς λόγων] «ὁδὸς ἄγουσα τὸν ποιητὴν εἰς λόγους, ὕμνους»· ὡς ὁδὸς Ἐλευσῖνος, ὁδὸς ἄγουσα εἰς Ἐλευσῖνα, οὕτω καὶ ἐνταῦθα. — κυρία] Ἀνωτέρω (Νεμ. ΣΤ.' 92) ἀντὶ τούτου εἶπεν «ἁμαξιτόν». — οἴκοθεν] ἐκ τοῦ οἴκου τῶν Αἰακιδῶν, ἤτοι ἐκ τῶν ἔργων καὶ κατορθωμάτων αὐτῶν τῶν Αἰακιδῶν. Ὁ δ ὸ ς δὲ ἄ γ ο υ σ α τ ὸ ν π ο ι η τ ὴ ν ἐ κ τ ῶ ν κ α τ ο ρ θ ω μ ά τ ω ν τ ῶ ν Α ἰ α κ ι δ ῶ ν ε ἰ ς τ ο ὺ ς ἐ π α ί ν ο υ ς οὐκ ἔστιν αὕτη, ἣν ἐν τοῖς ἡγουμένοις ἐβάδισεν ὁ Πίνδαρος· διότι αὕτη ἄγει εἰς τοὺς ἐπαίνους οὐχὶ ο ἴ κ ο θ ε ν , ἀλλ' ἐκ τῆς εὐνοίας καὶ προνοίας, ἣν ποιοῦνται οἱ θεοὶ ὑπὲρ τῶν Αἰακιδῶν· διότι ἡ εὔνοια καὶ πρόνοια (ὁ ἁ β ρ ὸ ς λ ό γ ο ς) τοῦ θεοῦ ἐποίησεν, ὥστε ὁ Νεοπτόλεμος φονευθεὶς ἐν Δελφοῖς νὰ λαμβάνῃ νῦν θείας τιμάς. Ἐὰν τῇ ἐξηγήσει, ἣν ἀπέδωκα ἐγὼ τοῖς στ. ἀπὸ στ. 25-76. πρόσχῃ τις τὸν νοῦν, οὐδὲν εὑρήσει βεβιασμένως ἐννοούμενον. — ἀλλ' ἀνάπαυσις . . . Ἀφροδίσια] «ἀναπαύσομαι ἤδη λέγων περὶ Νεοπτολέμου (κάλλιον, λέγων περὶ τῶν σῶν, ὦ Αἴγινα, ἐκγόνων), ἐπεὶ κόρος ἔπεστι πᾶσιν· κόρον γὰρ ἔχει καὶ τὸ μέλι, φησί, καὶ τὰ Ἀφροδίσια· παρὰ τὸ Ὁμηρικὸν (Ἰλιαδ. ν. 636) Π ά ν τ ω ν μ ὲ ν κ ό ρ ο ς ἐ σ τ ί ν». Π. Σ.

Ὁ μὲν τὰ, τὰ δ' ἄλλοι· τυχεῖν δ' ἕν' ἀδύνατον
Εὐδαιμονίαν ἅπα-
σαν ἀνελόμενον. οὐδ' ἔχω
Εἰπεῖν, τίνι τοῦτο Μοῖρα τέλος ἔμπεδον
Ὤρεξε. Θεαρίων, τὶν
Δ' ἐοικότα καιρὸν ὄλβου

Ἐ. γ'. Κ. ζ'.

Δίδωσι· τόλμαν τε καλῶν ἀραμένῳ
Σύνεσις οὐκ ἀποβλέπει φρενῶν.
Ξεῖνός εἰμι, σκοτεινὸν ἀπέχων

---

— Στ. 79-85. Φυᾷ δ' ἕκαστος . . . ἔμπεδον ὤρεξε] Κατὰ τὸ αὐτοῦ ἔθος ὁ ποιητὴς μεταβαίνει εἰς ἑτέραν ὑπόθεσιν διὰ καταλλήλου προοιμίου. Προοιμιάζεται λοιπὸν, ἵνα ἐπαινέσῃ τὸν Θεαρίωνα, λέγων «Ἅπαντες οἱ ἄνθρωποι ἐκ φύσεως διαφέρομεν ἀλλήλων κατὰ τὴν εὐδαιμονίαν, οἱ μὲν στερούμενοι τούτου πρὸς εὐδαιμονίαν, οἱ δὲ ἐκείνου· εἷς δέ τις νὰ γένηται ἐντελῶς εὐδαίμων ἀδύνατόν ἐστιν· οὐδὲ ἔχω νὰ [εἴπω τινὰ, ᾧ ἡ Μοῖρα ἔδωκε τὴν εὐδαιμονίαν ἐντελῆ, ἤτοι διὰ παντὸς ἄμικτον κακῶν». — φυᾷ] φύσει, ἐκ φύσεως. — διαφέρομεν] «κατὰ τὴν εὐδαιμονίαν» ὅπερ ἀναπληροῦται ἐκ τοῦ ἑπομένου κώλου. — Ὁ μὲν τὰ, τὰ δ' ἄλλοι] «οἱ μὲν διαφέρομεν κατὰ ταῦτα τῆς εὐδαιμονίας, οἱ δὲ κατὰ ταῦτα», ἤτοι οἱ μὲν ἔχομεν τοῦτο τῆς εὐδαιμονίας, οἱ δὲ ἐκεῖνο. — βιοτὰν λαχόντες] ἡμεῖς, οἳ ἐλάχομεν τὸ ζῆν, ἐλάβομεν παρὰ τῆς Μοίρας τὸ νὰ ζῶμεν. Ὅθεν ἴσον τῷ «ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι». — τοῦτο ὤρεξε τέλος ἔμπεδον]

---

στ. 88. ἀποβλάπτει ἔν τισι χειρογρ. Ταύτην τὴν γραφὴν παραδεξάμενοί τινες ἕνεκα τοῦ μέτρου ἠναγκάσθησαν νὰ διορθώσωσιν οἱ μὲν τὸ «ἀραμένῳ» εἰς «ἀράμενον» οἱ δὲ ἀφέντες τὸ «ἀραμένῳ» νὰ διορθώσωσι τὸ «σύνεσις» εἰς «σύνεσιν».

«ὤρεξε τοῦτο τὸ τέλος, ταύτην τὴν τελειότητα (ἅπασαν τὴν εὐδαιμονίαν) ἔμπεδον, ἀσφαλὲς καὶ ἔμμονον»· οὕτως ἐννοεῖ καὶ ὁ Π. Σ. λέγων «τὸ δὲ τυχεῖν πάντων ἀγαθῶν ἕνα καὶ παραμεῖναι αὐτῷ (πάντα τὰ ἀγαθὰ) μέχρι τέλους ἀδύνατον». — τέλος] συχνάκις παρὰ Πινδάρῳ σημαίνει ἐντέλειαν.

— Στ. 85-88. Θεαρίων . . . φρενῶν] Ἐνταῦθα ἐπήδησεν ὁ ποιητὴς τοιοῦτόν τι «μὴ οὖν, ὦ Θεαρίων, μηδὲ σὺ μάτευε τέλος εὐδαιμονίας»· τούτων συμπληρωθέντων ἡ συνέχεια τῶν ἐννοιῶν βαίνει ἄριστα· «σοὶ δὲ, ἡ Μοῖρα δίδωσι πρέπουσαν εὐκαιρίαν νὰ εὐδαιμονῇς· πρὸς δὲ τούτῳ ἔδωκέ σοι τόλμην πρὸς τὰ καλὰ μετὰ συνέσεως φρενῶν». — καιρὸν ὄλβου] τὴν νίκην τοῦ υἱοῦ Σωγένους θεωρεῖ καιρὸν (εὐκαιρίαν) ὄλβου (νὰ εὐδαιμονῇ ὁ πατήρ). Τὸν δὲ καιρὸν τοῦ ὄ λ β ο υ καλεῖ ἐ ο ι κ ό τ α, ἐπειδὴ τῷ ὄντι ἁρμόζει αὐτῷ νὰ εὐδαιμονῇ πατρὶ ὄντι παιδὸς νικηφορήσαντος, καὶ πλουσίῳ, ὡς ἐν τοῖς εἰς στ. 25-28. σεσημειωμένοις εἴρηται. Ὁ δὲ Π. Σ. ἑρμηνεύει οὕτως «σοὶ δὲ, ὦ Θεαρίων, ἡ τύχη καιρὸν εὐδαιμονίας ἁρμόδιον δωρεῖται, ὅτι γεγηρακότι ἀνακουφίζεταί σοι τὸ γῆρας ταῖς τοῦ παιδὸς εὐδοξίαις». — οὐκ ἀποβλέπει] Ἐνταῦθα μόνον τὸ ἀ π ο β λ έ π ε ι ν κεῖται ἐν τῇ σημασίᾳ τοῦ βλέπειν ἄπο, βλέπειν μακρόθεν, παραμελεῖν· «ὅλως ἀποδέχεται ὁ Πίνδαρος τὴν μετὰ συνέσεως τόλμην. Τ ό λ μ η τ έ μ ι ν ζ α μ ε ν ὴ ς κ α ὶ σ ύ ν ε σ ι ς π ρ ό σ κ ο π ο ς ἐ σ ά ω σ ε ν (Πινδάρου ἀπόσπασμα)· ἡ μὲν σύνεσις προεπισκοποῦσα, πῶς ἐκβήσεται, ἡ δὲ τόλμα ἐγχείρησις οὖσα». Π. Σ.

— Στ. 89-93. ξεῖνος . . . μισθὸς οὗτος] Ἐνταῦθα ἐνορᾷ κατάλληλον τὸν καιρὸν νὰ ἀπολογηθῇ πρὸς τοὺς Αἰγινήτας, ὑπὲρ ὧν εἶπε περὶ Νεοπτολέμου ἐν τῷ εἰς Πύθιον Ἀπόλλωνα παιᾶνι· «καθόλου γὰρ ἀπολογεῖσθαι βούλεται περὶ τοῦ Νεοπτολέμου θανάτου πρὸς τοὺς Αἰγινήτας· ἐκεῖνοι γὰρ ᾐτιῶντο τὸν Πίνδαρον, ὅτι γράφων

Ψόγον, ὕδατος ὥτε
Ῥοὰς, φίλον ἐς ἄνδρ' ἄγων
Κλέος ἐτήτυμον, αἰνέσω.
Ποτίφορος δ' ἀγαθοῖσι μισθὸς οὗτος.

Σ. δ'. Κ. ιβ'.

Ἐὼν δ' ἐγγὺς Ἀχαιὸς οὐ μέμψεταί μ' ἀνὴρ
Ἰονίας ὑπὲρ ἁλὸς οἰκέων·
Καὶ προξενίᾳ πέποιθ'· ἔν τε δαμόταις
Ὄμματι δέρκομαι λαμπρὸν, οὐχ ὑπερβαλὼν,

---

Δελφοῖς τὸν Παιᾶνα ἔφη Ἀμφιπόλοισι μαρνάμενον μοιριᾶν περὶ τιμᾶν ἀπολωλέναι» Π. Σ. Εἰπὼν λοιπὸν ὁ Πίνδαρος ἀνωτέρω (στ. 61-62), πῶς ἐφονεύθη ἐν Δελφοῖς ὁ Νεοπτόλεμος, ἐξηγήσατο τρόπον τινὰ, τί ἐνόει διὰ τῶν ἐν τῷ Παιᾶνι αὐτῷ περὶ Νεοπτολέμου εἰρημένων· δηλονότι «ὅτι οὐκ ἔφησεν (ἐν τῷ Παιᾶνι) περὶ χρημάτων γεγονέναι τῷ Νεοπτολέμῳ τὴν μάχην, ἀλλὰ περὶ τῶν νομιζομένων τιμῶν τοῖς Δελφοῖς» Π. Σ. Ἐνταῦθα λοιπὸν (ἀπὸ στ. 89-102) προστίθησι σκοτεινῶς πῶς τὰ αἴτια, ὧν ἕνεκα οὐκ ἠδύνατο νὰ εἴπῃ ἄτοπόν τι περί τινος τῶν Αἰακιδῶν. Παράβαλ. καὶ πρὸς στ. 150-155. Τὸ χωρίον οὕτως ἑρμηνεύω· «ξένος εἰμὶ τοῦ Θεαρίωνος (ἢ τῶν Αἰγινητῶν)· ἐπιθυμῶν λοιπὸν νὰ ἀπαλλάξω ἐμαυτὸν τοῦ ἀμαυροῦντός με ψόγου, ὃν ψέγουσί με οἱ Αἰγινῆται παρανοήσαντες τὸν Παιᾶνα, θὰ ἐπαινέσω τὸν φίλον ἄνδρα διοχετεύων εἰς αὐτὸν, ὡς ὕδατος ῥεῖθρον, ἀληθὲς κλέος». — σκοτεινὸν . . . ψόγον] Συντάσσω καὶ ἐγὼ μετ' ἄλλων τῷ ἀπέχων. Ἡ μετοχὴ ἀπέχων ἐστὶ τελική· ὁ δὲ νοῦς· «θὰ ἐπαινέσω τὸν φίλον ἄνδρα, τὸν Θεαρίωνα, ἵνα ἰδόντες καὶ γνόντες οἱ Αἰγινῆται, ὧν εἰμὶ ξένος, ὅτι περὶ πολλοῦ ποιοῦμαι

---

στ. 95, οἰκέων δισυλλάβως ἀναγνωστέον.

τὸν ἔπαινον αὐτῶν, πεισθῶσιν, ὅτι οὐδὲ τὸν Αἰακίδαν Νεοπτόλεμον ἠδυνάμην νὰ εἴπω, ὅτι ἐπὶ ἱεροσυλίᾳ ἦλθεν εἰς Δελφούς, καὶ οὕτω θὰ ἀπαλλάξω ἐμαυτὸν τῆς ὑπὸ τῶν Αἰγινητῶν μομφῆς». Ἡ ἐξήγησις, ἣν ποιοῦσί τινες τῶν λέξεων «σκοτεινὸν ἀπέχων ψόγον», αὕτη ἀπαλλάττων τὸν Θεαρίωνα τοῦ ψόγου τῶν αὐτοῦ πολιτῶν» ἐνταῦθα οὐχ ἁρμόζει· διότι ὁ Πίνδαρος παρίστησιν ἀεὶ τοὺς Αἰγινήτας ὡς ἀγαθοὺς πολίτας καὶ ὡς μὴ φθονοῦντας ἀλλήλοις. — ἀπέχων] «ἄπωθεν ἔχω» Σχ. Πάτμ. — ὦτε ῥοὰς ὕδατος] «ὦτε, ὥσπερ» Σχ. Πάτμ. τὴν δὲ παραβολὴν ἄριστα ἑρμηνεύουσιν οἱ Π. Σ. «ὥσπερ, ὀχετηγὸς ἀφαύστως ἄγων τὸ ὕδωρ ἐπὶ τὰ φυτὰ καὶ δένδρα, τρέφει αὐτά, οὕτω καὶ ἐγὼ τὰς ἀρετὰς τοῦ ἀνδρὸς καὶ τὴν περὶ τοὺς ἀγῶνας αὐτοῦ εὐδοξίαν διαπορθμεύσω διὰ τοῦ ὕμνου ἀψευδῶς καὶ ἀληθῶς». — ποτίφορος . . . οὗτος] «πρόσφορος γάρ ἐστι τοῖς ἀγαθοῖς καὶ ἀνδρείοις ὁ μετὰ τοῦ ἀληθοῦς ὕμνος» Π. Σ. — μισθὸς οὗτος] «αὕτη ἡ ἀμοιβή· ἤτοι τὸ ἐπαινεῖν ἀληθῶς τοὺς ἀγαθούς, ὅπερ ἐστὶν ὡς μισθός, βραβεῖον αὐτοῖς πρόσφορον».

— Στ. 94-98. Ἐὼν δ' ἐγγὺς . . . ἐκ ποδὸς ἐρύσαις] ἤδη ἐκ τοῦ τρόπου τοῦ φέρεσθαι πρὸς τοὺς ἰδίους δημότας, τοὺς Θηβαίους, καὶ πρὸς ἅπαντας τοὺς ἐκ τοῦ πλησίον γινώσκοντας τὴν διαγωγὴν καὶ τὰ ἤθη αὐτοῦ καὶ τὸν βίον· ἐκ τοῦ τρόπου, λέγω, τούτου βούλεται νὰ ἀποδείξῃ, ὅτι οὐκ ἦν πρὸς αὐτοῦ νὰ ψέγῃ ἀνθρώπους, ἢ ἥρωας, πολλῷ δὲ μᾶλλον νὰ εἴπῃ βλάσφημόν τι πρὸς Αἰακίδαν τὸν Νεοπτόλεμον. Ὅθεν ὁ νοῦς «ἐάν τις τῶν ἐκγόνων ἐκείνων τῶν Μυρμιδόνων, οἵτινες μετὰ τοῦ Νεοπτολέμου ᾤκησαν ἐν Μολοσσίᾳ ὑπὲρ τὴν Ἰονίαν θάλασσαν· ἐάν, λέγω, τὶς τῶν ἐξ ἐκείνων τῶν Μυρμιδόνων καταγομένων, οἳ τιμῶσι καὶ σέβονται τὸν Νεοπτόλεμον οὐχ ἧττον τῶν Αἰγινητῶν, ἐν Θήβαις παραγενόμενος ἐξετάσῃ ἐκ τοῦ πλησίον τοὺς ἐμοὺς τρόπους, πεισθήσεται, ὅτι οὐκ ἔστιν ἴδιον ἐμοῦ νὰ καλῶ ἱεροσύλους

Βίαια πάντ᾽ ἐκ ποδὸς ἐρύ-
σαις· ὁ δὲ λοιπὸς εὔφρων
Ποτὶ χρόνος ἕρποι. μαθὼν δέ τις ἂν ἐρεῖ,
Εἰ πὰρ μέλος ἔρχομαι

---

τοὺς εὐδόξους ἥρωας, καὶ οὐ μέμφεταί με· ἔτι δὲ καὶ ἐκ τῆς προξενίας, ᾗ τιμῶμαι παρ᾽ αὐτῶν, πέποιθα, ὅτι οὐ μέμφονταί με· καὶ ἐν τοῖς ἐμοῖς πολίταις τιμῶμαι ὡς χρηστὸς καὶ οὐχὶ ὡς βίαιος καὶ ὑπεροπτικὸς καὶ καταφρονητής». — ἐὼν ἐγγὺς] Ἴσον «πλησιάσας ἐμοὶ καὶ γνοὺς τοὺς ἐμοὺς τρόπους» ἢ «ὢν ἐγγὺς ἐμοῦ καὶ γινώσκων καλῶς ἐμέ». — Ἀχαιὸς ἀνὴρ] ἀνὴρ ἔκγονος τοῦ Νεοπτολέμου (ὅρα ἀνωτέρω στ. 57. ἀτὰρ γένος αἰεὶ φέρεν τοῦτό οἱ γέρας), ἢ τῶν Ἀχαιῶν, ἤτοι τῶν Μυρμιδόνων ἐκείνων, οἳ μετὰ Νεοπτολέμου κατῴκησαν ἐν Μολοσσίᾳ (ἀνωτέρω στ. 56)· διότι οἱ μετὰ Νεοπτολέμου ἐκαλοῦντο καὶ Μυρμιδόνες καὶ Ἕλληνες καὶ Ἀχαιοί· «δοκεῖ δὲ ὁ Νεοπτόλεμος τὴν τοῦ πατρὸς ἀρχὴν διαδέξασθαι καὶ ἡγήσασθαι ἐν Τροίᾳ· οὗτοι δὲ καὶ Ἀχαιοὶ ἐκαλοῦντο, καθά φησι καὶ Ὅμηρος (Ἰλιάδ. β. 684)

Μυρμιδόνες δὲ καλοῦνται καὶ Ἕλληνες
καὶ Ἀχαιοί·

οὗτοι δὲ κατὰ τὸν Ἰόνιον πόντον ᾤκησαν, καθὰ καὶ αὐτὸς Πίνδαρος σημαίνει λέγων (Νεμ. Δ.᾽ 82. κ. ἑξῆς). Νεοπτόλεμος δ᾽ Ἀπείρῳ διαπρυσίᾳ, βουβόται τόθι πρῶνες ἔξοχοι κατάκεινται, Δωδώναθεν ἀρχόμενοι πρὸς Ἰόνιον πόρον». Π. Σ. Ὁ Πίνδαρος, ὡς γνωστόν, ζηλοῖ κατὰ πάντα τὸν Ὅμηρον· διὸ καλεῖ τοὺς ἐκ τῶν Μυρμιδόνων καταγομένους Ἀχαιούς. Ἐὰν δὲ ὁ Πίνδαρος ἐβούλετο νὰ ἐννοήσῃ οἷον δήποτε τῶν καθ᾽ αὐτὸν Ἑλλήνων, οὐκ ἠδύνατο, χρήσασθαι τῷ ὀνόματι Ἀχαιός,

ἀλλὰ τῷ Ἕ λ λ η ν. Ἀναφέρει λοιπὸν τοὺς ἐκγόνους τῶν μετὰ Νεοπτολέμου Μυρμιδόνων, ἵνα δείξῃ τοῖς Αἰγινήταις, ὅτι καὶ οἱ κατοικοῦντες ἐν Ἠπείρῳ Μυρμιδόνες τιμῶσι τὸν Νεοπτόλεμον, ὡς ἐκεῖνοι· ἀλλ' οἱ Μυρμιδόνες οὔ μοί μέμφονται, ἐὰν γνῶσιν, οἷός εἰμι τοὺς τρόπους· καὶ ὑμεῖς ἄρα, ὦ Αἰγινῆται γινώσκοντές με οὐκ ὀφείλετε νὰ μέμφησθέ μοι. — καὶ προξενίᾳ πέποιθα] ἀναπλήρου «μὴ μέμφεσθαί μοι τοὺς Ἀχαιοὺς τούτους». Ἦν λοιπὸν πρόξενος τῶν Ἠπειρωτῶν ὁ Πίνδαρος. Ἐὰν δὲ ὑποτεθῇ, ὅτι ὁ Πίνδαρος ἦν πρόξενος πολλῶν πόλεων, δύναται νὰ ἐξηγηθῇ καὶ οὕτως «καὶ προξενίᾳ πέποιθα, ὅτι οἱ Ἕλληνές με τιμῶσι καὶ οὐ νομίζουσί με κακολόγον. — ἐν δαμόταις . . . λαμπρὸν] «μεταξὺ τῶν πολιτῶν μου βλέπομαι εἰς τὸ ὄμμα λαμπρῶς, ἤτοι χωρὶς νὰ ἐντρέπωμαι, ἢ εἰμι σεβαστός» διότι οὐδένα λοιδορῶ. — οὐχ ὑπερβαλὼν] «τὸ μέτριον ἀεὶ ζητήσας» μετὰ μετριότητος ἀεὶ ζητήσας. — βίαια . . . ἐρύσαις] «διάγω, φησὶ, κατὰ τὰς Θήβας μετριάζων, τὰ βλάσφημα καὶ ὑπεροπτικὰ, τὰ βιαστικὰ πάντα ἐκποδὼν ἀφελκύσας, ἤτοι μακρὰν ἐμοῦ χωρίσας· τουτέστιν οὐδένα βιαζόμενος ζῶ» Π. Σ.

— Στ. 99-102. ὁ δὲ λοιπὸς . . . ἐνέπων] «εἴθε δὲ καὶ ὁ λοιπὸς χρόνος τοῦ βίου μου διέλθοι οὕτως εὐφρόσυνος ἐπὶ τῇ τιμῇ, ἧς παρὰ πάντων τῶν ἐκ τοῦ πλησίον γινωσκόντων με ἀπολαύω· ὁ δὲ μὴ γινώσκων, μαθὼν θὰ εἴπῃ, εἰ τοιοῦτός εἰμι, ὥστε ἀπρεπῶς καὶ παρὰ μέλος νὰ ψέγω ἥρωας ἰσοθέους, οἷοί εἰσιν οἱ Αἰακίδαι». — ὁ δὲ λοιπὸς . . . ἕρποι] «εἴθε μοι τὸ ὅλον τοῦ βίου οὕτω μετ' εὐφροσύνης συμπερανθείη· τὸ π ο τ ὶ ἕ ρ π ο ι ἀντὶ τοῦ προσέρποι» Π. Σ. — μαθὼν δέ τις] «εἰ δέ τις μὴ γινώσκῃ τὸν ἐμὸν βίον, μαθὼν, θὰ εἴπῃ». — ἂν ἐρεῖ] Τὸ ἂ ν μεθ' ὁριστικῆς συχνὸν παρὰ Πινδάρῳ. — ἔρχομαι ἐννέπων] ἔρχομαι ἵνα ᾄδω· καὶ τοῦτο πάλιν ἴσον τῷ «ἔχω τὸ ἰδίωμα νὰ ψάλλω». — παρὰ

Ψέγιον ὄαρον ἐννέπων.
Εὐξενίδα πάτραθε Σώγενες, ἀπομνύω
Μή, τέρμα προβὰς, ἄκονθ᾽ ὥσ-
τε χαλκοπάραον, ὄρσαι

Ἀ. δ'. Κ. ιβ'.

Θοὰν γλῶσσαν, ὃς ἐξέπεμψας παλαισμάτων
Αὐχένα καὶ σθένος ἀδίαντον,
Αἴθωνι πρὶν ἁλίῳ γυῖον ἐμπεσεῖν·
Εἰ πόνος ἦν, τὸ τερπνὸν πλέον πεδέρχεται.
Ἔα με, νικῶντί γε χάριν
Εἴ τί περ ἂν ἀερθεὶς

---

μέλος] ἀμούσως, ἄνευ χάριτος, ἀπρεπῶς. — ψέγιον ὄαρον] λοιδορίαν, οἵαν μέμφονταί με οἱ Αἰγινῆται, ὅτι ἔψαλα ἐν τῷ Παιᾶνι.

— Στ. 103-108. Εὐξενίδα . . . ἐμπεσεῖν] Μετὰ τοὺς ἐπαίνους τοῦ πατρὸς ἔρχεται καὶ εἰς τοὺς τοῦ υἱοῦ. «Εὐξενίδα τὴν φατρίαν Σώγενες, ὁρκίζομαι, ὅτι οὐκ ἔβαλον τοὺς ἐκ τῆς ἐμῆς γλώσσης λόγους πέραν τῆς ἀληθείας, ὡς οἱ πένταθλοι, οἳ βάλλουσιν ὑπὲρ τὸ τέρμα τὸ ἀκόντιον, λέγων περὶ σοῦ, ὃς τὸν αὐχένα καὶ τὸ ἰσχυρὸν σῶμα ἐξήγαγες ἐκ τῶν ἀγωνισμάτων τοῦ πενταθλου πρὶν ἢ ὁ ἱδρὼς βρέξῃ καὶ ὁ θερμὸς ἥλιος καύσῃ αὐτά». Λέγει ταῦτα ὁ ποιητὴς βουλόμενος νὰ σημάνῃ τὸ τάχος τῆς νίκης τοῦ Σωγένους. — Εὐξενίδα] «φατρία ἐν Αἰγίνῃ ἀπὸ Εὐξένου, ἧς ἐστιν ὁ Σωγένης» Π. Σ. — πάτραθε] «ἐκ πάτρας, ἐκ τῆς φατρίας» — ἀπομνύω . . . γλῶσσαν] «καθίημι τοῦ σκοποῦ, ἡ γλῶσσά μου ἐπὶ τὸν σκοπὸν ἀνήνεκται, οὐχ ὑπερπέπτωκε τὸ τέρμα, ὡς ἀκόντιον· τοῦτο δὲ ἀπὸ τῶν πεντάθλων· διότι

---

στ. 111. ἂν μακρὸν ἕνεκα τοῦ ἀμεταβόλου.

καὶ Σωγένης πένταθλός ἐστιν· μετενήνοχε ἀπὸ τῶν τὸ ἀκόντιον παρὰ τὸ ὡρισμένον τέρμα βαλλόντων δι' ἀπληστίαν ἰσχύος» Π. Σ. — τέρμα] τὸ τέρμα, εἰς ὃ δέον νὰ ἀφικνῆται ἡ γλῶσσά, ἐστιν ἡ ἀλήθεια· ὅθεν μὴ τέρμα προβάς» μὴ ὑπερβὰς τὴν ἀλήθειαν. — ὥστε ἄκονθ' χαλκοπάραον] ἀναπλήρωσον «ὥστε (ὡς) ὀρνύασιν ἄκοντα χαλκοπάρηον οἱ πένταθλοι, ἢ οἱ ἀκοντίσταί». Ἐνὶ λόγῳ ὁ νοῦς «ὀμνύω, ὅτι λέγω τὴν ἀλήθειαν, λέγων περὶ σοῦ, ὃς ἐξέπεμψας κ. ἑξῆς». — ὃς ἐξέπεμψας . . . ἐμπεσεῖν] «ὅστις, σὺ ὁ Σωγένης, τῶν τοῦ πεντάθλου ἀγωνισμάτων ἐξέπεμψας τὸ γυῖον ἄνευ ἱδρῶτος πρὶν ἐπιπεσεῖν τῇ τοῦ ἡλίου ἀκτῖνι, «ἐκ δὲ τούτου τὸ τῆς ἀθλήσεως ἐράσμιον καὶ ταχὺ χαρακτηρίζει. Ἔνιοι δὲ, ὡς νικήσας, φασὶ, τὸ ἀκόντιον ἐστέφθη, οὐκέτι μέντοι ἐπάλαισε, παραιτησαμένων αὐτὸν τῶν ἄλλων· ἐπεὶ δὲ οἱ παλαίοντες χρονοτριβοῦσι καὶ τὸν πλείονα χρόνον ἐν τῷ ἡλίῳ μένουσι, διὰ τοῦτό φησιν· πρὶν ἁλίῳ γυῖον ἐμπεσεῖν, τουτέστι πρὸ τοῦ ἐκλυθῆναι τὸ σῶμα ὑπὸ τοῦ ἡλίου διὰ τὴν πάλην, ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν· πρὸ τοῦ παλαῖσαί σε» Π. Σ. — καὶ σθένος] καὶ τὰ λοιπὰ σθεναρὰ γυῖα, μέλη τοῦ σώματος. — ἀδίαντον] «ἄβρεκτον ὑπὸ ἱδρῶτος». — γυῖον] μέλος τι τοῦ σώματος, συνεκδοχικῶς ἀντὶ τοῦ «τὸ σῶμα».

— Στ. 109. «ὅσον ὁ πόνος τοῦ νικῆσαι οὕτω ταχέως ἦν μέγας, τοσούτῳ μεγάλη καὶ ἡ τέρψις ἐκ τούτου προσγίνεται τῷ νικήσαντι». — πεδέρχεται] ἡ πρόθεσις πέδα Αἰολοδωρικὴ ἀντὶ τῆς μετά.

— Στ. 110-119. Ἔα με . . . δόνει ἀσυχῇ] Ὁ ποιητὴς πρὸς τὸν χορὸν «Συγχώρησόν μοι, εἰ ὑψώσας κατά τι τὴν φωνὴν ἀνέκραξα τερπνὰ τῷ νικητῇ· διότι οὐκ εἰμι δύσκολος νὰ παρέχω τέρψιν τοῖς νικῶσιν». Ὁ δὲ χορὸς πρὸς τὸν ποιητὴν «νὰ πλέκῃς» στεφάνους εὔκολόν ἐστιν· ἄφες νῦν τοῦτο· διότι ἡ Μοῦσα δύναται εὐκόλως νὰ κατασκευάζῃ στεφάνους κολλῶσα ὁμοῦ χρυσὸν καὶ

Ἀνέκραγον· οὐ τραχύς εἰμι καταθέμεν.
Εἴρειν στεφάνους, ἐλα-
φρόν· ἀναβάλλεο. Μοῖσά τοι
Κολλᾷ χρυσόν, ἔν τε λευκὸν ἐλέφανθ' ἁμᾶ,
Καὶ λείριον ἄνθεμον πον-
τίας ὑφελοῖσ' ἐέρσας.

Ἐ. δ'. Κ. ζ'.

Διὸς δὲ μεμναμένος ἀμφὶ Νεμέᾳ
Πολύφατον ὕμνων θρόον δόνει.

---

λευκὸν ἐλέφαντα καὶ λείριον ἄνθος τῆς ποντίας θαλάσσης· ἀλλὰ τοῦ ἐν Νεμέᾳ Διὸς μεμνημένος τὸν πολύφημον ἦχον τῶν ὕμνων μεθ' ἡσυχίας δόνει ἡμῖν». — Ἔα με] Ἀποτείνεται πρὸς τὸν χορὸν τὸν συνιστάμενον ἐξ Αἰγινητῶν· διότι ὁ μὲν ποιητὴς ὑποβάλλει τρόπον τινά, ὁ δὲ χορὸς ᾄδει, ἃ ὑποβάλλει ὁ ποιητής. Ὑποτίθεται λοιπόν, ὅτι ὁ χορὸς ἐπιθυμεῖ νὰ μὴ ἐμμένῃ ἔτι ὁ Πίνδαρος εἰς τὴν περιγραφὴν τῶν ἐν τῇ νίκῃ τοῦ Σωγένους συμβάντων, ἀλλὰ νὰ ὑπαγορεύῃ ἄλλης ὑποθέσεως σοβαρωτέρας καὶ σεβαστοτέρας τοῖς Αἰγινήταις (ὅρα κατωτέρω Σημ. εἰς στ. 120-127) πράγματα. Λέγει λοιπὸν ὁ ποιητὴς τῷ χορῷ «Ἔα με κ. ἑξῆς». — νικῶντι . . . ἀνέκραγον] Καλεῖ χ ά ρ ι ν ν ι κ ῶ ν τ ι τὴν περιγραφὴν τῆς νίκης, ἥτις ἐστὶ χάρις καὶ τέρψις τῷ νικητῇ νὰ ἀκούῃ αὐτὴν ᾀδομένην. Αἱ δὲ λέξεις ἀ ε ρ θ ε ί ς τ ι ἤτοι «ἄρας τὴν ἐμαυτοῦ φωνήν», καὶ ἡ ἀ ν έ κ ρ α γ ο ν ἁρμόζουσι τῷ χορῷ· διότι ὁ χορὸς αἴρει τὴν φωνὴν καὶ ἀνακράζει. Ἀπὸ τοῦ χοροῦ λοιπὸν αὐτὰς μετήνεγκεν εἰς ἑαυτόν, ὅστις ὑποβάλλει, ἤτοι ὑπαγορεύει τῷ χορῷ, τί

---

στ. 114. ἀ ν α β ά λ λ ε ο· αἱ τελευταῖαι δύο συλλαβαὶ ἀναγνωστέαι ὡς μία.

στ. 119. Διορθοῦσιν ἕνεκα τοῦ μέτρου π ο λ ύ φ α τ ο ν δ ό ν ε ι ὕ μ ν ω ν θ ρ ό ο ν· ἢ π ο λ ύ φ α τ ο ν θ ρ ό ο ν ὕ μ ν ω ν δ ό ν ε ι.

καὶ πῶς νὰ ᾄσῃ. Ὅθεν ἄνευ μεταφορᾶς ὁ νοῦς ἐστιν «Συγχώρησόν μοι, εἰ ὑπέβαλόν σοι χάριν τῷ νικητῇ, ἵνα ἄρας τὴν φωνὴν ἀνακράξῃς αὐτήν». — οὐ τραχὺς] «οὐ σκληρὸς, ἀλλὰ μαλακὸς καὶ εὐλόγιστος· ὅθεν οὐ τραχύς εἰμι ἴσον τῷ «ἐπιθυμῶ, ἀγαπῶ». — καταθέμεν] «νὰ καταθέσω χάριν τῷ νικῶντι». — Εἴρειν στεφάνους κ. ἑξῆς] Ταῦτα ἀποκρίνεται ὁ χορὸς πρὸς τὸν ποιητήν. — στεφάνους] ἐγκώμια εἰς νίκας. — ἀναβάλλεο] «ἄφες τοῦτο εἰς ἄλλην εὐκαιρίαν· νῦν ποίει, ἤτοι ὑπαγόρευε ὑμῖν, ἵνα ᾄσωμεν σοβαρώτερα». — Μοῖσά τοι κολλᾷ ἁμᾶ] Ἐκ τοῦ ἀνωτέρω εἴρειν ἐλαφρόν· παράλαβε καὶ ἐνταῦθα τὴν λέξιν «ἐλαφρὸν» κατὰ ταύτην τὴν ἔννοιαν «ἡ Μοῦσά σου εἰς εἱρμὸν στεφάνων ἐλαφρῶς, εὐκόλως ἁμᾶ κολλᾷ (συγκολλᾷ) χρυσὸν κ. τ. λ. Ὅθεν ἀνάβαλε τοῦτο εἰς ἄλλον καιρὸν, ὅτε γενήσεται ἀνάγκη. — ἐν] «ἐν τοῖς στεφάνοις». — λείριον ἄνθεμον] «τινές φασιν εἶναι κουράλιον, εἰρῆσθαι δὲ αὐτὸ ἄνθεμον ποντίας ἐέρσας διὰ τὸ δοκεῖν, ἕως μέν ἐστι κατὰ βάθος, ἁπαλὸν εἶναι καὶ φυτῷ ὅμοιον· ὅταν δὲ ἀνασπασθῇ καὶ γένηται ἔξω τοῦ ὕδατος, ἀπολιθοῦσθαι τοῦ ἡλίου καταλάμψαντος αὐτῷ. Οἱ δὲ ποντίαν δρόσον (ἔερσαν) τὴν πορφύραν φασὶ διὰ τὴν τοῦ κογχυλίου βαφὴν, λείριον δὲ ἄνθος τὸ ἔριον» Π. Σ. — Διὸς δὲ . . . δόνει] Ἐξακολουθεῖ ὁ χορός. «Ἄφες λοιπὸν τοὺς στεφάνους τῆς νίκης· ἤδη δὲ ὕμνησον μεθ' ἡσυχίας τὸν ἐν Νεμέᾳ Δία». — δόνει θρόον] ἡ μεταφορὰ ἐκ τοῦ θρόου, ὃν αἱ χορδαὶ τῆς λύρας δονούμεναι ἐκβάλλουσιν. Ὅθεν πολύφατον . . . δόνει ἄνευ μεταφορᾶς σημαίνει «ποίει, ἢ ὑπαγόρευε ἡμῖν (τῷ χορῷ) πολυφάτους ὕμνους». — ἁσυχῇ] «τοῦ Διὸς εἰς ὑπόμνησιν ἐλθὼν πολυθρύλλητον λόγον ὕμνων ἀνακίνει ἐμμούσως καὶ τεταγμένως περί τε Νεμέαν καὶ τὸν Δία. Τοῦτο δὲ λέγει, ἐπεὶ Νεμεονίκης ὁ Σωγένης» Π. Σ. — Διὸς ἀμφὶ Νεμέᾳ] τοῦ ἐν Νεμέᾳ Διός.

῾Ασυχῇ· βασιλῆα δὲ θεῶν
Πρέπει δάπεδον ἀν᾽ τό-
δε γαρυέμεν θευμερᾷ
᾿Οπί. λέγοντι γὰρ Αἰακόν
Μιν ὑπὸ ματροδόκοις γοναῖς φυτεῦσαι,

Σ. έ. Κ. ιβ΄.

᾿Εμᾷ μὲν πολίαρχον εὐωνύμῳ πάτρᾳ,
῾Ηράκλεες, σέο δὲ προπρεῶνα
Μὲν ξεῖνον ἀδελφεόν τ᾽· εἰ δὲ γεύεται
᾿Ανδρὸς ἀνήρ· τί φαῖμέν κε γείτον᾽ ἔμμεναι,
Νόῳ φιλήσαντά γ᾽ ἀτενεῖ,

— Στ. 120-127. βασιλῆα δὲ . . . ἀδελφεόν τ᾽] «διότι κατὰ τὸ ἔδαφος τοῦτο τῆς Αἰγίνης πρέπει νὰ ᾄδω (ἐγὼ ὁ χορὸς) θείᾳ μολπῇ τὸν βασιλέα τῶν θεῶν τὸν φυτεύσαντα τὸν Αἰακὸν τὸν πολίαρχον μὲν τῆς ἐμῆς πατρίδος, ξένον δὲ καὶ ἀδελφὸν τοῦ ῾Ηρακλέους». ᾿Εν τούτοις ὁ ποιητὴς ἐξηγεῖται τὴν αὐτοῦ διάνοιαν· διὰ τί δηλονότι ὁ χορὸς κελεύει αὐτὸν νὰ ἀφῇ ἤδη τοὺς τῆς νίκης τοῦ Σωγένους ὕμνους καὶ νὰ ὑμνήσῃ τὸν Δία· διότι ὁ ὕμνος τοῦ Διὸς τοῦ πατρὸς τοῦ ἀρχηγέτου τῶν Αἰγινητῶν ἐστι κοινὸν χρέος ἅμα καὶ τιμὴ ἁπάσης τῆς

στ. 121. γάπεδον ἐκ διορθώσεως· διότι νομίζουσίν τινες ὅτι ἡ πρώτη συλλαβὴ τῆς λέξεως δάπεδον οὐκ ἐκτείνεται.

στ. 122. Τὴν λέξιν θευμερᾷ μὴ ῾Ελληνικὴν θεωροῦντες διορθοῦσιν εἰς εὐμόρᾳ, εὐθρόᾳ. Εἰ τῷ ὄντι οὐκ ἔστιν ῾Ελληνική, ἡ διαφθορὰ ἐγένετο, ὥς τινες νομίζουσιν, ἐκ τῆς λέξεως «θευμόρᾳ» ἢ «θευμόρῳ» ἥτις οὕρηται ἐν ᾿Ολ. Γ΄. 18. (θεύμοροι τιμαί).

στ. 126. προπρεῶνα, ἐνταῦθα μόνον εὕρηται ἡ λέξις. Παράγουσι δὲ ἐκ τοῦ πρῶν, πρηῶν, πρεῶν καὶ μετὰ τῆς προθέσεως προπρεών.

στ. 127. δεύεται ἑτέρα γραφὴ ἀντὶ τοῦ γεύεται.

πατρίδος, ἣ κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἐστι προτιμοτέρα καὶ τιμιωτέρα μητρὸς καὶ πατρὸς καὶ τῶν ἄλλων προγόνων ἁπάντων, καὶ ἣ ἕκαστος ὀφείλει νὰ ὑπείκῃ. Αὕτη λοιπὸν ἡ ἔννοια περιέχεται ἐν τοῖς βασιλέα θεῶν πρέπει δάπεδον ἀν' τόδε γαρυέμεν. — λέγοντι γάρ μιν φυτεῦσαι Αἰακόν] Διὰ τί πρέπει ἐν τούτῳ τῷ ἐδάφει ὁ Ζεὺς νὰ ὑμνῆται; διότι αὐτὸς (μιν) λέγουσιν ὅτι ἐφύτευσε τὸν Αἰακόν. — ὑπὸ ματροδόκοις γοναῖς] «διὰ σπέρματος, ὅπερ ἐδέξατο ἡ μήτηρ αὐτοῦ (τοῦ Αἰακοῦ), ἡ Νύμφη, ἡ μήτρα Αἰγίνης». — Ἡράκλεες . . . ἀδελφεόν τ'] Εἴπομεν ἐν τῇ εἰσαγωγῇ, ὅτι ὁ κῶμος, ἐν ᾧ ἡ ᾠδὴ αὕτη ᾔδετο, ἐτελεῖτο περὶ ναόν τινα ἢ βωμὸν τῆς Εἰλειθυίας. Ὁ ναΐσκος λοιπὸν οὗτος φαίνεται, ὅτι ἔκειτο περὶ τὴν οἰκίαν τοῦ Θεαρίωνος ἐγγὺς τῶν τεμενῶν τοῦ Ἡρακλέους, ἃ ἑκατέρωθεν ἔκειντο τῆς οἰκίας. Ἐκ τούτου ἄρα ὁ χορὸς λαμβάνει ἀφορμὴν βλέπων πρὸς τὰ τεμένη νὰ ἀποταθῇ πρὸς τὸν Ἡρακλέα. — προπρεῶνα] «πρόθυμον ὡς ὑποδεδεγμένον καὶ ἐξενικότα αὐτόν» Π. Σ. «qui prodit sponte et libens ad excipiendum te, quasi προπροϊὼν» λεξικ. Dunc. — μὲν — τε] ἡ τοιαύτη συμπλοκὴ παρὰ Πινδάρῳ οὐκ ἀσυνήθης.

— Στ. 127-136. Εἰ δὲ γεύεται . . . ἀγυιάν] «ἐὰν δὲ οἱ ἄνθρωποι βοηθῶνται ἀλλήλοις ἐν ταῖς κοινωνικαῖς χρείαις, τί ἂν εἴποιμεν, ὅτι τῷ γείτονί ἐστι γείτων φίλος ἀγαθὸς καὶ πρόθυμος; χάρμα ἀντάξιον πάντων τῶν ἀγαθῶν· ἐὰν δὲ καὶ περὶ θεοῦ γείτονος τὸ αὐτὸ δύνηται νὰ λεχθῇ, ἐν τῇ σῇ προστασίᾳ, ὃς ἐδάμασας τοὺς Γίγαντας, ἐπιθυμεῖ ὁ Σωγένης εὐτυχῶς νὰ οἰκῇ τὴν πλουσίαν ἀγυιὰν τῶν αὐτοῦ προγόνων, τρυφερῶς περιποιούμενος καὶ θεραπεύων τὸν θυμὸν τοῦ πατρός». — εἰ δὲ γεύεται . . . ἀνδρός] «οἱ ἄνθρωποι ἐν τῇ κοινωνίᾳ καὶ μὴ γείτονες ὄντες γεύονται ἀλλήλων, ἤτοι ὠφελοῦνται παρ' ἀλλήλων· εἰ λοιπὸν ὠφελοῦνται». — τί φαῖμεν . . . γείτονι;] «τί ἂν εἴη τούτου μεῖζον, τοῦ εὑρεῖν γείτονας

Γείτονι; χάρμα πάντων
Ἐπάξιον· εἰ δ' αὐτὸ καὶ θεὸς ἂν ἔχοι,
Ἐν τίν κ' ἐθέλει, Γίγαν-
τας ὃς ἐδάμασας, εὐτυχῶς
Ναίειν πατρὶ Σωγένης ἀταλὸν ἀμφέπων
Θυμὸν προγόνων εὐκτή-
μονα ζαθέαν ἀγυιάν.

Ἀ. έ. Κ. ιβ'.

Ἐπεὶ, τετραόροισιν ὧθ' ἁρμάτων ζυγοῖς,
Ἐν τεμένεσσι δόμον ἔχει τε-

---

ἀλλήλους φιλοῦντας;» Π. Σ. κάλλιον «τί ἂν εἴη τούτου μεῖζον ἀγαθὸν, τοῦ εἶναι τοὺς γείτονας ἀλλήλους φιλοῦντας;» Οἱ Π. Σ. ἀναφέρουσιν ἐκ τοῦ Ἡσιόδου (ἔργα καὶ ἡμέρ. 345)

Γ ε ί τ ο ν ε ς ἄ ζ ω σ τ ο ι ἔ κ ι ο ν· ζ ώ σ α ν τ ο δ ὲ π η ο ί·
Π ῆ μ α κ α κ ὸ ς γ ε ί τ ω ν, ὅ σ σ ο ν τ' ἀ γ α θ ὸ ς μ έ γ α ὄ ν ε ι α ρ·

— νόῳ ἀτενεῖ] «εὐνοίᾳ συντόνῳ» Δούκας. — γείτονι;] ἀναπληρωτέον «γείτονι φιλήσαντι νόῳ ἀτενεῖ;» — χάρμα . . . ἐπάξιον] ἀποκρίνεται πρὸς τὸ «τί φαῖμεν . . . γείτονι;». — εἰ δ' αὐτὸ καὶ θεὸς ἂν ἔχοι] «ἐὰν δὲ καὶ θεὸς ἔχῃ αὐτὸ, τὸ εἶναι δηλονότι γείτων ἀτενεῖ νόῳ φιλῶν γείτονι φιλοῦντι καὶ αὐτῷ ἀτενεῖ νόῳ». — ἐν τίν κ' ἐθέλει Σωγένης ναίειν] «ἐν τῇ γειτνιάσει σοῦ, ὦ Ἡράκλεις, ὁ Σωγένης, ὁ καὶ αὐτὸς ἀτενεῖ νόῳ φιλῶν σὲ τὸν γείτονα, θέλει νὰ οἰκῇ». Ἐν τῷ τ ι ν ἐξυπακούεται ἐκ τῆς ὑποθέσεως τὸ «φιλοῦντι τὸν γείτονα ἀτενεῖ νόῳ». — Σωγένης] καὶ ἐν τῇ λέξει ταύτῃ ἐξυπακουστέα τὰ «ὁ φιλῶν καὶ αὐτὸς τὸν γείτονα ἀτενεῖ νόῳ». — θέλει ναίειν εὐτυχῶς εὐκτήμονα προγόνων ἀγυιὰν] Τὴν ἀγυιάν, παρ' ἣν ἔκειτο ἡ οἰκία τοῦ Θεαρίωνος, καλεῖ εὐκτήμονα καὶ

ζαθέαν· διότι παρ' αὐτὴν ἦσαν, φαίνεται, πολλαὶ οἰκίαι πλουσίων Αἰγινητῶν, καὶ ἐκτὸς τῶν δύο ναῶν τοῦ Ἡρακλέους τῶν ἑκατέρωθεν τῆς οἰκίας τοῦ Θεαρίωνος ὄντων καὶ τοῦ τῆς Εἰλειθυίας ἦσαν ἴσως καὶ ἑτέρων θεῶν ναοί. Καλεῖ δ' ἔτι αὐτὴν καὶ ἀγυιὰν τῶν προγόνων βουλόμενος νὰ εἴπῃ, ὅτι ἡ οἰκία αὕτη κατὰ κληρονομίαν ἀπὸ παλαιῶν προγόνων ἀνήκει τῷ Σωγένει· ὅπερ ἐστὶ σημεῖον εὐγενείας.

— Στ. 137-139. Ἐπεὶ τετραόροισιν . . . ἰὼν χειρὸς] «ἔχει τὸν οἶκον ἐν τῷ μέσῳ τῶν σῶν τεμενῶν οὕτω, ὡσεὶ ἐπορεύετο ἐπὶ τετραόρου ἅρματος ὀχούμενος ὑπὸ ἵππων ἐζευγμένων ζυγοῖς, τῷ μὲν ἐξ ἀριστερᾶς χειρὸς, τῷ δὲ ἐκ δεξιᾶς». Ὁ οἶκος τοῦ Σωγένους καὶ οἱ ἑκατέρωθεν ναοὶ τοῦ Ἡρακλέους οὕτω κεῖνται παρὰ τὴν ἀγυιὰν, ὥστε σχηματίζουσιν ἐν τῇ φαντασίᾳ τοῦ ποιητοῦ τετράορον ἅρμα, καὶ ὁ μὲν οἶκος παρομοιοῦται τῷ ἅρματι (τῷ ἁμάξι), οἱ δὲ δύο ναοὶ τοῖς δυσὶ ζυγοῖς τοῦ τεθρίππου, οἷς εἰσιν ἐζευγμένοι, ὡς φαντάζεται ὁ Πίνδαρος, τέσσαρες ἵπποι τοῦ Ἡρακλέους ἀνὰ δύο ἑκάστῳ. Περιγράφων λοιπὸν τὴν φανταστικὴν ὁμοιότητα ταύτην ὁ ποιητὴς βούλεται νὰ εἴπῃ «ὥσπερ οἱ ἀγαθοὶ καὶ γενναῖοι ἵπποι τετραόρου ἅρματος οὐ φέρουσιν τὸ ὄχημα εἰς δυσβάτους τόπους, ἀλλὰ καὶ ἐν κινδύνῳ τυχὸν εὑρεθέντα τὸν ἐπιβάτην σώζουσιν, οὕτω καὶ οἱ ἵπποι τοῦ Ἡρακλέους τοῦ ἐν τοῖς ναοῖς τούτοις λατρευομένου σώζουσι τὸν οἶκον (τὴν οἰκογένειαν) τοῦ Θεαρίωνος ἐξ ἀ μ α χ α ν ι ᾶ ν δ υ σ β ά τ ω ν (στ. 143). Ἡ σύνταξις τοῦ χωρίου ἐστὶν «ἔχει (ὁ Σωγένης, ἢ ὁ Θεαρίων) τὸν δόμον ἐν τεμένεσι τεοῖς ἀμφοτέρας χειρὸς (τεμένεσιν οὖσι τῷ μὲν τῆς δεξιᾶς χειρὸς τοῦ Θεαρίωνος, τῷ δὲ τῆς ἀριστερᾶς, ἢ τεμένεσι πρὸς δεξιὰν καὶ ἀριστερὰν τοῦ Θεαρίωνος) ὥτε (ὡς) ἰὼν ζυγοῖς ἁρμάτων τετραόροισιν (τετραόρων ἁρμάτων)». — τετραόροισιν ἁρμάτων ζυγοῖς] ὑπαλλαγὴ πτώσεων ἀντὶ τοῦ «ζυγοῖς τετραόρων ἁρμάτων·

οἷς ἀμφοτέρας ἰὼν χειρός. ὦ μάκαρ,
Τὶν δ' ἐπέοικεν, Ἥραν πόσιν τε πειθέμεν
Κόραν τε γλαυκώπιδα· δύνα-
σαι δὲ βροτοῖσιν ἀλκὰν
Ἀμαχανιᾶν δυσβάτων θαμὰ διδόμεν.
Εἰ γάρ σφισιν ἐμπεδο-
σθενέα βίοτον ἁρμόσαις

---

τοῦτο δὲ πάλιν ἀντὶ τοῦ «ζυγοῖς τετραόρου ἅρματος». Τῇ δὲ λέξει ζυγοῖς συντακτέον τὸ ἀμφοτέρας χειρός, ἵνα σημάνῃ δύο ζυγούς, ὑφ' οὓς φαντάζεται ὁ ποιητής, ὅτι εἰσὶν ἵπποι ἐζευγμένοι ἀνὰ δύο ὑφ' ἕκαστον, τὸν μὲν πρὸς τὴν ἀριστερὰν χεῖρα τοῦ ὄντος ἐν τῷ οἴκῳ Σωγένους, ὡς ὀχουμένου ἐπ' αὐτοῦ καὶ ἰόντος, τὸν δὲ πρὸς τὴν ἀριστεράν. — ὦθ'] ὥτε, ὡς· συντακτέον τῷ ἰών. Οὕτω λοιπὸν τὰ «ὡς ἰὼν ζυγοῖς ἀμφοτέρας χειρὸς τετραόροισιν ἁρμάτων» σημαίνουσιν «ὡσὰν νὰ πορεύηται ὀχούμενος ὑπὸ τεσσάρων ἵππων ἐζευγμένων ἀνὰ δύο ὑπὸ ζυγοὺς δύο, τὸν μὲν πρὸς τὴν ἀριστερὰν χεῖρα, τὸν δὲ πρὸς τὴν δεξιάν». — δόμον] οὐ παραβάλλει τὸν δόμον πρὸς τὸν ῥυμὸν τοῦ ἅρματος, ὡς νομίζουσι, περὶ οὗ παραλείπει ὁ ποιητὴς νὰ εἴπῃ θεωρῶν ἢ ὡς μὴ ἀναγκαῖον νὰ εἴπῃ, ἢ ὡς μὴ χρωμένων ῥυμῷ (τιμῶνι) ἐν τῷ μέσῳ τῶν δύο ζυγῶν τῶν τετραόρων ἁρμάτων· παραβάλλει δὲ αὐτὸν ὡς εἴπομεν, πρὸς τὸ ὄχημα (τὸ ἁμάξι). — ἀμφοτέρας χειρὸς] ἐξήρτηται οὐχὶ ἐκ τοῦ ἰών, ἀλλὰ καθ' ὑπέρβασιν ἐκ τοῦ ζυγοῖς καὶ ἐκ τοῦ τεμένεσιν.

— Στ. 140-141. ὦ μάκαρ, τίν δ' ἐπέοικεν . . . γλαυκώπιδα] «ὦ μακάριε Ἡράκλεις, σοὶ ἄρα, ὃς εἶ γείτων τῷ Σωγένει, οὗ τὰ τεμένη μετὰ τοῦ οἴκου τοῦ Θεαρίωνος σχηματίζουσι τέθριππον ἅρμα, σοὶ πρέπει νὰ πείσῃς εἰς προστασίαν τοῦ Σωγένους τὴν Ἥραν, ἧς τὴν κόρην Ἥβην ἔχεις ἄλοχον, καὶ τὸν σὸν πατέρα Δία, τὸν

σύζυγον τῆς Ἥρας, καὶ τὴν κόρην τοῦ πατρός σου Ἀθηνᾶν» — πειθέμεν] εἰς τί; εἰς τὸ εὔφρονας εἶναι τῷ οἴκῳ τοῦ Θεαρίωνος καὶ διδόναι αὐτῷ ἀλκὰν δυσβάτων ἀμηχανιῶν· ἃ παραλείπει ἐνταῦθα ὁ ποιητής, δέον νὰ παραλάβωμεν αὐτὰ ἐκ τῶν ἑπομένων.

— Στ. 142-143. δύνασαι δὲ . . . διδόμεν] «διότι δύνασαι εἰσακουόμενος ὑπὸ τῆς Ἥρας καὶ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀθηνᾶς νὰ παρέχῃς δύναμιν τοῖς ἀνθρώποις νὰ ἐξέρχωνται τῶν ἀμηχανιῶν ὡς ἀπὸ δυσβάτων χωρῶν». — δυσβάτων ἀμαχανιᾶν] Ἔχει ἐν τῷ νῷ τὴν ἀνωτέρω παρομοίωσιν τοῦ τετραόρου ἅρματος· διὸ ἐκάλεσε τὰς ἀμηχανίας δυσβάτους παραβάλλων αὐτὰς πρὸς δυσβάτους χώρας, ἀφ' ὧν οἱ ἀγαθοὶ καὶ γενναῖοι ἵπποι εὐτυχῶς ἐξάγουσι τὸν ἐπὶ τοῦ ἅρματος ὀχούμενον. — θαμὰ] Θαυμαστὴ ἡ βραχυλογία τοῦ Πινδάρου. Οἱ βροτοὶ συχνάκις, ὅταν ἐν ἀμηχανίαις εὑρεθῶσιν, ἐπικαλοῦνται τὴν βοήθειαν τοῦ Ἡρακλέους καὶ σώζονται· τοῦτο λοιπὸν ἔχων ἐν τῷ νῷ ὁ ποιητὴς ἔθηκεν ἐνταῦθα τὴν λέξιν θαμά, ἀναπληρουμένου τοῦ λόγου οὕτω πως «διδόμεν θαμὰ (τοσάκις), ὁσάκις ἐπικαλοῦνταί σε οἱ βροτοί».

— Στ. 144-149. Εἰ γάρ σφισιν . . . ὄπιθεν] Τὰ μέχρι τοῦδε ἀπὸ στ. 113 ἐλέγοντο ἀπὸ τοῦ χοροῦ. Ταῦτα δὲ μέχρι τέλους λέγει ὁ ποιητής· «εἴθε συνενώσας εὐαρμόστως τοῖς ἐν τῷ οἴκῳ τούτῳ οἰκοῦσι βίον ἰσχυρὸν καὶ ἔμμονον κατασκευάζοις ἀεὶ αὐτὸν νὰ ᾖ εὐδαίμων καὶ τοῖς ἡβῶσι καὶ τοῖς λιπαρῶς γηράσκουσιν· εἴθε δὲ τὴν παροῦσαν δόξαν ἔχοιεν ἀδιαλείπτως οἱ παῖδες τῶν παίδων καὶ ἐν τῷ μέλλοντι ἀεὶ κρείσσονα». — σφίσιν] αὐτοῖς, οἳ ὄντες ἐν τῷ δόμῳ ὀχοῦνται ὡς ἐφ' ἅρματος ὑπὸ τῶν ἵππων τοῦ Ἡρακλέους. Ἐννοεῖ λοιπὸν οὐ μόνον τὸν Σωγένη καὶ τὸν πατέρα, ἀλλ' ἅπαντας τοὺς ἐν τῷ οἴκῳ. — ἐμπεδοσθενέα] «ἐμμόνως σθεναρόν». — ἁρμόσαις] καλῶς τὸ ἁρμόσαις· διότι ὃ ἥρμοσται, οὐκ εὐκόλως ἀποχωρίζεται. — ἥβᾳ γήρᾳ τε] Διὰ τοῦ ἥβη οὐκ ἐννοεῖ

Ἥβᾳ λιπαρῷ τε γήρᾳ διαπλέκοις
Εὐδαίμον' ἐόντα· παίδων
Δὲ παῖδες ἔχοιεν αἰεὶ

Ἐ. ε. Κ. ζ'.

Γέρας, τό περ νῦν, καὶ ἄρειον ὄπιθεν.
Τὸ δ' ἐμὸν οὔ ποτε φάσει κέαρ
Ἀτρόποισι Νεοπτόλεμον ἑλ-
κύσαι ἔπεσσι· ταὐτὰ
Δὲ τρὶς τετράκις τ' ἀμπολεῖν

---

μόνον τὸν Σωγένη, ἀλλ' ἅπαντας τοὺς ἐν τῷ δόμῳ τοῦ Θεαρίωνος ἡβῶντας, καὶ συνεκδοχικῶς ἅπαντας τοὺς παῖδας αὐτοῦ· διὰ δὲ τοῦ γ ή ρ ᾳ ἐννοεῖ τοὺς γονεῖς. Ἐξήρτηται δὲ ἡ δοτικὴ ἐκ τοῦ ἐ ό ν τ α. — διαπλέκοις . . . ἐόντα] Τὸ ἐ ό ν τ α ἐστὶ τελικὴ μετοχή· «διαπλέκοις (κατασκευάζοις διὰ παντὸς) τὸν ἐμπεδοσθενῆ τοῦτον βίον οὕτως, ὥστε (ἐόντα) νὰ ᾖ εὐδαίμων, ὥστε ἡ ἥβη καὶ τὸ λιπαρὸν γῆρας νὰ εὐδαιμονῇ». Τὸ δὲ ἐπίθετον «λιπαρῷ» οὐ μένει ἀργὸν κατὰ τὴν ἐξήγησιν ταύτην· διότι λιπαρὸν γῆρας σημαίνει «γῆρας, ὃ διάγει τις ἔχων ἄφθονα ἅπαντα τὰ ὑλικὰ ἀγαθά, γῆρας μετὰ πλούτου»· ἀλλὰ μόνα τὰ ὑλικὰ ἀγαθὰ οὐκ ἀρκοῦσιν εἰς τὸ ζῆν τὸν γέροντα εὐδαίμονα. — παίδων δὲ παῖδες] «οἱ δὲ παῖδες τῶν παίδων τοῦ Θεαρίωνος καὶ οἱ παῖδες κ. ἑξῆς». — ἔχοιεν αἰεὶ] Τὸ αἰεὶ σημαίνει τὴν ἀδιάκοπον διαδοχὴν τὸν παίδων. — γέρας] τὴν ἐκ τῆς νίκης δόξαν καὶ τὴν παρὰ τοῖς πολίταις ἐπισημότητα. — τό περ νῦν] ὅπερ νῦν ἔχουσιν.

---

στ. 152. ἐ π έ ε σ σ ι ἐκ διορθώσεως ἕνεκα τοῦ μέτρου.

στ. 153. τ ρ ὶ ς τ ε τ ρ ά κ ι ς. Καὶ αἱ λέξεις αὗται μαρτυροῦσιν, ὅτι ὁ ποιητὴς ἐν στ. 89. κ. ἑξῆς ἀπελογήθη, ὑπὲρ ὧν εἶπε περὶ Νεοπτολέμου· διότι εἰπὼν περὶ Νεοπτολέμου ἐν στ. 48. κ. ἑξῆς ἅπαξ, ἐν στ. 89. κ. ἑξῆς δίς, ἐνταῦθα εἴρηκε τρίς.

— 150-155. Τὸ δὲ ἐμὸν . . . Κόρινθος] «Ὁ ποιητὴς ἐν τῇ παρούσῃ ᾠδῇ ἐπήνεσε τὸν Νεοπτόλεμον ἀπὸ στ. 48-75. Ἀπελογήθη ὑπὲρ ὧν εἶπεν ἐν τῷ εἰς Δελφοὺς Παιᾶνι περὶ αὐτοῦ ἀπὸ στ. 89-102. Ἤδη δὲ τελειώσας τοὺς ἐπαίνους τοῦ Σωγένους λέγει ἐν τῷ ἐπιλόγῳ ταῦτα, ἅπερ οὕτω συνέχονται τῷ λόγῳ «Καὶ ὁ μὲν Σωγένης ἱκανῶς ὑμνήθη· ἱκανῶς δὲ ὕμνησα καὶ τὸν Νεοπτόλεμον ἀπολογησάμενος ἅμα, περὶ ὧν εἶπον ἐν τῷ Παιᾶνι περὶ αὐτοῦ. Καὶ οἱ μὲν Αἰγινῆται παρενόησαν τὰ ἐν τῷ Παιᾶνί μοι εἰρημένα· ἡ δὲ ἐμὴ ψυχὴ ἀθώα οὖσα οὐδέποτε θὰ συνομολογήσῃ αὐτοῖς, ὅτι ἐσπάραξεν ἀπρεπέσι λόγοις τὸν Νεοπτόλεμον· τὸ δὲ νὰ ἀναμασσῶμαι, ὡς φλύαρος πατὴρ τοῖς τέκνοις, τὰ αὐτὰ τρὶς καὶ τετράκις, τοῦτό ἐστιν ἀπορία λόγων, Διὸς Κόρινθος κατὰ τὴν παροιμίαν». — Τὸ δὲ ἐμὸν κέαρ] «οἱ μὲν Αἰγινῆται νομιζέτωσαν περὶ τῶν ἐν τῷ Παιᾶνι λόγων, ὅ,τι βούλονται· ἡ ψυχή μου ὅμως». — ἔπεσσιν ἀτρόποισιν] ἄνευ χρηστῶν τρόπων. — ἑλκύσαι Νεοπτόλεμον] Ἐπειδὴ ὁ Νεοπτόλεμός ἐστι τεθνεώς, ὁ δὲ ὑβρίζων τοὺς νεκροὺς δύναται νὰ παραβληθῇ πρὸς τοὺς κύνας, οἳ κατασπαράσσουσι τὰ σώματα τῶν νεκρῶν, διὰ τοῦτο ἐχρήσατο τῷ ἑλκύειν, ὅπερ λέγεται ἐπὶ τῶν κυνῶν. «Ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν κυνῶν τῶν ἑλκόντων τὰ σώματα» Π. Σ. Ὅθεν ὁ νοῦς κατὰ ποιητικὸν τρόπον «ἡ ἐμὴ ψυχὴ οὐδέποτε φήσει, ὅτι κατεσπάραξα, ὡς κύων, τὸν νεκρὸν τοῦ Νεοπτολέμου μὲ λόγους ἀπρεπεῖς, ὡς μὲ τοὺς ὀδόντας κυνός». — ταὐτὰ . . . Κόρινθος] Ἡ σύνταξις «τὸ ἀμπολεῖν τὰ αὐτὰ, ἅτε (ὡς) μαψυλάκης τέκνοισι (ἀμπολεῖ τὰ αὐτὰ), τελέθει ἀπορία, Διὸς Κόρινθος»· ἕτεροι τὰ «τέκνοισιν . . . Κόρινθος» συντάττουσιν «ἅτε μαψυλάκας ἀμπολεῖ τέκνοισι, Διὸς Κόρινθος». — ταὐτὰ ἀμπολεῖν] «οἷον ἀπολελόγημαι ἱκανῶς περὶ τοῦ Νεοπτολέμου· τί οὖν μέλλω τὰ αὐτὰ ἀμπολεῖν;» Π. Σ. — ἀπορία τελέθει, Διὸς Κόρινθος] «οἱ

Ἀπορία τελέθει, τέκνοι-
σιν ἅτε μαψυλάκας, Διὸς Κόρινθος.

---

ἐπαναλαμβάνοντες τὰ αὐτὰ ἀποροῦσι λόγων, ποιοῦσι τὸ τῆς παροιμίας, Διὸς Κόρινθος». — Διὸς Κόρινθος] «παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν τὰ αὐτὰ λεγόντων ὁ Διὸς Κόρινθος, ὅταν δυσεξελίκτως ἀναπολῶσι τὰ αὐτὰ πολλάκις· ἐγὼ οὖν, φησὶν, οὐκ εἰμι Διὸς Κόρινθος (κάλλιον οὐ ποιῶ τὸ τῆς παροιμίας, Διὸς Κόρινθος)» Π. Σ. Τὴν παροιμίαν ταύτην ἀναφέρει καὶ ὁ Ζηνόβιος «ἐπὶ τῶν τὰ αὐτὰ λεγόντων καὶ πραττόντων». Ὁ δὲ παρὰ τοῖς Π. Σ. Δήμων φησὶν «ἔτι καὶ νῦν ἐπὶ τῶν ἄγαν σεμνυνομένων καὶ δειλῶς ἀπαλλαττόντων τὴν παροιμίαν ταύτην τετάχθαι». Τὴν δὲ γέννησιν τῆς παροιμίας ταύτης διηγεῖται ὁ Π. Σ. σύμφωνα τῷ Σουΐδᾳ οὕτως «Μεγαρέας φησὶ Κορινθίων ἀποίκους, καὶ πολλὰ τοῖς Κορινθίοις κατ' ἰσχὺν τῆς πόλεως ὑπείκειν· ἄλλα γὰρ πλείονα τοὺς Κορινθίους προστάσειν, καὶ τῶν Βακχιαδῶν εἴ τις τελευτήσει, ἔδει Μεγαρέων ἄνδρας καὶ γυναῖκας ἐλθόντας εἰς Κόρινθον συγκηδεύειν τὸν νεκρὸν τῶν Βακχιαδῶν· ὡς δὲ ὕβρεως οὐδὲν ἀπέλειπον οἱ Κορίνθιοι, τὰ δὲ τῶν Μεγαρέων ἔρρωτο, πρὸς ἐλπίσι τοῦ μηδὲν παθεῖν ἀποστῆναι αὐτούς· πέμπουσι δῆτα πρέσβεις οἱ Κορίνθιοι κατηγορήσοντας τῶν Μεγαρέων, οἳ προσελθόντες εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἄλλα τε πολλὰ διεξῆλθον καὶ τέλος, δικαίως στενάξει ὁ Διὸς Κόρινθος, εἰ μὴ λήψοιτο δίκην παρ' αὐτῶν· ἐφ' οἷς παροξυνθέντες οἱ Μεγαρεῖς τοὺς πρέσβεις λίθοις ἔβαλον· καὶ μετὰ μικρὸν ἐπιβοηθησάντων τινῶν τοῖς Κορινθίοις καὶ μάχης γενομένης, νικήσαντες, φυγῇ τῶν Κορινθίων ἀποφυγόντων ἐφαπτόμενοι κτείνοντες ἅμα παίειν τοῦ Διὸς Κόρινθον ἐκέλευον» Π. Σ. — μαψυλάκας] ἕνεκα τῆς λέξεως τ έ κ ν ο ι ς ἐννόει «πατήρ». Σημαίνει δὲ ἡ λέξις φλύαρος· περὶ δὲ τοῦ ἐτύμου ὅρα Λεξικά.

# ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ.

Εἰλείθυια, πάρεδρε τῶν συνετωτάτων Μοιρῶν, παῖ τῆς μεγασθενοῦς Ἥρας, γενέτειρα τέκνων, ἄκουσον (μετ' εὐμενείας)· ἄνευ σοῦ οὐκ ἠδυνάμεθα νὰ γεννηθῶμεν οὔτε ἡμέραν οὔτε νύκτα, καὶ νὰ τύχωμεν τῆς ἀγλαογυίου Ἥβης, τῆς σῆς ἀδελφῆς· καίτοι οὐχ ἅπαντες ζῶμεν, ἵνα ἀπολαύωμεν τῶν ἴσων ἀγαθῶν· διότι τὸ ἕτερον μέρος τοῦ ζυγοῦ τοῦ πότμου ἕτερα (τῷ ἑτέρῳ μέρει τιθέμενα) κωλύουσι (νὰ ἰσοσταθμήσῃ)· παρὰ σοῦ δὲ λαβὼν τὸ ζῆν καὶ παῖς ὁ Θεαρίωνος Σωγένης κριθεὶς εὔδοξος ἐν πεντάθλοις ἕνεκα ἀρετῆς ᾄδεται· διότι κατοικεῖ τὴν φιλόμολπον πόλιν τῶν δορυκτύπων Αἰακιδῶν, οἵτινες μάλα ἐθέλουσι νὰ πειρῶνται ἀγώνων· ἐὰν δὲ ἀγωνιζόμενός τις ἐπιτύχῃ, παρέχει γλυκυτάτην ἀφορμὴν τοῖς ῥείθροις τῶν Μουσῶν· διότι αἱ μεγάλαι ἀλκαὶ ἀπειλούμεναι ὑπὸ πολλοῦ σκότους, ὕμνων δέονται· ἔργων δὲ καλῶν κάτοπτρον γινώσκομεν δι' ἑνὸς μόνου τρόπου (γιγνόμενον), ἐάν τις εὕρῃ ἕνεκα τῆς χρυσάμπυκος Μνημοσύνης διὰ κλυτῶν ᾠδῶν ἐπῶν ἀμοιβὰς τῶν μόχθων· διὸ οἱ σοφοὶ γινώσκουσι τὸν μέλλοντα τριταῖον ἄνεμον καὶ οὐχ ὑποβάλλουσιν ἑαυτοὺς ὑπὸ κέρδος· διότι καὶ πλούσιος καὶ πτωχὸς εἰς τὸν τάφον τοῦ θανάτου πορεύονται· ἐγὼ δὲ νομίζω, ὅτι πλείονα

φήμην ἔλαβεν ὁ Ὀδυσσεὺς διὰ τὸν ἡδυεπῆ Ὅμηρον, ἢ δι' ὅσα ἔπαθεν. Ἐπειδή, (εἰ ἐνίκησε τὸν Αἴαντα ἐν τῇ δίκῃ), τοῖς ψεύδεσιν αὐτοῦ ἕνεκα τοῦ ὕψους τοῦ λόγου ἐνυπάρχει σεβαστόν τι· διότι ἡ μὲν (περὶ τὸ λέγειν) σοφία ἀπατᾷ παραπείθουσα τοῖς λόγοις· οἱ δὲ πλεῖστοι τῶν ὁμίλων ἔχουσι τυφλὸν νοῦν· διότι εἰ ἦν δυνατὸν (ὁ ὅμιλος τῶν τότε δικασάντων) νὰ γινώσκῃ τὴν προσήκουσαν ἀλήθειαν, οὐκ ἂν χολωθεὶς ὁ καρτερὸς Αἴας ἐνέπηξε διὰ τῶν φρενῶν πλαγίως τὸ ξίφος, ὃν αἱ πνοαὶ τοῦ εὐθυπνόου Ζεφύρου ἐπόρευσαν ἐν ταῖς ταχείαις ναυσὶ πρὸς τὴν πόλιν τοῦ Ἴλου κράτιστον μετὰ τὸν Ἀχιλλέα νὰ ἀνακομίσῃ διὰ μάχης τὴν σύζυγον τοῦ ξανθοῦ Μενελάου. Ἀλλ' ὅμως κοινὸς ἔρχεται πᾶσιν ὁ θάνατος· ἐπέπεσε καὶ εἰς τὸν ἀτιμασθέντα (Αἴαντα) καὶ εἰς τὸν τιμηθέντα (Ὀδυσσέα)· ἀλλ' ὅμως οἱ πολεμισταί, ὧν ὁ θεὸς ἁβρῶς φροντίζει, μετὰ θάνατον τιμῶνται· διὰ τοῦτο ἄρα ἦλθεν εἰς τὸν μέγαν ὀμφαλὸν τῆς εὐρυκόλπου γῆς καὶ κεῖται ἐν τοῖς Πυθίοις ἐδάφοις ὁ Νεοπτόλεμος, ἀφ' οὗ ἐπόρθησε τὴν πόλιν τοῦ Πριάμου, ὅπου καὶ οἱ Δαναοὶ ἐπόνησαν. Ἐκεῖνος δὲ ἀποπλέων, τῆς μὲν Σκύρου ἥμαρτεν, ἦλθε δὲ μετὰ τῶν αὐτοῦ ἑταίρων πλανηθέντες εἰς Ἔφυραν· ἐν Μολοσσίᾳ δὲ αὐτὸς μὲν ὀλίγον χρόνον ἐβασίλευσεν· τὸ δὲ γένος αὐτοῦ εἶχεν ἀεὶ τὴν βασιλείαν. Ἐπορεύθη δὲ πρὸς τὸν θεὸν κομίζων ἀκροθίνια τῶν ἐκ Τροίας λαφύρων· ὅπου αὐτὸν ἀντιμαχόμενον ὑπὲρ τῶν κρεῶν διήλασεν ἀνὴρ μαχαίρᾳ. Ἐλυπή-

θησαν βαρέως οἱ φιλόξενοι Δελφοί· ἀλλὰ πεπρωμένον ἦν αὐτῷ τοῦτο· διότι ἦν ὀφειλόμενόν τις τῶν ἀρίστων Αἰακιδῶν νὰ εὑρίσκηται τοῦ λοιποῦ ἐντὸς τοῦ παλαιοτάτου ἄλσους παρὰ τὸν εὐτειχῆ ναὸν τοῦ θεοῦ, καὶ νὰ οἰκῇ ὢν ἔνδοξος ἐπίσκοπος μετὰ δικαιοσύνης τῶν εἰς τοὺς ἥρωας τελουμένων πολυθύτων πομπῶν. Οἱ τρεῖς (εἰρημένοι οὗτοι) λόγοι ἀρκέσουσιν εἰς δικαιολογίαν (τῶν Δελφῶν). μάρτυς δὲ ἀψευδής ἐστιν αὐτὸς ὁ Νεοπτόλεμος, ὅς ἐστι παρών, (ἵνα μαρτυρήσῃ ἔργοις καὶ οὐχὶ λόγοις). Αἴγινα, θράσος μοί ἐστι νὰ εἴπω, ὅτι τὰ ἤδη εἰρημένα εἰσὶ ταῖς φαειναῖς ἀρεταῖς τῶν ἐκγόνων σοῦ τε καὶ τοῦ Διὸς ὁδὸς κυρία ἐξ αὐτῶν τῶν ἀρετῶν ἄγουσα· ἀλλ' ὅμως ἐν παντὶ ἔργῳ ἡ ἀνάπαυσίς ἐστι γλυκεῖα· καὶ τὸ μέλι καὶ τὰ τερπνὰ ἄνθη τῆς Ἀφροδίτης καὶ αὐτὰ ἔχουσι κόρον. Ἐκ φύσεως οἱ ζῶντες διαφέρομεν ἕκαστος, ὁ μὲν τοῦτο, ὁ δὲ ἐκεῖνο· νὰ τύχῃ δὲ εἷς τις ἅπασαν τὴν εὐδαιμονίαν λαβών, τοῦτό ἐστιν ἀδύνατον· οὐδὲ ἔχω νὰ εἴπω, τίνι τοιαύτην ἐντέλειαν (εὐδαιμονίας) ἡ Μοῖρα ἔδωκεν ἔμμονον. Θεαρίων, σοὶ δὲ πρέπουσαν εὐκαιρίαν δίδωσιν ὁ θεὸς νὰ εὐδαιμονῇς· ἡ δὲ σύνεσις τῶν φρενῶν οὐκ ἄπεστί σοι ἔχοντι τόλμαν εἰς τὰ καλά. Ξένος (τῶν Αἰγινητῶν) εἰμι· διὸ ἵνα ἀπομακρύνω ἀπ' ἐμοῦ τὸν παρ' αὐτοῖς σκοτεινὸν ψόγον, θὰ ἐπαινέσω τὸν φίλον ἄνδρα ἄγων εἰς αὐτὸν ἀληθὲς κλέος (πρὸς αὔξησιν αὐτοῦ) ὡς ῥοὰς ὕδατος (εἰς τὰ φυτά)· ἁρμόζει δὲ τοῖς ἀγαθοῖς ἀνδράσιν ὁ μισθὸς οὗτος· ὧν δὲ πλη-

σίον ἐμοῦ ἀνὴρ Ἀχαιὸς οἰκῶν ὑπὲρ τὴν Ἰονίαν θάλασσαν οὐ μέμψεταί με· πέποιθα δὲ εἰς τοῦτο καὶ ἐκ τοῦ ὅτι πρόξενος ἐκείνων εἰμί· καὶ μεταξὺ τῶν ἐμῶν δημοτῶν εἰμι σεβαστὸς, ζήσας ἀεὶ μετὰ μετριότητος, τὰ βίαια πάντα ἀποδιώξας ἀπ' ἐμοῦ· εἴθε δὲ καὶ ὁ λοιπὸς χρόνος τοῦ βίου μου διέρχοιτο οὕτως εὔφρων. Μαθὼν λοιπόν τις (τὸν ἐμὸν βίον), δύναται νὰ εἴπῃ, ἐὰν ᾄδω ἀπρεπῶς λοιδορίας. Εὐξενίδη τὴν φυλὴν Σώγενες, ὀμνύω, ὅτι οὐ διήγειρα ταχεῖαν γλῶσσαν ὑπερβὰς τὸ ὅριον, ὡς ῥίπτουσι τὸ χαλκοπάρειον ἀκόντιον· οὐ διήγειρα, λέγω, γλῶσσαν ψευδῆ περὶ σοῦ, ὃς ἐξέπεμψας τῶν ἀγωνισμάτων καὶ τὸν αὐχένα καὶ τὸ σθεναρὸν σῶμα ὅλον ἀνίδρωτον πρὶν νὰ ἐμπέσῃ εἰς τὸν φλέγοντα ἥλιον. Εἰ δὲ τοῦτο ἦν πόνος, ἡ τέρψις ὅμως προσέρχεται πλείων. Συγχώρησόν μοι, εἰ ὑψώσας τι τὴν φωνὴν ἀνέκραξα εὐχάριστα τῷ νικηφόρῳ· οὐ δύσκολός εἰμι νὰ ἐμποιῶ τέρψιν αὐτῷ. Νὰ πλέκῃς στεφάνους εὔκολον· ἀνάβαλε τοῦτο· ἡ Μοῦσά σου εὐκόλως συγκολλᾷ ἐν τοῖς στεφάνοις χρυσὸν καὶ λευκὸν ἐλέφαντα καὶ κουράλιον ἄνθος ἐκβαλοῦσα ἐκ τῆς θαλάσσης· τοῦ ἐν Νεμέᾳ Διὸς μιμνησκόμενος ψάλλε μεθ' ἡσυχίας ὕμνους πολυθρυλλήτους· τὸν βασιλέα τῶν θεῶν ἁρμόζει νὰ ᾄδῃς ἐν τούτῳ τῷ ἐδάφει θείᾳ φωνῇ· διότι λέγουσιν, ὅτι ἐνταῦθα αὐτὸς ἐφύτευσε σπέρματι ὑποδεχθέντι ὑπὸ τῆς μήτρας τὸν Αἰακὸν τῆς ἐμῆς μὲν ἐνδόξου πατρίδος πολιοῦχον, σοῦ δὲ, ὦ Ἡράκλεις, πρόθυμον καὶ ξένον καὶ ἀδελφόν· εἰ δέ τι ὄφελός ἐστιν ἐν τῷ

βίῳ ἀνδρὶ παρ᾽ ἀνδρὸς, τί δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν, ὅτι ἐστὶ γείτονι φίλῳ γείτων συντόνῳ εὐνοίᾳ φιλῶν; Χάρμα πάντων χαρμάτων ἀντάξιον. Εἰ δὲ αὐτὸ καὶ περὶ θεοῦ δύναται νὰ λεχθῇ, ἐν τῇ σῇ γειτνιάσει, ὃς τοὺς Γίγαντας ἐδάμασας, ἀγαπᾷ ὁ Σωγένης εὐτυχῶς νὰ οἰκῇ τὴν πλουσίαν καὶ θαυμασίαν ἀγυιὰν τῶν προγόνων τρυφερὰν πρὸς τὸν πατέρα περιέπων ψυχήν· ἐπειδὴ ἔχει τὸν δόμον ἐν τοῖς σοῦ δυσὶ ναοῖς ἐξ ἀριστερᾶς καὶ δεξιᾶς χειρὸς ὡς ὀχούμενος ὑπὸ ζυγῶν τεθρίππου ἅρματος· ὦ μάκαρ, σοὶ προσήκει νὰ πείσῃς τὴν Ἥραν καὶ τὸν σύζυγον καὶ τὴν γλαυκώπιδα κόρην εἰς εὐμένειαν τοῦ δόμου τούτου· σὺ δύνασαι, ὁσάκις ἐπικαλοῦνταί σε εἰς βοήθειαν, νὰ ἐξάγῃς τοὺς βροτοὺς ἐκ δυσβάτων ἀμηχανιῶν. Εἴθε ἁρμόσας αὐτοῖς σθεναρὸν καὶ ἔμμονον βίον κατασκευάζοις αὐτὸν νὰ ᾖ εὐδαίμων τοῖς ἐνοικοῦσι τὸν δόμον νέοις τε, καὶ γονεῦσι τοῖς μετὰ πλούτου γηράσκουσιν. Εἴθε δὲ παῖδες παίδων ἔχοιεν ἀεὶ τὴν δόξαν, ἣν καὶ νῦν, καὶ κρείσσονα εἰς τὸ μέλλον. Ἡ δὲ ἐμὴ ψυχὴ οὔποτε θὰ συνομολογήσῃ, ὅτι ἐσπάραξα τὸν Νεοπτόλεμον ἀπρεπέσι λόγοις. Τὰ αὐτὰ δὲ νὰ ἀναμασῶμαι τρὶς καὶ τετράκις, ὡς φλύαρος (πατὴρ) τοῖς αὐτοῦ τέκνοις, τοῦτό ἐστιν ἀπορία, Διὸς Κόρινθος.

# ΝΕΜΕΑ

ΕΙΔΟΣ Η΄.

## ΔΕΙΝΙΔΙ ΜΕΓΑ ΑΙΓΙΝΗΤΗι

## ΣΤΑΔΙΕΙ.

Μέτρα κατὰ τοὺς Π. Σ. τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς καὶ ἐπῳδοῦ τοῦ εἴδους.

Ἡ στροφὴ καὶ ἀντίστροφος συνίσταται ἐκ κώλων δέκα καὶ τριῶν.

Κῶλον 1. — — — ⏑ | ⏑ — — Ἀντισπαστικὸν δίμετρον καταληκτικόν.

„ 2. —́ ⏑ —́ — —́ ⏑ ⏑ —́ ⏑ ⏑ — ⏑ Πεντάμετρον καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον Αἰολικόν· διότι ὁ πρῶτος ποῦς ἐστι τροχαῖος. Τὸ ἀντιστοιχοῦν τῆς γ΄. ἀντιστρ. κῶλόν ἐστι καταληκτικὸν εἰς συλλαβήν.

„ 3. —́ ⏑ —́ — | —́ ⏑ —́ — | —́ ⏑ —́ — Στησιχόρειον τρίμετρον ἐξ ἐπιτρίτων, ἢ τροχαικὸν ἀκατάληκτον.

„ 4. — ⏑ ⏑ — | —́ ⏑ —́ — | —́ ⏑ —́ — Ὅμοιον τῷ ἡγουμένῳ, πλὴν ὅτι ἡ πρώτη συζυγία ἐστὶ χοριαμβική.

„ 5. —́ ⏑ —́ — | —́ ⏑ ⏑ —́ ⏑ ⏑ —́ Ἰαμβέλεγος· ἀντὶ τοῦ ἰαμβικοῦ ὅμως πενθημιμεροῦς κεῖται ἐπίτριτος δεύτερος.

„ 6. ⏑ ⏑ — ⏑ ⏑ — | — — ⏑ — — Λογαοιδικὸν ἀναπαιστικὸν Ἀρχεβούλειον καλούμενον. Τὸ ἐνταῦθα ὅμως Ἀρχεβούλειον, οὐ μετὰ τέσσαρας πόδας ἔχει τὸν βακχεῖον, ἀλλὰ μετὰ τρεῖς.

Κῶλον 7. ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ –́ | ⏓ Ἀναπαιστικὸν μονόμετρον ὑπερκατάληκτον.

„ 8. –́ ⏑ –́ ⏑ | –́ ⏑ –́ Εὐριπίδειον

„ 9. –́ ⏑ –́ – | –́ ⏑ ⏑ – Τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάτάληκτον.

## Περὶ τῆς Ἐπῳδοῦ.

Ἑκάστη ἐπῳδὸς ἐκ κώλων ἕνδεκα.

Κῶλον 1. – – ⏑ ⏑ | – ⏑ ⏑ – Προσοδιακόν.

„ 2. –́ ⏑ –́ – | –́ ⏑ –́ Εὐριπίδειον.

„ 3. – ⏑ – – | – ⏑ ⏑ | – ⏑ ⏑ | – Ἰαμβέλεγος ὅμοιος τῷ ε: τῆς στροφῆς.

„ 4. ⏑ ⏑ – – | ⏑ ⏑ – – | ⏑ ⏑ Ἰωνικὸν ἀπ᾿ ἐλάσσονος τρίμετρον, βραχυκατάληκτον· ἡ δευτέρα ὅμως συζυγία παρὰ τὸ σύνηθες ἐπίτριτος.

„ 5. –́ ⏑ ⏑ –́ | – –́ ⏑ –́ Χοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον.

„ 6. – –́ ⏑ –́ | – –́ ⏑ –́ | ⏑ – Ἰαμβικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον.

„ 7. – ⏑ – – | –́ ⏑ ⏑ | – ⏑ ⏑ | – Ἰαμβέλεγος ὅμοιος τῷ γ'.

„ 8. –́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ | –́ – –́ ⏑ ⏑ –́ Ἐκ πενθημιμεροῦς τροχαϊκοῦ καὶ πενθημιμεροῦς δακτυλικοῦ.

„ 9. – – – ⏑ | –́ ⏑ ⏑ | –́ ⏑ ⏑ – ⏑ Ἐξ ἀντισπαστικῆς συζυγίας καὶ δακτυλικοῦ τριμέτρου καταληκτικοῦ.

„ 10. –́ ⏑ –́ – | –́ ⏑ –́ – Τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον.

„ 11. –́ ⏑ –́ – | –́ ⏑ –́ – | –́ ⏑ – Τροχαϊκὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον.

## ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΕΙΔΟΥΣ.

Ἐν τῷ προοιμίῳ ἄρχεται ἀπὸ τῆς Ὥρας, ἥτις ἐγένετο αἰτία τῆς γενέσεως τοῦ Αἰακοῦ (1-13). Ἐπαινεῖ τὸν Αἰακὸν (ἀπὸ στ. 14-21). Ἀφιεροῖ τῷ Αἰακῷ τὸν ὕμνον τοῦ Δείνιδος καὶ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Μέγα, ὧν τὴν εὐδαιμονίαν θεωρεῖ ὡς ἐκ θεοῦ προελθοῦσαν (στ. 22-31). Σκέπτεται, τί πρέπει νὰ εἴπῃ πρὸς ἔπαινον τῶν Αἰγινητῶν, ὅπερ οὐ διεγερεῖ τὸν φθόνον τῶν Ἑλλήνων· (ἀπὸ στ. 32-40). Μὴ εὑρὼν τοιοῦτόν τι, ἔρχεται πάλιν κατὰ τὸ σύνηθες εἰς τοὺς Αἰακίδας διηγούμενος τὴν περὶ τῶν ὅπλων δίκην τοῦ Αἴαντος πρὸς τὸν Ὀδυσσέα, ἐν ᾧ λέγει, ὅτι ὁ Αἴας ἦν πολὺ κρείττων τοῦ Ὀδυσσέως (ἀπὸ στ. 41-53). Λαβὼν ἀφορμὴν καταφέρεται μετὰ μεγίστου πάθους κατὰ τῶν δημοκόπων (ἀπὸ στ. 54-67). Προοιμιάζεται, ἵνα εἰσέλθῃ πάλιν εἰς τοὺς ἐπαίνους τοῦ Δείνιδος καὶ τοῦ πατρὸς Μέγα (ἀπὸ στ. 68-74). Ἐκ τούτων ἀποτείνεται πρὸς τὸν Μέγαν μὴ ἤδη ζῶντα, λυπούμενος, ὅτι οὐ λήψεται ἔτι ἀφορμὴν νὰ ὑμνήσῃ αὐτὸν ἐπὶ δευτέρᾳ νίκῃ (75-78). Ὑμνήσας δὲ τὴν ὑπάρχουσαν νίκην αὐτοῦ τε καὶ τοῦ υἱοῦ, καὶ ἐκφράσας τὴν χαράν, ὅτι προσφόρως ὕμνησεν αὐτούς, τελευτᾷ τὴν ᾠδὴν ἐπιλέγων, ὅτι ἔκπαλαι τῶν ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀγῶσι νικητῶν δι' ἐπικωμίων ὕμνων τὴν ἀρετὴν ἀξίως ἐτίμων.

# ΕΙΣΑΓΩΓΗ.

Ἡ ᾠδὴ αὕτη ἐστὶν ὕμνος οὐ μόνον τοῦ Δείνιδος, ἀλλ' ἅμα καὶ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Μέγα. Εἰκάζω δὲ ἐκ τῶν στ. 54. κ. ἑξῆς, ὅτι ἐποιήθη εὐθὺς μετὰ τὰ Μηδικὰ, ὅτε ἐξωρίσθη ὁ Θεμιστοκλῆς ἐκ τῆς σκευωρίας τῶν ἐν Ἀθήναις δημοκόπων. Οἱ Π. Σ. οὐδὲν λέγουσι περὶ τοῦ χρόνου. Τελεῖται δὲ ὁ κῶμος περὶ τὸ Αἰακεῖον, ὅπου ᾄδεται ὁ ὕμνος, ὡς ἐκ τῶν στ. 22-27. καταφαίνεται. Τοῦ Δείνιδος πατὴρ ἦν ὁ Μέγας, ὃς ὅμως ἦν τεθνηκὼς, ὅτε ᾔδετο ἡ ᾠδὴ αὕτη· ἀμφότεροι δὲ ἦσαν σταδιεῖς, ὡς φαίνεται ἐκ τῶν Δ ε ί ν ι δ ο ς δ ι σ σ ῶ ν σ τ α δ ί ω ν κ α ὶ π α τ ρ ὸ ς Μ έ γ α (στ. 26). Ὁ δὲ παρὰ τοῖς Π. Σ. Δίδυμός φησι «παρέχει δὲ τοῦτο ἀπορίαν, τὸ μηδέτερον αὐτῶν ἐν τοῖς Νεμεονίκαις ἀναγεγράφθαι».

Σ. ά. Κ· θ'.

ΩΡΑ πότνια, κάρυξ
Ἀφροδίτας ἀμβροσιᾶν φιλοτάτων,
Ἅτε παρθενίοισι καὶ παίδων ἐφίζοι-
σα βλεφάροις, τὸν μὲν ἁμέροις ἀν᾽ ἀγκὰς
Χερσὶ βαστάζεις, ἕτερον δ᾽ ἑτέραις.
Ἀγαπατὰ δὲ, καιροῦ μὴ πλαναθέν-

---

— Στ. 1-27. Ὥρα . . . ἄγαλμα] Ὁ κύριος σκοπὸς τοῦ ποιητοῦ ἐστιν εὐξάμενος τῷ Αἰακῷ ὑπὲρ τῆς πόλεως τῶν Αἰγινητῶν καὶ τῶν ἀστῶν νὰ ἀφιερώσῃ αὐτῷ τὸν ὕμνον, ᾧ καὶ Δεῖνις ἀφιεροῖ τὸν στέφανον· ἀλλὰ πρὸ τῆς ἀφιερώσεως ἀνατρέχει εἰς τὴν γένεσιν τοῦ Αἰακοῦ, ἐπαινεῖ τὰς ἀρετὰς αὐτοῦ· καὶ οὕτω τελευταῖον ποιεῖ τὴν ἀφιέρωσιν. — Ὥρα] Βουλόμενος λοιπὸν νὰ ἀναδράμῃ εἰς τὴν γέννησιν τοῦ Αἰακοῦ ἀποτείνεται πρὸς ἐκείνην τὴν ἡλικίαν τοῦ ἀνθρώπου, ὡς πρὸς θεὰν, καθ' ἣν ἡ Ἀφροδίτη συνάπτει τὸ ἄῤῥεν καὶ θῆλυ εἰς παιδοποιΐαν, καὶ ἣ ὑπάρχουσα τῇ Αἰγίνῃ ἐγένετο αἰτία τοῦ μιγῆναι αὐτῇ τὸν Δία καὶ οὕτω γεννηθῆναι τὸν Αἰακόν. Ἴσως δὲ καὶ ὁ Δεῖνις ἦν νεόνυμφος. — κάρυξ . . . ἑτέραις] ὁ νοῦς «Σεβαστὴ θεά· Ὥρα, ἥτις γίνεσαι κήρυξ τοῦ χρόνου, καθ' ὃν πέμπει ἡ Ἀφροδίτη τοῖς νέοις καὶ νέαις τοὺς γλυκυτάτους ἔρωτας, ἥτις τοῖς βλεφάροις τῶν παρθένων καὶ νέων ἐγκαθίζουσα καὶ εἰς γάμον αὐτοὺς ἑνοῦσα, τοὺς μὲν κρατεῖ ἐν ἀγκάλαις πραείαις χερσί, τοὺς δὲ σκληραῖς». Ἡ ὥρα λοιπὸν, καθ' ἣν ὁ ἄνθρωπος αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκην τοῦ γάμου, ἐστὶν αἰτία καὶ σημεῖον ἢ, ὡς λέγει ὁ ποιητής, κήρυξ τῶν ἐρώτων. Ἡ

῞Ωρα συνάπτει τὴν παρθένον καὶ τὸν ἔφηβον εἰς γάμον· καὶ τοῦτο βούλεται νὰ εἴπῃ διὰ τῶν ἅ τ ε π α ρ θ ε ν ί ο ι σ ι . . . β λ ε φ ά ρ ο ι ς· διότι ἐν τῇ λέξει ἐ φ ί ζ ο ι σ α ἐνυπάρχει καὶ ἡ ἔννοια τοῦ «συνάπτουσα εἰς γάμον. Ἡ ῞Ωρα συνημμένους ἤδη εἰς γάμον ἄλλους μὲν κρατεῖ ἡνωμένους διὰ ἡμέρων χειρῶν, ἤτοι ἄνευ ζηλοτυπίας περὶ τὸ λέκτρον, ζῶντας ἐν εἰρήνῃ καὶ πεποιθότας τῇ ἀρετῇ καὶ σωφροσύνῃ ἀλλήλων, ἄλλους δὲ δυσέρωτας ὄντας κρατεῖ ἡνωμένους ἑ τ έ ρ α ι ς χ ε ρ σ ὶ ν, οὐχὶ ἡμέραις· ἤτοι ἔριδι καὶ ζηλοτυπίᾳ καὶ ἀπιστίᾳ. Οὕτω βεβαίως ἐνόησε καὶ ὁ ἡμέτερος Δούκας πρὸς τὸ χωρίον τοῦτο παραθεὶς τὸ τοῦ Εὐριπίδου ἐκεῖνο

Ἔρωτες ὑπὲρ μὲν ἄγαν
Ἐλθόντες, οὐκ εὐδοξίαν
Οὐδ' ἀρετὴν παρέδωκαν
Ἀνδράσιν· εἰδ' ἅλις ἔλθοι
Κύπρις, οὐκ ἄλλα θεὸς
Εὔχαρις οὕτω, κ. τ. λ.

— παρθενίοισι καὶ παίδων] ὡς ἀνωτέρω (Νεμ. Ζ.' 73) σ ῶ ν κ α ὶ Δ ι ὸ ς, οὕτω καὶ ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ π α ρ θ έ ν ω ν κ α ὶ π α ί δ ω ν. Ὡς δὲ ἔφη π α ρ θ έ ν ω ν πρὸς διάκρισιν τῶν ἤδη ἐγγάμων γυναικῶν, οὕτω καὶ π α ί δ ω ν πρὸς διάκρισιν τῶν ἐγγάμων ἀνδρῶν, ἀντὶ τοῦ «τῶν ἀγάμων ἔτι ἐφήβων». — ἐφίζοισα βλεφάροις] Ἀναγκαζόμεθα νὰ ἐννοήσωμεν ἐν ταῖς λέξεσι ταύταις καὶ τὸ «συνάπτουσα εἰς γάμον» ἐκ τῶν ἑπομένων χ ε ρ σ ὶ β α σ τ ά ζ ε ι ς, ὅπερ ἐστὶ «χερσὶ βαστάζεις τοὺς συνηνωμένους διὰ γάμου». — τὸν μὲν — ἕτερον δὲ] ἀντὶ τοῦ «τοὺς μὲν — ἑτέρους δέ». — ἀμέροις χερσὶ] μεταφορικῶς ἀντὶ τοῦ «ἡμέροις ἔρωσιν»· ἔρωσι δηλονότι, ἐν οἷς οὐχ ὑπάρχουσι ζηλοτυπίαι καὶ ἔριδες. — ἑτέραις] «ἔρωσιν, ἐν οἷς ἕνεκα ζηλοτυπίας οὐχ ὑπάρχει εἰρήνη τοῖς διὰ γάμου συνεζευγμένοις. — Ἀγαπατὰ δὲ . . . δύνασθαι] «Ἀγαπητὸν δέ ἐστιν ἐπιτυγχάνων ἕκαστος τῆς

τα πρὸς ἔργον ἕκαστον,
Τῶν ἀρειόνων ἐρώ-
των ἐπικρατεῖν δύνασθαι.

Ἀ. ά. Κ. θ'.

Οἷοι καὶ Διὸς Αἰγι-
νας τε λέκτρον ποιμένες ἀμφεπόλησαν
Κυπρίας δώρων· ἔβλαστεν δ' υἱὸς, Οἰνώ-
νας βασιλεὺς, χειρὶ καὶ βουλαῖς ἄριστος.
Πολλά νιν πολλοὶ λιτάνευον ἰδεῖν.
Ἀβοατὶ γὰρ ἡρώων ἄωτοι
Περιναιεταόντων
Ἤθελον κείνου γε πεί-
θεσθαι ἂν ἀξίαις ἑκόντες,

Ἐ. ά. Κ. ιά.

Οἵ τε κρανααῖς ἐν Ἀθά-
ναισιν ἅρμοζον στρατὸν,
Οἵ τ' ἀνὰ Σπάρταν Πελοπηϊάδαι.

---

καταλλήλου περιστάσεως πρὸς παιδοποιΐαν, νὰ δύνηται νὰ ἐπικρατῇ τῶν κρεισσόνων ἐρώτων». — καιροῦ πρὸς ἔργον μὴ πλαναθέντα] Τότε οὐ πλανᾶται, ἤτοι ἐπιτυγχάνει τοῦ καιροῦ, ἵνα παιδοποιήσῃ (πρὸς ἔργον) ἕκαστος, ἢ ὅταν ἡ ὥρα συνάψῃ αὐτὸν γυναικὶ μὴ δυσέρωτι, καὶ τούτου ἕνεκα μὴ ἀπιστούσῃ τῇ ἀρετῇ τοῦ ἀνδρὸς, ἢ ὅταν αὐτὸς μὴ φύσεως ᾖ τοιαύτης, ὥστε νὰ ἀπιστῇ τῇ ἀρετῇ τῆς γυναικός. — ἕκαστον] οὐχὶ ἔργον ἕκαστον· ἀλλ' «ἕκαστον ἄνθρωπον»· διότι τότε δύ-

---

στ. 18. θεσθ' ἂν ἀξίαις· ἡ κοινὴ γραφή· ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ ἂν ἐνταῦθα μένει, ὡς νομίζουσιν, ἀσήμαντον· διὰ τοῦτο διώρθωσαν ἀναξίαις ἐκ τοῦ ἀνάσσειν. Ἐγὼ δὲ ἐτήρησα τὸ αν διότι ἤθελον ἂν σημαίνει «ἐπεθύμουν».

ναται νὰ ἐπικρατῇ τῶν ἀρειόνων ἐρώτων. -- τῶν ἀρειόνων ἐρώτων] ὅπερ εἶπεν ἀνωτέρω μεταφορικῶς «ἡμέρους χεῖρας» ἐνταῦθα λέγει κυριολεκτικῶς. Ὁ νοῦς λοιπὸν τοῦ ἐπικρατεῖν τῶν ἀρειόνων ἐρώτων ἐστὶ «νὰ συζῇ τῇ συζύγῳ ἐρῶν καὶ ἐρώμενος ἐν εἰρήνῃ». — οἷοι καὶ . . . δώρων] «οἷοι (ἀρείονες δηλονότι) ἦσαν οἱ ποιμένες τῶν δώρων τῆς Κυπρίας, οἳ ἀμφεπόλησαν, διῴκησαν τὸ λέκτρον τοῦ Διὸς καὶ τῆς Αἰγίνης». — οἷοι καὶ Διὸς Αἰγίνας τε λέκτρον ἀμφεπόλησαν] ἤτοι ὁ Ζεὺς καὶ ἡ Αἴγινα ἠρῶντο ἀλλήλων οὐ ζηλοτυποῦντες δυσέρωτες ὄντες, ἀλλ' ἐν ὁμοφροσύνῃ καὶ εἰρήνῃ, ὡς οἱ χρηστοὶ σύζυγοι. — καὶ Διὸς] «οὐ μόνον τὸ λέκτρον τῶν ἐν ἁρμονίᾳ συζώντων συζύγων, ἀλλὰ καὶ τοῦ Διὸς καὶ Αἰγίνης». — ποιμένες Κυπρίας δώρων] «πιθανῶς δὲ ποιμένας δώρων Ἀφροδίτης τοὺς ἔρωτάς φησιν· ὡς γὰρ ὁ ποιμὴν νέμει τὴν ἀγέλην, οὕτω καὶ ὁ ἔρως τὰς συνουσίας» Π. Σ. Ποιμένες εἰσὶν οἱ ἔρωτες, δῶρα δὲ τῆς Κυπρίας ἡ συμβίωσις, τὸ λέκτρον, ἃ ποιμαίνουσιν οἱ ἔρωτες. — Οἰνώνας] τῆς νήσου Αἰγίνης, οὕτω πρότερον καλουμένης. — Πολλὰ . . . ἰδεῖν] «πολλὰ δὲ πολλοὶ ἠξίουν θεάσασθαι τὸν Αἰακόν, περιηχούμενοι τῇ τοῦ ἀνδρὸς εὐδοξίᾳ» Π. Σ. — ἀβοατὶ . . . ἑκόντες] «καὶ γὰρ τὰ ἀνθήματα τῶν ἡρώων, οὐχ οἱ τυχόντες ἀλλ' οἱ ἄκροι τῶν περιοικούντων ἀμαχητὶ πείθεσθαι αὐτῷ ἤθελον· οὕτω διέπρεπε, φησίν, ὥστε τοὺς παροικοῦντας ἑκουσίως πείθεσθαι ταῖς ἀξίαις τουτέστι ταῖς ἀρχαῖς καὶ ταῖς βασιλείαις αὐτοῦ. Ταῦτα δὲ ἀνάγεται εἰς ἐκεῖνα, ὅτι αὐχμὸς κατέσχε τὴν Ἑλλάδα καὶ εὐξαμένου τοῦ Αἰακοῦ ὄμβρος ἐγεγόνει» Π. Σ. — οἵ τε κρανααῖς . . . Πελοπηϊάδαι] «ἐκεῖνοί τε, οἳ ἐν κρανααῖς Ἀθάναισιν ἅρμοζον στρατόν, Πελοπηϊάδαι τε, οἱ ἀνὰ Σπάρτην ἅρμοζον στρατόν». — ἅρμοζον στρατὸν] «διῴκουν τὰς Ἀθήνας, ἢ εἰς συμφωνίαν ἦγον τὸ πλῆθος» Π. Σ. Τῇ λέξει «στρατὸν» ἀντὶ τῆς «λαόν, πολίτας»

Ἱκέτας Αἰακοῦ σεμνῶν γουνά-
τῶν πόλιός θ' ὑπὲρ φίλας
Ἀστῶν θ' ὑπὲρ τῶνδ' ἅπτομαι, φέρων
Λυδίαν μίτραν καναχηδὰ πεποι-
κιλμέναν, Δείνιδος δισσῶν σταδίων
Καὶ πατρὸς Μέγα Νεμεαῖον ἄγαλμα.
Σὺν θεῷ γάρ τοι φυτευθεὶς
Ὄλβος ἀνθρώποισι παρμονώτερος·

Σ. β'. Κ. θ'.

Ὅσπερ καί Κινύραν ἔ-
βρισε πλούτῳ ποντίᾳ ἔν ποτε Κύπρῳ.
Ἵσταμαι δὴ ποσσὶ κούφοις, ἀμπνέων τε

---

πολλάκις χρῆται. — Αἰακοῦ γουνάτων ἅπτομαι] διότι οἱ ἱκετεύοντες ἥπτοντο τῶν γονάτων ἐκείνου, ὃν ἱκέτευον. — Λυδίαν μίτραν] μίτρα λέγεται ἡ περὶ τὴν κεφαλὴν ταινία, περίθεμα κεφαλῆς ζωνοειδές, καὶ μεταφορικῶς ὁ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς περιθέμενος στέφανος· καλῶς δὲ καλεῖ τὸν ὕμνον μίτραν, ἤτοι στέφανον· διότι ἀφιεροῖ αὐτὸν τῷ Αἰακῷ ὡς στέφανον, ὡς καὶ ὁ Δεῖνις ἀφιεροῖ αὐτῷ τὸν στέφανον τῆς νίκης. Λυδίαν δὲ· διότι τὸ ᾆσμα ἦν συντεθειμένον Λυδίᾳ ἁρμονίᾳ. — καναχηδὰ πεποικιλμέναν]. Ἐπειδὴ τὸ Λύδιον μέλος ἐστὶ ποικίλον («τὸ Λύδιον μέλος ποικίλον» Π. Σ.), πρέπει καὶ ἡ μίτρα, ἣν ὁ ποιητὴς ἀφιερῶν καλεῖ Λ υ δ ί α ν, νὰ ᾖ πεποικιλμένη· ἔστι λοιπὸν πεποικιλμένη, ἀλλ' οὐχὶ ἄνθεσιν, ἀλλὰ καναχηδὸν, καναχῇ, μελῳδίαις. Ὁ δὲ νοῦς τοῦ ποιητοῦ ἐστιν· «οἱ μὲν ἀγωνοθέται ἐστεφάνωσαν τὸν Δεινίαν στεφάνῳ χόρτοις πεποικιλμένῳ, ὃν στέφανον αὐτὸς ὁ Δεινίας ἀφιεροῖ τῷ βωμῷ τοῦ Αἰακοῦ, ἐγὼ δὲ στεφανῶ τὸν Αἰακὸν Λυδίῳ μέλει πεποικιλμένῳ μελῳδίαις» — ἄγαλμα δισσῶν σταδίων] συνάμα μεταφορὰ καὶ προσωποποιΐα· ὁ

νοῦς «ὥσπερ τὸ ἄγαλμα ἵσταται τοῖς ἐνδόξοις ἀνδράσι πρὸς μνήμην, οὕτω καὶ ὁ ὕμνος οὗτος συνετέθη τοῖς δισσοῖς σταδίοις πρὸς μνήμην». Ἐκ τούτων καταφαίνεται, ὅτι ὁ κῶμος ἐτελεῖτο εἰς τιμὴν οὐ μόνον τοῦ Δείνιδος τοῦ ἤδη νενικηκότος, ἀλλὰ καὶ τοῦ πατρὸς τοῦ ἤδη τεθνηκότος. — Νεμεαῖον] διότι ἀμφότεραι αἱ νῖκαι (τὰ δισσὰ στάδια) τοῦ πατρὸς Μέγα καὶ τοῦ υἱοῦ Δείνιδος ἐγένοντο ἐν Νεμέᾳ.

— Στ. 28-29. σὺν θεῷ . . . παρμονώτερος] ὀρθῶς ἑρμηνεύει τὸ χωρίον ὁ Heynius «ἡ γὰρ τοσοῦτον ἔμμονος εὐτυχία, ὥστε πατέρα καὶ υἱὸν ἰσάκις ἀπολαύειν αὐτῆς, οὐκ ἄλλως συμβαίνει ἢ τῇ τῶν θεῶν βοηθείᾳ». Αἰτιολογεῖ λοιπὸν ὁ γ ὰ ρ τὸ μικρὸν πήδημα, ὃ καὶ τοῖς πεζοῖς σύνηθες «ἔλαβον δὲ τὴν αὐτὴν νίκην καὶ πατὴρ καὶ υἱός· διότι εὐνοοῦνται παρὰ τοῦ θεοῦ· σ ὺ ν θ ε ῷ γ ὰ ρ κ. τ. λ.

— Στ. 30-31. ὅσπερ καὶ Κινύραν . . . Κύπρῳ] Πάνυ ὀρθῶς παρατηρεῖ ὁ Dissenius, ὅτι τὸ «ὅσπερ» οὐκ ἀναφέρεται πρὸς τὸ ὄ λ β ο ς · ἀλλὰ πρὸς τὸ θ ε ῷ. Ὁ δὲ θεός, ὅστις ἔβρισε καὶ εὐδαίμονα ἐποίησεν ἐν Κύπρῳ τὸν Κινύραν, ἐστὶν ὁ Ἀπόλλων (ὅρα Πυθ. Β.' 30). «Τοῦ Κινύρα καὶ Ὅμηρος μνημονεύει (Ἰλ. λ. 20)

Τ ό ν π ο τ έ ο ἱ Κ ι ν ύ ρ α ς δ ῶ κ ε ξ ε ι ν ή ϊ ο ν ε ἶ ν α ι». Π. Σ.

— Στ. 32-38. Ἵσταμαι . . . οὐκ ἐρίζει] Τελειώσας τοὺς ἐπαίνους τοῦ Αἰακοῦ καὶ τὴν πρὸς αὐτὸν ὑπὲρ τῶν Αἰγινητῶν καὶ τῆς πόλεως αὐτῶν δέησιν σκέπτεται ἀπορῶν, τίνα ἄλλα νὰ διηγήσηται πρὸς ἔπαινον τῆς Αἰγίνης· νὰ ᾄσῃ πάλιν ἀρχαῖα, ἤτοι Αἰακίδας; ἀλλὰ περὶ τούτων πολλὰ πολλαχοῦ εἴρηκεν· νὰ εἴπῃ νέας ἀνδραγαθίας τῶν Αἰγινητῶν, οἷαι δή εἰσιν ἐκεῖναι, ἃς ἐπεδείξαντο ἐπὶ τῶν Μηδικῶν; ἀλλὰ φοβεῖται, μὴ διεγείρῃ τὸν φθόνον τῶν ἄλλων Ἑλλήνων. Ἐκ τῶν τοιούτων σκέψεων παρελκόμενος ἔρχεται ἀνεπαισθήτως

Πρίν τι φάμεν· πολλά γὰρ πολλᾷ λέλεκται.
Νεαρὰ δ' ἐξευρόντα δόμεν βασάνῳ
Ἐς ἔλεγχον, ἅπας κίνδυνος, ὄψον
Δὲ λόγοι φθονεροῖσιν.
Ἅπτεται δ' ἐσλῶν ἀεί,
Χειρόνεσσι δ' οὐκ ἐρίζει

Ἀ. β'. Κ. θ'.

Κεῖνος καὶ Τελαμῶνος

---

τρόπον τινὰ πάλιν εἰς τοὺς Αἰακίδας, διηγούμενος τὰ τοῦ Αἴαντος· ὧνπερ ὅμως οὐ πολλάκις ἄλλοθι ἐμνήσθη. — ἵσταμαι . . . φάμεν] Τινὲς τῶν Π. Σ. νομίζουσιν, ὅτι ἡ μεταφορά ἐστιν ἀπὸ τῶν πεντάθλων «οἵτινες παλαίοντες ἵστανται ἐκ διαλειμμάτων τὸ πνεῦμα συλλεγόμενοι (ἀμπνέοντες) καὶ πάλιν ἄρχονται τῆς πάλης»· ἕτεροι δὲ αὐτῶν, «ἀπὸ τῶν μέγα φωνεῖν ἐθελόντων, οἷον οἱ τραγῳδοὶ προαναπνέουσιν ἐπὶ πολύ, ἵν' ὅταν ἀναφωνήσωσιν, ἐξαρκέσῃ ἐπιπλέον ἡ φωνή»· οἱ πρῶτοι νομίζουσιν ὀρθότερον ἕνεκα τῶν λέξεων κ ο ύ φ ο ι ς. Ὁ Πίνδαρος λοιπὸν ποιῶν τὸν ὕμνον παραβάλλει ἑαυτὸν πρὸς παλαιστήν· διότι καὶ αὐτὸς παλαίει πρὸς τὰς δυσκολίας τῆς συνθέσεως τοῦ ὕμνου· καὶ ὥσπερ οἱ παλαίοντες παύουσιν ἐκ διαλειμμάτων τῆς πάλης, ἵνα ἀναπνεύσωσιν, οὕτω καὶ αὐτὸς παύει ἐνταῦθα τοῦ συντιθέναι, ἵνα ἀναπνεύσῃ, ἤτοι σκέψηται τί ἐστι κρεῖσσον νὰ εἴπῃ. — ποσσὶ κούφοις] Παραβάλλει τὴν αὐτοῦ εἰς τὸ συντιθέναι ὕμνους εὐφυΐαν πρὸς τοὺς ἰσχυροὺς καὶ ἐλαφροὺς πόδας τῶν παλαιόντων. — ἀμπνέων] ἄνευ μεταφορᾶς «σκεπτόμενος, τί φῶ». Σκέπτεται δὲ νὰ εἴπῃ τι οὐχὶ περὶ Κινύρα, ὃς οὐδεμίαν ἔχει σχέσιν πρὸς τὸν ἔπαινον τοῦ νικηφόρου Δεινία, καὶ οὗ ἐμνημόνευσε μόνον πρὸς παράδειγμα τοῦ πόσον εὐδαιμονεῖ ἐκεῖνος, ὃν ὁ θεὸς εὐνοεῖ· οὐ σκέπτεται λοιπὸν νὰ εἴπῃ περὶ Κινύρα, ἀλλὰ περὶ κατορθωμάτων καὶ δόξης

Αἰγινητῶν· διότι ταῦτά εἰσι πρὸς ἔπαινον τοῦ ὑμνουμένου. Ὅθεν κακῶς ἐξέλαβον καὶ οἱ Π. Σ. καὶ οἱ ἑπόμενοι αὐτοῖς, ὅτι βουλόμενος νὰ ποιήσῃ παρέκβασιν περὶ Κινύρα, σκέπτεται, ἐὰν ᾖ πρέπον. — πρίν τι φάμεν] «πρὶν νὰ εἴπωμέν τι πρὸς ἔπαινον τοῦ νικηφόρου». — πολλὰ . . . λέλεκται] «διότι πολλὰ ἐν πολλοῖς ὕμνοις (πολλᾷ) εἴρηκα περὶ τῶν παλαιῶν ἐξ Αἰγίνης ἡρώων, ἤτοι περὶ τῶν Αἰακιδῶν· ἅπερ ἐὰν καὶ πάλιν λεχθῶσι, φέρουσι κόρον, καίτοι εἰσὶ πρὸς ἔπαινον παντὸς Αἰγινήτου. — πολλὰ] ἐκ τοῦ ἑπομένου «νεαρὰ» ἀνάγκη ἐνταῦθα νὰ ὑπονοήσωμεν «παλαιά». — λέλεκται] μοι, καὶ οὐχὶ, πολλοῖς. — νεαρὰ . . . κίνδυνος] «νὰ ἐξεύρω δὲ καὶ συντάξω νεώτερα κατορθώματα τῶν Αἰγινητῶν (οἷά εἰσιν τὰ ἐν τοῖς Μηδικοῖς) καὶ εἰς βάσανον καὶ κρίσιν τῶν ἀναγινωσκόντων δῶ, ἵνα τὴν ἀλήθειαν αὐτῶν ἐξελέγχωσι, τοῦτό ἐστι μέγας κίνδυνος. — νεαρὰ ἐξευρόντα] κακῶς ἑρμηνεύει ὁ Π. Σ. «ἐμὲ δὲ νῦν καινολογῆσαι περὶ τοῦ Κινύρα, παρώσαντα τὰ κοινῶς ἱστορούμενα»· ὡσαύτως καὶ ὁ Heynius ἀπατᾶται νομίζων, ὅτι ὁ ποιητὴς βούλεται διὰ τούτων νὰ εἴπῃ, ὅτι κίνδυνός ἐστι νὰ διορθώσῃ τὰ περὶ Κινύρα κοινῶς λεγόμενα, ὡς ἐν Ὀλ. Α.' διώρθωσε τὰ περὶ Πέλοπος. — ἅπας κίνδυνος] διὰ τί; διότι οἱ λοιποὶ Ἕλληνες θὰ φθονήσωσιν· ὡς δίδωσι νὰ ἐννοήσωμεν διὰ τοῦ εὐθὺς ἑπομένου ὄ ψ ο ν δ ὲ λ ό γ ο ι κ. ἑξῆς. — ἅπτεται . . . ἐρίζει] «οὐ τῶν τυχόντων, φησίν, ἅπτεται ὁ φθόνος, ἀλλὰ τῶν μειζόνων· οὐδεὶς γὰρ Θερσίτῃ φθονεῖ, ἀλλὰ Ἀγαμέμνονι, χείροσιν οὖν οὐκ ἐρίζει· ὁ γὰρ φθόνος εἰς καλὰ βαίνει» Π. Σ. — ἅπτεται] ὁ φθόνος κατὰ προσωποποιΐαν, οὐχὶ ὁ φθονερός· ὡς καὶ τῷ ἑπομένῳ κ ε ῖ ν ο ς ἁρμόζει ὁ φθόνος.

— Στ. 39-40. Κεῖνος . . . ἀμφικολίσσαις] Συλλογιζόμενος τὸν φθόνον τῶν Ἑλλήνων, ᾧ περιπεσοῦνται οἱ Αἰγινῆται, ἐὰν ἐπαινέσῃ τὰς αὐτῶν ἐν Σαλαμῖνι ἀνδραγαθίας, καὶ τὸν κόρον, ὃν αὐτὸς ποιεῖ ἐπαναλαμβάνων

Δάψεν υἱόν, φασγάνῳ ἀμφικυλίσσαις·
Ἢ τιν᾽ ἄγλωσσον μέν, ἦτορ δ᾽ ἄλκιμον λά-
θα κατέχει λυγρῷ ἐν νείκει· μέγιστον
Δ᾽ αἰόλῳ ψεύδει γέρας ἀντέταται.
Κρυφίαισι γὰρ ἐν ψάφοις Ὀδυσσῆ
Δαναοὶ θεράπευσαν·
Χρυσέων δ᾽ Αἴας στερη-

---

ἀεὶ (ἐν πᾶσι τοῖς εἰς Αἰγινήτας ὕμνοις) τὰ τῶν Αἰακιδῶν, ἀποπλανηθεὶς ὑπὸ τοῦ παραδείγματος, ὃ ἠβουλήθη περὶ φθόνου νὰ ἀνενέγκῃ, κατήντησε πάλιν ἄκων τρόπον τινὰ εἰς τοὺς Αἰακίδας. — Κεῖνος] ὁ φθόνος· παραλαμβάνεται δὲ κατὰ σύνεσιν ἐκ τοῦ «φθονεροῖσιν». — φασγάνῳ ἀμφικυλίσσαις] «ἀντὶ τοῦ ξίφει περικυλίσας· τοῦτο δέ φησιν ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος ἀπὸ τῆς καταπτώσεως τῆς κατὰ ἀναίρεσιν» Π. Σ.

— Στ. 41-47. Ἢ τιν᾽ ἄγλωσσον . . . πάλαισεν] παράβαλε πρὸς Νεμ. Ζ.΄ 32. κ. ἑξῆς. Ὁ νοῦς· «διότι ἀληθῶς ἀνδρὸς μὴ δεινοῦ τὸν λόγον, ἰσχυροῦ δὲ καὶ τὴν καρδίαν ἀνδρείου (οἷος ἦν ὁ Αἴας), ἐν φιλονεικίᾳ σπουδαίᾳ, ἣ φέρει τῷ ἡττημένῳ λυγρὰ ἀποτελέσματα, τούτου τῶν ἀρετῶν οὐ μέμνηνται οἱ φθονεροὶ δικασταί· γεραίρεται δὲ ἀεὶ ἐν τοιαύτῃ φιλονεικίᾳ τὸ μετὰ ποικιλίας καὶ τέχνης ῥητορικῆς λεγόμενον ψεῦδος, ὡς συνέβη ἐν τῇ περὶ τῶν ὅπλων τοῦ Ἀχιλλέως δίκῃ Ὀδυσσέως πρὸς Αἴαντα, ὅτε οἱ Δαναοὶ κρυφίως ψηφοφορήσαντες ἔδωσαν τὴν νίκην ἐκείνῳ, ὑφ᾽ οὗ τῶν ψευδῶν παρεπείσθησαν ἀδικήσαντες ἐκεῖνον ὃν μᾶλλον ἐφθόνουν· διὸ ὑπὸ φιλοτιμίας ἐφόνευσεν ἑαυτόν». Ταῦτα καὶ τὰ ἑπόμενα λέγει προσποιούμενος, ὅτι ὁ ῥοῦς τοῦ λόγου παρέσυρεν ἄκοντα εἰς ἐπαίνους Αἰακιδῶν· διότι τὰ ἀπὸ στ. 39-59. ἔπαινοί εἰσι τοῦ Αἴαντος. Ἐμνημόνευσε δὲ τῆς ἐν τῇ δίκῃ ἥττης τοῦ Αἴαντος βουλόμενος νὰ εἴπῃ τοῦτο ἐν

ὀλίγαις λέξεσιν «παρεπείσθησαν μὲν ὑπὸ τῶν ποικίλων καὶ ἐντέχνων ψευδολογιῶν τοῦ Ὀδυσσέως, ἀλλὰ καὶ οὕτως, εἰ μὴ ἦν ὁ Αἴας κρείσσων τοῦ Ὀδυσσέως, καὶ ἡ ψηφοφορία μὴ ἐγίνετο ἐν τῷ κρυπτῷ, οὐκ ἂν ἐδίδοσαν οἱ Δαναοὶ ἐκείνῳ τὰ ὅπλα· διότι ἐκεῖνον ἂν μᾶλλον ἐφθόνουν· διότι π ρ ὸ ς τ ο ὺ ς χ ε ί ρ ο ν α ς ὁ φ θ ό ν ο ς ο ὐ κ ἐ ρ ί ζ ε ι. — ἤ τιν'] ἀσυνδέτως ἀντὶ τοῦ ἤ γ ά ρ τ ι ν'. — λάθα κατέχει] «κατέχει τοὺς φθονεροὺς δικαστὰς τοῦ νείκους τούτου ἀμνημοσύνη τῶν ἀρετῶν καὶ εὐεργεσιῶν τοῦ κρείσσονος μὲν ἀνδρὸς, ἀγλώσσου δέ». — ἐν λυγρῷ νείκει] «ἐν δίκῃ λυγρᾷ»· λυγρὸν δὲ νεῖκος καλεῖ ἐκείνην τὴν δίκην, ἣν ὁ ἡττηθεὶς μεγάλα ἀπώλεσεν. — μέγιστον . . . ἀντέταται] ἐν τῷ ἀνωτέρω μνημονευθέντι χωρίῳ ἡ αὐτὴ σχεδὸν ἔννοια ἐξεφράσθη ψ ε υ δ έ σ σ ι π ο τ α ν ᾷ μ α χ α ν ᾷ σ ε μ ν ό ν ἔ π ε σ τ ί τ ι. — μέγιστον γέρας] Προσέθηκε τὴν λέξιν «μέγιστον» βουλόμενος τοῦτο νὰ εἴπῃ «ἔστι μὲν τὸ γέρας ποικίλῳ ψεύδει μέγιστον· ἀλλ' αὐτὸ μόνον οὐκ ἀρκεῖ τοῖς φθονεροῖς δικασταῖς, ἵνα δῶσι τὸ δίκαιον τῷ ψευδομένῳ· διότι καίπερ φθονοῦντες τὸν ἄγλωσσον μὲν, μείζονας δὲ ἔχοντα ἀρετὰς καὶ ἑαυτῶν καὶ τοῦ ἑτέρου τῶν δικαζομένων, καίπερ προσποιούμενοι, ὅτι ἐπείσθησαν τοῖς ποικίλοις ψεύδεσιν, ὅμως αἰδοῦνται τὰς μεγάλας ἀρετάς»· διὸ προσέθηκε τὸ κ ρ υ φ ί α ι σ ι γ ὰ ρ κ. τ. λ. — ἀντέταται] Ἐκ τοῦ ὅτι ἀνατέταται, ἐνυπάρχει μέγιστον γέρας τῷ ποικίλῳ ψεύδει, ἕπεται, ὅτι οἱ μὲν ἀμαθεῖς καὶ δημώδεις δικασταὶ πιστεύουσι τῷ τοιούτῳ ψεύδει, ὡς ἐπίστευσαν οἱ κατὰ τὸ ἀνωτέρω μνημονευθὲν χωρίον τῆς προηγουμένης ᾠδῆς δικάσαντες Τρῶες. Οἱ δὲ ἀνεπτυγμένοι μὲν δικασταὶ, οἷοι ἦσαν οἱ Δαναοὶ, οἳ καθὰ λέγει νῦν ὁ Πίνδαρος ἐδίκασαν, φθονεροὶ δὲ προσποιοῦνται, ὅτι πιστεύουσιν. — κρυφίαισιν ἐν ψάφοις] καλῶς ἔχει τοῦτο, ἵνα δείξῃ, ὅτι οἱ Δαναοὶ εἰ μὴ ἐδίδοσαν κρυφίως τὰς ψήφους, οὐκ ἂν ἐτόλμων φανερὰ νὰ δείξωσι τὸν

θεὶς ὅπλων φόνῳ πάλαισεν.

Ἐ. β'. Κ. ιά.

Ἦ μὰν ἀνόμοιά γε δαΐ-
οισιν ἐν θερμῷ χροΐ
Ἕλκεα ῥῆξαν πολεμιζόμενοι
Ὑπ' ἀλεξιμβρότῳ λόγχᾳ, τὰ μὲν
Ἀμφ' Ἀχιλεῖ νεοκτόνῳ,
Ἄλλων τε μόχθων πολυφθόροισιν ἐν
Ἁμέραις. ἐχθρὰ δ' ἄρα πάρφασις ἦν
Καὶ πάλαι, αἱμύλων μύθων ὁμόφοι-
τος, δολοφραδής, κακοποιὸν ὄνειδος·
Ἃ τὸ μὲν λαμπρὸν βιᾶται,
Τῶν δ' ἀφάντων κῦδος ἀντείνει σαθρόν.

---

φθόνον, καὶ δῶσι τὰ ὅπλα τῷ Ὀδυσσεῖ. — Δαναοὶ] Ἐν τῇ ἡγουμένῃ ᾠδῇ ἀκολουθῶν τῷ Ὁμήρῳ, λέγει, ὅτι τυφλὸς ὅμιλος, ἤτοι αἰχμάλωτοι Τρῶες ἐδίκασαν· νῦν δὲ ἑτέρως ἑρμηνεύων τὸ τοῦ Ὁμήρου (Ὀδυσσ. λ. 547), θεωρῶν ὅτι ἀναμὶξ Τρῶες καὶ Δαναοὶ ἐδίκασαν, Δαναοὺς μόνον ὀνομάζει· δηλονότι ἑκατέρωθι ἐξελέξετο, ὅ,τι ἐστὶ κατάλληλον πρὸς τὴν ἔννοιαν, ἣν ἐβούλετο νὰ ἐκφράσῃ. — χρυσέων . . . πάλαισεν] «ὁ δὲ Αἴας ἡττηθεὶς τὴν δίκην ἕνεκα τῶν δικασάντων Δαναῶν, οἳ κρυφίως ψηφοφοροῦντες ἠδυνήθησαν νὰ ἐνέγκωσι ψῆφον οὐχὶ κατὰ τὸ δίκαιον, ἀλλὰ κατὰ τὸν φθόνον, ἐφόνευσεν ἑαυτόν. — πάλαισε φόνῳ] «ἐπάλαισε πρὸς τὴν φιλοτιμίαν, ἣ προσέταττε αὐτῷ φόνον ἑαυτοῦ».

— Στ. 48-56. Ἦ μὰν ἀνόμοια . . . ὄνειδος] «Οὐχ ὅμοια βεβαίως τραύματα ἐπήνεγκαν τοῖς θερμοῖς

---

στ. 53. πολυφθόροισιν· αἱ δύο συλλαβαὶ πολὺ ἐκφωνηθήτωσαν ὡς μία.

σώμασι τῶν πολεμίων διὰ τῆς λόγχης μαχόμενοι ἀμφότεροι τὰ μὲν περὶ τὸ νεοκτονηθὲν σῶμα τοῦ Ἀχιλλέως, τὰ δὲ ἐν ἄλλοις πολυφθόροις μόχθοις· καὶ ὅμως ἡττήθη ὁ Αἴας ἐν τῇ δίκῃ· ἦν ἄρα καὶ πάλαι ἐχθρὰ παράπεισις γλυκέσι λόγοις συμπορευομένη, δολοφραδής, αἶσχος κακοποιόν». Ἐπειδὴ ἡ περὶ τοὺς λόγους δεινότης τοῦ Ὀδυσσέως καὶ οἱ αἱμύλοι λόγοι παραπείσαντες τοὺς δικαστὰς ἔδοσαν ἀφορμὴν νὰ δικάσωσι κατὰ φθόνον καὶ οὐχὶ κατὰ δίκαιον· διὰ τοῦτο ἐνταῦθα τὸν μὲν φθόνον ἐᾷ, τὴν δὲ ψευδολογίαν καὶ ἀπάτην καὶ δολοφροσύνην ἐλέγχει. — καὶ πάλαι] Ὁ ἔρωτι τῆς κοινῆς πατρίδος, τῆς Ἑλλάδος, φλεγόμενος Πίνδαρος ἐπῄνεσεν οὕτω τὸν Αἰακίδην Αἴαντα παραβάλλων πρὸς τὸν Ὀδυσσέα, ὥστε καὶ πρὸς χάριν τῶν Αἰγινητῶν καὶ τοῦ νικηφόρου Δείνιδος νὰ εἴπῃ καὶ ἀφορμὴν εὕρῃ νὰ ψέξῃ παραβολικῶς τοὺς αἰσχροὺς δημοκόπους τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων καὶ μάλιστα τῶν Ἀθηνῶν, οἳ ἐξώρμων τὸν λαὸν εἰς ἐξοστρακισμοὺς καὶ κακώσεις τῶν ἀρίστων πολιτῶν. Τί τὸ παράδοξον, ἐὰν πρὸς μὲν τὸν Αἴαντα παραβάλλῃ τὸν Θεμιστοκλέα, τοὺς δὲ ῥήτορας τοὺς δημοκοπήσαντας καὶ ἐξαγριώσαντας τὸ πλῆθος τὸ μὲν πρῶτον εἰς ἐξοστρακισμόν, τὸ δὲ δεύτερον εἰς ἐξορίαν αὐτοῦ πρὸς τὸν Ὀδυσσέα. Τοὐλάχιστον τὸ κ ρ υ φ ί α ι σ ι ν ἐ ν ψ ά φ ο ι ς (στ. 44) τοιοῦτόν τι δίδωσιν ἀφορμήν τινι δικαίως νὰ εἰκάσῃ. Αἱ δὲ περὶ ὧν νῦν ὁ λόγος λέξεις κ α ὶ π ά λ α ι σημαίνουσιν «οὐ μόνον νῦν ὑπάρχουσιν ἐν ταῖς πολιτείαις τῆς Ἑλλάδος ἄνθρωποι, οἵτινες ἐρίζοντες περὶ πρωτείων πρὸς τοὺς ἀρίστους τῶν πολιτῶν δημοκοποῦσι καὶ παραπείθουσι τὰ πλήθη, ἀλλὰ καὶ πάλαι ὑπῆρχον τοιοῦτοι, οἷος ἦν ὁ Ὀδυσσεύς.

— Στ. 57. τὸ λαμπρὸν βιᾶται] ἀναιρεῖ τοὺς λαμπροὺς ἄνδρας, ὡς ἀνεῖλε τὸν Αἴαντα.

— Στ. 58. τῶν ἀφάντων . . . σαθρὸν] «ἀνυψοῖ κῦδος τῶν ἀφανῶν σαθρὸν ὡς μὴ ἐκ λαμπρῶν καὶ

Σ. γ΄. Κ. θ΄.

Εἴη μή ποτέ μοι τοι-
οῦτον ἦθος, Ζεῦ πάτερ· ἀλλὰ κελεύθοις
Ἁπλόαις ζωᾶς ἐφαπτοίμαν, θανὼν ὡς
Παισὶ κλέος μὴ τὸ δύσφαμον προσάψω.
Χρυσὸν εὔχονται, πεδίον δ' ἕτεροι
Ἀπέραντον· ἐγὼ δ' ἀστοῖς ἁδὼν καὶ
Χθονὶ γυῖα καλύψαι-
μ', αἰνέων αἰνητά, μομ-
φὰν δ' ἐπισπείρων ἀλιτροῖς.

---

ἐνδόξων κατορθωμάτων προερχόμενον, ἀλλ' ἐκ κολακείας τοῦ ὄχλου».

— Στ. 59-67. Εἴη μή ποτέ μοι . . . ἀλιτροῖς] Καλῶς καὶ οἰκείως τῇ ὑποθέσει εὔχεται ταῦτα ὑπὲρ ἑαυτοῦ ὁ Πίνδαρος· διότι καὶ ὁ ποιητὴς οὐδὲν ἄλλο ἢ εἰς τοὺς δεινοὺς τὸν λόγον ὑπάγεται· οἱ δὲ δεινοὶ τὸν λόγον ἢ πλέκουσι ποικίλως ψεύδη ἐπαινοῦντες πράξεις μὴ ἀξίας ἐπαίνου, ἢ ἐπαινοῦσι μὲν τὰς ἀξίας ἐπαίνου, ψέγουσι δὲ τὰς ἀξίας ψόγου. Οὕτω καὶ ὁ ποιητὴς δύναται καὶ πρὸς κολακείαν νὰ ὑμνῇ πράξεις μὴ ἀξίας ὕμνου, καὶ τὰς ἀληθῶς ἀξίας ὕμνου νὰ ὑμνῇ. Ποιῶν δὲ τὴν εὐχὴν ταύτην ὁ ποιητὴς βούλεται καὶ νὰ ἐπιδείξῃ ἑαυτὸν τῷ Δείνιδι, ὅτι οὐκ ἀναξίως ἐπαινεῖ αὐτόν. Ὁ δὲ νοῦς τοῦ χωρίου. «Εἴθε μὴ γένοιτό μοι τοιοῦτον ἦθος, Ζεῦ πάτερ, ὥστε τοὺς μὲν λαμπροὺς καὶ ἐνδόξους ἄνδρας νὰ ψέγω πλάττων ποικίλα ψεύδη, νὰ ἐπαινῶ δὲ τοὺς ἀναξίους· ἵνα θανὼν καταλίπω φήμην ἔνδοξον τοῖς ἐμοῖς παισίν. Ἄλλοι μὲν εὔχονται νὰ ἔχωσι χρυσὸν, ἕτεροι γῆν ἀπέραντον· ἐγὼ δὲ εὔχομαι καὶ ὑπὸ τῆς ἐνδείας νὰ ἀποθάνω, ἀρκεῖ μοι μόνον νὰ ἀρέσω τοῖς ἐμοῖς πολίταις ἐπαινῶν μὲν τὰ ἐπαινετὰ μεμφόμενος δὲ τὰ ἀλιτρά». — ἀλλὰ

κελεύθοις . . . προσάψω] «ἀλλὰ τὰς τοῦ βίου μοι κελεύθους καὶ ὁδοὺς ἀπλανεῖς φύλαξον, ὦ Ζεῦ, τουτέστι, εἴθε ἁπλᾶς καὶ ἀκακοήθεις ἀνύοιμι αὐτάς· ἵνα μὴ τελευτήσας τοῖς παισί μου κακὴν καταλείψω φήμην, τουτέστιν, ἵνα μὴ δυσφημηθῶσιν οἱ ἐμοὶ παῖδες ἄδικά μου πράξαντος». Π. Σ. — ἐγὼ δὲ . . . ἀλιτροῖς] «Τοσοῦτον ἡ ἐμὴ ἐπιθυμία καὶ εὐχή ἐστιν ἐναντία τῆς τῶν ἄλλων, ὥστε ἐκεῖνοι μὲν εὔχονται ἀπέραντον γῆν νὰ ἔχωσιν, ἐγὼ δὲ εὔχομαι καὶ νὰ καλύψω ὑπὸ τὴν γῆν τὰ μέλη μου, ἀρκεῖ μόνον νὰ ἀρέσω τοῖς πολίταις τοῖς ἐμοῖς αἰνέων μὲν αἰνητά, ὡς ἡ νίκη σοῦ, ὦ Δεινίδα, ἐστὶν αἰνητή, ψέγων δὲ τὰ ἀλιτρά». — ἁδὼν] «ἀφ' οὗ ἀρέσω, φθάνει μόνον νὰ ἀρέσω». Ὁ Πίνδαρος κατὰ τὸ αὐτοῦ ἔθος λέγει περὶ ἑαυτοῦ, ὅ, τι θέλει νὰ εἴπῃ κοινῶς περὶ πάντων· ἤτοι καίεται ἡ καρδία τοῦ ποιητοῦ βλέποντος, ὅτι ἐκ τῆς δημοκοπίας ἐξορίζονται ἐκ τῶν πόλεων τῆς Ἑλλάδος οἱ ἄριστοι τῶν πολιτῶν. Ἀντὶ λοιπὸν νὰ εὐχηθῇ νὰ ἀρέσκωσι τοῖς πολίταις πασῶν τῶν πόλεων τῆς Ἑλλάδος μόνον οἱ ἐπαινοῦντες μὲν τοὺς ἀρίστους πολίτας, ψέγοντες δὲ τοὺς ἀλιτρούς· ἀντί, λέγω, τούτου εὔχεται μόνον περὶ ἑαυτοῦ καὶ τῶν πολιτῶν ἑαυτοῦ. Ἡ δὲ ἐπὶ τῷ ἀτυχήματι τούτῳ τῆς Ἑλλάδος λύπη τοσούτῳ κατατήκει τὴν ψυχὴν τοῦ φιλοπάτριδος ποιητοῦ, ὥστε ἐπιθυμεῖ καὶ νὰ ἀποθάνῃ, ἀρκεῖ μόνον νὰ ἐκτελεσθῇ ἡ εὐχὴ αὐτοῦ, νὰ μὴ ἀρέσκωσιν οἱ κολακεύοντες τὸν ὄχλον καὶ ψέγοντες τοὺς ἀγαθούς, ἀλλὰ μόνον οἱ ἐπαινοῦντες αὐτούς. — καὶ καλύψαιμ'] ὁ «καὶ» ταύτην τὴν δύναμιν ἔχει «οὐ μόνον μὴ ἔχειν γῆν ἐπιθυμῶ, ἀλλὰ καὶ καλύψαι ὑπὸ τὴν γῆν τὰ ἐμὰ μέλη (νὰ ἀποθάνω) ὑπὸ τῆς ἐνδείας· τὸ «ὑπὸ τῆς ἐνδείας» ἐννοεῖται ἀφ' ἑαυτοῦ ἐκ τῆς ἀντιθέσεως τῆς εὐχῆς τοῦ ποιητοῦ πρὸς τὴν εὐχὴν τῶν ἐπιθυμούντων κτήσεως γῆς ἀπεράντου. — αἰνέων, ἐπισπείρων δὲ] τροπικαὶ μετοχαὶ ἐξηρτημέναι ἐκ τοῦ ἁ δ ώ ν.

— Στ. 68-75. Αὔξεται . . . θέσθαι πίστιν]

Ἀ. γ'. Κ. θ'.

Αὔξεται δ' ἀρετά, χλω-
ραῖς ἐέρσαις ὡς ὅτε δένδρον ἀΐσ-
σει, σοφοῖς ἀνδρῶν ἀερθεῖσ' ἐν δικαίοις
Τε πρὸς ὑγρὰν αἰθέρα. χρεῖαι δὲ παντοῖ-
αι φίλων ἀνδρῶν· τὰ μὲν ἀμφὶ πόνοις
Ὑπερώτατα· μαστεύει δὲ καὶ τέρ-
ψις ἐν ὄμμασι θέσθαι
Πίστιν. ὦ Μέγα, τὸ δ' αὖ-

---

Προοιμιάζεται ἤδη ἵνα μεταβῇ εἰς τοὺς ἰδίους ἐπαίνους τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ υἱοῦ Δείνιδος. «Ἡ ἀρετὴ ὑπάρχει ἐν τοῖς σοφοῖς καὶ δικαίοις ἀνδράσι, καὶ διὰ τῆς σοφίας καὶ δικαιοσύνης αὐτῶν εἰς ὕψος αἴρεται, ὡς ὑψοῦται καὶ μεγαλύνεται χλωρὸν δένδρον διὰ τῆς δρόσου· ἔχουσιν ὅμως οἱ ἄνδρες παντοίας ἀνάγκας καὶ χρείας φίλων ἀνδρῶν· τὰ δὲ ὑπέρτατα, ἐν οἷς ἔχουσιν ἀνάγκην φίλων ἀνδρῶν, εἰσι τὰ διὰ πόνων τελούμενα· ἐπιθυμεῖ δὲ καὶ ἡ τέρψις, ἣν λαμβάνουσιν οἱ δίκαιοι οὗτοι καὶ σοφοὶ ἄνδρες ἐξ ἐπιτυχίας ἀγαθοῦ τινος, νὰ θέσωσιν οἱ φίλοι ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς τῶν ἄλλων δείγματα πιστικά, ὅτι ἐκτήσαντο τὸ ἀγαθὸν τοῦτο». — αὔξεται ἀρετὰ ἐν σοφοῖς καὶ δικαίοις] «ἡ ἀρετὴ ὑπάρχει καὶ αὐξάνει οὐχὶ ἐν τοῖς δημοκόποις καὶ ἀγύρταις (περὶ ὧν εἶπεν ἀνωτέρω), ἀλλ' ἐν τοῖς σοφοῖς καὶ δικαίοις (οἷος ηὔξατο ἐν στ. 64-67. νὰ ἦ αὐτός, καὶ οἷοί εἰσιν οἱ ὑπ' αὐτοῦ ὑμνούμενοι) ἀνδράσιν». Οὐδαμῶς ἀρέσκει μοι ἡ ἐξήγησις τῶν Π. Σ. καὶ ἄλλων, οἳ ἠκολούθησαν αὐτοῖς. Τὸ δὲ μέγεθος τῆς ἐν τούτοις τοῖς ἀνδράσιν αὐξήσεως τῆς ἀρετῆς ἐκφράζει ποιητικώτατα διὰ τῶν λέξεων ἀερθεῖσα πρὸς ὑγρὰν αἰθέρα· παραβάλλει δὲ τὴν ἀρετὴν πρὸς τρυφερὸν δένδρον ἐν ὑγρασίᾳ αὐξόμενον καὶ ὑψούμενον· καὶ πρὸς μὲν τὸ ἔδαφος, ἐν ᾧ τὸ δένδρον ἀΐσσει, πα-

ραβάλλει τὴν ψυχὴν τοῦ σοφοῦ καὶ δικαίου, ἐν ᾗ ἡ ἀρετὴ αὔξεται· πρὸς δὲ τὰς χλωρὰς ἐέρσας (δρόσους), αἷς τρέφεται καὶ αὔξει τὸ δένδρον, παραβάλλει τὴν σοφίαν καὶ δικαιοσύνην, ᾗ αὔξεται ἡ ἀρετή. — χλωραῖς] ἐναλλαγὴ πτώσεως κατ' ἔφελξιν ἀντὶ τοῦ «χλωρὸν δένδρον». — χρεῖαι . . . ἀνδρῶν] Ἡ σύνταξις «χρεῖαι δὲ ὑπάρχουσι τοῖς σοφοῖς καὶ δικαίοις φίλων ἀνδρῶν παντοῖαι»· ὁ νοῦς «οἱ σοφοὶ καὶ δίκαιοι ἔχουσι χρείαν φίλων ἀνδρῶν». Ἄνευ βοηθείας φίλων ἀνδρῶν οὐδεὶς ἀγαθὸς δύναται μόνος νὰ αὐξήσῃ καὶ κλείσῃ τὰς αὐτοῦ ἀρετὰς ἐκτελῶν ἔργα ἔνδοξα καὶ σωτήρια τοῖς πολίταις. — τὰ μὲν . . . ὑπερώτατα] «τὰ μὲν μετὰ πόνων καὶ μόχθων γιγνόμενα πρὸς ἐπίδειξιν ἀρετῆς καὶ ἀπόκτησιν ἀγαθοῦ τινός εἰσιν ὑπέρτατα κατὰ τὰς χρείας τῶν φίλων, ἃς ἔχουσιν οἱ μοχθοῦντες»· οἷον ἐν τοῖς πόνοις, οὓς ὑπέστης, ὦ Δεῖνι, μοχθῶν γυμναζόμενος καὶ παρασκευαζόμενος εἰς ἐπίδειξιν τῆς σαυτοῦ ἀρετῆς καὶ εἰς ἀπόκτησιν τοῦ ἀγαθοῦ, τῆς νίκης, ἔσχες ἀνάγκην φίλου διδασκάλου· διότι ἄνευ αὐτοῦ οὐκ ἠδύνασο νὰ ἀποκτήσῃς τὸ ἀγαθόν. — μαστεύει δὲ . . . πίστιν] «ἡ δὲ τέρψις ἐπὶ τῇ ἀποκτήσει τοῦ ἀγαθοῦ ἐπιζητεῖ νὰ βεβαιωθῶσι καὶ τὰ ὄμματα καὶ ὦτα τῶν ἄλλων, ὅτι ἀληθῶς ἐκτήσατο τὸ ἀγαθόν. Εἰς τὴν ἐπιβεβαίωσιν λοιπὸν ταύτην, δι' ἣν θὰ χαρῇ ὁ κεκτημένος τὸ ἀγαθὸν, ἔχει χρείαν φίλων ἀνδρῶν· ὡς σὺ, ὦ Δεῖνι, ὃς ἐκτήσω τὴν νίκην, ἵνα χαρῇς ἐπὶ τῇ κτήσει, ἔχεις ἀνάγκην φίλου ποιητοῦ, ἵνα θῇ δι' ὕμνου πίστιν καὶ βεβαίωσιν τοῖς ὄμμασι καὶ ὠσὶ τῶν ἄλλων. — ἡ τέρψις] τοῦ κεκτημένου τὸ ἀγαθόν. — ἐν τοῖς ὄμμασι] τῶν ἄλλων. Ἐννοητέον ὅμως καὶ «καὶ τὸ τοῖς ὠσίν»· διότι οὐ μόνον τὰ ὄμματα ὁρῶντα τὸν χορὸν πιστεύουσιν, ὅτι ἐκτήσατο τὸ ἀγαθὸν, ἀλλὰ καὶ τὰ ὦτα ἀκούοντα τὴν ᾠδὴν τοῦ ὕμνου. — θέσθαι] τὸν φίλον ποιητήν.

— Στ. 75-78. ὦ Μέγα, . . . τέλος] «ὦ Μέγα· νὰ τέρψω καὶ πάλιν τὴν σὴν ψυχὴν ὑμνῶν ἑτέραν σου

τις τεὰν ψυχὰν κομίξαι
'Ε. γ'. Κ. ιά.
Οὔ μοι δυνατόν· κενεᾶν
Δ' ἐλπίδων χαῦνον τέλος.
Σεῦ δὲ πάτρα Χαριάδαις τε λάβρον
Ὑπερεῖσαι λίθον Μοισαῖον, ἕ-
κατι ποδῶν εὐωνύμων
Δὶς δὴ δυοῖν· χαίρω δὲ, πρόσφορον
'Εν μὲν ἔργῳ κόμπον ἱείς· ἐπ' ἀοι-

---

νίκην ἀδύνατόν μοί ἐστιν· τῶν δὲ κενῶν ἐλπίδων ἔκβασις δυσκόλως συμβαίνει». Εἰπὼν ὅτι ὁ κτησάμενος μέγα τι ἀγαθὸν τέρπεται νὰ τιθῆται τοῦτο διὰ τοῦ ὕμνου καὶ τοῖς ὄμμασι τῶν ἄλλων· ἤδη ἀποτείνεται πρὸς τὸν Μέγαν ὡς τεθνηκότα, βουλόμενος νὰ εἴπῃ, ὅτι ἤδη ἔτερψα τὴν σὴν ψυχὴν ὑμνήσας ἐνταῦθα (ὅρα στ. 26-27) μετὰ τῆς νίκης τοῦ σοῦ υἱοῦ καὶ τὴν σήν· ἑτέραν δὲ σοῦ νίκην ὡς ἀποθανόντος οὔ μοι δυνατὸν ἔσεται νὰ ὑμνήσω, ἵνα τέρψω τὴν σὴν ψυχήν. — τὸ αὖτις] «καὶ δεύτερον πάλιν». — κομίξαι] νὰ περιποιήσωμαι, νὰ τέρψω. — κενεᾶν . . . τέλος] Τὸ γνωμικὸν τοῦτο ἐνταῦθα φαίνεται ὅτι μένει ἀργὸν καὶ ἀνάρμοστον καθ' ὅποιον δήποτε τρόπον καὶ ἂν ἐκλάβῃς τὸ κ ο μ ί ξ α ι. Ἀλλὰ παρὰ Πινδάρῳ οὐδὲ λέξιν δύναταί τις νὰ φαντασθῇ ἀργοῦσαν, πολλῷ μᾶλλον γνωμικὸν ὅλον. Τί λοιπὸν συμβαίνει; καὶ ἐνταῦθα πάλιν ἀποτείνεται πρὸς τὸν τεθνηκότα Μέγαν κατὰ τὸ δόγμα τῆς μετεμψυχώσεως, ὃ ἐξέθετο ἐν 'Ολ. Β'. 104. κ. ἑξῆς, καὶ καθ' ὃ ἐλάλησε καὶ ἐν Νεμ. Ζ'. 25. Ὅθεν τοῦτο λέγει ὁ ποιητὴς «νὰ ἐλπίζω δὲ, ὅτι κατὰ τὴν ἐπὶ τὴν γῆν ἐν τῇ μετεμψυχώσει ἐπάνοδόν σου πάλιν θὰ ἀποδοθῇς εἰς τὸν ἀγῶνα, καὶ νικήσαντα θά σε ὑμνήσω πάλιν, τοῦτό ἐστιν ἐλπὶς κενή· διότι τίς οἶδεν, ἐν τῇ μετεμψυχώσει σοῦ τε καὶ ἐμοῦ τίνα ἐπιτηδεύματα

ἑκάτεροι ἐν τῷ δευτέρῳ βίῳ ἡ Μοῖρα θὰ προσδιορίσῃ νὰ ἐπιτηδεύωμεν. Αὕτη λοιπὸν ἡ ἐλπίς ἐστι κενή· τῶν δὲ κενῶν ἐλπίδων ἡ ἐκτέλεσίς ἐστι σχεδὸν ἀδύνατος (χαύνη)».

— Στ. 79-82. Σεῦ δὲ . . . δὶς δὴ δυοῖν] «νὰ στήσω δὲ στήλην Μουσῶν εἰς τὴν σὴν πατρίδα καὶ τὴν σὴν φυλὴν τῶν Χαριαδῶν ἕνεκα τῆς σῆς νίκης καὶ ἐκείνης τοῦ σοῦ υἱοῦ, τοῦτο δύναμαι». — Χαριάδαις] «Χαριαδῶν φυλή, ἀφ' ἧς ὁ νικηφόρος». Π. Σ. — λάβρον λίθον Μοισαῖον] «ἀλληγορικῶς τὴν ἀπὸ τῶν λόγων εὔτονον στήλην, ἤγουν τὸν ὕμνον καλεῖ οὕτως· λάβρον δὲ διὰ τὸ ῥεύματι (λόγων) χρῆσθαι τοὺς ποιητάς». Π. Σ. — ὑπερεῖσαι] «ἀναστηρίξαι» Π. Σ. Ἀναπλήρωσον (ἐκ τοῦ στ. 77) «δυνατόν μοί ἐστιν». — ποδῶν . . . δυοῖν] περίφρασις δύο νικῶν ἐν σταδιοδρομίᾳ δύο ἀνδρῶν, τῆς μὲν τοῦ πατρὸς Μέγα, τῆς δὲ τοῦ υἱοῦ Δείνιδος. Ὅθεν ὁ νοῦς «ἕνεκα τῶν δύο νικῶν, ἃς οἱ δὶς δύο, ἤτοι οἱ τέσσαρες ὑμῶν, σοῦ τε καὶ τοῦ υἱοῦ, πόδες ἤραντο».

— Στ. 82-87. χαίρω δὲ . . . ἔριν] «χαίρω δὲ ὑμνήσας μετὰ κόμπου προσφόρου εἰς τὸ ποιῆσαι λήθην τῶν μόχθων, ὧν τὸ ἔργον τῆς νίκης δεῖται, ὡς καὶ αἱ ἐπῳδαὶ ποιοῦσιν ἀνωδύνους τὰς νόσους. Τὸ δὲ ἔθος τοῦ θεραπεύειν δι' ὕμνου ἐπικωμίου τοὺς μόχθους, οἳ προηγοῦνται τῆς νίκης, οὐκ ἤρξατο ἀπὸ τῆς συστάσεως τῶν Νεμέων, ἀλλὰ καὶ πρὶν ἔτι ὑπῆρχεν». — πρόσφορον ἐν τῷ ἔργῳ] «πρόσφορον τῷ ἔργῳ τῆς νίκης»· τὸ ἔργον τῆς νίκης ἐστὶ μέγα καὶ ὑψηλὸν καὶ ἀπαιτεῖ πολλοὺς καὶ μεγάλους μόχθους εἰς τὴν ἐπίτευξιν· καὶ ὁ κόμπος λοιπὸν τῶν λόγων, ἐξ ὧν συνετέθη ὁ ὕμνος, μέγας ἐστὶ καὶ ἱκανὸς νὰ θεραπεύσῃ καὶ ποιήσῃ λήθην τῶν μόχθων. — ἰεὶς] Λέγεται ἱ έ ν α ι φ ω ν ή ν, γ λ ῶ σ σ α ν καὶ τὰ τοιαῦτα. Ὁ Πίνδαρος ὅμως συχνάκις παραβάλλει τοὺς λόγους πρὸς τὰ βέλη· κατὰ ταύτην λοιπὸν τὴν παραβολὴν ἔφη «ἰεὶς κόμπον» διότι λέγουσιν ἱ έ ν α ι

δαῖς δ' ἀνὴρ νώδυνον καί τις κάματον
Θῆκεν. ἦν γε μὰν ἐπικώμιος ὕμνος
Δὴ πάλαι, καὶ πρὶν γενέσθαι
Τὰν Ἀδράστου τάν τε Καδμείων ἔριν.

---

β έ λ η. — ἐπ' ἀοιδαῖς . . . θῆκεν] Ὁ ποιητὴς βούλεται νὰ ποιήσῃ ἐνταῦθα ταύτην τὴν παρομοίωσιν οὕτως «ὥσπερ ἐγὼ ταῖς ᾠδαῖς τῶν ὕμνων θεραπεύω τοὺς μόχθους, οὓς πάσχει ὁ νικηφόρος μέχρι τῆς νίκης, ποιῶν λήθην αὐτῶν· οὕτω καὶ ἄνδρες τινὲς ποιοῦσι ταῖς ἐπαοιδαῖς (ἐπῳδαῖς) ἀνώδυνον τὴν ἀσθένειαν»· ἀλλὰ τὰ δύο μέρη τῆς παρομοιώσεως οὕτως συνέπτυξεν εἰς ἕν, ὥστε διὰ μόνου τοῦ «καὶ» ἐν τοῖς «ἀνὴρ κ α ί τις», δυνάμεθα νὰ ἐννοήσωμεν, ὅτι ἐστὶ σχῆμα παρομοιώσεως· «ταῖς ἐπῳδαῖς, φησὶν, ἀνώδυνόν τις ἔθηκε τὸν κάματον· ἐδόκουν γὰρ οἱ ἀρχαῖοι ταῖς ἐπῳδαῖς ἴασιν καὶ θεραπείαν εὑρίσκειν. Ὅμηρος (Ὀδυσσ. τ. 457) ἐ π α ο ι δ ῇ δ' α ἷ μ α κ ε λ α ι ν ὸ ν ἔ σ χ ε θ ο ν· πρὸς τί δὲ τοῦτο εἶπεν; ὅτι ὡς ἐπῳδῇ τις χρησάμενος κουφίζει τὸν κάματον, οὕτω καὶ ἐγὼ ὡς ἐπῳδῇ χρησάμενος τῷ ὕμνῳ κουφίσω τὴν κακοπάθειαν τοῦ ἠθληκότος». Π. Σ. — ἀνὴρ καί τις] «ὥσπερ ἐγὼ τῷ ὕμνῳ εὐφραίνω καὶ θεραπεύω τὸν κακοπαθήσαντα νικηφόρον, οὕτω καί τις ἀνὴρ, ποιεῖ τῇ ἐπῳδῇ ἀνώδυνον τὸν κάματον τοῦ πάσχοντος». — ἦν γε μὰν . . . ἔριν] «διὰ μόνης δὲ τῆς ᾠδῆς γίνεται ὁ νικηφόρος ἀθάνατος· διὸ καὶ ἔκπαλαι πρὶν ἔτι τῆς συστάσεως τῶν Νεμεαίων ἀγώνων ἐπικωμίῳ ὕμνῳ ἐτιμῶντο οἱ νικηφόροι»· οὕτως (ἐν Ὀλ. Ι'. 92) Ἀ ε ί δ ε τ ο π ᾶ ν τ έ μ ε ν ο ς τ ε ρ π ν α ῖ σ ι θ α λ ί α ι ς τ ὸ ν ἐ γ κ ώ μ ι ο ν ἀ μ φ ὶ τ ρ ό π ο ν. — ὕμνος ἐπικώμιος] ὕμνος ᾀδόμενος ἐν κώμῳ. — καὶ πρὶν γενέσθαι . . . ἔριν] ἴσον τῷ «καὶ πρὶν τῆς συστάσεως τῶν Νεμεαίων ἀγώνων»· «τουτέστι τὰ ἐγκώμια ἐγράφετο καὶ πάλαι,

πρὶν καὶ τοὺς Ἀργείους ἐπιστρατεῦσαι ταῖς Θήβαις, τοὐτέστι πρὶν τὰ Νέμεα τεθῆναι ἦν ἐγκώμια (ὕμνοι ᾀδόμενοι εἰς νικητὰς ἱερῶν ἀγώνων ἐν κώμῳ)· στρατευσάντων γὰρ τῶν περὶ Ἄδραστον ἐπὶ Θήβας ὁ Ἀρχέμορος ὑπὸ τοῦ δράκοντος διεφθάρη, οἱ δὲ ἐπ αὐτῷ τοῦ μόρου ἄρξαντι τὰ Νέμεα ἔθηκαν». Η. Σ. Ὅρα τὰ περὶ συστάσεως τῶν Νεμέων ὑπὸ τῶν Η. Σ. ἀναφερόμενα ἐν τῇ εἰσαγωγῇ τοῦ παρόντος βιβλίου τῶν Νεμέων.

---

## ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ.

Ὥρα σεβαστή, κήρυξ τῶν γλυκυτάτων φιλοτήτων τῆς Ἀφροδίτης, ἡ ὑφιζάνουσα ἐπὶ τῶν βλεφάρων τῶν παρθένων καὶ τῶν ἐφήβων (καὶ ἑνοῦσα αὐτοὺς εἰς γάμον) ἄλλους μὲν βαστάζεις ἐν ταῖς ἀγκάλαις ἡμέροις ἔρωσιν, ἄλλους δὲ ἀγρίοις· ἀγαπητὸν δὲ μὴ ἀποτυχὼν τῆς εἰς παιδοποιΐαν εὐκαιρίας ἕκαστος νὰ δύνηται νὰ ἐπικρατῇ τῶν κρεισσόνων ἐρώτων· οἷοι ἦσαν καὶ οἱ ἔρωτες τοῦ Διὸς καὶ τῆς Αἰγίνης, οἵτινες ποιμένες τῶν δώρων τῆς Κυπρίας περιεπόλησαν τὸ λέκτρον αὐτῶν· διὸ ἐβλάστησεν ἐκ τούτων υἱὸς, βασιλεὺς τῆς Οἰνώνης, ἄριστος χερσὶ καὶ βουλαῖς· λίαν ἐπεθύμουν πολλοὶ νὰ ἴδωσιν αὐτόν· διότι τὸ ἄνθος τῶν περιοικούντων ἡρώων ἄνευ μάχης ἤθελον ἑκόντες νὰ πείθωνται τῇ ἐκείνου θελήσει, καὶ ὅσοι διῴκουν ἐν ταῖς κρανααῖς Ἀθήναις τὸν λαὸν, καὶ οἱ Πελοπίδαι οἱ περὶ τὴν Σπάρτην βασιλεύοντες. Ἱκέτης ἅπτομαι τῶν σεμνῶν γονάτων τοῦ Αἰακοῦ

καὶ ὑπὲρ τῆς φίλης ταύτης πόλεως καὶ ὑπὲρ τῶν ἀστῶν τούτων, φέρων Λύδιον στέφανον μελεάσματι πεποικιλμένον, ἄγαλμα Νεμεαῖον τῶν δισσῶν σταδίων Δείνιδος καὶ τοῦ πατρὸς Μέγα· διότι εὐδαιμονία τῇ βοηθείᾳ τοῦ θεοῦ φυτευθεῖσά ἐστι τοῖς ἀνθρώποις ἐμμονωτέρα· διότι θεὸς καὶ τὸν Κινύραν ἐν τῇ ποντίᾳ Κύπρῳ περιέκλυσε πλούτῳ. Ἤδη ἵσταμαι ἔχων κούφους τοὺς πόδας, ἵνα ἀναπνεύσω πρὶν νὰ ἐπαναλάβω τὸν ἀγῶνα τῶν λόγων· διότι πολλὰ πολλαχοῦ ἐλέχθησαν ὑπ᾽ ἐμοῦ· νεαρὰ δὲ νὰ ἐξεύρω καὶ δόσω εἰς βάσανον καὶ ἐξέλεγξιν, τοῦτό ἐστι πᾶς κίνδυνος· διότι ὄψον τοῖς φθονεροῖς εἰσιν οἱ λόγοι· ἅπτεται δὲ ἀεὶ ὁ φθόνος τῶν ἀγαθῶν, πρὸς τοὺς χείρονας δὲ οὐκ ἐρίζει. Ἐκεῖνος καὶ τὸν υἱὸν τοῦ Τελαμῶνος κατέφαγε φασγάνῳ περικυλίσας· διότι ἀληθῶς ἐν λυγρᾷ ἔριδι ἀνδρὸς μὴ δεινοῦ μὲν τὸν λόγον, ἀλκίμου δὲ τὴν καρδίαν κατέχει (τοὺς φθονεροὺς δικαστὰς) λήθη τῶν εὐεργεσιῶν· τῷ δὲ ποικίλῳ ψεύδει ἀποδίδοται μέγιστον γέρας· διότι κρυφίας δόντες τὰς ψήφους οἱ Δαναοὶ ἐθεράπευσαν τὸν Ὀδυσσέα· ὁ δὲ Αἴας στερηθεὶς τῶν ὅπλων ἐπάλαισε πρὸς τὸν φόνον. (Ἡ δίκη αὕτη λίαν ἄδικος ἦν)· διότι ἀληθῶς οὐχ ὅμοια τραύματα ἀμφότεροι τοῖς θερμοῖς τῶν ἐχθρῶν σώμασιν ἐπήνεγκαν τῇ ἀλεξιμβρότῳ λόγχῃ μαχόμενοι τὰ μὲν περὶ τὸ νεοκτόνον σῶμα τοῦ Ἀχιλλέως, τὰ δὲ ἐν ὀλεθρίαις ἡμέραις ἄλλων μόχθων. Ὑπῆρχεν ἄρα καὶ πάλαι ἐχθρὰ ἀπάτη αἱμύλοις λόγοις συμπορευομένη, δολοπλό-

κος, αἰσχρὸν ὄνειδος· ἣ τοὺς μὲν λαμπροὺς βιάζεται, τοὺς δὲ ἀφανεῖς ἀνυψοῖ σαθρῷ κύδει. Εἴθε μή ποτέ μοι γένοιτο τοιοῦτον ἦθος, Ζεῦ πάτερ· ἀλλ' εἴθε πορευοίμην ἁπλᾶς ὁδοὺς ζωῆς, ἵνα θανὼν καταλίπω τοῖς ἐμοῖς παισὶ καλὴν φήμην. Ἄλλοι μὲν εὔχονται νὰ ἔχωσι χρυσόν, ἄλλοι δὲ γῆν ἀπέραντον· ἐγὼ δὲ εἴθε καὶ νὰ καλύψω τὰ μέλη μου ὑπὸ τὴν γῆν, ἀρκεῖ μόνον νὰ ἀρέσω τοῖς ἐμοῖς πολίταις ἐπαινῶν μὲν τὰ ἐπαινετά, μομφὴν δὲ ἐπισπείρων εἰς τὰ ἀλιτρά. Ἡ ἀρετὴ αὔξεται ἐν σοφοῖς καὶ δικαίοις ἀνδράσιν ὑψωθεῖσα εἰς τὸν ὑγρὸν αἰθέρα, ὡς χλωρὸν δένδρον μεγεθύνεται ἐν τῇ δρόσῳ· αἱ δὲ ἀνάγκαι αὐτῶν, εἰς ἃς δέονται φίλων ἀνδρῶν, εἰσι παντοῖαι· αἱ δὲ περὶ τοὺς πόνους ἀνάγκαι εἰσὶ πρώτισται· ἀλλὰ καὶ ἡ τέρψις αὐτῶν ἐπιζητεῖ νὰ θῶσιν οἱ φίλοι τοῖς ὄμμασι τῶν ἀνθρώπων πίστιν, (ὅτι ἐκτήσαντο μέγα ἀγαθόν). Ὦ Μέγα, νὰ τέρψω καὶ πάλιν τὴν σὴν ψυχὴν οὔ μοι δυνατόν· ἡ δὲ ἐκπλήρωσις κενῶν ἐλπίδων ἐστὶ χαύνη· νὰ ἐγείρω δὲ στήλην ἐκ μέρους τῶν Μουσῶν λάβρον τῇ σῇ πατρίδι καὶ τῇ σῇ φυλῇ τῶν Χαριαδῶν ἕνεκα τῶν δὶς δύο εὐδόξων ποδῶν (σοῦ καὶ τοῦ σοῦ υἱοῦ) δύναμαι. Χαίρω δέ, ὅτι ἐξύμνησα μετὰ κόμπου προσφόρου τῷ μεγάλῳ ἔργῳ τῆς νίκης· οὕτως καὶ ἄλλοι τινὲς ἄνδρες ποιοῦσι ταῖς ἐπῳδαῖς ἀνωδύνους τὰς ἀσθενείας. Ὑπῆρχε μὲν καὶ πάλαι ἐπικώμιος ὕμνος καὶ πρὶν νὰ γένηται ἡ τοῦ Ἀδράστου καὶ τῶν Καδμείων ἔρις.

# ΝΕΜΕΑ

ΕΙΔΟΣ Θ'.

## ΧΡΟΜΙΩ ΑΙΤΝΑΙΩι

ΑΡΜΑΤΙ.

Ἡ ἐννάτη ᾠδὴ μονοστροφική ἐστι κατὰ δυωδεκάδας διῃρημένη.

---

Κῶλον 1. –́ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏓ Δακτυλικὸν τρίμετρον καταληκτικόν.

„ 2. – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓ Ὅμοιον.

„ 3. –́ ⏑ –́ – ¦ –́ ⏑ –́ – Τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον.

„ 4. –́ ⏑ ⏑ | –́ ⏑ ⏑ ¦ –́ Δακτυλικὸν πενθημιμερές.

„ 5. – –́ ⏑ –́ | – –́ ⏑ –́ Ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον.

„ 6. –́ ⏑ ⏑ | –́ ⏑ ⏑ | –́ Δακτυλικὸν πενθημιμερές.

„ 7. –́ – – ¦ ⏑ –́ ⏑ ⏑ –́ | – – ⏑ ⏑ Ἐγκωμιολογικόν, ἐὰν ὁ τελευταῖος πούς, ὅς ἐστι δάκτυλος, μετενεχθῇ εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ κώλου· δηλονότι τούτου γενομένου τὸ κῶλον συσταθήσεται ἐκ πενθημιμεροῦς δακτυλικοῦ καὶ πενθημιμεροῦς ἰαμβικοῦ.

„ 8. –́ ⏑ –́ – ¦ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – Ἰαμβέλεγος, ἐὰν ἡ τελευταία τοῦ κώλου συλλαβὴ μετενεχθῇ εἰς τὴν ἀρχήν· διότι τότε τὸ μέτρον ἀποβαίνει οὕτω

– –́ ⏑ –́ – | – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –

„ 9. –́ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ –́ Δακτυλικὸν πενθημιμερές.

„ 10. – –́ ⏑ –́ | – –́ ⏑ –́ Ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον.

Κῶλον 11. – ⊥ ⏑ ⊥ | – ⊥ ⏑ ⊥ Τὸ αὐτό.
„ 12. – ⊥ ⏑ ⊥ | – Ἰαμβικὸν πενθημιμερές.

---

## ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΕΙΔΟΥΣ.

Ἑτοίμου οὔσης τῆς πομπῆς νὰ κινήσῃ διευθυνομένη πρὸς τὸν ναὸν τοῦ Αἰτναίου Διός, καὶ δόντος τοῦ Χρομίου σημεῖον νὰ ἄρξηται τῆς πορείας ἡ πομπή, ἐπικαλεῖται ὁ ποιητὴς διὰ τοῦ χοροῦ τὰς Μούσας νὰ ἐμπνεύσωσι γλυκὺν ὕμνον εἰς τὴν Λητὼ καὶ τοὺς παῖδας αὐτῆς τοὺς προστάτας τῶν ἐν Σικυῶνι ἀγώνων (ἀπὸ στ. 1-12). Αἱ Μοῦσαι εἰσακούουσαι τῆς ἐπικλήσεως τοῦ ποιητοῦ προοιμιάζονται νὰ ὑμνήσωσιν εἰς τιμὴν τῶν τριῶν θεοτήτων τὴν σύστασιν τῶν ἐν Σικυῶνι ἀγώνων καὶ τὸν συστήσαντα αὐτοὺς Ἄδραστον· (ἀπὸ στ. 13-22). Ἐμπνεόμενος δὲ ὁ ποιητὴς ὑπὸ τῶν Μουσῶν αὐτὸς διηγεῖται τὰ τῆς συστάσεως τῶν ἀγώνων (ἀπὸ στ. 23-29)· καὶ ἐξυμνεῖ τὸν συστήσαντα αὐτοὺς Ἄδραστον, ἐν ᾧ διηγεῖται τὴν ἐπὶ Θήβας αὐτοῦ στρατείαν καὶ ἀποδίδωσι τὴν ἀποτυχίαν αὐτῆς τῇ βουλήσει τοῦ Διὸς (ἀπὸ στ. 30-56). Διηγησάμενος δὲ καὶ τὴν ἀποθέωσιν τοῦ Ἀμφιαράου (ἀπὸ στ. 57-65)· τελευτᾷ, ὅσα εἶχε νὰ εἴπῃ ἀναφερόμενα πρὸς τὴν σύστασιν τῶν ἐν Σικυῶνι ἀγώνων καὶ πρὸς ἔπαινον τοῦ Ἀδράστου· καὶ ἀπὸ στ. 66 εἰσέρχεται εἰς τοὺς ἐπαίνους τοῦ

Χρομίου προοιμιαζόμενος δι' εὐχῆς πρὸς τὸν Δία νὰ ἀναβάλῃ ἐπὶ μακρότατον τὴν τῶν Καρχηδονίων νέαν ἐπὶ τὴν Σικελίαν στρατείαν, ἐν δὲ τῷ μεταξὺ τούτῳ νὰ παρέχῃ εὐνομίαν καὶ εἰρήνην τοῖς Σικελιώταις Ἕλλησιν, ἵνα οἱ ἐν Αἴτνῃ πλούσιοι παρέχωσι τοῖς πολίταις ἀγλαΐας (ἀπὸ στ. 66-74). Ἐκ τοῦ προοιμίου τούτου εἰσέρχεται καταλλήλως εἰς τοὺς ἰδίους ἐπαίνους τοῦ Χρομίου ἀναφέρων αὐτὸν ὡς παράδειγμα τοῦ ὅτι οὐ μόνον ὑπάρχουσιν ἐν Αἴτνῃ ἄνδρες ἀφειδοῦντες τοῦ πλούτου πρὸς τέρψιν τῶν πολιτῶν, ἀλλὰ καὶ ἐν ταῖς μάχαις αἰδούμενοι ὑφίστανται τὸν ὑπὲρ ζωῆς ἐλευθέρας ἢ ὑπὲρ εὐδοξίας θάνατον (ἀπὸ στ. 75-79). Καὶ πρῶτον ἐπαινεῖ τὴν ἐν πολέμῳ ἀνδρείαν καὶ φρόνησιν αὐτοῦ (ἀπὸ στ. 80-115)· εἶτα ἐν μιᾷ μόνῃ μικρᾷ μὲν περιεκτικωτάτῃ δὲ ἐννοιῶν προτάσει ἐπαινεῖ τὴν γενναιότητα αὐτοῦ εἰς τὸ παρέχειν δεῖπνα καὶ θεάματα τῷ λαῷ· εἶτα ἐπαινεῖ τὴν ἐν Σικυῶνι νικηφορίαν (ἀπὸ στ. 115-127). Ἐν δὲ τῷ ἐπιλόγῳ (ἀπὸ στ. 127. μέχρι τέλους) εὔχεται τῷ Διῒ ὁ μὲν ἔπαινος τῶν ἀρετῶν τοῦ Χρομίου νὰ ᾖ ἐπιτερπής, ὁ δὲ ὕμνος ὃν ἐποίησε, τῆς νίκης νὰ ᾖ ἀνυπέρβλητος τοῖς ἄλλοις ποιηταῖς.

---

## ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Περὶ τοῦ Χρομίου τούτου ὅρα εἰσαγωγὴν εἰς τὸ Α.' Νεμέων. Ἐν Σικυῶνι ἐτελοῦντο τὰ Πύθια (ὅρα Σημ.

εἰς Ὀλ. ΙΓ.' 155). Συνέστη δὲ ἡ ἑορτὴ αὕτη ἐν Σικυῶνι ὧδε· οἱ Ἀμφικτύονες πολεμοῦντες πρὸς τοὺς Κιῤῥαίους προεστήσαντο ἡγεμόνα τοῦ πολέμου Κλεισθένην τὸν τυραννοῦντα Σικυωνίων προσθέντες αὐτῷ καὶ Σόλωνα τὸν Ἀθηναῖον σύμβουλον (ὅρα Παυσαν. Ι.' 27). «Ἁλικαρνασσεὺς δέ φησιν, ἐν (τούτῳ) τῷ πολέμῳ τῶν Κρισαίων κατὰ θάλασσαν ῥᾳδίως τὰ ἐπιτήδεια πορίζομένων καὶ διὰ τοῦτο μακρᾶς γενομένης τῆς πολιορκίας, Κλεισθένην τὸν Σικυώνιον ναυτικὸν ἰδίᾳ παρασκευάσαντα κωλῦσαι τὴν σιτοπομπίαν αὐτῶν, καὶ διὰ ταύτην τὴν εὐεργεσίαν τὸ τρίτον τῶν λαφύρων ἔδοσαν τῷ Κλεισθένει, ἀφ' οὗ καὶ Σικυώνιοι τὰ Πύθια πρῶτον παρ' ἑαυτοῖς ἔθεσαν» Π. Σ. Ἐν τούτοις λοιπὸν τοῖς Πυθίοις, ἃ ἤγοντο κατὰ μίμησιν τῶν ἐν Δελφοῖς Πυθίων, ἐνίκησεν ἅρματι ὁ Χρόμιος. Ὅθεν ἡ ᾠδὴ αὕτη ὥσπερ καὶ αἱ ἑξῆς δύο, οὐκ ἔστι Νεμεακή· διὸ ὁ Π. Σ. λέγει «Αὗται δὲ αἱ ᾠδαὶ οὐκέτι Νεμεονίκαις εἰσὶ γεγραμμέναι· διὸ κεχωρισμέναι φέρονται». Ἔστι δὲ μεταγενεστέρα τῆς Α.' τῶν Νεμέων· ὅπερ εἰκάζεται ἐκ τοῦ ὅτι αὕτη μὲν ᾄδεται ἐν Αἴτνῃ, ἐκείνη δὲ ἐν Συρακούσαις πρὸ τοῦ μεταθεῖναι δηλονότι τὴν οἴκησιν εἰς Αἴτνην τὸν Χρόμιον· περὶ οὗ ὁ Π. Σ. λέγει «ὁ Χρόμιος οὗτος φίλος ἦν Ἱέρωνος, κατασταθεὶς ὑπ' αὐτοῦ τῆς Αἴτνης ἐπίτροπος· ὅθεν καὶ Αἰτναῖος ἐκηρύχθη». Ἐκηρύχθη δὲ Αἰτναῖος οὐχ ὅτι ἦν ἐπίτροπος, ἀλλ' ὅτι ἦν ἐγγεγραμμένος πολίτης Αἰτναῖος, ὥσπερ ἦν καὶ ὅτε ἐν Νεμέᾳ ἐνίκησεν. Περίεργον δὲ, ὅτι ἐν οὐδετέρᾳ ᾠδῇ μέμνηται ὁ ποιητὴς τῆς ἑτέρας τῶν νικῶν. Προσδιώρισται δὲ νὰ ᾀσθῇ ἡ παροῦσα ᾠδὴ ἐν πομπῇ τελεσθησομένῃ κατὰ τὴν εἰς Αἴτνην ἐκ Σικυῶνος ἐπάνοδον τοῦ ἅρματος τοῦ Χρομίου (ὅρα κατωτέρω Σημ. εἰς στ. 123-127 ἐν ἀρχῇ).

---

Δυωδεκὰς ά.

ΚΩΜΑΣΟΜΕΝ παρ' Ἀπόλλω-
νος Σικυώνοθε, Μοῖσαι,
Τὰν νεοκτίσταν ἐς Αἴτναν,
Ἔνθ' ἀναπεπταμέναι
Ξείνων νενίκανται θύραι,
Ὄλβιον ἐς Χρομίου
Δῶμ'. ἀλλ' ἐπέων γλυκὺν ὕμνον πράσσετε·
Τὸ κρατήσιππον γὰρ ἐς ἅρμ' ἀναβαίνων,

— Στ. 1-7. Κωμάσομεν . . . πράσσετε] «χορεύσωμεν, ὦ Μοῦσαι, καὶ ὑμνήσωμεν ἐκ Σικυῶνος ἥκοντες καὶ παρὰ τοῦ ἐκεῖσε Ἀπόλλωνος εἰς τὴν καλλίστην Αἴτνην, ἐν ᾗ πᾶσιν ἀνεῳγυῖαι αἱ θύραι τοῦ Χρομίου τῆς οἰκίας ἥττηνται ὑπὸ τῶν ξένων, ἔνθα πᾶσι ξένοις ὁ πλούσιος οἶκος ἀνέῳκται ὑπὸ φιλοξενίας ἡττηθείς· ἄγε δὲ οὖν, ὦ Μοῦσαι, διανύσατε καὶ πράσσετε τοὺς ἡδυτάτους διὰ λόγων ὕμνους» Π. Σ. — κωμάσομεν] «ἀπὸ τοῦ χοροῦ ὁ λόγος» Π. Σ. Κεῖται μὲν ἐνίοτε παρὰ Πινδάρῳ ὁ μέλλων τῆς ὁριστικῆς ἀντὶ ὑποτακτικῆς· ἐνταῦθα ὅμως τὸ κ ω μ ά σ ο μ έ ν ἐστι κυρίως μέλλων, καὶ οὐχὶ ὡς ἑρμηνεύει ὁ Π. Σ. Ἐννοεῖ δὲ ὁ ποιητὴς τὸν κῶμον, ὃς γενήσεται εὐθὺς μετὰ τὴν πομπὴν (ὅρα στ. 117. κ. ἑξῆς καὶ τὴν αὐτόθι Σημ.), ἢ ἀντὶ τοῦ πομπεύσομεν. — παρ' Ἀπόλλωνος Σικυώνοθε] ἀντὶ τοῦ «παρὰ τοῦ ἐν Σικυῶνι Ἀπόλλωνος»· ἐφειλκύσθη δὲ τὸ «ἐν Σικυῶνι» εἰς «Σικυώνοθε» ἐκ τῆς σημασίας τοῦ «παρ' Ἀπόλλωνος». — ἐς τὴν νεοκτίσταν Αἴτναν] Καλῶς ἀναπληροῖ

τὴν βραχυλογίαν ὁ Π. Σ. διὰ τοῦ ἥ κ ο ν τ ε ς. Ἧκε δὲ οὐχὶ ὁ χορὸς ἐκ Σικυῶνος, οὐδὲ ὁ νικηφόρος Χρόμιος· ἀλλ' οἱ ἵπποι καὶ τὸ ἅρμα (ὅρα στ. 123 κ. ἑξῆς)· ὅθεν ὁ λόγος ἐστὶ συνεκδοχικός. — νεοκτίσταν] «νεόκτιστον ταύτην φησίν, ἐπειδὴ ἣν ὁ Ἱέρων νεωστὶ αὐτὴν ἀνακτίσας, πρότερον Κατάνην καλουμένην» Π. Σ. — ἔνθα . . . Χρομίου δῶμ'] τὰ δύο ταῦτα κῶλα τέθεινται πρωθυστέρως, ἀντὶ «ὄλβιον ἐς Χρομίου δῶμ', ἔνθα . . . θύραι». — ἐς Αἴτναν, ὄλβιον Χρομίου δῶμα] «τὴν ὅλην Αἴτνην εἰπὼν ἐπήνεγκε Χρομίου δῶμα, ὥστε ὅμοιον εἶναι τῷ (Ὀδυσσ. θ. 362)

Ἡ δ' ἄ ρ α Κ ύ π ρ ο ν ἵ κ α ν ε φ ι λ ο μ μ ε ι δ ὴ ς Ἀ φ ρ ο δ ί τ η Ἐ ς Π ά φ ο ν . . . Π. Σ. Φαίνεται, ὅτι ἡ πομπὴ ἤρξατο τῆς πορείας ἀπὸ τοῦ οἴκου τοῦ Χρομίου. — ἀναπεπταμέναι νενίκανται] ἀντὶ «ἀναπέπτανται νενικημέναι». — ξείνων] Συντάσσεται τὸ νικᾶσθαι καὶ ἡττᾶσθαι συνήθως γενικῇ ἄνευ τῆς ὑ π ὸ προθέσεως· διότι ἔννοιαν ἔχουσι συγκρίσεως (Συντακτ. Ἀσωπίου Σελ. 208. ἐκδόσεως α΄ ω μ ή). Ἡ δὲ λέξις ξ ε ί ν ω ν ἐν μὲν τῷ ἀ ν α π ε π τ α μ έ ν α ι ἐννοητέα κατὰ δοτικὴν «ἀναπεπταμέναι ξένοις» ἐν δὲ τῇ ν ε ν ί κ α ν τ α ί ἐστιν ἀντὶ τοῦ ξ ε ν ί α ς (φιλοξενίας) — ἀλλ' ὕμνον πράσσετε] «ἄγε δὴ οὖν, ὦ Μοῦσαι, διανύσατε καὶ πράσσετε τοὺς ἡδυτάτους διὰ λόγων ὕμνους» Π. Σ.

— Στ. 8-12. Τὸ κρατήσιππον . . . ἐπόπταις] «διότι ὁ Χρόμιος ἀναβαίνων ἐπὶ τὸ ἅρμα τὸ νικηφόρον παραγγέλλει διὰ τῆς ἀναβάσεως νὰ ἀρξώμεθα τοῦ ὕμνου εἰς τιμὴν τῆς μητρὸς Λητοῦς καὶ τῶν διδύμων τέκνων, τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ Ἀρτέμιδος, τῶν ὁμοψήφων ἐπισκόπων τῆς ὑψηλοτάτης Πυθῶνος». — τὸ κρατήσιππον] «τὸ διὰ τῶν ἵππων κρατῆσαν τῆς νίκης». — ἀναβαίνων μανύει αὐδὰν] Ἡ μετοχὴ ἀ ν α β α ί ν ω ν σημαίνει τὸν τρόπον, καθ' ὃν μηνύει ὁ Χρόμιος· τὸ δὲ μ η ν ύ ε ι

Ματέρι καὶ διδύμοις
Παίδεσσιν αὐδὰν μανύει,
Πυθῶνος αἰπεινᾶς ὁμο-
κλάροις ἐπόπταις.

Δ. β'.

Ἔστι δέ τις λόγος ἀνθρώ-
πων, τετελεσμένον ἐσλὸν
Μὴ χαμαὶ σιγᾷ καλύψαι.
Θεσπεσία δ' ἐπέων
Καύχας ἀοιδὰ πρόσφορος.
Ἀλλ' ἀνὰ μὲν βρομίαν
Φόρμιγγ', ἀνὰ δ' αὐλὸν ἐπ' αὐτὰν ὄρσομεν
Ἱππείων ἄθλων κορυφὰν, ἅτε Φοίβῳ

αὐδὴν σημαίνει, «δίδωσι παραγγελίαν, δίδωσι σημεῖον αὐδῆς, σημεῖον τοῦ ᾄδειν γλυκὺν ὕμνον ἐπέων». Φαίνεται λοιπὸν, ὅτι παρεσκευασμένης οὔσης τῆς πομπῆς, οὐδὲν ἐλείπετο ἢ νὰ δοθῇ σημεῖον τοῦ, ὁ μὲν χορὸς νὰ ἄρξηται τοῦ ὕμνου, ἡ δὲ πομπὴ τῆς πορείας· τὸ δὲ σημεῖον τοῦτο ἦν ἡ ἐπὶ τὸ ἅρμα, ᾧ ἐνίκησεν, ἀνάβασις τοῦ Χρομίου. — Πυθῶνος] Καλεῖ Πυθῶνα οὐχὶ τὸ ἐν Δελφοῖς ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, ἀλλὰ τὸ ἐν Σικυῶνι, περὶ ὃ ἐτελοῦντο οἱ ἀγῶνες κατὰ μίμησιν τῶν ἐν Δελφοῖς ἀγώνων, καὶ ὅπερ ἦν ἀφιερωμένον τοῖς τρισὶ συνάμα θεοῖς, τῇ Λητοῖ καὶ τοῖς δυσὶν αὐτοῖς παισίν. Τῆς σημασίας τοῦ μηνύει ἀρχηγός ἐστιν ὁ Heynius ἑρμηνεύων, αὐδὰν μανύει, hymnum ordiendum esse significat in honorem Latonae et liberorum victor currum conscendens».

— Στ. 13-17. Ἔστι δέ τις . . . πρόσφορος] «Ἔστι δέ τις παλαιὰ παραίνεσις καὶ παρὰ ἀνθρώποις

στ. 17. καύχαις ἐκ διορθώσεως· ἄνευ ἀνάγκης.

ᾀδομένη, ὡς οὐ δεῖ τὸ ὑπό τινος κατεργαζόμενον καλὸν σιγῇ παραδιδόναι, ὥστε εἰς γῆν κατενεχθῆναι καὶ ἀνεπισήμαντον διὰ τῆς σιωπῆς γενέσθαι· πρόσφορος δὲ καὶ ἁρμόζουσα τούτοις (τοῖς τετελεσμένοις ἐσθλοῖς) θαυμαστή τις λόγων ᾠδή». Π. Σ. Ἀπὸ τοῦ στίχου 13-24. προοιμιάζονται αἱ Μοῦσαι νὰ ὑμνήσωσι διὰ τοῦ χοροῦ τοὺς τρεῖς εἰρημένους θεούς· διότι ἡ ἐν Σικυῶνι σύστασις τῶν Πυθίων, ἣν διηγεῖται ὁ ποιητής, οὐδὲν ἄλλο ἐστὶ ἢ ὕμνος εἰς τοὺς θεοὺς τούτους. — λόγος ἀνθρώπων] οὗτος ὁ λόγος ἐστὶ τοῦ Νηρέως (ὅρα Πυθ. στ. 167 καὶ τὴν αὐτόθι σημείωσιν). — τετελεσμένον ἐσλὸν], οἷόν ἐστιν, ὃ μελλει νὰ ὑμνήσῃ, ἤτοι ἡ σύστασις τῶν Πυθίων. — θεσπεσία . . . ἀοιδὰ] «θεία ᾠδὴ τῶν λόγων τῆς καυχήσεως». Ἔπη καύχας εἰσὶν οἱ λόγοι, οὓς ἔχει ἡ καύχησις, οὓς λέγει ὁ ἐπαινῶν, ὁ καυχώμενος· ἄρα, ἔπη καύχας, ἴσον τῷ «ἔπη ἐπαινετικά, λόγοι ἐπαινετικοί». — καύχας] «Ἀττικοὶ δὲ λέγουσι καύχαν τὴν καύχησιν, καὶ ἄνθην τὴν ἄνθησιν καὶ βλάστην τὴν βλάστησιν». Π. Σ. — πρόσφορος] «ἡ θεσπεσία . . . ἀοιδή ἐστι πρόσφορος, κατάλληλος, ἐπιτηδεία εἰς τὸ μὴ χαμαὶ σιγᾷ καλυφθῆναι τὸ τετελεσμένον ἐσθλόν».

— Στ. 18-24. Ἀλλ' ἀνὰ μὲν βραμίαν . . . τιμαῖς] Παρακαλεύεται ταῦτα ἡ Μοῦσα τῷ χορῷ. «Ἀλλ' ἂς διεγείρωμεν τὴν φόρμιγγα καὶ τὸν αὐλόν, ἵνα ᾄσωμεν τὸ ἄνθος τῶν ἱππείων ἄθλων, οὓς Ἄδραστος συστήσας ἀνέθηκε τῳ Φοίβῳ παρὰ τὰ ῥεῖθρα τοῦ Ἀσωποῦ, ὧν ἐγὼ μνησθεὶς θὰ τιμήσω τὸν Ἥρωα». — ἀνὰ βρομίαν ὄρσομεν] τμῆσις, ἀντὶ, ἀνόρσομεν βρομίαν. Τὸ δὲ ὄρσομεν ἀντὶ ὑποτακτικῆς. — ἄθλων ἱππείων κορυφὰν] καλεῖ οὕτω τὸ ἅρματι ἀγωνίζεσθαι· «πάντων τῶν ἱππικῶν ἀγώνων κορυφὴ καὶ ἄνθος ἐστὶν ὁ ἐν ἅρματι ἀγών, ὃν ἐνίκησεν ὁ Χρόμιος· ἐπὶ τοῦτον λοιπὸν τὸν ἀγῶνα ἂς διεγείρωμεν φόρμιγγας καὶ αὐλούς»· ἄθλα κατὰ πληθυντικὸν ἀριθμὸν σημαίνουσιν οὐ μόνον βραβεῖον, ἀλλὰ

Θῆκεν Ἄδραστος ἐπ᾽ Ἀ-
σωποῦ ῥεέθροις· ὧν ἐγὼ
Μνασθεὶς ἐπασκήσω κλυταῖς
Ἥρωα τιμαῖς.

Δ. γ′.

Ὅς τότε μὲν βασιλεύων
Κεῖθι, νέαισί θ᾽ ἑορταῖς
Ἰσχύος τ᾽ ἀνδρῶν ἁμίλλαις
Ἅρμασί τε γλαφυροῖς
Ἄμφαινε κυδαίνων πόλιν.
Φεῦγε γὰρ Ἀμφιάρη-

---

καὶ ἀγῶνας (Ὀλυμ. Α.′ 5) εἰ δ᾽ ἄεθλα γαρύεν ἔλδεαι· (Ὁμ. Ὀδυσσ. ω. 89). Ζώννυνταί τε νέοι καὶ ἐπεντύνονται ἄεθλα. Ὁ δὲ Π. Σ. ἐκλαμβάνει τὴν λέξιν κορυφὰν ὡς σημαίνουσαν τὴν νίκην τοῦ Χρομίου, λέγων «ὁρμήσωμεν ἐπὶ τὴν κορυφὴν τῶν ἱππικῶν ἄθλων, ἐπὶ τὸ ἐξαίρετον, τουτέστι τὴν νίκην»· ἀλλ᾽ ἡ ἐμὴ ἐξήγησις δοκεῖ κρείσσων. — βρομίαν] «βρομία δὲ ἡ φόρμιγξ, ἤτοι παρὰ τὸν βρόμον καὶ τὸν ἦχον τὸν τελούμενον κατὰ τὸν κιθαρισμόν, ἢ βρομίαν τὴν συναναστρεφομένην τῷ Διονύσῳ· Ὅμηρος (Ὀδυσσ. ρ. 271)

Φόρμιγγος θ᾽ ἣν δαιτὶ θεοὶ ποίησαν
ἑταίρην» Π. Σ.

— ἅτε θῆκεν Ἄδραστος] «ἅτινα, τὰ Πύθια, φησί, Φοίβῳ ἔθηκεν Ἄδραστος κατ᾽ αὐτὸν τὸν Πίνδαρον· ἀνατίθησι γὰρ τὴν τῶν Πυθίων θέσιν ἐν Σικυῶνι Ἀδράστῳ, ποιητικὴν ἄγων ἄδειαν, Κλεισθένους αὐτὰ διαθέντος, καθὰ δεδήλωται· ἐχρήσατο δὲ τῇ ποιητικῇ ταύτῃ ἀδείᾳ, ἵνα ἐνδοξότερον ἀποφήνῃ τὸν ἀγῶνα» Π. Σ. Ἴσως πεπαυμένος ἦν ὁ ἀγὼν οὗτος, Κλεισθένης δὲ ἀνενέωσεν

αὐτόν. — ἅτε] «τὰ ὁποῖα». Ἀναφέρεται πρὸς τὸ «ἱππείων ἄθλων» κατὰ σύνεσιν· δηλονότι πρὸς πάντας τοὺς Πυθίους ἀγῶνας τοὺς ἐν Σικυῶνι τελουμένους. — Φοίβῳ] συνεκδοχικῶς ἀντὶ τοῦ «ματέρι καὶ διδύμοις παίδεσσιν (στ. 9). — Ἀσωποῦ] οὐχὶ τοῦ ἐν Βοιωτίᾳ, ἀλλὰ τοῦ παρὰ τὴν Σικυῶνα ῥέοντος (Στραβ. Η.' 24). — ὧν ἐγὼ . . . τιμαῖς] «ὧνπερ ἄθλων μνημονεύσας ἐγὼ καὶ τῶν ἐνδόξων μνησθήσομαι τιμῶν τοῦ ἥρωος Ἀδράστου» Π. Σ. — ἐπασκήσω ἥρωα] «ἐπικοσμήσω τὸν ἥρωα, τὸν Ἄδραστον». Κατὰ τὰ προηγούμενα ὤφειλε νὰ εἴπῃ «ὧν ἐγὼ (ἡ Μοῦσα) μνησθεῖσα ἐπασκήσω»· ἀλλὰ προσποιούμενος λήθην τῆς σειρᾶς τοῦ λόγου ὡς ἐνθουσιῶν ὁ ποιητὴς εἰσάγει ἑαυτὸν ἀντὶ τῆς Μούσης ὡς ἐπασκήσοντα κλυταῖς τιμαῖς τὸν ἥρωα.

— Στ. 25 κ. ἑξῆς] Ἄρχεται ἐντεῦθεν ἀντὶ τῶν Μουσῶν αὐτὸς ὁ ποιητὴς νὰ διηγῆται τὴν ἐν Σικυῶνι σύστασιν τῶν Πυθίων εἰς τιμὴν τῆς Λητοῦς καὶ τῶν παίδων αὐτῆς.

— Στ. 25-29. ὃς τότε μὲν βασιλεύων . . . πόλιν] «ὅστις Ἄδραστος τὸ τηνικαῦτα λοιπὸν ἐκεῖ βασιλεύων ἐν Σικυῶνι, οὐκέτι ἐν Ἄργει, καινοτέραις εὐωχίαις καὶ ἀγωνίσμασιν ἀνδρῶν τοῖς ἐκ δυνάμεως καὶ φιλοκαλίας ἁρμάτων γλαφυρῶν καὶ ὡραίων ἐμφανεστάτην καὶ ἀοίδιμον ἐποίει τὴν πόλιν» Π. Σ. — νέαισιν ἑορταῖς] καλῶς ὁ Π. Σ. «καινοτέραις εὐωχίαις»· ἤτοι καινοφανέσιν. — ἰσχύος ἀνδρῶν ἁμίλλαις] «ἀγῶσιν, ἐν οἷς ἡμιλλᾶτο ἰσχὺς ἀνδρῶν, ἤτοι, ἐν οἷς ἄνδρες ἡμιλλῶντο, τίς ἐστιν ἰσχυρότερος». — ἅρμασι γλαφυροῖς] ἐναλλαγὴ πτώσεων ἀντὶ τοῦ «γλαφυρῶν ἁρμάτων»· ἤτοι, ἁμίλλαις ἰσχύος ἀνδρῶν, γλαφυρῶν τε ἁρμάτων.

— Στ. 30-34. Φεῦγε γὰρ . . . λύᾳ] «ὁ νοῦς ἔφευγε γὰρ πρὸ τούτου πολέμιον ὄντα τὸν Ἀμφιάραον καὶ τὴν πρὸς αὐτὸν στάσιν δεινὴν οὖσαν, ἔφευγε καὶ ἐκ τῆς πατρῴας ἑστίας καὶ ἀπὸ Ἄργους» Π. Σ. Τὸ δὲ

ὄν τε θρασυμήδεα καὶ δεινὰν στάσιν,
Πατρῴων οἴκων ἀπό τ᾽ Ἄργεος· ἀρχοὶ
Δ᾽ οὐκ ἔτ᾽ ἔσαν Ταλαοῦ
Παῖδες, βιασθέντες λύᾳ.
Κρέσσων δὲ καππαύει δίκαν
Τὰν πρόσθεν ἀνήρ.

---

ἱστορικὸν οὕτως «Περὶ τῆς Ἀδράστου εἰς Σικυῶνα μεταστάσεως Ἡρόδοτος μὲν (Ε.ʹ 67) οὕτω φησίν. Οἱ δὲ Σικυώνιοι εἰώθεισαν κάρτα τιμᾶν τὸν Ἄδρηστον· ἡ γὰρ χώρη αὕτη ἦν Πολύβου· ὁ δὲ Ἄδρηστος ἦν Πολύβου θυγατριδέος· ἄπαις δὲ ὁ Πόλυβος τελευτῶν διδοῖ Ἀδρήστῳ τὴν χώρην. Μέναιχμος δὲ ὁ Σικυώνιος οὕτω γράφει. Χρόνου παρελθόντος πολλοῦ Πρώναξ μὲν ὁ Ταλαοῦ καὶ Λυσιμάχης τῆς Πολύβου βασιλεύων Ἀργείων ἀποθνήσκει, κατασταθεὶς ὑπὸ Ἀμφιαράου καὶ τῶν Ἀναξαγοριδῶν (παράβαλ. πρὸς Παύσαν. Β.ʹ κ. 18. 4). Ἄδραστος δὲ ὁ ἀδελφὸς τοῦ Πρώνακτος φυγὼν ἦλθεν εἰς Σικυῶνα καὶ τὴν Πολύβου μητροπάτορος βασιλείαν λαβὼν ἐβασίλευσε τῆς Σικυῶνος, καὶ τῆς Ἥρας τῆς Ἀλεξάνδρου καλουμένης ἱερὸν καθ᾽ ὅνπερ ᾤκει τόπον ἱδρύσατο· τὴν δὲ ἐπωνυμίαν ἔλαβε ταύτην τὸ ἱερὸν διὰ τὸ φεύγοντα τὸν Ἄδραστον ἱδρύσασθαι καὶ καλέσαι ἱερὸν Ἥρας Ἀλεξάνδρου· τὸ δὲ φυγεῖν τινες ἀλᾶσθαι ὠνόμαζον. Διευχίδας δὲ ἐν τῷ τρίτῳ τῶν Μεγαρικῶν τὸ μὲν κενήριον τοῦ Ἀδράστου ἐν Σικυῶνί φησιν, ἀποκεῖσθαι δὲ αὐτὸν ἐν Μεγάροις. Οἱ δέ φασι Προῖτος ἐβασίλευσε τοῦ Ἄργους, τῶν θυγατέρων δὲ αὐτοῦ μανεισῶν Μελάμπους μάντις ὢν παρεγένετο· ὁμολογηθέντος δὲ αὐτῷ μισθοῦ τῶν δυεῖν μερῶν τῆς βασιλείας, ἐκάθηρεν αὐτάς·

---

στ. 32. πατέρων ἔν τισι χειρογρ. πατρίων ἐκ διορθώσεως. Ἡ δὲ ἐν τῷ κειμένῳ γραφὴ καὶ αὐτὴ χειρογρ. ἐστίν.

ὡς δὲ ἐκάθηρεν, ἔλαβε κατὰ τὴν ὑπόσχεσιν, καὶ τὸ μὲν ἥμισυ ἐκοινωνήσατο τῷ ἀδελφῷ Βίαντι, τὸ δὲ ἥμισυ κατέσχεν αὐτῷ, ὥστε γενέσθαι τὴν ὅλην βασιλείαν τριμερῆ, Μελαμποδίδας, Βιαντίδας, Προιτίδας. Μελάμποδος μὲν οὖν Ἀντιφάτης, οὗ Ὀϊκλῆς, οὗ Ἀμφιάραος· Βίαντος δὲ Ταλαός, οὗ Ἄδραστος· Προίτου Μεγαπένθης, οὗ Ἱππόνους, οὗ Καπανεύς, οὗ Σθένελος. Διαφορὰ δὲ ἐγενήθη τοῖς περὶ Ἀμφιάραον καὶ Ἄδραστον, ὥστε τὸν μὲν Ταλαὸν ὑπὸ Ἀμφιαράου ἀποθανεῖν, τὸν δὲ Ἄδραστον φυγεῖν εἰς Σικυῶνα καὶ γῆμαι τὴν Πολύβου θυγατέρα· τελευτήσαντος δὲ Πολύβου χωρὶς ἐπιγονῆς ἀρσενικῆς τὸν Ἄδραστον ἔχειν τὴν Σικυωνίων βασιλείαν. Εὐλόγως οὖν εἶπε· φεῦγε γὰρ Ἀμφιάρηον Ἄδραστος διὰ τὴν στάσιν τὴν πρὸς τοὺς Μελαμποδίδας. Ὕστερον μέντοι συνεληλύθασι πάλιν, ἐφ' ᾧ συνοικήσει τῇ Ἐριφύλῃ ὁ Ἀμφιάραος, ἵν' εἴ τι μέγ' ἔρισμα μετ' ἀμφοτέροισι γένηται, αὐτὴ διαιτᾷ» Π. Σ. — δεινὰν στάσιν] τῶν Μελαμποδιδῶν. — Ταλαοῦ παῖδες] Ἄδραστος, Παρθενοπαῖος, Πρῶναξ, Μηκιστεὺς καὶ ἡ Ἐριφύλη· «οὐκέτι δὲ εἰς ἄρχοντας ἠριθμοῦντο ἐν τῷ Ἄργει οἱ Ταλαοῦ παῖδες οἱ περὶ Ἄδραστον, βιασθέντες ἐν τῇ στάσει καὶ τῷ πολέμῳ (λύᾳ) τῷ πρὸς Ἀμφιάραον, ἔφυγε γὰρ Ἄδραστος» Π. Σ.

— Στ. 35-36. Κρέσσων . . . ἀνήρ] «ἀλλ' ὁ ἀγαθὸς καὶ φρόνιμος καταπαύει τὴν προϋπάρχουσαν ἔριδα»· τοῦτο ἐκφέρει ὁ ποιητὴς γνωμικῶς, ἵνα ἐφαρμοσθῇ τῷ Ἀδράστῳ, ἢ τοῖς Ταλαοῦ παισίν· οἵτινες διὰ τῆς αὐτῶν φρονήσεως κατέπαυσαν τὴν Ἀμφιαράου πρὸς αὐτοὺς ἔχθραν, δόντες τῷ Ἀμφιαράῳ εἰς γάμον τὴν ἀδελφὴν Ἐριφύλην γυναῖκα καλὴν τὸ εἶδος ἅμα καὶ φρόνιμον οὖσαν ἐπὶ συμφωνίᾳ, αὐτὴ μὲν νὰ γίνηται διαιτητὴς τῶν πρὸς ἀλλήλους διαφορῶν, ὁ δὲ Ἀμφιάραος νὰ πείθηται τοῖς ὑπ' αὐτῆς δεδιῃτημένοις. — κρέσσων] Μὴ ἐκλάβῃς, ὅτι ποιητὴς λέγει τὸν Ἄδραστον κρείσσονα

Δ. δ'.

Ἀνδροδάμαν τ' Ἐριφύλαν,
Ὅρκιον ὡς ὅτε πιστὸν,
Δόντες Οἰκλείδᾳ γυναῖκα,
Ξανθοκομᾶν Δαναῶν
Ἦσαν μέγιστ.ι.
Καί ποτ' ἐς ἑπταπύλους
Θήβας στρατὸν ἄγαγον ἀνδρῶν αἰσιᾶν
Οὐ κατ' ὀρνίχων ὁδόν· οὐδὲ Κρονίων

---

τοῦ Ἀμφιαράου· ἀλλὰ λέγει γενικῶς, τί πράττει ὁ κρείσσων τῶν ἄλλων ἀνήρ. — δίκαν] ἐκ τῆς σημασίας, ἣν ἔχει ἡ λέξις «ἐρισολογίαν» μεταπίπτει καὶ εἰς τὴν σημασίαν «ἔχθρα».
— Στ. 37-41. ἀνδροδάμαν . . . μέγιστοι] «διὸ

---

στ. 41-42-43-44. καί ποτ' ἐς Ἑπταπύλους Θήβας Ἄγαγον ἀνδρῶν στρατὸν αἰσιᾶν οὐ κατ' Ὀρνίχων ὁδὸν κ. τ. λ. αὕτη ἐστὶν ἡ τῶν χειρογράφων γραφή. Ἡ ἔννοια βαίνει ἄριστα, τὸ μέτρον δὲ οὐχί· καίτοι ἅπαντα τὰ ἀντιστοιχοῦντα κῶλα πασῶν τῶν ᾠδῶν εἰσιν ὅμοια, ἐκτὸς μόνον ἓν τῶν τεσσάρων τούτων ταύτης τῆς στροφῆς λείπει κατὰ δύο συλλαβὰς ἢ κατὰ τρεῖς, καὶ αἱ ἐν τῷ κώλῳ 43. λέξεις ἀνδρῶν στρατὸν πρέπει νὰ ἀλλάξωσι τὰς θέσεις οὕτω στρατὸν ἀνδρῶν ἢ στρατῶν ἄγαγον ἀνδρῶν. Ἅπαντες, ὅσοι ἐπειράθησαν νὰ διορθώσωσιν ἐκ συμφώνου ἤλλαξαν τὰς θέσεις τῶν δύο τούτων λέξεων· διεφώνησαν δὲ εἰς τοῦτο, ποῦ λείπουσιν αἱ τρεῖς συλλαβαί· καὶ ὁ μὲν Σμίδιος αὐθαιρέτως διώρθωσε καί ποτε Ἑπταπύλους κριτὸν ἐς (43) Θήβας ἄγαγον στρατὸν ἀνδρῶν, αἰσιᾶν οὐ κατ' ὀρνίχων κ. τ. λ. Ὁ δὲ Pauwius νομίζει, ὅτι λείπει ἡ τρισύλλαβος λέξις, ἢ αἱ τρεῖς συλλαβαὶ ἐν τῷ τρίτῳ κώλῳ, ἃς ὅμως οὐκ ἐτόλμησε νὰ προσθῇ· διῄρεσε δὲ οὕτω· «καί ποτ' ἐς Ἑπταπύλους Θήβας Ἀνδρῶν ἄγαγον στρατὸν . . . αἰσιᾶν. Οὐ κατ' ὀρνίχων κ. τ. λ. Ὁ δὲ Boechkius ἑπόμενος τῇ μεταφράσει τοῦ Π. Σ. διορθοῖ οὕτω· (41) δὴ τοθεν (42) Καί ποτ' ἐς ἑπταπύλους (43) Θήβας ἄγαγον στρατὸν ἀνδρῶν αἰσιᾶν (44) Οὐ κατ' ὀρνίχων κ. τ. λ. Καὶ ἡ μὲν τοῦ Boeckhii διόρθωσίς ἐστι πιθανή. Ἐγὼ δὲ ἑπόμενος τῷ Boechkio νὰ προσθέσω λέξεις οὐκ ἐτόλμησα βαινούσης ἄριστα τῆς ἐννοίας.

ὡς κρείσσονες καὶ φρενήρεις ἄνδρες ὄντες καὶ οἱ παῖδες τοῦ Ταλαοῦ, δόντες τὴν δαμάζουσαν τὰς ὀργὰς τῶν ἀνδρῶν Ἐριφύλην γυναῖκα τῷ Ἀμφιαράῳ τῷ υἱῷ Ὀϊκλέους ὡς ὅρκοῦ πιστὸν τῆς ἀλλήλων φιλίας κατέσβεσαν τὴν ἔχθραν καὶ οὕτω κατέστησαν οἱ μέγιστοι τῶν ξανθοκόμων Ἑλλήνων». — ἀνδροδάμαν τε] Τό τε οὐ συμπλέκει τὸ κῶλον τοῦτο τῷ ἡγουμένῳ, ἀλλὰ τῷ ἑπομένῳ. Ὅθεν τὸ σχῆμα ἐνταῦθά ἐστιν ἀσύνδετον. Ἡ δὲ σύνδεσις τῷ ἡγουμένῳ οὕτω πως πρέπει νὰ γένηται «διὸ δὴ ἀνδροδάμαν τε κ. τ. λ». — ἀνδροδάμαν] ἡ ἀνδροδάμη· ἐν δὲ Νεμ. Γ.ʹ 67. ὁ ἀνδροδάμας, ˈαντος. Καλεῖ δὲ τὴν Ἐριφύλην ἀνδροδάμην ὡς καταπραΰνουσαν τάς ποτε συμβαινούσας ἔριδας τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς πρὸς τὸν ἀδελφὸν Ἄδραστον, καὶ μάλιστα, ὅτι ἔπεισε τὸν Ἀμφιάραον στρατεύεσθαι ἐπὶ Θήβας «Ἀμφιάραος δὲ ὁ Ὀϊκλέους μάντις ὢν καὶ προειδώς, ὅτι δεῖ πάντας τοὺς στρατευσαμένους χωρὶς Ἀδράστου τελευτῆσαι, αὐτός τε ὤκνει στρατεύεσθαι καὶ τοὺς λοιποὺς ἀπέτρεπεν. Ἐριφύλη δὲ ἡ τοῦ Ἀμφιαράου γυνὴ δῶρα (χρυσοῦν ὅρμον) λαβοῦσα παρὰ Πολυνείκους ἔπεισε τὸν Ἀμφιάραον στρατεύειν» Ἀπολλόδωρος. — ὅρκιον ὡς ὅτε πιστὸν] «ὡς ἐνέχυρον πίστεως ἀμφοτέρων τῶν τε παίδων τοῦ Ταλαοῦ πρὸς Ἀμφιάραον, τοῦ τε Ἀμφιαράου πρὸς Ταλαονίδας». Ἡ δὲ σύνταξις «ὡς ὅτε δίδωσί τις πιστὸν ὅρκιον».

— Στ. 42. καί ποτ᾽ ἐς . . . ἑπταπύλους] Συνδέεται τὸ ἡγούμενον κῶλον ἀνδροδάμαν τ᾽ Ἐριφύλαν κ. τ. λ. τῷ καί ποτ᾽ ἐς κ. τ. λ. διὰ τῶν συνδέσμων τέ . . . καί.

— Στ. 43-48. στρατὸν ἄγαγον . . . κελεύθου] «ἐντεῦθεν δὴ καὶ εἰς τὰς ἑπταπύλους Θήβας ποτὲ στράτευμα ἤγαγον οὐκ αἰσίοις οἰωνοῖς χρησάμενοι· οὐδὲ γὰρ ὁ Ζεὺς ἀστραπὴν δεξιὰν μηνύσας μαργῶντας αὐτοὺς καὶ ἐπειγομένους ἀπὸ τῶν φίλων ἀπιέναι προσέταξεν, ἀλλὰ μᾶλλον ἀποσχέσθαι τῆς ἀφίξεως· οὐδὲν γὰρ αὐτοῖς ἐδεδώκει δεξιὸν σημεῖον» Π. Σ. — οὐ καθ᾽ ὁδὸν αἰσίων

Ἀστεροπὰν ἐλελί-
ξαις, οἴκοθεν μαργουμένους
Στείχειν ἐπώτρυν', ἀλλὰ φεί-
σασθαι κελεύθου.

Δ. ε.

Φαινομέναν δ' ἄρ' ἐς ἄταν
Σπεῦδεν ὅμιλος ἱκέσθαι
Χαλκέοις ὅπλοισιν ἱππεί-
οις τε σὺν ἔντεσιν. Ἰ-
σμηνοῦ δ' ἐπ' ὄχθαισι γλυκὺν
Νόστον ἐρυσάμενοι

ὀρνίθων] ἡ ὁδὸς, καθ' ἣν ἤγαγον τὸν στρατὸν, ἤτοι ἡ εἰς Θήβας στρατεία, οὐκ αἰσίων οἰωνῶν ἦν. Ὅθεν καθ' ὁδὸν οὐκ ὀρνίθων αἰσίων ἴσον «πρὸς πόλιν, πρὸς ἣν ἡ ὁδὸς (ἡ στρατεία) οὐκ ἦν ὀρνίθων αἰσίων». Κατὰ τὸν ἡμέτερον Δούκαν (σχολιάζοντα «τὸ δὲ καθ' ὁδὸν δηλοῖ μᾶλλον τὴν διδαχὴν, τὴν δεῖξιν τῶν μελλόντων συμβήσεσθαι) ἑρμηνευτέον «κατὰ μαντείαν οὐκ ἐξ αἰσίων ὀρνίθων». — οὐδὲ Κρονίων ἀστεροπὰν ἐλελίξαις ἐπώτρυν'] «οὐδὲ ὁ Ζεὺς δι' ἀστραπῆς ἐπώτρυνεν αὐτούς». ἄρα «οὔτε ὅτε παρεσκευάζετο ὁ στρατὸς, αἱ δι' ὀρνίθων μαντεῖαι ἐμήνυον αἴσια, οὔτε, ὅτε ἐκίνησεν ὁ στρατὸς, ἤστραψεν ὁ Ζεὺς ἐπιδέξια». — ἀλλὰ φείσασθαι] «ἀλλ' οὐκ ἀστράψας ἐπιδέξια, ἀπώτρυνε φείσασθαι».

— Στ. 49-52. Φαινομέναν . . . ἔντεσιν] «εἰς φανερὰν ἄρα ἄτην καὶ βλάβην τὸ τούτων ἔσπευδε στράτευμα παραγενέσθαι σὺν τοῖς χαλκοῖς ὅπλοις, φησὶ τοῖς πεζοῖς, καὶ τοῖς ἱππεῦσιν» Η. Σ.

στ. 54. ἐρυσάμενοι ἡ συλλαβὴ ρυ ἐνταῦθά ἐστι μακρά.

— Στ. 53-55. Ἰσμηνοῦ δ' ἐπ' ὄχθαισι . . . καπνὸν] «ἐπὶ δὲ τῶν ὀχθῶν τοῦ Ἰσμηνοῦ τραπέντες εἰς φυγὴν, ἵνα δι αὐτῆς τύχωσι τοῦ γλυκέος νόστου, ἔπεσον· τὰ δὲ σώματα αὐτῶν καιόμενα ἐπὶ τῶν πυρῶν ἐπάχυναν τὸν καπνόν». — γλυκὺν νόστον ἐρυσάμενοι] οὔτε ἡ τοῦ Ἑρμάνου ἐξήγησις «continentes, impedientes γλυκὺν νόστον» κατὰ Ὁμηρικὸν (Ἰλ. Θ.' 143) . . . ἀνὴρ δέ κεν οὔτι Διὸς νόον εἰρύσσαιτο σημαίνει τι, οὔτε ἡ τοῦ Heynii „inhibentes sibi, sistentes“ κατὰ τὸ Ὁμηρικὸν (Ὀδυσσ. φ. 243)

Νύκτα μὲν ἐν περάτῃ δολιχὴν σχέθεν,
(Ἀθήνη), Ἠῶ δ' αὖτε
ῥύσατ' ἐπ' Ὠκεανῷ χρυσόθρονον . . .

ὡς νομίζει ὁ Dissenius· ἀλλ' ὁ ποιητὴς ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν «τραπέντες εἰς φυγὴν ,μαχόμενοι» λέγει ἐπὶ τὸ εὐφημότερον «νόστον ἐρυσάμενοι» ἤτοι «φροντίσαντες οὐχὶ νίκης οὐδὲ ἁλώσεως τῶν Θηβῶν, ἀλλὰ νόστου διὰ τοῦ φεύγειν μαχόμενοι». Ὅτι μὲν τὸ ἐρύομαι σημαίνει καὶ τὸ φροντίζω, οὐ καταφρονῶ τινος, παράβαλε πρὸς τὸ (Ἰλιαδ. Α.' 216)

Χρὴ μὲν σφωΐτερόν γε, θεὰ, ἔπος εἰρύσσασθαι

καὶ πρὸς τὸ (Ἰλιάδ. Φ.' 230)

Ὢ . . . Διὸς τέκος, οὐ σύγε βουλὰς
εἰρύσαο Κρονίωνος, ὅ τοι πόλλ' ἐπέτελλεν
Τρωσὶ παρεστάμεναι . . .

ὅτι δὲ οἱ Ἀργεῖοι εἰρύσαντο, ἐφρόντισαν τῆς γλυκείας εἰς τὴν πατρίδα ἐπιστροφῆς διὰ τοῦ φεύγειν μαχόμενοι, ἔστω μαρτυρία ὁ Ἀμφιάραος, ὅστις φεύγων ἐδιώκετο ὑπὸ τοῦ Περικλυμένου. Καὶ Δούκας τὸ ἐρυσάμενοι ἐξέλαβεν, ὡς ἐγώ· σχολιάζων «φυλάττοντες, φροντίζοντες τοῦ νόστου». — λευκανθέα . . . καπνὸν] κατὰ συνεκδοχὴν ἀντὶ τοῦ «ἔπεσον». — λευκανθέα] κατὰ τὸν Η.

Λευκανθέα σώματ᾽ ἐπίαναν καπνόν.
Ἑπτὰ γὰρ δαίσαντο πυραὶ νεογυίους
Φῶτας· ὁ δ᾽ Ἀμφιάρῃ
Σχίσεν κεραυνῷ παμβίᾳ
Ζεὺς τὰν βαθύστερνον χθόνα,
Κρύψεν δ᾽ ἅμ᾽ ἵπποις,

Δ. στ΄.

Δουρὶ Περικλυμένου πρὶν
Νῶτα τυπέντα μαχατὰν
Θυμὸν αἰσχυνθῆμεν· ἐν γὰρ
Δαιμονίοισι φόβοις
Φεύγοντι καὶ παῖδες θεῶν.

---

Σ. δυνατὸν νὰ συναφθῇ καὶ τῷ σώματα καὶ τῷ καπνόν· «λευκανθέα λέγει τὰ σώματα· γίνεται γὰρ τὰ σώματα τῶν καιομένων νεκρῶν λευκά, ἢ (λέγει τὸν καπνὸν λευκανθέα), ὅτι ὁ καπνὸς διὰ τὴν πιμελὴν λευκός ἐστι καὶ βαρύς, παρὸ οὐδὲ πόῤῥω διϊκνεῖται μετέωρος, καθὼς ὁ ἐκ τῶν ξηρῶν ξύλων καπνός» Π. Σ. — ἐρυσάμενοι σώματ᾽ ἐπίαναν] σχῆμα ἀνακόλουθον ἴσον τοῦ «ἐρυσάμενοι τοῖς σώμασιν ἐπίαναν».

— Στ. 56. ἑπτὰ . . . νεογυίους φῶτας] «ἑπτὰ γὰρ ὅλαι πυρκαϊαὶ κατευωχήθησαν καὶ κατέφλεξαν τὰ τῶν νεκρῶν ἢ τὰ τῶν νέων σώματα» Π. Σ. Ἑπτὰ δὲ

---

στ. 55. σώμασι καὶ σώμασιν ἐν τοῖς χειρογρ. Ὁ δὲ Π. Σ. ἀναγινώσκει σώματα ἢ σώματ᾽, καὶ αὕτη ἡ γραφή ἐστιν ἡ ἀρίστη· ἡ δὲ σώμασι ἐστὶ γλώσσημα ἕνεκα τοῦ ἀνακολούθου.

στ. 57. Ἀμφιάρηϊ ἐν τοῖς χειρογρ. Ἀμφιάρῃ δὲ ἐκ διορθώσεως ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς Ἀμφιάρας ἢ Ἀμφιάρης, άρου, άρῃ.

ἐγένοντο αἱ πυραὶ οὐχὶ ἵνα καύσωσι ἐφ' ἑκάστης ἕκαστον τῶν ἑπτὰ στρατηγῶν, ἀλλ' ἵνα καύσωσι τοὺς ἀποθανόντας νέους, τοὺς νεογυίους, τοὺς ἀνὰ ἑκάστῳ τῶν ἑπτὰ τμημάτων τοῦ ὅλου στρατοῦ χωρίς· «τὸ δὲ ἑπτὰ πυραὶ οὐ πρὸς τοὺς λοχαγοὺς, ἀλλὰ πρὸς τὸ τῶν νέων στράτευμα· ἐφ' ἑκάστῃ γὰρ πύλῃ πολυάνδριον ἐγένετο» Π. Σ. — δαίσαντο] καλῶς ἔχει πρὸς τὸ «ἐπίαναν». Αἱ μὲν πυραὶ ὡς πρόσωπα ἐδαίσαντο, ὁ δὲ καπνὸς ὁ ἐκ τῶν πυρῶν ἐκπνεόμενος ἐπιάνθη, ἐγένετο λιπαρὸς καὶ παρεῖχεν ὀσμὴν κρεατώδη, ὡς ἡ ἀναπνοὴ τοῦ ἀνθρώπου τοῦ κρέατος καὶ οἴνου πεπλησμένου.

— Στ. 57-63. ὁ δ' Ἀμφιάρῃ . . . αἰσχυνθῆμεν] «ὁ νοῦς οὕτως. Ὁ δὲ Ζεὺς τῷ Ἀμφιαράῳ διέσχισε καὶ διέστησε τὴν γῆν τὴν πλατεῖαν, ἄνωθεν ἐπιπέμψας τὸν κεραυνὸν τὸν πάντας βιάζεσθαι δυνάμενον, καὶ οὕτως ὑπὸ τὴν γῆν ἐκρύφθη ὁ Ἀμφιάραος ἅμα τῷ ἅρματι τῷ ἑαυτοῦ, πρὶν ἢ τῷ τοῦ Περικλυμένου δόρατι τρωθῆναι τὰ νῶτα φεύγοντος αὐτοῦ, καὶ αἰσχύνην προστρίψασθαι τῇ ἀνδρειοτάτῃ ψυχῇ αὐτοῦ τοῦ Ἀμφιαράου τὸν τοιοῦτο θάνατον» Π. Σ. — Περικλυμένου] «ὃς ἦν υἱὸς Ποσειδῶνος καὶ Χλωρίδος τῆς Τειρεσίου ὁμωνύμου τῇ Νηλέως» Π. Σ. — νῶτα τυπέντα] «τὸν Ἀμφιάραον τυπέντα κατὰ τὰ νῶτα»· διότι ἀεὶ ἐπεδιώκετο ὑπὸ τοῦ Περικλυμένου, καὶ ἦν δυνατὸν νὰ τρωθῇ ὑπ' αὐτοῦ κατὰ τὰ νῶτα. — μαχητὰν θυμὸν αἰσχυνθῆμεν] «κατὰ τὸν μαχητὰν θυμὸν αἰσχυνθῆναι τὸν Ἀμφιάραον»· διότι ἤθελε καταισχύνῃ τὴν ἀνδρείαν αὐτοῦ ψυχὴν ὁ Ἀμφιάραος, εἰ ἐτιτρώσκετο κατὰ τὰ νῶτα.

— Στ. 64-65. ἐν γὰρ δαιμονίοισι . . . θεῶν] «τὸ μὲν τρωθῆναι κατὰ νῶτα τὸν Ἀμφιάραον ἦν αἰσχύνη, τὸ δὲ φεύγειν οὔ· διότι ἐν φόβοις παρὰ θεῶν γενομένοις καὶ παῖδες θεῶν φεύγουσιν». — δαιμονίοισι φόβοις] «ὁ γὰρ Ζεὺς συνεμάχει τότε Θηβαίοις, διὸ ἔφευγε τότε ὁ Ἀμφιάραος· οὕτω καὶ ὁ Αἴας ἔφευγεν.

Εἰ δυνατὸν, Κρονίων,
Πεῖραν μὲν ἀγάνορα Φοινικοστόλων
Ἐγχέων ταύταν θανάτου πέρι καὶ ζω-
ᾶς ἀναβάλλομαι ὡς

---

Ἐντροπαλιζόμενος, ὀλίγον γόνυ γουνὸς ἀμείβων (Ἰλιάδ. λ. 547) τὸν Δία ἔχων ἀντιστάτην» Π. Σ.

— Στ. 66-80. Εἰ δυνατὸν . . . Χρομίῳ κεν] ὑμνηθέντος τοῦ Ἀδράστου εἰς τιμὴν τῆς Λητοῦς καὶ τῶν παίδων αὐτῆς, ὡς συστήσαντος τοὺς ἐν Σικυῶνι ἀγῶνας, ἐν οἷς ἐνίκησεν ὁ Χρόμιος μεταβαίνει ἤδη εἰς τοὺς ἐπαίνους αὐτοῦ τοῦ Χρομίου. Ἡ δὲ μετάβασις γίνεται ὧδέ πως· «παρακαλεῖ τὸν Δία τὸν προστάτην τῆς νεοκτίστου πόλεως Αἴτνης, ἐὰν ᾖ πεπρωμένον νὰ ἐπιπλεύσωσι πάλιν οἱ Καρχηδόνιοι εἰς Σικελίαν, νὰ ποιήσῃ δυνατὸν οὗτος μὲν ὁ πόλεμος νὰ ἀναβληθῇ ἐπὶ μακρότατον· ὁ δὲ Ζεὺς ἐν τῷ παρόντι νὰ παράσχῃ ἁπάσῃ τῇ νήσῳ καὶ τῇ Αἴτνῃ εὐνομίαν καὶ εἰρήνην, ἵνα ὁ λαὸς ἀπολαύῃ ἀγλαΐας καὶ εὐφροσύνης· διότι ὑπάρχουσιν ἐν αὐτῷ ἄνδρες, οἵτινες καὶ ἀφειδῶς δαπανῶσιν εἰς τέρψιν τοῦ λαοῦ καὶ ἐν ταῖς μάχαις, ἐάν ποτε ἐπέλθωσιν οἱ Καρχηδόνιοι, οὐ φιλοψυχοῦσιν, ἀλλὰ ἀγωνίζονται τὸν ὑπὲρ ζωῆς ἐλευθέρας ἢ θανάτου ἐνδόξου κίνδυνον· διότι φοβοῦνται τὴν αἰσχύνην· παράδειγμα δέ ἐστιν ὁ Χρόμιος». — εἰ δυνατὸν . . . πόρσιστα] Ταῦτα οὐ λέγει ὁ ποιητής, ὁρμώμενος ἐκ τῆς ἡγουμένης διηγήσεως τῆς τοῦ Ἀδράστου στρατείας, ἵνα παραβάλῃ αὐτὴν πρὸς τὴν τυχὸν γενησομένην στρατείαν τῶν Καρχηδονίων εἰς Σικελίαν· διότι βαρβάρους πρὸς Ἕλληνας καὶ μάλιστα ἥρωας ἀπαξιοῖ νὰ παραβάλλῃ ὁ ποιητής. Τὴν παροῦσαν εὐχὴν, ὅλως ἄσχετον οὖσαν πρὸς τὴν ἡγουμένην διήγησιν τῆς ἐπὶ Θήβας στρατείας τῶν ἑπτὰ, ἐποίησεν ὁ ποιητὴς ἵνα εὕρῃ ὁδὸν πρὸς μετάβασιν εἰς τοὺς ἐπαίνους τοῦ Χρομίου.

Οὐδὲ πάλιν ἄνευ ἀνάγκης, ἀλλ᾽ ἁπλῶς μόνον πρὸς μετάβασιν εἰς ἄλλην ὑπόθεσιν ἐγένετο ἡ εὐχή· ἀλλά, ὥσπερ οἱ Ἀθηναῖοι μετὰ τὴν ἐν Μαραθῶνι ἧτταν τῶν Περσῶν περιέμενον τοὺς βαρβάρους μετὰ πολὺ μείζονος δυνάμεως καὶ τὴν μὲν στρατείαν αὐτῶν ἐγίνωσκον μετὰ βεβαιότητος γενησομένην, τὸν δὲ χρόνον, καθ᾽ ὃν ἔμελλον νὰ ἐπέλθωσιν, οὐκ ἐγίνωσκον· οὕτω καὶ οἱ ἐν Σικελίᾳ Ἕλληνες ἦσαν βεβαιότατοι, ὅτι οἱ Καρχηδόνιοι οὐκ ἀνέξονται τὴν τοσαύτην ἐν τῇ πρώτῃ ἐπὶ Σικελίαν στρατείᾳ ἧτταν καὶ ἀτιμίαν αὐτῶν, ἀλλὰ παρεσκευάζοντο νὰ ἀνορθώσωσι τὴν προτέραν συμφοράν· τοῦτο λοιπὸν οἱ Σικελιῶται Ἕλληνες ἐθεώρουν βεβαιότατον καὶ τρόπον τινὰ εἱμαρμένον· τὸν χρόνον δὲ καθ᾽ ὃν οἱ Καρχηδόνιοι ἔμελλον νὰ ἐπανέλθωσι μετὰ μείζονος παρασκευῆς, οὐκ ἐγίνωσκον· καὶ τούτου ἕνεκα ὁ ποιητὴς δέεται τοῦ Διὸς νὰ κωλύσῃ τὴν ἐπέλευσιν τῶν Καρχηδονίων ἐπὶ μήκιστον (ἀναβάλλεται ὡς πόρσιστα). Διότι εἰ οἱ Σικελιῶται ἁπλῶς μόνον ἐφοβοῦντο νέον πόλεμον ἐκ τῶν Καρχηδονίων, ὤφειλεν ὁ ποιητὴς νὰ εἴπῃ τοιοῦτόν τι κατ᾽ ἔννοιαν· «ἱκετεύω σε, Κρονίων, εἰς ἀεὶ ἀπαλλάξαι τὸν λαὸν τῶν Αἰτναίων τοῦ πολέμου τῶν Καρχηδονίων» καὶ οὐχὶ «πόρσιστα» ἤ, ὡς κατωτέρω λέγει, «δαρόν». — εἰ δυνατόν] Πότε ἐστὶ δυνατὸν νὰ ἀναβάλῃ ὁ Ζεὺς τὴν ἐπίθεσιν τῶν Καρχηδονίων; ὅτε αἱ Μοῖραι ἐψηφίσαντο μὲν νὰ γένηται ἡ ἐπίθεσις, τὸν χρόνον δὲ τῆς ἐπιθέσεως οὐ προσδιώρισαν. Ὅθεν τὸ εἰ δυνατόν ἐστιν ἴσον τῷ «εἰ μὴ αἱ Μοῖραι προσδιώρισαν χρόνον τῆς ἀγάνορος πείρας». — πεῖραν ἀγάνορα] «τὴν ἀξιοθαύμαστον τῶν ἐν Σικελίᾳ Ἑλλήνων πεῖραν»· ἤτοι «τὸ τοὺς ἐν Σικελίᾳ Ἕλληνας μετὰ θαυμαστῆς ἀνδρείας πειράσασθαι τῶν ἐγχέων». — Φοινικοστόλων ἐγχέων] «τῶν ὑπὸ Φοινίκων, ἤτοι Καρχηδονίων ἐσταλμένων δοράτων» ὅπερ ἐστὶ «τῶν Καρχηδονίων στρατῶν». — ταύταν . . . ζωᾶς] ἐπεξηγηματικὸν τοῦ ἀγάνορα «πεῖραν

Πόρσιστα, μοῖραν δ' εὔνομον
Αἰτέω σε παισὶν δαρὸν Αἰ-
τναίων ὀπάζειν,

Δ. ζ'.

Ζεῦ πάτερ, ἀγλαΐαισιν
Δ' ἀστυνόμοις ἐπιμίξαι
Λαόν· ἐντί τοι φίλιπποί
Τ' αὐτόθι καὶ κτεάνων
Ψυχὰς ἔχοντες κρέσσονας
Ἄνδρες· ἄπιστον ἔει-

---

ἀγάνορα, ταύτην τὴν θανάτου πέρι καὶ ζωῆς» ἤτοι «πεῖραν ἀγάνορα, ταύτην δηλονότι, καθ' ἣν ὁ Ἕλλην λαὸς τῆς Σικελίας ἢ θὰ ἀποθάνῃ, ἢ θὰ ζήσῃ ἐλεύθερος». Πρόσχες μὴ ἀποδῷς τῷ «ταύτην» τὴν ἐξήγησιν «ταύτην, ἧς ἐπειράθησαν οἱ Θηβαῖοι μαχόμενοι πρὸς τοὺς περὶ τὸν Ἄδραστον». — ἀναβάλλομαι] ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον παρακαλεῖ τὸν Δία νὰ ἀναβάλῃ, νὰ κωλύσῃ νὰ γένηται ταχέως, λέγει, ὅτι αὐτὸς ἀναβάλλεται. — μοῖραν . . . πάτερ] «αἰτῶ δέ σε, ὦ Ζεῦ, μοῖραν εὔνομον τοῖς παισὶ τῶν Αἰτναίων δοῦναι· τουτέστιν αἰτῶ δέ σε καὶ ἱκετεύω, ὦ Ζεῦ, ὥστε ἐπὶ πολὺν χρόνον τοῖς τῶν Αἰτναίων παισὶν εἰρήνης μοῖραν (ὅρα Σημ. εἰς τὸ ἑπόμενον «μοῖραν εὔνομον») παρέχειν· ἀπὸ μέρους δὲ τὸ πᾶν, ἀπὸ τῶν Αἰτναίων δηλοῖ τοὺς σύμπαντας Σικελιώτας» Π. Σ. — μοῖραν εὔνομον] «εὐνομίαν» ὁ δὲ Π. Σ. ἐξηγήσατο ἄνευ ἀνάγκης συνεκδοχῆς «εἰρήνην»· ἀλλὰ τὴν εἰρήνην περιγράφει, ἤτοι αἰτεῖ τὸν Δία ἐν τῷ ἑπομένῳ κώλῳ. — δαρὸν] «ἐπὶ πολὺν χρόνον». Ὅρα τὴν συνέπειαν· πόρσιστα . . . δαρόν. — ἀγλαΐαισιν . . . λαὸν] ἐνταῦθα αἰτεῖ τὸν Δία τὴν εἰρήνην· διότι τὸ ἐπιμιγνύεσθαι τὸν λαὸν ἀστυνόμοις ἀγλαΐαις οὐδὲν ἄλλο σημαί-

νει ἡ εἰρήνην· «πολλαῖς δὲ εὐφροσύναις ἐπιμίξαι τοὺς ὄχλους, εὐφροσύναις δὲ ἀναστρεφομέναις κατὰ τὴν πόλιν» Π. Σ. — ἀστυνόμοις] ἃς νέμεται ἅπαν τὸ ἄστυ· οἷαί εἰσιν αἱ δημόσιαι θυσίαι καὶ ἑορταὶ καὶ αἱ ἐπὶ ταῖς ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀγῶσι νίκαις πομπαὶ καὶ κῶμοι· ἅπερ ἅπαντα ἔργα εἰρήνης εἰσίν· ὥστε τὸ κῶλον «ἀγλαΐαισιν . . . λαόν» ἴσον ἐστὶν «αἰτῶ σε, Ζεῦ πάτερ, δαρὸν ὀπάζειν παισὶν Αἰτναίων εἰρήνην, ἵνα τὸν λαὸν ἐπιμιγνύῃς ἀγλαΐαις ἀστυνόμοις». — ἐντί τοι . . . ἄνδρες] σχῆμα ἀσύνδετον παραλειπομένου τοῦ γάρ. Ὁ νοῦς· «διότι ἣν ἐπὶ πολὺν χρόνον παρέχῃς εἰρήνην, ὑπάρχουσιν ἐν Αἴτνῃ ἄνδρες φιλότιμοι περὶ τὰς ἱπποτροφίας, ὥστε νὰ νικῶσιν ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀγῶσι, καὶ τῶν χρημάτων οὕτως ἀφειδεῖς, ὥστε μὴ μόνον κώμους νὰ τελῶσι καὶ θυσίας καὶ δεῖπνα τῷ λαῷ, ἀλλὰ καὶ τὴν ψυχὴν νὰ κινδυνεύωσιν ὑπὲρ πατρίδος, ἐὰν ἐπανέλθωσιν οἱ Καρχηδόνιοι ἐπὶ τὴν Σικελίαν». — κτεάνων . . . κρέσσονας] «ἄνδρες νικῶντες τῇ προαιρέσει τὸν πλοῦτον καὶ οὐχ ἡττώμενοι χρημάτων» Π. Σ. Τὸ κ τ ε ά ν ω ν σημαίνει οὐ μόνον «τοῦ πλούτου» ἀλλὰ καὶ «τῆς ἐπιθυμίας τοῦ ζῆν καὶ ἀπολαύειν αὐτοῦ». Ἐνταῦθα λοιπὸν ἐπαινεῖ τοὺς ἄνδρας τῆς Αἴτνης οὐ μόνον ὡς δαπανῶντας ὑπὲρ τοῦ λαοῦ ἐν εἰρήνῃ καὶ μὴ φειδομένους χρημάτων, ἀλλὰ καὶ ὡς ἀνδρείους, μὴ φειδομένους ἐν πολέμῳ τοῦ ζῆν· ὧν παράδειγμα φέρει ἀπὸ στ. 80 τὸν Χρόμιον. — ἄπιστον ἔειπ'] «Τοῦτο, ὃ εἶπον, ὅτι ὑπάρχουσιν ἐν Αἴτνῃ ἄνδρες φιλότιμοι, καὶ ὅτι ἂν ἐπέλθωσι πάλιν εἰς Σικελίαν οἱ Καρχηδόνιοι, οἱ Ἕλληνες τῆς Σικελίας ἅπαντες καὶ μάλιστα οἱ Αἰτναῖοι θὰ ἀγωνίσωνται θ α ν ά τ ο υ π έ ρ ι κ α ὶ ζ ω ᾶ ς· ταῦτα πάντα, οὐκ ἔστι πιστευτὰ τοῖς ἀνθρώποις». — αἰδὼς γὰρ . . . δόξαν] Φαίνεται, ὅτι τοῦτο ἦν δημῶδες γνωμικόν, ᾧ ἐχρήσατο ὁ ποιητὴς ἐνταῦθα, ἵνα ἀποδείξῃ μέν, ὅτι οἱ ἄνθρωποι δυνατὸν νὰ ἀπιστῶσι τοῖς περὶ τῆς ἀρετῆς τῶν Αἰτναίων λόγοις

π'· αἰδὼς γὰρ ὑπόκρυφα κέρδει κλέπτεται,
Ἃ φέρει δόξαν. Χρομίῳ κεν ὑπασπί-
ζων, παρὰ πεζοβόαις,
Ἵπποις τε, ναῶν τ' ἐν μάχαις,
Ἔκρινας ἂν κίνδυνον ὀ-
ξείας αὐτᾶς,

Δ. ή.

Οὕνεκεν ἐν πολέμῳ κεί-
να θεὸς ἔντυεν αὐτοῦ

---

αὐτοῦ, ἀναγκασθῇ δὲ νὰ ἐνέγκῃ τὰς ἀρετὰς τοῦ Χρομίου ὡς παράδειγμα τοῦ ὅτι τὸ γνωμικὸν τοῦτο οὐκ ἀεὶ ἀληθεύει. — αἰδώς, ἃ δόξαν φέρει] καὶ ὁ πλούσιος αἰδῶ ἔχων δοξάζεται διὰ τοῦ πλούτου, καὶ ὁ μαχόμενος οὐ τρέπεται ἕνεκα τῆς αἰδοῦς εἰς φυγὴν καὶ οὕτω γίνεται ἔνδοξος. — ὑπόκρυφα κέρδει κλέπτεται] Ἐν μὲν ταῖς μάχαις κέρδος, ἕνεκα τοῦ ὁποίου κλέπτεται, ἤτοι ἀφαιρεῖται ἡ αἰδώς, ἐστι τὸ μὴ ἀποθανεῖν, ἀλλ' ἐπιζῆσαι, ἐν δὲ ταῖς εἰς φιλοτιμίας δαπάναις κέρδος ἐστὶ τὸ μὴ ἐλαττῶσαι τὸν πλοῦτον. Ὅθεν ἡ αἰδὼς κέρδει κλέπτεται σημαίνει κατὰ τὰς περιστάσεις ἢ «ἡ αἰδὼς ἀφαιρεῖται ἕνεκα φιλοψυχίας» ἢ «ἡ αἰδὼς ἀφαιρεῖται ἕνεκα φιλαργυρίας». Τὸ δὲ ὑπόκρυφα ἐτέθη, ἵνα σημάνῃ, ὅτι ὁ ἀπολέσας τὴν αἰδῶ οὐδέποτε λέγει τὴν ἀλήθειαν, ὅτι δηλαδὴ ἕνεκα φιλαργυρίας οὐ δαπανᾷ, ἢ ἕνεκα φιλοψυχίας λείπει τὴν τάξιν.

— Στ. 80-88. Χρομίῳ κεν . . . Ἐνυαλίου] «εἰ ἦσθα ὑπασπιστὴς καὶ συμπαραστάτης τοῦ Χρομίου, ὅτε καὶ πεζὸς καὶ ἱππεὺς καὶ ἐν ναυσὶν ἐμάχετο, ἤθελες

---

στ. 83. ἂν ἐκ διορθώσεως ἀντὶ τῆς ἀνά. Ἐγὼ παρεδεξάμην τὴν γραφὴν τῶν χειρογρ.

γνωρίση, οἷος ἦν ὁ κίνδυνος τῆς ὀξείας μάχης, καὶ ὡς ὑφίστατο αὐτόν· διότι ἐκείνη ἡ θεά, ἡ αἰδώς, ηὐτρέπιζε τὸν αἰχμητὴν αὐτοῦ θυμὸν νὰ ἀμύνῃ τῇ πατρίδι τὸν ὄλεθρον τοῦ Ἄρεως». Παρατήρησον τὴν τέχνην, ᾗ ἐχρήσατο ὁ ποιητὴς εἰς τὸ ἐπαινεῖν τὸν Χρόμιον. Εἶπεν ἀνωτέρω (στ. 66-70), ὅτι, ἐὰν ἐπανέλθωσιν οἱ Φοίνικες, οἱ Σικελοί εἰσιν ἕτοιμοι ἢ νὰ ἀποθάνωσιν ἢ ἐλεύθεροι νὰ ζήσωσι (πειράσονται τοῦ περὶ θανάτου καὶ ζωῆς κινδύνου)· εἶπεν ἔτι, ὅτι ἐν εἰρήνῃ οὐ φείδονται τοῦ πλούτου, ἀλλὰ δαπανῶσιν αὐτὸν εἰς φιλοτιμίας τρέφοντες ἵππους, ἵνα ἀγωνίζωνται ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀγῶσι, καὶ παρέχοντες τῷ λαῷ δεῖπνα καὶ θεάματα καὶ ἑτέρας τοιαύτας εὐφροσύνας. Παράδειγμα δὲ ὅλων τούτων, ἃ εἶπεν ἐν τοῖς ἡγουμένοις φέρει τὸν Χρόμιον. Ἐπαινῶν ἄρα τὸν Χρόμιον ἐν τοῖς ἑπομένοις ὡς παράδειγμα ἀνδρείας μὲν ἐν ταῖς μάχαις, ἀφειδίας δὲ πλούτου εἰς τὰς εὐφροσύνας τοῦ λαοῦ ἐν εἰρήνῃ ἐπαινεῖ συνάμα καὶ τὴν πατρίδα αὐτοῦ ὡς τρέφουσαν τοιαῦτα τέκνα. Τὰς μὲν ἐν πολέμῳ ἀρετὰς τοῦ Χρομίου ἐπαινεῖ ἀπὸ στ. 80-106. τὰς δὲ ἐν εἰρήνῃ ἀπὸ στ. 107-127. — ἔκρινας . . . ἀϋτᾶς] ὀρθῶς ἑρμηνεύει τὴν βραχυλογίαν ταύτην ὁ Π. Σ. «ἔκρινας, οἷός τις ὁ κίνδυνος ὁ (παρὰ) τῶν πολεμίων». Τὸ πλῆρες ὅμως ἐστὶν «ἔκρινας, οἷός τις ἦν ὁ κίνδυνος ὁ ἐκ τῆς ὀξείας ἀϋτῆς (μάχης), ὃν ὑφίστατο ὁ Χρόμιος». — οὕνεκεν . . . ἔντυεν] Διὰ τί ὁ Χρόμιος ὑφίστατο τὸν περὶ ζωῆς ἐλευθέρας ἢ θανάτου ἐνδόξου κίνδυνον; διότι ἡ αἰδὼς παρεσκεύαζε κ. λ. — οὕνεκεν] ἴσον τῷ γάρ. — κείνα θεὸς] «ἐκείνη, ἣ φέρει δόξαν, καὶ ἣν νομίζουσι κοινῶς ὑπόκρυφα κέρδει κλέπτεσθαι»· ταύτην τὴν ἔμφασιν ἔχει τὸ κεῖνα. Ἐπροσωποποίησε δὲ εἰς θεὸν τὴν αἰδῶ διὰ τὴν μεγάλην αὐτῆς παρὰ Χρομίῳ καὶ τοῖς πολίταις αὐτοῦ καὶ τοῖς λοιποῖς Ἕλλησι Σικελιώταις δύναμιν· «ἐκείνη ἡ θεός, δηλονότι ἡ αἰδώς, παρεσκεύαζεν

Θυμὸν αἰχματὰν ἀμύνειν
Λοιγὸν Ἐνυαλίου.
Παῦροι δὲ βουλεῦσαι φόνου
Παρποδίου νεφέλαν
Τρέψαι ποτὶ δυσμενέων ἀνδρῶν στίχας,
Χερσὶ καὶ ψυχᾷ, δυνατοί· λέγεται μὰν
Ἕκτορι μὲν κλέος ἀν-
θῆσαι Σκαμάνδρου χεύμασιν
Ἀγχοῦ· βαθυκρήμνοισι δ᾽ ἀμ-

---

αὐτοῦ τὸν θυμὸν, ὥστε ἀμύνειν λοιγὸν Ἐνυαλίου· Ὅμηρος (Ἰλ. ε. 531)

Αἰδομένων δ᾽ ἀνδρῶν πλέονες σόοι ἠὲ πέφανται.

Παρεσκεύαζεν οὖν ἡ Αἰδὼς τῷ Χρομίῳ, οὐχ ἵνα κτήσηται τὸ κέρδος, ὡς ἄλλοι ἀπαναισχυντοῦσιν, ἀλλ᾽ αὐτοῦ χάριν τοῦ καλοῦ, ἵνα τῇ πατρίδι ἀμύνῃ» Π. Σ.

— Στ. 89-92. Παῦροι δὲ . . . δυνατοὶ] «ὀλίγοι δέ εἰσι δυνατοὶ νὰ βουλεύσωνται τῇ ψυχῇ, πῶς ἂν τρέψωσι τὸν παρόντα φόνον πρὸς τὰς στίχας τῶν πολεμίων, καὶ ταῖς χερσὶν ἐκτελέσωσιν, ὃ ἐβούλευσαν, οἷός ἐστιν ὁ Χρόμιος» (παράβαλ. πρὸς Νεμ. Α.′ 39. κ. ἑξῆς). — Παῦροι δὲ βουλεῦσαι δυνατοὶ] «ὀλίγοι δέ εἰσι δυνατοὶ σκεψάμενοι νὰ εὕρωσι τὸν τρόπον, ᾧ τρέψουσιν». — παρποδίου] ἴσον τῷ ἄλλοθι τὸ πὰρ ποδὸς (Πυθ. Γ.′ 108 Ι.′ 97). — νεφέλαν φόνου] ἐν τοιαύταις ποιητικαῖς ἐκφράσεσι παραβάλλεται ἡ πληθὺς τῶν βελῶν τῶν ῥιπτομένων καὶ ποιούντων τὸν φόνον πρὸς χάλαζαν ἢ βροχὴν τὴν ἐκ νεφέλης πίπτουσαν· οὕτω ὅστις ἐν ταύτᾳ νεφέλᾳ χάλαζαν αἵματος ἀμύνεται (Ἰσθμ. Ζ.′ 38)· τραχεῖα νιφὰς πολέμοιο (Ἰσθμ. Ε.′ 56) καὶ ἄλλοθι. — χερσὶ καὶ

ψυχᾷ] Ἀναπλήρου τὴν βραχυλογίαν «κατορθοῦντες χερσὶ καὶ ψυχᾷ»· ἣν ἄριστα ἑρμηνεύει ὁ Π. Σ. οὕτως «καὶ χερσὶ καὶ ψυχαῖς, καὶ ἐν τῷ δρᾶσαι καὶ φονεῦσαι τοὺς πολεμίους καὶ ἐν τῷ βουλεύσασθαι, πῶς δεῖ ἀνελεῖν αὐτούς· κατορθοῦται γὰρ ὁ πόλεμος γνώμῃ καὶ χειρί· χειρὶ τῇ ἀνδρείᾳ, ψυχῇ τῇ φρονήσει, ἵν' ἡ ῥώμη μετὰ φρονήσεως· ἀμφότερα δὲ ταῦτα ἔχει ὁ Χρόμιος· καὶ γὰρ οὗτος βουλῇ καὶ χειρὶ ἐγένετο ἀγαθὸς ἐν τῷ πολέμῳ τῷ πρὸς τοὺς Φοίνικας».

— Στ. 93-100. λέγεται μὰν Ἕκτορι . . . ἐν ἁλικίᾳ πρώτᾳ] «ὁ νοῦς· λέγεται μὲν καὶ ᾄδεται τῷ μὲν Ἕκτορι τὴν εὐδοξίαν ἀνθῆσαι παρὰ τῷ Σκαμάνδρῳ, ἐν δὲ ταῖς ἀκταῖς τοῦ Ἑλώρου ποταμοῦ, ἐφ' ᾧ δὴ καὶ ὁ Ἀρείας πόρος καλεῖται, δέδεικται τοῦτο τὸ φέγγος τῷ Χρομίῳ ἐν τῇ πρώτῃ καὶ νέᾳ ἡλικίᾳ» Π. Σ. — Ἕκτορι] «καὶ τῷ Ἕκτορί φησιν ἀνθῆσαι τὸ κλέος μαχομένῳ παρὰ τῷ Σκαμάνδρῳ· τοῦτο δὲ εἰς ἔπαινον παρείλκυσε τοῦ Χρομίου· ἀπεικάζει γὰρ αὐτὸν τῷ Ἕκτορι. Τὸν δὲ Ἕκτορα παρείληφε καὶ οὐκ Αἴαντα ἢ Ἀχιλλέα τῷ καὶ τὸν Ἕκτορα μεμαχῆσθαι ὑπὲρ τῆς πατρίδος, ὡς καὶ τὸν Χρόμιον» Π. Σ. — ἀμφ' ἀκταῖς Ἑλώρου] Οἱ μὲν τῶν Π. Σ. νομίζουσιν, ὅτι ἐνταῦθα ἐγένετο ἡ πρὸς τοὺς Καρχηδονίους μάχη, ἐν ᾗ ἤνθησε τὸ κλέος τοῦ Χρομίου· «ἐνίκησε γὰρ ἐνταῦθα Χρόμιος Καρχηδονίους συμμαχῶν Γέλωνι τῷ τυράννῳ τῷ Ἱπποκράτους διαδόχῳ» Π. Σ. Οἱ δὲ λοιποὶ τῶν Π. Σ. λέγουσι τάδε «Περὶ τοῦτον τὸν ποταμὸν συνέστη Ἱπποκράτει τῷ Γελώων τυράννῳ πρὸς Συρακουσίους πόλεμος· ὁ δὲ Γέλων, οὗ Χρόμιος ἦν ἑταῖρος, ἱππήρχει τότε Ἱπποκράτει· ἐν δὲ τούτῳ, φησί, τῷ πολέμῳ εἰκὸς τὸν Χρόμιον ἐπιδείξασθαι πολλὰ ἔργα κατὰ τὴν μάχην. Περὶ δὲ τούτου τοῦ πολέμου Τίμαιος ἐν τῇ δεκάτῃ δεδήλωκεν. Καθάπαξ γάρ, φησίν ὁ Δίδυμος, οὐδεμίαν ἄλλην μάχην ἔχομεν εὑρεῖν περὶ τὸν Ἕλωρον τῶν συνηχμακότων τῷ Χρομίῳ

φ᾽ ἀκταῖς Ἑλώρου,

Δ θ΄.

Ἔνθ᾽ Ἀρείας πόρον ἄνθρω-
ποι καλέοισι, δέδορκε
Παιδὶ τοῦτ᾽ Ἀγησιδάμου
Φέγγος ἐν ἁλικίᾳ
Πρώτᾳ· τὰ δ᾽ ἄλλαις ἁμέραις
Πολλὰ μὲν ἐν κονίᾳ
Χέρσῳ, τὰ δὲ γείτονι πόντῳ, φάσομαι.
Ἐκ πόνων δ᾽, οἳ σὺν νεότατι γένωνται

---

τυράννων, ὅτι μὴ τὴν σὺν Ἱπποκράτει τοῦ Γέλωνος πρὸς Συρακουσίους· ὅτι μὲν Γέλωνα ἱππαρχεῖν κατέστησεν Ἱπποκράτης, σαφὲς ὁ Τίμαιος ποιήσει γράφων οὕτως· Ἱπποκράτης δὲ μετὰ τὴν Κλεάνδρου τελευτὴν ἅμα μὲν τοῦ Γέλωνος ἐν τῇ τεταγμένῃ μεμενηκότος, ἅμα δὲ τοῖς Γελῴοις χαρίσασθαι βουλόμενος, μεταπεμψάμενος αὐτὸν καὶ παρακαλέσας πρὸς τὰς πράξεις, ἁπάντων τῶν ἱππέων τὴν ἐπιμέλειαν ἐκείνῳ παρέδωκεν. Ὡς δὲ καὶ ὁ Γέλων τῷ Χρομίῳ ἐχρῆτο ἑταίρῳ, δῆλον πάλιν, ἐξ ὧν φησι Τίμαιος ἐν τῇ δευτέρᾳ γράφων οὕτως· ἐπιτρόπους δὲ τοῦ παιδὸς μετ᾽ ἐκεῖνον κατέστησεν Ἀριστόνουν καὶ Χρόμιον τοὺς κηδεστάς· τούτοις γὰρ ὁ Γέλων δέδωκε τὰς ἀδελφάς» Π. Σ. — Ἀρείας πόρον] «Ἀρείας πόρος ἐλέγετο πᾶς ὁ περὶ τὸν πορθμὸν καὶ τὸ Ῥήγιον τόπος· καὶ καλεῖσθαι μέχρι τοῦ νῦν Ἀρείας πόρον» Π. Σ. — δέδορκε παιδὶ Ἀγησιδάμου τοῦτο φέγγος] «ἐν τῷ παιδὶ τοῦ Ἀγησιδάμου, τῷ Χρομίῳ αὕτη ἡ λάμψις λάμπει, τοῦτο τὸ κλέος ὁρᾶται». Περὶ τοῦ δέδορκε κλέος ὅρα Ὀλυμπ. Α.΄ 151. καὶ τὴν Σημ. — τοῦτο] ὅπερ ἤνθησε τῷ Ἕκτορι.

— Στ. 101-103. τὰ δ᾽ ἄλλαις ἁμέραις . . . φάσομαι] Ἡ ἐξήγησις τῶν Π. Σ., ἣν παρεδέξατο καὶ ὁ

ἡμέτερος Δούκας, ἐστὶν «ἐν ὑπερβατῷ φησιν· ἐν δὲ ἄλλαις ἡμέραις φήσω καὶ διελεύσομαι τὰ ἐν τῇ γῇ τῆς ἠπείρου καὶ τὰ ἐν τοῖς νήσοις αὐτῷ διηνυσμένα· ἢ οὕτως· ἐὰν κατορθώσῃ, πάλιν ἐρῶ ὕστερον τὰ ἐν τῇ γῇ τῆς ἠπείρου καὶ τὰ ἑξῆς» Π. Σ. Οἱ Π. Σ. ὑποτιθεῖσιν, ὅτι ὁ Χρόμιος ἔχει ἡλικίαν, καθ' ἣν μέχρι τοῦ χρόνου τῆς ἐν Σικυῶνι ἱερᾶς νίκης αὐτοῦ οὐδὲν ἕτερον πολεμικὸν ἔργον ἔπραξεν ἢ τὸ ἀνωτέρω μνημονευθὲν περὶ τὰς ἀκτὰς τοῦ Ἑλώρου· τὰ δὲ π ο λ λ ὰ μ ὲ ν ἐ ν κ ο ν ί ᾳ χ έ ρ σ ῳ, π ο λ λ ὰ δ ὲ ἐ ν γ ε ί τ ο ν ι π ό ν τ ῳ ὑπολαμβάνουσιν, ὅτι ὁ μὲν Χρόμιος μέλλει νὰ πράξῃ, ὁ δὲ ποιητὴς μαντεύεται, ὅτι θὰ πράξῃ· ὥστε τὰ ἐν τῷ χωρίῳ τούτῳ λεγόμενά εἰσι κατὰ τοὺς Π. Σ. μαντεία τοῦ ποιητοῦ. Εἰ τῷ ὄντι ἦσαν ταῦτα μαντεία τοῦ ποιητοῦ, καλῶς ἂν εἶχεν· ὁ τρόπος ὅμως τῆς ἐκφράσεως τοῦ ποιητοῦ οὐ δηλοῖ μαντείαν, ἀλλὰ διήγησιν ἔργων ἤδη πεπραγμένων. Ἐὰν δὲ πάλιν ὑποθῶμεν τὸ ἕτερον, ὧν ὑποτιθεῖσιν οἱ Π. Σ. ὅτι δηλαδὴ ἐν ἄλλῳ χρόνῳ θὰ διηγήσηται ταῦτα ὁ ποιητής, οὐδεὶς λόγος ὑπάρχει, δι' ὃν ὁ ποιητὴς οὐ νῦν διηγεῖται, ἀλλὰ ἀναβάλλει εἰς ἄλλον χρόνον. Τούτων οὖν ἕνεκα παραδεκτέα ἡ ἑρμηνεία τοῦ Heynii, καθ' ἣν οὐδὲν ὑπερβατὸν ὑπάρχει, ἀλλὰ τὸ ἄ λ λ α ι ς ἀ μ έ ρ α ι ς κεῖται ἐν τῇ αὐτοῦ θέσει· ἡ δὲ ἑρμηνεία ἔχει οὕτω πως «τὰ δὲ πεπραγμένα τῷ Χρομίῳ ἐν ἄλλαις ἡμέραις (τὰ δὲ ἕτερα πλὴν τῶν περὶ τὸν Ἕλωρον), ἃ πολλὰ μὲν κατωρθώθησαν ἐν ξηρᾷ (ἢ ἐν Σικελίᾳ ἢ ἐν Ἰταλίᾳ), πολλὰ δὲ ἐν τῷ πέριξ τῶν χωρῶν τούτων πόντῳ, ταῦτα πάντα ὡς γνωστὰ τοῖς πολίταις, παρ' οἷς τελεῖται ἡ παροῦσα πομπή, ἐγὼ ἐπιβεβαιῶ καὶ ὁμολογῶ τὴν ἀλήθειαν αὐτῶν». — φάσομαι] ἴσον τῷ «οὐ διηγήσομαι, ἀλλὰ συνομολογήσω τοῖς μαρτυροῦσιν αὐτά»· ἤ, ὡς παρατηρεῖ ὁ Dissenius, ἴσον τῷ (Ὀλυμ. ΣΤ.' 35.) σ α φ έ ω ς ο ἱ μ α ρ τ υ ρ ή σ ω.

— Στ. 104-106. ἐκ πόνων δ' . . . ἁμέρα] «ἐκ

Σύν τε δίκᾳ, τελέθει
Πρὸς γῆρας αἰὼν ἁμέρα.
Ἴστω λαχὼν πρὸς δαιμόνων
Θαυμαστὸν ὄλβον.

Δ. ι.

Εἰ γὰρ ἅμα κτεάνοις πολ-
λοῖς ἐπίδοξον ἄρηται
Κῦδος, οὐκέτ᾽ ἐστι πόρσω

---

δὲ τῶν πόνων, οἳ ἐν τῇ νεότητι τοῦ ἀνθρώπου ὑπὲρ τοῦ δικαίου ἐπετελέσθησαν, ὁ αἰὼν ἐν τῷ γήρᾳ ἐστὶν λαμπρὸς καὶ εὐφρόσυνος». — σὺν νεότατι σύν τε δίκᾳ γένωνται] ὅτι ἡ πρόθεσις σὺν σημαίνει καὶ ἐνταῦθα τὸ ὁμοῦ κατανοεῖ τις, ἐὰν τρέψῃ τὴν πρότασιν εἰς τὴν ἰσοδύναμον ταύτην «οἳ ἄνευ τῆς νεότητος τῆς τε δίκης οὐκ ἂν γένωνται». — σὺν δίκᾳ] μετὰ τοῦ δικαίου, ὅπερ ἐστὶ τὸ βοηθεῖν τοῖς ἀδικουμένοις καὶ μάχεσθαι ὑπὲρ πατρίδος. — αἰὼν ἁμέρα τελέθει] «Τινὲς θηλυκῶς φασιν ἐξενηνέχθαι τὴν ἡμέραν ἀντὶ τοῦ ἥμερος, καὶ τὸν αἰῶνα θηλυκῶς εἰρῆσθαι· ἡ αἰών ἐστιν αὐτοῖς ἡμέρα, ἀντὶ τοῦ ἥμερος καὶ πρᾷός ἐστιν αὐτοῖς ὁ βίος πρὸς γῆρας, ὅταν ὦσιν ἐν νεότητι πεπονηκότες δικαίως· τὰ δὲ προσηνῆ κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τῆς ἡμέρας σημαίνεται, ὥσπερ τὰ χαλεπὰ ἀπὸ τῆς νυκτός· ἢ οὕτως, ὁ δὲ αἰὼν πρὸς τὸ γῆρας τούτοις τοῖς πόνοις, οἳ ἂν γένωνται ἐν νεότητι καὶ δίκῃ, ἀεὶ φῶς τελέθει· ἔστι δὲ ἐκ τοῦ ἐναντίου πρὸς τὸ τοῦ Ὁμήρου (Ὀδυσσ. Τ.′ 360)

Αἶψα γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ καταγηράσκουσιν» Π. Σ.

τὴν δευτέραν ἐξήγησιν τῶν Π. Σ. ὁ ἡμέτερος Δούκας ἐκφράζει οὕτως «ὑπάρχει βίος φωτεινὸς, ὅλως ἡμέρα, εὐδαίμων μηδενὸς κακοῦ ἐκ νυκτὸς καὶ σκότους μεσολαβοῦντος». Παράβαλλε δὲ καὶ πρὸς τὸ ὁ νικῶν

δὲ, λοιπὸν ἀμφὶ βίοτον ἔχει μελιτόεσσαν εὐδίαν (Ὀλυμ. Α.' 157-158).

— Στ. 107-108. Ἴστω . . . ὄλβον] Ἐπαινέσας μέχρι τοῦδε τὰς ἐν πολέμῳ ἀρετὰς τοῦ Χρομίου· ἤδη προοιμιάζεται νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὰς ἐν εἰρήνῃ, ἤτοι νὰ ὑμνήσῃ αὐτὸν ἐπὶ τῇ ἀναλώσει τοῦ πλούτου εἰς ἱπποτροφίας, εἰς τὸ νικᾶν ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀγῶσιν, εἰς τὸ παρέχειν δεῖπνα τῷ λαῷ καὶ κώμους καὶ ἄλλας τοιαύτας ἀγλαΐας καὶ εἰς τὸ ὑμνεῖσθαι ὑπὸ τῶν ποιητῶν τὰς αὐτοῦ ἀρετάς. Ἔχε ἐν τῇ μνήμῃ, ὅτι ἡ πρόθεσις τοῦ ποιητοῦ ἀπὸ στ. 66. ἦν νὰ ἀποδείξῃ, ὅτι ἐὰν μὲν ᾖ πόλεμος, εἰσιν ἐν Αἴτνῃ καὶ ἁπάσῃ τῇ Σικελίᾳ ἄνδρες, οἵτινες ὑπὸ τῆς θεᾶς Αἰδοῦς ὀτρυνόμενοι οὐ φιλοψυχοῦσιν, ἀλλὰ ὑφίστανται τὸν περὶ ζωῆς καὶ θανάτου κίνδυνον· καὶ ὡς δεῖγμα ἐνεκωμίασε τὰς ἐν πολέμῳ ἀρετὰς τοῦ Χρομίου· ἐὰν δὲ ὁ Ζεὺς δῷ εἰρήνην τῇ Σικελίᾳ, ἡ πρόθεσις τοῦ ποιητοῦ ἦν νὰ ἀποδείξῃ, ὅτι ὑπάρχουσιν ἄνδρες ἐν Αἴτνῃ, οἵτινες οὐ φείδονται τοῦ αὐτῶν πλούτου, ἀλλὰ καταναλίσκουσιν αὐτὸν γενναίως εἰς τὸ παρέχειν ἀγλαΐας καὶ τέρψεις τῷ λαῷ· τούτων λοιπὸν τῶν ἀνδρῶν δεῖγμα φέρει ἐν τοῖς ἑπομένοις πάλιν τὸν Χρόμιον. — ἴστω λαχὼν] «ἂς γινώσκῃ ὁ Χρόμιος, ὅτι ἔλαχεν». — ὄλβον] ἐννοεῖ τὴν κτῆσιν τοῦ πλούτου καὶ τὴν εἰς φιλοτιμίας χρῆσιν αὐτοῦ καὶ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἐν Σικυῶνι νίκης καὶ τὴν ἐν πολέμοις ἀνδρείαν καὶ τὴν ἐκ τούτων ἁπάντων εὐδαιμονίαν.

— Στ. 109-113. εἰ γὰρ ἅμα . . . ποδοῖν] «διότι ἐὰν μετὰ τῆς ἐκ κτημάτων πολλῶν δόξης τύχῃ τις καὶ δόξης εὐκλεοῦς ἐκ τῆς ἀνδρείας, θνητὸς ὢν ἀνέβη εἰς τὸ ἀνώτατον σημεῖον τοῦ ὕψους τῆς εὐδαιμονίας». Τὴν τοιαύτην ἔννοιαν ἐξήνεγκε πολλάκις κατὰ ποικίλους τρόπους. Παράβ. Ὀλυμπ. Γ'. 77 μέχρι τέλους. Νεμ. Γ'. 35. κ. ἑξῆς. — ἐπίδοξον κῦδος] τὸ κῦδος τὸ ἐκ τῶν ἀνδραγαθιῶν μόνον δηλοῖ· διότι τὸ ἐκ τῆς ἱερᾶς νίκης

Θνατὸν ἔτι σκοπιᾶς
Ἄλλας ἐφάψασθαι ποδοῖν.
Ἁσυχίαν δὲ φιλεῖ
Μὲν συμπόσιον· νεοθαλὴς δ᾿ αὔξεται
Μαλθακᾷ νικαφορία σὺν ἀοιδᾷ.
Θαρσαλέα δὲ παρὰ
Κρητῆρα φωνὰ γίνεται.

---

καὶ τῶν γενναιοδωριῶν εἰς τὰς τέρψεις τοῦ λαοῦ σημαίνεται διὰ τῶν λέξεων ἅμα κτεάνοις πολλοῖς. — ἄρηται] ὁ Χρόμιος, ἤ, τίς. — πόρσω ἄλλας σκοπιᾶς] ἄλλης σκοπιᾶς ὑψηλοτέρας. Σκοπιὰ δὲ ἄκρον ὄρους, ἀφ᾿ οὗ περισκοποῦσι τὰ κύκλω πάντα. Ἐνταῦθα δὲ παραβάλλεται τοῦ τοιούτου ὄρους τὸ ὕψος πρὸς τὸ ὕψος τῆς εὐδαιμονίας. — ἐφάψασθαι ποδοῖν] νὰ ἐγγίσῃ διὰ τῶν ποδῶν, νὰ ἀναβῇ· «ὁ δὲ νοῦς· ὁ γὰρ ἅμα πλήθει περιουσίας καὶ δόξαν εὐκλεῆ καρπωσάμενος οὐκέτι περαιτέρω θνητὸς ὢν ὀφείλει περισκοπεῖν, οὐδὲ ἄλλης εὐτυχίας ὁδοὺς ἐπιζητεῖν τοῖς αὐτοῦ ποσίν· ἀνυπέρβλητος γάρ, φησίν, αὕτη ἡ ἀρετὴ (ἀντί, εὐτυχία)» Π. Σ.

— Στ. 114-123. Ἁσυχίαν δὲ . . . ἀμπέλου παῖδ᾿] ἐν τούτοις κατασκευάζει τὸ ἐν ὑποθέσει ἀνωτέρω ἐξενεχθὲν εἰ ἅμα κτεάνοις πολλοῖς ἐπίδοξον ἄρηται κῦδος· διότι τὸ ἐπίδοξον κλέος, ὡς εἴπομεν ἀνωτέρω, περιλαμβάνει τὴν ἐκ τῶν ἐν ταῖς μάχαις ἀδραγαθιῶν δόξαν, τὴν δὲ ἐκ τῶν γενναιοδωριῶν εἰς τὰς τέρψεις τοῦ λαοῦ σημαίνει διὰ τῶν λέξεων ἅμα κτεάνοις πολλοῖς. Καὶ περὶ μὲν τῶν ἐν ταῖς μάχαις ἀνδραγαθιῶν εἶπε πολλὰ ἀνωτέρω· λείπεται ἄρα ἔτι νὰ εἴπῃ πρὸς τελείαν κατασκευὴν τοῦ ἐν ὑποθέσει ἐξενεχθέντος λόγου περὶ τῆς νικηφορίας καὶ περὶ τῶν λοιπῶν ἐν εἰρήνῃ γενναιοδωριῶν τοῦ Χρομίου. Καὶ περὶ μὲν τῆς νικηφορίας ποιεῖ ἴδιον κεφάλαιον ἀπὸ

τῆς (ἐν στ. 115) λέξεως νεοθαλής μέχρι τῆς (ἐν στ. 127) Σικυῶνος. Περὶ δὲ τῶν λοιπῶν ἐν εἰρήνῃ γενναιοδωριῶν αὐτοῦ λέγει βραχυλογώτατα μέν, περιεκτικώτατα δὲ ἐν μόνῃ τῇ μικρᾷ προτάσει Ἀσυχίαν . . . συμπόσιον. Καθίσταται δὲ ἡ συνέχεια τοῦ λόγου φανερά, ἐὰν ἑρμηνεύσῃ τις οὕτω πως. «Ἐκτήσατο δὲ τὸ ἐκ τῶν κτεάνων κῦδος· διότι ὁ λαὸς ἐν εἰρήνῃ τιμᾷ καὶ δοξάζει τὸν παρέχοντα αὐτῷ δεῖπνα καὶ θεάματα μετὰ πομπῶν καὶ μουσικῶν ᾀσμάτων· τὰ δὲ ᾄσματα ᾄδονται μετὰ φωνῆς εὐσθενοῦς καὶ θαρσαλέας ἐν κώμοις, ὅπου ἵσταται ὁ κρατὴρ οἴνου μεστός. Ἐγκιρνάτω λοιπόν τις αὐτὸν τὸν γλυκὺν προφήτην καὶ ἄγγελον τοῦ κώμου· διανεμέτω τις ἐξ αὐτοῦ τὸν παῖδα τῆς ἀμπέλου ταῖς φιάλαις, ἅς ποθ' ἵπποι κ. τ. λ». Ἤδη ἐξετάσωμεν ἕκαστον χωρίς. — Ἀσυχίαν δὲ . . . συμπόσιον] Ὁ δέ ἐστιν ἀντὶ τοῦ γάρ πρὸς αἰτιολογίαν προτάσεως παραλειπομένης τοιαύτης τινός «Ἐκτήσατο δόξαν ἐκ τῶν κτεάνων, ἐπειδὴ ἐν εἰρήνῃ παρέχει δεῖπνα τῷ λαῷ». Ἡ αἰτιατικὴ Ἀσυχίαν καὶ ἡ ὀνομαστικὴ συμπόσιον ἐτέθησαν καθ' ὑπαλλαγὴν πτώσεων, καὶ ὁ ἑνικὸς ἀριθμὸς «συμπόσιον» κεῖται ἀντὶ πληθυντικοῦ «συμπόσια». Ὅθεν ἡ πρότασις γίνεται «Ἀσυχία γὰρ φιλεῖ μὲν συμπόσια». Τὸ δὲ πάλιν Ἀσυχία, ὅπερ σημαίνει εἰρήνη, ἐστὶν ἴσον τῷ «ὁ λαὸς ἐν εἰρήνῃ». Μετὰ δὲ τὴν λέξιν συμπόσιον προσυπακουστέαι ἐκ τῶν ἑπομένων καὶ αἱ λέξεις νικαφορίαι καὶ ἀοιδαί. Τὸ ὅλον λοιπὸν οὕτω πως μεταβλητέον καὶ ἀναπληρωτέον. «Ἐκτήσατο δὲ δόξαν ὁ Χρόμιος ἐκ τῶν πολλῶν κτεάνων, ἐπειδὴ κατανήλισκεν ἐξ αὐτῶν παρέχων δεῖπνα τῷ λαῷ καὶ τρέφων ἵππους διὰ ἱεροὺς ἀγῶνας· ὁ μὲν γὰρ λαὸς ἐν εἰρήνῃ φιλεῖ συμπόσια καὶ ᾠδὰς καὶ νικηφορίας». Ἡ ἀναπλήρωσις αὕτη ἐγένετο ἐκ τῶν στ. 73. κ. ἑξῆς· ἀγλαΐαισιν ἀστυνόμοις κ. τ. λ. Ὅτι δὲ ὁ Χρόμιος παρεῖχε πυκνὰ συμπόσια, δῆλον ἐκ τῶν στ. 4-5

Ἐγκιρνάτω τίς μιν, γλυκὺν
Κώμου προφάταν·

Δ. ιά.

Ἀργυρέαισι δὲ νωμά-
τω φιάλαισι βιατὰν
Ἀμπέλου παῖδ', ἅς ποθ' ἵπποι
Κτησάμεναι Χρομίῳ

---

καὶ μάλιστα ἐκ τῶν Νεμ. Α.′ 31-33. Κάκιστα οἱ ἑρμηνευταὶ νομίζουσιν, ὅτι ὁ ποιητὴς ἐξήνεγκε τὴν πρότασιν ταύτην, ἵνα ποιήσῃ ταύτην τὴν παρομοίωσιν «ὥσπερ τὸ συμπόσιον φιλεῖ ἡσυχίαν, οὕτω καὶ ἡ νεοθαλὴς νικηφορία αὔξεται σὺν ἀοιδῇ»· διότι οἱ ἔπαινοι τῶν αἰτίων, ἐξ ὧν προῆλθε τῷ Χρομίῳ ἥ τε ἐν πολέμῳ καὶ ἡ ἐν εἰρήνῃ δόξα, τελευτῶσιν ἐν τῇ λέξει «συμπόσιον»· ἐν δὲ τοῖς ἑπομένοις μέχρι στ. 127. ἐξυμνεῖ μὲν τὸν Χρόμιον, διότι ἑορτάζει τὴν νέαν ταύτην νικηφορίαν διὰ πομπῆς καὶ ᾠδῆς καὶ κώμου, ὅστις παρεσκευασμένος ἤδη ὢν ἄρξεται εὐθὺς μετὰ τὸ τέλος τῆς πομπῆς· τὰ λεγόμενα ὅμως οὐδεμίαν ἄλλην συντακτικὴν σχέσιν ἔχουσι πρὸς τὰ ἀμέσως ἡγούμενα, ἢ ὅτι ἐκ τῆς προτάσεως *νεοθαλὴς . . . σὺν ἀοιδᾷ* προσυπακουστέαι αἱ λέξεις *νικαφορίαι καὶ ἀοιδαὶ* καὶ ἐν τῇ ἡγουμένῃ *Ἁσυχίαν . . . συμπόσιον*, ὡς ἤδη εἴπομεν. — νεοθαλὴς . . . σὺν ἀοιδᾷ] «ἡ δὲ νέα νικηφορία τοῦ Χρομίου τιμᾶται μετὰ πομπῆς καὶ ᾠδῆς». — μαλθακᾷ] ἐπειδὴ τὴν νικηφορίαν ὡς νεωστὶ γενομένην ἐκάλεσε νεοθαλῆ κατὰ παραβολὴν πρὸς τὸ νέον φυτόν, διὰ τοῦτο εἶπεν, ὅτι αὔξεται ἀντὶ τοῦ τιμᾶται· διὰ τοῦτο καὶ τὴν ᾠδήν, δι' ἧς αὔξεται, ὠνόμασε μαλθακὴν κατὰ παραβολὴν πρὸς τὸ ὕδωρ, δι' οὗ αὔξονται τὰ νέα φυτά. — σὺν ἀοιδᾷ] οὐ μόνον σὺν ἀοιδᾷ, ἀλλὰ καὶ σὺν πομπῇ· ἀλλὰ τὸ σὺν πομπῇ παρέλιπεν, ἵνα δῷ, ἣν ἐβούλετο,

ἔμφασιν τῇ ᾠδῇ. — θαρσαλέα δὲ . . . γίνεται] Ἡ πομπὴ ἀρξαμένη τῆς πορείας ἢ ἀπὸ τῆς οἰκίας τοῦ Χρομίου ἢ ἀπό τινος τῶν πυλῶν τῆς πόλεως ἐγγὺς ἤδη ἐστὶ τοῦ ναοῦ τοῦ Αἰτναίου Διός, πρὸς ὃν ἀπ' ἀρχῆς διευθύνετο· περὶ τὸν ναὸν τοῦτον, ὅπου ἔμελλε νὰ τελειώσῃ ἡ πομπή, ἦσαν παρεσκευασμέναι τράπεζαι καὶ κρατῆρες ἐπὶ τριπόδων πρὸς κῶμον καὶ εὐωχίαν τοῦ λαοῦ. Ταύτης λοιπὸν τῆς παρασκευῆς φανείσης ᾄδει ὁ χορὸς θ α ρ σ α λ έ α δ ὲ φ ω ν ὰ . . . (μέχρι τῆς λέξεως) Σ ι κ υ ῶ ν ο ς. — παρὰ κρατῆρα] «ὅτε γίνεται ὁ κῶμος καὶ ἡ εὐωχία, καὶ ὁ χορὸς ᾄδει πίνων». Δῆλον δὲ ἐκ τούτων, ὅτι ἡ ᾠδὴ αὕτη ἔμελλε νὰ ᾀσθῇ καὶ δευτέραν φορὰν ἐν τῇ εὐωχίᾳ. — ἐγκιρνάτω τίς μιν] «ἐγκεραννύτω τις τὸν ἐν αὐτῷ οἶνον ὕδατι»· τό μ ι ν αὐτὸν τὸν κρατῆρα συνεκδοχικῶς ἀντὶ «τοῦ ἐν αὐτῷ οἴνου». — κώμου προφάταν] «ὅστις ἐστὶ προοίμιον καὶ προφήτης τοῦ κώμου» Π. Σ. Ὅτε ἐν τῷ κώμῳ ἤρχετο ὁ χορὸς τοῦ ᾄδειν, ἐποίει πρῶτον σπονδὰς πίνων· διὸ καλεῖ τὸν οἶνον, προφήτην (προσημαίνοντα τὸν κῶμον) κώμου. — ἀργυρέαισι . . . παῖδα] «τὸν ἐν τῷ κρατῆρι κεκερασμένον ἤδη οἶνον διανεμέτω τις τοῖς χορευταῖς, ἵνα ἄρξωνται τοῦ κώμου, τοῦ ἐν τῷ κώμῳ ὕμνου». — βιατὰν] «βιατὰν ἀμπέλου παῖδα τὸν οἶνόν φησιν, ἤτοι τὸν βίᾳ θλιβόμενον, ἢ τὸν βιάζεσθαι εἰδότα καὶ εἰς μέθην ἄγειν» Π. Σ.

— Στ. 123-127. ἅς ποθ' ἵπποι . . . Σικυῶνος] «ἅστινας φιάλας αἱ τοῦ Χρομίου ἵπποι προσεκόμισαν διὰ τῆς νίκης τῷ δεσπότῃ ἅμα τοῖς μετὰ δικαιοσύνης ὑπάρξασιν αὐτῷ παρὰ τοῦ Ἀπόλλωνος στεφάνοις ἐκ τῆς ἱερᾶς Σικυῶνος· οὐ παρῆν δὲ ὑπὸ τὴν νίκην, ἀλλ' ἐπεπόμφει τὸ ἅρμα» Π. Σ. Ὅτι ἐν Σικυῶνι τὸ βραβεῖον ἦν ἀργυραῖ φιάλαι, γινώσκομεν καὶ ἐκ τοῦ Νεμ. Ι.ʹ 80-81. Ὅτι δὲ πρὸς ταῖς φιάλαις ἐδίδοτο καὶ στέφανος, ἐνταῦθα μόνον μανθάνομεν. — θεμιπλέκτοις] «ἤτοι νομίμως καὶ καθηκόντως πεπλεγμένοις, ἢ καθὸ

Πέμψαν θεμιπλέκτοις ἅμα
Λατοΐδα στεφάνοις
Ἐκ τὰς ἱερᾶς Σικυῶνος· Ζεῦ πάτερ,
Εὔχομαι ταύταν ἀρετὰν κελαδῆσαι
Σὺν Χαρίτεσσιν, ὑπὲρ
Πολλῶν τε τιμαλφεῖν λόγοις
Νίκαν, ἀκοντίζων σκοποῦ
Ἄγχιστα Μοισᾶν.

---

πάρεδρός ἐστι τοῦ Ἀπόλλωνος ἡ Θέμις χάριν τοῦ χρηστηρίου· καὶ γὰρ ἦν προφήτης· ἢ ὅτι δικαίως καὶ ἄνευ δωροδοκίας ἐστέφθη». — ἱερᾶς Σικυῶνος] «οἰκείως ἱερὰν τὴν Σικυῶνα προσηγόρευσεν· ἡ γὰρ Μηκώνη ἐπ᾽ αὐτῆς ἐστιν, ἐφ᾽ ἧς οἱ θεοὶ διεδάσαντο τὰς τιμάς. Ἡσίοδος (Θεογον. 535)

Καὶ γὰρ ὅτ᾽ ἐκρίνοντο θεοὶ θνητοί τ᾽ ἄνθρωποι
Μηκώνῃ·

καὶ Καλλίμαχος·

Μηκώνην μακάρων ἕδρανον αὖτις ἰδεῖν» Π. Σ.

«Τὴν δὲ Σικυῶνα πρότερον Μηκώνην ἐκάλουν». Στραβ. Η.′ κεφ. ΣΤ.′ 25.

— Στ. 127-132. Ζεῦ πάτερ . . . Μοισᾶν] Ἀφικομένης ἤδη τῆς πομπῆς εἰς τὸν ναὸν τοῦ Αἰτναίου Διὸς καὶ τοῦ Χρομίου ἀνατιθέντος τοὺς στεφάνους τῷ Διῒ ἀποτείνει ὁ ποιητὴς διὰ τοῦ χοροῦ τὴν εὐχὴν ταύτην «Εὔχομαι, ὦ Ζεῦ, νὰ ἔχω κεκελαδημένην τὴν ἀρετὴν ταύτην τοῦ Χρομίου σὺν τῇ ἀρωγῇ τῶν Χαρίτων, καὶ τιμήσας τοῖς λόγοις τὴν νίκην νὰ φανῶ, ὅτι πολλοὺς ὑπερέβαλον εὐστοχώτατα ἐπαινῶν». — ταύταν] ταύτην τὴν περὶ τὰς ἐλευθεριότητας τοῦ Χρομίου εἰς τὸ ἐπιμιγνύναι τὸν λαὸν ἀγλαΐαισι καὶ τὴν περὶ τὰς μάχας. — εὔχομαι κελαδῆσαι] τὸ τῆς καθομιλουμένης

«εὔχομαι νὰ ἐκελάδησα», ἤ, εἰ βούλει, «καυχῶμαι, ὅτι ἐκελάδησα». — σὺν Χαρίτεσσιν] «τερπνῶς καὶ ἐπιχαριέντως»· διότι ἅπαντα τὰ τερπνὰ καὶ ἡδέα παρέχουσιν, ὡς πολλάκις ἐλέχθη, αἱ Χάριτες. — ὑπὲρ πολλῶν] «ὑπὲρ πολλούς, ὑπερβαλὼν πολλούς, οἳ ἂν ἐπαινῶσι τὴν νίκην τοῦ Χρομίου». Καὶ παρ' Ὁμήρῳ καὶ παρὰ Πινδάρῳ πολλάκις ἡ ὑπὲρ μετὰ γενικῆς τίθεται ἀντὶ τῆς ὑπὲρ μετὰ αἰτιατικῆς. — λόγοις] οἷς εἶπον, ἤτοι τούτῳ τῷ ὕμνῳ. — ἀκοντίζων . . . Μοισᾶν] «ἀκοντίζων τὴν νίκην κατ' ἐκεῖνο τὸ μέρος αὐτῆς, ὅπου αἱ Μοῦσαι ἔθεντο τὸν σκοπόν»· ὅπερ ἐστὶ «ἐπαινῶν καὶ ᾄδων τὴν νίκην οὕτως, ὡς αἱ Μοῦσαί μοι ἐνέπνευσαν». Ἐνθυμηθήτω ὁ ἀναγνώστης, ὅτι ἐν ἀρχῇ ἀπὸ στ. 13-24. αἱ Μοῦσαι ἐπροοιμιάσαντο αὐταὶ διὰ τοῦ χοροῦ νὰ ὑμνήσωσιν· καὶ ὅτι ἀπὸ στ. 25 ἄρχεται αὐτὸς ὁ ποιητὴς τοῦ ὕμνου ὡς ὑπὸ τῶν Μουσῶν ἐμπνεόμενος. Ταύτην λοιπὸν τὴν τῶν Μουσῶν ἔμπνευσιν καλεῖ σκοπὸν Μοισᾶν.

---

## ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ.

Παρ' Ἀπόλλωνος ἐκ Σικυῶνος ἐλθόντες, ὦ Μοῦσαι, εἰς τὴν νεόκτιστον πόλιν Αἴτνην εἰς τὸν ὄλβιον οἶκον τοῦ Χρομίου θὰ κωμάσωμεν, οὗ αἱ θύραι ἡττημέναι ὑπὸ φιλοξενίας εἰσὶν ἀνεῳγμέναι τοῖς ξένοις. Τελεῖτε λοιπόν, ὦ Μοῦσαι, γλυκὺν ὕμνον λόγων· διότι ἀναβαίνων εἰς τὸ νικηφόρον ἅρμα (ὁ Χρόμιος) σημαίνει νὰ ᾄδωμεν τὴν μητέρα καὶ τοὺς διδύμους αὐτῆς παῖδας τοὺς ὁμοψήφους τῆς Πυθῶνος ἐπιστάτας. Ἔστι δέ τις παρ' ἀνθρώποις λόγος παραινῶν τὸ τετελεσμένον ἀγα-

θὸν νὰ μὴ καλύπτηται διὰ τῆς σιωπῆς ὑπὸ τὴν γῆν· ἐπιτηδεία δὲ εἰς τοῦτό ἐστιν ἡ θεία τῶν ἐπαινετικῶν λόγων ᾠδή· ἀλλ' ἃς διεγείρωμεν βρέμουσαν φόρμιγγα, ἃς διεγείρωμεν αὐλὸν ἐπ' αὐτὸ τὸ ἄνθος τῶν ἱππικῶν ἄθλων, οὓς ἀφιέρωσεν ὁ Ἄδραστος τῷ Φοίβῳ παρὰ τὰ ῥεῖθρα τοῦ Ἀσωποῦ· ὧν ἐγὼ μνησθεὶς κλυταῖς τιμαῖς θὰ δοξάσω τὸν ἥρωα. Οὗτος τότε μὲν βασιλεύων ἐκεῖ, εὐκλεΐζων τὴν πόλιν, καὶ νέαις ἑορταῖς καὶ ἁμίλλαις ἰσχύος ἀνδρῶν τε καὶ γλαφυρῶν ἁρμάτων ἐλάμπρυνεν αὐτήν· διότι ἔφευγε τὸν θρασυμήδη Ἀμφιάραον καὶ τὴν δεινὴν στάσιν ἐκπεσὼν τῶν πατρῴων οἴκων καὶ τοῦ Ἄργους· ἡγεμόνες δὲ τοῦ Ἄργους οὐκέτι ἦσαν οἱ Ταλαοῦ παῖδες βιασθέντες ὑπὸ τῆς στάσεως. Ἀλλ' ἀνὴρ φρόνιμος καταπαύει τὴν προτέραν ἔχθραν· οὕτω καὶ οἱ παῖδες τοῦ Ταλαοῦ δόντες τῷ υἱῷ τοῦ Οἰκλέους γυναῖκα ὡς ἐνέχυρον πίστεως τὴν ἀνδροδάμην Ἐριφύλην ἐγένοντο οἱ μέγιστοι τῶν ξανθοκομώντων Δαναῶν· καί ποτε εἰς ἑπταπύλους Θήβας ἐστράτευσαν· ἀλλ' ἡ στρατεία αὕτη οὐκ ἦν αἰσίων οἰωνῶν· οὐδὲ ὁ Ζεύς, ὅτε ἐμαίνοντο νὰ ἀναχωρήσωσιν ἐκ τῆς πατρίδος, ἀστράψας ἐπιδέξια παρώτρυνεν, ἀλλ' ἐκέλευε νὰ ἀπόσχωνται τῆς στρατείας ταύτης. Εἰς φανερὰν ἄρα βλάβην ἔσπευδεν ὁ στρατὸς νὰ ἔλθῃ σὺν χαλκοῖς ὅπλοις καὶ ἱππείοις ἅρμασιν· ἐπὶ δὲ τῶν ὀχθῶν τοῦ Ἰσμηνοῦ μαχεσάμενοι ὑπὲρ τοῦ γλυκέος νόστου ἐπάχυναν τοῖς λευκοῖς σώμασι καπνόν· διότι ἑπτὰ πυραὶ εὐωχήσαντο τὰ νεκρὰ μέλη τῶν

ἀνδρῶν· ὁ δὲ Ζεὺς τῷ πανισχύρῳ κεραυνῷ ἔσχισε τῷ Ἀμφιαράῳ τὴν βαθύστερνον γῆν καὶ ἔκρυψεν αὐτὸν ἐνταῦθα μετὰ τῶν ἵππων πρὶν τυπεὶς κατὰ τὰ νῶτα τῷ δόρατι τοῦ Περικλυμένου καταισχυνθῇ τὴν ἀνδρείαν αὐτοῦ ψυχήν· διότι ἐν τοῖς ἐκ δαιμόνων φόβοις φεύγουσι καὶ θεῶν παῖδες. Εἰ ἔστι δυνατὸν (ἐκ τῶν Μοιρῶν), ὦ Ζεῦ, τὴν θαυμαστὴν μὲν κατὰ τῶν ἐκ Καρχηδόνος πεμπομένων δοράτων ἀνδρείαν, ταύτην τὴν περὶ θανάτου (ἐντίμου) ἢ ζωῆς (ἐλευθέρας), δέομαι νὰ ἀναβάλῃς ὡς μακρότατα· εὐνομίαν δὲ παρακαλῶ σε νὰ παρέχῃς καὶ εἰρήνην ἐπὶ πολὺν χρόνον τοῖς παισὶ τῶν Αἰτναίων, Ζεῦ πάτερ· νὰ ποιήσῃς δὲ τὸν λαὸν κοινωνὸν εὐφροσυνῶν καθ' ἅπαν τὸ ἄστυ· διότι (ἐὰν παρέχῃς εὐνομίαν καὶ εἰρήνην), ὑπάρχουσι βέβαια αὐτόθι ἄνδρες ἱπποτροφοῦντες καὶ ἔχοντες ψυχὰς κρείττονας χρημάτων· ἀλλὰ τοῦτο οὐκ ἔστι πιστευτὸν (τοῖς πᾶσιν)· διότι (λέγουσιν, ὅτι) ἡ αἰδώς, ἥτις φέρει δόξαν, ὑφαιρεῖται ὑπὸ τοῦ κέρδους ἀφανῶς· (ἀλλὰ τοῦτο οὐκ ἔστιν ἀληθὲς ἐν τοῖς πολίταις τῆς Αἴτνης· διότι) εἰ ἦς ὑπασπιστὴς τῷ Χρομίῳ καὶ ἐν πεζομαχίαις καὶ ἐν ἱππομαχίαις καὶ ἐν ναυμαχίαις, ἤθελες γνωρίσῃ, οἷον κίνδυνον ὀξείας μάχης ὑφίστατο· διότι ἐν πολέμῳ ἐκείνη ἡ θεὸς παρασκευάζει τὴν ἀνδρείαν αὐτοῦ ψυχήν, ὥστε νὰ βοηθῇ τῇ πατρίδι κατὰ τοῦ ὀλέθρου τοῦ Ἄρεως. Ὀλίγοι δέ εἰσι δυνατοὶ νὰ εὕρωσι τὸν τρόπον, πῶς νὰ τρέψωσι τὴν νεφέλην τοῦ παρόντος φόνου εἰς τὰς τάξεις τῶν πολεμίων, κατορθοῦντες χερσὶ καὶ νῷ. Λέγεται

δὲ, ὅτι τὸ μὲν κλέος τοῦ Ἕκτορος ἤνθησε παρὰ τὸ ῥεῦμα τοῦ Σκαμάνδρου· ἐν δὲ ταῖς βαθυκρήμνοις ἀκταῖς τοῦ Ἑλώρου, ἔνθα καλοῦσιν οἱ ἄνθρωποι Ἀρείας πόρον, ἐκ τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀγησιδάμου ἐν τῇ πρώτῃ ἡλικίᾳ λάμπει τοῦτο τὸ φέγγος.. Τὰ δὲ ἐν ἄλλαις ἡμέραις ὑπ᾽ αὐτοῦ πεπραγμένα πολλὰ μὲν ἐν ξηρᾷ, πολλὰ δὲ ἐν τῇ γείτονι θαλάσσῃ συνομολογῶ τοῖς μαρτυροῦσιν. Ἐκ δὲ τῶν πόνων, οἳ ἂν γένωνται ἐν νεότητι ἔν τε δικαιοσύνῃ, ὁ κατὰ τὸ γῆρας βίος καθίσταται λαμπρός. Γινωσκέτω τοίνυν ὁ Χρόμιος, ὅτι ἔτυχε παρὰ τῶν θεῶν θαυμαστὴν εὐδαιμονίαν· διότι ἐὰν θνητός τις ὢν σὺν τῇ πολλοῦ πλούτου τύχῃ καὶ ἐκ τῆς ἀνδρείας ἔνδοξον κλέος ἄρηται, οὐκ ἔστι δυνατὸν νὰ ἀναβῇ τοῖς ποσὶν ἄλλην ἔτι σκοπιὰν ὑψηλοτέραν· διότι ὁ μὲν λαὸς ἐν εἰρήνῃ φιλεῖ συμπόσια (καὶ νικηφορίας)· ἡ δὲ νεαρὰ νικηφορία αὔξεται σὺν ᾠδῇ μαλθακῇ (ἃ ἐκ τοῦ πλούτου πάντα παρέχει τῷ λαῷ ὁ Χρόμιος)· ἡ δὲ φωνὴ τῶν ᾀδόντων γίνεται θαρσαλέα ἐν πόσει. Ἐγκεραννύτω οὖν τις τὸν κρατῆρα τὸν γλυκὺν μάντιν τοῦ κώμου· διανεμέτω δὲ τὸν θερμουργὸν παῖδα τῆς ἀμπέλου ταῖς ἀργυραῖς φιάλαις, ἃς ποτε οἱ ἵπποι κτησάμενοι ἔπεμψαν τῷ Χρομίῳ ἐκ τῆς ἱερᾶς Σικυῶνος μετὰ τῶν θεμιπλέκτων στεφάνων τοῦ Ἀπόλλωνος. Ζεῦ πάτερ, εὔχομαι τὸ μὲν κελάδημα τοῦτο τῶν ἀρετῶν τοῦ Χρομίου νὰ ᾖ τερπνὸν, ἐγὼ δὲ τιμῶν τῷ ὕμνῳ τὴν νίκην νὰ ὦ πολλοῖς ἀνυπέρβλητος ἐπαινέσας συμφωνότατα τῇ ἐμπνεύσει τῶν Μουσῶν.

# ΝΕΜΕΑ

## ΕΙΔΟΣ Ι'.

# ΘΕΙΑΙΩι ΠΑΙΔΙ ΟΥΛΙΟΥ

## ΠΑΛΑΙΣΤΗι.

Μέτρα κατὰ τοὺς Π. Σ. τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς καὶ ἐπῳδοῦ τοῦ εἴδους.

Ἡ στροφὴ καὶ ἀντίστροφος συνίσταται ἐκ κώλων ἕνδεκα.

Κῶλον 1. ⏑ ⏑ ⊥ ⏑ ⏑ ⊥ | ⏑ ⏑ Ἀναπαιστικὸν μονόμετρον ὑπερκατάληκτον εἰς δισύλλαβον.

„ 2. – ⊥ ⏑ ⊥ – | ⊥ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – Ἰαμβέλεγος.

„ 3. ⊥ ⏑ ⊥ – | – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⊥ Ἰαμβέλεγος λείποντος τοῦ ἰαμβικοῦ πενθημιμεροῦς μίαν συλλαβὴν ἐν ἀρχῇ, ὅπερ καὶ ἄλλοθι συμβαίνει.

„ 4. – – ⏑ ⏑ | – ⏑ ⏑ – Προσοδιακόν.

„ 5. ⊥ ⏑ ⊥ – | ⊥ ⏑ ⏑ ⊥ ⏑ ⏑ – Ἰαμβέλεγος ὡς τὸ τρίτον.

„ 6. ⊥ ⏑ ⊥ ⏓ | – ⏑ ⏑ – Ἐπιχοριαμβικόν.

„ 7. ⏑ ⏑ – – | ⊥ ⏑ ⊥ Ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάσσονος δίμετρον καταληκτικόν.

„ 8. ⊥ ⏑ ⊥ – | ⊥ ⏑ ⏑ ⊥ ⏑ ⏑ ⊥ | – Ἰαμβέλεγος· τοῦ πενθημιμεροῦς ὅμως ἰαμβικοῦ ἡ πρώτη συλλαβὴ ἐτέθη, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ, ἐν τῷ τέλει τοῦ πενθημιμεροῦς δακτυλικοῦ.

„ 9. ⊥ ⏑ ⏑ ⊥ ⏑ ⏑ ⊥ Δακτυλικὸν πενθημιμερές.

„ 10. ⊥ ⏑ ⊥ – | ⊥ ⏑ ⊥ ⏑ | ⊥ ⏑ – Τροχαϊκὸν τρίμετρον καταληκτικόν.

„ 11. ⊥ ⏑ ⊥ ⏓ | ⊥ ⏑ ⊥ – | ⊥ ⏑ ⊥ Τὸ αὐτό.

### Περὶ τῆς Ἐπῳδοῦ.

Ἑκάστη ἐπῳδὸς ἐκ κώλων δώδεκα.

Κῶλον 1. –́ ⏑ –́ – | – ⏑ – Τροχαϊκὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον.

„ 2. –́ ⏑ ⏑ | –́ – | –́ ⏑ ⏑ Δακτυλικὸν τρίμετρον.

„ 3. –́ ⏑ –́ – | –́ ⏑ ⏑ –́ Ἐπιχοριαμβικόν, ὡς τὸ ἕκτον τῶν στροφῶν.

„ 4. ⏑ ⏑ –́ – – | ⏑ ⏑ Ἀναπαιστικὸν μονόμετρον ὑπερκατάληκτον.

„ 5. –́ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ –́ – Δακτυλικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον.

„ 6. –́ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ –́ Δακτυλικὸν πενθημιμερές.

„ 7. –́ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ –́ | – –́ ⏑ –́ ⏓ Ἐγκωμιολογικόν.

„ 8. –́ ⏑ –́ – | –́ ⏑ –́ Εὐριπίδειον.

„ 9. – –́ ⏑ ⏑ –́ | ⏑ ⏑ –́ ⏑ Ἀναπαιστικὸν δίμετρον καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον.

„ 10. ⏑ ⏓ ⏓ –́ | ⏑ –́ ⏑ Ἰαμβικὸν δίμετρον καταληκτικόν.

„ 11. ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – | ⏑ Ἀναπαιστικὸν μονόμετρον ὑπερκατάληκτον.

„ 12. –́ ⏑ –́ – | –́ ⏑ –́ Εὐριπίδειον.

---

## ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΕΙΔΟΥΣ.

Ἀρχόμενος εὐθὺς ἀπὸ τῆς πατρίδος τοῦ νικηφόρου, τοῦ Ἄργους, ἐπαινεῖ διηγούμενος τὰ τῶν βασιλευσάντων αὐτῆς καὶ τὰ τῶν ἡρώων καὶ ἡμιθέων μέχρι στ. 38. Ἔρχεται ἔπειτα εἰς τὸν νικηφόρον καὶ ἀπαριθμεῖ τὰς νίκας, ὅσας ἤρατο ἐν Πυθῶνι καὶ Νεμέᾳ καὶ Ἰσθμοῖ (στ. 39-52).

Διακόπτει ἐπ' ὀλίγον τὴν ἀπαρίθμησιν καὶ εὔχεται τῶν Διῒ νὰ δῷ αὐτῷ τὴν χάριν νὰ νικήσῃ καὶ ἐν Ὀλυμπίᾳ (53-61). Ἐπαναλαμβάνει τὴν ἀρίθμησιν τῶν νικῶν τοῦ Θειαίου (ἀπὸ στ. 62-68). Μεταβαίνει εἰς τοὺς προγόνους τοῦ νικηφόρου, λέγων, ὅτι αὐτὸς οὐκ ἀνεδείχθη ἥττων ἐκείνων (ἀπὸ στ. 69-76). Διηγεῖται τὰς νίκας αὐτῶν (ἀπὸ στ. 76-90). Ἀποδίδωσι τὸ αἴτιον τῶν τοσούτων νικῶν αὐτοῦ τε καὶ τῶν συγγενῶν τῇ εὐνοίᾳ τῶν Διοσκούρων ἕνεκα τῆς ξενίας, ἣ ὑπάρχει αὐτοῖς καὶ τῷ γένει τοῦ νικηφόρου (ἀπὸ στ. 91-102). Ὑμνήσας τοὺς θεοὺς τοὺς ξένους τοῦ γένους τοῦ νικηφόρου διηγησάμενος τὸν μῦθον περὶ τῆς παρ' ἡμέραν ἀποθεώσεως τῶν Διοσκούρων, τελευτᾷ τὴν ᾠδήν.

---

## ΕΙΣΑΓΩΓΗ.

«Ἐν Ἄργει τελεῖται τῇ Ἥρᾳ ἀγὼν ἱερὸς Ἑκατόμβαια, ὃν καὶ Ἥραια καλοῦσιν· ἐν γὰρ τῇ τοῦ ἀγῶνος πανηγύρει ἑκατὸν βοῦς θύουσι τῇ Ἥρᾳ» Π. Σ. Ἐν ταύτῃ τῇ ἑορτῇ ἐνίκησεν ὁ παῖς Θειαῖος. Προοιμιάζεται δὲ ἐκ τῆς πόλεως τοῦ Ἄργους, καὶ διότι ἐκεῖ ὁ παῖς ἀγωνισάμενος ἐνίκησε, καὶ διότι τὸ Ἄργος ἦν πατρὶς τοῦ νικηφόρου, ὅπου τελεῖται καὶ ὁ κῶμος ἢ ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Οὐλίου ἢ περὶ ναόν τινα, ἢ καὶ περὶ τὸν βωμὸν τῆς Ἥρας ἐν τῷ Ἡραίῳ μετὰ τὴν νίκην.

---

Σ. ά. Κ. ιά.

Δαναοτ πόλιν, ἀγλαο-
θώκων τε πεντήκοντα κορᾶν, Χάριτες,
Ἄργος, Ἥρας δῶμα θεοπρεπὲς, ὑ-
μνεῖτε. φλέγεται δ' ἀρεταῖς
Μυρίαις· ἔργων θρασέων ἕνεκεν·
Μακρὰ μὲν τὰ Περσέος ἀμ-

— Στ. 1-5. Δαναοῦ . . . ἕνεκεν] «Τὴν τοῦ Δαναοῦ πόλιν καὶ τῶν πεντήκοντα θυγατέρων αὐτοῦ, φημὶ δὴ τὸ Ἄργος, ἥτις πόλις θειοδέστατόν ἐστιν οἰκητήριον τῆς Ἥρας, ὑμνήσατε» Π. Σ. — Δαναοῦ πόλιν] «Ὁ Δαναὸς Βήλου (υἱοῦ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Λιβύης, βασιλέως τῆς Αἰγύπτου) παῖς ὢν, τοῦ Ἄργους ἐβασίλευσεν· ὁ δὲ Αἴγυπτος (ἀδελφὸς τοῦ Δαναοῦ), τῆς ὁμωνύμου χώρας· ὁ δὲ Ἀγήνωρ (ὁ ἀδελφὸς τοῦ Βήλου), τῆς Φοινίκης» Π. Σ. — Χάριτες ὑμνεῖτε] συνεκδοχικῶς· διότι αἱ Μοῦσαι ὑμνοῦσιν, αἱ δὲ Χάριτες, αἱ καὶ παρὰ τοῖς θεοῖς καὶ παρὰ τοῖς ἀνθρώποις πάντων τῶν τερπνῶν καὶ ἡδέων πάροχοι, καθιστᾶσι τὸν ὕμνον τερπνόν. Καλῶς δὲ ἔχει ἡ συνεκδοχή· διότι καὶ ἐν τῷ προνάῳ τοῦ ναοῦ τῆς Ἥρας πρὸς ἀριστερὰν μέν εἰσιν ἀγάλματα τῶν Χαρίτων, πρὸς δεξιὰν δὲ ἡ κλίνη τῆς Ἥρας· καὶ ὁ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἀγάλματος τῆς Ἥρας στέφανος Χάριτας ἔχει ἀπειργασμένας (Παυσαν. Β.′ 17). — Ἄργος, Ἥρας δῶμα] «εὖ παρὰ τὸ Ὁμηρικὸν (Ἰλ. δ. 50)
(Τὸν δ' ἠμείβετ' . . . Ἥρη)

Ἦτοι ἐμοὶ τρεῖς μὲν πολὺ φίλταταί εἰσι πόληες,
Ἄργος τε Σπάρτη τε καὶ εὐρυάγυια Μυκήνη·

καὶ Καλλίμαχος (Ἀπόσπασμα 108)

Τοῖς μὲν ἀρισκυδὴς εὖνις ἀνῆκε Διὸς
Ἄργος ἔχειν, ἴδιόν περ ἐὸν λάχος, ἀλλὰ γενέθλη
Ζηνὸς ὅπως σκοτίη τρηχὺς ἄεθλός ἔοι» Π. Σ.

— φλέγεται] «ἀντὶ τοῦ λάμπεται καὶ δοξάζεται» Π. Σ. — ἔργων θρασέων ἕνεκεν] «ἐκλάμπει χάριν τῶν ἀρετῶν, ὧν ἔσχεν» Π. Σ.

Στ. 6-7. Μακρὰ μὲν . . . Γοργόνος] Ἤδη διηγήσεται τὰ θρασέα ἔργα, ὧν ἕνεκα τὸ Ἄργος λάμπει. «Ὁ Πίνδαρος, ὅτε βούλοιτο ἐπαινεῖν τὰς πατρίδας τῶν νενικηκότων, ἀθροίζειν εἴωθε τὰ πεπραγμένα ταῖς πόλεσι περιφανῆ, καθὼς ἐν τῇ ᾠδῇ, ἧς ἡ ἀρχή. Ἰσμηνὸν ἢ χρυσαλάκατον Μελίαν. Ἐνταῦθα δὲ ἄρχεται ἀπὸ Περσέως. Ἀργεῖος γὰρ οὗτος· μακρὰ οὖν, φησὶν, ἂν εἴη λέγειν καὶ διηγεῖσθαι τὰ περὶ Περσέως, ἃ ἔπραξε κατὰ τὴν Γοργόνα· ἔστι δὲ ἡ ἱστορία αὕτη. Μέδουσα, μία δὲ τῶν Γοργόνων αὕτη, ἤρισέ ποτε διὰ κάλλους τῇ Ἀθηνᾷ, ἡ δὲ πρὸς τὴν πρόσκλησιν ἀγανακτήσασα πείθει Περσέα εἰς τὸν Ὠκεανὸν διαβῆναι, παρασχοῦσα αὐτῷ καὶ τὴν Ἄϊδος κυνέην· εἴη δ' ἂν ἡ ἀορασία· καὶ ἀποτεμεῖν τῆς Γοργόνος τὴν κεφαλήν· ὁ δὲ τῷ αὐτοῦ τάχει θαῤῥῶν καὶ τῇ τῆς Ἀθηνᾶς συμπραξίᾳ ἐπὶ τὸν ἆθλον στέλλεται, καὶ κατειληφὼς τὰς Γοργόνας καὶ ἰδὼν διαδούσας ἀλλήλαις τὸν ὀφθαλμὸν, ἑνὶ γὰρ αἱ πᾶσαι ἐχρῶντο, ἁρμοζόμενον τὸ διδόμενον πρὸς τὸ ἐγχείρημα σκοπήσας ἀποτέμνει τῆς Μεδούσης τὴν κεφαλὴν καὶ δίδωσι τῇ Ἀθηνᾷ· ἡ δὲ δεξαμένη ἐνέθηκε τῷ ἑαυτῆς στήθει, ὅπως ἂν ἐν τῇ παραθέσει ἡ τοῦ κάλλους εἴη

φὶ Μεδοίσας Γοργόνος.
Πολλὰ δ' Αἰγύπτῳ κατῴκισθεν ἄστη
Ταῖς Ἐπάφου παλάμαις.
Οὐδ' Ὑπερμνήστρα παρεπλάγχθη, μονό-
ψαφον ἐν κολεῷ κατασχοῖσα ξίφος.
Ἀ. ά. Κ. ιά.
Διομήδεα δ' ἄμβροτον

---

διάκρισις· ἐδυνήθη δὲ καὶ τῇ τῆς Γοργόνος κεφαλῇ τὴν Ἀνδρομέδαν τοῦ κήτους ἀπολύσασθαι· δείξας γὰρ τῷ κήτει τὴν Γοργόνα καὶ ἀπολιθώσας αὐτὸ ἀπέλυσε τῆς βορᾶς τὴν παρθένον· οἱ γὰρ ὁρῶντες τὴν κεφαλὴν τῆς Γοργόνος ἀπελιθοῦντο» Π. Σ. (ὅρα καὶ Σημ. εἰς Πυθ. Ι.΄ 72-75).

— Στ. 8-9. πολλὰ . . . παλάμαις] «πολλαὶ δὲ πόλεις ἐν Αἰγύπτῳ κατῳκίσθησαν ὑπὸ τοῦ Ἐπάφου». — Ἐπάφου] «Ἔπαφος Διὸς καὶ Ἰοῦς, Ἰὼ δὲ Ἰνάχου τοῦ ἐν Ἄργει ποταμοῦ καὶ νύμφης· οὗτος οὖν ὁ Ἔπαφος ἐβασίλευσεν Αἰγύπτου, Ἀργεῖος ὢν ἀπὸ μητρός» Π. Σ.

— Στ. 10-11. οὐδ' Ὑπερμνήστρα . . . ξίφος] «Ὑπερμνήστρα οὐκ ἐσφάλη φεισαμένη τοῦ αὐτῆς ξίφους καὶ μὴ ἀνελοῦσα τὸν Λυγκέα» Π. Σ. — Ὑπερμνήστρα] «Δαναὸν μὲν οὖν Βῆλος ἐν Λιβύῃ κατῴκισεν, Αἴγυπτον δὲ ἐν Ἀραβίᾳ, ὃς καταστρεψάμενος τὴν Μελαμπόδων χώραν ἀφ' ἑαυτοῦ ὠνόμασεν Αἴγυπτον· γίγνονται δὲ ἐκ πολλῶν γυναικῶν Αἰγύπτῳ μὲν παῖδες πεντήκοντα, θυγατέρες δὲ Δαναῷ πεντήκοντα· στασιασάντων δὲ αὐτῶν πρὸς ἀλλήλους περὶ τῆς ἀρχῆς, Δαναὸς τοὺς Αἰγύπτου

---

στ. 8. Πολλοὶ ἐπήνεγκαν ἕνεκα τοῦ μέτρου διόρθωσιν τῷ κώλῳ τούτῳ· ἡ δὲ πιθανωτέρα μοι δοκεῖ ἡ τοῦ Heynii, πολλὰ δ' Αἰγύπτοιο κατῴκισεν ἄστη (δηλ. τὸ Ἄργος).

στ. 11. κολεῷ· αἱ συλλαβαὶ εῳ συνιζάνουσιν.

παῖδας δεδοικὼς, ἐν νηῒ τὰς θυγατέρας ἐνθέμενος, φυγὼν ἧκεν εἰς Ἄργος· κρατήσας δὲ τῆς χώρας ἀφ' ἑαυτοῦ τοὺς ἐνοικοῦντας Δαναοὺς ὠνόμασεν . . . οἱ δὲ Αἰγύπτου παῖδες ἐλθόντες εἰς Ἄργος τῆς τε ἔχθρας παύσασθαι παρεκάλουν καὶ τὰς θυγατέρας αὐτοῦ γαμεῖν ἠξίουν. Δαναὸς δὲ ἅμα μὲν ἀπιστῶν αὐτῶν τοῖς ἐπαγγέλμασιν, ἅμα δὲ καὶ μνησικακῶν περὶ φυγῆς, ὡμολόγει τοὺς γάμους καὶ ἐκλήρου τὰς κόρας. Ὑπερμνήστραν μὲν οὖν τὴν πρεσβυτέραν ἐξεῖλε Λυγκεῖ, οὗτος γὰρ ἐκ βασιλίδος γυναικὸς Ἀργυφίης ἐγεγόνει Αἰγύπτῳ . . . ὡς δὲ ἐκληρώσαντο τοὺς γάμους, ἑστιάσας ἐγχειρίδια διαδίδωσι ταῖς θυγατράσιν· αἱ δὲ κοιμωμένους τοὺς νυμφίους ἀπέκτειναν πλὴν Ὑπερμνήστρας· αὐτὴ δὲ Λυγκέα διέσωσε, παρθένον αὐτὴν φυλάξαντα» Ἀπολλόδωρ. Β.' β. 7. — οὐ παρεπλάγχθη] «οὐκ ἀπεπλανήθη τοῦ ὀρθοῦ καὶ δικαίου». — μονόψαφον ξίφος] τὸ ξίφος εἶχε τεσσαράκοντα καὶ ἐννέα ψήφους τὰς τῶν ἄλλων ἀδελφῶν ὑπὲρ τοῦ ἑλκυσθῆναι ἀπὸ κολεοῦ, καὶ μίαν μόνην τὴν ἑαυτῆς ὑπὲρ τοῦ μὴ ἑλκυσθῆναι. Ὅθεν «καίτοι μονόψηφον ἦν τὸ ξίφος ὑπὲρ τοῦ μὴ ἑλκυσθῆναι, ὅμως αὐτὴ κατέσχεν αὐτὸ ἐν κολεῷ».

— Στ. 12-13. Διομήδεα . . . θεὸν] «καὶ οὗτος Ἀργεῖος, ὃς δι' ἀρετὴν ἀπηθανατίσθη· καὶ ἔστι περὶ τὸν Ἀδρίαν Διομήδεια νῆσος ἱερὰ, ἐν ᾗ τιμᾶται ὡς θεός. Καὶ Ἴβυκος οὕτως· τὴν Ἑρμιόνην γήμας ὁ Διομήδης ἀπηθανατίσθη σὺν τοῖς Διοσκούροις· καὶ γὰρ συνδιαιτᾶται αὐτοῖς. Καὶ Πολέμων ἱστορεῖ, ἐν μὲν γὰρ Ἀργυρίπποις ἅγιόν ἐστιν αὐτοῦ ἱερόν· καὶ ἐν Μεταποντίῳ δὲ διὰ πολλῆς αὐτὸν αἱρεῖσθαι τιμῆς ὡς θεὸν, καὶ ἐν Θουρίοις εἰκόνας αὐτοῦ καθιδρύσθαι ὡς θεοῦ. Ἐποίησε δὲ ἡ Ἀθηνᾶ θεὸν τὸν Διομήδη οὕτως. Κατὰ τὸν Θηβαϊκὸν πόλεμον Μελάνιππος (ἦν δ' οὗτος ἥρως Θηβαῖος) ἔτρωσε τὸν Τυδέα· ὁ δὲ πρὸς τὴν πληγὴν θυμήνας καθικέτευσε τὸν Ἀμφιάραον ἀνελεῖν τὸν Μελάνιππον καὶ προσαγαγεῖν

Ξανθά ποτε Γλαυκῶπις ἔθηκε θεόν.
Γαῖα δ' ἐν Θήβαις ὑπέδεκτο κεραυ-
νωθεῖσα Διὸς βέλεσι
Μάντιν Οἰκλείδαν, πολέμοιο νέφος.
Καὶ γυναιξὶν καλλικόμοι-
σιν ἀριστεύει. πάλαι
Ζεὺς ἐπ' Ἀλκμήναν Δανάαν τε μολὼν, τοῦ-
τον κατέφανε λόγον.
Πατρὶ δ' Ἀδράστοιο Λυγκεῖ τε φρενῶν
Καρπὸν εὐθείᾳ συνάρμοξεν δίκᾳ.

Ἐ. ά. Κ. ιβ'.

Θρέψε δ' αἰχμὰν Ἀμφιτρύ-

---

αὐτοῦ τὴν κεφαλήν· προσαχθείσης δὲ αὐτῷ τῆς κεφαλῆς καὶ τῆς ὀργῆς νικησάσης τὸν δέοντα λογισμὸν ἀπεγεύσατο τῶν Μελανιππείων κρεῶν, ὡς καὶ Εὐριπίδης ἐν τῷ Μελεάγρῳ φησὶν

Εἰς ἀνδροβρῶτας ἡδονὰς ἀφίξεται
Κάρηνα Τηδεὺς γένυσι Μελανίππου σπάσας.

Τετρωμένῳ οὖν τῷ Τυδεῖ ἡ Ἀθηνᾶ τὴν ἀθανασίαν παρήγαγε, καὶ οὐκ ἀπήλαυσε τῆς δωρεᾶς ἔτι διὰ τὴν τῶν ἀνθρωπείων κρεῶν βρῶσιν· εἶτα ὡς αὐτὸς οὐκ ἠδυνήθη τῆς ἀθανασίας τυχεῖν, ἠξίωσε τὴν θεὸν ἐπὶ τὸν Διομήδην τὸ δῶρον μεταθεῖναι· οὐκ ἔστι παρὰ τοῖς ἱστορικοῖς εὑρέσθαι αὐτοῦ τὸν θάνατον» Π. Σ.

— Στ. 14-16. Γαῖα . . . νέφος] «Καὶ ὁ Ἀμφιάραος Ἀργεῖος. Ὁ Ζεὺς εἰς τιμὴν αὐτοῦ σχίσας τὴν γῆν τῷ κεραυνῷ καταχθῆναι ἐποίησεν αὐτὸν σὺν τῷ ἅρματι, καὶ ἐποίησεν αὐτὸν ἀθάνατον· ἀφ' οὗ δὴ μέχρι νῦν τὸ τοῦ Ἀμφιαράου μαντεῖον εὐδοξότατον τῶν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος» Π. Σ. — γαῖα κεραυνωθεῖσα ὑπέδεκτο]

δρα καὶ Νεμ. Θ.' 57. κ. ἑξῆς. — πολέμοιο νέφος] Ἐν Ὀλ. ΣΤ.' 29. καλεῖ αὐτὸν ἀγαθὸν δουρὶ μάρνασθαι. Ἡ δὲ μεταφορὰ ἐνταῦθά ἐστι «τὸν Ἀμφιάραον ἐν πολέμῳ ἐπιπίπτοντα φεύγουσιν οἱ ἐχθροί, ὥσπερ ἐν χειμῶνι τὸ ἐκρηγνύμενον νέφος φεύγουσιν οἱ ἄνθρωποι».

— Στ. 18. ἀριστεύει] τὸ Ἄργος.

— Στ. 19-20. πάλαι Ζεὺς ... λόγον] «Ὁ Ζεύς, ὃς ἐπ' Ἀλκμήνην καὶ Δανάην Ἀργείας οὔσας ἀφίκετο, καταφανὲς ἐποίησε τοῦτο, ὅτι τὸ Ἄργος ἀριστεύει καὶ γυναιξίν». Ἀναφέρει δὲ τὰς δύο ταύτας γυναῖκας· διότι ἡ μὲν Δανάη ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἀκρισίου ἐκ τοῦ Διὸς ἐγέννησε τὸν ἥρωα Περσέα, οὗ πρώτου τῶν λοιπῶν Ἀργείων ἡρώων καὶ βασιλέων ἐμνήσθη. Ἡ δὲ Ἀλκμήνη ἡ ἔκγονος τοῦ Περσέως ἐγέννησε τὸν Ἡρακλέα.

— Στ. 21-22. πατρὶ . . . δίκᾳ] Ἐπανέρχεται εἰς τὴν διήγησιν τῶν ἡρώων βασιλέων τοῦ Ἄργους· «τῷ πατρὶ τοῦ Ἀδράστου Ταλαῷ καὶ τῷ προπάππῳ αὐτοῦ Λυγκεῖ ὁ Ζεὺς ἔδωκε φρόνησιν συνηρμοσμένην τῇ δικαιοσύνῃ». Λυγκεύς, ὁ διασωθεὶς ὑπὸ τῆς Ὑπερμνήστρας καὶ γενόμενος ὕστερον σύζυγος αὐτῆς τῇ θελήσει τοῦ Δαναοῦ καὶ διάδοχος τῆς βασιλείας τοῦ Ἄργους, ἅπαντα δήπου ταῦτα φρονήσει καὶ δικαιοσύνῃ κατώρθωσεν· ὁ δὲ Ταλαὸς ὁ υἱὸς τοῦ ἐκ Πύλου Βίαντος γενόμενος σύζυγος τῆς Λυσιμάχης τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἄβαντος υἱοῦ τοῦ Λυγκέως καὶ διαδεξάμενος τὴν βασιλείαν τοῦ πενθεροῦ, κατὰ ταῦτα ἐγένετο ὅμοιος τῷ Λυγκεῖ. Ταύτην λοιπὸν τὴν ὁμοιότητα ἐνιδὼν ὁ Πίνδαρος ἐμνημόνευσεν ἀμφοτέρων ὁμοῦ ἀποδοὺς αὐτοῖς τὰς αὐτὰς ἀρετάς.

— Στ. 23. αἰχμὰν Ἀμφιτρύωνος] ὡς βίη Ἡρακλέους, ἀντὶ τοῦ «τὸν αἰχμητὴν Ἀμφιτρύωνα». Καλῶς δὲ ἔχει ἔθρεψεν ὁ Ζεὺς τὸν Ἀμφιτρύωνα· διότι ἦν ἔκγονος τοῦ Περσέως τοῦ υἱοῦ τοῦ Διός.

ωνος. ὁ δ' ὄλβῳ φέρτατος
Ἵκετ' ἐς κείνου γενεάν.
Ἐπεὶ ἐν χαλκέοις ὅπλοις
Τηλεβόας ἔναρεν, οἱ
Ὄφιν ἐειδόμενος
Ἀθανάτων βασιλεὺς αὐλὰν ἐσῆλθεν,
Σπέρμ' ἀδείμαντον φέρων
Ἡρακλέος· οὗ κατ' Ὄλυμπον
Ἄλοχος Ἥβα τελείᾳ
Παρὰ ματέρι βαίνοι-

— Στ. 24-25. ὁ δ' ὄλβῳ . . . γενεάν] «ὁ δὲ τὴν εὐδαιμονίαν φέρτατος Ἡρακλῆς ἐμίγη τῷ γένει τοῦ Ἀμφιτρύωνος». — ὁ ὄλβῳ φέρτατος] λέγει φέρτατον ὄλβῳ τὸν Ἡρακλέα. Τίς δέ ἐστιν οὗτος ὁ ὄλβος; αὐτὸς ὁ ποιητὴς ἐπεξηγεῖται παρακατιὼν λέγων οὗ κατ' Ὄλυμπον . . . καλλίστα θεῶν. — ἵκετ' ἐς κείνου γενεάν] «ἦλθεν εἰς τὸ γένος ἐκείνου τοῦ Ἀμφιτρύωνος» ἤτοι ἡνώθη ἐν τῇ γαστρὶ τῆς Ἀλκμήνης μετὰ τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀμφιτρύωνος, Ἰφικλέους καὶ ἐγένετο ἀδελφὸς αὐτοῦ.

— Στ. 26-34. Ἐπεὶ ἐν χαλκέοις . . . θεῶν] Ἐνταῦθα λέγει πῶς ἵκετο ὁ Ἡρακλῆς εἰς τὴν γενεὰν τοῦ Ἀμφιτρύωνος, καὶ διὰ τί ὁ Ἡρακλῆς ἐστι φέρτατος ὄλβῳ. «Ἀφ' οὗ ὁ Ἀμφιτρύων κατεπολέμησε τοὺς Τηλεβόας, τότε ὁ βασιλεὺς τῶν Ἀθανάτων ὁμοιωθεὶς τὴν ὄφιν ἐκείνῳ εἰσῆλθεν εἰς τὸν οἶκον ἐπὶ τὴν Ἀλκμήνην καὶ ἔσπειρε τὸν Ἡρακλέα, οὗ ἡ σύζυγος Ἥβη, ἡ καλλίστη τῶν θεῶν, ἐστιν ἡ θυγάτηρ τῆς Ἥρας». — ἐπεὶ ἔναρε Τηλεβόας] «ὅτε ἤδη ἐτελείωσε τὸν πρὸς Τηλεβόας πόλεμον καὶ περιεμένετο ὑπὸ τῆς Ἀλκμήνης ὁ Ἀμφιτρύων». Βούλεται νὰ σημάνῃ τὴν ἀρετὴν καὶ πίστιν

πρὸς τὸν Ἀμφιτρύωνα τῆς Ἀλκμήνης, ἥτις, εἰ ὁ Ζεὺς ἤρχετο πρὸ τοῦ τέλους τοῦ πολέμου, μὴ περιμένουσα τὸν Ἀμφιτρύωνα, ἠδύνατο νὰ ὑποπτεύσῃ, ὅτι οὐκ ἦν ὁ αὐτῆς σύζυγος, καίτοι ὅμοιος ἦν· ἔτι δὲ καταφανεστέρα γίνεται ἡ αἰτία, δι' ἣν ἦλθεν ὁ Ζεὺς ἐπὶ τὴν Ἀλκμήνην, ὅτε ἐτελείωσεν ὁ πόλεμος, ἐὰν ὑποτεθῇ βέβαιον, ὅπερ λέγει ὁ Π. Σ. «ἆθλον γὰρ ἡ Ἀλκμήνη τὸν ἑαυτῆς γάμον προὔθηκε τῷ τοὺς Τηλεβόας καταπολεμήσαντι»· διότι κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Π. Σ. ταύτην, εἰ ὁ Ζεὺς ὁμοιωθεὶς τῷ Ἀμφιτρύωνι, ἢ καὶ αὐτὸς ὁ Ἀμφιτρύων ἤρχετο πρὸ τοῦ τέλους τοῦ πολέμου, ἡ Ἀλκμήνη οὐκ ἐδέχετο εἰς συνουσίαν. — οἱ ἐειδόμενος] ὁμοιωθεὶς αὐτῷ, τῷ Ἀμφιτρύωνι. — αὐλὰν] «εἰς αὐλὴν, εἰς τὸν οἶκον τῆς Ἀλκμήνης». — ἀδείμαντον] «ἀδείμαντον ἔφη τὸ σπέρμα, ὃ ἔμελλεν εἰς τὴν τοῦ Ἡρακλέους γένεσιν καταβαλεῖν ὁ Ζεὺς, ὅ ἐστιν ἄφοβον· ὁ γὰρ ἐξ αὐτοῦ γεννηθεὶς ἦν ἄφοβος Ἡρακλῆς» Π. Σ. — οὗ κατ' Ὄλυμπον . . . θεῶν] αὕτη ἐστὶν ἡ περιγραφὴ τοῦ ὄλβου, ᾧ ἐστιν ὁ Ἡρακλῆς φέρτατος· ὃν ὄλβον ἐκτενέστερον περιγράφει ἐν Ἰσθμ. Δ.' 99-103. Ν ῦ ν δ ὲ π α ρ' Α ἰ γ ι ό χ ῳ κ ά λ λ ι σ τ ο ν ὄ λ β ο ν ἀ μ φ έ π ω ν ν α ί ε ι. κ. τ. λ. «οὗ τινος Ἡρακλέους ἡ γαμετὴ Ἥβη παρὰ τῇ τελείᾳ ἑαυτῆς μητρὶ προϊοῦσα κατ' Ὄλυμπον πορεύεται τῶν θεῶν ἐκπρεπεστάτη· λέγει δὲ μητέρα τελείαν τὴν Ἥραν, καὶ Αἰσχύλος

Ἥ ρ α τ ε λ ε ί α, Ζ η ν ὸ ς ε ὐ ν α ί α δ ά μ α ρ·

ἔστι γὰρ αὐτὴ γαμηλία καὶ ζυγία· ἔστι δὲ ὁ γάμος τέλος διὰ τὸ τελειότητα βίου κατασκευάζειν» Π. Σ. ἡ σύνταξις «οὗ (ἡ) ἄλοχος Ἥβη βαίνοισ' ἐστι (βαίνει) κατ' Ὄλυμπον παρὰ Τελείᾳ μητέρι, καλλίστα θεῶν». — Τελείᾳ παρὰ ματέρι] «ἤγουν τῇ Ἥρᾳ. Ἀριστοφάνης ἐν Θεσμοφοριαζούσαις (στ. 982-5)

Ἥ ρ α ν τ ε τ ὴ ν Τ ε λ ε ί α ν
Μ έ λ ψ ω μ ε ν, ὥ σ π ε ρ ε ἰ κ ό ς·

σ᾽ ἔστι, καλλίστα θεῶν.

Σ. β΄. Κ. ιά.

Βραχύ μοι στόμα πάντ᾽ ἀνα-
γήσασθ᾽, ὅσων Ἀργεῖον ἔχει τέμενος
Μοῖραν ἐσθλῶν· ἔστι δὲ καὶ κόρος ἀν-
θρώπων βαρὺς ἀντιάσαι.
Ἀλλ᾽ ὅμως εὔχορδον ἔγειρε λύραν,
Καὶ παλαισμάτων λάβε φρον-
τίδ᾽. Ἀγών τοι χάλκεος
Δᾶμον ὀτρύνει ποτὶ βουθυσίαν Ἥ-
ρας ἀέθλων τε κρίσιν·

---

Ἡ πᾶσι τοῖς χωροῖσιν ἐμπαίζει τε καὶ κλῆδας γάμου φυλάττει· ἤγουν ἡ γαμηλία» Πατμ. Σχ. — βαίνοισ᾽ ἔστι] ἴσον τῷ ἁπλῷ «βαίνει».

— Στ. 35-38. Βραχύ μοι . . . ἀντιάσαι] «ἥττηταί μοι, φησί, τῶν Ἀργείων ἀνδραγαθημάτων ὁ λόγος, καὶ ἀδυνάτως ἔχει πάντα διηγήσασθαι τὰ τοῦ Ἄργους καλά· ἔτι δὲ καὶ ὁ φθόνος τῶν ἀνθρώπων βαρὺς πρὸς ἐναντίωσιν· οὐχ ἡδέως γὰρ ἀκούουσιν ἀλλοτρίων θαυμάτων οἱ ἄνθρωποι, ἀλλ᾽ εὐθὺς κόρον ἴσχουσι τῶν ἐπαίνων» Π. Σ. — βραχύ μοι στόμα ἀναγήσασθαι] «Βραχεῖά μοί ἐστιν ἡ φωνὴ καὶ ἡ ποιητικὴ δύναμις νὰ διηγήσωμαι». — Ἀργεῖον τέμενος] Ἢ θεοποιεῖ τοὺς βασιλεῖς καὶ ἥρωας τοῦ Ἄργους· διὸ καλεῖ τὴν πόλιν τέμενος αὐτῶν ὡς θεῶν· ἢ θεωρεῖ ἅπασαν τὴν πόλιν ὡς

---

στ. 42. Τοῦ μέτρου ἕνεκα διώρθωσεν ὁ Pauwius εἰς ποτὶ βουθυσίαν· τὸ δὲ ὀρθὸν τῆς διορθώσεως ἐπικυροῦται καὶ ἐκ δύο χειρογράφων. Ταύτην λοιπὸν τὴν γραφὴν καὶ ἐγὼ παρεδεξάμην, καίτοι ἡ κοινὴ γραφή ἐστι ποτὶ θυσίαν.

τέμενος τῆς Ἥρας. — ἔστι δὲ καὶ κόρος βαρὺς ἀντιάσαι] «ἐκτὸς δὲ τούτου, ἀλλὰ καὶ ὁ ἐκ τῆς διηγήσεως τοσούτῳ μεγάλων ἀγαθῶν κόρος καὶ φθόνος τῶν ἀνθρώπων ἐστὶ βαρὺς, ὥστε νὰ ἀντισταθῇ τις πρὸς αὐτόν». — ἀντιάσαι] «βαρὺς ὥστε ἀντιάσαι τινὰ αὐτῷ, τῷ φθόνῳ».

— Στ. 39-40. Ἀλλ' ὅμως . . . λάβε φροντίδ'] «πρὸς ἑαυτόν φησι ταῦτα ὁ Πίνδαρος· ὅμως μέντοι τὴν εὐάρμοστον λύραν λάμβανε καὶ ἐπαίνει τὸν παλαιστήν» Π. Σ. — ἀλλ' ὅμως] Ταύτην τὴν ἔμφασιν ἔχουσι ταῦτα τὰ ἐναντιωματικὰ «καίτοι τὰ παλαίσματά εἰσιν ἓν τῶν ἀγαθῶν τῆς πόλεως, ἃ ποιοῦσι κόρον καὶ φθόνον, ἀλλ' ὅμως ἔγειρε. — καὶ παλαισμάτων] «οὐ μόνον τῶν ἄλλων ἐσθλῶν, ὧν ἔχει μοῖραν (μετέχει) τὸ Ἄργος, ἀλλὰ καὶ παλαισμάτων. Λέγει δὲ παλαισμάτων πληθυντικῶς, διότι δὶς ἐνίκησεν ὁ Θειαῖος ἐν τῇ αὐτοῦ πατρίδι καὶ ἀλλαχοῦ πολλάκις, ὡς διηγήσεται ἐν τοῖς ἑπομένοις.

— Στ. 41-45. ἀγών τοι . . . πόνων] ἐνταῦθα ἡ λύρα οἷον δὴ Μοῦσα προοιμιάζεται ἐκ τῆς ἐν Ἄργει τελετῆς τῶν ἀγώνων, ἵνα ἄρξηται τῆς διηγήσεως τῶν νικῶν τοῦ Θειαίου. «Τελεῖται ἀγὼν, οὗ τὸ βραβεῖόν ἐστι χαλκῆ ἀσπὶς, ὃς παροτρύνει καὶ παρορμᾷ τὸν δῆμον τῶν Ἀργείων εἰς θυσίαν τῇ Ἥρᾳ ἑκατὸν βοῶν καὶ εἰς κρίσιν τῆς νίκης, ὅπου ὁ παῖς τοῦ Οὐλία Θειαῖος δὶς νικήσας ἔσχε λήθην τῶν πόνων, οἳ ἤνεγκον αὐτῷ τὴν νίκην»· ἐν ὀλίγαις λέξεσι καὶ ἄνευ ποιητικοῦ κόσμου «ἐν ταῖς ἑορταῖς τῶν Ἡραίων, ἢ Ἑκατομβαίων, ταῖς τελουμέναις ἐν Ἄργει δὶς ἐνίκησεν ὁ Θειαῖος». — ἀγὼν ὀτρύνει] οὐχὶ νῦν, ὅτε τελεῖται ὁ κῶμος, ὡς κακῶς τις ἐκλαμβάνει, ἀλλὰ «ἀνὰ πᾶσαν πενταετίαν». — χάλκεος «χάλκεόν φησι τὸν ἀγῶνα, τουτέστιν ἰσχυρὸν, ἢ ὅτι χαλκοῦν ὅπλον τὸ ἔπαθλον» Π. Σ. — ποτὶ ἀέθλων κρίσιν] «πρὸς τὸ δικάσαι, τίς ἐνίκησεν». — εὐφόρων

Οὐλία παῖς ἔνθα νικάσαις δίς, ἔ-
σχεν Θειαῖος εὐφόρων λάθαν πόνων.
Ἀ. β΄. Κ. ιά.
Ἐκράτησε δὲ καί ποθ' Ἕλ-
λανα στρατὸν Πυθῶνι, τύχᾳ τε μολὼν,
Καὶ τὸν Ἰσθμοῖ καὶ Νεμέᾳ στέφανον
Μοίσαισί τ' ἔδωκ' ἀρόσαι,
Τρὶς μὲν ἐν πόντοιο πύλαισι λαχὼν,
Τρὶς δὲ καὶ σεμνοῖς δαπέδοις
Ἐν Ἀδραστείῳ νόμῳ.
Ζεῦ πάτερ, τῶν μὲν ἔραται φρενὶ, σιγᾷ

---

πόνων] «καρποφόρων πόνων, ὧν ὁ καρπός ἐστιν ἡ νίκη».

— Στ. 46-52. Ἐκράτησε δὲ . . . νόμῳ] «ἐνίκησε δέ ποτε καὶ ἐν Πυθῶνι τοὺς ἀνταγωνιστὰς, καὶ εἰς Ἰσθμὸν καὶ Νεμέαν σὺν ἀγαθῇ τύχῃ ἐλθὼν ἔλαβε τὸν στέφανον καὶ ἔδωκε ταῖς Μούσαις νὰ ὑμνήσωσι, τρὶς μὲν Ἰσθμοῖ τυχὼν τῆς νίκης, τρὶς δὲ καὶ ἐν τοῖς σεμνοῖς πεδίοις τῆς Νεμέας κατὰ τὸν νόμον τοῦ Ἀδράστου ἐν Νεμέᾳ ἀγωνισάμενος». — ἐκράτησε . . . . Πυθῶνι] ἡ σύνταξις «ἐκράτησε δέ ποτε καὶ Πυθῶνι Ἕλληνα στρατόν». Ὁ σύνδεσμος καὶ σημαίνει «οὐ μόνον ἐν Ἄργει ἐνίκησε δὶς, ἀλλὰ καὶ Πυθῶνι ἐκράτησεν Ἕλληνα στρατόν». Τὸ δὲ Ἕλληνα στρατὸν ἴσον τῷ «Πανελλήνιον ἀγῶνα» κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν ἐν Ἄργει ἀγῶνα, ὃς οὐκ ἦν Πανελλήνιος. — Ἕλλανα στρατὸν] καλεῖ

---

στ. 44. Ἀλία ἐν ἑνὶ χειρογραφ. καὶ τῇ Ἀλδίνῃ ἐκδόσει, ὅπου καὶ ἡ ἐπιγραφὴ τῆς ᾠδῆς ἐστι Παιδι' Ἡλίου.

στ. 53. τῶν μὰν, τῶν μέν γ' διορθώσεις. Ἡ κοινὴ γραφή ἐστιν, ἣν παρελάβομεν· διότι καὶ τὸ μὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ θέσει μακρὸν διὰ τὸ ὑγρὸν ν.

οὕτως τοὺς ἀγωνιζομένους. Οὕτω καὶ ἐν Πυθ. ΙΑ.' 75. Ἑ λ λ η ν ί δ α σ τ ρ α τ ι ὰ ν ἐκάλεσε τοὺς ἀγωνιζομένους. Καὶ ἐν μὲν τοῖς Πανελληνίοις ἀγῶσι δύναται νὰ εἴπῃ τοὺς ἀγωνιζομένους Ἕλληνα στρατὸν, ὡς ἀγωνιζόμενον δηλονότι εἰς τιμὴν καὶ δόξαν ἁπάσης τῆς Ἑλλάδος, ἢ ὡς πεμπόμενον τρόπον τινὰ ἐξ ἁπάσης τῆς Ἑλλάδος· τοὺς δὲ ἀγωνιζομένους ἐν ἰδίᾳ πανηγύρει πόλεώς τινος, ὡς π. χ. ἐν τοῖς Ἡραίοις τῶν Ἀργείων, οὐ δύναται νὰ εἴπῃ Ἕλληνα στρατόν. — τύχᾳ τε . . . στέφανον] «καὶ σὺν τύχῃ ἀγαθῇ ἐλθὼν ἐκράτησε (ἔλαβεν) ἔτι καὶ τὸν Ἰσθμοῖ καὶ Νεμέᾳ στέφανον». Προσέθηκεν ἐνταῦθα τὸ τ ύ χ ῃ μ ο λ ὼ ν· διότι τρὶς ἐνίκησεν Ἰσθμοῖ καὶ τρὶς ἐν Νεμέᾳ· ὅθεν τὸ μέγεθος τῆς εὐτυχίας ταύτης οὐ παραβάλλεται πρὸς τὴν ἐν Πυθῶνι εὐτυχίαν. — στέφανον] Διὰ τὸ ποικίλον ἔθετο τὴν λέξιν ταύτην· διότι «ἐκράτησε Ἕλληνα στρατὸν» καὶ «ἐκράτησε στέφανον» ταὐτόν ἐστιν. — Μοίσαισι . . . ἀρόσαι] «καὶ ἔδωκε ταῖς Μούσαις τὰς νίκας (τοὺς στεφάνους) ταύτας ὡς γῆν εὔκαρπον, ἵνα καλλιεργήσωσι καὶ σπείρωσι ὕμνους καὶ δόξαν καὶ πάντα τὰ πρὸς ἔπαινον ἀγαθά». — ἐν πόντου πύλαισι] «πόντου πύλας εἶπε τὸν Ἰσθμὸν διὰ τὸ στενόν» Π. Σ. — λαχὼν] κληρωθείς· διότι διὰ κλήρου ἐσχηματίζοντο τὰ ζεύγη τῶν παλαιόντων. Εἶπε δὲ «λαχὼν» συνεκδοχικῶς ἀντὶ τοῦ «νικήσας». — ἐν σεμνοῖς δαπέδοις] ἐννοεῖται εὐκόλως, ὅτι καλεῖ σεμνὰ δάπεδα τὴν Νεμέαν ἐκ τοῦ «Ἀδραστείῳ νόμῳ». — Ἀδραστείῳ νόμῳ] λαχὼν καὶ ἀγωνισάμενος κατὰ τὸν νόμον, καθ' ὃν διέταξεν ὁ Ἄδραστος (ὁ μετὰ τῶν λοιπῶν ἡγεμόνων τῶν ἐπὶ Θήβας στρατευσάντων συστήσας τὰ Νέμεα) νὰ γίνωνται ἐν Νεμέᾳ ὅλα τὰ ἀγωνίσματα.

— Στ. 53-61. Ζεῦ πάτερ . . . Ἡρακλέους τεθμόν] Ὁ τοσάκις νικήσας ἐν τοῖς τρισὶ πανελληνίοις ἀγῶσι Θειαῖος ἑπόμενόν ἐστι νὰ ἐπιθυμῇ καὶ νὰ παρασκευάζηται νὰ πειραθῇ ἀγῶνος καὶ ἐν Ὀλυμπίᾳ. Εὐκαί-

Οἱ στόμα. πᾶν δὲ τέλος
Ἐν τὶν ἔργων· οὐδ' ἀμόχθῳ καρδίᾳ
Προσφέρων τόλμαν παραιτεῖται χάριν.

Ἐ. β'.-Κ. ιβ'.

Γνώτ' ἀείδω θεῷ τε καὶ
Ὅστις ἁμιλλᾶται περὶ
Ἐσχάτων ἀέθλων κορυφαῖς.
Ὕπατον δ' ἔσχεν Πίσα
Ἡρακλέος τεθμόν. Ἁδεῖ-
αί γε μὲν ἀμβολάδαν

---

ρως λοιπὸν ἐπικαλεῖται ἐνταῦθα τὸν Δία νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἐπιθυμίαν αὐτοῦ· «ὧν μὲν ἔτι ἐπιθυμεῖ ὁ Θειαῖος νὰ τύχῃ (ἤτοι νίκης ἐν Ὀλυμπίᾳ), ταῦτα κρύπτει ἐν τῇ διανοίᾳ, φοβούμενος ἀποτυχίαν· παντὸς ὅμως ἔργου ἡ ἐκτέλεσις ἐν σοί, ὦ Ζεῦ, κεῖται· οὐκ ἔχει ὁ Θειαῖος ψυχὴν μὴ ἀγαπῶσαν τοὺς μόχθους, οὐδὲ ἄτολμός ἐστι· καὶ φιλοπονίαν λοιπὸν ἔχων καὶ τόλμην μετα δεήσεων αἰτεῖ παρὰ σοῦ, ὦ Ζεῦ, ταύτην τὴν χάριν. Ἡ δὲ δέησις αὕτη οὐδενὶ ἑτέρῳ ἐστὶ γνωστή, εἰμὴ μόνον σοὶ τῷ θεῷ καὶ τῷ ἁμιλλωμένῳ περὶ τῶν ἐσχάτων καὶ κορυφαίων ἄθλων. Ὕψιστον δὲ ἀγῶνα, οὗ τὰ ἆθλά εἰσι κορυφαιότατα, ἔσχεν ἡ Πίσα τὸν συστάντα ὑφ' Ἡρακλέους». — τῶν μὰν . . . στόμα] δικαίως ὑποτίθησιν ὁ ποιητής, ὅτι ὁ Θειαῖος ὁ τοσοῦτον καὶ ἐν τοσούτοις ἀγῶσιν ἐπιτυχὼν ἐπιθυμεῖ νὰ πειραθῇ τῆς τύχης καὶ ἐν Ὀλυμπίᾳ, καίτοι οὐδενὶ ἐκφράζει τοιαύτην ἐπιθυμίαν, φοβούμενος

---

στ. 57-58. Ἡ κοινὴ γραφὴ θεῷ τε (58) χὤστις. Ἐν δυσὶ χειρογρ. ἀντὶ τοῦ χὤστις ἐστὶ καὶ ὅστις. Παρέλαβον λοιπὸν ταύτην τὴν γραφήν, ἣ καὶ πρὸς τὸ μέτρον καὶ πρὸς τὴν ἔννοιαν κάλλιστα ἔχει. Αἱ δύο συλλαβαὶ τῆς λέξεως θεῷ συνιζάνουσιν. Ἡ τοῦ **Hermanni** διόρθωσις γνωτὰ Θειαίῳ τε καὶ (58) ὅστις πρὸς μὲν τὸ μέτρον ἔχει καλῶς, πρὸς τὴν ἔννοιαν δ' οὔ.

μὴ οὐκ ἐκτελέσῃ τὸν σκοπόν. — σιγᾷ οἱ στόμα] «τὸ στόμα αὐτοῦ σιγᾷ, τοῖς πᾶσιν ἀποκρύπτει ταῦτα». — πᾶν . . . ἔργων] «ἀλλὰ σύ, ὦ Ζεῦ, ἐν ᾧ κεῖται ἡ ἐκτέλεσις παντὸς ἔργου, γινώσκεις ταῦτα, καὶ εἴθε ἐκτελέσοις». — οὐδ' ἀμόχθῳ . . . χάριν] ἡ σύνταξις «προσφέρων δὲ τόλμην οὐκ ἀμόχθῳ καρδίᾳ παραιτεῖται χάριν» ἤτοι «προσφέρων δὲ τόλμην ψυχῇ οὐκ ἀμόχθῳ παραιτεῖται (αἰτεῖ παρὰ σοῦ διὰ δεήσεων) χάριν». — οὐδ' ἀμόχθῳ καρδίᾳ] δοτικὴ συντακτικὴ τῷ π ρ ο σ φ έ ρ ω ν· ἤτοι προσφέρων εἰς τὴν ἑαυτοῦ καρδίαν, ἥ ἐστιν οὐκ ἄνευ μόχθων καὶ ἥ ἐστι γεγυμνασμένη εἰς τοὺς ὑπὲρ τῆς νίκης μόχθους. Συναπτέα δ' ἔτι ἡ δοτικὴ αὕτη καὶ τῷ π α ρ α ι τ ε ῖ τ α ι, ἵνα ᾖ «παρακαλεῖ μετὰ ψυχῆς οὐκ ἀμόχθου». — γνώτ' ἀείδω . . . ἁμιλλᾶται] «αὐτά, ἃ ᾄδω περὶ τῆς ἐπιθυμίας καὶ δεήσεως τοῦ Θειαίου, γινώσκει μόνος ὁ θεός, ὃς παρακαλεῖται, καὶ ὁ Θειαῖος, ὃς ἁμιλλᾶται. — περὶ κορυφαῖς] ἀντὶ τοῦ «περὶ κορυφῶν»· ἔσχατα, ἤτοι ἀνώτατα ἆθλά εἰσιν οἱ τέσσαρες πανελλήνιοι ἀγῶνες· κορυφὴ δὲ αὐτῶν ἐστιν ὁ Ὀλυμπιακὸς ἀγών· νικήσας λοιπὸν ὁ Θειαῖος τοὺς τρεῖς, ἑπόμενόν ἐστιν νὰ ἁμιλλᾶται καὶ ἐπιθυμῇ καὶ τῆς κορυφῆς. — ἐσχάτων] «καὶ γὰρ τὸ πρῶτον ἔσχατόν ποτε δύναται γενέσθαι καὶ τὸ ἔσχατον πρῶτον· κέχρηται δὲ καὶ Σοφοκλῆς τῷ ἐσχάτῳ ἀντὶ τοῦ πρώτου·

Ἤ δ η γ ὰ ρ ἕ δ ρ α Ζ ε ὺ ς, «φ η σ ὶ ν» ἐ ν ἐ σ χ ά τ ῳ θ ε ῶ ν,

ἀντὶ τοῦ ἐν πρώτῳ» Π. Σ. — Ὕπατον . . . τεθμόν] ἡ ἀνάπτυξις τῆς προτάσεως ταύτης οὕτω πως δύναται νὰ γένηται «Ὕπατος δὲ τεθμὸς (σύστασις ἀγῶνος) ἐστὶν ὁ τοῦ Ἡρακλέους, ὃν ἔσχεν (ἔχει) ἡ Πίσα»· ὅπερ ἐστὶν ἴσον τῷ «τὰς δὲ κορυφὰς τῶν ἄθλων ἔχει ἡ Πίσα».

— Στ. 62-68. Ἀδεῖαι . . . παμποικίλοις] Τελειώσας τὴν εὐχὴν ὑπὲρ τοῦ ἀγωνίσασθαι ἔτι τὸν Θειαῖον καὶ ἐν Ὀλυμπίᾳ καὶ τυχεῖν τῆς νίκης, ἐπανέρχεται ἤδη

Ἐν τελεταῖς δὶς Ἀθαναίων μιν ὀμφαὶ
Κώμασαν. γαίᾳ δὲ καυ-
θείσᾳ πυρὶ καρπὸς ἐλαίας
Ἔμολεν Ἥρας τὸν εὐά-
νορα λαόν, ἐν ἀγγέων
Ἕρκεσιν παμποικίλοις.

Σ. γ'. Κ. ια'.

Ἕπεται δέ, Θειαῖε, μα-
τρώων πολύγνωτον γένος ὑμετέρων,
Εὐάγων τιμὰ Χαρίτεσσί τε καὶ
Σὺν Τυνδαρίδαις θαμάκις.

---

εἰς τὴν διήγησιν καὶ τῶν ἄλλων νικῶν· «δὶς δὲ ἐνίκησεν ἐν τοῖς Παναθηναίοις καὶ δὶς ἐκόμισεν εἰς τὸ Ἄργος τὸ ἔπαθλον, ὅπερ ἐστὶ ὑδρία πεποικιλμένη πλήρης ἐλαίου». — ἀδεῖαι ὀμφαὶ κώμασάν μιν ἀμβολάδαν] «ἡδεῖαι εὐφημίαι ἀνατεταμένῃ τῇ φωνῇ δὶς ἐκώμασαν καὶ ὕμνησαν αὐτὸν νικήσαντα». — ἀμβολάδαν] ἀναβολάδην «τουτέστιν ἀνατεταμένως τῇ φωνῇ καὶ λαμπρῶς» Π. Σ. — ἐν τελεταῖς Ἀθηναίων] ἐν τοῖς Παναθηναίοις· «ὅστις δὶς ἐνίκησε τὰ Παναθήναια». Π. Σ. — γαίᾳ . . . ἔμολεν] «γαίαν κεκαυμένην εἶπε τὴν ὑδρίαν, ἐν ᾗ ὁ καρπὸς τῆς ἐλαίας, τὸ ἔλαιον ἔμολεν· ὀπτᾶται γὰρ ὁ κέραμος· φησὶν

---

στ. 67. ἀγγέων· αἱ συλλαβαὶ γέων συνιζάνουσιν.

στ. 69-72. Καὶ Pauwius συντάττει τὸ χωρίον, ὡς ἐγώ· δηλονότι θεωρεῖ ὑποκείμενον τοῦ ἕπεται τὸ γένος στίζων μετὰ τὸ ὑμετέρων· τῇ λέξει ὅμως οὐκ ἀποδίδωσι τὴν σημασίαν τοῦ «ἁρμόζει» ἀλλὰ ἑρμηνεύει «ἕπεται τῇ διηγήσει τῶν σῶν ἐπαίνων τὸ γένος τῶν σῶν ματρώων, ἡ εὐάγων τιμὴ αὐτοῦ». Ὁ δὲ Mingarelli παραδέχεται μὲν τὴν σύνταξιν τοῦ Pauwii, ἀποδίδωσιν ὅμως τῷ «ἕπεται» τὴν σημασίαν τοῦ «ἁρμόζει» τὴν παρὰ Πινδάρῳ συχνοτάτην. Ἡ πρόθεσις σὺν «σὺν Τυνδαρίδαις» ὀρθῶς προσετέθη ἐκ διορθώσεως.

οὖν τὴν ὑδρίαν πλήρη ἐλαίου κεκομικέναι ἐξ Ἀθηνῶν εἰς Ἄργος τὸν Θειαῖον νικήσαντα· τοῖς γὰρ ἀθληταῖς τοῖς τὰ Παναθήναια νενικηκόσι δίδοται ὑδρία ἐλαίου πλήρης· διὸ καὶ Καλλίμαχος

Καὶ παρ' Ἀθηναίοις γὰρ ἐπὶ στέγος ἱερὸν ἧνται
Κάλπιδες, οὐ κόσμου σύμβολον, ἀλλὰ πάλης» Π. Σ.

— Ἥρας τὸν εὐάνορα λαόν] «ἦλθεν εἰς Ἄργος, τὴν αὐτοῦ πατρίδα». — ἐν ἀγγέων ἕρκεσι παμποικίλοις] ἐπεξήγησις τοῦ γαίᾳ καυθείσᾳ πυρὶ οὕτως «ἐν γαίᾳ καυθείσᾳ πυρὶ, δηλονότι ἐν παμποικίλοις ἕρκεσιν ἀγγέων»· ποικίλοις δὲ διότι αἱ ὑδρίαι ἦσαν ἐζωγραφημέναι. Ἕτερος δὲ τῶν Π. Σ. μαρτυρεῖ ταῦτα «ἐν ἀμφιφορεῦσι χαλκοῖς ἔλαιον ἐτιμῶντο οἱ ἀγωνιζόμενοι Ἀθήνησι τὰ Παναθήναια, ἐπεὶ τὴν ἐλαίαν εὗρεν ἡ θεός· τὰ δὲ χαλκᾶ ταῦτα ἄγγη ἐκ γῆς καιομένης γίγνεται· ἡ οὖν γῆ καιομένη δίδωσι τὸν χαλκὸν, ἐκ δὲ τοῦ χαλκοῦ γίνεται τὰ ἀγγεῖα, ἐν οἷς βάλλεται τὸ ἔλαιον· ταύτην οὖν φησι τὴν διάνοιαν· τούτοις γὰρ ἐτιμῶντο».

— Στ. 69-75. Ἕπεται δὲ . . . φάος ὀμμάτων] Τελειώσας τὴν διήγησιν τῶν νικῶν τοῦ Θειαίου, ἔρχεται ἤδη καὶ εἰς τὴν διήγησιν τῶν νικῶν τῶν συγγενῶν αὐτοῦ προοιμιαζόμενος διὰ τούτων· «οἱ δὲ συχνῇ τῇ βοηθείᾳ τῶν Χαρίτων καὶ τῶν Τυνδαριδῶν εὐτυχεῖς ἀγῶνες τοῦ ἀριγνώτου γένους τῶν πρὸς μητρὸς προγόνων παρέχουσιν ὦ Θειαῖε, σοί, τῷ μὴ ἧττονι ἐκείνων γενομένῳ τὴν τιμὴν νὰ λέγῃς· ὢν Θρασύκλου καὶ Ἀντίου συγγενής, ἄξιός εἰμι νὰ μὴ κρύπτω τὸ φῶς τῶν ὀμμάτων βαίνων ἐν τοῖς Ἀργείοις. Τὴν ἔννοιαν, ἣν ἐκφράζει (ἐν Νεμ. ΣΤ.' 23-29) περὶ τοῦ Ἀλκιμίδα, τὴν αὐτὴν ἐν ἄλλαις λέξεσιν ἐκφράζει καὶ ἐνταῦθα περὶ τοῦ Θειαίου.

— Ἕπεται ματρώων γένος] «ἕπεταί σοι, ἁρμόζει σοι τὸ γένος τῶν ὑμετέρων μητρώων, οὐκ ἀνάξιος εἶ τοῦ

Ἀξιωθείην κεν, ἐὼν Θρασύκλου
Ἀντία τε ξύγγονος, Ἄρ-
γεϊ μὴ κρύπτειν φάος
Ὀμμάτων. νικαφορίαις γὰρ ὅσαις ἱπ-
ποτρόφον ἄστυ τὸ Προί-
τοιο θάλησεν, Κορίνθου τ' ἐν μυχοῖς,
Καὶ Κλεωναίων πρὸς ἀνδρῶν τετράκις.

Ἀ. γ'. Κ. ιά.

Σικυωνόθε δ' ἀργυρω-

---

γένους»· πολλάκις παρὰ Πινδάρῳ τὸ «ἕπεταί τινι» σημαίνει «ἁρμόζει τινί». Τὸ γ έ ν ο ς οὔκ ἐστιν αἰτιατική, ὡς νομίζουσιν ἄλλοι ἐννοοῦντες τὴν δ ι ά, διὰ τὸ γένος· ἀλλ' ἔστιν ὑποκείμενον τοῦ ἕ π ε τ α ι. — εὐάγων τιμά] Ἐπεξηγεῖται, τί ἐννοεῖ διὰ τοῦ «Ἕπεται, Θειαῖε, ματρώων . . . ὑμετέρων»· δηλονότι «ἁρμόζει σοι ἡ τιμὴ τοῦ γένους τούτου, ἣν πολλάκις ἐν εὐτυχέσιν ἀγῶσιν ἐκτήσατο τῇ βοηθείᾳ τῶν Χαρίτων καὶ τῶν Τυνδαριδῶν· διότι καὶ σὺ ἴ χ ν ε σ ι ν αὐτῶν σ ὸ ν π ό δ α ν έ μ ε ι ς, (ὡς ἐν τῷ ἀνωτέρω μνημονευθέντι χωρίῳ ἐκφράζεται)». Σημαίνει δὲ τὸ «εὐάγων τιμὰ» τιμὴν προελθοῦσαν ἐξ εὐτυχῶν ἀγώνων. — σὺν Χαρίτεσσί τε καὶ Τυνδαρίδαις] συντακτέον τῷ ε ὐ ά γ ω ν τ ι μ ά· δηλονότι «τιμὴ γενομένη τῷ γένει τούτῳ σὺν τῇ βοηθείᾳ τῶν Χαρίτων καὶ τῶν Τυνδαριδῶν». Ἐπειδὴ αἱ Χάριτές εἰσι πάροχοι τῶν τερπνῶν καὶ ἡδέων, διὰ τοῦτο ἀναφέρει ἐνταῦθα αὐτάς· ἴσως δὲ καὶ διότι λατρεύονται ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἥρας· οἱ δὲ Τυνδαρίδαι ἐβοήθησαν, διότι ἔσχον ξενίαν πρὸς τοὺς προγόνους τοῦ Θειαίου (ὅρα κατωτέρω στ.

---

στ. 73-76. Τὰ «Ἀ ξ ι ω θ ε ί η ν κ ε ν . . . Ὀ μ μ ά τ ω ν» οὐ λέγονται ἐκ μέρους τοῦ ποιητοῦ, ὡς νομίζουσιν, ἀλλ' ἐκ μέρους τοῦ νικηφόρου, ὡς σεσημειώκαμεν.

91). — θαμάκις] Ἀνάγκη νὰ προσδιορισθῇ ἡ εὐάγων τιμὴ διὰ τοῦ θαμάκις, ἵνα σημανθῇ, ὅτι ἡ τιμὴ οὐκ ἐξ ἑνὸς ἐγένετο ἀγῶνος, ἀλλ' ἐκ θαμινῶν. — Ἀξιωθείην κεν . . . φάος ὀμμάτων] Ἐνταῦθα ἐγένετο πήδημα παραλειπομένης τοιαύτης τινὸς προτάσεως «ἕπεταί σοι λέγειν» ἤτοι «ἁρμόζει σοι νὰ λέγῃς τὰ ἑξῆς Ἀξιωθείην κ. τ. λ. Ὁ δὲ νοῦς τοῦ χωρίου «τοῦ Θρασύκλου καὶ τοῦ Ἀντίου συγγενὴς ὢν (δύναμαι νὰ ὦ ἄξιος νὰ μὴ κρύπτω) ἐν τῷ Ἄργει τὸ φῶς τῶν ὀμμάτων, τουτέστιν οὐκ ἀπαῤῥησιάστως ὄψομαι, ὡς οὐ νενικηκώς, ἀλλὰ μετὰ παῤῥησίας· νενίκηκα γάρ· ἄξιος οὖν ἂν εἴην μὴ κρύπτειν τὸ τῶν ὀμμάτων φάος μηδὲ κατηφὴς εἶναι, Ἀντία τ' ὢν καὶ Θρασύκλου σύγγονος» Π. Σ.

— Στ. 76-90. νικαφορίαις γὰρ . . . σθένει] Ἄρχεται ἤδη τῆς διηγήσεως τῶν νικῶν τῶν ἐκ μητρὸς συγγενῶν τοῦ Θειαίου «πόσαις γὰρ νικηφορίαις αὕτη ἡ πόλις ἡ τοῦ Προίτου οὐκ ἔθαλε τοῦτο μὲν ἐν τῷ Κορινθίῳ Ἰσθμῷ, τοῦτο δὲ ἐν τῇ Νεμέᾳ τετράκις (διὰ τῶν συγγενῶν τοῦ Θειαίου) νικήσασα· ἀπὸ Σικυῶνος δὲ καὶ τῶν ἐκεῖσε Πυθίων ἀργυραῖς φιάλαις τιμηθέντες ἀνεχώρησαν ἐπὶ τὸ Ἄργος οἱ πρόγονοι τοῦ Θειαίου· ἐκ τῆς Πελλήνης δὲ τὰ Θεοξένια νικῶντες ἀνεχώρησαν χλανίσιν ἐπιτηδειοτάταις κοσμηθέντες· ἀλλὰ τὸ τοῦ χαλκοῦ πλῆθος οὐ δυνατὸν εἰπεῖν ἁπλῶς· μακροτέρας γὰρ δεῖται σχολῆς· ὃν αἵ τε περὶ Κλείτορα καὶ Τεγέαν καὶ αἱ τῶν Ἀχαιῶν πόλεις καὶ τὸ Λύκαιον ἔθηκε παρὰ τῷ τοῦ Διὸς βωμῷ τοῖς δυναμένοις νικῆσαι σὺν ποδῶν δρόμῳ καὶ χειρῶν σθένει, πάλῃ καὶ παγκρατίῳ καὶ πυγμῇ». Π. Σ. — νικαφορίαις ὅσαις] «πόσαις (θαυμαστικῶς) νικηφορίαις διὰ τῶν ἀνδρῶν τούτων, Θρασύκλου καὶ Ἀντίου». Ἐπειδὴ δὲ αἱ ἀριθμούμεναι νῖκαί εἰσι λίαν πολλαὶ ὡς πρὸς δύο ἀθλητάς· φαίνεται, ὅτι ἐχρήσατο συνεκδοχῇ ἀπὸ τοῦ ὅλου τῶν συγγενῶν τὸ μέρος ὀνομάσας, τὸν Θράσυκλον καὶ Ἀντίαν. — Κορίνθου τ' ἐν

θέντες σὺν οἰνηραῖς φιάλαις ἐπέβαν,
Ἐκ δὲ Πελλάνας, ἐπιεσσάμενοι
Νῶτον μαλακαῖσι κρόκαις.
Ἀλλὰ χαλκὸν μυρίον οὐ δυνατὸν
Ἐξελέγχειν· μακροτέρας
Γὰρ ἀριθμῆσαι σχολᾶς·
Ὅν τε Κλείτωρ καὶ Τεγέα καὶ Ἀχαιῶν
Ὑψίβατοι πόλιες
Καὶ Λύκαιον πὰρ Διὸς θῆκε δρόμῳ
Σὺν ποδῶν χερῶν τε νικᾶσαι σθένει.

Ἐ. γ. Κ. ιβ'.

Κάστορος δ' ἐλθόντος ἐπὶ
Ξενίαν παρὰ Παμφάη,
Καὶ κασιγνήτου Πολυδεύ-
κεος, οὐ θαῦμα σφίσιν
Ἐγγενὲς ἔμμεν ἀεθλη-
ταῖς ἀγαθοῖσιν· ἐπεί,
Εὐρυχόρου ταμίαι Σπάρτας, ἀγώνων
Μοῖραν, Ἑρμᾷ καὶ σὺν Ἡ-

---

μυχοῖς] ἀναπλήρωσον «ἅπαξ» οὕτω καὶ ἀνωτέρω (στ. 46-47) καὶ ἀλλαχοῦ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει παραλείπει τὸ «ἅπαξ». — καὶ Κλεωναίων τετράκις] καὶ ἐν τοῖς μυχοῖς τῶν Κλεωναίων, ἤτοι ἐν Νεμέᾳ τετράκις τὸ Ἄργος ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν τούτων, τῶν ματρώων τοῦ Θειαίου θάλησεν». Ἐν Νεμ. Δ.' 27. καλεῖ τὸν Νεμεαῖον ἀγῶνα Κλεωναῖον· ὅπου ὅρα τὴν Σημείωσιν. — πρὸς ἀνδρῶν] Πρόσεχε μὴ συνάψῃς «πρὸς Κλεωναίων ἀνδρῶν»· ἀλλὰ σύνταξον «θάλησε πρὸς ἀνδρῶν» ἤτοι «ἤνθησε ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν τούτων, Θρασύκλου καὶ Ἀντίου» Τὸ δὲ «καὶ Κλεωναίων» σύνταττε «καὶ ἐν μυχοῖς Κλεω-

ναίων». — Σικυωνόθε] ὅτι ἐτελοῦντο ἐν Σικυῶνι τὰ Πύθια, ὅρα Νεμ. Θ.' εἰσαγωγήν· ὅτι δὲ τὸ βραβεῖον τῆς νίκης ἦν ἀργυραῖ φιάλαι, ὅρα αὐτόθι στ. 21-24. — ἀργυρωθέντες] ἐπειδὴ τὸ βραβεῖον ἦν ἐξ ἀργύρου. — ἐκ δὲ Πελλάνας] παραλάμβανε τὸ ἐ π έ β η σ α ν, ἐ π έ β α ν· «τίθεται δὲ βραβεῖον ἐν Πελλήνῃ παχέα ἱμάτια ἄγναφα· δυσχείμεροι δὲ οἱ τόποι· περιφραστικῶς δὲ τὴν χλανίδα μαλακὴν κρόκην εἶπεν· ὁ δὲ ἀγὼν Διός· καλεῖται δὲ Δῖϊα, ἢ Θεόξένια· λέγεται δὲ, ὅτι καὶ ἐξωμίσιν ἐτιμῶντο» Π. Σ. — ὅν τε Κλείτωρ] ἀντὶ τοῦ «ὃν Κλείτωρ τε» ἀναφέρεται δὲ ἡ ἀντωνυμία ὅ ν πρὸς τὸν ἐν στ. 84. χαλκόν. — παρ Διὸς] ἤτοι παρὰ τῷ Διὸς, δηλονότι, βωμῷ· «ὡς καὶ τὸ, ἐν Ἅδου, εἰς διδασκάλου» Δισκαί. — θῆκε] συμφωνεῖ πρὸς τὸ πλησιέστερον ἀντὶ τοῦ ἔθεσαν. — ἔθηκε νικᾶσαι] «ἔθηκε ὥστε νικῆσαί τινα» ὅπερ ἐστὶν ἴσον τῷ «ἔθηκε τῷ νικήσαντι» ἤτοι «ἵνα λάβῃ αὐτὸν ὁ νικήσας». Ἡ δὲ πρότασις «νικήσαντες δὲ οἱ ἄνδρες οὗτοι ἔλαβον αὐτὸν (τὸν χαλκόν)» παραλείπεται εὐκόλως ἐννοουμένη.

— Στ. 91-99. Κάστορος δὲ . . . θάλειαν] Βούλεται ἤδη νὰ αἰτιολογήσῃ, ὃ εἴρηκεν ἀνωτέρω (στ. 71-72) Εὐάγων τιμᾷ σὺν Τυνδαρίδαις. «Τοῦ δὲ Κάστορος ξενωθέντος παρὰ τῷ Παμφάῃ τῷ προγόνῳ σου, ὦ Θειαῖε, σὺν τῷ ἀδελφῷ Πολυδεύκει, θαυμαστὸν οὐδὲν ἀγαθοὺς καὶ θαυμασίους γενέσθαι τοὺς προγόνους σου ἀγωνιστάς· ἐπόπται γάρ εἰσιν τῶν ἀγώνων οὗτοι» Π. Σ. — οὐ θαῦμα . . . ἀγαθοῖσιν] ἡ σύνταξις «οὐ θαῦμά ἐστιν εἶναι (νὰ ᾖ) ἐγγενὲς σφίσιν (τοῖς σοῖς προγόνοις) ἔμμεν ἀθληταῖς ἀγαθοῖσιν». — ἐπεὶ εὐρυχόρου . . . θάλειαν] «ἐπεὶ οἱ τῆς εὐρυχώρου Σπάρτης ταμίαι καὶ δεσπόται Διόσκουροι σὺν τῷ Ἑρμῇ καὶ Ἡρακλεῖ ἱκανὸν καὶ θαλερὸν μέρος τῶν ἀγώνων διέπουσι καὶ διοικοῦσιν, εἰσι θεοὶ ἐναγώνιοι»· διὸ καὶ ὅτε ὁ Ἡρακλῆς ἀνεχώρει εἰς Ὄλυμπον θεὸς γενόμενος, τοῖς Τυνδα-

ρακλεῖ, διέποντι θάλειαν·
Μάλα μὲν ἀνδρῶν δικα ων
Περικαδόμενοι. καὶ
Μὰν θεῶν πιστὸν γένος·

Ἐ. δ'. Κ. ιά.

Μεταμειβόμενοι δ' ἐναλ-
λὰξ, ἀμέραν τὰν μὲν παρὰ πατρὶ φίλῳ
Διΐ νέμονται, τὰν δ' ὑπὸ κεύθεσι γαί-
ας, ἐν γυάλοις Θεράπνας,
Πότμον ἀμπιπλάντες ὁμοῖον. ἐπεὶ
Τοῦτον, ἢ πάμπαν θεὸς ἔμ-
μεναι οἰκεῖν τ' οὐρανῷ,
Εἵλετ' αἰῶνα φθιμένου Πολυδεύκης
Κάστορος ἐν πολέμῳ.
Τὸν γὰρ Ἴδας, ἀμφὶ βουσίν πως χολω-

---

ρίδαις ἐπέτρεψε τὴν ἐπιστασίαν καὶ διοίκησιν τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων (ὅρα Ὀλ. Γ.' 64. κ. ἑξῆς). — μοῖραν θάλειαν] «μέρος θάλειον, ἀνθηρὸν, ἀρκετὰ μέγα».

— Στ. 100-101. μάλα μὲν . . . περικαδόμενοι] «θεοὶ μέγα δυνάμενοι ἐν τοῖς ἀγῶσι, μάλα φροντίζοντες τῶν δικαίων ἀνδρῶν, οὐδὲν θαυμαστὸν, εἰ οὗτοι ἐβοήθησαν τοὺς σοὺς συγγενεῖς καὶ σὲ δικαίους ὄντας τοσαύτας νὰ ἄρησθε νίκας». Εἶπε δὲ αὐτοὺς δ ι κ α ί ω ν περικηδομένους· «δοκοῦσι γὰρ ἐπιφαινόμενοι κατὰ τὸ πέλαγος σώζειν τοὺς δικαίους» Π. Σ. ἔτι δὲ καὶ ἵνα ἐπαινέσῃ τοὺς συγγενεῖς τοῦ Θειαίου ὡς δικαίους.

— Στ. 102. καὶ μὰν . . . γένος] «ἔτι δὲ τὸ γένος τῶν θεῶν ἐστι πιστόν»· διὸ καὶ αὐτοὶ πιστοί εἰσι τῇ ξενίᾳ, ἣν ἔσχον πρὸς τὸ γένος ὑμῶν· διὸ βεβαίως τῇ αὐτῶν βοηθείᾳ ἀποδοτέον τὰς νίκας ὑμῶν.

— Στ. 103-111. Μεταμειβόμενοι . . . ἐν πολέμῳ] Ἔρχεται ἤδη νὰ ὑμνήσῃ τοὺς θεοὺς τοὺς ξένους τῷ γένει τοῦ νικηφόρου καὶ προστάτας καὶ αἰτίους τῶν τοσούτων νικῶν· ὅθεν ὁ περὶ τῶν Διοσκούρων οὗτος μῦθος ἔχει σχέσιν πρὸς τοὺς ἐπαίνους τοῦ νικηφόρου πολὺ μείζονα, ἢ ὅσην ἔχουσιν οἱ ἀλεῖπται, οὓς ὑπερεπαινεῖ, ὡς Μελησίας (Νεμ. Δ.' 151. κ. ἑξῆς· καὶ ἀλλαχοῦ), καὶ οἱ ἡνίοχοι. «Μεταλαβόντες δὲ αὐτοὶ οἱ Διόσκουροι καὶ ἐκ διαδοχῆς ἐναλλάσσοντες τὰς ἡμέρας, μίαν μὲν διάγουσιν ἐν τῷ οὐρανῷ ὡς θεοί, μίαν δὲ ἐν τοῖς ὑπογυίοις τῆς Θεράπνης, ὁμοίαν καὶ ἴσην ἐκπληροῦντες τύχην· ἐπειδὴ μᾶλλον τοῦτον εἵλετο τὸν αἰῶνα Πολυδεύκης, τὸν ἀδελφὸν ἔχων μεθ' ἑαυτοῦ ἐκ διαδοχῆς θεὸς γενέσθαι καὶ πάλιν ἄνθρωπος, ἢ μόνος ἐν οὐρανῷ θεὸς κατοικεῖν Κάστορος τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ φθαρέντος ἐν πολέμῳ» Π. Σ. — μεταμειβόμενοι ἐναλλὰξ] δηλονότι τὰς ἡμέρας· «μεταλλάσσοντες ἑαυτοῖς τὰς ἡμέρας ἐναλλὰξ (τὴν μίαν μὲ τὴν ἄλλην)»· ἑρμηνεύει ὁ Πίνδαρος ταῖς λέξεσι ταύταις τὴν παρ' Ὁμήρῳ (Ὀδ. λ. 302, ὅπερ ἀναφέρει ὁ Π. Σ.) ἑ τ ε ρ ή μ ε ρ ο ι. — ἁμέραν τὰν μὲν παρὰ Διῒ νέμονται] «τὴν μὲν μίαν ἡμέραν διάγουσιν ἀμφότεροι ἐν Οὐρανῷ» (παράβαλ. πρὸς τὸ Πυθ. ΙΑ.' 95). — τὰν δ' ὑπὸ . . . Θεράπνας] νέμονται· «τὴν δὲ ἄλλην ἡμέραν διάγουσιν ὁμοῦ ἀμφότεροι ἐν τοῖς ὑπογυίοις τῆς Θεράπνης»· κ ε ὐ θ η ἢ γ ύ α λ α φαίνεται, ὅτι καλεῖ τοὺς Θεράπνῃ τάφους αὐτῶν, εἰ οὐχὶ τὸ ἐν Θεράπνῃ αὐτῶν ἱερόν· ὅρα Σημ. εἰς Ἰσθμ. Α.' 43. — φθιμένου ἐν πολέμῳ] Ἐν τίνι πολέμῳ ἔφθιτο, ὁ Κάστωρ, αὐτίκα διηγήσεται.

— Στ. 112-113. τὸν γὰρ Ἴδας . . . αἰχμᾷ] «τὸν Κάστορα γὰρ τῆς τῶν βοῶν ἀφαιρέσεως ἕνεκεν ὁ Ἴδας ὀργισθεὶς ὁ Ἀφαρέως παῖς ἔτρωσεν. Ἡ ἱστορία ἐστὶ τοιαύτη. Λυγκεὺς καὶ Ἴδας οἱ Ἀφαρέως παῖδες ἐμνηστεύσαντο τὰς Λευκίππου θυγατέρας Φοίβην καὶ

θεὶς, ἔτρωσεν χαλκέας λόγχας αἰχμᾷ.
'Α. δ'. Κ. ιά.
Ἀπὸ Ταϋγέτου πεδαυ-
γάζων ἴδεν Λυγκεὺς δρυὸς ἐν στελέχει
ἥμενον. κείνου γὰρ ἐπιχθονίων

'Ελάειραν, κατὰ δὲ τὴν τῶν γάμων εὐωχίαν τοὺς Διοσκούρους εἰς ἑστίασιν ἐκάλεσαν· οἱ δὲ τὰς κόρας ἀφαρπάσαντες ἀπέφευγον, οἱ δὲ ἐπεδίωκον καὶ συνίσταται τοῖς Ἀφαρητιάδαις καὶ τοῖς Διοσκούροις μάχη περὶ τῶν γάμων, καὶ ἀναιρεῖται Κάστωρ· εἶτα Πολυδεύκης ἀνεῖλεν ἀμφοτέρους, συμπράξαντος τοῦ Διὸς καὶ κεραυνὸν αὐτοῖς ἐπιπέμψαντος. Ὁ δὲ Πίνδαρος οὐ διὰ τὰς νύμφας φησὶν αὐτοῖς γεγενῆσθαι τὴν στάσιν, ἀλλὰ διὰ βοῶν ἀπελασίαν· ψυχοῤῥαγοῦντος οὖν τοῦ Κάστορος Πολυδεύκης ὢν ἀθάνατος πρὸς τὸν ὄντα φθαρτὸν εἵλετο καταμερίσασθαι τὴν ἀθανασίαν τῇ τῆς φύσεως ἐκνικώμενος ἀνάγκῃ· οὕτως οὖν καὶ Ὅμηρος ἑ τ ε ρ η μ έ ρ ο υ ς καλεῖ» Π. Σ. — πως] οὐχὶ «χολωθείς πως»· ἀλλὰ «ἀμφὶ βουσί πως»· ὅπερ ἐστὶ «διά τινα περὶ βοῶν ἔριδα»· ἐπειδὴ ὁ Πίνδαρος θεοσεβάστατος ὢν φοβεῖται, μὴ εἰπὼν καθαρῶς τὴν αἰτίαν ἁμάρτῃ πρὸς τοὺς θεούς. — Στ. 114-117. Ἀπὸ Ταϋγέτου . . . ὀξύτατον ὄμμα] «ἀπὸ τοῦ Ταϋγέτου σκοπῶν εἶδεν ὁ Λυγκεὺς αὐτὸν καθήμενον ἐν στελέχει δρυός· διότι τὸ ὄμμα ἐκείνου ἦν ὀξύτατον πάντων ἀνθρώπων». — ἥμενον] Περὶ τῆς γραφῆς ταύτης μέγας γίνεται λόγος παρὰ τοῖς Π. Σ. «Ὁ μὲν Ἀρίσταρχος ἀξιοῖ γράφειν ἥ μ ε ν ο ν, ἀκολούθως τῇ ἐν τοῖς Κυπρίοις λεγομένῃ ἱστορίᾳ· ὁ γὰρ τὰ

στ. 113. ἀ κ μ ᾷ ἀντὶ α ἰ χ μ ᾷ διορθοῦσιν ἕνεκα τοῦ μέτρου.
στ. 116. ἡ μ έ ν ω ς ἢ ἡ μ έ ν ο ς (ἀντὶ τοῦ ἡμένους), ἢ ἡ μ έ ν ο υ ς, γραφαί, ὧν οὐδεμία ἁρμόζει τῇ ἐννοίᾳ· ὅθεν παρεδεξάμεθα τὴν διόρθωσιν ἥ μ ε ν ο ν.

Κύπρια συγγράψας φησὶ τὸν Κάστορα ἐν τῇ δρυῒ κρυφθέντα ὀφθῆναι ὑπὸ Λυγκέως· τῇ δὲ αὐτῇ γραφῇ καὶ Ἀπολλόδωρος κατηκολούθησεν» Π. Σ. Ὁ δὲ τὰ Κύπρια γράψας οὕτω λέγει κατὰ τὸν Π. Σ.

. . . . . Αἶψα δὲ Λυγκεὺς
Ταΰγετον προσέβαινε ποσὶν ταχέεσσι πεποιθώς·
Ἀκρότατον δ' ἀναβὰς, διεδέρκετο νῆσον ἅπασαν
Τανταλίδου Πέλοπος, τάχα δ' εἴσιδε κύδιμος ἥρως
Εἰν ὀφθαλμοῖσιν ἔσω δρυὸς ἄμφω κοίλης,
Κάστορά θ' ἱππόδαμον καὶ ἀεθλοφόρον Πολυδεύκεα
Νύξε δ' ἄρ' . . . .

Λέγων λοιπὸν ὁ ἐν τῷ Π. Σ. Ἀρίσταρχος «ὅτι ἀξιοῖ γράφειν ἥμενον ἀκολούθως τῇ ἐν τοῖς Κυπρίοις λεγομένῃ ἱστορίᾳ» τοῦτο ἐννοεῖ, ὅτι ἐνταῦθα (ἐν τούτῳ τῷ χωρίῳ τοῦ Πινδάρου) ὁ λόγος ἐστὶ μόνον περὶ τοῦ Κάστορος· διότι ἔφη ἐν τῷ ἡγουμένῳ κώλῳ τὸν (τὸν Κάστορα) ἔτρωσεν»· ὅθεν ἔχομεν ἀνάγκην ἑνικοῦ ἀριθμοῦ καὶ οὐχὶ πληθυντικοῦ· καὶ ὁ ἑνικὸς ἀριθμὸς οὐκ ἀντιφάσκει πρὸς τὰ Κύπρια, ἃ οὐκ ἀρνοῦνται ὅτι ἦν καὶ ὁ Κάστωρ ἔσω δρυὸς κοίλης. Ὑπὲρ δὲ τῆς γραφῆς ἡμένως ἔρχεται ὁ Δίδυμος λέγων «ἀμφοτέρων ὑπὸ τῇ δρυῒ λοχώντων τοῦ Κάστορος καὶ τοῦ Πολυδεύκους, μόνον ὁ Λυγκεὺς τὸν Κάστορα εἶδεν» Π. Σ. Ἡ εἰκασία αὕτη τοῦ Διδύμου ἐστὶν ἄτοπος· διότι ἀδύνατόν ἐστι νὰ ἐννοῇ ὁ Πίνδαρος, ὅτι ἀμφοτέρων ἐν τῷ αὐτῷ ὄντων, ὁ Λυγκεὺς τὸν ἕνα μόνον εἶδε, τὸν δὲ ἕτερον οὔ. Ὁ ἑνικὸς λοιπὸν ἀριθμὸς ἥμενον ἐστὶν, ὃν ἐπιζητεῖ ἥ τε διάνοια τοῦ Πινδάρου, καὶ ὁ ἀναγνώστης. Ἔστι λοιπὸν ἡ διάνοια τοῦ Πινδάρου αὕτη. Ὁ

Πάντων γένετ' ὀξύτατον
Ὄμμα. λαιψηροῖς δὲ πόδεσσιν ἄφαρ
Ἐξικέσθαν, καὶ μέγα ἔρ-
γον ἐμήσαντ' ὠκέως,
Καὶ πάθον δεινὸν παλάμαις Ἀφαρητί-
δαι Διός· αὐτίκα γάρ
Ἦλθε Λήδας παῖς διώκων· τοὶ δ' ἔναν-
τα στάθεν τύμβῳ σχεδὸν πατρωΐῳ.

Ἐ. δ'. Κ. ιβ'.

Ἔνθεν ἁρπάξαντες ἄ-
γαλμ' Ἀΐδα, ξεστὸν πέτρον,
Ἔμβαλον στέρνῳ Πολυδεύ-
κεος· ἀλλ' οὔ νιν φλάσαν,
Οὐδ' ἀνέσχασαν· ἐφορμα-
θεὶς δ' ἄρ', ἄκοντι θοῷ

μὲν Πολυδεύκης ἤλαυνε τὰς βοῦς· ὁ δὲ Κάστωρ καθήμενος ὄπισθεν στελέχους δρυὸς ἤ, ὡς λέγουσι τὰ Κύπρια, ἔσω κοίλης δρυὸς κεκρυμμένος ἐλόχα τὸν Ἴδαν καὶ Λυγκέα· οὐδὲ εἰκὸς ἦν ἀμφότεροι νὰ λοχῶσι, τὴν δὲ λείαν νὰ ἀφῶσιν ἀφύλακτον. Ἰδὼν λοιπὸν ὁ Λυγκεὺς ἕνεκα τῆς ἀρετῆς τῶν αὐτοῦ ὀμμάτων τὸν μὲν Κάστορα λοχῶντα, τὸν δὲ Πολυδεύκην ἐλαύνοντα τὴν λείαν, ἑνοῦται μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ Ἴδα καὶ ἐπιπίπτουσιν ἀπροσδοκήτως τῷ λοχῶντι καὶ τιτρώσκουσιν αὐτόν· ἐν τούτῳ δὲ ἰδὼν ὁ ἐλαύνων τὰς βοῦς Πολυδεύκης τρέχει εἰς βοήθειαν· ἐκεῖνοι τρέπονται εἰς φυγήν, οὗτος δὲ διώκει μέχρι τοῦ τύμβου τοῦ Ἀφαρέως, ὅπου συνά-

στ. 129. ἀνέχασσαν ἐκ διορθώσεως ἕνεκα τοῦ μέτρου. Ὑπάρχουσι καὶ ἄλλαι ἄλλων διορθώσεις, ὧν ἡ κρείσσων οὐδ' ἄνσχαξαν.

πτουσι μάχην. Καὶ αὕτη ἐστὶν ἡ διάνοια τοῦ ποιητοῦ. — κείνου γὰρ . . . ὀξύτατον ὄμμα] «ὁ Λυγκεὺς ἦν ὀξυδερκὴς, ὡς καὶ διὰ λίθων καὶ διὰ γῆς τὰ γινόμενα βλέπειν» Π. Σ.

— Στ. 118-121. λαιψηροῖς . . . Ἀφαρητίδαι Διὸς] «αὐτίκα δὲ ταχέσι ποσὶν ἀμφότεροι ἐπέπεσον καταβάντες ἀπὸ τοῦ ὄρους καὶ ταχέως ἐξετέλεσαν τὸ μέγα τοῦτο ἔργον τρώσαντες τὸν Κάστορα οἱ Ἀφαρητίδαι· ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ δεινὸν ἔπαθον ὑπὸ τοῦ Διός». — ἐξικέσθαν] Δωρικῶς ἀντὶ τοῦ ἐξικέσθην ἀριθ. δυϊκοῦ. — μέγα ἔργον] ὃ εἶπεν ἀνωτέρω, τὸ τραῦμα τοῦ Κάστορος. — ἐμήσαντ'] κατώρθωσαν· ἐκ τοῦ μ ή δ ο μ α ι· οὕτω καὶ (Ὀλ. Α'. 51.) τ ὸ ἄ π ι σ τ ο ν ἐ μ ή σ α τ ο π ι σ τ ὸ ν ἔ μ μ ε ν α ι.

— Στ. 123. Ἦλθε] Εἰ ἀμφότεροι ἦσαν ἐν στελέχει δρυὸς, οὐκ ἠδύνατο οὕτως ἀκυρολέκτως νὰ εἴπῃ ἦ λ θ ε ν ἀντὶ τοῦ ὥ ρ μ η σ ε ν ἢ ἄλλου τινὸς τοιούτου. Τὸ ἦ λ θ ε ν σημαίνει, ὅτι ὁ Πολυδεύκης ἄλλοθί που ἦν καὶ ἦλθεν ἰδὼν αὐτοὺς ἐπιπίπτοντας τῷ Κάστορι· ἀλλ' ἕως ἔλθῃ, ἵνα διώξῃ αὐτοὺς, ἐκεῖνοι ἐξετέλεσαν τὸ ἔργον. — διώκων] ἦλθε διώκων, ἵνα διώξῃ.

— Στ. 124. τοὶ δ' ἔναντα . . . πατρωΐῳ] «οἱ δὲ διώκοντι αὐτῷ ἀνθυπέστησαν ἐξ ἐναντίας περὶ τὸν τύμβον τοῦ πατρὸς αὐτῶν Ἀφαρέως». Ἰδόντες τὸν Πολυδεύκην πλησιάζοντα ἐτράπησαν εἰς φυγήν· ἀφικόμενοι, ἐκείνου διώκοντος, εἰς τὸν τάφον τοῦ Ἀφαρέως, ἐκεῖ στάντες συνῆψαν μάχην.

— Στ. 125-131. Ἔνθεν ἁρπάξαντες . . . χαλκὸν] «Ὅθεν (ἐκ τοῦ τύμβου) ἁρπάσαντες στήλην κοσμοῦσαν τὸν τάφον ἔρριψαν ἐπὶ τὸ στέρνον τοῦ Πολυδεύκους, ἀλλ' οὐ συνέτριψαν αὐτὸ, οὐδ' ἀνεχαίτισαν αὐτόν· ἀλλ' ἐφορμήσας διήλασε τὰς πλευρὰς τοῦ Λυγκέως τῷ δόρατι». — ἄγαλμα Ἀΐδα] οὐχὶ κυρίως ἄγαλμα, ἀλλὰ κόσμημα τοῦ Ἅδου. Ἅδην δὲ καλεῖ τὸν τάφον. —

Ἤλασε Λυγκέος ἐν πλευραῖσι χαλκόν.
Ζεὺς δ' ἔπ' Ἴδᾳ πυρφόρον
Πλᾶξε ψολόεντα κεραυνόν·
Ἅμα δὲ καίοντ' ἐρῆμοι.
Χαλεπὰ δ' ἔρις ἀνθρώ-
ποις ὁμιλεῖν κρεσσόνων.

Σ. ε'. Κ ια'.

Ταχέως δ' ἐπ' ἀδελφεοῦ
Βίαν πάλιν χώρησεν ὁ Τυνδαρίδας,
Καί μιν οὔπω τεθναότ', ἄσθματι δὲ
Φρίσσοντ' ἀναπνοὰς κίχεν.
Θερμὰ δὲ τέγγων δάκρυα στοναχαῖς,
Ὄρθιον φώνασε· πάτερ
Κρονίων, τίς δὴ λύσις
Ἔσσεται πενθέων; καί μοι θάνατον σὺν
Τῷδ' ἐπίτειλον, ἄναξ.
Οἴχεται τιμὰ φίλων τατωμένῳ
Φωτί· παῦροι δ' ἐν πόνῳ πιστοὶ βροτῶν,

---

ξεστὸν πέτρον] Τί δὲ ἦν τὸ ἄγαλμα, τὸ κόσμημα; ξεστὸς πέτρος, ἤτοι στήλη ἐξεσμένη. — ἄκοντι ἤλασεν ἐν πλευραῖς χαλκόν] «ἐφορμήσας τῷ ταχεῖ δόρατι ἐνέβαλε ταῖς τοῦ Λυγκέως πλευραῖς τὸν σίδηρον». Π. Σ.

— Στ. 133. ψολόεντα] Ὁ Π. Σ. μεταφράζει τὴν λέξιν ταύτην διὰ τῆς «τεφρώδη». Ἀλλὰ ὁ λίθος, ὃν παρ' ἡμῖν ὁ κοινὸς ὄχλος νομίζει κεραυνόν, ἐστι παμ-

---

στ. 134. ἅμᾳ ἡ καινὴ γραφή.

στ. 140. φρίσσοντα πνοὰς ἔκιχεν· διόρθωσις ἕνεκα τοῦ μέτρου.

στ. 141. δὴ ἀντὶ τοῦ δὲ ἐκ διορθώσεως ἕνεκα τοῦ μέτρου.

στ. 144. πενθέων. Αἱ συλλαβαὶ θέων συνιζάνουσιν.

μέλας (φολόεις), οὐχὶ τεφρώδης. Ἡ δοξασία λοιπὸν αὕτη τοῦ ἡμετέρου κοινοῦ ὄχλου περὶ τοῦ κεραυνοῦ (ἀστροπελέκι) παμπάλαιός ἐστιν.

— Στ. 134. Ἅμα καίοντ' ἔρημοι] Ὁ κεραυνὸς ἐπέπεσεν οὐχὶ μόνῳ τῷ οὐκέτι ὑπὸ Πολυδεύκους πληγέντι Ἴδᾳ, ἀλλὰ καὶ τῷ πλησίον αὐτοῦ κειμένῳ Λυγκεῖ· διὸ ἀμφότεροι ἐκαίοντο. Ἡ δὲ λέξις «ἔρημοι» οὐ σχολάζει, ἀλλὰ διεγείρει οἶκτον πρὸς τοὺς τοιοῦτον θάνατον λαβόντας μηδενὸς τῶν οἰκείων παρόντων, ἵνα θρηνήσῃ αὐτοὺς καὶ θάψῃ.

— Στ 135-136. χαλεπὰ . . . κρεσσόνων] Συνεπτυγμένη πρότασις, ἣ οὕτω πως ἀναπτύσσεται «χαλεπόν ἐστιν ἀνθρώποις ὁμιλεῖν ἔριδι κρεισσόνων» ἤτοι χαλεπόν ἐστι τοῖς ἀνθρώποις νὰ ἐρίζωσι πρὸς κρείττονας· ἡ δὲ κατὰ λέξιν ἐξήγησις «ἡ ἔρις τῶν κρεισσόνων ἐστὶ χαλεπὴ τοῖς ἀνθρώποις ὁμιλεῖν (ὥστε νὰ ὁμιλῶσιν) αὐτῇ».

— Στ. 137-140. ταχέως . . . κίχεν] «ταχέως δὲ ἐπὶ τὸν ἀδελφὸν ὁ Πολυδεύκης ἦλθεν ὑποστρέψας, καὶ δὴ αὐτὸν οὔπω τεθνηκότα, πνευστιῶντα δὲ καὶ ἀποψυχρούμενον κατέλαβεν». Π. Σ. — ἄσθματι φρίσσοντ' ἀναπνοάς] «Ἆσθμα ἀναπνοάς, ἢ ἀναπνοήν» ἴσον «ἆσθμα κατὰ τὴν ἀναπνοήν» ἴσον «ἀσθματικὴ ἀναπνοή» ἤτοι ψυχορραγία (ψυχομάχισμα). «Φρίσσω» δὲ ἴσον τῷ «ψυχροῦμαι». Ὅθεν «εὗρεν αὐτὸν ψυχρούμενον διὰ τῆς ψυχορραγίας».

— Στ. 143-145. Πάτερ Κρονίων . . . ἄναξ] «οὐδεμία ἄλλη λύσις τοῦ ἐκ τοῦ θανάτου τοῦ ἀδελφοῦ πένθους ἔσεταί μοι, ἢ νὰ πέμψῃς, Ζεῦ πάτερ, καὶ ἐμοὶ θάνατον, ἵνα ἀποθάνω σὺν τούτῳ».

— Στ. 146-148. Οἴχεται . . . μεταλαμβάνειν] «οὐδεὶς συμπονεῖ, ἐὰν μὴ φίλος ἢ καὶ ἀγαθὸς ἀδελφός· στερηθεὶς δὲ τούτου, τίνα ἕξω κοινωνὸν τῶν πόνων· ὀλίγοι τῶν ἀνθρώπων πιστοὶ κατὰ τοὺς πόνους, πάσχουσι τοῖς ἑταίροις τοῦ καμάτου κοινωνεῖν». Π. Σ. — Οἴχεται

Ἀ. ε. Κ. ιά.

Καμάτου μεταλαμβάνειν.
Ὣς ἔννεπε· Ζεὺς δ' ἀντίος ἤλυθέν οἱ,
Καὶ τόδ' ἐξαύδασ' ἔπος· ἐσσί μοι υἱ-
ός· τόνδε δ' ἔπειτα πόσις,
Σπέρμα θνατὸν, ματρὶ τεᾷ πελάσαις,
Ἔσταξ' ἥρως. ἀλλ' ἄγε τῶν-
δέ τοι ἔμπαν αἵρεσιν
Παρδίδωμ'· εἰ μὲν, θάνατόν τε φυγὼν καὶ
Γῆρας ἀπεχθόμενον,
Αὐτὸς Οὔλυμπον ἐθέλεις,
Σύν τ' Ἀθαναίᾳ κελαινεγχεῖ τ' Ἄρει,

Ἐ. ε. Κ. ιβ'.

Ἔστοι σοι τούτων λάχος.
Εἰ δὲ κασιγνήτου πέρι
Μάρνασαι, πάντων δὲ νοεῖς
Ἀποδάσσασθαι ἴσον,
Ἥμισυ μέν κε πνέοις γαί-
ας ὑπένερθεν ἐὼν,
Ἥμισυ δ' οὐρανοῦ ἐν χρυσέοις δόμοισιν.

---

τιμὰ φωτί] ἀπόλλυται ἡ τιμὴ ἀνδρί· οὐ τιμᾶται ἀνὴρ (παρὰ τοῖς ἀνθρώποις). — τατωμένῳ φίλων] «στερισκομένῳ φίλων, οἷος ἦν οὗτος ὁ ἐμὸς ἀδελφός»· τὸ «τατωμένῳ» Δωρικῶς ἀντὶ τοῦ «τητωμένῳ». — παῦροι βροτῶν ἐν πόνῳ πιστοί] «Οὐδεὶς τῶν ἀνθρώπων, ἔργου πόνων προκειμένου (ἐν πόνῳ), ἐστὶ πιστὸς νὰ μεταλαμβάνῃ

---

στ. 157. Αὐτὸς Οὔλυμπον θέλεις οἰκεῖν ἐμοί· ἐκ διορθώσεως ἕνεκα τοῦ μέτρου.

στ .165. χρυσέοις· αἱ συλλαβαὶ σεοις συνιζάνουσιν.

τῶν πόνων». — παῦροι] «ἀντὶ τοῦ οὐδὲ ὀλίγοι· ὡς καὶ παρ' Ὁμήρῳ (Ἰλ. ε. 800).
Ἦ ὀλίγον οἷ παῖδα ἐοικότα γείνατο
Τυδεύς» Π. Σ.

— Στ. 150-153. ἐσσί μοι . . . ἥρως] «Τὸ σαφὲς οὕτω. Σὺ μέν, ὦ Πολύδευκες, τυγχάνεις μοι υἱός, τὸν δὲ Κάστορα μετὰ ταῦτα ὁ Τυνδάρεως σπέρμα θνητὸν ὄντα τῇ σῇ μητρὶ συνελθὼν ἔσπειρεν. Ὁ μὲν Ἡσίοδος ἀμφοτέρους Διὸς εἶναι γενεαλογεῖ. Ὁ δὲ Πίνδαρος ἑτέροις τῶν ἱστορικῶν ἐξακολουθήσας τὸν μὲν Πολυδεύκην ἐκ Διός, τὸν δὲ Κάστορα ἐκ Τυνδάρεω εἶναί φησιν, ὡς καὶ Ἡρακλῆς μὲν ἐξ Ἀλκμήνης καὶ Διός, Ἰφικλῆς δὲ ἐξ Ἀμφιτρύωνος· λέγεται γὰρ τοῦτο, ὅτι Πολυδεύκης καὶ Ἑλένη ἐκ Διός εἰσι καὶ Λήδας, Κάστωρ δὲ ἐκ Τυνδάρεω. Ὁ μέντοι Ἡσίοδος οὔτε Λήδας οὔτε Νεμέσεως δίδωσι τὴν Ἑλένην, ἀλλὰ θυγατέρα Ὠκεανοῦ καὶ Τηθύος». Π. Σ.

— Στ. 153-165. ἀλλ' ἄγε . . . δόμοισιν] «ἀλλ' ὅμως τούτων ἀμφοτέρων σοι τὴν κρίσιν καὶ τὴν αἵρεσιν ἐπιδίδωμι· εἰ μὲν γὰρ τὸν θάνατον ἐκφυγὼν καὶ τὸ γῆρας τὸ ὀδυνηρὸν αὐτὸς βούλει τὸν οὐρανὸν οἰκεῖν σὺν ἐμοὶ καὶ Ἀθηνᾷ καὶ Ἄρει, ἔστι σοι τούτων μερίς· εἰ δὲ ὑπὲρ τοῦ ἀδελφοῦ Κάστορος διαμάχῃ, πάντων δὲ τῶν καλῶν βούλει αὐτῷ ἀπομερίσασθαι τὸ ἴσον, τὸ μὲν ἥμισυ τοῦ χρόνου ἕξεις ὑπὸ τὴν γῆν διατρίβων, τὸ δὲ ἥμισυ ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ τοῖς τιμίοις τῶν θεῶν οἴκοις» Π. Σ. — ἥμισυ μέν κε πνέοις . . . δόμοισιν] τί ἐννοεῖ τούτοις ὁ ποιητής, ἐξηγήσατο ἐν ἀρχῇ τῆς διηγήσεως τοῦ μύθου στ. 103-111.

— Στ. 166-167. ὣς ἄρ . . . βουλὰν] «οὕτω ταῦτα τοῦ Διὸς εἰπόντος οὐ κατεμερίσθη τὴν γνώμην ὁ Πολυδεύκης ἀλλ' εὐθέως ἐπὶ τὸ ἕτερον ἐχώρησεν, ἐπὶ τὸ τὴν εὐδαιμονίαν τῷ ἀδελφῷ μερίσασθαι» Π. Σ. — γνώμᾳ] «τῷ ἑαυτοῦ νῷ». — οὐκ ἔθετο βουλὴν διπλόαν] «οὐκ

Ὣς ἄρ᾽ αὐδάσαντος, οὐ
Γνώμᾳ διπλόαν θέτο βουλάν.
Ἀνὰ δ᾽ ἔλυσεν μὲν ὀφθαλ-
μόν, ἔπειτα δὲ φωνὰν
Χαλκεομίτρα Κάστορος.

---

ἔθετο τῷ ἑαυτοῦ νῷ βουλὴν διπλῆν τὴν μὲν κλίνουσαν πρὸς τὸ μὴ μερίσασθαι τῷ ἀδελφῷ τὴν εὐδαιμονίαν, τὴν δὲ πρὸς τὸ μερίσασθαι, ἀλλὰ ὡς ἐκ τοῦ ἑπομένου καταφαίνεται, ἁπλῆν, ἤτοι πρὸς τὸ μερίσασθαι»· δηλονότι «οὐδαμῶς ἐδίστασεν, ἀλλ᾽ εὐθὺς προὐτίμησε τὸ δεύτερον».

— Στ. 168-170. ἀνὰ δ᾽ ἔλυσεν . . . Κάστορος «ἀνέλυσε μὲν καὶ πάλιν ὁρᾶν παρεσκεύασε τὸν τοῦ ἀδελφοῦ ὀφθαλμόν, ἔπειτα δὲ καὶ τὴν φωνὴν ἐνέβαλε τοῦ χαλκομίτρα Κάστορος» Π. Σ. — ἀνὰ ἔλυσε] ὁ Πολυδεύκης· διότι ὁ Πολυδεύκης ἐγένετο ὁ αἴτιος νὰ ἀναλύσῃ ὁ Ζεύς· «οἷον ἤδη μύοντα καὶ κλειόμενον διὰ τὸν θάνατον ἀναβλέψαι ἐποίησεν». Π. Σ. — χαλκεομίτρα] «Κάστωρ χαλκεομίτρης, χαλκοκορυστής» Heynius.

## ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ.

Ὑμνεῖτε, ὦ Χάριτες, τὴν πόλιν τοῦ Δαναοῦ καὶ τῶν πεντήκοντα ἀγλαοθρόνων κορῶν, τὸ Ἄργος, τὸ θεοπρεπὲς δῶμα τῆς Ἥρας· διότι ἐπὶ μυρίαις ἀρεταῖς λάμπει ἡ πόλις αὕτη ἕνεκα τολμηρῶν ἔργων. Μακρὰ μέν ἐστι τὰ περὶ τὴν Μέδουσαν Γοργόνα ἔργα τοῦ Περσέως· πολλὰ δὲ ἐν Αἰγύπτῳ ἄστη κατῳκίσθησαν ταῖς τοῦ Ἐπάφου παλάμαις· οὐδ᾽ Ὑπερμνήστρα παρεξετράπη κατασχοῦσα ἐν τῷ κολεῷ μόνη αὐτὴ τὸ ξίφος. Διομήδη δὲ ἐποίησέ ποτε ἡ ξανθὴ Γλαυκῶπις ἀθάνατον θεόν· ἡ γῆ δὲ ἐν Θήβαις κεραυνωθεῖσα τοῖς τοῦ Διὸς βέλεσι ὑπεδέξατο τὸν μάντιν Οἰκλείδην τὸ (εἰς χάλαζαν ἐκρηγνύμενον) νέφος τοῦ πολέμου. Καὶ κατὰ γυναῖκας καλλικόμους ἀριστεύει τὸ Ἄργος. Ὁ δὲ Ζεὺς ἐλθὼν πάλαι ἐπὶ Ἀλκμήνην καὶ Δανάην ἀπέφηνε τοῦτον τὸν λόγον ἀληθῆ· ἐν δὲ τῷ πατρὶ τοῦ Ἀδράστου καὶ Λυγκεῖ συνήρμοσεν φρένας εὐκάρπους εὐθείᾳ δικαιοσύνῃ. Ἔθρεψε δὲ τὸν αἰχμητὴν Ἀμφιτρύωνα· ὁ δὲ φέρτατος κατὰ τὸν ὄλβον συνεμίγη τῷ γένει ἐκείνου· διότι, ὅτε ὁ Ἀμφιτρύων κατεπολέμησε τοῖς χαλκοῖς ὅπλοις τοὺς Τηλεβόας, τότε ὁμοιωθεὶς αὐτῷ τὴν ὄψιν ὁ βασιλεὺς τῶν ἀθανάτων εἰσῆλθεν εἰς τὴν αὐλὴν (τῆς Ἀλκμήνης) φέρων σπέρμα τοῦ ἀτρόμου Ἡρακλέ-

ους· οὗ ἄλοχός ἐστιν ἡ Ἥβη, βαίνουσα κατ' Ὄλυμπον παρὰ τῇ μητρὶ αὐτῆς Τελείᾳ Ἥρᾳ καλλίστη θεῶν. Ἀδύνατόν ἐστι τὸ ἐμὸν στόμα νὰ διηγήσηται πάντα τὰ ἀγαθὰ, ὅσων τὸ Ἀργεῖον τέμενος μετέχει· ἔστι δὲ καὶ ὁ φθόνος τῶν ἀνθρώπων βαρὺς, ὥστε νὰ ἀντισταθῇ τις πρὸς αὐτόν· ἀλλ' ὅμως ἔγειρε τὴν εὔχορδον λύραν καὶ φρόντισον περὶ παλαισμάτων. Ἀγὼν χαλκῶν βραβείων (τελούμενος ἐν Ἄργει) ὀτρύνει τὸν δῆμον πρὸς βουθυσίαν εἰς Ἥραν καὶ πρὸς κρίσιν ἄθλων· ὅπου ὁ παῖς τοῦ Οὐλίου Θειαῖος δὶς νικήσας ἐπελάθετο τῶν εὐφόρων πόνων. Ἐκράτησε δέ ποτε καὶ Πανελλήνιον ἀγῶνα ἐν Πυθῶνι· σὺν ἀγαθῇ δὲ τύχῃ ἐλθὼν ἔλαβε καὶ τὸν Ἰσθμοῖ καὶ Νεμέᾳ στέφανον, καὶ ἔδωκε ταῖς Μούσαις νὰ διαφημίσωσιν αὐτόν· τρὶς μὲν κληρωθεὶς καὶ νικήσας ἐν ταῖς πύλαις τοῦ πόντου, τρὶς δὲ ἐν τοῖς σεμνοῖς (τῆς Νεμέας) πεδίοις κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Ἀδράστου. Ζεῦ πάτερ, ὧν μὲν ἐπιθυμεῖ τῇ διανοίᾳ, ταῦτα τὸ στόμα αὐτοῦ σιωπᾷ· πᾶσα δὲ παντὸς ἔργου ἐκτέλεσις ἐν σοὶ κεῖται. Οὗτος δὲ προσφέρων καρδίᾳ οὐκ ἀποστρεφομένῃ τοὺς μόχθους τόλμην, δέεται σοῦ χάριν· γνωστὰ τῷ τε θεῷ ᾄδω καὶ ἐκείνῳ, ὅστις ἁμιλλᾶται περὶ τῶν κορυφῶν τῶν ἐσχάτων ἄθλων· ὕπατος δὲ ἀγὼν συνέστη ὑφ' Ἡρακλέους, ὃν ἔχει ἡ Πίσα. Ἡδεῖαι μὲν ἐνθουσιώδεις φωναὶ ἐν τελεταῖς Ἀθηναίων δὶς ἐκώμασαν αὐτόν· καρπὸς δὲ ἐλαίας ἦλθεν εἰς τὸν εὔανδρον λαὸν τῆς Ἥρας ἐν γῇ καυθείσῃ πυρὶ, ἐν πεποικιλμέ-

νοις ἀγγελίοις. Ἁρμόζει δέ σοι, ὦ Θειαῖε, τὸ πολύγνωτον γένος τῶν σῶν πρὸς μητρὸς προγόνων· ἁρμόζει σοι ἡ τιμὴ τῶν σὺν τῇ βοηθείᾳ τῶν Χαρίτων καὶ τῶν Τυνδαριδῶν συχνῶν εὐκλεῶν ἀγώνων τοῦ γένους τούτου, ἵνα λέγῃς· δύναμαι νὰ ὦ ἄξιος, ὢν συγγενὴς τοῦ Θρασύκλου καὶ Ἀντίου, νὰ μὴ κρύπτω τὸ φῶς τῶν ὀμμάτων ἐν Ἄργει. Πόσαις νικηφορίαις ἤνθησε τὸ ἱππότροφον ἄστυ τοῦ Προίτου διὰ τῶν ἀνδρῶν τούτων ἔν τε τοῖς μυχοῖς τῆς Κορίνθου καὶ ἐν τοῖς τῶν Κλεωναίων τετράκις· ἐκ Σικυῶνος δὲ ἀργύρῳ βραβευθέντες ἐπανῆλθον εἰς τὴν πατρίδα σὺν οἰνηραῖς φιάλαις, ἐκ Πελλήνης δὲ χλανίσι μαλακαῖς ἐνδεδυμένοι· ἀλλὰ χαλκὸν μυρίον οὐ δυνατὸν νὰ ἐξελέγχῃ τις· διότι ἡ ἀρίθμησις αὐτοῦ ἀπαιτεῖ σχολὴν μακροτέραν· χαλκόν, ὃν καὶ Κλείτωρ καὶ Τεγέα καὶ αἱ ὑψίβατοι πόλεις τῶν Ἀχαιῶν καὶ τὸ Λύκαιον ἔθεσαν παρὰ τῷ βωμῷ τοῦ Διὸς βραβεῖον τοῖς σὺν δρόμῳ ποδῶν καὶ σθένει χειρῶν νικῶσιν. Ἐπεὶ δὲ ἐξενίσθη παρὰ τῷ Παμφάῃ Κάστωρ καὶ ὁ κασίγνητος Πολυδεύκης, οὐδὲν θαυμαστόν, εἰ ἔστιν ἔμφυτον αὐτοῖς νὰ ὦσιν ἀγαθοὶ ἀθληταί· ἐπειδὴ οἱ διοικοῦντες τὴν εὐρύχωρον Σπάρτην ἔχουσι θαλερὰν μοῖραν ἀγώνων σὺν τῷ Ἑρμῇ καὶ Ἡρακλεῖ, μάλα τῶν δικαίων ἀνδρῶν κηδόμενοι· ἔτι δὲ τὸ γένος τῶν θεῶν ἐστι πιστόν. Οὗτοι δὲ μεταλλάσσοντες τὰς ἡμέρας, τὴν μὲν μίαν διαιτῶνται ἀμφότεροι παρὰ Διῒ φίλῳ πατρί, τὴν δὲ ἄλλην ὑπὸ τὰ κεύθη τῆς γῆς ἐν τοῖς ὑπογυίοις

τῆς Θεράπνης ἐκπληροῦντες μοῖραν ὁμοίαν· ἐπειδὴ τοῦτον μᾶλλον τὸν βίον προυτίμησεν ὁ Πολυδεύκης, ἢ τεθνηκότος ἐν πολέμῳ τοῦ Κάστορος αὐτὸς ἐν οὐρανῷ νὰ οἰκῇ· διότι τοῦτον ὁ Ἴδας διὰ βόας τινὰς χολωθεὶς ἔτρωσεν αἰχμῇ λόγχης. Σκοπεύων ἀπὸ Ταϋγέτου εἶδεν αὐτὸν ὁ Λυγκεὺς καθήμενον ἐν στελέχει δρυός· διότι τὸ ὄμμα ἐκείνου ἐγένετο ὀξύτατον πάντων ἀνθρώπων· ταχέσι δὲ ποσὶ αὐτίκα ἀφίκοντο ἀμφότεροι, καὶ ταχέως ἐτέλεσαν τὸ μέγα τοῦτο ἔργον· ἀλλὰ καὶ ἔπαθον δεινὸν οἱ Ἀφαρητίδαι ταῖς παλάμαις τοῦ Διός· διότι αὐτίκα ἦλθεν ὁ παῖς τῆς Λήδας διώκων· ἐκεῖνοι δὲ ἐστάθησαν ἐναντίον πλησίον τοῦ τάφου τοῦ αὐτῶν πατρός· ἔνθεν ἁρπάσαντες κόσμημα τοῦ τάφου, ξεστὸν πέτρον, ἔρριψαν εἰς τὸ στέρνον τοῦ Πολυδεύκους· ἀλλ' οὐ συνέτριψαν αὐτὸ, οὐδὲ ἐκεῖνον ἀνεχαίτισαν· ἐφορμηθεὶς δὲ ἤλασε διὰ τῶν πλευρῶν τοῦ Λυγκέως τὸν χαλκὸν τοῦ ταχέος δόρατος· Ζεὺς δὲ ἔρριψεν ἐπὶ τὸν Ἴδαν αἰθαλώδη, πυρφόρον κεραυνόν· ὁμοῦ δὲ ἀμφότεροι ἐκαίοντο ἔρημοι· χαλεπὸν δὲ τοῖς ἀνθρώποις νὰ ἐρίζωσι πρὸς κρείττονας. Ταχέως δὲ ἐπανῆλθεν ὁ Τυνδαρίδης πρὸς τὸν ἀδελφὸν, καὶ εὗρεν αὐτὸν οὔπω μὲν τεθνηκότα, ἀποψυχρούμενον ὅμως διὰ τὸ κατὰ τὴν ἀναπνοὴν ἆσθμα. θερμὰ δὲ χύνων δάκρυα μετὰ στεναγμῶν μέγα ἐφώνησεν· πάτερ Κρονίων, τίς λύσις τοῦ πένθους μου ἔσεται; θάνατον καί μοι ἐπίπεμψον σὺν τούτῳ, ἄναξ· ἀνδρὶ φίλων στερουμένῳ τιμὴ ἀπόλλυται· διότι ὀλίγοι βροτῶν ἐν

πόνῳ εἰσὶ πιστοὶ νὰ μεταλαμβάνωσι καμάτου. Οὕτως εἶπεν. Ζεὺς δὲ ἦλθεν ἔμπροσθεν αὐτοῦ, καὶ εἶπε ταῦτα· μοὶ εἶσαι υἱός· τοῦτον δὲ ἔσταξε θνητὸν σπέρμα ὕστερον, πλησιάσας τῇ σῇ μητρὶ ὁ ἥρως σύζυγος αὐτῆς· ἀλλ' ὅμως ἄγε, δίδωμί σοι αἵρεσιν τούτων· εἰ μὲν θέλεις, θάνατον φυγὼν καὶ γῆρας ἐπαχθὲς, αὐτὸς νὰ οἰκῇς τὸν Ὄλυμπον συν Ἀθηνᾷ καὶ χαλκοφόρῳ Ἄρει, ἔστι σοι τούτων νὰ τύχῃς· εἰ δὲ περὶ τοῦ ἀδελφοῦ θερμῶς φροντίζεις, πάντων δὲ διανοεῖσαι ἴσην διανομὴν, δύνασαι τὸ μὲν ἥμισυ νὰ πνέῃς ὑπὸ τὴν γῆν ὤν, τὸ δὲ ἕτερον ἥμισυ ἐν τοῖς χρυσοῖς δόμοις τοῦ οὐρανοῦ. Οὕτως εἰπόντος, οὐ προσέθηκε τῇ αὐτοῦ διανοίᾳ διπλῆν βουλὴν, ἀλλ' ἀνέλυσε μὲν τὸν ὀφθαλμὸν, ἔπειτα δὲ καὶ τὴν φωνὴν τοῦ χαλκοκορυστοῦ Κάστορος.

# ΝΕΜΕΑ

## ΕΙΔΟΣ ΙΑ'.

## ΑΡΙΣΤΑΓΟΡΑι ΠΡΥΤΑΝΕΙ ΤΕΝΕΔΙΩι

## ΥΙΩ ΑΡΚΕΣΙΛΑ

Μέτρα κατὰ τοὺς Π. Σ. τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς καὶ ἐπῳδοῦ τοῦ εἴδους.

Ἡ στροφὴ καὶ ἀντίστροφος σύγκειται ἐκ κώλων ἕξ.

Κῶλον 1. — ⏑ | ⊥ ⏖ | ⊥ ⏑ ⏑ | ⊥ ⏑ ⏑ | ⊥ — | — ⏑ ⏑ Δακτυλικὸν ἑξάμετρον ἀκατάληκτον Αἰολικόν· διότι ἄρχεται ἀπὸ τροχαίου.

» 2. ⊥ ⏑ ⊥ — | ⊥ ⏑ ⊥ — | ⊥ ⏑ ⏑ ⊥ ⏑ ⏑ ⊥ — Σύνθετον ἐκ τροχαϊκοῦ διμέτρου καὶ ἐκ δακτυλικοῦ τριμέτρου· ἐκ τῶν μὴ ἐχόντων ὄνομα ἀσυναρτήτων.

» 3. ⊥ ⏑ ⏑ | ⊥ ⏑ ⏑ | ⊥ — | ⊥ ⏑ ⏑ | ⊥ ⏑ ⏑ | ⊥ Δακτυλικὸν ἑξάμετρον καταληκτικὸν εἰς συλλαβήν.

» 4. ⊥ ⏑ ⊥ — | ⊥ ⏑ ⊥ — | ⊥ ⏑ ⊥ Τροχαϊκὸν τρίμετρον καταληκτικόν.

» 5. ⊥ ⏑ ⏑ ⊥ | ⊥ ⏑ ⏑ Χοριαμβικὸν δίμετρον καταληκτικόν.

» 6. ⊥ ⏑ ⊥ — | ⊥ ⏑ ⏑ ⊥ Ἐπιχοριαμβικὸν δίμετρον.

### Περὶ τῆς Ἐπῳδοῦ.

Ἑκάστη ἐπῳδὸς ἐκ κώλων ἐννέα.

Κῶλον 1. ⊥ ⏑ ⏑ | ⊥ ⏑ ⏑ | ⊥ ⏑ Δακτυλικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον.

Κῶλον 2. –́ ⏑ ⏑ | –́ ⏑ ⏑ | –́ Δακτυλικὸν πενθημιμερές.

" 3. – ⏑ –́ – | –́ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ –́ | – –́ ⏑ ⏑ –́ Πινδαρικὸν (καλούμενον ὑπὸ τοῦ Π. Σ.) συνιστάμενον ἐξ ἰαμβελέγου καὶ ἐκ πενθημιμεροῦς ἰαμβικοῦ· ὧν τὸ μὲν ἐν ἀρχῇ πενθημιμερὲς λείπει μίαν συλλαβὴν τοῦ πρώτου ποδός, τὸ δὲ ἐν τέλει πενθημιμερὲς λείπει τὴν τελευταίαν συλλαβήν· διὸ καλεῖται ἀμφιλιπές· ἐπεὶ καὶ ἐν ἀρχῇ καὶ ἐν τῷ τέλει λείπει.

" 4. –́ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ –́ Δακτυλικὸν πενθημιμερές.

" 5. – – ⏑ ⏑ | –́ ⏑ ⏑ –́ – Ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος δίμετρον ἀκατάληκτον.

" 6. –́ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ –́ Δακτυλικὸν πενθημιμερές.

" 7. – – ⏑ ⏑ | – – ⏑ ⏑ Ἰωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον.

" 8. –́ ⏑ –́ ⏓ | –́ ⏑ –́ – | – ⏑ – Τροχαϊκὸν τρίμετρον καταληκτικόν.

" 9. –́ ⏑ | – –́ ⏑ –́ –́ | –́ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ –́ Ἰαμβέλεγος προηγουμένου τροχαϊκοῦ ποδός.

---

## ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΕΙΔΟΥΣ.

Ἱκετεύει τὴν Ἑστίαν νὰ ὑποδέξηται εὐμενῶς εἰς τὸ πρυτανεῖον τὸν Ἀρισταγόραν ἀναβαίνοντα εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς πρυτανείας μετὰ τῶν συναρχόντων αὐτοῦ, καὶ δέεται νὰ ποιήσῃ νὰ διέλθωσι τὸ ἔτος τῆς ἀρχῆς μετὰ δόξης καὶ ἄνευ λυπῶν (ἀπὸ στ. 1-12). Ἐκ τοῦ προοιμίου μεταβαίνει εἰς τὴν ὑπόθεσιν μακαρίζων πρῶτον τὸν πατέρα Ἀρκεσίλαν, ἔχοντα τοιοῦτον υἱόν· εἶτα τὸν υἱὸν διά τε τὸ κάλλος τοῦ σώματος καὶ διὰ τὴν μεγάλην δύναμιν, ἧς ἕνεκα ἠρίστευσεν ἑκκαιδεκάκις ἀγωνισά-

μενος παγκρατίῳ πρὸς περιοίκους (ἀπὸ στ. 12-27). Ἐκ τῶν ἑκκαίδεκα τούτων νικῶν τεκμαίρεται, ὅτι εἰ μὴ ἐκώλυον αὐτὸν οἱ γονεῖς, ὅτε ἦν παῖς, νὰ πειραθῇ ἄθλων ἔν τε Πυθῶνι καὶ Ὀλυμπίᾳ, βεβαίως ἤθελεν ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πατρίδα ἐστεφανωμένος (ἀπὸ στ. 28-36). Φιλοσοφεῖ ἐπὶ τῶν τολμώντων ἔργα ἀνώτερα τῶν ἑαυτῶν δυνάμεων καὶ ἐπὶ τῶν ἐχόντων μὲν δύναμιν, ἀτόλμων δὲ ὄντων (ἀπὸ στ. 37-42). Ἐκ τῆς πρὸς τοὺς ἄθλους ἀρετῆς τοῦ σώματος τοῦ Ἀρισταγόρου λαμβάνει ἀφορμὴν νὰ διηγηθῇ, ὅτι κατάγεται ἐκ Πεισάνδρου ἐπισήμου τινὸς Σπαρτιάτου τῶν σὺν Ὀρέστῃ στειλαμένων ἀποικίαν εἰς Τένεδον, καὶ ἐκ τοῦ ἥρωος Θηβαίου Μελανίππου (ἀπὸ στ. 43-47). Ἐπειδὴ δὲ τοῦ ἀπὸ Πεισάνδρου γένους αἱ γενεαὶ οὐκ ἐπεδείξαντο ἀρετὰς μέχρι Ἀρισταγόρου, λαμβάνει αἰτίαν νὰ παραβάλῃ τὰ γένη τῶν ἀνθρώπων πρὸς τὰς γαίας καὶ πρὸς τὰ δένδρα, ἃ οὐ κατὰ πᾶν ἔτος διδοῦσιν ἄφθονον καρπὸν (στ. 48-54). Ἐν τῷ ἐπιλόγῳ λαμβάνει ἀφορμὴν ἐκ τῆς ὁμοιότητος τῶν ἀνθρωπίνων γενῶν πρὸς τὰς γαίας καὶ δένδρα νὰ φιλοσοφήσῃ περὶ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, ἧς ἕνεκα καίτοι ὁ ἄνθρωπος οὐ γινώσκει τὰς ἐκβάσεις τῶν ἑαυτοῦ πράξεων, ὅμως ἐπιχειρεῖ παρατόλμοις.

---

## ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ἀρισταγόρας υἱὸς Ἀρκεσίλα Τενέδιος κατήγετο πρὸς πατρὸς μὲν ἐκ Πεισάνδρου τοῦ Σπαρτιάτου τοῦ

σὺν Ὀρέστῃ ἀποικίαν στειλαμένου ἐκ Σπάρτης εἰς Τένεδον, πρὸς μητρὸς δὲ ἐκ Μελανίππου τοῦ Θηβαίου τοῦ συστάντος Τυδεῖ καὶ τρώσαντος αὐτόν· ἐκλεχθεὶς δὲ πρύτανις εἴτε βουλῆς εἴτε γερουσίας (διότι ἄγνωστόν ἐστιν, εἰ ἡ πολιτεία τῶν Τενεδίων ἦν δημοκρατία ἢ ἀριστοκρατία, καὶ εἰ ἡ διοικοῦσα τὴν πολιτείαν ἀρχὴ ἐκαλεῖτο γερουσία ἢ βουλή), τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἔμελλε νὰ ἀναλάβῃ τὴν ἀρχὴν τῆς πρυτανείας, τελεῖ θυσίαν ἑορτάζων μετὰ τῶν συναρχόντων τὰ εἰσιτήρια. Εἰς ταύτην λοιπὸν τὴν ἑορτὴν συνετέθη ἡ ᾠδὴ αὕτη, ἵνα ᾀσθῇ ἐν τῇ θυσίᾳ. Ὅθεν οὐκ ἔστιν ὕμνος εἰς νικηφόρον ἱερῶν ἀγώνων, ἀλλ' εἰς ἄνδρα ἐκλεχθέντα ἄρχοντα καὶ ἤδη ἀναλαμβάνοντα τὴν ἀρχήν. Οἱ χαρακτῆρες ὅμως τῆς ᾠδῆς ταύτης εἰσὶν οἱ αὐτοὶ τοῖς τῶν ἐπινίκων· διὸ ἴσως καὶ κατετάχθη ἐν τοῖς ἐπινίκοις· καὶ πρέπει νὰ ὦσιν οἱ αὐτοί· διότι καὶ αὕτη ἐν κώμῳ ᾄδεται ὡς καὶ οἱ ἐπίνικοι· ἡ δὲ διαφορὰ ὑπάρχει αὕτη μόνον· ὅτι οἱ κῶμοι, ἐν οἷς ᾄδονται οἱ ἐπίνικοι, τελοῦνται ἐπὶ νίκῃ ἐν ἱεροῖς ἀγῶσιν· ὁ δὲ κῶμος τοῦ Ἀρισταγόρου τελεῖται ἐπὶ τῇ εἰς τὴν ἀρχὴν εἰσόδῳ. Ὁ δὲ παρὰ τοῖς Π. Σ. Δίδυμος λέγει περὶ τῆς ᾠδῆς ταύτης «οὐδὲ ὅλως ἐχρῆν τὴν ᾠδὴν ταύτην εἰς τοὺς ἐπινίκους συντετάχθαι· οὐ γὰρ ἱερὸν ἀγῶνα νενίκηκεν ὁ Ἀρισταγόρας· εἰ δὲ παραμιμνήσκεται, ὅτι περιχώρους ἀγῶνας ἐνίκα παῖς ὤν, οὐ διὰ τοῦτο ἀθλητής· γεγράφθαι δὲ, φησὶν ὁ Δίδυμος, τὴν ᾠδὴν εἰς πρυτανεύοντα καὶ τῆς πόλεως προεστῶτα τὸν Ἀρισταγόραν· συντακτέον οὖν, φησὶν, εἰς τὰ Παροίνια». Ἕτερος δὲ Π. Σ. λέγει «ἔοικε δὲ Ἀρισταγόρας μὴ νῦν νενικηκέναι· φασὶ γὰρ οἱ ἱστορικοὶ παιδὶ μὲν ὄντι πολλὰς ἐπεισελθεῖν νίκας, ἀνδρωθέντι δὲ νῦν καὶ πρυτανεύοντι τὸν Πίνδαρον πρόσχημα μὲν ἐπίνικον γράψαι, τὸ δὲ ἀληθὲς προσφωνητικὸν εἰς τὴν πρυτανείαν».

Σ. ά Κ. στ'.

Παι Ῥέας, ἅ τε Πρυτανεῖα λέλογχας, Ἑστία,
Ζηνὸς ὑψίστου κασιγνήτα καὶ ὁμοθρόνου Ἥρας,
Εὖ μὲν Ἀρισταγόραν δέξαι τεὸν ἐς θάλαμον,
Εὖ δ' ἑταίρους ἀγλαῷ σκάπτῳ πέλας,
Οἵ σε γεραίροντες ὀρ-
θὰν φυλάσσοισιν Τένεδον,

Ἀ. ά. Κ. στ'.

Πολλὰ μὲν λοιβαῖσιν ἀγαζόμενοι πρώταν θεῶν,
Πολλὰ δὲ κνίσσᾳ· λύρα δέ σφιν βρέμεται καὶ ἀοιδά.

---

— Στ. 1-12. Παῖ Ῥέας . . . κραδίᾳ] «ὦ παῖ τῆς Ῥέας Ἑστία, ἥτις ἔλαχες νὰ τιμᾶσαι ἐν τοῖς πρυτανείοις, εὖ μὲν ὑπόδεξαι εἰς τὸν σὸν θάλαμον πλησίον τοῦ σοῦ σκήπτρου τὸν Ἀρισταγόραν, εὖ δὲ τοὺς συνάρχοντας αὐτοῦ, οἵ σε πολλαῖς θυσίαις καὶ σπονδαῖς γεραίροντες, διοικοῦσι σωτηρίως τὴν Τένεδον, καὶ τοῖς ξένοις δὲ ἐν τῷ σῷ θαλάμῳ τὸ τοῦ Ξενίου Διὸς ἀσκοῦντες δίκαιον διηνεκῶς ἐν τραπέζαις φιλοξενοῦσιν· παράσχου λοιπὸν αὐτοῖς νὰ διανύσωσι τὴν δωδεκαμηνίαν σὺν δόξῃ καὶ εὐθύμῳ καρδίᾳ». — Πρυτανεῖα λέλογχας] ὅτε οἱ θεοὶ δ α τ έ ο ν τ ο (Ὀλ. Ζ'. 102), ἐμοιράζοντο τὴν γῆν, σοὶ ἔπεσεν ὁ κλῆρος νὰ ἄρχῃς τῶν πρυτανείων· «πρυτανεῖά φησι λαχεῖν τὴν Ἑστίαν, παρόσον αἱ τῶν πόλεων ἑστίαι ἐν τοῖς πρυτανείοις ἀφίδρυνται, καὶ τὸ ἱερὸν λε-

---

στ. 1. λ έ λ ο γ χ α ς· ἡ τελευταία συλλαβή, ἄγνωστον, διά τι ἐτέθη βραχεῖα.

γόμενον πῦρ ἐπὶ τούτων ἀπόκειται· εἴη δ' ἂν πρυτανεῖον κατὰ τὸ ἔτυμον πυροταμεῖον κατὰ συγγένειαν τοῦ μ εἰς τὸ ν, ὡς τὸ μ ι ν καὶ ν ι ν» Π. Σ. — εὖ δέξαι Ἀρισταγόραν, εὖ δ' ἑτέρους] Φανερὸν ἐκ τούτων, ὅτι οὐχὶ μόνον ὁ Ἀρισταγόρας νῦν ἐκλεχθεὶς ἀναλαμβάνει τὴν πρυτανείαν, ἀλλὰ καὶ οἱ συνέταιροι, ἤτοι οἱ συνάρχοντες αὐτοῦ, εἴτε βουλευταὶ οὗτοι καλοῦνται, εἴτε γερουσιασταί, εἴτε ἄλλο ὁτιοῦν, νῦν εἰσέρχονται εἰς τὴν ἀρχήν, ἥτις ἐστὶν ἐτησία, ὡς φαίνεται ἐκ τῆς ἐν στ. 11. λέξεως δ ω δ ε κ ά μ η ν ο ν. — τεὸν ἐς θάλαμον] εἰς τὸ πρυτανεῖον. — σκάπτω πέλας] Παρὰ τῷ βωμῷ τῆς Ἑστίας, ἐν ᾧ ἔθυον, ἣν καὶ τὸ ἄγαλμα αὐτῆς φερούσης σκῆπτρον — οἵ σε γεραίροντες . . . Τένεδον] Ἡ ἀντωνυμία ο ἳ κατὰ σύνεσιν ἀναφέρεται οὐ μόνον εἰς τοὺς σήμερον εἰσερχομένους εἰς τὴν ἀρχὴν συνάρχοντας (ἑταίρους) τῷ Ἀρισταγόρᾳ, ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὸν τὸν Ἀρισταγόραν καὶ πάντας τοὺς ἀεὶ πρυτάνεις καὶ τοὺς αὐτοῖς συνάρχοντας. — γεραίροντες] οὐ μόνον νῦν, ἀλλ' ἀεί, ὅτε ἀναλαμβάνουσι τὴν ἀρχήν. — ὀρθὰν] ἀβλαβῆ. — ἀγαζόμενοι πρώταν θεῶν] «σὲ πρώτην τῶν ἄλλων θεῶν ἀγάζονται, τιμῶσι λοιβαῖς καὶ θυσίαις». Οὐκ ἐννοεῖ λοιπὸν ὁ ποιητὴς τὸ τῆς παροιμίας «ἀφ' Ἑστίας ἀρχόμενος» (Ἡσύχιος)· ἀλλὰ τὰς μὲν ἄλλας ἡμέρας τοῦ ἔτους ἔθυον καὶ ἔσπενδον καὶ τοῖς ἄλλοις θεοῖς· τὴν πρώτην ὅμως ἡμέραν ἔθυον τῇ Ἑστίᾳ. — κνίσσᾳ] θυσίᾳ· «ἀπὸ τῆς κνίσσης, ὅ ἐστι, τῆς πιμελῆς καὶ τὰς θυσίας (ἐννοεῖ)» Π. Σ. — λύρα . . . τραπέζαις] Ἀπὸ μὲν τοῦ στ. 5-8. «σὲ γεραίροντες . . . κνίσσᾳ» διηγεῖται τίνας θυσίας καὶ πρὸς τίνα θεὸν θύουσιν ἐν τῷ πρυτανείῳ τὴν πρώτην ἡμέραν, καθ' ἣν ἀναλαμβάνουσι τὴν ἀρχήν· ἐνταῦθα βούλεται νὰ εἴπῃ, ὅτι καὶ ἄλλας θυσίας καὶ πρὸς ἄλλους θεούς, ἄλλας ὅμως ἡμέρας τοῦ ἔτους, οὐχὶ τὴν πρώτην θύουσιν· «λύρα δὲ αὐτοῖς κατὰ τὰς πανηγύρεις ἠχεῖ καὶ ᾠδὴ καὶ τοῦ ξενίου Διὸς θέμις ἀσκεῖται καὶ

Καὶ ξενίου Διὸς ἀσκεῖται θέμις ἀεννάοις
Ἐν τραπέζαις· ἀλλὰ σὺν δόξᾳ τέλος
Δωδεκάμηνον περά-
σαι σὺν ἀτρώτῳ κραδίᾳ.

Ἐ. ά. Κ. θ'.

Ἄνδρα δ' ἐγὼ μακαρίζω
Μὲν πατέρ' Ἀρκεσίλαν,
Καὶ τὸ θαητὸν δέμας ἀτρεμίαν τε ξύγγονον.
Εἰ δέ τις ὄλβον ἔχων
Μορφᾷ παραμεύσεται ἄλλων,
Ἔν τ' ἀέθλοισιν ἀρι-
στεύων ἐπέδειξεν βίαν,
Θνατὰ μεμνάσθω περιστέλλων μέλη,

---

ἀποσῴζεται παρ' αὐτοῖς διὰ παντὸς ἐν ταῖς τραπέζαις· ἀντὶ τοῦ φιλόξενοί εἰσιν» Π. Σ. — ξενίου Διὸς θέμις] καλεῖ οὕτως τὸ δίκαιον τοῦ φιλοξενεῖν τοὺς ξένους, οὗ ἔφορός ἐστιν ὁ Ζεύς. Ἐφιλοξενοῦντο δὲ ἐν τῷ πρυτανείῳ οἱ παρὰ τῶν ἄλλων πόλεων ἀποστελλόμενοι πρέσβεις, καὶ ἄλλοι ἐπίσημοι ἄνδρες. — ἀεννάοις] τῇ λέξει ταύτῃ βούλεται νὰ εἴπῃ, ὅτι πολλάκις τοῦ ἔτους ἐγίνετο αὕτη ἡ φιλοξενία. — ἀλλὰ περάσαι] «ἀλλὰ εἴθε περάσοι (ὁ Ἀρισταγόρας). Ἐὰν δὲ τὸ περάσαι ἐστὶν ἀπαρέμφατον, καὶ οὐχὶ εὐκτική, γραπτέον π ε ρ ᾶ σ α ι, καὶ ἐξηγητέον

---

στ. 9. ἀ ε ν ά ο ι ς ἐκ διορθώσεως ἕνεκα τοῦ μέτρου.

στ. 11-12. π ε ρ ά σ α ι. Οἱ μὲν τῶν Π. Σ. θεωροῦσιν εὐκτικὴν καὶ ἐννοοῦσιν ὑποκείμενον μόνον Ἀναξαγόραν· οἱ δὲ ἐξηγοῦσιν ὡς ἀπαρέμφατον π ε ρ ᾶ σ α ι· ἐννοοῦντες ὑποκείμενον Ἀναξαγόραν καὶ τοὺς ἑταίρους.

στ. 18. ἄ λ λ ω ς ἐκ διορθώσεως· ἐπειδὴ τὸ παραμείβεσθαι συντάσσεται αἰτιατικῇ. Ἡ δὲ διόρθωσις μ ο ρ φ ὰ ν ἄ λ λ ω ν καθίστησι τὴν ἔννοιαν ὀλίγον σκληράν.

«ἀλλὰ δὸς πειρᾶσαι αὐτοὺς, ἤτοι τὸν Ἀρισταγόραν καὶ τοὺς ἑταίρους».

— Στ. 13-15. Ἄνδρα . . . . ξύγγονον] «ἐγὼ δὲ ἀνδρῶν μὲν μακαρίζω τὸν Ἀρκεσίλαν ὡς πατέρα, καὶ τὸ ἀξιοθέατον δέμας τοῦ υἱοῦ καὶ τὴν σύμφυτον αὐτῷ ἀνδρείαν». — ἄνδρα] καθ' ὅλον καὶ κατὰ μέρος ἀντὶ τοῦ ἀνδρῶν· ἤτοι «ἐξ ὅλων τῶν ἀνδρῶν μακαρίζω τὸν Ἀρκεσίλαν». — πατέρα] μακαρίζω αὐτὸν ὡς πατέρα· διότι δηλονότι ἔχει τοιοῦτον υἱόν. — καὶ τὸ θαητὸν δέμας] Ἀδύνατον νὰ ἐννοῇ «δέμας τοῦ πατρός». Πόσον ἁρμόζει παρηκμακότι ἤδη τινὶ τὴν ἡλικίαν νὰ ἐπαινῆται οὕτω διὰ τὸ κάλλος. Ἀλλὰ καὶ ὑποτεθέντος, ὅτι ὁ ἤδη γέρων πατὴρ λαμβάνει τοῦτον τὸν ἔπαινον, ποῖοί εἰσιν οἱ ἆθλοι, ἐν οἷς ἠρίστευσε ἐπιδείξας βίαν; διότι ἅπαντα μὲν ὅσα λέγονται μέχρι τοῦ στ. 21 ἀναφέροντα πρὸς τὸν ἔχοντα θαητὸν δέμας· ὁ δὲ Πίνδαρος οὐδὲν λέγει, ποῦ ἠρίστευσεν ὁ Ἀρκεσίλας, ὅπερ καὶ ἄτοπον καὶ ἐναντίον τῆς συνηθείας αὐτοῦ. Ἔτι δὲ τῷ ἐπαινουμένῳ πατρὶ διὰ τὴν ξύγγονον ἀτρεμίαν οὐχ ἁρμόζει τὸ (στ. 28) «ἐλπίδες ὀκνηρότεραι γονέων». Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ Πίνδαρος παρακατιὼν (στ. 49-54) βούλεται νὰ σημάνῃ, ὅτι ὁ πατὴρ ὡς καὶ ἅπαντες αὐτοῦ οἱ πρόγονοι ἀπὸ τοῦ Πεισάνδρου καὶ Μελανίππου ἦσαν ἄσημοι. Θαητὸν λοιπὸν δέμας ἐννοεῖ τὸ τοῦ υἱοῦ, τὸν δὲ Ἀρκεσίλαν μακαρίζει μόνον, διότι ἦν πατὴρ τοιούτου υἱοῦ· οὐ προσδιώρισε δὲ, τίνος δέμας· διότι ἦν γνωστὸν τοῖς Τενεδίοις, ὡς εἰ ἔλεγε «καὶ τὸ ἀξιοθέατον ἐκεῖνο σῶμα, περὶ οὗ πολὺς ἐν Τενέδῳ γίνεται λόγος. — ἀτρεμίαν] ἀφοβίαν, ἀνδρείαν, ἣν ἐπεδείξατο ἐν τοῖς ἄθλοις, οὓς κατωτέρω ἀναφέρει.

— Στ. 16-21. εἰ δέ τις ὄλβον . . . ἐπιεσσόμενος] «εἰ δὲ ἀνθρώπων τις εὐδαιμονίαν κεκτημένος καὶ τῷ εἴδει παρέρχεται τοὺς ἄλλους καὶ ἐν τοῖς ἄθλοις ἀριστεύουσαν ἐφανέρωσε τὴν ἑαυτοῦ ἰσχὺν, μὴ ὡς θεὸς

Καὶ τελευτὰν ἁπάντων γᾶν ἐπιεσσόμενος.

Σ. β'. Κ. στ'.

Ἐν λόγοις δ' ἀστῶν ἀγαθοῖσί μιν αἰνεῖσθαι χρεὼν,
Καὶ μελιγδούποισι δαιδαλθέντα μέλεσιν ἀείδειν.
Ἐκ δὲ περικτιόνων ἑκκαίδεκ' Ἀρισταγόραν
Ἀγλααὶ νῖκαι πάτραν τ' εὐώνυμον
Ἐστεφάνωσαν πάλᾳ
Καὶ μεγαυχεῖ παγκρατίῳ·

Ἀ. β'. Κ. στ'.

Ἐλπίδες δ' ὀκνηρότεραι γονέων παιδὸς βίαν
Ἔσχον ἐν Πυθῶνι πειρᾶσθαι καὶ Ὀλυμπίᾳ ἀέθλων·
Ναὶ μὰ γὰρ Ὅρκον, ἐμὰν δόξαν, παρὰ Κα-
σταλίᾳ
Καὶ παρ' εὐδένδρῳ μολὼν ὄχθῳ Κρόνου,
Κάλλιον ἂν δηριών-
των ἐνόστησ' ἀντιπάλων,

Ἐ. β'. Κ. θ'.

Πενταετηρίδ' ἑορτὰν
Ἡρακλέος τέθμιον,

---

τῶν μειζόνων ὀρεγέσθω» Π. Σ. — θνατὰ . . . ἐπιεσσόμενος] ἀντὶ τούτου ἔφη (Ἰσθμ. Ε.' 18) Μ ὴ μ ά τ ε υ ε Ζ ε ὺ ς γ ε ν έ σ θ α ι· κ α ὶ (Ὀλ. Ε.' 56) μ ὴ μ α τ ε ύ σ ῃ θ ε ὸ ς γ ε ν έ σ θ α ι. — περιστέλλων] ἀμφιεννύς. — ἐπιεσσόμενος] μέλλων τοῦ ἐ π ι έ ν ν υ μ α ι.

— Στ. 22-23. ἐν λόγοις . . . ἀείδειν] «αὐτὸς μὲν οὐ πρέπει νὰ ζητῇ μείζονα εὐδαιμονίαν, ἢ τοῖς θε-

---

στ. 22. μ ὲ ν ἐστὶν ἡ γραφὴ τῶν χειρογράφων· προὐτίμησα ὅμως καὶ ἐγὼ τὴν διόρθωσιν μ ι ν.

στ. 23. ἀ ο ι δ α ῖ ς, αἱ συλλαβαὶ α ο ι συνιζάνουσιν εἰς ῳ.

οἷς μόνοις ἀνήκει· οἱ πολῖται ὅμως χρεωστοῦσιν ἐν τοῖς λόγοις καὶ ταῖς συνδιαλέξεσι νὰ ἐπαινῶσι, καὶ οἱ ποιηταὶ νὰ ᾄδωσιν αὐτὸν κοσμοῦντες ἔπεσι ποικίλοις καὶ μελιῤῥύτοις». — ἀγαθοῖσι] συναπτέον τῷ «λόγοις». — μιν αἰνεῖσθαι] «νὰ ἐπαινῆται αὐτὸς ὁ «τις» (στ. 16), ἤτοι ὁ 'Αρισταγόρας». — ἀείδειν] Ἡ ἀντωνυμία μ ί ν ἐν μὲν τῷ α ἰ ν ε ῖ σ θ α ί ἐστιν ὑποκείμενον, ἐν δὲ τῷ ἀ - ε ί δ ε ι ν ἀντικείμενον, ὅπου οἴκοθεν ἐννοεῖται ὑποκείμενον τὸ «τοὺς ποιητάς».

— Στ. 24-27. ἐκ δὲ περικτιόνων . . . παγκρατίῳ] «ἐκ δὲ τῶν περιοικούντων τὴν Τένεδον ἑκκαίδεκα νῖκαι πάλης καὶ παγκρατίου ἐστεφάνωσαν τὸν 'Αρισταγόραν καὶ τὴν αὐτοῦ πατρίδα». — ἐκ δὲ] τό δ ε δύναται νὰ ἐκληφθῇ καὶ ἀντὶ τοῦ γὰρ αἰτιολογοῦντος τὸ ἀνωτέρω ἀ ρ ι σ τ ε ύ ω ν ἐ π έ δ ε ι ξ ε β ί α ν.

— Στ. 28-29. 'Ελπίδες . . . ἀέθλων] «παιδὸς δὲ ὄντος τοῦ 'Αρισταγόρου, φησὶν, αἱ τῶν γονέων ἐλπίδες ὀκνηρότερον διατεθεῖσαι ἐνεπόδισαν εἴς τε τὴν Πυθῶνα καὶ τὴν Ὀλυμπίαν σταλῆναι τῶν ἄθλων ἕνεκα» Π. Σ. — παιδὸς βίαν] «τὸν ἰσχυρὸν παῖδα». — ἔσχον] κατέσχον, οὐκ εἴασαν.

— Στ. 30-37. Ναὶ μὰ γὰρ Ὅρκον . . . πορφυρέοις ἔρνεσιν] «καὶ νὰ ὁρκισθῶ δύναμαι, ὅτι κατὰ τὴν ἐμὴν δόξαν, εἰ ἤρχετο εἰς Πυθῶνα καὶ Ὀλυμπίαν, ἤθελεν ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πατρίδα κρείσσων τῶν ἀντιπάλων, καὶ ἤθελε τελέσῃ κῶμον ἐπὶ νίκῃ κατὰ τὴν πενταετηρίδα ἑορτὴν τὴν ὑφ' Ἡρακλέους συστᾶσαν ἐστεμμένος τὴν κόμην πορφυροῖς κλάδοις». — ναὶ μὰ ὅρκον] «εὐλαβείᾳ τοῦ ὀμνύειν οἱ ἀρχαῖοι παραλιμπάνοντες τὰ ὀνόματα τῶν θεῶν κατ' αὐτοῦ τοῦ ὅρκου ὤμνυον, ὡς καὶ Ἡσίοδος (θεογ. 231) (κάλλιον ἂν εἶπεν ὁ Π. Σ. «περὶ οὗ Ἡσίοδος»)

Ὅ ρ κ ό ν θ' ὃ ς δ ὴ π λ ε ῖ σ τ ο ν ἐ π ι χ θ ο ν ί ο υ ς
ἀ ν θ ρ ώ π ο υ ς

Κωμάσαις ἀνδησάμενός τε κόμαν ἐν πορφυρέοις
Ἔρνεσιν· ἀλλὰ βροτῶν
Τὸν μὲν κενεόφρονες αὖχαι
Ἐξ ἀγαθῶν ἔβαλον·
Τὸν δ᾽ αὖ, καταμεμφθέντ᾽ ἄγαν
Ἰσχὺν, οἰκείων παρέσφαλεν καλῶν,
Χειρὸς ἕλκων ὀπίσσω θυμὸς ἄτολμος ἐών.

Σ. γ΄. Κ. στ΄.

Συμβαλεῖν λίαν εὐμαρὲς ἦν τό τε Πεισάνδρου πάλαι
Αἷμ᾽ ἀπὸ Σπάρτας· Ἀμύκλαθεν γὰρ ἔβα σὺν Ὀρέστᾳ
Αἰολέων στρατιὰν χαλκεντέων δεῦρ᾽ ἀνάγων·

---

Πημαίνει, ὅτε κέν τις ἑκὼν ἐπίορκον ὀμόσσῃ» Π. Σ. — εὐδένδρῳ] «διὰ τὰ τῶν ἐλαιῶν φυτὰ, ἃ Ἡρακλῆς ἐξ Ὑπερβορείων κομίσας ἐνεφύτευσε τῇ γῇ (Ὀλ. Γ.΄ 25. κ. ἑξῆς)» Π. Σ. — ὄχθῳ Κρόνου] «ἀντὶ τοῦ τῷ λόφῳ τῷ κατὰ τὴν Ὀλυμπίαν ἀνιερωθέντι τῷ Κρόνῳ» Π. Σ. — πενταετηρίδ᾽ ἑορτὰν κωμάσας] συνεκδοχικῶς ἀντὶ τοῦ «κωμάσας τὴν νίκην, ἣν ἂν ἤρατο τὴν πενταετηρίδα ἑορτήν»· πενταετηρίδα δὲ καλεῖ τὴν πανήγυριν τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων, διότι τελεῖται μετὰ τὸ τέλος τοῦ τετάρτου ἔτους. — τέθμιον Ἡρακλέους] Τὴν ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους σύστασιν τῶν Ὀλυμπιακῶν πανηγύρεων

---

στ. 36. πορφυρέοις, αἱ συλλαβαὶ ρεοις συνιζάνουσιν.

στ. 38. κενόφρονες ἡ τῶν χειρογρ. γραφή· ἡ δὲ γραφὴ κενεόφρονες ἐστὶν ἐκείνη, ἣν ἀνέγω ὁ Π. Σ.

στ. 45. χαλκοκεντέα διόρθωσις ἕνεκα τοῦ μέτρου· ἀλλὰ καὶ τῆς γραφῆς τῶν χειρογράφων χαλκοκεντέων αἱ τελευταῖαι συλλαβαὶ συνιζάνουσαι ἔχουσι καλῶς καὶ πρὸς τὸ μέτρον.

ἐν τῷ ἡγουμένῳ εἴδει (στ. 61) ἐκάλεσε τεθμὸν Ἡρακλέους. — πορφυρέοις ἔρνεσιν] «ἐν διαφόροις σκοτεινοῖς χρώμασιν· καὶ Ὅμηρος οὕτω λαμβάνει τὴν λέξιν, πόντον εἰπὼν πορφύρεον· ἔστι δὲ ἀντὶ τοῦ χλωροῖς» Δούκας.

— Στ. 37-42. Ἀλλὰ βροτῶν . . . ἐὼν] «ἀλλὰ βροτῶν ἄλλους μὲν αἱ ματαιόφρονες καυχήσεις καὶ ἡ ἄγνοια τῆς ἑαυτῶν φύσεως μείζονα τῶν κατὰ δύναμιν τολμήσαντας ἀπεστέρησαν καὶ τῶν ἀγαθῶν, ὧν ἦσαν ἄξιοι νὰ τύχωσιν· ἕτερον δὲ πάλιν, ὅστις λίαν κατεμέμφατο τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν, ἡ ἄτολμος ψυχὴ οἷον ἕλκουσα ἐκ τῆς χειρὸς εἰς τὰ ὀπίσω ἀπώθησε τῶν οἰκείων καλῶν». — κενεόφρονες αὖχαι] προσωποποιΐα «καυχήσεις, αἵτινες φρονοῦσι κενά, ὅτι ὁ ἔχων αὐτὰς δύναται νὰ κατορθώσῃ μεγάλα». — ἐξ ἀγαθῶν] παραλάμβανε καὶ ἐνταῦθα ἐκ τοῦ ἑπομένου τὸ ο ἰ κ ε ί ω ν. — τὸν δ' αὖ . . . ἰσχὺν] «τὸν δὲ πάλιν ἔχοντα μὲν ἰσχὺν νὰ κατορθώσῃ μεγάλα, καταφρονήσαντα δὲ αὐτῆς παρὰ τὸ προσῆκον». Ὑπὸ τὸ δεύτερον τοῦτο μέρος τοῦ ἀξιώματος ὑπάγεται καὶ ὁ Ἀριστάγορας· ὅστις ὅμως οὐκ αὐτὸς ἐμέμφατο τὴν ἑαυτοῦ ἰσχὺν, ἀλλ' οἱ γονεῖς, ὡς γινώσκομεν ἐκ τῶν στ. 28-29. Ὅθεν ὁ ποιητὴς ἐᾷ τῷ ἀναγνώστῃ νὰ ἐφαρμόσῃ τῷ Ἀρισταγόρᾳ τὸ ἀξίωμα κατὰ συνεκδοχήν· ἤτοι τὸ κατὰ τῶν γονέων νοούμενον λέγεται κατὰ τοῦ παιδός. — μεμφθέντα ἰσχὺν] μεμφάμενον καταφρονήσαντα τῆς ἑαυτοῦ ἰσχύος. Ἐν τῷ Ἀριστογόρᾳ ὅμως οἱ γονεῖς ἐμέμφαντο τὴν τοῦ παιδὸς ἰσχύν. — θυμὸς] τῶν γονέων καὶ οὐχὶ τοῦ παιδός.

— Στ. 43-47. Συμβαλεῖν . . . Μελανίπποιο μάτρωος] «εἰ ἔμολεν εἰς Ὀλυμπίαν καὶ εἰς Πυθῶνα, ἤθελεν εἶσθαι λίαν εὐμαρὲς νὰ καταλάβωμεν, ὅτι ὁ Ἀρισταγόρας ἐστὶ τὸ παλαιὸν αἷμα ἔκ τε Πεισάνδρου ἀπὸ Σπάρτης (διότι ἀνεχώρησεν ὁ Πείσανδρος σὺν Ὀρέστῃ ἐξ Ἀμυκλῶν ἄγων εἰς Τένεδον ἀποικίαν Αἰολέων), καὶ

Καὶ παρ' Ἰσμηνοῦ ῥοὰν κεκραμένον
Ἐκ Μελανίπποιο μά-
τρωος· ἀρχαῖαι δ' ἀρεταὶ
Ἀ. γ'. Κ. στ'.
Ἀμφέροντ' ἀλλασσόμεναι γενεαῖς ἀνδρῶν σθένος.

---

ἐκ τοῦ παρ' Ἰσμηνὸν Μελανίππου τοῦ πρὸς μητρὸς προγόνου». Εἰπὼν διὰ τοῦ ἀξιώματος, τὸ αἴτιον, δι' ὃ κατέσχον τὸν Ἀρισταγόραν παῖδα ὄντα οἱ γονεῖς νὰ πειραθῇ ἀγῶνος καὶ ἐν Πυθῶνι καὶ Ὀλυμπίᾳ, ἤδη δι' ἀσυνδέτου σχήματος, συνάπτει τὰ ἡγούμενα «κάλλιον ἂν . . . ἐνόστησε . . . ἐν πορφυρέοις ἔρνεσιν» τοῖς «Συμβαλεῖν . . . ἦν τό τε Πεισάνδρου. κ. τ. λ.» — ἦν εὐμαρὲς] παραλείπεται τὸ «καὶ» κατὰ τὸ ἀσύνδετον σχῆμα. Ὅθεν συνδετέον οὕτως «κάλλιον ἂν δηριώντων ἀντιπάλων ἐνόστησε, καὶ συμβαλεῖν λίαν εὐμαρὲς ἂν ἦν κ. ἑξῆς»· διότι παραλαμβάνεται καὶ ἐνταῦθα τὸ «ἄν». — τό τε Πεισάνδρου . . . ἐκ Μελανίπποιο μάτρωος] Ἡ σύνταξις «λίαν εὐμαρὲς συμβαλεῖν (νὰ συμβάλῃ τις) τὸ πάλαι αἷμα κεκραμένον ἔκ τε Πεισάνδρου ἀπὸ Σπάρτης (Ἀμύκλαθεν γὰρ κ. τ. λ.) καὶ ἐκ Μελανίππου παρ' Ἰσμηνοῦ ῥοὰν μάτρωος». — συμβαλεῖν τὸ πάλαι αἷμα] ὁ νοῦς «νὰ ἐνίδῃ τις ἐν τῷ Ἀρισταγόρᾳ τὸ παλαιὸν αἷμα μάτρωος». Κατήγετο λοιπὸν ὁ Ἀρισταγόρας πατρόθεν μὲν ἀπὸ τοῦ Πεισάνδρου, μητρόθεν δὲ ἀπὸ Μελανίππου. — Ἀμύκλαθεν . . . ἀνάγων] Ἡ Αἰολικὴ ἀποικία ἐκ Πελοποννήσου εἰς Ἀσίαν, ἧς ἦρξεν ὁ Ὀρέστης, τούτου δὲ ἀποθανόντος ἐν Ἀρκαδίᾳ ὁ υἱὸς αὐτοῦ Πενθίλος, καί ἧς ὁ Πείσανδρος ἦν, φαίνεται, εἷς τῶν ὑπ' αὐτὸν ἡγεμόνων, ἐγένετο ἑξήκοντα ἔτεσι τῶν Τρωϊκῶν ὕστερον ὑπ' αὐτὴν τὴν τῶν Ἡρακλειδῶν εἰς Πελοπόννησον κάθοδον τέτρασι γενεαῖς πρότερον τῆς Ἰωνικῆς. (Στράβ. ΙΓ'. 582) Ταύτην δὲ τὴν

ἀποικίαν συνέπραξαν τοῖς περὶ τὸν Πενθίλον καὶ Βοιωτοὶ πλείστους ἐξ ἑαυτῶν συμπέμψαντες, ὥστε καὶ Βοιωτικὴν προσαγορευθῆναι. (Στράβ. Θʹ. 402). Ἐν τοῖς συμπεφθεῖσι λοιπὸν τῷ Πενθίλῳ εἰς τὴν ἀποικίαν ταύτην Βοιωτοῖς ἦσαν καὶ ἔγκονοι τοῦ Μελανίππου, ἐξ ὧν κατάγεται ἡ μήτηρ τοῦ Ἀρισταγόρα. — παρ' Ἰσμηνοῦ ῥοὰν Μελανίπποιο] ἀντὶ τοῦ «Μελανίππου Θηβαίου»· «ὁ δὲ Μελάνιππος οὗτος Θηβαῖος ἦν ἐπὶ τοῦ πολέμου συστὰς τῷ Τυδεῖ· τούτου δοκεῖ διὰ τὴν ὀργὴν λαβὼν ὁ Τυδεὺς τὴν κεφαλὴν καὶ ῥήξας ἐκροφῆσαι τὸν ἐγκέφαλον· διὸ καὶ ἀπεστράφη ἡ Ἀθηνᾶ τότε κομίζουσα αὐτῷ τὴν ἀθανασίαν· τὸ μὲν οὖν ἀπὸ πατρὸς γένος εἰς Πείσανδρον· τὸ δὲ ἀπὸ μητρὸς εἰς τοῦτον τὸν Μελάνιππον· μάτρωες γὰρ οὗτοι οἱ κατὰ μητέρα πρόγονοι». Π. Σ.

— Στ. 48-49. Ἀρχαῖαι . . . σθένος] «Ἀλλ' αἱ ἐξ ἀρχῆς πάλαι φυτευθεῖσαι ἀρεταὶ ἔν τινι ἀνδρῶν γένει οὐκ ἀναδεικνύουσι τὸ ἑαυτῶν σθένος κατὰ συνέχειαν ἁπάσαις ταῖς γενεαῖς, ἀλλὰ ἐναλλάξ· ὡς συνέβη καὶ τῷ Ἀρισταγόρου γένει, ᾧ ἐνεφυτεύθησαν μὲν αἱ ἀρεταὶ τὸ ἀρχαῖον ὑπὸ τοῦ Πεισάνδρου καὶ Μελανίππου, ἀλλ' οὐκ ἐν ἁπάσαις ταῖς γενεαῖς ἀπὸ τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων ἀνέδειξαν τὴν ἑαυτῶν ἰσχύν, ἀλλὰ ἐν τῇ γενεᾷ τοῦ Ἀρισταγόρου». — ἀρχαῖαι ἀρεταὶ] «ἀρεταὶ ἀρχαίου τινὸς ἀνδρός, οἷαί εἰσιν αἱ ἀρεταὶ τοῦ Μελανίππου καὶ Πεισάνδρου». — ἀμφέρονται σθένος] «φέρουσιν εἰς τὸ φανερόν, ἀναφαίνουσι τὸ ἑαυτῶν σθένος». — ἀλλασσόμεναι γενεαῖς ἀνδρῶν] «οὐκ ἐν ἁπάσαις ταῖς γενεαῖς τῶν ἀνδρῶν τοῦ αὐτοῦ γένους, ἤτοι τῶν ἀνδρῶν τῶν καταγομένων ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἀρχαίου ἀνδρός». Κυρίως ἀλλασσόμεναι γενεαῖς σημαίνει «κατ' ἀλλαγὴν τῶν γενεῶν»· ἤτοι κατὰ δευτέραν γενεάν, ὡς ἐν Νεμ. ΣΤʹ. 16. ἡ συνώνυμος λέξις ἀμειβόμεναι· ἐνταῦθα ὅμως τὸ ἀλλασσόμεναι οὐκ ἐτέθη κυριολεκτικῶς ὡς ἐν τῷ μνησθέντι τοῦ ΣΤʹ. εἴδους χωρίῳ· διότι οὐ

Ἐν σχερῷ δ' οὔτ' ὦν μέλαιναι καρπὸν ἔδω-
καν ἄρουραι·
Δένδρεά τ' οὐκ ἐθέλει πάσαις ἐτέων περιόδοις
Ἄνθος εὐῶδες φέρειν πλούτῳ ἴσον,
Ἀλλ' ἐν ἀμείβοντι· καὶ
Θνατὸν οὕτω σθένος ἄγει

Ἐ γ'. Κ. θ'.

Μοῖρα· τὸ δ' ἐκ Διὸς ἀνθρώ-
ποις σαφὲς οὐχ' ἕπεται
Τέκμαρ. ἀλλ' ἔμπαν μεγαλανορίαις ἐμβαίνομεν,
Ἔργα τε πολλὰ μενοι-
νῶντες· δέδεται γὰρ ἀναιδεῖ

---

σημαίνει «κατ' ἐναλλαγὴν μιᾶς γενεᾶς» ἀλλὰ «κατ' ἐναλλαγὴν πολλῶν γενεῶν». Τὸ χωρίον τοῦτο καταδηλοῖ, ὅτι ὁ πατὴρ τοῦ Ἀρισταγόρου οὐκ ἦν ἐπίσημος ἐπὶ ἀρεταῖς, οἵας ἐννοεῖ ἐνταῦθα ὁ ποιητής, ὥστε ἀδύνατόν ἐστιν ὁ ἐν τοῖς ἀνωτέροις στ. 18-19 ἔπαινος νὰ ἀναφέρηται τῷ πατρί.

— Στ. 50. καρπὸν] Παράλαβε ἐκ τοῦ ἑπομένου «πλούτῳ ἴσον».

— Στ. 52. πλούτῳ ἴσον] «τὰ φυτὰ οὐ φέρουσι κατὰ πάσας τὰς περιόδους τῶν ἐτῶν καρπὸν ἴσον κατὰ τὸν πλοῦτον, ἤτοι τὴν ἀφθονίαν». Ὁ νοῦς «οὔτε αἱ ἄρουραι διδοῦσι καθ' ἕκαστον ἔτος καρπὸν ἴσον κατὰ τὴν ἀφθονίαν (πλούτῳ), οὔτε τὰ δένδρα· ἀλλὰ τὸ μὲν πρῶτον ἔτος ἄφθονον καὶ πλούσιον διδοῦσι καρπὸν, τὸ δὲ δεύτερον ἢ σμικρὸν ἢ οὐδένα».

— Στ. 53. ἀλλ' ἐν ἀμείβοντι] «ἀλλὰ κατ' ἐναλλαγὴν τῶν ἐτῶν».

---

στ. 54. γένος, ἧ γε συλλ. μακρὰ διὰ τὸ ἑπόμενον ἀμετάβολον ν.

— Στ. 55-63. τὸ δὲ ἐκ Διὸς . . . μανίαι] Ὁ Πίνδαρος ἐνορῶν τῷ Ἀρισταγόρᾳ ἀρετὰς μεγάλας ἔτι δὲ καὶ πλοῦτον (ὄλβον στ. 16), δι' ὧν ἀνέβη εἰς τὴν ἀνωτάτην ἀρχὴν τῆς αὐτοῦ πόλεως, φοβεῖται μὴ ἐπέλθῃ αὐτῷ καὶ ἡ βουλὴ νὰ καταστῇ τύραννος· διὸ λαβὼν ἀφορμὴν ἐκ τῆς παρομοιώσεως τῆς καρποφορίας τῶν ἀρουρῶν καὶ δένδρων πρὸς τὴν ἀνάδοσιν τῶν ἀρετῶν τῶν γενεῶν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ἐμβαίνει συνεπέστατα εἰς φιλοσοφικὰς σκέψεις, δι' ὧν βούλεται νὰ ἀποτρέψῃ τὸν ὑμνούμενον τοῦ νὰ διανοῆται ἔργα, ὧν ἡ ἔκβασις τῷ Διῒ μόνῳ γνωστή ἐστιν. Λέγει λοιπὸν «Προσδιώρισται ἐκ τῆς Μοίρας τὸ σθένος τῶν ἀνθρωπίνων γενεῶν εἰς τὸ παράγειν ἀρετὰς ὅμοιον τῷ σθένει τῶν ἀρουρῶν καὶ δένδρων εἰς τὸ γεννᾶν καρπούς· ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος ἐν ἑκάστῃ αὐτοῦ ἐπιχειρήσει οὐ γινώσκει τὸ ἀποβησόμενον ἀλλὰ μόνος ὁ Ζεύς· καὶ ὅμως πολλῶν καὶ δυσκατορθώτων ἐπιθυμοῦντες, ἐπιχειροῦμεν ἔργοις ἐπικινδύνοις· καίτοι πρέπει νὰ ἐπιχειρῶμεν ἔργοις σύμφωνα ταῖς ἡμετέραις δυνάμεσιν». Ὅτι δὲ λέγει τοιαῦτα ὁ ποιητής, ἵνα ἀποτρέψῃ τὸν Ἀριστογόραν τυραννικῶν σκοπῶν, φαίνεται, ὅτι καὶ ὁ Π. Σ. ἐννοεῖ λέγων. «Τείνει δὲ πρὸς Ἀρισταγόραν, ἐπειδὴ τότε ἦρχε καὶ ἐπρυτάνευε, παραινῶν αὐτῷ μὴ ὑπερηφανεύεσθαι ἀλλὰ μετρίως βιοῦν, πράως τε καὶ ἐν ἀρετῇ διάγειν». — τὸ δὲ ἐκ Διὸς τέκμαρ] «τὸ ἀποβησόμενον τέλος ἐκ Διός». Π. Σ. Παραβαλε πρὸς τὴν ἔννοιαν Ὀλ. ΙΒ'. 10-12. — οὐχ ἕπεται σαφὲς ἀνθρώποις] «οὐκ ἔστι σαφὲς τοῖς ἀνθρώποις». — ἀλλ' ἔμπαν μεγαλανορίαις ἐμβαίνομεν] «ἀλλὰ καίτοι οὐ γινώσκομεν τὴν ἐκ Διὸς ἔκβασιν, ἡμεῖς ὅμως ἐμβαίνομεν εἰς ἀνδραγαθίας μεγάλας, τολμῶμεν ἐπιχειρήσεις μεγάλων ἀνδραγαθιῶν». — ἔργα τε μενοινῶντες] ὁ τε συμπλέκει τῇ μετοχῇ μενοινῶντες τὸ ῥῆμα ἐμβαίνομεν· τοιαύτη τις συμπλοκή ἐστι καὶ ἐν Ὀλ. ΣΤ'. 114-116. ἐλθὼν Ἡρακλῆς, πατρός θ'

Ἐλπίδι γυῖα· προμα-
θείας δ᾽ ἀπόκεινται ῥοαί.
Κερδέων δὲ χρὴ μέτρον θηρευέμεν.
Ἀπροσίκτων δ᾽ ἐρώτων ὀξύτεραι μανίαι.

---

ἑ ο ρ τ ὰ ν κ τ ί σ ῃ. — δέδεται . . . ῥοαὶ] Διὰ τί ἐπιχειροῦμεν μεγάλα ἀνδραγαθήματα καὶ ἐκτέλεσιν πολλῶν ἔργων μενοινῶμεν; διότι ἐλπίδες μὲν μεγάλαι εἰσὶν ἔμφυτοι ἡμῖν, πρόγνωσις δὲ τῶν μελλώντων νὰ συμβῶσι μακρὰν ἡμῶν κεῖται». — δέδεται γυῖα ἐλπίδι] «τὰ γυῖα ἡμῶν (τὰ σώματα ἡμῶν, ἡμεῖς) εἰσὶ δεδεμένα ἐλπίδι, ἔχουσιν ἑαυτοῖς τὴν ἐλπίδα δεδεμένην, ἔχομεν τὴν ἐλπίδα ἔμφυτον». Καλεῖ δὲ τὴν ἐλπίδα ἀναιδῆ, διότι τῷ ὄντι αὐθάδεια καὶ ἀναίδειά ἐστι νὰ ἐλπίζωμεν ἐκ μεγαληνοριῶν ἐκτέλεσιν ἔργων, ἣ ἐν τῷ Διΐ ἐστὶ, ἥτις ἐκ τῆς βουλήσεως τοῦ Διὸς ἐξήρτηται, καὶ ἥτις σπανιώτατα καλῶς ἀποβαίνει. — ῥοαὶ προμαθείας] «ἡ πρόγνωσις τῆς ἐκτελέσεως τῶν μεγαληνοριῶν καὶ τῶν πολλῶν ἔργων κεῖται μακρὰν ἡμῶν». Τὴν φορὰν τῶν ἐν χρόνῳ συμβαινόντων παραβάλλει πρὸς ῥεῦμα. Ὁ μὲν χρόνος ἐστὶν ὁ ποταμὸς, τὰ δὲ ἐν χρόνῳ συμβαίνοντά ἐστι τὸ ῥεῦμα αὐτοῦ. Ὅθεν καὶ τὴν προμάθειαν ὡς ἐν τῷ ῥεύματι τοῦ ποταμοῦ τοῦ χρόνου ῥέουσαν καὶ ἀποῤῥέουσαν καλεῖ ῥοὰν προμαθείας· οὕτω καὶ ῥ ο α ὶ ε ὐ θ υ μ ι ῶ ν (Ὀλ. Β΄. 62). — κερδέων . . . θηρευέμεν] «ἕκαστος δὲ πρέπει νὰ θηρεύῃ τὴν κτῆσιν ἐκείνων, ἃ ὠφελοῦσιν αὐτῷ ἢ πρὸς δόξαν ἢ πρὸς πλοῦτον, μετρῶν αὐτὴν κατὰ τὰς ἑαυτοῦ δυνάμεις· καὶ ὅταν εὑρίσκῃ αὐτὴν ἀνωτέραν τῶν ἑαυτοῦ δυνάμεων, νὰ μὴ ὀρέγηται τοιαύτης κτήσεως». Ὑπὸ τὴν λέξιν κ ε ρ δ έ ω ν ὑπάγονται ὅλα ἐκεῖνα, ὧν ἐπιθυμοῦμεν, καὶ πρὸς ὧν τὴν απόκτησιν ἐ μ β α ί ν ο μ ε ν μ ε γ α λ η ν ο ρ ί α ι ς. Ἐν Ὀλ. ΙΓ΄. 67. λέγει. Ἕ π ε τ α ι δ᾽ ἐ ν ἑ κ ά σ τ ῳ μ έ τ ρ ο ν. Ἄρα

κ ε ρ δ έ ω ν μ έ τ ρ ο ν ἴσον τῷ «τὸ μέτρον, ὃ ἕπεται τοῖς κέρδεσιν, ὃ ἔχουσι τὰ κέρδη»· ἐν δὲ Πυθ. Β'. 63. λέγει χ ρ ὴ δ ὲ κ α θ' α ὑ τ ὸ ν α ἰ ε ὶ π α ν τ ὸ ς ὁ ρ ᾶ ν μ έ τ ρ ο ν. Ὅθεν «θηρευέμεν μέτρον» ἴσον «νὰ θηρεύωμεν καὶ νὰ διώκωμεν τῇ γνώμῃ τὸ μέτρον τῶν κερδῶν κατὰ τὰς ἡμετέρας δυνάμεις». Ὅθεν ὁ νοῦς ἐν συντόμῳ. «Ὅταν θέλωμεν νὰ ἐκτελέσωμεν μεγαλὴνορίας, πρέπει νὰ ἐξετάζωμεν αὐτὰς πρότερον κατὰ τὰς ἡμετέρας δυνάμεις». — ἀπροσίκτων . . . μανίαι] «αἱ μανίαι, ἃς ποιοῦσιν ἔρωτες ἀπρόσικτοί, εἰσιν ὀξύτεραι παντὸς κέντρου, ὃ ὀξέως εἰσδυόμενον φέρει ἀπώλειαν». — ἀπροσίκτων ἐρώτων] Ἀπρόσικτος ἔρως ἐστὶν ἐκεῖνος, οὗ ἡ ἐπιτυχία ἐστὶν ἀδύνατος. Ἐνταῦθα δὲ καλεῖ ἀπροσίκτους ἔρωτας τὴν ἐπιθυμίαν ἐκείνων τῶν κερδῶν, ὧν τὸ μέτρον ὑπερβαίνει τὰς δυνάμεις τοῦ ἐρῶντος αὐτῶν, τὰς δυνάμεις τοῦ ἐπιθυμοῦντος. — μανίαι] ὁ ἔχων ἀπροσίκτους ἔρωτάς ἐστι μαινόμενος. Ὅθεν μανία ἐστὶ τὸ ἔχειν τοιούτους ἔρωτας. — ὀξύτεραι] Συγκρίνει τὰς μανίας τῶν ἀπροσίκτων ἐρώτων προς τὰ ὀξέα κέντρα ἢ βέλη, ἃ εὐκόλως εἰσδύουσιν εἰς τὸ σῶμα καὶ φονεύουσιν αὐτό. Ὅθεν «ὀξύτεραι» ἴσον τῷ «ὀλεθριώτεραι πασῶν τῶν ἄλλων μανιῶν». Ἀναπλήρωσον δὲ τὴν βραχυλογίαν τοῦ «Ἀπροσίκτων . . . μανίαι» οὕτω πῶς «Μανίαι ἀπροσίκτων ἐρώτων εἰσὶ μανίαι ὀξύτεραι πασῶν τῶν ἄλλων μανιῶν».

---

## ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ.

Ὦ παῖ Ῥέας, ἣ ἔλαχες τὰ πρυτανεῖα, Ἑστία, ἀδελφὴ τοῦ ὑψίστου Διὸς καὶ τῆς αὐτῷ ὁμοθρόνου Ἥρας, εὖ μὲν ὑπόδεξαι εἰς τὸν σὸν θάλαμον τὸν Ἀρισταγόραν, εὖ δὲ τοὺς ἑταίρους αὐτοῦ

πλησίον τοῦ ἀγλαοῦ σκήπτρου σου, οἵ σε γεραίροντες φυλάσσουσιν ὀρθὴν τὴν Τένεδον, πολλὰ μὲν σπονδαῖς τιμῶντες σὲ πρώτην τῶν θεῶν, πολλὰ δὲ θυσίαις· λύρα δὲ ἐν αὐτοῖς ἠχεῖ καὶ ᾠδή· καὶ τοῦ ξενίου Διὸς τὸ δίκαιον ἀσκεῖται ἐν ἀδιακόποις τραπέζαις· ἀλλὰ δὸς νὰ περάσωσι μέχρι τέλους τὴν δωδεκαμηνίαν σὺν δόξῃ καὶ ἀλύπῳ καρδίᾳ. Ἀνδρῶν δ' ἐγὼ μακαρίζω τὸν Ἀρκεσίλαον ὡς πατέρα, καὶ τὸ ἀξιοθέατον σῶμα τοῦ υἱοῦ καὶ τὴν σύμφυτον αὐτῷ ἀφοβίαν· εἰ δέ τις ἔχων πλοῦτον ὑπερτερήσει τῶν ἄλλων κατὰ τὴν μορφήν, καὶ ἐν τοῖς ἄθλοις ἀριστεύων ἐπιδείξει ἰσχύν, μεμνήσθω, ὅτι περιενδύει μέλη θνητά, καὶ τὸ τέλος ἁπάντων θὰ ἐνδυθῇ τὴν γῆν· χρεὼν δὲ αὐτὸν νὰ αἰνῶσιν οἱ πολῖται ἀγαθοῖς λόγοις· καὶ μελιῤῥύτοις μέλεσι κοσμηθέντα νὰ ᾄδωσιν· ἐκ δὲ τῶν περιοίκων ἑκκαίδεκα ἀγλααὶ νῖκαι ἐν πάλῃ καὶ μεγαλαυχεῖ παγκρατίῳ ἐστεφάνωσαν Ἀρισταγόραν καὶ τὴν αὐτοῦ εὔδοξον πατρίδα. Αἱ δὲ δειλότεραι ἐλπίδες τῶν γονέων κατέσχον τὸν ἰσχυρὸν παῖδα νὰ πειραθῇ ἄθλων ἐν Πυθῶνι καὶ Ὀλυμπίᾳ· διότι ναὶ μὰ τὸν Ὅρκον, εἰ παρεγένετο ἐν Κασταλίᾳ καὶ τῷ εὐδένδρῳ λόφῳ τοῦ Κρόνου, κατὰ τὴν ἐμὴν δόξαν ἤθελεν ἐπιστρέψῃ κρείσσων τῶν ἀντιπάλων ἀγωνιστῶν, κωμάσας τὴν πενταετηρίδα ἑορτὴν τὴν ὑφ' Ἡρακλέους συσταθεῖσαν· καὶ στεφανωσάμενος τὴν κόμην χρυσοῖς κλάδοις· ἀλλὰ τῶν βροτῶν ἄλλον μὲν αἱ κενόφρονες μεγαλαυχίαι ἐξέβαλον ἐκ τῶν οἰκείων ἀγαθῶν, ἄλλον

δὲ πάλιν λίαν καταφρονήσαντα τῆς ἑαυτοῦ δυνάμεως ἡ ψυχὴ ἄτολμος οὖσα ἐκ τῆς χειρὸς ἕλκουσα εἰς τοὐπίσω παρέτρεψε τῶν προσηκόντων καλῶν. Τότε ἤθελεν εἶσθαι λίαν εὔκολον νὰ κατίδωμεν αἷμα συγκεκραμένον ἔκ τε τοῦ ἀπὸ Σπάρτης Πεισάνδρου (διότι ἐξ Ἀμυκλῶν ἀνεχώρησε σὺν τῷ Ὀρέστῃ ἄγων ἐνταῦθα εἰς Τένεδον ἀποικίαν χαλκοπλητῶν Αἰολέων), καὶ ἐκ τοῦ παρὰ τὸ ῥεῦμα τοῦ Ἰσμηνοῦ Μελανίππου τοῦ ἐκ μητρὸς προγόνου. Ἀλλὰ αἱ ἀρχαῖαι ἀρεταὶ ἀναφαίνουσιν ἐν ταῖς γενεαῖς τῶν ἀνθρώπων τὸ ἑαυτῶν σθένος κατ' ἐναλλαγήν· διότι συνεχῶς οὔθ' αἱ μέλαναι γέαι διδοῦσι καρπὸν, οὔτε τὰ δένδρα θέλουσι κατὰ πάσας τὰς περιόδους τῶν ἐτῶν νὰ φέρωσιν ἄνθος εὐῶδες ἴσον κατὰ τὴν ἀφθονίαν, ἀλλ' ἐναλλάξ· οὕτω διοικεῖ ἡ μοῖρα καὶ τὸ σθένος τῶν θνητῶν· τὸ δὲ ἐκ Διὸς προσδιωρισμένον οὐ πάρεστι τοῖς ἀνθρώποις σαφές· ἀλλ' ὅμως ἐπιχειροῦμεν μεγαλοπραγίας καὶ περὶ πολλῶν ἔργων φροντίζομεν· διότι ἐσμὲν δεδεμένοι ἐλπίδι ἀναιδεῖ· ἡ δὲ πρόγνωσις μακρὰν ἡμῶν κεῖται· πρέπει δὲ νὰ θηρεύωμεν τὸ κατὰ τὰς ἡμετέρας δυνάμεις μέτρον τῶν ἀγαθῶν· διότι αἱ μανίαι ἐρώτων ἀνεφίκτων εἰσὶν ὀλεθριώτεραι πασῶν.

# ΠΙΝΔΑΡΟΥ

## ΤΑ ΣΩΖΟΜΕΝΑ

**ΜΕΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΩΝ ΣΗΜΕΙΩΣΕΩΝ**

καὶ

ΠΙΝΑΚΟΣ ΤΩΝ ΛΕΞΕΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΜΟΥΣ Ε'.

ὑπὸ

Κ. ΚΛΕΑΝΘΟΥΣ

ΤΟΜΟΣ Δ'.

ΕΝ ΤΕΡΓΕΣΤΗ
Ἐκ τῆς Τυπογραφίας Μορτέῤῥα καὶ Σ.
1887.

# ΙΣΘΜΙΑ

# ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΙΣΘΜΙΩΝ

## ΚΑΤΑ ΤΟΥΣ ΠΑΛΑΙΟΥΣ

Ἐτελοῦντο μὲν οἱ παλαιοὶ πάντες ἀγῶνες ἐπί τισι τετελευτηκόσιν· ἐτελεῖτο γὰρ ὁ μὲν Ὀλυμπιακὸς τῷ Διῒ διὰ τὸν Πέλοπα· ὁ δὲ Πυθικὸς, τῷ Ἀπόλλωνι, διὰ τὸν δράκοντα, ὃν ἀπέκτεινε Πυθοῖ· ὁ δὲ Νεμεακὸς κατά τινας, τῷ Ἡρακλεῖ ὑπ' αὐτοῦ ἐπὶ τῇ τοῦ λέοντος ἀναιρέσει· ὁ δὲ Ἰσθμικὸς οὗτος, τῷ Ποσειδῶνι· ἔστι δὲ ἡ ἱστορία αὕτη. Ἰνοῦς καὶ Ἀθάμαντος παῖδες Λέαρχος καὶ Μελικέρτης· τὸν μὲν δὴ Λέαρχον μανεὶς ὁ Ἀθάμας ἀπέκτεινεν· εἶτα ἡ μήτηρ αὐτοῦ καθῆκεν αὐτὸν εἰς λέβητα ὕδατος ζεστοῦ· μανεῖσα δὲ καὶ αὐτὴ, τὸ τελευταῖον ἥλλετο μετὰ τοῦ Μελικέρτου εἰς θάλασσαν· καὶ ἐγένετο μὲν ἡ Ἰνὼ μία τῶν Νηρεΐδων· ἧς καὶ ὁ ποιητὴς μέμνηται· ἔστι δὲ αὕτη Λευκοθέα· ὁ δὲ Μελικέρτης μετεβλήθη εἰς δαίμονα· ἔστι δὲ οὗτος ὁ Παλαίμων· χορεύουσαι τοίνυν ποτὲ αἱ Νηρεΐδες ἐπεφάνησαν τῷ Σισύφῳ, καὶ ἐκέλευσαν εἰς τιμὴν τοῦ Μελικέρτου ἄγειν τὰ Ἴσθμια.

---

### Ἄλλως, Ὑπόθεσις τῶν αὐτῶν.

Τὸν τῶν Ἰσθμίων ἀγῶνα οἱ μὲν ἐπὶ Σίνιδι τῷ Προκρούστῃ διαθεῖναί φασι τὸν Θησέα, ἀνελόντα αὐτόν,

ὅτε περ καὶ τοὺς ἄλλους, ὥς φησι Σοφοκλῆς, λέγων περὶ αὐτοῦ· «ὃς παρακτίαν στείχων, ἀνημέρωσα κνωδάλων ὁδόν»· ὁ δὲ Σίνις Ποσειδῶνος παῖς· ὃς δένδρα κάμπτων, εἶτα συνδεσμῶν εἰς ταῦτα τοὺς παριόντας, ἀθρόως ἀφιεὶς τὰ δένδρα, οὕτω διέφθειρεν· οἱ δὲ, ἐπὶ Μελικέρτῃ, ὅτε τῷ Ἰσθμῷ ἄταφος προσεπελάσθη, καὶ μεταξὺ λιμοῦ τὴν Κορινθίων πόλιν κατασχόντος, τοῦ θεοῦ εἰπόντος οὐκ ἄλλην ἔσεσθαι τῶν κακῶν λύσιν, ἢ τὴν ἐκείνου κηδείαν καὶ τιμὴν δι᾽ ἀγῶνος ἐπιταφίου· ταῦτα δὲ πρὸς ὀλίγον ποιησάντων τῶν Κορινθίων, λιμὸς πάλιν ἐπέθετο· καὶ ἔχρησεν ὁ θεὸς αἰώνιον τὴν εἰς τὸν ἥρωα τιμὴν ὑπάρχειν, καὶ στέφανον σελίνου, διὰ τὸ καταχθόνιον εἶναι τὸ φυτόν· ὕστερον μέντοι καὶ τῷ θεῷ προσένειμαν τὸν ἀγῶνα ἐναλλὰξ ἐπιτελοῦντες· καὶ πίτυϊ λοιπὸν ἐστεφάνουν, διὰ τὴν πρὸς τὴν θάλασσαν ὁμοειδίαν τοῦ φυτοῦ, καὶ διὰ τὸ ἄκαρπον αὐτὴν εἶναι, ὥσπερ τὴν θάλασσαν· διὸ καὶ ἀτρύγετος· εἶτα σημαίνοντες, ὡς οὐδὲν κέρδος τοῖς νικῶσιν ἀπὸ τοῦ στεφάνου πλὴν δόξης, ὅπερ καὶ ἐν Ὀλυμπίᾳ ἐποίησαν, κοτίνῳ στεφανοῦντες· πάντας δὲ εἰκότως τοὺς γενομένους ὑπερηφάνους καὶ γενναίους Ποσειδῶνος παῖδάς φασιν οἱ ποιηταὶ, εἰς τὸ τῆς θαλάσσης ἄγριον καὶ σταθερὸν ἀφορῶντες· ὅπερ καὶ Ὅμηρος ὑποδηλῶν λέγει· «Γλαυκὴ δέ σ᾽ ἔτικτε θάλασσα, Πέτραι τ᾽ ἠλίβατοι, ὅτι τοι νόος ἐστὶν ἀπηνής» (Ἰλιαδ. π. 34). Οἱ δὲ κομίσαντες τὸ σῶμα τοῦ Μελικέρτου ἀπὸ τῆς Σχοινουντίας, ἐκεῖ γὰρ ἐξεῤῥίφη, Ἀμφίμαχος καὶ Δοναχῖνος ἐκαλοῦντο.

---

## Ἄ λ λ ω ς.

Τὸν Ἰσθμιακὸν ἀγῶνα τεθῆναί φασι δι᾽ αἰτίαν τοιαύτην. Ἰνὼ ἀπὸ Ἀθάμαντος ἀναιρεθῆναι μέλλουσα, κατὰ μανίαν προανῃρημένου τοῦ υἱοῦ αὐτῆς Λεάρχου,

καὶ αὐτὴ μανεῖσα, τὸν λοιπὸν παῖδα Μελικέρτην ἁρπάσασα, διὰ Γερανείας τοῦ ὄρους τοῦ Μεγαρικοῦ φυγοῦσα, καὶ στᾶσα ἐπὶ τῆς καλουμένης Μολουρίδος πέτρας, ἥλλετο σὺν τῷ βρέφει εἰς τὴν ὑποκειμένην θάλασσαν· αὐτοὺς μὲν οὖν λόγος ἔχει ἀποτεθεῶσθαι· καὶ τὴν μὲν μετωνομάσθαι ἀντὶ Ἰνοῦς Λευκοθέαν· τὸν δὲ, ἀντὶ Μελικέρτου Παλαίμονα· τὸ δὲ τοῦ παιδὸς σῶμα ἐκκομισθὲν ὑπὸ δελφῖνος εἰς τὸν Ἰσθμὸν εὗρε Σίσυφος ὁ τότε τῆς Κορίνθου βασιλεύων· καὶ ἔθαψε διὰ τὴν συγγένειαν· ἦν γὰρ Ἀθάμαντος παῖς· ἕτεροι δὲ, ὁ Σίσυφός τε, καὶ Ἀθάμας, Αἰόλου παῖδες τοῦ Διός· ἐκάλεσε δὲ τὸν ἀγῶνα Ἴσθμια, ἀπὸ τοῦ διείργεσθαι τὰς δύο θαλάσσας δι' Ἰσθμοῦ· στέφος δέ ἐστι τοῦ ἀγῶνος πίτυς· τὸ δὲ ἀνέκαθεν σέλινα καὶ αὐτοῦ ἦν ὁ στέφανος.

---

## Ἄλλως.

Ἀθάμαντος μανέντος διά χόλον τῆς Ἥρας, καὶ σφάξαντος ἕνα τῶν παίδων τὸν Λέαρχον, μέλλοντος δὲ ἅμα εἰς λέβητα βαλεῖν τὸν Μελικέρτην, προλαβοῦσα ἡ Ἰνὼ κλέπτει· διωκομένη δὲ ἅλλεται εἰς θάλασσαν μετὰ τοῦ παιδός. Νηρεΐδες δὲ αὐτὴν ἔσωσαν· αἳ καὶ θεὸν αὐτὴν ἐποίησαν· φανεῖσα δὲ μία τῷ Σισύφῳ, εἶπεν ἄγειν τὸν ἀγῶνα· ἐσιωπήθη δὲ πρὸς χρόνον διὰ τοὺς λῃστάς. Θησεὺς δὲ ἐλθὼν, ἐκάθηρε τοὺς τόπους, καὶ ἦγε δεύτερον.

# ΙΣΘΜΙΑ

ΕΙΔΟΣ Α'.

## ΗΡΟΔΟΤῼ ΘΗΒΑΙῼ

## ΑΡΜΑΤΙ.

Μέτρα κατὰ τοὺς Π. Σ. τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς καὶ ἐπῳδοῦ τοῦ εἴδους.

Ἡ στροφὴ καὶ ἀντίστροφος σύγκειται ἐκ κώλων ἑπτά.

Κῶλον 1. ⊥ ⏑ ⏑ ⊥ ⏑ ⏑ ⊥ | – ⊥ ⏑ ⊥ – Ἐγκωμιολογικόν.

„ 2. ⊥ ⏑ ⏑ ⊥ ⏑ ⏑ ⊥ | – ⊥ ⏑ ⊥ Ὡσαύτως ἐγκωμιολογικόν· λείπει ὅμως ἡ τελευταία συλλαβὴ τοῦ πενθημιμεροῦς ἰαμβικοῦ.

„ 3. ⊥ ⏑ ⊥ – | – ⏑ ⏑ – | ⏑ ⏑ ⊥ – Ἐπιχοριαμβικὸν διαφέρον τοῦ Σαπφικοῦ, καθότι τοῦτο μὲν ἔχει τὴν κατακλεῖδα ἐξ ἀναπαίστου καὶ συλλαβῆς ἐκεῖνο δὲ ἐξ ἰάμβου καὶ συλλαβῆς.

„ 4. ⊥ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – | – ⊥ ⏑ ⊥ Ἐγκωμιολογικόν, ὡς τὸ δεύτερον.

„ 5. – – ⏑ ⏑ | ⊥ ⏑ ⏑ ⊥ Προσοδιακόν.

„ 6. ⊥ ⏑ ⊥ – | ⊥ ⏑ ⏑ ⊥ | ⏑ ⏑ ⊥ – | ⏑ ⏑ ⊥ Ὅμοιον τῷ τρίτῳ προστεθειμένου ἐν τῷ τέλει ἀναπαίστου.

„ 7. ⊥ ⏑ ⊥ – | ⊥ ⏑ ⊥ Εὐριπίδειον.

### Περὶ τῆς Ἐπῳδοῦ.

Ἑκάστη ἐπῳδὸς ἐκ κώλων ἕνδεκα.

Κῶλον 1. – ⊥ ⏑ ⊥ ⊥ | – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⊥ Ἰαμβέλεγος.

Κῶλον 2. – –́ ⏑ –́ Ἰαμβικὸν μονόμετρον.

» 3. –́ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ –́ – –́ Δακτυλικὸν τετράμετρον καταληκτικὸν εἰς συλλαβήν.

» 4. ⏑ ⏑ | –́ ⏑ ⏑ | –́ – | –́ ⏑ ⏑ Δακτυλικὸν τετράμετρον ἀκατάληκτον Αἰολικόν· ὁ τρίτος ὅμως ποῦς ἀντὶ δακτύλου σπονδεῖος.

» 5. – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ Δακτυλικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον.

» 6. –́ ⏑ –́ – ⁝ –́ ⏑ ⏑ –́ Ἐπιχοριαμβικὸν δίμετρον.

» 7. – –́ ⏑ –́ –́ | – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –́ Ἰαμβέλεγος.

» 8. – –́ ⏑ –́ ⏓ Ἰαμβικὸν πενθημιμερές.

» 9. – –́ ⏑ –́ ⁝ – –́ ⏑ –́ Ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον.

» 10. – –́ ⏑ ⏑ –́ | ⏑ ⏑ –́ ⏑ Ἀναπαιστικὸν δίμετρον καταληκτικὸν εἰς συλλαβήν.

» 11. –́ ⏑ – – | – ⏑ ⏑ – ⏑ Τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον.

---

## ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΕΙΔΟΥΣ.

Ἐν τῷ προοιμίῳ (ἀπὸ στ. 1-10) δέεται τῆς Δήλου νὰ μὴ νεμεσήσῃ αὐτῷ, διότι ἀφεὶς ἀτελῆ τὸν ὕμνον τοῦ Ἀπόλλωνος, περὶ οὗ τὴν σύνθεσιν ἠσχολεῖτο, προτιμᾷ τὸν Ποσειδῶνα συντιθεὶς ὕμνον εἰς τὸν πολίτην αὐτοῦ Ἡρόδοτον, Ἰσθμοῖ νικήσαντα. Εἶτα εἰπὼν (ἀπὸ στ. 11-16) τὸ αἴτιον, δι' ὃ προὐτίμησε τὸν Ποσειδῶνα, ἐπαινεῖ τὴν αὐτοῦ πατρίδα ὡς γενέτειραν τοῦ Ἡρακλέους· εἶτα ἐπαινῶν τὸν Ἡρόδοτον, ἐφ' ᾧ ἠγωνίσατο ἀγῶνι, ὑμνεῖ πρὸς τιμὴν καὶ δόξαν αὐτοῦ τὸν Κάστορα καὶ Ἰόλαον (ἀπὸ στ. 17-43). Ἐπαινεῖ τὸν πατέρα

αὐτοῦ Ἀσωπόδωρον (ἀπὸ στ. 44-57). Μέλλων νὰ εἰσέλθῃ εἰς τοὺς ἰδίους ἐπαίνους τοῦ Ἡροδότου νουθετεῖ τοὺς ἀνθρώπους νὰ μὴ φθονῶσι τοὺς διὰ δαπανῶν καὶ παντοδαπῶν μόχθων ἐπιδεικνυομένους τὰς εἰς μεγάλα κατορθώματα, πολεμικὰ ἢ ἀθλητικά, ἐμφύτους αὐτοῖς ἀρετὰς (ἀπὸ στ. 58-75). Ἐντεῦθεν καταριθμεῖ καὶ τὰς ἄλλας πολλὰς νίκας, ἃς ὁ Ἡρόδοτος ἤρατο ἐν ταῖς ἑορταῖς πολλῶν πόλεων (ἀπὸ στ. 76-84). Πολλὰς δὲ παρασιωπᾷ· διότι τὸ σχέδιον τοῦ μεγέθους τοῦ ὕμνου οὐ συγχωρεῖ νὰ μνημονεύσῃ πασῶν (ἀπὸ στ. 85-89). Εὐχόμενος νὰ νικήσῃ καὶ ἐν τοῖς λοιποῖς Πανελληνίοις ἀγῶσιν, ἐπαινέσας τοὺς ἀναλίσκοντας τὸν πλοῦτον εἰς ἀθλητικὰς φιλοτιμίας, τελευτᾷ τὸν ὕμνον.

---

## ΕΙΣΑΓΩΓΗ.

«Οἱ Κεῖοι Δηλιακὸν παιᾶνα ἠξίουν τὸν ποιητὴν γράψαι· ἀρχομένου οὖν γράφειν ἐκείνοις, ἐπῆλθεν ἡ νίκη Ἡροδότου Θηβαίου πολίτου, εἰς ὃν προέκρινε μᾶλλον σκέψασθαι, ἀναβαλλόμενος τὸ τῆς Δήλου καὶ τῶν Κείων· διὸ καὶ τὴν εἰσβολὴν πεποίηται τοῦ ἐπινικίου ὁ Πίνδαρος συγγνῶναι παρακαλῶν τὴν Δῆλον αὐτῷ προὐργιαίτερον θεμένῳ τὴν πατρίδα τὰς Θήβας διὰ τὸ Ἡροδότῳ βούλεσθαι τὸν ἐπίνικον συντάξαι Θηβαίῳ ὄντι». Π. Σ. Ἡ χρονολογία τῆς ᾠδῆς οὔτε ἐκ τῶν περιεχομένων δύναται νὰ εἰκασθῇ, οὔτε ὑπὸ τῶν Π. Σ. ἀναφέρεται. Ὁ Ἡρόδοτος ἦν υἱὸς τοῦ Ἀσωποδώρου ἑνὸς τῶν μάλα ἐπισήμων ἐπὶ πλούτῳ καὶ τῇ κοινωνικῇ σχέσει Θηβαίων, ὡς εἰκάζεται ἐκ τῶν στ. 48-57. διότι εἰ μὴ ἦν τοιοῦτος, οὐκ ἂν ἐξέπιπτε τῆς πατρίδος.

Σ. ά. Κ. ζ'·

Mάτερ ἐμά, τὸ τεόν, χρύσασπι Θήβα,
Πρᾶγμα καὶ ἀσχολίας ὑπέρτερον
Θήσομαι. μή μοι κραναὰ νεμεσάσαι
Δᾶλος, ἐν ᾇ κέχυμαι· τί φίλτερον
Κεδνῶν τοκέων ἀγαθοῖς;
Εἶξον, ὦ 'πολλωνιάς· ἀμφοτερᾶν τοι χαρίτων
Σὺν θεοῖς ζεύξω τέλος,

— Στ. 1-5. Μᾶτερ . . . ἀγαθοῖς] «Μῆτερ ἐμὴ Θήβη, τὸ πρὸς σὲ χρέος θὰ θεωρήσω ὑπέρτερον παντὸς ἄλλου· εἴθε μὴ νεμεσήσειέ μοι ἡ πετρώδης Δῆλος, περὶ ἣν ἀσχολοῦμαι· διότι τί φίλτερον ἀγαθοῖς τῆς πατρίδος;» — μᾶτερ Θήβα] Πρὸς τὴν ἡρωΐδα Θήβην ἀποτείνει τὸν λόγον, ἐξ ἧς ἐκλήθη ἡ πόλις τῶν Θηβῶν, «ἣν Ἀσωποῦ καὶ Μετώπης τῆς Λάδωνός φασιν». Π. Σ. Ἐνταῦθα καλεῖ τὴν Θήβην χρυσάσπιδα, ἐν δὲ Ὀλ. ΣΤ'. 145. πλήξιππον. — τὸ τεὸν πρᾶγμα] πρᾶγμα τῆς Θήβης λέγει τὸ ὑμνῆσαι τὸν Ἡρόδοτον, οὗ Θηβαίου ὄντος ἡ νίκη ἐστὶ κτῆμα τῆς πατρίδος τῶν Θηβῶν, καὶ ὡς εἰκὸς τῆς θεᾶς, ἣ ἄρχει τῶν Θηβῶν. — ἀσχολίας] τίς ἦν ἡ τότε ἀσχολία τοῦ Πινδάρου, αὐτός φησι «Δῆλος, ἐν ᾇ κέχυμαι»· ἠσχολεῖτο λοιπόν, ὡς λέγουσιν οἱ Π. Σ. περὶ τὸ συντιθέναι Δηλιακὸν παιᾶνα τοῖς Κείοις. — ἐν ᾇ κέχυμαι] «τουτέστιν ἐφ ᾗ νῦν, τῇ Δήλῳ, τὴν σπουδὴν εἶχον τῆς γραφῆς» Π. Σ. — κεδνῶν τοκέων] τὴν Θήβην

στ. 3. νεμεσᾶσαι ἔν τισιν παλ. ἐκδ. δηλ. ἀπαρέμφ. ἀντὶ εὐκτικῆς.

καλεῖ οὕτως, καὶ συνεκδοχικῶς τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα τὰς Θήβας.

— Στ. 6-10. εἶξον . . . Ἰσθμοῦ δειράδ'] «ὑποχώρησον, ὦ πατρὶς τοῦ Ἀπόλλωνος, τῷ ἐμῷ πρὸς τὴν πατρίδα καθήκοντι, ὥστε νὰ καταλίπω τὴν περὶ σὲ ἀσχολίαν· διότι «ἀμφοτέρων τὰς χάριτας, σοῦ τε καὶ τῆς πατρίδος, σὺν τῇ βοηθείᾳ τῶν θεῶν θὰ ἐπιτελέσω, σοῦ μὲν, ᾄδων ἐν καιρῷ τόν τε ἀκειρεκόμην Φοῖβον ἐν Κέῳ σὺν θαλασσίοις ἀνδράσι, τῆς δὲ πατρίδος, ᾄδων τὸν Ποσειδῶνα». — Ἀπολλωνιάς] καλεῖ οὕτω τὴν Δῆλον, ὡς πατρίδα τοῦ Ἀπόλλωνος. — ἀμφοτερᾶν] Σχῆμα ἀσύνδετον παραλειπομένου τοῦ «γάρ»· διότι ἐστὶ πρότασις αἰτιολογική· ἔστι δὲ ἅμα καὶ πήδημα. Ἡ δὲ ἀναπλήρωσις καὶ συνάφεια τῶν ἐννοιῶν ἐστι τοιαύτη τις «εἶξόν μοι, ὦ Ἀπολλωνιάς· διότι, εἰ ἐξυμνήσω πρότερον τὸν Ἰσθμὸν, θὰ μείνῃ χρόνος νὰ ἐξυμνήσω καὶ σὲ, τοὐναντίον δὲ, οὐ μενεῖ μοι χρόνος νὰ ἐξυμνήσω τὸν Ἰσθμόν· ὁ μὲν γὰρ χρόνος τῆς πομπῆς τοῦ Ἡροδότου νῦν πάρεστι, ἡ δὲ ἐκ Κέω θεωρία οὐ νῦν πεμφθήσεται». Ταῦτα ἔχει ἐν τῷ νῷ ὁ ποιητὴς, καὶ τούτου ἕνεκα λέγει «ἀμφοτερᾶν τοι . . . Ἰσθμοῦ δειράδα»· ἀμφοτέρων καὶ σοῦ καὶ τῆς ἐμῆς πατρίδος. — ζεύξω τέλος χαρίτων] Τὴν αὐτὴν ἔννοιαν ἐν Νεμ. Α'. 10. ἐξέφρασε διὰ τοῦ «ζεύξω μέλος». Βούλεται δὲ νὰ εἴπῃ, ὅτι αἱ ἑορταὶ, καθ' ἃς θὰ πέμψωσι θεωρίαν οἱ Κεῖοι εἰς Δῆλον, οὐκ εἰσιν ἔτι ἐγγύς· ὅθεν· ἔστι μοι χρόνος νὰ συνθῶ καὶ τὸν παιᾶνα καὶ οὕτω ἀμφοτέρων τὰς χάριτας νὰ ἐπιτελέσω. — χορεύων] ᾄδων διὰ τοῦ χοροῦ». — ἐν Κέῳ] Παρὰ τοῖς Π. Σ. παρέσχε πράγματα τὸ χ ο ρ ε ύ ω ν ἐ ν Κ έ ῳ ἀποροῦσι, πῶς τοῦ παιᾶνος συντιθεμένου, ἵνα ἐν Δήλῳ ᾀσθῇ, ὁ Πίνδαρος λέγει, ὅτι θὰ χορεύσῃ, ἤτοι θὰ ᾄσῃ ἐν Κέῳ. Ὅθεν νομίζουσιν, ὅτι ὁ Πίνδαρος ἐννοεῖ τὰς ἐν Κέῳ προγυμνάσεις τοῦ χοροῦ εἰς τὸν παιᾶνα· διότι ἀληθῶς ὁ χορὸς ἔμελλε νὰ συνιστῆται ἐκ Κείων· οὗτοι

Ἀ. ά. Κ. ζ'.

Καὶ τὸν ἀκειρεκόμαν Φοῖβον χορεύων
Ἐν Κέῳ ἀμφιρύτῳ σὺν ποντίοις
Ἀνδράσιν, καὶ τὰν ἁλιερκέα Ἰσθμοῦ
Δειράδ'· ἐπεὶ στεφάνους ἓξ ὤπασε
Κάδμου στρατῷ ἐξ ἀέθλων,
Καλλίνικον πατρίδι κῦδος. ἐν ᾇ καὶ τὸν ἀδεί-
μαντον Ἀλκμήνα τέκε

---

δὲ ἔπρεπε νὰ ἀκολουθήσωσι τὴν θεωρίαν εἰς Δῆλον γεγυμνασμένοι ἤδη. Ἀλλ' ὁ Πίνδαρος οὐκ ἐννοεῖ τὰ προγυμνάσματα, ἀλλ' ἐννοεῖ ἀληθῶς τὸ ᾄδειν ἐν Κέῳ· διότι πρέπει νὰ θῶμεν ἐν τῷ νῷ, ὅτι αἱ θεωρίαι πεμπόμεναι δημοσίᾳ εἰς Δῆλον ἀνεχώρουν κατὰ τὸ εἰκὸς ἐν πομπῇ· ἐν δὲ τῇ πομπῇ τί ἄλλο ἦν πρέπον νὰ ᾄδηται ἢ ὁ εἰς Ἀπόλλωνα καὶ Δῆλον παιάν; Ὅθεν κυριολεκτικῶς πρέπει νὰ ἐξηγηθῇ τὸ ἐν Κέῳ χορεύων· διότι πρῶτον ἐν Κέῳ ἔμελλε νὰ ᾀσθῇ. Ὅτι δὲ ἐπέμποντο δημοσίᾳ αἱ θεωρίαι, ὁ Στράβων μαρτυρεῖ (Ι' 485) λέγων «Ἔνδοξον δὲ ἐποίησαν αὐτὴν (τὴν Δῆλον) αἱ περιοικίδες νῆσοι, καλούμεναι Κυκλάδες, κατὰ τιμὴν πέμπουσαι δημοσίᾳ θεωρούς τε καὶ θυσίας καὶ χοροὺς παρθένων». Αἱ δὲ εἰς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Δήλῳ πανηγύρεις ἐτελοῦντο ἀνὰ πενταετηρίδα· ὁ Dissenius οὔ

---

στ. 11. ἓξ ὤπασε. Ὁ Heynius νομίζει, ὅτι Ἡρόδοτός ἐστιν ὁ ἕκτος τῶν Θηβαίων, οἵ Ἰσθμοῖ ἐνίκησαν. Καὶ ἄλλος ἄλλα τῶν νεωτέρων νομίζει. Ἀλλὰ ἡ ἔννοια τοῦ Πινδάρου ἐστὶ σαφής, ὅτι Ἡρόδοτος ἐνίκησε καὶ τὰς ἓξ νίκας, οὐχὶ βεβαίως ἐν τῇ αὐτῇ Ἰσθμιάδι, καὶ ὁ μέγας οὗτος ἀριθμὸς τῶν νικῶν ἐστὶ τὸ αἴτιον, δι' ὃ ἀφεὶς τὸν παιᾶνα σπεύδει νὰ ὑμνήσῃ πρῶτον τὸν Ἰσθμὸν, ἤτοι αὐτὸν τὸν Ἡρόδοτον. Τούτου τοῦ ἀριθμοῦ ἕνεκα ἀξιοῖ (στ. 21. κ. ἑξῆς) ἐν τῷ ὕμνῳ τοῦ Ἡροδότου (στ. 21. κ. ἑξῆς) νὰ ὑμνήσῃ τὸν Κάστορα καὶ Ἰόλαον, παραβάλλων τρόπον τινὰ τὸν Ἡρόδοτον πρὸς αὐτούς.

με πείθει νομίζων, ὅτι ὕμνος ὁ ὑπὸ τῶν Κείων παραγγελθεὶς τῷ Πινδάρῳ ἔμελλε νὰ ᾀσθῇ ἐν Κέῳ τῶν Κείων τελούντων ἐν τῇ αὐτῶν νήσῳ πανήγυριν τοῦ Δηλίου Ἀπόλλωνος. — ἀμφιρύτῳ . . . δειράδ'] «καὶ τὸν ἄτμητον τὰς κόμας Ἀπόλλωνα ὑμνῶν ἐν τῇ Κέῳ σὺν τοῖς νησιώταις ἀνδράσι, καὶ τὴν προβεβλημένην καὶ ὑπὸ θαλάσσης περιοριζομένην τοῦ Ἰσθμοῦ ἐξοχήν» Π. Σ.

— Στ. 11 16. ἐπεὶ στεφάνους . . . κύνες] Ἐνταῦθα ἐμβαίνει εἰς τὴν ὑπόθεσιν, ἀρχόμενος τῶν πρὸς τὴν πατρίδα τοῦ νικητοῦ ἐπαίνων. Πήδημα καὶ ἐνταῦθα· διότι παραλείπεται τοιαύτη τις πρότασις «ὑμνήσω δὲ τὴν Ἰσθμοῦ δειράδα». Ὅθεν ὁ νοῦς «ὑποχώρησον, ὦ Ἀπολλωνιάς· ἐγὼ θὰ ἐπιτελέσω τὸ πρὸς τὴν πατρίδα μου χρέος καὶ θὰ ὑμνήσω πρῶτον τὴν Ἰσθμοῦ δειράδα· ἐπεὶ αὕτη ἔδωκε τοῖς πολίταις τοῦ Κάδμου ἓξ στεφάνους ἐξ ἄθλων, κλέος τῇ ἐμῇ πατρίδι ἐκ καλῆς νίκης, ἥτις πατρίς ἐστιν ἐπίσημος, καὶ διότι ἐν αὐτῇ Αλκμήνη ἐγέννησε τὸν ἀπτόητον παῖδα, ὅν ποτε οἱ κύνες τοῦ Γηρυόνου ἔφριξαν». — ἐπεὶ . . . ὤπασε] Καὶ ἐνταῦθα πολλὰ πράγματα παρέχει τοῖς ἑρμηνευταῖς τὸ ὑποκείμενον τοῦ ὤπασεν· διότι οἱ μὲν νομίζουσιν ὑποκείμενον τὴν δ ε ι ρ ά δ α, ἤτοι τὸν Ποσειδῶνα, οἱ δὲ τὸν Ἡρόδοτον. Οἱ δὲ περὶ τὸν Ἀρίσταρχον νομίζοντες ὑποκείμενον τὸν Ἡρόδοτον τρέπονται εἰς διορθώσεις τὸν ἀριθμὸν «ἕξ» ὃς τῷ ὄντι μέγας ἐστὶν, εἰ εἷς μόνος τοσάκις ἐν τῷ αὐτῷ μέρει ἐνίκησε, μεταβάλλοντες εἰς ἐ ξ πρόθεσιν καὶ ἑνοῦντες αὐτὴν τῷ ὤ π α σ α ν εἰς «ἐξώπασαν». Ἡ ἀνακίνησις τοιούτου ζητήματος κατ' ἐμέ ἐστιν ἀνωφελής· διότι τίς ἁπλουστέρα καὶ μᾶλλον ἀναντίρρητος ἔννοιά ἐστι ταύτης «προτιμῶ νὰ ᾄσω τὸν Ποσειδῶνα πρότερον τοῦ Ἀπόλλωνος· διότι ὁ Ποσειδῶν ἔδωκε διὰ τοῦ Ἡροδότου τῷ λαῷ τοῦ Κάδμου ἐν τοῖς ἀγῶσιν ἓξ νίκας, κλέος ταύτας τῇ πατρίδι». — στεφάνους ἓξ ὤπασε στρατῷ] Ὁ Ἡρόδοτος ἐνίκησεν ἑξάκις ἐν Ἰσθμῷ· τῷ Ἡροδότῳ ἄρα

Ἐ. ά. Κ. ιά.

Παῖδα, θρασεῖαι τόν ποτε Γηρυόνα
Φρίξαν κύνες.
Ἀλλ' ἐγὼ Ἡροδότῳ τεύχων
Τὸ μὲν ἅρματι τεθρίππῳ γέρας,
Ἁνία τ' ἀλλοτρίαις οὐ
Χερσὶ νωμάσαντ', ἐθέλω
Ἢ Καστορείῳ ἢ Ἰολάου ἐναρ-

---

ὤπασεν· ἀλλ' ἐπεὶ αὗται τιμῶσι τὸν λαὸν τῶν Θηβῶν, ἵνα τὸ αὐτοῦ καθῆκον τοῦ ὑμνῆσαι πρότερον τὸν Ποσειδῶνα ποιήσηται σεβαστότερον καὶ ἁγιώτερον, διὰ ταῦτα ἔφη, ὤπασε τῷ στρατῷ· εἰ δὲ καὶ αἱ λοιπαὶ πέντε ἐν Ἰσθμῷ νῖκαι ἦσαν ἅρματι καὶ ἐκεῖναι, ἢ κέλητι, ἢ ἑτέρῳ τινὶ ἱππικῷ ἀγωνίσματι, τοῦτο ἄδηλον. Ἐπειδὴ δὲ αἱ νῖκαι αὗταί εἰσι λίαν πολλαί, διὰ τοῦτο ὁ ποιητὴς παραβάλλει αὐτὸν παρακατιὼν πρὸς Κάστορα καὶ Ἰόλαον. Οὐδεὶς ἄλλος τῶν ἀθλητῶν ἀναφέρεται ὡς νικητὴς ἐξ ἀγωνισμάτων ἐν τῇ αὐτῇ χώρᾳ· τοῦτο ὅμως οὐκ ἀρκεῖ ὥστε νὰ ἐπενέγκῃ τις διόρθωσιν τῷ κειμένῳ, τῆς ἐννοίας σαφοῦς οὔσης. — ἐν ᾇ καὶ τὸν . . . κύνες] Τὸ πρῶτον κῶλον ἦν κοινὸς ἔπαινος τοῦ τε νικητοῦ καὶ τῆς πατρίδος· τοῦτο δὲ τὸ δεύτερόν ἐστιν ἔπαινος μόνης τῆς πατρίδος· ὅτι δὲ τοῦτό ἐστι πρὸς ἔπαινον τῆς πατρίδος, σαφές. — κύνες] «συλληπτικὸς ὁ τρόπος· εἷς γὰρ ἦν ὁ Γηρύονου κύων, ὥς γε καὶ Ἡσίοδος (Θεογ. 293.) μαρτυρεῖ

Ὄρθον τε κτείνας καὶ βουκόλον Εὐρυτίωνα». Π. Σ.

Καλεῖ πληθυντικῶς κύνες, διότι ὁ Ὄρθος ἦν δικέφαλος. (Ἀπόλλ. δ. Β'. κά) μάλιστα δὲ ὁ Πίνδαρος διὰ τῶν ὀλίγων τούτων λέξεων «τόν ποτε . . . κύνες» βούλεται νὰ σημάνῃ ἅπασαν τὴν ἐπὶ τὴν Ἐρύθειαν πορείαν τοῦ Ἡρακλέους, περὶ ἧς ὅρα Ἀπολλόδ. αὐτόθι.

— Στ. 17-22. Ἀλλ' ἐγὼ . . . ὕμνῳ] Ἐᾷ νῦν τὴν πατρίδα καὶ ἐμβαίνει [εἰς τοὺς ἰδίους ἐπαίνους τοῦ Ἡροδότου. «Ἀλλ' ἐγὼ ὑμνῶν τὸν Ἡρόδοτον τὸ μὲν, διότι ἱπποτρόφησεν· τὸ δὲ, διότι αὐτὸς ταῖς ἰδίαις χερσὶ διῴκησε τὰς ἡνίας, ἐθέλω πρὸς τιμὴν καὶ ἔπαινον αὐτοῦ νὰ ὑμνήσω τὸν Κάστορα καὶ Ἰόλαον». Ὡς ἐν τῷ εἰς Ἱέρωνα ὕμνῳ (Ὀλυμπ. Α'.) ὕμνησε πρὸς τιμὴν καὶ δόξαν τὴν σύστασιν τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων, καὶ ἐν τῷ εἰς Θήρωνα (Ὀλ. Γ'.) ἐποίησε τὸ αὐτὸ, οὕτω καὶ ἐνταῦθα ἐπαινέσει τὸν Κάστορα καὶ Ἰόλαον πρὸς δόξαν τοῦ νικηφόρου. — Ἡροδότῳ τεύχων γέρας] Τὸ γέρας ὅπερ τεύχει τῷ Ἡροδότῳ, ἐστὶν ὁ ὕμνος. — τὸ μὲν . . . τεθρίππῳ, νωμάσαντί τε ἀνία οὐκ ἀλλοτρίαις χερσὶν] Ἀντὶ τοῦ νὰ εἴπῃ «τὸ μὲν, τὸ δὲ» ἔφη «τὸ μὲν, τε»· συμπλέκουσι δὲ τὰ συμπλεκτικὰ ταῦτα δύο αἰτίας, τὴν μὲν ἐκφερομένην διὰ τῆς δοτικῆς «ἅρματι τεθρίππῳ»· τὴν δὲ διὰ τῆς μετοχῆς «νωμάσαντι». — τεθρίππῳ ἅρματι] «διότι ἱπποτροφήσας παρέσχεν εἰς τὸν ἀγῶνα τέθριππον ἅρμα». — νωμάσαντί τε] «καὶ διότι αὐτὸς διῴκησε, καὶ οὐκ ἔπεμψεν ἡνίοχον». Ἐν τοῖς ἱππικοῖς ἀγῶσιν ἔθος ἦν οἱ ἱπποτροφοῦντες νὰ πέμπωσι τοὺς ἵππους μετὰ τοῦ ἡνιόχου εἰς τοὺς ἀγῶνας, καὶ ἐν νίκῃ νὰ ἀναγράφωνται αὐτοὶ εἰς τοὺς νικητάς· «πλούτου γὰρ καὶ χορηγίας ἡ ἱπποτροφία ἐστὶ» λέγει που ὁ Π. Σ. Ὁ δὲ Ἡρόδοτος οὐ μόνον ἐπεδείξατο πλοῦτον καὶ χορηγίαν, ἀλλὰ καὶ τόλμην καὶ τέχνην αὐτὸς διοικήσας. — ὕμνῳ Καστορείῳ] ἀντὶ τοῦ Κάστορος. — ἐναρμόξαι μιν ὕμνῳ] «νὰ ἀξιώσω αὐτὸν ὕμνου τοιούτου» ἢ «νὰ ἐναρμόσω (μιν) τὸν ὕμνον αὐτοῦ τῷ ὕμνῳ τοῦ Κάστορος καὶ Ἰολάου» ἤτοι «νὰ ἀξιώσω τὸν ὕμνον αὐτοῦ νὰ συνενωθῇ τῷ ὕμνῳ τοῦ Κάστορος καὶ Ἰολάου, οὓς ζηλῶν ὁ Ἡρόδοτος ἐδιφρηλάτησεν ἐν Ἰσθμῷ, καὶ ἤρατο τοσαύτας νίκας». Καὶ εὐθὺς ἄρχεται τοῦ ὕμνου τῶν ἡρώων ἐκείνων «διότι ἐκεῖνοι ἐγένοντο ἄριστοι τῶν ἡρώων

μόξαι μιν ὕμνῳ.
Κεῖνοι γὰρ ἡρώων διφρη-
λάται Λακεδαίμονι καὶ Θή-
βαις ἐτέκνωθεν κράτιστοι·

Σ. β'. Κ. ζ'.

Ἐν τ' ἀέθλοισι θίγον πλείστων ἀγώνων
Καὶ τριπόδεσσιν ἐκόσμησαν δόμον
Καὶ λεβήτεσσιν φιάλαισί τε χρυσοῦ,
Γευόμενοι στεφάνων νικαφόρων.
Λάμπει δὲ σαφὴς ἀρετὰ
Ἔν τε γυμνοῖσι σταδίοις σφίσιν, ἔν τ' ἀσπιδοδού-
ποισιν ὁπλίταις δρόμοις,

Ἀ. β'. Κ. ζ'.

Οἷά τε, χερσὶν ἀκοντίζοντες αἰχμαῖς,

---

διφρηλάται κ. τ. λ.». Καὶ ἐν τῷ ὕμνῳ (Πυθ. ΙΑ'. 91) εἰς ἕτερον Θηβαῖον ὁμοῦ ἀναφέρει τὸν Ἰόλαον καὶ τοὺς Τυνδαρίδας. — μιν] αὐτόν, τὸν Ἡρόδοτον καὶ συνεκδοχικῶς «τὸν ὕμνον τοῦ Ἡροδότου».

— Στ. 26-29. Ἔν τ' ἀέθλοισι ... νικαφόρων] «ἔν τε τοῖς ἱεροῖς ἀγῶσι πλείστων ἀγωνισμάτων ἐπειράθησαν καὶ νικῶντες ἐκόσμησαν τοὺς οἴκους αὐτῶν καὶ τρίποσι καὶ λέβησι καὶ χρυσαῖς φιάλαις». — ἐν ἀέθλοισι ... ἀγώνων] οἱ Π. Σ. θεωροῦσι τὸν λόγον τοῦτον ποιητικῷ τῷ τρόπῳ ἐκπεφρασμένον κατὰ τὸ Ὁμηρικὸν (Ἰλ. δ. 535). «Ὁ δὲ χασσάμενος πελεμίχθη» ἀντὶ τοῦ «πελεμιχθεὶς ἐχάσσατο»· οὕτω καὶ τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ἐνταῦθα θεωροῦσι τρόπον τινὰ προθύστερον ἀντὶ τοῦ «ἔν τ' ἀγῶσιν θίγον πλείστων ἀέθλων». Ἀλλὰ ἀέθλοις ἐστὶν ἀρσενικοῦ γένους, ἐνταῦθα σημαῖνον γενικῶς ἢ «ἱεροῖς ἀγῶσιν» ὡς (ἐν Ὀλ. ΙΓ'. 21) ἱεροῖς ἐν ἀέθλοισιν· ἢ «ἐπικηδείοις ἀγῶσιν» οἷος ἦν ὁ ἐπὶ τῇ κηδείᾳ τοῦ Πελία ἀγών, περὶ

οὗ ἀναφέρει ὁ Π. Σ. Ἡ δὲ λέξις ἀ γ ώ ν ω ν ἐστὶν ἀντὶ ἀ γ ω ν ι σ μ ά τ ω ν, οἷά εἰσιν οἱ ὁπλῖται δρόμοι, τὰ γυμνὰ στάδια, κ. τ. λ. ἃ συγκαταλέγει ἐν τοῖς στ. 31-34. Καὶ τῇ λέξει θ ί γ ο ν ἁρμόζει μᾶλλον ἡ σημασία τοῦ ἄλλοθι π ε ι ρ ά σ α σ θ α ι (ἐπειράσαντο ἀγωνισμάτων) ἢ ἡ σημασία τοῦ «ἔλαβον». Καὶ ἡ συνάφεια τῶν ἐννοιῶν δείκνυσιν, ὅτι ὁ ποιητὴς βούλεται νὰ εἴπῃ, ὅτι «ἐπειράσαντο πλείστων ἀγωνισμάτων (θίγον πλείστων ἀγώνων) καὶ νικήσαντες ἐ κ ό σ μ η σ α ν δ ό μ ο ν τριπόδεσσι κ. τ. λ.». — στεφάνων νικαφόρων] «στεφάνων νικητηρίων, ἐκ νίκης» οὕτω καὶ (Ὀλ. ΙΓ΄. 18) ν ι κ α φ ό ρ ο ν ἀ γ λ α ΐ α ν.

— Στ. 30-43. Λάμπει . . . ἕδος] «Λάμπει δὲ ἡ ἀρετὴ αὐτῶν καὶ ἐν τοῖς γυμνικοῖς σταδίοις καὶ ἐν τοῖς ἐνόπλοις δρόμοις καὶ ἐν τῷ ἀκοντίζειν καὶ ἐν τῷ δισκεύειν· διότι οὐκ ἦν ἔτι τότε πένταθλον, ἀλλὰ δι᾽ ἕκαστον ἀγώνισμα χωρὶς ἔκειτο τὸ βραβεῖον· ἐκ τούτων δὲ τῶν ἀγωνισμάτων πλείστοις καὶ πλειστάκις ἀναδησάμενοι τὰς κόμας στεφάνοις ἐπανήρχοντο ὁ μὲν Ἰόλαος εἰς Θήβας ὁμόδημος ὢν τῷ Σπαρτῶν γένει, ὁ δὲ Τυνδαρίδης εἰς Εὐρώταν, οἰκῶν ἐν Ἀχαιοῖς τὸ ἕδος τῆς Θεράπνης». — γυμνοῖσι σταδίοις] ἐν οἷς ἔτρεχον ἢ ἄνευ ὅπλων, ἢ ἄνευ ἐσθῆτος. — σφίσιν] «λάμπει σφίσιν» (λάμπει ἐν αὐτοῖς) ἢ «ἀρετὴ σφίσιν» (ἡ ἀρετὴ αὐτῶν). — ὁπλίταις δρόμοις] «συλληπτικῷ κέχρηται τῷ σχήματι· ἐν γὰρ τῷ ἐπὶ Πελίᾳ ἀγῶνι ὁ Ἰόλαος τὸν ὁπλίτην νικᾷ, ὃν κοινὸν καὶ ἐπ᾽ ἀμφοτέρων ἔθηκεν· ὁ δὲ Κάστωρ τὰ δευτερεῖα ἔλαβε δισκεύων καὶ ἀκοντίζων, καὶ τοῦτο κοινὸν ἔταξεν». Π. Σ. Τὸν ὁπλίτην δρόμον καλεῖ ἐν Ὀλ. Δ΄. 33. χ α λ κ έ ο ι ς ἐ ν ἔ ν τ ε σ ι δ ρ ό μ ο ν. — οἷά τε χερσὶν . . . ἵεν] ἡ σύνταξις «λάμπει ἀρετὴ ἐν . . . δρόμοις, ἔν τε ἐκείνοις, οἷά (ἐστιν), ὁπότε χερσὶν ἵεν ἀκοντίζοντες αἰχμαῖς καὶ λιθίνοις δίσκοις»· ἤτοι «καὶ ἐν ἐκείνοις ἔλαμπεν ἡ ἀρετὴ αὐτῶν, ὁποῖα ἤθελον, ὅτε ἀκοντίζοντες αἰχμαῖς

Καὶ λιθίνοις ὁπότε δίσκοις ἵεν·
Οὐ γὰρ ἦν πένταθλον ἔτ᾽· ἀλλ᾽ ἐφ᾽ ἑκάστῳ
Ἔργματι κεῖτο τέλος· τῶν ἀθρόοις
Ἀνδησάμενοι θαμάκις
Ἔρνεσιν χαίτας, ῥεέθροισί τε Δίρκας ἔφανεν
Καὶ παρ᾽ Εὐρώτα πέλας,

Ἐ. β΄. Κ. ιά.

Ἰφικλέος μὲν παῖς, ὁμόδαμος ἐὼν
Σπαρτῶν γένει,
Τυνδαρίδας δ᾽, ἐν Ἀχαιοῖς ὑ-
ψίπεδον Θεράπνας οἰκέων ἕδος.
Χαίρετ᾽. ἐγὼ δὲ Ποσειδά-
ωνι Ἰσθμῷ τε ζαθέᾳ

---

(μὲ αἰχμὰς), καὶ βάλλοντες λιθίνοις δίσκοις (δισκεύοντες) ἔῤῥιπτον». — χερσὶν] συντακτέον τῷ ἵ ε ν. — ἀκοντίζοντες] ἐν μὲν τῷ «αἰχμαῖς» φυλάσσει τὴν κυρίαν σημασίαν, ἴσον τῷ «ἀκοντίζοντες τὰς αἰχμὰς τῶν δοράτων ἤτοι τὰ δόρατα»· ἐν δὲ τῷ λ ι θ ί ν ο ι ς δ ί σ κ ο ι ς λαμβάνει μεταφορικὴν σημασίαν ἀντὶ τοῦ «δισκεύοντες». — ἵεν] Δωρικῶς ἀντὶ τοῦ «ἵεσαν». — οὐ γὰρ ἦν πένταθλον τότε] «οὔπω γὰρ ἦν ἐπὶ Κάστορος καὶ Ἰολάου τὸ πένταθλον, ὅπερ ἦν ἅλμα, δίσκος, ἀκόντιον, δρόμος καὶ πάλη». Π. Σ. καὶ ὁ μὲν δρόμος καὶ ἡ πάλη ἐχωρίζοντο ἀπὸ τοῦ πεντάθλου καὶ ἠθλοῦντο ὑπὸ ἰδίων ἀθλητῶν· τὸ δὲ ἅλμα καὶ ὁ δίσκος καὶ τὸ ἀκόντιον οὐκ ἐχωρίζοντο. Ἐπειδὴ λοιπὸν ὁ Πίνδαρος εἶπεν, ὅτι ὁ Κάστωρ καὶ Ἰόλαος ἠκόντιζον καὶ ἐδίσκευον, χωρίσας ἀπὸ τοῦ πεντάθλου τὰ ἀχώριστα ταῦτα· διὰ τοῦτο ἐνταῦθα αἰτιολογῶν φησιν, ὅτι οὐκέτι ἦν τότε πένταθλον. — ἀλλ᾽ ἐφ ἑκάστῳ . . . τέλος] «οὐκ ἐπὶ πᾶσιν ὁμοῦ τοῖς πέντε ἀγωνίσμασιν ἔκειτο βραβεῖον, ἀλλ᾽ ἐπὶ ἑκάστῳ χωριστά».

— τῶν ἀθρόοις ἔρνεσιν] «ὡντινων (ἐργμάτων) βλαστήμασι καὶ στεφάνοις πλείστοις». Π. Σ. — ἔφανεν] ἐφάνησαν κατὰ διάλεκτον» Δούκας. Τὸ δὲ «ἔφανεν παρὰ ῥείθροις Δίρκης καὶ παρ' Εὐρώτᾳ» ἴσον τῷ «ἔνδοξοι ὤφθησαν κατὰ τὰς Θήβας καὶ τὴν Σπάρτην» ἐπειδὴ ἡ Δίρκη ἐστὶ πηγὴ ἐν Θήβαις. — Σπαρτῶν γένει] τοῖς Θηβαίοις «οἱ γὰρ ὑπὸ Σπαρτῶν ὑπολειφθέντες οἰκισταὶ τῶν Θηβαίων γεγόνασιν, Ὑπερήνωρ, Χθόνιος, Πέλωρος, Οὐδαῖος, Ἐχίος». Π. Σ. — ἐν Ἀχαιοῖς . . . ἕδος] «τουτέστι Σπαρτιάτης ὤν· ἡ γὰρ Θεράπνη κώμη ἐν Σπάρτῃ. Ἀχαιοὺς δὲ εἴρηκε τοὺς Σπαρτιάτας· ἐπειδὴ πρότερον οἱ Ἀχαιοὶ τὴν Σπάρτην ᾤκουν, αὖθις δὲ τῶν Ἡρακλειδῶν μετὰ Δωριέων ἀφικομένων Δωριεῖς προσωνομάσθησαν. Ἰστέον, ὅτι τῆς Λακωνικῆς ἐν Θεράπναις τὸ ἱερόν ἐστι τῶν Διοσκούρων». Π. Σ. — ὑψίπεδον ἕδος] «τὸ ὑψίπεδον ἕδος δοκεῖ ἐναντίως εἰρῆσθαι τῷ Ὁμηρικῷ (Ὀδυσσ. δ. 1.)

Οἱ δ' ἶξον κοίλην Λακεδαίμονα κητώεσσαν.

Πίνδαρος δὲ ὑψίπεδον αὐτήν φησι διὰ τὰς τῶν οἰκούντων ἀρετάς τε καὶ εὐδοξίας». Π. Σ.

— Στ. 44-56. Χαίρετ' . . . συγγενὴς εὐαμερίας] «Χαίρετε ἐγὼ δὲ περιορίζων τὴν ᾠδὴν εἰς Ποσειδῶνα καὶ εἰς Ἰσθμὸν καὶ εἰς Ὀγχηστὸν τιμῶν τὸν ἄνδρα τοῦτον, ὑμνήσω τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Ἀσωποδώρου καὶ τὴν πατρικὴν γῆν τοῦ Ὀρχομενοῦ· ἣ αὐτὸν φυγαδευθέντα καὶ εἰς μεγάλους κινδύνους ἐμπεσόντα ἐδέξατο εὐμενῶς· νῦν δὲ πάλιν ἡ συγγενὴς εὐμοιρία ἐπεβίβασεν αὐτὸν ἐπὶ τῆς ἀρχαίας εὐημερίας». — — χαίρετ'] «ἱλήκοιτε, ὦ ἥρωες» Π. Σ. ἤτοι, «εὐμενεῖς ἔστε μοι, ὦ ἥρωες». Ποιεῖ τὸν χαιρετισμὸν ὡς ἀναχωρῶν ἀπ' αὐτῶν. — Ποσειδάωνι . . . ἀοιδὰν] Παραβάλλει τὸν ὕμνον τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τοῦ Ἰσθμοῦ καὶ τῆς Βοιωτίας πρὸς λαμπρὰν ἐσθῆτα· τὴν δὲ ἀοιδὴν πρὸς μέλη (Νεμ. ΙΑ'. 20), ἤτοι σῶμα, ὃ θὰ περιστείλῃ,

Ὀγχηστίαισίν τ' αἰόνεσσιν περι-
στέλλων ἀοιδάν,
Γαρύσομαι τοῦδ' ἀνδρὸς ἐν
Τιμαῖσιν ἀγακλέα τὰν Ἀ-
σωποδώρου πατρὸς αἶσαν,
Σ. γ'. Κ. ζ'.
Ὀρχομενοῖό τε πατρῴαν ἄρουραν·
Ἅ νιν ἐρειδόμενον ναυαγίαις
Ἐξ ἀμετρήτας ἁλὸς ἐν κρυοέσσᾳ
Δέξατο συντυχίᾳ· νῦν δ' αὖτις ἀρ-

---

ἤτοι θὰ ἐνδύσῃ καὶ κοσμήσῃ. — Ὀγχηστίαισιν αἰόνεσσιν] Ὀγχηστὸς πόλις τῆς Βοιωτίας ἀρχαιοτάτη περίφημος διὰ τὴν ἐν αὐτῇ λατρείαν τοῦ Ποσειδῶνος, ᾧ ἐτελοῦντο καὶ ἀγῶνες· κεῖται δὲ παρὰ τὴν Κωπαΐδα λίμνην· διὸ καὶ ἐκάλεσεν αὐτὴν Ὀγχηστίας ἠϊόνας (ὄχθας Ὀγχηστίας) ἐκ τῶν περὶ τὴν Κωπαΐδα ὀχθῶν. «Ὀγχηστὸς δὲ τῆς Βοιωτίας χωρίον πάραλον ἀνιερωμένον Ποσειδῶνι, ὡς καὶ Ὅμηρος (Ἰλ. β. 506) μαρτυρεῖ.

Ὀγχηστόν θ' ἱερὸν Ποσιδήϊον ἀγλαὸν ἄλσος.

αἰόνεσσι δὲ εἶπεν, ἐπειδὴ παράκειται τῇ Ὀγχηστῷ πόλει τῆς Βοιωτίας ἡ Κωπαῒς λίμνη» Π. Σ. Ἀπὸ τοῦ μέρους δὲ ὁ Πίνδαρος ἐννοεῖ ἅπασαν τὴν Βοιωτίαν. Ὅθεν «Ὀγχηστίαις αἰόνεσσιν» ἐστὶν ἴσον τῷ «Βοιωτίᾳ»· προὐτίμησε δὲ ἐν τῇ συνεκδοχῇ νὰ ὀνομάσῃ τὴν Ὀγχηστὸν μᾶλλον πάσης ἄλλης πόλεως τῆς Βοιωτίας ἀμφοτέρων ἕνεκα, τῆς τε ἐνταῦθα λατρείας τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς ἀρχαιότητος τῆς πόλεως, ἴσως δὲ καὶ διότι ἐνίκησεν ὁ Ἡρόδοτος ἐν ταῖς ἑορταῖς τοῦ αὐτόθι τιμωμένου Ποσειδῶνος. (ὅρα στ. 76-77). — περιστέλλων ἀοιδὰν] ὁ νοῦς ἄνευ ποιητικοῦ κόσμου «ἀφιεὶς πᾶσαν ἄλλην διήγησιν καὶ περιοριζόμενος εἰς ὅσα ἀναφέρονται μόνον εἰς τοὺς ἐπαί-

νους τῆς ἐν Ἰσθμῷ νίκης τοῦ Ἡροδότου καὶ εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ Βοιωτίαν». — ἐν τιμαῖσιν τοῦδ' ἀνδρὸς] «ἐν ᾧ τιμῶ καὶ ὑμνῶ τοῦτον τὸν ἄνδρα, τὸν Ἡρόδοτον». — πατρὸς] αὐτοῦ τοῦ Ἡροδότου. — Ὀρχομενοῖό τε... ἄρουραν] «καὶ τὴν ἄρουραν τοῦ Ὀρχομενοῦ, ἥ ἐστι γῆ τῶν πατέρων αὐτοῦ, τοῦ Ἀσωποδώρου». Λέγων ταῦτα ὁ ποιητὴς ἐννοεῖ, ὅτι ὁ μὲν πατὴρ, ἢ οἱ προπάτορες τοῦ Ἀσωποδώρου ἦσαν ἐξ Ὀρχομενοῦ, ὁ δὲ Ἀσωπόδωρος ἢ καὶ ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἀποκαθεστήκει ἐν Θήβαις πολίτης γενόμενος. — ἅ νιν ἐν κρυοέσσᾳ δέξατο συντυχίᾳ] «ἣ (ἄρουρα) ὑπεδέξατο αὐτὸν κατειλημμένον συντυχίᾳ φρικώδει»· καλεῖ δὲ συντυχίαν κρυόεσσαν τὴν συμφορὰν, ἣν πάσχει ὁ φεύγων τὴν πατρίδα. — νιν] τὸν Ἀσωπόδωρον, οὐχὶ τὸν Ἡρόδοτον· διότι αὐτοῦ τὴν αἶσαν γαρύει. — ἐρειδόμενον . . . ἁλός] στηριζόμενον ἐξ ἀμετρήτου θαλάσσης ἐπὶ ναυαγίοις (συντρίμμασι) τοῦ πλοίου αὐτοῦ, τοῦ ἐπὶ πέτρας ὑφάλου συντριβέντος». Ὁ πατὴρ τοῦ Ἡροδότου φαίνεται, ὅτι ἐκ στάσεων καὶ μεγάλων πολιτικῶν ταραχῶν εἶχεν ἐξορισθῇ τῆς πατρίδος· ἡ δὲ περιουσία αὐτοῦ εἶχε δημευθῇ καὶ μόνον ἐλάχιστόν τι μέρος αὐτῆς διασώσας ἔφυγε ὑπὸ πολλῶν κινδύνων διωκόμενος, μέχρις οὗ ἐλθὼν εἰς Ὀρχομενὸν ἠσφαλίσθη ὑποδεξαμένων τῶν Ὀρχομενίων. Ἐνταῦθα λοιπὸν παραβάλλει πρὸς πλοῖον τὴν πρὸ τῆς ἐξορίας περιουσίαν αὐτοῦ, πρὸς ὕφαλον δὲ, ἐφ' ἧς συνετρίβη ὡς πλοῖον ἡ περιουσία, τὰς πολιτικὰς στάσεις· πρὸς ναυάγιον δὲ, ἐφ' οὗ κολυμβῶν ἐσώθη εἰς Ὀρχομενὸν, τὸ μικρὸν ἐκεῖνο μέρος τῆς περιουσίας, ὃ ἠδυνήθη νὰ λάβῃ μεθ' ἑαυτοῦ· πρὸς ἀμέτρητον δὲ θάλασσαν τοὺς πολλοὺς καὶ μεγάλους κινδύνους, οὓς ὑπέστη μέχρι τῆς εἰς Ὀρχομενὸν ἀποκαταστάσεως. — πότμος συγγενὴς] «ἡ ἀγαθὴ μοῖρα ἡ συγγεννηθεῖσα, ἡ σύμφυτος αὐτῷ». — εὐαμερίας ἀρχαίας ἐπέβασε] «ἐπεβίβασεν αὐτὸν, ἐπανήγαγεν ἐπὶ τὴν ἀρχαίαν εὐημερίαν καὶ δόξαν»· βούλεται νὰ σημάνῃ, ὅτι

χαίας ἐπέβασε πότμος
Συγγενὴς εὐαμερίας. ὁ πονήσαις δὲ, νόῳ
Καὶ προμάθειαν φέρει.

'Α. γ'. Κ. ζ'·

Εἰ δ' ἀρετᾷ κατὰ κεῖται πᾶσαν ὀργὰν
'Αμφότερον δαπάναις τε καὶ πόνοις,
Χρή νιν εὑρόντεσσιν ἀγάνορα κόμπον
Μὴ φθονεραῖσι φέρειν γνώμαις· ἐπεὶ
Κούφα δόσις ἀνδρὶ σοφῷ

---

ὁ 'Ασωπόδωρος κατῆλθεν εἰς Θήβας καὶ ἐπανέλαβε τὴν εὐημερίαν τὴν προτέραν καὶ ἐτιμᾶτο ὑπὸ τῶν πολιτῶν, ὡς πρότερον.

— Στ. 56-57. ὁ πονήσας . . . φέρει] «τοῦτό φησιν, ὁ παθὼν καὶ τῷ νῷ προμαθὴς γίνεται. 'Αλκμάν. Πεῖρά τοι μαθήσιος ἀρχά· καὶ Ἡσίοδος (Ἔργα καὶ Ἡμερ. 218.) . . . παθὼν δέ τε νήπιος ἔγνω· (τοῦ Ὁμήρου δὲ, ὃν ἀναφέρει ὁ Π. Σ. ἔχει οὕτως: ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω. 'Ιλ. ρ. 32. καὶ υ. 198.)» Π. Σ.

— Στ. 58-64. Εἰ δ' ἀρετὰ . . . καλόν] Τελειώσας τοὺς ἐπαίνους τοῦ πατρὸς, ἤδη προοιμιαζόμενος ἐκ γενικῶν γνωμικῶν μεταβαίνει εἰς τοὺς ἐπαίνους αὐτοῦ τοῦ νικηφόρου. «'Εὰν δὲ ἡ ἀρετὴ κατὰ πάντα τὰ μεγάλα ἀγαθὰ, ὅσων σπουδάζομεν νὰ ἀπολαύσωμεν, ἀναφαίνεται καὶ λάμπει διὰ τῶν δύο ὁμοῦ, τῶν δαπανῶν καὶ τῶν πόνων, πρέπει τὸν κομπώδη ἔπαινον καὶ ὕμνον τῶν ποιητῶν εἰς τοὺς ἐπιδειξαμένους ταύτην τὴν ἀρετὴν νὰ μὴ φθονῶμεν· ἐπειδὴ σοφῷ ποιητῇ ῥάδιόν ἐστιν ὑμνήσας κατὰ τὸ προσῆκον νὰ ἀνεγείρῃ κοινὸν καλὸν ὁλοκλήρῳ τῇ πόλει τοῦ ἀνδραγαθίας κατορθώσαντος». — ἀρετὰ κατὰ πᾶσαν ὀργὰν] ὀργὴ σημαίνει σφοδρὰν διάθεσιν καὶ κλίσιν πρός τι· ὅθεν «ἀρετὴ . . . ὀργὰν» σημαίνει «ἡ

ἀρετὴ καθ' οἵαν δήποτε κλίσιν πρὸς ἀγαθόν τι δηλανότι»· διότι ἱκανότης πρὸς ἐκτέλεσιν πονηροῦ τινος οὐ δύναται νὰ λεχθῇ ἀ ρ ε τ ή· ἤτοι ἡ «ἱκανότης πρὸς ἐκτέλεσιν οἵου δήποτε ἀγαθοῦ, οὗ σφοδρῶς ἐπιθυμοῦμεν». — κεῖται δαπάναις τε καὶ πόνοις] «κεῖται ἐν τῇ ἐξουσίᾳ τῶν δαπανῶν καὶ πόνων» ἤτοι «ἐξήρτηται ἐκ τῶν δαπανῶν καὶ πόνων»· ὁ δὲ νοῦς· ἡ ἱκανότης ἀναφαίνεται διὰ δαπάνης καὶ κόπου. — ἀμφότερον] ἴσον «συνάμα»· ἤτοι διὰ τοῦ ἑνὸς μόνου οὐκ ἀναφαίνεται ἡ ἀρετή, ἀλλὰ χρεία ἐστὶ καὶ τῶν δύο ὁμοῦ. — νιν] «αὐτήν, τὴν ἀρετήν». — νιν εὑρόντεσσιν] «τοῖς εὑροῦσι, τοῖς κεκτημένοις· αὐτὴν τὴν ἀρετὴν καὶ ἱκανότητα εἰς τὸ ἐπιτελέσαι μεγάλα κατορθώματα ἐπιδεδειγμένην διὰ πόνων καὶ δαπανῶν». ὅπερ ἐστὶ «τοῖς ἐπιδειξαμένοις ἀρετὴν ἐν τῇ διὰ δαπανῶν καὶ μόχθων κατορθώσει μεγάλων ἀγαθῶν». Ἐξήρτηται δὲ τὸ «εὑρόντεσσιν» ἐκ τοῦ «κόμπον» ἢ ἀντὶ τοῦ «κόμπον εἰς τοὺς εὑρόντας». — ἀγάνορα κόμπον] καλεῖ οὕτω τὸν ὕμνον, ὃς μεγαλύνει τοὺς ἄνδρας διὰ κομπωδῶν λόγων. — μὴ φθονεραῖς . . . γνώμαις] ἴσον τῷ «μὴ φθονερῶς ἔχειν» πρὸς τὸν κόμπον δηλονότι. — ἐπεὶ . . . καλὸν] ἡ σύνταξις «ἐπεὶ ἀνδρὶ σοφῷ (δι' ἄνδρα σοφὸν) ἔπος εἰπόντα ἀγαθὸν ἀντὶ μόχθων παντοδαπῶν (νὰ εἴπῃ λόγον ἀγαθόν, νὰ ὑμνήσῃ πρὸς ἀμοιβὴν τῶν παντοδαπῶν μόχθων τοῦ πράξαντος ἀνδραγαθίας) ξυνὸν ὀρθῶσαι καλὸν (καὶ νὰ ὀρθώσῃ καὶ στήσῃ μνημεῖον πρὸς τιμὴν ἁπάσης κοινῶς τῆς πόλεως) ἐστὶ κούφη δόσις (ταῦτα πάντα, λέγω, δι' ἄνδρα σοφόν εἰσιν ῥᾴδια)». — δόσις] «μισθοῦ» ὡς αὐτὸς ἐξηγεῖται ἐν τοῖς ἐπομέναις, λέγων «μ ι σ θ ὸ ς γὰρ ἄλλοις κ. τ. λ.». Ὅθεν «κούφα δόσις ἐστὶ σοφῷ» σημαίνει «ὁ σοφός· ἤτοι ὁ ποιητὴς ῥᾳδίως δίδωσι μισθόν, ἀνταμείβει τὸν ἀνδραγαθήσαντα». Τίς δέ ἐστιν ἡ δόσις τοῦ μισθοῦ; ὁ ἀγάνωρ κόμπος· ἤ, τὸ εἰπόντα τὸν σοφὸν ἔπος ὀρθῶσαι. — σοφῷ] ὅτι σοφὸς παρὰ Πινδάρῳ σημαίνει καὶ τὸν ποιητήν,

Ἀντὶ μόχθων παντοδαπῶν ἔπος εἰπόντ' ἀγαθὸν
Ξυνὸν ὀρθῶσαι καλόν.

Ε. γ'. Κ. ιά.

Μισθὸς γὰρ ἄλλοις ἄλλος ἐφ' ἔργμασιν ἀν-
θρώποις γλυκύς,
Μαλοβότᾳ τ' ἀρότᾳ τ' ὀρνι-
χολόχῳ τε καὶ ὃν πόντος τρέφει.
Γαστρὶ δὲ πᾶς τις ἀμύνων
Λιμὸν αἰανῆ τέταται·
Ὃς δ' ἀμφ' ἀέθλοις, ἢ πολεμίζων ἄρη-
ται κῦδος ἁβρὸν,

---

γνωστὸν (Ὀλ. Β'. 154. Ἰσθ. Η'. 105 καὶ ἀλλαχοῦ). — ἀντὶ μόχθων] «πρὸς ἀμοιβὴν μόχθων»· προσδιορίζει δὲ οὐ μόνον τὸ «δόσις» ἀλλὰ καὶ τὸ «ἔπος ἀγαθόν». Ἐν τῷ «παντοδαπῶν μόχθων» συμπεριλαμβάνεται καὶ τὸ «δαπανῶν»· διότι ἐν στ. 59. ἥνωσεν ἀμφότερα. — ἔπος ἀγαθὸν] «ἔπαινον, ὕμνον». — ξυνὸν καλὸν ὀρθῶσαι] Τὸν ὕμνον τοῦ ἀνδραγαθήσαντος καλεῖ κοινὸν καλὸν, διότι ὑμνεῖται καὶ ἡ πόλις τοῦ ἀνδραγαθήσαντος. Τὸ δὲ ὀρθῶσαί ἐστι μεταφορὰ ἐκ μνημείου τινὸς ἢ ἀνδριάντος ἢ στήλης. Ὅθεν τὸν ὕμνον τοῦ νικηφόρου παραβάλλει πρὸς ἀνδριάντα σταθέντα πρὸς τιμὴν καὶ δόξαν τῆς ὅλης πόλεως.

— Στ. 65-75. μισθὸς γὰρ . . . ἄωτον] «διότι οὐ πάντες ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς ἔργοις λογιζόμεθα τὸν ἔπαινον γλυκεῖαν ἀνταμοιβήν· πρὸς ἓν δὲ μόνον πάντες ἀνεξαιρέτως σπεύδομεν, πρὸς τὸ ἔχειν τὰ πρὸς τὸ ζῆν· ὁ δὲ εὐδοκιμήσας ἐν ἱεροῖς ἀγῶσιν ἢ ἐν πολέμῳ κέρδος ὕψιστον καὶ γλυκύτατον μισθὸν νομίζει τὸν ἔπαινον τῶν πο-

---

στ. 71. πολεμίζων ἄρη. Ὁ παλιμβάκχειος μιζων α ἐνταῦθα ἐτέθη ἀντὶ δακτύλου διὰ λόγον γνωστόν τῷ ποιητῇ.

λιτῶν καὶ τῶν ξένων· διὸ οὐ χρὴ τὸν ἀγάνορα κόμπον τοῖς εὖ ροῦσιν (εἰς τοὺς ἔχοντας καὶ ἐπιδειξαμένους) τὴν κατὰ πᾶσαν ὀργὰν αὐτῶν δαπάναις τε καὶ πόνοις ἀναφανεῖσαν ἀρετὴν φθονεραῖσι φέρειν γνώμαις». — μισθὸς] κατὰ τὸ σύνηθες τοῦ Πινδάρου ἐτέθη ὕστερον ἐκεῖνο, ὃ ὁ ἀναγνώστης ἐζήτει πρότερον. Οὕτως ὁ ἀναγνώστης ἀπορῶν ἐπεθύμει νὰ μάθῃ (ἐν στ. 62), τίνος πράγματος δόσις· ἐνταῦθα λοιπὸν μανθάνει ἐντελῶς τὸ πρᾶγμα, οὗ τὴν δόσιν ἐνόει ὁ ποιητής. Σημαίνει δὲ καὶ ἐνταῦθα ἡ λέξις ἀμοιβὴν ἐξ ἐπαίνου καὶ οὐχὶ ἐκ χρημάτων. — μαλοβότα . . . τρέφει] Ἅπαντες οὗτοι μισθὸν γλυκὺν νομίζουσιν ἕκαστος τὸ ἐπαινεῖσθαι ἐπὶ τῷ ἑαυτῶν ἔργῳ καὶ οὐχὶ τὸν ἐκ χρημάτων μισθόν. — ὃν πόντος τρέφει] ἐστὶν ὁ ἁλιεὺς καὶ ὁ ναυτικός. — γαστρί τε . . . τέταται] Ἔθηκε ταῦτα, ἵνα ποιήσῃ τὴν ἀντίθεσιν πρὸς τὰ μισθὸς ἄλλοις . . . γλυκὺς βουλόμενος νὰ εἴπῃ «τὸν μισθὸν ὅμως τὸν ἐκ χρημάτων ἅπαντες ζητοῦμεν, ἐπειδὴ ἅπαντες ἀνάγκῃ φροντίζομεν περὶ τῆς γαστρός». Τὸ χωρίον ἀπὸ στ. 60-70 δύναται νὰ λάβῃ καὶ ἑτέραν ἐξήγησιν ταύτην. Τῷ μηλοβότῃ καὶ ἀρώτῃ καὶ ὀρνιθολόχῳ καὶ ναύτῃ μισθὸς γλυκύς ἐστιν ὁ ἐκ χρημάτων· διότι πᾶς τις τούτων ἔχει προσηλωμένην τὴν ὀργὰν (τὴν ἑαυτοῦ σπουδὴν) εἰς τὸ ἀποσοβεῖν τὸν λιμὸν ἐκ τῆς γαστρός»· ἴσως ἡ ἐξήγησις αὕτη ἐστὶ κρείσσων. — ἀμύνων τέταται λιμόν] «ἔχει ἐντεταμένην τὴν ἑαυτοῦ σπουδὴν εἰς τὸ ἀμύνειν ἀποσοβεῖν τὸν λιμὸν ἐκ τῆς γαστρός». — εὐαγορηθεὶς . . . ἄωτον] Ὁ νοῦς «δέχεται κέρδος γλυκύτατον, ἀνταμοιβὴν γλυκυτάτην τὸ νὰ εὐαγορηθῇ, νὰ ὑμνηθῇ ὑπὸ τῶν ποιητῶν καὶ νὰ ἐπαινῆται ὑπὸ τῶν πολιτῶν καὶ ξένων». — εὐαγορηθεὶς] ὑπὸ τῶν ποιητῶν. Ἁπλουστάτη σύνταξις ἂν ἦν, εἰ ἀντὶ μετοχῆς «εὐαγορηθεὶς» ἦν ὄνομα «εὐαγορίαν»· διότι τότε καὶ τὸ «εὐηγορίαν» τὸ «ἄωτον γλώσσας» ἐγίνετο ἀντικείμενον τοῦ

Εὐαγορηθεὶς κέρδος ὕ-
ψιστον δέχεται, πολιατᾶν
Καὶ ξένων γλώσσας ἄωτον.

Σ. δ'· Κ. ζ'.

Ἄμμι δ' ἔοικε Κρόνου σεισίχθον' υἱὸν
Γείτον' ἀμειβομένοις εὐεργέταν
Ἁρμάτων ἱπποδρόμιον κελαδῆσαι,
Καὶ σέθεν, Ἀμφιτρύων, παῖδας προσει-
πεῖν, τὸν Μινύα τε μυχὸν,

---

«δέχεται»· ἀλλ' ἡ αἰτιατικὴ «εὐηγορίαν» ἐφειλκύσθη ὑπὸ τοῦ ὑποκειμένου, καὶ ἐγένετο μετοχὴ κατ' ὀνομαστικήν. Σημειωτέον δὲ, ὅτι τούτοις κατασκευάζει τὰ (ἐν τοῖς στ. 60-61) «χρή νιν . . . γνώμαις»· ὅθεν ἐν τοῖς «εὐαγορηθεὶς πολιατᾶν . . . ἄωτον» ἐμπεριέχεται καὶ ἡ ἔννοια τοῦ «καὶ μὴ φθονηθεὶς, ὅταν ὑμνῆται ὑπὸ τῶν ποιητῶν». — κέρδος ὕψιστον] ταὐτὸν τῷ ἀνωτέρω «γλυκὺς μισθός».

— Στ. 76-84. Ἄμμι δ' ἔοικε . . . συμβάλλομαι] Ἀποδείξας διὰ πολλῶν γνωμικῶν, ὅτι πρέπει νὰ μὴ φθονῶνται οἱ ἐπιδειξάμενοι μεγάλα καὶ καλὰ κατορθώματα, ὅταν ὑπὸ τῶν ποιητῶν ἐπαινῶνται, ἐμβαίνει ἤδη εἰς τοὺς ἰδίους ἐπαίνους τοῦ νικηφόρου ἀπαριθμῶν τὰς νίκας, ἃς ἤρατο ἐν ἑτέραις χώραις· διότι τὰς ἐν Ἰσθμῷ εἴρηκεν ἤδη (στ. 11), ὅτι εἰσὶν ἓξ τὸν ἀριθμόν· «ἡμῖν λοιπὸν προσήκει νὰ κελαδήσωμεν τὸν γείτονα Ποσειδῶνα πρὸς ἀμοιβὴν τῆς εὐεργεσίας, ἣν ἔσχεν ὁ Ἡρόδοτος ἐν τῇ ἅρμασι νίκῃ, καὶ νὰ προσαγορεύσωμεν τοὺς παῖδας σοῦ, ὦ Ἀμφιτρύων, καὶ τὸν Ὀρχομενὸν καὶ τὴν Ἐλευσῖνα καὶ Εὔβοιαν, διὰ τὰς νίκας, ἃς ἐν ταύταις ταῖς πόλεσιν ἐνίκησε ἐν ἱπποδρομίαις· καὶ τὸ σὸν ἐν Φυλάκῃ, ὦ Πρωτεσίλαε, τέμενος συμπεριλαμβάνω εἰς τὴν προσαγόρευσιν». Ἐξ

---

στ. 73. εὐαγορηθείς, Δωρικῶς ἀντὶ τοῦ εὐηγορηθείς.

λοιπὸν ἔτι νίκας τοῦ Ἡροδότου ἐν διαφόροις πόλεσι καταριθμεῖ. — γείτον] τὸν ἐν Ὀγχηστῷ τιμώμενον, ὅπου ἐνίκησεν ὁ Ἡρόδοτος. Ἀνωτέρω ἐκ τῆς Ὀγχηστοῦ ἐκάλεσεν ἅπασαν τὴν Βοιωτίαν Ὀγχηστίας αἰόνας. — ἀμειβομένοις . . . ἁρμάτων] «ἀνταμείβουσι τὴν εὐεργεσίαν, ἣν προσήνεγκε τῷ ἅρματι τοῦ Ἡροδότου, διὰ τοῦ κελαδεῖν αὐτόν»· ἤτοι κελαδοῦντες τὸν Ποσειδῶνα ἀνταμείβομεν τὴν εὐεργεσίαν αὐτοῦ. Τὸ «εὐεργέτην τῶν ἁρμάτων» ἴσον τῷ «τὸν εὐεργετήσαντα τὰ ἅρματα τοῦ Ἡροδότου»· τὸ δὲ ἁ ρ μ ά τ ω ν ποιητικῶς ἀντὶ ἑνικοῦ «τοῦ ἅρματος». — ἱπποδρόμιον] διὰ τοῦτο ἀποδίδωσι τὴν νίκην τοῦ Ἡροδότου τῇ εὐεργεσίᾳ τοῦ Ποσειδῶνος, διότι ἐστὶν ἱπποδρόμιος, ἤτοι προστάτης τῆς ἱπποδρομίας. — σέθεν . . . παῖδας] «Ἰολάεια ἐν Θήβαις ἀγὼν καὶ Ἡράκλεια· κατὰ σύλληψιν οὖν ἔφη παῖδας τοῦ Ἀμφιτρύωνος τόν τε Ἡρακλέα καὶ Ἰόλαον, ὄντος τοῦ Ἰολάου υἱοῦ τοῦ Ἰφικλέους τοῦ Ἀμφιτρύωνος». Π. Σ. — προσειπεῖν] διὰ τὴν ἐν τοῖς εἰς τιμὴν αὐτῶν τελουμένοις ἀγῶσι νίκην τοῦ Ἡροδότου, ἐν ᾗ εὐηργέτησαν τὸν Ἡρόδοτον. Ἡ σύνταξις «καὶ σέθεν παῖδας (ἔοικεν ἡμῖν) προσειπεῖν εὐεργέτας ἐν γναμπτοῖς δρόμοις»· τὸ μὲν «εὐεργέτας» παραληπτέον ἐκ τοῦ ἡγουμένου «εὐεργέτην» τὸ δὲ «ἐν γναμπτοῖς δρόμοις» ἐκ τοῦ ἐν στ. 82. — τὸν Μινύα μυχὸν] «τὸν Ὀρχομενόν, ὃς καὶ Ὀρχομενὸς Μινύειος λέγεται· ταύτῃ γὰρ ἐνῴκησεν ὁ Μινύας. Τοῦτον δὲ τὸν Μινύαν οἱ μὲν λέγουσιν υἱὸν τοῦ Ὀρχομενοῦ, οἱ δὲ πατέρα τοῦ Ὀρχομενοῦ. Διονύσιος δε τὸν Μινύαν Ἄρεος ἀναγράφει. Ἀριστόδημος δὲ Ἀλεοῦ τὸν Μινύαν, καὶ τοὺς Ἀργοναύτας δὲ Μινύας ἐντεῦθεν γράφει προσαγορεύεσθαι». Π. Σ. Καλεῖ δὲ τὸν Ὀρχομενὸν μυχόν· διότι περικυκλοῦται ἐν ἐπιπέδῳ ὑπὸ ὀρέων. Ἐν Ὀλ. ΙΔ'. 27. καλεῖ τὴν πόλιν τοῦ Ὀρχομενοῦ Μ ι ν ύ ε ι α ν. Ἐν ταύτῃ λοιπὸν τῇ πόλει ἐτελοῦντο οἱ ἀγῶνες τὰ Μινύεια, ἐν οἷς ἐνίκησεν ὁ Ἡρόδοτος. Ἡ δὲ σύνταξις ὡς ἡ τοῦ

Καὶ τὸ Δάματρος κλυτὸν ἄλσος Ἐλευσῖνα, καὶ Εὔ-
βοιαν, ἐν γναμπτοῖς δρόμοις·
Ἀ. δ'. Κ. ζ'.
Πρωτεσίλα, τὸ τ ὸν δ' ἀνδρῶν Ἀχαιῶν
Ἐν Φυλάκᾳ τέμενος συμβάλλομαι.
Πάντα δ' ἐξειπεῖν, ὅσ' ἀγώνιος Ἑρμᾶς
Ἡροδότῳ ἔπορεν ἵπποις, ἀφαι-
ρεῖται βραχὺ μέτρον ἔχων
Ὕμνος· ἦ μὰν πολλάκι καὶ τὸ σεσωπαμένον εὐ-

---

ἡγουμένου κώλου. — καὶ τὸ . . . Ἐλευσῖνα] «καὶ τὴν Ἐλευσῖνα, τὸ κλυτὸν ἄλσος τῆς Δήμητρος ἔοικεν ἡμῖν προσειπεῖν ἐν γναμπτοῖς δρόμοις». Τὸ βραβεῖον ἐν τοῖς ἀγῶσι τούτοις ἦν κριθαί, ὥς φησιν ὁ Π. Σ. λέγων «ὅτι ἐν Ἐλευσῖνι Δήμητρός ἐστιν ἀγὼν καὶ στέφανους ἦν κριθαί». — καὶ Εὔβοιαν] Κατὰ τὴν σύνταξιν ὁ ποιητὴς καλεῖ κλυτὸν ἄλσος τῆς Δήμητρος οὐ μόνον τὴν Ἐλευσῖνα, ἀλλὰ καὶ τὴν Εὔβοιαν. Ἂν δὲ καλῇ τὴν Εὔβοιαν ἄλσος ἄλλου τινὸς θεοῦ ἢ ἥρωος, οὐδὲν λέγει· οὐδὲ οἱ Π. Σ. ἀναφέρουσι περὶ τούτου ἄλλο, ἢ ὅτι «ἐν Εὐβοίᾳ τελεῖται ἀγὼν Βασίλεια». Τὰ δὲ Πάτμια σχόλια ταῦτα ἀναφέρουσιν «ἐν Εὐβοίᾳ ἀγὼν τελεῖται τὰ Βασίλεια καὶ Γεραίστεια, ἐν δὲ Θεσσαλίᾳ Πρωτεσίλεια» — ἐν γναμπτοῖς δρόμοις] τοῦτο παραληπτέον ἐν ἅπασι τοῖς ἡγουμένοις κώλοις. Καλοῦνται δὲ οἱ ἐν τῷ σταδίῳ δρόμοι τοῦ ἅρματος γναμπτοί· διότι ὀκτάκις ἢ δωκεκάκις ἔπρεπε τὸ ἅρμα νὰ διαδράμῃ τὸ στάδιον γνάπτον, ἤτοι κάμπτον περὶ τὴν νύσσαν. — τὸ τεὸν . . . συμβάλλομαι] «καὶ τὸ σὸν δὲ τέμενος, ὦ Πρωτεσίλαε, τὸ ἐν Φυλάκῃ συγκαταριθμοῦμαι ταῖς τοῦ Ἡροδότου νίκαις· «ἔστι δὲ Πρωτεσιλάου τέμενος ἐν Φυλάκῃ· αὐτῷ δὲ τῷ Πρωτε-

σιλάῳ κατὰ τὴν Φυλάκην ἐπιτάφιος ἀγών, καθ᾽ ὃν ὁ νικηφόρος ἐνίκησεν». Π. Σ.

— Στ. 85-87. Πάντα δ᾽ ἐξειπεῖν . . . ἔχων ὕμνος] «Πάντα δὲ διεξελθεῖν, ὅσα ὁ τῶν ἀγώνων προστάτης Ἑρμῆς τῷ Ἡροδότῳ ἐχαρίσατο στέμματα ἵπποις ἀγωνιζομένῳ, βραχὺς ὢν ὁ λόγος οὐ συγχωρεῖ μοι». Π. Σ. — ἔπορεν ἵπποις] «διὰ τῶν ἵππων ἔπορεν» ὅπερ ἐστὶ ταὐτὸν τῷ τοῦ Π. Σ. «ἵπποις ἀγωνιζομένῳ ἔπορεν». — βραχύ . . . ὕμνος] «ἤτοι ὅτι πρὸς τὸν διδόμενον μισθὸν καὶ τὰς ᾠδὰς ἐξέτεινεν, ἵν᾽ ᾖ οὕτως· πάντα αὐτοῦ τὰ ἀγωνίσματα εἰπεῖν βραχὺν μισθὸν ἔχων ὁ ὕμνος οὐ συγχωρεῖ μοι· ἢ ὅτι ἡ συμμετρία τῶν εἰρημένων λόγων ἀφαιρεῖται τὴν ἔκτασιν καὶ τὸ μῆκος» Π. Σ. Ὅτι προδιωρίζετο ὑπὸ τοῦ αἰτοῦντος ὕμνον καὶ συνεφωνεῖτο τὸ μέγεθος αὐτοῦ, τοῦτο παρ᾽ ἐμοί ἐστι βέβαιον· ὅπερ καὶ τεθμὸν ὕμνου καλεῖ· ἐνταῦθα ὅμως «βραχὺ μέτρον» ἴσως σημαίνει βραχυλογίαν, ἵνα ᾖ οὕτως «τὸ ὅλου τοῦ ὕμνου ἐν βραχυλογίᾳ συντεθὲν ἀφαιρεῖται». Τὸ δὲ πιθανώτερον πάντων ἐστὶ τοῦτο, ὅτι σπεύδει νὰ τελειώσῃ τὸν εἰς Ἡρόδοτον ὕμνον, ἵνα λάβῃ καιρὸν νὰ τελειώσῃ καὶ τὸν εἰς Ἀπόλλωνα παιᾶνα, ὃν τοῖς Κείοις ὑπέσχετο. Δυνατὸν δὲ καὶ τὸ ἑξῆς· αἱ λοιπαὶ νῖκαι, ἃς σιωπᾷ, ἦσαν μὲν πολλαί, ἀλλ᾽ οὐχὶ ἄξιαι λόγου· διὸ ἐπίτηδες λεγει, ὅτι τὸ μέτρον τοῦ ὕμνου ἐστὶ βραχύ, ἵνα δικαιολογήσῃ τὴν ἀποσιώπησιν, ἀφιεὶς τῷ ἀναγνώστῃ νὰ ἐκλάβῃ τὸ μ έ τ ρ ο ν καθ᾽ ἣν ἔννοιαν βούλεται· διότι δύναται νὰ ἐκληφθῇ καὶ οὕτω «τὸ σχεδιασθὲν ὑπ᾽ ἐμοῦ μέτρον τοῦ ὕμνου βραχὺ ὂν ἀφαιρεῖται». Ἴσως δὲ φοβεῖται, μὴ διεγείρῃ καὶ τὸν φθόνον τῶν πολλῶν τοσαύτας διηγούμενος νίκας· καὶ ὅτι ἐφοβεῖτο τοῦτο ὁ ποιητής, δῆλον· διότι πολὺν ἐποίησε λόγον (ἀπὸ στ. 58-75) συμβουλεύων νὰ μὴ φθονῶσι τοὺς μέγα τι κατορθώσαντας, ὅταν ἐπαινῶνται.

— Στ. 88-89. ἦ μὰν . . . φέρει] «ἀλλὰ συμβαίνει πολλάκις καὶ ὃ σεσιώπηται, πλείω παρέχειν

θυμίαν μείζω φέρει.

Ἐ. δ'. Κ· ιά.

Εἴη μιν, εὐφώνων πτερύγεσσιν ἀερ-
θέντ' ἀγλααῖς
Πιερίδων, ἔτι καὶ Πυθό-
θεν Ὀλυμπιάδων τ' ἐξαιρέτοις
Ἀλφεοῦ ἔρνεσι φράξαι
Χεῖρα, τιμὰν ἑπταπύλοις
Θήβαισι τεύχοντ'. εἰ δέ τις ἔνδον νέμει

---

εὐφροσύνην» Δούκας. Τοῦτο δὲ δύναται νὰ λεχθῇ καὶ τῷ φθονοῦντι καὶ τῷ ἐπαινουμένῳ· καὶ ὅτι μὲν τῷ φθονοῦντι παρέχουσιν εὐθυμίαν καὶ καταπραΰνουσι μᾶλλον τὸν φθόνον σιωπώμενα τὰ πολλὰ κατορθώματα, τοῦτο ἕκαστος ἐννοεῖ· ὁ δὲ ἐπαινούμενος εὐθυμεῖ μᾶλλον, ὅταν κατόρθωμά τι οὐχὶ τοσοῦτον ἄξιον λόγου παρέρχηται ἐν σιωπῇ ὁ ὑμνῶν, ὡς ἐνταῦθα παρῆλθεν ὁ Πίνδαρος πολλὰς τῶν τοῦ Ἡροδότου νικῶν· διότι νομίζει, ὅτι σιωπώμενον οἱ ἀκούοντες φαντάζονται αὐτὸ μεῖζον, ἢ πράγματί ἐστιν. — σεσωπαμένον] Καὶ ἡ νῦν καθομιλουμένη σ ώ π α λέγει καὶ σ ω π α ί ν ω.

— Στ. 90-96. Εἴη μιν . . . Θήβαισι τεύχοντ'] «γένοιτο, μετεωρισθεὶς ἤδη ὁ Ἡρόδοτος τοῖς ὕμνοις τῶν Πιερίδων, νὰ στεφανωθῇ ἔτι καὶ ἐν Πυθῶνι καὶ ἐν Ὀλυμπίᾳ, καὶ ἐν πομπῇ ἀφιερῶν ταῖς χερσὶ τοὺς στεφάνους τοῖς βωμοῖς τῶν θεῶν τῆς πατρίδος νὰ τιμήσῃ τὰς ἑπταπύλους Θήβας». Ἐπειδὴ ἐνταῦθα παραλείπει ὁ ποιητὴς τὴν Νεμέαν, ἐκ τούτου τινὲς τῶν Π. Σ. ὑποπτεύουσιν, ὅτι ἀγωνιζομένῳ τῷ Ἡροδότῳ ποτὲ ἐν Νεμέᾳ

---

στ. 96. ἔ ν δ ο ν ν έ μ ε ι καὶ ἐνταῦθα ἐτέθη παλιμβάκχειος ε ν δ ο ν ν ε ἀντὶ δακτύλου.

συνέβη ἀτύχημα. Ἀλλ' εἰ ἔχεται ἡ ὑποψία αὕτη ἀληθείας, ἠδύνατο ὁ ποιητὴς νὰ ἐκφράσῃ τὴν εὐχὴν οὕτως, ὥστε ἐν τοῖς μεγάλοις τοῦ νικηφόρου ἐπαίνοις μηδεμίαν νὰ ὑπαινίξηται ἀποτυχίαν, ἵνα μὴ περιπέσῃ εἰς ἄτοπον· διότι εἰ ἀνέφερεν ἐν τῇ εὐχῇ μόνον τὴν Ὀλυμπίαν, ὡς καὶ ἄλλοθί που ἐποίησεν, ἀφῄρει πᾶσαν ὑποψίαν, ὅτι ὑπαινίσσεται ἀτύχημα· καίτοι ἡ ἐλευθέρα αὕτη εὐχή, ἐν ᾗ ἀναφέρει σὺν τῇ Ὀλυμπίᾳ καὶ τὰ Πύθια, δείκνυσιν, ὅτι ἀτυχία οὐδεμία ἐν Νεμέοις συνέβη. — πτερύγεσσι Πιερίδων] καλεῖ οὕτω τὸν νῦν ᾀδόμενον ἐν πομπῇ ὕμνον. — ἀερθέντα] ἕνεκα τῆς Ἰσθμοῖ νίκης· «ἤγουν τοῖς ὕμνοις καὶ ταῖς ᾠδαῖς ὥσπερ τισὶ πτέρυξιν ἀερθέντα καὶ μετεωρισθέντα. — Πυθόθεν . . . ἔρνεσι] τὸ Πυθόθεν ταὐτὸ τῷ «ἐκ Πυθίων». Ὅθεν ἡ σύνταξις «ἔρνεσιν ἐκ Πυθίων ἔρνεσί τε Ἀλφεοῦ ἐξ Ὀλυμπιάδων». — φράξαι χεῖρα] ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν «στεφανώσασθαι» ἔφη φ ρ ά ξ α ι, ἤτοι πληρῶσαι χ ε ῖ ρ α, ἔχων ἐν τῷ νῷ τὴν πομπὴν τὴν μετὰ τὰς νίκας ταύτας τελεσθησομένην ἐν Θήβαις, καθ' ἣν ὁ νικηφόρος κρατῶν ταῖς χερσὶ τοὺς στεφάνους ἀφιερώσει τῷ βωμῷ.

— Στ. 96-100. Εἰ δέ τις ἔνδον . . . ἄνευθεν] «εἰ δέ τις τῶν ἀνθρώπων ἔνδον ἀποταμιευσάμενος ἄδοξον πλοῦτον, τοῖς δι' εὐδοξίαν ἀναλίσκουσιν ἐπεμβαίνων καταγελᾷ, οὐ διαλογίζεται τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν ἄδοξον Ἅδῃ περιστέλλων καὶ πέμπων· ἤτοι οὐ διανοεῖται τῷ Ἅδῃ τηρῶν τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν ἄνευ δόξης· οἷον οὐ νοεῖ, ὅτι ἄνευ δόξης τελευτήσει». Π. Σ. Heynius δὲ οὕτως «ὅστις τὸν πλοῦτον διαφυλάττει ἐν τῷ οἴκῳ, ἵνα καταναλίσκῃ αὐτὸν εἰς τοὺς ἀγῶνας, καὶ εὐφραίνεται νικῶν τοὺς ἀγωνιζομένους ἀντιπάλους· οὗτος ἔγνω, ὅτι ἀποθανεῖται οὐκ ἄδοξος». Τὴν δὲ ἔννοιαν ταύτην ἐφαρμόζει ταῖς λέξεσιν οὕτως «εἴ τ ι ς ν έ μ ε ι (fovet, servat, ταμιεύει) ἔ ν δ ο ν (in domo) π λ ο ῦ τ ο ν κ ρ υ φ α ῖ ο ν (simpliciter reconditum) ἄ λ λ ο ι σ ι δὲ ἐ μ π ί π τ ω ν γ ε λ ᾷ (ἐπαίρεται,

Πλοῦτον κρυφαῖον,
Ἄλλοισι δ᾽ ἐμπίπτων γελᾷ,
Ψυχὰν Ἀΐδᾳ τελέων οὐ
Φράζεται δόξας ἄνευθεν.

---

ἔστι νικητής, ἀντὶ τοῦ ἐμπίπτει, ὑπέρτερος τῶν ἄλλων γίνεται), ἐκεῖνος φράζεται (οἶδε) τελέων (ὅτι ἀποδίδωσι) ψυχὰν Ἀΐδα οὐκ ἄνευ δόξης». Ἡ ἐξήγησις αὕτη τοῦ Heynii ἠδύνατο νὰ ᾖ ὀρθή, εἰ τὸ κρυφαῖον ἐλάμβανε τὴν προσήκουσαν σημασίαν· διότι λίαν ἄτοπόν ἐστι νὰ εἴπῃ τις, ὅτι ὁ ἀναλίσκων εἰς ἀθλητικὰς φιλοτιμίας φυλάσσει τὸν πλοῦτον κεκρυμμένον. Ἔτι δὲ καὶ ἡ πρότασις «ἄλλοισι . . . γελᾷ» βεβιασμένην ἔννοιαν ἔχει κατὰ ταύτην τὴν ἐξήγησιν. Ὅθεν παραδεκτέα ἡ τῶν Π. Σ. μετὰ μικρῶν τινων μεταβολῶν. — κρυφαῖον] πάνυ ὀρθῶς ἑρμηνεύει ὁ Π. Σ. «πλοῦτον ἄδοξον». — ἄλλοισιν ἐμπίπτων] «μὴ ὁμοίοις αὐτῷ, ἤτοι μὴ φυλάττουσι τὸν πλοῦτον κρυφαῖον, ἀλλὰ καταναλίσκουσιν εἰς φιλοτιμίας, τοιούτοις ἐμπίπτων (προσκρούων, ἐντυγχάνων). — γελᾷ] «γελᾷ αὐτοὺς (τοὺς περιπαίζει)». — τελῶν Ἀΐδᾳ δόξας ἄνευθεν] ὁ νοῦς «οὐ φροντίζων περὶ δόξης ἀφιεροῖ (τελεῖ) τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν τῷ Ἅδῃ μόνῳ οὐχὶ δὲ καὶ τῇ μνήμῃ τῶν ἀνθρώπων». Εἰρωνικῶς λέγει «τελῶν Ἀΐδᾳ τὴν ψυχήν».

---

## ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ.

Μῆτηρ ἐμὴ χρύσασπι Θήβη, τὸ πρὸς σὲ καθῆκον καὶ τοῦ ἐμοῦ ἔργου θεωρήσω ὑπέρτερον·

εἴθε μή μοι νεμεσήσοι ἡ πετρώδης Δῆλος, περὶ ἣν ἐσπευσμένως ἀσχολοῦμαι· τί φίλτερον ἀγαθοῖς τέκνοις κεδνῶν γονέων. Ὑποχώρησον, ὦ πατρὶς τοῦ Ἀπόλλωνος· διότι οὕτω σὺν τῇ βοηθείᾳ τῶν θεῶν ἀμφοτέρων τὰς χάριτας ἐπιτελέσω, καὶ τὸν ἀκερσεκόμην ἐν τῇ ἀμφιῤῥύτῳ Κέῳ σὺν ποντίοις ἀνδράσιν ᾄσω διὰ χοροῦ, καὶ τὸν ἐκ θαλάσσης περιπεφραγμένον λαιμὸν τοῦ Ἰσθμοῦ· (ἐπιβάλλει δέ μοι τὸ πρὸς τὴν πατρίδα καθῆκον νὰ ἐξυμνήσω αὐτὸν) ἐπειδὴ παρέσχεν ἐξ ἄθλων τῷ λαῷ τοῦ Κάδμου ἓξ στεφάνους καλλίνικον κλέος τῇ ἐμῇ πατρίδι· ἐν ᾗ καὶ τὸν ἀτρόμητον ἐγέννησεν ἡ Ἀλκμήνη παῖδα, ὅν ποτε αἱ θρασεῖαι κύνες τοῦ Γηρυόνου ἔφριξαν. Ἀλλ' ἐγὼ ἐῶν τὰ ἄλλα ἐθέλω, κατασκευάζων γέρας Ἡροδότῳ τὸ μὲν, διὰ τὴν ἱπποτροφίαν τοῦ τεθρίππου ἅρματος, τὸ δὲ, διότι οὐκ ἀλλοτρίαις χερσὶ διῴκησε τὰ ἡνία, νὰ ἀξιώσω αὐτὸν ὕμνου Καστορείου ἢ Ἰολαείου· διότι ἡρώων ἐκεῖνοι ἐγεννήθησαν ἄριστοι διφρηλάται· ὁ μὲν Λακεδαιμόνιος, ὁ δὲ Θηβαῖος· καὶ ἐν τοῖς ἄθλοις ἐπειράθησαν πλείστων ἀγωνισμάτων καὶ ἐκόσμησαν τοὺς οἴκους αὐτῶν καὶ λέβησι καὶ φιάλαις χρυσαῖς αἰσθανόμενοι τὴν τέρψιν στεφάνων νικητηρίων· λάμπει δὲ φαεινὴ ἡ ἀρετὴ αὐτῶν καὶ ἐν τοῖς γυμνικοῖς καὶ ἐν τοῖς ἀσπιδοδούποις ὁπλίταις δρόμοις, καὶ ἐν ἐκείνοις, οἷά εἰσιν, ὁπότε ἔῤῥιπτον ταῖς χερσίν, ἀκοντίζοντες αἰχμαῖς καὶ δισκεύοντες λιθίνοις δίσκοις· διότι οὐκ ἦν ἔτι τότε πένταθλον, ἀλλ' ἐφ' ἑκάστῳ ἀγωνίσματι προὔκειτο βραβεῖον·

τούτων συχνάκις στεφάνοις πολλοῖς ἀναδησάμενοι τὰς χαίτας ἐφάνησαν καὶ παρὰ τοῖς ῥείθροις τῆς Δίρκης καὶ παρὰ τῷ Εὐρώτᾳ, ὁ μὲν παῖς Ἰφικλέους ὁμόδημος ὢν τῷ γένει τῶν Σπαρτῶν, ὁ δὲ Τυνδαρίδης οἰκῶν ἐν Ἀχαιοῖς τὴν ὑψίπεδον ἕδραν τῆς Θεράπνης. Καὶ ὑμεῖς μὲν χαίρετε, ἐγὼ δὲ τῷ Ποσειδῶνι καὶ τῷ ἀξιοθεάτῳ Ἰσθμῷ καὶ ταῖς Ὀγχηστίαις ἀκταῖς κοσμῶν τὴν ᾠδὴν ὑμνήσω ἐν ταῖς τιμαῖς τούτου τοῦ ἀνδρὸς τὴν κλυτὴν τοῦ πατρὸς Ἀσωποδώρου εὐδαιμονίαν καὶ τὴν γῆν τῶν πατέρων αὐτοῦ, τὸν Ὀρχομενόν· ἥ αὐτὸν κολυμβῶντα στηριζόμενον ἐπὶ ναυαγίων ἐξ ἀμετρήτου θαλάσσης ὑπεδέξατο ἐν φρικτῇ συμφορᾷ· νῦν δὲ πάλιν ἡ σύμφυτος ἀγαθὴ μοῖρα ἐπεβίβασεν ἐπὶ τὴν ἀρχαίαν εὐημερίαν· ὁ δὲ μοχθήσας γίνεται διὰ τοῦ νοὸς προμαθής. Ἐὰν δὲ ἡ ἱκανότης, ἣν ἔχομεν ἕκαστος πρός τινα σπουδήν, κεῖται ἐν τῇ ἐξουσίᾳ συνάμα τῶν τε δαπανῶν καὶ τῶν μόχθων, πρέπει νὰ μὴ φέρωμεν φθονερῶς τὸν πομπώδη εἰς τοὺς ἐπιδειξαμένους αὐτὴν ὕμνον· ἐπειδὴ σοφῷ ποιητῇ εὔκολόν ἐστι νὰ ἀνταμείψῃ ἀντὶ μόχθων παντοδαπῶν, εἰπὼν ἀγαθὸν λόγον, καὶ νὰ ἐγείρῃ κοινὸν καλόν· ἀμοιβὴ δὲ γλυκεῖα τοῖς ἀνθρώποις οὐχ ἡ αὐτὴ ἐπὶ ἑκάστῳ ἐπιτηδεύματί ἐστιν, ἀλλ᾽ ἄλλη ἄλλοις, μηλοβότῃ, γεωργῷ, ὀρνιθοθήρᾳ, καὶ ᾧ ἡ θάλασσα τρέφει· διότι πᾶς τις τούτων ἔχει ἐντεταμένην τὴν ἑαυτοῦ σπουδὴν εἰς τὸ ἀποσοβεῖν τὸν χαλεπὸν λιμὸν τῆς γαστρός· ὅστις δ᾽ ἂν ἢ ἐν ἄθλοις ἢ ἐν πολέμῳ ἄρηται ἁβρὸν κλέος·

ὑψίστην ἀμοιβὴν θεωρεῖ, ἐὰν ὑμνηθεὶς ὑπὸ τῶν ποιητῶν λαμβάνῃ τὸ ἄνθος τῆς γλώσσης τῶν πολιτῶν καὶ ξένων. Διὸ ἡμῖν προσήκει ἀνταμείβοντες τὸν εἰς τὰ ἅρματα εὐεργέτην τοῦ Ἡροδότου, τὸν γείτονα υἱὸν τοῦ Κρόνου, τὸν τὴν γῆν σείοντα, τὸν προστάτην τῆς Ἱπποδρομίας, νὰ ὑμνήσωμεν αὐτόν· καὶ σοῦ τοὺς παῖδας, ὦ Ἀμφιτρύων, νὰ προσαγορεύσωμεν· καὶ τὴν πόλιν τοῦ Μυνία καὶ τὸ κλυτὸν ἄλσος τῆς Δήμητρος, τὴν Ἐλευσῖνα, καὶ τὴν Εὔβοιαν, διὰ τὴν ἐν τοῖς γναμπτοῖς δρόμοις εὐεργεσίαν αὐτῶν· καὶ τὸ σόν, ὦ Πρωτεσίλαε, ἐν τῇ ἀνδρῶν Ἀχαιῶν (πόλει) Φυλάκῃ συγκαταριθμοῦμαι. Πάντα δὲ νὰ καταριθμήσω, ὅσα ὁ προστάτης τῶν ἀγώνων Ἑρμῆς ἐπόρισεν τῷ Ἡροδότῳ ἐν ταῖς ἱπποδρομίαις, ὁ ὕμνος ἐν βραχεῖ σχεδιασθεὶς μέτρῳ κωλύει· ἀλλ' ὅμως πολλάκις καὶ τὸ σεσιωπημένον παρέχει χάριν. Εἴθε γένοιτο αὐτῷ δυνατὸν μετεωρισθεὶς ἤδη ταῖς ἀγλααῖς πτέρυξι τῶν γλυκυφώνων Πιερίδων νὰ πληρώσῃ τὴν χεῖρα καὶ βλαστοῖς ἐκ τῶν Πυθίων καὶ ἐκείνοις τοῦ Ἀλφειοῦ ἐξ Ὀλυμπιάδων, τιμὴν ταῖς ἑπταπύλοις Θήβαις κατασκευάζων· εἰ δέ τις κεκρυμμένον ἐντὸς τὸν πλοῦτον φυλάσσει, ἐντυγχάνων δὲ τοῖς εἰς φιλοτιμίας ἀναλίσκουσι καταγελᾷ αὐτῶν, οὐ διανοεῖται, ὅτι ἀφιεροῖ τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν ἄνευ δόξης τῷ Ἅδῃ.

# ΙΣΘΜΙΑ

## ΕΙΔΟΣ Β'.

# ΞΕΝΟΚΡΑΤΕΙ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩ

## ΑΡΜΑΤΙ.

Μέτρα κατὰ τοὺς Π. Σ. τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς καὶ ἐπῳδοῦ τοῦ εἴδους.

Ἡ στροφὴ καὶ ἀντίστροφος σύγκειται ἐκ κώλων ὀκτώ.

Κῶλον 1. — — ⏑ ⏑ | ∸ ⏑ ⏑ ∸ | — Προσοδιακὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον.
„ 2. ∸ ⏑ ∸ — | ∸ ⏑ ∸ Εὐριπίδειον.
„ 3. ∸ ⏑ ∸ — | ∸ ⏑ ∸ ⏓ Τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον.
„ 4. ⏑ ∸ — | ∸ ⏑ ⏑ ∸ ⏑ ⏑ ∸ Ἰαμβέλεγος λείποντος ἐν ἀρχῇ ὅλου ποδὸς ἰάμβου ἢ σπονδείου. Ἐν ἄλλοις δὲ λείπει μία μόνη συλλαβή.
„ 5. ∸ ⏑ ∸ — | — ⏑ — ⏓ Τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον.
„ 6. ∸ ⏑ ⏑ ∸ ⏑ ⏑ ∸ — Δακτυλικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον.
„ 7. ∸ ⏑ ⏑ ∸ ⏑ ⏑ ∸ | — ∸ ⏑ ∸ ⏓ Ἐγκωμιολογικόν.
„ 8. ∸ ⏑ ∸ — | ∸ ⏑ ∸ — | ∸ ⏑ ∸ ⏓ Τροχαϊκὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον, ἤτοι Στησιχόρειον.

### Περὶ τῆς Ἐπῳδοῦ.

Ἑκάστη ἐπῳδὸς ἐκ κώλων ἑπτά.

Κῶλον 1. ∸ ⏑ ⏑ | — ⏑ ⏑ | ∸ Δακτυλικὸν πενθημιμερές.

Κῶλον 2. — — ⏑ ⏑ | — ⏑ ⏑ — | ⏓ ⏑́ ⏑ ⏑́ Σύνθετον ἐκ προσοδιακοῦ καὶ ἰαμβικῆς συζυγίας.

» 3. —́ ⏑ ⏑ | —́ ⏑ ⏑ | —́ — | —́ ⏑ —́ ⏓ Σύνθετον ἐκ τριῶν δακτύλων καὶ τροχαϊκῆς συζυγίας, τὸ καλούμενον Πραξίλλειον.

» 4. —́ ⏑ —́ — | —́ ⏑ —́ — Τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον.

» 5. —́ ⏑ —́ ⏑ | —́ ⏑ —́ — | —́ ⏑ ⏑ —́ Τροχαϊκὸν τρίμετρον καταληκτικόν.

» 6. — ⏑ —́ — | — ⏑ ⏑ — ⏑ ⏑ | —́ Τροχαϊκὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον.

» 7. —́ ⏑ ⏑ ⏑ —́ | —́ ⏑ —́ — Τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον.

---

## ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΕΙΔΟΥΣ.

Προσλαλεῖ τῷ Θρασυβούλῳ, ᾧ πέμπει τὸν ὕμνον τοῦ πατρὸς (ἀπὸ στ. 1-19). Ἀρχόμενος τοῦ ὕμνου ἐξηγεῖται τίνα νίκην τοῦ πατρὸς Ξενοκράτους ὑμνεῖ (ἀπὸ στ. 20-25). Ἐντεῦθεν διηγεῖται καὶ τὰς λοιπὰς νίκας τοῦ Ξενοκράτους (ἀπὸ στ. 26-33). Ἐπαινεῖ τὸν ἡνίοχον Νικόμαχον, ἐν ᾧ λαμβάνει εὐκαιρίαν νὰ μνημονεύσῃ καὶ τῆς ἐν Ὀλυμπίᾳ νίκης τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Ξενοκράτους Θήρωνος, ἧς τῆς τιμῆς ποιεῖ κοινωνὸν καὶ τὸν Ξενοκράτη (ἀπὸ στ. 34-43). Ἐπαινεῖ ἀμφοτέρους τοὺς οἴκους ὁμοῦ ἐπὶ ταῖς πολλαῖς νίκαις (στ. 44-50). Μέλλων νὰ ἄρξηται τῶν ἰδίων ἀρετῶν τοῦ Ξενοκράτους εὔχεται νὰ ποιήσῃ τοσοῦτον μεγάλους τοὺς ἐπαίνους, ὅσον καὶ αἱ ἀρεταὶ αὐτοῦ ἦσαν ὑπὲρ ἄνθρωπον (ἀπὸ στ. 51-53).

Ἐκτίθησι λοιπὸν τὰς ἀρετὰς τοῦ Ξενοκράτους σύμφωνα τῇ εὐχῇ (ἀπὸ στ. 54-62). Ἔρχεται εἰς τὸν ἐπίλογον, ἐν ᾧ παραγγέλλει τῷ Θρασυβούλῳ νὰ ᾄσῃ διὰ χοροῦ τὸν παρόντα ὕμνον κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἣν ὁ πατὴρ ζῶν ἑώρταζε τὴν Ἰσθμιακὴν νίκην.

---

## ΕΙΣΑΓΩΓΗ.

Εἰς Ξενοκράτη δύο ὕμνοι σώζονται δύο νίκας ὑμνοῦντες, ὁ μὲν τὴν ἐν Πυθίοις (Πυθ. ΣΤ'.) ὁ δὲ τὴν παροῦσαν Ἰσθμοῖ. Ἦν δὲ ὁ Ξενοκράτης ἀδελφὸς τοῦ Θήρωνος. Ἐν τῇ εἰς Θήρωνα ᾠδῇ (Ὀλ. Β'. 88. κ. ἑξῆς) ἀναφέρονται καὶ αἱ δύο νῖκαι τοῦ Ξενοκράτους. Ὁ δὲ Θήρων ἐνίκησε τὴν Ὀλυμπιακὴν νίκην, εἰς ἣν ἡ Β'. Ὀλυμπιακὴ ᾠδὴ συνετέθη, τὴν 76. Ὀλυμπιάδα. Ἄρα αἱ δύο νῖκαι τοῦ Ξενοκράτους ἐγένοντο πρὸ τῆς 76. Ὀλυμπιάδος. Ἐπειδὴ δὲ ἐν τῷ ὕμνῳ Πυθίων οὐκ ἀναφέρεται ἡ ἐν τῇ παρούσῃ ᾠδῇ ὑμνουμένη νίκη· αὕτη ἄρα ἐστὶ μεταγενεστέρα ἐκείνης. «Οὗτος ὁ ἐπίνικος γέγραπται μὲν εἰς Ξενοκράτη Ἀκραγαντῖνον, πέμπεται δὲ Θρασυβούλῳ διά τινος Νικασίππου. Οὗτος ὁ Ξενοκράτης οὐ μόνον Ἴσθμια νενίκηκεν ἵπποις, ἀλλὰ καὶ Πύθια τὴν εἰκοστὴν τετάρτην Πυθιάδα, ὡς Ἀριστοτέλης ἀναγράφει· καὶ Σιμωνίδης δὲ ἐπαινῶν αὐτὸν ἀμφοτέρας αὐτοῦ τὰς νίκας κατατάσσει». Π. Σ. Ὁ δὲ Θρασύβουλος, ᾧ πέμπεται ἡ ᾠδή, ἦν υἱὸς τοῦ Ξενοκράτους. Ὡς δὲ ἐν τῷ Πυθικῷ ὕμνῳ διηγεῖται τοὺς ἐπαίνους τοῦ πατρὸς πρὸς τὸν υἱόν, τὸν Θρασύβουλον, οὕτω καὶ ἐνταῦθα· καὶ ἐκεῖ μέν, διότι ὁ κῶμος ἐτελεῖτο ἐν Πυθῶνι τοῦ υἱοῦ ὑπὲρ τοῦ ἀπόντος πατρὸς ἀγωνισαμένου καὶ νικήσαντος καὶ

τοῦ κώμου προεστῶτος· ἐνταῦθα δὲ, διότι ὁ πατὴρ ἦν τεθνηκώς. Διαπορεῖται δὲ πρὸς τίνα σκοπὸν ὁ ποιητὴς πρὸ τοῦ ὕμνου ποιεῖ τὸν πρόλογον ἐκεῖνον (ἀπὸ στ. 1-19) πρὸς τὸν Θρασύβουλον, καὶ ἔπειτα ἄρχεται τοῦ ὕμνου. Ἐγὼ οὐδένα ἄλλον σκοπὸν ἢ αἴτιον δύναμαι νὰ εὕρω ἢ τὸ ἑξῆς. Ὁ Ξενοκράτης ζῶν ἑώρταζε βεβαίως ἢ ἐτησίως ἢ ἐν ἑκάστῃ Ἰσθμιάδι τὴν ἡμέραν τῆς Ἰσθμιακῆς νίκης· ἤδη δὲ μετὰ τὸν θάνατον ἐκείνου ἐπιούσης τῆς ἡμέρας ἐκείνης ὁ λίαν φιλοπάτωρ υἱὸς τιμῶν τὸν πατέρα παρεσκευάζετο νὰ ἑορτάσῃ αὐτός. Τοῦτο καλῶς γινώσκων ὁ ποιητής, χρημάτων δὲ ἀπορῶν καὶ μὴ βουλόμενος νὰ αἰτήσῃ δι' ἁπλῆς ἐπιστολῆς συνθεὶς τὸν παρόντα ἐπίνικον πέμπει τρόπον τινὰ ὡς δῶρον, ἵνα εὕρῃ ἀφορμὴν νὰ ἐκφράσῃ αὐτῷ μετὰ ποιητικῆς χάριτος τὴν ἑαυτοῦ ἔνδειαν. Ὁ ὕμνος λοιπὸν οὗτος προσδιώρισται νὰ ᾀσθῇ ἐν κώμῳ. Ὥσπερ νῦν ποιητής τις συνθεὶς ποίημα εἴς τινα, πρὸς ὃν οἰκειότατα ἔχει καὶ φιλικώτατα διάκειται, πέμπει αὐτῷ κλείων ἐντὸς ἐπιστολῆς, οὕτω καὶ ὁ Πίνδαρος ἔκλεισε τὸν ὕμνον ἐν τῇ ἐπιστολῇ (ἀπὸ στ. 1-9) καὶ τῷ ἐπιλόγῳ αὐτῆς (ἀπὸ στ. 63-69).

Σ. ά. Κ. ή.

Οἱ μὲν πάλαι, ὦ Θρασύβουλε,
Φῶτες, ὅσοι χρυσαμπύκων
Ἐς δίφρον Μοισᾶν ἔβαινον
Κλυτᾷ φόρμιγγι συναντόμενοι,
Ῥίμφα παιδείους ἐτόξευ-
ον μελιγάρυας ὕμνους,
Ὅς τις ἐὼν καλὸς εἶχεν Ἀφροδίτας
Εὐθρόνου μνάστειραν ἁδίσταν ὀπώραν.

Ἀ. ά. Κ. ή.

Ἁ Μοῖσα γὰρ οὐ φιλοκερδής

---

— Στ. 1-8. Οἱ μὲν πάλαι . . . ὀπώραν] «Οἱ μὲν πρὸ ἐμοῦ λυρικοὶ ποιηταὶ ἄνευ χρημάτων ἐποίουν ὕμνους εἰς παῖδας καλούς». — ὅσοι . . . συναντόμενοι] «οἳ τῶν μουσικῶν ἐπέβησαν ἁρμάτων καὶ τῆς λύρας μετέσχον». Π. Σ. — χρυσαμπύκων] «ἄμπυξ μὲν κυρίως κόσμος τις (ταινία) περὶ τὰς γυναικείας κεφαλάς». Π. Σ. — ἐς δίφρον] Τίς ἐστιν ἡ παραβολὴ τοῦ ἀναβαίνειν τοὺς ποιητὰς εἰς δίφρον Μουσῶν, ὅρα Σημ. εἰς Ὀλ. Θ΄. 121. — φόρμιγγι συναντόμενοι] «τῇ φόρμιγγι συντυγχάνοντες» ἤ, ὡς λέγει ὁ Π. Σ. «τῆς λύρας μετασχόντες». Εἰς δίφρον Μουσῶν βαίνουσι καὶ ὀχοῦνται ἅπαντες οἱ ποιηταί· προσθεὶς λοιπὸν τὰς λέξεις ταύτας ἐννοεῖ μόνους τοὺς λυρικοὺς ποιητάς. — ῥίμφα] «ἄνευ παραγγελίας, ἤτοι ἄνευ μισθοῦ»· διότι οὐ βούλεται ἐνταῦθα νὰ ἐπαινέσῃ τὴν εὐκολίαν, ᾗ ἐτόξευον, ἤτοι ὕμνουν, ἀλλὰ τὴν εὐκολίαν τοῦ πείθεσθαι εἰς τὸ ὑμνεῖν.

ἡ γὰρ Μοῦσα οὐ φιλοκερδής πω τότ' ἦν. ἐτόξευον] ἀπὸ τοῦ δίφρου. — ὕμνους παιδείους] Τὰ βέλη, ἃ ἔβαλλον, ἦσαν ὕμνοι παίδων. — ὅστις] ἀναφέρεται κατὰ σύνεσιν πρὸς τὸ «παιδείους» ἴσον «παίδων». Ὁ δὲ Π. Σ. θεωρεῖ τὸ ὅ σ τ ι ς ἄνευ ἀνάγκης ἀντὶ τοῦ «εἴ τις». — καλὸς . . . ὀπώραν] «ὢν καλὸς εἶχε τοῦ σώματος ὥραν μνήμην ἐμποιοῦσαν τῆς Ἀφροδίτης. Ὅτι δὲ περὶ παιδικοῦ ἔρωτος ἦν τοῖς λυρικοῖς ἡ τῶν ποιημάτων σπουδή, δημώδης ὁ λόγος· ταῦτα δὲ τείνει καὶ εἰς τοὺς περὶ Ἀλκαῖον καί Ἴβυκον καὶ Ἀνακρέοντα καὶ εἴ τινες τῶν πρὸ αὐτοῦ δοκοῦσι περὶ τὰ παιδικὰ ἠσχολῆσθαι· οὗτοι γὰρ παλαιότεροι Πινδάρου. Ἀνακρέοντα γοῦν ἐρωτηθέντα, φασί, διὰ τί οὐκ εἰς θεοὺς γράφει ὕμνους, ἀλλ' εἰς παῖδας, εἰπεῖν, ὅτι οὗτοι ἡμῶν οἱ θεοί εἰσιν». Π. Σ.

— Στ. 9-14. Ἁ Μοῖσα γὰρ . . . ἀοιδαί] «διότι ἡ Μοῦσα οὐκ ἦν ἔτι τότε φιλοχρήματος, οὔτε ἐργάτις ἐπὶ μισθῷ· οὐδὲ αἱ γλυκεῖαι καὶ μελίφθογγοι καὶ μαλθακόφωνοι ᾠδαὶ περιήγοντο ὑπὸ τῆς μητρὸς αὐτῶν Τερψιχόρης, ἵνα ἀργυρώνητον τὸ κάλλος αὐτῶν γένηται». — ἁ Μοῖσα] ἡ Τερψιχόρη, ὡς αὐτὸς κατωτέρω ἐπεξηγεῖται. — οὐ φιλοκερδὴς οὐδὲ ἐργάτις] «νῦν φησι, μισθοῦ συντάττουσι τοὺς ἐπινίκους, πρώτου Σιμωνίδου προκαταρξαμένου· ο ὐ δ' ἐ ρ γ ά τ ι ς, ὅ ἐστιν αἰτοῦσα μισθὸν, ἐφ' οἷς ἔπραττεν. Λέγει δὲ ταῦτα πρὸς Σιμωνίδην, ὡς φιλάργυρον διασύρων τὸν ἄνδρα· ἔνθεν καὶ Καλλίμαχος.

Οὐ γὰρ ἐργάτιν τρέφω
Τὴν Μοῦσαν, ὡς ὁ Κεῖος Ὑλλίχου νέπους.

(ὡς τὸ Λατιτικὸν nepos)» Π. Σ. Οἱ Π. Σ. καθὰ σχολιάζουσι θεωροῦσι τὰς λέξεις φ ι λ ο κ ε ρ δ ή ς καὶ ἐ ρ γ ά τ ι ς σχεδὸν ταὐτοσημάντους. Καλλίμαχος δὲ βεβαίως ἔφη ἐ ρ γ ά τ ι ν ὑπὸ τὴν σημασίαν τοῦ φιλοκερδής· ἀλλ' ἐμοὶ φαίνεται ἀδύνατον νὰ μεταχειρισθῇ ὁ Πίνδαρος δύο λέξεις ὑπὸ τὴν αὐτὴν σημασίαν· ὅθεν νομίζω, ὅτι τὸ μὲν

Παω τότ' ἦν, οὐδ' ἐργάτις·
Οὐδ' ἐπέρναντο γλυκεῖαι
Μελίφθογγοι ποτὶ Τερψιχόρας,
Ἀργυρωθεῖσαι πρόσωπα,
Μαλθακόφωνοι ἀοιδαί.
Νῦν δ' ἐφίητι, τ' Ὠργείου φυλάξαι
Ῥῆμα, τῆς ἀλαθείας ἄγχιστα βαῖνον,

---

φιλοκερδὴς ἔθηκεν ὑπὸ τὴν γνωστὴν σημασίαν ὑπαινισσόμενος τὸν Σιμωνίδην καὶ τοὺς ὁμοίους ἐκείνῳ, τὸ δὲ ἐργάτιν ὑπὸ ταύτην τὴν ἔννοιαν «ἐργάτιν ἐπὶ μισθῷ, ἵνα μόνον τὰ τοῦ βίου πορίζηται» ἐννοῶν διὰ τούτου ἑαυτόν· διότι καὶ αὐτὸς ἐλάμβανε μισθὸν, ὡς ἔν τισι τῶν ᾠδῶν καταφαίνεται (Νεμ. Ε'. ἐν ἀρχῇ· καὶ ἄλλοθι ὅπου προτρέπει τοὺς νικηφόρους νὰ ἀναλίσκωσιν εἰς τοὺς ποιητὰς), ἀλλ' οὐχὶ πρὸς κέρδος ἀλλὰ ἀναγκαζόμενος ὑπὸ τῆς πενίας. — οὐδ' ἐπέρναντο . . . ἀοιδαί] παραβάλλει τὴν Τερψιχόρην πρὸς μητέρα, ἣ ἔχουσα κόρας καλὰς περιάγει ἀργυρώνητον τὸ κάλλος αὐτῶν ἐκτιθεῖσα. — ἐπέρναντο ἀργυρωθεῖσαι πρόσωπα] Πέρνασθαι λέγεται παρ' Ὁμήρῳ ἐπὶ ἀνθρώπων, οἳ αἰχμάλωτοι ὄντες περιάγονται ἀπὸ τόπου εἰς τόπον ὑπὸ τοῦ κυρίου αὐτῶν πρὸς πώλησιν (Ἰλιαδ. χ. 45. π. 752). ὡς αἰχμαλώτους λοιπὸν καὶ ἡ Τερψιχόρη τὰς αὐτῆς θυγατέρας περιῆγε πωλοῦσα τὸ κάλλος αὐτῶν. Τὸ δὲ ἀργυρωθεῖσαι πρόσωπα διατιμηθεῖσαι (ὑπὸ τῆς μητρὸς) κατὰ τὰ πρόσωπα (κατὰ τὸ κάλλος τοῦ προσώπου) εἰς ἄργυρον· ἤτοι ἡ μήτηρ προσδιώρισε τῷ ἀγοράζοντι τὰ πρόσωπα αὐτῶν, ἤτοι τὸ κάλλος εἰς ἄργυρον· ὡς δὲ ἐν Νεμ. Ι'.

---

στ. 15. τὸ τ' Ὠργείου. Νῦν ἐφίητι δὲ τ' Ὠργείου. Νῦν δ' ἐφίητι τὸ Ἀργείου, ὅλαι αὗται διορθώσεις ἕνεκα τοῦ μέτρου. Ἡ κρείσσων μοι δοκεῖ ἡ τελευταία· ἐν τῷ κειμένῳ ὅμως παρεδεξάμην τὴν κοινὴν γραφήν.

80. ἐκάλεσεν ἀ ρ γ υ ρ ω θ έ ν τ α ς τοὺς βραβευθέντας· ἐπειδὴ τὸ βραβεῖον ἦν ἄργυρος, οὕτω, καὶ ἐνταῦθα ἐκάλεσε τὰς ᾠδὰς ἀ ρ γ υ ρ ω θ ε ί σ α ς, ἐπειδὴ ἡ προσδιωρισμένη τιμὴ ἦν ἄργυρος. Ἔφη δὲ π ρ ό σ ω π α τὸ κάλλος τῶν ᾠδῶν, ἵνα ἡ παραβολὴ πρὸς γυναῖκας, ὧν τὸ πρόσωπον ἢ τὸ κάλλος πωλεῖται, γένηται καταφανεστέρα· Ὅθεν ὁ νοῦς· «περιήγοντο ὑπὸ τῆς μητρὸς ὡς αἰχμάλωτοι πωλούμεναι, οὔσης τῆς τιμῆς τοῦ κάλλους αὐτῶν προσδιωρισμένης εἰς ἄργυρον. — γλυκεῖαι, μελίφθογγοι, μαλθακόφωνοι] Τὰ τρία ταῦτα ἐπίθετα ἐφάνησάν τισι πολλά, τῆς Τερψιχόρης μηδὲν ἐχούσης, διὸ προὔτειναν διόρθωσιν τοῦ μ ε λ ί φ θ ο γ γ ο ι εἰς μ ε λ ι φ θ ό γ γ ο υ. Τοῦτο δὲ ἐποίησαν· διότι οὐκ ἐνόησαν, ὅτι ἐνταῦθα γίνεται παραβολή, καὶ ὅτι ὁ ποιητὴς λυπεῖται, διὰ τί αἱ κόραι αὗται, αἳ τοσοῦτον πολλὰς ἔχουσαι ἀρετάς, πωλοῦνται νῦν ὑπὸ τῆς μητρός· ὅθεν τῇ τοιαύτῃ μητρὶ οὐδὲν τῶν τριῶν τούτων ἐπιθέτων ἁρμόζει. Ὅτι δὲ διὰ τῆς Τερψιχόρης ἐννοεῖ τοὺς ποιητάς, φανερόν.

— Στ. 15-18. Νῦν δ' ἐφίητι . . . καὶ φίλων] Ταῦτα οὐ παραβολικῶς λέγει. Εἰ δ' ἐβούλετο νὰ ἐξακολουθήσῃ λαλῶν παραβολικῶς, ἤρκει νὰ εἴπῃ «νῦν δὲ πέρνανται»· ἀντὶ λοιπὸν τούτου λέγει «νῦν δὲ συγχωρεῖ ἡ Τερψιχόρη νὰ πράττωσιν οἱ λυρικοὶ ποιηταὶ κατὰ τὸ ῥῆμα τοῦ Ἀργείου, ὅπερ ἐγγύτατα τῆς ἀληθείας ἐστίν· ἔφη δὲ ὁ Ἀργεῖος οὗτος, ἀφ' οὗ σὺν τῷ πλούτῳ ἀπώλεσε καὶ τοὺς φίλους· χ ρ ή μ α τ α, χ ρ ή μ α τ ά ἐ σ τ ι ν ὁ ἄ ν θ ρ ω π ο ς». — ἐφίητι] Δωρικῶς ἀντὶ τοῦ ἐ φ ί η σ ι συγχωρεῖ. Ἐτέθη δὲ οὐκ ἀπροσώπως, ἀλλὰ «ἡ Μοῦσα Τερψιχόρη ἐφίητι». — τ' Ὡργείου] κατὰ συναλοιφὴν ἀντὶ τοῦ «τοῦ Ἀργείου». Τὸ δὲ ῥῆμα τοῦ Ἀργείου τούτου ἦν «χρήματα, χρήματα ἀνήρ»· ὅπερ ἀναφέρεται καὶ παρὰ Σουΐδᾳ καὶ παρὰ Ζηνοβίῳ ἐν ταῖς παροιμίαις. «Τοῦτο δὲ (τὸ ῥῆμα) ἀναγράφεται μὲν εἰς τὰς παροιμίας ὑπ' ἐνίων, ἀπόφθεγμα δέ ἐστιν Ἀριστοδήμου, κα-

Ἐ. ά. Κ. ζ'.

Χρήματα, χρήματ᾽ ἀνήρ,
Ὅς φᾶ, κτεάνων θ᾽ ἅμα λειφθεὶς καὶ φίλων.
Ἐσσὶ γὰρ ὢν σοφὸς, οὐκ ἀγνῶτ᾽ ἀείδω·
Ἰσθμίαν ἵπποισι νίκαν,
Τὰν Ξενοκράτει Ποσειδάων ὀπάσαις,

---

θάπερ φησὶ Χρύσιππος ἐν τῷ περὶ παροιμιῶν. Τοῦτον δὲ τὸν Ἀριστόδημον Πίνδαρος μὲν οὐ τίθησιν ἐξ ὀνόματος, ὡς δήλου ὄντος, ὅς ἐστιν ὁ τοῦτο εἰπὼν, μόνον δὲ ἐσημειώσατο τὴν πατρίδα, ὅτι Ἀργεῖος. Ἀλκαῖος δὲ καὶ τὸ ὄνομα καὶ τὴν πατρίδα τίθησιν, οὐκ Ἄργος, ἀλλὰ Σπάρτην. Ὥς γὰρ δή ποτέ φασιν Ἀριστόδημον. Ἐν Σπάρτῃ λόγον οὐκ ἀπάλαμνον εἰπεῖν· Χρήματ᾽ ἀνήρ· πενιχρὸς δὲ οὐδεὶς πέλετ᾽ ἐσλὸς οὐδὲ τίμιος· καὶ τάχα ἂν τὸν Σπαρτιάτην εἴρηκε Πίνδαρος Ἀργεῖον, παρόσον ἡ πᾶσα Πελοπόννησος Ἄργος καλεῖται ὁμωνύμως τῇ πόλει. Ὅμηρος οὖν τὴν Ἑλένην Ἀργείαν φησὶν ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν Λακεδαιμονίαν. Ἀργείαν δὲ εἶπεν ἀντὶ τοῦ Πελοποννησιακήν. Σπαρτιάτην δὲ Ἀριστόδημον ἐν τοῖς ἑπτὰ σοφοῖς ἀναγράφεται Ἄνδρων ὁ Ἐφέσιος». Π. Σ. — τῆς ἀλαθείας . . . βαῖνον] Παραδέχεται λοιπὸν καὶ ὁ Πίνδαρος, ὅτι ὁ μὴ ἔχων χρήματα παρὰ τοῖς ἀνθρώποις οὔτε τιμᾶται οὔτε ἐσθλὸς λογαριάζεται· τὸ δὲ ἐκ τῆς παραδοχῆς ταύτης συμπέρασμα ἀφίησι τῷ Θρασυβούλῳ νὰ ποιήσηται· ἔστι δὲ τοιοῦτόν τι «διὰ τοῦτο καὶ ἐγὼ ἔχων φίλτατον τοιοῦτον ἄνδρα, οἷος εἶσαι σὺ προστάτης τῶν σοφῶν, αἰτοῦμαι τὴν σὴν φιλοδωρίαν, καὶ ἕτερα τοιαῦτα». Εἰ μὴ ὁ ποιητὴς προσετίθη ἀνωτέρω τὴν λέξιν ἐ ρ γ ά τ ι ς καὶ ἐνταῦθα τὰς περὶ ὧν ὁ λόγος λέξεις «τῆς ἀληθείας . . . βαῖνον» ἠδύνατο νὰ συμπεράνῃ τις, ὅτι πάντα ταῦτα λέγει μόνον κατὰ τῶν ἀντιπάλων ποιητῶν, καὶ οὐδὲν καθ᾽ ἑαυτοῦ. — χρήματα . . . φίλων] ἡ

σύνταξις «τ' Ὠργείου, ὃς κτεάνων θ' ἅμα λειφθεὶς καὶ φίλων ἔφη, Χρήματα, χρήματ' ἀνήρ».

— Στ. 19. ὁ νοῦς «Ἐῶ τὰ λοιπά· διότι εἶσαι σοφὸς καὶ γινώσκεις ταῦτα, ὅτι δηλαδή εἰμι ἐνδεὴς καὶ ἔχω ἀνάγκην τῆς σῆς χορηγίας». — οὐκ ἀγνῶτ' ἀείδω] «καὶ ᾄδω σοι (τὴν Ἰσθμίαν νίκην) οὐκ ἀγνῶτι, γινώσκοντι ἕνεκα τῆς σοφίας σου τὸν σκοπὸν, δι' ὃν εἴρηκα τὰ ἀνωτέρω. Ἔστι δὲ σχῆμα ἀσύνδετον παραλειπομένου τοῦ κ α ί. Ἕτεροι τὸ ο ὐ κ ἀ γ ν ῶ τ' θεωροῦσιν αἰτιατικὴν ο ὐ κ ἀ γ ν ῶ τ α θηλυκ. γένους συνάπτοντες τῷ ν ί κ α ν καὶ ἑρμηνεύοντες «οὐκ ἄγνωστον Ἰσθμίαν νίκην» ὡς καὶ ἄλλοτέ ποτε ὑπὸ Σιμωνίδου, ὡς λέγει ὁ Π. Σ. (ὅρα εἰσαγωγὴν) ὑμνηθεῖσαν. Ἔστι μὲν ἡ ἐξήγησις αὕτη μηδὲν συντακτικὸν βίαιον ἔχουσα, ἔννοιαν δὲ ἀνάρμοστον. Κατὰ δὲ τὴν ἐμὴν ἐξήγησιν ἄριστα συμβιβάζεται τὸ «ἐσσὶ γὰρ ὢν σοφὸς» πρὸς τὸ ἀγνῶτι κατὰ δοτικὴν ἐν σημασίᾳ ἐνεργητικῇ· ἥ τε ἔννοιά ἐστιν ἀρίστη «εἶσαι μὲν οὖν σοφὸς καὶ οὐκ ἀγνοεῖς, ἃ ὑπηνιξάμην· διὸ ᾄδω σοι τὴν νίκην». Ὁ πρόλογος λοιπὸν ἔχει διττὴν ἔννοιαν, τὴν μὲν κατὰ λέξιν, καθ' ἣν ἁπλῶς μέμφεται ὁ Πίνδαρος τοὺς ἐπὶ μισθῷ γράφοντας ὕμνους· τὴν δὲ ὑπαινιγματικὴν, καθ' ἣν ὁ ποιητὴς αἰτεῖ χρηματικὴν συνδρομὴν τὸν φίλτατον αὐτοῦ καὶ προστάτην τῶν ποιητῶν Θρασύβουλον· καὶ τῆς μὲν κατὰ λέξιν ἐννοίας ἀντιλήψεται τὸ κοινὸν, τὴν δὲ αἰνιγματικὴν μόνος ἐκεῖνος, ᾧ πέμπεται, ὁ κατὰ τὸν ποιητὴν σοφὸς Θρασύβουλος.

— Στ. 21-25· Τὰν Ξενοκράτει . . . φάος] «ὁ νοῦς· ᾄδω τὴν Ἰσθμιακὴν νίκην, ἣν τοῖς ἵπποις ἀγωνιζομένῳ τῷ Ξενοκράτει ὁ Ποσειδῶν δωρησάμενος ἀπὸ Κορινθιακῶν αὐτῷ σελίνων στέφανον αὐτοῦ ταῖς κόμαις ἐπιτεθῆναι παρέσχετο, τιμῶν τὸν ἱππικώτατον ἄνδρα δόξαν καὶ φῶς ὄντα τῷ τῶν Ἀκραγαντίνων δήμῳ» Π. Σ. — πέμπεν αὐτῷ στεφάνωμα Δωρίων σελίνων] Ὁ Π. Σ. τὸ «πέμπεν» μεταφράζει διὰ τοῦ π α ρ έ σ χ ε τ ο· ἀλλ'

Δωρίων αὐτῷ στεφάνωμα κόμαν
Πέμπεν ἀναδεῖσθαι σελίνων,
Σ. β'. Κ. ή'.
Εὐάρματον ἄνδρα γεραίρων,
Ἀκραγαντίνων φάος·
Ἐν Κρίσᾳ δ' εὐρυσθενὴς εἶ-
δ' Ἀπόλλων μιν, πόρε τ' ἀγλαΐαν
Καὶ τόθι· κλειναῖς δ' Ἐρεχθει-

---

ή λέξις ἐκληπτέα κυριολεκτικῶς· διότι ὁ ποιητὴς βούλεται νὰ εἴπῃ, ὅτι ὁ Ποσειδῶν ἔπεμψε τὸν στέφανον διὰ τοῦ ἡνιόχου ἢ καὶ διὰ τοῦ Θρασυβούλου τῷ Ξενοκράτει μὴ παρόντι ἐν τοῖς ἀγῶσιν· διότι, ὡς εἰς Πυθῶνα ὁ Ξενοκράτης ἔπεμψε τὸ ἅρμα μετὰ τοῦ ἡνιόχου, ἐπιστάτην δὲ καὶ προεστῶτα τῆς ἱππικῆς τὸν Θρασύβουλον· οὕτω καὶ εἰς Ἰσθμόν. Δ ω ρ ί ω ν δὲ σ ε λ ί ν ω ν φησὶν ἀντὶ τοῦ Ἰ σ θ μ ί ω ν, «Δωριεῖς ἐπείπερ ἐπῴκησαν τὴν Πελοπόννησον· ἢ Δωρίων σελίνων τῶν Κορινθιακῶν, ὅτι Δωριεῖς ἐπῴκησαν τὴν Κόρινθον· ἡ δὲ Κόρινθος πύλαι τῆς Πελοποννήσου. Ἀλήτην γὰρ αὐτήν φασιν οἰκίσαι, ὅθεν καὶ Ἀλητίδαι οἱ Κορίνθιοι. Τοῖς οὖν τὰ Ἴσθμια ἀγωνιζομένοις σέλινον ξηρὸν ὁ στέφανος, ὑγρὸν δὲ τοῖς τὰ Νέμεα». Π. Σ. — ἀναδεῖσθαι κόμαν] ὥστε ἀναδεῖσθαι τὴν κόμην. — Εὐάρματον] τὸν εἰς ἱπποτροφίας φιλοτιμούμενον.

— Στ. 26-27. Ἐν Κρίσᾳ . . . ἀγλαΐαν καὶ τόθι] «τοῦτό φησιν ὡς τὰ Πύθια νενικηκότος αὐτοῦ· ἡ γὰρ Κρίσα τῆς Φωκίδος ἐστὶ χωρίον. Ὁ δὲ νοῦς. Ἐν δὲ τῇ Κρίσᾳ εὐμενῶς ὁ Ἀπόλλων ἐθεάσατο τὸν Ξενοκράτη καὶ ἀγωνιζομένῳ τὴν νίκην ἐδωρήσατο». Π. Σ. — καὶ τόθι] «καὶ ἐν Κρίσᾳ, ἐν Δελφοῖς, ὡς ὁ Ποσειδῶν Ἰσθμοῖ.

— Στ. 28-43. Κλειναῖς δὲ . . . ἔμιχθεν] «Ἐλθὼν δὲ εἰς Ἀθήνας ὁ Ξενοκράτης καὶ ἀγωνισάμενος

ἐπήνεσε τὴν χεῖρα τοῦ Νικομάχου, ἥτις ἐν καιρῷ καὶ προσηκόντως ἁπάσας χαλαρώσασα τὰς ἡνίας παρέσχεν αὐτῷ τὴν νίκην. Τοῦτον δὲ τὸν Νικόμαχον καὶ Ἠλεῖοι σπονδοφόροι ἀνεγνώρισαν, φιλοξενηθέντες που τῶν Ἀθηνῶν ὑπ᾽ αὐτοῦ. Οὗτοι δὲ ἐν τῇ ἑαυτῶν γῇ, ἣν καλοῦσιν ἄλσος τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς ἡδύπνῳ φωνῇ ἀνευφήμουν τὸν Νικόμαχον, ὅτε τὸ ὑπ᾽ αὐτοῦ διοικούμενον ἅρμα τοῦ Θήρωνος ἐνίκα». Τοῦ Ξενοκράτους ἀναφέρει καὶ ἑτέραν νίκην ἐν Ἀθήναις, οὐκ ὀνομάζων, ἐν τίνι ἑορτῇ. Ἐν τῇ ἑορτῇ ὅμως οἵᾳ δήποτε ταύτῃ ἦν παρὼν καὶ ὁ Ξενοκράτης. Ἤρατο δὲ τὴν νίκην ταύτην μετὰ τὴν ἐν Ἰσθμῷ, τὴν ἐν τῇ ᾠδῇ ταύτῃ ὑμνουμένην, ὡς κατωτέρω λεχθήσεται· ὁ δὲ Νικόμαχος ὁ ἡνίοχος τοῦ Ξενοκράτους ἦν Ἀθηναῖος, δι᾽ αὐτοῦ δὲ τούτου ἡνιοχοῦντος ἤρατο καὶ Θήρων τὴν Ὀλυμπιακὴν νίκην· «ὁ γὰρ Νικόμαχος Ἀθηναῖος ὢν ἀμφοτέροις ἡνιόχει Θήρωνι καὶ Ξενοκράτει» Π. Σ. — κλειναῖς . . . Ἀθάναις] «Ὁ Ξενοκράτης ἐν ταῖς πλουσίαις Ἀθήναις ἀραρὼς (ἀφομοιώσας καὶ συναρμόσας τὸν ἑαυτοῦ βίον) κλειναῖς χαρίτεσσι (ταῖς κλειναῖς εὐθυμίαις καὶ χαραῖς) Ἐρεχθειδῶν (τῶν Ἀθηναίων)». — κλειναῖς χαρίτεσσιν] «κλειναῖς εὐθυμίαις καὶ χαραῖς καὶ πανηγύρεσιν». Ἐκ τῆς λέξεως «κλειναῖς» δύναταί τις νὰ εἰκάσῃ, ὅτι ἐννοεῖ τὰς εὐθυμίας τῶν μεγάλων Παναθηναίων. — ἀραρώς] Τῇ λέξει ταύτῃ βούλεται νὰ εἴπῃ, ὅτι ὁ Ξενοκράτης διέτριψεν ἐν Ἀθήναις ἐπὶ πολυημέρους ἑορτὰς καθ᾽ ἃς συνεώρταζε τοῖς Ἀθηναίοις εὐθυμοῦσι καὶ χαίρουσι συγχαίρων καὶ αὐτὸς καὶ συνευθυμῶν. — Οὐκ ἐμέμφθη τὴν χεῖρα] Ἐν ταῖς ἑορταῖς λοιπὸν ταύταις ἠγωνίσατο τὸ ἅρμα αὐτοῦ, καὶ αὐτὸς οὐκ ἐμέμφθη τὴν χεῖρα τοῦ ἡνιόχου, ἐνίκησε δηλονότι. — ῥυσίδιφρον χεῖρα] χεῖρα, ἥτις διὰ τῆς διοικήσεως σώζει τὸν δίφρον· ὡς εἰ ἦν «ἐρυσίδιφρον», — φωτὸς, τὰν Νικόμαχος] σύνηθες σχῆμα τῷ Πινδάρῳ νὰ λέγῃ ἀορίστως περὶ προσώπου

δᾶν χαρίτεσσιν ἀραρὼς
Ταῖς λιπαραῖς ἐν Ἀθάναις, οὐκ ἐμέμφθη
Ῥυσίδιφρον χεῖρα πλαξίπποιο φωτὸς,

Ἀ. β'. Κ. ή.

Τὰν Νικόμαχος κατὰ καιρὸν
Νώμ' ἁπάσαις ἀνίαις.
Ὅν τε καὶ κάρυκες ὡρᾶν
Ἀνέγνων, σπονδοφόροι Κρονίδα
Ζηνὸς Ἀλεῖοι, παθόντες
Πού τι φιλόξενον ἔργον·
Ἁδυπνόῳ τέ νιν ἀσπάζοντο φωνᾷ

---

τινὸς ἢ πράγματος καὶ ἔπειτα νὰ ορίζῃ αὐτὸ, λέγων τὸ ὄνομα. Οὕτως ἐνταῦθα ἔφη φωτὸς, καὶ ἐν τῷ δευτέρῳ κώλῳ ὥρισε διὰ τοῦ «Νικόμαχος». — τὰν Νικόμαχος . . , ἀνίαις] Φαίνεται, ὅτι ἐπὶ τῶν ἡνιόχων, ὅταν ἐῶσι τοὺς ἵππους νὰ τρέχωσιν ὅλως ἀνειμένας, ἤτοι χαλαρὰς κρατοῦντες τὰς ἡνίας, ἦν φράσις δημώδης τοιαύτη τις «διευθύνει (ὁ ἡνίοχος) ἁπάσαις ἡνίαις» ἴσον «διευθύνει ταῖς χερσὶ τὸ ἅρμα κρατῶν ὅλως ἀνειμένας τὰς ἡνίας». Τοιαύτην λοιπόν τινα φράσιν ἐξέφρασεν ὁ ποιητὴς διὰ τοῦ «τὴν χεῖρα ἐνώμα ἁπάσαις ἡνίαις»· τὸ μὲν «διεύθυνε ταῖς χερσὶ τὸ ἅρμα» τρέψας εἰς τὸ ἐνώμα τὴν χεῖρα»· τὸ δὲ λοιπὸν μέρος τῆς φράσεως ἐτήρησεν. Τὸ ἁπάσαις ἀνίαις ἐστὶ δοτικὴ τροπική· ἐννοουμένης τῆς μετοχῆς «ἀνειμέναις». Τὸ δὲ «κατὰ καιρὸν» σημαίνει «ὅτε ἦν καιρὸς» ἢ ὡς καλῶς ἑρμηνεύει ὁ Heynius «ἐν ἐκείνῃ τῇ στιγμῇ τοῦ χρόνου, καθ' ἣν ἔδει ταχυτέρου δρόμου, ἵνα τοὺς λοιποὺς σπεύδοντας εἰς τὴν νύσσαν παρέλθῃ». — κάρυκες ὡρᾶν] «οἳ τὸν καιρὸν καὶ τὰς ὥρας τοῦ Ὀλυμπιακοῦ ἀγῶνος ἐκήρυσσον (ταῖς πόλεσι), καθ' ἃς ἐτελεῖτο» Π. Σ. — σπονδοφόροι] τοὺς κήρυκας τῶν ὡρῶν καλεῖ

καὶ σπονδοφόρους· διότι ἐκήρυσσον ἅμα ταῖς ἐν πολέμῳ οὔσαις πόλεσι σπονδὰς ποιεῖσθαι καὶ ἐκεχειρίαν. — παθόντες . . . ἔργον] Οὗτοι λοιπὸν οἱ Ἠλεῖοι ἱερεῖς τοῦ Διὸς ἐλθόντες εἰς Ἀθήνας, ἵνα κηρύξωσι τὴν ὥραν τοῦ Ὀλυμπιακοῦ ἀγῶνος καὶ παραγγείλωσιν αὐτοῖς, εἰ ἐπολέμουν, ποιεῖσθαι σπονδὰς ἐκεχειρίας, ἐλθόντες, καθ' ὃν χρόνον διέτριβεν ἐν Ἀθήναις μετὰ τοῦ Ξενοκράτους· ἐφιλοξενήθησαν ὑπ' αὐτοῦ καὶ ἀνεγνώρισαν, ὅτι αὐτός ἐστιν ἐκεῖνος, ὃς ἡνίοχος ὢν ποτε τοῦ Θήρωνος ἐνίκησεν ἐν τῇ σφετέρᾳ γῇ, τῷ ἄλσει τοῦ Ὀλυμπίου Διός. — που] οὐ σημαίνει «ἔν τινι μέρει τῆς Ἑλλάδος»· διότι οὕτω ἅπασα ἡ ἔννοια τοῦ «παθόντες . . . ἔργον» ἀργή ἐστιν· οὔτε «ἔν τινι μέρει τῶν Ἀθηνῶν διότι καὶ ἡ ἀοριστία αὕτη ἐστὶν ἄτοπος· ἀλλὰ σημαίνει τὸ καθ' ἡμᾶς «βεβαίως»· δηλονότι ὁ ποιητὴς οὐ γινώσκει, ἀλλὰ θεωρεῖ ὡς βέβαιον, ὅτι ὁ Νικόμαχος ἐλθόντας τοὺς σπονδοφόρους εἰς τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα ἐξένισε, ἐποιήσατο φιλόξενόν τι ἔργον πρὸς αὐτούς. Θαυμάζω, εἰ εὑρέθησάν τινες ἀμφιβάλλοντες περὶ τοῦ «ποῦ ἐγένετο ἡ φιλοξενία»· καίτοι αὐτὸ τὸ «παθόντες φιλόξενον ἔργον» δείκνυσι σαφῶς, ὅτι ἐφιλοξενήθησαν ἐν Ἀθήναις, ἤτοι ἐν τῇ πατρίδι τοῦ ξενίζοντος Νικομάχου, διότι κατὰ τὸν Π. Σ. ὁ Νικόμαχος ἦν Ἀθηναῖος. Ἡ δὲ ἔλευσις τῶν σπονδοφόρων εἰς Ἀθήνας, καθ' ὃν χρόνον ὁ Νικόμαχος διέτριβεν ἐν τῇ ἑαυτοῦ πατρίδι, ἐστὶ ποιητικὸν πλάσμα, ἵνα κοσμήσῃ ὁ ποιητὴς τὴν κυρίαν αὐτοῦ ἔννοιαν, ἥτις ἄνευ κόσμου ἐστὶν αὕτη «ὁ Νικόμαχός ἐστιν ἐκεῖνος, ὅστις καὶ ἐν Ὀλυμπίᾳ διευθύνων τὸ ἅρμα τοῦ Θήρωνος παρέσχεν αὐτῷ τὴν νίκην». Ἵνα λοιπὸν ἐκφράσῃ ὁ ποιητὴς αὐτὴν μετὰ ποιητικῆς χάριτος, ἔπλασε ταῦτα. Ὁ Π. Σ. οὐκ εἰκάζων λέγει, ὅτι ὁ Νικόμαχος ἦν Ἀθηναῖος, ἀλλὰ γινώσκων· διότι ἐκ τοῦ χωρίου τούτου οὐ δύναταί τις νὰ εἰκάσῃ τὴν πατρίδα τοῦ ἀνδρός. — ἀσπάζοντό τε . . . ἀνὰ γαῖαν σφετέραν] Τὸ σχῆμά ἐστι μὲν πρωθύστερον·

Χρυσέας ἐν γούνασιν πιτνῶντα Νίκας

'Ε. β'. Κ. ζ'.

Γαῖαν ἀνὰ σφετέραν,
Τὰν δὴ καλέοισιν Ὀλυμπίου Διὸς
Ἄλσος ἵν' ἀθανάτοις Αἰνησιδάμου
Παῖδες ἐν τιμαῖς ἔμιχθεν.
Καὶ γὰρ οὐκ ἀγνῶτες ὑμὶν ἐντὶ δόμοι
Οὔτε κώμων, ὦ Θρασύβουλ', ἐρατῶν,
Οὔτε μελικόμπων ἀοιδᾶν.

Σ. γ'. Κ. ή.

Οὐ γὰρ πάγος, οὐδὲ προσάντης
Ἁ κέλευθος γίνεται,
Εἴ τις εὐδόξων ἐς ἀνδρῶν
Ἄγοι τιμὰς Ἑλικωνιάδων,
Μακρὰ δισκήσαις ἀκοντί-

---

διότι πρῶτον ἠσπάζοντο αὐτὸν ἀνὰ σφετέραν γῆν, καὶ ἔπειτα ἀνέγνων ἐν Ἀθήναις· θαυμαστὴ δὲ ἡ χάρις αὐτοῦ. Εἴπομεν ἀνωτέρω, ὅτι ὁ Ξενοκράτης ἤρατο τὴν ἐν Ἀθήναις νίκην μετὰ τὴν ἐν Ἰσθμῷ. Ἰδοὺ δὲ πῶς. Ἐν τῷ ὕμνῳ τῆς Ὀλυμπιακῆς νίκης τοῦ Θήρωνος (Ὀλ. Β'. 88. κ. ἑξῆς) ἀναφέρονται δύο μόνον νῖκαι τοῦ Ξενοκράτους· ἡ δὲ Ἀθηναϊκὴ οὐκ ἀναφέρεται· ἄρα ἐστὶ μεταγενεστέρα οὐ μόνον ταύτης τῆς Ἰσθμοῖ, ἀλλὰ καὶ τῆς ἐν Ὀλυμπίᾳ τοῦ Θήρωνος. — ἀσπάζοντο νιν] «ἐπευφήμουν αὐτὸν τὸν Νικόμαχον»· ἀλλὰ δύναται νὰ ἐκληφθῇ καὶ κυριολεκτικῶς. — πιτνῶντα ἐν γούνασι Νίκας] ἐν Νεμ. Ε'. 76. αὐτὸν τὸν νικητὴν λέγει «Νίκας ἐν ἀγκώνεσσι πιτνῶντα»· ἐνταῦθα δὲ λέγει τὸν ἡνίοχον. — γαῖαν ἀνὰ

---

στ. 44. ὑμῖν ἡ συλλαβὴ ὑ ἐστὶν ἀδιάφορος ἕνεκα τοῦ ἑπομένου ὑγροῦ.

σφετέραν] ἀντίθετον πρὸς τὸ «ἐν Ἀθάναις» τὸ ἐν στ. 30. κείμενον καὶ ἐν τῇ λέξει παθόντες (στ. 36.) ἐννοούμενον. — ἵν' ἀθανάτοις.... ἔμιχθεν] «ὅπου οἱ παῖδες τοῦ Αἰνησιδάμου Θήρων καὶ Ξενοκράτης ἀθανάτους τιμὰς ἔλαβον». Μόνος ὁ Θήρων ἐνίκησεν· ἀλλ' ὡς ἐν τῷ ἐπὶ ταύτῃ τῇ νίκῃ ὕμνῳ τοῦ Θήρωνος (Ὀλ. Β'. στ. 88. κ. ἑξῆς) τὰς νίκας τοῦ Ξενοκράτους ποιεῖ κοινὰς καὶ τῷ Θήρωνι κατὰ τὴν τιμήν, οὕτω καὶ ἐνταῦθα λέγει, ὅτι ἡ νίκη ἐκείνη ἔμιξεν ἀμφοτέρους τιμαῖς. Τιμὰς δὲ λέγει τοὺς ἐπὶ τῇ νίκῃ ὕμνους τῶν ποιητῶν.

— Στ. 44-46. Καὶ γὰρ οὐκ ... ἀοιδᾶν] «καὶ γὰρ οὐκ ἀγνῶτες, ἀντὶ τοῦ ἄπειροί, εἰσιν ὑμῶν οἱ οἶκοι, ὦ Θρασύβουλε, οὔτε ὕμνων ἐπεράστων, οὔτε ὑψηλῶν ᾠδῶν. Τὸ δὲ ἐντὶ ἀντὶ τοῦ εἰσὶ Δωρικῶς». Π. Σ. Ἐξηγεῖται διὰ τούτων, πῶς ἔμιχθεν τιμαῖς. — ὑμῖν δόμοι] «οἱ οἶκοι τοῦ σοῦ πατρὸς καὶ τοῦ Θήρωνος». — οὔτε κώμων, οὔτε ἀοιδῶν] δι' ὧν ἐτιμῶντο καὶ ἐδοξάζοντο ἐπὶ ταῖς νίκαις.

— Στ. 47-50. Οὐ γὰρ πάγος ... Ἑλικωνιάδων] «οὐ τραχεῖα, φησίν, ἡ ὁδὸς γίνεται τοῖς τοὺς ἐνδόξους ἐπαινοῦσιν ἄνδρας, τοὐναντίον δὲ ῥᾴδιος καὶ εὐεπίφορος· αὐτοὶ γὰρ ἀφορμὰς εἰς τοὺς ἐπαίνους διδόασιν· τιμὰς γὰρ Ἑλικωνιάδων τὰς τῶν Μουσῶν φησι, τουτέστι τοὺς ὕμνους καὶ τὰς ᾠδάς». Π. Σ. — οὐ πάγος γίνεται] «οὐ παγετώδης ἐστίν. — εἴ τις] «ἐκείνῳ, ὅστις». — ἐς εὐδόξων ἀνδρῶν] «εἰς τοὺς οἴκους».

— Στ. 51-53. Μακρὰ ... γλυκεῖα ἔσχεν] ὁ νοῦς «ὅσον ὑπερβολικοὺς καὶ ἂν ποιήσω τοὺς ἐπαίνους, οὐδέποτε δυνήσομαι παρ' ἀξίαν νὰ ἐπαινέσω τοὺς ὑπὲρ ἄνθρωπον γλυκεῖς τρόπους τοῦ Ξενοκράτους». — μακρὰ δισκήσαις] «ἐὰν ῥίψω μακρὰν (ὅσον δύναμαι) τὸν δίσκον». Ἡ παραβολὴ τῶν ἐπαίνων πρὸς τὰ βέλη συνηθεστάτη παρὰ Πινδάρῳ. — τοσοῦτον ἀκοντίσαιμι] «οὐ πλέον, ἀλλὰ τοσοῦτον μόνον μῆκος δύναται νὰ ἀφίκηται τὸ ἀκόντιον»

σαιμι τοσοῦθ', ὅσον ὀργὰν
Ξεινοκράτης ὑπὲρ ἀνθρώπων γλυκεῖαν
Ἔσχεν. αἰδοῖος μὲν ἦν ἀστοῖς ὁμιλεῖν,

Ἀ. γ'. Κ. ή.

Ἱπποτροφίας τε νομίζων
Ἐν Πανελλάνων νόμῳ·
Καὶ θεῶν δαῖτας προσέπτυ-
κτο πάσας· οὐδέ ποτε ξενίαν
Οὖρος ἐμπνεύσαις ὑπέστει-
λ' ἱστίον ἀμφὶ τράπεζαν·

---

ἤτοι οἱ ἔπαινοι οὐ μείζονες δύνανται νὰ ὦσιν, ἀλλὰ τοσοῦτοι. Ἐν τῷ ἀκοντίσαιμι παραλείπεται τὸ ἂν καίτοι δύναται νὰ ἐκληφθῇ καὶ χωρὶς τοῦ ἂν ἐκφράζουσα εὐχὴν ἡ ἔγκλισις, ὡς ἑρμηνεύει Dissenius «Εἴθε μακρὰν ῥίπτων τὸν δίσκον τοσοῦτον ἀκοντίσαιμι»· ὡσαύτως ἐκλαμβάνει καὶ ὁ ἡμέτερος Δούκας. — ὅσον . . . ἔσχεν] «ὁπόσον καὶ ὁ Ξενοκράτης τρόπον γλυκὺν καὶ σπουδαιότερον πάντων ἀνθρώπων ἔσχεν». Π. Σ.

— Στ. 54-58. αἰδοῖος μὲν . . . πάσας] Ἄρχεται νῦν τῶν ἐπαίνων τῆς ὀργῆς, ἤτοι τῶν ἀγαθῶν τρόπων τοῦ Ξεκράτους. — αἰδοῖος . . . ὁμιλεῖν] «ἐντροπῆς ἄξιος, αἰδέσιμος ἦν τοῖς πολίταις συναναστρεφόμενος» Π. Σ. — ἱπποτροφίας τε νομίζων] «ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἦν» Π. Σ. Συμπλέκεται ὅμως παρὰ Πινδάρῳ τὸ ῥῆμα τῇ μετοχῇ. Ὁ νοῦς «καὶ ἱπποτροφεῖ κατὰ τὸν νόμον τῶν Πανελλήνων». Νομίζων ἦν· ἤτοι ἐνόμιζεν ἱπποτροφίας σημαίνει «εἶχεν ἔθος τὸ ἱπποτροφεῖν» ἢ «ἐπείθετο τῷ ἔθει τοῦ ἱπποτροφεῖν». — ἐν νόμῳ Πανελλάνων] «κατὰ τὸν κοινὸν νόμον τὸν ἅπασι τοῖς Ἕλλησιν ἐπικρατοῦντα τοῦ τρέφειν ἵππους ἐπὶ τοὺς ἱεροὺς ἀγῶνας. — καὶ θεῶν . . . πάσας] Ἐν τῷ πρώτῳ κώλῳ ἔφη,

οἷος ἦν τοὺς τρόπους ὁ Ξενοκράτης καὶ πρὸς τοὺς αὑτοῦ πολίτας καὶ πρὸς τὰ ἤθη καὶ ἔθη ἁπάντων τῶν Ἑλλήνων· ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ κώλῳ λέγει, οἷος ἦν πρὸς τοὺς θεούς. Περὶ δὲ τῆς κοινῆς χρήσεως τῶν συνδετικῶν μορίων ὀλίγον κατὰ τὸ ἔθος αὐτοῦ ἐφρόντισεν. Ὅθεν ἀντὶ τῶν μ ὲ ν . . . δ ὲ ἐχρήσατο τοῖς μ ὲ ν . . . κ α ί. — δαῖτας θεῶν] τὰς θυσίας καλεῖ οὕτως· ἐπειδὴ ὁ θύων ἐποίει τοῖς θύμασι δαῖτας τοῖς φίλοις καὶ ξένοις χάριν τοῦ θεοῦ, ᾧ ἐτέλει τὴν θυσίαν.

— Στ. 58-60. οὐδέποτε . . . τράπεζαν] «ἀλληγορικώτερον ἐχρήσατο τῷ λόγῳ ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν οὐριοδρομουσῶν καὶ μὴ συστελλουσῶν τὰ ἱστία νεῶν». Π. Σ. Παραβάλλει δὲ τὰς μὲν ἐν ταῖς ἑορταῖς μεγάλας καὶ συνεχεῖς περὶ τὰς ξενίας τραπέζας (τὰς θυσίας) δαπάνας πρὸς οὔριον ἄνεμον· τὴν δὲ αὐτοῦ ψυχήν, πρὸς ναῦν, ἥτις καὶ χειμῶνος καὶ θέρους ἀεὶ τοὺς ἐκτεταμένους πλοῦς πλέει, τὸ μὲν θέρος μέχρι τοῦ πρὸς βορρᾶν ἄκρου, τὸν δὲ χειμῶνα μέχρι τοῦ πρὸς μεσημβρίαν· πρὸς τὸ ἱστίον δὲ τῆς νεὼς παραβάλλει τὴν εὐσέβειαν τοῦ Ξενοκράτους καὶ τὴν πρὸς τὸ δαπανᾶν εἰς θυσίας ἀγάπην καὶ προθυμίαν. Ἐὰν δέ τις θέλῃ καὶ αἱ λέξεις θέρος καὶ χειμὼν νὰ ὦσι παραβολικαί· ὁ μὲν χειμὼν σημαίνει τὸν χρόνον τοῦ πολέμου, τὸ δὲ θέρος, τῆς εἰρήνης· ἵνα ὁ νοῦς ᾖ «οὔτε ἐν εἰρήνῃ οὔτε ἐν πολέμῳ παύεται θύων τοῖς θεοῖς καὶ ἑστιῶν τοὺς ξένους. — οὖρος ἐμπνεύσαις] ἄνευ ἀλληγορίας «ἑορτὴ ἐπελθοῦσα». — οὐδέποτε ὑπέστειλ' ἱστίον] «οὐδέποτε συνέστειλε τὴν εὐσέβειαν τοῦ Ξενοκράτους καὶ προθυμίαν εἰς τὰς θυσίας καὶ τὰς τραπέζας». — ἀλλ' ἐπέρα . . . πρὸς ἀκτὰς] «ὥσπερ ναῦς καὶ ἐν χειμῶνι καὶ ἐν θέρει περᾷ πρὸς τὰ ἔσχατα τῆς οἰκουμένης, οὕτω καὶ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ ἐτήρει τὴν εὐσέβειαν καὶ προθυμίαν εἰς τὸ δαπανᾶν ἀ μ φ ὶ τ ρ α π έ ζ α ς ἐ π ι π ν ε ύ σ α ν τ ο ς ο ὔ ρ ο υ, ἤτοι ἐπελθούσης ἑορτῆς, εἴτε εἰρήνη, εἴτε πόλεμος ἦν».

Ἀλλ᾽ ἐπέρα ποτὶ μὲν Φᾶσιν θερείαις,
Ἐν δὲ χειμῶνι πλέων Νείλου πρὸς ἀκτάς.

Ἐ. γ'. Κ. ζ'.

Μή νυν, ὅτι φθονεραὶ
Θνατῶν φρένας ἀμφικρέμανται ἐλπίδες,
Μήτ᾽ ἀρετάν ποτε σιγάτω πατρῴαν,
Μηδὲ τούσδ᾽ ὕμνους· ἐπεί τοι
Οὐκ ἐλινύσοντας αὐτοὺς εἰργασάμην.
Ταῦτα, Νικάσιππ᾽, ἀπόνειμον, ὅταν
Ξεῖνον ἐμὸν ἠθαῖον ἔλθῃς.

— Στ. 63-66. Μὴ νῦν, . . . ὕμνους] ἐντεῦθεν ὁ ἐπίλογος· ἀποτείνει δὲ αὐτὸν πρὸς τὸν Νικάσιππον, δι᾽ οὗ πέμπει τῷ Θρασυβούλῳ τὴν ᾠδήν. — ὅτι φθονεραὶ . . . ἐλπίδες] ὁ νοῦς «Ἐπειδὴ οἱ θνητοὶ φθονοῦσι τὰς μεγάλας ἀρετάς». — φθονεραὶ ἐλπίδες] φθονεραὶ διαθέσεις». Π. Σ. «ἐπιθυμίαι, προαιρέσεις». Δούκας. Ἐπειδὴ ὁ φθονῶν ἐλπίζει, ὅτι τὸ ἀγαθόν, δι᾽ ὃ φθονεῖ τὸν φθονούμενον, ἐλαττωθήσεται· διὰ τοῦτο ἐκάλεσε τὸν φθόνον φθονερὰς ἐλπίδας. — μήτε σιγάτω πατρῴαν ἀρετὰν] «μὴ σιγάτω τὴν τοῦ πατρὸς ἀρετὴν ὁ Θρασύβουλος, ἀλλὰ ὑμνείτω αὐτὴν διὰ τῶν ποιητῶν». — μηδὲ τούσδ᾽ ὕμνους] ὁ νοῦς «μηδὲ τούσδε τοὺς ὕμνους σιγάτω, ἀλλὰ ᾀσάτω διὰ χοροῦ τὴν ἡμέραν, ᾗ ζῶν ὁ πατὴρ ἑώρταζε τὴν Ἰσθμοῖ νίκην».

— Στ. 67. ἐπεί τοι οὐκ , . . εἰργασάμην] «ἐπεὶ οὐκ ἐφιλοτέχνησα αὐτοὺς ὡς ἄγαλμα, ἵνα ἐπ᾽ αὐτᾶς βαθμίδος ἑστῶσιν (ὅρα Νεμ. Ε'. 3) ἀλλ᾽ ἐπὶ πᾶσαν γῆν στείχωσιν· ὥστε ἢν καὶ τῶν ἀστῶν τινες φθονήσωσιν, αἱ λοιπαὶ ὅμως τῆς Ἑλλάδος πόλεις θαυμάσουσι τὴν ἀρετὴν τοῦ ἀνδρός».

— Στ. 68. ἀπόνειμον] «ἀπόδος» καὶ οὐχὶ «ἀνάγνωθι» ὡς οἱ Π. Σ. ἑρμηνεύουσιν.

# ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ.

Οἱ μὲν πάλαι, ὦ Θρασύβουλε, ὅσοι ἀνέβαινον ἐπὶ τοῦ δίφρου τῶν χρυσαμπύκων Μουσῶν κλυτῇ φόρμιγγι χρώμενοι, ῥᾳδίως ἐτόξευον ὕμνους παίδων τερπνούς, οἵ καλοὶ ὄντες εἶχον ἡλικίαν ἡδίστην μιμνήσκουσαν τῆς εὐθρόνου Ἀφροδίτης· διότι ἡ Μοῦσα οὐκ ἦν ἔτι τότε φιλοκερδής, οὐδ' ἐργάτις, οὐδὲ περιήγοντο πρὸς πώλησιν ὑπὸ τῆς Τερψιχόρης διατιμηθεῖσαι εἰς ἄργυρον κατὰ τὸ κάλλος τοῦ προσώπου αἱ γλυκεῖαι, μελίφθογγαι καὶ μαλθακόφωνοι ᾠδαί. Νῦν δὲ ἐπιτρέπει νὰ φυλάττωσιν οἱ ποιηταὶ τὸ τοῦ Ἀργείου, ὅπερ βαίνει ἔγγιστα τῆς ἀληθείας· ὃς μετὰ τῶν κτημάτων στερηθεὶς ἅμα καὶ τῶν φίλων ἔφη «χρήματα, χρήματά ἐστιν ὁ ἀνήρ». Εἶσαι δὲ σοφὸς καὶ οὐκ ἀγνοοῦντί σοι ταῦτα, ᾄδω τὴν Ἰσθμίαν ἵπποις νίκην, ἣν Ξενοκράτει Ποσειδῶν παρασχὼν ἔπεμπεν αὐτῷ στέφανον Δωρίων σελίνων, ἵνα ἀναδῆται τὰς κόμας, ἄνδρα εὐάρματον γεραίρων, τὸ φῶς τῶν Ἀκραγαντίνων. Ἐν Κρίσῃ δὲ εἶδεν αὐτὸν ὁ εὐρυσθενὴς Ἀπόλλων καὶ ἐπόρισε λαμπρότητα καὶ ἐκεῖ. Ἐν δὲ ταῖς πλουσίαις Ἀθήναις προσαρμοσάμενος ταῖς κλειναῖς εὐθυμίαις τῶν Ἐρεχθειδῶν οὐκ ἐμέμφθη τὴν σώζουσαν τὸν δίφρον χεῖρα τοῦ Νικομάχου, ἣν διεύθυνε κρατῶν τὰς ἡνίας ἁπάσας ἀνειμένας ἐν καιρῷ τῷ δέοντι. Τοῦτον τὸν Νικόμαχον

καὶ Ἠλεῖοι κήρυκες τῶν ὡρῶν (τῶν Ὀλυμπιακῶν ἑορτῶν) καὶ σπονδοφόροι τοῦ Κρονίδα Διὸς ἀνεγνώρισαν ἐν Ἀθήναις καὶ ἐφιλοξενήθησαν ὑπ' αὐτοῦ· διότι ἐπευφήμουν αὐτὸν φωνῇ ἡδύπνῳ, ὅτε ἔπιπτεν εἰς τὰ γόνατα τῆς χρυσῆς Νίκης ἐν τῇ αὐτῶν γῇ, ἣν δὴ καλοῦσιν ἄλσος Ὀλυμπίου Διός· ὅπου οἱ παῖδες τοῦ Αἰνησιδάμου ἔλαβον ἀθανάτους νικητηρίους τιμάς· διότι οἱ δόμοι ὑμῶν, ὦ Θρασύβουλε, οὐκ ἄπειροί εἰσιν οὔτε κώμων ἐπεράστων, οὔτε μελικόμπων ᾠδῶν· διότι ἡ ὁδὸς οὐκ ἔστι παγετώδης οὐδὲ ἀνωφερής, ἐάν τις ἄγῃ εἰς εὐδόξους ἄνδρας τιμὰς Ἑλικωνιάδων. Εἴθε μακρὰν ῥίψας τὸν δίσκον τοσοῦτον ἀκοντίσαιμι, ὅσον ὁ Ξενοκράτης ἔσχε γλυκεῖς τρόπους ὑπὲρ πάντας ἀνθρώπους. Αἰδέσιμος μὲν ἦν τοῖς ἀστοῖς ἐν τῇ συναναστροφῇ καὶ ἐπείθετο τοῖς περὶ ἱπποτροφίας νομίμοις κατὰ τὸν κοινὸν τῶν Πανελλήνων νόμον· τὰς δὲ θυσίας μετὰ μεγίστης προθυμίας τοῖς θεοῖς ἐτέλει πάσας· οὐδέποτε οὔριος ἄνεμος ἐμπνεύσας συνέστειλε τὸ περὶ τὰς εἰς τοὺς ξένους τραπέζας ἱστίον· ἀλλ' ἐπέρα θέρους μὲν πλέων πρὸς Φᾶσιν, χειμῶνος δὲ πρὸς τὰς ὄχθας τοῦ Νείλου. Μὴ λοιπὸν, διότι οἱ θνητοὶ ἐλπίζουσι φθονερὰ, μήτε ἀρετὴν πατρῴαν σιγάτω (ὁ Θρασύβουλος), μηδὲ τούσδε τοὺς ὕμνους· ἐπειδὴ οὐκ εἰργασάμην αὐτοὺς, ἵνα σχολάζωσιν. Ταῦτα, ὦ Νικήσιππε, ἀπόδος, ὅταν ἔλθῃς, τῷ ἐμῷ προσφιλεῖ ξένῳ.

# ΙΣΘΜΙΑ

ΕΙΔΟΣ Γ'.

## ΜΕΛΙΣΣῼ ΘΗΒΑΙῼ

ΙΠΠΟΙΣ.

Μέτρα κατὰ τοὺς Π. Σ. τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς καὶ ἐπῳδοῦ τοῦ εἴδους.

Ἡ στροφὴ καὶ ἀντίστροφος συνίσταται ἐκ κώλων δέκα.

Κῶλον 1. ⊥ ⏑ ⊥ – | ⊥ ⏑ ⊥ – Τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον.
„ 2. ⊥ ⏑ ⊥ – | ⊥ ⏑ ⊥ – Τὸ αὐτό.
„ 3. ⊥ ⏑ ⊥ – | ⊥ ⏑ ⏑ ⊥ Ἐπιχοριαμβικόν.
„ 4. ⏑ ⏑ ⊥ ⏑ ⊥ | ⏑ – Ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον.
„ 5. ⊥ ⏑ ⏑ ⊥ ⏑ ⏑ ⊥ | – ⊥ ⏑ ⊥ ⊥ Ἐγκωμιολογικόν.
„ 6. – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⊥ | – ⊥ ⏑ ⊥ ⊥ Τὸ αὐτό.
„ 7. ⊥ ⏑ ⊥ – | ⊥ ⏑ ⊥ – Τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον.
„ 8. ⊥ ⏑ ⏑ ⊥ ⏑ ⏑ ⊥ ⏑ ⏑ – Δακτυλικὸν ἑφθημιμερές.
„ 9. ⊥ ⏑ ⊥ ⏑ | ⊥ ⏑ ⊥ – Τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον.
„ 10. ⊥ ⏑ ⊥ – | ⊥ ⏑ ⊥ – Τὸ αὐτό.

### Περὶ τῆς Ἐπῳδοῦ.

Ἑκάστη ἐπῳδὸς ἐκ κώλων ἕνδεκα.

Κῶλον 1. – – ⏑ ⏑ | – ⏑ ⏑ ⊥ Προσοδιακόν.
„ 2. – ⊥ ⏑ ⏑ ⊥ Μονόμετρον ἀναπαιστικόν.
„ 3. ⊥ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – Δακτυλικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον.

» 4. –́ ⏑ –́ ⏑ | –́ ⏑ ⏑ –́ Εὐριπίδειον.

» 5. – –́ ⏑ –́ | – –́ ⏑ –́ Ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον.

» 6. ⏑⏑ –́ ⏑ ⏑ –́ | ⏑ ⏑ –́ ⏑ Ἀναπαιστικὸν δίμετρον καταληκτικὸν εἰς συλλαβήν.

» 7. –́ ⏑ –́ – | –́ ⏑ –́ ⏑ Τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον.

» 8. –́ – ⏖́ ⏑ | –́ ⏑ –́ ⏓ Εὐριπίδειον.

» 9. – – ⏑ ⏑ | –́ ⏑ ⏑ –́ Προσοδιακὸν δίμετρον, ὡς τὸ πρῶτον τῆς ἐπῳδοῦ.

» 10. – ⏑ – – | – ⏑ – Εὐριπίδειον.

» 11. – –́ ⏑ –́ | – –́ ⏑ –́ | – –́ ⏑ –́ Ἰαμβικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον.

---

## ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΕΙΔΟΥΣ.

Ὁ ἐπὶ ἀνδραγαθήμασιν ἢ μεγάλῳ πλούτῳ εὐτυχήσας αὐτὸς μὲν ὀφείλει νὰ μὴ ᾖ ὑβριστής· οἱ δὲ πολῖται νὰ εὐλογῶσιν αὐτὸν (ἀπὸ στ. 1-14). Διηγεῖται τὰς δύο νίκας, ἐφ' αἷς ὁ Μέλισσος κωμάζει (ἀπὸ στ. 15-21). Ἐπαινῶν τὸ γένος τοῦ νικηφόρου ἐπὶ τῇ ἐν ἅρμασι δόξῃ λέγει, ὅτι οὐδαμῶς ἐγένετο ἥττων ὁ Μέλισσος τῶν προγόνων (στ. 22-28). Γνωμολογῶν ὀλίγα ἐπὶ τῶν δυστυχημάτων, οἷς ἐνέπεσον οἱ πρόγονοι αὐτοῦ, τελευτᾷ τὴν ᾠδήν.

---

## ΕΙΣΑΓΩΓΗ.

Ἐν ταῖς πλείσταις τῶν ἐκδόσεων φέρονται αἱ δύο ᾠδαὶ ἡ τρίτη καὶ τετάρτη ἡνωμέναι εἰς μίαν. Ἀλλὰ ἡ ἕνωσις αὕτη ὀρθῶς ἂν εἶχε, εἰ μὴ δύο αἴτια ἐκώλυον· καὶ τὸ

μὲν πρῶτόν ἐστιν, ὅτι ἡ ᾀδομένη ἐνταῦθα (στ. 17. καὶ ἑξῆς) Ἰσθμιακὴ νίκη ἐστὶν ἱπποδρομίᾳ καὶ οὐχὶ παγκρατίῳ· καίτοι τινὲς λέγουσιν, ὅπερ οὐκ ἔστιν ἀληθές, ὅτι ἡ νίκη αὕτη ἀναφέρεται χωρὶς νὰ ὁρίζηται τὸ εἶδος τοῦ ἀγωνίσματος. Δεύτερον δὲ καὶ ἀκαταμάχητον αἴτιον, ὃ κωλύει τὴν ἕνωσίν, ἐστιν, ὅτι ἡ πρώτη στροφὴ τοῦ τετάρτου εἴδους ἐστὶν ἐπανάληψις τῆς ἐννοίας τῆς ἐπῳδοῦ τοῦ τρίτου εἴδους· ὅπερ οὐκ ἐπιτρέπεται τῷ Πινδάρῳ. Διὰ ταῦτα λοιπὸν ἑπόμενοι καὶ ἡμεῖς τοῖς τε Π. Σ. καὶ τῇ γνώμῃ τῶν νεωτέρων τῶν μὴ βουλομένων τὴν ἕνωσιν τῶν δύο ᾠδῶν ἐξέδομεν αὐτὰς χωρίς. Ἤδη ἐξεταστέον, τίς τῶν δύο ᾠδῶν ἐστι προγενεστέρα τῆς ἑτέρας. Εἰ μὲν ἡ τετάρτη ᾠδὴ ἦν μεταγενεστέρα τῆς τρίτης, αἱ ἐνταῦθα ὑμνούμεναι δύο νῖκαι ἔπρεπε νὰ ἀναφέρωνται καὶ ἐν ἐκείνῃ, ὅπου μνημονεύει ὅλων τῶν ἄλλων νικῶν τοῦ Μελίσσου. Μὴ ἀναφερομένων λοιπόν, ἕπεται ὅτι ἡ παροῦσα ᾠδή ἐστι μεταγενεστέρα τῆς τετάρτης. Ἐπειδὴ δὲ ἡ τρίτη ᾠδή ἐστιν οἷον συντομωτάτη περίληψις τῶν ἐν τῇ τετάρτῃ ᾀδομένων, διὰ τοῦτο οὐκ ἀναφέρει καὶ τὰς λοιπὰς νίκας, ἀλλὰ μόνον τὴν Νεμεαίαν, ἥτις καὶ αὐτή ἐστι, φαίνεται, μεταγενεστέρα τῆς ἐν τῇ τετάρτῃ ὑμνουμένης. Ὅρα δὲ περὶ τούτων καὶ κατωτέρω Σημ. εἰς στ. 15-21. καὶ 22-25. Προσδιώρισται δὲ νὰ ᾀσθῇ ἐν κώμῳ, ὡς δύναταί τις νὰ εἰκάσῃ ἐκ τοῦ στ. 13-14. Περὶ δὲ τῆς χρονολογίας αὐτῶν οὐδὲν δύναταί τις νὰ εἴπῃ ὁπωσοῦν θετικόν. «Γέγραπται Μ ε λ ί σ σ ῳ Θ η β α ί ῳ. Οὗτος ἐνίκησεν Ἴσθμια καὶ Νέμεα. Πρόσκειται δὲ τῇ ᾠδῇ Ἵ π π ο ι ς διὰ τὸ μὴ δηλοῦν τὸν Πίνδαρον τὸ τοῦ ἀγωνίσματος εἶδος, πότερον κέλητι ἢ τεθρίππῳ· μόνον δὲ Ἱπποδρομίᾳ λέγει ἐστεφανῶσθαι». Π. Σ. Ὀρθότερα ἂν ἔγραφεν ὁ Π. Σ. εἰ ἔλεγεν οὕτως «Πρόσκειται δὲ τῇ ᾠδῇ Ἵ π π ο ι ς διὰ τὸ ἱπποδρομίᾳ λέγειν ἐστεφανῶσθαι».

Σ. ά Κ. ι'.

Ει τις ἀνδρῶν εὐτυχήσαις,
Ἢ σὺν εὐδόξοις ἀέθλοις,
Ἢ σθένει πλούτου, κατέχει
Φρασὶν αἰανῆ κόρον,
Ἄξιος εὐλογίαις ἀστῶν μεμίχθαι.
Ζεῦ, μεγάλαι δ' ἀρεταὶ θνατοῖς ἕπονται
Ἐκ σέθεν· ζώει δὲ μάσσων
Ὄλβος ὀπιζομένων· πλαγίαις
Δὲ φρένεσσιν οὐχ ὁμῶς πάν-
τα χρόνον θάλλων ὁμιλεῖ.

Ἀ. ά. Κ. ι'.

Εὐκλέων δ' ἔργων ἄποινα·
Χρὴ μὲν ὑμνῆσαι τὸν ἐσλόν.
Χρὴ δὲ κωμάζοντ' ἀγαναῖς

---

— Στ. 1-5. Εἴ τις ... μεμίχθαι] «Τοσούσῳ δύσκολόν ἐστιν ὁ εὐτυχήσας ἢ ἐνδόξοις ἄθλοις ἢ μεγάλῳ πλούτῳ νὰ κατέχῃ καὶ νὰ ἄρχῃ ἐν τῇ ψυχῇ τῆς ὕβρεως, ὥστε ἐστὶν ἄξιος νὰ εὐλογῆται παρὰ τῶν ἀστῶν ὁ τοιοῦτος». Ὁ Μέλισσος λοιπὸν ἦν καὶ μεγάπλουτος.

— Στ. 6-14. Ζεῦ, μεγάλαι . . . βαστάσαι] Ἐν τούτοις συμβουλεύει τὸν μὲν εὐτυχοῦντα νὰ μὴ ἐπαίρηται ἐπὶ τῷ πλούτῳ καὶ ταῖς ἀρεταῖς αὐτοῦ· ἵνα μὴ γίνηται ἀκρατὴς τῆς ὕβρεως· διότι ὁ Ζεὺς παρέχει τόν τε πλοῦ-

---

στ. 4. φρεσὶν ἐκ διορθώσεως.

τον καὶ τὰς ἀρετάς· ἵνα λοιπὸν ἐμμένωσιν αἱ ἀρεταὶ καὶ ὁ ὄλβος τοῖς ἔχουσιν, ὀφείλουσι νὰ σκέπτωνται τὰ μέλλοντα καὶ τὴν ἐκ τῶν θεῶν τιμωρίαν καὶ νὰ ἔχωσι τὰς φρένας ὀρθάς· τοὺς δὲ πολίτας συμβουλεύει νὰ ἀνταμείβωσι τὰ εὐκλεᾶ ἔργα καὶ ἀποδέχωνται τοὺς ὕμνους καὶ τοὺς κώμους εὐμενῶς. — Ζεῦ . . . ἐκ σέθεν] «ἐκ σέθεν εὐτυχοῦσιν οἱ ἄνθρωποι· καὶ γὰρ οὐ δι᾽ αὐτούς, ἀλλὰ διὰ θεῶν πρόνοιαν· ἐξ ὧν αὐτοῖς καὶ μεγάλαι ἀρεταὶ ἕπονται» Π. Σ. — ζώει . . . ὀπιζομένων] «ὄπις μὲν ἡ τοῦ μέλλοντος καὶ τοῦ μετὰ ταῦτα ἑπομένου. Ὅμηρος (Ὀδυσσ. ξ. 82). Οὐκ ὄπιδα φρονέοντες. Ὁ δὲ λόγος· ζῇ δὲ ἐπὶ πλείονα χρόνον ὁ ὄλβος καὶ συναυξανόμενος παραμένει τοῖς ὀπιζομένοις καὶ ἐντρεπομένοις· κομίζονται γὰρ ἐπαίνους οἱ μὴ ὑπεροπτικοί». — ὀπιζομένων] «ὀπίζομαι, πρόνοιαν μὲν λαμβάνω τῶν μελλόντων, ἀλλ᾽ εὐλαβούμενος καὶ τὴν πολύστροφον τύχην οὐκ ἀφίσταμαι τοῦ θείου, φοβούμενος, μή τι ἀνάξιον αὐτοῦ πράξω· οὕτω δὲ καὶ παρ᾽ Ὁμήρῳ (Ἰλ, σ. 216.)

. . . Μητρὸς γὰρ πυκινὴν ὠπίζετ᾽ ἐφετμήν». Δούκας.

— πλαγίαις δὲ φρένεσσιν] «τοῖς δὲ σκολιόφροσι καὶ παρανόμοις ἀνθρώποις». Π. Σ. — οὐχ ὁμῶς θάλλων ὁμιλεῖ] «οὐ παραμένει ἀνθηρὸς ὁμοίως, ὡς ἅπαξ παρὰ σοῦ, ὦ Ζεῦ, ἐδόθη». Τὰ μέχρι τοῦδε ἦν συμβουλὴ πρὸς τοὺς εὐτυχοῦντας μεγάλῳ πλούτῳ καὶ ἐνδόξοις κατορθώμασιν· τὰ δὲ ἑπόμενά εἰσι χρέη τῶν ἄλλων ἀνθρώπων πρὸς τοὺς δι᾽ ἀρετὴν καὶ πλοῦτον ἔνδοξα ἔργα κατορθώσαντας. — ἔργων ἄποινα] Ἀναπλήρου «ἔστι τάδε»· ἤτοι τῶν εὐκλεῶν κατορθωμάτων ἀμοιβή ἐστιν ἡ ἑξῆς· χρὴ μὲν κ. τ. λ.» — χρὴ . . . τὸν ἐσλὸν] «πρέπει μὲν οἱ ποιηταὶ νὰ ὑμνήσωσι τὸν ἀγαθόν, ἤτοι τὸν πράξαντα τὰ εὐκλεᾶ ἔργα καὶ οἱ πολῖται νὰ ἀποδέχωνται ἀσμένως τοὺς ὕμνους». — χρὴ δὲ . . . βαστάσαι] «πρέπει δὲ αὐτὸν κωμάζοντα, ἤτοι ἑορτάζοντα τὰς νίκας ἢ ἐν πομπῇ ἢ ἐν κώμῳ νὰ ὑψώσω-

Χαρίτεσσι βαστάσαι.
Ἔστι δὲ καὶ διδύμων ἀέθλων Μελίσσῳ
Μοῖρα, πρὸς εὐφροσύναν τρέψαι γλυκεῖαν
Ἦτορ· ἐν βάσσαισιν Ἰσθμοῦ
Δεξαμένῳ στεφάνους· τ. δὲ κοί-
λα λέοντος ἐν βαθυστέρ-
νου νάπᾳ κάρυξε Θήβαν
'Ε. ά. Κ. ιά.
Ἱπποδρομίᾳ κρατέων.
Ἀνδρῶν δ' ἀρετὰν

---

μεν καὶ μετεωρίσωμεν αὐτὸν ἱλαραῖς εὐθυμίαις καὶ πανηγύρεσιν. — χαρίτεσσιν] Τῇ αὐτῇ σημασίᾳ ἐχρήσατο τῇ λέξει καὶ ἐν τῷ ἡγουμένῳ Β'. εἴδει 29.

— Στ. 15-21. Ἔστι δὲ . . . κρατέων] «ὑπάρχει δὲ τῷ Μελίσσῳ ἔτι καὶ διπλῶν νικῶν ἄθλων μερὶς ἐκτὸς ἐκείνων, ἃ ἄλλοτε ὑμνήσαμεν· διότι καὶ Ἰσθμοῖ ἐστεφανώθη κρατῶν ἱπποδρομίᾳ καὶ ἐν Νεμέᾳ». — καὶ διδύμων ἀέθλων] Ἡ θέσις τοῦ καὶ οὐδὲν ἄλλο δύναται νὰ σημάνῃ, ἢ ὅτι ἐστὶ τῷ Μελίσσῳ μοῖρα καὶ ἑτέρων ἄθλων ἢ ἐκείνων, ἃ ἀριθμεῖ ἐν τῇ τετάρτῃ ᾠδῇ. Ὅθεν ἡ ἐνταῦθα ὑμνουμένη Ἰσθμοῖ νίκη ἑτέρα ἐστὶ τῆς ἐν τῷ τετάρτῳ εἴδει ὑμνουμένης, Ἰσθμοῖ καὶ ἐκείνης. Σημαίνει ἔτι ὁ καὶ, ὅτι αἱ δύο αὗται νῖκαί εἰσι μεταγενέστεραι τῆς ἐν τῇ τετάρτῃ ᾠδῆς· καὶ ἑπομένως ἡ ᾠδὴ αὕτη ἐστὶ νεωτέρα ἐκείνης. Οὐκ ἀναφέρει δὲ ἐνταῦθα τὰς λοιπὰς νίκας τοῦ Μελίσσου πρῶτον, διότι τὴν ᾠδὴν ἐποίησε (διὰ τίνας δὲ λόγους, αὐτὸς οἶδε) πολὺ μικράν· δεύτερον, διότι ἀμφότεραι αἱ νῖκαι φαίνεται, ὅτι συνέβησαν μετὰ μικρὸν διάστημα ὕστερον τῆς ἐκεῖ ὑμνουμένης, καὶ τούτου ἕνεκα οὐκ ἀρεστὴ ἐφαίνετο τῷ ποιητῇ ἡ ἐπανάληψις. — ἐν

---

στ. 15. ἀέθλων· αἱ δύο συλλαβαὶ αε συνιζάνουσιν.

βάσσαισιν . . . κρατῶν] ἡ τακτικὴ ἐξήγησις τῶν διδύμων ἄθλων ἐστὶν αὕτη «τὰ μὲν ἐν βάσσαισιν Ἰσθμοῦ δεξαμένῳ στεφάνους, τὰ δὲ κοίλᾳ . . . νάπᾳ καρύξαντι Θήβαν, ἱπποδρομίᾳ κρατοῦντι». Ἀντὶ δὲ τούτων ἐν μὲν τῷ πρώτῳ κώλῳ τὸ «τὰ μὲν» παρέλιπε κατὰ τὸ αὐτοῦ ἔθος· ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ ἀντὶ τοῦ «καρύξαντι» ἔθηκε ῥῆμα «κάρυξε». τὸ δὲ «κρατοῦντι» ὅπερ προσδιορίζει καὶ τὸ «δεξαμένῳ» ἐξ ἀνάγκης ἔτρεψεν εἰς ὀνομαστικήν. — βάσσαισιν] «ἐν ταῖς βήσαις, ταῖς κοιλάσιν». — δεξαμένῳ στεφάνους] ἐκ τοῦ «ἱπποδρομίᾳ κρατέων» ἀναπλήρου «ἱπποδρομίᾳ κρατέοντι». Ἐκ τούτου ἐπέγραψαν οἱ παλαιοὶ τῇ ᾠδῇ Ἵ π π ο ι ς. Ὅτι δὲ ἀμφότεραι αἱ νῖκαι καὶ ἡ Ἰσθμοῖ καὶ ἡ ἐν Νεμέᾳ ἦσαν τοῦ αὐτοῦ εἴδους, δείκνυσιν καὶ ἡ λέξις δ ι δ ύ μ ω ν. — λέοντος ἐν νάπᾳ] «ἐν ᾗ ἐνέμετο ὁ ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους φονευθεὶς λέων»· ἤτοι ἐν Νεμέᾳ. — κάρυξε] διὰ τοῦ κήρυκος. — Θήβαν] τὴν νύμφην ἀντὶ τὰς Θήβας.

— Στ. 22-25. Ἀνδρῶν . . . κατελέγχει] «Τῶν δὲ Κλεωνυμιδῶν τὴν ἀρετὴν σύμφυτον οὖσαν αὐτοῖς οὐκ ἀμαυροῖ. Διότι γινώσκετε βεβαίως τὴν παλαιὰν ἐν ἅρμασι δόξαν τοῦ Κλεωνύμου». Παρατηρητέον ἐν τούτοις καὶ τοῖς ἑπομένοις, ὅτι ὁ Πίνδαρος ἐπαινεῖ τοὺς Κλεωνυμίδας ἐπὶ ἅ ρ μ α σ ι καὶ τ ε τ ρ α ο ρ ί α ι ς· ἐνταῦθα δὲ λέγει, ὅτι ὁ Μέλισσος οὐ κατελέγχει τὴν ἐπὶ ἅρμασι δόξαν αὐτῶν. Τί λοιπὸν ἄλλο σημαίνουσι ταῦτα, ἢ ὅτι ὁ Μέλισσος ἤρατο νίκην, ὥσπερ ἐν Νεμέᾳ, ἵπποις, οὕτω καὶ Ἰσθμοῖ; Ἄτοπον δ' ἂν εἴη, εἴ τις εἴποι, ὅτι ὁ ποιητὴς παραβάλλει τὴν δόξαν τοῦ Μελίσσου πρὸς τὴν ἐπὶ ἅρμασι δόξαν τῶν προγόνων ἕνεκα τῆς ἐν Νεμέᾳ νίκης, ἣ σαφῶς ἅρμασι νίκη ἐστίν· διότι οὕτω σημαίνει, ὅτι ὁ Πίνδαρος ἐπιλαθόμενος τῆς ὑποθέσεως τοῦ ποιήματος, τῆς μὲν ὑμνουμένης νίκης ἠμέλησε, τὴν δὲ ἐπὶ αὐξήσει μόνον τῆς δόξης τοῦ νικηφόρου ἀναφερομένην ἐποιήσατο ὑπόθεσιν τοῦ ποιήματος. Ἀλλ' οὐκ ἔστι ταῦτα· ἀλλὰ

Σύμφυτον οὐ κατελέγχει.
Ἴστε μὰν Κλεωνύμου
Δόξαν παλαιὰν ἅρμασι.
Καὶ ματρόθε Λαβδακίδαισι
Σύννομοι πλούτου, διέστι-
χον τετραοριᾶν πόνοις.
Αἰὼν δὲ κυλινδομέναις
Ἁμέραις ἄλλ' ἄλλοτ' ἐξ-
άλλαξεν· ἄτρωτοί γε μὰν παῖδες θεῶν.

---

ἀμφότεραι αἱ νῖκαί εἰσιν ἵπποις· καὶ ἢ καὶ ἀμφότεραι ὡς ἐν διαλείμματι ὀλίγου χρόνου συμβᾶσαι ὑμνοῦνται ἐνταῦθα ὡς κύριον θέμα τῆς ᾠδῆς· ἢ μόνη ἡ Ἰσθμιακὴ τῆς ἑτέρας ὡς ἐν δευτέρῳ λόγῳ ἀναφερομένης. Ὅθεν σφόδρα ἀπατῶνται οἱ ἑνοῦντες τὴν ᾠδὴν ταύτην, τῇ ἑπομένῃ νομίζοντες, ὅτι ἡ ἐνταῦθα ἀναφερομένη Ἰσθμία νίκη ἐστὶν ἡ αὐτὴ τῇ ὑμνουμένῃ ἐν τῇ τετάρτῃ ᾠδῇ, ἥτις ἐστὶ παγκρατίῳ· (ὅρα καὶ Σημ. εἰς Ἰσθμ. Γ'. 8-10) — ἀνδρῶν] Καὶ ἐνταῦθα τῷ ἰδίῳ ἔθει ὁ Πίνδαρος ἐχρήσατο· εἰπὼν ἀορίστως ἀ ν δ ρ ῶ ν, ἐν τῷ ἑπομένῳ κώλῳ ὥρισε διὰ τοῦ «Κλεωνύμῳ», τίνων ἀνδρῶν· ἤτοι τῶν Κλεωνυμιδῶν. Οὕτω καὶ ἐν τῷ ἡγουμένῳ εἴδει (στ. 31.) εἰπὼν ἀορίστως «φωτὸς» ὥρισεν ἐν τῷ ἑπομένῳ κώλῳ, τίνα φῶτα. — σύμφυτον] «τοῖς ἀνδράσι, τοῖς ἀπὸ Κλεωνύμου». — Κλεωνύμου] «τούτου τοῦ Κλεωνύμου ὡς προγόνου τοῦ Μελίσσου κατὰ πατέρα μέμνηται. Ὁ μὲν γὰρ πατὴρ αὐτοῦ Τελεσιάδας ἐστὶν (Ὅρα τῆς ἑπομένης ᾠδῆς στ. 77), ἐν δὲ τῇ ἑξῆς ᾠδῇ καθόλου τοὺς συγγενεῖς αὐτοῦ Κλεωνυμίδας κέκληκεν». Π. Σ.

— Στ. 26-28. καὶ ματρόθε . . . πόνοις] «Οἱ Κλεωνυμίδαι εἶχον σύμφυτον τὴν εἰς τὰς ἱπποδρομίας ἀρετὴν οὐχὶ μόνον ἐκ πατρός, ἀλλὰ καὶ ἐκ μητρὸς ὄντες συγγενεῖς τῶν Λαβδακιδῶν καὶ χρώμενοι, ὡς ἐκεῖνοι,

τῷ πλούτῳ εἰς ἱπποτροφίας». — καί] οὐ συμπλέκει τὰς προτάσεις· διότι αὗται ἐτέθησαν ἀσυνδέτως· ἀλλ' ἔστι προσθετικός, οὕτω «οἱ ἄνδρες, οὗτοι (οἱ Κλεωνυμίδαι) καὶ ματρόθε σύννομοι ὄντες (καὶ διότι ἐκ μητρὸς ἦσαν σύννομοι) πλούτου Λαβδακίδαισι, διέστιχον κ. τ. λ.». — ματρόθε Λαβδακίδαισι σύννομοι πλούτου] ἐν τῇ λέξει «σύννομοι» συμπτύσσεται καὶ ἡ ἔννοια «συγγενεῖς τοῖς Λαβδακίδαις. Ὅθεν ὁ νοῦς «συγγενεῖς ὄντες ἐκ μητρὸς τῶν Λαβδακιδῶν, καὶ ὡς συγγενεῖς νεμόμενοι, καρπούμενοι τὸν πλοῦτον τοῦ γένους τούτου κοινὸν αὐτοῖς διέστιχον». Ὅτι οἱ Λαβδακίδαι ἐκ τοῦ Λαβδάκου τοῦ ἐγγόνου τοῦ Κάδμου καὶ πάππου τοῦ Οἰδίποδος, γνωστόν. Πῶς δὲ οἱ Κλεωνυμίδαι ἦσαν συγγενεῖς τῶν Λαβδακιδῶν; Ὁ Κλεώνυμος ἢ μητέρα ἢ σύζυγον ἔσχε Λαβδακίδα. — διέστιχον . . . πόνοις] «διήρχοντο τὸν βίον μετὰ πόνων εἰς τετραορίας». Ἐν Νεμ. Α'. 38. 98. ἀντὶ τοῦ στίχειν κεῖται στείχειν· ἐν δὲ Πυθ. Ε'. 17. ἀντὶ τοῦ στείχειν ἢ στίχειν ἔν τινι, σύν τινι, τινὶ κεῖται ἔρχεσθαι ἔν τινι.

— Στ. 29-31. Αἰὼν δὲ . . . θεῶν] «τὰ τῶν ἀνθρώπων εὐμετάπτωτα, φησίν, ἐστιν, οἱ θεοὶ δὲ μόνοι οὐκ ἔχουσι μεταβολὴν εἰς κακόν· ἄτρωτοι γὰρ οὗτοι». Π. Σ. — αἰὼν . . . ἐξάλλαξεν] «ὑποφαίνει διὰ τούτων ὡς ποικίλαις χρωμένων τύχαις τῶν τοῦ Μελίσσου προγόνων. Ὁ γὰρ βίος, φησίν, ἐν ταῖς ἡμέραις εἱλούμενος καὶ ἐν τοῖς ἐνιαυτοῖς ἀλλοίας καὶ ἀλλοίας ἀπογεννᾷ περιστάσεις. Ἀποβλέπει δὲ εἰς τὰ ἐν τῇ ἑξῆς ᾠδῇ λεγόμενα· τέσσαρας γάρ φησι κατὰ πόλεμον συγγενεῖς τοῦ Μελίσσου τελευτῆσαι». Π. Σ. (ὅρα τῆς ἑξῆς ᾠδῆς στ. 25-28).

## ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ.

Εἴ τις ἀνδρῶν εὐτυχήσας ἢ ἐν εὐδόξοις ἀγῶσιν, ἢ ἐν μεγέθει πλούτου, κατέχει, τῇ ψυχῇ τὴν ἀλγεινὴν ὕβριν, οὗτός ἐστιν ἄξιος νὰ εὐλογῆται ὑπὸ τῶν ἀστῶν. Διότι αἱ μεγάλαι ἀρεταὶ ἐκ σοῦ, ὦ Ζεῦ, παραγίνονται τοῖς θνητοῖς· μείζων δὲ ζῇ ὁ ὄλβος τῶν φοβουμένων τὸ μέλλον· τοῖς δὲ ἔχουσι τὰς φρένας σκολιὰς οὐχ ὁμοίως θάλλει κατὰ πάντα τὸν χρόνον. Τῶν δὲ εὐκλεῶν κατορθωμάτων ἀμοιβή ἐστι τάδε· ὅτι πρέπει μὲν νὰ ὑμνῶμεν τὸν ἀγαθόν· πρέπει δὲ ἑορτάζοντα τὰς νίκας νὰ ἐξαίρωμεν ἱλαραῖς εὐθυμίαις. Ἔστι δὲ τῷ Μελίσσῳ καὶ διπλῶν ἄθλων μερὶς, ἵνα τὴν καρδίαν αὐτοῦ τρέψῃ εἰς γλυκεῖαν εὐφροσύνην· διότι κρατῶν ἱπποδρομίᾳ, τὸ μὲν ἐδέξατο στεφάνους ἐν ταῖς κοιλάσι τοῦ Ἰσθμοῦ· τὸ δὲ ἐν τῇ κοίλῃ νάπῃ τοῦ βαθυστέρνου λέοντος ἐκήρυξε τὴν Θήβην· τὴν δὲ σύμφυτον τοῖς προγόνοις ἀρετὴν οὐκ ἀμαυροῖ. Γινώσκετε βεβαίως τὴν ἐπὶ ἅρμασι παλαιὰν δόξαν τοῦ Κλεωνύμου· οἱ Κλεωνυμίδαι καὶ ἐκ μητρὸς τῶν Λαβδακιδῶν ὄντες συγγενεῖς καὶ τῷ πλούτῳ, ὡς ἐκεῖνοι, χρώμενοι διῆγον πονοῦντες εἰς τετραορίας· ἀλλ᾽ ὁ χρόνος, ἐν ᾧ αἱ ἡμέραι κυλινδοῦνται, ἄλλοτε ἄλλα μεταβάλλει· μόνοι δὲ οἱ θεοί εἰσιν ἀπαθεῖς.

# ΙΣΘΜΙΑ

ΕΙΔΟΣ Δ'.

## ΤΩ ΑΥΤΩι ΜΕΛΙΣΣΩι

---

## ΕΙΣΑΓΩΓΗ.

Οἱ Π. Σ. ἐπιγραφὴν μὲν τῷ δ'. εἴδει οὐ γράφουσιν· περὶ τοῦ μέτρου ὅμως γράφουσι ταῦτα. «Περὶ τῶν κώλων τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς καὶ τῆς ἐπῳδοῦ τοῦ τετάρτου τῶν Ἰσθμίων εἴδους.

Τοῦ τετάρτου εἴδους ἡ στροφὴ καὶ ἀντίστροφος καὶ ἡ ἐπῳδὸς ταὐτὸν μέτρον ἔχει τῷ τρίτῳ». Π. Σ. Ταῦτα μὲν ἐστιν ἀληθές· οὐκ ἔστιν ὅμως ἡ ταυτότης τοῦ μέτρου ἀρκοῦν αἴτιον νὰ ἑνωθῶσιν εἰς μίαν καὶ αἱ δύο ᾠδαὶ ἡ τρίτη καὶ ἡ τετάρτη. Ὅρα εἰσαγωγὴν εἰς τὴν Γ'. ᾠδὴν, ὅπου εἴρηται ἔτι, ὅτι ἐκείνη ἐστὶ μεταγενεστέρα τῆς παρούσης. Ὑμνεῖται δὲ ὁ Μέλισσος νικήσας παγκράτιον, ὅρα στ. 75. Ἐκ τῶν ἐν στ. 47, κ. ἑξῆς συμπεραίνεται, ὅτι οἱ Κλεωνυμίδαι οὐδέποτε πρὸ ταύτης τῆς Ἰσθμοῖ νίκης τοῦ Μελίσσου ἐνίκησαν ἐν τοῖς Πανελληνίοις ἀγῶσιν, εἰ καὶ πολλάκις ἠγωνίσθησαν.

---

## ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΕΙΔΟΥΣ.

Προοιμιαζόμενος ἀπὸ τῆς νίκης, ἥ ἐστιν ὑπόθεσις τῆς ᾠδῆς, ἐμβαίνει εἰς τοὺς ἐπαίνους τοῦ γένους τοῦ νικηφόρου, τῶν Κλεωνυμιδῶν, ὑμνῶν

τάς τε ἠθικὰς ἀρετὰς, δι' ἃς οἱ περίοικοι ἠγάπων καὶ ἐτίμων αὐτοὺς, τάς τε ἐπὶ ἱπποτροφίαις φιλοτιμίας καὶ τὰς ἐν πολέμῳ ἀνδραγαθίας, ὧν ἕνεκα εἰς τὸν ὕψιστον βαθμὸν τῆς δόξης ἀνέβησαν (ἀπὸ στ. 1-24). Ἀλλ' ὅμως μετὰ τὴν κτῆσιν τοιαύτης ἀνυπερβλήτου δόξης ὑφίσταντο μεγάλας καὶ αὐτοὶ συμφορὰς καὶ λύπας, μέχρις οὗ νῦν νικήσας ὁ Μέλισσος ἀνεγείρει τὴν κοιμηθεῖσαν παλαιὰν φήμην τῶν εὐκλεῶν ἔργων αὐτῶν, ἥτις ἤδη λάμπει ὡς ὁ Ἑωσφόρος ἐν τοῖς ἄλλοις ἄστροις (ἀπὸ στ. 25-42). Διηγεῖται καταλλήλως δύο ἐν ἅρματι νίκας αὐτῶν τὴν μὲν ἐν Ἀθήναις, τὴν δὲ ἐν Σικυῶνι (43-46). Οὐδέποτε δὲ ἐπαύσαντο ἐρίζοντες πρὸς πάντας τοὺς Ἕλληνας περὶ δαπανῶν εἰς ἱπποτροφίας καὶ πειρώμενοι ἀγώνων ἐν ταῖς πανελληνίοις τέσσαρσιν πανηγύρεσιν (ἀπὸ στ. 47-50)· ἀλλ' εἰ καὶ ἡ τύχη δύσνους ἦν αὐτοῖς στεροῦσα ἀεὶ τῆς νίκης, ὁ ὕμνος ὅμως ἀνορθοῖ τὴν ἐπὶ τοῖς ἔργοις δόξαν αὐτῶν, ὡς ἡ Μοῦσα τοῦ Ὁμήρου ἠνώρθωσε τὴν ἐπὶ τοῖς ἔργοις δόξαν τοῦ Αἴαντος ἀδικηθέντος ἐν τῇ περὶ τῶν ὅπλων τοῦ Ἀχιλλέως δίκῃ (ἀπὸ στ. 51-72). Ἐμβαίνει εἰς τοὺς ἰδίους ἐπαίνους τοῦ Μελίσσου· λέγει ὅτι ἐνίκησε τὸ παγκράτιον οὐχὶ ἕνεκα τοῦ μεγέθους τοῦ σώματος, ὃ ἦν λίαν μικρόν· ἀλλ' ἕνεκα τῆς τόλμης καὶ τῆς δυνάμεως (ἀπὸ στ. 73-86). Παραβάλλει αὐτὸν πρὸς τὸν Ἡρακλέα λέγων, ὅτι καὶ ἐκεῖνος μικρὸς μὲν ἦν τὸ σῶμα ὡς πρὸς ἐκείνους, πρὸς οὓς ἠγωνίζετο· ἕνεκα ὅμως τῆς τόλμης καὶ δυνάμεως ἀπέ-

κτεινε τὸν ξενοκτόνον Ἀνταῖον καὶ ἐκάθηρε τήν τε γῆν καὶ θάλασσαν ἀπὸ τῶν ληστῶν καὶ θηρίων· διὸ ὡς βραβεῖον ὁ μὲν Ἡρακλῆς ἀναβὰς εἰς οὐρανὸν ἔσχε σύζυγον τὴν Ἥβην, ὁ δὲ Μέλισσος ἔσχε δόξαν ἀθάνατον (ἀπὸ στ. 86-103). Εἶτα περιγράφει τὴν ἑορτήν, ἣν οἱ Θηβαῖοι ἄγουσιν εἰς τιμὴν τοῦ Ἡρακλέους, ἵνα διηγήσηται τὰς ἐν αὐτῇ τρεῖς τοῦ Μελίσσου νίκας (ἀπὸ στ. 104-122). Ἐν δὲ τῷ μικρῷ ἐπιλόγῳ ὑμνεῖ σὺν τῷ νικηφόρῳ καὶ τὸν ἀλείπτην Ὀρσέαν.

Σ. ά. Κ. ι'.

Εστι μοι θεῶν ἕκατι
Μυρία παντᾶ κέλευθος,
Ὦ Μέλισσ', εὐμαχανίαν
Γὰρ ἔφανας Ἰσθμίοις,
Ὑμετέρας ἀρετὰς ὕμνῳ διώκειν·
Αἷσι Κλεωνυμίδαι θάλλοντες αἰεὶ
Σὺν θεῷ θνατὸν διέρχον-
ται τὸ βίου τέλος. Ἄλλοτε δ' ἀλ-
λοῖος οὖρος πάντας ἀνθρώ-

---

— Στ. 1-5. Ἔστι . . . διώκειν] Ἃ ἐν τῷ νῷ ἔχει ὁ ποιητὴς λέγων ταῦτά, εἰσιν τὰ ἑξῆς. Πρὸ τῆς νίκης ταύτης πολὺν ἤδη χρόνον οἱ Κλεωνυμίδαι ἐπειρῶντο ἐν ταῖς πανελληνίοις ἑορταῖς ἀγώνων, πολλὰ ἐδαπάνων εἰς ἱπποτροφίας· ἀλλ' ἡ τύχη οὐδέποτε ηὐνόει αὐτοὺς ὥστε νὰ νικήσωσιν (ὅρα στ. 47. καὶ ἑξῆς). Ὁ δὲ ποιητὴς πάλαι ἐπόθει νὰ εὕρῃ τρόπον, ὥστε νὰ ὑμνήσῃ τὰς περὶ τὰς ἱπποτροφίας φιλοτιμίας καὶ τὰς περὶ τοὺς πολέμους ἀρετὰς αὐτῶν, ἀλλ' οὐδέποτε εὕρισκεν· διότι οὐκ ἐδίδετο αὐτῷ εὐκαιρία· νῦν δὲ δοθείσης τῆς εὐκαιρίας ἐκ τῆς τοῦ Μελίσσου Ἰσθμιακῆς νίκης λέγει «Νῦν, ὅτε οἱ θεοὶ ἔδοσάν σοι, ὦ Μέλισσε, τὴν Ἰσθμοῖ νίκην, ἔχω μυρίας ὁδοὺς ἀνοικτὰς εἰς τὸ ὑμνῆσαι σέ τε καὶ τὸ σὸν γένος τῶν Κλεωνυμιδῶν». — θεῶν ἕκατι] «ἕνεκα τῶν θεῶν, οἳ ἔδοσάν σοι, ὦ Μέλισσε, τὴν νίκην». Οὐκ ὀρθῶς δὲ ἑρμηνεύει ὁ Π. Σ. οὕτως «ἕνεκα τῶν Μουσῶν καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, αἵτινες βοηθοῦσί με εἰς τὸ ὑμνεῖν»· παράβαλε πρὸς τὸ (στ. 30-31) ἄνθησαν ῥόδοις

δαιμόνων βουλαῖς. — μορία κέλευθος] «μυρίαι ὁδοὶ καὶ τρόποι τοῦ ὑμνῆσαι σέ τε καὶ τὸ σὸν γένος τῶν Κλεωνυμιδῶν». — παντᾶ] πρὸς ἐπίτασιν τοῦ «μυρία». — εὐμαχανίαν γὰρ ἔφανας] «οἱ θεοὶ βοηθοῦσί μοι κατὰ μυρίους τρόπους νά σε ὑμνήσω, ὦ Μέλισσε, διότι ἔδειξας ἐμοὶ εὐμηχανίαν, εὐμάρειαν εἰς τὸ διώκειν». — Ἰσθμίοις] «νικήσας Ἰσθμοῖ παγκράτιον». Ἐνίκησε καὶ πρότερον αὐτὸς μὲν ἐν τοῖς Ἡρακλείοις τρεῖς νίκας (στ. 117. κ. ἑξῆς), οἱ δὲ πρόγονοι αὐτοῦ δύο, τὴν μὲν ἐν Ἀθήναις τὴν δὲ ἐν Σικυῶνι (στ. 42. κ. ἑξῆς)· ἀλλ' ὁ ποιητὴς περιέμενε νίκην ἔν τινι τῶν Πανελληνίων ἀγώνων, ἵνα εὕρῃ ἀφορμὴν νὰ ἐπαινέσῃ τὴν περὶ τὸ εἰς ἱπποτροφίας δαπανᾶν προθυμίαν αὐτῶν καὶ σπουδὴν νὰ νικήσωσιν ἔν τινι τῶν τεσσάρων τούτων πανηγύρεων· ὅπερ ποιεῖ ἐν στ. 47-72. — ὑμετέρας ἀρετάς] «τὰς ἀρετὰς τοῦ ὑμετέρου γένους, ἤτοι τοῦ γένους τῶν Κλεωνυμιδῶν».

— Στ. 7-8. σὺν θεῷ . . . τέλος] ἄριστα μεταφράζει ὁ Δούκας «θεοῦ συνάρσει τὸν βίον πορεύονται». — τὸ βίου τέλος] συνεκδοχῇ ἀπὸ τοῦ ὅλου τὸ μέρος ἀντὶ τοῦ «τὸν βίον».

— Στ. 8-10. Ἄλλοτε δ' . . . ἐλαύνει] Καὶ εἰ μηδὲν ἕτερον ἐκώλυε τὴν ἕνωσιν τῶν δύο ᾠδῶν, τῆς ἡγουμένης καὶ ταύτης, μόνον τὸ ἀξίωμα τοῦτο καὶ τὰ ἑπόμενα ἀπὸ στ. 11-28. ἤρκουν, ἵνα ἄνευ δισταγμοῦ ἀποχωρίσωμεν αὐτάς· διότι ἐν μὲν τῇ ἡγουμένῃ ᾠδῇ ἀπὸ στ. 22-28. διηγεῖται συντομώτατα ἐπαινῶν τὰς ἀρετὰς καὶ τὴν περὶ τὰς ἱπποτροφίας ἀρετὰς τῶν Κλεωνυμιδῶν καὶ ἐν τέλει ἐκτίθησι τὸ ἀξίωμα Αἰὼν δὲ . . . ἐξάλλαξεν (στ. 29-30)· καὶ μετὰ τὸ ἀξίωμα ὑπαινίσσεται διὰ τῶν ἄτρωτοί γε . . . θεῶν τὰς ἀτυχίας αὐτῶν. Ἐνταῦθα δὲ τῆς παρούσης ᾠδῆς οὐδὲν ἄλλο ἢ τὸ αὐτὸ ποιεῖ ἀντιστρόφως, ἤτοι πρῶτον ἐκτίθησι τὸ αὐτὸ ἐν ἄλλαις λέξεσιν ἀξίωμα (ἀπὸ στ. 8-10). Δεύτερον ἐκτίθησι κατὰ μείζονα ἔκτασιν τὰς ἀρετὰς καὶ

πους ἐπαΐσσων ἐλαύνει.

Ἀ. α΄. Κ. ι.

Τοὶ μὲν ὦν Θήβαισι τιμά-
ἐντες ἀρχᾶθεν λέγονται
Πρόξενοί τ᾽ ἀμφικτιόνων
Κελαδεννᾶς τ᾽ ὀρφανοὶ
Ὕβριος· ὅσσα δ᾽ ἐπ᾽ ἀνθρώπους ἄηται
Μαρτύρια φθιμένων ζωῶν τε φωτῶν
Ἀπλέτου δόξας, ἐπέψαυ-
σαν κατὰ πᾶν τέλος· ἀνορέαις
Δ᾽ ἐσχάταισιν οἴκοθεν στά-
λαισιν ἅπτονθ᾽ Ἡρακλείαις,

---

εὐτυχίας των Κλεωνυμιδῶν (ἀπὸ στ. 11-24)· τελευταῖον δὲ τὰς ἀτυχίας αὐτῶν (ἀπὸ στ. 25-28). Τὴν τοιαύτην λοιπὸν ἐπανάληψιν ἐν τῇ αὐτῇ ᾠδῇ μετὰ πέντε στίχους δύναταί τίς ποτε νὰ ἀνεχθῇ παρὰ Πινδάρῳ; — οὖρος] ἁπλῶς ἀντὶ τοῦ ἄνεμος.

— Στ. 11-14. τοὶ μὲν ὦν . . . ὀρφανοὶ ὕβριος] ἐντεῦθεν ἐφαρμόζει τὸ ἀξίωμα τοῖς Κλεωνυμίδαις· «ὁ νοῦς οὕτως· οἱ μὲν οὖν Κλεωνυμίδαι ἄνωθεν καὶ ἐξ ἀρχῆς διαβεβόηνται κατὰ τὰς Θήβας ἐπίτιμοι καὶ ἔνδοξοι γεγονέναι καὶ προξενίαν τοῖς περιοίκοις παρέχειν, τῆς θορυβώδους ὕβρεως παντελῶς ὄντες ἀλλότριοι». Π. Σ. — κελαδεννᾶς] «Χρύσιππος οὖν πιθανῶς (φησὶ) τὴν ὕβριν κελαδεινὴν εἴρηκε διὰ τὸ λάλους εἶναι τοὺς ὑβριστάς». Π. Σ. — ὀρφανοί] «οἷον ἐστερημένοι ὕβρεως, οὐκ ὄντες ὑβρισταί, ἀλλὰ τοὐναντίον ἥμεροι καὶ ἐπιεικεῖς». Π. Σ.

— Στ. 15-18. Ὅσα δ᾽ ἐπ᾽ . . . τέλος] «εἴ τις καὶ πρὶν τεθνηκὼς ἢ νῦν ὢν ἔσχεν ἐξαίρετόν τι, τοῦτο ἔσχον οἱ Κλεωνυμίδαι». Π. Σ. — ὅσσα . . . δόξας] ἡ σύνταξις «ὅσσα μαρτύρια ἀπλέτου δόξης φωτῶν φθι-

μένων ζωῶν τε ἄηται ἐπ' ἀνθρώπους»· ἤτοι «ὅσα ἀκούουσιν οἱ ἄνθρωποι κηρυσσόμενα ὑπὸ τῶν ποιητῶν καὶ ἱστορικῶν μαρτύρια ἐξόχου ἀρετῆς, ἥν ποτε ἔσχον ἢ τεθνεῶτες ἢ ζῶντες». — ἐπ' ἀνθρώπους ἄηται] μεταφορικῶς ἀπὸ τοῦ ἀνέμου ἀντὶ τοῦ φέρεσθαι. — ἐπέψαυσαν . . . τέλος] «τόσων ἐπέψαυσαν καθ' ὅλην τὴν ἐντέλειαν».

— Στ. 19-22. ἀνορέαις δ' ἐσχάταισιν . . . ἀρετὰν] ὁ νοῦς «μείζονες τῶν ἀρετῶν καὶ ἀνδραγαθιῶν τῶν Κλεωνυμιδῶν οὐχ ὑπάρχουσιν»· ὅπερ ποιητικῶς ἐκφράζει «διότι διὰ τῶν ἀνδραγαθιῶν (ὅσον ἀφορᾷ τὰς ἀνδραγαθίας) ἅπτονται τῶν Ἡρακλείων στηλῶν καὶ τοῦ μηκέτι ζητεῖν μείζονα ἀρετήν»· ἢ ὡς ἑρμηνεύει τις τῶν Π. Σ. «ταῖς οἰκείαις δὲ ἀρεταῖς καὶ τῶν Ἡρακλέους ἅπτονται στηλῶν καὶ προσήκει ταύτης τῆς ἀρετῆς (ἀντὶ «τούτων τῶν ἀρετῶν») μὴ ζητεῖν μείζονα». Ὅσοι δὲ νομίμίζουσιν, ὅτι ὁ ποιητὴς λέγει ἐνταῦθα περὶ τῆς φήμης τῶν ἀρετῶν τῶν Κλεωνυμιδῶν, ὅτι ἀπὸ τῶν Θηβῶν ἀφίκετο μέχρι τῶν Ἡρακλείων στηλῶν· καὶ οὐ περὶ τοῦ μεγέθους τῶν ἀρετῶν, οὗτοι οὐκ ὀρθῶς νομίζουσιν. — ἀνορέαις δὲ ἅπτονται στήλαις] ὁ νοῦς «διότι τοσοῦτον μεγάλαι εἰσὶν αἱ ἀνορέαι τῶν Κλεωνυμιδῶν, ὥστε τὸ νὰ ζητῇ τις μείζονάς ἐστι νὰ θέλῃ νὰ πλεύσῃ πέραν τῶν Ἡρακλείων στηλῶν». Ὁ δὲ ἴσος τῷ γὰρ κατασκευάζει τὴν πρότασιν «ἐπέψαυσαν κατὰ πᾶν τέλος». — οἴκοθεν] ἵνα ἐννοήσῃς τὸ κάλλος καὶ τὸ ὕψος τοῦ ποιητοῦ, ποίησον ὑποκείμενον τὸ ἀνορέαις οὕτως «αἱ ἀνορέαι τῶν Κλεωνυμιδῶν ἀπὸ τοῦ οἴκου αὐτῶν ἅπτονται τῶν Ἡρακλείων στηλῶν». — ἅπτονται στήλαις] Τὰ ἀφῆς σημαντικὰ ὁ Πίνδαρος συντάσσει καὶ δοτικῇ· «ἀγλαΐαις ἁπτόμεσθα» (Πυθ. Γ'. 44) «στήλαις δὲ εἶπεν ἀντὶ τοῦ στηλῶν, ὡς καὶ Στεφάνοισι θίγον, ἀντὶ τοῦ στεφάνων» Π. Σ. — καὶ μηκέτι . . . ἀρετὰν] οὔτε πρότασις ἰδία ἐστὶν, ὡς Heynius συντάσσει «καὶ μηκέτι ἐξῆν μακροτέραν ἀρετὴν σπεύδειν»· οὔτε τὸ σπεύδειν ἐστὶν ἀντὶ

Ἐ. α'. Κ. ιά.

Καὶ μηκέτι μακροτέραν
Σπεύδειν ἀρετάν.
Ἱπποτρόφοι τ' ἐγένοντο,
Χαλκέῳ τ' Ἄρει ἅδον.
Ἀλλ' ἁμέρᾳ γὰρ ἐν μιᾷ
Τραχεῖα νιφὰς πολέμοιο
Τεσσάρων ἀνδρῶν ἐρήμω-
σεν μάκαιραν ἑστίαν.
Νῦν δ' αὖ μετὰ χειμέριον
Ποικίλων μηνῶν ζόφον
Χθὼν ᾧτε φοινικίοισιν ἄνθησαν ῥόδοις

Σ. β'. Κ. ι.

Δαιμόνων βουλαῖς· ὁ κινη-

---

προστακτικῆς «σπεῦδε»· ἀλλὰ τὸ σπεύδειν ἐστὶν ὀνοματικὸν ἀπαρέμφατον τῆς συντάξεως βαινούσης οὕτω «(οἱ Κλεωνυμίδαι) ἅπτονται στήλαισιν Ἡρακλείαις καὶ τῷ μηκέτι σπεύδειν». Τὸ καὶ λοιπὸν συμπλέκει τὰς δύο δοτικὰς τὴν «στήλαις» καὶ τὴν «σπεύδειν» παραλειπομένου τοῦ ἄρθρου τῷ.

— Στ. 24. χαλκέῳ . . . ἅδον] «καὶ ἤρκεσαν τῷ Ἄρει, ἢ ἤρεσκον, ὃ καὶ κρεῖττον· τουτέστι καὶ πολέμων ἦσαν ἔμπειροι, ὅ ἐστι πολεμικοί». Π. Σ.

— Στ. 25-28. Ἀλλ' ἁμέρᾳ . . . ἑστίαν] «ὁ νοῦς· ἀλλ' ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ τραχύτατος χειμὼν πολέμου τὴν μακαριωτάτην ἑστίαν τεσσάρων ἀνδρῶν ἔρημον ἐποίησεν». Π. Σ. — νιφὰς πολέμοιο] Ἐν Νεμ. Θ'. 90. ἀντὶ τοῦ

---

στ. 31. ἅτε ἐν ταῖς πλείσταις ἐκδόσεσιν· τὸ δὲ ᾧτε ἢ ὥτε εὕρηται ἐν χειρογράφ. — ἄνθος ἡ κοινὴ τῶν χειρογράφ. γραφή· ἐκ δὲ τῆς ἐξηγήσεως τῶν Π. Σ. διορθοῦσιν ὀρθῶς εἰς ἄνθησαν ἢ ἄνθησεν (δηλονότι ἡ ἑστία).

νιφὰς λέγει νεφέλη φόνου. — ἑστίαν] τὸν οἶκον τῶν Κλεωνυμιδῶν.

— Στ. 29-32. Νῦν δ' αὖ . . . βουλαῖς] ὁ νοῦς «Νῦν δὲ μετὰ ποικίλας βαρυθυμίας καὶ λύπας λάμπει πάλιν τῇ τῶν θεῶν βουλήσει ἐκ νέου διὰ τὴν νίκην τοῦ Μελίσσου ἡ χαρὰ ἐν τῷ οἴκῳ τῶν Κλεωνυμιδῶν». — ποικίλων μηνῶν] τούτοις βούλεται νὰ σημάνῃ, ὅτι τῷ γένει τούτῳ τῶν Κλεωνυμιδῶν οὐ μόνον ὁ ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ τεσσάρων θάνατος συνέβη, ἀλλὰ καὶ ἕτεραι πολλαὶ καὶ ποικίλαι ἀτυχίαι, ἐν αἷς περιλαμβάνονται καὶ αἱ ἐν τοῖς τέσσαρσιν ἀγῶσιν ἀποτυχίαι, ὧν ἐπειρῶντο μὲν ἀεί, ἀεὶ δὲ ἀπετύγχανον· (στ. 48. κ. ἑξῆς). Παραβάλλει λοιπὸν τὰς κατὰ συνέχειαν συμβαινούσας ἀτυχίας πρὸς τοὺς μῆνας τοῦ χειμῶνος· τὴν δὲ ποικιλίαν αὐτῶν πρὸς τὴν ποικιλίαν τῶν μηνῶν, οἵτινες ὁτὲ μέν εἰσι χιονώδεις, ὁτὲ δὲ ὑετώδεις κ. τ. λ. Ἡ δὲ θέσις τῶν λέξεων τούτων κειμένων ἐν τῷ μέσῳ τῶν «χειμέριον» καὶ «ζόφον» κωλύει νὰ θεωρήσωμεν αὐτὰς ὡς γενικὴν προσδιορίζουσαν τὸν χρόνον τοῦ ἄνθησαν. Οἱ δὲ ἐκλαβόντες οὕτως τὰς λέξεις παρεπείσθησαν ὑπὸ τοῦ Π. Σ. λέγοντος «εἰς ἔαρ μετέβαλε, φησίν, ἡ οἰκία Μελίσσου· τὸ γὰρ ποικίλων μηνῶν, ἤτοι καθὸ ποικιλία ἐν τῷ χρόνῳ γίνεται, ἤτοι ποικίλων τῶν καρπῶν, καθ' οὓς ὅλη ἡ γῆ ποικίλη γίνεται τῇ τῶν φυτῶν ἐξανθήσει, ὅπερ ἄμεινον». — χθὼν . . . ῥόδοις] ἡ σύνταξις «ἄνθησαν (οἱ Κλεωνυμίδαι) ὧτε (ὡς) ἀνθεῖ φοινικίοισι ῥόδοις χθών»· ἡ μὲν χθὼν ἀνθεῖ τοῖς ῥόδοις, ὁ δὲ οἶκος τῶν Κλεωνυμιδῶν τῇ ἐκ τῆς νίκης τοῦ Μελίσσου χαρᾷ. — ὧτε χθὼν] εἴωθεν ὁ Πίνδαρος νὰ παραβάλλῃ (Νεμ. ΣΤ'. 15. κ. ἑξῆς· καὶ ιά. 50. καὶ ἑξῆς) τὰς κατ' ἐναλλαγὴν τῶν γενεῶν τῶν ἀνθρωπίνων γενῶν ἀναδεικνυομένας ἀρετὰς πρὸς τὴν ἐναλλαγὴν τῶν ἐτῶν ἀφθόνου καρποφορίας τῶν ἀρουρῶν. Φαίνεται ὅτι καὶ ἐνταῦθα τοιαύτην τινὰ παραβολὴν διανοεῖται ὁ ποιητής, ἀλλὰ κατ' ἐναλλαγὴν οὐχὶ ἐτῶν, ἀλλὰ χειμῶνος καὶ

τὴρ δὲ γᾶς, Ὀγχηστὸν οἰκέων
Καὶ γέφυραν ποντιάδα
Πρὸ Κορίνθου τειχέων,
Τόνδε πορὼν γενεᾷ θαυμαστὸν ὕμνον,
ἐκ λεχέων ἀνάγει Φάμαν παλαιὰν
Εὐκλέων ἔργων. ἐν ὕπνῳ
Γὰρ πέσεν· ἀλλ' ἀνεγειρομένα
Χρῶτα λάμπει, Ἀωσφόρος θα-
ητὸς ὣς ἄστροις ἐν ἄλλοις.

Ἀ. β'. Κ. ι.

Ἅτε κ' εἰν γουνοῖς Ἀθανᾶν
Ἅρμα καρύξαισα νικᾶν,
Ἔν τ' Ἀδραστείοις ἀέθλοις

---

θέρους· καὶ οὐχὶ παραβολὴν καρπῶν πρὸς ἀρετὰς ἀθλητικὰς ἀλλὰ ἀνθέων.

— Στ. 33-41. Ὁ κινητὴρ δὲ γᾶς . . . ἐν ἄλλοις] «ὁ δὲ τῆς γῆς κινητὴρ Ποσειδῶν ὁ τὸν Ὀγχηστὸν οἰκῶν καὶ τὴν θαλασσίαν γέφυραν τὴν πρὸ τῶν τειχῶν τῆς Κορίνθου, τοῦτον ἐπὶ τῇ νίκῃ χαρισάμενος τὸν ὕμνον τῷ τοῦ Μελίσσου γένει τὴν παλαιὰν αὐτῶν δόξαν ἀσθενήσασαν καὶ νοσηλευομένην ἀναῤῥώννυσι πάλιν· ἦν γὰρ ἀφυπνώσασα καὶ ἀφανὴς γενομένη· ἀλλὰ ἀνεγειρομένη λάμπει, ὡς ὁ ἑωσφόρος συγκρινόμενος τοῖς ἄλλοις ἄστροις». Π. Σ. — Ὀγχηστὸν] Περὶ τῆς πόλεως ταύτης ὅρα Σημ. εἰς Ἰσθμ. Α'. 44-56. — γέφυραν ποντιάδα] «τὸν Ἰσθμὸν ἔφη οὕτως διὰ τὸ ἑκατέρωθεν θάλασσαν εἶναι καὶ τὴν διατείνουσαν ζώνην γεφύρᾳ ἐοικέναι». Π. Σ. — τὸν δὲ θαυμαστὸν ὕμνον] ἀντὶ «τὴν θαυμαστὴν νίκην, ἐφ' ᾗ οὗτος ὁ ὕμνος»· καλεῖ δὲ τὴν νίκην ἢ τὸν

---

στ. 40. Ἀωσφόρος. Αἱ συλλαβαὶ ἀω συνιζάνουσιν.

ὕμνον θαυμαστόν· διότι ὡς ἐκ θαύματος ἐφάνη συμβᾶσα μετὰ τοσαύτας πείρας ἀγώνων ἀποτυχίας. — ἐκ λεχέων ἀνάγει Φάμαν] «τὴν (ἐν λέχει) καθυπνωκυῖαν Φήμην ἀνεγείρει καὶ ἀνανεοῦται· παρόσον ἐν ταῖς δυστυχίαις καὶ ὁ πλοῦτος ἠλαττώθη καὶ ἡ ἱππικὴ ἐσιγήθη, νῦν δὲ ταῖς νίκαις ἐπέτυχεν». Π. Σ. — παλαιὰν] «ἤγουν τὴν ἤδη πεπαλαιωμένην καὶ σβεσθεῖσαν» Σ. Πάτμ. Πολὺς λοιπὸν χρόνος παρῆλθεν, ἀφ' ὅτου οἱ Κλεωνυμίδαι ἔπαυσαν ἱπποτροφοῦντες καὶ πειρώμενοι ἄθλων ἐν τοῖς πανελληνίοις ἀγῶσι καὶ ἀνδραγαθοῦντες. — ἐν ὕπνῳ γὰρ πέσεν] καλῶς μετὰ τὸ «ἐκ λεχέων ἀνάγει». — ἐν ὕπνῳ] «ἀντὶ τοῦ εἰς λήθην». Σ. Πάτμ. — ἀλλ' ἀνεγειρομένα . . . ἐν ἄλλοις] «ὁ νοῦς· ἀλλὰ πάλιν ἀναστᾶσα καὶ διαφανὴς γενομένη οὕτω τὸν χρῶτα λάμπει, ὥσπερ ὁ ἑωσφόρος ἐν τοῖς ἄλλοις ἄστροις ἐκδηλότερός ἐστιν». Π. Σ. — Ἀωσφόρος] ἀστὴρ ἀνατέλλων πρὸ τῆς ἠοῦς. Ὁμ. Ἰλ. ψ. 226.

— Στ. 42-51. Ἅτε κ' εἰν . . . σιωπαὶ] Ἐν τούτοις διηγεῖται τὰς νίκας, ἃς τὸ πάλαι ἤραντο οἱ Κλεωνυμίδαι καὶ τὰς ἐπὶ ἱπποτροφίαις φιλοτιμίας. Ἐνίκησαν λοιπὸν ἅρματι ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν Σικυῶνι· νίκην δὲ οὐδεμίαν ἤραντο ἐν τοῖς πανελληνίοις ἀγῶσι πρὸ τοῦ Μελίσσου· ἐπαινοῦνται δὲ μόνον ἐπὶ τῇ φιλοτιμίᾳ καὶ τόλμῃ· διότι εἰ καὶ ἡ τύχη οὐκ ηὐνόει, οὐδὲν ἧττον ὅμως αὐτοὶ διετέλουν πέμποντες τὸ ἅρμα εἰς τοὺς κοινοὺς ἀγῶνας καὶ ἤριζον πρὸς πάντας περὶ δαπάνης εἰς ἱπποτροφίας ἀεὶ ἀγώνων πειρώμενοι. — ἅτε] ἥτις Φήμη. Ἡ θεὰ Φήμη, ἤτοι ἡ θεὰ παρέχουσα τὴν φήμην τοῖς ἀνδράσιν. Ὅθεν καλῶς ἔχει «ἡ Φήμη ὤπασε». — κ' εἰν γουνοῖς Ἀθανᾶν] «ἐν τοῖς γονίμοις ἀγροῖς τῶν Ἀθηνῶν», ἴσον τῷ ἄλλοθι πολλαχοῦ «λιπαραῖς ἐν Ἀθήναις». — ἅρμα] τῶν Κλεωνυμιδῶν. — ἔν τ' Ἀδραστείοις . . . Σικυῶνος] «ἔν τε τοῖς ἱππείοις ἄθλοις Σικυῶνος, ἃ Ἄδραστος θῆκεν» Νεμ. Θ'. 20. Ἐνίκησαν λοιπὸν οἱ Κλεωνυμίδαι

Σικυῶνος, ὤπασε
Τοιάδε τῶν τότ᾽ ἐόντων φύλλ᾽ ἀοιδᾶν.
Οὐδὲ παναγυρίων ξυνᾶν ἀπεῖχον
Καμπύλον δίφρον· Πανελλά-
νεσσι δ᾽ ἐριζόμενοι, δαπάνᾳ
Χαῖρον ἵππων. τῶν ἀπειρά-
των γὰρ ἄγνωστοι σιωπαί.

Ἐ. β΄. Κ. ιά.

Ἔστιν δ᾽ ἀφάνεια τύχας
Καὶ μαρναμένων,
Πρὶν τέλος ἄκρον ἱκέσθαι.
Τῶν τε γὰρ καὶ τῶν διδοῖ

---

καὶ ἐν τοῖς ἐν Σικυῶνι Πυθίοις. — ὤπασε . . . ἀοιδᾶν] «τοιαύτας ἔσχον καὶ οἱ πρόγονοί σου παρὰ τῶν τότε ποιητῶν ᾠδάς». Π. Σ. — τοιάδε] «τοιαῦτα, οἷα ἐγὼ νῦν ὀπάζω σοι, ὦ Μέλισσε. — τῶν τότ᾽ ἐόντων] ἐκ τοῦ «φύλλ᾽ ἀοιδᾶν» ἀνάγκη νὰ ἀναπληρωθῇ τῶν τότε ἐόντων ποιητῶν». — φύλλ᾽ ἀοιδᾶν] φύλλα· ἤτοι στεφάνους ἐξ ᾠδῶν. — οὐδὲ παναγυρίων . . . δίφρον] Φαίνεται, ὅτι ἐν ταῖς κοιναῖς πανηγύρεσιν, ἤτοι ἐν τοῖς τέτταρσι Πανελληνίοις ἀγῶσιν ἠγωνίζοντο μὲν ἀεὶ ἅρματι, ἀλλ᾽ ἀεὶ ἀπετύγχανον· δι᾽ ὃ οὐδεμίαν ἀναφέρει νίκην· ἐπαινεῖ δὲ αὐτοὺς ἐν τῇ ἐπομένῃ προτάσει μόνον, διότι ἔχαιρον δαπανῶντες εἰς ἱπποτροφίας ἐρίζοντες περὶ τούτου πρὸς τοὺς Πανέλληνας. Πανέλληνας δὲ καλεῖ τοὺς ἀγωνιζομένους ἐν τοῖς τέσσαρσι πανελληνίοις ἀγῶσιν. Ὅρα σημ. εἰς Νεμ. Ι΄. 46-52 ὅπου τοὺς ἐνταῦθα Πανέλληνας καλεῖ Ἕλλανα στρατόν. — τῶν ἀπειράτων . . .

---

στ. 55. Τῶνδε γὰρ διδοῖ τέλος ἡ κοινὴ γραφή. Ἐν τῇ **Aldina** ἐκδόσει ἐστὶν ἡ ἀρίστη διόρθωσις Τῶν τε γὰρ καὶ τῶν διδοῖ στηριζομένη τῇ ἐξηγήσει τῶν Π. Σ. οἵτινες ἀναμφιβόλως ἀνέγνωσαν ταύτην τὴν γραφήν, καὶ ἐν δυσὶ χειρογράφοις.

σιωπαί] Ἐν ταύτῃ τῇ προτάσει καὶ ἐν τοῖς ἑπομένοις βούλεται νὰ εἴπῃ, ὅτι οἵ τε νικῶντες ἐν τοῖς Πανελληνίοις ἀγῶσιν, οἵ τε τολμῶντες μὲν πειρᾶσθαι ἄθλων, ἀποτυγχάνοντες δὲ, ἀμφότεροί εἰσιν ἄξιοι μνήμης· διότι εἰ καὶ οἱ πειρώμενοι οὐκ ἐνίκησαν, οὐκ αὐτοὶ αἴτιοί εἰσιν, ἀλλ' ἡ τύχη· «τῶν γὰρ μὴ καθιέντων αὑτοὺς εἰς ἅμιλλαν καὶ πειρωμένων ἀγῶνος οὐδεμία μνήμη ἐστὶν, ὅ ἐστι σιωπᾶται ὁ βίος τῶν μὴ πονούντων ἐν τοῖς ἀγῶσιν ἀνδρῶν». Π. Σ. Ὁ γ ὰ ρ αἰτιολογεῖ πρότασιν παραλειπομένην τοιαύτην «Ὑμνῶ δὲ αὐτοὺς καίπερ οὐ νικήσαντας ἐν ταῖς ξυναῖς πανηγύρεσιν· τ ῶ ν ἀ π ε ι ρ ά τ ω ν γ ά ρ. κ. τ. λ». — ἄγνωστοι] ἐφειλκύσθη ὑπὸ τοῦ «σιωπαὶ» ἁρμόζον τῷ «τῶν ἀπειράτων» οὕτως «τῶν ἀπειράτων (τῶν μὴ πεῖραν ἱερῶν ἀγώνων λαβόντων) ἀγνώστων (ὄντων, μενόντων) σιωπαί (εἰσιν)». Ὅθεν ὀρθῶς ἑρμηνεύει ὁ ἡμέτερος Δούκας «οἳ γὰρ πεῖραν ἄθλων μὴ λαμβάνοντες, ἅτε δὴ ἀποσιωπώμενοι ἐν τῇ ἱστορίᾳ, ἄγνωστοι μένουσιν». Μετὰ τὴν λέξιν σιωπαὶ οὐκ ἔστιν ἀνάγκη τελείας στιγμῆς, διότι ἐξακολουθεῖ ἡ αἰτιολογία.

— Στ. 52-54. Ἔστιν . . . ἱκέσθαι] «Ἔστι δὲ ἄγνωστος ἡ τύχη τῆς ἐκβάσεως οὐ μόνον τοῖς ἐν ἱεροῖς ἀγῶσιν ἀγωνιζομένοις, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἐν πολέμῳ μαχομένοις, μέχρις ἂν εἰς τὸ ἄκρον τέλος τῆς νίκης ἀφίκωνται». Παραβάλλει τοὺς ἐν πολέμῳ μαχομένους πρὸς τοὺς ἐν ἄθλοις ἀγωνιζομένους, ἵνα δηλώσῃ, ὅτι ὡς οἱ ποιηταὶ ὑμνοῦσι καὶ ἀθανάτους ποιοῦσι τοὺς ἐν μάχῃ ἀνδρείους μὲν, ἡττηθέντας δὲ, οὕτω καὶ τοὺς ἐν ἱεροῖς ἀγῶσιν· διότι ἀμφοτέρων ἡ νίκη ἐξήρτηται ἐκ τῆς τύχης. — ἀφάνεια τύχας] ἴσον τῷ «ἀφανὴς (ἄδηλος) ἡ τύχη. — καὶ μαρναμένων] «οὐ μόνον (τῶν) ἀθλούντων, ἀλλὰ καὶ (τῶν) μαρναμένων». — πρὶν . . . ἱκέσθαι] «πρὶν λάβωσι τελείαν νίκην».

— Στ. 55. τῶν τε γὰρ καὶ τῶν διδοῖ] Ἡ σύνταξις «ἡ τύχη διδοῖ τέλος τῶν καὶ τῶν» Τὸ ἀντικείμενον

Καὶ κρέσσον᾽ ἀνδρῶν χειρόνων
Ἔσφαλλε τέχνα καταμάρψαι-
σ᾽. ἴστε μὰν Αἴαντος ἀλκὰν
Φοίνιον, τὰν ὀψίᾳ
Ἐν νυκτὶ ταμὼν περὶ ᾧ
Φασγάνῳ, μομφὰν ἔχει
Παίδεσσιν Ἑλλάνων, ὅσοι Τρῴανδ᾽ ἔβαν.

Σ. γ΄. Κ. ι.

Ἀλλ᾽ Ὅμηρός τοι τετίμα-
κεν δι᾽ ἀνθρώπων, ὃς αὐτοῦ

---

«τέλος» παραλαμβάνεται ἐκ τοῦ ἡγουμένου· «τέλος τῶν τε καὶ τῶν» σημαίνει τελείαν νίκην καὶ τελείαν ἧτταν καὶ τούτων (τῶν μαρναμένων) καὶ ἐκείνων (τῶν ἐν τοῖς ἀγῶσιν ἀθλούντων).

— Στ. 56-57. καὶ κρέσσον᾽ . . . καταμάρψαισ᾽] Ἐν τούτοις λέγει τὸ αἴτιον, δι᾽ ὃ ἡ τύχη δίδωσι τὸ τέλος τῆς νίκης ἢ τῆς ἥττης τοῖς ἰσχυροῖς καὶ ἀνδρείοις· ἔστι δὲ τοῦτο ἡ τέχνη καὶ ὁ δόλος. Ὅθεν ἡ πρότασίς ἐστιν αἰτιολογικὴ παραλειπομένου κατὰ σχῆμα ἀσύνδετον τοῦ «γάρ». Ὁ νοῦς «διότι καὶ ἡ τέχνη (ὁ δόλος) ἀνδρῶν χειρόνων καὶ ἐν ἀγῶσι καὶ μάχαις καταβάλλει τὸν κρείσσονα». — καταμάρψαισ᾽] ὁ κρείσσων πειρᾶται νὰ μὴ καταληφθῇ ὑπὸ τοῦ δόλου· ἀλλ᾽ οὗτος φθὰς καταλαμβάνει αὐτόν.

— Στ. 58-62. ἴστε . . . ἔβαν] παράδειγμα τοῦ ὅτι νικᾶται καὶ ὁ κρείσσων διὰ δόλου ὑπὸ τοῦ χείρονος φέρει τὸν Αἴαντα, ὅστις ἐνικήθη ἐν τῇ περὶ τῶν ὅπλων τοῦ Ἀχιλλέως κρίσει τέχνῃ ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως· «γι-

---

στ. 57. ἔσφαλε ἐν δυσὶ χειρογράφοις. Ἡ δὲ γραφὴ ἔσφαλλε ἐστὶν ἡ κοινή, ἣν παρεδεξάμην ὡς ὀρθήν· διότι ἐξ αὐτῆς δύναται νὰ παραχθῇ ὡς γλώσσημα ἡ γραφὴ ἔσφαλε.

νώσκετε τὸν ἰσχυρὸν καὶ φονικὸν Αἴαντα· οὗτος ταμὼν ὀψὲ τῆς νυκτὸς τὸ ἑαυτοῦ ἄλκιμον σῶμα περιπεσὼν τῷ ἑαυτοῦ ξίφει ὑπὸ φιλοτιμίας, ὅτι ἐνικήθη τὴν κρίσιν, παρέσχε μομφὴν καὶ ὄνειδος τοῖς Ἕλλησιν, ὅσοι εἰς Τροίαν ἔβησαν». — Αἴαντος ἀλκὰν] ἓν διὰ δυοῖν ἀντὶ τοῦ «ἄλκιμον Αἴαντα»· ἐν Νεμ. Ζ'. 40. καλεῖ αὐτὸν ἀντὶ τούτου κ ρ ά τ ι σ τ ο ν Ἀ χ ι λ έ ο ς ἄ τ ε ρ· τὰ Π. Σχ. ἔχουσι «τὸν φονίαν (ἀντὶ τοῦ «τὸν φόνιον») καὶ πολεμικόν»· ἐκλαμβάνει δηλονότι καὶ ὁ σχολιαστὴς αὐτῶν ἓν διὰ δυοῖν. — ἀλκὰν φοίνιον] οὐχὶ «αἱματόφυρτον ἕνεκα τῆς τομῆς»· ἀλλὰ «τὴν φονικὴν, τὴν φόνον πολὺν ποιοῦσαν». — τὰν] καθὸ ἀναφέρεται πρὸς τὸ ἀ λ κ ὰ ν, διανοεῖται ὁ ποιητὴς τὸ σῶμα τοῦ Αἴαντος. Ὅθεν τὸ «τὰν ταμὼν» ἴσον τῷ «ὃς ταμὼν τὸ ἑαυτοῦ σῶμα». — ὀψίᾳ ἐν νυκτὶ] «ὅτε ἐστὶ τῆς νυκτὸς ὀψὲ πρὸ τοῦ ὄρθρου (κατὰ τὰ ἐξημερώματα). Τοῖς δὲ τὸν ὄρθρον ἀκούουσι καὶ τὰ ἀπὸ τῆς ἱστορίας συνᾴδει· ὁ γὰρ τὴν Αἰθιοπίδα γράφων περὶ τὸν ὄρθρον φησὶ τὸν Αἴαντα ἑαυτὸν ἀνελεῖν». Π. Σ. — ταμὼν] διότι ἡττήθη ὑπὸ τοῦ χείρονος (ὅρα ἔνθα ἀνωτέρω). — μομφὰν ἔχει παίδεσσιν] «ποιεῖ τοὺς ἀνθρώπους νὰ μέμφωνται τοὺς Ἕλληνας· διότι ἠπατήθησαν ὑπὸ τῶν λόγων τοῦ Ὀδυσσέως, ὥστε νὰ κρίνωσιν αὐτὸν κρείσσονα τοῦ Αἴαντος».

— Στ. 63-72. ἀλλ' Ὅμηρος . . . αἰεὶ] ὁ νοῦς τοῦ ποιητοῦ ἀπὸ στ. 52-72. ἔστιν οὗτος «εἰ καὶ οἵ τε ἐν τοῖς ἄθλοις, οἵ τε ἐν τοῖς κινδύνοις τοῦ πολέμου ἀνδρεῖοι ἀδικοῦνται ὑπὸ τῆς τύχης (ὡς οἱ Κλεωνυμίδαι ἠδικήθησαν μηδέποτε νικήσαντες ἐν τοῖς πανελληνίοις ἀγῶσιν) ἕνεκα τῆς τέχνης καὶ τοῦ δόλου τῶν ἀντιπάλων (ὡς ὁ Αἴας)· ὁ ἀγαθὸς ὅμως ποιητὴς δύναται νὰ διαχύσῃ φήμην περὶ αὐτῶν ἀθάνατον ἀνὰ πᾶσαν τὴν οἰκουμένην». Ἐν δὲ τοῖς (ἀπὸ στ. 63-72) ἀντὶ νὰ ἐκφράσῃ μόνον τὴν γενικὴν ἔννοιαν «ἀλλ' οἱ ἀγαθοὶ ποιηταὶ ἀνορθοῦσι τὴν ἀρετὴν αὐτῶν λαμπρύνοντες τὰ αὐτοῖς εἰργασμένα»,

Πᾶσαν ὀρθώσαις ἀρετὰν
Κατὰ ῥάβδον ἔφρασεν
Θεσπεσίων ἐπέων λοιποῖς ἀθύρειν.
Τοῦτο γὰρ ἀθάνατον φωνᾶεν ἕρπει,
Εἴ τις εὖ εἴπῃ τι· καὶ πάγ-
καρπον ἐπὶ χθόνα καὶ διὰ πόν-
τον βέβακεν ἐργμάτων ἀ-
κτὶς καλῶν ἄσβεστος αἰεί.

Ἀ. γ'. Κ. ι.

Προφρόνων Μοισᾶν τύχοιμεν,

---

προκαταληφθεὶς ὑπὸ τοῦ παραδείγματος τοῦ Αἴαντος λέγει πρῶτον μερικῶς (ἀπὸ στ. 63-67), ὅτι ὁ Ὅμηρος ἠνώρθωσε τοῖς θεσπίοις ἔπεσι πάσας τὰς ἀρετὰς αὐτοῦ· εἶτα ἐπιφέρει τὴν γενικὴν ἔννοιαν (ἀπὸ στ. 68-72) ὅτι «τὸ ἐγκώμιον, ὃ ἂν εὖ ὑπὸ ἀγαθοῦ ποιητοῦ ῥηθῇ, φωνὴν ἔχον ἕρπει μένον ἀθάνατον καὶ 'πορεύεται ἄσβεστος ἀκτὶς τῶν καλῶν ἔργων καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν». — ἀλλ' Ὅμηρος . . . ἀθύρειν] «ἀλλ' Ὅμηρος τῇ ἑαυτοῦ ποιήσει τιμιώτατον ἀπειργάσατο τὸν Αἴαντα, ὅστις αὐτοῦ πᾶσαν ἀρετὴν τοῖς ἐγκωμίοις ἀνορθώσας κατὰ ῥαψῳδίαν ἐξέφρασε θείων ἐπῶν συνθέσει καὶ δέδωκε τοῖς μετὰ ταῦτα ἐν παιδιαῖς καὶ θυμηδίαις ᾄδειν τὴν Αἴαντος ἀρετήν». Π. Σ. Πανταχοῦ τῆς Ἰλιάδος ἔτι δὲ καὶ ἐν Ὀδυσσ. λ. 468. 542-563. ω. 17-18. ἐπιλανθανόμενος ὁ ἀναγνώστης τῆς περὶ τῶν ὅπλων τοῦ Ἀχιλλέως κρίσεως τῶν Ἀχαιῶν ἀεὶ ἐκλαμβάνει τὸν Αἴαντα κρείσσονα τοῦ Ὀδυσσέως. Ὅθεν ἀπορεῖ τις πόθεν ὁρμηθέντες τινὲς τῶν Π. Σ. ἀμφιβάλλουσιν, εἰ ταῦτα ἁρμόζουσι τῷ Αἴαντι μᾶλλον ἢ τῷ Ὀδυσσεῖ. — τετίμακεν] τὸν Αἴαντα. — δι' ἀνθρώπων] «παρά, ἐν τοῖς ἀνθρώποις». — ὀρθώσαις ἀρετὰν] «πεσοῦσαν ἐκ τῆς κατὰ τὴν δίκην νίκης τοῦ Ὀδυσσέως ἀναστήσας καὶ ἀνορθώσας». — κατὰ ῥάβδον

θεσπεσίων ἐπέων ἔφρασεν] Ἐὰν ᾖ ἀληθές, ὅτι οἱ ῥαψῳδοὶ ἀπήγγελλον ἢ ᾖδον τὰ ἔπη τοῦ Ὁμήρου μετὰ ῥάβδου (Ὅρα Σημ. εἰς Νέμ. Δ'. ἐν ἀρχῇ), δύναται τὸ «ῥάβδος θεσπεσίων ἐπέων, νὰ σημάνῃ τοὺς ῥαψῳδούς· καὶ οὕτω τὸ «κατὰ ῥάβδον . . . ἐπέων» δύναται νὰ σημαίνῃ «ἔφρασε διὰ τῶν ῥαψῳδῶν τῶν θεσπεσίων ἐπέων». Εἰ δὲ πάλιν οἱ στίχοι ῥάβδοι ἐκαλοῦντο (ὅρα, ἔνθα ἀνωτέρω) κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν ἐξάγεται ἀρίστη ἔννοια· διότι τὸ «κατὰ ῥάβδον θεσπεσίων» σημαίνει «κατὰ στιχουργίαν, διὰ στιχουργίας . . . ἐπέων»· συντακτέον δὲ «ὀρθώσας ἀρετὴν κατὰ ῥάβδον θεσπεσίων ἐπέων ἔφρασεν». Προσδιορίζει λοιπὸν τὸ «κατὰ ῥάβδον . . . ἐπέων» οὐ μόνον τὸ ὀρθώσαις, ἀλλὰ καὶ τὸ ἔφρασεν. — ἔφρασεν . . . ἀθύρειν] «εἶπε, δέδωκε τοῖς λοιποῖς ποιηταῖς νὰ μιμῶνται αὐτὸν ἐν τῇ αὐτῶν ποιήσει». — λοιποῖς] ἐν οἷς ἦν καὶ αὐτὸς ὁ Πίνδαρος. — ἀθύρειν] καλῶς ἐλέχθη ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ μιμεῖσθαι· διότι ὁ μιμούμενος τὸ πλεῖστον οὐδὲν ἄλλο, ἢ ἀθύρει. — Τοῦτο γὰρ . . . αἰεὶ] Ταῦτα λέγει γενικῶς περὶ πάντων, οἵτινες πονοῦσι μὲν ἔνδοξα καὶ λαμπρὰ ἔργα, ὡς οἱ πρόγονοι τοῦ Μελίσσου, ἀδικοῦνται δὲ ὑπὸ τῆς τύχης. Ὁ δὲ νοῦς «καὶ τὴν μὲν ἀρετὴν τοῦ Αἴαντος τὴν ἕνεκα τῆς δίκης πεπτωκυῖαν ἠνώρθωσαν τὰ θεσπέσια ἔπη τοῦ Ὁμήρου· τὰς δὲ ἀρετὰς τῶν Κλεωνυμιδῶν, τῶν προγόνων τοῦ Μελίσσου, θὰ ἀνορθώσῃ καὶ καταλαμπρύνῃ ὁ ἐμὸς οὗτος ὕμνος». — ἕρπει] ἀντὶ τοῦ ζῇ. — εἴ τι] ἀντὶ τοῦ «ὅ τι». — τις] ποιητὴς ἢ ῥήτωρ. — καὶ βέβακεν] «καὶ τοῦτο, ὃ ἄν τις εὖ εἴπῃ, ἕρπον ἀθάνατον φωνᾶεν βέβηκεν». — καὶ διὰ πόντον] Ὁ μὲν κ α ὶ ἐπιδοτικός· τὸ δὲ «διὰ πόντον» ἀντὶ τοῦ «διὰ πόντου»· ὅθεν «οὐ μόνον διὰ ξηρᾶς, ἀλλὰ καὶ διὰ θαλάσσης βέβηκεν». — ἀκτὶς ἐργμάτων] «τοῦτο βέβηκεν ἀκτὶς ἔργων λαμπόντων, ὡς ὁ ἥλιος».

73-77. Προφρόνων . . . Τελεσιάδα] Ἤδη ἀφεὶς

Κεῖνον ἅψαι πυρσὸν ὕμνων
Καὶ Μελίσσῳ παγκρατίου
Στεφάνωμ᾽ ἐπάξιον,
Ἔρνεϊ Τελεσιάδα· τόλμᾳ γὰρ εἰκὼς
Θυμὸν ἐριβρεμετᾶν θηρῶν λεόντων
Ἐν πόνῳ· μῆτιν δ᾽ ἀλώπηξ,
Αἰετοῦ ἅτ᾽ ἀναπιτναμένα
Ῥόμβον ἴσχει. χρὴ δὲ πᾶν ἔρ-
δοντ᾽ ἀμαυρῶσαι τὸν ἐχθρόν.

Ἐ. γ΄. Κ. ιά.

Οὐ γὰρ φύσιν Ὠαριω-

---

τοὺς προγόνους ἔρχεται εἰς αὐτὸν τὸν νικηφόρον. «Εἴθε προθύμων τῶν Μουσῶν τύχοιμεν, ἐκεῖνον τὸν πυρσόν, τουτέστι, τὸν τοιοῦτον πυρσὸν τῶν ἐγκωμίων ἀναφᾶναι καὶ τῷ τοῦ Μελίσσου παγκρατίῳ ἐπάξιον αὐτῶν τῶν κατορθωμάτων ὄντα στέφανον». Π. Σ. — ἐκεῖνον] ὃν ἅπτει, εἴ τις εὖ εἴπῃ τι. — πυρσὸν ὕμνων] Τοὺς λόγους τοῦ εὖ εἰπόντος, ἤτοι τοὺς ὕμνους παρέβαλεν ἐν τοῖς ἡγουμένοις πρὸς ἀκτῖνα ἐκ τῶν λαμπρῶν ἐργμάτων ἐκπεμπομένην καὶ πανταχόσε διϊκνουμένην· νῦν δὲ διὰ ποικιλίαν εἶπε τοὺς ὕμνους πυρσὸν ἀντὶ ἀκτῖνος ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας· διότι ὡς διὰ τῆς ἀκτῖνος ὁρᾶται τὸ πρᾶγμα, ἐξ οὗ πέμπεται, οὕτω καὶ διὰ τοῦ πυρσοῦ κατανοεῖται τὸ πρᾶγμα, οὗ ὁ πυρσός ἐστι σημεῖον· ἐνταῦθα δὲ τὸ πρᾶγμα, οὗ ἐστι σημεῖον ὁ πυρσὸς τῶν ὕμνων ἐστὶν ἡ παγκρατίῳ νίκη τοῦ Μελίσσου. — καὶ Μελίσσῳ] τὸ καὶ ἐπιδοτικὸν οὕτω «ὥσπερ τοῖς ἄλλοις ἧψα πυρσὸν ἄξιον τοῦ αγωνίσματος, ὃ ἠγωνίσαντο, τυχὼν τῶν Μουσῶν προφρόνων, οὕτως ἅψαιμι καὶ Μελίσσῳ κ. τ. λ.» — παγκρατίου στεφάνωμ᾽] ἄνευ ποιητικοῦ κόσμου ἴσον τῷ «(πυρσὸν) σημεῖον νίκης παγκρατίου». — ἔρνεϊ Τελεσιάδα] «Μελίσσῳ τῷ

Τελεσιάδου βλαστήματι, ὡς ὄντος Τελεσιάδου πατρός». Π. Σ.

— Στ. 77-82. τόλμᾳ γὰρ . . . τὸν ἐχθρὸν] «διότι ἐν τῷ ἀγωνίζεσθαι παγκράτιον ἔχει τὴν τόλμην καὶ δύναμιν τῶν λεόντων, κατὰ δὲ τὴν φρόνησίν ἐστιν ἀλώπηξ, ἥτις ὑπτία ἀνακεκλιμένη κρατεῖ καὶ ἀναχαιτίζει τὴν ὁρμὴν τοῦ ἀετοῦ· διότι πᾶς τις ὀφείλει διὰ παντὸς τρόπου νὰ νικήσῃ τὸν ἐχθρόν». — τόλμᾳ λεόντων] ἓν διὰ δυοῖν ἀντὶ τοῦ «τολμηροῖς λέουσιν». — εἰκώς] ἐστιν· ὁμοιάζει. — θυμὸν] κατὰ τὸν θυμόν. — ἐν πόνῳ] ἐν τῷ πονεῖν, ἐν τῷ ἀγωνίζεσθαι παγκράτιον. — μῆτιν ἀλώπηξ] ἐστίν· ἤτοι ὁμοιάζει ἀλώπεκι. — αἰετοῦ . . . ἴσχει] «ἥτις ἀνακεκλιμένη ὑπτία πρὸς τὸ ἑτοίμως ἀμύνεσθαι, ἐπέχει τὴν τοῦ ἀετοῦ ὁρμὴν, ὅταν ἐπιῤῥομβῇ βουλόμενος αὐτὴν ἁρπάσαι· ἔοικε δὲ διδάσκειν αὐτοῦ τὸ πάλαισμα, ὡς χαμαὶ κειμένου καὶ τὸν μείζονα τέχνῃ νενικηκότος· καὶ γὰρ ἡ ἀλώπηξ ὑπτία τοῖς ποσὶν ἀμύνεται, τὰ μὲν συλλαμβανομένη, τὰ δὲ ἀμύσσουσα». Π. Σ. — χρὴ δὲ . . . τὸν ἐχθρὸν] «προσήκει δὲ πᾶσαν ἀνακινοῦντα μηχανὴν ἄδοξον καταστῆσαι τὸν ἐχθρόν· τοῦτο δὲ λέγει ὡς τοῦ νικηφόρου μηχανῇ νικήσαντος». Π. Σ. — ἀμαυρῶσαι] «ἐλαττῶσαι. Ἡσίοδος (Ἔργ. καὶ Ἡμ. 325) φησί. Ῥ ε ῖ α  δ έ  μ ι ν  μ α υ ρ ο ῦ σ ι  θ ε ο ί· διὰ δὲ τούτων παρίστησιν, ὅτι κυλιστικὸς ἦν ὁ Μέλισσος, καὶ ἑαυτὸν ἐξυπτιάσας περιεγένετο». Π. Σ.

— Στ. 83-86. οὐ γὰρ φύσιν . . . βαρὺς] «τουτέστιν οὐχ ὑπερμεγέθης ἦν, ἀλλὰ τοὐναντίον μεμπτὸς καὶ εὐτελὴς κατὰ τὴν τοῦ σώματος ὄψιν, συμπεσεῖν δὲ κατὰ τοὺς ἀγῶνας βαρύτατος». Π. Σ. — φύσιν Ὠαριωνείαν] «Ὑπερμεγέθη γὰρ τὸν Ὠρίωνα ἱστοροῦσιν, ὡς καὶ Ὅμηρος (Ὀδυσσ. λ, 308).

Τ ο ὺ ς  δ ὴ  μ η κ ί σ τ ο υ ς  θ ρ έ ψ ε  ζ ε ί δ ω ρ ο ς
ἄ ρ ο υ ρ α,

νείαν ἔλαχεν·
Ἀλλ' ὀνοτὸς μὲν ἰδέσθαι,
Συμπεσεῖν δ' αἰχμᾷ βαρύς.
Καί τοι ποτ' Ἀνταίου δόμους
Θηβᾶν ἀπὸ Καδμηϊᾶν, μορ-
φὰν βραχὺς, ψυχὰν δ' ἄκαμπτος,
Προσπαλαίσων ἦλθ' ἀνὴρ
Τὰν πυροφόρον Λιβύαν,
Κρανίοις ὄφρα ξένων
Ναὸν Ποσειδάωνος ἐρέφοντα σχέθοι,

Σ. δ'. Κ. ι.

Υἱὸς Ἀλκμήνας· ὃς Οὔλυμ-
πονδ' ἔβα, γαίας τε πάσας
Καὶ βαθυκρήμνου πολιᾶς

---

Καὶ πολὺ καλλίους μετά γε κλυτὸν Ὠρίωνα». Π. Σ.

— Στ. 87-103. καί τοι ποτ' Ἀνταίου . . . Ἥρας] Ἁρμοδίως καὶ εὐφυῶς παραβάλλει τὸν Μέλισσον πρὸς τὸν Ἡρακλέα· ἁρμοδίως μὲν, διότι καὶ ὁ Ἡρακλῆς ἦν Θηβαῖος· εὐφυῶς δὲ, διότι οὐ παραβάλλει τὸ σῶμα καὶ τὴν ἀνδρείαν τοῦ Μελίσσου πρὸς τὴν τοῦ Ἡρακλέους, ἀλλὰ οὕτως «ὥσπερ ὁ Ἡρακλῆς τὸ μὲν σῶμα ἦν ὀνοτὸς ὡς πρὸς τοὺς Γίγαντας, οὓς κατηγωνίσατο (Νεμ. Α'. 100. κ. ἑξῆς. Ζ'. 132), καὶ τὸν Ἀνταῖον, τὴν δὲ ψυ-

---

στ. 85. ἀκμᾷ διόρθωσις Pauwii κακῶς ὅμως· διότι αἰχμὴ λέγεται μὲν ἐπὶ τῆς διὰ τῶν ὅπλων μάχης, δύναται ὅμως κάλλιστα καὶ ποιητικώτατα νὰ λεχθῇ μεταφορικῶς καὶ ἐπὶ τῆς διὰ τῶν χειρῶν μάχης, οἷα ἐστὶ τὸ παγκράτιον. Οὐδὲ δύναμιν καὶ ἀκμὴν σώματος (vigorem corporis) βούλεται νὰ σημάνῃ διὰ τῆς λέξεως ὁ ποιητὴς, ὡς νομίζουσιν οἱ διορθοῦντες· ἀλλὰ ἁπλῶς μάχην ἐν τοῖς ἀγῶσιν, ἀγῶνας, ὡς ἄριστα ἑρμηνεύει ὁ Π. Σ.

χὴν καὶ αἰχμὴν βαρύς· οὕτω καὶ Μέλισσος ὡς πρὸς τὸν ἀντίπαλον, ὃν ἐν παγκρατίῳ ἐνίκησεν». Ὁ δὲ νοῦς «καὶ ὁ υἱὸς τῆς Ἀλκμήνης Ἡρακλῆς βραχὺς μὲν ἦν τὸ σῶμα, ἄκαμπτος ὅμως τὴν ψυχὴν ἦλθέ ποτε εἰς Λιβύην πρὸς Ἀνταῖον, ἵνα παλαίσῃ καὶ ἐπίσχῃ αὐτὸν ἐμφράττοντα τὸν ναὸν τοῦ Ποσειδῶνος τοῖς κρανίοις τῶν ξένων· ὁ αὐτὸς δὲ καὶ τὸ πλάτος τῆς θαλάσσης ἐξεῦρε καὶ τοὺς πορθμοὺς τοῖς ναυτιλλομένοις ἡμέρωσεν· νῦν δὲ πρὸς ἀμοιβὴν τούτων συνέζευκται ἐν Ὀλύμπῳ τὴν Ἥβην γαμβρὸς γενόμενος τῆς Ἥρας». — Ἀνταίου δόμους ἦλθε προσπαλαίσων] «ὁ γὰρ Ἀνταῖος τὴν ἔρημον τῆς Λιβύης οἰκῶν καὶ τὴν ἐρημίαν ἐφόδιον τῆς ἀπανθρωπίας ἐσχηκὼς πάλῃ καταγωνιζόμενος τοὺς παριόντας ἀνῄρει, ὃν ἐπιστὰς ὁ Ἡρακλῆς ἀπέκτεινεν». Π. Σ. — μορφὰν βραχὺς] οὐχὶ κατὰ σύγκρισιν πρὸς τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, ἀλλὰ πρὸς τὸν Ἀνταῖον καὶ τοὺς λοιπούς, οὓς κατηγωνίσατο· «ἐπεί τινες σύμμετρον εἶναί φασι τῷ σώματι. Ἡρόδωρος γοῦν ἐν Οἰδίποδί φησι τῶν ἄλλων αὐτὸν περιττεύειν, ὥστε τὸ ὅλον σῶμα πηχῶν εἶναι τεσσάρων καὶ ποδός». Π. Σ. — τὰν πυροφόρον Λιβύαν] ὅρα Σημ. εἰς Πυθ. 179-187. ἐν τέλει. — ὄφρα σχέθοι] «ἵνα νικήσας ἐν τῇ πάλῃ καὶ κτείνας ἐπίσχῃ». — ναὸν ἐρέφοντα] Ἀνταῖον, ἐκ τοῦ ἐν στ. 87. Ἀνταίου· «ὅπως ταῖς τῶν ἀναιρουμένων κεφαλαῖς τὸ αὐτόθι τοῦ Ποσειδῶνος τέμενος ἐμφράττοντα Ἀνταῖον ἐπίσχῃ. Π. Σ. «Μαθὼν δὲ ποῦ τυγχάνοιεν τὰ μῆλα καὶ αἱ Ἑσπερίδες, Λιβύην διεξῄει. Ταύτης ἐβασίλευε παῖς Ποσειδῶνος Ἀνταῖος, ὃς τοὺς ξένους ἀναγκάζων παλαίειν ἀνῄρει· τούτῳ δὲ παλαίειν ἀναγκαζόμενος Ἡρακλῆς, ἀράμενος ἅμμασι μετέωρον κλάσας, ἀπέκτεινεν· ψαύοντα γὰρ γῆς ἰσχυρότατον συνέβη γενέσθαι, διὸ καὶ Γῆς τινες ἔφασαν τοῦτον εἶναι παῖδα (Ἀπόλλοδ. Β'. κβ'. 6). — ὃς Οὔλυμπόνδ' . . . ναίει] Τὸ ἀναβῆναι τὸν Ἡρακλέα εἰς Ὄλυμπον καὶ γενέσθαι σύζυγον τῆς Ἥβης, τοῦτο βού-

Ἁλὸς ἐξευρὼν θέναρ,
Ναυτιλίαισί τε πορθμὸν ἁμερώσαις.
Νῦν δὲ παρ' Αἰγιόχῳ κάλλιστον ὄλβον
Ἀμφέπων ναίει, τετίμα-
ταί τε πρὸς ἀθανάτων φίλος, Ἥ-
βαν τ' ὀπυίει, χρυσέων οἴ-
κων ἄναξ καὶ γαμβρὸς Ἥρας.

Ἀ δ'. Κ. ι.

Τῷ μὲν Ἀλεκτρᾶν ὕπερθεν

---

λεται νὰ εἴπῃ ὁ ποιητής, ὅτι ἐστὶ βραβεῖον καὶ ἀμοιβὴ τοῦ ὅτι ἀπέκτεινε τὸν Ἀνταῖον καὶ ἐξεῦρε τὸ θέναρ τῆς θαλάσσης καὶ ἡμέρωσε τοὺς πορθμοὺς τοῖς ναυτιλλομένοις. Ἡ κατ' ἔννοιαν λοιπὸν τάξις τῶν λεγομένων ἐστὶν αὕτη «ἦλθ' ἀνὴρ . . . υἱὸς Ἀλκμήνας, ὃς γαίας τε πάσας καὶ . . . ἁλὸς ἐξευρὼν θέναρ, ναυτιλίαισί τε πορθμὸν ἁμερώσας Οὔλυμπόνδ' ἔβη, παρὰ δὲ Αἰγιόχῳ . . . ναίει». Τὸ ν ῦ ν ἔλαβε θέσιν δι' οὐδένα ἄλλον λόγον ἢ διότι τὰ ῥήματα ἔ β α καὶ ν α ί ε ι, τὰ διὰ τοῦ δ ὲ συμπλεκόμενα ἐτέθησαν πολὺ μακρὰν ἀπ' ἀλλήλων. Τὸ δὲ βραβεῖον τοῦ Ἡρακλέους διηγήσατο πρὸς τοιαύτην παραβολήν· «ὡς ὁ Ἡρακλῆς ἔλαβε σύζυγον τὴν Ἥβην ὡς βραβεῖον, οὕτω καὶ ὁ Μέλισσος τὴν δόξαν». — βαθυκρήμνου] «τῆς πολυβαθοῦς». — πολιᾶς . . . θέναρ] ἐννόει «καίτοι βραχὺς ἦν, ὅμως διὰ τὸ ἄκαμπτον τῆς ψυχῆς πολιᾶς ἁλὸς ἐξευρὼν θέναρ». Θ έ ν α ρ δὲ ἐστὶ κυρίως τὸ μεταξὺ τῶν δακτύλων καὶ τοῦ καρποῦ τῆς χειρός· «θέναρ μὲν γὰρ τὸ κοῖλον τῆς χειρὸς παρὰ τὸ θένειν ἡμᾶς αὐτῷ καὶ τύπτειν». Π. Σ. γενικῶς δὲ πᾶσα ἐπιφάνεια. — πορθμὸν] ἀντὶ πληθυντικοῦ «τοὺς πορθμούς». — ἁμερώσαις] «καθάρας ἀπὸ τῶν λῃστῶν καὶ θηρίων». Π. Σ. — τετίμαται . . . φίλος] «ἔσχε τὴν τιμὴν φίλος τῶν θεῶν γεγονέναι». — γαμβρὸς τῆς Ἥρας] Ἥρας, ἢ

ἐν τῇ γεννήσει αὐτοῦ ἔπεμψε δύο δράκοντας (Νεμ. Α΄. 60), νῦν γαμβρὸς γέγονεν.

— Στ. 104-116] Τὴν εἰς τοὺς παῖδας τοῦ Ἡρακλέους ἑορτὴν ταύτην, ἤτοι τὰ Ἡράκλεια περιγράφει ὁ ποιητὴς καὶ πρὸς τιμὴν τῆς πατρίδος τοῦ νικηφόρου καὶ ἵνα ὑμνήσῃ, ἃς ἐν αὐτῇ τρεῖς ἤρατο νίκας. «Τῷ μὲν οὖν Ἡρακλεῖ τῶν Ἠλεκτρίδων πυλῶν ὑπεράνω τὴν θυσίαν παρέχοντες οἱ πολῖται καὶ τὰ νεαρὰ στέμματα τῶν βωμῶν, αὔξομεν τὰς θυσίας τῶν πολεμικῶν ὀκτὼ θανόντων αὐτῷ παίδων, οὓς ἡ Μεγάρα ἡ Κρέοντος θυγάτηρ ἔτεκεν· τούτοις τῶν ἡλιακῶν αὐγῶν κατὰ δεσμὰς ἡ τῶν θυσιῶν ἀναφαινομένη φλὸξ συνεχῶς λάμπει διὰ πάσης τῆς νυκτός· μετὰ δὲ τὰς θυσίας τῇ δευτέρᾳ ἡμέρᾳ τῶν ἐνιαυσίων ἀγωνισμάτων τὸ τέλος αὐτοῖς συντελεῖται· τοῦτο δὲ ἀνδρείας ἔργον». Π. Σ. — Ἀλεκτρᾶν ὕπερθεν] «Ἠλεκτρίδες πύλαι ἐν Θήβαις, ἐφ᾽ ὧν ἱερουργοῦσι Θηβαῖοι τιμῶντες Ἡρακλέα καὶ τοὺς ἐκ Μεγάρας τῆς Κρέοντος ὀκτὼ παῖδας αὐτῷ γεγονότας, κατὰ δὲ χόλον Ἥρας ἀναιρεθέντας ὑπ᾽ αὐτοῦ μεμηνότος, καὶ ἀγῶνας ἐπιταφίους αὐτοῖς ἄγουσιν. Χρύσιππος πρὸς ταῖς καλουμέναις, φησὶν, Ἠλέκτραις πύλαις ᾤκησεν Ἀμφιτρύων, μετὰ ταῦτα Ἡρακλῆς, ἐφ᾽ αἷς κατ᾽ ἔτος Θηβαῖοι ἐναγίζουσιν». Π. Σ. — τῷ δαῖτα πορσύνοντες] «εἰς τιμὴν αὐτοῦ τοῦ Ἡρακλέους παρασκευάζοντες ἑστιάσεις καὶ στεφανώματα». — νεόδματα . . . βωμῶν] Αἱ λέξεις «νεόδμητα στεφανώματα». ἐκλαμβάνονται συνήθως ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ «νεωστὶ κατεσκευασμένους ἐξ ἀνθέων στεφάνους»· ἀλλ᾽ ἡ ἐκδοχὴ αὕτη οὐχ ἁρμόζει τῇ συνεπείᾳ τοῦ ὅλου ἐντελῶς. Ὁ δὲ παρὰ τοῖς Π. Σ. Χρύσιππος λέγει· ὅτι ἐκ περιφράσεως εἴρηκεν ὁ ποιητὴς τοὺς βωμοὺς αὐτοὺς στεφανώματα βωμῶν· ἡ ἐξήγησίς ἐστι μᾶλλον ἁρμόζουσα τῷ ὅλῳ. Ἀρίστη δὲ κατ᾽ ἐμὲ ἐξήγησίς ἐστιν ὧδε· ἡ λέξις νεόδμητα ἁρμόζει μᾶλλον τοῖς βωμοῖς ἢ τοῖς στεφάνοις. Ὅθεν τὸ σχῆμά ἐστιν ἐναλλαγὴ πτώσεων ἀντὶ τοῦ «νεοδμήτων

Δαῖτα πορσύνοντες ἀστοὶ
Καὶ νεόδματα στεφανώ-

---

ναῶν στεφανώματα»· ἤτοι «νεωστὶ ᾠκοδομημένων βωμῶν στεφανώματα»· ἡ δὲ λέξις στεφανώματα οὐ σημαίνει τοὺς κυρίως στεφάνους, ἀλλὰ μεταφορικῶς τὰ θύματα· ἢ διότι, ὡς παντὸς ἔργου δύναται νὰ λεχθῇ στέφανος ἡ ἐκτέλεσις καὶ ἐπίτευξις τοῦ σκοποῦ, δι' ὃν γίνεται τὸ ἔργον· οὕτω καὶ τοῦ νεοδμήτου βωμοῦ ὁ στέφανός ἐστι τὰ θύματα, ἅ εἰσιν ὁ σκοπὸς τῆς δομῆς· ἢ διότι τὰ θύματα ἵστανται περὶ τὸν βωμὸν οἷον στέφανον ἀποτελοῦντα. Κατὰ ταύτην τὴν ἐκδοχὴν ἡ συνέπεια βαίνει καλῶς· «παρασκευάζοντες οἱ ἀστοὶ δαῖτα καὶ θύματα περὶ νεοδμήτους βωμοὺς (νεοδμήτων βωμῶν), αὔξομεν ἔμπυρα κ. τ. λ». — αὔξομεν ἔμπυρα] τελοῦμεν θυσίας διὰ πυρός. — χαλκοαρᾶν . . . θανόντων] «ὑπὲρ τῶν ὀκτὼ πολεμιστῶν παίδων τοῦ Ἡρακλέους, οἵτινες ἀνηρέθησαν ὑπὸ τοῦ πατρὸς μεμηνότος». — ὀκτὼ θανόντων] «περὶ τῶν Ἡρακλέος ἐκ Μεγάρας παίδων Λυσίμαχός φησί τινας ἱστορεῖν, μὴ ὑπὸ Ἡρακλέος, ἀλλ' ὑπό τινων δολοφονηθῆναι ξένων· οἱ δὲ Λύκον τὸν βασιλέα φασὶν αὐτοὺς φονεῦσαι. Σωκράτης δὲ ὑπὸ Αὐγέου φησὶν αὐτοὺς δολοφονηθῆναι· καὶ περὶ τοῦ ἀριθμοῦ δὲ διαλλάττουσι. Διονύσιος μὲν ἐν πρώτῳ Κύκλων Θηρίμαχον καὶ Δηϊκόωντα, Εὐριπίδης δὲ προστίθησιν αὐτοῖς καὶ Ἀριστόδημον. Δεινίας δὲ ὁ Ἀργεῖος Θηρίμαχον, Δηϊκόωντα, Δηΐονα· Φερεκύδης δὲ ἐν δευτέρῳ Ἀντίμαχον, Κλύμενον, Γλῆνον, Θηρίμαχον, Κρεοντιάδην, λέγων αὐτοὺς εἰς τὸ πῦρ ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐμβεβλῆσθαι. Βάτος δὲ ἐν δευτέρῳ Ἀττικῶν ἱστοριῶν Πολύδωρον, Ἀνίκητον, Μηκιστόφονον, Πατροκλέα, Τοξόκλειτον, Μενεβρόντην, Χερσίβιον. Ἡρόδωρος δὲ καὶ δίς φησι μανῆναι τὸν Ἡρακλέα· ἐκαθάρθη δὲ ὑπὸ Σικάλου, ὥς φησι Μενεκράτης λέγων αὐτοῦ τοὺς υἱοὺς εἶναι ὀκτὼ καὶ καλεῖσθαι οὐχ Ἡρακλείδας, οὐδέπω

γὰρ Ἡρακλῆς ὠνομάζετο, ἀλλ' Ἀλκαΐδας». Π. Σ. — Μεγάρα Κρεοντὶς] ἡ θυγάτηρ τοῦ Κρέοντος.

Καὶ Μεγάρην, Κρείοντος ὑπερθύμου θύγατρα,
Τὴν ἔχεν Ἀμφιτρύωνος υἱὸς μένος αἰὲν ἀτειρὴς

(Ὁμ. Ὀδυσσ. Λ. 269). Ὁ δὲ Κρέων ἦν Θηβαῖος ὁ υἱὸς τοῦ Μενοικέως, ὃς μετὰ τὸν Λαΐον ἐβασίλευσεν ἐν Θήβαις καὶ εἶτα μετὰ τὸν θάνατον τῶν υἱῶν τοῦ Οἰδίποδος. — τοῖσιν] τούτοις τοῖς υἱοῖς τοῦ Ἡρακλέους. — ἐν δυσμαῖσιν . . . παννυχίζει] «τοῦτό φησιν ὡς περὶ τὴν ἑσπέραν τελουμένων τῶν νομίμων τοῖς Ἀλκαΐδαις· δι' ὅλης οὖν φησι νυκτὸς τὴν πυρκαϊὰν μένειν μέχρις ἀνατολῆς ἡλίου. Ἔθος δὲ ἦν πρὸς δυσμὰς μὲν ἱερουργεῖν τοῖς ἥρωσι κατὰ τὰς ἀνατολὰς δὲ τοῖς θεοῖς· καὶ συμβολικῶς ἑκάστῳ τὸ τῆς θυσίας πρός τε τὴν αὔξησιν καὶ φθορὰν ἑκατέροις ὀφειλομένην». Π. Σ. — ἐν δεσμαῖσιν αὐγῶν] «ὅτε δύει ὁ ἥλιος». — ἀνατελλομένη] ἐκ τῶν βωμῶν. — παννυχίζει] «δι' ὅλης τῆς νυκτὸς λάμπει» ἤτοι «δι' ὅλης τῆς νυκτὸς τελοῦνται ἐπὶ τῶν βωμῶν θυσίαι». — αἰθέρα . . . καπνῷ] Τὴν μεταφορὰν ταύτην εὑρίσκει ὁ Π. Σ. σκληράν· παραβάλλει δὲ πρὸς τὸ Ὁμ. Ἰλ. α. 317)

Κνίση δ' οὐρανὸν ἷκεν ἑλισσομένη περὶ καπνῷ.

— καὶ δεύτερον . . . γίνεται] Τὸ πρῶτον ἦμαρ πορσύνομεν, ἤτοι παρασκευάζομεν οἱ ἀστοὶ δαῖτας καὶ θύματα περὶ τοὺς βωμούς, τὴν νύκτα ἅπασαν θύομεν ἐπὶ τῶν βωμῶν, τὸ δεύτερον ἦμαρ συντελοῦμεν ἀγῶνας. — δεύτερον ἆμαρ] Ὁ Π. Σ. ἀμφιβάλλει, εἰ ἐκληπτέον ἐστὶ ἀντὶ τοῦ «δύο ἡμέρας» ἢ ἀντὶ τοῦ «τὴν ὑστεραίαν, ὡς ἡμεῖς ἡρμηνεύσαμεν, λέγων «ἀμφίβολον πότερον μετὰ τὴν θυσίαν ταῖς ἑξῆς ἡμέραις δύο ὁ ἀγὼν τῶν Ἡρακλείων συντελεῖται, τῇ μὲν προτέρᾳ πένταθλος καὶ ἱππι-

ματα βωμῶν, αὔξομεν
Ἔμπυρα χαλκοαρᾶν ὀκτὼ θανόντων,
Τοὺς Μεγάρα τέκεν οἱ Κρεοντὶς υἱούς,
Τοῖσιν ἐν δυσμαῖσιν αὐγᾶν
Φλὸξ ἀνατελλομένα συνεχὲς
Παννυχίζει, αἰθέρα κνι-
σᾶντι λακτίζοισα καπνῷ·

Ἐ. δ'. Κ. ιά.

Καὶ δεύτερον ἆμαρ ἐτεί-
ων τέρμ' ἀέθλων
Γίνεται, ἰσχύος ἔργον.
Ἔνθα λευκωθεὶς κάρα
Μύρτοις ὅδ' ἀνὴρ διπλόαν
Νίκαν ἀνεφάνατο, παίδων
Τὴν τρίταν πρόσθεν, κυβερνα-
τῆρος οἰακοστρόφου
Γνώμᾳ πεπιθὼν πολυβού-
λῳ· σὺν Ὀρσέᾳ δέ νιν
Κωμάζομαι, τερπνὰν ἀποστάζων χάριν.

---

κός, τῇ δὲ ἐχομένῃ γυμνικός· ἢ δεύτερον ἦμαρ τὸ μετὰ τὴν θυσίαν, ὡς τῇ ἐπιφωσκούσῃ τοῦ ἀγῶνος ἀγομένου, τῇ ὑστεραίᾳ». Π. Σ. — τέρμ' ἀέθλων] «τελεῖται γὰρ αὐτόθι ἀγὼν τὰ Ἡράκλεια». Π. Σ.

— Στ. 117-124. Ἔνθα . . . χάριν] «ἐν οἷς ἀγῶσιν ὁ νικηφόρος Μέλισσος τρεῖς νίκας ἤρατο τὴν μὲν πρώτην ἐν παισί, τὴν δὲ δευτέραν καὶ τρίτην ἐν ἀνδράσιν· ἀλλὰ τάς τε τρεῖς ταύτας καὶ τὴν νῦν ἰσθμιακὴν παγκρατίῳ ἐνίκησε τῇ βοηθείᾳ τοῦ τεχνικοῦ ἀλείπτου Ὀρσέα· διὸ σὺν τῷ Ὀρσέᾳ ἀνυμνῶ τὸν νικηφόρον μετὰ τερπνῆς μουσικῆς χάριτος». — λευκωθεὶς μύρτοις

νίκαν ἀνεφάνατο] «στεφανωθεὶς μύρτοις ,ἀνέφηνε διὰ τοῦ στεφάνου τὴν ἑαυτοῦ νίκην». — μύρτοις] «Τὸ μ ύ ρ τ ο ι ς, ὅτι μυρσίνης στεφάνοις ἐν Θήβαις στεφανοῦνται οἱ νικῶντες τὰ Ἰολάεια· μυρσίνῃ γὰρ στεφανοῦνται διὰ τὸ εἶναι τῶν νεκρῶν στέφος» Π. Σ. — ἀνὴρ] οὐχὶ «ὅδ' ἀνήρ» ἀλλὰ «ἀνεφάνατο ἀνήρ»· ἤτοι «ἐν ἀνδράσιν ἀγωνιζόμενος» ἀντιθέτως πρὸς τὸ «παίδων τὴν τρίτην ἀνεφάνατο». — πρόσθεν] «πρὸ τοῦ νικῆσαι ἄνδρας». — κυβερνατῆρος οἰακοστρόφου] Καὶ ἐνταῦθα τῷ ἔθει αὐτοῦ ἠκολούθησεν· διότι ἀφεὶς ἀόριστον, τίς ἦν οὗτος ὁ οἰακοστρόφος, ἤτοι ὁ ἀλείπτης, ὁρίζει αὐτὸν ἐν τοῖς ἑπομένοις διὰ τοῦ «σὺν Ὀρσέᾳ». — σὺν Ὀρσέᾳ . . . χάριν] Ἐπειδὴ ταῦτά εἰσιν ἐπίλογος τῆς ὅλης ᾠδῆς· διὰ τοῦτο αἴτιον τοῦ νὰ κωμάζηται ὁ νικηφόρος σὺν τῷ ἀλείπτῃ Ὀρσέᾳ ἐστὶν οὐ μόνον τὸ ὅτι τῇ συνεργείᾳ τούτου ἐνίκησε τὰς τρεῖς ἐνταῦθα εἰρημένας νίκας· ἀλλὰ καὶ τὸ ὅτι τῇ τοῦ αὐτοῦ συνεργείᾳ ἐνίκησε καὶ τὴν δι' ἣν συνετέθη ἡ ᾠδὴ νίκην, τὸ παγκράτιον. «Σὺν τῷ τεχνικῷ Ὀρσέᾳ τὸν νικηφόρον ὑμνῶν καὶ χορεύων ἀνυμνήσω, τερπνὴν ἐγκωμίαν ἐπιστάζων τὴν παρὰ τῶν Μουσῶν χάριν. Ὀρσέας δὲ ὄνομα κύριον τοῦ ἀλείπτου» Π. Σ. — τερπνὰν χάριν] καλεῖ οὕτω τὴν ἐκ τῆς μελῳδίας τοῦ ὕμνου τέρψιν.

---

## ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ.

Ὑπάρχουσί μοι ἕνεκα τῶν θεῶν μυρίαι ὁδοὶ εἰς τὸ ὑμνῆσαι (σὲ καὶ τὸ σὸν γένος), ὦ Μέλισσε· διότι νικήσας ἐν Ἰσθμῷ ἔδειξάς μοι εὐμηχανίαν νὰ διώκω δι' ὕμνου τὰς ἀρετὰς τοῦ ὑμετέρου γένους· αἷς θάλλοντες οἱ Κλεωνυμίδαι διέρχονται ἀεὶ τὸν

θνητὸν βίον τῇ τῶν θεῶν βοηθείᾳ. Ἄλλοτε δὲ ἀλλοῖος ἄνεμος ἐπιπνέων πάντας ἀνθρώπους ἐλαύνει. Οὗτοι μὲν οὖν λέγονται, ὅτι ἀπ᾽ ἀρχῆς ἐν Θήβαις ἐπίτιμοι ἦσαν καὶ τῶν περιοικούντων πρόξενοι καὶ τῆς θορυβώδους ὕβρεως ἀλλότριοι. Ὅσα δὲ μαρτύρια περὶ δόξης ἀνυπερβλήτου ἀνδρῶν ζώντων τε καὶ τεθνηκότων ἐν τοῖς ἀνθρώποις περιφέρονται, τούτων κατὰ πᾶσαν τὴν ἐντέλειαν ἐψαύσαντο· διότι ταῖς ἀνδραγαθίαις ἀπὸ τοῦ οἴκου ἅπτονται τῶν Ἡρακλείων στηλῶν καὶ τοῦ μηκέτι ζητεῖν μακροτέραν ἀρετήν· καὶ ἱπποτρόφοι ἐγένοντο, καὶ τῷ χαλκέῳ Ἄρει ἤρεσκον. Ἀλλ᾽ ὅμως ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ τραχεῖα νιφὰς πολέμου τεσσάρων ἀνδρῶν ἠρήμωσε τὴν εὐδαίμονα ἑστίαν· νῦν δὲ πάλιν μετὰ χειμέριον ποικίλων μηνῶν ζόφον ἤνθησαν βουλήσει θεῶν πάλιν, ὡς ἡ γῆ φοινικίοις ῥόδοις. Ὁ γῆς δὲ κινητὴρ, ὁ Ὀγχηστὸν οἰκῶν καὶ τὴν πρὸ τῶν τειχῶν τῆς Κορίνθου ποντιάδα γέφυραν, πορίσας τῷ γένει τοῦ Μελίσσου τοῦτον τὸν θαυμαστὸν ὕμνον, Φήμην παλαιὰν εὐκλεῶν ἔργων ἐγείρει ἐκ τῆς εὐνῆς· διότι ἐν ὕπνῳ ἔκειτο· ἀλλ᾽ ἀναστᾶσα οὕτω τὸν χρῶτα λάμπει, ὡς ὁ Ἑωσφόρος ἐστὶν ἐν τοῖς ἄλλοις ἄστροις ἀξιοθέατος. Αὕτη ἔν τε ταῖς πλουσίαις Ἀθήναις κηρύξασά ποτε, ὅτι τὸ ἅρμα τῶν Κλεωνυμιδῶν νικᾷ, καὶ ἐν τοῖς Ἀδραστείοις ἀγῶσι τῆς Σικυῶνος, ἔδωκεν αὐτοῖς τοιαῦτα φύλλα ᾠδῶν τῶν τότε ποιητῶν. Οὐδὲ τῶν κοινῶν πανηγύρεων ἀπεμάκρυνον τὸ καμπύλον αὐτῶν ἅρμα· πρὸς δὲ τοὺς Πανέλληνας

ἐρίζοντες, ἔχαιρον δαπανῶντες εἰς ἵππους· διότι οἱ μὴ πειρώμενοι ἀγώνων ἄγνωστοι μένοντες σιωπῶνται· ἔτι δὲ καὶ τῶν ἐν πολέμῳ μαχομένων ἡ τύχη ἐστὶν ἄδηλος, πρὶν ἂν εἰς τὸ ἄκρον τέλος τῆς νίκης ἀφίκωνται· διότι αὕτη δίδωσι τὸ τέλος τῶν τε καὶ τῶν· διότι ἡ τέχνη καὶ ἀνδρῶν χειρόνων κρείσσονα καταλαβοῦσα καταβάλλει αὐτόν. Γινώσκετε δήπου τὸν ἄλκιμον καὶ φονικὸν Αἴαντα· οὗτος ὀψὲ τῆς νυκτὸς ἑαυτὸν περὶ τῷ ἑαυτοῦ ξίφει τεμὼν προξενεῖ μομφὴν τοῖς παισὶ τῶν Ἑλλήνων, ὅσοι εἰς Τροίαν ἔβησαν· ἀλλ' Ὅμηρος ἐτίμησεν αὐτὸν ἐν ἀνθρώποις, ὃς πᾶσαν αὐτοῦ τὴν ἀρετὴν ἀνορθώσας ἔφρασε τοῖς λοιποῖς διὰ στιχουργίας θεσπεσίων ἐπῶν νὰ τέρπωνται μιμούμενοι· διότι ἐάν τις καλῶς εἴπῃ τι, τοῦτο ἀθάνατον ζῇ λαλοῦν, καὶ ὡς ἀκτὶς καλῶν ἔργων ἄσβεστος βαίνει ἀεὶ καὶ ἐπὶ γῆν καὶ ἐπὶ θάλασσαν. Εἴθε τύχοιμεν προφρόνων τῶν Μουσῶν ὥστε ἐκεῖνον τὸν ἐκ τῶν ὕμνων φανὸν νὰ ἀνάψωμεν καὶ διὰ τὸν Μέλισσον, τὸ Τελεσιάδα βλάστημα, στεφάνωμα παγκρατίου ἐπάξιον. Διότι ἐν τῷ ἀγωνίζεσθαι ὁμοιάζει τὴν ψυχὴν τοῖς τολμηροῖς ἐριβρεμέταις θηρσὶ, τοῖς λέουσιν· κατὰ δὲ τὴν σύνεσίν ἐστιν ἀλώπηξ, ἣ ἀναπίπτουσα ἀπερύκει τὸν ῥόμβον τοῦ ἀετοῦ· διότι προσήκει πᾶν πράττων νὰ ἀμαυρώσῃ τὸν ἐχθρόν· διότι οὐκ ἔλαχε φύσιν Ὠρίωνος· ἀλλὰ μεμπτὸς μέν ἐστι τὸ σῶμα ὁρώμενος, βαρὺς δὲ τὴν αἰχμὴν συμπλακείς. Οὕτω ποτὲ ἀπὸ τῶν Καδμείων Θηβῶν ἦλθεν εἰς τὴν σιτοφόρον Λιβύην εἰς τὸν

οἶκον τοῦ Ἀνταίου ἀνὴρ βραχὺς μὲν τὸ σῶμα, ἀνίκητος δὲ τὴν ψυχὴν, ἵνα παλαίσῃ αὐτῷ καὶ κατάσχῃ τοῦ ἐμφράττειν τὸν ναὸν τοῦ Ποσειδῶνος κρανίοις ξένων, ὁ υἱὸς τῆς Ἀλκμήνης· ὃς ἐπειδὴ ἐξεῦρε πάσας τὰς γαίας καὶ τῆς βαθείας λευκῆς θαλάσσης τὸ πλάτος, καὶ τοῖς ναυτιλλομένοις ἐξημέρωσε τοὺς πορθμοὺς, ἔβη εἰς τὸν Ὄλυμπον, καὶ οἰκεῖ νῦν παρὰ τῷ Αἰγιόχῳ ἀπολαύων καλλίστης εὐδαιμονίας, καὶ τιμᾶται τῇ φιλίᾳ τῶν ἀθανάτων καὶ συνέζευκται τῇ Ἥβῃ χρυσῶν οἴκων ἄναξ καὶ γαμβρὸς τῆς Ἥρας. Τούτῳ ὑπεράνω τῶν Ἠλεκτρίδων πυλῶν δαῖτα παρασκευάζοντες οἱ ἀστοὶ καὶ θύματα περὶ νεοδμήτους βωμοὺς, τελοῦμεν ἐμπύρους θυσίας ὑπὲρ τῶν ὀκτὼ ἀποθανόντων πολεμιστῶν υἱῶν αὐτοῦ, οὓς ἡ Μεγάρα ἡ τοῦ Κρέοντος ἔτεκεν. Τούτοις φλὸξ ἐν τῇ δύσει τοῦ ἡλίου (ἐκ τῶν βωμῶν) ἀνατελλομένη λάμπει συνεχῶς πᾶσαν τὴν νύκτα λακτίζουσα τὸν αἰθέρα κνισσώδει καπνῷ· καὶ τὴν δευτέραν ἡμέραν γίνεται τὸ τέλος τῶν ἐνιαυσίων ἀγώνων ἔργον ἰσχύος. Ἐνταῦθα οὗτος μύρτοις τὴν κεφαλὴν στεφανωθεὶς ἀνέφηνε δύο ἑαυτοῦ ἐν ἀνδράσι νίκας, τὴν δὲ προτέραν τρίτην ἐν παισὶ, πειθόμενος τῇ συνετῇ γνώμῃ τοῦ διδάσκοντος ὁδηγοῦ· διὸ σὺν τῷ Ὀρσέᾳ αὐτὸν ἀνυμνῶ ἀποστάζων τέρψιν μελῳδίας.

# ΙΣΘΜΙΑ

ΕΙΔΟΣ Ε΄.

## ΦΥΛΑΚΙΔΑι ΑΙΓΙΝΗΤΗι

### ΠΑΓΚΡΑΤΙῼ.

Μέτρα κατὰ τοὺς Π. Σ. τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς καὶ ἐπῳδοῦ τοῦ εἴδους.

---

Ἡ στροφὴ καὶ ἀντίστροφος συνίσταται ἐκ κώλων ὀκτώ.

Κῶλον 1. ⊥ ⏑ ⊥ – | ⊥ ⏑ ⏑ ⊥ ⏑ ⏑ – | – Ἰαμβέλεγος τῆς πρώτης συλλαβῆς τοῦ πενθημιμεροῦς Ἰαμβικοῦ μετατεθείσης εἰς τὸ τέλος τοῦ πενθημιμεροῦς δακτυλικοῦ.

„ 2. ⊥⏑ ⏑ ⊥ ⏑ | ⊥ ⏑ ⊥ ⏑ | ⊥ ⏑ ⏑ ⊥ Τροχαϊκὸν τρίμετρον καταληκτικόν.

„ 3. ⊥ ⏑ ⊥ – | – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – | – Ἰαμβέλεγος, ὡς τὸ πρῶτον.

„ 4. ⊥ ⏑ ⏑ ⊥ ⏑ ⏑ ⊥ Δακτυλικὸν πενθημιμερές.

„ 5. ⊥ ⏑ ⊥ – | ⊥ ⏑ ⏑ ⊥ ⏑ ⏑ ⊥ | – Ἰαμβέλεγος, ὡς τὸ πρῶτον.

„ 6. ⊥⏑ ⏑ ⊥ – | ⊥ ⏑ ⊥ – Τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον.

» 7. ⊥ ⏑ ⊥ – | – ⏑ ⏑ – Τροχαϊκὸν δίμετρον καταληκτικόν.

„ 8. ⊥ ⏑ ⊥ – | ⊥ ⏑ ⊥ ⏑ Τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον.

### Περὶ τῆς Ἐπῳδοῦ.

Ἑκάστη ἐπῳδὸς ἐκ κώλων ἕνδεκα.

Κῶλον 1. ⊥ ⏑ ⊥ – | – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – | – Ἰαμβέλεγος, ὡς τὸ

Κῶλον 1. πρῶτον τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς.
„ 2. –́ ⏑ –́ – | –́ ⏑ – – | –́ ⏑ –́ Τροχαϊκὸν τρίμετρον καταληκτικόν, Ἀρχιλόχειον.
„ 3. –́ ⏑ –́ – | –́ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ –́ Ἰαμβέλεγος λειπούσης τῆς πρώτης συλλαβῆς τοῦ πενθημιμεροῦς ἰαμβικοῦ.
„ 4. –́ ⏑ –́ – | –́ ⏑ –́ Τροχαϊκὸν δίμετρον καταληκτικόν.
„ 5. –́ ⏑ –́ – | –́ ⏑ –́ – | –́ ⏑ ⏑ – Τροχαϊκὸν τρίμετρον καταληκτικόν.
„ 6. ⏖́ ⏑ –́ – | – ⏑ ⏑ – – ⏑ ⏑ – | – Ἰαμβέλεγος, ὡς τὸ πρῶτον.
„ 7. –́ ⏑ –́ ⏑ | – ⏑ ⏑ – – ⏑ ⏑ – Ἰαμβέλεγος, ὡς τὸ τρίτον.
„ 8. –́ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ –́ Δακτυλικὸν πενθημιμερές.
„ 9. ⏑ ⏑ – – | –́ ⏑ –́ Ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάσσονος δίμετρον καταληκτικόν.
„ 10. –́ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ –́ Δακτυλικὸν πενθημιμερές.
„ 11. – –́ ⏑ –́ | – Ἰαμβικὸν πενθημιμερές.

---

## ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΕΙΔΟΥΣ.

Προοιμιάζεται ἀπὸ τῆς μητρὸς τοῦ Ἡλίου Θείας, ὡς αἰτίας τοῦ φωτός, δι' οὗ ἅπαντα τὰ καλὰ καὶ τερπνὰ γίνονται γνωστὰ τοῖς ἀνθρώποις. δι' οὗ καὶ οἱ ἀγῶνες γίνονται, ἐν οἷς οἱ στεφανούμενοι κλέος λαμβάνουσιν (στ. 1-12). Καταλήξαντος δὲ τοῦ προοιμίου εἰς τὸ κλέος τῶν ἐν τοῖς ἀγῶσι νικώντων μεταβαίνει ἠρέμα εἰς τὴν ὑπόθεσιν, εἰς τὸν νικητὴν (ἀπὸ στ. 13-17). Ἄδει ἀμφοτέρας τὰς Ἰσθμιακὰς νίκας τοῦ Φυλακίδου τήν τε ἐνταῦθα ὑμνουμένην καὶ τὴν προγενεστέραν, ἔτι δὲ καὶ τὴν ἐν Νεμέᾳ τοῦ πρεσβυτέρου ἀδελφοῦ Πυθέου (ἀπὸ στ. 18-23). Ἐντεῦθεν παρασκευάζεται

νὰ ἔμβῃ εἰς τὸν ὕμνον τῶν Αἰακιδῶν· ἡ δὲ παρασκευή ἐστι μακρά, ἐπειδὴ διηγεῖται τὰ αἴτια, δι' ἃ ἐν ἁπάσαις ταῖς ᾠδαῖς, ἃς ἐποίησεν εἰς Αἰγινήτας, ἀεὶ τοὺς Αἰακίδας ὑμνεῖ (ἀπὸ στ. 24-44). Εἰσέρχεται εἰς τὸν ἔπαινον τῶν Αἰακιδῶν ἐπαινῶν συνεκδοχικῶς ἐξ ἁπάντων τὸν Τελαμῶνα, τὸν Νεοπτόλεμον καὶ μάλιστα τὸν πατέρα αὐτοῦ τὸν Ἀχιλλέα (ἀπὸ στ. 44-54). Ἐπαινεῖ τὴν Αἴγιναν ὡς πατρίδα τοιούτων ἡρώων, ἐπιλέγων, ὅτι ἡ νῆσος τοσοῦτον ὑψηλαῖς ἀρεταῖς τῶν τε παλαιῶν ἡρώων αὐτῆς καὶ τῶν νῦν ἐν Σαλαμῖνι ἀνδραγαθησάντων κεκόσμηται, ὥστε τὸ ὕψος τοῦ ὕμνου οὐ δύναται νὰ ἀναβῇ εἰς τὸ ὕψος τῶν ἀρετῶν (ἀπὸ στ. 55-64). Βούλεται νὰ εἴπῃ καὶ ἄλλα πρὸς ὕμνον τῆς ἐν Σαλαμῖνι νίκης τῶν Ἑλλήνων· ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ ἔργον φαίνεται ὑπὲρ ἄνθρωπον, φοβούμενος μὴ διεγείρῃ τὸν φθόνον τῶν θεῶν παύει (ἀπὸ στ. 65-67). Ἔρχεται εἰς τὴν γενεὰν τοῦ πρὸς πατρὸς πάππου τοῦ Φυλακίδου· ἐπαινεῖ τοὺς ἄνδρας αὐτῆς ὡς οὐδέποτε ἀποκαμόντας ἐπὶ μακρὸν χρόνον νὰ μοχθῶσι περὶ τὰ ἆθλα καὶ πλεῖστα νὰ δαπανῶσι νίκην ἀεὶ ἐλπίζοντες (ἀπὸ στ. 67-74). Ἐπαινέσας καὶ τὸν Πυθέαν τελευτᾷ τὴν ᾠδὴν δι' ἐπιλόγου ποιητικωτάτης φαντασίας.

---

## ΕΙΣΑΓΩΓΗ.

Ὁ Φυλακίδας ἦν ἀδελφὸς τοῦ Πυθέα, νεώτερος τὴν ἡλικίαν· εἰς ὃν ὁ Πίνδαρος τὸ Ε'. τῶν Νεμέων ἐποίησεν. Περὶ δὲ τῆς χρονολογίας ὅρα Εἰσαγ. εἰς Νεμ. Ε'.

Ἐν τῇ ἑπομένῃ ΣΤʹ. ᾠδῇ εἰς τὸν αὐτὸν πεποιημένην φέρεται ὁ Φυλακίδας ὡς ἅπαξ Ἰσθμοῖ νικήσας, ἐν δὲ τῇ παρούσῃ ὡς δίς. Ὅθεν ὀρθῶς ὁ παρὰ τοῖς Π. Σ. Ἡφαιστίων λέγει «ταύτην τὴν ᾠδὴν μετὰ τὴν ἑξῆς γεγράφθαι τὴν Θάλλοντος ἀνδρῶν». Ἕτερος δὲ Π. Σ. λέγει «τὸ μὲν οὖν πρώτως τετάχθαι τῆς Μᾶτερ Ἀελίου τὴν Θάλλοντος ἀνδρῶν ὑγιές· οὐκ αἰτιατέον δὲ τοὺς διατάξαντας τὸν Πίνδαρον· οὐ γὰρ κατὰ χρόνους συνέταττον αὐτὸν, ἀλλὰ κατ᾽ εἴδη». Ἄδεται δὲ ἡ ᾠδὴ ἐν κώμῳ.

Σ. ά. Κ. ή.

Ματερ Ἀελίου πολυώνυμε, Θεία,
Σέο γ' ἕκατι καὶ μεγασθενῆ νόμισαν
Χρυσὸν ἄνθρωποι περιώσιον ἄλλων·

— Στ. 1-12. Μᾶτερ . . . ποδῶν] «ὦ μῆτερ τοῦ Ἡλίου Θεία, διὰ σὲ τιμῶσι τὸν χρυσὸν πλέον τῶν ἄλλων· διότι σὺ παρέχεις αὐτῷ τὴν λαμπρότητα· διὰ σὲ τὴν πάροχον τοῦ φωτὸς θεώμενοι τὰς ναῦς ἁμιλλωμένας ἐν πόντῳ καὶ τοὺς ἵππους ἐν ἅρμασιν θαυμάζομεν αὐτοὺς διὰ τὴν ταχύτητα· καὶ ἐν τοῖς ἀγωνίοις ἄθλοις διὰ σὲ οἱ νικῶντες στεφανούμενοι λαμβάνουσι ποθεινὸν κλέος; διοτι εἰ μὴ σὺ παρεῖχες τὸ φῶς, οὐκ ἂν θεώμενοι ἐθαυμάζομεν». Ἐν ὀλίγοις τοῦτο βούλεται να εἴπῃ, ὅτι ἄρα ἕνεκα τοῦ φωτὸς ποιεῖ ὁ ἄνθρωπος ἅπαντα τὰ ἔνδοξα καὶ θαυμαστά. Οὐκ ἀναγκαῖόν ἐστι νὰ ὑποθῶμεν, ὅτι ἐν ἑορτῇ τῆς Θείας ἄγεται ὁ κῶμος, ἵνα ἐξηγησώμεθα τὸ αἴτιον, δι' ὃ ὁ ποιητὴς προοιμιάζεται ἐκ τῆς θεᾶς ταύτης· διότι οὐκ ἀπεικός ἐστιν, ὅτι, ἐν ᾧ ὁ ποιητὴς ἐσκέπτετο, ἀπὸ τίνος προοιμίου νὰ ἔμβῃ εἰς τὴν ὑπόθεσιν, ἐπῆλθεν αὐτῷ ἡ εὐεργεσία, ἣν παρέχει θεοῖς καὶ ἀνθρώποις τὸ φῶς, καὶ ἐκ τούτου ἡ θεὰ ἡ γεννήσασα αὐτό. — σέο γ' ἕκατι . . . ἄλλων] «Πολυώνυμε καὶ τιμία Θεία, σοῦ χάριν καὶ ἄγαν ἰσχυρὸν τὸν χρυσὸν ἐνόμισαν οἱ ἄνθρωποι περισσῶς τῶν ἄλλων κτημάτων» Π. Σ. Τὸν χρυσὸν τιμῶσιν οἱ ἄνθρωποι περιώσιον ἄλλων ἐπειδὴ διαπρέπει ἔξοχα πλούτου ἅτε νυκτί

στ. 1. Ἀλίου ἐκ διορθώσεως ἕνεκα τοῦ μέτρου· ἀλλὰ ἡ τῶν χειρογράφων Ἀελίου καὶ πρὸς τὸ μέτρον ἔχει καλῶς συνιζανουσῶν τῶν συλλαβῶν αε.

Καὶ γὰρ ἐριζόμεναι
Νᾶες ἐν πόντῳ, καὶ ἐν ἅρμασιν ἵπποι,
Διὰ τεὰν, ὦ 'νασσα, τιμὰν,
Ὠκυδινάτοις ἐν ἁμίλ-
λαισι θαυμασταὶ πέλονται·
Α. ά. Κ. ή.
Ἔν τ' ἀγωνίοις ἀέθλοισι ποθεινὸν
Κλέος ἔπραξεν, ὅν τιν' ἀθρόοι στέφανοι
Χερσὶ νικάσαντ' ἀνέδησαν ἔθειραν
Ἢ ταχυτᾶτι ποδῶν.
Κρίνεται δ' ἀλκὰ διὰ δαίμονας ἀνδρῶν.
Δύο δέ τοι ζωᾶς ἄωτον

---

αἰθόμενον πῦρ· ἤτοι ἐπειδὴ διαπρέπει ἕνεκα τῆς ἐξόχου λαμπρότητος· τὴν δὲ λαμπρότητα ταύτην τοῦ χρυσοῦ καταδεικνύει ὁ Ἥλιος· μήτηρ δὲ τοῦ Ἡλίου ἐστὶν ἡ Θεία· ἄρα ἕνεκα τῆς Θείας τιμῶσι τὸν χρυσὸν οἱ ἄνθρωποι. Ἡ Θεία ἐστὶ οὐ μόνον μήτηρ τοῦ Ἡλίου, ἀλλὰ κατὰ τὸν Ἡσίοδον, ὃν ἀναφέρει ὁ Π. Σ. καὶ τῆς Σελήνης καὶ τῆς Ἠοῦς·

Θεία δ' Ἠέλιόν τε μέγαν λαμπράν τε Σελήνην
Ἠῶ θ', ἣ πάντεσσιν ἐπιχθονίοισι φαείνει
Ἀθανάτοις τε θεοῖσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσι,
Γείναθ' ὑποδμηθεῖσ' Ὑπερίονος ἐν φιλότητι (Ἡσιοδ. Θεογ. 371).

Τὰ αὐτὰ λέγει καὶ Ἀπολλόδωρος Α. β. 4. Ἐκ τούτων εἰκάζουσιν, οὐχὶ ἀπεικότως, ὅτι ἦν τὸ πάλαι μῦθος περὶ τῆς Θείας, ὅτι αὕτη ἦν ἡ παρέχουσα τοῖς λάμπουσι πράγμασι τὴν λαμπρότητα. Ἀλλ' ἵνα κατανοήσωμεν τὰ ἐνταῦθα ὑπὸ Πινδάρου λεγόμενα, ἀρκεῖ ἡμῖν τοῦτο μόνον,

ὃ λέγει ὁ Πίνδαρος, ὅτι ἄρα ἦν μήτηρ τοῦ Ἡλίου, καὶ ἑπομένως τοῦ φωτός. — σέο ἕκατι] «σοῦ ἕνεκα, ἣ ἐγέννησας τὸ φῶς». — καὶ μεγασθενῆ] «οὐ μόνον διαπρέποντα καὶ τίμιον (βαρύτιμον), ἀλλὰ καὶ μεγασθενῆ». — καὶ γὰρ] «ἔτι δὲ». — ἐριζόμεναι] ἐν ταχυτῆτι. — καὶ ἐν ἅρμασιν ἵπποι] «καὶ ἐν ἅρμασιν ἵπποι ἐριζόμεναι κατὰ γῆν» ἐκ τοῦ ἡγουμένου «ἐν πόντῳ» ἄκουε ἐνταῦθα τὸ ἀντίθετον «ἐν γῇ». — διὰ τεὰν τιμάν] συνεκδοχικῶς ἀντὶ τοῦ (ἐν στ. 2.) σέο ἕκατι. Ἡ δὲ συνεκδοχὴ καταφαίνεται οὕτω «θαυμάζοντες ταῦτα γινώσκομεν, ὅτι σὺ εἶ ἡ αἰτία· διὸ σὲ τιμῶμεν. Ὅθεν διὰ τεὰν τιμήν· ἤτοι διὰ νὰ τιμῶμεν σὲ, θαυμάζομεν». — ὠκυδινάτοις πέλονται] «ἐν ᾧ ποιοῦσι τὰς ἁμίλλας μετὰ στροφῶν ταχειῶν θαυμάζονται». — ἔν τ' ἀγωνίοις . . . ποδῶν] Ἐνταῦθα ἠρέμα εἰσέρχεται εἰς τὴν ὑπόθεσιν τῆς ᾠδῆς. — ἔν τ' ἀγωνίοις ἀέθλοισι] «καὶ ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀγῶσιν». — κλέος ἔπραξεν] ἄκουε «σοῦ ἕνεκα»· ὁ νοῦς «εἰ μὴ ἦν τὸ φῶς τὸ φαεῖνον πάντεσσιν ἐπιχθονίοισι, οὗ σὺ, ὦ Θεία, εἶσαι μήτηρ, οὐκ ἂν ἔπραξεν (ἔλαβε) ποθεινὸν κλέος· οὐκ ἂν ἠγωνίζετο, οὐδὲ ἐνίκα, ἵνα λάβῃ ποθεινὸν κλέος.

— Στ. 13. Κρίνεται . . . ἀνδρῶν] «ὁ μὲν ἀγὼν γίνεται τῇ βοηθείᾳ τῆς Θείας, ἤτοι τοῦ φωτός· ἡ δὲ ἀλκὴ τῶν ἀγωνιζομένων διακρίνεται τῇ τῶν θεῶν εὐμενείᾳ· ἤτοι νικᾷ, ὃν οἱ θεοὶ εὐνοοῦσιν».

— Στ. 14-17. Δύο δὲ . . . ἀκούῃ] «Δύο μόνα εἰσὶν, ἃ ἡνωμένα τῷ μεγάλῳ πλούτῳ τηροῦσι τὸν βίον ἥδυστον τὸ ἀποβαίνειν εὐτυχῶς, οἷς ἐπιχειρεῖ τις, καὶ τὸ ὑμνεῖσθαι». — ζωᾶς ἄωτον τὸν ἄλπνιστον] ἀντὶ τοῦ «τὸν ἄωτον τῆς ἀλπνίστου ζωᾶς». Τὸ θετικὸν τοῦ ἄλπνιστόν ἐστιν «ἀλπνὸν» ὡς ἔπαλπνος ἐν Πυθ· Η'. 120. «τὸν ἄλπνιστον, τὸν ἥδιστον καὶ προσηνέστατον». Π. Σ. εὐανθεῖ σὺν ὄλβῳ] σύνταττε τῷ «δύο μοῦνα» οὕτω· «δύο μόνα ἡνωμένα σὺν εὐανθεῖ ὄλβῳ (πλούτῳ) ποιμαίνουσιν». — εἴ τις . . . ἀκούῃ] ἴσον «τό τε εὖ πάσχειν

Μοῦνα ποιμαίνοντι τὸν ἄλ-
πνιστον εὐανθεῖ σὺν ὄλβῳ·
'Ε. ά. Κ. ιά.
Εἴ τις εὖ πάσχων λόγον ἐσλὸν ἀκούῃ·
Μὴ μάτευε Ζεὺς γενέσθαι· πάντ' ἔχεις,
Εἴ σε τούτων μοῖρ' ἐφίκοιτο καλῶν.
Θνατὰ θνατοῖσι πρέπει.
Τὶν δ' ἐν Ἰσθμῷ διπλόα θάλλοισ' ἀρετά,
Φυλακίδα, κεῖται, Νεμέᾳ δὲ καὶ ἀμφοῖν,
Πυθέᾳ τε, παγκρατίου· τὸ δ' ἐμὸν
Οὐκ ἄτερ Αἰακιδᾶν
Κέαρ ὕμνων γεύεται.

---

τινὰ καὶ τὸ ἐσλὸν ἀκούειν»· διότι ταῦτά ἐστι τὰ δύο. Εὖ πάσχοντα ἐννοεῖ τὸν ἐπιτυγχάνοντα πάντων, ὅσων πειρᾶται.

— Στ. 18. μὴ . . . γενέσθαι] στρέφει ἤδη τὸν λόγον πρὸς τὸν Φυλακίδαν. Παράβ. πρὸς τὰ ἐν 'Ολ. Ε'. 54. κ. ἑξῆς. Τὸν ἐπιθυμοῦντα πλείονα τούτων παραβάλλει συχνὰ πρὸς τὸν βουλόμενον νὰ πλεύσῃ πέραν τῶν Ἡρακλείων στηλῶν (Νεμ. Γ'. 37. κ. ἑξῆς καὶ ἀλλαχοῦ).

— Στ. 19. Εἴ σε . . . καλῶν] Μετέσχες τούτων τῶν καλῶν· διότι καὶ εὖ πάσχεις νικήσας Ἰσθμοῖ, καὶ ἐσθλὸν λόγον ἀκούεις ὑμνούμενος ἤδη.

— Στ. 20. Θνατὰ . . . πρέπει] «τοῖς γὰρ φθαρτοῖς ἐφάμιλλα τῇ φύσει προσήκει καὶ τὰ τῆς εὐδαιμονίας παρεῖναι». Π. Σ.

— Στ. 21-23. Τὶν δ' ἐν . . . παγκρατίου] «διότι ἐν Ἰσθμῷ δὶς ἐνίκησας μόνος, Φυλακίδα, παγκράτιον· ἐν Νεμέᾳ δὲ ἐνικήσατε ἅπαξ ἀμφότεροι, σὺ καὶ ὁ Πυθέας».

---

στ. 15-16. ἄλπιστον ἐν παλαιαῖς τισιν ἐκδόσεσιν.

Τοῖς ἐκ τῶν «Νεμέᾳ δὲ καὶ ἀμφοῖν, Πυθέᾳ τε» νομίζουσιν, ὅτι ὁ Φυλακίδας ἐνίκησε καὶ ἐν Νεμέᾳ, οὐ συγκατατίθεμαι· ἀλλὰ συμφωνῶ τῷ παρὰ τοῖς Π. Σ. Ἡφαιστίωνι λέγοντι «διηπατῆσθαι τοὺς προθέντας ταύτην τὴν ᾠδὴν ἴσως, ὅτι φησὶν (ὁ Πίνδαρος ἐν τῇ ἑπομένῃ ᾠδῇ στ. 2). Δεύτερον κρατῆρα Μοισαίων μελέων κιρνάμεναι· ὑπέλαβον γὰρ τὸν Πίνδαρον λέγειν ταύτης ἐκείνην δευτέραν· τὸ δὲ οὐκ ἔχει οὕτως· ἀλλὰ δευτέραν αὐτῷ κατασκευάζει ἐκείνην διὰ τὸ γεγράφθαι καὶ Νεμεακὴν εἰς αὐτοὺς ᾠδήν, ἧς ἡ ἀρχή. (Νεμ. Ε') Οὐκ ἀνδριαντοποιός εἰμ' ὥστε· ἥτις ἦν καὶ πρώτη, ὡς φανερὸν ἐκ τῶν ποιημάτων». — ἀρετὰ παγκρατίου κεῖται] «ἡ ἀρετή, ἣν ἐπέδειξας ἀγωνιζόμενος παγκράτιον, ἀνάκειται ὡς ἄγαλμα ἀφιερωμένον». — κεῖται] ἐν Ὀλυμ. ΙΓ'. 49. ἐν τῇ αὐτῇ σημασίᾳ ἐχρήσατο «ἀνάκειται». — Νεμέᾳ . . . Πυθέᾳ τε] Σύνταττε «ἐν Νεμέᾳ δὲ κεῖται ἀρετὰ παγκρατίου καὶ ἀμφοῖν, τίν τε Πυθέᾳ τε». Ὁ Φυλακίδας οὐκ ἐνίκησεν ἐν Νεμέᾳ, ἀλλ' ὁ Πυθέας, ὡς εἴπομεν ἀνωτέρω κατὰ τὸν Ἡφαιστίωνα. Ἀλλ' ἵνα ὁ ποιητὴς μεγαλύνῃ τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ Φυλακίδα μεταδίδωσι καὶ αὐτῷ ἀδελφῷ ὄντι τῆς νίκης τοῦ Πυθέα· οὕτω καὶ τὴν ἐν Ὀλυμπίᾳ νίκην, ἣν μόνος ὁ Θήρων ἐνίκησεν, ἐν Ἰσθμ. Β'. 42-43. ποιεῖ ὁ Πίνδαρος κοινὴν καὶ τῷ ἀδελφῷ τοῦ Θήρωνος Ξενοκράτει.

— Στ. 24-28. τὸ δ' ἐμὸν οὐκ . . . πάλιν] «Ἡ δὲ ἐμὴ ψυχή, ὅταν ὑμνῶ Αἰγινήτην, οὐ τέρπεται τοῖς ὕμνοις, ἣν μὴ ὑμνῶνται οἱ Αἰακίδαι». Παράβ. Ἴσθμ. ΣΤ'. 27. ἑξῆς. — Οὐκ ἄτερ . . . γεύεται] Ἡ βραχυλογία αὕτη προῆλθεν ἐκ τοῦ ἔθους τοῦ Πινδάρου νὰ προτάσσῃ τι ἀορίστως, καὶ εἶτα νὰ ὁρίζῃ αὐτὸ ἐν τοῖς ἑπομένοις· οὕτω καὶ ἐνταῦθα ἔφη ἀορίστως «οὐ γεύεται» καὶ ἐν τοῖς ἑπομένοις «ἔμολον τάνδ' ἐς εὔνομον πόλιν» ἵνα ἐκ τούτων ὁρισθῇ τό, ποτὲ οὐ γεύεται ὕμνων ἄτερ Αἰακιδῶν. Ὅθεν ἡ βραχυλογία ὁρισθήσεται οὕτω

Σὺν Χάρισιν δ' ἔμολον
Λάμπωνος υἱοῖς

Σ. β'. Κ. ή.

Τάνδ' ἐς εὔνομον πόλιν· εἰ δὲ τέτραπται
Θεοδότων ἔργων κέλευθον ἀν' καθαράν·
Μὴ φθόνει κόμπον τὸν ἐοικότ' ἀοιδᾷ
Κιρνάμεν ἀντὶ πόνων.
Καὶ γὰρ ἡρώων ἀγαθοὶ πολεμισταὶ
Λόγον ἐκέρδαναν· κλέονται
Δ' ἔν τε φορμίγγεσσιν ἐν αὐ-
λῶν τε παμφώνοις ὁμοκλαῖς

---

«τὸ δὲ ἐμὸν κέαρ, ὅταν εἰς τάνδε πόλιν μόλω (ὅταν Αἰγινήτην ὑμνῶ) οὐ γεύεται ὕμνων ἄτερ Αἰακιδῶν (ἐὰν μὴ ὑμνήσω καὶ Αἰακίδας)». — γεύεται ὕμνων] Ἀναπλήρου καὶ τοῦτο ἐκ τοῦ ἑπομένου «σὺν Χάρισιν» οὕτω «οὐ γεύεται τῆς χάριτος τῶν ὕμνων». Ὅθεν ἡ ἔννοια· «τῆς χάριτος, καὶ ἡδύτητος τῶν ὕμνων, οὓς νῦν ποιῶ εἰς Αἰγινήτας ἄνδρας χωρὶς τοῦ καὶ τοὺς Αἰακίδας συμπαραλαβεῖν, τῆς ἡδύτητος, λέγω, ταύτης τὸ ἐμὸν κέαρ οὐ γεύεται, οὐκ αἰσθάνεται». Τί ἐννοοῦσιν οἱ ἑρμηνευταὶ μεταφράζοντες «meum pectus hymnos tractat ἢ attingit» ἐγὼ οὐκ οἶδα· ἐὰν ὅμως ἐννοοῦσιν «ὕμνους μεταχειρίζεται» ἤτοι «ὕμνους ποιεῖ» κακῶς καὶ βεβιασμένως ἑρμηνεύουσι τὸ «γεύεται». — σὺν Χάρισιν . . . πόλιν] «οὐκ αἰσθάνεται τὸ ἐμὸν κέαρ τῆς ἡδονῆς τῶν ὕμνων τούτων· διότι ὑμνῶ τοὺς υἱοὺς τοῦ Λάμπωνος τοὺς πολίτας τῆς εὐνόμου Αἰγίνης σὺν τῇ βοηθείᾳ τῶν Χαρίτων

---

στ. 26. χάρισιν ἐν ταῖς ἐκδόσεσιν· ἀλλὰ κρεῖσσον Χάρισιν (ταῖς θεαῖς).

στ. 33. ἐκέρδανον, ἡ κοινὴ γραφή· ἡ δὲ γραφὴ ἐκέρδαναν ἐστὶ διόρθωσις ἐκ τῆς ἐξηγήσεως τῶν Π. Σ. εὕρηται δὲ καὶ ἐν χειρογράφῳ.

τῶν τοῦ καλοῦ καὶ ἡδέος παρόχων· ὅθεν θὰ συμπεριλάβω καὶ τοὺς Αἰακίδας τοῖς ὕμνοις, ἵνα τὸ ἐμὸν κέαρ γεύηται, αἰσθάνηται τῆς ἡδονῆς». Ἡ πρότασίς ἐστιν αἰτιολογική, τοῦ «δέ» ἀντὶ τοῦ γὰρ κειμένου. — σὺν Χάρισιν] «μετὰ τῶν θεῶν Χαρίτων» αἳ παρέχουσιν, ὡς πολλάκις ἐλέχθη, τὰ τερπνὰ καὶ ἡδέα. Ὅτι ἔχει μεθ' ἑαυτοῦ τὰς Χάριτας, αὐτός φησιν ἐν Πυθ. Θ΄. 158. — ἔμολον . . . πόλιν] τροπικὸς ὁ λόγος· διότι οὐ βούλεται νὰ εἴπῃ, ὅτι πάρεστι τοῖς υἱοῖς τοῦ Λάμπωνος ἐν Αἰγίνῃ, ἵνα αὐτὸς χοροστατήσῃ· ἀλλ' ὅτι ὑπόθεσιν τοῦ ὕμνου ἐποιήσατο νίκην Αἰγινητῶν ἀνδρῶν. — εὔνομον] Ἡ λέξις αὕτη ἐτέθη οὐχὶ ἁπλῶς πρὸς ποιητικὸν κόσμον· ἀλλὰ ἵνα δείξῃ, ὅτι ἡ Αἴγινά ἐστιν ἀξία νὰ ἐπαινῶνται οἱ ἐξ αὐτῆς ἥρωες, ἤτοι οἱ Αἰακίδαι.

— Στ. 28-31. εἰ δὲ τέτραπται . . . πόνων] Ἐνταῦθα ἠδύνατο εὐθὺς νὰ ἔμβῃ εἰς τοὺς ἐπαίνους τῶν Αἰακιδῶν οὕτω πως «διὸ ὑμνήσω τοὺς Αἰακίδας, ἵνα τὸ ἐμὸν κέαρ γεύσηται τῆς ἡδονῆς τῶν ὕμνων»· ἀλλὰ προεισάγει καὶ ἑτέρας ἔτι αἰτιολογίας μέχρι τοῦ στ. 44. ἵνα δικαιωθῇ, ὅτι ἐν ἁπάσαις ταῖς ᾠδαῖς, ἃς εἰς Αἰγινήτας ἐποίησεν, ἀεὶ τοὺς Αἰακίδας ὑμνεῖ. — τέτραπται] ἡ Αἴγινα διὰ τῶν Αἰακιδῶν· ὅπερ ἐστὶν ἴσον τῷ «οἱ Αἰακίδαι τετραμμένοι εἰσίν». — καθαράν] δικαίαν καὶ λαμπράν. Καλῶς δὲ ἔχει ἡ λέξις αὕτη μετὰ τὸ «εὔνομον πόλιν». — μὴ φθόνει . . . πόνων] «τὸν λόγον ἀποτείνεται πρὸς ἑαυτὸν ὁ Πίνδαρος» Π. Σ. ὁ νοῦς «μὴ φθόνει νὰ μιγνύῃς τῇ ᾠδῇ τὸν προσήκοντα τοῖς Αἰακίδαις πομπώδη ἔπαινον πρὸς ἀμοιβὴν τῶν πόνων αὐτῶν». — κόμπον] Καὶ ἐν Ἰσθμ. Α΄. 60. τὸν ἐν πομπώδεσιν ἐννοίαις καὶ λέξεσιν ὕμνον κ ό μ π ο ν ἐκάλεσεν. — τὸν ἐοικότ'] «τῇδε τῇ πόλει» καὶ κατὰ συνεκδοχὴν «τοῖς Αἰακίδαις». — ἀοιδᾷ] συντακτέον οὐχὶ τῷ «ἐοικότ'» ἀλλὰ τῷ «κιρνάμεν».

— Στ. 32-36. Καὶ γὰρ ἡρώων . . . . χρόνον] «καὶ

Ἀ. β'. Κ. ή.

Μυρίον χρόνον· μελέταν δὲ σοφισταῖς
Διὸς ἕκατι πρόσβαλον, σεβιζόμενοι
Ἐν μὲν Αἰτωλῶν θυσίαισι φαενναῖς
Οἰνεΐδαι κρατεροί·
Ἐν δὲ Θήβαις ἱπποσόας Ἰόλαος
Γέρας ἔχει· Περσεὺς δ' ἐν Ἄργει·
Κάστορος δ' αἰχμὰ Πολυδεύ-
κεὸς τ' ἐπ' Εὐρώτα ῥεέθροις.

Ἐ. β'. Κ. ιά.

Ἀλλ' ἐν Οἰνώνᾳ μεγαλήτορες ὀργαὶ
Αἰακοῦ παίδων τε· τοὶ καὶ σὺν μάχαις
Δὶς πόλιν Τρώων πράθον, ἑσπόμενοι
Ἡρακλῆϊ πρότερον,
Καὶ σὺν Ἀτρείδαις. Ἔλα νῦν μοι πεδόθεν.

---

γὰρ τῶν ἡρώων οἱ ἀγαθοὶ καὶ ἀνδρεῖοι τὸν ἐγκωμιαστικὸν λόγον καὶ μετὰ θάνατον παρὰ τῶν ποιητῶν ἐκέρδαναν· ὑμνοῦνται δὲ πάντα τὸν χρόνον ἔν τε κιθάρᾳ καὶ αὐλῶν ποικίλαις συμφωνίαις». Π. Σ. — ἀγαθοὶ πολεμισταί] οἷοί εἰσιν οἱ Αἰακίδαι. — λόγον] ἄριστα ἑρμηνεύει ὁ Π. Σ. «παρὰ τῶν ποιητῶν»· διότι ὁ ποιητὴς βούλεται νὰ εἴπῃ, ὅτι καὶ ποιηταί, καὶ φορμικταὶ καὶ αὐληταὶ κλεΐζουσι τοὺς ἀγαθοὺς πολεμιστάς.

— Στ. 36-45. μελέταν δὲ παίδων τε] Ἐν τοῖς παραδείγμασι, δι' ὧν κατασκευάζει τὰ ἡγούμενα, ἀναφέρει τελευταίους τοὺς Αἰακίδας, ἵνα συνεπῶς ἔμβῃ εἰς τὸν ὕμνον αὐτῶν. — μελέταν] «ὑπόθεσιν τῶν ὕμνων» ἢ κατὰ τοὺς Π. Σ. «ἐγκωμίων φροντίδα καὶ σύνθεσιν». — σοφισταῖς πρόσβαλον] «παρέσχον τοῖς ποιηταῖς». — σοφισταῖς] «σοφιστὰς μὲν καὶ σοφοὺς ἔλεγον καὶ τοὺς ποιητάς. Σοφοκλῆς. Μ έ ν' ε ἰ ς σ ο φ ι σ τ ὴ ν ἐ μ ό ν». Π. Σ.

— Διὸς ἕκατι] «βουλήσει τοῦ Διὸς πολλὰ κατορθώματα ἐργασάμενοι καὶ ἀνδραγαθήσαντες». — πρόσβαλον . . . κρατεροὶ] σύνταττε «προσέβαλον Οἰνεΐδαι μὲν κρατεροὶ σεβιζόμενοι ἐν Αἰτωλῶν θυσίαισιν». — ἐν θυσίαισι φαενναῖς Οἰνεΐδαι] «ἐν ταῖς πανηγύρεσι ταῖς ἐπιδόξοις καὶ λαμπραῖς οἱ τοῦ Οἰνέως παῖδες». Π. Σ. «Παῖδες δὲ τοῦ Οἰνέως βασιλέως τῆς Καλυδῶνος ἐν Αἰτωλίᾳ ἦσαν ἐκ μὲν τῆς Ἀλθαίας Μελέαγρος, Μελάνιππος, Κλύμενος· ἐκ δὲ τῆς Περιβοίας Τυδεύς». Δούκας. (Ὅρα Ἀπολλόδ. Α'. Ι'. κ. ἑξῆς). — Ἰόλαος γέρας ἔχει] τοῦτο, τὸ θυσίαις φαενναῖς σεβίζεσθαι. Ἔτρεψε δὲ τὴν σύνταξιν ἀντὶ τοῦ «γέρας ἔχων» ἵνα ᾖ «Ἰόλαος δὲ προσέβαλεν, ἐν Θήβαις ἔχων γέρας». Περὶ τῶν ἐν Θήβαις τιμῶν τοῦ Ἰολάου ὅρα Σημ. Θ'. 148. καὶ Πυθ. Θ'. 137. καὶ ἑξῆς Σημ. καὶ ἀλλαχοῦ. — ἐπ' Εὐρώτα ῥεέθροις] ἕδραισι Θεράπνας (Πυθ. ΙΑ'. 95. Νεμ. Ι'. 97. κ. ἑξῆς). — ἐν Οἰνώνᾳ] «τουτέστιν ἐν τῇ Αἰγίνῃ· οὕτω γὰρ τὸ πρότερον ἐκαλεῖτο πρὶν ὑπὸ Διὸς Αἴγιναν τὴν Ἀσωποῦ τοῦ Βοιωτικοῦ ποταμοῦ θυγατέρα αὐτόθι ἐνενεχθῆναι». Π. Σ. — μεγαλήτορες . . . παίδων τε] ἀντὶ τοῦ «μεγαλήτορες τὰς ὀργὰς Αἰακὸς παῖδές τε». — μεγαλήτορες ὀργαί] «οἱ μεγαλήτορες καὶ ἀνδρεῖοι τρόποι». Π. Σ.

— Στ. 45-48. τοὶ καὶ σὺν . . . Ἀτρείδαις] «οἵτινες ταῖς ἑαυτῶν συμμαχίαις τὴν τῶν Τρώων ἐπόρθησαν πόλιν, τὸ μὲν πρότερον συστρατεύσαντες Ἡρακλεῖ διὰ τὴν Λαομέδοντος ἀδικίαν, ὡς καὶ Ὅμηρος ἱστορεῖ λέγων (Ἰλιάδ. ε. 640)

Ὅς ποτε δεῦρ' ἐλθὼν ἕνεχ' ἵππων Λαομέδοντος.

τὸ δὲ δεύτερον σὺν Ἀτρείδαις». Π. Σ. — δὶς] τὸ μὲν πρότερον Τελαμὼν ὁ Αἰακοῦ σὺν Ἡρακλεῖ· τὸ δὲ δεύτερον Νεοπτόλεμος, Αἰακίδης καὶ αὐτὸς υἱὸς Ἀχιλλέως ὤν, σὺν Ἀτρείδαις.

Λέγε, τίνες Κύκνον, τίνες Ἕκτορα πέφνον,
Καὶ στράταρχον Αἰθιόπων ἄφοβον
Μέμνονα χαλκοάραν·
Τίς ἄρ᾽ ἐσλὸν Τήλεφον
Τρῶσεν ἑῷ δορὶ Κα-
ΐκου παρ᾽ ὄχθαις.

Σ. γ΄. Κ. θ΄.

Τοῖσιν Αἴγιναν προφέρει στόμα πάτραν
Διαπρεπέα νᾶσον· τετείχισται δὲ πάλαι

---

— Στ. 48. Ἔλα . . . πεδόθεν] «Ἔλαυνέ μοι τὸ ἅρμα, ὦ Μοῦσα, διὰ τοῦ πεδίου καὶ οὐχὶ διὰ δυσχωριῶν». Ὁ ποιητὴς ὀχεῖται ἐπὶ τοῦ δίφρου τῶν Μουσῶν καὶ ἐξ αὐτοῦ ῥίπτει τὰ βέλη, ἤτοι τοὺς ὕμνους· ὅρα Ἰσθμ. Β΄. ἐν ἀρχῇ. Ὅθεν ὁ μὲν ποιητὴς τοξεύει, ἡ δὲ Μοῦσα ὡς παραιβάτης ἐλαύνει. Ὁ δὲ νοῦς ἄνευ ποιητικοῦ τρόπου «Λέγε μοι, ὦ Μοῦσα, ἁπλουστάτῳ τρόπῳ (πεδόθεν).

— Στ. 49-51. Περὶ τοῦ Κύκνου, Ἕκτορος καὶ Μέμνονος ὡς ὑπὸ Ἀχιλλέως φονευθέντων ὅρα Ὀλ. Β΄. 145-148. καὶ Σημ.

— Στ. 52-54· τίς ἄρ᾽ . . . παρ᾽ ὄχθαις] «τίς δὲ τὸν ἀνδρεῖον Τήλεφον ἔτρωσε τῷ ἑαυτοῦ δόρατι παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ τῆς Μυσίας ποταμοῦ Καΐκου». Π. Σ. Περὶ τοῦ ὑπ᾽ Ἀχιλλέως φόνου τοῦ Τηλέφου ὅρα Ἰσθμ. Η΄. 107. κ. ἑξῆς. Ὀλ. Θ΄. 112. καὶ Σημ. εἰς 101-119.

— Στ· 55-57. Τοῖσιν . . . ἀναβάνειν] Ἀποκρίνεται ἡ Μοῦσα «ἐκεῖνοι ἔπεφνον τὸν Κύκνον καὶ τοὺς λοιπούς, οἷς πατρίς ἐστιν ἡ διαπρεπὴς νῆσος Αἴγινα· ἣν χαλεπόν ἐστι νὰ ἐξυμνήσῃ ἀξίως ὁ ποιητής, ἕνεκα τῶν ὑψηλῶν ἀρετῶν τῶν πάλαι αὐτῆς ἡρώων». — τοῖσιν . . . πάτραν] «οὗτοι τάδε καὶ τάδε (τοὺς ἀνωτέρω φόνους) ἔπραξεν, οἷς ὁ λόγος τὴν Αἴγιναν πατρίδα δίδωσιν· ὃ δὲ

βούλεται λέγειν, τοιοῦτόν ἐστιν· εἴ τις ἐρωτήσειε, τίνες εἰσὶν οἱ τὰ προκείμενα διαπεπραγμένοι, πάντες ἂν εἴποιεν, ὅτι οἱ ἀπὸ Αἰγίνης» Π. Σ. — στόμα] «κατὰ ἀπόδοσιν, ὁ λόγος» Π. Σ. — τετείχισται] ἐν Αἰγίνῃ. — τετείχισται . . . ἀναβαίνειν] Ὅταν ὁ ποιητὴς καλῇ τοὺς λόγους, δι' ὧν ὑμνεῖ, βέλη, τοξεύματα, ὅταν ἐκ τοῦ δίφρου τῶν Μουσῶν ῥίπτῃ βέλη, ἅπερ συχνότατα λέγονται παρὰ Πινδάρῳ, τί ἄλλο ἔχει ἐν τῷ νῷ ἢ μάχας; καὶ τοῦτό ἐστιν ἀναμφισβήτητον· διότι μόνον ἐν μάχαις τοξεύουσιν· ἄρα ὁ ποιητὴς μάχεται πρός πολέμιόν τινα. Οἱ δὲ πολέμιοι διὰ τί μάχονται ἀλλήλοις; ἵνα ὁ ἕτερος τοῦ ἑτέρου περιγένηται· ἄρα καὶ ὁ Πίνδαρος ποιῶν ὕμνον μάχεται πολεμίῳ, ἵνα αὐτοῦ περιγένηται. Τίς δὲ ἐστιν ὁ πολέμιος τῷ ποιητῇ; αὐτὸς ὁ ὑμνούμενος· διὰ τί μάχεται τῷ ὑμνουμένῳ; ἵνα αὐτοῦ περιγένηται· πότε περιγίνεται τοῦ ὑμνουμένου; ὅταν πείσῃ αὐτόν, ὅτι ὑμνήθη ἀξίως. Ὅτι δὲ ὁ Πίνδαρος παραβάλλει τὸν ὑμνούμενον πρὸς πολέμιον, δῆλον ἐκ τῶν ('Ολ. Θ'. 8. ἑξῆς.) Ἀλλὰ νῦν ἑκαταβόλων Μοισᾶν ἀπὸ τόξων Δία τε φοινικοστερόπαν σεμνόν τ' ἐπίνειμαι τοιοῖσδε βέλεσσιν· ἅπασαι αὗται αἱ λέξεις οὐ μεταφορικαί εἰσιν ἐκ τῶν μαχομένων; Τὸ περὶ οὗ λοιπὸν ὁ λόγος χωρίον ἐξηγητέον οὕτως «ἐν Αἰγίνῃ οἱ Αἰακίδαι διὰ τῶν μεγάλων αὐτῶν ἀρετῶν κατεσκεύασαν τείχη οὕτως ὑψηλά, ὥστε ὁ ποιητὴς βουλόμενος νὰ γένηται κύριος αὐτῶν δυσκόλως τῷ δίφρῳ τῶν Μουσῶν νὰ ἀναβῇ ἐπ' αὐτὰ καὶ νὰ ἀναγκάσῃ τὴν Αἴγιναν νὰ ὁμολογήσῃ, ὅτι ἐνικήθη, ἤτοι ὅτι ἀξίως ὑμνήθη». Ἡ λέξις «ὑψηλαῖς» ἁρμόζει μᾶλλον τῷ πύργος. Ὅθεν ἐστὶ ἐναλλαγὴ πτώσεως ἀντὶ τοῦ «πύργος ὑψηλός»· ἡ δὲ δοτικὴ σημαίνει τὸ ἐνεργοῦν αἴτιον, ἤτοι «ὑπὸ τῶν ἀρετῶν τετείχισται πύργος». Τὴν ἔννοιαν ταύτην ὁ Π. Σ. ἡρμήνευσεν συντομώτατα οὕτως «κατεσκεύασται δὲ ἐκ πολλοῦ ταῖς τῶν Αἰακιδῶν ἀρεταῖς πύργος

Πύργος ὑψηλαῖς ἀρεταῖς ἀναβαίνειν.
Πολλὰ μὲν ἀρτιεπὴς
Γλῶσσά μοι τοξεύματ' ἔχει περὶ κείνων
Κελαδῆσαι· καὶ νῦν ἐν ἄρει
Μαρτυρῆσαι κεν πόλις Αἴ-
αντος, ὀρθωθεῖσα ναύταις

'Α. γ'. Κ. ή.

'Εν πολυφθόρῳ, Σαλαμὶς, Διὸς ὄμβρῳ,
'Αναρίθμων ἀνδρῶν χαλαζάεντι φόνῳ.

---

ὑψηλότατος τῷ ὕμνῳ (εἰς τὸν ὕμνον, διὰ τὸν ὕμνον) ἀναβαίνειν καὶ ὑψοῦσθαι (ὥστε νὰ ἀναβαίνῃ καὶ ὑψῶται ὁ ὕμνος) ἐφ' ὅσον βούλεται». — ἀναβαίνειν] «πύργος ὑψηλὸς ὥστε ἀναβαίνειν (τῷ δίφρῳ τῶν Μουσῶν) τὸν ποιητήν». Τῶν δὲ Π. Σ. τις νομίζει, ὅτι ὑποκείμενον τοῦ «ἀναβαίνειν» ἐστὶ «τοὺς Αἰγινήτας» ἑρμηνεύων οὕτω πως (ὡς ἐγὼ νομίζω, ὅτι βούλεται νὰ εἴπῃ ὁ παλαιὸς οὗτος Σ.) «ἀλληγορῶν πρότερον ἐπὶ τῆς εὐδοξίας τῶν Αἰακιδῶν καλεῖ αὐτὴν τεῖχος ὑψηλὸν, θέλων νὰ εἴπῃ, ὅτι ὑφέστηκεν αὐτοῖς ἡ εὐδοξία, ὥστε διὰ τῆς ἀρετῆς νὰ ἀναβαίνωσιν ἐπ' αὐτὴν οἱ Αἰγινῆται». 'Αλλὰ οὔτε ὁ Π. Σ. οὗτος, οὔτε τῶν ἄλλων οἱ νομίζοντες ὑποκείμενον τοῦ ἀναβαίνειν τοὺς Αἰγινήτας ἐπαναπαύονται τῇ ἑαυτῶν ἑρμηνείᾳ.

— Στ. 58. περὶ ἐκείνων] τῶν Αἰακιδῶν.

— Στ. 60-64. καὶ νῦν ἐν . . . φόνῳ] «Καὶ πάλαι τετείχισται ἐν τῇ διαπρεπεῖ νήσῳ Αἰγίνῃ ὑπὸ τῶν ἀρετῶν τῶν Αἰακιδῶν πύργος ὑψηλὸς, ὥστε νὰ μὴ δύνηται ὁ ὑμνῶν νὰ γένηται κύριος αὐτοῦ, καὶ νῦν ἡ πόλις τοῦ Αἴαντος Σαλαμὶς ἐν τῷ Περσικῷ πολέμῳ ὀρθωθεῖσα διὰ ναυμαχίας δύναται νὰ μαρτυρήσῃ, ὅτι τετεί-

---

στ. 60. Κελαδέμεν, διόρθωσις ἕνεκα τοῦ μέτρου.

χισται καὶ πάλιν ἐν τῇ αὐτῇ νήσῳ Αἰγίνῃ ἕτερος πύργος ταῖς μεγάλαις ἀρεταῖς τῶν νῦν Αἰγινητῶν ὑψηλός». — ἐν ἄρει] ἡ σύνταξις «ἐν ἄρει, ἐν πολυφθόρῳ Διὸς ὄμβρῳ πόλις Αἴαντος Σαλαμίς, ὀρθωθεῖσα ναύταις φόνῳ ἀνδρῶν, μαρτυρήσειεν». — μαρτυρῆσαι] τί; ὅτι καὶ νῦν τετείχισται πύργος κ. τ. λ. «ἐμβαλόντων γὰρ τῶν Περσῶν τῇ Σαλαμῖνι συμμαχήσαντες οἱ Αἰγινῆται καὶ κατορθώσαντες τὸ πλέον τοῦ πολέμου κατειργάσαντο· διὸ τὰ ἀριστεῖα τῆς περὶ τὴν Σαλαμῖνα ναυμαχίας ἔλαβον οἱ Αἰγινῆται καθά φησιν Ἡρόδοτός τε (Η'. 93-122) καὶ Ἔφορος (σελ. 221. Μαρχ.)» Π. Σ. — ὀρθωθεῖσα ναύταις] «ἀνορθωθεῖσα, σωθεῖσα ὑπὸ τοῦ ναυτικοῦ τῶν Ἑλλήνων». Κακῶς νομίζουσιν, ὅτι διὰ τῆς λέξεως ναύταις ἐννοεῖ τοὺς Αἰγινήτας, ἤτοι, ὡς λέγει ὁ Π. Σ. «ἀνορθωθεῖσα ἐκ τῶν κινδύνων τοῖς Αἰγινήταις». Ὁ Πίνδαρος παντοῦ φαίνεται προφυλακτικώτατος ἐν ταῖς αὐτοῦ ἐκφράσεσι, φοβούμενος μὴ διεγείρῃ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων τόν τε φθόνον πρὸς ἐκείνους, οὓς ὑμνεῖ, καὶ τὸ μῖσος πρὸς ἑαυτόν, καὶ ὅλως ἀπεχθάνεται τὰς πρὸς ἀλλήλους τῶν Ἑλληνων ζηλοτυπίας. Ἔλαβον μὲν οἱ Αἰγινῆται τα ἀριστεῖα· οἱ δὲ Ἀθηναῖοι ἠνέσχοντο μὲν τῆς γενικῆς ταύτης ψήφου τῶν Ἑλλήνων, δυσμενέστατα δὲ πρὸς τὸν Πίνδαρον ἂν ἔσχον, καὶ ἐχθρικώτατα πρὸς τοὺς Αἰγινήτας, εἰ ὁ Πίνδαρος, ἔλεγεν, ὅτι ἡ Ἑλλὰς ἠνωρθώθη ἐν τῇ ναυμαχίᾳ ἐκείνῃ ὑπὸ τῶν Αἰγινητῶν. — ἐν πολυφθόρῳ Διὸς ὄμβρῳ] Τὸν ἄρη καλεῖ οὕτως· «ὄμβρον μὲν τὸν πόλεμον εἴρηκεν, οἷον τὸν ὑπὸ τοῦ θεοῦ καταπεμφθέντα διὰ τὸ τῆς βαρβαρικῆς στρατιᾶς πλῆθος». Π. Σ. — φόνῳ] Ἡ μὲν δοτικὴ «ναύταις» σημαίνει τὸ ἐνεργῆσαν αἴτιον· ἡ δὲ ἐνταῦθα δοτικὴ τὸ μέσον, δι' οὗ ὠρθώθη ἡ Ἑλλάς· «γενομένου φόνου χαλαζάεντος». — ἀνδρῶν] βαρβάρων. — χαλαζάεντι] «τὸ τῶν πεπτωκότων πλῆθος ἰσάριθμον ἦν τῷ χαλαζήεντι Διὸς ὄμβρῳ». Π. Σ.

Ἀλλ᾿ ὅμως καύχημα κατάβρεχε σιγᾷ.
Ζεὺς τάδε καὶ τὰ νέμει,
Ζεύς, ὁ πάντων κύριος· ἐν δ᾿ ἐρατεινῷ
Μέλιτι καὶ τοιαίδε τιμαὶ
Καλλίνικον χάρμ᾿ ἀγαπά-

---

— Στ. 65-67. Ἀλλ᾿. . . κύριος] «Ἀλλ᾿ ὅμως τὴν ἐν Σαλαμῖνι ἀνδρείαν τῶν Ἑλλήνων, δι᾿ ἣν καυχῶνται ὅτι ἔσωσαν τὴν Ἑλλάδα, καὶ ἐν ᾗ κλέος μέγα ἔσχεν ἡ Αἴγινα, ὡς συντελέσασα τὰ μέγιστα εἰς τὴν σωτηρίαν, ταῦτα κατάβρεχε καὶ ἐπικάλυπτε τῇ σιγῇ· παῦσαι ἤδη περὶ τούτων λέγων· ἀρκοῦσι τὰ ἤδη εἰρημένα, ἵνα μὴ πλείονα λέγοντες διεγείρωμεν τὸν φθόνον τοῦ Διός, ὃς πάντα ἀπονέμει τοῖς ἀνθρώποις, καὶ τὰ ἀγαθὰ καὶ τὰ φαῦλα, καί ἐστι κύριος πάντων». — καύχημα] οὕτως ἐπιδεξίως διηγήσατο τὰ περὶ τῆς ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίας πρὸς ἔπαινον τῶν Αἰγινητῶν, ὥστε τὸ *καύχημα* νὰ μὴ ᾖ μόνον τῶν Αἰγινητῶν, ἀλλὰ ἁπάντων τῶν συμμάχων Ἑλλήνων. Ὅτι δὲ ὁ ποιητὴς ἐννοεῖ «τὸ καύχημα τῶν Ἑλλήνων ἁπάντων καὶ οὐ μόνον τῶν Αἰγινητῶν, δηλοῦται ἐκ τῶν ἑπομένων· διότι τὸν φθόνον τοῦ Διὸς φοβεῖται ὑπὲρ ἁπάσης τῆς Ἑλλάδος· ἄτοπον δ᾿ ἂν ἦν, εἰ μόνον ὑπὲρ τῆς Αἰγίνης ἐφοβεῖτο. — κατάβρεχε σιγᾷ] τὸ ἐναντίον ἐστὶ «καταβρέχειν μέλιτι» (Ὀλ. ΙΑ΄. 118-119). Ὅθεν «μὴ κατάβρεχε τῷ μέλιτι τοῦ εἰς Φυλακίδαν ὕμνου»· καὶ ἐκ τούτου «μὴ ὕμνει». Περὶ δὲ τῆς μεταφορᾶς ὅρα τὴν ἑπομένην σημείωσιν. — Ζεὺς . . . κύριος] «τοσοῦτον μέγα ἀγαθόν ἐστιν ἡ ἐν Σαλαμῖνι νίκη, ἐφ᾿ ᾗ καυχῶνται οἱ Ἕλληνες, ὥστε φοβοῦμαι, μὴ *καταβρέχων τῷ μέλιτι ὕμνου* τὴν νίκην ταύτην καὶ τὸ καύχημα αὐτῶν, διεγείρω τὸν φθόνον τοῦ Διός, ὃς παρέσχεν αὐτήν».

— Στ. 67-69. ἐν δ' ἐρατεινῷ . . . ἀγαπάζοντι] «ἐν δὲ τῷ ὕμνῳ τοῦ νικηφόρου ἀγαπῶσι νὰ ἀναφέρωνται καὶ ὑμνῶνται οὐ μόνον αἱ ἡρωϊκαὶ πράξεις τῆς πατρίδος (οἷαί εἰσι νῦν αἱ ἐν Σαλαμῖνι πράξεις τῶν Αἰγινητῶν), ἀλλὰ καὶ αἱ τιμαὶ καὶ ἱεραὶ νῖκαι τῶν προγόνων καὶ συγγενῶν αὐτοῦ, οἷαί εἰσιν αἱ τοῦ Κλεονίκου καὶ λοιπῶν». — ἐν ἐρατεινῷ μέλιτι] Ἐν Νεμ. Γ'. 134. κ. ἑξῆς παραβάλλει τὸν ὕμνον τῆς νίκης πρὸς μέλι, οἱ δὲ ἐν τῷ ὕμνῳ ἔπαινοι τῶν προγόνων, τῶν συγγενῶν κ. τ. λ. παραβάλλονται πρὸς γάλα μεμιγμένον τῷ μέλιτι· ἀλλ' ἐνταῦθα παραβάλλει μὲν τὸν ὕμνον τῆς νίκης πρὸς μέλι, οὐ κεράννυσι δὲ ποτὸν τῇ ψυχῇ, ὥσπερ ἐκεῖ, ἀλλὰ ἀναμιγνύει διαφόρους ἀγαθὰς πράξεις τῆς πατρίδος καὶ τῶν συγγενῶν τοῦ νικηφόρου αὐτῇ τῇ νίκῃ τοῦ νικηφόρου· καὶ τὸ οὕτω μεμιγμένον παραβάλλει πρὸς πέμμα τι, ἢ πλακοῦντά τινα. Τὴν σύμμιξιν λοιπὸν τῶν ποικίλων πράξεων ὑμνῶν καταβρέχει τῷ μέλιτι τοῦ ὕμνου, ὥσπερ τὸν πλακοῦντα καταβρέχουσιν τῷ μέλιτι. Ὅθεν τὸ ἐνταῦθα «ἐν ἐρατεινῷ μέλιτι» σημαίνει «ἐν τῷ γλυκυτάτῳ ὕμνῳ τῆς νίκης τοῦ νικηφόρου Φυλακίδα». — καὶ τοιαίδαι τιμαὶ] ἃς μέλλει νὰ εἴπῃ, ἤτοι αἱ τιμαὶ τῆς γενεᾶς τοῦ Κλεονίκου κ. τ. λ. Τὸ δὲ «καὶ» ταύτην τὴν ἔμφασιν ἔχει «οὐ μόνον τὸ καύχημα τῶν Αἰγινητῶν μετὰ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων, ἀλλὰ καὶ τοιαίδε τιμαί». — καλλίνικον χάρμα] καλεῖ ἁπλῶς τὴν νίκην τοῦ Φυλακίδα, ἢ τὴν ἐκ τῆς νίκης χαρὰν αὐτοῦ. Οὕτω καὶ ἐν Ὀλ. Ι'. 26. τὴν νίκην καὶ οὐχὶ τὸν ὕμνον αὐτῆς καλεῖ χ ά ρ μ α. — ἀγαπάζοντι] «ἀγαπητῶς συμφύρονται τῷ καλλινίκῳ χάρματι, τῇ νίκῃ τοῦ Φυλακίδα». Ὅθεν τὸ χωρίον «ἐν δὲ ἐρατεινῷ . . . ἀγαπάζοντι» ἑρμηνευτέον «καὶ τοιαίδε τιμαὶ (νῖκαι) ἀγαπητῶς συμφύρονται τῇ νίκῃ τοῦ Φυλακίδα ἐν τῷ ἐρατεινῷ μέλιτι τοῦ ὕμνου»· ἤτοι «καὶ αἱ τοιούτου εἴδους τιμαὶ καὶ νῖκαι συνυμνοῦνται ἀγαπητῶς τῇ νίκῃ τοῦ Φυλακίδα».

ζοντι· μαρνάσθω τις ἔρδων
'Ε. γ'. Κ. ιά.
'Αμφ' ἀέθλοισιν, γενεὰν Κλεονίκου
'Εκμαθών· οὔ τοι τετύφλωται μακρὸς
Μόχθος ἀνδρῶν· οὐδ', ὁπόσαι δαπάναι,
'Ελπίδων ἔκνιξ' ὄπιν·

— Στ. 70-71. μαρνάσθω . . . Κλεονίκου ἐκμαθὼν] ἄρχεται νὰ καταβρέχῃ τῷ μέλιτι τὰς τιμάς, αἳ ἀγαπῶσι νὰ συμφύρωνται τῇ χαροποιᾷ νίκῃ τοῦ Φυλακίδα. «'Αγωνιζέσθω τις ἐν ἀγῶσι καὶ ἀντιχέσθω τῶν ἄθλων τῶν περὶ τὴν νίκην, τοῦ Κλεονίκου τὸ γένος ζηλώσας» Π. Σ. — Κλεονίκου] «Κλεόνικος πατήρ ἐστι τοῦ Λάμπωνος, ὁ δὲ Λάμπων τοῦ Φυλακίδα» Π. Σ. — ἐκμαθὼν] «γενεὰν Κλεονίκου ἐπειδὰν ἐκμάθῃ, ζηλώσας».

— Στ. 72-74. οὔ τοι τετύφλωται . . . ὄπιν] «οὐδὲ ὁ πολυχρόνιος μόχθος τῶν ἀνδρῶν τῆς γενεᾶς τοῦ Κλεονίκου ἠλαττώθη, οὐδὲ αἱ τοσαῦται δαπάναι, αἵ εἰσιν ἀναγκαῖαι τῷ παρασκευαζομένῳ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ στάδιον τῶν ἱερῶν ἀγώνων, κατίσχυσαν αὐτῶν ὥστε νὰ ἀποβάλωσι τὰς ὑπὲρ τῆς καλῆς ἐκβάσεως ἐλπίδας». Ταῦτα διδάσκει περὶ τῆς γενεᾶς τοῦ Κλεονίκου τὸν βουλόμενον μαθὼν αὐτὴν νὰ ἀγωνίζηται ἔ ρ δ ω ν ἀ μ φ' ἀ έ θ λ ο ι σ ι ν. — οὐ τετύφλωται] οἱ Π. Σ. νομίζοντες, ὅτι αἱ προτάσεις αὗται αἰτιολογοῦσι τὸ ἐ κ μ α θ ὼ ν ἑρμηνεύουσιν «οὐδαμῶς γὰρ ἀποκέκρυπται καὶ ἀφανής ἐστιν». 'Αλλ' ὁ ποιητὴς οὐκ αἰτιολογεῖ, ἀλλὰ διδάσκει τὸν μὴ γινώσκοντα, ἵνα μάθῃ, ὅτι οὐ τετύφλωται κ. τ. λ. Ὅθεν τὸ «οὐ τετύφλωται» σημαίνει μεταφορικῶς ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν μακραίωνος ἀνθρώπου «οὐκ ἠμβλύνθη, οὐκ ἠλαττώθη»· ὁ δὲ νοῦς «καίτοι ὁ μόχθος τῶν ἀνδρῶν τούτων καὶ ἡ

στ. 74. ἔ κ ν ι σ', ἡ κοινὴ γραφή. 'Εγὼ παρεδεξάμην τὴν τῶν Π. Σ. ἣν καὶ πολλαὶ παλαιαὶ ἐκδόσεις τηροῦσιν.

σπουδὴ περὶ τὰ ἆθλά ἐστι πολυχρόνιος, ὅμως οὐκ ἐσμικρύνθη, ἀλλ' ἀεὶ ὁ αὐτὸς μένει». — μακρός] καλῶς ἔχει ἡ λέξις πρὸς τὸ «τετύφλωται» ἵνα ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ μακροβίου ἀνθρώπου καταδηλοτέρα γένηται. — οὐδὲ . . . ὄπιν] Τὸ «ὁπόσαι δαπάναι, ἔκνισε» δύναται νὰ θεωρηθῇ σχῆμα Πινδαρικόν· δηλονότι τὸ «ἔκνισεν» ἀντὶ τοῦ «ἔκνισαν»· κατὰ ταύτην ὅμως τὴν σύνταξιν «οὐδ' ὁπόσαι δαπάναι (γίνονται, ἐγένοντο), ἔκνισαν ὄπιν ἐλπίδων»· καὶ οὐχὶ κατὰ τὴν σύνταξιν τοῦ Π. Σ. «οὐδὲ τετύφλωνται (αἱ τοσαῦται δαπάναι), ὅσαι ἔκνισαν ἐλπίδων ὄπιν»· δύναται δ' ἔτι τὸ «ὁπόσαι δαπάναι» νὰ θεωρηθῇ ὡς ὑποκείμενον τοῦ ἔ κ ν ι σ ε ν, ὅπερ ἔσεται ἴσον τῷ «τὸ πλῆθος, ὁπόσαι δαπάναι (ἐγένοντο), ἔκνισεν». — ἐλπίδων] «ὄπιν ἐλπίδων» καὶ οὐχὶ «δαπάναι ἐλπίδων». — ἐλπίδων ἔκνιξ' ὄπιν] «διήγειρεν ἐν τῇ ψυχῇ τῶν ἀνδρῶν τούτων τὴν σκέψιν καὶ φροντίδα περὶ τοῦ μέλλοντος νὰ ὑπάρξῃ τέλους τῶν ἐλπίδων» ἤτοι «ἐποίησε τοὺς ἄνδρας τούτους να φροντίζωσι καὶ φοβῶνται περὶ τῶν ἐλπίδων, μὴ ἀποτύχωσιν». Τὸ «ὄπιν» ἐκ τοῦ ἕπεσθαι σημαίνει τὸ τελευταῖον ἐκβὰν οὑτινος δήποτε· τὸ ἄρα «ὄπιν ἐλπίδων» σημαίνει τὴν ἀποτυχίαν ἢ ἐπιτυχίαν τῶν ἐλπίδων· καὶ ἑπομένως τὴν σκέψιν καὶ φροντίδα καὶ φόβον, μὴ ἀποτύχωσι τῆς νίκης. Ἡ δὲ εἰκών ἐστιν αὕτη· ἐν τῇ ψυχῇ ὑπάρχει ἡ σκέψις περὶ τῆς καταναλώσεως τῶν χρημάτων ἐξ ἑνός, ἐξ ἑτέρου δὲ ὁ φόβος περὶ ἀποτυχίας τῶν ἐλπίδων. Ὅταν λοιπὸν τὰ ἀναλώματα ὦσι πολλά, τότε ἡ περὶ αὐτῶν σκέψις ἐρεθίζει, κνίζει τὸν περὶ ἀποτυχίας τῶν ἐλπίδων φόβον, ὅστις ποιεῖ τὸν ἀναλίσκοντα νὰ παύσῃ ἀναλίσκων· καίτοι εἰ τὰ ἀναλώματα ἦσαν σμικρά, καὶ ὁ φόβος ἂν ἦν μικρός, καὶ οὐκ ἂν κατίσχυε νὰ κωλύσῃ τὴν ἀνάλωσιν. Προστεθεὶς δὲ ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ χωρίου τὸ μόριον «οὐδ'» ὁ ποιητὴς λέγει, ὅτι ὁ φόβος οὗτος οὐκ ἐγίνετο τῇ ψυχῇ τῶν ἀνδρῶν τῆς γενεᾶς τοῦ Κλεονίκου.

Αἰνέω καὶ Πυθέαν ἐν γυιοδάμαις
Φυλακίδᾳ πλαγᾶν δρόμον εὐθυπορῆσαι
Χερσὶ δεξιὸν, νόῳ ἀντίπαλον.
Λάμβανέ οἱ στέφανον·
Φέρε δ' εὔμαλλον μίτραν·
Καὶ πτερόεντα νέον

---

— Στ. 75-77. Αἰνέω . . . ἀντίπαλον] Ἡ σύνταξις «ἐν γυιοδάμαις (Φυλακίδου) Αἰνέω δὲ καὶ Πυθέαν δεξιὸν Φυλακίδᾳ χερσὶν εὐθυπορῆσαι πλαγᾶν δρόμον, (κατὰ δρόμον πληγῶν), νόῳ (εὐθυπορῆσαι) ἀντίπαλον»· ἤτοι μεταξὺ τῶν ἀλειπτῶν καὶ γυμναστῶν τοῦ Φυλακίδα αἰνῶ καὶ τὸν Πυθέαν γενόμενον ἐπιδέξιον αὐτῷ (τῷ Φυλακίδᾳ) ὥστε ταῖς μὲν χερσὶ νὰ εὐθυπορήσῃ (ὁ Φυλακίδας) εἰς τὸν δρόμον τῶν πληγῶν, τῷ δὲ νῷ νὰ εὐθυπορήσῃ, εἰς τὴν πάλην». Τὸν ἐπὶ τῇ ἐνταῦθα νίκῃ τοῦ Φυλακίδα ἔπαινον τοῦ Πυθέα ἀποδίδωσιν ἐν τῇ ἑπομένῃ ᾠδῇ (στ. 106. καὶ ἑξῆς) τῷ πατρὶ Λάμπωνι. — Πυθέαν] Ὁ Πυθέας οὗτος ἦν ὁ ἀδελφὸς τοῦ Φυλακίδου, καλεῖ δὲ αὐτὸν δεξιὸν ἐν γυιοδάμαις, οὐχὶ ὅτι καὶ αὐτὸς ἦν γυιοδάμης ἤτοι ἀλείπτης τοῦ ἀδελφοῦ Φυλακίδα, ἀλλ' ὅτι ἐπεστάτει τῆς γυμνάσεως καὶ ὡς πρεσβύτερος συνεβούλευε καὶ προὔτρεπε τὸν παῖδα καὶ ἐφιλοτίμει εἰς τὴν μελέτην· ὅπερ ἐποίει ὁ πατὴρ Λάμπων, ὅτε ἐγυμνάζετο ὁ αὐτὸς Φυλακίδης εἰς τὴν περὶ ἧς ἐν τῇ ἑπομένῃ ᾠδῇ νίκην· (ὅρα στ. 106-108). — ἐν γυιοδάμαις δεξιὸν Φυλακίδᾳ] γυιοδάμης ἐστὶν ὁ διὰ τῆς γυμνάσεως δαμάζων τὰ ἀκατέργαστα μέλη τοῦ γυμναζομένου καθιστὰς αὐτὰ ἐπιτήδεια εἰς τὸ ἀγωνίζεσθαι· τοιοῦτος δέ ἐστιν ὁ ἀλείπτης ἢ γενικῶς ὁ διδάσκαλος τῆς γυμναστικῆς. Ἐπαινεῖ λοιπὸν τὸν Πυθέαν ὡς δεξιὸν καὶ ἐπιτήδειον μεταξὺ τῶν ἀλειπτῶν τοῦ Φυλακίδου. Ἡ δὲ δοτικὴ «Φυλακίδᾳ» συντακτέα τῷ «δεξιόν». — πλαγᾶν

. . . χερσὶ] ὑποκείμενον τοῦ «εὐθυπορῆσαί» ἐστιν οὐχὶ τὸν δρόμον τῶν πληγῶν, ἀλλὰ τὸν Φυλακίδαν· ὁ δὲ δρόμος τῶν πληγῶν ἐστιν ἡ πυγμή· τὸ δὲ «χερσὶ» οὐ συντακτέον τῷ «δεξιὸν» ἀλλὰ τῷ «εὐθυπορῆσαι»· ἤτοι «νὰ εὐθυπορήσῃ, νὰ νικήσῃ ὁ Φυλακίδας ταῖς χερσὶ (μὲ τὰς χεῖρας) εἰς τὴν πυγμήν». — νόῳ ἀντίπαλον] οὐχὶ τὸν Πυθέαν ἀντίπαλον· ἀλλὰ «νόῳ εὐθυπορῆσαι ἀντίπαλον τὸν Φυλακίδαν». Ἐπειδὴ τὸ παγκράτιον ἦν ἀγὼν πυγμῆς καὶ πάλης ἐν ταυτῷ· καὶ ἐν μὲν τῇ πυγμῇ ἐνεργοῦσι μᾶλλον αἱ χεῖρες, ἐν δὲ τῇ πάλῃ μᾶλλον ὁ νοῦς· διὰ τοῦτο εἶπεν, ὅτι ὁ Πυθέας παρεσκεύασε τὸν Φυλακίδην ταῖς μὲν χερσὶ νὰ νικήσῃ (ε ὐ θ υ π ο ρ ῆ σ α ι) ἐν τῇ πυγμῇ (δ ρ ό μ ο ν π λ α γ ᾶ ν), τῷ δὲ νῷ νὰ νικήσῃ ἀ ν τ ί π α λ ο ς, ἀντιπαλαίων τῷ ἀνταγωνιστῇ· ὅπερ ἐστὶ «νὰ νικήσῃ ἐν τῇ πάλῃ».

— Στ. 78-81. Λάμβανε καὶ ἑξῆς] Ὁ ποιητὴς ἐν τῷ ἐνθουσιασμῷ καὶ τῇ μουσοληψίᾳ φαντάζεται, ὅτι ἔχει πρὸ αὐτοῦ τὸν στέφανον τῆς νίκης τοῦ Φυλακίδου καὶ τὴν Μοῦσαν ἐμπνέουσαν τὸν εἰς τὸν στέφανον ὕμνον· τελειώσας λοιπὸν τὸν ὕμνον, ἀποτείνεται τὸν ἐπίλογον πρὸς τὴν Μοῦσαν. — Λάμβανέ οἱ] «Λάμβανε, ὦ Μοῦσα, αὐτῷ τῷ Φυλακίδῃ· ἵνα δηλονότι πέμψῃς αὐτῷ». Ἕτεροι δὲ, ἐπειδὴ ὁ εἰρημένος Πυθέας, ὁ γυμνάσας τὸν Φυλακίδην, ἦν ὁ πρεσβύτερος ἀδελφὸς αὐτοῦ, ἀποδέχονται, ὅτι ὁ ποιητὴς ἀποτείνεται οὐχὶ πρὸς τὴν Μοῦσαν, ἀλλὰ πρὸς τὸν Φυλακίδην, ἑρμηνεύοντες «δέχου αὐτῷ τῷ Πυθέᾳ τὸν στέφανον, ἤτοι ποίησον κοινωνὸν τοῦ στεφάνου αὐτὸν, τὸν Πυθέαν»· ἀλλὰ καίτοι καὶ αὐτὸς ὁ ποιητὴς πολλαχοῦ τὴν νίκην ἑνὸς τῶν ἀδελφῶν ποιεῖ κοινὴν πᾶσι τοῖς ἀδελφοῖς, ὅμως τὸ ἀποτείνεσθαι πρὸς τὴν Μοῦσαν, ὃ καὶ τῶν Π. Σ. τινες ἀποδέχονται, ποιητικώτερόν ἐστιν. — εὔμαλλον μίτραν] «εὔμαλλον μίτραν τὴν ταινίαν τὴν ἐξ ἐρίου ξανθοῦ τοῖς στεφάνοις προσπλεκομένην» Π. Σ. — νέον ὕμνον] «τὸν ἤδη νυνὶ συντεθει-

Σύμπεμψον ὕμνον.

---

μένον». — σύμπεμψον] «σὺν τῷ στεφάνῳ καὶ τῇ μίτρᾳ πέμψον ο ἱ αὐτῷ τῷ Φυλακίδῃ».

---

## ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ.

Μῆτερ Ἡλίου πολυώνυμε, Θεία, διὰ σὲ τὸν χρυσὸν ἐνόμισαν οἱ ἄνθρωποι καὶ μεγασθενῆ πλέον τῶν ἄλλων κτημάτων· ἔτι δὲ καὶ νῆες ἐρίζουσαι ἐν πόντῳ ἀλλήλαις, καὶ ἅρματα κατὰ γῆν, θαυμάζονται ἐν ταῖς ταχυστρόφοις ἁμίλλαις, ἵνα σε τιμῶμεν, ὦ ἄνασσα· καὶ ἐν τοῖς ἀθλητικοῖς ἀγῶσι διὰ σὲ ποθεινὸν κλέος ἔλαβεν ἐκεῖνος, ὅντινα ἢ χερσὶν ἢ ταχυτῆτι ποδῶν νικήσαντα πολλοὶ στέφανοι τὴν κόμην ἀνέδησαν. Ἡ δὲ ἀλκὴ τῶν ἀνδρῶν κρίνεται τῇ τῶν θεῶν εὐμενείᾳ. Δύο δὲ μόνα πράγματα ἡνωμένα εὐανθεῖ πλούτῳ διατηροῦσι τὸ ἥδιστον ἄνθος τῆς ζωῆς, τὸ νὰ εὐτυχῇ τις ἅμα καὶ νὰ ἐπαινῆται. Μὴ ζήτει νὰ γένησαι Ζεύς· πάντα ἔχεις, ἐὰν μετάσχῃς τούτων τῶν καλῶν· θνητὰ γὰρ τοῖς θνητοῖς πρέπουσιν. Σοὶ δέ, ὦ Φυλακίδα, κεῖται ἐν Ἰσθμῷ διπλῆ θάλλουσα ἀρετὴ παγκρατίου, ἐν Νεμέᾳ δὲ καὶ τοῖς δυσί, σοί τε καὶ Πυθέᾳ. Ἡ δὲ ἐμὴ καρδία οὐκ αἰσθάνεται τῆς χάριτος τῶν ὕμνων χωρὶς τῶν Αἰακιδῶν· διότι ὑμνῶ μετὰ τῶν Χαρίτων τοὺς υἱοὺς τοῦ Λάμπωνος

ἐν ταύτῃ τῇ εὐνόμῳ πόλει. Εἰ δὲ αὕτη ἐστὶ τετραμμένη εἰς λαμπρὰν ὁδὸν θεοδότων ἔργων, μὴ φθονείτω τις νὰ κεραννύωμεν πρὸς ἀμοιβὴν τῶν πόνων τὸν προσήκοντα κόμπον τῇ ᾠδῇ· διότι οἱ ἀγαθοὶ πολεμισταὶ τῶν ἡρώων ἔπαινον ἐκέρδαναν· διότι διὰ παντὸς τοῦ χρόνου καὶ ἐν φόρμιγξι καὶ ἐν ποικίλαις συμφωνίαις αὐλῶν κλεΐζονται· τοῖς δὲ ποιηταῖς Διὸς βουλήσει μελέτην παρέσχον καὶ σεβίζονται ἐν μὲν ταῖς Αἰτωλῶν φαειναῖς θυσίαις οἱ ἰσχυροὶ Οἰνεΐδαι· ἐν δὲ Θήβαις ὁ ἱππικὸς Ἰόλαος ἔχει γέρας. Περσεὺς δὲ ἐν Ἄργει· ὁ δὲ πολεμιστὴς Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης παρὰ τὰ ῥεῖθρα τοῦ Εὐρώτα· ἀλλ' ἐν Οἰνώνῃ οἱ μεγαλήτορες τοὺς τρόπους Αἰακός τε καὶ οἱ παῖδες· οὗτοι καὶ ἐν μάχαις δὶς τὴν πόλιν τῶν Τρώων εἷλον, σὺν Ἡρακλεῖ τὸ πρότερον, ἀκολουθήσαντες αὐτῷ, σὺν Ἀτρείδαις τὸ δεύτερον. Ἀλλ' ἔλαυνε, ὦ Μοῦσα, κατὰ τὸ ὁμαλόν· λέγε μοι, τίνες Κύκνον, τίνες Ἕκτορα ἐφόνευσαν, καὶ τὸν στρατάρχην τῶν Αἰθιόπων τὸν ἀτρόμητον πολεμιστὴν Μέμνονα· τίς ἄρ' ἔτρωσε τῷ ἑαυτοῦ δόρατι παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Καΐκου τὸν ἀνδρεῖον Τήλεφον; Ἐκεῖνοι, οἷς τὰ στόματα προφέρουσι πατρίδα τὴν διαπρεπῆ νῆσον Αἴγιναν· τετείχισται δὲ ἀρεταῖς ἐν αὐτῇ πάλαι ὑψηλὸς πύργος, ὥστε νὰ μὴ δύνανται νὰ ἀναβαίνωσιν ἐπ' αὐτὸν οἱ ποιηταί· πολλὰ μὲν ἔχει ἡ ἐμὴ ἀληθὴς γλῶσσα τοξεύματα νὰ κελαδήσῃ περὶ τῶν παλαιῶν ἐκείνων ἀνδρῶν· ἀλλὰ καὶ νῦν ἡ ἐν Ἄρει ἐν πολυφθόρῳ παρὰ τοῦ Διὸς ὄμβρῳ κατὰ θάλασσαν

ὀρθωθεῖσα ἀναριθμήτων ἀνδρῶν φόνῳ χαλαζώδει πόλις τοῦ Αἴαντος δύναται νὰ μαρτυρήσῃ περὶ τῆς ἀρετῆς τῶν νέων τέκνων τῆς Αἰγίνης. Ἀλλ' ὅμως κατάβρεχε τῇ σιωπῇ τὸ περὶ τούτων καύχημα· διότι ὁ Ζεὺς παρέχει καὶ τὰ ἀγαθὰ καὶ τὰ φαῦλα, Ζεὺς ὁ πάντων κύριος· τῇ δὲ ἐν ἐρατεινῷ μέλιτι χαροποιᾷ νίκῃ καὶ αἱ τοιαῦται τιμαὶ ἀγαπῶσι νὰ μιγνύωνται. Ἀγωνιζέσθω τις ἔργῳ περὶ ἄθλων ζηλώσας, ἐπειδὰν ἐκμάθῃ τὴν γενεὰν τοῦ Κλεωνίκου· οὐ δήπου ἠλαττώθη ὁ μακρὸς περὶ ἄθλων μόχθος τῶν ἀνδρῶν τούτων, οὐδὲ αἱ τοσαῦται τὸ πλῆθος δαπάναι διήγειράν ποτε τὸν περὶ ἐπιτυχίας τῶν ἐλπίδων φόβον. Ἐπαινῶ καὶ τὸν Πυθέαν τὸν μεταξὺ τῶν ἀλειπτῶν ἐπιδέξιον τῷ Φυλακίδᾳ, ὥστε αὐτὸς ταῖς μὲν χερσὶ νὰ εὐθυπορήσῃ κατὰ τὸν δρόμον τῶν πληγῶν, τῷ δὲ νῷ κατὰ τὴν πάλην. Λάμβανε αὐτῷ τὸν στέφανον, ὦ Μοῦσα, φέρε τὴν ἐκ καλοῦ ἐρίου μίτραν, καὶ μετ' αὐτοῦ σύμπεμψον τὸν ἤδη νῦν τελεωθέντα πτερωτὸν ὕμνον.

# ΙΣΘΜΙΑ

## ΕΙΔΟΣ ΣΤʹ.

# ΦΥΛΑΚΙΔΑι

## (ΕΝ ΠΑΙΣΙ)

**Μέτρα** κατὰ τοὺς Π. Σ. τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς καὶ ἐπῳδοῦ τοῦ εἴδους.

---

Ἡ στροφὴ καὶ ἀντίστροφος σύγκειται ἐκ κώλων δεκατριῶν.

Κῶλον 1. – ⊥ ⏑ ⊥ – | ⊥ ⏑ ⏑ ⊥ ⏑ ⏑ ⊥ Ἰαμβέλεγος.

„ 2. ⊥ ⏑ ⊥ – | ⊥ ⏑ ⊥ – | ⊥ ⏑ – ⊥ Τροχαϊκὸν τρίμετρον καταλῆγον εἰς ἴαμβον.

„ 3. ⊥ ⏑ ⊥ – | ⊥ ⏑ ⊥ ⏑ Τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον.

„ 4. ⊥ ⏑ ⏑ ⊥ ⏑ ⏑ ⊥ ⏑ ⏑ ⊥ Δακτυλικὸν ἑφθημιμερές.

„ 5. – ⊥ ⏑ ⊥ | – ⊥ ⏑ ⊥ | ⊥ Ἰαμβικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον.

„ 6. ⊥ ⏑ ⏑ ⊥ ⏑ ⏑ ⊥ Δακτυλικὸν πενθημιμερές.

„ 7. – ⊥ ⏑ ⊥ | – ⊥ ⏑ ⊥ Ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον.

„ 8. ⊥ ⏑ ⏑ ⊥ ⏑ ⏑ ⊥ – Ἰαμβικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον.

„ 9. ⊥ ⏑ ⊥ – | – ⏑ ⏑ ⊥ Τροχαϊκὸν δίμετρον καταληκτικόν.

„ 10. ⊥͜ ⏑ ⊥ – | ⊥ ⏑ – – | ⊥͜ ⏑ ⊥ Τροχαϊκὸν τριμέτρον καταληκτικόν.

„ 11. – ⊥ ⏑ ⊥ | ⊥ ⏑͜⏑ ⏑ ⊥ | Ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον· τῆς ά. καὶ γʹ. στροφ. καὶ ά. καὶ γʹ. ἀντιστρ, ἡ δευτέρα συζυγία ἐστὶ – ⊥ ⏑ ⏑ ⊥.

Κῶλον 12. ⏑ ⏑ — — | — ⏑ ⏑ Ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάσσονος δίμετρον καταληκτικόν.

„ 13. — ⊥ ⏑ ⊥ | — ⊥ ⏑ ⊥ | — Ἰαμβικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον.

## Περὶ τῆς Ἐπῳδοῦ.

Ἑκάστη ἐπῳδὸς ἐκ κώλων ἕνδεκα.

Κῶλον 1. ⊥ ⏑ ⊥ — | ⊥ ⏑ ⏑ ⊥ | ⏑ ⊥ —. ἢ ⊥ ⏑ | ⊥ — | ⊥ ⏑ ⏑ | — ⏑ ⏑ | ⊥ Σαπφικὸν ἑνδεκασύλλαβον. Τῆς κατακλεῖδος ἡ παρατελευταία συλλαβὴ μακρά ἐστιν ἕνεκα τοῦ τόνου· ἢ μᾶλλόν ἐστιν δακτυλικὸν Αἰολικὸν πεντάμετρον καταληκτικὸν εἰς συλλαβήν.

„ 2. ⊥ ⏑ ⊥ ⊥ | — ⏑ ⏑ ⊥ ⏑ ⏑ ⊥ | ⊥ Ἰαμβέλεγος τῆς πρώτης συλλαβῆς τοῦ πενθημιμεροῦς Ἰαμβικοῦ μετατεθείσης κατὰ τὸ σύνηθες εἰς τὸ τέλος τοῦ πενθημιμεροῦς δακτυλικοῦ.

„ 3. ⊥ ⏑ ⊥ — | ⊥ ⏑ ⊥ ⏓ Τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον.

„ 4. ⊥ ⏑ ⏑ ⊥ ⏑ ⏑ ⊥ Δακτυλικὸν πενθημιμερές.

„ 5. ⊥ ⏑ ⊥ — | ⊥ ⏑ ⊥ Τροχαϊκὸν δίμετρον καταληκτικόν, ἤτοι Εὐριπίδειον.

„ 6. — — ⏑ ⏑ | ⊥ ⏑ ⏑ ⊥ | ⏑ ⊥ ⏑ ⊥ | ⊥ Προσοδιακὸν μετὰ πενθημιμεροῦς Ἰαμβικοῦ.

„ 7. ⊥ ⏑ ⊥ — | ⊥ ⏑ ⊥ — Τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάτάληκτον.

„ 8. ⊥ ⏑ ⏑ ⊥ ⏑ ⏑ ⊥ | ⏑ ⊥ ⏑ ⊥ ⊥ Ἐγκωμιολογικόν.

„ 9. ⊥ ⏑ ⏑ ⊥ ⏑ ⏑ ⊥ | — ⊥ ⏑ — Ἐγκωμιολογικὸν λειπούσης τῆς τελευταίας συλλαβῆς τοῦ πενθημιμεροῦς ἰαμβικοῦ.

„ 10. ⊥ ⏑ ⊥ — | ⊥ ⏑ ⏑ ⊥ | ⏑ ⊥ Ἐπιχοριαμβικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον.

„ 11. — ⊥ ⏑ ⊥ | ⊥ ⏑ ⊥ — | ⊥ ⏑ ⊥ Τροχαϊκὸν δίμετρον καταληκτικόν, ἤτοι Εὐριπίδειον ἀρχόμενον ἀπὸ ἰαμβικῆς συζυγίας.

## ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΕΙΔΟΥΣ.

Ἐν τῷ προοιμίῳ παραβάλλει τὴν εὐτυχίαν τοῦ οἴκου τοῦ Λάμπωνος πρὸς συμπόσιον· τοὺς δὲ ὕμνους εἰς τὰς νίκας τῶν υἱῶν αὐτοῦ πρὸς τοὺς κρατῆρας, οὓς ἐν τῷ συμποσίῳ κιρνῶσιν· καὶ ἐπειδὴ δύο νίκας ἤραντο, τὴν μὲν ἐν Νεμέᾳ, τὴν δὲ περὶ ἧς ἐν τῇ παρούσῃ ᾠδῇ ὁ λόγος, ἐν Ἰσθμῷ· διὰ τοῦτο λέγει, ὅτι νῦν ὁ δεύτερος κρατὴρ κιρνᾶται, πρῶτον κρατῆρα καλῶν τὸν εἰς τὴν ἐν Νεμέᾳ νίκην ὕμνον. Εὔχεται δὲ νὰ νικήσωσι καὶ τρίτην νίκην, ταύτην δὲ ἐν Ὀλυμπίᾳ, ἵνα κερασθῇ καὶ ὁ τρίτος τῷ σωτῆρι Διῒ κρατὴρ, καὶ οὕτω τὸ συμπόσιον, ἤτοι ἡ εὐδαιμονία, καταστῇ τελεία· ἐν ταύτῃ δὲ τῇ τελείᾳ εὐδαιμονίᾳ, λέγει, ἐπιθυμεῖ σφόδρα νὰ διέλθῃ καὶ ὁ Λάμπων τὸ γῆρας καὶ οὕτω νὰ ἀποθάνῃ (στ. 1-26). Εὐθὺς ἐντεῦθεν μεταβαίνει εἰς τὸ ὑμνεῖν τοὺς Αἰακίδας. Ὑμνήσας πρῶτον τὸν Πηλέα ἔρχεται εἶτα εἰς Τελαμῶνα· διηγεῖται τὰς μετὰ Ἡρακλέους ἀνδραγαθίας Τελαμῶνος, τὸν ἐπὶ Τροίαν πλοῦν καὶ τὴν ἅλωσιν αὐτῆς, τὸν ὄλεθρον τῶν Μερόπων, τὸν θάνατον τοῦ Ἀλκυονέως (στ. 27-50). Τὸν δὲ Αἴαντα ὑμνεῖ διὰ τῆς διηγήσεως τῆς εὐχῆς καὶ μαντείας τοῦ Ἡρακλέους, ἣν προπίνων ηὔξατο τῷ Τελαμῶνι, ὅτε ἐλθὼν, ἵνα καλέσῃ αὐτὸν εἰς τὸν ἐπὶ Τροίαν πλοῦν, εὗρεν ἅπαντας ἐν συμποσίῳ (στ. 51-81). Ἐπανέρχεται εἰς τὸν Φυλακίδαν, ὃν ὑμνεῖ σὺν τῷ

ἀδελφῷ Πυθέᾳ καὶ τῷ ἐκ μητρὸς συγγενεῖ Εὐθεμένει· διηγεῖται τὰς νίκας αὐτῶν. Ἀναφέρει καὶ τὴν φυλὴν τῶν Ψαλυχιδῶν, ᾗ προσήκει ὁ Φυλακίδας. Ὡσαύτως ἀναφέρει καὶ τὸν Θεμίστιον τὸν πρὸς μητρὸς πάππον (στ. 82-96). Τελευταῖον ἐπαινέσας τὸν Λάμπωνα, ὡς ἐπιμελέστατον τῶν ἑαυτοῦ ἔργων καὶ ὡς πατέρα μετ' ἐπιτυχίας συμβουλεύοντα καὶ παροτρύνοντα τοὺς υἱοὺς εἰς εὐκλεᾶ ἔργα, καὶ ὡς ἀγαπώμενον ὑπὸ πάντων διά τε τὰς τῶν ξένων εὐεργεσίας, καὶ διότι καὶ αὐτός ἐστιν ἔν τε τοῖς λόγοις καὶ πράξεσι μετριόφρων, καὶ παρὰ τοῖς ἄλλοις ἐπιθυμεῖ νὰ εὑρίσκῃ τὴν αὐτὴν μετριοφροσύνην· ἔτι δὲ καὶ διότι οὐδὲν ἐκφέρει ἐκ τοῦ στόματος πρὶν καλῶς σκέψηται· δι' ἅπαντα ταῦτα ἀποδίδωσι τὴν αἰτίαν τῆς νίκης τοῦ υἱοῦ τῷ πατρὶ ὡς ὀξύναντι τὸν νοῦν αὐτοῦ διὰ τῶν παραινέσεων, καὶ φρονίμως ἐπιστατήσαντι τῆς γυμνάσεως (στ. 97-107). Ἐν δὲ τῷ ἐπιλόγῳ εἰς πάντας ἁπλῶς ἀποτεινάμενος τὸν ὕμνον τελευτᾷ τὴν ᾠδήν.

---

## ΕΙΣΑΓΩΓΗ.

Καὶ αὕτη ἡ ᾠδὴ τῷ αὐτῷ Φυλακίδᾳ πεποίηται. Ὅτι δέ ἐστι προγενεστέρα τῆς ἡγουμένης, ἐκεῖ εἴρηται ἐν τῇ εἰσαγωγῇ. Παρὰ τοῖς Π. Σ. εὕρηται ἐπιγεγραμμένη ἡ ᾠδὴ Φυλακίδᾳ Πυθέᾳ, Εὐθυμένει. Ἄδεται δὲ ἐν κώμῳ. Περὶ δὲ τῆς χρονολογίας ἡ ὑπόθεσις, ὅτι ἐποιήθη ὀλίγον πρὸ τῶν Μηδικῶν, δυνατή ἐστιν. Τὸ προοίμιον ἔχει ὁμοιότητα μεγάλην τῷ τῆς Ὀλυμ. Ζ'.

Σ. ά. Κ. ιγ'.

Θαλλοντος ἀνδρῶν ὡς ὅτε συμποσίου,
Δεύτερον κρατῆρα Μοισαίων μελέων

— Στ. 1-13. Θάλλοντος . . . ἀοιδαῖς] «ὥσπερ ἐν θάλλοντι συμποσίῳ κιρνῶσι τρεῖς κρατῆρας τὸν μὲν πρῶτον Διὸς, τὸν δὲ δεύτερον ἄλλων θεῶν, τὸν δὲ τρίτον πάλιν Διὸς, οὕτω καὶ ἡμεῖς τὸν μὲν πρῶτον κρατῆρα τῶν Μουσικῶν μελῶν σοὶ, ὦ Ζεῦ, ἐκεράσαμεν ὑπὲρ τῆς εὐάθλου γενεᾶς τοῦ Λάμπωνος νικησάσης ἐν Νεμέᾳ, νῦν δὲ κιρνῶμεν τὸν δεύτερον τῷ δεσπότῃ τοῦ Ἰσθμοῦ καὶ ταῖς πεντήκοντα θυγατράσι τοῦ Νηρέως, ἐν Ἰσθμῷ τοῦ νεωτέρου τῶν ἀδελφῶν Φυλακίδα νικήσαντος· εἴθε δὲ κεράσαιμεν καὶ τὸν τρίτον τῷ Ὀλυμπίῳ Διΐ ὑπὲρ τῆς αὐτῆς γενεᾶς». Τὴν μὲν θάλλουσαν εὐδαιμονίαν τῆς γενεᾶς τοῦ Λάμπωνος παραβάλλει πρὸς συμπόσιον, τοὺς δὲ ὕμνους τῶν νικῶν πρὸς τοὺς κιρναμένους κρατῆρας τοῦ συμποσίου. Ἐν τοῖς συμποσίοις «τὸν μὲν πρῶτον κρατῆρα Διὸς ἐκίρνασαν, τὸν δὲ δεύτερον ἡρώων, τὸν δὲ τρίτον Διὸς σωτῆρος· καθὰ καὶ Αἰσχύλος ἐν Ἐπιγόνοις
Λοιβὰς Διὸς μὲν πρῶτον ὡραίου γάμου
Ἥρας τε.
εἶτα Τὴν δευτέραν γε κρᾶσιν ἥρωσιν νέμω
εἶτα Τρίτον Διὸς σωτῆρος εὐκταίαν λίβα
καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ναυπλίῳ
Ζεῦ παυσίλυπε, καὶ Διὸς σωτηρίου
Σπονδὴ τρίτου κρατῆρος» Π. Σ.
— ὡς ὅτε] Ἀναπλήρου «ὡς ὅτε κίρναμεν θάλλοντος

στ. 2. μοισέων, ἡ γραφὴ τῶν χειρογράφων· μοισαίων δὲ ἀρίστη διόρθωσις Heynii.

Κίρναμεν Λάμπωνος εὐά-
θλου γενεᾶς ὕπερ· ἐν Νεμέᾳ
Μὲν πρῶτον, ὦ Ζεῦ, τὶν, ἄωτον
Δεξάμενοι στεφάνων·
Νῦν αὖτ' ἐν Ἰσθμῷ, δεσπότᾳ
Νηρεΐδεσσί τε πεντή-
κοντα, παίδων ὁπλοτάτου
Φυλακίδα νικῶντος· εἴη δὲ τρίτον
Σωτῆρι πορσαίνοντας Ὀλυμ-
πίῳ Αἴγιναν κατα-
σπένδειν μελιφθόγγοις ἀοιδαῖς.

Ἀ. ά. Κ. ιγ'.

Εἰ γάρ τις ἀνθρώπων δαπάνᾳ τε χαρεὶς
Καὶ πόνῳ πράσσει θεοδμάτους ἀρετάς,

συμποσίου». — δεύτερον κρατῆρα] ὁ δεύτερος κρατὴρ ἐστιν ἐκεῖνος, περὶ οὗ ἐξηγεῖται ἐν στ. 7. καὶ ἑξῆς. — γενεᾶς] Πυθέου καὶ Φυλακίδου. — ἐν Νεμέᾳ . . . στεφάνων] «δεξάμενοι (γάρ· διότι ἡ πρότασίς ἐστιν αἰτιολογικὴ παραλειπομένου κατὰ τὸ ἀσύνδετον σχῆμα τοῦ γὰρ) τὸ ἄνθος τῶν στεφάνων ἐν Νεμέᾳ, σοὶ, ὦ Ζεῦ, πρῶτον ἐκίρναμεν κρατῆρα» Π. Σ. — δεξάμενοι] ἐν τοῖς συγγενέσι τοῦ νικητοῦ καταριθμεῖ ποιητικῶς καὶ ἑαυτόν. — πρῶτον] καλεῖ π ρ ῶ τ ο ν κρατῆρα τὸν ὕμνον τῆς Νεμεαίας νίκης τοῦ Πυθέου (Νεμ. Ε') ὅρα Σημ. εἰς Ἰσθμ. Ε'. 21-23. Ὁ πρῶτος λοιπὸν κρατὴρ ἦν, ὡς ἐν συμποσίῳ, Διΐ. — Νῦν αὖτ' . . . νικῶντος] ἡ σύνταξις «ἐν Ἰσθμῷ νικῶντος Φυλακίδα, κίρναμεν τὸν δεύτερον τοῦτον κρατῆρα δεσπότῃ». — δεσπότᾳ] τοῦ Ἰσθμοῦ. — Νηρεΐ-

στ. 5. τεῒν, τίν γ', διορθώσεις ἕνεκα τοῦ μέτρου· ἀλλὰ καί μόνον τό τιν δύναται νὰ γένηται μακρὸν ἕνεκα τοῦ ὑγροῦ ν.

δεσσι] καλῶς, ὄντος τοῦ Ποσειδῶνος ἄρχοντος τῆς θαλάσσης. — εἴη . . . ἀοιδαῖς] «εἴθε δὲ γένοιτο τρίτον κεραννύντες Διῒ σωτῆρι Ὀλυμπίας προστάτῃ νὰ καταβρέξωμεν τὴν Αἴγιναν σπονδαῖς μελιφθόγγων ᾠδῶν»· ἤτοι, ὡς λέγει ὁ Π. Σ. «γένοιτο αὐτὸν καὶ Ὀλύμπια νικῆσαι». — τρίτον σωτῆρι] «Διὸς σωτῆρος ἔλεγον τὸν τρίτον διὰ τοὺς τοῦτον πίνοντας σταθεροὺς γίγνεσθαι, τοὺς δὲ μετὰ τοῦτον εἰς ἄτην καὶ ἀνομίαν καὶ ἀσέλγειαν τρέπεσθαι· ἔλεγον δὲ αὐτὸν καὶ τέλειον διὰ τὸ τέλειον εἶναι τὸν τρίτον ἀριθμὸν ἀρχὴν ἔχοντα καὶ μέσον καὶ τέλος». Π. Σ. Εἰ οὖν ἡ παράδοσις αὕτη τοῦ Π. Σ. ἐστὶν ἀληθής, ἄριστα ἔχει πρὸς τὸν νοῦν τοῦ ποιητοῦ· διότι τοῦτο βούλεται νὰ εἴπῃ «ὥσπερ ὁ τρίτος κρατὴρ σώζει καὶ ποιεῖ τοὺς συμπότας σταθεροὺς καὶ τελείαν τὴν ἡδονήν, οὕτω καὶ ἡ τρίτη ἐν Ὀλυμπίᾳ νίκη τὴν εὐδαιμονίαν τῶν ἀνθρώπων τελείαν καὶ σταθερὰν ποιεῖ» ὡς ἐν τοῖς ἑπομένοις αὐτὸς ἐπεξηγεῖται. — Ὀλυμπίῳ] ὅτι ἡ λέξις αὕτη ἐτέθη, ἵνα δηλώσῃ, ὅτι εὔχεται ὑπὲρ τοῦ ἀγωνίσασθαι τὸν Φυλακίδαν ἔτι καὶ ἐν Ὀλυμπίᾳ καὶ τυχεῖν τῆς νίκης, φανερόν· ἄδηλον δὲ, εἰ διενοεῖτο καὶ ὁ Φυλακίδας καὶ παρεσκευάζετο εἰς τοῦτον τὸν ἀγῶνα. — Αἴγιναν . . . ἀοιδαῖς] Φυλάσσων τὴν ἀπὸ τοῦ συμποσίου μεταφορὰν ἔφη κατασπένδειν Αἴγιναν, ἀντὶ τοῦ ὑμνεῖν τὴν Αἴγιναν.

— Στ. 14-19. εἰ γάρ τις . . . ἐὼν] Ἤδη ἐπεξηγεῖται, τί ἐννοεῖ παραβάλλων τὸν ὕμνον τῆς ἐν Ὀλυμπίᾳ νίκης, ἧς εὔχεται νὰ τύχῃ ἡ γενεὰ τοῦ Λάμπωνος, πρὸς τὸν τρίτον τοῦ συμποσίου κρατῆρα. «Διότι ἐάν τις τῶν ἀνθρώπων μετὰ χαρᾶς καὶ προθυμίας δαπανᾷ καὶ τῷ σώματι πονῇ ἐργαζόμενος θείας ἀρετάς, ὁ δὲ θεὸς συγκατασκευάζῃ ἐπιτυχίαν, ἐξ ἧς δόξα ἐπήρατος· οὗτος εἰς τὸ ἔσχατον τοῦ ὄλβου ἀφίκετο». — χαρεὶς] ἀντὶ τοῦ χαίρων. — πράσσει] ἐργάζεται, τελεῖ. — θεοδμάτους] «ὑπὸ θεῶν δεδομημένας καὶ κατεσκευασμένας» Π. Σ.

Σύν τέ οἱ δαίμων φυτεύει
Δόξαν ἐπήρατον· ἐσχατιαῖς
Ἤδη πρὸς ὄλβου βάλλετ' ἄγκυ-
ραν θεότιμος ἐών.
Τοίαισιν ὀργαῖς εὔχεται
Ἀντιάσαις αΐδαν γῆ-
ράς τε δέξασθαι πολιὸν
Ὁ Κλεονίκου παῖς· ἐγὼ δ' ὑψίθρονον
Κλωθὼ κασιγνήτας τε προσεν-
νέπω ἕσπεσθαι κλυταῖς
Ἀνδρὸς φίλου Μοίρας ἐφετμαῖς.

Ἐ. α'. Κ. ιά.

Ὕμμε τ', ὦ χρυσάρματοι Αἰακίδαι,

---

Ἐννόει δὲ τὸ «ἐν αὐτῷ» καὶ οὕτω τὸ «θεοδμάτους ἀρετὰς» ἴσον τῷ «συμφύτους ἀρετάς», ὡς ἐν Ἰσθμ. Γ'. 23. καλεῖ. Σημείωσαι δέ, ὅτι ἐν ταῖς θεοδμήτοις ἀρεταῖς περιλαμβάνεται, ἐάν τις ἐφαρμόσῃ τὰ ἐνταῦθα λεγόμενα ταῖς ἀρεταῖς τῆς γενεᾶς τοῦ Λάμπωνος, οὐ μόνον ἡ ἀρετή, ἣν ἐπεδείξαντο ὁ Πυθέας καὶ Φυλακίδας νικήσαντες ἐν Νεμέᾳ καὶ Ἰσθμῷ, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀρετή, ἣν εὔχεται νὰ ἐπιδείξωσι καὶ ἐν Ὀλυμπίᾳ. — σύν τε . . . δόξαν] «καὶ συμφυτεύει ἐν αὐτῷ μετὰ τῶν θεοδμήτων ἀρετῶν» ἢ «καὶ φυτεύει ἐν αὐτῷ σὺν ταῖς ἀρεταῖς, ἃς ἔχει ἐμφύτους, καὶ δόξαν ἐπήρατον» δηλονότι «οὐ μόνον ἀρετὰς ἐνεφύτευσεν αὐτῷ ὁ θεός, ἀλλὰ καὶ ἐκτελοῦντι τὰς ἀρετὰς ταύτας περιποιεῖ καλὴν ἔκβασιν, ὥστε νὰ δοξάζηται». — δόξαν ἐπήρατον] συνεκδοχικῶς ἀντὶ τοῦ «ἀγαθὴν ἔκβασιν» ἐξ ἧς ἡ ἐπήρατος δόξα. — ἐσχατιαῖς . . . ἄγκυραν] παράβαλε πρὸς τὴν ἔννοιαν Ἰσθμ. Ε'. 17. καὶ ἑξῆς. — θεότιμος ἐών] διότι καὶ τὰς ἀρετὰς ἐν αὐτῷ οἱ θεοὶ ἐδόμησαν καὶ τὴν ἔκβασιν καὶ δόξαν αὐτοὶ συνεφύτευσαν·

«οὕτω καὶ ἡ γενεὰ τοῦ Λάμπωνος πρὸς ταῖς ἐσχατιαῖς τοῦ ὄλβου ῥίψει ἄγκυραν θεότιμος ἐοῦσα, εἰ πρὸς τοῖς δυσὶν ἄθλοις ἀθλήσει καὶ τρίτον ἐν Ὀλυμπίᾳ».

— Στ. 20-23. Τοίαισιν . . . παῖς] «ἐν μέσῳ τοιαύτης εὐτυχίας εὔχεται ὁ παῖς τοῦ Κλεονίκου νὰ διέλθῃ τὸ πολιὸν γῆρας καὶ εἶτα νὰ ἀποθάνῃ». — τοίαισιν ὀργαῖς ἀντιάσαις] Τὸ «ὀργαὶ» ἐνταῦθα σημαίνει σφοδρὰς ἐπιθυμίας. Ὅθεν τὸ «τοίας ὀργὰς» σημαίνει «τὰς σφοδρὰς ἐπιθυμίας τοῦ Λάμπωνος νὰ ἴδῃ τὴν ἑαυτοῦ γενεὰν, τοὺς υἱοὺς νικήσαντας καὶ ἐν Ὀλυμπίᾳ, καὶ οὕτω βαλομένους ἄγκυραν πρὸς ἐσχατιαῖς ὄλβου». Ὅθεν «ἀντιάσαις τοίαισιν ὀργαῖς» ἴσον τῷ «ἰδὼν τὴν ἐκτέλεσιν τοιούτων ἐπιθυμιῶν». — ἀΐδαν . . . πολιόν] Τὸ σχῆμά ἐστιν οὐ μόνον πρωθύστερον· διότι ὤφειλε νὰ εἴπῃ «πολιόν τε γῆρας ἀΐδαν τε»· ἀλλὰ καὶ ζεῦγμα, ἢ βραχυλογία· διότι τὸ δέξασθαι ἁρμόζει μὲν καλῶς τῷ ἀΐδαν, τῷ δὲ «πολιὸν γῆρας» ἁρμόζει τὸ διελθεῖν. Ὅθεν οὕτως ἀναπληρωτέον καὶ συντακτέον «εὔχεται πολιόν τε γῆρας διελθεῖν καὶ ἀΐδαν δέξασθαι ἀντιάσαις (ἐπειδὰν ἴδῃ) τοίαισιν ὀργαῖς (τοιαύτας ὀργὰς τετελεσμένας)». — ἀΐδαν] τὸν θάνατον.

— Στ. 23-26. ἐγὼ δ᾽ ὑψίθρονον . . . ἐφετμαῖς] «ἐγὼ δὲ τὴν τιμίαν Κλωθὼ καὶ τὰς αὐτῆς ἀδελφὰς παρακαλῶ τελειῶσαι τὰς εὐχὰς αὐτοῦ, ὅ ἐστιν ἐπακοῦσαι καὶ ἐπακολουθῆσαι ταῖς εὐχαῖς τοῦ φίλου ἀνδρὸς καὶ τέλος ἐπιθεῖναι» Π. Σ. — κασιγνήτας τε Μοίρας] ἴσον «καὶ τὰς ἄλλας Μοίρας (Λάχεσιν καὶ Ἄτροπον) τὰς κασιγνήτας αὐτῆς». — φίλου ἀνδρὸς] τοῦ Λάμπωνος. — ἐφετμαῖς] «ἐφετμαὶ οὐ κυρίως αἱ εὐχαὶ, ἀλλ᾽ αἱ ἐντολαί· εὐχὴ δὲ ἡ παρὰ τῶν ὑπερεχόντων αἴτησις» Π. Σ.

— Στ. 27-30. Ὕμμε τ᾽ . . . εὐλογίαις] «Καὶ ὑμᾶς, ὦ Αἰακίδαι, νόμιμόν μοι κατέστη σαφέστατον, ὅταν ἐγκωμιάζω τέκνον τῆς νήσου ταύτης, εὐλογίαις νὰ ῥαίνω». Παράβαλε πρὸς τὴν ἔννοιαν Ἰσθμ. Εʹ. 23. καὶ ἑξῆς.

Τέθμιόν μοι φαμὶ σαφέστατον εἶναι,
Τάνδ' ἐπιστείχοντα νᾶσον
Ῥαινέμεν εὐλογίαις.
Μυρίαι δ' ἔργων καλῶν
Τέτμηνθ' ἑκατόμπεδοι ἐν σχερῷ κέλευθοι,
Καὶ πέραν Νείλοιο παγᾶν,
Καὶ δ' Ὑπερβορέους· οὐδ' ἔστιν οὕτω
Βάρβαρος οὔτε παλίγγλωσσος πόλις,
Ἅτις οὐ Πηλέος ἀΐει κλέος
Ἥρωος, εὐδαίμονος γαμβροῦ θεῶν·

Σ. β'. Κ. ιγ'.

Οὐδ' ἅτις Αἴαντος Τελαμωνιάδα
Καὶ πατρός· τὸν χαλκοχάρμαν ἐς πόλεμον
Ἄγε σὺν Τιρυνθίοισι
Πρόφρονα σύμμαχον ἐς Τροίαν
Ἥρωσι μόχθον, Λαομεδοντί-

---

— ὔμμε τ'] «πρὸς τῷ ὑμνουμένῳ καὶ ὑμᾶς»· διότι ἐξυπακούεται «τόν τε ὑμνούμενον». — χρυσάρματοι] «τίμιοι κατὰ τὰ ἅρματα». Π. Σ. Καλεῖ τοὺς Αἰακίδας χρυσαρμάτους ὡς ἰσχυρῶς καὶ ἀνδρείως ἀπὸ τῶν ἁρμάτων μαχομένους. — τέθμιον] ἀντὶ τοῦ «ἔθος». — σαφέστατον] διότι ἐν ἅπασι τοῖς ὕμνοις, οὓς εἰς Αἰγινήτας ἐποίησεν, ἐγκωμιάζει τοὺς Αἰακίδας. — ἐπιστείχοντα ῥαινέμεν] καλῶς ἔχει ἡ αἰτιατικὴ ἐ μ ὲ ἐ π ι σ τ ε ί χ ο ν τ α, καίτοι τὸ ὑποκείμενον τοῦ ῥήματος τῆς προτάσεως «φαμὶ» ἐστὶ τὸ αὐτό· διότι τὸ «εἶναι» ἐτέθη ἀπροσώπως. Τὸ δὲ

---

στ. 36. Π η λ έ ο ς· αἱ συλλαβαὶ εος συνιζάνουσιν.

στ. 42. Λ α ο μ ε δ ο ν τ ί- καὶ τὸ μέτρον βαίνει καλῶς· διότι ο μ ε δ ο ν ἐστὶν ἀνάπαιστος, ὃν δέχονται τὰ Ἰαμβικά. Ὅθεν οὔτε διορθωτέα ἐστὶν ἡ λέξις εἰς Λ α μ ε δ ο ν τ ί-, οὔτε συνίζησίς ἐστιν ἀναγκαία νὰ γένηται τῶν συλλαβῶν Λ α ο.

ἐ π ι σ τ ε ί χ ο ν τ α  τ ά ν δ ε  ν ᾶ σ ο ν (τήνδε νῆσον ἐπιπορευόμενον) ἴσον τῷ «ὑμνοῦντα Αἰγινήτην».

— Στ. 31-34. Μυρίαι . . . Ὑπερβορέους] Ἐντεῦθεν ἄρχεται τῶν ἐπαίνων τῶν Αἰακιδῶν· «ἐπὶ τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης μέχρι Νείλου καὶ Ὑπερβορέων ἥκει ὑμῶν ἡ εὔκλεια». Π. Σ. Παράβαλε πρὸς Νεμ. ΣΤ'. 81-83. Ὁ νοῦς τοῦ ἐνταῦθα χωρίου δύναται νὰ ἐκφρασθῇ κάλλιον οὕτως «τοῖς καλοῖς ἔργοις, ἃ πανταχοῦ τῆς οἰκουμένης ἔπραξαν οἱ Αἰακίδαι, τέτμηνται πλατεῖαι καὶ συνεχεῖς ὁδοί, δι᾽ ὧν ἀφικνεῖται τὸ κλέος αὐτῶν μέχρι τῶν πηγῶν τοῦ Νείλου καὶ μέχρι τῶν Ὑπερβορείων». — μυρίαι ἔργων καλῶν κέλευθοι] «μυρίαι ὁδοί, δι᾽ ὧν διαβαίνει τὸ κλέος τῶν καλῶν ὑμῶν ἔργων». — τέτμηνται] ὑφ᾽ ὑμῶν, ἢ τοῖς ἔργοις ὑμῶν. — ἑκατόμπεδοι] ἑκατὸν ποδῶν, ὅπερ ἐστὶ πλατύταται. — ἐν σχερῷ] κ έ λ ε υ θ ο ι  ἐ ν  σ χ ε ρ ῷ ἴσον «ὁδοὶ ἄγουσαι ἄνευ διακοπῆς πέραν τοῦ Νείλου καὶ μέχρις Ὑπερβορείων. — καὶ πέραν . . . Ὑπερβορέους] «τὰ ἑκατέρωθεν παρείληφε πέρατα, τὴν σύμπασαν οἰκουμένην θέλων εἰπεῖν» Π. Σ.

— Στ. 34-37. οὐδ᾽ ἔστιν οὕτω . . . θεῶν] «οὐδαμῶς δέ ἐστιν οὕτω βάρβαρος οὐδὲ τὴν γλῶσσαν ἀλλόκοτος πόλις, ἥτις τοῦ Πηλέως οὐ κατακούει τὴν δόξαν» Π. Σ.

— Στ. 38-39. οὐδ᾽ ἔστιν . . . πατρὸς] «οὐδ᾽ ἔστι πόλις, ἥτις οὐ κατακούει τὴν δόξαν τοῦ Πηλέως καὶ Αἴαντος τοῦ Τελαμωνιάδου καὶ τὴν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Τελαμῶνος». — γαμβροῦ θεῶν] διὰ τὴν Θέτιν.

— Στ. 39-44. τὸν χαλκοχάρμαν . . . τέκος] «ὅντινα Τελαμῶνα τὸ τέκνον τῆς Ἀλκμήνης, ὁ Ἡρακλῆς, ἤγαγε φίλον σύμμαχον ἐν ναυσὶ μετὰ Τιρυνθίων ἀνδρῶν εἰς πόλεμον ἐπὶ τὴν Τροίαν διὰ τὴν ἁμαρτίαν τοῦ Λαομέδοντος». Ὅρα Σημ. εἰς Νεμ. Γ'. 61-63. — χαλκοχάρμαν] ὁ Π. Σ. φαίνεται ὅτι συντάσσει τῷ π ό λ ε μ ο ν, ἑρμηνεύων «εἰς ἰσχυρότατον πόλεμον»· ἀλλὰ κρεῖσσον οἱ νεώτεροι «χαίροντα τῷ χαλκῷ, τοῖς ὅπλοις».

αν ὑπὲρ ἀμπλακίαν,
Ἐν ναυσὶν Ἀλκμήνας τέκος·
Εἷλε δὲ Περγαμίαν, πε-
φνεν δὲ σὺν κείνῳ Μερόπων
Τ' ἔθνεα, καὶ τὸν βουβόταν οὔρεϊ ἴσον,
Φλέγραισιν εὑρὼν, Ἀλκυονῆ,
Σφετέρας δ' οὐ φείσατο
Χερσὶν βαρυφθόγγοιο νευρᾶς

Ἀ β'. Κ. ιγ'.

Ἡρακλέης· ἀλλ' Αἰακίδαν καλέων
Ἐς πλόον κάρυξε πάντων δαινυμένων.
Τὸν μὲν ἐν ῥινῷ λέοντος

---

— ἐς Τροίαν ἥρωσι μόχθον] «ἦγεν εἰς Τροίαν οὖσαν μόχθον ἥρωσιν» Heynius, ὁ δὲ Π. Σ. «ἦγε τὸν Αἴαντα εἰς Τροίαν μόχθον τοῖς κατὰ τὴν Τροίαν ἥρωσιν».

— Στ. 45-50. εἷλε δὲ . . . νευρᾶς Ἡρακλέης] «ἐπόρθησε δὲ ὁ Ἡρακλῆς τὴν Τροίαν, ἐφόνευσε τοὺς Κώους, ἐφόνευσε καὶ τὸν Ἀλκυονέα εὑρὼν ἐν Φλέγραις· ἅπαντα δὲ ταῦτα σὺν τῷ Τελαμῶνι κατώρθωσεν» ὅρα Νεμ. Δ'. 40. κ. ἑξῆς. — Περγαμίαν] Καλεῖ τὴν Τροίαν Περγαμίαν ἐκ τῆς ἀκροπόλεως αὐτῆς Περγάμου. — Μερόπων] Περὶ τῶν Κώων καλουμένων τότε Μερόπων ὅρα Σημ. εἰς Νεμ. Δ'. 40-49. — τὸν βουβόταν] διότι ἀπήλασε τὰς βοῦς τοῦ Ἡλίου ἐξ Ἐρυθείας (Ἀπολλόδ. Α'. στ. 3.) — Φλέγραισιν εὑρὼν] ὅτε ἐπέστρεφεν ἐξ Ἐρυθείας παρελαύνων τὰς βοῦς τοῦ Γηρυόνου. «Φλέγρα τῆς Θρᾴκης χωρίον· διέτριβε δὲ ὁ Ἀλκυονεὺς κατὰ τὸν Θρᾳκικὸν Ἰσθμόν» Π. Σ. — σφετέρας . . . . νευρᾶς] «ἀλλὰ καὶ οὕτως (καί τοι ἴσος ὄρει ἦν ὁ Ἀλκυονεὺς) ὁ Ἡρακλῆς οὐ φοβηθεὶς ἐτράπη εἰς φυγὴν, ἀλλὰ τείνας ταῖς χερσὶ τὸ τόξον ἔπεφνεν αὐτόν». — οὐ φείσατο δὲ

χερσὶ νευρᾶς] ἴσον τῷ «ἐτάνυσε ταῖς χερσὶ τὴν νευράν, τὸ τόξον· «ὁ δὲ νοῦς· ἐν δὲ τῇ Φλεγραίᾳ ὁ Ἡρακλῆς ἰδὼν τὸν Ἀλκυονέα μέγαν καὶ ἐκτράπελον καὶ τερατώδη τὸ σῶμα οὐκ ἐφείσατο τοῦ ἑαυτοῦ τόξου» Π. Σ. Τὸ «δὲ» ἐστὶν ἀντιθετικὸν πρὸς τὸ νοούμενον «ἦν μὲν ὁ Ἀλκυονεὺς ἴσος ὄρει, ὁ Ἡρακλῆς δὲ οὐκ ἐφείσατο.

— Στ. 51-71. Ἀλλ' Αἰακίδαν καλέων . . . ἐπέσθω] Τελειώσας τὸν ἔπαινον τοῦ Τελαμῶνος προὔθετο νὰ ἐπαινέσῃ καὶ τὸν Αἴαντα· ἀλλὰ ἀντὶ νὰ ὑμνήσῃ κατ' εὐθεῖαν τὴν ἀνδρείαν αὐτοῦ διηγούμενος τὰ κατορθώματα, ἃ ἐν ἄλλαις ᾠδαῖς ὕμνησε, λαβόμενος τοῦ καιροῦ, ὄντος τοῦ λόγου περὶ Τελαμῶνος καὶ Ἡρακλέους, διηγεῖται τὴν εὐχὴν τοῦ Ἡρακλέους ὑπὲρ τῆς γενέσεως αὐτοῦ. Συμπεριλαβὼν δὲ ἐν τῇ εὐχῇ ἐν ὀλίγοις τὰς ἀρετάς, ἃς εἶχεν ὁ Αἴας, ὕμνησεν οὕτως αὐτὸν θαυμασίως. — ἀλλ' Αἰακίδαν . . . δαινυμένων] «καλῶν εἰς τὸν πλοῦν τὸν Τελαμῶνα ἐκήρυξεν αὐτόν, ἐν ᾧ χρόνῳ εἱστιῶντο παρ' αὐτῷ ἅπαντες οἱ οἰκεῖοι καὶ φίλοι καὶ οἱ περὶ αὐτὸν ἥρωες». — ἀλλά] οὐκ ἀντιθετικὸς ἐνταῦθα· ἀλλὰ ἁπλῶς συνδετικὸς τῶν ἐννοιῶν ἀντὶ τοῦ «δέ». — ἐς πλόον] εἰς τὸν ἐπὶ Τροίαν πλοῦν. — κάρυξε . . . . δαινυμένων] Τὸ κηρύσσειν διαφέρει τοῦ καλεῖν, καθότι τὸ μὲν κηρύσσειν ὑποτίθησι πολλοὺς τοὺς παρόντας, τὸ δὲ καλεῖν οὐχί. Ὅθεν ἐπειδὴ ἐκάλει εἰς τὸν πλοῦν τὸν Τελαμῶνα ἐπὶ παρουσίᾳ πολλῶν, οἳ ἐδαίνυντο· διὰ τοῦτο προσέθετο τὸ κάρυξε (τὸν πλοῦν), βουλόμενος νὰ εἴπῃ «καλῶν τὸν Τελαμῶνα εἰς τὸν πλοῦν οὐκ ἐποιήσατο τὴν αἴτησιν κατ' ἰδίαν, ἀλλ' ἐκήρυξεν αὐτῷ (τῷ Τελαμῶνι) τὸν πλοῦν παρόντων καὶ συνεστιωμένων ἁπάντων». — πάντων] «μηδενὸς πάντων, οὓς ὁ Τελαμὼν ἐκάλεσεν εἰς τὴν εὐωχίαν, ἀπόντος»· ἢ «πάντων τῶν περὶ τὸν Τελαμῶνα ἡρώων καὶ οἰκείων καὶ φίλων. Ποιεῖ δὲ ὁ Πίνδαρος τὸν Ἡρακλέα ἀφικόμενον εἰς Τελαμῶνα, ἐν ᾧ συνευωχεῖτο μετὰ πάντων τῶν φίλων, κατὰ μίμησιν

Στάντα κελήσατο νεκταρέαις
Σπονδαῖσιν ἄρξαι καρτεραίχμαν
Ἀμφιτρυωνιάδαν,
Ἄνδωκε δ' αὐτῷ φέρτατος
Οἰνοδόκον φιάλαν χρυ-
σῷ πεφρικυῖαν Τελαμών.
Ὁ δ' ἀνατείνας οὐρανῷ χεῖρας ἀμάχους
Αὔδασε τοιοῦτον ἔπος· εἴ
Ποτ' ἐμάν, ὦ Ζεῦ πάτερ,
Θυμῷ θέλων ἀρὰν ἄκουσας,

Ἐ. β'. Κ. ιά.

Νῦν σε, νῦν εὐχαῖς ὑπὸ θεσπεσίαις
Λίσσομαι παῖδα θρασὺν ἐξ Ἐριβοίας
Ἀνδρὶ τῷδε, ξεῖνον ἀμὸν
Μοιρίδιον τελέσαι·

---

τοῦ Ὁμήρου. «Ἐννόει Ἡρακλέα παραγενόμενον Τελαμῶνι καλέσοντα εἰς πλοῦν· εἰσελθὼν οὖν εἰς τὴν οἰκίαν εὑρίσκει Τελαμῶνα εὐωχίαν τελοῦντα (κατὰ τὸ ἔθος τῶν ἡρώων. Οὕτως Νέστορα Τηλέμαχος εὑρίσκει Ὀδυσσ. γ'. 5-61. οὕτως καὶ Μενέλαον Ὀδυσσ. δ'. 2. κ. ἑξῆς)· ἄφνω παρίσταται ὁ Ἥρως λέοντος δέρμα ἐνδεδυμένος κατ' ἔθος τοῦ παλαιοῦ βίου Heynius». Ἐκ τῆς εὐχῆς, ἣν ὁ Ἡρακλῆς εὔχεται (στ. 65), εἰκάζεται, ὅτι ἐδαίνυντο οἱ φίλοι παρὰ τῷ Τελαμῶνι πανυγηρίζοντες τοὺς

---

στ. 65. Ἡ σύνταξις καὶ ἐξήγησις τοῦ χωρίου τούτου, ἣν ποιοῦσιν οἱ νεώτεροι, ἄτοπος ὅλως ἐστίν, αὕτη «τελέσαι (νὰ τελέσῃς) ἐξ Ἐριβίας ἀνδρὶ τῷδε παῖδα θρασὺν, μοιρίδιον ξεῖνον ἐμόν»· ἤτοι «νὰ τελέσῃς, ὦ Ζεῦ, τὸν παῖδα τοῦτον μοιρίδιον (εὐτυχῆ) φίλον καὶ ἑταῖρον ἐμόν». Θαυμαστὸν, ἐὰν ἁρμόζῃ αὕτη ἡ εὐχὴ νὰ γένηται παρ' ἀνδρὸς ὁμήλικος τῷ πατρί, ὑπὲρ οὗ εὔχεται νὰ γεννήσῃ παῖδα.

μετὰ τῆς Ἐριβοίας γάμους αὐτοῦ. — τὸν μὲν . . . ἄρξαι] «τοῦτον μὲν οὖν τὸν Ἡρακλέα σὺν τῇ τοῦ λέοντος δορᾷ στάντα, ὡς εἶχεν ἥκων ἐκ τῆς ὁδοῦ, ἐκέλευσεν ὁ Τελαμὼν σπονδῶν ἀπάρξασθαι καὶ θῦσαι τοῖς θεοῖς· εἴληπται δὲ ἐκ τῶν μεγάλων Ἠοιῶν (τοῦ Ἡσιόδου) ἡ ἱστορία· ἐκεῖ γὰρ εὑρίσκεται ἐπιξενούμενος ὁ Ἡρακλῆς τῷ Τελαμῶνι καὶ ἐμβαίνων τῇ δορᾷ καὶ εὐχόμενος, καὶ οὕτως ὁ διόπομπος αἰετός, ἀφ' οὗ τὴν προσωνυμίαν ἔλαβεν ὁ Αἴας» Π. Σ. — ἐν ῥινῷ λέοντος στάντα] «στάντα οὕτως ἐνδεδυμένον δορὰν λέοντος, ὡς ἦν ἐκ τῆς πορείας, τουτέστι μὴ ἀποθέμενον τὸ δέρμα»· κατὰ τοῦτο οὐκ ἀκολουθεῖ ὁ Πίνδαρος τῷ ἐν ταῖς μεγάλαις Ἠοίαις Ἡσιόδῳ. — κελήσατο . . . ἄρξαι] ὅμοιόν ἐστιν τῷ (Ὀδυσσ. Γ'. 43).

Εὔχεο νῦν, ὦ ξεῖνε, Ποσειδάωνι ἄνακτι

Τὸ δὲ «νεκταρέαις σπονδαῖσιν ἄρξαι» ἐκ τοῦ Ὁμηρικοῦ

Δὸς . . . δέπας μελιηδέος οἴνου
Σπεῖσαι

— ἄνδωκε] ἄρας τὴν φιάλην προσήνεγκεν αὐτῷ. — χρυσῷ πεφρικυῖαν] χρυσοῖς ποικίλμασι γεγλυμμένην, ὥστε νὰ ᾖ πεφρικυῖα, μὴ λεία. Τὰ δὲ Πατμ. Σχ. ἑρμηνεύουσι «φιάλην ἐκ χρυσοῦ πεπληρωμένην οἴνου, ὥστε φρίσσειν ἐπ' αὐτῷ τὸν ἀφρόν». — ὁ δ' ἀνατείνας . . . τελέσαι] «Ὁ δὲ Ἡρακλῆς ἀνατείνας οὐρανῷ τὰς ἀκαταμαχήτους αὐτοῦ χεῖρας τοιοῦτον ἐφώνησε λόγον· ὦ πάτερ Ζεῦ, εἴποτε τῶν ἐμῶν εὐχῶν ἑκὼν καὶ μετὰ προθυμίας κατήκουσας, ἐπὶ τοῦ παρόντος θείαις εὐχαῖς καθικετεύω, ἀνδρειότατον Τελαμῶνι ἐκ τῆς γαμετῆς Ἐριβοίας γενέσθαι παῖδα» Π. Σ. — θεσπεσίαις] «οἵας πρέπει νὰ ποιῇ τις θεῷ». — λίσσομαι . . . τελέσαι] ἡ σύνταξις «λίσσομαι ἀνδρὶ (μὲν) τῷδε (Τελαμῶνι) παῖδα θρασὺν ἐξ Ἐριβοίας (σε) τελέσαι, ξεῖνον (δὲ) ἁμὸν μοιρίδιον (σε) τελέσαι». Οὕτω συντάσσει καὶ ὁ Π. Σ. Ὅτι δὲ ἡ σύνταξις αὕτη ἐστὶν ὀρθή, βεβαιοῦται καὶ ἐκ τοῦ ἑπομένου «τὸν μέν»·

Τὸν μὲν ἄῤῥηκτον φυάν,
Ὥσπερ τόδε δέρμα με νῦν περιπλανᾶται
Θηρός, ὃν πάμπρωτον ἀέθλων
Κτεῖνά ποτ' ἐν Νεμέᾳ· θυμὸς δ' ἐπέσθω.
Ταῦτ' ἄρα οἱ φαμένῳ πέμψεν θεὸς
Ἀρχὸν οἰωνῶν μέγαν αἰετόν.
Ἁδεῖα δ' ἔνδον μοι ἔκνιξεν χάρις,

Σ. γ'. Κ. ιγ'.

Εἶπέν τε φωνάσαις ἅτε μάντις ἀνήρ·
Ἔσσεταί τοι παῖς ὃν αἰτεῖς, ὦ Τελαμών·
Καί νιν ὄρνιχος φανέντος
Κέκλετ' ἐπώνυμον εὐρυβίαν
Αἴαντα, λαῶν ἐν πόνοις ἔκ-
παγλον Ἐνυαλίου.

---

ὁ δὲ νοῦς «τούτῳ μὲν τῷ ἀνδρὶ νὰ τελέσῃς ἐξ Ἐριβοίας παῖδα θρασύν, τὸν δὲ ἐμὸν φίλον νὰ καταστήσῃς διὰ τῆς παιδοποιΐας ταύτης εὐτυχῆ». — ξεῖνον] σχῆμα ἀσύνδετον ἀντὶ τοῦ «ξεῖνον δέ». — τὸν μὲν . . . φυάν] Ἐπειδὴ ηὐχήθη ὑπὲρ ἀμφοτέρων, διὰ τοῦτο ἐκτίθησι τὴν ἑτέραν ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ εὐχὴν διὰ τοῦ ἀντιθετικοῦ «μέν», ἔχων μὲν ἐν τῷ νῷ καὶ ὑπὲρ τοῦ πατρὸς ἑτέραν εὐχήν, ἐξενεκτέαν διὰ τοῦ «δέ»· οἷον «τὸν δὲ ἀκαμάχητον καὶ ἀβλαβῆ ἐν τοῖς ἀγῶσιν, εἰς οὓς καλῶ αὐτόν»· ἀποσιωπῶν δὲ αὐτὴν καὶ διὰ πηδήματος μεταβαίνων πάλιν εἰς εὐχὴν ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ, τὴν «θυμὸς δ' ἐπέσθω». — ὥσπερ . . . . θηρός] «ὥσπερ ἐστὶν ἄῤῥηκτον τόδε δέρμα θηρός, ὅ με νῦν περιπλανᾶται». — περιπλανᾶται] «ἀντὶ τοῦ περικα-

---

στ. 69. μίμνοι ἡ τῶν χειρογρ. γραφή· ἀντὶ τῆς ἀρίστης μὲ νῦν.

στ. 78. κέκλεω διορθώσεως ἐξ εἰκασίας· ἤτοι, κέκλεο, κέκλου, ὦ Τελαμών.

νεῖται, ἢ περιλαμβάνει». Π. Σ. — ἀέθλων] τῶν ἐπιταχθέντων μοι ὑπὸ Εὐρυσθέως (Ἀπολλόδ. Β. ιβ').

— Στ. 72-75. Ταῦτ' ἄρα οἱ . . . . ἀνήρ] «ταῦτα εἰπόντι τῷ Ἡρακλεῖ ἀπέστειλεν ὁ Ζεὺς τῶν ὀρνίθων τὸν μέγαν καὶ ἔξοχον ἀετόν· ἡδεῖα δὲ αὐτὸν διεκίνησεν ἡδονή, καὶ εἶπε τοιαῦτα, ὥσπερ τις ἀκριβέστατος μάντις». Π. Σ. — ἅτε μάντις] «ὥσπερ εἰ ἦν ἀληθὴς μάντις»· βούλεται δὲ τούτοις νὰ εἴπῃ, ὅτι ἃ ἔλεξε τῇ μαντείᾳ, ἀπέβησαν ἔργῳ.

— Στ. 76-80. Ἔσσεταί τοι . . . Ἐνυαλίου] «γενήσεταί σοι παῖς, οἷον βούλει, ὦ Τελαμών, καὶ τοῦ ὄρνιθος ὑπὸ θεοῦ φανέντος παρακελεύεται ὁ πέμψας αὐτὸν νὰ καλῇς τὸν παῖδα Αἴαντα ἐπωνύμως τῷ ὄρνιθι, ὃς ἔσεται εὐρυβίας καὶ ἐν ταῖς μάχαις φοβερός». — ὄρνιχος φανέντος] ἀπόλυτος γενική, οὐχὶ συντακτικὴ τῷ ἐ π ώ ν υ μ ο ν· ἔστι δὲ ἴσον τῷ «τοῦ θεοῦ πέμψαντος τὸν ὄρνιχα». — κέκλετ'] οὐχὶ «κέκλετο» δηλονότι ὁ Ἡρακλῆς, ὡς βούλονται οἱ νεώτεροι· ἀλλὰ «κέκλεται» ἀπροσώπως, ἵνα ἐννοηθῇ οἴκοθεν ὁ θεός, παρ' οὗ ἐφάνη ἢ ἐπέμφθη ὁ ἀετός, ὡς ἄριστα ὁ Π. Σ. ἑρμηνεύει. Ἔτι δὲ καὶ ἐκ τῆς λέξεως ἐ π ώ ν υ μ ο ν ἐννοεῖται εὐκόλως τὸ ὑποκείμενον «ὁ θεός». — ἐπώνυμον] ἐκ τοῦ «ὄρνιχος φανέντος» ὅ ἐστι γενικὴ ἀπόλυτος, ἄκουε ἑτέραν γενικὴν ὄ ρ ν ι χ ο ς. Ὁ Ἡρακλῆς λοιπὸν λέγει, ὅτι ὁ θεὸς κ έ κ λ ε τ α ι, καλεῖ τὸν παῖδα· οἱ δὲ νεώτεροι ὡς μὴ ἔχοντες τὴν ἀκοὴν γεγυμνασμένην, ὡς οἱ Π. Σ. μὴ δυνάμενοι νὰ ἀκούσωσιν ἔξωθεν τὴν ὀνομαστικήν, ἡρμήνευσαν «κέκλετο» καὶ οὕτω κατ' αὐτοὺς οὐ λέγει ταῦτα ὁ Ἡρακλῆς· ἀλλ' ὁ Πίνδαρός φησιν, ὅτι ἔλεγε ταῦτα ὁ Ἡρακλῆς. Ἀπολλόδωρος δὲ (Γ'. ιζ'. 10) καλεῖ τὴν γυναῖκα τοῦ Τελαμῶνος Περίβοιαν ἀντὶ Ἐριβοίας. «Ὁ δὲ (Τελαμὼν) γαμεῖ Περίβοιαν τὴν Ἀλκάθου τοῦ Πέλοπος· καὶ ποιησαμένου εὐχὰς Ἡρακλέους, ἵνα αὐτῷ παῖς ἄρρην γένηται, φανέντος δὲ μετὰ τὰς εὐχὰς ἀετοῦ, τὸν γεννηθέντα ἐκάλεσαν Αἴαντα». — λαῶν . . . Ἐνυα-

Ὣς ἄρα εἰπὼν αὐτίκα
Ἕζετ᾽· ἐμοὶ δὲ μακρὸν πά-
σας ἀγήσασθαι ἀρετάς.
Φυλακίδᾳ γὰρ ἦλθον, ὦ Μοῖσα, ταμίας
Πυθέᾳ τε κώμων Εὐθυμένει
Τε· τὸν Ἀργείων τρόπον
Εἰρήσεταί που κ᾽ ἐν βραχίστοις.

Α. γ΄. Κ. ιγ΄.

Ἄραντο γὰρ νίκας ἀπὸ παγκρατίου
Τρεῖς ἀπ᾽ Ἰσθμοῦ, τὰς γ᾽ ἀπ᾽ εὐφύλλου Νεμέας,
Ἀγλαοὶ παῖδές τε καὶ μά-
τρωες. ἀνὰ δ᾽ ἄγαγον ἐς φάος οἵ-
αν μοῖραν ὕμνων· τὰν Ψαλυχι-
δᾶν δὲ πάτραν Χαρίτων

λίου] «φοβερὸν ἐν τοῖς πόνοις, οὓς παρέχει τοῖς λαοῖς ὁ Ἐνυάλιος, ἤτοι ὁ Ἄρης». Ἀμφότεραι αἱ γενικαὶ ἐξήρτηνται ἐκ τοῦ «πόνοις»· ἀλλ᾽ ἡ μὲν μία «Ἐνυαλίου» σημαίνει τὸ ἐνεργοῦν αἴτιον, τὸ παρέχον τοὺς πόνους, ἡ δὲ ἑτέρα «λαῶν» τὸ πάσχον, τὸ πονοῦν.

— Στ. 82-85. Ἐμοὶ δὲ μακρὸν . . . Εὐθυμένει τε] «ἐμοὶ δὲ μέγα καὶ ἀπερίγραπτον λόγῳ τὸ διηγήσα-

στ. 83. ἀναγήσασθ᾽ ἐξ εἰκασίας διόρθωσις ἕνεκα τοῦ μέτρου, ἵνα ὁ πρῶτος ποὺς τῆς συζυγίας τροχαῖος γένηται· ἀλλὰ τίς οἶδεν, εἰ μὴ τὸ Δωρικὸν α τὸ ἀντὶ τοῦ η οἱ Αἰολεῖς ἐφώνουν καὶ βραχύ.

στ. 84. ὦ Μοῖσα, διόρθωσις Pauwii, ἧς τὸ ὀρθὸν κυροῦται καὶ ἐκ χειρογράφου. Ἡ κοινὴ γραφὴ τῶν χειρογρ. ἐστι Μοῖσα ἄνευ τοῦ ὦ.

στ. 87. κ᾽ ἐν οὐκ ἔστιν ἀντὶ τοῦ καὶ ἐν, ἀλλὰ ἀντὶ τοῦ κε ἐν, καίπερ συντεταγμένῳ ὁριστικῇ.

στ. 91. τρωες· αἱ δύο εἰς μίαν συλλαβὴν συνιζάνουσιν

στ. 92. Ψαλυχι ἡ συλλαβὴ λυ ἐτέθη ὡς μακρά.

σθαι πάσας τὰς τῶν Αἰακιδῶν ἀρετάς· ἦλθον δὲ, ὦ Μοῦσα, τῷ Φυλακίδᾳ καὶ τῷ Πυθέᾳ καὶ τῷ Εὐθυμένει τῶν ἐγκωμίων δοτὴρ καὶ ταμίας. Ὁ Εὐθυμένης οὗτος μητράδελφος ἦν» Π. Σ.

— Στ. 86-87. τὸν Ἀργείων . . . βραχίστοις] «κατὰ τὸν Ἀργείων τρόπον δύνανται νὰ λεχθῶσι τὰ ἐγκώμια ἐν βραχυτάτοις». — τρόπον Ἀργείων] «μακρολόγοι μὲν οὖν οἱ Ἴωνες, σύντομοι δὲ οὐ μόνον Λάκωνες, ἀλλὰ καὶ Ἀργεῖοι. Σοφοκλῆς Ὀδυσσεῖ μαινομένῳ.
Πάντ' οἶσθα, πάντ' ἔλεξα τἀντεταλμένα.
Μῦθος γὰρ Ἀργολιστὶ συντέμνειν βραχύς» Π. Σ.

— Στ. 88-90. Ἄραντο γὰρ . . . καὶ μάτρωες] «ἐδέξαντο νίκας ἀγωνιζόμενοι παγκρατίῳ τρεῖς μὲν ἐν Ἰσθμῷ, τὰς δὲ αὐτῶν ἐκ τῆς ἐπιδόξου Νεμέας οἵ τε ἀγλαοὶ παῖδες τοῦ Λάμπωνος καὶ οἱ τούτων μάτρωες». Π. Σ. — τρεῖς ἀπ' Ἰσθμοῦ] ἡ μὲν μία ἐστὶν ἡ τοῦ Φυλακίδα αὕτη, ἣν ἔχει ὑπόθεσιν ἡ παροῦσα ᾠδή· τὰς δὲ δύο ἤρατο ὁ Εὐθυμένης. — τὰς δὲ . . . Νεμέας] Δυνατὸν τὸ «τὰς μέν» νὰ ᾖ λελεγμένον ποιητικῶς ἀντὶ ἑνικοῦ «τὴν δὲ» ἐννοοῦντος τοῦ ποιητοῦ τὴν ἐν Νεμέᾳ νίκην τοῦ Πυθέου· ἐὰν δὲ τοῦτο μὴ ἔχῃ οὕτως· τὰς ἐν Νεμέᾳ ταύτας νίκας ἤρατο ὁ Πυθέας καὶ ὁ Εὐθυμένης. — παῖδες] υἱοὶ, καὶ ἐκ τούτου ἀδελφοί. — μάτρωες] ποιητικῶς ἀντὶ μάτρως δηλονότι ὁ Εὐθυμένης.

— Στ. 91-92. ἀνὰ δ' ἄγαγον . . . ὕμνων] «ὁποίους καὶ ἡλίκους ὕμνους καὶ αὐτοὶ καὶ τὸ γένος αὐτῶν καὶ ἡ πατρὶς ἔσχον ἕνεκα τῶν νικῶν τούτων». — οἵαν] «τὸ οἵαν θαυμαστικῶς ἀντὶ τοῦ ὁποίαν εἴρηκεν» Π. Σ.

— Στ. 92-94. τὰν Ψαλυχιδᾶν . . . δρόσῳ] θὰ ἀριθμήσῃ ἐκείνους, οἳ ἐκλείσθησαν ἐκ τῶν ὕμνων, οὓς εἰς φῶς ἀνήγαγον. Ἐκλείσθησαν λοιπὸν οἱ Ψαλυχίδαι, ὁ οἶκος τοῦ Θεμιστίου, καὶ ἡ πόλις, ἣν ναίουσιν· «τὴν δὲ τῶν Ψαλυχιδῶν φατρίαν τῇ τῶν Χαρίτων καλλίστῃ

Ἄρδοντι καλλίστᾳ δρόσῳ.
Τόν τε Θεμιστίου ὀρθώ-
σαντες οἶκον, τάνδε πόλιν
Θεοφιλῆ ναίουσι. Λάμπων δὲ μελέταν
Ἔργοις ὀπάζων, Ἡσιόδου
Μάλα τιμᾷ τοῦτ᾽ ἔπος,
Υἱοῖσί τε φράζων παιραινεῖ,
Ἐ. γ΄. Κ. ιά.
Ξυνὸν ἄστει κόσμον ἑῷ προσάγων.
Καὶ ξένων εὐεργεσίαις ἀγαπᾶται.
Μέτρα μὲν γνώμᾳ διώκων,
Μέτρα δὲ καὶ κατέχων.
Γλῶσσα δ᾽ οὐκ ἔξω φρενῶν.

---

δρόσῳ καταβρέχουσιν». — Ψαλυχιδῶν] «Ψαλυχίδαι φυλὴ ἐν Αἰγίνῃ, ἀφ᾽ ἧς ὁ νικηφόρος» Π. Σ. — πάτραν] φατρίαν, φυλήν. — Χαρίτων] «τῶν ἐκ τῆς ποιήσεως ἐγκωμίων» Πάτμ. Σχόλ.

— Στ. 95-97. τόν τε Θεμιστίου . . . ναίουσι] «καὶ τὸν τοῦ Θεμιστίου δὲ οἶκον ταῖς ἑαυτῶν εὐδοξίαις, ἤτοι τοῖς ὕμνοις, οὓς ἐς φάος ἄγαγον, ὀρθώσαντες, ταύτην τὴν πόλιν οἰκοῦσι τὴν θεοφιλῆ». Περὶ δὲ τοῦ Θεμιστίου, ὅτι ἦν πάππος αὐτῶν ἐκ μητρὸς ὅρα Σημ. εἰς Νεμ. Ε΄. 78-80. — τάνδε πόλιν] ἀναφέρει καὶ τὴν πόλιν, ἵνα σημάνῃ, ὅτι καὶ ταύτην ἐλάμπρυναν τοῖς ὕμνοις, οὓς εἰς φάος ἀνήγαγον.

— Στ. 97-102. Λάμπων δὲ . . . ἀγαπᾶται] «ὁ δὲ Λάμπων διηνεκῶς τοῖς ἔργοις τὴν μελέτην διδοὺς τὸν τοῦ Ἡσιόδου τιμᾷ καὶ ἀποδέχεται λόγον καὶ τοῖς ἑαυτοῦ παισὶ λέγων τὸν στίχον, παραινεῖ ἆθλον καὶ εὐδοξίαν τεύχεσθαι, κοινὴν εὐδοξίαν τῇ ἑαυτοῦ πατρίδι συνάπτων· τιμᾶται δὲ καὶ ἐπὶ ταῖς τῶν ξένων εὐεργεσίαις». Π. Σ.

— μελέταν . . . ὀπάζων] «οὐδέποτε διακόπτων καὶ ἀναβάλλων τὰ αὐτοῦ ἔργα». Τὰ δὲ ἔργα Λάμπωνος ἦν νὰ φροντίζῃ περὶ τῆς ἀνατροφῆς τῶν δύο αὐτοῦ υἱῶν καὶ νὰ καταστήσῃ αὐτοὺς ἀνδρείους ἀθλητὰς καὶ δεξιούς, ἵνα νικῶντες ἐν τοῖς ἀγῶσι, κοινῶς καὶ τὸν αὐτοῦ οἶκον καὶ τὴν πατρίδα εὐκλεΐσωσιν. Τούτοις λοιπὸν τοῖς ἔργοις ὤπαζε μελέτην. Τὸ δὲ «μελέταν» σημαίνει τὴν συνεχῆ καὶ ἀδιάκοπον ἐνασχόλησιν. — μάλα . . . παραινεῖ] Τὸ ἔπος τοῦ Ἡσιόδου, ὅπερ ὁ Π. Σ. ἀναφέρει, ἐστίν (ἔργ. καὶ ἡμέρ. 412).

. . . μ ε λ έ τ η δ έ τ ο ι ἔ ρ γ ο ν ὀ φ έ λ λ ε ι.

«Τοῦτο λοιπὸν τὸ ἔπος καὶ αὐτὸς μάλα τιμᾷ διδοὺς διηνεκῆ μελέτην τοῖς ἔργοις, καὶ τοῖς ἑαυτοῦ υἱοῖς φράζων αὐτὸ παραινεῖ νὰ τιμῶσιν ὀπάζοντες καὶ αὐτοὶ μελέτην τοῖς ἔργοις διηνεκῶς γυμναζόμενοι καὶ ἀσκοῦντες ἑαυτοὺς εἰς τοὺς ἀγῶνας». — ξυνὸν . . . προσάγων] «προσάγων τῇ παραινέσει ταύτῃ κοινὸν τῷ τε ἑαυτοῦ οἴκῳ καὶ τῇ ἑαυτοῦ πόλει κόσμον»· διότι αἱ ἐν τοῖς ἀγῶσι νῖκαι, δι' ἃς παραινεῖ ταῦτα ὁ Λάμπων, ἔσονται κόσμος οὐ μόνον τῷ ἑαυτοῦ οἴκῳ, ἀλλὰ κοινὸς καὶ τῷ ἄστει. — Καὶ . . . ἀγαπᾶται] «οὐ μόνον παραινεῖ τοῖς υἱοῖς, ἀλλὰ καὶ τοὺς ξένους εὐεργετῶν ἀγαπᾶται ὑπὸ πάντων».

— Στ. 103-105. μέτρα μὲν . . . φρενῶν] «μετριοφροσύνην μὲν καὶ τοῖς ἄλλοις καὶ τοῖς ἑαυτοῦ υἱοῖς συμβουλεύων, μετριοφροσύνην δὲ καὶ αὐτὸς κατέχων· ἡ δὲ γλῶσσα αὐτοῦ οὐδέποτε λέγει τι, πρὶν ἂν αὐτὸ σκέψηται». — μέτρα] «μετριοφροσύνην τοῖς ἔργοις καὶ λόγοις». — γνώμᾳ διώκων] «τῷ νῷ ζητῶν νὰ εὑρίσκῃ παρὰ τοῖς ἄλλοις μετριοφροσύνην ἐν τοῖς ἔργοις καὶ λόγοις καὶ οὐχὶ ἐπιδείξεις καὶ κομποῤῥημοσύνην» ὅθεν «συμβουλεύων ταῦτα τοῖς ἄλλοις». — κατέχων] «ἃ τοῖς ἄλλοις συμβουλεύων αὐτὸς ποιῶν». — γλῶσσα . . φρενῶν] ἡ γλῶσσα οὐκ ἔστιν ἔξω φρενῶν· ἤτοι «ὅ, τι ἂν εἴπῃ πρῶτον σκέπτεται αὐτό». Διὰ τὰ τρία λοιπὸν ταῦτα, ἔτι δὲ καὶ διὰ τὰς εὐεργεσίας τῶν ξένων ἀγαπᾶται ὑπὸ πάντων.

Φαίης κέ νιν ἄνδρ᾽ ἐν ἀεθληταῖσιν ἔμμεν
Ναξίαν πέτραις ἐν ἄλλαις,
Χαλκοδάμαντ᾽ ἀκόναν. πίσω σφε Δίρκας
Ἁγνὸν ὕδωρ, τὸ βαθύζωνοι κόραι
Χρυσοπέπλου Μναμοσύνας ἀνέ-
τειλαν παρ᾽ εὐτειχέσιν Κάδμου πύλαις.

— Στ. 106-108. Φαίης κέ νιν . . . ἀκόναν] «Ἕνεκα τῆς φροντίδος, ἣν ποιεῖται περὶ τῆς εἰς τοὺς ἀγῶνας ἐξασκήσεως τῶν ἑαυτοῦ υἱῶν, καὶ ἕνεκα τῶν παραγγελιῶν, ἃς παραγγέλλει αὐτοῖς νὰ μελετῶσιν ἀδιακόπως τὰ αὐτῶν ἔργα, ἤτοι νὰ ἐξασκῶνται καὶ νὰ γυμνάζωνται διηνεκῶς· ἕνεκα, λέγω, τούτων δύναται νὰ εἴπῃ τις, ὅτι οὗτός ἐστι πρὸς τοὺς ἀλείπτας καὶ διδασκάλους τῆς γυμναστικῆς τῶν υἱῶν ὡς πρὸς τὸ ὀξύνειν τὸν νοῦν, τοιοῦτος ἀνὴρ, οἵα ἡ Ναξία λίθος πρὸς τὰς ἄλλας πέτρας ὡς πρὸς τὸ ἀκονᾶν τὸν σίδηρον». Ὁ Λάμπων οὐκ ἦν αὐτὸς ἀλείπτης τῶν υἱῶν αὐτοῦ, ἀλλ᾽ ἐφρόντιζε νὰ εὑρίσκῃ ἀλείπτας ἐξ ἐπαγγέλματος· καὶ τοιοῦτος ἦν ὁ ἀπ᾽ Ἀθηνῶν Μένανδρος, ὃς ἦν ἀλείπτης τοῦ Πυθέα (Νεμ. Ε΄. 77-89). Τοὺς δὲ ἀλείπτας τοῦ Φυλακίδα οὔτε ἐν ταύτῃ τῇ ᾠδῇ ἀναφέρει, οὔτε ἐν τῇ ἡγουμένῃ· ἀλλ᾽ ὥσπερ ἐκεῖ (στ. 75-77) ἐπαινῶν τὸν ἀδελφὸν Πυθέαν ἐν τοῖς ἀθληταῖς ἤτοι τοῖς ἀλείπταις τοῦ Φυλακίδα μόνον, διότι ἐπεστάτησε τῆς ὑπὸ τῶν διδασκάλων γυμνάσεως τοῦ Φυλακίδα, καλεῖ αὐτὸν δεξιὸν ἐν γυιοδάμαις, ὥστε ὁ Φυλακίδας νὰ ἄρηται τὴν νίκην· οὕτω καὶ ἐνταῦθα ἐπαινῶν τὸν πατέρα· οὐχὶ διότι αὐτὸς ἦν ἀλείπτης τοῦ υἱοῦ, ἀλλὰ διότι καὶ ἐπεστάτει τῆς γυμνάσεως καὶ ἐφιλοτίμει διὰ τῶν παραινέσεων τὸν παῖδα· παραβάλλει πρὸς τοὺς ἐξ ἐπαγγέλματος ἀλείπτας, βουλόμενος νὰ εἴπῃ, ὅτι αὐτὸς διὰ τῶν συμβουλῶν καὶ προτροπῶν καὶ ἐπιστασίας ὤξυνε

τὸν παῖδα τοσούτῳ μᾶλλον τῶν ἐξ ἐπαγγέλματος διδασκάλων αὐτοῦ, ὅσῳ μᾶλλον ὀξύνει τὸν σίδηρον ἡ Ναξία ἀκόνη τῶν ἄλλων πετρῶν. — ἐν ἀεθληταῖσιν] «ἐν τοῖς ἀλείπταις καὶ διδασκάλοις τοῦ Φυλακίδα». Τοὺς ἐνταῦθα ἀθλητὰς, ἤτοι ἀλείπτας καλεῖ ἐν στ. 75. τῆς ἡγουμένης ᾠδῆς γυιοδάμας. — Ναξίαν ἀκόναν] «νομίζονται γὰρ διαφορώταται τῶν ἄλλων ἀκονῶν αἱ κατὰ τὴν ἐν Κρήτῃ Νάξον» Π. Σ.

— Στ. 108-111. «Ποτιῶ αὐτοὺς τὸ ἀπὸ τῆς Δίρκης ὕδωρ, ὃ αἱ Μοῦσαι ἀνατεῖλαι ἐποίησαν» Π. Σ. Ἀλληγορεῖ τοὺς ἑαυτοῦ ὕμνους Θηβαίου ὄντος πρὸς τὸ ὕδωρ τῆς ἐν Θήβαις πηγῆς Δίρκης. — πίσω] πιπίσκω, πιπίζω, πίζω, ποτίζω, μέλλων, πίσω. — σφέ] τοὺς δύο ἀδελφοὺς καὶ τὸν πατέρα Λάμπωνα καὶ τὸν Εὐθυμένη. — κόραι Μναμοσύνης] αἱ Μοῦσαι. (Ἡσιοδ. Θεογ. 915.)

---

## ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ.

Ὡς ὅτε ἐν θάλλοντι συμποσίῳ κιρνῶσιν, οὕτω καὶ ἡμεῖς τὸν δεύτερον κρατῆρα Μουσικῶν μελῶν κιρνῶμεν ὑπὲρ τῆς εὐάθλου γενεᾶς τοῦ Λάμπωνος· ἐν Νεμέᾳ μὲν γὰρ σοί, ὦ Ζεῦ, τὸν πρῶτον ἐκεράσαμεν δεξάμενοι τὸ ἄωτον τῶν στεφάνων· νῦν δὲ πάλιν νικήσαντος Φυλακίδα τοῦ νεωτάτου τῶν υἱῶν ἐν Ἰσθμῷ (κιρνῶμεν) τῷ δεσπότῃ αὐτοῦ καὶ ταῖς πεντήκοντα Νηρεΐσιν· εἴθε δὲ γένοιτο κιρνῶντες τρίτον Διῒ σωτῆρι τῷ Ὀλυμπίας προστάτῃ νὰ καταβρέξωμεν τὴν Αἴγιναν μελιφθόγγοις ᾠδαῖς· διότι ὅτε τις ἀνθρώπων τῇ τε δαπάνῃ καὶ τῷ πόνῳ χαίρων καταπράττει συμφύτους αὐτῷ ἀρετὰς, ὅ

τε δαίμων συμφυτεύει αὐτῷ δόξαν ἐραστήν, ἤδη τότε οὗτος θεότιμος ὢν ῥίπτει ἄγκυραν πρὸς τὰς ἐσχατιὰς τῆς εὐδαιμονίας. Τοιούτων ἐπιθυμιῶν εὔχεται ὁ παῖς τοῦ Κλεονίκου τυχὼν νὰ διέλθῃ τὸ πολιὸν γῆρας καὶ νὰ δέξηται τὸν θάνατον. Ἐγὼ δὲ παρακαλῶ τὴν ὑψίθρονον Κλωθὼ καὶ τὰς ἄλλας αὐτῆς ἀδελφὰς Μοίρας νὰ εἰσακούσωσι τῶν ἐνδόξων δεήσεων φίλου ἀνδρός. Καὶ ὑμᾶς δ' ἔτι, ὦ χρυσάρματοι Αἰακίδαι, διαβεβαιῶ, ὅτι μοι ἔθος πασίδηλόν ἐστιν, ὅταν ἔρχωμαι εἰς ταύτην τὴν νῆσον, εὐλογίαις νὰ ῥαίνω· διότι μυρίαι πλατεῖαι συνεχεῖς ὁδοὶ καλῶν ἔργων εἰσὶν ὑφ' ὑμῶν τετμημέναι καὶ πέραν τῶν πηγῶν τοῦ Νείλου καὶ μέχρις Ὑπερβορείων· οὐδ' ὑπάρχει οὕτω βάρβαρος, οὐδ' οὕτω τὴν γλῶσσαν ἀλλόκοτος πόλις, ἥτις οὐ κατακούει τὸ κλέος τοῦ Πηλέως ἥρωος, γαμβροῦ θεῶν εὐδαίμονος· οὐδ' ἥτις, τὸ κλέος τοῦ Τελαμωνιάδου Αἴαντος καὶ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ· ὅντινα χαίροντα ἐπὶ τῷ χαλκῷ τὸ τέκνον τῆς Ἀλκμήνης μετὰ Τιρυνθίων εἰς Τροίαν τὴν ἀεὶ τοῖς ἥρωσι μόχθον παρέχουσαν ἦγεν ἐν ναυσὶ φίλον σύμμαχον διὰ τὴν ἁμαρτίαν τοῦ Λαομέδοντος· ἐπόρθησε δὲ τὴν Τροίαν· ἐφόνευσε δὲ σὺν ἐκείνῳ τὰ ἔθνη τῶν Μερόπων· καὶ τὸν νέμοντα τὰς βοῦς Ἀλκυονέα εὑρὼν ἐν Φλέγρᾳ, καίπερ ἴσον ὄντα ὄρει, ὅμως οὐκ ἐφείσατο τῆς βαρυφθόγγου νευρᾶς, ὥστε νὰ τανύσῃ ἐπ' αὐτὸν τὸ ἑαυτοῦ τόξον ὁ Ἡρακλῆς. Ὅτε δὲ ἐκάλει εἰς τὸν πλοῦν τὸν Αἰακίδαν, ἐκήρυξεν αὐτὸν, ἐν ᾧ πάντες εἱστιῶντο· καὶ τοῦτον μὲν

τὸν καρτεραίχμην Ἀμφιτρυωνιάδην στάντα ἐν δορᾷ λέοντος ἐκέλευσεν ὁ φέρτατος Τελαμὼν νὰ ποιήσῃ σπονδὰς νεκταρείας· ἔδωκε δὲ αὐτῷ οἰνοδόχον φιάλην χρυσῷ πεποικιλμένην. Ἐκεῖνος δὲ ἀνατείνας εἰς οὐρανὸν τὰς ἀμάχους χεῖρας τοιούτους εἶπε λόγους· εἴποτε, ὦ Ζεῦ πάτερ, εὐμενῶς ἤκουσας εὐχὴν, νῦν σου, νῦν θείαις εὐχαῖς δέομαι τούτῳ μὲν τῷ ἀνδρὶ νὰ τελέσῃς ἐξ Ἐριβοίας παῖδα εὔτολμον, τὸν δὲ ἐμὸν φίλον νὰ καταστήσῃς εὐτυχῆ· ἐκεῖνον δὲ ἀδιάῤῥηκτον κατὰ τὸ σῶμα, ὥσπερ ἐστὶ τοῦτο τὸ δέρμα, ὃ νῦν κινεῖται περὶ ἐμὲ, θηρίου, ὃ πάμπρωτον τῶν ἄθλων ἔκτεινά ποτε ἐν Νεμέᾳ, ἐνέστω δὲ αὐτῷ ψυχὴ ἀνδρεία. Ταῦτα ἄρα αὐτῷ εἰπόντι ἔπεμψεν ὁ θεὸς βασιλέα τῶν πτηνῶν μέγαν ἀετόν· ἡδεῖα δὲ ἔνδον ἡ χαρὰ ἐκέντησεν αὐτὸν, καὶ φωνήσας εἶπεν ὡς μάντις ἀνήρ· γενήσεταί σοι παῖς, ὡς ἐπιθυμεῖς, ὦ Τελαμών· καὶ αὐτὸν τοῦ ὄρνιθος φανέντος κελεύει (ὁ πέμψας) νὰ καλῇς ἐπώνυμον τοῦ πτηνοῦ Αἴαντα, εὐρυβίαν, φοβερὸν ἐν ταῖς μάχαις τῶν λαῶν. Οὕτως ἄρα εἰπὼν αὐτίκα ἐκαθέζετο. Ἐμοὶ δὲ μακρόν ἐστι πάσας τῶν Αἰακιδῶν τὰς ἀρετὰς νὰ διηγήσωμαι· διότι ἦλθον, ὦ Μοῦσα, Φυλακίδᾳ καὶ Πυθέᾳ καὶ Εὐθυμένει ὕμνων δοτὴρ, οἵ ἐν βραχυτάτῳ κατὰ τὸν Ἀργεῖον τρόπον ῥηθήσονται. Διότι ἤραντο νίκας παγκρατίου οἱ ἀγλαοὶ παῖδες καὶ μάτρωες, τρεῖς ἀπ' Ἰσθμοῦ, τὰς δὲ ἀπὸ τῆς πολυφύλλου Νεμέας· οἵους δὲ καὶ ὁπόσους ὕμνους ἀνήγαγον εἰς φῶς· τὴν δὲ Ψαλυχιδῶν φατρίαν ἀρδεύουσι καλλίστῃ

δρόσῳ χαρίτων· καὶ τὸν οἶκον τοῦ Θεμιστίου ὀρθώσαντες οἰκοῦσι ταύτην τὴν θεοφιλῆ πόλιν. Λάμπων δὲ μελέτην τοῖς αὐτοῦ ἔργοις διδοὺς μάλα τιμᾷ τοῦτον τὸν λόγον τοῦ Ἡσιόδου, καὶ φράζων αὐτὸν τοῖς υἱοῖς παραινεῖ ἐπιθυμῶν δι' αὐτοῦ νὰ προσαγάγῃ τῇ ἑαυτοῦ πόλει κοινὸν κόσμον· καὶ τοὺς ξένους εὐεργετῶν ἀγαπᾶται· μετριοφροσύνην μὲν τοῖς ἄλλοις συμβουλεύων, μετριοφροσύνην δὲ καὶ αὐτὸς κατέχων· ἡ δὲ γλῶσσα αὐτοῦ οὐκ ἔστιν ἔξω τῶν φρενῶν. Τούτων λοιπὸν ἕνεκα δύνασαι νὰ εἴπῃς, ὅτι αὐτός ἐστι μεταξὺ τῶν ἀλειπτῶν ἀνὴρ τοιοῦτος, οἵα ἐστὶν ἡ Ναξία σιδηροφάγος ἀκόνη μεταξὺ τῶν ἄλλων πετρῶν. Ἅπαντας αὐτοὺς θὰ ποτίσω τὸ ἁγνὸν ὕδωρ τῆς Δίρκης, ὃ παρὰ τὰς εὐδμήτους πύλας τοῦ Κάδμου ἀνέδοσαν αἱ βαθύζωνοι κόραι τῆς χρυσοπέπλου Μνημοσύνης·

# ΙΣΘΜΙΑ

ΕΙΔΟΣ Ζ΄.

## ΣΤΡΕΨΙΑΔΗι ΘΗΒΑΙΩι

## ΠΑΓΚΡΑΤΙῼ.

Μέτρα κατὰ τοὺς Π. Σ. τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς καὶ ἐπῳδοῦ τοῦ εἴδους.

Ἡ στροφὴ καὶ ἀντίστροφος συνίσταται ἐκ κώλων ὀκτώ.

Κῶλον 1. ⏑⏑—⏑ | ⏑—́⏑—́ | ⏑—⏑ Ἀντισπαστικὸν τρίμετρον καταληκτικόν.

» 2. ⏓—⏑⏑ | —́⏑—⏑ | —⏑—— | ⏑—́ Ἰωνικὸν τετράμετρον βραχυκατάληκτον· ὁ τελευταῖος ὅμως ποῦς ἴαμβος.

» 3. —́⏑—́⏓ | —́⏑⏑—́⏑ | —́⏑ Ἀσυνάρτητον ἐκ πενθημιμεροῦς ἰαμβικοῦ καὶ διμέτρου βραχυκαταλήκτου τροχαϊκοῦ.

» 4. ——⏑⏑ | —́⏑—́⏑ | —́⏑ Ἰωνικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον.

» 5. —́—́⏑⏑—́⏑⏑ Δακτυλικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον.

» 6. ——⏑⏑ | —⏑—́ Ἰωνικὸν δίμετρον καταληκτικόν.

» 7. —́⏑—́ | ⏑⏑—́ Ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον.

» 8. —́⏑—́ | ⏑—́ Ὡσαύτως ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον.

### Περὶ τῆς Ἐπῳδοῦ.

Ἑκάστη ἐπῳδὸς ἐκ κώλων ὀκτώ.

Κῶλον 1. —⏑—⏑ | ⏑—́⏑—́ | ⏑—́⏑—́ Ἀντισπαστικὸν τριμετρον ἀκατάληκτον.

Κῶλον 2. — — ⏑ ⏑ | ⏗ ⏑ — ⏑ | ⏑ ⏑ — — Ἰωνικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον· ἡ τρίτη συζυγία ἰωνικὴ ἀπ᾽ ἐλασσονος.

„ 3. — — ⏑ ⏑ | ⏗ ⏑ ⏗ Ἰωνικὸν ἐφθημιμερές.

„ 4. ⏑ ⏑ — ⏑ | ⏑ ⏗ ⏑ ⏗ | ⏑ ⏗ — Ἀντισπαστικὸν τρίμετρον καταληκτικόν.

„ 5. ⏗ — ⏗ ⏑ ⏑ ⏗ ⏑ ⏑ Δακτυλικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον.

„ 6. — — ⏑ ⏑ | — ⏑ — Ἰωνικὸν ὡς τὸ τρίτον.

» 7. ⏗ ⏑ ⏑ | ⏗ — | ⏑ — ⏑ Δακτυλικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον. Ὁ τελευταῖος ποῦς ἀμφίβραχυς.

„ 8. ⏑ ⏑ — — | ⏑ ⏗ ⏑ ⏑ ⏓ Ἀπ᾽ ἐλάσσονος ἐπιωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον.

---

## ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΕΙΔΟΥΣ.

Προοιμιάζεται διηγούμενος τὰ ἐν τοῖς ἀρχαιοτάτοις χρόνοις ἐπιχώρια ἀγαθά, ὧν ἀναμιμνησκόμενοι οἱ Θηβαῖοι δύνανται μάλιστα νὰ τέρπωνται καὶ καυχῶνται· τούτων δὲ οἱ λοιποὶ Ἕλληνές εἰσιν ἀμνήμονες, διότι οὐ γεγόνασιν ὑπόθεσις ποιήματος σοφωτάτου τινὸς ποιητοῦ (ἀπὸ στ. 1-26). Ἐμβαίνων εἰς τὴν ὑπόθεσιν συγκαταλέγει τοῖς ἐν Θήβαις τερπνοτάτοις συμβεβηκόσι καὶ τὴν νῦν ὑμνουμένην νίκην τοῦ Στρεψιάδου. Ἐπαινεῖ τὰς ψυχικὰς καὶ σωματικὰς ἀρετὰς αὐτοῦ (ἀπὸ στ. 27-33). Ἐκ τοῦ νικηφόρου μεταβαίνει εἰς τὸν μήτρωα καὶ ὁμώνυμον αὐτῷ Στρεψιάδην· ἐπαινεῖ αὐτὸν διότι ἀπέθανεν ἐν τῇ ἀνθηρᾷ ἡλικίᾳ μαχόμενος ὑπὲρ

πατρίδος ἐν τοῖς προμάχοις, ὅπου ἅπαντες οἱ ἄριστοι μέχρι θανάτου ἠγωνίσθησαν (ἀπὸ στ. 34-50). Ἐκφράζει τὴν μεγάλην αὐτοῦ χαρὰν ἐπὶ τῇ συμβάσῃ ἐν Ἰσθμῷ νίκῃ τοῦ Στρεψιάδου· διότι οἱ Θηβαῖοι τῷ τερπνῷ τούτῳ τῆς νίκης συμβάντι θὰ παρηγορήσωσι τὸ ἀμύθητον ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ τοσούτων ἀρίστων πολιτῶν πένθος. Συμβουλεύει πλαγίως τοὺς Θηβαίους νὰ ἐπιλάθωνται τῆς ἀρχαίας πολιτείας, ἣν μετὰ τὴν ἐν τῇ μάχῃ πτῶσιν τῶν ἀρίστων ἀπώλεσαν, καὶ νὰ ἐπιθυμῶσι τερπνῶν ἐφημέρων καὶ οὐχὶ μακρῶν, οἷόν ἐστι τὸ ἔμμονον τῆς αὐτῆς πολιτείας· διότι ὁ ἐπιθυμῶν ἐμμόνων τερπνῶν θνητὸς ὢν ἐπιθυμεῖ ἀδυνάτων· ὁ δὲ ἀδυνάτων ἐπιθυμῶν θηρεύει τὴν αὐτοῦ ἀπώλειαν. Οὐδὲ τερπνῶν ἀδίκων συμβουλεύει αὐτοὺς νὰ ἐπιθυμῶσιν· διότι τὸ παρὰ δίκην γλυκὺ περιμένει πικροτάτη τελευτή (ἀπὸ στ. 51-68). Ἐλθὼν εἰς τὸν ἐπίλογον εὔχεται νὰ νικήσῃ ὁ Στρεψιάδης καὶ ἐν Δελφοῖς, ἵνα πάλιν εὐφρανθῶσιν οἱ Θηβαῖοι.

---

## ΕΙΣΑΓΩΓΗ.

Ὁ ποιητὴς προοιμιάζεται ἐκ τῆς πατρίδος, ὡς καὶ ἐν Πυθ. Ι'. ἀλλ' ἐκεῖ εὐθὺς μεταβαίνει εἰς τὴν ὑπόθεσιν. Ἐν δὲ Νεμ. Ι'. συσσωρεύσας ἅπαντας τοὺς μύθους τοὺς τῇ πατρίδι τοῦ νικηφόρου ἐπιχωρίους ἐν τῷ προοιμίῳ μεταβαίνει εἶτα εἰς τὴν ὑπόθεσιν, ὡς καὶ ἐνταῦθα. Ὅθεν τὸ τῆς Νεμεαίας ἐκείνης ᾠδῆς προοίμιον οὐδὲν διαφέρει τοῦ τῆς παρούσης ᾠδῆς, ἢ ὅτι ἐκεῖ μὲν διηγεῖται τοὺς

μύθους ἁπλῶς, ἐνταῦθα δὲ ἐκφέρει αὐτοὺς ἐρωτηματικῶς. Ἡ δὲ κατ' ἐρώτησιν αὕτη ἔκχυσις τῶν μύθων οὐκ ἐμφαίνει νεανίαν, οἷος ἦν ὁ ποιητής, ὅτε ἔδειξε τῇ Κορίννῃ τὸν ὕμνον ἐκεῖνον·

Ἰ σ μ η ν ὸ ν ἢ χ ρ υ σ α λ ά κ α τ ο ν Μ ε λ ί α ν,
ἢ Κ ά δ μ ο ν καὶ ἑξῆς· (ὅρα ἀποσπ. Ὕμν. 1)

ἡ δὲ Κόριννα γελάσασα τῇ χειρὶ δεῖν ἔφη σπείρειν (μύθους), ἀλλὰ μὴ ὅλῳ τῷ θυλάκῳ. Ὁ Πίνδαρος βλέπων τοὺς ἑαυτοῦ πολίτας λίαν ἀθυμοῦντας ἐπί τε ταῖς συμφοραῖς, ἃς ὑπέστησαν ἐν τοῖς Μηδικοῖς πολέμοις, καὶ ἐπὶ τῇ ἐν Οἰνοφύτοις ἥττῃ ὑπ' Ἀθηναίων, βουλόμενος νὰ παρηγορήσῃ αὐτούς, ἀριθμεῖ ὅλα τὰ ἀγαθά, ὧν ἔκπαλαι ἐγεύσατο ἡ πόλις, ἵνα τούτων μεμνημένοι ἐπιλανθάνωνται τῶν συμφορῶν. Ποιεῖ δὲ ταύτην τὴν παρηγορίαν, ἵνα καὶ τὴν νίκην τοῦ Στρεψιάδου συγκαταλέξῃ ἐν τοῖς ἀγαθοῖς τῆς πόλεως, ἐφ' ᾗ οἱ Θηβαῖοι πρέπει νὰ χαίρωσι, καί, ὡς φαίνεται, πολὺ ἐχάρησαν· καὶ αὕτη ἐστὶν ἡ αἰτία, δι' ἣν ἐπροοιμιάσατο οὕτω ὁ ποιητὴς καὶ οὐχὶ νεανικὴ φαντασία. Δευτέρα δὲ αἰτία ἐστὶν ἡ ἑξῆς. Βλέπων ὁ ποιητὴς τοὺς ἄλλους Ἕλληνας τὴν ἑαυτοῦ πόλιν, καίπερ μίαν τῶν μεγίστων τῆς Ἑλλάδος πόλεων οὖσαν, ἀεὶ μικροῦ λόγου ἀξίαν τιθεμένους, ἀπηξίου καὶ ἠγανάκτει. Τὴν ἀγανάκτησιν λοιπὸν ταύτην ἐνδεικνύων ὁ ποιητὴς διηγεῖται ἐρωτηματικῶς τοὺς ἐπαίνους τῆς πατρίδος ὑπαινιττόμενος ταῦτα· «οὐ σὺ εἶσαι, ὦ πατρίς, ἣ ἐγέννησας τὸν Διόνυσον, τὸν Ἡρακλέα, τὸν Τειρεσίαν κ. τ. λ; Διὰ τί οὐκ ἀναγνωρίζουσι χάριν τούτων οἱ ἄλλοι Ἕλληνες; Οὐ σὺ εἶσαι, ἣ τὴν μυρίαν στρατιὰν τοῦ Ἀδράστου ἔφθειρας; διὰ τί νομίζεσαι ἥττων τοῦ Ἄργους; Οὐκ εἶσαι σύ, ἥτις διὰ τῶν Αἰγειδῶν ἔστησας ἐπ' ἀσφαλείας τοὺς Λακεδαιμονίους; διὰ τί οὗτοι νομίζονται κρείσσονες σοῦ; Τοιαύτας λοιπὸν ἀπαξιώσεις βουλόμενος νὰ ὑπαινίξηται ἐκχεῖ τοὺς μύθους ἐρωτηματικῶς· ὅτι δὲ οἱ Ἕλληνες πάλαι ἐχλεύαζον τοὺς Βοιωτούς, ὅρα Ὀλυμ.

ΣΤ'. 152. καὶ τὴν αὐτόθι σημείωσιν. Ἐκ δὲ τούτων εὐκόλως δύναταί τις νὰ εἰκάσῃ, πόσον ὠνείδιζον αὐτοὺς οἱ Ἕλληνες, διότι συνεμάχησαν τοῖς Μήδοις. Σημειωτέον δὲ, ὅτι παρώρμησε τὸν ποιητὴν εἰς τὴν διὰ τοῦ ἐνθουσιαστικοῦ τούτου προοιμίου ἔνδειξιν τῆς αὐτοῦ ἀγανακτήσεως ἡ μεγάλη χαρὰ, ἣν ἐνεποίησεν αὐτῷ ἡ μετὰ τὴν ἐν Οἰνοφύτοις συμφορὰν Ἰσθμιακὴ νίκη τοῦ Στρεψιάδου. Ἐκφράζει δὲ τὴν χαρὰν ταύτην ἐν τοῖς (στ. 54) «ἀείσομαι χαίταν στεφάνοισιν ἁρμόζων»· τὴν δὲ ἀθυμίαν καὶ λύπην, ἣν εἶχον οἱ Θηβαῖοι ἕνεκα τῆς ἐν Οἰνοφύτοις συμφορᾶς μέχρις αὐτῆς τῆς νίκης τοῦ Στρεψιάδου, ἐκφράζει ἐν στ. 51-53. Συνετέθη δὲ ἡ ᾠδὴ αὕτη οὐχὶ πολὺ ὕστερον ἀπὸ τῆς ἐν Οἰνοφύτοις μάχης τῶν Ἀθηναίων πρὸς Βοιωτοὺς (Θουκυδ. Α'. 108). Περὶ τῆς χρονολογίας τῆς ᾠδῆς σοφώτατα ἐπραγματεύσατο ὁ Boeckhius (Ὅρα Εἰσαγωγὴν εἰς τὰς ὑπὸ Dissenii Explicationes ταύτης).

Σ. έ. Κ. ή.

Τινι τῶν πάρος, ὦ μάκαιρα Θήβα,
Καλῶν ἐπιχωρίων μάλιστα θυμὸν τεὸν
Εὔφρανας; ἦ ῥα χαλκοκρότου πάρεδρον
Δαμάτερος ἀνίκ' εὐρυχαίταν
Ἄντειλας Διόνυσον; ἢ
Χρυσῷ μεσονύκτιον
Νίφοντα δεξαμένα
Τὸν φέρτατον θεῶν,

Ἀ. ά. Κ. ή.

Ὁπότ' Ἀμφιτρύωνος ἐν θυρέτροις
Σταθεὶς ἄλοχον μετῆλθεν Ἡρακλείοις γοναῖς;

---

— Στ. 1-3. Τίνι . . . εὔφρανας] «Τίνι τῶν φθασάντων ἐπιχωρίων ἀγαθῶν, ὦ μακαριωτάτη Θήβη, μάλιστα τὴν σὴν ψυχὴν εὔφρανας;» Π. Σ. — Θήβα] «εἴτε τὴν πατρίδα, εἴτε τὴν ἡρωΐδα καλεῖ, οὐδὲν διαφέρει· ἐρωτηματίζων δὲ, ἐγκώμιον λαμπρὸν τῆς ἑαυτοῦ ποιεῖ πατρίδος» Δούκας.

— Στ. 3-5. ἦ ῥα χαλκοκρότου . . . Διόνυσον] «ἆρα ἔφρανας μάλιστα τὴν σὴν ψυχὴν, ὅτε ἐγέννησας τὸν Διόνυσον;» — χαλκοκρότου Δαμάτερος] διότι κυμβάλοις καὶ τυμπάνοις ἐζήτει τὴν ὑπὸ Πλούτωνος ἁρπασθεῖσαν Κόρην· «παρὰ τὰ ἐπικτυποῦντα ἐν ταῖς τελεταῖς τῆς Δήμητρος κύμβαλα· μετὰ γὰρ κυμβάλων καὶ τυμπάνων περιϊοῦσα ἡ θεὸς καὶ τούτοις ἠχοῦσα ἐζήτει πρὸς

τὸ πάντας ἀκούειν καὶ πυνθάνεσθαι ὅ, τι ζητεῖ». — Π. Σ. πάρεδρον Διόνυσον] ὥσπερ ἐν Ἐλευσῖνι ἐτελοῦντο τὰ μυστήρια τῆς Δήμητρος, οὕτω καὶ ἐν Θήβαις ἐν τῷ ἱερῷ τῶν Καβείρων· «οἵτινες δέ εἰσιν οἱ Κάβειροι, καὶ ὁποῖά ἐστιν αὐτοῖς καὶ τῇ μητρὶ τὰ δρώμενα, σιωπὴν ἄγοντι ὑπὲρ αὐτῶν συγγνώμη ἔστω μοι» λέγει ὁ Παυσανίας (Θ'. κέ. 5). Ὁ δὲ Π. Σ. «πάρεδρον Δήμητρος εἶπε τὸν Διόνυσον, κατὰ μὲν τὸν μυστικὸν λόγον, ὅτι παρεδρεύει αὐτῇ ὁ ἐκ Περσεφόνης γεγονὼς Ζαγρεὺς Διόνυσος, ὁ κατά τινας Ἴακχος, κατὰ δὲ τὸν φυσικὸν λόγον, ἐπειδὴ τῇ ξηρᾷ τροφῇ, ἣ ἀνάκειται τῇ Δήμητρι, παρέπεται ἡ τοῦ οἴνου χρῆσις, ἢ ὅτι ἡ σταφυλὴ ἐδωδίμη ἐστὶ καὶ εἰς πόσιν ἐπιτηδεία». — ἄντειλας] περὶ τῆς ἐκ Σεμέλης θυγατρὸς τοῦ Κάδμου γεννήσεως τοῦ Διονύσου ὅρα Ὀλ. Β'. 44. κ. ἑξῆς καὶ τὴν αὐτόθι Σημ. εἰς στ. 47.

— Στ. 6-10. ἢ χρυσῷ . . . γοναῖς] «ἢ μάλιστα εὔφρανας θυμὸν τεόν, ὅτε τὸ μεσονύκτιον χρυσῷ καταστάζοντα ἐδέξω τὸν τῶν θεῶν ἔξαρχον Δία, ἡνίκα τοῦ Ἀμφιτρύωνος κατὰ τὰ πρόθυρα σταθεὶς τὴν γαμετὴν μετῆλθε ταῖς θείαις γοναῖς» Π. Σ. — χρυσῷ νίφοντα] «ἰδίως (ἐξ ἑαυτοῦ) λέγει τὸν Δία ὕσαι χρυσόν, ἡνίκα ἐμίγη τῇ Ἀλκμήνῃ· ἢ τὰ ἐπὶ Δανάης μυθευόμενα ἐπὶ τὴν Ἀλκμήνην μετήγαγεν» Π. Σ. Ὁ Πίνδαρος κέχρηται τῇ ἀδείᾳ νὰ διορθοῖ, ὅσα] τῶν μυθολογουμένων φαίνονται αὐτῷ οὐχὶ πιθανὰ καὶ ἀξιοπρεπῆ, ὡς ἐποίησεν ἐν τῷ Α'. τῶν Ὀλυμ. ἐν τοῖς περὶ τοῦ Πέλοπος λεγομένοις (στ. 43. κ. ἑξῆς). Οὕτω καὶ ἐνταῦθα οὐκ ἐφάνη αὐτῷ ἀξιοπρεπὴς ἡ ἐν μεσονυκτίῳ εἰς τὰ θύρατρα τοῦ Ἀμφιτρύωνος ἄφιξις τοῦ φερτάτου τῶν θεῶν, ὥς τινος τῶν τυχόντων. Ἐκόσμησε λοιπὸν τὴν παρουσίαν αὐτοῦ χρυσῷ νιφετῷ, ὥς ἐστι κεκοσμημένη καὶ ἡ εἰς Δανάην, καὶ ὡς ὁ αὐτὸς ἐκόσμησε καὶ τὴν ἐκ τῆς κορυφῆς τοῦ Διὸς γέννησιν τῆς Ἀθηνᾶς (Ὀλ. Ζ'. 62. ἑξῆς). — ἄλοχον . . . γοναῖς] «ἐχρήσατο τῇ ἀλόχῳ τοῦ Ἀμφιτρύωνος εἰς γονὰς τοῦ Ἡρακλέους».

Ἦ ὅτ' ἀμφὶ πυκναῖς Τειρεσίαο βουλαῖς;
Ἦ ὅτ' ἀμφ' Ἰόλαον ἱππόμητιν;
Ἢ Σπαρτῶν ἀκαμαντολογ-
χᾶν; ἢ ὅτε καρτερᾶς
Ἄδραστον ἐξ ἀλαλᾶς
Ἄμπεμψας ὀρφανὸν

Ἐ. ά. Κ. ή.

Μυρίων ἑτάρων ἐς Ἄργος ἵππιον;
Ἢ Δωρίδ' ἀποικίαν ἀνίκ' ὀρθῷ
Ἔστασας ἐπὶ σφυρῷ

---

— Στ. 11. ἢ ὅτε . . . βουλαῖς] Ἡ σύνταξις· ἢ τότε μάλιστα ἔφρανας θυμόν, ὅτε εὔφρανας θυμὸν ἀμφὶ Τειρεσίου βουλαῖς. — ἀμφὶ βουλαῖς] ἐπὶ ταῖς βουλαῖς. Ὁ νοῦς «ἢ τότε μάλιστα εὔφρανας τὴν σὴν ψυχήν, ὅτε ἐγέννησας τὸν σοφώτατον μάντιν Τειρεσίαν».

— Στ. 12. ἢ ὅτ' ἀμφ' . . . ἱππόμητιν] «ἢ εὔφρανας μάλιστα τὴν σὴν ψυχήν, ὅτε ἐγέννησας τὸν περὶ τὰ ἱππικὰ φρονιμώτατον Ἰόλαον». — ἀμφ' Ἰόλαον] ἐπὶ τῷ Ἰολάῳ. — ἱππόμητιν] «τὸν Ἰόλαόν φησι, παρόσον ἡνιόχησεν Ἡρακλεῖ». Π. Σ.

— Στ. 13. «ἢ εὔφρανας τὴν σὴν ψυχὴν ἕνεκα τῶν πολεμικωτάτων Σπαρτῶν». — ἀκαμαντολογχᾶν] «τῶν κατὰ τὰς Θήβας ἀναδοθέντων ἐκ τῶν δρακοντείων ὀδόντων, ὧν καὶ Εὐριπίδης Φοιν. 802) μέμνηται· ὁ Φερεκύδης διττά φησιν εἶναι Σπαρτῶν γένη· τὸν γὰρ Ἄρη καὶ τὴν

---

στ. 11. ἢ ὅτ' ἀμφι Τειρεσίαο πυνικαῖς βουλαῖς. ἡ γραφὴ τῶν χειρογράφων· ἡ δὲ ἐν τῷ κειμένῳ γραφή ἐστι διόρθωσις τοῦ Heynii. Αἱ τρεῖς πρῶται συλλαβαὶ ἢ ὅτ' αμ ἐστὶν ἀνάπαιστος.

στ. 12. ἢ ὅτ συνιζάνουσιν εἰς μίαν μακράν.

στ. 18. οὕνεκα, ἡνίκα, ἀνίκ' ἄρ· διορθώσεις ἕνεκα τοῦ μέτρου.

Ἀθηνᾶν τοὺς μὲν ἡμίσεις τῶν ὀδόντων Κάδμῳ δοῦναι, τοὺς δὲ ἡμίσεις Αἰήτῃ. Ἀνδροτίων δέ φησι φυγόντα ἐκ τῆς Φοινίκης τὸν Κάδμον μετὰ ἱκανῶν σποράδων κατελθεῖν εἰς Θήβας, ὅθεν διὰ τὸ συμμιγὲς καὶ σποράδην εἶναι Σπαρτοὶ ἐκλήθησαν· οἱ δὲ Θηβαῖοι τὰ περὶ αὐτῶν ψευδῶς ἐτερατούργησαν» Π. Σ. Παράβαλ. πρὸς Σημ. εἰς Πυθ. 145. λεξ. Σ π α ρ τ ῶ ν.

— Στ. 14-17. ἢ ὅτε . . . ἵππιον] «ὁ νοῦς· ἢ ὅτε ἐκ τῆς ἰσχυροτάτης μάχης ἀπέπεμψας τὸν Ἄδραστον ὀρφανωθέντα, ὦ Θήβη, μυρίων καὶ ἀναριθμήτων στρατιωτῶν εἰς τὸ ἱππικὸν Ἄργος;» Π. Σ. Τὴν μάχην τῶν ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας μετὰ μεγίστης προφυλάξεως καὶ περισκέψεως διηγεῖται ἐν Νεμ. Θ'. 41. καὶ ἑξῆς, ἵνα μὴ διεγείρῃ τὸν φθόνον τῶν Πελοποννησίων. Νῦν δὲ τὴν αὐτὴν ταύτην διηγούμενος, σαφῶς οὕτως ὑπεραίρει τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα, ἵνα δείξῃ, ὅτι οὐκ ἔστιν εὐκαταφρόνητος ἐν τοῖς Ἕλλησιν· καὶ ὅτι ἀδίκως ὀνειδίζουσιν αὐτήν. — ἀλαλᾶς] «τῆς μάχης, διὰ τὰς θορυβώδεις φωνάς» Π. Σ.

— Στ. 18-22. ἢ Δωρίδα . . . Πυθίοις] Καὶ ταῦτα λέγει, ἵνα δείξῃ, ὅτι οἱ Θηβαῖοι, οἵτινες κατὰ Πύθια μαντεύματα καὶ τὴν κάθοδον τῶν Ἡρακλειδῶν εὐωδίασαν καὶ ὕστερον ἐν τῷ πρὸς Ἀμύκλας πολέμῳ Λακεδαιμονίους ἔσωσαν, οὐκ εἰσιν ἄξιοι νὰ ὀνειδίζωνται ἐν τοῖς Ἕλλησιν· ὁ δὲ νοῦς· «ἢ εὐφράνθης, ὅτε οἱ Αἰγεῖδαι οἱ σοὶ ἔκγονοι τὸ μὲν πρῶτον τὴν ἐν Πελοπονήσῳ ἀποικίαν τῶν Δωριέων ἔστησαν ἐπὶ ἀσφαλείας, εἶτα δὲ ἰδίᾳ τοὺς Λακεδαιμονίους κινδυνεύοντας ἔσωσαν ἑλόντες Ἀμύκλας». — Δωρίδα ἀποικίαν Λακεδαιμονίων] Βούλεται νὰ εἴπῃ τὴν κάθοδον τῶν Ἡρακλειδῶν. Ὅθεν ἤρκει νὰ εἴπῃ μόνον «Δωρίδα ἀποικίαν»· ἀλλ' ἵνα ποιήσῃ τὴν δόξαν τῶν Θηβῶν μείζονα, προσέθηκε τὸ «Λακεδαιμονίων», οἵτινες τότε ἦσαν προὔχοντες τῆς Ἑλλάδος. — ἐπὶ σφυρῷ ὀρθῷ] ἐπὶ ὀρθῷ ποδί· «ἐπὶ ἀσφαλοῦς» Π. Σ. — ἕλον δ' . . . ἔκγονοι] ὁ «δὲ» οὐκ ἔστιν ἀντὶ

Λακεδαιμονίων, ἕλον δ' Ἀμύκλας
Αἰγεῖδαι σέθεν ἔκγονοι,
Μαντεύμασι Πυθίοις;
Ἀλλὰ παλαιὰ γὰρ εὕδει
Χάρις, ἀμνάμονες δὲ βροτοί,

---

τοῦ «γὰρ» ὡς μεταφράζει ὁ Π. Σ. λέγων «ἔλαβον γὰρ τὰς Ἀμύκλας»· ἀλλὰ ἁπλοῦς συνδετικός, συνδέων δύο αἰτίας ἢ χρόνους, καθ' οὓς ηὐφράνθη ἡ Θήβη· καὶ ὁ μὲν πρῶτος χρόνος ἐκφέρεται ἐν τῷ πρώτῳ κώλῳ «Δωρίδ' . . . Λακεδαιμονίων»· ὁ δὲ δεύτερος ἐν τῷ παρόντι κώλῳ· διότι δὶς εὐεργέτησαν οἱ Θηβαῖοι διὰ τῶν Αἰγειδῶν τοὺς Λακεδαιμονίους· ὅτε κατὰ τὴν κάθοδον τὴν Ἡρακλειδῶν ἐστράτευσαν κοινῶς μετὰ πάντων τῶν Δωριέων, καὶ ὅτε ἰδίᾳ ἐστράτευσαν πρὸς Ἀμύκλας ὑπὲρ τῶν Λακεδαιμονίων· «διτταὶ αἱ τῶν Θήβηθεν Αἰγειδῶν εἰς Σπάρτην ἀφίξεις, προτέραν μὲν ἡ σὺν τοῖς Δωριεῦσι καὶ Ἀριστοδήμῳ, ἧς μέμνηται Ἔφορος ἐν τῇ πρώτῃ λέγων Ὕλλον καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς ἀποτυχόντας τῆς ἐπὶ τὴν Σπάρτην στρατείας ἐπερωτᾶν τὸν θεόν, τίνας τῶν Ἑλλήνων ποιήσονται πρὸς τὴν κάθοδον συμμάχους· τὸν δὲ ἀνελεῖν, τοὺς ὑπὸ Ἡρακλέους εὐεργετηθέντας, πρώτους δὲ τούτους κελεῦσαι Αἰγείδας παρακαλεῖν· ὑπολαμβάνοντας δὲ ταῦτα εὐλόγως προστεταχέναι τὸν θεὸν ἐλθεῖν εἰς τὰς Ἀθήνας πρῶτον, εἰδότας Θησέα τὸν Αἰγέως μέγιστα πάντων ὑφ' Ἡρακλέους εὐεργετημένον, εὖ δὲ ἔχειν τὴν μαντείαν νομίζοντας, καὶ πρώτους τοὺς Θησέως τοῦ Αἰγέως ἀπογόνους ἐκάλουν, τοῦ τῆς καθόδου μὴ διαμαρτεῖν· ἔπειτα, φασί, τὸν Ἀριστόδημον διὰ τῆς Βοιωτίας πορευόμενον καταλαβεῖν θύοντάς τινας τῶν Θηβαίων παρὰ τὴν ὁδόν, καὶ τοῦ κήρυκος ἀκούσαντα τοῖς Αἰγείδαις εὐχομένου τὰ ἀγαθά, λαβεῖν περὶ τῆς μαντείας ἔννοιαν, καὶ νομίσαντα δεῖν, ἐπειδὴ τοὺς Ἀθήνηθεν Αἰγείδας πρώτους

παρακαλοῦντες διημάρτανον, τοὺς ἐκ τῶν Θηβῶν συμμάχους μετελθεῖν προτέρους· κατὰ τύχην δὲ ταύτῃ τῇ στρατείᾳ τῶν Ἡρακλειδῶν τὴν Πελοπόννησον κατασχόντων ἡγοῦντο τὸ μαντεῖον εἰρῆσθαι περὶ τῶν ἐν Θήβαις Αἰγειδῶν· ἑτέρα δὲ ἐν ᾗ ἧκον Θήβηθεν εἰς Σπάρτην Λακεδαιμονίοις βοηθήσοντες ἐν τῷ πρὸς Ἀμυκλαεῖς πολέμῳ ἡγεμόνι χρησάμενοι Τιμομάχῳ, ὃς πρῶτος μὲν πάντα τὰ πρὸς τὸν πόλεμον διέταξε Λακεδαιμονίοις, μεγάλων δὲ παρ' αὐτοῖς ἠξιώθη τιμῶν· καὶ τοῖς Ὑακινθίοις δὲ ὁ χάλκεος αὐτῷ θώραξ προτίθεται. Ταῦτα ἱστορεῖ καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Λακώνων πολιτείᾳ» Π. Σ. — Αἰγεῖδαι] περὶ τῆς ἐν Θήβαις φυλῆς τῶν Αἰγειδῶν ὅρα καὶ ἃ σεσημείωται ἐν Πυθ. Ε'. 91-108. — μαντεύμασι Πυθίοις] διότι εἰς ἀμφοτέρας τὰς στρατείας προσεκλήθησαν οἱ Αἰγεῖδαι κατὰ μαντεύματα Πύθια.

— Στ. 23-26. Ἀλλὰ παλαιὰ . . . ζυγὲν] ὁ νοῦς «ἀλλὰ πᾶσα χάρις παλαιῶν ἔργων, ἃ οὐκ ἐγένοντο ὑπόθεσις λαμπροῦ τινος ποιήματος, ἀφυπνώττει καὶ εἰς λήθην ἐμπίπτει· διότι οἱ ἄνθρωποι ἀμνήμονές εἰσιν παντός, ὅ, τι ἂν μὴ συζευχθῇ καὶ ἑνωθῇ κλυτοῖς ἔπεσιν καὶ ἐγκωμίοις γενόμενον ὑπόθεσις ἄκρου ἀπανθίσματος σοφίας ποιητικῆς». Ἡ σύνταξις «ἀλλὰ γὰρ παλαιὰ εὕδει χάρις ἐκείνου, ὅ, τι μὴ ἐξίκηται (εἰς) σοφίας ἄωτον ἄκρον κλυταῖς ἐπέων ῥοαῖσιν ζυγέν· οἱ δὲ βροτοὶ ἀμνήμονές εἰσι τούτου». Ὁ Ἀρίσταρχος νομίζει, ὅτι ὁ Πίνδαρος λέγει ταῦτα ἀποτεινόμεοος μόνον πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους «Ἀρίσταρχος τοῦτο λεγόμενον, φησίν, ὑπόνοιαν δίδωσιν, ὡς ὅτε ἔγραφεν ὁ Πίνδαρος, ἀχαριστουμένων τι τῶν Θηβαίων ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων» Π. Σ. Ἐκ δὲ τῆς γνώμης τοῦ Ἀριστάρχου ὁρμηθεὶς ὁ Boechkius προσδιώρισε καὶ τὸν χρόνον, καθ' ὃν οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐδείξαντο τὴν ἀχαριστίαν· δηλονότι καθ' ὃν ἐγένετο ἡ ἐν Οἰνοφύτοις μάχη, ἐν ᾗ οὐδεμίαν παρέσχον βοήθειαν τοῖς Θηβαίοις. Ἀλλ' ὁ Πίνδαρος λέγων ταῦτα αἰνιγματωδῶς

Σ. β'. Κ. ή'.

Ὅ, τι μὴ σοφίας ἄωτον ἄκρον
Κλυταῖς ἐπέων ῥοαῖσιν ἐξίκηται ζυγέν.
Κώμαζ' ἔπειτεν ἁδυμελεῖ σὺν ὕμνῳ
Καὶ Στρεψιάδᾳ· φέρει γὰρ Ἰσθμοῖ
Νίκαν πραγκρατίου, σθένει
Τ' ἔκπαγλος, ἰδεῖν τε μορ-
φάεις· ἄγει τ' ἀρετ.ν
Οὐκ αἶσχιον φυᾶς.

Ἀ. β'. Κ. ή.

Φλέγεται δ' ἰοβοστρύχοισι Μοίσαις,

---

μὲν ἀποτείνεται οὐ μόνον πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους, ἀλλὰ πρὸς ἅπαντας τοὺς Ἕλληνας, οἵτινες ἀμνημονοῦντες τῶν ἀγαθῶν, ἃ παρέσχεν αὐτοῖς ἡ αὐτοῦ πατρὶς γεννήσασα τοὺς τὰ μέγιστα τοὺς ἀνθρώπους εὐεργετήσαντας Διόνυσον καὶ Ἡρακλέα κ. τ. λ. οὐ παύουσιν ὀνειδίζοντες τοὺς Θηβαίους. Οὐκ ἀγανακτεῖ λοιπὸν ἐνταῦθα ὁ Πίνδαρος ἐπὶ τῇ ἀχαριστίᾳ τῶν Λακεδαιμονίων, ὅτι οὐκ ἐβοήθησαν οἱ Λακεδαιμόνιοι τοῖς Θηβαίοις πρὸς Ἀθηναίους· ἀλλὰ ἐπὶ τῇ ἀχαριστίᾳ καὶ ἀμνημοσύνῃ ἁπάντων τῶν Ἑλλήνων, οἵτινες ὀνειδίζουσι τοὺς Θηβαίους ἐπὶ ἀμαθείᾳ καὶ τρόποις ἀκατεργάστοις. Κατὰ τὴν φαινομένην ὅμως ἔννοιαν ἀποτείνεται πρὸς τὴν Θήβην, ἤτοι πρὸς αὐτοὺς τοὺς Θηβαίους· οἵτινες οὐ μνημονεύουσι τῆς παλαιᾶς χάριτος καὶ εὐφροσύνης, ὅτι ἐγέννησαν τὸν Ἡρακλέα κ. τ. λ. καὶ οὐ μνημονεύουσι διὰ τοῦτο, διότι ταῦτα οὐκ ἐγένοντο ὑπόθεσις ἐξόχου τινὸς ποιήματος. — παλαιὰ χάρις] ἡ παλαιὰ τέρψις· τίνος; ἐκείνου, ὅ, τ ι μ ὴ σ ο φ ί α ς . . . — εὕδει] «ἐν ὕπνῳ πέπτωκεν», ὡς λέγει ἐν Ἰσθμ. Δ'. 38. — ἀμνάμονες] τίνος; ὅ τ ι μ ὴ σ ο φ ί α ς . . . Ταῦτα δέ, ὧν ἡ χάρις κοιμᾶται, καὶ

οὐ μνημονεύουσιν οἱ ἄνθρωποι, ἤτοι οἱ Θηβαῖοι, ἅπαντά εἰσιν, ἃ ἐρωτηματικῶς εἴρηκεν ἐν τῷ προοιμίῳ. — σοφίας ἄκρον ἄωτον ἐξίκηται] ἄκρον ἄωτον σοφίας καλεῖ ἐξαίσιον καὶ θαυμαστὸν ὕμνον, ποίημα. Ὅθεν «ἐξίκηται (εἰς) σοφίας . . . ἄκρον» σημαίνει «γένηται ὑπόθεσις θαυμαστοῦ ποιήματος». — ῥοαῖσιν ἐπέων] ἁπλῶς ἀντὶ τοῦ λόγοις. Μέχρι λοιπὸν Πινδάρου οὔτε ἡ γέννησις τοῦ Διονύσου, οὔτε ἡ τοῦ Ἡρακλέους, οὔτε τὰ λοιπὰ τὰ ἐν τῷ προοιμίῳ ἐγένοντο ὑπόθεσις ποιήματος ἐξόχου.

— Στ. 27. Κώμαζ' ἔπειτεν ... Στρεψιάδᾳ] «Ἅπαντα τὰ ἀρχαῖα ἐπιχώριά εἰσι καλὰ καὶ ἄξια, ὥστε νὰ εὐφραίνῃς, ὦ Θήβη, τὴν σὴν ψυχήν· ἀλλὰ σὺ εἶσαι ἀμνήμων τῶν παλαιῶν, ἃ μὴ ἂν γένωνται ὑπόθεσις λαμπροῦ ποιήματος· τέρπου λοιπὸν νῦν καὶ κώμαζε καὶ χόρευε καὶ ἐπὶ τῷ Στρεψιάδῃ σὺν ἡδυμελεῖ ὕμνῳ». Λίαν καλῶς ἀπὸ τοῦ προοιμίου μεταβαίνει εἰς τὴν ὑπόθεσιν, ἤτοι εἰς τὴν νίκην τοῦ Στρεψιάδου· ὥσπερ ἐν Νεμ. Ι'. μεταβαίνων εἰς τὴν ὑπόθεσιν ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν Μοῦσαν λέγει (στ. 40) «καὶ παλαισμάτων λάβε φροντίδα», τῇ αὐτῇ μεθόδῳ καὶ ἐνταῦθα ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν Θήβην λέγει «κώμαζε καὶ Στρεψιάδᾳ» ὅπερ ἐστὶν ἴσον τῷ «εὐφραίνου νῦν ἐπὶ ἱερᾷ νικηφορίᾳ».

— Στ. 31-32. ἄγει τ' . . . φυᾶς] «διάγει ἀρετήν, δύναμιν τῆς ψυχῆς οὐκ αἴσχιον τῆς δυνάμεως καὶ εὐμορφίας τοῦ σώματος· ἀλλὰ ἴσον αὐτῇ». — φυᾶς] εἰπών, ὅτι ἐστὶ σθεναρὸς καὶ εὔμορφος ἰδεῖν, ἐνταῦθα τὴν εἰς τὸ ἰδεῖν εὐμορφίαν καὶ δύναμιν τοῦ σώματος ἐκάλεσε φυάν.

— Στ. 33-34. φλέγεται . . . θάλος] «ᾄδεται δὲ καὶ ψάλλεται νῦν ὑπὸ τοῦ χοροῦ μετὰ θερμῆς καὶ φλογερᾶς προθυμίας, τοῦ δὲ ὁμωνύμου μήτρωος τὴν δόξαν διὰ τῆς νίκης ταύτης ἐπηύξησεν». — φλέγεται] Ὑπὸ τοῦ φλογεροῦ τούτου ὕμνου καὶ τῆς θερμῆς προθυμίας,

Μάτρωΐ θ' ὁμωνύμῳ δέδωκε κοινὸν θάλος,
Χάλκασπις ᾧ πότμον μὲν Ἄρης ἔμιξε·
Τιμὰ δ' ἀγαθοῖσιν ἀντίκειται·
Ἴστω γὰρ σαφὲς, ὅστις ἐν
Ταύτᾳ νεφέλᾳ χάλα-
ζαν αἵματος πρὸς φίλας
Πάτρας ἀμύνεται,

Ἐ. β'. Κ. ή.

Λοιγὸν ἀντί' ἀείρων πολεμίῳ στρατῷ,
Ἀστῶν γενεᾷ μέγιστον κλέος αὔξων
Ζώων τ' ἄπο καὶ θανών.
Τὸ δὲ, Διοδότοιο παῖ, μαχατὰν

---

μεθ' ἧς ᾄδουσιν αὐτὸν αἱ Μοῦσαι, φλέγεται καὶ ὁ Στρεψιάδης· ἢ φλέγεται ἴσον τῷ λάμπει «καταλάμπεται καὶ περιφανὴς γίνεται τοῖς τῆς ποιήσεως δώροις» Πάτμ. Σ. — Μοίσαις] ἀλληγορικῶς ἀντὶ τοῦ χοροῦ. — μάτρωΐ ὁμωνύμῳ] τῷ ἐκ μητρὸς ἢ πάππῳ, καλουμένῳ καὶ αὐτῷ Στρεψιάδῃ, ἢ θείῳ. — δέδωκε . . . θάλος] ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν «ἐπηύξησε τὴν δόξαν τοῦ μήτρωος διὰ τῆς νίκης» ἔφη «δέδωκε τὸ θάλος τὸν στέφανον τῆς νίκης κοινὸν τῷ μήτρωΐ» λέγει δὲ κοινὸν τὸ θάλος, ἤτοι τὸν στέφανον οὐ μόνον, διότι ἡ ἀπὸ τῆς νίκης εὐδοξία ἐστὶ κοινὴ πᾶσι τοῖς συγγενέσιν· ἀλλὰ καὶ διότι ἐν τῷ παρόντι ὕμνῳ μέλλει νὰ ὑμνήσῃ καὶ τὸν μήτρωα.

---

στ. 41. ἀμύνων ἐναντίῳ, ἡ κοινὴ γραφή, ἐξ ἧς ἔννοια ἐξάγεται ἄτοπος. Αἱ κυριώτεραι διορθώσεις εἰσὶν Λοιγὸν ἄρ' ἀμύνων ἐναντίῳ στρατῷ ἀστῶν· ἢ Λοιγὸν ἐξαμύνων . . . ἀστῶν, τῇ ἐννοίᾳ «ἀποσοβῶν τὸν λοιγὸν ἀπὸ τῶν ἀστῶν εἰς τὸν ἐναντίον στρατόν. Ἑτέρα διόρθωσις, Λοιγὸν ἀντενάγων ἢ ἀντί' ἄγων . . . στρατῷ, Ἀστῶν. Ἑτέρα, Λοιγὸν ἄντα φέρων . . . στρατῷ. Ἑτέρα, Λοιγὸν ἀντιτίνων . . . στρατῷ. Ἡ δὲ ἐν τῷ κειμένῳ διόρθωσίς ἐστιν ἐμή.

— Στ. 35. ᾧ πότμον Ἄρης ἔμιξεν] πιθανώτατα ἀνῃρέθη ἐν Οἰνοφύτοις.

— Στ. 36. «ἔμιξε μὲν αὐτῷ πότμον Ἄρης, ἀγαθῷ δὲ γενομένῳ ὡς ὑπὲρ πατρίδος πεσόντι τιμὴ ἀντὶ τοῦ θανάτου κεῖται». — ἀντίκειται] ἡ ἀντὶ σημαίνει ἀμοιβήν· «πρὸς ἀμοιβὴν τοῦ θανάτου».

— Στ. 37-43. Ἴστω γὰρ . . . θανὼν] «ὅστις ἐν πολέμῳ μάχεται ὑπὲρ πατρίδος πρὸς τὸν ἀπειλοῦντα χάλαζαν αἵματος, φέρων ὄλεθρον τῷ ἐναντίῳ στρατῷ, οὗτος γινωσκέτω, ὅτι μέγιστον κλέος τῇ ἑαυτοῦ γενεᾷ παρέχει καὶ ζῶν καὶ ἀποθανών». — ἐν ταύτᾳ νεφέλᾳ] «ἐν τῇ νεφέλῃ ταύτῃ τοῦ χαλκάσπιδος Ἄρεος». — χάλαζαν αἵματος ἀμύνεται] ἡ νεφέλη αὕτη τοῦ Ἄρεος, ἤτοι ὁ πόλεμος, ἀπειλεῖ ἔκρηξιν χαλάζης αἵματος τῆς πατρίδος· πρὸς ταύτην λοιπὸν τὴν χάλαζαν ἀμύνεται. — λοιγὸν . . . στρατῷ] «ἐναντίον φέρων ὄλεθρον τοῖς πολεμίοις» Π. Σ. Ἡ λέξις «ἀμύνων» οὕτως ἐστὶ διεφθαρμένη, ὥστε ἡ ἀντικατάστασις τῆς γνησίας ἐστὶν ἴσως ἀδύνατος· ἡ δὲ ἐμὴ διόρθωσις φαίνεταί μοι μᾶλλον ἐγγίζουσα τῇ μεταφράσει τοῦ Π. Σ. ὃς, φαίνεται, τὴν γνησίαν ἡρμήνευσε γραφήν. — γενεᾷ] «τῇ αὑτοῦ γενεᾷ» καὶ οὐχὶ «γενεᾷ ἀστῶν»· διότι βούλεται τοῦ ἐπαίνου τοῦ μήτρωος νὰ μεταδῷ καὶ τῷ νικηφόρῳ Στρεψιάδῃ καὶ τοῖς λοιποῖς συγγενέσιν. — ἀστῶν αὔξων] «παρὰ τῶν ἀστῶν αὔξων» Π. Σ. ἡ δὲ μετοχὴ α ὔ ξ ω ν συντακτέα τῷ ἐν ἀρχῇ «ἴστω». — ἄπο] ἀπὸ ἀστῶν· οὕτω συντάσσει καὶ Π. Σ. μεταφράζων «παρὰ τῶν ἀστῶν».

— Στ. 44-50. Τὸ δὲ Διοδότοιο . . . ἐλπίσιν] «Σὺ δὲ, Διοδότου παῖ, ἐν ἐπαίνῳ τιθέμενος Μελέαγρόν τε καὶ Ἕκτορα καὶ τὰς τούτων ζηλῶν ἀρετὰς κατὰ πόλεμον ἐτελεύτησας προμαχόμενος τῆς πατρίδος» Π. Σ. — Διοδότοιο παῖ] ὁ μήτρως λοιπὸν τοῦ Στρεψιάδου ἦν υἱὸς Διοδότου. — αἰνέων Μελέαγρον] ἐπαινῶν καὶ μιμούμενος τὸν Μελέαγρον, ὃς ὑπὲρ πατρίδος πρὸς Κού-

Αἰνέων Μελέαγρον, αἰνέων
δὲ καὶ Ἕκτορα
Ἀμφιάραόν τε, εὐαν-
θέ' ἀπέπνευσας ἁλικίαν

Σ. γ'. Κ. ή.

Προμάχων ἀν' ὅμιλον, ἔνθ' ἄριστοι
Ἔσχον πολέμοιο νεῖκος ἐσχάταις ἐλπίσιν.
Ἔτλαν δὲ πένθος οὐ φατόν· ἀλλὰ νῦν μοι
Γαιάοχος εὐδίαν ὄπασσεν

---

ρητας μαχόμενος ἀπέθανεν (Ἀπολλόδ. Α'. Ι'. 10). — Ἀμφιάραον] Τὸν μήτρων τοῦ Στρεψιάδου πρὸς μὲν τὸν Μελέαγρον καὶ Ἕκτορα παραβάλλει· διότι ἀμφότεροι ἔπεσον, ὡς ὁ Στρεψιάδης, ἀμυνόμενοι ὑπὲρ πατρίδος· πρὸς δὲ τὸν Ἀμφιάραον οὐχὶ διὰ τὸν αὐτὸν λόγον (διότι ὁ Ἀμφιάραος ἐστράτευσεν ἐπὶ τὰς Θήβας μετὰ τῶν ἄλλων, ἵνα καταστήσῃ ἐπὶ τοῦ θρόνου τῶν Θηβῶν τὸν Πολυνείκη)· ἀλλὰ διότι ἐπορεύθη εἰς πρόδηλον αὐτῷ θάνατον, ἵνα δειχθῇ εὐπειθέστατος τῇ βουλήσει τῆς ἑαυτοῦ πατρίδος. Εἰς πρόδηλον, λέγω, θάνατον· διότι μάντις ὢν ἐγίνωσκεν, ὅτι πάντες ἐν τῇ στρατείᾳ ταύτῃ πλὴν Ἀδράστου ἀπολεσθήσονται (ὅρα Σημ. εἰς Νεμ. Θ'. 37-41)· διὸ αὐτός τε ὤκνει στρατεύεσθαι καὶ τοὺς ἄλλους ἀπέτρεπεν. Κατὰ ταῦτο ἄρα παραβάλλει τὸν υἱὸν τοῦ Διοδότου πρὸς τὸν Ἀμφιάραον, καθότι ὥσπερ ὁ Ἀμφιάραος κελευσθεὶς ὑπὸ τῆς πατρίδος ἀπέθανε μαχόμενος ἐν τοῖς προμάχοις, οὕτω καὶ ὁ Διοδότου Στρεψιάδης. — εὐανθέ' ἁλικίαν] ἐκ τούτου εἰκάζεται, ὅτι ὁ μήτρως τοῦ Στρεψιάδου ἦν ὁ ἐκ μητρὸς ἀδελφὸς καὶ οὐχὶ ὁ πάππος· διότι ἡ ἐν Οἰνοφύτοις ὑπὸ Ἀθηναίων ἧττα τῶν Θηβαίων, ἐν ᾗ μόνῃ ἔτλαν οἱ Θηβαῖοι πένθος οὐ φατὸν

---

στ. 45-46. Αἰνείων...αἰνείων διόρθωσις ἕνεκα τοῦ μέτρου.

ἐγένετο 456 π. χ. ὁ δὲ μήτρως ἔχων τότε ἡλικίαν εὐανθῆ ἦγέ που τὸ 25.ον ἔτος· τὴν ἡλικίαν λοιπὸν ταύτην ἀδύνατον ἦν νὰ ἔχῃ τότε ὁ πρὸς μητρὸς πάππος. — πολέμοιο νεῖκος] ὁ Ὅμηρος (Ἰλ. ν. 271. καὶ ἀλλαχοῦ) καλεῖ οὕτω τὴν μετὰ πεισμονῆς (πεισματώδη) μάχην. — ἐσχάταις ἐλπίσι] «τὰ ἔσχατα ἐλπίζοντες, ὅ ἐστιν ἀπολέσθαι» Π. Σ.

— Στ. 51-53. ἔτλαν δὲ . . . ἐκ χειμῶνος] οἱ ἀνωτέρω ἔπαινοι (ἀπὸ στ. 37-50) ἀνεφέροντο κατ' εὐθεῖαν μὲν πρὸς τὸν παῖδα τοῦ Διοδότου, πλαγίως δὲ πρὸς ἅπαντας τοὺς ἀρίστους, οἳ ἐν ἐκείνῃ τῇ μάχῃ ἐσχάταις ἐλπίσιν ἐμάχοντο· διὸ καὶ ἐνταῦθα τὸ οὐ φατὸν πένθος ἐγένετο ἐπί τε τῷ θανάτῳ τοῦ μάτρωος τοῦ νικηφόρου καὶ ἁπάντων τῶν ἀρίστων, καὶ οὐ μόνον τῷ ποιητῇ ἐγένετο, ἀλλὰ καὶ ἁπάσῃ τῇ πόλει. Ὅθεν ἡ κυρία ἔννοια τοῦ Πινδάρου ἐστίν «Ὑπέμεινα δὲ τότε καὶ ἐγὼ καὶ ἅπασα ἡ πόλις ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ σοῦ τε, ὦ παῖ Διοδότου, καὶ τοσούτων ἄλλων ἀρίστων πολιτῶν λύπην ἀμύθητον· ἀλλὰ νῦν ἡ ἐν Ἰσθμῷ νίκη τοῦ σοῦ συγγενοῦς κατεύνασε τὴν τότε λύπην». — ἔτλαν] ὅτι τὸ σχῆμά ἐστι συνεκδοχὴ ἀντὶ τοῦ ἔτλην ἐγὼ καὶ ἅπασα ἡ πόλις, δῆλον· διότι οὐδαμοῦ ὁ Πίνδαρος φαίνεται, ὅτι ἦν συγγενὴς τοῦ Στρεψιάδου, ὥστε νὰ εἴπῃ τις, ὅτι αὐτὸς μὲν ὡς συγγενὴς ἐλυπήθη, τοῖς δὲ λοιποῖς πολίταις ὁ θάνατος αὐτοῦ ἦν ἀδιάφορος· ἄρα ἔτλη ὁ ποιητὴς οὐ μόνος, ἀλλὰ μετὰ πάσης τῆς πόλεως. Ἡ δὲ ἔκφρασις «ἔτλη ὁ ποιητὴς καὶ ἅπασα ἡ πόλις πένθος οὐ φατὸν» οὐ δύναται νὰ λεχθῇ ἐπὶ πένθους δι' ἕνα μόνον ἄνδρα ἄριστον μὲν, οὐχὶ δὲ ἔξοχον τῶν ἀρίστων· ὁ νοῦς ἄρα τοῦ «ἔτλαν . . . φατόν» ἐστιν, οἷον εἴπομεν ἀνωτέρω «Ἔτλημεν ἅπαντες οἱ πολῖται ἐπὶ τῷ θανάτῳ σοῦ, ὦ παῖ Διοτίμου, μετὰ τοσούτων ἀρίστων πένθος οὐ φατόν». — ἀλλὰ νῦν μοι] «ἀλλὰ νῦν ἡμῖν»· ὡς τὸ «ἔτλαν» ἐστὶ συνεκδοχὴ ἀντὶ τοῦ «ἔτλημεν» οὕτω καὶ τὸ ἐνταῦθά

Ἐκ χειμῶνος. ἀείσομαι
Χαίταν στεφάνοισιν ἁρ-
μόζων· ὁ δ' ἀθανάτων
Μὴ θρασσέτω φθόνος,

'Α. γ'. Κ. ή.

Ὅ τι τερπνὸν ἐφάμερον διώκων
Ἕκαλος ἔπειμι γῆρας, ἔς τε τὸν μόρσιμον
Αἰῶνα· θνάσκομεν γὰρ ὁμῶς ἅπαντες·
Δαίμων δ' ἄϊσος· τὰ μακρὰ δ' εἴ τις
Παπταίνει, βραχὺς ἐξικέ-
σθαι χαλκόπεδον θεῶν

---

«μοί» ἐστιν ἀντὶ τοῦ «ἡμῖν» ἤτοι τοῖς πολίταις. — Γαιάοχος] ἀντὶ τοῦ «ἡ ἐν τοῖς ἀγῶσι τοῦ Γαιαόχου Ποσειδῶνος νίκη τοῦ Στρεψιάδου». — εὐδίαν] καλεῖ τὴν χαρὰν καὶ δόξαν, ἣν παρέσχε τῇ πόλει ἡ νίκη τοῦ Στρεψιάδου. — ἐκ χειμῶνος] καλεῖ χειμῶνα τὸ οὐ φατὸν πένθος.

— Στ. 53-60. ἀείσομαι . . . ἄϊσος] ὁ νοῦς «Τοσαύτη δέ ἐστι ἡ ἐμὴ χαρὰ ἐπὶ τῇ νίκῃ ταύτῃ τοῦ Στρεψιάδου, ὥστε θὰ ᾄσω αὐτὸν ἐστεφανωμένος· εἴθε δὲ οἱ ἀθάνατοι μήτε τοῦτο τὸ ἐκ τῆς νίκης τερπνὸν ταράξοιεν, μήτε ὅ, τι ἄλλο ἐφήμερον τερπνὸν διατελῶ διώκων καὶ θηρεύων μεθ' ἡσυχίας μέχρι γήρως καὶ θανάτου· ἐφήμερα δὲ τερπνὰ καὶ οὐκ αἰώνια θηρεύω καὶ αἰτῶ τοὺς θεούς· διότι ἅπαντες μὲν οἱ ἄνθρωποι ἀποθνήσκομεν· τὰ δὲ ἐφήμερα τερπνὰ ὁ θεὸς οὐχ ὁμοίως ἅπασι νέμει». Λέγει ὁ ποιητὴς πρὸς ἑαυτὸν ἐκεῖνα, ἃ βούλεται νὰ συμβουλεύσῃ τῷ Στρεψιάδῃ, δηλαδὴ νὰ μὴ ζητῇ πλείονα ἀγαθά, ὧν κέκτηται νικήσας Ἰσθμοῖ· ἀλλὰ καὶ εἰ βούλεται πλείονα, ταῦτα νὰ ὦσιν ἐφήμερα, οἷά εἰσιν ἡ ἑτέρα νίκη, ἣν εὔχεται (στ. 69. καὶ ἑξῆς) τῷ

Ἀπόλλωνι νὰ δώσῃ αὐτῷ Πυθοῖ. Ἔτι δὲ τούτοις, ἃ λέγει πρὸς ἑαυτὸν, συμβουλεύει καὶ τοὺς ἑαυτοῦ πολίτας νὰ μὴ λυπῶνται, ὅτι ἀπώλεσαν τὴν ἀρχαίαν πολιτείαν καὶ δύναμιν· διότι τοῦτο αἰνιγματωδῶς συμβουλεύει ἐν τοῖς «τὰ μακρὰ δ' εἴ τις παπταίνει κ. τ. λ». — ἀείσομαι . . . ἁρμόζων] τούτοις ἐπιδεικνύει τὴν ἐκ τῆς Ἰσθμιακῆς νίκης χαράν. — χαίταν] τὴν ἐμήν. — θρασσέτω] θράσσω καὶ θράττω, ταράσσω, θραύω. Ἔστι δὲ τὸ «ὁ δὲ ἀθανάτων . . . φθόνος» ἴσον τῷ «εἴθε μοι διδοῖεν οἱ ἀθάνατοι ὅ, τι τερπνὸν κ. τ. λ.» — διώκων ἔπειμι] «πορεύομαι τὸν βίον διώκων». — γῆρας ἔς τε τὸν . . . αἰῶνα] ἐς γῆρας, ἔς τε τὸν . . . αἰῶνα· μέχρι γήρως καὶ θανάτου». — τὸν μόρσιμον αἰῶνα] τὸν ἐκ τῆς εἱμαρμένης προσδιωρισμένον βίον· συντακτέον δὲ τῷ δ ι ώ κ ω ν. — θνήσκομεν . . . ἄϊσος] κατασκευάζει τὸ «ἐφάμερον διώκων» οὕτως «οὐ διώκω ἀθάνατα· διότι τὰ ἀθάνατα διώκουσιν οἱ ἀθάνατοι· ἡμεῖς δὲ οἱ ἄνθρωποι ἅπαντες ὁμοίως ἐσμὲν θνητοί· ἀλλὰ εὔχομαι τοῖς θεοῖς ἐφήμερα· διότι ταῦτα νέμουσι τοῖς ἀνθρώποις οἱ θεοὶ τοῖς μὲν πλείονα τοῖς δὲ ἐλάσσονα». Παρατήρει τὴν ἀντίθεσιν ὁ μ ῶ ς - ἄ ϊ σ ο ς. — δαίμων ἄϊσος] «ὁ θεός ἐστιν ἄνισος»· ἤτοι ὁ θεὸς τὰ ἐφήμερα τερπνὰ οὐ παρέχει ἴσα ἑκάστῳ ἀνθρώπῳ· διὸ εὔχομαι, ὅ, τι τερπνὸν θηρεύω, νά μοι παρέχῃ αὐτό.

— Στ. 60-63. τὰ μακρὰ . . . θεῶν ἕδραν] «ἐγὼ λοιπὸν θηρεύω τὰ ἐφήμερα τερπνά· ἐὰν δέ τις θηρεύῃ μὴ τὰ ἐφήμερα, ἀλλὰ τὰ ἔμμονα καὶ ἄφθαρτα· οὗτος βούλεται νὰ γένηται θεὸς, ὅπερ ἀδύνατον». — τὰ μακρὰ] τερπνὰ, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ ἐφήμερα τερπνά. Μ α κ ρ ὰ δὲ ἐνταῦθα τῷ μὲν Στρεψιάδῃ ἐστὶν ἡ ἐντελὴς εὐδαιμονία· τοῖς δὲ ἑαυτοῦ πολίταις τὸ ἔμμονον τῆς αὐτῆς πολιτείας. — βραχὺς ἐξικέσθαι] ἐνταῦθα ἐγένετο πήδημα· διότι τὸ πλῆρές ἐστιν «τὰ μακρὰ δ' εἴ τις παπταίνει, οὗτος βούλεται ἐξικέσθαι θεῶν ἕδραν· ἀλλὰ βραχύς

Ἕδραν· ὅ τε πτερόεις
Ἔρριψε Πάγασος

Ἐ γ΄. Κ. ή.

Δεσπόταν ἐθέλοντ' ἐς οὐρανοῦ σταθμοὺς
Ἐλθεῖν μεθ' ὁμάγυριν Βελλεροφόνταν
Ζηνός· τὸ δὲ πὰρ δίκαν
Γλυκὺ πικροτάτα μένει τελευτά.
Ἄμμιν δ', ὦ χρυσέᾳ κόμᾳ
Θάλλων, πόρε, Λοξία,
Τεαῖσιν ἀμίλλαισιν εὐαν-

ἐστιν ἐξικέσθαι»· βούλεται δηλονότι νὰ εἴπῃ ὁ ποιητής, ὅτι ὁ ἄνθρωπος, ὥσπερ ἐστὶ βραχὺς ἐξικέσθαι τὴν χαλκόπεδον ἕδραν τῶν θεῶν (νὰ γένηται ἀθάνατος), οὕτως ἐστὶ βραχὺς καὶ νὰ τύχῃ τῶν μακρῶν, τῶν μὴ ἐφημέρων· ἤτοι, ὅστις ἐπιθυμεῖ τῶν μακρῶν, οὗτος ἐπιθυμεῖ τῶν ἀδυνάτων. — βραχὺς] ὅρα τὴν ἀντίθεσιν μακρά, βραχύς. Ἔστι δὲ ἴσον τῷ «οὐχ οἷός τε». Ἐκφέρει τὰς γνώμας ταύτας παραμυθούμενος τοὺς Θηβαίους, οἵτινες ἐλυποῦντο, ὅτι μετὰ τὴν ἐν Οἰνοφύτοις μάχην ἀπώλεσαν τὴν ἀρχαίαν πολιτείαν. Βούλεται λοιπὸν νὰ εἴπῃ «ἡ πολιτεία ἐστὶν ἀνθρώπινον καὶ ἐφήμερον ἀγαθόν· ἐὰν δὲ λυπώμεθα, ὅτι ἀπωλέσαμεν τὴν ἐγχώριον πολιτείαν, πανταίνομεν καὶ διώκομεν μακρὰ καὶ ἔμμονα· ἄρα ἐπιθυμοῦμεν ἀδυνάτων».

— Στ. 63-66. ὅ τε πτερόεις . . . Βελλοροφόνταν Ζηνὸς] «ὁ νοῦς· καὶ Πήγασος τὸν ἑαυτοῦ δεσπότην ἀπεσείσατο καὶ κατέστρεψε τῶν ἀδυνάτων ἐπιθυμήσαντα καὶ εἰς τὸ τῶν θεῶν ἄθροισμα παραγενέσθαι βουληθέντα» Π. Σ. Φέρει ὑπόδειγμα τὸ πάθος τοῦ Βελλεροφόντου βου-

στ. 71. σαῖς ἐν, διόρθωσις ἕνεκα τοῦ μέτρου· ἀλλὰ καὶ τῆς τῶν χειρογρ. λέξεως τεαῖσιν αἱ συλλαβαὶ τεαι δύνανται νὰ συνιζάνωσιν.

λόμενος τοῦτο νὰ εἴπῃ, ὅτι ὅστις τὰ μακρὰ καὶ ἔμμονα τερπνὰ διώκει, οὗτος διώκει τὰ ἀδύνατα· ὁ δὲ τὰ ἀδύνατα διώκων βαίνει εἰς τὴν αὐτοῦ ἀπώλειαν· ὥσπερ ὁ Βελλεροφόντης, ὅστις ἐπιθυμῶν τῶν ἀδυνάτων ἠθέλησε νὰ ἀναβῇ σὺν τῷ Πηγάσῳ εἰς οὐρανὸν, καὶ πεσὼν οἰστρωθέντος τοῦ Πηγάσου χωλοῦται· (Ὅρα Σημ. εἰς Ὀλυμ. ΙΓ'. 130). — ἐς οὐρανοῦ σταθμούς] εἰς τὰς ἐν οὐρανῷ οἰκήσεις τῶν θεῶν. — ὁμάγυριν Ζηνὸς] ὁμήγυριν τῶν θεῶν, ἧς πρυτανεύει ὁ Ζεύς.

— Στ. 67-68. τὸ δὲ πὰρ δίκαν . . . τελευτὰ] «τὸ ἐξ ἀδικίας ἡδὺ γιγνόμενον πικρὸν τέλος λαμβάνει» Π. Σ. Ἀνωτέρω (στ. 57) εἶπεν ὁ ποιητὴς, ὅτι διώκει ἐ φ ά μ ε ρ α τ ε ρ π ν ὰ ἀορίστως· ὅ, τι λοιπὸν ἐκεῖ οὐχ ὥρισεν, ἵνα μὴ διακόψῃ τὸν εἱρμὸν τοῦ λόγου, ὁρίζει ἐνταῦθα· διότι ἐ φ ά μ ε ρ ο ν τ ε ρ π ν ό ν ἐστι καὶ τὸ ἐξ ἀδικίας γλυκύ. Ὅθεν ἡ ἐνταῦθα βραχυλογία οὕτω πως ἀναπληρωτέα ἐστὶν, «τὸ δὲ πὰρ δίκαν γλυκὺ οὔποτε διώξω· πικροτάτα γὰρ μένει τελευτά». Ἐὰν δέ τις ἐθέλῃ νὰ ζητήσῃ καὶ τὸν σκοπὸν, δι' ὃν ὥρισεν ἐνταῦθα τὸ ἐ φ ά μ ε ρ ο ν τ ε ρ π ν ό ν, καὶ ὃν διώκει ὁ ποιητὴς, σκοποὺς δύναται νὰ εὕρῃ διαφόρους· ὁ κυριώτατος ὅμως κατ' ἐμέ ἐστι νὰ εἴπῃ τοῖς Θηβαίοις, ὅτι ἰδοὺ καὶ ἡμεῖς ἐν τοῖς Μηδικοῖς διώκοντες τὸ παρὰ δίκην γλυκὺ προσετέθημεν τοῖς Πέρσαις· ἀλλὰ τὴν παρὰ τὸ δίκαιον ἐκείνην συμμαχίαν περιέμενεν ἡ πικροτάτη τελευτὴ, ἡ ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ πολιορκία τῆς ἡμετέρας πόλεως καὶ ὕστερον ἡ ἐν Οἰνοφύτοις συμφορά.

— Στ. 69-72. Ἄμμιν . . . στέφανον] «ὦ Ἄπολλον, παράσχου πρὸς τέρψιν ἡμῶν τῷ Στρεψιάδῃ ἐν τοῖς σοῖς Πυθικοῖς ἀγῶσι στέφανον ἀνθηρὸν νίκης». Παρακαλέσας ἀνωτέρω (στ. 55. καὶ ἑξῆς) τοὺς θεοὺς νὰ διδῶσιν, ὅ, τι ἐφήμερον τερπνὸν διώκει, ἐνταῦθα προσδιορίζει, τί ἐφήμερον ζητεῖ· ἤτοι δευτέραν νίκην τοῦ Στρεψιάδου ἐν Πυθῶνι. — ἄμμιν] πρὸς τέρψιν ἡμῶν τῶν

θέα καὶ Πυθοῖ στέφανον.

---

Θηβαίων καὶ παρηγορίαν τῆς ἐν Οἰνοφύτοις συμφορᾶς. — πόρε] τῷ Στρεψιάδῃ. Ἢ βούλεται τούτοις νὰ παροτρύνῃ τὸν Στρεψιάδην νὰ ἀγωνισθῇ καὶ ἐν Δελφοῖς, ἢ γινώσκων αὐτὸν παρασκευαζόμενον εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦτον εὔχεται ἐπιτυχίαν.

---

## ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ.

Ἐπὶ τίνι τῶν πρότερον ἐπιχωρίων καλῶν εὔφρανας μάλιστα, ὦ μάκαιρα Θήβη, τὴν σὴν ψυχήν; ἢ ἄρα ὅτε ἐγέννησας τὸν εὐρυχαίτην Διόνυσον πάρεδρον τῆς κυμβαλοκρότου Δήμητρος; ἢ ὅτε τὸ μεσονύκτιον ἐδέξω τὸν φέρτατον τῶν θεῶν χρυσὸν ὕοντα, ὁπότε σταθεὶς ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Ἀμφιτρύωνος μετῆλθε τὴν σύζυγον αὐτοῦ εἰς γέννησιν τοῦ Ἡρακλέους; ἢ εὐφράνθης διὰ τὰς σοφὰς βουλὰς τοῦ Τειρεσίου; ἢ διὰ τὸν σοφὸν τὰ ἱππικὰ Ἰόλαον; ἢ διὰ τοὺς ἀκαταπονήτους ταῖς λόγχαις Σπαρτούς; ἢ εὔφρανας τὴν ψυχήν, ὅτε ἀνέπεμψας πάλιν εἰς τὸ ἵππιον Ἄργος διὰ κρατερᾶς μάχης τὸν Ἄδραστον ὀρφανὸν μυρίων ἑταίρων; ἢ ὅτε ἔστησας ἐπὶ ἀσφαλεῖ ποδὶ τὴν Δωρίδα ἀποικίαν τῶν Λακεδαιμονίων, εἷλον δὲ τὰς Ἀμύκλας οἱ Αἰγεῖδαι οἱ σοῦ ἔκγονοι κατὰ μαντεύματα Πύθια; Ἀλλ' ὅμως καθεύδει ἡ παλαιὰ εὐφροσύνη· διότι οἱ ἄνθρωποί εἰσιν ἀμνήμονες παντὸς, ὅ, τι

ἂν μὴ γένηται ὑπόθεσις ἐξόχου ποιητοῦ συζευχθὲν κλυταῖς λόγων ῥοαῖς. Τέρπου λοιπὸν νῦν μετὰ ἡδυμελοῦς ὕμνου καὶ ἐπὶ τῷ Στρεψιάδῃ· διότι φέρει νίκην Ἰσθμίαν παγκρατίου καὶ ἔστι κατὰ δύναμιν μὲν ἐκπληκτικὸς, κατὰ τὴν ὄψιν δὲ εὔμορφος· λαμπρύνεται δὲ ὑπὸ τῶν ἰοβοστρύχων Μουσῶν· δέδωκε δὲ τῷ ὁμωνύμῳ μήτρωϊ τὸν στέφανον κοινὸν, ᾧ συνέμιξε μὲν ὁ χάλκασπις Ἄρης θάνατον, πρὸς ἀμοιβὴν δὲ κεῖται τοῖς ἀγαθοῖς ἀνδράσι τιμή· διότι ὅστις ἐν τῇ νεφέλῃ ταύτῃ τοῦ Ἄρεος μάχεται ὑπὲρ πατρίδος πρὸς χάλαζαν αἵματος, ἀποστρέφων τὸν ὄλεθρον πρὸς τὸν ἐναντίον στρατὸν, οὗτος ἂς γινώσκῃ, ὅτι καὶ ζῶν καὶ ἀποθανὼν αὔξει μέγιστον κλέος παρὰ τῶν ἀστῶν τῇ αὐτοῦ γενεᾷ. Σὺ δὲ, ὦ παῖ Διοδότου, Μελέαγρον μὲν τὸν μαχητὴν ζηλῶν, ζηλῶν δὲ καὶ Ἕκτορα καὶ Ἀμφιάραον ἀπέπνευσας τὴν ἀνθηρὰν ἡλικίαν ἐν τῷ ὁμίλῳ τῶν προμάχων, ὅπου οἱ ἄριστοι μετὰ πεισμονῆς ἠγωνίσαντο μέχρι θανάτου. Ὑπέμεινα δὲ πένθος οὐ φατόν· ἀλλὰ νῦν ὁ Γαιάοχος Ποσειδῶν μοι παρέσχε εὐδίαν ἐκ χειμῶνος· θὰ ᾄσω λοιπὸν ἁρμόζων τῇ ἐμῇ χαίτῃ στεφάνους· ὁ δὲ φθόνος τῶν ἀθανάτων ἂς μὴ ταράσσῃ, ὅ, τι ἐφήμερον τερπνὸν ἡσύχως ἐξακολουθῶ νὰ θηρεύω μέχρι γήρως καὶ μέχρι τοῦ μορσίμου βίου· διότι ὁμοίως μὲν ἅπαντες θνήσκομεν, (τῶν δὲ τερπνῶν) ὁ δαίμων ἐστὶν ἄνισος (διανομεύς). Ἐὰν δέ τις ζητῇ τὰ ἔμμονα (τερπνὰ), ἀσθενὴς ἐστι νὰ ἀφίκηται εἰς τὴν χαλκόπεδον ἕδραν τοῦ Διός· καὶ ὁ

πτερωτὸς Πήγασος ἔῤῥιψε τὸν ἑαυτοῦ δεσπότην Βελλεροφόντην ἐθέλοντα νὰ ἔλθῃ εἰς τὰ οὐράνια δώματα πρὸς τὴν ὁμήγυριν τοῦ Διός. Τὸ δὲ παρὰ τὸ δίκαιον γλυκὺ περιμένει πικρότατον τέλος. Ἡμῖν δὲ, ὦ χρυσῇ κόμῃ θάλλων Λοξία Ἄπολλον, παράσχου καὶ ἐν τοῖς σοῖς Πυθίοις ἀγῶσιν ἀνθηρὸν στέφανον.

# ΙΣΘΜΙΑ

## ΕΙΔΟΣ Η΄.

# ΚΛΕΑΝΔΡΩι ΑΙΓΙΝΗΤΗι

## (ΠΑΓΚΡΑΤΙΩ)

Τὸ ὄγδοον εἶδος μονοστροφικόν ἐστι διαιρούμενον εἰς ἑπτὰ στροφὰς ἑκάστην κῶλα εἰκοσιδύο περιέχουσαν.

Κῶλον 1. ⏑ ⏓ – ⏑ | –́ ⏑ ⏑ –́ | ⏑ –́ ⏓ Πινδαρικὸν ἑνδεκασύλλαβον.

» 2. – –́ ⏑ –́ | ⏑ –́ ⏑ ⏗ Ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον.

» 3. –́ ⏑ –́ ⏑ | –́ ⏑ ⏑ –́ | –́ Ἐπιχοριαμβικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον.

» 4. ⏑ –́ ⏑ ⏗ | ⏑ –́ ⏑ ⏑ –́ | ⏑ –́ Ἰαμβικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον.

» 5. – ⏑ – ⏑ | ⏑ –́ ⏑ –́ | – Ἀντισπαστικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον τὸ καλούμενον Σαπφικὸν ἐννεασύλλαβον ἢ Ἱππωνάκτιον.

» 6. ⏑ –́ ⏑ –́ | ⏑ ⏑ –́ Ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον.

» 7. ⏑ –́ –́ ⏑ | – ⏑ – Τροχαϊκὸν ἑφθημιμερὲς ἀσυνάρτητον τοῦ πρώτου ποδὸς τῆς πρώτης συζυγίας ἰάμβου.

» 8. – –́ ⏑ –́ | ⏑ ⏑ –́ Ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον.

» 9. – ⏑ – ⏑ | ⏑ –́ Ἀντισπαστικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον.

» 10. –́ ⏑ –́ ⏑ | ⏑ –́ Τὸ αὐτό.

Κῶλον 11. – ⏑ – ⏑ ⏑ – Τὸ αὐτό.

„ 12. – ⏑ – – ⏑ | ⏑ –́ Τὸ αὐτό.

„ 13. ⏑ ⏑ ⏑ –́ ⏑ | –́ ⏑ Τροχαϊκὸν δίμετρον βραχυκακάληκτον· ἀλλὰ τὸ ἀντιστοιχοῦν κῶλον τῆς ά. στ΄. ἐστὶν ἰαμβικὸν δίμετρον καταληκτικόν· τῆς δὲ β΄. στ΄. καὶ ζ΄. ἀντισπαστικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον.

„ 14. –́ ⏑ –́ ⏑ | ⏑ –́ ⏑ –́ | – Ἀντισπαστικὸν ἐννεασύλλαβον ὡς τὸ πέμπτον.

„ 15. ⏑ ⏑ – – | ⏑ ⏑ Ἰωνικὸν ἀπ᾽ ἐλάσσονος βραχυκατάληκτον.

„ 16. ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –́ | ⏑ – Ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον.

„ 17. ⏑ ⏑ –́ ⏑ | – –́ ⏑ –́ Ἀντισπαστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον.

„ 18. ⏕ ⏑ –́ – | ⏕ ⏑ Τροχαϊκὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον.

„ 19. –́ ⏑ ⏑ ⏑́ ⏑ ⏑ | – ⏑ Τροχαϊκὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον.

„ 20. ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ –́ Ἀντισπαστικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον.

„ 21. ⏑ –́ ⏑ –́ | ⏑ –́ ⏑ ⏕ | ⏑ Ἰαμβικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον.

„ 22. ⏓ ⏑ –́ ⏑ | ⏑ –́ Ἀντισπαστικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον.

---

## ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΕΙΔΟΥΣ.

Ἐν τῷ προοιμίῳ παροτρύνει ὁ Πίνδαρος τὸν ἐκ νέων συνιστάμενον χορὸν νὰ ᾄσωσι ὕμνον, ὃν αὐτὸς, καίτοι ἐν μεγίστῃ ἀθυμίᾳ καὶ λύπῃ ἕνεκα τῶν τῇ πατρίδι αὐτοῦ συμβασῶν συμφορῶν ἔκειτο,

ὅμως ἐπειδὴ οἱ Θηβαῖοί εἰσιν ἀδελφοὶ τοῖς Αἰγινήταις, καὶ ἐπειδὴ ἅπασα ἡ Ἑλλὰς ἀπηλλάγη τοῦ κινδύνου τοῦ Περσικοῦ ζυγοῦ, ἐμελῴδησεν (ἀπὸ στ. 1-45). Οὕτω δὲ τεχνηέντως ἐμβαίνει μετὰ τὸ προοίμιον εἰς τὴν ὑπόθεσιν, ἤτοι εἰς τοὺς ἐπαίνους τῶν ἡρώων τῆς Αἰγίνης, ὥστε νομίζει τις, ὅτι ἡ ὑπόθεσίς ἐστι συνέχεια τοῦ προοιμίου. Ὑμνεῖ λοιπὸν τὰς ἀρετὰς τοῦ Αἰακοῦ καὶ τῶν ἐκγόνων αὐτοῦ (ἀπὸ στ. 46-57). Διηγεῖται, ἃ ἡ Θέμις ἐδημηγόρησεν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τῶν θεῶν πείσασα αὐτοὺς νὰ δῶσιν εἰς γάμον τῷ Πηλεῖ τὴν Θέτιδα διὰ τὴν μεγίστην αὐτοῦ σωφροσύνην καὶ εὐσέβειαν (ἀπὸ στ. 58-104). Μεταβαίνει εἰς τοὺς ἐπαίνους τοῦ Ἀχιλλέως, διηγούμενος τὰ κατορθώματα αὐτοῦ, καὶ ὅτι κτείνας τοὺς πρώτους ἥρωας τῶν Τρώων, παρεσκεύασε τοῖς Ἀτρείδαις τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας εὔκολον (ἀπὸ στ. 105-123). Ἐκ τῆς περιγραφῆς τοῦ Ὁμήρου περὶ τῆς πυρᾶς καὶ τάφου τοῦ Ἀχιλλέως διηγεῖται τὸν θρῆνον τῶν Μουσῶν (ἀπὸ στ. 124-129). Ἐκ τῶν τιμῶν, ἃς ὁ νεκρὸς τοῦ Ἀχιλλέως ἔλαβε παρὰ τῶν Μουσῶν, συμπεραίνει, ὅτι ἐγένετο δόγμα παρὰ τοῖς θεοῖς νὰ ὑμνῶνται ἅπαντες οἱ ἀγαθοὶ καὶ θανόντες (ἀπὸ στ. 130-133). Εἶτα ἀπὸ τῶν ἡρώων τῆς πατρίδος (τῆς Αἰγίνης) μεταβαίνων εἰς τοὺς συγγενεῖς τοῦ νικηφόρου λέγει, ὅτι κατὰ τοῦτο τὸ δόγμα τῶν θεῶν ὑμνεῖται καὶ νῦν ὁ συγγενὴς τοῦ Κλεάνδρου Νικοκλῆς· καὶ εὐθὺς ὑμνεῖ αὐτὸν (ἀπὸ στ. 133-141). Τελευτᾷ τὴν ᾠδὴν ὑμνῶν αὐτὸν τὸν νικηφόρον.

# ΕΙΣΑΓΩΓΗ.

Ὅτι ἡ ᾠδὴ αὕτη συνετέθη καὶ ᾔσθη οὐ πολὺ ὕστερον τῆς ἐν Πλαταιαῖς μάχης (Ὀλυμπιαδ. 75,3) δῆλον ἐκ τοῦ στ. 9. Ἔκ τε τοῦ προοιμίου ἔκ τε τοῦ στ. 145. δηλοῦται, ὅτι ὁ χορὸς συνέκειτο ἐκ νεανίσκων ὁμηλίκων τῷ Κλεάνδρῳ. Καὶ ὁ χορὸς ὁ ᾄδων τὴν ἐκ Πυθῶνος νίκην τοῦ Ἀρκεσίλα καίπερ μὴ νεανίσκου ὄντος συνέκειτο ἐκ νέων (Ὅρα Πυθ. Ε'. 138-141). Ὀρθῶς ὁ Heynius νομίζει, ὅτι ᾄδεται ἡ ᾠδὴ ἐν πομπῇ ἰούσῃ πρὸς τὸν οἶκον τοῦ πατρὸς τοῦ νικηφόρου νεανίσκου, Τελεσάρχου. Δύο νίκας ἀναφέρει ἐν τῷ προοιμίῳ, ἐφ' αἷς ἡ πομπὴ αὕτη ἄγεται, τὴν ἐν Ἰσθμῷ καὶ ἐν Νεμέᾳ. Ἐπειδὴ δὲ οὐ πορεύεται ἡ πομπὴ εἰς ναόν τινα, φαίνεται, ὅτι ἢ παρὰ τὴν αὐλὴν τοῦ οἴκου τοῦ Τελεσάρχου ἦν ναός, ἢ ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ οἴκου ἦν βωμὸς θεοῦ τινος, ἐφ' οὗ προσδιώριστο νὰ ἀφιερωθῶσιν οἱ στέφανοι ἀμφοτέρων τῶν νικῶν. Ὅτι δὲ ἡ Ἰσθμοῖ νίκη ἐστὶ μεταγενεστέρα τῆς Νεμεαίας, καὶ ὅτι ἐπ' αὐτῇ κυρίως τελεῖται ἡ πομπὴ δῆλον· διότι προτέραν ταύτην ἀναφέρει· ἔτι δὲ καὶ ἐκ τῶν στ. 142-148. δυνατόν τις νὰ εἰκάσῃ τοῦτο, ἀσφαλῶς ὅμως οὐχί· διότι φαίνεται ὅτι καὶ ἐν Νεμέᾳ παγκράτιον ἐνίκησεν.

Διαίρεσις α'. Κ. κβ'.

Κλεανδρῳ τις ἁλικίᾳ τε λύτρον
Εὔδοξον, ὦ νέοι, καμάτων,
Πατρὸς ἀγλαὸν Τελεσάρχου
Παρὰ πρόθυρον ἰὼν, ἀγειρέτω

— Στ. 1-8. Κλεάνδρῳ ἐξεῦρε] «Βαδίζοντες, ὦ νέοι, ἐν πομπῇ πρὸς τὴν αὐλὴν τοῦ Τελεσάρχου ὑψώσατε ἅπαντες τὴν φωνὴν ὑμνοῦντες τὸν Κλέανδρον καὶ τὴν ῥωμαλέαν ἡλικίαν αὐτοῦ, λύοντες καὶ ἀμείβοντες τοὺς πρὸς ἐπίτευξιν τῆς τε Ἰσθμιάδος καὶ Νεμεαίας νίκης καμάτους». — Κλεάνδρῳ ἁλικίᾳ τε] σύντασσε τῷ «ἀγειρέτω». Ἀμφότερα δὲ εἰσιν ἀντὶ τοῦ «Κλεάνδρῳ τῷ ἐν ἀνθηρᾷ καὶ ῥωμαλέᾳ ἡλικίᾳ ὄντι». — τις, ὦ νέοι] «πάντες, ὦ νέοι, οἱ τὸν χορὸν ἀποτελοῦντες». Ὅτι τό τ ι ς κεῖται πολλάκις ἀντὶ τοῦ «πάντες» (ὡς παρ' Ὁμήρ. Ἰλ. β'. 227) ὅρα λεξικὰ καὶ Duncanium. — λύτρον καμάτων] καλεῖ οὕτω τὸν κῶμον· οὕτω (Ὀλ. Ζ'. 141) καλεῖ «λύτρον συμφορᾶς» τὰς ἀπονεμομένας τῷ Τληπολέμῳ θείας τιμάς· ἐν δὲ Πυθ. Ε'. 143. καλεῖ τὸν ὕμνον «λυτήριον δαπανᾶν» ὅπου ὅρα ἐν ταῖς Σημ. πολλὰ τοιαῦτα. — ἰὼν παρὰ πρόθυρον] «πορευόμενος ἐν πομπῇ παρὰ πρόθυρον» Λίαν πιθανὸν νομίζω, ὅτι παρὰ τὸ πρόθυρον τῆς οἰκίας ἦν ναὸς, πρὸς ὃν ἐπορεύετο ἡ πομπή· διὸ καὶ λέγει «ἰών παρὰ πρόθυρον» ἀντὶ τοῦ «ἰὼν πρὸς τὸν

στ. 4. Οὐκ ἐννοῶ, διὰ τί διορθοῦσι τὴν τῶν χειρογρ. γραφὴν ἀ γ ε ι ρ έ τ ω εἰς σ υ ν α γ ε ι ρ έ τ ω ἢ εἰς δ ι ε γ ε ι ρ έ τ ω, ἢ εἰς ἀ ν ε γ ε ι ρ έ τ ω. Κατ' ἐμὲ τοὐλάχιστον κατ' οὐδεμίαν συλλαβὴν λείπει τὸ κῶλον.

Κῶμον, Ἰσθμιάδος τε νίκας
Ἄποινα καὶ Νεμέᾳ
Ἀέθλων ὅτι κράτος
Ἐξεῦρε. τῷ καὶ ἐγὼ,
Καίπερ ἀχνύμενος
Θυμὸν, αἰτέομαι
Χρυσέαν καλέσαι
Μοῖσαν. Ἐκ μεγάλων
Δὲ πενθέων λυθέντες,

---

παρὰ πρόθυρον ναὸν τοῦ δεῖνος θεοῦ». Τὸ «παρὰ πρόθυρον» κακῶς συντάσσουσι τῷ «ἀγειρέτω». — κῶμον ἀγλαὸν ἀγειρέτω] «ὕμνον ἀγλαόν τις, ὦ νέοι, ἤτοι ἅπαντες ὦ νέοι, ᾄσατε». — κῶμον . . . ἐξεῦρε] ἡ σύνταξις «κῶμον (ὄντα) ἄποινα Ἰσθμιάδος τε νίκας καὶ (τοῦ) ὅτι (ἐν) Νεμέᾳ ἐξεῦρε κράτος ἀέθλων»· ἤτοι κατὰ τὸν Π. Σ. «ὄντα τὸν ὕμνον (κῶμον) τῆς τε Ἰσθμιακῆς νίκης καὶ τῆς ἐν Νεμέᾳ λύσιν καὶ ἀμοιβήν». Πρόσεχε, μὴ ἀπατηθεὶς συντάξῃς «ὅτι ἐξεῦρεν ἄποινα Ἰσθμιάδος νίκας καὶ κράτος ἀέθλων Νεμέᾳ». — ἀέθλων . . . ἐξεῦρε] «ὅτι δὴ τῶν ἀέθλων νίκην καὶ ἐπικράτειαν εὗρεν ἀνδρείως ἀγωνισάμενος» Π. Σ.

— Στ. 8-12. τῷ καὶ ἐγὼ . . . Μοῖσαν] «πρὸς τοῦτο, πρὸς τὸ ᾆσαι ὑμᾶς τοῦτον τὸν ὕμνον (τοῦτον τὸν κῶμον) ἐζητήθην καὶ ἐγὼ, καίπερ λυπούμενος τὴν ψυχὴν, νὰ καλέσω τὴν χρυσῆν καὶ τιμίαν Μοῦσαν». Ἐν ἀρχῇ παρώτρυνε τοὺς νέους, ἤτοι τὸν χορὸν νὰ ἀγείρῃ κῶμον, νὰ ᾄσῃ ὕμνον. Ἀλλ᾽ ἀνάγκη νὰ ᾖ συντεθειμένος ὁ ὕμνος, ἵνα ὁ χορὸς ἀγείρῃ κῶμον. Λέγει λοιπὸν ἐνταῦθα, ὅτι «ἐγὼ παρεκλήθην ἢ ὑπὸ τῶν συγγενῶν ἢ ὑπ᾽ αὐτοῦ τοῦ νικηφόρου νὰ συνθέσω τὸν ὕμνον, ὃν παρακελεύο-

---

στ. 13. πενθέων, αἱ συλλαβαὶ θεων συνιζάνουσιν.

μαι ὑμᾶς, ὦ νέοι, νὰ ᾄσητε. — τῷ] «ἐπὶ τούτῳ τῷ ἀγεῖραι ὑμᾶς, ὦ νέοι, κῶμον»· ἤτοι «ἐπὶ τῇ συνθέσει τοῦ ὕμνου, ὃν παρακελεύομαι ὑμᾶς νὰ ᾄσητε». Κακῶς ἑρμηνεύουσι «τούτῳ τῷ Κλεάνδρῳ» ἢ «εἰς τιμὴν τούτου τοῦ Κλεάνδρου». Ἐξήρτηται δὲ ἡ δοτικὴ αὕτη ἐκ τοῦ καλέσαι. — καὶ ἐγὼ] «καὶ ὑμεῖς οἱ νέοι, ἵνα ᾄσητε, καὶ ἐγώ, ἵνα καλέσω τὴν Μοῦσαν». — καίπερ ἀχνύμενος θυμὸν] καίπερ ἐπὶ τῇ ἀτιμίᾳ καὶ τοῖς κινδύνοις, οἷς ἐνέπεσεν ἡ ἐμὴ πατρίς, λυπούμενος. «Σφόδρα ἐμήδισαν οἱ Θηβαῖοι καὶ συνετάξαντο τοῖς Πέρσαις ἐν Πλαταιαῖς πρὸς τοὺς Ἕλληνας· καὶ ταῦτα μεγάλως ἐλύπουν τὸν Πίνδαρον, τὸ δὲ τελευταῖον νικήσαντες οἱ Ἕλληνες κατὰ κράτος τὸν Μαρδόνιον αὐτίκα ἐστρατεύσαντο ἐπὶ τὰς Θήβας καὶ ἔτεμνον τὴν χώραν καὶ ἐποίουν προσβολὰς πρὸς τὸ τεῖχος αἰτοῦντες τοὺς αἰτιωτάτους τοῦ Μηδισμοῦ· καὶ οὐκ ἐπαύσαντο πολιορκοῦντες πρὶν ἢ ἔλαβον τοὺς αἰτιωτάτους (Ἡροδ. Θ. 86-87). Ἐπὶ ταύταις λοιπὸν ταῖς συμφοραῖς τῆς αὐτοῦ πατρίδος καὶ τοῖς ὀνείδεσιν μεγάλως ἠθύμει ὁ λίαν φιλόπολις καὶ Ἕλλην ποιητής. Ὑπὸ τῆς ἀθυμίας λοιπὸν ταύτης κατεχόμενος ἔτι παρακαλεῖται νὰ ποιήσῃ τὸν ὕμνον τοῦτον· ἐξ οὗ φαίνεται, ὅτι οὐ πολλῷ ὕστερον τῆς ἐν Πλαταιαῖς μάχης συνετέθη ἡ ᾠδή. — αἰτέομαι] ἐν παθητικῇ σημασίᾳ· «προσκαλοῦμαι, λαμβάνω παραγγελίαν παρὰ τοῦ Κλεάνδρου» — καλέσαι Μοῖσαν] καλῶς τὸ καλέσαι· διότι κατ' ἐκεῖνο τοῦ χρόνου οὐ συνῆν τῷ Πινδάρῳ ἡ Μοῦσα ἀχνυμένῳ καὶ ἀθυμοῦντι.

— Στ. 12-16· ἐκ μεγάλων . . . θεράπευε] ταῦτα λέγει πρὸς ἑαυτόν, ἤτοι πρὸς τὸν ἑαυτοῦ θυμόν. Ἐπειδὴ εἶπεν, ὅτι αἰτεῖται καίπερ ἀχνύμενος νὰ καλέσῃ τὴν Μοῦσαν, «νῦν, λέγει, ἐπειδή, ὦ θυμέ, ἀπηλλάγημεν τῶν μεγάλων κακῶν, μήτε τοὺς καιροὺς τοὺς διδομένους εἰς τὸ ὑμνεῖν στεφάνους πρέπει νὰ ἀποδιώκωμεν, μήτε τὰς λύπας νὰ θεραπεύωμεν». — μεγάλων πενθέων] τῶν ἐκ

Μήτ᾽ ἐν ὀρφανίᾳ πέσωμεν
Στεφάνων, μήτε κά-
    δεα θεράπευε. παυ-
    σάμενοι δ᾽ ἀπρήκτων κακῶν
Γλυκύ τι δαμωσώμεθα
Καὶ μετὰ πόνον· ἐπειδὴ
Τὸν ὑπὲρ κεφαλᾶς
Γε Ταντάλου λίθον παρά τις ἔ-
    τρεψεν ἄμμι θεός,

Δ. β΄. Κ. κβ΄.

Ἀτόλματον Ἑλλάδι μόχθον. Ἀλλ᾽ ἐ-
    μοὶ δεῖμα μὲν παροιχόμενον

---

τοῦ πολέμου τοῦ πρὸς τοὺς Μήδους. — ἐν ὀρφανίᾳ στεφάνων] Πίπτει ὁ ποιητὴς ἐν ὀρφανίᾳ στεφάνων, ὅτε οὐ λαμβάνει ἀφορμὴν νὰ ὑμνήσῃ στεφάνους· ἢ ὅτε εὑρίσκων ἀφορμὴν οὐ χρῆται αὐτῇ, ὥσπερ ἂν συνέβη νῦν, εἰ μὴ ἐδέχετο τὴν αἴτησιν τοῦ καλέσαι τὴν Μοῦσαν. Ὅθεν ἡ λέξις «στεφάνων» κεῖται κατὰ συνεκδοχὴν ἀντὶ τοῦ «ὕμνων». — κάδεα] «τὰς λύπας τὰς ἐκ τοῦ αἴσχους καὶ τῶν συμφορῶν τῶν ἐμπεσουσῶν τῇ ἑαυτοῦ πατρίδι τοῦ τε Μηδισμοῦ ἕνεκα καὶ τῆς ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων πολιορκίας τῶν Θηβῶν. — θεράπευε] «ἔστι κήδεα θεραπεύειν τὸ τὰ παρελθόντα κακὰ τρέφειν τοῖς δάκρυσι καὶ τῇ μνήμῃ» Δούκας.

— Στ. 17-19. παυσάμενοι . . . πόνον] καὶ ταῦτα πρὸς τὸν ἑαυτοῦ θυμὸν λέγει «ἀλλὰ παύσαντες, ὦ θυμὲ, (ἂς παύσωμεν, ὦ θυμὲ,) τῶν ματαίων τούτων καὶ ἀνωφελῶν λυπῶν καὶ ἀθυμιῶν, παίξωμεν γλυκύ τι καὶ ἀγάγωμεν εἰς τὸ κοινὸν καὶ μετὰ τοὺς πόνους τοῦ πολέμου». — ἀπρήκτων κακῶν] «Ἄπρακτα κακὰ» οὐκ ἔστι δυνατὸν νὰ ὦσι τὰ ἀνωτέρω (στ. 13) λεχθέντα πένθη·

ἀλλ᾽ ἐνταῦθα καλεῖ κακὰ τὰ κάδεα, τὰς ἐπὶ τῷ Μηδισμῷ καὶ συμφοραῖς τῶν Θηβαίων λύπας ἑαυτοῦ. Τὰ δὲ κακὰ ταῦτα καλεῖ ἄπρακτα· διότι οὐδὲν ὠφελοῦσιν. — γλυκύ τι] εἰς ὃ αἰτούμεθα καλέσαι τὴν Μοῦσαν. — δαμωσώμεθα] οὕτως ἀναγινώσκει, ὡς φαίνεται, καὶ ὁ Π. Σ. ἑρμηνεύων «παίξωμεν καὶ ἀγάγωμεν εἰς τὸν δῆμον». — καὶ μετὰ πόνον] ὁ καὶ ταύτην ἔχει τὴν ἔμφασιν «ὡς ἐδημούμεθα καὶ πρὸ τοῦ πόνου».

— Στ. 20-23. Ἐπειδὴ τὸν ὑπὲρ . . . μόχθον] «δημωσώμεθα, ἐπειδὴ θεός τις παρέτρεψε τὴν ἐπικρεμαμένην ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς ἡμῶν δουλείαν, ἥτις εἰ ἔπιπτε κατὰ τῆς Ἑλλάδος, ἤθελεν εἶσθαι μόχθος, οὗ οὐδέποτ᾽ ἂν ἠδυνάμεθα νὰ ἀπαλλαγῶμεν». — τὸν ὑπὲρ κεφαλᾶς ἄμμι λίθον Ταντάλου] «τὸν ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς ἡμῶν ἐπηρτημένον λίθον τοῦ Ταντάλου». Τὸ «ἄμμι» ἐστὶν ἀντὶ γενικῆς ἡμῶν. Πρὸς δὲ τὸν λίθον τοῦ Ταντάλου, ὃν δηλονότι ὑπερκρέμασεν ὁ Ζεὺς αὐτῷ (Ὀλ. Α΄. 92), παραβάλλει τὸν ζυγόν, ὃν ἐπήρτησεν ὁ Ξέρξης ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς τῶν Ἑλλήνων. — ἀτόλματον . . . μόχθον] Τὸν λίθον τοῦ Ταντάλου ἐκάλεσεν ἐν Ὀλ. Α΄. 90. «ὑπέροπλον Ταντάλῳ ἄταν»· ἐνταῦθα κατὰ παραβολὴν καλεῖ τὸν ἐπικρεμάμενον τῇ Ἑλλάδι ζυγὸν ἀτόλματον μόχθον· ἔστι δὲ ἀτόλμητος μόχθος, ὃν οὐδεὶς ἄνθρωπος δύναται νὰ τολμήσῃ νὰ ἀποβάλῃ. Τοῦτον ὅμως τὸν μόχθον θεός τις παρέτρεψεν.

— Στ. 24-25. Ἀλλ᾽ ἐμοὶ . . . μέριμναν] Τὰ ἀπὸ τοῦ στ. 12. μέχρι τοῦ στ. 23. διαλέγεται ὁ ποιητὴς πρὸς τὸν ἑαυτοῦ θυμὸν βουλόμενος νὰ πείσῃ αὐτὸν νὰ καλέσῃ καίπερ ἀχνύμενος ἐπὶ τῇ συμφορᾷ τῶν Θηβαίων τὴν Μοῦσαν εἰς τὴν σύνθεσιν τοῦ ὕμνου, ὃν ὁ χορὸς θὰ ᾄσῃ. Τὰ δὲ ἐντεῦθεν μέχρι τοῦ στ. 36. ἀποκρίνεται ὁ θυμὸς ὁμολογῶν, ὅτι πρέπει νὰ ὑμνήσῃ διὰ τῆς Μούσης τὴν Αἴγιναν· καὶ ἐκεῖθεν γίνεται ἀρχὴ τοῦ ὕμνου. — δεῖμα] «ὁ φόβος, ὅν μοι παρεῖχε ὁ ἐπικρεμασθεὶς τῇ

Καρτερὰν ἔπαυσε μέριμναν.
Τὸ δὲ πρὸ ποδὸς ἄρειον αἰεὶ
Χρῆμα πᾶν. δόλιος γὰρ αἰὼν
Ἐπ' ἀνδράσι κρέμαται,
Ἑλίσσων βιότου πόρον.
Ἰατὰ δ' ἔστι βροτοῖς
Σύν γ' ἐλευθερίᾳ
Καὶ τά. χρὴ δ' ἀγαθὰν
Ἐλπίδ' ἀνδρὶ μέλειν.
Χρὴ δ' ἐν ἑπταπύλοι-

---

Ἑλλάδι λίθος τοῦ Ταντάλου». — καρτερὰν μέριμναν] τὴν μεγάλην καὶ ἰσχυρὰν ἀδημονίαν καὶ ἀγωνίαν.

— Στ. 26-29. τὸ δὲ πρὸ ποδὸς . . . πόρον] «τὸ δὲ παρόν ἐστιν ἀεὶ κρεῖσσον κατὰ πάντα τοῦ παρελθόντος, ὅπερ ἦν πλῆρες δείματος· διότι ἐκινδυνεύομεν νὰ ὑποκύψωμεν εἰς τὸν ζυγὸν τῶν Περσῶν· καὶ εἰ καὶ τοῦτο οὐκ ἔστιν ἄνευ συμφορῶν· ὅμως πρέπει νὰ παύσωμεν τῶν ἀπρήκτων ἀθυμιῶν καὶ νὰ μὴ θεραπεύωμεν τὰ κήδεα· διότι ὁ χρόνος ἐπικρέμαται τοῖς ἀνθρώποις ἀπατηλὸς, περιστρέφων τὴν πορείαν τοῦ βίου ποτὲ μὲν ἐν τοῖς κακοῖς ποτὲ δὲ ἐν τοῖς ἀγαθοῖς». — τὸ πρὸ ποδὸς] «τὸ παρόν». Ἐπὶ τῆς σημασίας «τοῦ παρόντος» ἐν Πυθ. Γ'. 108 καὶ Ι'. 97. ἀντὶ τοῦ «πρὸ ποδὸς» λέγει «πὰρ ποδός». Ἡ δὲ σύνταξις «πᾶν δὲ τὸ πρὸ ποδὸς χρῆμα αἰεὶ ἄρειόν (ἐστι τοῦ ἐκ ποδός)». Ὁ δὲ νοῦς

---

στ. 26. ἀρήϊόν ἐστ' ἀεί· ἢ ἀρήϊόν γ' ἀεί· ἢ ἄρειον ἀεὶ πέλει διορθώσεις ἕνεκα τοῦ μέτρου.

στ. 29. βίου, διόρθωσις ἕνεκα τοῦ μέτρου· ἀλλ' ἡ κοινὴ γραφὴ καὶ πρὸς τὸ μέτρον ἔχει καλῶς· διότι ἀντὶ τροχαίου τίθεται καὶ δάκτυλος.

στ. 34. χρή, Ἡ ἐπανάληψις τῆς αὐτῆς λέξεως χρὴ (στ. 32) ἐγένετο πρὸς ἔμφασιν.

«ὁ παρὼν χρόνος μετὰ πάντων τῶν δεινῶν αὐτοῦ (διότι ἡ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων πολιορκία τῆς ἡμετέρας πόλεως τοσαῦτα δεινὰ ἐποίησεν ἡμῖν) ἀεί ἐστι κρεῖσσον τοῦ παρελθόντος πολέμου, (ἐν ᾧ ἐκινδύνευεν ἡ ἐλευθερία ἁπάσης τῆς Ἑλλάδος)». — ἄρειον] «κρεῖσσον ἡμῖν τοῖς Θηβαίοις». — δόλιος γὰρ] ἐνταῦθα ἐγένετο πήδημα ἐννοουμένης τοιαύτης τινὸς προτάσεως «καὶ οὐ δεῖ ἄχνυσθαι ἐν στήθεσιν ἐπὶ τοῖς διὰ τὴν πολιορκίαν παθήμασιν, δόλιος γὰρ κ. τ. λ». Το δὲ γνωμικὸν «δόλιος γὰρ . . . πόρον» ἐφαρμόζεται τοῖς Θηβαίοις οὕτω· ἡμεῖς οἱ Θηβαῖοι ἐνομίζομεν, ὅτι μετὰ τὴν κατὰ κράτος ἧτταν τῶν βαρβάρων καὶ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ἐλευθερίας θὰ παύσωσιν ἅπαντα ἁπάντων τῶν Ἑλλήνων τὰ δεινά· ἀλλ᾽ ἠπατήθημεν (ἐδολιεύθημεν ὑπὸ τοῦ χρόνου· διότι ὑπέστημεν τὰ δεινὰ τῆς πολιορκίας τῶν Ἑλλήνων). — αἰὼν δόλιος] «χρόνος ἀπατηλός». — ἑλίσσων . . . πόρον] Τὴν πορείαν τοῦ βίου φαντάζεται ὁ ποιητὴς περιστρεφομένην ὑπὸ τοῦ χρόνου ἐν κύκλῳ ἐκ τοῦ μὴ ὄντος (ἤτοι ἐκ τῆς γεννήσεως τοῦ ἀνθρώπου) ἀρχομένην καὶ εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον (τὸ μὴ ὂν) ἐπανερχομένην.

— Στ. 32. καὶ τὰ] «καὶ ταῦτα τὰ ἐκ τῆς πολιορκίας παθήματα ἡμῶν τῶν Θηβαίων, ἃ δολιευσάμενος ὁ αἰὼν ἔδωκεν».

— Στ. 32-37. Χρὴ δ᾽ ἀγαθὰν . . . προνέμειν] «Ἐπειδὴ λοιπὸν τὰ δεινά, ἃ πεπόνθαμεν οἱ Θηβαῖοι σὺν γ᾽ ἐλευθερίᾳ εἰσὶν ἰατά, πρέπει νὰ ἐλπίζωμεν ἀγαθὰ καὶ νὰ μὴ ἀθυμῶμεν· τραφεὶς δὲ ἐν Θήβαις (ταῦτα λέγει ὁ θυμὸς πρὸς τὸν ποιητὴν) πρέπει νὰ καλέσῃς τὴν Μοῦσαν καὶ νὰ προσνείμῃς τῇ Αἰγίνῃ τῇ ἀδελφῇ τῆς σῆς μητρὸς Θήβης τὸ ἄνθος τοῦ κήπου τῶν Χαρίτων ὕμνων τὸν Κλέανδρον· διότι ἐγένοντο δίδυμαι κ. τ. λ». Θαυμαστή ἐστιν ἡ τέχνη, ᾗ χρῆται, ἵνα ἔμβῃ εἰς τὴν ὑπόθεσιν ἀπὸ τοῦ προοιμίου. — χρὴ . . . μέλειν] Εἴπομεν ἀνωτέρω, ὅτι ταῦτα λέγει ὁ θυμὸς τοῦ

σι Θήβαις τραφέντα
Αἰγίνᾳ Χαρίτων ἄωτον
Προνέμειν· πατρὸς οὕ-
νεκα δίδυμαι γένον-
το θύγατρες Ἀσωπίδων
Θ' ὁπλόταται, Ζηνὶ θ' ἅ-
δον βασιλῆϊ ὁ τὰν μὲν
Παρὰ καλλιρόῳ
Δίρκᾳ φιλαρμάτου πόλιος ᾤ-
κισσεν ἁγεμόνα.

Δ. γ'. Κ. κβ'.

Σὲ δ' ἐς νᾶσον Οἰνοπίαν ἐνεγκὼν
Κοιμᾶτο, δῖον ἔνθα τέκες
Αἰακὸν βαρυσφαράγῳ πα-
τρὶ κεδνότατον ἐπιχθονίων· ὁ καὶ
Δαιμόνεσσι δίκας ἐπεῖραι-

---

ποιητοῦ πρὸς αὐτὸν τὸν ποιητήν. Τὸ «δὲ» ἀντὶ τοῦ οὖν. — ἀνδρὶ] οἷος εἶσαι σὺ (ὁ Πίνδαρος). — ἐν ἑπταπύλοισι τραφέντα] ὁ νοῦς «ἐπειδὴ ἐτράφης ἐν Θήβαις, ἡ δὲ Θήβη ἐστὶν ἀδελφὴ τῆς Αἰγίνης».

— Στ. 37-41. Πατρὸς . . . βασιλῆϊ] Ταῦτα λέγει ἡ Μοῦσα, ἥτις ὑποτίθεται, ὅτι προσεκλήθη, καὶ ἐπιβεβαιοῦσα τοὺς τελευταίους λόγους τοῦ θυμοῦ ἄρχεται τοῦ ὕμνου. Ὁ νοῦς «Διότι ὁ Ἀσωπὸς ἐγέννησε τὴν Θήβην καὶ Αἴγιναν νεωτέρας πασῶν τῶν αὐτοῦ θυγατέρων· ἀμφότεραι δὲ ἤρεσαν τῷ Διῒ βασιλεῖ». — Πατρὸς] ἐννοητέον ἐκ τοῦ ἑπομένου Ἀ σ ω π ί δ ω ν «Ἀσωποῦ».

---

στ. 40. Θ' ὁ π λ ό τ α τ α ι. Τὸ θ' ἤτοι τὲ συμπλέκει τὸ «δίδυμαι» καὶ «ὁπλόταται». Περὶ δὲ τοῦ μέτρου τοῦ ὅλου κώλου οὐδεμία συλλαβὴ ἐλλείπει.

— οὕνεκα] γάρ. — γένοντο] ἐννοητέον ἐκ τῶν ἡγουμένων «ἡ Θήβη καὶ Αἴγινα». — Ἀσωπίδων θ' ὁπλόταται] «τῶν Ἀσωποῦ Βοιωτικοῦ ποταμοῦ θυγατέρων νεώτεραι· ἦν γὰρ προτεχθεῖσαι καὶ ἄλλαι τινές». Π. Σ. Περὶ τοῦ Ἀσωποῦ τοῦ πατρὸς τῆς Θήβης καὶ Αἰγίνης εὕρηται παρὰ Παυσανίᾳ (Β'. 5). «Τούτου δὲ τοῦ Ἀσωποῦ, οὗ τὴν θυγατέρα Αἴγιναν ἡρπακὼς εἴη Ζεύς, ἄρχεται μὲν ἀπὸ τῆς Φλιασίας, ῥέων δὲ διὰ τῆς Σικυωνίας ἐκδίδωσιν εἰς τὴν ταύτῃ θάλασσαν· θυγατέρες δὲ αὐτοῦ γενέσθαι Φλιάσιοί φασιν, Κόρκυραν καὶ Αἴγιναν καὶ Θήβην· ἀπὸ μὲν δὴ Κορκύρας καὶ Αἰγίνης τὰς νήσους Σχερίαν καὶ Οἰνώνην καλουμένας μετονομασθῆναι· ἀπὸ δὲ Θήβης τὴν ὑπὸ τῇ Καδμείᾳ κληθῆναι. Θηβαῖοι δὲ οὐχ ὁμολογοῦσι, φάμενοι τοῦ Βοιωτίου τὴν Θήβην Ἀσωποῦ, καὶ οὐ τοῦ παρὰ Φλιασίοις εἶναι». — ἅδον] ἀμφότεραι ἤρεσκον τῷ Διί.

— Στ. 41-44. ὁ τὰν μὲν . . . ἀγεμόνα] «ὅστις Ζεὺς τὴν μὲν Θήβην ᾤκισε παρὰ τῇ Δίρκῃ καὶ κατέστησεν ἡγεμόνα τῆς φιλαρμάτου πόλεως τῶν Θηβῶν». — Δίρκᾳ] Τῆς ἐν Θήβαις πηγῆς Δίρκης πολλάκις μνημονεύει ὁ ποιητής. — πόλιος] τῶν Θηβῶν. Ἡ δὲ σύνταξις «πόλιος παρὰ Δίρκᾳ» ἤτοι «ἡγεμόνα τῆς παρὰ καλλιρρόῳ Δίρκῃ πολεως».

— Στ. 45-49. σὲ δὲ ἐς νᾶσον . . . ἐπείραινε] «σὲ δὲ, ὦ Αἴγινα, ἁρπάσας καὶ ἐνεγκὼν εἰς τὴν νῆσον τὴν τότε καλουμένην Οἰνοπίαν συνεκοιμᾶτο· ὅπου ἔτεκες αὐτῷ τὸν Αἰακὸν, τὸν φρονιμώτατον τῶν ἀνθρώπων». — ἐς Οἰνοπίαν ἐνεγκὼν] «ὁ δὲ Ἀσωπὸς Μετώπην γημάμενος εἴκοσι θυγατέρας ἐγέννησεν· ὧν μὲν μίαν, Αἴγιναν, ἥρπασε Ζεύς· εἰσκομίσας δὲ εἰς τὴν τότε Οἰνώνην λεγομένην νῆσον, νῦν δὲ Αἴγιναν ἀπ' ἐκείνης κληθεῖσαν, μίγνυται καὶ γεννᾷ παῖδα ἐξ αὐτῆς Αἰακὸν» Ἀπολλοδ. Γ'. 3. κ. ἑξῆς. — ὃ καὶ δαιμόνεσσιν . . . ἐπείραινε] Ποίας δίκας θεῶν ἐδίκασεν ὁ Αἰακὸς, ἄγνωστον. Ὅτι δὲ τοῖς πάλαι

νε· τοῦ μὲν ἀντίθεοι
Ἀρίστευον υἱέες
Υἱέων τ' ἀρηΐφιλοι
Παῖδες ἀνορέᾳ
Χάλκεον στονόεν-
τ' ἀμφέπειν ὅμαδον·
Σώφρονές τ' ἐγένον-
το πινυτοί τε θυμόν.
Ταῦτα καὶ μακάρων ἐμέμναν-
τ' ἀγοραί, Ζεὺς ὅτ' ἀμ-
φὶ Θέτιος ἀγλαός
Τ' ἔρισαν Ποσειδᾶν γάμῳ,
Ἄλοχον εὐειδέα θέ-
λων ἑκάτερος ἑὰν ἔμ-
μεν. ἔρως γὰρ ἔχεν.
Ἀλλ' οὔ σφιν ἄμβροτοι τέλεσαν εὐ-
νάν θεῶν πραπίδες,

Δ. δ'. Κ. κβ'.

Ἐπεὶ θεσφάτων ἤκουσαν. εἶπε

---

ἦν γνωστὸν, αὐτὸ τοῦτο σημεῖον, ὅτι ὁ ποιητὴς οὐκ ἀναφέρει. Τὸ δὲ περαίνω λέγεται καὶ πειραίνω.

— Στ. 50-57. τοῦ μὲν ἀντίθεοι ... θυμόν] «Τούτου μὲν τοῦ Αἰακοῦ οἱ ἰσόθεοι υἱοὶ, καὶ οἱ παῖδες τῶν παίδων ἕνεκα τῆς ἀνδρείας ἦσαν ἄριστοι νὰ διοικῶσι μάχας καὶ ἐγένοντο σώφρονες καὶ συνετοὶ τὸν νοῦν». — ἀρίστευον

---

στ. 52. υἱέων, αἱ συλλαβαὶ εων συνιζάνουσιν.

στ. 61. ἐρίσας ἡ τῶν χειρογραφ· γραφὴ, καθ' ἣν παραλείπεται τὸ ῥῆμα «ἦν»· ἀλλὰ ἡ διόρθωσις τοῦ Heynii προτιμοτέρα, ἣν παρεδεξάμην ἐν τῷ κειμένῳ.

στ. 67. ἐσάκουσαν· καὶ ἄρ' ἄκουσαν· διορθώσεις ἕνεκα τοῦ μέτρου.

ἀνορέα ἀμφέπειν ὅμαδον] «ἦσαν ἄριστοι ἕνεκα τῆς ἀνδρείας νὰ διοικῶσιν ὅμαδον. — χάλκεον] χαλκῷ ὡπλισμένον. — στονόεντα] πολλοὺς παρέχοντα στεναγμοὺς καὶ θανάτους. — σώφρονες] Ἔχει ἐν νῷ ὁ ποιητὴς τὴν σωφροσύνην τοῦ Πηλέως, ὅστις μετ' ὀργῆς κατεφρόνησε τοῦ αἰσχροῦ ἔρωτος τῆς Ἱππολύτης (Νεμ. Ε'. 48. καὶ ἑξῆς).

— Στ. 58-64. Ταῦτα . . . ἔχεν] «Τούτων τῶν ἀρετῶν ἐμνήσθησαν καὶ οἱ θεοί, ὅτε ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ αὐτῶν ὁ Ζεὺς καὶ Ποσειδῶν ἤρισαν περὶ τοῦ γάμου τῆς Θέτιδος θέλων ἑκάτερος νὰ λάβῃ αὐτὴν σύζυγον· διότι ἔρως κατεῖχεν αὐτούς» ἢ «γενομένης ἐκκλησίας τῶν μακάρων, ἤρισαν ἐν αὐτῇ ὁ Ζεὺς καὶ ὁ Ποσειδῶν». — ταῦτα ἐμέμναντο] τὸ μέμνημαι συχνότατα μετὰ αἰτιατικῆς. — μακάρων . . . ἀγοραὶ] ἀντὶ τοῦ «οἱ μάκαρες ἐν ταῖς ἀγοραῖς (ἐκκλησίαις) ἐμέμναντο» τὸ δὲ «ἀγοραί» ἐστιν ἀντὶ ἑνικοῦ. — Ζεὺς . . . γάμῳ] Ἡ σύνταξις «ὅτε Ζεὺς ἀγλαός τε Ποσειδῶν ἤρισαν ἀμφὶ γάμῳ Θέτιος. — ἔρως γὰρ ἔχεν] ἀμφότεροι γὰρ ἠρῶντο αὐτῆς, καὶ ἡ ἐκκλησία τῶν θεῶν ὤφειλε νὰ ψηφίσηται, τίνι τῶν δύο ἔπρεπε νὰ γένηται ἡ Θέτις ἄλοχος.

— Στ. 65-68. Ἀλλ' οὔ σφιν . . . Θέμις] «Ἀλλ' ἡ ἐκκλησία τῶν θεῶν, ἐπεὶ ἤκουσε τῆς Θέμιδος εἰπούσης τὰ θέσφατα, ἀπεψηφίσατο μηδετέρῳ τῶν ἐριζόντων νὰ γένηται ἡ Θέτις σύζυγος». — σφιν] τῷ Διῒ καὶ Ποσειδῶνι. — οὐ τέλεσαν εὐνὰν] «οὐκ ἐψηφίσαντο τὴν εὐνήν, τὸν γάμον τῆς Θέτιδος οὔτε τῷ Διΐ, οὔτε τῷ Ποσειδῶνι». — θεῶν] ἁπάντων τῶν μακάρων τῶν ἐκκλησιαζόντων. — θεσφάτων] τῶν προφητειῶν. — εἶπε . . . Θέμις] «στᾶσα δὲ ἐν μέσῳ τῆς ἀγορᾶς τῶν μακάρων ἡ εὔβουλος Θέμις εἶπε τὰ θέσφατα». — εὔβουλος] Τὰς ἀληθεῖς μαντείας τοῦ Τειρεσίου καλεῖ (ἐν Ἰσθμ. Ζ'. 11) πυκνὰς βουλάς. Ὅθεν ἡ λέξις εὔβουλος ἐνταῦθα σημαίνει «ἡ εὖ μαντεύουσα». Ἡ Θέμις παρ' Ὁμήρῳ (Ἰλ. ο. 4. κ. ἑξῆς) φέρεται ὡς συγκαλοῦσα κατὰ διαταγὴν

Δ᾽ εὔβουλος ἐν μέσοισι Θέμις·
Εἵνεκεν πεπρωμένον ἦν φέρ-
τερον γόνον ἄνακτα πατρὸς τεκεῖν
Πο/τίαν θεὸν, ὃς κεραυνοῦ
Τε κρέσσον ἄλλο βέλος
Διώξει χερὶ τριό-
δοντός τ᾽ ἀμαιμακέτο:),
Διῒ μισγομέναν
Ἢ Διὸς παρ᾽ ἀδελ-
φοῖσιν· ἀλλὰ τὰ μὲν
Παύσατε· βροτέων
Δὲ λεχέων τυχοῦσα
Υἱὸν εἰσιδέτω θανόντ᾽ ἐν
Πολέμῳ, Ἄρεϊ

---

τοῦ Διὸς εἰς ἐκκλησίαν· παρ᾽ Αἰσχύλῳ δὲ (Προμηθ. 870. κ. ἑξῆς) ὡς χρησμολόγος ἐν τοῖς θεοῖς.

— Στ. 70-78. Εἵνεκεν . . . παύσατε] Ἐντεῦθεν τὰ θέσφατα ἡ Θέμις ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τῶν θεῶν ἀγορεύει. «Ἐπειδὴ πέπρωται νὰ γεννήσῃ ἡ Θέτις γόνον φέρτερον τοῦ ἑαυτοῦ πατρός· διὰ τοῦτο παύσατε ἀμφότεροι ἐρίζοντες ἀλλήλοις περὶ τοῦ γάμου αὐτῆς». Ἡ κυρία πρότασίς ἐστι «τὰ μὲν παύσατε»· ἐπειδὴ δὲ ἐτέθη πολὺ μακρὰν τῆς οἰκείας θέσεως, διὰ τοῦτο ἄρχεται διὰ τοῦ ἀ λ λ ά. — εἵνεκεν] ἐπειδή. — πεπρωμένον ἦν] πρὸ ταύτης τῆς ἔριδος ὑμῶν (τοῦ Διὸς καὶ Ποσειδῶνος) ἦν πεπρωμένον. — φέρτερον . . .

---

στ. 70. Τὸ μέτρον τοῦ κώλου ἔχει καλῶς· ἡ τελευταία συλλαβὴ τῆς λέξεως γόνον ἐστὶ μακρὰ ἕνεκα τοῦ ὑγροῦ ν, ὥστε οὐδὲ τοῦ μέτρου ἕνεκα ἀνάγκη ἐστὶ διορθώσεως.

στ, 75. Δ ι ι μ ι σ γ ο, ἀντίσπαστος· διότι τῆς πρώτης συζυγίας τοῦ ἀντισπαστικοῦ ὁ πρότερος ποὺς δύναται νὰ τραπῇ εἰς τὰ τέσσαρα τοῦ δισυλλάβου σχήματα.

θεὸν] ἡ σύνταξις «πεπρωμένον ἦν ποντίαν θεὸν τεκεῖν (νὰ γεννήσῃ ἡ ποντία θεὸς, ἡ Θέτις) γόνον ἄνακτα ὑπέρτερον τοῦ πατρός. Παρ' Αἰσχύλῳ (Προμηθ. 763) περὶ τῆς αὐτῆς Θέτιδος «ἣ τέξεταί γε παῖδα φέρτερον πατρός». — ὃς] ὃς γόνος. — κεραυνοῦ . . . ἀμαιμακέτου] «διώξει (θὰ ῥίπτῃ) χειρὶ ἄλλο βέλος κρέσσον κεραυνοῦ τε τριόδοντός τε ἀμαιμακέτου»· ὁ νοῦς «εἰ μὲν μιγήσεται τῷ Διῒ ἡ Θέτις, ὁ ἐξ αὐτοῦ παῖς θὰ ῥίπτῃ ἄλλο βέλος καυστικώτερον τοῦ κεραυνοῦ καὶ θὰ ἐξαναστήσῃ τοῦ θρόνου τὸν πατέρα· εἰ δὲ μιγήσεται τῷ Ποσειδῶνι, τὸ αὐτὸ γενήσεται· ὁ ἐξ αὐτοῦ υἱὸς θὰ χρῆται ἄλλῳ ὅπλῳ ἰσχυρότερον καὶ ὀλεθριώτερον τῆς τριαίνης, δι' οὗ θὰ ἀφέληται τοῦ πατρὸς τὸ κράτος τῆς θαλάσσης». — μισγομέναν] κατ' ἔφελξιν ἐκ τοῦ ἀνωτέρου «ποντίαν θεὸν» ἀντὶ γενικῆς ἀπολύτου οὕτω «ὃς διώξει μισγομένης τῆς ποντίας θεοῦ»· διότι ἀπὸ μὲν τοῦ «ὃς κεραυνοῦ» ἡ ἔννοια τῆς μίξεως ὁρίζεται μόνον ἐπὶ τοῦ Διὸς ἢ Ποσειδῶνος· ἐν δὲ τοῖς «φέρτερον . . . θεόν»· ἡ ἔννοιά ἐστι γενικὴ ἐπὶ παντὸς εἴτε θεοῦ, εἴτε καὶ ἀνδρός· καὶ ἑπομένως ἡ πρώτη πρότασίς ἐστι μείζων, ἐξ ἧς ἕπεται ἡ ἀναφορικὴ, ὡς συμπέρασμα· ὅθεν ἡ σύνταξις «πεπρωμένον ἦν . . . τεκεῖν ποντίαν θεὸν Διῒ μισγομένην ἢ . . . ἀδελφοῖσιν» οὐκ ἔστιν ὀρθή. — Διὸς παρ' ἀδελφοῖσιν] ἴσον τῷ «τῶν ἀδελφῶν τοῦ Διός τινι». — ἀλλὰ παύσατε] προέθηκε τὸ «ἀλλά»· διότι οὐκ ἀπέβλεψεν πρὸς τὴν ἀμέσως ἀπὸ ταύτης ἐξηρτημένην πρότασιν «εἵνεκεν . . . θεὸν», ἀλλὰ πρὸς τὰ πλησιέστερα· ὧν τὸ «τὰ μὲν παύσατε» κεῖται ὡς συμπέρασμα· διὸ τὸ «ἀλλά» ἐστιν ἀντὶ τοῦ «οὖν». — τὰ μὲν] «ταύτην μὲν τὴν ἔριδα παύσατε»· ἀποτείνεται πρὸς τὸν Δία καὶ Ποσειδῶνα.

— Στ. 78-83. βροτέων . . . ποδῶν] «Ἐὰν δὲ ἔλθῃ εἰς γάμον βροτῷ τινι, τέξεται υἱὸν κρείσσονα μὲν τοῦ πατρός· διότι θὰ ᾖ τὰς χεῖρας ἴσος τῷ Ἄρει καὶ τὴν ταχύτητα τῶν ποδῶν ἴσος τῇ ἀστραπῇ· ἀποθανούμε-

Χέρας ἐναλίγκιον
Στεροπαῖσί τ' ἀκμὰν ποδῶν.
Τὸ μὲν ἐμὸν, Πηλέϊ θεό-
μοιρον ὀπάσαι γάμου Αἰ-
ακίδᾳ γέρας, ὅν
Τε εὐσεβέστατόν φασ' Ἰαωλ-
κοῦ τράφειν πεδίον.

Δ. έ. Κ. κβ'.

Ἰόντων δ' ἐς ἄφθιτον ἄντρον εὐθὺς
Χείρωνος αὐτίκ' ἀγγελίαι·
Μηδὲ Νηρέως θυγάτηρ νει-
κέων πέταλα δὶς ἐγγυαλιζέτω
Ἄμμιν· ἐν διχομηνίδεσσι
Δὲ ἑσπέραις ἐρατὸν

---

νον δὲ κατὰ τὰ πεπρωμένα ἐν πολέμῳ θνητὸν ὄντα· εἰσιδέτω οὖν υἱὸν τοιοῦτον· καὶ μηδεὶς τῶν θεῶν ἐριζέτω περὶ τοῦ γάμου τῆς ποντίας ταύτης θεοῦ».

— Στ. 84-87. Τὸ μὲν ἐμὸν . . . πεδίον] «ἡ μὲν ἐμὴ γνώμη ἐστὶ νὰ προσενέγκωμεν ταύτην εἰς γάμον Πηλεῖ τῷ Αἰακίδῃ ὡς θεῖον γέρας ἕνεκα τῆς αὐτοῦ μεγίστης εὐσεβείας». — τὸ μὲν ἐμὸν, ὀπάσαι] «τὸ μὲν ἐμόν ἐστιν (κατὰ μὲν τὴν ἐμὴν γνώμην ἐστὶν ἀνάγκη) νὰ ὀπάσωμεν». — θεόμοιρον . . . γέρας] «ὀπάσαι τὴν ποντίαν θεὸν τῷ Αἰακίδῃ ὡς θεόμορον (θεῖον) γέρας γάμου. — ὅν τε . . . πεδίον] περίφρασις τοῦ αἰτίου, δι' ὃ θὰ ὀπάσωσιν οἱ θεοὶ τῷ Πηλεῖ τὸ θεῖον τοῦτο βραβεῖον· «καὶ γὰρ τοῦτόν φασι τὸ τῆς Ἰωλκοῦ πεδίον τρέφειν εὐσεβέστατον». — ὅν τε] τὸ μὲν «ὅν» ἀντὶ δεικτικῆς «τοῦτον γάρ», τὸ δὲ «τὲ» ἀντὶ τοῦ «καί» ἤτοι «καὶ γὰρ τοῦτον». — εὐσεβέστατον] ἐννοεῖ τὴν εὐσέβειαν πρὸς τὸν ξένιον Δία, ἣν ὁ Πηλεὺς ἐπεδείξατο οὐκ ἐνδοὺς τοῖς ἔρωσι

τῆς Ἱππολύτης (Νεμ. Ε'. 61. καὶ ἑξῆς). — Ἰαωλκοῦ] Ὁ Πηλεὺς ἑλὼν τὴν Ἰωλκὸν παρέδωκεν αὐτὴν τοῖς Θεσσαλοῖς (Νεμ. Δ'. 88. καὶ ἑξῆς). Οὐ διέτριβεν ἄρα ἐν Ἰωλκῷ ὁ Πηλεὺς τότε· ὅθεν «πεδίον Ἰωλκοῦ» συνεκδοχικῶς ἀντὶ τοῦ «πεδίον Θεσσαλίας». — τράφειν] Δωρικῶς ἀντὶ «τρέφειν».

— Στ. 89-90. Ἰόντων . . . ἀγγελίαι] «Ἴτωσαν τοίνυν ἀγγελίαι παρ' ὑμῶν (τῶν θεῶν) περὶ τοῦ δόγματος τούτου (νὰ γένηται σύζυγος τῷ Πηλεῖ ἡ Θέτις) αὐτίκα εἰς τὸ ἄντρον τοῦ Χείρωνος κατ' εὐθεῖαν, ἵνα οὗτος παρασκευάσῃ τὰ τῆς ἐκτελέσεως τοῦ δόγματος (ὅρα Σημ. εἰς Νεμ. στ. 99-106). — εὐθὺς] ἐπιῤῥηματικῶς «κατ' εὐθεῖαν».

— Στ. 91-92. μηδὲ Νηρέως . . . ἐγγυαλιζέτω ἄμμιν] «μηδὲ ἡ Θέτις ἀπειθήσῃ τῷ δόγματι τούτῳ, ἵνα παράσχῃ ἡμῖν αἰτίαν καὶ δεύτερον νὰ ἐκκλησιάσωμεν περὶ τοῦ αὐτοῦ πράγματος». — πέταλα νεικέων] «ψήφους συζητήσεων καὶ ἀμφισβητήσεων»· ἤτοι ψήφους παυούσας τὰς ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ συζητήσεις. — πέταλα] φύλλα. Φαίνεται, ὅτι ἀρχαιότατα ἐχρῶντο ἐν ταῖς ἐκκλησίαις εἰς ψηφοφορίαν πετάλοις, ἤτοι φύλλοις δένδρων· ἐξ οὗ ἔμεινε παρὰ τοῖς Συρακουσίοις ὁ πεταλισμός· καὶ ἐν Ἀθήναις ἡ ἐκφυλλοφορία, καθ' ἣν ἔγραφον τὰ ὀνόματα, περὶ ὧν ἐγίνετο ἡ ψηφοφορία, ἐν φύλλοις ἐλαίας. — ἐγγυαλιζέτω] «Ἐγγυαλίζειν πέταλα» (ἤτοι διδόναι, παρέχειν φύλλα, δηλονότι ψήφους) ἴσον συνεκδοχικῶς τῷ «διδόναι ἀφορμὴν ψηφοφορίας» καὶ ἐκ τούτου «διδόναι αἰτίαν τοῦ γενέσθαι ἐκκλησίαν».

— Στ. 93-96. ἐν διχομηνίδεσσι . . . παρθενίας] «τελεσθήτω δὲ ὁ γάμος ἐν ταῖς ἐπιούσαις ἑσπέραις τοῦ πανσελήνου». Φαίνεται, ὅτι τῶν παλαιῶν παρὰ μὲν τοῖς ἐθεωρεῖτο ὁ γάμος εὐτυχής, εἰ ἐγίνετο ἐν ἀρχῇ τοῦ σεληνιακοῦ μηνός, παρὰ δὲ τοῖς, ἐν τῷ μέσῳ. Ἡσίοδος (Ἔργα καὶ Ἡμέραι 800) συνίστησιν

Λύοι κεν χαλινὸν ὑ-
    φ' ἥρωι παρθενίας.
Ὥς φατο Κρονίδαις
Ἐννέποισα θεά.
Τοὶ δ' ἐπὶ γλεφάροις
Νεῦσαν ἀθανάτοι-
    σιν. ἐπέων δὲ καρπὸς
Οὐ κατέφθινε. φαντὶ γὰρ συν-
    αλέγειν καὶ γάμον
Θέτιος ἄνακτα. καὶ
Νέαν ἀνέδειξαν σοφῶν
Στόματ' ἀπείροισιν ἀρε-
    ταν Ἀχιλέος· ὁ καὶ Μύ-
    σιον ἀμπελόεν

---

Ἐν δὲ τετάρτῃ μηνὸς ἄγεσθ' εἰς οἶκον ἄκοιτιν.
«Ἔθος ἦν, ὡς ἔοικε, πληρουμένης τῆς Σελήνης γίνεσθαι τοὺς γάμους· βεβαιοῦται δὲ τοῦτο καὶ ἐξ ὧν ἀστειεύεται Δίων ὁ Χρυσόστομος ἐν τῷ Εὐβοϊκῷ» Δούκας· ὅπως κἂν ᾖ, ὁ Πίνδαρος ἐνταῦθα συνίστησι τὴν πανσέληνον ἑσπέραν ἀγαθὴν εἰς γάμον. — ἐν διχομηνίδεσσιν] οὐχὶ «ἐν οἱᾳδήποτε διχομήνιδι ἑσπέρᾳ»· διότι ἡ Θέμις σπεύδει· ἀλλ' «εὐθὺς τὴν ἐπιοῦσαν πανσέληνον». — λύοι κεν] ἀντὶ προστακτικῆς «λυέτω».

— Στ. 97. Κρονίδαις] διότι ἡ Θέμις ἀπέτεινεν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τὸν λόγον πρός τε τὸν Δία καὶ Ποσειδῶνα.

— Στ. 99-100. τοὶ δ' . . . ἀθανάτοισιν] «Οἱ δὲ Κρονίδαι, ὁ Ζεὺς καὶ ὁ Ποσειδῶν, ἐπένευσαν τοῖς βλεφάροις τῇ Θέμιδι, ὅτι ἀρεστοὶ οἱ λόγοι αὐτῆς εἰσιν». Ἐπένευσε δὲ πρῶτος ὁ Ζεύς· εἶτα πεισθεὶς ὑπ' αὐτοῦ ὁ Ποσειδῶν ἐπένευσε καὶ αὐτός· (παράβ. Νεμ. Ε΄. 67).

— Στ. 101-107. ἐπέων . . . Ἀχιλέος] «Οἱ δὲ λόγοι καὶ μαντεῖαι τῆς Θέμιδος ἐκαρποφόρησαν, ἐτελέσθησαν· διότι καὶ τῷ Χείρωνι παρήγγειλαν οἱ θεοὶ νὰ παρασκευάσῃ τὰ τοῦ γάμου, καὶ ἡ Θέτις μιγεῖσα εἰς γάμον τῷ Πηλεῖ οὐκ ἐνεγυάλιξε πέταλα νεικέων καὶ δεύτερον τοῖς θεοῖς, καὶ γόνος ἐγεννήθη κρείσσων τοῦ πατρὸς, ὁ Ἀχιλλεύς». — ἐπέων] τῶν λόγων, οὓς συνεβούλευσε τοῖς θεοῖς ἡ Θέμις, καὶ τῆς μαντείας περὶ τοῦ τεχθησομένου. — φαντὶ . . . ἄνακτα] ταῦτά ἐστιν ὁ καρπὸς, ὧν ἡ Θέμις συνεβούλευσε τοῖς θεοῖς· τὰ δὲ ἑπόμενα «καὶ νέαν . . . Ἀχιλέος» εἰσὶν ὁ καρπὸς, ὧν ἐμαντεύσατο· «διότι λέγουσιν, ὅτι καὶ τὴν Θέτιν ἔγημε τῇ συνεργείᾳ τοῦ Χείρωνος ὁ ἄναξ Πηλεύς». — συναλέγειν] «ἀλέγειν σὺν τῷ Χείρωνι» ἔστι δὲ ἀντιχρονισμὸς ἀντὶ ἀορίστου· «βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ Χείρωνος κατώρθωσε τὸν γάμον». Τούτου ἕνεκα, ἵνα συμπράξῃ ὁ Χείρων, ἔπεμψαν ἀγγελίας αὐτῷ οἱ θεοὶ (στ. 89-90)· παράβαλ. καὶ πρὸς τὸ (Νεμ. Δ'. 98. καὶ ἑξῆς) Καὶ τὸ μόρσιμον θεόθεν ἔκφερεν κ. τ. λ. — ἄνακτα] τὸν Πηλέα. — καὶ νέαν . . . Ἀχιλέος] «καὶ τὰ στόματα σοφῶν ποιητῶν ἐδίδαξαν, ὅτι ὁ γεννηθεὶς ἐκ τοῦ γάμου τούτου Ἀχιλλεὺς ἐγένετο κρείσσων τοῦ πατρὸς, ὥσπερ ἐμαντεύσατο ἡ Θέμις». — νέαν ἀρετὰν Ἀχιλέος] ἴσον «τὴν ἀρετὴν τοῦ νέου Ἀχιλλέως» ἀντιθέτως πρὸς τὴν ἀρετὴν τοῦ πατρὸς Πηλέως· ἢ τὸ «νέαν» ἐκληφθήτω ἀντιθετικῶς πρὸς τὴν παλαιὰν τὴν τοῦ πατρός. — ἀνέδειξαν] ἀναπλήρου «ὥσπερ ἐμαντεύσατο ἡ Θέμις»· ἤτοι «ἀνέδειξαν τὴν ἀρετὴν τοῦ Ἀχιλλέως φερτέραν τῆς τοῦ πατρὸς (ὅρ. στ. 70). — ἀπείροισιν] ἀνέδειξαν τοῖς ἀπείροις, ἀντιθέτως πρὸς τὸ «σοφῶν»· ἀντὶ τοῦ «πᾶσι τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις».

— Στ. 107-110. ὁ καὶ Μύσιον . . . πεδίον] «οὗτος, ὁ Ἀχιλλεύς, καὶ τὸ πλῆρες ἀμπέλων Μύσιον πεδίον μέλανι ἔρρανεν αἵματι κτείνας Τήλεφον τὸν βασιλέα

Αἴμαξε Τηλέφου μέλανι ῥαί-
νων φόνῳ πεδίον·
Δ. στ΄. Κ. κβ΄.
Γεφύρωσέ τ' Ἀτρεΐδαισι νόστον,
Ἑλέναν τ' ἐλύσατο, Τροΐας
Ἶνας ἐκταμὼν δορὶ, ταί μιν
Ῥύοντό ποτε μάχας ἐναριμβρότου
Ἔργον ἐν πεδίῳ κορύσσον-
τα, Μέμνονός τε βίαν,
Ὑπέρθυμον Ἕκτορά
Τ' ἄλλους τ' ἀριστέας· οἷς
Δῶμα Περσεφόνας
Μανύων Ἀχιλεὺς,
Οὖρος Αἰακιδᾶν,

---

καὶ τοὺς ὑπ' αὐτὸν Μυσοὺς, ὅτε οὗτοι ἐπελθόντες ἐτρέψαντο τοὺς Δαναούς». Περὶ τούτων ὅρα Ὀλυμ. 107-112. καὶ τὰς αὐτόθι Σημ. Ἰσθ. Ε΄. 52. καὶ Σημ.

— Στ. 111-118. γεφύρωσέ τ' . . . ἀριστέας] «Τοῖς τε Ἀτρείδαις ἠσφάλισε τὴν εἰς τὴν πατρίδα ἐπάνοδον, τῇ τε Ἑλένῃ τὴν ἐλευθερίαν, διαῤῥήξας τὰς δυνάμεις τῆς Τροίας κτείνας Μέμνονα καὶ Ἕκτορα καὶ τοὺς ἄλλους ἀριστέας». — γεφύρωσε . . . νόστον] «νόστον» ἐννοεῖ τὴν κέλευθον, δι' ἧς ἔπρεπε νὰ νοστήσωσιν οἱ Ἀτρεῖδαι. Ὅθεν «ἐγεφύρωσε νόστον» ἴσον τῷ «ἐγεφύρωσε τὴν κέλευθον τοῦ νόστου»· τὸ γ ε φ υ ρ ο ῦ ν κ έ λ ε υ θ ο ν ἔστιν ἐν χρήσει καὶ παρ' Ὁμήρῳ (Ἰλ. ο, 357). Ἄγει δὲ ἡ κέλευθος αὕτη εἰς τὴν Ἑλλάδα διὰ τῆς ἁλώσεως τῆς Τροίας· διότι τὴν ἅλωσιν φαντάζεται ποιητικῶς ὁ Πίνδαρος ὡς τόπον· ἀλλὰ ἀπὸ μὲν τῆς ἁλώσεως τῆς Τροίας μέχρις Ἑλλάδος ἡ ὁδὸς οὐ δεῖται γεφύρας· μέχρι δὲ τῆς ἁλώσεως δεῖται· διότι διακόπτεται

ἀπὸ εὐρείας τάφρους καὶ μεγάλους ποταμούς· ἦσαν δὲ οἱ ποταμοὶ οὗτοι καὶ τάφροι, οἳ ἐκώλυον τοὺς Ἀτρείδας νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὴν ἅλωσιν, ὁ Μέμνων, ὁ Ἕκτωρ καὶ οἱ ἄλλοι ἥρωες. Τούτους λοιπὸν ἐξαφανίσας ὁ Ἀχιλλεὺς ἐγεφύρωσε τοῖς Ἀτρείδαις τὴν διὰ τῆς ἁλώσεως τῆς Τροίας ἄγουσαν εἰς τὴν Ἑλλάδα ὁδόν. — ἐλύσατο] συνεκδοχικῶς σημαῖνον «ἐγένετο αἴτιος τοῦ λυθῆναι τὴν Ἑλένην». Ἐθεώρουν δὲ οἱ Ἕλληνες ὡς αἰχμάλωτον τῶν Τρώων τὴν Ἑλένην. Παράβαλ. Ὁμηρ. Ἰλ. β. 356, 590. — ἶνας Τροΐας] καλεῖ ἶνας τὸν Μέμνονα κ. τ. λ. — ταί μιν ῥύοντο] «αἳ (ἶνες) αὐτὸν διεκώλυον νὰ γεφυρώσῃ τὸν νόστον καὶ νὰ λύσῃ τὴν Ἑλένην». — ποτε] πρὶν ἐκτάμῃ αὐτάς. — μάχας . . . κορύσσοντα] «ὅτε ἐν τῷ πεδίῳ ἐμάχετο»· τὸ «κορύσσειν ἔργον μάχης» ἐστὶ τὸ τοῦ Ὁμήρου (Ἰλ. β'. 273) «κορύσσειν πόλεμον».

— Στ. 119-123. οἷς δῶμα . . . πρόφαινε] «Τούτους πέμπων εἰς τὸν Ἅδην ὁ Ἀχιλλεύς, ὁ ἀνδρειότατος τῶν Αἰακιδῶν τήν τε Αἴγιναν ἐλάμπρυνε καὶ τὴν ἑαυτοῦ γενεάν». — οἷς δῶμα . . . Ἀχιλεὺς] οἱ παρ' Ὁμήρῳ ἥρωες, ὅτε ἔμελλον νὰ πλήξωσι τῷ δόρατι τὸν ἐχθρὸν ἠπείλουν οὕτω πως (Ὁμ. Ἰλ. λ. 441).
Ἀ δ ε ί λ' . . .

Σ ο ὶ δ' ἐ γ ὼ ἐ ν θ ά δ ε φ η μ ὶ φ ό ν ο ν κ α ὶ κ ῆ ρ α μ έ λ α ι ν α ν
Ἤ μ α τ ι τ ῷ δ' ἔ σ σ ε σ θ α ι, ἐ μ ῷ δ' ὑ π ὸ δ ο υ ρ ὶ δ α μ έ ν τ α
Ε ὖ χ ο ς ἐ μ ο ὶ δ ώ σ ε ι ν, ψ υ χ ὴ ν δ' Ἄ ϊ δ ι κ λ υ τ ο π ώ λ ῳ.

τοιαύτην λοιπόν τινα ἀπειλὴν ὑπαινίττεται ὁ Πίνδαρος, ὅτι ὁ Ἀχιλλεὺς ἠπείλει, ὅτε ἐφόνευε τοὺς ἥρωας ἐκείνους τῶν Τρώων. — οὖρος Αἰακιδᾶν] φέρτερος τῶν Αἰακιδῶν. Συνεπῶς τοῖς ἐν στ. 70. καλεῖ οὕτω τὸν Ἀχιλλέα. Σημαίνει δὲ ἡ λέξις «ὁ οὖρος» ἐκ τοῦ ὄρω, ὄρνυμι,

Αἴγιναν σφετέραν
Τε ῥίζαν πρόφαινε.
Τὸν μὲν οὔτε θανόντ' ἀοιδαὶ
Ἔλιπόν γ'· ἀλλά οἱ
Παρά τε πυρὰν τάφον
Θ' Ἑλικώνιαι παρθένοι
Ἔσταν, ἐπὶ θρῆνόν τε πολύ-
φαμον ἔχευαν. ἔδοξ ν
Ἄρα δ' ἀθανάτοις,
Ἐσλόν γε φῶτα καὶ φθίμενον ὕ-
μνοις θεᾶν διδόμεν.

Δ. ζ'. Κ. κβ'.

Τὸ καὶ νῦν φέρει λόγον, ἔσσυταί τε
Μοισαῖον ἅρμα Νικοκλέους
Μνᾶμα πυγμάχου κελαδῆσαι,

---

ὁ φύλαξ, ἐπιστάτης, καὶ συνεκδοχικῶς, ὁ ἡγεμὼν, ὁ ὑπέρτατος. — σφετέραν ῥίζαν] τὸ ἑαυτοῦ γένος, τοὺς Αἰακίδας. — πρόφαινε] ἐποίει λαμπροὺς ἢ καὶ φαεινούς.

— Στ. 124-129. Τὸν μὲν οὔτε θανόντ' . . . ἔχευαν] «Τοῦτον μὲν οὔτε θανόντα αἱ ᾠδαὶ ἀπέλιπον· ἀλλ' αἱ Ἑλικωνιάδες Μοῦσαι τῇ τε πυρᾷ καὶ τῷ τάφῳ αὐτοῦ παρέστησαν καὶ θρῆνον περίφημον ᾄδουσαι ἐθρήνησαν». Ταῦτά εἰσι περίληψις τῶν ἐν Ὁμ. Ὀδυσσ. ω. 36-94. — ἐπὶ θρῆνον . . . ἔχευαν] Μοῦσαι δ' ἐννέα πᾶσαι ἀμειβόμεναι ὀπὶ καλῇ θρήνεον. (αὐτόθ. 60).

— Στ. 130-135. ἔδοξεν ἄρα . . . κελαδῆσαι] «φαίνεται δὲ, ὅτι οἱ ἀθάνατοι ὥρισαν οἱ ἐσθλοὶ ἄνδρες

---

στ. 128. Σταν ἐκ διορθώσεως ἕνεκα τοῦ μέτρου.

καὶ μετὰ θάνατον νὰ ὑμνῶνται ὑπὸ τῶν Μουσῶν· ὅτι δὲ τοιοῦτον δόγμα ἐποίησαν οἱ θεοί, τοῦτο δύναταί τις νὰ εἰκάσῃ οὐ μόνον ἐκ τῶν ᾀσμάτων καὶ θρήνων, ἃ ᾖσαν αἱ Μοῦσαι, ὅτε ἐκαίετο ὁ νεκρὸς τοῦ Ἀχιλλέως καὶ ἐθάπτετο, ἀλλὰ καὶ ἐξ ἄλλων ἀνδρῶν ἀγαθῶν, οἳ μετὰ θάνατον ἀεὶ ὑμνοῦντο, ἔτι δὲ καὶ νῦν ἐκ τοῦ Νεοκλέους, ὃν ἔρχονται αἱ Μοῦσαι νὰ κελαδήσωσιν». — ἔδοξε . . . διδόμεν] Ἐκ τῶν τιμῶν καὶ ᾠδῶν, ἃς ᾖσαν εἰς Ἀχιλλέα, ὅτε ἐκαίετο καὶ ἐθάπτετο, αἱ Μοῦσαι, εἰκάζει ὁ Πίνδαρος, ὅτι δόγμα ἐποίησαν οἱ Ἀθάνατοι νὰ ὑμνῶνται οἱ ἀγαθοὶ καὶ μετὰ θάνατον. Γνωμολογεῖ δὲ ὁ ποιητὴς τοῦτο, ἵνα ποιήσῃ ὁδὸν εἰς τὸν ὕμνον Νικοκλέους τοῦ ἐκ πατρὸς συγγενοῦς ἐξαδέλφου τοῦ Κλεάνδρου, καὶ ἐντεῦθεν εἰς αὐτὸν τὸν Κλέανδρον. — θεᾶν] τῶν Μουσῶν. — διδόμεν] διδόναι τοὺς ἀνθρώπους. — τὸ καὶ νῦν φέρει λόγον] «τοῦτο τὸ δόγμα τῶν θεῶν καὶ νῦν ποιεῖ ἡμᾶς νὰ λέγωμεν, περὶ αὐτοῦ, τί; ὅτι τελεῖται ἐπὶ Νικοκλέους»· τῇ αὐτῇ φράσει ἐν τῇ αὐτῇ σημασίᾳ ἐχρήσατο καὶ ἐν Πύθ. Η'. 54. — καὶ νῦν] «οὐ μόνον ἄλλοτε ἐπὶ τῶν ἄλλων φ θ ι μ έ ν ω ν ἀγαθῶν ἀνδρῶν, ἀλλὰ καὶ νῦν ἐπὶ Νικοκλέους, ὅς ἐστι καὶ αὐτὸς ἐν τοῖς ἐσλοῖς φθιμένοις». — ἔσσυταί τε . . . ἅρμα] «καὶ ἰδοὺ κινεῖται, ἔρχεται τὸ ἅρμα τῶν Μουσῶν». Περὶ τοῦ ἅρματος ἢ δίφρου τῶν Μουσῶν, ἐξ οὗ ὁ ποιητὴς ῥίπτει βέλη πρὸς τὸν νικηφόρον μαχόμενος πρὸς αὐτόν, ἤτοι ὑμνεῖ αὐτόν, ὅρα τὴν ἐξήγησιν τῆς μεταφορᾶς ἐν Σημ. εἰς Ἰσθμ. Ε'. 55-57. — μνᾶμα κελαδῆσαι] «νὰ ὑμνήσῃ τὸ ἀθλητικῶν ἀρετῶν καὶ νικῶν σταθὲν μνημεῖον τοῦ Νικοκλέους». Ἐκ τούτου φαίνεται, ὅτι ὁ Νικοκλῆς ἐστι τεθνηκώς.

— Στ. 138-141. ἐπεὶ . . . κλονέων] «Ἔτυχε τοῦ Ἰσθμίου στεφάνου μετὰ τὰς νίκας, ἃς ἐνίκησεν ἐν διαφόροις πόλεσιν ἀγωνιζόμενος πρὸς ἄνδρας περιοικοῦντας τὴν Αἴγιναν καὶ κλονῶν αὐτοὺς ἰσχυρᾷ καὶ ἀφύκτῳ

Γεραραί τέ μιν, ὃς Ἴσθμιον ἂν ἀπὸ
Δωρίων ἔλαχεν σελίνων·
Ἐπεὶ περικτίονας
Ἐνίκασε δήποτε
Κᾀκεῖνος ἄνδρας ἀφύ-
κτῳ χερὶ κλονέων.
Τὸν μὲν οὐ κατελέγ-
χει κριτοῦ γενεὰ
Πατραδελφεοῦ· ἁ-
λίκων τῷ τις ἁβρὸν
Ἀμφὶ παγκρατίου Κλεάνδρῳ
Πλεκέτω μυρσίνας
Στέφανον· ἐπεί νιν Ἀλ-
καθόου τ᾽ ἀγὼν σὺν τύχᾳ,
Ἐν Ἐπιδαύρῳ τε νεό-

---

χειρί». — ἐπεὶ] «ὕστερον, ἀφ᾽ οὗ». — περικτίονας ἄνδρας] ἀντὶ τοῦ «ἄνδρας περικτιόνων (περιοικουσῶν τὴν Αἴγιναν) πόλεων» πρὸς διάκρισιν τῶν πανελληνίων τεσσάρων ἀγώνων. Περικτίονες δὲ τῇ Αἰγίνῃ πόλεις, ἐν αἷς ἐγίνοντο ἀγῶνες, ἦσαν αἱ Ἀθῆναι, τὰ Μέγαρα κ. τ. λ. ἐν ταύταις λοιπὸν ἐνίκησεν ὁ Νικοκλῆς, φαίνεται, πρὶν ἢ ἐνίκησεν ἐν Ἰσθμῷ. Ἐν τῇ αὐτῇ σημασίᾳ ἐχρήσατο

---

στ. 136. Τὸ κῶλον σαφῶς ἐστι διεφθαρμένον. Ἡ δὲ κρείσσων τῶν ἐξ εἰκασίας διορθώσεών ἐστι ἡ τοῦ Heynii αὕτη, γέραρέ τέ μιν, ὃς Ἴσθμιον ἄνθεμον. Κατὰ τὴν εἰκασίαν ταύτην ὑποκείμενον τοῦ γεραρε, ἤτοι ἐγέραρε ἐστὶ τὸ μοισαῖον ἅρμα. Ὡσαύτως καὶ ἡ τοῦ Hermanni καὶ Boeckhii εἰκασία ἀρίστη ἐστὶν, αὕτη, γεραίρετε (ὑμεῖς, ὁ χορὸς) μιν, ὃς Ἴσθμιον ἂν νάπος. Ἐγὼ δὲ ἐτήρησα τὴν τῶν χειρογράφων γραφὴν καίτοι διεφθαρμένην· διότι αἱ ῥηθεῖσαι εἰκασίαι οὐ στηρίζονται ἐπὶ χειρογράφοις.

τῇ λέξει καὶ ἐν Νεμ. ΙΑ'. 24. — κᾀκεῖνος] ἔχει ἐν τῷ νῷ τὸν Κλέανδρον, ὃν θὰ παραβάλῃ εὐθὺς ἐν τοῖς ἑπομένοις πρὸς αὐτόν· διὰ τοῦτο λοιπὸν λέγει κᾀκεῖνος: δηλονότι ὡς ὁ Κλέανδρος, οὕτω καὶ ἐκεῖνος.

— Στ. 142-144. τὸν μὲν . . . πατραδελφεοῦ] «τοῦτον μὲν τὸν Νικοκλέα οὐ καταισχύνει, ἀλλὰ ἀξίως ζηλοῖ ὁ γόνος τοῦ ἐκλεκτοῦ αὐτοῦ ἐκ πατρός θείου». — κριτοῦ] τὸν πατέρα τοῦ Κλεάνδρου ἐπαινεῖ καλῶν κριτόν, ὃν ἐν ἀρχῇ (στ. 3) ὀνομάζει Τελέσαρχον· τὸ δὲ πρόθυρον τῆς οἰκίας αὐτοῦ καλεῖ αὐτόθι ἀγλαόν· ἦν λοιπόν τις τῶν λίαν ἐπιφανῶν Αἰγινητῶν. — πατραδελφεοῦ] «τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ πατρὸς τοῦ Νικοκλέους». Ὅθεν Νικοκλῆς καὶ Κλέανδρος ἦσαν δύο ἀδελφῶν παῖδες.

— Στ. 145-147. ἁλίκων τῷ τις . . . μυρσίνας στέφανον] «διὰ τοῦτο πάντες ὑμεῖς οἱ ὁμήλικες τῷ Κλεάνδρῳ, οἱ τὸν χορὸν συγκροτοῦντες πλέκετε αὐτῷ στέφανον μυρσίνης ᾄδοντες τὸν ὕμνον τῆς ἐν παγκρατίῳ νίκης». — ἁλίκων τις] περὶ τῆς ἐνταῦθα σημασίας τοῦ «τις» ὅρα Σημ. εἰς στ. 1-8. — στέφανον μυρσίνας] καλεῖ τὸν ὕμνον. Ὅθεν «πλεκέτω . . . στέφανον» ἴσον «ᾀδέτω τὸν ὕμνον τοῦτον».

— Στ. 148-151. ἐπεὶ νιν . . . ἔδεκτο] «ἐπειδὴ αὐτὸς ἠγωνίσατο εὐτυχῶς πρότερον καὶ ἐν Μεγάροις ἐν ταῖς εἰς τιμὴν τοῦ Ἀλκάθου τελουμέναις πανηγύρεσι καὶ ἐν Ἐπιδαύρῳ ἐν τοῖς ἀγῶσι τοῖς εἰς Ἀσκληπιὸν τελουμένοις». — ἔδεκτό νιν σὺν τύχᾳ ἀγὼν Ἀλκαθόου] «ἐδέξατο αὐτὸν τὸν Κλέανδρον εὐτυχῶς (διότι ἐνίκησεν) ὁ εἰς τιμὴν τοῦ Ἀλκάθου (ἐν Μεγάροις) τελούμενος ἀγών». Περὶ τῶν ἐν Μεγάροις τελουμένων ἀγώνων ὅρα Σημ. εἰς Ὀλ. Ζ'. 157 159. — ἐν Ἐπιδαύρῳ τε νεότας] ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν κατὰ τὸ προηγούμενον «ἐν Ἐπιδαύρῳ τε ὁ Ἀσκληπιοῦ ἀγὼν» λέγει συνεκδοχικῶς «νεότης» ἤτοι οἱ νέοι, πρὸς οὓς σὺν τύχῃ (εὐτυχῶς, μετὰ νίκης) ἠγωνίσατο. Τὸ «σὺν τύχᾳ» ἐννοητέον καὶ ἐνταῦθα. — πρὶν] ᾗ ἐνίκησεν Ἴσθμια·

τας πρὶν ἔδεκτο· τὸν αἰνεῖν
Ἀγαθῷ παρέχει·
Ἥβαν γὰρ οὐκ ἄπειρον ὑπὸ χει-
ᾷ καλῶν δάμασεν.

---

ὥσπερ καὶ Νικοκλῆς (ὃν οὐ κατελέγχει ὁ Κλέανδρος) πρὸ τῆς Ἰσθμίας νίκης ἐνίκησε τοὺς περικτίονας. Παραληπτέον δὲ τὸ πρὶν καὶ εἰς τὸ πρῶτον ὑποκείμενον τὸ «ἀγών».

— Στ. 151-152. τὸν αἰνεῖν . . . παρέχει] «τοῦτον διὰ τὰς νίκας ταύτας θεμιτόν ἐστιν ἀνδρὶ ἀγαθῷ νὰ ἐπαινῇ». Ὅτι τὸ παρέχει συχνότατα τίθεται ἀπροσώπως ὅρα Λεξικά.

— Στ. 153-154. ἥβαν γὰρ . . . δάμασεν] «οὐ γὰρ ἠξίωσε τὴν ἑαυτοῦ ἀκμὴν τῆς ἥβης ἐᾶν ἀπειρόκαλον ἐν παραβύστῳ κεῖσθαι» Δούκας. — οὐκ ἄπειρον καλῶν, ἥβαν δάμασεν] «οὐ διῆλθε τὴν ἡβικὴν ἡλικίαν ἄπειρον τῶν καλῶν, ἀλλ' ἐν ἄθλοις καὶ νίκαις ἐπαινούμενος καὶ ὑμνούμενος. — ὑπὸ χειᾷ] «ἐν τρύπῃ ὄφεως, ὅπου κρύπτεται ὁ ὄφις» ἀντὶ τοῦ «ἐν τῷ κρυπτῷ καὶ ἐν ἀφανίᾳ».

---

στ. 154. Ὑπὸ τὸ τέλος τῆς ᾠδῆς ταύτης προστίθενται ἔν τισι χειρογράφοις καὶ ἕτεροι δέκα στίχοι, οἵτινες οὐ τῇ παρούσῃ ᾠδῇ ἀνήκουσιν, ἀλλ' ἑτέρᾳ καὶ ἐκείνῃ εἰς Αἰγινήτην ἀθλοφόρον. Εἰσὶ δὲ οἱ στίχοι οὗτοι οἱ ἑξῆς.

Κλεινὸς Αἰακοῦ λόγος,
κλεινὰ δὲ καὶ ναυσίκλυτος
Αἴγινα· σὺν θεῷ δέ νιν αἶσα
Ὕλλου τε καὶ Αἰγιμιοῦ,
Δωριεὺς ἐλθὼν στρατὸς
ἐκτήσατο· τὰ μὲν ὑπὸ στάθμᾳ
νέμονται, οὐ θέμιν οὐδὲ δίκαν
ξείνων ὑπερβαίνοντες· οἷοι δ' ἀρετὰν
δελφῖνες ἐν πόντῳ, ταμίαι τε σοφοὶ
Μοισᾶν ἀγωνίων τ' ἀέθλων. (ὅρα ἀπόσπ. Α'. 4).

## ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ.

Κλεάνδρῳ καὶ τῇ ἡλικίᾳ αὐτοῦ, ὦ νέοι, πομπεύοντες πρὸς τὸ ἀγλαὸν πρόθυρον τοῦ πατρὸς Τελεσάρχου ᾄδετε πάντες ὕμνον, εὔδοξον λυτήριον κόπων, ἀμοιβὴν τῆς τε Ἰσθμιάδος νίκης καὶ τοῦ ὅτι εὗρεν ἐν Νεμέᾳ κράτος ἄθλων· πρὸς τοῦτο καὶ ἐγὼ ζητοῦμαι νὰ προσκαλέσω, καίπερ λυπούμενος τὴν ψυχήν, τὴν τιμιωτάτην Μοῦσαν. Μεγάλων δὲ συμφορῶν ἀπαλλαγέντες ἂς μὴ πέσωμεν (ὦ θυμὲ) ἐν στερήσει ὕμνων, μήτε τὰς λύπας θεράπευε· ἂς παύσωμεν τῶν ἀνωφελῶν ἀθυμιῶν καὶ ἂς διαθέσωμεν ἡδέως τὸ κοινὸν καὶ μετὰ τὸν πόνον· ἐπειδὴ τὸν ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς ἡμῶν λίθον τοῦ Ταντάλου, μόχθον ἀκαταγώνιστον τῇ Ἑλλάδι θεός τις παρέτρεψεν. Ἀλλ' ἐμοὶ φόβος μὲν παρελθὼν ἔπαυσε τὴν ἰσχυρὰν ἀγωνίαν· τὸ δὲ παρόν ἐστιν ἀεὶ κατὰ πάντα κρεῖσσον· (ἂς μὴ ἀθυμῶμεν λοιπὸν διὰ τὰ παρόντα ἡμῖν τοῖς Θηβαίοις κακά)· διότι ὁ αἰὼν ἐπικρέμαται τοῖς ἀνθρώποις δόλιος, ἐν ᾧ τὴν πορείαν τοῦ βίου περιστρέφει· ἀλλὰ σὺν τῇ ἐλευθερίᾳ καὶ ταῦτά εἰσι θεραπευτὰ τοῖς βροτοῖς. Πρέπει λοιπὸν νὰ προτίθηται ὁ ἀνὴρ τὴν ἀγαθὴν ἐλπίδα· πρέπει δὲ τραφεὶς ἐν ἑπταπύλοις Θήβαις νὰ ἀπονείμῃς τῇ Αἰγίνῃ τὸ ἄνθος τῶν Χαρίτων. (Καλοῦνται ἐνταῦθα αἱ Μοῦσαι καὶ εὐθὺς λαβοῦσαι τὴν συνέχειαν τοῦ λόγου τοῦ θυ-

μοῦ ἄρχονται τοῦ ὕμνου). Διότι ἐγένοντο (ἡ Θήβη καὶ Αἴγινα) ἐκ τοῦ Ἀσωποῦ τοῦ πατρὸς δίδυμαι θυγατέρες καὶ νεώταται τῶν Ἀσωπιδῶν, καὶ ἤρεσαν τῷ Διῒ βασιλεῖ· οὗτος τὴν μὲν ᾤκισε παρὰ τῇ καλλιῤῥόῃ Δίρκῃ ἡγεμόνα φιλαρμάτου πόλεως· σὲ δὲ (ὦ Αἴγινα) ἐνεγκὼν εἰς τὴν νῆσον Οἰνοπίαν συνευνάζετο· ὅπου ἐγέννησας τῷ βαρυβροντῶντι πατρὶ Αἰακὸν τὸν σοφώτατον τῶν ἐπιχθονίων. Οὗτος καὶ δαιμόνων δίκας ἔφερεν εἰς πέρας. Οἱ δὲ ἰσόθεοι υἱεῖς αὐτοῦ καὶ οἱ ἀριμανεῖς παῖδες τῶν υἱῶν ἦσαν ἄριστοι ἕνεκα τῆς ἀνδρείας νὰ διοικῶσι μάχας στονοέσσας, καὶ ἐγένοντο σώφρονες καὶ συνετοὶ τὴν ψυχήν. Τούτων καὶ οἱ μάκαρες ἐμνήσθησαν ἐν ταῖς ἐκκλησίαις αὐτῶν, ὅτε Ζεὺς καὶ ὁ ἀγλαὸς Ποσειδῶν ἤρισαν πρὸς ἀλλήλους περὶ τοῦ γάμου τῆς Θέτιδος, θέλων ἑκάτερος αὐτοῦ νὰ γένηται εὐειδὴς ἄλοχος· ἔρως γὰρ κατεῖχεν αὐτούς· ἀλλ' αἱ ἀθάνατοι σοφαὶ φρένες τῶν θεῶν, ἀφ' οὗ ἤκουσαν τὰς μαντείας, οὐκ ἐτέλεσαν αὐτοῖς τὸν γάμον· εἶπε δὲ ἐν μέσῳ αὐτῶν ἡ ἀψευδὴς προφῆτις Θέμις. Ἐπειδὴ ἦν ἤδη πεπρωμένον ἡ ποντία θεὸς νὰ γεννήσῃ γόνον ἄνακτα ἰσχυρότερον τοῦ ἑαυτοῦ πατρός, ὅστις, ἐὰν αὕτη μίσγηται τῷ Διῒ, ἢ τινι τῶν ἀδελφῶν τοῦ Διός, θὰ μεταχειρίσηται ὅπλον ἄλλο κρεῖσσον καὶ τοῦ κεραυνοῦ καὶ τῆς τρομερᾶς τριαίνης· παύσατε ταύτης τῆς ἔριδος· ἂς τύχῃ βροτείων γάμων, ἂς ἴδῃ υἱὸν θανόντα ἐν πολέμῳ, τὰς μὲν χεῖρας ἴσον τῷ Ἄρει, τὴν δὲ ταχύτητα τῶν ποδῶν ἴσον

τῇ ἀστραπῇ. Ἡ μὲν ἐμὴ γνώμη ἐστὶ νὰ δῶμεν αὐτὴν εἰς γάμον τῷ Πηλεῖ Αἰακίδῃ ὡς θεῖον γέρας· διότι λέγουσιν, ὅτι τὸ πεδίον τῆς Θεσσαλίας τρέφει αὐτὸν εὐσεβέστατον. Πεμφθήτωσαν λοιπὸν αὐτίκα ἀγγελίαι κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸ ἄντρον τοῦ Χείρωνος· μηδὲ ἡ θυγάτηρ τοῦ Νηρέως ἂς παρέχῃ ἡμῖν καὶ δεύτερον ψήφους ἀμφισβητήσεων· ἐν δὲ τῇ ἐπιούσῃ διχομηνίᾳ τὴν ἑσπέραν δύναται νὰ λύῃ ὑπὸ τὸν ἥρωα τὸν ἐρατὸν χαλινὸν τῆς παρθενίας· οὕτως εἶπε τοῖς Κρονίδαις ἡ θεὰ ἀγορεύουσα· ἐκεῖνοι δὲ ἐπένευσαν τοῖς ἀθανάτοις βλεφάροις· οἱ δὲ λόγοι αὐτῆς ἐτελέσθησαν· διότι καὶ λέγουσιν, ὅτι συγκατώρθωσε τὸν γάμον ὁ ἄναξ, καὶ τὰ στόματα τῶν σοφῶν ἀνέδειξαν τοῖς ἀγνοοῦσι τὴν νέαν ἀρετὴν τοῦ Ἀχιλλέως· διότι οὗτος καὶ τὸ Μύσιον πλῆρες ἀμπέλων πεδίον ᾑμάτωσε ῥαίνων τῷ μέλανι τοῦ Τηλέφου αἵματι, καὶ τοῖς Ἀτρείδαις ἐξωμάλισε τὴν εἰς τὴν πατρίδα ἐπάνοδον καὶ τὴν Ἑλένην ἔλυσεν, ἐκταμὼν τῷ δόρατι τὰς δυνάμεις τῆς Τροίας, αἳ ἐκώλυον αὐτόν ποτε νὰ ἐκτελῇ ἐν τῷ πεδίῳ τὸ ἔργον τῆς ἀνθρωποκτόνου μάχης φονεύσας τὸν ἰσχυρὸν Μέμνονα καὶ τὸν ὑπέρθυμον Ἕκτορα καὶ τοὺς ἄλλους ἀριστέας· τούτοις μηνύων τὸ δῶμα τῆς Περσεφόνης ὁ Ἀχιλλεὺς ὁ ἔξοχος τῶν Αἰακιδῶν τήν τε Αἴγιναν καὶ τὸ ἑαυτοῦ γένος ἐλάμπρυνεν. Τοῦτον μὲν οὔτε θανόντα αἱ ᾠδαὶ κατέλιπον· ἀλλὰ καὶ παρὰ τὴν πυρὰν αὐτοῦ καὶ παρὰ τὸν τάφον ἐστάθησαν αἱ Ἑλικωνιάδες παρθένοι καὶ πολύφημον θρῆνον ἔχυ-

σαν. Ἔδοξεν ἄρα τοῖς ἀθανάτοις τὸν ἀγαθὸν ἄνδρα καὶ θανόντα νὰ παραδιδῶσι τοῖς ὕμνοις τῶν Μουσῶν· τοῦτο καὶ νῦν ποιεῖ νὰ λέγωμεν (ὅτι τελεῖται)· καὶ ἰδοὺ ἔρχεται τὸ ἅρμα τῶν Μουσῶν νὰ ὑμνήσῃ τὸ μνημεῖον τοῦ πυγμάχου Νικοκλέους, καὶ νὰ γεράρῃ αὐτόν, ὅστις κατὰ τὸν Ἰσθμὸν ἔλαχε Δωρίων σελίνων (στέφανον) ὕστερον, ἀφ᾽ οὗ καὶ ἐκεῖνος ἐνίκησε περιοίκους ἄνδρας ποτὲ κλονῶν αὐτοὺς χειρὶ ἀφύκτῳ. Τοῦτον μὲν οὐ καταισχύνει ὁ γόνος τοῦ ἐκλεκτοῦ ἐκ πατρὸς θείου· διὸ πλεκέτωσαν οἱ ὁμήλικες τῷ Κλεάνδρῳ διὰ τὸ παγκράτιον ἁβρὸν στέφανον μυρσίνης· ἐπειδὴ αὐτὸν καὶ ὁ ἀγὼν τοῦ Ἀλκάθου καὶ ἐν Ἐπιδαύρῳ οἱ νέοι (ἀνταγωνισταὶ) ἐδέξαντο πρότερον σὺν τύχῃ ἀγαθῇ· τοῦτον λοιπὸν δίδωσιν ὁ καιρὸς τοῖς ἀγαθοῖς νὰ αἰνῶσιν· διότι τὴν ἡβικὴν ἡλικίαν οὐχὶ ἄδοξον ἐπὶ στερήσει ἀγαθῶν ἔργων ἐν παραβύστῳ κατηνάλωσεν.

# ΠΙΝΔΑΡΟΥ
# ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ

# ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ ΠΙΝΔΑΡΟΥ

Εἰς τὴν κατάταξιν τῶν ἀποσπασμάτων ἠκολούθησα τὸν **Boeckhium**, ὅστις ὑπάγει αὐτὰ Α'. εἰς τοὺς Ἰσθμιονίκας, Β'. εἰς τοὺς Ὕμνους, Γ'. εἰς τοὺς Παιᾶνας, Δ'. εἰς τοὺς Διθυράμβους, Ε'. εἰς τὰ Προσόδια, ΣΤ'. εἰς τὰ Παρθένια, Ζ'. εἰς τὰ Ὑπορχήματα, Η'. εἰς τὰ Ἐγκώμια, Θ'. εἰς τὰ Σκόλια, Ι'. εἰς τοὺς Θρήνους, ΙΑ'. εἰς τὰ Ἐξ ἀδήλων εἰδῶν.

## Α΄.

# ΙΣΘΜΙΟΝΙΚΑΙ.

## 1.

Ἀπολλώνιος Δύσκολος (περὶ συντάξεως Β΄. 21. Σελ. 158. Ἐκδ. Sylburg καὶ περὶ ἀντωνυμ. Σελ. 321) τοῦ Πινδάρου ταῦτα, προηγηθείσης μνείας περὶ τοῦ Ἀθαμαντίδα, ἤτοι τοῦ Μελικέρτου, ἀναφέρει. «Ἀλλὰ καὶ τὸ ἐν Ἰσθμιονίκαις Πινδάρου ἐτάραξε τοὺς ὑπομνηματισαμένους.

Αἰολίδαν δὲ Σίσυφον κέλοντο
ᾧ παιδὶ τηλέφαντον ὄρσαι
γέρας φθιμένῳ Μελικέρτᾳ»

–́ ⏑ ⏑ –́ ⏑ | –́ ⏑ –́ ⏑ | –́ ⏑ Τροχαϊκὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον.
– –́ ⏑ –́ | ⏑ –́ ⏑ –́ | ⏓ Ἰαμβικὸν πενθημιμερές.
⏑ –́ ⏑ ⏑ –́ | ⏑ ⏑ –́ ⏓ Ἰαμβικὸν δίμετρον καταληκτικόν.

**Μετάφρ.** Σίσυφον δὲ Αἰολίδην παρεκελεύοντο τῷ αὐτῆς παιδὶ Μελικέρτῃ τεθνηκότι νὰ ἐγείρῃ τιμὴν ὑπέρλαμπρον.

Σημ. Αἰολίδαν] ὅτι ὁ Σίσυφος ἦν υἱὸς τοῦ Αἰόλου ὅρα Ἀπολλοδώρ. Α΄. ιβ΄. 9. καὶ ἀδελφὸς Ἀθάμαντος, αὐτόθι 9. — Σίσυφον κέλοντο ὄρσαι] «Αἱ Νηρεΐδες κέλοντο (παρεκελεύοντο) τὸν Σίσυφον νὰ ἐγείρῃ». — τηλέφαντον γέρας] ἤτοι τοὺς Ἰσθμιακοὺς ἀγῶνας. — ᾧ παιδὶ] «τῷ αὐτῆς παιδὶ» ἤτοι τῷ Μελικέρτῃ, τῷ παιδὶ αὐτῆς (τῆς Ἰνοῦς)» ἤτοι εἰς τιμὴν τοῦ Μελικέρτου. «Ἰνοῦς καὶ Ἀθάμαντος παῖδες Λέαρχος καὶ Μελικέρτης . . . Μανεῖσα δὲ ἡ μήτηρ (Ἰνὼ) ἥλετο μετὰ τοῦ Με-

λικέρτου εἰς θάλασσαν καὶ ἐγένετο μὲν ἡ Ἰνὼ μία τῶν Νηρεΐδων· ἔστι δὲ αὕτη ἡ Λευκοθέα. Ὁ δὲ Μελικέρτης μετεβλήθη εἰς δαίμονα· ἔστι δὲ οὗτος ὁ Παλαίμων. Χορεύουσαι τοίνυν αἱ Νηρεΐδες ποτὲ ἐφάνησαν τῷ Σισύφῳ, τῷ τότε τῆς Κορίνθου βασιλεύοντι, καὶ ἐκέλευσαν εἰς τιμὴν τοῦ Μελικέρτου ἄγειν τὰ Ἴσθμια» Π. Σ. ἐν εἰσαγωγῇ εἰς τὰ Ἴσθμια.

2.

Ἀπολλώνιος Δύσκολος (περὶ ἀντων. Σελ. 362) περὶ τῆς ἀντωνυμίας μ ι ν λέγει «ἔτι καὶ ἡ ν ὶ ν τάσσεται ἐπὶ πλήθους· Ἴωνες διὰ τοῦ μ, Δωριεῖς διὰ τοῦ ν.

Ὅστις δὴ τρόπος ἐξεκυλίσθη νιν

Πίνδαρος Ἰσθμιονίκαις».

Μετάφρ. Ὅστις δήποτε τρόπος ἐξέκλινεν αὐτοῖς.

Διορθοῦσι τὸ χειρόγρ. ἐ ξ ε κ υ λ ί σ θ η εἰς ἐ ξ ε κ ύ λ ι σ σ ε, ἢ ἐ ξ ε κ ύ λ ι σ ε.

— — — ⏑ | ⏑ ∸ ⏑ ∸ | — ∸ Ἀντισπαστικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον.

3.

Εὐστάθιος (Παρεκβολ. εἰς τὴν Ὁμ. Ὀδυσσ. Σελ. 1715. 63. Ἐκδ. Ῥωμ) λέγει, «ὡς ἐμφαίνει Πίνδαρος ἐν Ἰσθμιονίκαις εἰπὼν τ ρ ί α κ ρ ᾶ τ α» ἤτοι κράατα.

4.

Ἐνταῦθα ὑπάγεται καὶ τὸ δεκάστιχον ἀπόσπασμα τὸ ἐν τέλει τοῦ Η΄. εἴδους τῶν Ἰσθμίων ἐν χειρογρ. τισὶν εὑρημένον· ὅπερ ἀνάγνωθι ἐν τέλει τῶν εἰς τὸ εἶδος ἐκεῖνο σημειώσεων. Τὸ δὲ μέτρον ἔχει οὕτως·

1. ∸ ⏑ ∸ ⏑ | ∸ ⏑ ⏓ Τροχαϊκὸν δίμετρον καταληκτικόν.
2. — ∸ ⏑ ∸ | — ∸ ⏑ ∸ Ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον.
3. — ∸ ⏑ ∸ | ⏑ ∸ ⏑ ⏑ ∸ | — Ἰαμβικὸν πενθημιμερές.
4. — — ⏑ ⏑ | — ⏑ ⏑ — Προσοδιακόν
5. ∸ ⏑ ∸ — | ∸ ⏑ — Τροχαϊκὸν δίμετρον καταληκτικόν.

6. – – ⏑ ⏑ | ⏖ ⏑ ∸ – | ∸ Ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος δίμετρον ὑπερκατάληκτον.

7. ⏒ ∸ ⏑ ∸ | ⏑ ⏑ ∸ ⏑ ⏑ ∸ | Ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον.

8. – ∸ ⏑ ∸ | – ∸ ⏑ ∸ | – ⏑ ⏑ – Ἰαμβικὸν τρίμετρον καταληκτικόν.

9. ⏑ ∸ ⏑ ∸ – | ∸ ⏑ ⏑ ∸ ⏑ ⏑ – Ἰαμβέλεγος.

10. – ∸ ⏑ ∸ | ⏑ ∸ ⏑ ∸ | ⏓ Ἰαμβικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον.

Μετάφρ. Κλεινὸς ὁ περὶ Αἰακοῦ λόγος, κλεινὴ δὲ καὶ ἡ ἐπὶ ναυσὶ περιβόητος Αἴγινα· σὺν τῇ βοηθείᾳ δὲ τῶν θεῶν ἡ εὐτυχία τοῦ Ὕλλου καὶ Αἰγιμιοῦ, ἤτοι Δωριεὺς στρατὸς ἐλθὼν κατέλαβεν αὐτήν. Τὰ μὲν καθ' αὐτοὺς ἐν ἰσότητι διοικοῦσιν, τὴν πρὸς τοὺς ξένους θέμιν καὶ δικαιοσύνην οὐ παραβαίνοντες· τὴν δὲ ναυτικὴν ἐμπειρίαν εἰσὶν, οἷοι δελφῖνες ἐν πόντῳ· καὶ σοφοὶ διοικηταὶ τῶν Μουσῶν καὶ τῶν ἐν ἀγῶσιν ἄθλων.

---

## Β΄.

# ΥΜΝΟΙ.

«Ὕμνοι γενικῶς λέγονται ὅλα τὰ εἴδη τῆς μελικῆς ποιήσεως· ὁ δὲ κυρίως λεγόμενος ὕμνος διαφέρει τῶν ἄλλων εἰδῶν, ὅτι πρὸς κιθάραν ᾄδεται ἑστώτων· περὶ δὲ μελικῆς ποιήσεως, φασὶν, ὡς πολυμερεστάτη, καὶ διαφόρους ἔχει τομάς· ἃ μὲν γὰρ αὐτῆς, μεμέρισται θεοῖς, ἃ δὲ, ἀνθρώποις . . . καὶ εἰς θεοὺς μὲν ἀναφέρεσθαι ὕμνον, προσόδιον, παιᾶνα, διθύραμβον, νόμον, ἀδονίδα, ἰόβακχον, ὑπορχήματα . . . Ὁ δὲ κυρίως ὕμνος πρὸς κιθάραν ᾔδετο ἑστώτων» (Πρόκλου Χρηστομαθ. παρὰ Φωτ. Μυριοβιβλ. σελ. 984. Ἔκδ. Rothom).

## 1.

## ΥΜΝΟΣ ΘΗΒΑΙΟΙΣ.

Πλούταρχος (περὶ δόξης Ἀθηναίων κεφ. 14) διηγεῖται «ἡ δὲ Κόριννα τὸν Πίνδαρον ὄντα νέον ἔτι καὶ τῇ λογιότητι σοβαρῶς χρώμενον ἐνουθέτησεν ὡς ἄμουσον ὄντα, καὶ μὴ ποιοῦντα μύθους, ὃ τῆς ποιητικῆς ἔργον εἶναι συμβέβηκεν· γλώσσας δὲ καὶ καταχρήσεις καὶ μεταφράσεις καὶ μέλη καὶ ῥυθμοὺς ἡδύσματα τοῖς πράγμασιν ὑποτίθεται· σφόδρα οὖν ὁ Πίνδαρος ἐπιστήσας τοῖς λεγομένοις ἐποίησεν ἐκεῖνο τὸ μέλος.

Ἰσμηνὸν ἢ χρυσαλάκατον Μελίαν,
ἢ Κάδμον, ἢ σπαρτῶν ἱερὸν γένος ἀνδρῶν,
ἢ τὸ πάνυ σθένος Ἡρακλέος
ἢ τὰν . . .

δειξαμένου δὲ τῇ Κορίννῃ, γελάσασα ἐκείνη τῇ χειρὶ δεῖν ἔφη σπείρειν, ἀλλὰ μὴ ὅλῳ τῷ θυλάκῳ· τῷ γὰρ ὄντι συγκεράσας καὶ συμφορήσας πανσπερμίαν τινὰ μύθων ὁ Πίνδαρος τὸ μέλος ἐξέχεεν». Ὀρθῶς ὁ Boeckhius ἐκ τοῦ Λουκιανοῦ καὶ τοῦ Σχολιαστοῦ εἰκάζει, ὅτι ἡ ᾠδή, ᾗ ἀνήκει τὸ παρὸν ἀπόσπασμα, ἦν ἡ πρώτη τῶν ὕμνων. Διότι ἐν μὲν τῷ Ἰκαρομενίππῳ κεφ. 27. λέγει Λουκιανός. «Ἐν δὲ τῷ δείπνῳ ὅ τε Ἀπόλλων ἐκιθάρισε καὶ ὁ Σεληνὸς κόρδακα ὠρχήσατο, καὶ αἱ Μοῦσαι ἀναστᾶσαι τῆς τε Ἡσιόδου Θεογονίας ᾖσαν ἡμῖν καὶ τὴν πρώτην ᾠδὴν τῶν Ὕμνων τοῦ Πινδάρου»· εἰς δὲ Δημοσθέν. ἐγκωμ. κεφ. 19. ὅπου ὁ Λουκιανὸς ἀναφέρει τὸ ἀπόσπασμα πληρέστερον

Ἰσμηνὸν ἢ χρυσαλάκατον Μελίαν,
ἢ Κάδμον, ἢ σπαρτῶν ἱερὸν γένος
ἢ τὰν κυανάμπυκα Θήβαν,
ἢ τὸ πάντολμον σθένος Ἡρακλέος,

ἢ τὰν Διονύσου πολυγαθέα τιμὰν,
ἢ γάμον λευκωλένου Ἁρμονίας
ὑμνήσομεν . . .

εἰς τοῦτο τὸ ἀπόσπασμα ὁ Σχολιαστὴς σχολιάζων λέγει «Ἀρχαὶ ταῦτα τῶν Πινδάρου τοῦ μελοποιοῦ Ὕμνων». Ἐξ ὧν συμπεραίνεται, ὅτι τὸ ἀπόσπασμα ἀνήκει τῇ πρώτῃ ᾠδῇ τῶν Ὕμνων, ἣν ᾖσαν ἐν τῷ δείπνῳ αἱ Μοῦσαι.

1. – ∸ ⏑ ∸ – | ∸ ⏑ ⏑ ∸ ⏑ ⏑ ∸ Ἰαμβέλεγος.
2. – ∸ ⏑ ∸ | – ∸ ⏑ ⏑ ∸ | ⏑ ∸ Ἰαμβικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον.
3. – ∸ ⏑ ⏑ ∸ | – Ἰαμβικὸν μονόμετρον ὑπερκατάληκτον.
4. ∸ ⏑ ∸ – | ∸ ⏑ ⏑ ∸ ⏑ | ⏝ Τροχαϊκὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον.
5. – – ⏑ ⏑ | – – ⏑ ⏑ | ∸ ⏑ ⏑ ∸ | ⏓ Προσοδιακὸν τρίμετρον ὑπερκατάληκτον.
6. ∸ ⏑ ∸ – | ∸ ⏑ ∸ – | ∸ ⏑ ⏑ ∸ Τροχαϊκὸν τρίμετρον καταληκτικόν.
7. – – ⏑ – . . . .

Περὶ τῆς Μελίας θαγατρὸς τοῦ Ὠκεανοῦ, ἐξ ἧς καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος ὁ Ἰσμηνὸς, ὅρα εἰς Πυθ. ΙΑ'. 6.

## 2.

Κλήμης ὁ Ἀλεξανδρεὺς (Στρωματ. Ε'. 731. Ἐκδ. Potteri Venetiis) λέγει· «Πίνδαρος δ' ἄντικρυς καὶ Σωτῆρα Δία συνοικοῦντα Θέμιδι εἰσάγει, βασιλέα, Σωτῆρα, δίκαιον, ἑρμηνεύων ὧδέ πως. Π ρ ῶ τ α μ ὲ ν ε ὔ β ο υ λ ο ν Θ έ μ ι ν ο ὐ ρ α ν ί α ν, χ ρ υ σ έ α ι σ ι ν ἵ π π ο ι σ ι ν Ὠ κ ε α ν ο ῦ π α ρ ὰ π ά γ ο ν Μ ο ῖ ρ α ι π ο τ ὶ κ λ ί μ α κ α σ ε μ ν ὰ ν ἄ γ ο ν Ὀ λ ύ μ π ο υ λ ι π α ρ ὰ ν κ ά θ ο δ ο ν, Σ ω τ ῆ ρ ο ς ἀ ρ χ α ί α ν ἄ λ ο χ ο ν Δ ι ὸ ς ἔ μ μ ε ν α ι· ἁ δ ὲ τ ὰ ς χ ρ υ σ ά μ π υ κ α ς ἀ γ λ α ο κ ά ρ π ο υ ς τ έ κ τ ε ν ἀ γ α θ ὰ σ ω τ ῆ ρ α ς». Τὸ τεμάχιον τοῦτο ὑπὸ διαφόρων ἀπὸ Henr. Stephano μέχρι Boeckhii διορθωθὲν διηρέθη εἰς στ. οὕτως,

Πρῶτον μὲν εὔβουλον Θέμιν οὐρανίαν
Χρυσέαισιν ἵπποις Ὠκεανοῦ παρὰ παγᾶν
Μοῖραι ποτὶ κλίμακα σεμνὰν
ἄγον Οὐλύμπου λιπαρὰν καθ' ὁδὸν
σωτῆρος ἀρχαίαν ἄλοχον Διὸς ἔμμεν·
ἁ δὲ τὰς χρυσάμπυκας ἀγλαοκάρπους τίκτεν ἀλαθέας Ὥρας·

Μετάφρ. Πρῶτον μὲν τὴν οὐρανίαν εὔβουλον Θέμιν αἱ Μοῖραι χρυσαῖς ἵπποις ἦγον παρὰ τῶν πηγῶν τοῦ Ὠκεανοῦ πρὸς τὴν σεμνὴν ἀνάβασιν τοῦ Ὀλύμπου καθ' ὁδὸν λαμπράν, ἵνα ἀρχαία σύζυγος τοῦ σωτῆρος Διὸς ᾖ· ἐκείνη δὲ ἐγέννησεν αὐτῷ τὰς χρυσῇ ταινίᾳ κεκοσμημένας ἀγλαοκάρπους ἀληθεῖς Ὥρας.

3.

Ἀριστείδης (Τ. Β΄. Σελ. 106). «Πίνδαρος δὲ τοσαύτην ὑπερβολὴν ἐποιήσατο, ὥστε ἐν Διὸς γάμῳ καὶ τοὺς θεοὺς αὐτούς φησιν, ἐρομένου τοῦ Διός, εἴ του δέοιντο, αἰτῆσαι ποιήσασθαί τινας αὐτοῖς θεούς, οἵτινες τὰ μεγάλα ταῦτα ἔργα καὶ πᾶσάν γε δὴ τὴν ἐκείνου κατασκευὴν κατακοσμήσουσι λόγοις καὶ μουσικῇ».

Μετάφρ. Ἐν τῷ γάμῳ τοῦ Διὸς λέγει (ὁ Πίνδαρος), ὅτι ὅτε ὁ Ζεὺς ἠρώτησε τοὺς θεούς, ἐὰν ἔχωσιν ἀνάγκην τινὸς πράγματος, ἐκεῖνοι ἐζήτησαν νὰ ποιήσῃ αὐτοῖς τινας θεούς, οἵτινες τὰ μεγάλα ταῦτα ἔργα καὶ πᾶσαν ἐκείνου τὴν τακτοποίησιν νὰ κατακοσμήσωσι λόγοις καὶ μουσικῇ.

Φαίνεται, ὅτι ὀρθῶς εἰκάζει ὁ Boeckhius, ὅτι τὸ τεμάχιον ταῦτο ἀνήκει τῷ αὐτῷ ὕμνῳ, ᾧ καὶ τὸ ἡγούμενον.

## 4.

Ἀριστείδης (Τ. Β. Σελ. 295). «Οὐ μὴν οὐδὲ τῶν Πινδάρου διθυράμβων ὅτι χρὴ καταγνῶναι τοιοῦτον, οἷον Πλάτων ἐπῃτιάσατο, ἐγὼ ἔχω, οὐ μόνον αὐτὸ τοῦτο τοὺς διθυράμβους σκοπῶν ἀνδρειότερον δήπουθεν ἔχοντας καὶ στερεώτερον ἢ ὡς ἐκεῖνον τῷ δοκεῖν ὑποπίπτειν, ἀλλ' ὅτι κἂν τοῖς ὕμνοις διεξιὼν περὶ τῶν ἐν ἅπαντι τῷ χρόνῳ συμβαινόντων παθημάτων τοῖς ἀνθρώποις καὶ τῆς μεταβολῆς τὸν Κάδμον φησὶν ἀκοῦσαι τοῦ Ἀπόλλωνος μουσικὰν ὀρθὰν ἐπιδεικνυμένου· οὕτω καὶ Πίνδαρος τῆς ὀρθῆς μουσικῆς ἐραστής ἐστιν».

Πλούταρχος (περὶ Πυθ. χρησ. κεφ. 6). «Ὁ Πίνδαρος ἀκοῦσαί φησι τοῦ θεοῦ τὸν Κάδμον οὐ μουσικὰν ὀρθάν, οὐχ ἡδεῖαν, οὐδὲ τρυφερὰν οὐδὲ ἐπικεκλασμένην τοῖς μέλεσιν». Ὁ αὐτὸς (περὶ γεννήσ. Ψυχ. κεφ. 33). «Ὁ δὲ τῷ Πινδάρῳ ποιήσας τὸ ἐπικήδειον,

**Ἄρμενος ἦν ξείνοισιν ἀνὴρ ὅδε, καὶ φίλος ἀστοῖς,**

εὐαρμοστίαν δῆλός ἐστι, τὴν ἀρετὴν ἡγούμενος, ὥς που καὶ αὐτὸς ὁ Πίνδαρος τοῦ θεοῦ φησιν ἐπακούοντος οὐκ ἀνορέαν ἐπιδεικνύμενος τὸν Κάδμον». Οὕτως ἔχει τὸ ἐν τῷ Πλουτάρχῳ κείμενον· διωρθώθη δὲ ὑπὸ τῶν κριτικῶν « . . . τοῦ θεοῦ, φησιν, ὑπακούειν μουσικὰν ὀρθὰν ἐπιδεικνυομένου τὸν Κάδμον».

## 5.

Ἡφαιστίων (Σελ. 52). «Ἀντεστραμμένον δέ ἐστι τούτῳ τὸ Πινδαρικὸν καλούμενον

**ὃς καὶ τυπεὶς ἁγνῷ πελέκει τέκετο ξανθὰν Ἀθάναν».**

Τὸν στίχον τοῦτον, ὃν Ἡφαιστίων φέρει ὡς παράδειγμα μέτρου, οἱ μὲν συγκαταλέγουσι τοῖς ἀδήλοις ἀποσπάσμασι τοῦ Πινδάρου. Ὁ δὲ Boeckhius συγκαταλέγει τοῖς ὕμνοις, θεωρῶν τὸν στίχον ὡς ἀνήκοντα τῷ εἰς τὸν γάμον τοῦ Διὸς ὕμνῳ. Ἴσως πρὸς τὸν ὕμνον, οἷος δήποτ' ἂν ᾖ, ᾧ

ἀνήκει τὸ παρ' Ἡφαιστίωνι ἀποσπασμάτιον, ἀναφέρονται τὰ τοῦ Μ. Ἐτυμ. ἐν λέξει ἱππία «ἐκλήθη δὲ οὕτως ἡ Ἀθηνᾶ, ἐπεὶ ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ Διὸς μεθ' ἵππων ἀνήλατο, ὡς ὁ ἐπ' αὐτῆς ὕμνος δηλοῖ».

6.

Ἡφαιστίων ἀναφέρει ὡς παράδειγμα μέτρου δύο στίχους τοῦ Πινδάρου, ὧν ὁ πρῶτός ἐστι βεβαίως τοῦ εἰς τοὺς γάμους τοῦ Διὸς ὕμνου (ὅρα ἀπόσπ. ὕμνων 2). Ἴσως δὲ καὶ ὁ δεύτερός ἐστι τοῦ αὐτοῦ ὕμνου οὐχὶ ὅμως συνεχὴς τῷ πρώτῳ. Ἀναφέρονται δὲ οἱ στίχοι οὗτοι παρ' Ἡφαιστίωνι (σελ. 91) ὧδε «Τὸ δὲ ἀντεστραμμένον τούτῳ ἰαμβέλεγος καλεῖται· τούτῳ δὲ ἐν συνεχείᾳ οὐκ ἴσμεν τινὰ κεχρημένον, διεσπαρμένως δὲ

πρῶτον μὲν εὔβουλον Θέμιν οὐρανίαν.
κείνων λυθέντων σαῖς ὑπὸ χερσίν, ἄναξ».

Σημ. κείνων] τῶν Τιτάνων. Πυθ. Δ'. 518. Λῦσε δὲ Ζεὺς ἄφθιτος Τιτᾶνας.

7.

ΕΙΣ ΑΜΜΩΝΑ.

Παυσανίας (Βοιωτικ. Θ'. 14). «Οὐ πόῤῥω δέ ἐστι ναὸς Ἄμμωνος, καὶ τὸ ἄγαλμα ἀνέθηκε μὲν Πίνδαρος, Καλάμιδος δέ ἐστιν ἔργον. Ἀπέπεμψε δὲ ὁ Πίνδαρος καὶ Λιβύης ἐπ' Ἀμμωνίους τῷ Ἄμμωνι ὕμνον· καὶ οὗτος ἐς ἐμὲ ἦν ὁ ὕμνος ἐν τριγώνῳ στήλῃ παρὰ τὸν βωμόν, ὃν Πτολεμαῖος ὁ Λάγου τῷ Ἄμμωνι ἀνέθηκεν». Τούτου τοῦ ὕμνου ἀπόσπασμα κατὰ πᾶσαν πιθανότητά ἐστι τὸ παρὰ τῷ Π. Σ. εἰς Πυθ. Θ'. 89.

Ἄμμων Ὀλύμπου δέσποτα.

8.

Παυσανίας (Θ'. 23) «Λέγεται δὲ καὶ ὀνείρατος ὄψιν αὐτῷ γενέσθαι προήκοντι ἐς γῆρας· ἐπιστᾶσα ἡ

Περσεφόνη οἱ καθεύδοντι οὐκ ἔφασκεν ὑμνηθῆναι μόνη θεῶν ὑπὸ Πινδάρου· ποιήσειν μέντοι καὶ ἐς αὐτὴν ᾆσμα Πίνδαρον ἐλθόντα ὡς αὐτήν· καὶ τὸν μὲν αὐτίκα τὸ χρεὼν ἐπιλαμβάνει, πρὶν ἐξήκειν ἡμέραν δεκάτην ἀπὸ τοῦ ὀνείρατος· ἦν δὲ ἐν Θήβαις γυνὴ πρεσβῦτις γένους εἵνεκα προσήκουσα Πινδάρῳ, καὶ τὰ πολλὰ μεμελετηκυῖα ᾄδειν τῶν ᾀσμάτων· ταύτῃ Πίνδαρος ἐνύπνιον τῇ πρεσβύτιδι ἐπιστὰς ὕμνον ᾖσεν εἰς Περσεφόνην· ἡ δὲ αὐτίκα, ὡς ἀπέλιπεν αὐτὴν ὁ ὕπνος, ἔγραψε ταῦτα, ὁπόσα τοῦ ὀνείρατος ἤκουσεν ᾄδοντος· ἐν τούτῳ τῷ ᾄσματι ἄλλαι τε ἐς τὸν Ἅδην εἰσὶν ἐπικλήσεις καὶ ὁ χρυσήνιος· δῆλα ὡς ἐπὶ τῆς Κόρης τῇ ἁρπαγῇ». Ἐάν τις καθαρίσῃ τὸ διήγημα τοῦ Παυσανίου ἐκ τοῦ θαύματος, ἐξάγεται, ὅτι περὶ τὸ τέλος τοῦ βίου ἐποίησε τὸν εἰς Περσεφόνην ὕμνον, ὃν τῇ συγγενεῖ πρεσβύτιδι ἔδωκε νὰ μελετήσῃ· ἐκείνη δὲ ἀποθανόντος τοῦ Πινδάρου πρὸ τοῦ ἐκδοθῆναι τὸν ὕμνον ἔπλασε τὸ περὶ τοῦ ὀνείρατος διήγημα.

Τὴν ἀρχὴν τοῦ ὕμνου τούτου παραδίδωσιν ὁ Π. βιογράφος τοῦ Πινδάρου (ὅπου ὅρα) ἔχουσαν οὕτω

Πότνια θεσμοφόρε χρυσανίου

— ⏑ ⏑ — ⏑ ⏑ — | — ⏓ ⏑ ⏓ Ἐγκωμιολογικὸν ἐλλειπούσης τῆς τελευταίας συλλαβῆς.

Σημ. θεσμοφόρε] θεσμοφόρος καλεῖται ἡ Δήμητρα· ἐνταῦθα δὲ συνεκδοχικῶς καλεῖ καὶ τὴν κόρην. — χρυσανίου] παρὰ τῷ βιογράφῳ ἐστὶ χ ρ υ σ ά ν ν ι ο ν· ὀρθῶς δὲ διωρθώθη ἐκ τῶν τοῦ Παυσανία «χρυσανίου» ὡς ἐπίθετον τοῦ Ἅδου. Ὅθεν κατὰ ἀναπλήρωσιν «Πότνια Περσεφόνη, ἄλοχε τοῦ κρατοῦντος χρυσᾶ ἡνία».

## 9.

## ΕΙΣ ΤΥΧΗΝ.

Παυσανίας (Ἀχαϊκά. ΣΤ. 26) «Ἐν Αἰγείρᾳ . . . ἄγαλμα ἦν ἐν οἰκήματι Τύχης· παρὰ δὲ αὐτὴν Ἔρως

. . . Ἐθέλει δὲ σημαίνειν, ὅτι ἀνθρώποις καὶ τὰ ἐς ἔρωτα τύχῃ μᾶλλον ἢ ὑπὸ κάλλους κατορθοῦται· ἐγὼ μὲν οὖν Πινδάρου, τά τε ἄλλα πείθομαι τῇ ᾠδῇ, καὶ Μοιρῶν τε εἶναι μίαν τὴν Τύχην καὶ ὑπὲρ τὰς ἀδελφάς τι ἰσχύειν».

10.

ΕΚ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΥΧΗΝ ΥΜΝΟΥ.

Ὁ αὐτὸς (Μεσσηνιακὰ Δ'. 30 ἐν τέλει) «Ἦσε δὲ καὶ ὕστερον Πίνδαρος ἄλλα τε εἰς τὴν Τύχην, καὶ δὴ καὶ φερέπολιν ἀνεκάλεσεν αὐτήν». Πλούταρχος (de fort. Roman. c. 20) «τὴν δὲ Τύχην καὶ οἱ μετὰ Νουμᾶν ἐθαύμασαν βασιλεῖς, ὡς πρωτόπολιν καὶ τιθηνὸν καὶ φερέπολιν τῆς Ῥώμης ἀληθῶς κατὰ Πίνδαρον».

11.

Πλούταρχος (de fort. Roman. c. 4) «Οὐ μὲν γὰρ ἀπευθὴς (ἡ Τύχη) κατὰ Πίνδαρον, οὐδὲ δίδυμον στρέφουσα πηδάλιον». Φαίνεταί μοι, ὅτι ὀρθότερον ἄλλοι κατατάττουσι τοῦτο τοῖς ἀδήλοις.

12.

Καὶ τὸ ἑξῆς τὸ παρὰ Ἀριστείδῃ (Τ. β'. σελ. 256) μᾶλλον τοῖς ἀδήλοις ἔπρεπε νὰ καταταχθῇ ἢ τῷ εἰς τὴν Τύχην ὕμνῳ· «ἀλλὰ κἀνταῦθα τὸ τοῦ Πινδάρου κρατεῖ· πάνυ γὰρ μετ' ἀληθείας τοῦτ' ἐκεῖνος ὕμνησεν.

Ἐν ἔργμασι δὲ νικᾷ τύχα,
οὐ σθένος.

13.

Ἀριστείδης (Τ. β'. σελ. 125). «Πέπονθας ταὐτὸν τῷ Πινδάρου Πηλεῖ, ὃς τῆς τε θήρας διήμαρτε, καὶ τὸν Εὐρυτίωνα φίλον ὄντα αὐτῷ προσδιέφθειρεν»· ὅπου ὁ Σχολιαστὴς «Μέμνηται ἐν Ὕ μ ν ο ι ς Πίνδαρος, ὅτι τὸν Εὐρυτίωνα τὸν τοῦ Ἴρου τοῦ Ἄκτορος παῖδα ἕν' ὄντα τῶν Ἀργοναυτῶν, συνθηρεύοντα ἄκων ἀπέκτεινε Πηλεύς· φίλον δὲ λέγει, ἐπειδὴ συγγενὴς τούτου ἦν·

Πηλεὺς γὰρ πρὸ Θέτιδος θυγατέρα Ἄκτορος τὴν Πολυμήλην εἶχε γυναῖκα, ὁ δὲ Ἄκτωρ ἦν πατὴρ Ἴρου, ὃς παῖδα ἔσχε τὸν Εὐρυτίωνα».

14.

Ἐτυμολ. Μεγ. ἐν λέξει ὡ μ ή ρ η σ ε ν «Πίνδαρος δὲ ἐν ὕμνοις. Ἐ ρ ί φ ω ν μ ε θ ο μ ή ρ ε ο ν· οἷον ὁμοῦ καὶ μετ' αὐτῶν πορευόμενον».

15.

Παλ. Σ. (εἰς Πυθ. Δ'. 288) «ἐκακώθη γὰρ διὰ τὴν μητρυιὰν (Φρίξος) . . . ταύτην δὲ ὁ μὲν Πίνδαρος ἐν Ὕμνοις Δημοδίκην φησίν».

16.

Antiatticista in Bekkeri Lexicis Seguierianis Σελ. 80,8. «Ἀ ρ χ α ι έ σ τ ε ρ ο ν. Πίνδαρος ὕμνοις».

17.

(Λεξικ. Seg. σελ. 339. Bekkeri ἀνεκδ. Τ. 1). «Ἄ γ ρ ι ο ς ἔ λ α ι ο ς· ἣν οἱ πολλοὶ ἀγριέλαιον καλοῦσιν· ἔστι παρὰ Πινδάρῳ ἐν Ὕμνοις».

18.

Quintilianus (VIII. 6, 71). «Exquisitam vero figuram huius rei (τῆς ὑπερβολῆς) deprehendisse apud principem Lyricorum Pindarum videor in libro, quem inscripsit Ὕ μ ν ο υ ς. Is namque Herculis impetum adversus Meropas, qui in insula Co dicuntur habitasse, non igni nec ventis nec mari, sed fulmini dicit similem fuisse: ut illa minora, hoc par esset».

---

## Γ'.

# ΠΑΙΑΝΕΣ.

«Ὁ δὲ Παιάν ἐστιν εἶδος ᾠδῆς εἰς πάντας νῦν γραφόμενος θεούς· τὸ δὲ παλαιὸν ἰδίως ἀπενέμετο τῷ

Ἀπόλλωνι καὶ τῇ Ἀρτέμιδι ἐπὶ καταπαύσει λοιμῶν καὶ νόσων ᾀδόμενος· καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὰ προσόδιά τινες παιᾶνας λέγουσιν». (Πρόκλου χρηστομ. παρὰ Φωτίῳ Σελ. 985. Ἔκδοσ. Rothom).

1.

## ΕΙΣ ΑΠΟΛΛΩΝΑ ΠΥΘΙΟΝ.

Παλ. Σχ. (ἐν Σημ. εἰς Νεμ. Ζ'. στ. 89-93). «Καθ' ὅλου γὰρ ἀπολογεῖσθαι βούλεται περὶ τοῦ Νεοπτολέμου θανάτου πρὸς τοὺς Αἰγινήτας· ἐκεῖνοι γὰρ ᾐτιῶντο τὸν Πίνδαρον, ὅτι γράφων Δελφοῖς τὸν Παιᾶνα ἔφη, Ἀ μ φ ι π ό λ ο ι σ ι μ α ρ ν ά μ ε ν ο ν μ ο ι ρ ι ᾶ ν π ε ρ ὶ τ ι μ ᾶ ν ἀ π ο λ ω λ έ ν α ι»· ἤτοι ὁ Νεοπτόλεμος μαχόμενος πρὸς τοὺς ἱεροὺς ὑπηρέτας περὶ τὴν ἐκ διανομῆς τῶν κρεῶν τιμῆς ἀπωλέσθη.

2.

Παυσανίας (Φωκικῶν Ι'. 5) «Τὰ δὲ εἰς τὸν τρίτον τῶν ναῶν (ἐν Δελφοῖς), ὅτι ἐγένετο ἐκ χαλκοῦ, θαῦμα οὐδὲν, εἴ γε Ἀκρίσιος μὲν θάλαμον χαλκοῦν τῇ θυγατρὶ ἐποιήσατο . . . οὕτω καὶ ναὸν τῷ Ἀπόλλωνι οὐκ ἂν ἄπο γε τοῦ εἰκότος εἴη γενέσθαι χαλκοῦν· τὰ μέντοι ἄλλα οὐκ ἔπειθεν ὁ λόγος, ἢ Ἡφαίστου τὸν ναὸν τέχνην εἶναι, ἢ τὰς εἰς τὰς ᾠδοὺς τὰς χρυσᾶς, ἃ δὴ Πίνδαρος ᾖσεν ἐπ' ἐκείνῳ τῷ ναῷ

. . . Χρύσειαι
δ' ἐξ' ὑπερεῴου ἄειδον
Κηληδόνες.

οὗτος μέντοι ταῦτα εἰς μίμησιν (ἐμοὶ δοκεῖν) τῶν παρ' Ὁμήρῳ Σειρήνων ἐποίησεν». Τὰ παρὰ Παυσανίᾳ τοῦ Πινδάρου ταῦτα κεῖνται ἐνταῦθα διῃρημένα εἰς κῶλα κατ' Ἑρμάννον. Περὶ τῶν Κηληδόνων τοῦ Πινδάρου, αἳ ἐκ τοῦ ὑπερῴου τοῦ ναοῦ ᾖδον, Ἀθήναιος Ζ'. Ε. Ἔκδ.

Lugduni. «Πρὸς τῶν θεῶν τί διαφέρειν οὗτος ὑμῖν δοκεῖ τῶν παρὰ Πινδάρῳ Κηληδόνων, αἳ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ταῖς Σειρῆσι τοὺς ἀκροωμένους ἐποίουν ἐπιλανθανομένους τῶν τροφῶν διὰ τὴν ἡδονὴν ἀφαυαίνεσθαι». Εὐστάθιος δὲ (Παρεκβολ. εἰς τὴν μ. Ῥαφ. Ὀδυσσ. Σελ. 1709. 56) «Ἰστέον δὲ, ὅτι ὁ Πίνδαρος Κηληδόνας λέγει ποιούσας τοὺς ἀκροωμένους ἐπιλαθέσθαι τῶν τροφῶν ὑφ' ἡδονῆς καὶ οὕτως ἀφαυαίνεσθαι· οὐ πάνυ δὲ δῆλον εἴτε Κηληδόνας ἐκεῖνος ἐπιθετικῶς τὰς Σειρῆνας λέγει διὰ τὸν κατ' αὐτὰς, Ὅμηρος ἂν εἴποι, κηληθμὸν, εἴτε καὶ ἄλλα τινὰ ᾠδικὰ δαιμόνια». Ὁ αὐτὸς (Παρεκβολ. εἰς τὴν λ. Ῥαφ. Ὀδυσσ. 36) «Ἐκ δὲ τοῦ κηλεῖν καὶ αἱ παρὰ τῷ Πινδάρῳ Κηληδόνες παράγονται, ὧν Ἀθήναιος μέμνηται, ὡς θελγουσῶν οὐδὲν ἔλαττον ἤπερ αἱ τοῦ μύθου Σειρῆνες· ἀναλογίας δέ ἐστιν ὁ κηληθμὸς τῆς κατὰ τὸν ὀρχηθμὸν καὶ βρυχηθμὸν καὶ τὰ τοιαῦτα». Φιλόστρατος (εἰς τὸν Ἀπολλωνίου βίον βιβλ. 6. κεφ. 11. Σλ. 247. Ἐκδ. Λειψ.) τὰς Κηληδόνας τοῦ Πινδάρου ὀνομάζει ἴυγγας· «καὶ ἄλλου ἐδεήθη (Ἀπόλλων ἐν Δελφοῖς) νεὼ καὶ μεγάλων ἤδη καὶ ἑκατομπέδων· ἑνὸς δὲ αὐτῶν καὶ χρυσᾶς Ἴυγγας ἀνάψαι λέγεται, Σειρήνων τινὰ ἐπεχούσας πειθώ». Ἴσως αἱ Ἴυγγες ἢ ποιητικῶς κατὰ Πίνδαρον Κηληδόνες ἦσαν ἐγγεγλυμέναι ἐπὶ τοῦ χαλκίνου ὀρόφου τοῦ ναοῦ, ἢ καὶ ἀγάλματα κρεμάμενα ἀπ' αὐτοῦ, ὡς ἐκ τοῦ θόλου τοῦ ἀνδρῶνος τῶν ἐν Βαβυλῶνι ἀνακτόρων χρυσαῖ ἴυγγες ἀποκρέμανται (ὅρα αὐτόθι βιβλ. 1. κεφ. 25).

3.

Πλούταρχος (Consol. ad Apollon. Σ. 109. A) «Καὶ περὶ Ἀγαμήδους δὲ καὶ Τροφωνίου φησὶ Πίνδαρος, τὸν νεὼν τὸν ἐν Δελφοῖς οἰκοδομήσαντας αἰτεῖν παρὰ τοῦ Ἀπόλλωνος μισθὸν, τὸν δ' αὐτοῖς ἐπαγγείλασθαι εἰς ἑβδόμην ἡμέραν ἀποδώσειν, ἐν τοσούτῳ δ' εὐωχεῖσθαι

παρακελεύσασθαι, τοὺς δὲ ποιήσαντας τὸ προσταχθὲν τῇ ἑβδόμῃ νυκτὶ κατακοιμηθέντας τελευτῆσαι· λέγεται δὲ καὶ αὐτῷ τῷ Πινδάρῳ ἐπισκήψαντι τοῖς παρὰ τῶν Βοιωτῶν πεμφθεῖσιν εἰς θεοῦ πυθέσθαι, τί ἄριστόν ἐστιν ἀνθρώποις, ἀποκρίνασθαι τὴν πρόμαντιν, ὅτι οὐδ' αὐτὸς ἀγνοεῖ, εἴ γε τὰ γραφέντα περὶ Τροφωνίου καὶ Ἀγαμήδους ἐκείνου ἐστίν». Ὅτι δὲ Τροφώνιος καὶ Ἀγαμήδης ἔκτισαν καὶ εἰργάσαντο τὸν τέταρτον τοῦ Ἀπόλλωνος ναόν, ὅρα Παυσαν. Ι'. 5. 811.

4.

Στράβων (Θ. Φωκίς. Σ. 193. Ἐκδ. Κοραῆ) «Ἐκάλεσαν (τὴν θέσιν τοῦ ἐν Δελφοῖς ναοῦ) τῆς γῆς ὀμφαλόν, προσπλάσαντες καὶ μῦθον, ὅν φησι Πίνδαρος, ὅτι συμπέσοιεν ἐνταῦθα οἱ ἀετοὶ οἱ ἀφεθέντες ὑπὸ τοῦ Διός, ὁ μὲν ἀπὸ τῆς δύσεως, ὁ δ' ἀπὸ τῆς Ἀνατολῆς». Τὸν δὲ μῦθον, ὃν προσέπλασαν ὅ ν φ η σ ι Π ί ν δ α ρ ο ς, διηγεῖται ὁ Π. Σ. (εἰς Πυθ. Δ'. 6) «Λόγος τις τοιοῦτος περιηχεῖ, ὅτι ὁ Ζεὺς τὸ μεσαίτατον τῆς οἰκουμένης καταμετρήσασθαι βουληθεὶς ἴσους κατὰ τὸ τάχος ἀετοὺς ἐκ δύσεως καὶ ἀνατολῆς ἀφῆκεν· οἱ δὲ διϊπτάμενοι συνέπεσον ἀλλήλοις κατὰ τὴν Πυθῶνα, ὥστε τὴν σύμπτωσιν ὁρίζειν αὐτόθι τῆς ὅλης οἰκουμένης τὸ μεσαίτατον· ὕστερον δὲ καὶ χρυσοῦς ἀετοὺς σημεῖον τοῦ γεγονότος κατασκευάσας ἀνέθηκε τῷ τοῦ θεοῦ τεμένει· ἤρθησαν δὲ ἐν τῷ Φωκικῷ πολέμῳ». Παυσανίας (Φωκικῶν Ι'. 16) «Τὸν δὲ ὑπὸ Δελφῶν καλούμενον ὀμφαλόν, λίθου πεποιημένον λευκοῦ, τοῦτο εἶναι τὸ ἐν μέσῳ γῆς πάσης αὐτοὶ λέγουσιν οἱ Δελφοί, καὶ ἐν ᾠδῇ τινι Πίνδαρος ὁμολογοῦντά σφισιν ἐποίησεν». Παραβάλλων τις πρὸς ἀλλήλας τὰς μαρτυρίας τοῦ Στράβωνος. Παλ. Σ. καὶ Παυσανία, δύναται νὰ εἰκάσῃ, ὅτι ὁ Πίνδαρος οὐχ ὁμολογεῖ τῷ μύθῳ τούτῳ ἐν παιᾶνι, ἀλλ' ἐν ἐκείνῃ τῇ ᾠδῇ τῶν ἐπινίκων, ἐν ᾗ ὁ Π. Σ. σχολιάζει, ἃ ἀνωτέρω ἐγράψαμεν·

διότι εἰ γέγραφεν ὁ ποιητὴς ἑτέρωθί που, ἀνέφερεν ἂν ὁ Π. Σ. Ἔθηκα ὅμως καὶ ἐγὼ τὰς μαρτυρίας ταύτας ἐν τῇ τάξει τῶν Παιάνων μὴ τολμῶν νὰ διαφωνήσω τοῖς πρὸ ἐμοῦ.

5.

Σχολιαστὴς Αἰσχύλου (Εὐμεν. 2. εἰς λέξ. Πρωτόμαντιν Θέμιν) «Πίνδαρός φησι πρὸς βίαν κρατῆσαι Πυθοῦς τὸν Ἀπόλλωνα· διὸ καὶ ταρταρῶσαι ἐζήτει αὐτὸν ἡ Γῆ».

6.

ΕΙΣ ΔΙΑ ΔΩΔΩΝΑΙΟΝ.

Δωδωναῖε μεγάσθενες
Ἀριστοτέχνα πάτερ.

— — — ⏑ : ⏑ — ⏑ — Γλυκώνειον.
⏑ — ⏑ — | — ⏑ ⏑ Ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον.

Τὸ ἀποσπασμάτιον τοῦτο εὕρηται παρὰ Δίωνι τῷ Χρυσοστόμῳ (λόγος ΙΒ'. Σελ. 39. Ἐκδ. Δούκα), ὅπου ὅμως οὐκ ἀναφέρεται τὸ ὄνομα τοῦ ποιητοῦ· γνωστὸν δὲ γίνεται, ὅτι ἐστὶ τοῦ Πινδάρου ἐκ τῶν ἑπομένων. Κλήμης ὁ Ἀλεξανδρεὺς (Στρωματ. Ε'. Σελ. 709. Τ. 2) «μυστικώτερον δὲ ὁ Βοιώτιος Πίνδαρος, ἅ τε Πυθαγόριος ὤν.

Ἓν ἀνδρῶν, ἓν Θεῶν γένος·
Ἐκ μιᾶς δὲ ματρὸς πνέομεν ἄμφω.

Τῆς ὕλης παραδίδωσι καὶ ἕνα τὸν τούτων δημιουργὸν, ὃν ἀριστοτέχναν πατέρα λέγει». Πλούταρχος (περὶ τῶν ὑπὸ τοῦ θείου βραδέως τιμωρουμένων· σελ. 11. Ἐκδ. Witt.) «Ὅτι γὰρ ἡ περὶ τὴν ψυχὴν ἰατρεία, δίκη δὲ, καὶ δικαιοσύνη προσαγορευομένη πασῶν ἐστι τεχνῶν μεγίστη, πρὸς ἑτέροις μυρίοις καὶ Πίνδαρος ἐμαρτύρησεν ἀ ρ ι σ τ ο τ έ χ ν α ν ἀνακαλούμενος τὸν ἄρχοντα καὶ κύριον ἁπάντων θεῶν, ὡς δὴ δίκης ὄντα δημιουργόν». Ὁ αὐτὸς (πολιτικὰ παραγγέλ. Κεφ. 13) «ὁ δὲ πολι-

τικὸς ἀριστοτέχνας τις ὢν κατὰ Πίνδαρον καὶ δημιουργὸς εὐνομίας καὶ δίκης».

7.

Σχολιαστὴς Σοφοκλ. (Τραχ. 175) περὶ τῶν Δωδωναίων περιστερῶν «Εὐριπίδης δὲ τρεῖς γεγονέναι φησὶν αὐτάς· οἱ δὲ δύο, καὶ τὴν μὲν ἐς Λιβύην ἀφικέσθαι Θήβηθεν εἰς τὸ τοῦ Ἄμμωνος χρηστήριον, τὴν δὲ εἰς τὸ περὶ τὴν Δωδώνην, ὡς καὶ Πίνδαρος Παιᾶσιν».

8.

Πρὸς τὸν αὐτὸν Παιᾶνα ᾧ ἀνήκει τὸ ἀπόσπασμα 6. καὶ πρὸς ὃν ἀναφέρονται καὶ τὰ ἐν 7. λεγόμενα, ἀναφέρονται καὶ τὰ (Στραβ. Ζ'. Σελ. 56. Ἐκδ. Κοραῆ) «Περὶ δὲ Δωδώνης, τοὺς μὲν περιοικοῦντας τὸ ἱερὸν, διότι βάρβαροι, διασαφεῖ ἐκ τῆς διαίτης, ἀνιπτόποδας, χαμαιεύνας λέγων. Πότερον δὲ χρὴ λέγειν Ἑλλούς, ὡς Πίνδαρος, ἢ Σελλούς, ὡς ὑπονοοῦσι παρ' Ὁμήρῳ κεῖσθαι»· καὶ τὰ (Μέγ. Ἐτυμ. ἐν λέξει Σελλοί)· «καὶ οἱ μὲν Ἑλλοὺς αὐτοὺς ἐξεδέξαντο, ὡς Πίνδαρος, δεῖ δὲ ἀπὸ τοῦ Σ. ἄρχεσθαι τὴν λέξιν Σελλούς». Ὅρα καὶ Εὐσταθ. παρεκβολ. εἰς ρ τῆς Ἰλιαδ. Σελ. 1057. 57.

9.

Τῷ αὐτῷ Παιᾶνι ἀνήκει καὶ τὸ (Στραβ. Ζ. ἔνθα ἀνωτέρω) «Ἡ Δωδώνη τοίνυν τὸ μὲν παλαιὸν ὑπὸ Θεσπρωτοῖς ἦν . . . καὶ οἱ τραγικοὶ δὲ καὶ Πίνδαρος Θεσπρωτίδα εἰρήκασι τὴν Δωδώνην».

10.

Κλήμης Ἀλεξανδρεὺς (Στρωματ. βιβ. Ε'. Σελ. 726) «Πίνδαρός τε ὁ μελοποιὸς εἰπὼν

τί θεός; ὅ, τι τὸ πᾶν·

καὶ πάλιν

Θεὸς ὁ πάντα τεύχων βροτοῖς·

ἐπὰν δ' εἴπῃ,

Τί ἔλπεται σοφίαν ὀλίγαν τοι ἀνὴρ ὑπὲρ ἀνδρὸς ἔχειν; Ζαθέων βουλεύματα ἐρευνᾶσαι βροτέᾳ φρενὶ δύσκολον· θνατᾶς ἀπὸ ματρὸς ἔφυ».

Τὰ αὐτὰ ἐκ τοῦ Κλήμεντος ἐπαναλαμβάνει καὶ Εὐσέβιος μεταβάλλων τέσσαρας λέξεις. (Προπαρασκ. Βιβλ. 13. 404) «Πίνδαρος δὲ ὁ μελοποιὸς οἷον ἐκβακχεύεται ἄντικρυς εἰπών,

Τί θεός; ὅ, τι τὸ πᾶν·

καὶ πάλιν

Θεὸς ὁ πάντα τεύχων βροτοῖς.

ἐπὰν δ᾽ εἴπῃ

Τί ἔλπεαι σοφίαν ὀλίγον τι ἀνὴρ ὑπὲρ ἀνδρὸς ἔχειν;
Τὰ θεῶν βουλεύματα ἐρευνᾶσαι βροτέᾳ φύσει δύσκολον.
Θνατὰς δ᾽ ἀπὸ ματρὸς ἔφυ».

Τὸ αὐτὸ ἀπόσπασμά ἐστι παρὰ Στοβαίῳ (Ἐκλ. Φυσιολ. 2. σελ. 156. Cant.) «ἐκ Πινδάρου Παιάνων».

11.

Σχολιαστὴς Ἀπολλωνίου (εἰς α. 1086) «εἴληφε δὲ τὰ περὶ τῶν ἀλκυόνων παρὰ Πινδάρου ἐκ Παιάνων. Εὐλόγως δὲ ὅσσαν εἶπε τὴν ἀλκυόνος φωνήν· ὑπὸ γὰρ Ἥρας ἦν ἀπεσταλμένη, ὥς φησι Πίνδαρος».

12.

Σχολιαστὴς Λυκόφρονος (εἰς στ. 440) «οἱ μάντεις οἱ γνήσιοι· οἱ ἐθάδες τοῦ ἐν Δηραίοις, τόπῳ Ἀβδήρων, τιμωμένου Ἀπόλλωνος, οὗ μνημονεύει καὶ Πίνδαρος ἐν Παιᾶσιν».

13.

Πλούταρχος (περὶ μουσικ. c. 15). «Πίνδαρος δὲ ἐν Παιᾶσιν ἐπὶ τοῖς Νιόβης γάμοις φησὶ Λύδιον ἁρμονίαν πρῶτον διδαχθῆναι ὑπὸ Ἀνθίππου».

14.

Τῷ αὐτῷ ἐπὶ τοῖς Νιόβης γάμοις Παιᾶνι ἀνήκει καὶ τὸ παρ' Αἰλιανῷ (Ποικ. Ἱστορ. ΙΓ'. 36) «Ἀλκμὰν δέκα φησί, Μίμνερμος εἴκοσι, καὶ Πίνδαρος τοσούτους».

15.

Ἀμμώνιος (περὶ ὁμ. καὶ διαφ. λεξ. ἐν Θ.) «Θηβαῖοι καὶ Θηβαγενεῖς διαφέρουσι, καθὼς Δίδυμος ἐν ὑπομνήματι τῷ πρώτῳ τῶν Παιάνων Πινδάρου φησίν, καὶ τὸν τρίποδα ἀπὸ τούτου Θηβαγενεῖς πέμπουσι τὸν χρύσεον εἰς Ἰσμηνὸν πρῶτον».

16.

Παλ. Σχ. Πινδάρου (εἰς Πυθ. ΙΒ'. στ. 45) «εἴρηται δὲ καὶ ἐν Παιᾶσι περὶ αὐλητικῆς».

17.

Παλ. Σχ. Πινδάρου (εἰς Ὀλ. Α'. στ. 26) «Περὶ δὲ τῆς Δωριστὶ ἁρμονίας εἴρηται ἐν Παιᾶσιν, ὅτι Δώριον μέλος σεμνότατόν ἐστιν».

18.

Παλ. Σχ. Πινδάρου (εἰς Ὀλ. Β'. στ. 70.) «Ἐν δὲ τοῖς Παιᾶσιν εἴρηται περὶ τοῦ χρησμοῦ τοῦ ἐκπεσόντος Λαΐῳ, καθὰ καὶ Μνασέας ἐν τῷ περὶ χρησμῶν γράφει

**Λάϊε Λαβδακίδη, ἀνδρῶν περιώνυμε πάντων».**

19.

Παλ. Σχ. Πινδάρου (εἰς Πυθ. ΣΤ'. στ. 4) «ὁ ὕμνος . . . ἀνάκειται ἐν τῇ πολυχρύσῳ Ἀπολλωνίᾳ νάπῃ, περὶ ἧς ἐν Παιᾶσιν εἴρηται . . . ἔνθα ἐν τῷ ναῷ τῷ ἐν Πυθοῖ· ἐκεῖ γὰρ ἡ Ἀπολλωνία νάπη, περὶ ἧς ἐν Παιᾶσιν εἴρηται».

---

Δ'.

# ΔΙΘΥΡΑΜΒΟΙ.

«Ὁ δὲ Διθύραμβος γράφεται μὲν εἰς Διόνυσον, προσαγορεύεται δὲ ἐξ αὐτοῦ, ἤτοι διὰ τὸ κατὰ Νύσσαν

ἐπ' ἄντρῳ διθυράμβῳ τραφῆναι τὸν Διόνυσον, ἢ διὰ τὸ λυθέντων τῶν ῥαμμάτων τοῦ Διὸς εὑρεθῆναι αὐτόν, ἢ διότι δὶς δοκεῖ γενέσθαι, ἅπαξ ἐκ τῆς Σεμέλης, καὶ δεύτερον ἐκ τοῦ μηροῦ. Εὑρεθῆναι δὲ τὸν Διθύραμβον Πίνδαρος ἐν Κορίνθῳ λέγει (Ὀλ. ΙΓ'. 25). Τὸν δὲ ἀρξάμενον τῆς ᾠδῆς Ἀριστοτέλης Ἀρίωνα λέγει, ὃς πρῶτος τὸν κύκλιον ἤγαγε χορόν . . . Ἔστι δὲ ὁ μὲν Διθύραμβος κεκινημένος, καὶ πολὺ τὸ ἐνθουσιῶδες μετὰ χορείας ἐμφαίνων, εἰς πάθη κατασκευαζόμενος τὰ μάλιστα οἰκεῖα τοῦ θεοῦ καὶ σεσόβηται μὲν καὶ τοῖς ῥυθμοῖς, καὶ ἁπλουστέραις κέχρηται ταῖς λέξεσιν» (Πρόκλου χρηστ. παρὰ Φωτ. Μυριόβ. σελ. 985. Ἐκδ. Rothom). «Πίνδαρος δέ φησι Διθύραμβον· καὶ γὰρ Ζεὺς τικτομένου αὐτοῦ ἐπεβόα λῦθι ῥάμμα, ἵν' ᾖ λυθίραμμος» (Μ. Ἐτυμολ. ἐν λέξει διθύραμβος Σελ. 274, 50). Ἀριστείδης λέγει, ὅτι οἱ Διθύραμβοι τοῦ Πινδάρου ἔχουσιν ἀνδρεῖόν τι καὶ στερεὸν (ὅρα ἀνωτέρω ὕμνων ἀπόσπασμα 4).

1.

Παλαιὸς Σχ. Πινδάρου (εἰς Ὀλ. ΙΓ'. 25) «ὁ Πίνδαρος δὲ ἐν μὲν τοῖς Ὑπορχήμασιν ἐν Νάξῳ φησιν εὑρεθῆναι πρῶτον διθύραμβον· ἐν δὲ τῷ πρώτῳ τῶν Διθυράμβων ἐν Θήβαις, ἐνταῦθα δὲ ἐν Κορίνθῳ».

2.

Μ. Ἐτυμολ. (ἐν λέξει θώραξ Σλ. 460. 35.) «Καὶ θώραξ ὁ δεκτικὸς τῆς τροφῆς τόπος· ἀφ' οὗ καὶ τὸ ἐμπίμπλασθαι οἴνου θωράσσεσθαι λέγεται, ὡς παρὰ Ἀριστοφάνει. Πρὸς τοὺς συμπότας θωράξομαι, εὐωχηθήσομαι ἢ μεθυσθήσομαι· καὶ Πίνδαρος Διθυράμβων πρώτῳ.

ἀλόχῳ ποτὲ θωρηχθεὶς ἐπ' ἀλλοτρίᾳ».

ἤτοι πλησθεὶς οἴνου ποτὲ ἀλλοτρίᾳ ἀλόχῳ (ἐπέφερε βίαν).

3.

Τὸ ἑπόμενον ἀπόσπασμα Πινδαρικοῦ διθυράμβου ἐσώθη ἡμῖν παρὰ Διονυσίῳ τῷ Ἁλικαρνασεῖ (περὶ συνθέσ. ὀνομάτων Σελ. 23. Ἐκδ. Λειψίας ἔτει 1691. Τομ. 2) οὐχὶ διῃρημένον εἰς κῶλα. Μεταφέρομεν δὲ αὐτὸ ἐνταῦθα ὡς διῄρητό ποτε ὑπὸ Barnesii «Ποιητῶν μὲν οὖν Πίνδαρος ἀρκέσει παρακληθεὶς, συγγραφέων δὲ Θουκυδίδης, κράτιστοι γὰρ οὗτοι τῆς αὐστηρᾶς ἁρμονίας· ἀρχέτω δὲ Πίνδαρος, καὶ τούτου διθύραμβος, οὗ ἡ ἀρχή.

Δεῦτ᾽ ἐν χορὸν Ὀλύμπιοι,
ἐπί τε κλυτὰν πέμπετε Χάριν, θεοὶ,
πολύβατον οἵτ᾽ ἄστεος ὀμφαλὸν θυόεντα
ἐν ταῖς ἱεραῖς Ἀθάναις
οἰχνεῖτε πανδαίδαλόν τ᾽ εὐκλέα ἀγοράν.
ἰοδέτων λάβετε στεφάνων
τῶν ἐαροδρέπτων λοιβάν.
Διόθεν τέ με σὺν ἀγλαΐᾳ ἴδετε
πορευθέντες ἀοιδαῖς δεύτερον
ἐπὶ κισσοδέταν θεὸν,
ὃν Βρόμιον, ὃν Ἐριβόαν βροτοὶ καλέομεν.
Γόνον ὑπάτων πατέρων μέλπωμεν,
γυναικῶν τε Καδμείαν Σεμέλαν.
Ἐν Ἀργείᾳ Νεμέᾳ μάντιν οὐ λανθάνει
φοίνικος ἔρνος, ὁποτ᾽ οἰχθέντος Ὡρᾶν θαλάμου
εὔοδμον ἐπαΐωσιν ἔαρ
φυτὰ νεκτάρεα.
τότε βάλλεται,
τότ᾽ ἐπ᾽ ἄμβροντον χέρσον
ἐρατὰ τ᾽ ἴων φόβα,
ῥόδα τε κόμαισι μίγνυται·

ἀχεῖτε ὀμφᾷ μελέων σὺν αὐλοῖς,
ἀχεῖτε Σεμέλαν ἑλικάμπυκα, χοροί».

Ἵνα κατανοήσῃ ὁ ἀναγνώστης καλῶς τὸ ἀπόσπαμα, πρέπῃ νὰ ἔχῃ ἐν νῷ, ὅτι κατὰ τὴν φαντασίαν τοῦ ποιητοῦ οἱ θεοὶ ἀπὸ τῶν Νεμεακῶν ἀγώνων διαμένουσιν ἐν Νεμέᾳ μέχρι τοῦ χρόνου, καθ᾽ ὃν ἐν πόλει τινὶ μεγάλαι ἑορταὶ καὶ θυσίαι τελοῦνται. Οὕτω λοιπὸν μετὰ τοὺς Νεμεακοὺς ἀγῶνας μεγάλαι ἑορταὶ ἐγίνοντο ἐν Ἀθήναις, τὰ Διονύσια, ἐν οἷς καὶ οἱ θεοὶ ἦσαν παρόντες ἐν Ἀθήναις.

Σημ. Στ. 3. ἄστεος ὀμφαλὸν] τὸ κέντρον τῆς πόλεως· οὐχὶ δὲ τὴν ἀγορὰν, ἣν ἐν τῷ ἑπομένῳ στ. ὀνομάζει· ἀμφότερα ὅμως, φαίνεται, οὐ πολὺ ἀλλήλων ἀπέχουσιν.

— Στ. 5. οἰχνεῖτε] διότι εὐθὺς ἐν ἀρχῇ τοῦ ἔαρος ἐλθόντες ἐκ Νεμέας περιεφέροντο τὸ κέντρον καὶ τὴν ἀγορὰν περὶ τοὺς βωμούς. — πανδαίδαλον] κεκοσμημένην ναοῖς καὶ βωμοῖς καὶ ἀγάλμασιν.

— Στ. 6-7. στεφάνων . . . λοιβάν] συνεκδοχικῶς· διότι λοιβὴ λέγεται θυσία ὑγρῶν.

— Στ. 8-10. Διόθεν . . . θεόν] σύνταττε «Διόθεν πορευθέντες δεύτερον ἐπὶ κισσοδέταν θεὸν ἴδετέ με σὺν ἀγλαΐᾳ, ἀοιδαῖς». Αἱ λέξεις ἀ γ λ α ΐ ᾳ, ἀ ο ι δ α ῖ ς διωρθώθησαν ὑπὸ Boeckhii εἰς ἀ γ λ α ᾷ, ἀ ο ι δ ᾷ. — Διόθεν] ἐκ τῆς Νεμέας, ὅπου διέτριβον περιμένοντες τὴν ἀρχὴν τοῦ ἔαρος, ἵνα πορευθῶσιν εἰς Ἀθήνας ἐπὶ τὰς ἑορτὰς τῶν Διονυσίων. — πορευθέντες] ἡ διόρθωσις π ο ρ ε υ θ έ ν τ α οὐ καλῶς ἔχει. — δεύτερον] πρῶτον ἐπορεύθησαν εἰς Νεμέαν ἐπὶ τὰς ἑορτὰς τοῦ Διός· ἤδη δὲ τὸ δεύτερον εἰς Ἀθήνας. — ἀοιδαῖς] «με σὺν ἀγλαΐᾳ, ἀοιδαῖς» ἤτοι «ἀγλαϊζόμενον ᾠδαῖς, σὺν ἀγλαΐᾳ χοροστατοῦντα».

— Στ. 14-15. Ἐν Ἀργείᾳ . . . ἔρνος] ὁ νοῦς «ἐν Νεμέᾳ διατρίβοντας τοὺς θεοὺς οὐκ ἔλαθε τὸ ἔρνος

τοῦ φοίνικος· ἤτοι ἡ ἀρχὴ τοῦ ἔαρος, ὅτε τελεσθήσονται τὰ Διονύσια». — μάντιν] τὸν ἱερέα τοῦ Διός· διότι καθ' Ὅμηρον καὶ ὁ ἱερεύς ἐστι μάντις (Ἰλ. α. 62) Ἀ λ λ' ἄ γ ε δ ή τ ι ν α μ ά ν τ ι ν ἐ ρ ε ί ο μ ε ν, ἢ ἱ ε ρ ῆ α Ἢ κ α ὶ ὀ ν ε ι ρ ο π ό λ ο ν· συνεκδοχικῶς ὅμως ἐννοεῖ καὶ τοὺς ἐκεῖ διατρίβοντας θεούς. Ὅτι δὲ ἦν φοίνιξ ἐν Νεμέᾳ συμπεραίνεται ἐκ τῶν (Παυσαν. βιβ. Η'. 482) «Οἱ δὲ ἀγῶνες φοίνικος ἔχουσιν οἱ πολλοὶ στέφανον· ἐς δὲ τὴν δεξιάν ἐστι καὶ πανταχοῦ τῷ νικῶντι ἐστιθέμενος φοίνιξ».

— Στ. 22-23. ἀχεῖτε . . . χοροὶ] ὦ χοροί, ἠχεῖτε κ. τ. λ., ὅπερ ἐστὶν ἴσον τῷ «ἄγονται τὰ Διονύσια ἐν Ἀθήναις· ὅθεν ἀχεῖτε κ. τ. λ».

Μετάφρ. «Παρίστασθε εἰς τὸν χορὸν καὶ ἐπιπέμπετε τὴν περίδοξον Χάριν, Ὀλύμπιοι θεοί, οἵτινες τὸν πλήθοντα ἐν ταῖς ἱεραῖς Ἀθήναις ὀμφαλὸν τοῦ ἄστεος θυμιαμάτων εὐωδιάζοντα περιφέρεσθε, καὶ τὴν πολυποίκιλον ἀγοράν· δέξασθε προσφορὰν στεφάνων ἐξ ἴων ἐαροδρέπτων· ἴδετέ με σὺν ἀγλαΐᾳ χοροστατοῦντα πορευθέντες τὸ δεύτερον ἐκ τοῦ Νεμαίου Διὸς εἰς τὸν κισσοδέτην θεόν, ὃν Βρόμιον, καὶ ὃν Ἐριβόαν οἱ βροτοὶ καλοῦμεν. Ἂς μέλπωμεν τὸν γόνον ὑπάτων πατέρων καὶ ἐκ τῶν γυναικῶν τὴν Καδμείαν Σεμέλην. Ἐν τῇ Ἀργείων Νεμέᾳ τὸν ἱερέα οὐ λανθάνει ὁ βλαστάνων κλάδος τοῦ φοίνικος, ὁπότε ἀνοιχθέντος τοῦ θαλάμου τῶν Ὡρῶν εὔοσμον αἰσθάνονται ἔαρ φυτὰ νεκτάρεα· τότε ῥίπτονται, τότε ἐπὶ τὴν ἀθάνατον χέρσον ἐραταὶ ἴων τρίχες, καὶ ῥόδα ταῖς κόμαις μίγνυνται· ἠχεῖτε φωνὴν μελῶν σὺν αὐλοῖς, μέλπετε, ὦ χοροί, τὴν ἑλικάμπυκα Σεμέλην».

4.

Σχολιαστὴς Ἀριστοφάνους (εἰς Ἀχαρν. στ. 637) «Πρῶτον μὲν ἰοστεφάνους ἐκάλουν ... παρὰ τὰ ἐκ τῶν Πινδάρου Διθυράμβων· Αἵ λιπαραὶ καὶ ἰοστέφανοι Ἀθᾶναι» ὅρα καὶ Σουΐδ. ἐν λέξ. ἰοστέφανοι· καὶ Ζωναρᾶν Σ. 1114. Ἀριστοφάνης (Ἱππ. στ. 1326) «ὦ ταὶ λιπαραὶ καὶ ἰοστέφανοι καὶ ἀριζήλωτοι Ἀθῆναι»· ὅπου ὁ Σχ. «ἀπὸ Πινδάρου παρῴδηται». Ὁ αὐτὸς (Νεφελ. 298) «ἔλθωμεν λιπαρὰν χθόνα Παλλάδος, εὔανδρον γᾶν Κέκροπος ὀψόμεναι πολυήρατον» ὅπου ὁ Σχ. «Πίνδαρος· λιπαραὶ καὶ ἀοίδιμοι, Ἑλλάδος ἔρεισμα, κλειναὶ Ἀθῆναι». Λουκιανὸς (ἐν Δημοσθ. ἐγκωμ. κ. 10. σελ. 498) «οὐχ Ἀθῆναι μὲν αὐτῷ πατρὶς αἱ λιπαραὶ καὶ ἀοίδιμοι καὶ τῆς Ἑλλάδος ἔρεισμα». Δαμάσκιος (παρὰ Σουΐδ. ἐν λέξει Σουπηριανός) «Ἐν ταῖς λιπαραῖς καὶ ἀοιδίμοις Ἀθήναις ἀνηγορεύετο σοφιστής». Πλούταρχος (περὶ δόξης Ἀθην. κ. 7) «ταῦτα τὴν πόλιν ἤγειρεν εἰς δόξαν, ταῦτα εἰς μέγεθος· ἐν τούτοις Πίνδαρος ἔρεισμα τῆς Ἑλλάδος προσεῖπε τὰς Ἀθήνας, οὐχ ὅτι ταῖς Φρυνίχου τραγῳδίαις καὶ Θέσπιδος ὤρθουν τοὺς Ἕλληνας, ἀλλ' ὅτι πρῶτον, ὥς φησιν αὐτός, ἐπ' Ἀρτεμισίῳ παῖδες Ἀθηναίων ἐβάλοντο φαεινὴν κρηπῖδ' ἐλευθερίας, ἐπί τε Σαλαμῖνι καὶ Μυκάλῃ καὶ Πλαταιαῖς ὥσπερ ἀδαμάντινοι στηρίξαντες τὴν ἐλευθερίαν τῆς Ἑλλάδος παρέδοσαν τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις». Ἰσοκράτης (περὶ Ἀντιδόσ.) «Εἰ Πίνδαρον μὲν τὸν ποιητὴν οἱ πρὸ ἡμῶν γεγονότες ὑπὲρ ἑνὸς μόνου ῥήματος, ὅτι τὴν πόλιν ἔρεισμα τῆς Ἑλλάδος ὠνόμασεν, οὕτως ἐτίμησαν, ὥστε καὶ πρόξενον ποιήσασθαι καὶ δωρεὰν μυρίας αὐτῷ δοῦναι δραχμάς». Αἰσχίνης (Ἐπιστολ. 4) «Ἐν ταῖς ἐκκλησίαις Μελανίππου ἑκάστοτε ἀκούεις λέγοντος. Αἵ τε λιπαραὶ καὶ ἀοί-

διμοι, Ἑλλάδος ἔρεισμα, Ἀθῆναι· καὶ ὅτι Πινδάρου τοῦ Θηβαίου τὸ ἔπος τοῦτ' ἔστι λέγοντος, καὶ ὅτι ἐζημίωσαν αὐτὸν Θηβαῖοι τοῦτο ποιήσαντα τὸ ἔπος, οἱ δὲ ἡμέτεροι πρόγονοι διπλῆν αὐτῷ τὴν ζημίαν ἀπέδοσαν μετὰ τοῦ εἰκόνι χαλκῇ τιμῆσαι, καὶ ἣν αὔτη καὶ εἰς ἡμᾶς ἔτι πρὸ τῆς βασιλείου στοᾶς καθήμενος ἐνδύματι καὶ λύρᾳ ὁ Πίνδαρος, διάδημα ἔχων, καὶ ἐπὶ γουνάτων ἀνειλιγμένον βιβλίον». Παυσανίας (Α'. 8) «καὶ Πίνδαρος ἄλλα τε εὑράμενος παρ' Ἀθηναίων καὶ τὴν εἰκόνα, ὅτι σφᾶς ἐπήνεσεν ᾆσμα ποιήσας».

## 5-6.

Στράβων (βιβλ. Ι'. Σ. 2. 6. Ἐκδ. Κοραῆ) «Μάρτυρες δ' οἱ ποιηταὶ τῶν τοιούτων ὑπονοιῶν· ὅ τε γὰρ Πίνδαρος ἐν τῷ διθυράμβῳ, οὗ ἡ ἀρχή,

Πρὶν μὲν εἷρπε σχοινοτενίας τ' ἀοιδαὶ διθυράμβῳ,

μνησθεὶς δὲ τῶν περὶ τὸν Διόνυσον ὕμνων τῶν τε παλαιῶν καὶ τῶν ὕστερον, μεταβὰς ἀπὸ τούτων φησίν·

σοὶ μὲν καταχεῖ,
Μάτερ, πάρα μεγάλοι ῥόμβοι
Κυμβάλων, ἐν δὲ κεχλάδοντα κρόταλα
Αἰθομένα τε δαῒς ὑπὸ ξανθέσι πεύκαις».

Τὸ πρῶτον ἀπόσπασμα τοῦ διθυράμβου τούτου ἀναφέρει καὶ Διονύσιος ὁ Ἁλικαρνασεὺς (Περὶ συνθέσ. ὀνομ. Σελ. 13. Ἐκδ. Λειψίας 1691) οὕτω «ἄχαρι δὲ καὶ ἀηδὲς τὸ σ. καὶ εἰ πλεονάσειε, σφόδρα λυπεῖ· θηριώδους γὰρ καὶ ἀλόγου μᾶλλον ἢ λογικῆς ἐφάπτεσθαι δοκεῖ φωνῆς ὁ συριγμὸς· τῶν γοῦν παλαιῶν σπανίως ἐχρῶντό τινες αὐτῷ καὶ πεφυλαγμένως· εἰσὶ δὲ καὶ ἀσίγμους ᾠδὰς ὅλας ἐποίουν· δηλοῖ δὲ τοῦτο Πίνδαρος, ἐν οἷς φησιν. Π ρ ὶ ν μ ὲ ν ἥ ρ ι π ε σ χ ο ι ν ο τ ε ν ῆ φ ω ν ή ε ν τ α δ ι θ υ ρ ά μ β ω ν κ α ὶ τ ὸ σ ὰ ν κ ί β δ α λ ο ν, ἄ ν θ ρ ω π ο ι». Ἀθήναιος δὲ (Δειπνοσ. βιβ. 11. Σλ. 467. Α.

B. Ἐκδ. Casaubon) δὲ «τὸ σὰν ἀντὶ τοῦ σ Δωρικῶς εἰρήκασιν . . . καὶ Πίνδαρος δέ φησι, πρὶν μὲν ἧρπε σχοινοτενεία τ' ἀοιδὰ καὶ τὸ σὰν κίβδηλον ἀπὸ στομάτων».

Ὅθεν τὸ πρῶτον ἀπόσπασμα δύναται νὰ τεθῇ οὕτω·

**Πρὶν μὲν εἶρπε σχοινοτενίας τ' ἀοιδαὶ διθυράμβῳ καὶ τὸ σὰν κίβδηλον, ἄνθρωποι, ἀπὸ στομάτων.**

Δηλονότι. «Πρότερον μὲν ᾖδοντο ἀπὸ στομάτων σχοινοτενεῖς τ' ᾠδαὶ διθυράμβου καὶ τὸ σ, τὸ ἀπρεπὲς ὑμῖν, ὦ ἄνθρωποι».

Τοῦ δὲ δευτέρου ἡ ἐξήγησις. «Παρὰ σοὶ μὲν, ὦ μῆτερ (τῶν θεῶν), μεγάλοι κύκλοι κυμβάλων περιηχοῦσι, ἔτι δὲ σφριγῶντα κρόταλα καὶ λαμπὰς φέγγουσα ἐπὶ ξανθῶν δᾴδων πεύκης».

## 7.

Ἀριστείδης (or. Plat. T. 2. σελ. 53) «Τεκμαίρομαι (ὅτι δηλονότι ὁ Πίνδαρος οὐκ ἐγκρίνει τὰ κατὰ τοῦ Γηρυόνου βίαια ἔργα τοῦ Ἡρακλέους), ὅτι καὶ ἑτέρωθι μεμνημένος περὶ αὐτῶν ἐν διθυράμβῳ τινί· Σὲ δὲ ἐγὼ παρά μιν, φησὶν, αἰνέω μὲν, Γηρυόνη· τὸ δὲ μὴ Διῒ φίλτερον σιγῷμι πάμπαν· οὐ γὰρ εἰκὸς, φησὶν, ἁρπαζομένων τῶν ὄντων καθῆσθαι παρ' ἑστίᾳ καὶ κακὸν εἶναι· καίτοι τό γε πρὸς νόμον καὶ ταῦτα ἀνθρώπων ἅμα καὶ θεῶν βασιλέα μάχεσθαι οὐκ ἦν ἐπαινεῖν πρὸς Πινδάρου».

Τὸ ἀπόσπασμα τοῦτο ἐκτεθειμένον παρ' Ἀριστείδῃ ὡς ἐν πεζῷ λόγῳ ὁ Boeckhius διέταξεν οὕτω

**Σὲ δ' ἐγὼ παρ' ἄμμιν αἰνέω μὲν, Γηρυόνα,**

**τὸ δὲ μὴ Διῒ φίλτερον σιγῷμι πάμπαν· οὐ γὰρ ἐοικὸς**

ἁρπαζομένων τῶν ἐόντων καθῆσθαι παρ᾽ ἑστίᾳ, καὶ κακὸν ἔμμεναι.

Ὁ δὲ σχολιαστὴς οὕτως ἑρμηνεύει τὸν νοῦν τοῦ ἀποσπάσματος «Σὲ δὲ, ὦ Γηρυόνη, ἐπαινῶ παρ' αὐτὸν τὸν Ἡρακλέα· ὁ μὲν γὰρ τὰ οὐκ ὄντα αὐτοῦ ἀφείλετο ἐν βιαίᾳ χειρὶ, σὺ δὲ ὡς ἀδικούμενος μάχην πρὸς αὐτὸν ἦρας, καὶ διὰ τοῦτο μᾶλλον ἀπόδεκτος· ἵνα δὲ μηδεὶς αὐτῷ εἴπῃ, ὡς Διὸς βουλῇ τοῦτο γέγονε, πῶς οὖν αὐτὸς πρὸς Ἡρακλέα δυσχεραίνεις; ἐπάγει· ὁ δὲ Ζεὺς οὐκ ἀποδέχεται, καὶ αὐτὸς σιγῶ». Ὁ σχολιαστὴς ἐξηγεῖ «παρ' αὐτὸν τὸν Ἡρακλέα» (ἤτοι μᾶλλον ἢ τὸν Ἡρακλέα) τὸ ἐν τῷ κειμένῳ «παρὰ μίν».

8.

Π. σχολιαστὴς Πινδάρου (ἐν εἰσαγωγῇ Πυθ. Β') «καὶ ἄλλας (πόλεις) λιπαρὰς καλεῖ . . . καὶ τὴν Αἴγυπτον ἐν Διθυράμβοις

Τὰν λιπαρὰν μὲν Αἴγυπτον ἀγχίκρημνον»

9.

Π. σχολιαστὴς Πινδάρου (Ὀλυμ. ΣΤ'. 152) «καθάπερ καὶ αὐτὸς (ὁ Πίνδαρος) ἐν Διθυράμβοις

Ἦν ὅτε σύας τὸ Βοιώτιον ἔθνος ἔλεγον»

10.

Στράβων (Βοιωτία βιβλ. Θ'. τελ. 170. Ἐκδ. Κορ.) «Ἔστι δὲ τῷ ἐκ Θηβῶν εἰς Ἄργος ἀπιόντι ἐν ἀριστερᾷ ἡ Τάναγρα· ἐν δεξιᾷ κεῖται ἡ Ὑρία· καὶ ἡ Ὑρία δὲ τῆς Ταναγραίας νῦν ἐστι, πρότερον δὲ τῆς Θηβαΐδος· ὅπου ὁ Ὑριεὺς μεμύθευται καὶ ἡ τοῦ Ὠρίωνος γένεσις, ἥν φησι Πίνδαρος ἐν τοῖς Διθυράμβοις».

11.

Πρὸς τὸν αὐτὸν περὶ Ὠρίωνος γενέσεως διθύραμβον ἀναφέρονται καὶ τὰ τοῦ Μ. Ἐτυμολ. (Σ. 675, 33. ἐν λέξει, Πλειάς) «Λέγει δὲ Πίνδαρος περὶ τοῦ καταστερισμοῦ αὐτῶν, ὅτι τῆς Πληϊόνης πορευομένης μετὰ

τῶν θυγατέρων κατὰ τὴν Βοιωτίαν συνήντησεν ὁ Ὠρίων, εἶτα ἐρασθεὶς ὥρμησε πρὸς τὸ ἁρπάσαι, τὴν δὲ φεύγουσαν μετὰ τῆς θυγατρὸς Ὠρίων ἐδίωκε· γενέσθαι δὲ αὐτῶν τὸν δρόμον πέντε ἔτη ἀδιάλειπτον· τὸν δὲ Δία διὰ τὴν κακοπάθειαν αὐτῶν οἱονεὶ μνήματα καταστερίσαι τὰς Πλειάδας φευγούσας τὸν Ὠρίωνα, ὅς ἐστιν ἐνιαυτός». Ὁ δὲ Π. Σ. Πινδ. (εἰς Νεμ. Β΄. 16) περὶ τοῦ αὐτοῦ λέγει «εἰσὶ δὲ αἱ Πλειάδες ἐπὶ τῇ οὐρᾷ τοῦ Ταύρου, καὶ ὁτὲ μὲν Πλειάδας καλεῖ (ὁ Πίνδαρος) πληθυντικῶς, ὁτὲ δὲ Πληϊόνην ὡς μίαν.

**Τρεχέτω δὲ μετὰ Πληϊόναν, ἅμα δ' αὐτῷ κύων.**

δοκεῖ γὰρ κατ' αὐτὸν τὸν Πίνδαρον ἐρασθῆναι αὐτῆς ὁ Ὠρίων, καὶ διώκειν αὐτὴν ἐπὶ πολλοῖς χρόνοις (ἔτεσιν)· ὑπομνήματα δὲ τούτων ὁ Ζεὺς κατηστέρισε· παρὸ δή, φησίν, ὁ Ὠρίων ἐπιὼν ταῖς Πλειάσιν».

12.

Ἁρποκρατίων ἐν λέξει παλιναίρετος. «Ἐπὶ δὲ τῶν καθαιρεθέντων οἰκοδομημάτων καὶ ἀνοικοδομηθέντων Πίνδαρος ἐν Διθυράμβοις».

13.

Ὁ Boeckhius εἰκάζει, ὅτι καὶ τὸ παρὰ Παυσανίᾳ (Γ. 25. 2) ἀπόσπασμα

**ὁ ζαμενὴς δέ, ὁ χοροιτύπος, ὃν Μαλεάγονος**
**ἔθρεψε Ναΐδος ἀκοίτας Σειληνός**

ἀνήκει εἰς τοὺς Διθυράμβους.

---

## Ε΄.

# ΠΡΟΣΟΔΙΑ.

«Ἐλέγετο δὲ τὸ προσόδιον, ἐπειδὰν προσίασι τοῖς βωμοῖς ἢ ναοῖς· καὶ ἐν τῷ προσιέναι ᾔδετο πρὸς αὐλὸν . . . καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὰ προσόδιά τινες Παιᾶνας λέγουσιν» (Πρόκλου χρηστομαθ. παρὰ Φωτίῳ Σελ. 985.

Ἐκδ. Rothmagi) «Προσόδια γὰρ Ἀθηναῖοι προσιόντες ναοῖς ἢ βωμοῖς πρὸς αὐλὸν ᾖδον» (Μ. Ἐτυμολ. ἐν λέξει, ὕμνος).

1.

Φίλων (de corrupt. mundi T. B. σελ. 511. ἐκδ. Mang.) «διὸ καὶ Πίνδαρος ἐπὶ τῆς Δήλου φησίν:

Χαῖρ', ὦ θεοδμάτα, λιπαροπλοκάμου
παίδεσσι Λατοῦς ἱμεροέστατον ἔρνος,
πόντου θυγάτηρ, χθονὸς εὐρείας ἀκίνητον τέρας.
ἅντε βροτοὶ Δᾶλον κικλήσκουσιν,
μάκαρες δ' ἐν Ὀλύμπῳ τηλέφατον
κυανέας χθονὸς ἄστρον».

Μετάφρ. «Χαῖρε, ὦ θεόκτιστε, τοῖς παισὶ τῆς στιλπνοκόμου Λητοῦς ἀξιεραστότατε κλάδε, πόντου θυγάτηρ, τῆς εὐρείας χθονὸς ἀκίνητον θαῦμα· ἣν οἱ βροτοὶ Δῆλον καλοῦσιν οἱ δὲ ἐν Ὀλύμπῳ μάκαρες μακρὸν φεγγοβουλοῦν ἄστρον τῆς κυανῆς χθονὸς (τῆς θαλάσσης)». Ὁ Schneiderus νομίζει, ὅτι τὸ ἀπόσπασμα τοῦτο, ὡς καὶ τὸ ἑπόμενον 2. ἀνήκει τῷ προσοδιακῷ Παιᾶνι, περὶ οὗ ὁ Π. Σ. (εἰς Ἰσθμ. Α'. ἐν ἀρχῇ) λέγει «οἱ Κεῖοι Δηλιακὸν Παιᾶνα ἠξίουν τὸν ποιητὴν γράψαι»· καὶ πάλιν «μέλλοντος γὰρ Κείοις γράφειν προσοδιακὸν παιᾶνα καὶ ὑπογύου ὄντος τοῦ χρόνου, καθ' ὃν ἔδει συντετελέσθαι τὸ ποίημα τὸ Δηλιακόν. ἔτι περὶ τὴν γραφὴν ἀσχολούμενος, μεταξὺ Ἡροδότου Θηβαίου ὄντος καὶ νικήσαντος τὰ Ἴσθμια, ἐάσας ἀσυμπέραστον τὸ εἰς Δῆλον ποίημα συντάττει τῷ Ἡροδότῳ τὸν ἐπίνικον».

2.

Στράβων (βιβλ. Ι'. Κυκλάδ. καὶ Σποράδ. Σελ. 219. Ἐκδ. Κοραῆ) «Μυθεύεται γὰρ ἐνταῦθα (ἐν Δήλῳ) ἡ Λητὼ τὰς ὠδῖνας ἀποθέσθαι τοῦ τε Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος·

Ἦν γὰρ τὸ πάροιθε φορητά,

φησὶν ὁ Πίνδαρος,

Κυμάτεσσί τε Δᾶλος
Παντοδαπῶν τ' ἀνέμων
Ῥιπαῖσιν· ἀλλὰ Κοίου γένος
Ὁπότ' ὀδύναισι θείαις ἀγχιτόκοις ἐπέβαινεν,
Δὴ τότε τέσσαρες ὀρθαὶ
Πρέμνων ἀπώρουσαν χθονίων,
Ἂν δ' ἐπὶ κρανααῖ σχέθον
Πέτρᾳ ἀδαμαντοπέδιλοι
Κίονες· ἔνθα τεκοῖ-
σ' εὐδαίμον' ἐπόψατο γένναν».

Μετάφρ. «Ἐφέρετο τὸ πρότερον ἡ Δῆλος καὶ ὑπὸ κυμάτων καὶ ὑπὸ πνοῶν παντοδαπῶν ἀνέμων· ἀλλ' ὁπότε ἡ θυγάτηρ τοῦ Κοίου ἐπέβη πόνους ἔχουσα θείων τοκετῶν, τότε δὴ τέσσαρες ὀρθαὶ κίονες ἀδαμάντιναι ἀπὸ τῶν χθονίων βάθρων ἀνυψώθησαν, ἀνέσχον δὲ αὐτὴν ἐπὶ τοῖς αὐτῶν κιονοκράνοις· ὅπου τεκοῦσα εὐδαίμονα εἶδε γένναν». — κρανααῖ πέτρᾳ] καλεῖ οὕτω τὰ κιονόκρανα, ἐφ' οἷς ἀνυψοῦτο ἡ Δῆλος.

Καὶ τὸ ἀπόσπασμα τοῦτο ἀνήκει κατὰ Schneiderum, ὡς εἶπον, Προσοδίῳ, ᾧ ἀνήκει καὶ τὸ ἡγούμενον.

3.

Σχολιαστὴς Ἀριστοφ. (εἰς Ἱππ. 1263) «τοῦτο ἀρχὴ Προσοδίου Πινδάρου· ἔχει δὲ οὕτω·

Τί κάλλιον ἀρχομένοισιν,
ἢ καταπαυομένοισιν,
ἢ βαθύζωνόν τε Λατὼ
καὶ θοᾶν ἵππων ἐλάτειραν ἀεῖσαι».

Μετάφρ. «Τί κάλλιον, ὅταν ἀρχώμεθα (ᾠδῆς), ἢ ὅταν παυώμεθα, ἢ νὰ ᾄσωμεν καὶ τὴν βαθύζωνον Λητὼ καὶ τὴν θοοὺς ἵππους ἐλαύνουσαν». Ἡ ἐλάτειρα ἵππων ἐστὶν ἡ Ἄρτεμις, ἣν (ἐν Ὀλ. Γ'. 46) καλεῖ Λατοῦς ἱπποσόαν θυγατέρα.

4.

Παυσανίας (Κορινθιακ. 2. 303). «Ἐν Αἰγίνῃ δὲ πρὸς τὸ ὄρος τοῦ Πανελληνίου Διὸς ἰοῦσίν ἐστιν Ἀφαίας ἱερὸν, εἰς ἣν καὶ Πίνδαρος ᾆσμα Αἰγινήταις ἐποίησε· φασὶ . . . Διὸς καὶ Κάρμης τῆς Εὐβούλου Βριτόμαρτιν γενέσθαι· χαίρειν δὲ αὐτὴν δρόμοις τε καὶ θήραις, καὶ Ἀρτέμιδι μάλιστα φίλην εἶναι . . . ταύτην μὲν θεὸν ἐποίησεν Ἄρτεμις, σέβουσι δὲ οὐ Κρῆτες μόνον, ἀλλὰ καὶ Αἰγινῆται, λέγοντες φαίνεσθαί σφισιν ἐν τῇ νήσῳ τὴν Βριτόμαρτιν· ἐπίκλησις δὲ οἱ παρά τε Αἰγινήταις ἐστὶν Ἀφαία καὶ Δίκτυννα ἐν Κρήτῃ». Τὸ παρὰ Παυσανίᾳ ἀναφερόμενον ᾆσμα Schneiderus μὲν πιθανώτατα ὑπάγει εἰς τὰ Προσόδια. Boeckhii δὲ ἡ εἰκασία, ὅτι τὸ ἀνωτέρω παρὰ τῷ Σχολιαστῇ Ἀριστοφάνους ἀπόσπασμα ἀνήκει τῷ παρὰ Παυσανίᾳ ᾄσματι, οὐ μεγάλης ἔχεται πιθανότητος.

5.

Ἀριστείδης (Τ. Β'. σελ. 395) μετὰ πολλούς, οὓς ἀναφέρει στίχους τοῦ Πινδάρου, λέγει «Ἑτέρωθι δὲ ἔτι λαμπρότερον·

. . . πρὸς Ὀλυμπί-
ου σε Διός, χρυσέα κλυτόμαντι Πυθοῖ, λίσσομαι,

Χαρίτεσσί τε καὶ σὺν Ἀφροδίτᾳ,
ἐν ζαθέῳ με δέξαι χώρῳ ἀοίδιμον
Πιερίδων προφάταν».

Μετάφρ. «Πρὸς τοῦ Ὀλυμπίου Διός σοῦ, ὦ χρυσῆ κλυτόμαντι Πυθοῖ, μετά τε τῶν Χαρίτων καὶ τῆς Ἀφροδίτης, δέξασθέ με ἐν θείῳ χώρῳ ἀοίδιμον προφήτην τῶν Πιερίδων».

«Videtur fragmentum ad Paeanem in Delphos spectasse Heynius». Ὁ δὲ Boeckhius προσθέμενος τῇ εἰκασίᾳ τοῦ Heynii κατέταξεν ἐν τοῖς Προσοδίοις.

6.

Πορφύριος (de Abstinen. ab E. A. III. σελ. 251. ἐκδ. Roer.) «Πίνδαρος δὲ ἐν Προσοδίοις (ἢ Προσῳδίοις) πάντας τοὺς θεοὺς ἐποίησεν, ὁπότε ὑπὸ Τυφῶνος ἐδιώκοντο, οὐκ ἀνθρώποις ὁμοιωθέντας, ἀλλὰ τοῖς ἄλλοις ζώοις».

---

## ΣΤ'.

# ΠΑΡΘΕΝΙΑ.

Ἐν τοῖς Παρθενίοις περιλαμβάνονται ἴσως καὶ τὰ Δαφνηφορικά, ἃ ὁ Π. Σ. (εἰς Πυθ. Γ'. 139) καλεῖ «τὰ κεχωρισμένα τῶν Παρθενίων»· τῶν δὲ παλαιῶν βιογράφων τις λέγει «φέρεται δὲ καὶ Παρθενίων β'. καὶ γ'. ὃ ἐπιγράφει κεχωρισμένων παρθενίων». Πρόκλος (Χρηστομ. παρὰ Φωτ. Μυρ. σελ. 988) διασαφεῖ κάλλιστα τὴν σχέσιν τῶν Παρθενίων πρὸς τὰ Δαφνηφορικά, λέγων «Τὰ δὲ λεγόμενα Παρθένια χοραῖς παρθένων ἐνεγράφετο, οἷς καὶ τὰ Δαφνηφορικὰ ὡς εἰς γένος πίπτει· δάφνας γὰρ ἐν Βοιωτίᾳ δι' ἐννεατηρίδος εἰς τὰ τοῦ Ἀπόλλωνος κομίζοντες οἱ ἱερεῖς ἐξύμνουν αὐτὸν διὰ χοροῦ παρθένων·

καὶ ἡ αἰτία τῶν Αἰολέων, ὅσοι κατῴκουν Ἄρνην καὶ τὰ ταύτης χωρία· κατὰ χρησμὸν ἀναστάντες ἐκεῖθεν καὶ προσκαθεζόμενοι Θήβας ἐπόρθουν προκατεχομένας ὑπὸ Πελασγῶν· κοινῶς ἀμφοῖν ἑορτῆς Ἀπόλλωνος ἐνστάσης ἀνοχὰς ἔθεντο· καὶ δάφνας τεμόντες οἱ μὲν ἐξ Ἑλικῶνος, οἱ δὲ ἐγγὺς τοῦ μέλανος ποταμοῦ ἐκόμιζον τῷ Ἀπόλλωνι. Πολεμάτας δὲ, ὁ τῶν Βοιωτῶν ἀφηγούμενος ἔδοξεν ὄναρ νεανίαν τινὰ εὐχὰς ποιεῖσθαι προστάττειν τῷ Ἀπόλλωνι δαφνηφοροῦντας δι' ἐνναετηρίδος· μετὰ δὲ τρίτην ἡμέραν κρατεῖ τῶν πολεμίων· καὶ αὐτός τε τὴν Δαφνηφορίαν ἐτέλει καὶ τὸ ἔθος ἐκεῖθεν διατηρεῖται. Ἡ δὲ δαφνηφορία, ξύλον ἐλαίας καταστέφουσι δάφναις καὶ ποικίλοις ἄνθεσι· καὶ ἐπ' ἄκρου μὲν χαλκῆ ἐφαρμόζεται σφαῖρα, ἐκ δὲ ταύτης μικροτέρας ἐξαρτῶσι· κατὰ δὲ τὸ μέσον τοῦ ξύλου περιθέντες ἐλάσσονας τῆς ἐπ' ἄκρου τοῦ ξύλου καθάπτουσι πορφυρᾶ στέμματα, τὰ δὲ τελευταῖα τοῦ ξύλου περιστέλλουσι κροκωτῷ· βούλεται δὲ αὐτοῖς ἡ μὲν ἀνωτάτω σφαῖρα τὸν ἥλιον, ᾧ καὶ τὸν Ἀπόλλωνα ἀναφέρουσιν· ἡ δὲ ὑποκειμένη, τὴν σελήνην· τὰ δὲ προσηρτημένα τῶν σφαιρίων, ἄστρα τε καὶ ἀστέρας· τὰ δέ γε στέμματα τὸν ἐνιαύσιον δρόμον· καὶ γὰρ καὶ τξέ. (365) ποιοῦσιν αὐτά· ἄρχει δὲ τῆς δαφνηφορίας παῖς ἀμφιθαλής· καὶ ὁ μάλιστα αὐτῷ οἰκεῖος βαστάζει τὸ κατεστεμμένον ξύλον, ὃ κωπὼ καλοῦσιν· αὐτὸς δὲ ὁ δαφνηφόρος ἑπόμενος τῆς δάφνης ἐφάπτεται . . . ᾧ χορὸς παρθένων ἐπακολουθεῖ, προτείνων κλῶνας πρὸς ἱκετηρίαν τῶν ὕμνων». Σχολιαστὴς Ἀριστοφάνους (Ὀρνιθ. 919) «παρθενεῖα δ' ἐστὶν ἀντὶ τοῦ, ἃ αἱ παρθένοι ᾖδον». Διονύσιος Ἁλικαρνασεὺς (Περὶ τῆς Δημοσθ. δεινότ. Τ. Β. 187, 3. Ἐκδ. Sylb.) «Καὶ παραδείγματα δὲ αὐτῆς (τῆς ἀρχαίας καὶ αὐστηρᾶς ἁρμονίας) ποιητῶν μὲν καὶ μελοποιῶν ἥ τε Αἰσχύλου λέξις ὀλίγου δεῖν πᾶσα, καὶ ἡ Πινδάρου, χωρὶς ὅτι μὴ τὰ Παρθένεια, καὶ εἴ τινα τού-

τοις ὅμοια· κἂν τούτοις εὐγένεια καὶ σεμνότης ἁρμονίας τὸν ἀρχαῖον φυλάττουσα πῖνον». Πλούταρχος (Περὶ Μουσικῆς ΙΖ΄.) «ἐπεί, ὡς προείπομεν, πολὺ τὸ σεμνόν ἐστιν ἐν τῇ Δωριστί, ταύτην προὐτίμησεν (ὁ Πλάτων)· οὐκ ἠγνόει δὲ ὅτι πολλὰ Δώρια Παρθένεια ἄλλα Ἀλκμᾶνι καὶ Πινδάρῳ καὶ Σιμωνίδῃ καὶ Βακχυλίδῃ πεποίηται».

1.

Σχολιαστὴς Ἀριστοφ. (Ἀχαρν. 719) «Ἀ γ ο ρ ά ζ ε ι ν, ἐν ἀγορᾷ διατρίβειν, Ἀττικῶς· ὅθεν καὶ ἡ Κόριννά ἐστι τοῦ Πινδάρου Ἀττικιστί· ἐπεὶ καὶ ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Παρθενίων ἐχρήσατο τῇ λέξει». Τὸ «ἐστι τοῦ Πινδάρου Ἀττικιστὶ» διορθοῦσιν «ἔτι δὲ ὁ Πίνδαρος ἀττικίζει».

2.

Παλ. Σχ. Πινδ. (εἰς Πυθ. Γ΄. 137) «Ἀριστόδημός φησιν Ὀλύμπιχον αὐλητὴν διδασκόμενον ὑπὸ Πινδάρου γενέσθαι κατὰ τὸ ὄρος, ὅπου τὴν μελέτην συνετίθει, καὶ ψόφον ἱκανὸν καὶ φλόγα ἰδεῖν καταφερομένην· τὸν δὲ Πίνδαρον ἐπαισθόμενον συνιδεῖν Μητρὸς θεῶν ἄγαλμα λίθινον τοῖς ποσὶν ἐπερχόμενον· ὅθεν αὐτὸν συνιδρύσασθαι πρὸς τῇ οἰκίᾳ Μητρὸς θεῶν καὶ Πανὸς ἄγαλμα. Τοὺς δὲ πολίτας πέμψαντας ἐς θεοῦ πυνθάνεσθαι περὶ τῶν ἐκβησομένων· τὸν δὲ ἀνειπεῖν, ἱερὸν Μητρὸς θεῶν ἱδρύσασθαι· τοὺς δὲ ἐκπλαγέντας τὸν Πίνδαρον διὰ τὸ προειληφέναι τὸν χρησμόν, ὁμοίως τῷ Πινδάρῳ ἐκεῖσε τιμᾶν τὴν θεῶν τελεταῖς». Ἕτερος Σχ. «Λέγεται δὲ Ῥέας ἱερὸν πλησίον τῶν Πινδάρου οἴκων εἶναι». Ἄλλως «πρὸς τῇ οἰκίᾳ τοῦ Πινδάρου Μητρὸς θεῶν ἵδρυτο ἱερὸν καὶ Πανὸς ὅπερ αὐτός ἱδρύσατο». Παυσανίας (Θ, 25, 3) «διαβᾶσιν οὖν τὴν Δίρκην οἰκίας τε ἐρείπια τῆς Πινδάρου καὶ μητρὸς Δινδυμήνης ἱερόν· Πινδάρου μὲν ἀνάθημα, τέχνη δὲ τὸ ἄγαλμα Ἀριστομήδους τε καὶ Σωκράτους, Θηβαίων· μιᾷ δὲ ἐφ' ἑκάστων ἐτῶν ἡμέρᾳ, καὶ οὐ πέρα, τὸ ἱερὸν

ἀνοίγειν νομίζουσιν· ἐμοὶ δὲ ἀφικέσθαι τε ἐξεγεγόνει τὴν ἡμέραν ταύτην, καὶ τὸ ἄγαλμα εἶδον λίθου ὂν τοῦ Πεντέλησι καὶ αὐτὸ καὶ τὸν θρόνον». Ἐν τούτῳ λοιπὸν τῷ ἱερῷ αἱ κοῦραι ἐμέλποντο θαμὰ Ματέρα σεμνὰν θεὸν ἐννύχιαι (ὡς λέγει τὸ μνημονευθὲν χωρίον τοῦ Πινδάρου)· τὸ δὲ ᾆσμα, ᾧ ἐμέλποντο, ὑπ᾽ αὐτοῦ τοῦ Πινδάρου ἀναμφιβόλως ἦν πεποιημένον· ᾀδόμενον δὲ ὑπὸ παρθένων ἦν Παρθένιον, κατὰ τὸν ὁρισμὸν τῶν Παρθενίων· καὶ τοῦτο τὸ ᾆσμα φαίνεται ὅτι ἐννοεῖ καὶ ὁ παλαιὸς βιογράφος τοῦ Πινδάρου λέγων, ὅτι «ὁ Πὰν ὁ θεὸς ὤφθη μεταξὺ τοῦ Κιθαιρῶνος καὶ τοῦ Ἑλικῶνος ᾄδων παιᾶνα Πινδάρου». Περὶ τοῦ αὐτοῦ παιᾶνος λέγει καὶ ὁ ἕτερος Π. βιογράφος (διορθωθεὶς παρὰ τοῦ Θωμᾶ Μαγίστρου) «λόγος καὶ τὸν Πᾶνα ὀρχήσασθαί ποτε τὸν αὐτοῦ παιᾶνα καὶ χαίρειν ᾄδοντα τοῦτον ἀεὶ ἐν τοῖς ὄρεσιν».

3.

Ἐκτὸς τοῦ ᾄσματος, ὃ παρθένοι ἐννύχιαι ᾖδον εἰς τὴν μητέρα τῶν θεῶν καὶ τὸν Πᾶνα, ἐποίησεν ὁ Πίνδαρος ἕτερον ἰδίως εἰς τὸν Πᾶνα· «διὸ (ἐπεὶ ὤφθη μεταξὺ τοῦ Κιθαιρῶνος καὶ τοῦ Ἑλικῶνος ᾄδων παιᾶνα Πινδάρου· ὃν δηλονότι ᾖδον ἐν τῷ παρὰ τὴν οἰκίαν τοῦ Πινδάρου ἱερῷ) καὶ ᾆσμα ἐποίησεν εἰς τὸν θεόν, ἐν ᾧ χάριν ὁμολογεῖ τῆς τιμῆς αὐτῷ, οὗ ἡ ἀρχή.

Πὰν, Πὰν Ἀρκαδίας μεδέων, καὶ σεμνῶν
ἀδύτων φύλαξ».

Παλαιὸς βιογράφος Πινδάρου. Τὸ ἀπόσπασμα τοῦτο ἀναφέρει καὶ ὁ Π. Σ. (ἔνθα ἀνωτέρω) καὶ θεωρεῖ ὡς παρθένιον, λέγων οὕτω· «πάρεδρος γὰρ ὁ Πὰν τῇ Ῥέᾳ, ὡς αὐτὸς ὁ Πίνδαρος ἐν τοῖς κεχωρισμένοις τῶν Παρθενίων φησίν.

Ὦ Πὰν, Ἀρκαδίας μεδέων, . . .

ἕως τοῦ

> Ματρὸς μεγάλας ὀπαδὲ, σεμνῶν Χαρίτων
> μέλημα τερπνόν».

Ἴσως τὸ παρὰ Ἀθηναίῳ (βιβλ. ΙΕ'. σελ. 694) ἑξῆς ἀπόσπασμα ἀνήκει τῷ παιᾶνι, ᾧ ἀνήκουσι καὶ τὰ ἀνωτέρω παρὰ τῶν Π. Σ. ἀναφερόμενα ἀποσπάσματα.

> Ὦ Πὰν Ἀρκαδίας μεδέων κλεεινᾶς,
> ὀρχηστὰ, βρομίαις ὀπαδὲ Νύμφαις,
> γελάσειας, Ἰὼ Πὰν, ἐπ' ἐμαῖς
> εὐφροσύναις ἀοιδαῖς κεχαρημένος.

4.

Τῷ αὐτῷ εἰς Πᾶνα παιᾶνι ἀνήκει βεβαίως καὶ τὸ παρὰ τῷ Σχ. Θεοκρίτου Α. 1. «μελίσδεται] μέλη γὰρ τὰς ᾠδὰς ἔλεγον· ὡς καὶ Πίνδαρος τὸν Πᾶνα φάσκων

> τὸ σαυτοῦ μέλος γλάζεις

τουτέστιν σεαυτῷ ᾠδὴν ᾄδεις». Ἡσύχιος «γλάζει, κέκραγεν».

5.

Ὁ αὐτὸς Σχ. εἰς Εἰδυλλ. Ε'. 14. «Πὰν ἄκτιος] τινὲς δὲ τὸν Ἀπόλλωνά φασι τὸν ἐπὶ τῆς ἀκτῆς ἱδρυμένον· φησὶ δὲ καὶ Πίνδαρος τῶν ἁλιέων αὐτὸν (τὸν Πᾶνα) φροντίζειν». Φαίνεται λοιπὸν, ὅτι ὁ Σχ. ἐννοεῖ, ὅτι ὁ Πίνδαρός φησιν ἐν τῷ εἰς Πᾶνα παιᾶνι «φροντίζειν τὸν Πᾶνα τῶν ἁλιέων».

6.

Καὶ τὸ παρ' Ἀριστοτέλει (Ῥητορ. Β. 24) φαίνεται ὅτι ἀνήκει τῷ αὐτῷ εἰς Πᾶνα παιᾶνι

> «Ὦ μάκαρ, ὄντε μεγάλας θεοῦ κύνα παντοδαπὸν καλέουσιν Ὀλύμπιοι».

Σημ. μεγάλας θεοῦ] τῆς Μητρὸς τῶν θεῶν. — κύνα] «πάρεδρος γὰρ τῇ Ῥέᾳ ὁ Πάν». Π. Σ. (ἔνθα

ἀνωτέρω). Ἴσως ὁ Π. Σ. τὸ «κύνα» ἑρμηνεύει διὰ τοῦ «πάρεδρος».

7.

Τὸ ἑξῆς ὁ μὲν Schneiderus συγκαταλέγει τοῖς ἀδήλοις, Boeckhius δὲ τοῖς Παρθενίοις.

Servius ad Virgil. Ge. I. 16. «Pindarus Pana ex Penelope filium dicit». ἢ «Pana Pindarus ex Apolline et Penelope in Lyco monte editum scribit, qui a Lycone rege Arcadiae Locus mons dictus». — Τὴν λέξιν Lycone διορθοῦσιν εἰς Lycaone· τὴν δὲ Locus εἰς Lycaeus. Ὅθεν ἡ μετάφρασις «Τὸν Πᾶνα Πίνδαρος ἐξ Ἀπόλλωνος καὶ Πηνελόπης γεννηθῆναι ἐν τῷ Λυκαίῳ ὄρει, ὃ ἀπὸ Λυκάονος βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας Λύκαιον ὄρος ἐκλήθη».

8.

Σχολιαστὴς Θεοκρ. Β. 10. «Πίνδαρός φησιν ἐν τοῖς κεχωρισμένοις τῶν Παρθενίων, ὅτι τῶν ἐραστῶν οἱ μὲν ἄνδρες εὔχονται τὸν Ἥλιον, αἱ δὲ γυναῖκες Σελήνην».

9.

Στράβων (Θ. σελ. 183. §. 33. Ἐκδ. Κοραῆ) «Οἱ δὲ ποιηταὶ κοσμοῦσιν, ἄλση καλοῦντες τὰ ἱερὰ πάντα, κἂν ᾖ ψιλά· τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ τοῦ Πινδάρου περὶ τοῦ Ἀπόλλωνος λεγόμενον

Κινηθεὶς ἐπῄει γᾶν τε καὶ θάλασσαν,
Καὶ σκοπιαῖσι μεγάλαις ὀρέων ὕπερ ἔστα,
Καὶ μυχοὺς δινάσσατο βαλλόμενος κρηπῖδας ἄλσεων».

Μετάφρ. «Ἀπελθὼν ἐπήρχετο γῆν τε καὶ θάλασσαν καὶ ἐπὶ ὀρέων ἐν μεγάλαις σκοπιαῖς ἔστη καὶ σπήλαια ἐξερεύνησεν, ἵνα θεμέλια ἱερῶν θῇ». — ἐπῄει γᾶν τε καὶ θάλλασσαν] «καθ' ὃν χρόνον (φησὶν

Ἔφορος) τὸν Ἀπόλλωνα τὴν γῆν ἐπιόντα ἡμεροῦν τοὺς ἀνθρώπους, ἀποτρέποντα τῶν ἀνημέρων καρπῶν καὶ βίων» Στραβ. αὐτόθι σελ. 197. §. 12. Τὸ ἀπόσπασμα τοῦτό τινες συγκαταλέγουσιν ἐν τοῖς ἀδήλοις. Ὡς ἐκ τοῦ ἑπομένου (§. 34.) τοῦ αὐτοῦ Στράβωνος εἰκάζεται, τὸ ἀπόσπασμα ἀνήκει τινὶ τῶν δαφνηφορικῶν, πεποιημένῳ εἰς τὸν Πτῶον Ἀπόλλωνα. Ὡσαύτως καὶ ὁ ἐν τῇ αὐτῇ §. ἀναφερόμενος στίχος τῷ αὐτῷ ποιήματι ἀνήκει.

Καί ποτε τὸν τρικάρανον Πτώου κευθμῶνα κατέσχεθε.

Ἐν τῷ αὐτῷ ποιήματι ὑπῆρχε καὶ τὸ (ἐν τῇ αὐτῇ §) «Ναοπόλον μάντιν δαπέδοισιν ὁμοκλέα (καλεῖ τὸν Τήνερον, τὸν ἐκ Μελίας υἱὸν τοῦ Ἀπόλλωνος)».

---

## Ζ′.

## ΥΠΟΡΧΗΜΑΤΑ.

«Ὑπόρχημα δὲ τὸ μετ᾽ ὀρχήσεως ᾀδόμενον μέλος ἐλέγετο· καὶ γὰρ οἱ παλαιοὶ τὴν ὑπὸ ἀντὶ τῆς μετὰ πολλάκις ἐλάμβανον. Εὑρετὰς δὲ τούτων φασὶν οἱ μὲν Κουρῆτας, οἱ δὲ Πύῤῥον τὸν Ἀχιλλέως· ὅθεν καὶ Πυῤῥίχην τι εἶδος ὀρχήσεως λέγουσιν», (Πρόκλου χρηστομαθ. παρὰ Φωτίῳ Μυριόβιβλ. ἐκδ. Rothomagi σελ. 990). «Ἐν Δήλῳ δέ γε οὐδὲ αἱ θυσίαι ἄνευ ὀρχήσεως, ἀλλὰ σὺν ταύτῃ καὶ μετὰ μουσικῆς ἐγίγνοντο· παίδων χοροὶ συνελθόντες ὑπ᾽ αὐλῷ καὶ κιθάρᾳ οἱ μὲν ἐχόρευον, ὑπωρχοῦντο δὲ οἱ ἄριστοι προκριθέντες ἐξ αὐτῶν· τὰ γοῦν τοῖς χοροῖς γραφόμενα τούτοις ᾄσματα ὑπορχήματα ἐκαλεῖτο καὶ ἐμπέπληστο τῶν τοιούτων ἡ λύρα» (Λουκιανὸς περὶ Ὀρχήσεως 16). — «Ὑπόρχησιν (ἐπενόησεν) Πίνδαρος Θηβαῖος» (Κλήμης ὁ Ἀλεξ. Στρωματ. Α′. Σελ. 365. στ.

5. Ἐκδ. Venet) — «Καὶ ἐν τῇ ὁπλοποιΐᾳ δὲ παιδὸς κιθαρίζοντος, ἄλλοι δ' ὁμαρτῇ μολπῇ τε ὀρχηθμῷ τε ἔσκαιρον· ὑποσημαίνεται δὲ ἐν τούτοις ὁ ἐπορχηματικὸς τρόπος, ὃς ἤνθησεν ἐπὶ Ξενοδήμου καὶ Πινδάρου· καὶ ἔστιν ἡ τοιαύτη ὄρχησις μίμησις τῶν ὑπὸ τῆς λέξεως ἑρμηνευομένων πραγμάτων, ἣν παρίστησι γινομένην Ξενοφῶν ὁ καλὸς ἐν τῇ ἀναβάσει, ἐν τῷ παρὰ Σεύθῃ τῷ Θρακὶ συμποσίῳ» (Ἀθην. Δεῖπν. 1. σελ. 15. Ἐκδ. Casaub). — «Τοὺς μὲν εἰς Ἀπόλλωνα (ὕμνους) Παιᾶνας καὶ Ὑπορχήματα νομίζομεν, τοὺς δὲ εἰς Διόνυσον Διθυράμβους καὶ Ἰοβάκχους κ. ἑξῆς» Μένανδρος ῥήτωρ (σελ. 27. Ἐκδ. Heeren). — Κατὰ τοὺς παλαιοὺς βιογράφους ὁ Πίνδαρος γέγραφε Ὑπορχημάτων βιβλία δύο.

1.

Παλαιὸς Σχ. (εἰς Πυθ. Β'. κοινῶς στ. 127) «Τὸν ἐπίνικον ἐπὶ μισθῷ συντάξας ὁ Πίνδαρος ἐκ περιττοῦ συνέγραψεν αὐτῷ (τῷ Ἱέρωνι) ὑπόρχημα, οὗ ἡ ἀρχή.

Σύνες ὅ τοι λέγω, ζαθέων ἱερῶν ἐπώνυμε.

Τὸ αὐτὸ ἀπόσπασμα ἀναφέρεται ἐντελέστερον παρὰ τοῖς Π. Σ. εἰς Νεμ. Ζ'. 1.

**Σύνες ὅ τοι λέγω, ζαθέων ἱερῶν ὁμώνυμε πάτερ, κτίστορ Αἴτνας.**

Μετάφρ. «Ἐννόησον, ὅ σοι λέγω, πάτερ ὁμώνυμε θειοτάτων ἱερῶν, κτίστορ τῆς Αἴτνης».

Σημ. ἱερῶν ὁμώνυμε] ἐπειδὴ τὸ ὄνομα τοῦ Ἱέρωνος, ᾧ ὁ Πίνδαρος ἔγραψε τὸ ὑπόρχημα, παράγεται ἐκ τοῦ ἱ ε ρ ό ς.

Τὸ ἀπόσπασμα τοῦτο ἀναφέρεται καὶ παρὰ Στράβωνι (βιβλ. ΣΤ. Σελ. 361. Ἐκδ. Κοραῆ). Ὡσαύτως ἀναφέρει αὐτὸ καὶ ὁ Σχολιαστὴς Ἀριστοφάνους (εἰς Ὀρνιθ. στ. 926) οὕτως «Σὺ δ', ὦ πάτερ κτίστορ] ἐκ τῶν Πινδάρου ὑπορχημάτων· ξ ύ ν ε ς . . . κ τ ί σ τ ο ρ Α ἴ τ ν α ς· ἐπειδὴ ὁ Ἱέρων ἔκτισεν αὐτήν».

2.

Ὁ Ἀριστοφάνης παρῳδήσας τὸ ἡγούμενον ἀπόσπασμα (ἐν Ὄρνισι στ. 924-927), ἐν οἷς ὁ Π. Σ. Πινδ. ποιεῖ τὴν ἀνωτέρω ἀναφερομένην σημείωσιν, ἐπιφέρει (ἐν στ. 938. κ. ἑξῆς)

«τὺ δὲ τεᾷ φρενὶ μάθε
Πινδάρειον ἔπος·
Νομάδεσσι γὰρ ἐν Σκύθαις
ἀλᾶται Στράτων,
ὃς ὑφαντοδόνητον ἔσθος οὐ πέπαται,
ἀκλεὴς δ' ἔβα σπολὰς ἄνευ χιτῶνος.
σύνες, ὅ τοι λέγω».

Ὁ δὲ Σχολ. Ἀριστοφ. ἀναφέρει αὐτὸ τὸ παρῳδούμενον τοῦ Πινδάρου σημειῶν οὕτω «Νομάδεσι γὰρ ἐν Σκύθαις] καὶ ταῦτα παρὰ τὰ ἐκ Πινδάρου ἔχει δὲ οὕτως

Νομάδεσσι γὰρ ἐν Σκύθαις
ἀλᾶται Στράτων,
ὃς ἁμαξηφόρητον οἶκον οὐ πέπαται·
ἀκλεὴς ἔβα τῶν δε,

λαβὼν ἡμιόνους παρ' Ἱέρωνος, καὶ ἤτει αὐτὸν καὶ Ἁρμάδιον». Ἔκ τε τῶν ἐν τῷ κειμένῳ τοῦ Ἀριστοφάνους λέξεων σύνες ὅ τοι λέγω, καὶ ἐκ τῶν ἐν τῷ σχολίῳ παρ' Ἱέρωνος ὀρθῶς δύναται νὰ εἰκάσῃ τις, ὅτι τὸ παρὰ τῷ Σχ. ἀπόσπασμα ἀνήκει τῷ αὐτῷ ὑπορχήματι, ᾧ καὶ τὸ πρῶτον. Ἡ μετάφρασις «διότι ἐν Σκύθαις νομάσιν πλανᾶται Στράτων, ὃς ἁμαξηφόρητον οἶκον οὐ κέκτηται· ἀνεχώρησε δὲ ἀκλεὴς καὶ ἐστερημένος τούτων».

3.

Ἀθήναιος (δειπνοσοφ. Α. Σελ. 28. Α. Ἐκδ. Casaub.) «Πίνδαρος δὲ ἐν τῇ εἰς Ἱέρωνα Πυθικῇ ᾠδῇ,

Ἀπὸ Ταϋγέτου μὲν Λάκαιναν
ἐπὶ θηρσὶ κύνα τρέχειν πυκινώτατον ἑρπετόν·
Σκύριαι δ' εἰς ἄμελξιν γάλακτος
αἶγες ἐξοχώταται·
ὅπλα δ' ἀπ' Ἄργεος, ἅρμα
Θηβαίων ἀπὸ γᾶς ἀγλαοκάρπου,
Σικελίας δ' ὄχημα δαιδάλεον ματεύειν».

Τό Ὑπόρχημα, ᾧ μετὰ τῶν δύο ἡγουμένων ἀποσπασμάτων ἀνήκει καὶ τὸ παρὸν, φαίνεται, ὅτι ὁ Ἀθήναιος καλεῖ «εἰς Ἱέρωνα Πυθικὴν ᾠδήν». Ἴσως διότι ἐποιήθη, ἵνα ἐν ὀρχήσει ᾀσθῇ ἐν ἑορτῇ τινι τῆς Πυθικῆς νίκης τοῦ Ἱέρωνος, ἣν ὁ ποιητὴς ὑμνεῖ ἐν Πυθ. Β'.

Μετάφρ. «Ἀπὸ Ταϋγέτου μὲν ζήτει διὰ θηρία κύνα, ἑρπετὸν συνετώτατον εἰς τὸ τρέχειν· εἰς δὲ ἄμελξιν γάλακτος αἱ Σκύριαι αἶγές εἰσιν ἐξοχώταται· ὅπλα δὲ ζήτει ἀπὸ Ἄργους, ἅρμα δὲ ἀπὸ τῆς ἀγλαοκάρπου γῆς τῶν Θηβαίων, ὄχημα δὲ ποικίλως κεκοσμημένον ζήτει ἀπὸ Σικελίας».

Τὴν ἀρετὴν τῶν Σκορίων αἰγῶν ἀναφέρει ὁ Ἀθήναιος καὶ ἐν βιβλ. ΙΒ'. σελ. 540 Δ. τῆς αὐτῆς Ἐκδ. Ζηνόβιος δὲ (Β. 18. ἐν Αἲξ Σκυρία) «ἄλλοι δέ φασιν ἐπὶ τῶν ὀνησιφόρων λέγεσθαι διὰ τὸ πολὺ γάλα φέρειν τὰς Σκυρίας αἶγας· μέμνηται Πίνδαρος καὶ Ἀλκαῖος». — Εὐστάθιος (Παρεκβολ. εἰς ρ. Ὀδυσσ. Σελ. 1822. 5-10) «Σημείωσαι δὲ, ὡς εἰ καὶ ἐπίσημα κυνῶν παραδέδονται γένη . . . πρὸς δὲ ἄλλαις καὶ Λακωνικοὶ, ὡς ὁ Πίνδαρος οἶδεν εἰπὼν

. . . Λάκαιναν
ἐπὶ θηρσὶ κύνα τρέφειν πυκινώτατον ἑρπετόν».

## 4.

## ΥΠΟΡΧΗΜΑ ΕΙΣ ΗΛΙΟΝ ΕΚΛΕΙΨΑΝΤΑ.

(Διονυσ. Ἁλικαρνασ. περὶ τῆς Δημοσθ. Δεινότητος σελ. 167. 20. ἐκδ. Sylburgii) «Ταῦτα καὶ τὰ ὅμοια τούτοις, ἃ πολλά ἐστιν, εἰ λάβοι μέλη καὶ ῥυθμούς, ὥσπερ οἱ Διθύραμβοι καὶ τὰ Ὑπορχήματα, τοῖς Πινδάρου ποιήμασιν ἐοικέναι δόξειεν ἄν, τοῖς εἰς τὸν ἥλιον εἰρημένοις, ὥς γ' ἐμοὶ φαίνεται

Ἀκτὶς ἀελίου, τί, πολύσκοπ',
ἐμῆς θεῶμ' ἄτερ ὀμμάτων;
ἄστρον ὑπέρτανον, ἐν ἁμέρᾳ
κλεπτόμενον ἔθηκας ἀμάχανον
ἰσχὺν πτανὸν ἀνδράσι
καὶ σοφίας ὁδόν,
ἐπίσκοτον ἀτραπὸν ἐσσυμένα
ἐλαύνειν τι νεώτερον ἢ πάρος.
Ἀλλά σε πρὸς Διός,
ἵππος θοάς, ἱκετεύω
ἀπήμονα ἐς ὄλβον
τράποιο Θήβαις.
ὦ πότνια, πάγκοινον τέρας
πολέμου δ' εἰ σᾶμα φέρεις τινός, ἢ καρποῦ φθίσιν,
ἢ νιφετοῦ σθένος ὑπέρφατον,
ἢ στάσιν οὐλομέναν,
ἢ πόντου κενέωσιν ἂμ πέδον,
ἢ παγετὸν χθονός, ἢ
νότιον θέρος ὕδατι ζακότῳ διερόν, ἢ γαῖ-
αν κατακλύσαισα θήσεις
ἀνδρῶν νέον ἐξ ἀρχῆς
γένος, ὀλοφυρομένων

πάντων μέτα πείσομαι».

Σημ. Στ. 2. ἐμῆς . . . ὀμμάτων] ἡ σύνταξις «ἄτερ ἐμῆς (ἀκτῖνος) ὀμμάτων θεῶμαι· ἤτοι «κυτάζω, ἀλλὰ ἡ ἀκτὶς τῶν ἐμῶν ὀμμάτων, τὰ ἐμὰ ὄμματα οὐδὲν ὁρῶσιν». — ἔθηκας ἀμάχανον . . . ὁδὸν] «κατέστησας τοῖς ἀνθρώποις εἰς ἀμηχανίαν τὴν ταχεῖαν ἰσχὺν τῶν ὀμμάτων καὶ τὴν ὁδὸν τῆς σοφίας». — ἰσχὺν πτανὸν] καλεῖ οὕτω τὰ ὄμματα, ὧν τὴν ἐνέργειαν παραβάλλει πρὸς τὴν πτῆσιν τῶν πτηνῶν· διότι ἡ ὅρασις τάχιστα πανταχοῦ διϊκνεῖται. — σοφίας ὁδὸν] κατέστησε τὴν ὁδὸν τῆς σοφίας εἰς ἀμηχανίαν· διότι οἱ σοφοὶ οὐ δύνανται νὰ εὕρωσι καὶ νὰ μαντεύσωσι, τί σημαίνει ἡ ἔκλειψις αὕτη τοῦ ἡλίου. — ἐπίσκοτον] ἐκ διορθώσεως τοῦ Ἑρμάννου ἀντὶ τοῦ ἐν Διονυσ. Ἁλικαρν. ἐ π ι σ κ ό π τ ε ν. — ἀτραπὸν] ἐκ διορθώσεως Scaligeri καὶ τῶν λοιπῶν ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ κειμένῳ τοῦ Διονυσίου ἄ τ ρ ο π ο ν. — ἐλαύνειν] τελικὸν ἀπαρέμφατον «ἵνα ἐλαύνῃς» δηλονότι τοὺς ἵππους. — τράποιο] ἐκ διορθώσεως ἀντὶ τοῦ ἐν Διονυσ. τ ρ ό π ο ι ο. — πάγκοινον τέρας πολέμου] ἀντὶ π α γ κ ο ί ν ο υ π ο λ έ μ ο υ τ έ ρ α ς· τὸ δὲ π ά γ κ ο ι ν ο ν κατ᾽ ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἐ ς ὄ λ β ο ν Θ ή β α ι ς. — δ᾽ εἰ σᾶμα] ἐκ διορθώσεως ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ παρὰ Διονυσ. κειμένῳ δ ὶ ς ἅ μ α. — κενέωσιν] ἐκ διορθώσεως ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ παρὰ Διονυσ. κειμ. κ ε ν ε ῶ σ ι ν. — ἀνὰ πέδον] ἐκ διορθώσεως ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ παρὰ Διονυσ. κειμένῳ ἀ λ λ ὰ π έ δ ο ν. — διερὸν] ἐκ διορθώσεως ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ παρὰ Διονυσ. διεφθαρμένῳ κειμένῳ ὀ λ ό φ υ . . . Τὴν ἀτελῆ λέξιν ταύτην ὀλόφυ . . . Σκαλίγερος διορθοῖ εἰς ὀ λ ο φ υ δ ν ό ν.

Μετάφρ. «Ἀκτὶς ἡλίου πολύσκοπε, διὰ τί θεῶμαι ἄνευ τῆς ἐμῆς ἀκτῖνος τῶν ὀμμάτων; ἄστρον ὑπέρτατον, ἐν ἡμέρᾳ κρυπτόμενον κατέστησας τοῖς ἀνθρώποις εἰς ἀμηχανίαν τὴν ταχεῖαν

ἰσχὺν (τῶν ὀμμάτων) καὶ τὴν ὁδὸν τῆς σοφίας, πορευομένη ἀτραπὸν σκοτεινὴν, ἵνα εἰς νεώτερόν τι ἢ πρότερον ἐλαύνῃς (τὰς ἵππους)· ἀλλ' ἱκετεύω σε πρὸς Διὸς, εἴθε τρέφοις τὰς ταχείας ἵππους εἰς ὄλβον τῶν Θηβῶν ἀπήμαντον· ὦ πότνια, ἐὰν δὲ φέρῃς κοινὸν τεράστιον σημεῖον πολέμου τινὸς, ἢ ἀπώλειαν καρποῦ, ἢ ἀμύθητον σθένος νιφετοῦ, ἢ ὀλεθρίαν στάσιν, ἢ πόντου ἐκκένωσιν εἰς τὴν χέρσον, ἢ παγετὸν χθονὸς, ἢ νότιον θέρος ἐξ ὕδατος ἀγρίου ὑγρόν· ἢ ἐὰν τὴν γῆν κατακλύσασα, καταστήσῃς ἐξ ἀρχῆς νέον γένος ἀνθρώπων, μετὰ πάντων ὀλοφυρομένων θὰ πάθω».

Εἰς τὸ ᾆσμα, οὗ ἀπόσπασμά ἐστι τὸ παρὸν, ἀναφέρεται τὸ τοῦ Πλουτάρχου (de Facie in Luna κεφ. 18) «οὗτος Μίμνερμον ἐπάξει καὶ Κυδίαν καὶ τὸν Ἀρχίλοχον, πρὸς δὲ τούτοις Στησίχορον καὶ τὸν Πίνδαρον ἐν ταῖς ἐκλείψεσιν ὀλοφυρομένους τὸν φανερώτατον κλεπτόμενον, καὶ μέσῳ ἅμα νύκτα γινόμενον καὶ τὴν ἀκτῖνα τοῦ ἡλίου σκότους ἀτραπὸν . . . φάσκοντας». Ὡσαύτως καὶ τοῦ Φίλωνος (in Fragment. ἐξ Εὐσεβίου Τ. β'. σελ. 643. ἐκδ. Mang.) «αἱ δὲ (ἐκλείψεις ἡλίου) μηνύματά ἐστιν ἢ βασιλέων τελευτῆς, ἢ πόλεων φθορᾶς, ὃ καὶ Πίνδαρος ἠνίξατο, γενομένης ἐκλείψεως, διὰ τῶν πρόσθεν εἰρημένων». Πρόσθες καὶ τὸ χωρίον τοῦ Πλινίου II. 12. sect. 9 «misera hominum mente in defectibus scelera aut mortem aliquam siderum pavente, quo in metu fuisse Stesichori et Pindari vatum sublimia ora palam est deliquio solis». Ὡσαύτως καὶ τὸ (Φιλοστρατ. Ἐπιστ. 72. σελ. 949) «Ἐκ τῆς περὶ τὸ πρόσωπον γαλήνης, ἣν εἰ μὴ θαλώσεις, ἄστρον ὑπέρτατον ἐν ἁμέρᾳ βλεπόμενον δόξεις· εἰ δὲ ἐκ Πινδάρου ταῦτα, κἀκεῖνό που κατὰ Πίνδαρον,

τὰ τὴν ἀκτῖνα τὴν ἀπὸ σοῦ πηδῶσαν εἶναι τῶν ἐμῶν ὀφθαλμῶν μέτρα».

5.

(Epist. Socrat. p. 5.) «καὶ τὸν Πίνδαρον ἡγούμενον εἰς τοῦτο σοφὸν εἶναι, ὅς φησιν,

Θεοῦ δὲ δείξαντος ἀρχὰν
ἕκαστον ἐν πρᾶγος,
εὐθεῖα δὴ κέλευθος ἀρετὰν ἑλεῖν,
τελευταί τε καλλίονες.

Σχεδὸν γὰρ οὕτω που αὐτῷ ἔχει τὸ Ὑπόρχημα».

Σημ. ἐν πρᾶγος] ἐκ διορθώσεως ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ κειμένῳ ἓ ν πρᾶγος· ἡ δὲ ἐν ἀντὶ τῆς εἰς.

Μετάφρ. Ὅταν ὁ θεὸς δείξῃ τὴν ἀρχήν, εἰς ἕκαστον πρᾶγμα ἡ ὁδός ἐστιν εὐθεῖα νὰ εὕρῃ τις τὴν ἀρετήν, καὶ τὸ τέλος ἐστὶ κάλλιον.

(Aristides in Panegyr. Cyzic. T. I. p. 236) «Ἀλλ' ὥσπερ ἔφη Πίνδαρος, θεοῦ δείξαντος ἀρχάν, οὐδὲν δὴ τὸ κωλύον». Ὁ αὐτὸς (criminantes T. II. p. 416) «θεοῦ δέ, φησὶ Πίνδαρος, δείξαντος ἀρχάν, εὐθεῖα δὴ κέλευθος εὑρεῖν τὸ προκείμενον».

6.

Στοβαῖος (λόγος ΜΗ'. περὶ πολέμου 50. ἐκ τῶν Πινδάρου Ὑπορχημάτων)

«Γλυκὺ δὲ πόλεμος ἀπείροισιν· ἐμπείρων δέ τις
ταρβεῖ προσιόντα νιν καρδίᾳ περισσῶς».

Ἐκ τούτων Εὐστάθιος (εἰς Ὅμ. σελ. 841. 32) «γλυκὺς ἀπείρῳ πόλεμος, πεπειραμένων δέ τις ταρβεῖ προσιόντα». Καὶ (Σχόλ. Ven. A. B. εἰς Ἰλιαδ. α. 227) «φιλοπόλεμοι γὰρ οἱ νέοι, ὡς καὶ Πίνδαρος· γλυκὺς ἀπείρῳ πόλεμος· ἐμπείρων δέ τις ταρβεῖ προσιόντα μιν».

## 7.

Ἐρωτιανὸς (Συλλογ. λέξεων Ἱπποκράτ. ἐν λέξει αἰὼν ὁ νωτιαῖος μυελός) «καὶ Πίνδαρος ἐν Ὑπορχήμασι λέγων.

Ἐξέπτυσε κεκραμένα ἐν αἵματι·
πολλὰ δ' ἕλκεα πλευρὰς ἔμβαλε
νωμῶν τραχὺ ῥόπαλον· τέλος δ' ἀείρας
πρὸς στιβαρὰς σπάραξε πλευράς·
αἰὼν δὲ δι' ὀστέων ἐρραίσθη».

Σημ. — αἰὼν δὲ δι' ὀστέων ἐρραίσθη] «ὁ δὲ νωτιαῖος μυελὸς διὰ τῶν ὀστέων συνετρίβη». — ἐρραίσθη] ὁ τύπος ῥαίω.

## 8.

Ἀθήναιος (ΙΔ'. 631. C) «ἡ δὲ ὑπορχηματική ἐστιν, ἐν ᾗ ᾄδων ὁ χορὸς ὀρχεῖται. Πίνδαρος δέ φησιν·

Λάκαινα μὲν παρθένων ἀγέλα.

ὀρχοῦνται δὲ ταύτην παρὰ τῷ Πινδάρῳ οἱ Λάκωνες».

## 9.

Σχολιαστὴς Θεοκρίτου (Ζ'. 103) «Ὅμολος δὲ Θετταλίας ὄρος, ὡς Ἔφορος καὶ Ἀριστόδημος ὁ Θηβαῖος, ἐν οἷς ἱστορεῖ περὶ τῆς ἑορτῆς τῶν Ὁμολίων· καὶ Πίνδαρος ἐν τοῖς Ὑπορχήμασιν».

## 10.

Σχολιαστὴς Πινδάρου (Ἰσθμ. Α'. 21) «Ἰόλαος δὲ ἦν Ἡρακλέους ἡνίοχος· ἀλλ' εὑρήματα Πινδάρου ἐν Ὑπορχήμασιν, ὡς καὶ εὕρημα Κάστορος, ὡς αὐτὸς λέγει».

## 11.

Σχολιαστὴς Πινδάρου (Ὀλυμπ. ΙΓ'. 25) «ὁ Πίνδαρος δὲ ἐν μὲν τοῖς Ὑπορχήμασιν ἐν Νάξῳ φησὶν εὑρεθῆναι πρῶτον διθύραμβον».

12.

Ἴσως καὶ οἱ παρ' Ἡφαιστίωνι (σελ. 87. ἐκδ. Λειψ. 1832) ὡς δεῖγμα Πινδαρικοῦ μέτρου δύο στίχοι ἀπόσπασμά εἰσιν ὑπορχήματος Πινδάρου.

Ὁ Μουσηγέτας με καλεῖ χορεῦσαι,
ἄγοις, ὦ κλυτὰ, θεράποντα, Λατοῖ.

---

## Η'.

# ΕΓΚΩΜΙΑ.

1.

Σχολιαστὴς Πινδάρου (εἰς Ὀλύμπ. Β', 16) «Τούτους γὰρ (τοὺς προγόνους τοῦ Θήρωνος) Θηβαίους ἀνέκαθεν ἀπὸ Κάδμου εἶναι. Κάδμου γὰρ Πολύδωρος· τοῦ δὲ Λάβδακος· τοῦ δὲ Λάϊος· τοῦ δὲ Οἰδίπους· εἶτα Ἐτεοκλῆς· τοῦ δὲ Αἵμων· τούτον δὲ . . . Ἀθήναζε μεταστῆναι· τοὺς δὲ ἀπὸ τούτου πάλιν ἐξ Ἀθηνῶν μεταστάντας σὺν τοῖς Ἀργείοις Ῥόδον κατοικῆσαι μέχρι τινῶν γενεῶν, καὶ μετὰ ταῦτα ἐλθεῖν εἰς Ἀκράγαντα, καὶ μέχρι Θήρωνος τὰς ἁπάσας γενεὰς ἑπτὰ πρὸς ταῖς ὀκτὼ συναριθμεῖσθαι· ταῦτα ἱστορεῖ ἐν Ἐγκωμίῳ, οὗ ἡ ἀρχή.

Βούλομαι παίδεσσιν Ἑλλάνων».

2.

Σχολιαστὴς Πινδάρου (αὐτόθι) «ἔνιοι δέ φασιν, ὅτι οἱ τοῦ Θήρωνος πρόγονοι οὐδόλως εἰς τὴν Γέλλαν κατῆραν, ἀλλ' εὐθὺς ἀπὸ Ῥόδου εἰς τὴν Ἀκράγαντα, ὡς καὶ Πίνδαρος λέγει.

Ἐν δὲ Ῥόδον κατῴκισθεν,
ἔνθα ἀφορμαθέντες ὑψηλὰν
πόλιν ἀμφινέμονται
πλεῖστα μὲν δῶρ' ἀθανάτοις ἀνέχοντες,

ἕσπετο δ' αἐννάου πλούτου νέφος».

Ἐκ τῆς ὑποθέσεως φαίνεται, ὅτι καὶ τὸ δεύτερον τοῦτο ἀπόσπασμα ἀνήκει τῷ αὐτῷ Ἐγκωμίῳ, ᾧ τὸ πρῶτον.

3.

Ἀλεξάνδρῳ Ἀμύντα.

Σχολιαστὴς Πινδάρου (εἰς Νέμ. Ζ') «τότε γὰρ καταφέρεται εἰς τοῦτο ὁ Πίνδαρος, ὅταν ὑπῇ τις ὁμωνυμία, οἷον

Ὀλβίων ὁμώνυμε Δαρδανιδᾶν,
παῖ θρασύμηδες Ἀμύντα».

Δίων (περὶ βασιλείας λόγος Β'. σελ. 45. ἐκδ. Δούκα) «τοῦ δὲ Πινδάρου (ἐπεμνήσθη ὁ μέγας Ἀλέξανδρος πρὸς τὸν πατέρα) διά τε τὴν λαμπρότητα τῆς φύσεως καὶ ὅτι τὸν πρόγονον αὐτοῦ καὶ ὁμώνυμον ἐπῄνεσεν Ἀλέξανδρον, τὸν Φιλέλληνα ἐπικληθέντα, ποιήσας εἰς αὐτὸν

Ὀλβίων ἐπώνυμε Δαρδανιδᾶν».

Καλεῖ δὲ ὁ ποιητὴς Ἀλέξανδρον τὸν Ἀμύντα ἐπώνυμον τῶν Δ α ρ δ α ν ι δ ῶ ν· διότι ὕπεστι ἡ ὁμωνυμία αὕτη, ὅτι καὶ ὁ τοῦ Πριάμου Ἀλέξανδρος ἐκαλεῖτο, Δαρδανίδης ὤν.

4.

Ἴσως καὶ τὸ ἑπόμενον ἀπόσπασμα ἀνήκει τῷ αὐτῷ ἐγκωμίῳ, ᾧ καὶ τὸ ἡγούμενον 3.

Διονύσιος Ἁλικαρνασσεὺς (Τόμ. Β. σελ. 179. ἐκδ. Sylburgii)

«Πρέπει δ' ἐσθλοῖσιν ὑμνεῖσθαι
καλλίσταις ἀοιδαῖς·
τοῦτο γὰρ ἀθανάτοις
τιμαῖσιν ποτιψαύει
μόνον ῥηθέν·
θνάσκει δ' ἐπιλασθὲν καλὸν ἔργον.

Πίνδαρος τοῦτο πεποίηκεν εἰς Ἀλέξανδρον τὸν Μακεδόνα».

Σημ. ἐσθλοῖσιν] ἐκ διορθώσεως Sylburg. ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ κειμένῳ ὅ λ ο ι σ ι ν. — ἐπιλασθὲν] καὶ τοῦτο ἐκ διορθώσεως τοῦ αὐτοῦ ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ κειμένῳ ἐ π ι τ α θ έ ν.

---

Θ'.

# Σ Κ Ο Λ Ι Α.

«Τὸ δὲ σκολιὸν μέλος ᾔδετο περὶ τοὺς πότους· διὸ καὶ παροίνιον αὐτὸ ἐσθ' ὅτε καλοῦσιν· ἀνειμένον δέ ἐστι τῇ κατασκευῇ, καὶ ἁπλούστατον μάλιστα· σκολιὸν δὲ εἴρηται, οὐχ ὡς ἐνίοις ἤρεσε, κατ' ἀντίφρασιν· τὰ γὰρ κατ' ἀντίφρασιν, ὡς ἐπίπαν, τοῦ εὐφημισμοῦ στοχάζεται, οὐκ εἰς κακοφημίαν μεταλαμβάνει τὸ εὔφημον· ἀλλὰ διὰ τὸ, προκατειλημμένων ἤδη τῶν αἰσθητηρίων, καὶ παρειμένων οἴνῳ τῶν ἀκροατῶν τηνικαῦτα εἰσφέρεσθαι τὸ βάρβιτον εἰς τὰ συμπόσια, καὶ διονυσιάζοντα ἕκαστον ἀκροσφαλῶς συγκόπτεσθαι περὶ τὴν προσφορὰν τῆς ᾠδῆς. Ὅπερ οὖν ἔπασχον αὐτοὶ διὰ τὴν μέθην, τοῦτο τρέψαντες εἰς τὸ μέλος, σκολιὸν ἐκάλουν τὸ ἁπλούστατον». (Πρόκλ. χρηστομθ. ἐκλογ. παρὰ Φωτίῳ Μυριοβλ. σελ. 988. Ἐκδ. Andr. Schotti).

## 1.

## ΞΕΝΟΦΩΝΤΙ ΚΟΡΙΝΘΙΩ.

Ἀθήναιος (βιβλ. ΙΓ'. ἐκδ. Casaub) «Νόμιμόν ἐστιν ἀρχαῖον ἐν Κορίνθῳ, ὡς καὶ Χαμαιλέων ἱστορεῖ ἐν τῷ περὶ Πινδάρου, ὅταν ἡ πόλις εὔχηται περὶ μεγάλων τῇ Ἀφροδίτῃ, συμπεριλαμβάνεσθαι πρὸς τὴν ἱκετίαν τὰς ἑταίρας ὡς πλείστας, καὶ ταύτας προσεύχεσθαι τῇ θεῷ, καὶ ὕστερον ἐπὶ τοῖς ἱεροῖς παρεῖναι· καὶ ὅτε ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα τὴν στρατείαν ἦγεν ὁ Πέρσης, ὡς Θεόπομπος (ὅρα καὶ Π. Σχολιαστὴν Πινδάρου εἰς Ὀλυμπ. ΙΓ'. 32)

ἱστορεῖ καὶ Τίμαιος ἐν τῇ ἑβδόμῃ, αἱ Κορίνθιαι ἑταῖραι ηὔξαντο ὑπὲρ τῆς τῶν Ἑλλήνων σωτηρίας, εἰς τὸν τῆς Ἀφροδίτης ἐλθοῦσαι νεών . . . Καὶ οἱ ἰδιῶται δὲ κατεύχονται τῇ θεῷ, τελεσθέντων περὶ ὧν ἂν ποιῶνται τὴν δέησιν, ἀπάξειν αὐτῇ τακτὰς ἑταίρας· ὑπάρχοντος οὖν τοῦ τοιούτου νομίμου περὶ τὴν θεόν, Ξενοφῶν ὁ Κορίνθιος ἐξιὼν εἰς Ὀλυμπίαν ἐπὶ τὸν ἀγῶνα καὶ αὐτὸς ἀπάξειν ἑταίρας ηὔξατο τῇ θεῷ νικήσας. Πίνδαρος δὲ τὸ μὲν πρῶτον ἔγραφεν εἰς αὐτὸν ἐγκώμιον, οὗ ἡ ἀρχή. Τρισολυμπιονίκαν ἐπαινέων οἶκον (Ὀλυμπ. ΙΓ΄), ὕστερον δὲ καὶ σκολιὸν τὸ παρὰ τὴν θυσίαν ᾀσθέν, ἐν ᾧ τὴν ἀρχὴν εὐθέως πεποίηται πρὸς τὰς ἑταίρας, αἳ παραγενομένου τοῦ Ξενοφῶντος καὶ θύοντος τῇ Ἀφροδίτῃ συνέθυσαν· διόπερ ἔφη

Ὦ Κύπρου δέσποινα,
τεὸν δεῦτε ἐς ἄλσος·
φορβάδων κορᾶν ἀγέλαν ἑκατόγγυιον
Ξενοφῶν τελέαις ἐπήγαγεν εὐχωλαῖς ἰανθείς.

Ἤρξατο δὲ οὕτως τοῦ τέλους,

Πολύξειναι νεάνιδες, ἀμφίπολοι
πειθοῦσ' ἐν ἀφνειῷ Κορίνθῳ
διά τε τὰς χεῖρας λιβάνου ξανθὰ δάκρυά τε
ἡμῖν πολλάκις ματέρα ἐρώτων
οὐρανίαν ἱπτάμεναι νοήματι
ποττὰν Ἀφροδίταν. Ὑμῖν ἄνωθεν ἀπαγορίας
ἔπορεν, ὦ παῖδες, ἐρατειναῖς εὐναῖς μαλθακώρας
ἀπὸ καρπὸν δρέπεσθαι
σὺν δὲ ἀνάγκᾳ πάγκαλον.

Ἀρξάμενος δὲ οὕτως ἑξῆς φησιν,

ἀλλὰ θαυμάζω, τί με λέξοντι

Ἰσθμοῦ δεσπόται, τοιάνδε
μελίφρονα ἀρχὰν εὑρόμενον σκολιοῦ
ξυνάορον ξυναῖς γυναιξίν.

δῆλον γὰρ, ὅτι πρὸς τὰς ἑταίρας διαλεγόμενος, ἠγωνία, ποῖόν τι φανήσεται τοῖς Κορινθίοις τὸ πρᾶγμα, πιστεύων δὲ, ὡς ἔοικεν, αὐτὸς αὑτῷ πεποίηκεν εὐθέως

Ἐδιδάξαμεν χρυσὸν κιθάρᾳ βασάνῳ».

Μετάφρ. «Ὦ δέσποινα Κύπρου, δεῦτε παραγενοῦ εἰς τὸ σὸν ἄλσος· φορβάδων κορῶν ἀγέλην πολυμελῆ Ξενοφῶν εἰσήγαγεν ἐπὶ ἐκτελέσει εὐχῆς εὐφρανθεὶς . . . Πολύξενοι νεάνιδες ἱέρειαι ἐν τῇ πλουσίᾳ Κορίνθῳ πείθουσι πολλάκις εἰς βοήθειαν ἡμῶν τὴν μητέρα τῶν ἐρώτων καὶ διὰ ἀνατάσεως τῶν χειρῶν καὶ διὰ θυμιάσεως ξανθῶν δακρύων λιβάνου ἱπτάμεναι διὰ τοῦ νοὸς πρὸς τὴν οὐρανίαν Ἀφροδίτην. Ὑμῖν, ὦ κόραι, παρέσχεν ἄνωθεν (ἡ Ἀφροδίτη) δικαιολογίας νὰ ἀποδρέπησθε ἐν ἐρατειναῖς εὐναῖς καρπὸν ἀνθηρᾶς ἡλικίας· τὸ δὲ ἀποδρέπεσθαι σὺν ἐκπληρώσει ἀνάγκης ἐστὶ καὶ πάγκαλον πρᾶγμα . . . Ἀλλὰ θαυμάζω, τί θὰ εἴπωσι περὶ ἐμοῦ οἱ δεσπόται τοῦ Ἰσθμοῦ, ὅστις τοιαύτην μελίφρονα ἀρχὴν σκολιοῦ συνέταξα ἁρμόζουσαν ταῖς κοιναῖς γυναιξὶν . . . Ἐδιδάξαμεν χρυσὸν διὰ τῆς κιθάρας βεβασανισμένον».

Σημ. Στ. 3. ἑκατόγγυιον] ἡ ἐξ ἑκατὸν γυναικῶν καὶ συνεκδοχικῶς «πολυπληθῆ», ἢ ἐξ ἑκατὸν γυίων, μελῶν τοῦ σώματος, ὅπερ ἐστὶν «ἐκ πέντε καὶ εἴκοσι γυναικῶν. — στ. 5. ἀμφίπολοι] τῆς Ἀφροδίτης. — στ. 6. πείθουσι] τὴν Ἀφροδίτην. — στ. 7. διά τε τὰς χεῖρας

. . . δάκρυά τε] «ἀνατείνουσαι τὰς χεῖρας πρὸς τὴν Ἀφροδίτην καὶ θυμιῶσαι λίβανον». — στ. 8. ἡμῖν] τοῖς τε Κορινθίοις καὶ τοῖς λοιποῖς Ἕλλησιν. Ἐξαρτᾶται δὲ ἡ δοτικὴ ἐκ τοῦ π ε ί θ ο υ σ ιν· ὅθεν «πείθουσι τὴν Ἀφροδίτην ἡμῖν· πείθουσι τὴν Ἀφροδίτην εἰς βοήθειαν καὶ ὑπεράσπισιν ἡμῶν». — στ. 9-10. ἱπτάμεναι νοήματι ποττὰν Ἀφροδίταν] «δεόμεναι καὶ ἱκετεύουσαι (ἡμῖν, ὑπὲρ ἡμῶν) διὰ τοῦ νοὸς τὴν Ἀφροδίτην». — στ. 10-12. Ὑμῖν . . . δρέπεσθαι] «Ὑμῖν, ὦ παῖδες (ὦ νεάνιδες) ἀμφίπολοι τῆς Ἀφροδίτης, ἐπόρισεν (αὕτη ἡ Ἀφροδίτη) νὰ δρέπησθε». — στ. 13. σὺν . . . πάγκαλον] «τοῦτο δὲ (τὸ δ ρ έ π ε σ θ α ι) ἔστι πάγκαλον σὺν ἀνάγκῃ, σὺν τῷ ἐκπληροῦν καὶ ἀνάγκην». — στ. 15. Ἰσθμοῦ δεσπόται] οἱ Κορίνθιοι. — στ. 18. χρυσὸν . . . βασάνῳ] «μέλος βεβασανισμένον, δεδοκιμασμένον τῇ κιθάρᾳ, ὡς δοκιμάζεται ὁ χρυσὸς τῇ Λυδίᾳ λίθῳ».

## 2.

## ΘΕΟΞΕΝΩ ΤΕΝΕΔΙΩ.

Ἀθήναιος (βιβλ. ΙΓ'. 601. ἐκδ. Casaub.) «καὶ Πίνδαρος δὲ οὐ μετρίως ὢν ἐρωτικὸς . . . μνησθεὶς τοῦ Τενεδίου Θεοξένου, ὃς ἦν αὐτοῦ ἐρώμενος, τί φησι;

Χρῆν μὲν κατὰ καιρὸν ἐρώτων δρέπεσθαι,
θυμὲ, σὺν ἡλικίᾳ,
τὰς δὲ Θεοξένου ἀκτῖνας προσώπου
μαρμαριζοίσας δρακεὶς ὃς μὴ πόθῳ κυ-
μαίνεται, ἐξ ἀδάμαντος ἠὲ σιδά-
ρου κεχάλκευται μέλαιναν καρδίαν
ψυχρᾷ φλογὶ, πρὸς τ' Ἀφροδί-
τας ἀτιμασθεὶς ἑλικοβλεφάρου
ἢ περὶ χρήμασι μοχθίζει βιαίως,
ἢ γυναικείῳ θράσει ψυχὰν φορεῖται

πᾶσαν ὁδὸν θεραπεύων·
ἀλλ' ἐγὼ δ' ἕκατι τᾶς κηρὸς ὣς
δαχθεὶς ἀλεκτρᾶν μελισσᾶν
τήκομαι, εὖτ' ἂν ἴδω παίδων
νεόγυιον ἐς ἥβαν.
Ἐν δ' ἄρα καὶ Τενέδῳ
Πειθώ τ' ἔναιε καὶ Χάρις υἱὸν Ἀγησιλάου».

Μετάφρ. «Ἔπρεπε μὲν, ὦ θυμὲ, ὅτε καιρὸς ἦν, ἔχων τὴν ἡλικίαν νὰ ἐρῶ. Ὅστις ὅμως ἰδὼν τὰς μαρμαριζούσας ἀκτῖνας τοῦ προσώπου τοῦ Θεοξένου μὴ ἔρωτι φλέγηται, οὗτος μέλαιναν τὴν ψυχὴν ψυχρᾷ φλογὶ ἢ ἐξ ἀδάμαντος ἢ ἐκ σιδήρου κατεσκεύασται καὶ ὑπὸ τῆς ἑλικοβλεφάρου Ἀφροδίτης ἀτιμασθεὶς ἢ περὶ ἀπόκτησιν πλούτου σφοδρῶς μοχθεῖ, ἢ ὑπὸ θράσους γυναικὸς κατέχεται κατὰ τὴν ψυχὴν παντὶ τρόπῳ θεραπεύων αὐτήν· ἀλλ' ἐγὼ ἕνεκα ταύτης (τῆς Ἀφροδίτης) δηχθεὶς (ἔρωτι), ὡς κηρὸς ἠλεκτροχρόων μελισσῶν τήκομαι, ὅταν βλέψω εἰς νεομελῆ ἥβην παίδων. Καὶ ἐν Τενέδῳ ἄρα ἥ τε Πειθὼ καὶ Χάρις ἔχει οἴκημα τὸν υἱὸν τοῦ Ἀγησιλάου».

Σημ. ψυχὰν] ἐκ διορθώσεως ἀντὶ τοῦ παρ' Ἀθηναίῳ ψ υ χ ρ ά ν. — ἀλεκτρᾶν] ἐξ ἐμῆς διορθώσεως ἀντὶ τοῦ παρ' Ἀθηναίῳ ἐλεκρᾶν. — ἔναιεν υἱὸν Ἀγησιλάου] ὁ υἱὸς τοῦ Ἀγησιλάου ἐν Τενέδῳ ἐστὶν οἴκημα καὶ δῶμα τῆς Πειθοῦς καὶ Χάριτος.

## 3.

## ΘΡΑΣΥΒΟΥΛῼ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝῼ.

Ἀθήναιος (ΙΑ'. 480) «ταῦτα δὲ (αἱ κύλικες) ἐστὶ κεράμεα ποτήρια· ἐγένοντο δὲ ἐπίσημοι κύλικες αἵ τε

Ἀργεῖαι καὶ αἱ Ἀττικαί· καὶ τῶν μὲν Ἀττικῶν μνημονεύει Πινδαρος ἐν τοῖςδε,

«Ὦ Θρασύβουλ', ἐρατᾶν ὄχημ' ἀοιδᾶν
τοῦτο πέμπω μεταδόρπιον· ἐν ξυνῷ κεν εἴη
συμπόταισίν τε γλυκερὸν
καὶ Διονύσοιο καρπῷ
καὶ κυλίκεσσιν Ἀθηναίαισι κέντρον».

Μετάφρ. «Ὦ Θρασύβουλε, πέμπω σοι τοῦτο τὸ ὄχημα ἐραστῶν ᾠδῶν ἐπίδειπνον· εἴθε εἴη κοινῶς τοῖς τε συμπόταις καὶ τῷ καρπῷ τοῦ Διονύσου καὶ ταῖς Ἀθηναίαις κύλιξι γλυκερὸν ἐρέθισμα».

στ. 1. Θρασύβουλε] Θρασύβουλος ὁ Ξενοκράτους Ἀκραγαντῖνος γνωστὸς ἐκ τῶν Πυθ. ΣΤ'. καὶ Ἰσθμ. Β'. — ὄχημ'] παράβαλε πρὸς Πυθ. Ι'. 102. — στ. 2. μεταδόρπιον] ἵνα ᾀσθῇ ἐν τῇ δευτέρᾳ τραπέζῃ. — στ. 4-5. Διονύσοιο καρπῷ καὶ κυλίκεσσιν κέντρον] ἐπειδὴ ὁ οἶνος ἐν τῇ δευτέρᾳ τραπέζῃ καὶ αἱ κύλικες τίθενται εἰς μεγάλην κίνησιν· διὰ τοῦτο ἀπὸ τῶν συμποτῶν, οἵτινες κυρίως κεντοῦνται ὑπὸ τοῦ ᾄσματος εἰς πόσιν, ἔφη μεταφορικῶς, ὅτι κεντεῖται καὶ ὁ οἶνος καὶ αἱ κύλικες. — Ἐὰν ὁ Σουΐδας ἐν λέξει «Ἀθηναίας» ἀναφέρων «Πίνδαρον ἐν σχολῇ» εἰς τοῦτο τὸ χωρίον τοῦ σκολιοῦ, ὡς εἰκάζουσιν, ἀφορᾷ, ὀρθῶς ἔχει ἡ διόρθωσις τῶν λέξεων «ἐν σχολῇ» εἰς «ἐν σκολίῳ» ἢ «ἐν σκολίοις».

4.

Ἀθήναιος (βιβλ. Ι'. 427) «διὸ καὶ τὰ σκολιὰ καλούμενα μέλη τῶν ἀρχαίων ποιητῶν πλήρη ἐστὶ (τῶν λέξεων κότταβος καὶ κοτταβίζειν)· λέγω δ' οἷον καὶ Πίνδαρος πεποίηκε,

χάριτάς τε Ἀφροδισίων ἐρώτων,
ὄφρα σὺν χειμάρρῳ μεθύω,

Ἀγάθωνι δὲ καλῷ κότταβον».

Σημ. χάριτάς τε] ἀντικείμενον ῥήματος προηγουμένου. — Ἀγάθωνι δὲ κότταβον] «Ἀγάθωνι δὲ ἀποδίδωμι κότταβον».

5.

ΙΕΡΩΝΙ ΣΥΡΑΚΟΣΙΩ.

Ἀθήναιος (βιβλ. ΙΕ′. 635. B. καὶ D.) «Ἀριστόξενος δὲ τὴν μάγαδιν καὶ τὴν πηκτίδα χωρὶς πλήκτρου διὰ ψαλμοῦ παρέχεσθαι τὴν χρείαν· διόπερ καὶ Πίνδαρον εἰρηκέναι ἐν τῷ πρὸς Ἱέρωνα σκολιῷ, τὴν μάγαδιν ὀνομάσαντα ψαλμὸν ἀντίφθογγον διὰ τὸ δύο γενῶν ἅμα καὶ διὰ πασῶν ἔχειν τὴν συνῳδίαν ἀνδρῶν τε καὶ παίδων . . . ἀγνοεῖ δὲ ὁ Ποσειδώνιος, ὅτι ἀρχαῖόν ἐστιν ὄργανον ἡ μάγαδις, σαφῶς Πινδάρου λέγοντος τὸν Τέρπανδρον ἀντίφθογγον εὑρεῖν τῇ παρὰ Λυδοῖς πηκτίδι τὸν βάρβιτον·

Τόν ῥα Τέρπανδρός ποθ' ὁ Λέσβιος εὗρεν
πρῶτος ἐν δείπνοισι Λύδιον ψαλμὸν
ἀντίφθογγον ὑψηλᾶς ἀκούων πηκτίδος».

Σημ. ἐν δείπνοισι] ἐν τοῖς ποτηρίοις, ἐν τῷ πίνειν.

6.

ΙΕΡΩΝΙ ΣΥΡΑΚΟΣΙΩ.

Ἀθήναιος (βιβλ. ΙΒ′. 512. D) «Πίνδαρος παραινῶν Ἱέρωνι τῷ Συρακοσίων ἄρχοντί φησι,

Μηδὲ ἀμαύρου τέρψιν ἐν βίῳ, πολύ τοι
φέρτιστον ἀνδρὶ τερπνὸς αἰών».

— μὴ ἀμαύρου] μὴ καταφρόνει.

7.

Τὸ ἑπόμενον παρὰ Στράβωνι (βιβλ. ΙΓ′. σ. 505. ἐκδ. Κοραῆ)

«Κείνῳ μὲν Αἴτνα δεσμὸς ὑπερφίαλος
Ἀμφίκειται

Καὶ πάλιν,

'Αλλ' οἷος ἄπλατον κεράϊζες θεῶν
Τυφῶνα πεντηκοντακέφαλον ἀνάγκᾳ,
Ζεῦ πάτερ,
'Εν 'Αρίμοις ποτέ».

Τοῦτο τὸ ἀπόσπασμα Schneiderus καὶ ἄλλοι κατατάττουσιν ἐν τοῖς 'Επινικίοις ὁρμώμενοι ἐκ τοῦ Ἰουλιανοῦ ('Επιστολ. 24) «καὶ μὴν καὶ Πίνδαρος ὁ Θηβαῖος τὴν ἀναίρεσιν τοῦ Τυφωέος ἐν ἐπινικίοις κηρύττων καὶ τοῦ μεγίστου τούτου γίγαντος κράτος τῷ μεγίστῳ βασιλεῖ τῶν θεῶν περιτιθεὶς οὐχ ἑτέρωθεν αὐτῷ τῆς εὐφημίας κρατύνει τὴν ὑπερβολὴν, ἢ ὅτι τὸν γίγαντα τὸν ἑκατοντακέφαλον ἑνὶ βλήματι καθελεῖν ἤρκεσεν· ὡς οὐδέ τινος ἄλλου εἰς χεῖρας τοῦ Διὸς ἐλθεῖν ἀντιμάχου γίγαντος νομισθέντος, ἢ ὃν ἡ μήτηρ μόνον τῶν ἄλλων ἑκατὸν κεφαλαῖς ὥπλισεν, οὐδὲ ἑτέρου τινὸς θεῶν ἢ μόνου Διὸς ἀξιονικοτέρου πρὸς ταύτην τοσούτου γίγαντος καθαίρεσιν ὄντος».

8.

'Αθήναιος (βιβλ. ΙΔ'. σελ. 641. C) «Πίνδαρος δ' ἐστὶν ὁ εἰπὼν,

Δείπνου δὲ λήγοντος γλυκὺ τρωγάλιον
καίπερ πέδ' ἄφθονον βοράν».

Ἴσως οἱ στίχοι οὗτοι ἀνήκουσι τῷ αὐτῷ σκολιῷ, ᾧ ἀνήκει καὶ τὸ τρίτον. Τὸν πρῶτον στ. ἀναφέρει καὶ Κλήμης ὁ 'Αλεξανδρεὺς (Στρωματ. Α'. σελ. 377) οὕτως «Δείπνου λήγοντος, γλυκὺ τρωγάλιον, κατὰ τὸν Θηβαῖον Πίνδαρον».

---

## Ι'.

# ΘΡΗΝΟΙ.

«Διαφέρει δὲ τοῦ ἐπικηδείου ὁ θρῆνος, ὅτι τὸ μὲν ἐπικήδειον παρ' αὐτὸ τὸ κῆδος, ἔτι τοῦ σώματος κει-

μένου, λέγεται· ὁ δὲ θρῆνος οὐ περιγράφεται χρόνῳ» (Πρόκλου χρηστ. παρὰ Φωτίῳ. 988). «Σιμωνίδου παρατήρει τὴν ἐκλογὴν τῶν ὀνομάτων . . . πρὸς δὲ τούτοις, καθ' ὃ βελτίων εὑρίσκεται καὶ Πινδάρου, τὸ οἰκτίζεσθαι μὴ μεγαλοπρεπῶς, ἀλλ' ὡς ἐκεῖνος, παθητικῶς» (Διονύσιος Ἁλικαρ. τόμ. Β'. σελ. 69. ἐκδ. Sylburg) Εἰς τίνας ἔγραψε θρήνους ὁ Πίνδαρος ἄγνωστον· μόνον ἕνα ἐκ τοῦ Π. Σ. (εἰς Πυθ. Ζ'. 17) γινώσκομεν, Ἱπποκράτην τὸν Ἀθηναῖον, «εἰς ὃν καὶ θρῆνον γράφει ὁ Πίνδαρος».

1.

Πλούταρχος (Παραμυθ. πρὸς Ἀπολλών. §. 35) «Λέγεται δὲ ὑπὸ μὲν τοῦ μελικοῦ Πινδάρου ταυτὶ περὶ τῶν εὐσεβέων ἐν Ἅδου,

Τοῖσι λάμπει μὲν μένος ἀελίου
τὰν ἐνθάδε νύκτα κάτω,
φοινικορόδιαί τε λειμῶνές
εἰσι προάστειον αὐτῶν,
καὶ λιβάνῳ σκιερὸν
καὶ χρυσοκάρποισι βέβριθε.
καὶ τοὶ μὲν ἱππείοις γυμνασίοις
τοὶ δὲ πεσσοῖς, τοὶ δὲ φορμίγγεσι τέρπονται·
παρὰ δέ σφισιν εὐανθὴς
ἅπας τέθηλεν ὄλβος·
ὀδμὰ δ' ἐρατὸν
κατὰ χῶρον κίδναται ἀεί,
θύματα μιγνύντων πυρὶ τηλεφανεῖ
παντοῖα θεῶν ἐπὶ βωμοῖς».

Σημ. Στ. 1-2. λάμπει κάτω τὰν ἐνθάδε νύκτα] «λάμπει κάτω, ὅτε ἐνταῦθά ἐστι νύξ». — στ. 3. φοινικορόδιαι λειμῶνες] εἰ ἡ γραφὴ ἐστι γνησία, ὁ Πίνδαρος ἐκφέρει τὸ ὄνομα λειμὼν θηλυκῶς, ὡς καὶ ἡ α ἰ θ ή ρ

καὶ ἄλλα πολλά· λειμῶνες φοινικορόδιαι «λειμῶνες πλήρεις φοινικῶν ῥόδων». — στ. 5-6. λιβάνῳ . . . βέβριθε] «πλήθει σκιᾶς λιβάνου καὶ ἑτέρων δένδρων χρυσοκάρπων»· τὸ δὲ σκιερὸν βέβριθε ἴσον «σκιερῶς (μετὰ σκιᾶς) βέβριθε (τὸ προάστειον)». — στ. 6. τοὶ μὲν] οἱ μὲν τῶν εὐσεβῶν. — στ. 7. τοὶ δὲ] οἱ δέ. — στ. 9-10. εὐανθὴς . . . ὄλβος] «ἅπασα ἡ εὐδαιμονία θάλλει εὐανθής».

Ὁ αὐτὸς Πλούταρχος τὴν ἔννοιαν τοῦ ἀνωτέρω ἀποσπάσματος ἐκφέρει μετά τινων προσθηκῶν ἐκ τῆς ῥήσεως λάθε βιώσας (σελ. 1130. C) οὕτως «εὐσεβῶν χῶρον, τοῖσι λάμπει μένος ἀελίου τὰν ἐνθάδε νύκτα κάτω φοινικορόδοις ἐν λειμώνεσσι, καὶ τοῖσιν ἀκάρπων μὲν ἀνθηρῶν καὶ σκυθίων δένδρων ἄνθεσι τεθηλὸς ἀναπέπταται πεδίον, καὶ ποταμοί τινες ἄκλυστοι καὶ λεῖοι διαῤῥέουσι, καὶ διατριβὰς ἔχουσιν (οἱ εὐσεβεῖς) ἐν μνήμαις καὶ λόγοις τῶν γεγονότων καὶ ὄντων παραπέμποντες αὑτοὺς καὶ συνόντες· ἡ δὲ τρίτη τῶν ἀνοσίως βεβιωκότων καὶ παρανόμως ὁδός ἐστιν εἰς ἔρεβός τι καὶ βάραθρον ὠθοῦσα τὰς ψυχὰς, ἔνθεν τὸν ἄπειρον ἐρεύγονται σκότον βληχροὶ δνοφερᾶς νυκτὸς ποταμοὶ, δεχόμενοι καὶ ἀποκρύπτοντες ἀγνοίᾳ καὶ λήθῃ τοὺς κολαζομένους». Ἀριστείδης (λόγος in fun Alex. T. I. σελ. 88) «Εἰ δ' ἀληθεῖς οἱ Πινδάρου καὶ Πλάτωνος καὶ παντὸς τοῦ περὶ Πυθαγόραν φροντιστηρίου, καὶ διατριβαὶ ποῖαί εἰσι τῶν ἐν Ἅδου κ. τ. λ.»

## 2.

Πλούταρχος (αὐτόθι) «καὶ μικρὸν προελθὼν (ὁ Πίνδαρος) ἐν ἄλλῳ θρήνῳ περὶ ψυχῆς λέγων φησὶν,

Ὀλβίᾳ ἅπαντες αἴσᾳ  
λυσίπονον τελευτὰν, καὶ  
σῶμα μὲν πάντων ἕπεται

θανάτῳ περισθενεῖ, ζωὸν
δὲ λείπεται αἰῶνος εἴδωλον·
τὸ γὰρ μόνον ἐστὶν ἐκ θεῶν·
εὕδει δὲ πρασσόντων μελέων·
ἀτὰρ εὑδόντεσσιν ἐν πολλοῖς ὀνείροις
δείκνυσι τερπνῶν ἐφέρπουσαν
χαλεπῶν τε κρίσιν».

Σημ. στ. 1-2. ὀλβίᾳ... τελευτὰν] ἐκ τῶν παραλειφθέντων φαίνεται, ὅτι παραλαμβάνεται ῥῆμά τι τοιοῦτον μεταvίσσονται, λαμβάνουσιν. — στ. 4. ζωὸν] παρὰ Πλουτάρχῳ ἐστὶ «ζῶν» ὅπερ ἐστὶ ταυτόν. — στ. 5. ζωὸν δὲ . . . εἴδωλον] «ἡ δὲ ψυχὴ (διότι τὴν ψυχὴν καλεῖ ζωὸν εἴδωλον) οὐχ ἕπεται θανάτῳ, οὐκ ἀποθνήσκει, ἀλλὰ μένει ζῶσα». — αἰῶνος εἴδωλον] καθ᾽ Ὅμηρον, ὃς καλεῖ τὰς ἐν Ἅδου ψυχὰς εἴδωλα· ἐχρήσατο δὲ ἐνταῦθα ὁ Πίνδαρος σχήματι, ἓν διὰ δυοῖν, ἀντὶ «αἰώνιον (ἀθάνατον) εἴδωλον» εἰπών, αἰῶνος εἴδωλον. — στ. 7. εὕδει] τὸ σῶμα· ἢ ὁ Πλούταρχος παρέλιπε στίχους τινὰς ἀναφερομένους εἰς τὸ σῶμα, ἐξ ὧν ἐννοεῖται καὶ ἐνταῦθα τὸ ὑποκείμενον «τὸ σῶμα»· ἢ ἐκ τῆς ἐννοίας ἀναγκαζόμεθα νὰ ἐννοήσωμεν τοιοῦτον ὑποκείμενον, ὡς συμβαίνει πολλάκις παρὰ Πινδάρῳ. Πείθομαι ὅμως μᾶλλον, ὅτι παρέλιπεν, ἐκ τῆς (ἐν Βίῳ Ῥωμύλου κεφ. 18) ἐπαναλήψεως τοῦ αὐτοῦ ἀποσπάσματος· οὕτως δὲ ἐκεῖ ἐπαναλαμβάνει «Λεκτέον οὖν ἐχομένους τῆς ἀσφαλείας κατὰ Πίνδαρον, ὡς σῶμα μὲν πάντων ἕπεται θανάτῳ περισθενεῖ, ζωὸν δ᾽ ἔτι λείπεται αἰῶνος εἴδωλον· τὸ γὰρ μόνον ἐστὶν ἐκ θεῶν· ἥκει γὰρ ἐκεῖθεν, ἐκεῖ δ᾽ ἄνεισιν· οὐ μετὰ σώματος». Διακόπτεται λοιπὸν ἡ ἐπανάληψις εἰς τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις, ἐξ ὧν συμπεραίνεται, ὅτι πρὸ τοῦ ἡμετέρου «εὕδει» ἐγένετο λόγος περὶ τοῦ σώματος. — στ. 9. δείκνυσι] τὸ εἴδωλον. — στ. 10. ἐφέρπουσαν]

Ὑπαλλαγὴ ἀντὶ «τερπνῶν χαλεπῶν τ' ἐφερπόντων» ἤτοι «δείκνυσιν ἐν τοῖς ὀνείροις τὰ μέλλοντα νὰ συμβῶσιν ἢ τερπνά, ἢ χαλεπά».

3.

Κλήμης ὁ Ἀλεξανδρεὺς (Στρωματ. Δ'. σελ. 640 23. ἐκδ. Venetiis) «Ἄγαμαι καὶ τὸν μελοποιὸν (τὸν Πίνδαρον κατὰ Θεοδώρητον βιβ. 8. καὶ H. Stephanum καὶ Erasmum) ᾄδοντα,

Ψυχαὶ δ' ἀσεβῶν ὑπουράνιοι γαίᾳ
πωτῶνται ἐν ἄλγεσι φονίοις ὑπὸ
ζεύγλαις ἀφύκτοις κακῶν·
εὐσεβῶν δὲ ἐπουράνιοι νάουσαι
μολπαῖς μάκαρα μέγαν ἀοίδουσ' ἐν ὕμνοις»

Σημ. στ. 1. ὑπουράνιοι γαίᾳ] ὑπὸ τὸν οὐρανὸν ἐν τῇ γῇ. — στ. 2. πωτῶνται] πέτονται. — ἐν ἄλγεσι φονίοις] πάσχουσαι σκληρὰ ἄλγη. — στ. 3. ὑπὸ ζεύγλαις ἀφύκτοις] ὑπὸ ζυγόν, ὃν οὐ δύνανται νὰ ἀποφύγωσιν. — στ. 5. μάκαρα μέγαν] τὸν μέγαν θεόν, τὸν Δία.

4.

Πλάτων (Μενων. Τ. 2. σελ. 81. Β.) «λέγει δὲ καὶ Πίνδαρος καὶ ἄλλοι πολλοὶ τῶν ποιητῶν, ὅσοι θεῖοί εἰσιν, . . . τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἀθάνατον, καὶ τοτὲ μὲν τελευτᾶν (ὃ δὴ ἀποθνήσκειν καλοῦσι)· τοτὲ δὲ πάλιν γίγνεσθαι, ἀπόλλυσθαι δ' οὐδέποτε· δεῖν δὴ διὰ ταῦτα ὡς ὁσιώτατα διαβιῶναι τὸν βίον.

Οἷσι γὰρ ἂν Φερσεφόνα ποινὰν
παλαιοῦ πένθεος δέξηται,
εἰς τὸν ὕπερθεν ἅλιον κείνων
ἐνάτῳ ἔτεϊ ἀναδιδοῖ ψυχὰν πάλιν·
ἐκ τᾶν βασιλῆες ἀγαυοὶ καὶ σθένει κραιπνοί,
σοφίᾳ τε μέγιστοι ἄνδρες αὔξονται·

εἰς δὲ τὸν λοιπὸν χρόνον ἥρωες
ἁγνοὶ πρὸς ἀνθρώπων καλεῦνται».

Τὰ αὐτὰ ἐπαναλαμβάνονται καὶ παρὰ Στοβαίῳ (λόγος ΜΑ'. σελ. 260. 51), ὅπου ἀντὶ τοῦ (στ. 5) ἐκ τᾶν ἐστὶν ἐκ τῶν.

Σημ. στ. 1-2. οἷσι . . . δέξηται] ὁ νοῦς «ὅσοι τίσαντες τῇ Περσεφόνῃ (ἤτοι ἐν Ἅδου) τὴν ποινὴν ἁμαρτήματος, ὃ ἐποίησαν, ὅτε ἔζων ἐν τῇ γῇ, συνεχωρήθησαν παρ' αὐτῆς». — οἷσι] δοτικ. χαριστική. — παλαιοῦ] ὅπερ ἐποίησαν πρὶν ἢ καταβῶσιν εἰς τὸν Ἅδην. — πένθους] ὅπερ παρέσχον ἑτέρῳ τινί. — στ. 5. ἐκ τᾶν] Εἰ ἡ γραφὴ αὕτη ἐστὶ γνησία, ἀναπλήρου «ἐκ τούτων τῶν ψυχῶν τῶν ἀποτισασῶν ποινήν».

5.

«Εὐδαίμων δραπέτας οὐκ ἔστιν ὄλβιος».

(Στοβαίου περὶ εὐδαιμονίας λόγος ΡΑ') Gesnerus μεταφράζων «beatorum felicitas non est fugitiva» κατατάττει καὶ τοῦτο τὸ ἀπόσπασμα ἐν τοῖς Θρήνοις.

6.

Π. Σ. εἰς Πινδ. Ὀλυμ. 1. 127. «καὶ ἐν θρήνοις τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν τίθησι τῶν ὑπὸ τοῦ Οἰνομάου ἀναιρεθέντων μνηστήρων

Πέφνε δὲ τρεῖς καὶ δέκ' ἄνδρας,
τετάρτῳ δ' αὐτὸς πεδάθη».

7.

Ἀριστείδης (Τ. 1. σ. 78. εἰς τὸν θάνατον τοῦ Ἐτεονέως) «ἐπέρχεταί μοι τὸ τοῦ Πινδάρου προσθεῖναι

ἄστρα τε καὶ ποταμοὶ καὶ
κύματα πόντου

τὴν ἀωρίαν τὴν σὴν ἀνακαλεῖ».

8.

Κλήμης Ἀλεξανδρεὺς (Στρωματ. Γ'. σελ. 518.

ἐκδ. Pott.) «ἀλλὰ καὶ Πίνδαρος περὶ τῶν ἐν Ἐλευσῖνι μυστηρίων λέγων ἐπιφέρει

ὄλβιος, ὅστις ἰδὼν ἐκεῖνα κοίλαν
εἶσιν ὑπὸ χθόνα· οἶδε μὲν βίου τελευτάν,
οἶδεν δὲ Διόσδοτον ἀρχάν»

Ὁ Boeckhius οὐκ ἀτόπως νομίζει, ὅτι τὸ ἀπόσπασμα τοῦτο ἀνήκει θρήνῳ εἰς μεμυημένον τὰ Ἐλευσίνια μυστήρια. — στ. 1. κοίλαν] «ἐκ διορθώσεως ἀντὶ τοῦ παρὰ Κλήμεντι κοινά. — στ. 2. εἶσιν] ἀντὶ τοῦ παρὰ Κλήμεντι εἴς.

9.

Thom. M. ἐν λέξει ἤτοι. «Σημείωσαι δὲ, ὡς κατ' ἀρχὰς μὲν τὸ ἤτοι τίθεται ἀεὶ, ὕστερον δὲ τὸ ἤ· οὕτω γὰρ φαμέν· ἤτοι τόδε ἢ τόδε· ἑτέρως δὲ οὐκ ἄν ποτε εὕροις, πλὴν ἐν Πινδάρῳ ἅπαξ διὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου». Antiatticista Bekkeri σ. 99. «Ἦτοι οὐκ ἄρχον ἀλλ' ὑποτασσόμενον. Πίνδαρος Θρήνοις».

---

## ΙΑ'.

## ΕΞ ΑΔΗΛΩΝ ΕΙΔΩΝ.

1.

Κλήμης Ἀλεξανδρ. (Στρωμ. Ε'. σελ. 726) καὶ Εὐσέβιος (Προπαρασκευῆς Εὐαγγελ. βιβλ. ΙΓ'. σελ. 688. ἐκδ. Vig.) «Πίνδαρος δὲ ὁ μελοποιὸς οἷον ἐκβακχεύεται ἄντικρυς εἰπών.

Τί θεός; ὅ, τι τὸ πᾶν».

2.

(Αὐτόθι καὶ Δίδυμος Ἀλεξανδρεὺς περὶ Τριάδος Γ'. Ι. σελ. 320. Ἐκδ. Bonon.) «καὶ πάλιν

**Θεὸς ὁ τὰ πάντα τεύχων βροτοῖς καὶ χάριν**
**ἀοιδᾷ φυτεύει».**

3.

Κλήμης Ἀλεξανδρ. (Στρωμ. Ε΄. 708. 25. Ἐκδ. Pott.), Εὐσέβιος (Προπαρασκ. Εὐαγγελ. ΙΓ΄. ἐκδ. Vig.) «ὁ μελοποιὸς δὲ

Θεῷ δὲ δυνατὸν ἐκ μελαίνας
νυκτὸς ἀμίαντον ὄρσαι φάος,
κελαινεφέϊ δὲ σκότει
καλύψαι καθαρὸν ἁμέρας σέλας».

Θεοδώρητος δὲ (Cr. Aff. Cur. VI. p. 855. Ἐκδ. Schulz) ἀναφέρων τὸ αὐτὸ ἀπόσπασμα λέγει καὶ τὸ ὄνομα τοῦ μελοποιοῦ, τὸν Πίνδαρον.

4.

Πλούταρχος (περὶ Δεισιδαιμ. §. 6.)

«Κεῖνοι γὰρ τ' ἄνοσοι καὶ ἀγήραοι
πόνων τ' ἄπειροι, βαρυβόαν
πορθμὸν πεφευγότες Ἀχέροντος,

ὁ Πίνδαρος θεούς φησιν». Τὸ αὐτὸ ἐπαναλαμβάνει ὁ Πλούταρχος καὶ ἐν τῷ περὶ τῶν κοινῶν ἐννοιῶν πρὸς τοὺς Στωϊκοὺς §. 31. καὶ ἐν τῷ Ἐρωτικὸς §. 18

5.

Σουΐδας (ἐν λέξει ἐλασίβροντα) «Ἀριστοφάνης ἐκ τῆς ἀρχῆς Πινδάρου

Ἐλασίβροντε παῖ Ῥέας».

Σχολιαστὴς Ἀριστοφάνους (ἱππ. στ. 623. εἰς λέξιν ἐλασίβροντ') «Τὸ δὲ ἐλασίβροντα παρὰ τὰ ἐκ τῆς ἀρχῆς Πινδάρου».

6.

Ἀριστείδης (Τ. Ι. σελ. 8)

«Θεῶν ἅτε πλέον τι λαχών.

τοῦτο γὰρ οὖν Πινδάρῳ κάλλιον ἢ ἄλλ' ὁτιοῦν εἴρηται περὶ Διός».

7.

Φιλόστρατος (εἰς τὸν Ἀπολλ. Τυαν. βιβ. στ΄. κ. 26. σελ. 267) «πολλὰ γὰρ καὶ περὶ δαιμόνων ᾄδουσιν, οἷα καὶ Πινδάρῳ κατὰ σοφίαν ὕμνηται περὶ τοῦ δαίμονος, ὃν ταῖς πηγαῖς ταύταις (τοῦ Νείλου) ἐφίστησιν ὑπὲρ τῆς ξυμμετρίας τοῦ Νείλου». Βεβαίως ἐκ τοῦ Πινδάρου ἐλήφθη καὶ τὸ (αὐτόθι Εἰκον. βιβ. ά. κ. 5.) «Ἐν Αἰθιοπίᾳ δὲ, ὅθεν ἔρχεται, ταμίας αὐτῷ δαίμων ἐφέστηκεν, ὑφ᾽ οὗ πέμπεται ταῖς ὥραις σύμμετρος». Σουΐδας (ἐν λέξει Π ο ρ φ ύ ρ ι ο ς) «περὶ τῶν κατὰ Πίνδαρον τοῦ Νείλου πηγῶν» Σχολιαστὴς Ἀράτου (εἰς Φαινομ. 282) «Ὁ δὲ ὑδροχόος οὗτος δοκεῖ κεκλῆσθαι ἀπὸ τῆς πράξεως· ἔχων γὰρ ἕστηκεν οἰνοχόην, καὶ ἔκχυσιν πολλὴν ποιεῖται ὑγροῦ, ἥτις εἰκάζεται τῷ νέκταρι τοῦ Γανυμήδους· τὸν Γανυμήδην γὰρ αὐτὸν ἔφασαν οἱ περὶ Πίνδαρον ἑκατοντόργυιον ἀνδριάντα, ἀφ᾽ οὗ τῆς κινήσεως τῶν ποδῶν τὸν Νεῖλον πλημμυρεῖν».

8.

Σουΐδας «Ἥρας δὲ δεσμοὺς ὑπὸ υἱέος. Πλάτων. Πολιτείας β΄: οὕτω γραπτέον· παρὰ Πινδάρῳ γὰρ ὑπὸ Ἡφαίστου δεσμεύεται ἐν τῷ ὑπ᾽ αὐτοῦ κατασκευασθέντι θρόνῳ· ὅ τινες ἀγνοήσαντες γράφουσιν ὑπὸ Διός».

9.

Ἀριστείδης (Τ. Ι. σελ. 10. περὶ Ἀθηνᾶς παρὰ τῷ Διῒ καθημένης) «Πίνδαρος δ᾽ αὖ φησι δεξιὰν κατὰ χεῖρα τοῦ πατρὸς αὐτὴν καθεζομένην τὰς ἐντολὰς τοῖς θεοῖς ἀποδέχεσθαι». Πλούταρχος (Συμποσιακῶν προβλημάτων βιβ. Α΄. προβλ. δ΄.) «Διαῤῥήδην δὲ Πίνδαρος λέγει,

πῦρ πνέοντος ἅτε κεραυνοῦ ἄγχιστα ἡμένη».

10.

Λουκιανὸς (Εἰκόνες κεφ. 8. Τ. ΙΙ. 466) «συνεπιλήψεται δὲ τοῦ ἔργου αὐτῷ καὶ ὁ Θηβαῖος ποιητής,

ὡς ἰοβλέφαρον ἐξεργάσασθαι»· παράβαλλε πρὸς τὸ (αὐτόθι ὑπὲρ τῶν εἰκόνων· κεφ. 26) «ἕτερος δέ τις ἰ ο β λ έ φ α ρ ο ν τὴν Ἀφροδίτην εἶπεν».

11.

Κλήμης Ἀλεξ. (Στρωμ. Α'. σελ. 383. 15. Ἐκδ. Pott.) καὶ Εὐσέβιος (Προπαρ. Εὐαγγ. Γ'. σελ. 499) «εἰκότως ἄρα καὶ Βοιώτιος Πίνδαρος γράφει

Ἐν χρόνῳ δὲ γένετ' Ἀπόλλων».

12.

Ἀθήναιος (βιβ. Ι. σελ. 22. Β. Casaub.) «οὕτως δὲ ἦν ἔνδοξον καὶ σοφὸν ἡ ὄρχησις, ὥστε Πίνδαρος τὸν Ἀπόλλω ὀρχηστὴν καλεῖ,

Ὀρχηστὰ ἀγλαΐας ἀνάσσων εὐρυφάρετρ' Ἄπολλον».

Ὅρα καὶ Εὐστάθιον (Παρεκβ. εἰς θ'. Ὀδυσσ. σελ. 1602. 20).

13.

Πλούταρχος (περὶ τοῦ ΕΙ. παρὰ Δελφοῖς κεφ. 21) «Πρὸς ὃν (τὸν Ἀπόλλωνα) ὁ Πίνδαρος εἴρηκεν οὐκ ἀηδῶς

Κατεκρίθη δὲ θνατοῖς ἀγανώτατος ἔμμεν».

Ἐπαναλαμβάνεται δὲ τὸ ἀπόσπασμα καὶ ἐν (de Def. or. κεφ. 7) πρὸς ὃ παράβαλε. Ὡσαύτως ἐπαναλαμβάνεται καὶ Πρὸς Ἐπίκουρον (κεφ. 23).

14.

Σχολιαστὴς Αἰσχύλου (εἰς Εὐμεν. 11) περὶ Ἀπόλλωνος «χαριζόμενος Ἀθηναίοις καταχθῆναί φησιν (Αἰσχύλος) αὐτὸν ἐκεῖσε Ἀπόλλωνα, κἀκεῖθεν τὴν παραπομπὴν αὐτῷ εἶναι· ὁ δὲ Πίνδαρος, ἐκ Τανάγρας τῆς Βοιωτίας».

15.

Εὐστάθιος (εἰς Ἰλιαδ. α σελ. 23. ἐκδ. Politi) «Τῷ δὲ Ὁμηρικῷ τούτῳ σχήματι πολλοὶ καὶ ἄλλοι ἐνηγλαΐσαντο . . . καὶ Πίνδαρος δὲ ὁ κατὰ τὸ ἐπ' αὐτῷ πρόγραμμα Μουσοποιὸς λέγει

Μαντεύεο, Μοῦσα· προφατεύσω δ' ἐγώ».

16.

Ὁ αὐτὸς (αὐτόθι) «Ταύτῃ τῇ θεᾷ, τῇ Μούσῃ, τῇ οἰκείᾳ ἐπιστήμῃ, ἐγκελεύεται ὁ ποιητὴς τὴν Ἀχιλλέως μῆνιν ἀείδειν, ἀνεγείρων οἷον τὴν οἰκουροῦσαν τέχνην . . . οὗ ἀνάπαλιν Πίνδαρος ἐν τῷ,

Μοῦσα ἀνέηκέ με,

ἤγουν ἀνέπεισεν· οὐ γὰρ αὐτὸς Μοῦσαν, ἐκείνη δὲ αὐτὸν ἀνέπεισεν».

17.

Ἰουλιανὸς (Ἐπιστολ. ΙΘ'. σελ. 386) «Πινδάρῳ μὲν ἀργυρέας εἶναι δοκεῖ τὰς Μούσας, οἱονεὶ τὸ ἔκδηλον αὐτῶν καὶ περιφανὲς τῆς τέχνης εἰς τὸ τῆς ὕλης λαμπρότερον ἀπεικάζοντι».

18.

Λιβάνιος (ἐπιστολ. 34) «Ὁ μὲν Πίνδαρός που φησὶ μήλων τε χρυσῶν εἶναι φύλαξ, τὰ δὲ εἶναι Μουσῶν, καὶ τούτων ἄλλοτε ἄλλοις νέμειν».

19.

Ἱμέριος (λόγος ΙΓ'. 7. σελ. 594. Wernsd.) «Τὰ δὲ σὰ νῦν δέον καὶ αὐτῷ τῷ Μουσηγέτῃ εἰκάζεσθαι· οἷον αὐτὸν καὶ Σαπφὼ καὶ Πίνδαρος ἐν ᾠδῇ κόμῃ τε χρυσῇ κοσμήσαντες κύκνοις ἔποχον εἰς Ἑλικῶνα πέμπουσι Μούσαις Χάρισί τε ὁμοῦ συγχορεύσαντα, ἢ οἷον τὸν Βακχειώτην, οὕτω γὰρ αὐτὸν ἡ λύρα καλεῖ, τὸν Διόνυσον λέγουσα, ἦρος ἄρτι τὸ πρῶτον ἐκλάμψαντος, ἄνθεσί τε ἐαρινοῖσι καὶ κισσοῦ κορύμβοις Μούσαις κάτοχοι ποιηταὶ στέψαντες νῦν μὲν ἐπ' ἄκρας κορυφὰς Καυκάσου καὶ Λυδίας τέμπη, νῦν δὲ ἐπὶ Παρνασοῦ σκοπέλους καὶ Δελφίδα πέτραν ἄγουσι, πηδῶντά τε αὐτὸν καὶ ταῖς Βάκχαις ἐνδιδόντα τὸν Εὔϊον· ὅτε καὶ τὴν γῆν λόγος οἷον αἰσθανομένην τῆς ἐπιδημίας αὐτοῦ ῥεῖν μὲν

μέλι καὶ γάλα καὶ ποταμούς τινας αὐτοῦ τοῦ νέκταρος Σατύροις τε καὶ Βάκχαις ἀρύεσθαι, καὶ μειδιᾶν μὲν ὁμοῦ ἡδύ τι καὶ χρυσαυγὲς, πορφύρειν δὲ ὅλην τοῖς ἄνθεσιν, ὅπως ἂν ἔχοι σκιρτᾶν τε καὶ ἀθύρειν ἐπ᾽ αὐτῶν ὁ θεός».

20.

Μέγα Ἐτυμολογικὸν (σελ. 277. 40) ἐν λέξει Διόνυσος «οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Νύσης τοῦ ὄρους ὠνομάσθαι, ἐπεὶ ἐν τούτῳ ἐγεννήθη, ὡς Πίνδαρος, καὶ ἀνετράφη».

21.

Πλούταρχος (Πῶς ἄν τις διακρίνειε τὸν κόλακα τοῦ φίλου §. 27.) «Εὐδίᾳ μὲν γὰρ ἐπάγει νέφος ὁ κινῶν ἐν παιδιᾷ καὶ φιλοφροσύνῃ λόγον ὀφρὺν ἀνασπῶντα καὶ συνιστάντα τὸ πρόσωπον, ὥσπερ ἀντιταττόμενον

τῷ Λυδίῳ θεῷ καὶ λύοντι τὸ τῶν δυσφόρων
σχοινίον καὶ μεριμνῶν,

κατὰ Πίνδαρον». — Λυδίῳ] διορθοῦσιν εἰς Λυσίῳ ἢ Λυαίῳ.

22.

Πλούταρχος (περὶ Ἴσιδος καὶ Ὀσίριδος κεφ. 35.) «Ὅτι οὐ μόνον τοῦ οἴνου Διόνυσον, ἀλλὰ καὶ πάσης ὑγρᾶς φύσεως Ἕλληνες ἡγοῦνται κύριον καὶ ἀρχηγὸν, ἀρκεῖ Πίνδαρος μάρτυς εἶναι λέγων

Δενδρέων δὲ νομὸν Διόνυσος πολυγαθὴς
αὐξάνει, ἁγνὸν φέγγος ὀπώρας».

Σημ. Δενδρέων νομὸν αὐξάνει] «Διονύσῳ δενδρίτῃ Ἕλληνες θύουσιν» (ὁ αὐτὸς ἐν Συμπ. προβλημ. βιβ. Ε΄. προβλ. 3. §. 1). — νομὸν] «νομὴν, τροφήν». — Τὸ ἀπόσπασμα τοῦτο ἀναφέρει ὁ Πλούταρχος καὶ ἐν Συμπ. βιβ. Θ΄. Πρόβλ. 14. §. 4. οὕτω «καὶ γὰρ ὑμῖν ἐστιν Δημήτηρ ἀνησιδώρα καὶ Διόνυσος Δενδρέων νομὸν κ. τ. λ». ὡς ἀνωτέρω.

Ἐν δὲ τῷ Ἐρωτικῷ (§. 15) ὅπου ἐπαναλαμβάνει τὸ ἀπόσπασμα ἀντὶ τοῦ ν ο μ ὸ ν ἔχει τ ρ ό π ο ν.

23.

Πλούταρχος (Περὶ φυγῆς §. 9) «ᾧ δ' ἔξεστιν εἰς μικρὰν ἀποβάντι νῆσον οὐ μικρῶν ἀπηλλάχθαι κακῶν, οὗτος ἄθλιός ἐστι, μὴ προσλαλῶν ἑαυτῷ τὰ Πινδαρικὰ μηδ' ἐπᾴδων πολλάκις·

Ἐλαφρὰν κυπάρισσον φιλέειν,
ἐᾶν δὲ νομὸν Κρήτας περιδαῖον.
ἐμοὶ δ' ὀλίγον μὲν γᾶς δέδοται,
ὅθεν ἄδρυς, πενθέων δὲ οὐκ ἔλαχον οὐδὲ
στάσεων».

Μετάφ. «Πενιχρὰν κυπάρισσον φίλει, ἔα τὸ διαιτᾶσθαι ἐν ταῖς περὶ τὴν Ἴδην τῆς Κρήτης χώραις· ἐμοὶ δὲ ὀλίγη δέδοται γῆ, ὅθεν τὰ ἀκρόδρυα (ἔχω)· πένθη δὲ δὲν ἔχω οὐδὲ στάσεις». — φιλέειν, ἐᾶν] ὅτι τὰ ἀπαρέμφατα τίθενται ἀντὶ προστακτικῆς γνωστόν. — ἄδρυς] φαίνεται, ὅτι ἐστὶν ἴσον τῷ ἄ δ ρ υ α.

24.

Ἀθήναιος (βιβ. Δ'. σελ. 191. F) «καθήμενοι μὲν (οἱ Αἰγύπτιοι) ἐδείπνουν . . . χρώμενοι οἴνῳ τοσούτῳ, ὅσος ἱκανὸς ἂν γένοιτο πρὸς εὐθυμίαν, ἣν ὁ Πίνδαρος αἰτεῖται παρὰ τοῦ Διὸς

Τί δ' ἔρδων φίλος
σοί τε, καρτεροβρόντα Κρονίδα,
φίλος τε Μοίσαις,
Εὐθυμίᾳ τε μέλων
εἴην, τοῦτ' αἴτημί σε».

Σημ. στ. 4. μέλων] ἐκ διορθώσεως ἀντὶ τοῦ παρ' Ἀθηναίῳ μ ε λ ῶ ν· τὸ δὲ «μέλω τῇ εὐθυμίᾳ» ἴσον

«φροντίζει περὶ ἐμοῦ ἡ εὐθυμία, φιλοῦμαι ὑπὸ τῆς εὐθυμίας». — αἴτημι] παρ' Ἀθηναίῳ κεῖται αἰτοῦμαι· αἴτημι δὲ ἐκ διορθώσεως ἐκ τοῦ (Εὐσταθ. παρεκβολ. εἰς τὸ δ τῆς Ὀδυσσ. σελ. 1490. 38) «γηράντεσσιν, οὗ θέμα τὸ γήρημι κατὰ τὸ αἴτημι, οὗ χρῆσις παρὰ Πινδάρῳ ἐν τῷ, τί ἔρδων . . . εἴην, τοῦτ' αἴτημί σε».

25.

Σχολιαστὴς Ἀριστοφάνους (Νεφελῶν στ. 223) «ἐλέγετο δὲ ὁ Σωκράτης τὴν ὄψιν Σειληνῷ παρεμφαίνειν· σιμός τε γὰρ καὶ φαλακρὸς ἦν· παρέθηκεν οὖν αὐτῷ οἷον τοῦ παρὰ Πινδάρῳ Σειληνοῦ φωνήν· ὁ γάρ τοι Πίνδαρος διαλεγόμενον παραγαγὼν τὸν Σειληνὸν τῷ Ὀλύμπῳ τοιούτους αὐτῷ περιέθηκε λόγους

Ὦ τάλας ἐφάμερε, νήπια
βάζεις χρήματά μοι διακομπέων»

26.

Σχολιαστὴς Πινδάρου (εἰς Πύθ. Δ'. 104) «ὅτι τὰς περὶ τὰ θεῖα μύστιδας καὶ μελίσσας φασίν, ἑτέρωθι ὁ αὐτός φησι·

Ταῖς ἱεραῖς μελίσσαις τέρπεται»

Ἅπαν τὸ σχόλιόν ἐστι μετενηνεγμένον εἰς τὴν ἐμὴν ἔκδοσιν.

27.

(Schol. Ven. A. B. Lips. ad Iliad. d, 368. περὶ τοῦ κυνὸς Κερβέρου) «Πίνδαρος γοῦν ἑκατὸν, Ἡσίοδος δὲ πεντήκοντα ἔχειν αὐτὸν κεφαλάς φησιν».

28.

Tertullianus de corona militis c. 7. «Hercules nunc populum capite praefert, nunc oleastrum, nunc apium. Habes tragoediam Cerberi, habes Pindarum atque Callimachum, qui et Apollinem

memorat interfecto Delphico dracone lauream induisse qua supplicem».

29.

Διονύσιος Ἁλικαρνασσεὺς (περὶ τῶν ἀρχ. ῥητόρων· σελ. 81. 3. ἐκδ. Sylb.) «ἀλλὰ γὰρ οὐ μόνον ἀνδρῶν δικαίων χρόνος σωτὴρ ἄριστος, κατὰ Πίνδαρον, ἀλλὰ καὶ τεχνῶν νὴ Δία καὶ ἐπιτηδευμάτων γε, καὶ παντὸς ἄλλου σπουδαίου χρήματος».

30.

Πλούταρχος (Quest Platonic. 8, 4) περὶ τοῦ χρόνου πραγματευόμενος ἀναφέρει τὸ Πινδαρικὸν

Ἄνακτα τῶν πάντων ὑπερβάλλοντα χρόνον
μακάρων.

31.

Σουΐδας (ἐν λέξει κατωκάρα) «οἱ Ἀττικοὶ ὑφ' ἓν ἀναγικνώσκουσι· Πίνδαρος

. . . . οἱ μὲν
κατωκάρα δεσμοῖς δέδενται».

— κατωκάρα] ἴσον κάτω κάρα, κάτω τὴν κεφαλήν. Τὸ αὐτὸ ἀπόσπασμα ὑπάρχει καὶ παρὰ Γρηγορίῳ (περὶ διαλέκτων, σελ. 124. ἐκδ. Schaef.)

32.

Ὁ Παυσανίας (Ε. 14) λέγων «Μετὰ δὲ τοὺς κατειλεγμένους Ἀλφειῷ καὶ Ἀρτέμιδι θύουσιν (Ἠλεῖοι) ἐπὶ ἑνὸς βωμοῦ· τὸ δὲ αἴτιον τούτου παρεδήλωσε μέν που καὶ Πίνδαρος ἐν ᾠδῇ, γράφομεν δὲ καὶ ἡμεῖς ἐν τοῖς λόγοις τοῖς Λετριναίοις» (ΣΤ'. 22). Ὁ Παυσανίας λοιπὸν λέγων ταῦτα ἀναφέρεται εἰς Νέμ. 1. ὅπου ὅρα τὴν Σημ. τοῦ Π. Σ. εἰς στ. 1-7. τῆς ἐμῆς ἐκδόσεως. Παράβαλε καὶ πρὸς τὸ σχόλιον τοῦ Π. Σ. εἰς Πυθ. Α' Β'. στ. 13. τῆς ἐμῆς ἐκδ.

33.

Ἐτυμ. Μ. (513. 20) «Κιδαλία· οἷον, Κιδαλίης κρηνῖδος ἐπλανήθην· ἐκ Πινδάρου, χ ε ῖ ρ α Κ ι δ α λ ί α ς· εἰς τὴν χ ε ῖ ρ α αἰτιατικὴν μὴ ποιήσῃς ἔκθλιψιν. Κιδαλία γάρ ἐστιν». — Κιδαλία γάρ ἐστιν] δηλονότι οὐκ ἔστιν Ἀ κ ι δ α λ ί α, ὥστε νὰ ποιήσῃς τοιαύτην ἔκθλιψιν «χεῖρ' Ἀκιδαλίας».

34.

Ἀπολλώνιος ὁ Δύσκολος περὶ συντάξεως (βιβλ. Β'. σελ. 180. 12. Sylb.) «Τὸ γὰρ, ἀλλήλους τρώσητε, οὐ ταὐτόν ἐστι τῷ ἑαυτοὺς τρώσητε· ὥσπερ καὶ τὸ Πινδαρικὸν οἱ περὶ Τρύφωνα ἐσημειοῦντο ἐπί τε τοῦ Ὤτου καὶ Ἐφιάλτου, συγκατατιθέμενοι μὲν τῷ,

Ἀλλαλοφόνους ἐπάξαντο λόγχας

οὐ μὴν τῷ

Ἐνὶ σφίσιν αὐτοῖς τὰ δόρατα ἐνῆκαν.

οὐ γὰρ ἑαυτοῖς τὰ δόρατα ἐνῆκαν, ἀλλ' ἀλλήλοις».

35.

Μέγας Ἐτυμολόγος (σελ. 60. 37) «Ἀλέρα καὶ Ἐλάρα. Ἐ λ ά ρ α ς γ ε ν ε ά· οὕτω παρὰ Σιμωνίδῃ· Ἀλέρα δὲ παρὰ Πινδάρῳ, οἷον Ἀ λ έ ρ α ς ὠ σ ό ν». — ὠσόν] διορθοῦσιν εἰς «υἱόν».

36.

Servius (ad Virg. Ge. 114. περὶ τοῦ Ἀρισταίου), «Hic ut etiam Sallustius docet, post laniatum a canibus Actaeonem filium matris instinctu Thebas reliquit, et Ceam insulam tenuit primo adhuc hominibus vacuam; post ea relicta cum Daedalo ad Sardiniam transitum fecit. Huic opinioni Pindarus refragatur, qui eum ait de Cea insula in Arcadiam migrasse, ibique vitam (Hein. legit villam) coluisse. Nam apud Arcades pro Iove colitur, quod primus ostenderit, qualiter apes debeant reparari.

Μετάφρ. «Οὗτος, ὡς καὶ Σαλλούστιος διδάσκει, μετὰ τὴν ὑπὸ τῶν κυνῶν σπάραξιν τοῦ υἱοῦ Ἀκταίονος κατὰ παρόρμησιν τῆς μητρὸς κατέλιπε τὰς Θήβας καὶ κατέλαβε τὴν νῆσον Κέων τέως κενὴν ἀνθρώπων· εἶτα δὲ καταλιπὼν αὐτὴν μετέβη σὺν Δαιδάλῳ εἰς Σαρδηνίαν. Ταύτῃ τῇ γνώμῃ Πίνδαρος ἐναντιοῦται λέγων αὐτὸν ἐκ τῆς Κέω νήσου εἰς Ἀρκαδίαν μετοικῆσαι καὶ ἐκεῖ τὸν βίον διατελέσαι. Παρὰ γὰρ Ἀρκάσι λατρεύεται ὡς Ζεύς· ὅτι πρῶτος ἔδειξε τίνι τρόπῳ δεῖ τὰς μελίσσας ἀνασώζεσθαι».

37.

Ἁρποκρατίων (ἐν λέξει Αὐτόχθονες) «ὁ δὲ Πίνδαρος καὶ ὁ τὴν Δαναΐδα πεποιηκώς φασιν Ἐριχθόνιον ἐκ Γῆς καὶ Ἡφαίστου φανῆναι».

38.

Σχολιαστὴς Ὁμήρου (εἰς Ἰλ. ξ. 319) «Δανάη Ἀκρισίου θυγάτηρ, ᾗ Διῒ συγκοιμηθεῖσα Περσέα ἐγέννησε· χρησαμένῳ γὰρ τῷ Ἀκρισίῳ περὶ γενέσεως ἀρρένων παίδων ὁ θεὸς ἔφη τὸν γενόμενον παῖδα ἐκ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ αὐτὸν κτενεῖν· δείσας δὲ ὁ Ἀκρίσιος κατὰ γῆς θάλαμον χαλκοῦν κατασκευάσας τὴν Δανάην ἐφρούρει· αὕτη δὲ, ὥς φησι Πίνδαρος καὶ ἕτεροί τινες, ἐφθάρη ὑπὸ τοῦ πατραδέλφου αὐτῆς Προίτου· ὅθεν αὐτοῖς καὶ στάσις ἐκινήθη».

39.

Ἀθήναιος (Δ'. σελ. 154. F)

«Φιλόμαχον γένος ἐκ Περσέων,

κατὰ Πίνδαρον.

40.

Εὐστάθιος (εἰς Ἰλ. φ. σελ. 1221. 33) «Ἕτερος

δὲ τὸ ἄλλοι νοοῦσι κατὰ διαφορὰν εἴδους, ὡς τῷ γένει μὲν ἰχθύων ὄντων καὶ τῶν δελφίνων, τῷ δὲ εἴδει διαφερόντων· διό, φασί, καὶ Πίνδαρος ἰ χ θ ὺ ν π α ι δ ο φ ά γ ο ν τὸ κῆτός φησιν».

41.

Ἀπολλόδωρος (βιβλ. Β. στ. 5. ἐκδ. Βιέννης) «Πίνδαρος δὲ, καὶ Ἡσίοδος ἐν ἀσπίδι, ἐπὶ τοῦ Περσέως

Πᾶν δὲ μετάφρενον εἶχε κάρα δεινοῖο πελώρου
Γοργοῦς, ἀμφὶ δέ μιν κίβισις θέε.

Εἴρηται δὲ παρὰ τὸ κεῖσθαι ἐκεῖ ἐσθῆτα καὶ τὴν τροφήν».

42.

Σχολιαστὴ· Ἀπολλωνίου Ἀργοναυτ. (εἰς Β 479), καὶ Μέγας Ἐτυμολόγος (p. 75. 25) «Χάρων δὲ ὁ Λαμψακηνὸς ἱστορεῖ, ὡς ἄρα Ῥοῖκος θεασάμενος δρῦν ὅσον οὔπω μέλλουσαν ἐπὶ γῆς καταφέρεσθαι, προστάξαι τοῖς παισὶν ὑποστηρίξαι ταύτην· ἡ δὲ μέλλουσα συμφθείρεσθαι τῇ δρυΐ Νύμφη ἐπιστᾶσα τῷ Ῥοίκῳ χάριν μὲν ἔφασκεν εἰδέναι ὑπὲρ τῆς σωτηρίας, ἐπέτρεπε δὲ αἰτήσασθαι ὅ, τι βούλοιτο· ὡς δὲ ἐκεῖνος ἠξίου συγγενέσθαι αὐτῇ, ὑπέσχετο δοῦναι τοῦτο, φυλάξασθαι μέντοι γε ἑτέρας γυναικὸς ὁμιλίαν παρήγγειλεν· ἔσεσθαι δὲ μεταξὺ αὐτῶν ἄγγελον μέλισσαν· καί ποτε πεσσεύοντος αὐτοῦ παρίστατο ἡ μέλισσα· πικρότερον δὲ ἀποφθεγξάμενος εἰς ὀργὴν ἔτρεψε τὴν Νύμφην, ὥστε πηρωθῆναι αὐτόν». Παράβαλε Σχολιαστὴν Θεοκρίτου Γ΄. 13. Πρὸς ταῦτα ἀναφέρονται αἱ λέξεις τοῦ Πινδάρου, ἃς Πλούταρχος περὶ τοῦ, διὰ τί αἱ μέλισσαι τοῖς ἀσελγέσι μάλιστα ἐπιφέρονται, πραγματευόμενος (Quaest. Natural c. 36) τέθηκεν ἐξ Gisb. Longolii Λατινικῆς μεταφράσεως. «*Tu molitrix favorum parva, perfidum quae puniens Rhoecum stimulo pupugisti eum*».

43.

Ὁ αὐτὸς Σχολιαστὴς αὐτόθι «Καὶ Πίνδαρος δέ φησι περὶ νυμφῶν ποιούμενος τὸν λόγον

Ἰσοδένδρου τέκμαρ αἰῶνος λαχοῦσα»

Σημ. ἰσοδένδρου αἰῶνος τέκμαρ] «τέλος βίου ἴσου βίῳ τῶν δένδρων». Ἐπειδὴ αἱ νύμφαι αὗται συμφθεί-ι τοῖς δένδρεσι, διὰ τοῦτο καλοῦνται ἁ μ α δ ρ υ ά-,. Τὸ αὐτὸ ἀπόσπασμα ἀναφέρει καὶ Πλούταρχος Ἐρωτικῷ §. 14) οὕτως «οὐ γὰρ νύμφαι τινὲς αὐ-ς δρυάδες εἰσὶν

ἴσον δένδρου τέκμαρ αἰῶνος λαχοῦσαι».

44.

Ἀθήναιος (βιβλ. ΙΑ΄. σελ. 476. Β.) «καὶ τῶν ποιητῶν πολλοὶ παράγουσι πίνοντας τοὺς ἀρχαίους κέρασι, Πίνδαρος μὲν ἐπὶ τῶν Κενταύρων λέγων

Ἀνδροδάμαν δ᾽ ἐπεὶ Φῆ-<br>
ρες δάεν ῥιπὰν μελιηδέος οἴνου,<br>
ἐσσυμένως ἀπὸ μὲν λευ-<br>
κὸν γάλα χερσὶ τραπεζᾶν<br>
ὤθεον· αὐτόματοι δ᾽ ἐξ<br>
ἀργυρέων κεράτων πί-<br>
νοντες ἐπλάζοντο».

στ. 1-2. ἀνδροδάμαν ῥιπὰν] «τὴν δαμάζουσαν τοὺς ἄνδρας ῥιπήν, πνοήν, ὀσμήν. — Φῆρες δάεν] οἱ Κένταυροι ἐδάησαν (ἀορ. β΄. παθ. ἐκ τοῦ θέματος δ ά ω) ἔμαθον, ἤτοι ᾐσθάνθησαν. — ἐσσυμένως] ταχέως καὶ ὁρμητικῶς. — 3-5. ἀπὸ μὲν τραπεζᾶν ὤθεον] ἀπὸ μὲν τῶν τραπεζῶν ὤθουν ἔῤῥιπτον. — ἐπλάζοντο] παρεξετρέποντο, ἔξω φρενῶν ἐγίγνοντο. Παράβαλε πρὸς τὴν ἔννοιαν τοῦ ἀποσπάσματος τὸ σχόλιον τοῦ Π. Σ. (εἰς Πινδ. Πυθ. Α/Β΄. 83-84 τῆς ἐμῆς ἐκδόσεως). Ἐκ τοῦ Ἀθηναίου

τὸ ἀπόσπασμα τοῦτο μετήνεγκεν ὁ Εὐστάθιος εἰς Ἰλ. ν. σελ. 916. 39. καὶ σελ. 917. 63.

45.

Σχολιαστὴς Ἀπολλων. Ἀργοναυτ. (εἰς τὸ ά. 61) «ὁ δὲ Ἀπολλώνιος παρὰ Πινδάρου εἴληφε λέγοντος

Ὁ δὲ χλωραῖς ἐλάταισι τυπεὶς ᾤχετο
Καινεὺς σχίσαις ὀρθῷ ποδὶ γᾶν».

Πλούταρχος (Comp. Stoic. et Poet. σελ. 1057. «ὁ Πινδάρου Καινεὺς εὔθυναν ὑπεῖχεν ἀπιθάνως ἄῤῥηκτ σιδήρῳ καὶ ἀπαθὴς σῶμα πλασσόμενος· εἶτα καταδ ἄτρωτος ὑπὸ γῆν,

σχίσας ὀρθῷ ποδὶ γᾶν».

καὶ πάλιν (αὐτόθι) «καὶ ὁ μὲν Πινδάρου Καινεὺς βι λόμενος οὐ τιτρώσκεται».

46.

Παλ. Σχ. Πινδάρου (εἰς Νεμ. Ζ΄. 103) «ὡς Σκοπάδας καὶ Ἀλευάδας εἴωθε (Πίνδαρος) καλεῖν τοὺς Θεσσαλούς».

47.

Ἀθήναιος (βιβλ. Ι΄. 411. ἐκδ. Casaub.) «ὅτι ἦν καὶ ὁ Ἡρακλῆς ἀδδηφάγος, ἀποφαίνονται σχεδὸν πάντες ποιηταὶ καὶ συγγραφεῖς . . . Ἴων δὲ ἐν Ὀμφάλῃ ἐμφανίσας αὐτοῦ τὴν ἀδδηφαγίαν ἐπιφέρει· ὑπὸ δὲ τῆς εὐφαγίας (ἐκ διορθώσεως ἀντὶ τοῦ παρ᾽ Ἀθηναίῳ «εὐφημίας»· κρεῖσσον δέ μοι δοκεῖ, εἰ διωρθοῦτο «βουφαγίας») κατέπινε καὶ τὰ κῶλα καὶ τοὺς ἄνθρακας· παρὰ Πινδάρου δὲ τοῦτ᾽ εἴληφεν εἰπόντος, δ ι ὰ β ο ῶ ν θ ε ρ μ ὰ ε ἰ ς ἀ ν θ ρ α κ ι ὰ ν σ τ έ ψ α ν π υ ρ ι π ν ό ω ν τ α σ ώ μ α τ α, κ α ὶ τ ό τ᾽ ἐ γ ὼ σ α ρ κ ῶ ν τ᾽ ἐ ν ο π ὰ ν ἠ δ᾽ ὀ σ τ έ ω ν σ τ ε ν α γ μ ὸ ν β α ρ ὺ ν ἦ ν ἰ δ ό ν τ α δ ι α κ ρ ῖ ν α ι π ο λ λ ὸ ς ἐ ν κ α ι ρ ῷ χ ρ ό ν ο ς». Τοῦ διεφθαρμένου τούτου ἀποσπάσματος τὴν πιθανωτέραν διόρθωσιν ἐποίησεν ὁ Boeckhius οὕτω

Δοιὰ βοῶν
θέρμ' ἔδει ἀνθρακιὰν στέψαντα πυρίπνοά τε
σώματα· καὶ τότ' ἐγὼ σαρκῶν τ' ἐνοπὰν
εἶδον ἠδ' ὀστέων στεναγμὸν βαρύν.
ἦν δὲ ἰδόντα διακρῖναι πολλὸς ἐν καιρῷ
χρόνος

στ. 1-2. δοιὰ βοῶν θερμὰ σώματα] «δύο βοῶν θερμὰ σώματα». Τὸ ἐν τῷ κειμένῳ δ ι ὰ καλῶς διωρθώθη εἰς δοιά (δύο)· τὸ μὲν ἕν, ἤτοι ὁ μὲν εἷς βοῦς ἦν τοῦ Θειοδάμαντος (Ἀπολλοδ. βιβλ. Β'. κη'. Ι. καὶ Φιλοστρατ. Εἰκόν. Β. σελ 849)· ὁ δὲ ἕτερος βοῦς ἦν τοῦ Κορωνοῦ Λαπίθου τοῦ υἱοῦ τοῦ Κυνέως (Φιλόστρατος αὐτόθι «Ἡρακλεῖ γάρ που παρὰ Πινδάρῳ ἐνέτυχες, ὁπότε εἰς τὴν τοῦ Κορωνοῦ στέγην ἀφικόμενος σιτεῖται βοῦν ὅλον, ὡς μηδὲ τὰ ὀστέα περιττὰ ἡγεῖσθαι»). — ἔδει] πιθανῶς διωρθώθη τὸ ἐν τῷ κειμένῳ «εἰς» εἰς τὸ ἔ δ ε ι, τρώγει. — ἀνθρακιὰν στέψαντα]. Διὰ τί ἔλεξε τὰ σώματα θερμὰ πυρίπνοά τε; διότι ἔστεψαν, περιεκύκλωσαν, ἐκάλυψαν τὴν ἀνθρακιάν, καὶ ἐξαχθέντα τῆς ἀνθρακιᾶς ἦσαν θερμὰ πυρίπνοά τε.

## 48.

Παλ. Σχ. Πινδάρου (εἰς Νεμ. Θ'. 35) «ὁ δὲ ἰσχυρὸς ἀνὴρ τὸ προϋπάρχον δίκαιον καταπαύει ἐν ἄλλοις Πίνδαρος

Νόμος ὁ πάντων βασιλεὺς
θνατῶν τε καὶ ἀθανάτων ἄγει
δικαιῶν τὸ βιαιότατον ὑπερτάτᾳ
χειρί».

Παρὰ Πλάτωνι δὲ (Γοργ. σελ. 484. Β) τὸ ἀπόσπασμα φέρεται οὕτω «Καλλικλ. Δοκεῖ δέ μοι καὶ Πίνδαρος, ἅπερ ἐγὼ λέγω, ἐνδείκνυσθαι ἐν τῷ ᾄσματι, ἐν ᾧ λέγει, ὅτι

ὁ νόμος ὁ πάντων βασιλεὺς θνατῶν τε καὶ ἀθανάτων, οὗτος δὲ δή φησιν, ἄγει βιαίως τὸ δικαιότατον ὑπερτάτᾳ χειρί· τεκμαίρομαι ἔργοισιν Ἡρακλέος· ἐπεὶ ἀπριάτας· λέγει δέ· τὸ γὰρ ᾆσμα οὐκ ἐπίσταμαι· οὕτω πως, ὅτι οὔτε πριάμενος οὔτε δόντος τοῦ Γηρυόνου ἠλάσατο τὰς βοῦς». Ἀριστείδης δὲ (Orat. Platonic. T. 11. σελ. 52) συμπληροῖ ἔτι μᾶλλον τὸ ἀπόσπασμα οὕτω «οὐ τὸν Πίνδαρον μόνον τιμῶσα (ἡ ῥητορική)

Νόμος ὁ πάντων βασιλεὺς
θνατῶν τε καὶ ἀθανάτων ἄγει
δικαιῶν τὸ βιαιότατον ὑπερτάτᾳ
χειρί· τεκμαίρομαι
ἔργοισιν Ἡρακλέος 5
ἐπεὶ ἀπριάτας» 6

Ὁ δὲ Σχολιαστ. τοῦ Ἀριστείδου διετήρησε καὶ τὰ πρὸς ἀναπλήρωσιν τῆς τελευταίας τοῦ ἀποσπάσματος προτάσεως, ἐπεὶ ἀπριάτας, λέγων οὕτως «Τὰ λοιπὰ τῆς χρήσεως ἦν οὕτω·

ἐπεὶ Γηρυόνου βόας 6
Κυκλωπίων ἐπὶ προθύρων Εὐρυσθέως 7
ἀναιρεῖται καὶ ἀπριάτας ἤλασεν. 8

ὁ δὲ νοῦς τοιοῦτος· ἐπειδὴ τὰς τοῦ Γηρυόνου βόας οὔτε αἰτήσας, οὔτε πριάμενος ἤλασεν εἰς τὸν οἶκον τοῦ Εὐρυσθέως· τὸ γὰρ Κυκλωπείων ἐπεὶ προθύρων Εὐρυσθέως σημαίνει τὸ Ἄργος, ἐπειδήπερ οἱ Κύκλωπες ἐξ ἀρχῆς ἐτείχισαν τὸ Ἄργος, οἱ καλούμενοι χειρογάστορες παρὰ τὸ ἐκ τῶν χειρῶν ζῆν».

## 49.

Ἀρτεμίδωρος (Ὀνειροκριτ. Δ'. κεφ. 2. σελ. 202) «ἄλλα δ' ἄλλοις νόμιμα δέδεικται ἑκά-

στοις, φησὶν ὁ Πίνδαρος». — δέδεικται] διορθοῦσιν εἰς «δὲ κεῖται».

50.

Σχολιαστὴς τῶν βραχέων σχολίων (εἰς Ἰλ. φ. 194 καὶ Σχολ. Ven. σελ. 470) «Ἡρακλῆς εἰς Ἅιδου κατελθὼν ἐπὶ τὸν Κέρβερον συνέτυχε Μελεάγρῳ τῷ Οἰνέως, οὗ καὶ δεηθέντος γῆμαι τὴν ἀδελφὴν Δηϊάνειραν, ἐπανελθὼν εἰς φῶς ἔσπευσεν εἰς Αἰτωλίαν· πρὸς Οἰνέα, καταλαβὼν δὲ μνηστευόμενον τὴν κόρην Ἀχελῷον τὸν πλησίον ποταμὸν, διεπάλαισεν αὐτῷ ταύρου μορφὴν ἔχοντι, οὗ καὶ ἀποσπάσας τὸ ἕτερον τῶν κεράτων ἔλαβε τὴν παρθένον· φασὶ δὲ αὐτὸν τὸν Ἀχελῷον παρ' Ἀμαλθείας τῆς Ὠκεανοῦ κέρας λαβόντα δοῦναι τῷ Ἡρακλεῖ καὶ τὸ ἴδιον ἀπολαβεῖν· δοκεῖ δὲ τῶν ἐν τῇ Ἑλλάδι ποταμῶν μέγιστος εἶναι ὁ Ἀχελῷος, διὸ καὶ πᾶν ὕδωρ τῇ τούτου προσηγορίᾳ καλεῖται· ἡ ἱστορία παρὰ Πινδάρῳ».

51.

Στράβων (Γ'. σελ. 201. ἐκδ. Κοραῆ) «ποιοῦσι δὲ (οἱ ὄρειοι Λυσιτανοί) καὶ ἑκατόμβας ἑκάστου γένους Ἑλληνικῶς, ὡς καὶ Πίνδαρός φησι,

Πάντα θύειν»

Παράβαλε πρὸς τὴν ἔννοιαν καὶ Εὐσταθίου παρεκβ. εἰς Ἰλ. α. σελ. 49. ὅπου μεταφέρονται τὰ αὐτά.

52.

Ὁ αὐτὸς (αὐτόθι σελ. 222) «Καὶ τὰς Πλαγκτὰς καὶ Συμπληγάδας ἐνθάδε μεταφέρουσί τινες, ταύτας εἶναι νομίζοντες στήλας, ἃς Πίνδαρος καλεῖ πύλας Γαδειρίδας, εἰς ταύτας ὑστάτας ἀφῖχθαι φάσκων τὸν Ἡρακλέα». Καὶ παρακατιὼν (σελ. 224) «Καὶ ὁ Πίνδαρος οὕτως ἂν ὀρθῶς λέγοι πύλας Γαδειρίδας, εἰ ἐπὶ τοῦ στόματος νοοῖντο αἱ στῆλαι· πύλαις γὰρ ἔοικε τὰ στόματα».

53.

Μεγασθένης παρὰ Στράβωνι (βιβλ. ΙΕ'. σελ. 118)

«Περὶ δὲ τῶν χιλιετῶν ὑπερβορέων τὰ αὐτὰ λέγει Σιμωνίδῃ καὶ Πινδάρῳ καὶ ἄλλοις μυθολόγοις».

54.

Πορφύριος (εἰς Ἰλ. κ. 252. παρὰ Σχολ. Ven)

«κατὰ μὲν φίλα τέκνα ἔπεφνε θάλλοντα ἥβᾳ
δυώδεκα αὐτόν τε τρίτον· καὶ τετράτῳ αὐτὸς
πεδάθη·

φησὶν ὁ Πίνδαρος, ἀντὶ τοῦ τετάρτῳ καὶ δεκάτῳ».

55.

Σχόλιον Εὐριπίδου Ἀνδρομαχ. 798. ἐκ τῆς βίβλου Guelpherbytano ἐκδοθὲν ὑπὸ Bothii ἐν τῇ ἐγχωρίᾳ (vernacula) Εὐριπίδου ἐκδόσει Τ. V. σελ. 80. καὶ ἐν τῇ Πινδάρου μεταφράσει Τ. 11. σελ. 333. καὶ ἑξῆς· ὡσαύτως ἐκ codd. Guelph. καὶ Taur. παρὰ Matth. Εὐριπ. Τ. Ε΄. σελ. 582. «Οἱ μὲν πλεῖστοι Τελαμῶνά φασι συστρατεῦσαι τῷ Ἡρακλεῖ εἰς τὴν Ἴλιον, ὁ δὲ Πίνδαρος καὶ Πηλέα, παρ᾽ οὗ ἔοικε τὴν ἱστορίαν ὁ Εὐριπίδης λαβεῖν· λέγει γὰρ ὁ Πίνδαρος·

Οὐ Πηλέως ἀντιθέου μόχθοις νεότατ᾽ ἐπιλάμψαι μυρίοις;
πρῶτον μὲν Ἀλκμήνας σὺν υἱῷ Τρώϊον ἂμ πεδίον,
καὶ μετὰ ζωστῆρας Ἀμαζόνος ἦλθεν, καὶ τὸν Ἰάσονος εὔδοξον πλόον
ἐκτελευτάσαις ἕλεν Μήδειαν ἐκ Κόλχων δόμων».

Σημ. στ. 1. μόχθοις] ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ κειμένῳ μόχθοιν. — νεότατ᾽] νεότητα· ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ κειμ. νεώτατον. — στ. 2. ἂμ πεδίον] ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ κειμ. ἂμ πέδιλα ὀρθῶς ὁ Boeckhius διώρθωσεν. — στ. 3. Ἀμαζόνος] ὁ αὐτὸς διώρθωσεν ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ κειμ. Ἀμαζόνας.

56.

Παυσανίας (βιβλ. Ζ΄. κεφ. 2. 4) «Πολλῷ δὲ πρεσβύτερα ἔτι ἢ κατὰ Ἴωνας τὰ ἐς τὴν Ἄρτεμιν τὴν Ἐφεσίαν ἐστίν· οὐ μὴν πάντα τὰ εἰς τὴν θεὸν ἐπύθετο, ἐμοὶ δοκεῖν, Πίνδαρος, ὃς Ἀμαζόνας τὸ ἱερὸν ἔφη τοῦτο ἱδρύσασθαι στρατευομένας ἐπὶ Ἀθήνας τε καὶ Θησέα». Παράβ. πρὸς Μέγ. Ἐτυμ. ἐν λέξει Ἔφεσος.

57.

Στράβων (βιβλ. ΙΒ΄. σελ. 381. ἐκδ. Κορ.) «Καὶ Πίνδαρός φησιν, ὅτι αἱ Ἀμαζόνες

Σύριον εὐρυαίχμαν διεῖπον στρατόν,

τὴν ἐν τῇ Θεμισκύρᾳ κατοικίαν οὕτω δηλῶν».

58.

Παυσανίας (βιβλ. Α. κεφ. 2) «Εἰσελθόντων δὲ εἰς τὴν πόλιν ἐστὶν Ἀντιόπης μνῆμα Ἀμαζόνος· ταύτην τὴν Ἀντιόπην Πίνδαρος μὲν φησιν ὑπὸ Πειρίθου καὶ Θησέως ἁρπαχθῆναι».

59.

Πλούταρχος (βίος Θησέως §. 28) «Τῆς δὲ Ἀντιόπης ἀποθανούσης (Θησεὺς) ἔγημε Φαῖδραν, ἔχων υἱὸν Ἱππόλυτον ἐξ Ἀντιόπης, ὡς δὲ Πίνδαρός φησι, Δημοφῶντα».

60.

Παυσανίας (βιβλ. Α΄. κεφ. 41, 5) «Μεγαρέως δὲ Τίμαλκον παῖδα τίς μὲν ἐς Ἄφιδναν ἐλθεῖν μετὰ τῶν Διοσκούρων ἔγραψε; πῶς δ᾽ ἂν ἀφικόμενος ἀναιρεθῆναι νομίζοιτο ὑπὸ Θησέως, ὅπου καὶ Ἀλκμὰν ποιήσας ᾆσμα ἐς τοὺς Διοσκούρους, ὡς Ἀθήνας ἕλοιεν καὶ τὴν Θησέως ἀγάγοιεν μητέρα αἰχμάλωτον, ὅμως Θησέα φησὶν αὐτὸν ἀπεῖναι. Πίνδαρος δὲ τούτοις τε κατὰ ταὐτὰ ἐποίησε καὶ γαμβρὸν τοῖς Διοσκούροις εἶναι βουλόμενον, ἐς ὃ ἀπελθεῖν αὐτὸν Πειρίθῳ τὸν λεγόμενον γάμον συμπράξοντα».

## 61.

Παρὰ Prisciano συλλέγονται ἓξ ἀποσπάσματα, ἃ πειρᾶται νὰ ἀναγάγῃ εἰς τὰ τρίμετρα κωμικὰ ἰαμβεῖα. «Priscianus (de metris comicis p. 13. 1. 27. καὶ ἑξῆς), Πίνδαρος καθ' Ἡλιόδωρον ἀνέστρεψε τὸν ἰαμβικὸν ῥυθμὸν τόνδε τὸν τρόπον,

Πεπρωμέναν ἔθηκε μοῖραν μετατραπεῖν 61
ἀνδροφθόρον· οὐδὲ σιγᾷ κατεῤῥύη·

ἐν τῷ δευτέρῳ ἰάμβῳ πυῤῥίχιον δεύτερον ἔθηκε, καὶ τρίτον τροχαῖον, καὶ τέταρτον σπονδεῖον.

Τροχὸν μέλος· ταὶ δὲ Χείρωνος ἐντολάς· 62

Τὸ ἰαμβεῖον τοῦτο ἐν τῇ τρίτῃ θέσει τροχαῖον ἔχει καὶ ἐν τῇ τετάρτῃ σπονδεῖον. Ὁ αὐτὸς (Priscianus),

Αἴνιγμα παρθένου ἐξ ἀγρίων γνάθων· 63

Τοῦτο ἐν τῇ τετάρτῃ θέσει σπονδεῖον ἔχει. Ὁ αὐτὸς

Ἐν δ' ἀσκίοισιν πατήρ· νηλεεῖ νόῳ δ'. 64

Καὶ ἐν τούτῳ τῷ ἰαμβείῳ τροχαῖον ἐν τῇ τρίτῃ θέσει ἔθηκε, καὶ ἐν τῇ τετάρτῃ σπονδεῖον. Ὁ αὐτός.

Δ' οὐδὲν προσαιτέων ἐφθεγξάμαν ἐπί· 65

Καὶ τοῦτο ὡσαύτως ἐν τῇ τετάρτῃ θέσει σπονδεῖον ἔχει. Αὐτὸς Ἡλιόδωρος βεβαιοῖ, ὅτι Πίνδαρος καὶ τρισυλλάβους πόδας ἐν τέλει τοῦ στίχου τέθεικεν.

Νόμων ἀκούοντες θεόδμητον κέλαδον. 66

Ἰδοὺ ἐν τούτῳ τῷ ἰαμβείῳ τρίβραχυν ἐν τέλει ἔθηκεν, ὃ οὐδὲ συνδεδεμένον τῷ ἑπομένῳ δύναται νὰ ᾖ, ὡς εἰς σύμφωνον λῆγον» Schneiderus. — Τὸ 61. καὶ 63. ὀρθῶς δύναταί τις νὰ εἰκάσῃ μετὰ τοῦ Boeckhii, ὅτι ἀναφέρεται εἰς Οἰδίποδα, ὃς ἔλυσε τὸ αἴνιγμα τῆς Σφιγγός, ἣ ἕνεκα τούτου κατακρημνισθεῖσα ἀπωλέσθη. — ἔθηκε μοῖραν μετατραπεῖν] «κατώρθωσεν (ὁ Οἰδίπους) να μετατρέψῃ τὴν μοῖραν». — οὐδὲ σιγᾷ καταῤῥύη] «οὔτε εἰς σιγὴν κατέῤῥευσεν, ἀλλὰ ὑμνήθη καὶ ἐδοξάσθη».

— παρθένου] τῆς Σφιγγός. — 62. ταὶ δὲ] ὀρθῶς διωρθώθη ἀντὶ τοῦ αἱ δέ. Ἡ δὲ σύνταξις τοῦ ὅλου ἀποσπάσματος δύναται νὰ ἀναπληρωθῇ ἐκ τῶν ἡγουμένων οὕτω πως «ὁ μὲν (ἢ, οἱ μὲν) ᾖδον τροχὸν (γοργὸν, ταχὺ) μέλος, ταὶ δὲ (αὗται δὲ ᾖδον) ἐντολὰς τοῦ Χείρωνος (ἃς ἐδίδασκε τῷ Ἰάσονι καὶ τῷ Ἀχιλλεῖ). — 64. νηλεεῖ νόῳ δ’] ἐκ διορθώσεως ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ κειμένῳ «ἦν ἐεινοώας». — 65. ἐφθεγξάμαν] ἐκ διορθώσεως ἀντὶ τοῦ «ἐφ’ ἰτζάμεν».

67.

Π. Σχολιαστὴς Πινδάρου (εἰς Νεμ. Ζ. 116) «Ἐπεὶ τὸ ποίημα ὑφάσματι ἔοικεν, ὡς καὶ αὐτὸς ἐν ἄλλοις.

Ὑφαίνω δ’ Ἀμυθαονίδαις
ποικίλον ἄνδημα»

68.

Στοβαῖος (λόγος ρή. ὅτι δεῖ τὰς μὲν ἀτυχίας κρύπτειν καὶ ὀρθῶς κεχρῆσθαι τοῖς παροῦσιν)

«Ἀλλοτρίοισιν μὴ προφαίνειν,
τίς φέρεται μόχθος ἄμμιν·
τοῦτό γέ τοι ἐρέω· καλῶν μὲν ὦν
μοῖράν τε τερπνῶν ἐς μέσον χρὴ
παντὶ λαῷ δεικνύναι·
εἰ δέ τις ἀνθρώποις θεόσδοτος ἀτλάτη κακότας
προστύχῃ, ταύτην σκότει
κρύπτειν ἔοικε».

Σήμ. στ. 1-2] «δὲν πρέπει νὰ φανερόνωμεν τοῖς ἄλλοις τὰς ἡμῖν συμβαινούσας δυστυχίας». — 3-4. καλῶν . . . τερπνῶν] συμβάντων ἡμῖν. — 6. ἀτλάτη κακότας] διόρθωσις Boeckhii ἐξ εἰκασίας· ὁ δὲ Hermannus διορθοῖ ἀνταία κακότας. Τὸ παρὰ Στοβ. κείμενον ἔχει ἀτληκηκότα.

69.

Κλήμης ὁ Ἀλεξανδρεὺς (Στρωματ. Α. σελ. 345. 10) ἀφ' οὗ εἶπεν, ὅτι οὐ πρέπει ὁ λέγων τὴν ἀλήθειαν, κενοδοξίαν ζηλῶν, νὰ χρῆται ὀνόμασι καὶ ῥήμασι περιττοῖς, λέγει «ἀρκεῖ δὲ τῷ γνωστικῷ, κἂν εἷς μόνος ἀκροατὴς εὑρεθῇ· ἔστι γοῦν ἀκοῦσαι καὶ Πινδάρου τοῦ Βοιωτίου γράφοντος

Μὴ πρὸς ἅπαντας ἀναῤῥῆ-
ξαι τὸν ἀρχαῖον λόγον,
ἔσθ' ὅτι πιστοτάταις σιγᾶς ὁδοῖς· κέν-
τρον δὲ μάχας ὁ κρατιστεύων λόγος».

Μετάφρ. «Μὴ φανερώσῃς πρὸς ἅπαντας τὸν ἀληθῆ λόγον, εἰ μὴ διὰ πιστοτάτης ὁδοῦ σιγῆς· διότι διεγείρει μάχην ὁ λόγος ὁ σπουδάζων τοῖς ὀνόμασι νὰ φανῇ κράτιστος».

στ. 2. ἔσθ' ὅτι] = τοῦτό ἐστιν, ὅτι = αἴτιον τούτου (τοῦ μὴ δεῖν ἀναῤῥῆξαι κ. τ. λ.) ἐστὶν, ὅτι. — στ. 3. ὅτι πιστοτάταις . . . ὁδοῖς] ἀναπληρωτέα ἡ βραχυλογία οὕτω «ὅτι δεῖ πιστοτάταις ὁδοῖς σιγῆς ἀναῤῥηγνύναι» ἤτοι «ὅτι πρέπει νὰ φανερόνῃς τὴν ἀλήθειαν μὲ τρόπους σιγῆς, οἳ παρέχουσιν αὐτὴν πιστοτάτην»· οἱ δὲ πιστότατοι τρόποι σιγῆς εἰσιν τὸ μὴ χρῆσθαι ῥήμασι καὶ ὀνόμασι περιττοῖς. Μέρος τοῦ ἀποσπάσματος ἀναφέρει καὶ Θεοδώρητος Graec. affect. Cur. 1. σελ. 722. ἐν ἀρχῇ ἐκδ. Schulz. «Ἢ οὐδὲ Πινδάρῳ τῷ λυρικῷ πείθεσθε, σαφῶς ἀπαγορεύοντι μὴ πρὸς πάντας ἀναῤῥῆξαι τὸν ἀρχαῖον λόγον;»

70.

Ἀθήναιος (βιβλ. ΙΒ'. 513. C) «τοιοῦτός ἐστι καὶ ὁ παραινῶν Ἀμφιλόχῳ τῷ παιδί,

Ὦ τέκνον,
ποντίου θηρὸς πετραίου

χρωτὶ μάλιστα νόον
προσφέρων πάσαις πολίεσσιν ὁμίλει·
τῷ παρεόντι δ' ἐπαινήσαις ἑκὼν
ἄλλοτ' ἀλλοῖα φρόνει».

(ὅρα καὶ Ζ'. 317. Α.) Ἀθήναιος οὐκ ἀναφέρει τὸν ποιητήν· ἀλλ' ἀναφέρεται τὸ ὄνομα αὐτοῦ παρὰ Πλουτάρχῳ (de solertia animal. κεφ. 27) «τῶν πολυπόδων τῆς χρόας τὴν ἄμειψιν ὁ Πίνδαρος περιβόητον πεποίηκεν εἰπών·

Ποντίου θηρὸς χρωτὶ
μάλιστα νόον προσφέρων
πάσαις πολίεσσιν ὁμίλει».

71.

Σχολιαστὴς Πινδάρου (Νεμ. Ζ'. 89) «Οὐδείς με ψέγει, ὅτι ἐπαινῶ τοὺς Αἰγινήτας· οὐ γὰρ πολίτας ὄντας ἐμαυτοῦ, διὰ τοῦτο ἐπαινῶ· προσχαρίζεσθαι γὰρ ἂν ἐδόκουν διὰ τὴν οἰκειότητα ἐγκωμιάζων

Ὁ γὰρ ἐξ οἴ-
κου ποτὶ μῶμον ἔπαινος κίρναται».

Οὔ φησι ῥητῶς ὁ Σχ. ὅτι ἔστιν ἐκ τοῦ Πινδάρου· εἰ ὅμως ἦν ἐξ ἄλλου τινὸς ποιητοῦ, ὤφειλε νὰ εἴπῃ τὸ ὄνομα. Ὁ νοῦς τοῦ ἀποσπάσματος «ὁ ἀπὸ οἰκείου εἰς οἰκεῖον ἔπαινος παρέχει μῶμον τῷ ἐπαινοῦντι».

72.

Ἀριστείδης (Τομ. Β'. σελ. 402. ἐν τέλει) «καὶ πάλιν (ὁ Πίνδαρος) ὁρμηθεὶς ἐκ τῶν περὶ τῆς Ἐριφύλης λόγων φησὶν

Ὦ πόποι, οἷ' ἀπατᾶται
φροντὶς ἐφημερίων οὐκ εἰδυῖα»

73.

Σχολ. Vict. παρὰ Heyn. Ὁμηρ. Τ. V. σελ. 784. εἰς Ἰλ. π, 170. «Πεντήκοντα ἔσαν ἄνδρες] καὶ

Πίνδαρος πεντήκοντα ἐρετμούς φησι τὰς ναῦς Ἀχαιῶν εἶναι».

74.

Στράβων (βιβλ. Θ'. σελ. 210. ἐκδ. Κορ.) «Ὁ μὲν οὖν ποιητὴς οὐδαμοῦ μέμνηται Δολοπικῆς στρατιᾶς κατὰ τοὺς περὶ Ἴλιον ἀγῶνας· οὐδὲ γὰρ αὐτῶν τὸν ἡγεμόνα Φοίνικα πεποίηκεν εἰς τοὺς κινδύνους ἐξιόντα, καθάπερ τὸν Νέστορα· ἄλλοι δ' εἰρήκασι, καθάπερ Πίνδαρος μνησθεὶς τοῦ Φοίνικος·

ὃς Δολόπων ἄγαγε θρασὺν ὅμιλον σφενδονᾶσαι,
ἱπποδάμων Δαναῶν βέλεσι πρόσφορον»

Εὐστάθιος εἰς (Ἰλ. π', 311) «Πίνδαρος δὲ τοὺς ὑπὸ Φοίνικι Δόλοπάς φησι θρασὺν ὅμιλον σφενδονῆσαι, ὡς καὶ Δολόπων δεξιῶν ὄντων σφενδονητῶν».

75.

Ἀριστείδης (Τ. Β'. σελ. 260) «Καὶ τίς οὐκ ἂν φήσειεν οὑτωσὶ πολλὴν εἶναι ἀλογίαν, ὄντα μὲν αὐτὸν (τὸν Παλαμήδην) κυριώτερον τοῦ Ὀδυσσέως εἰς σοφίας λόγον, ὡς ἔφη Πίνδαρος, εἶθ' ἡττηθῆναι ὑπὸ τοῦ χείρονος;»

76.

Χοιροβοσκὸς ὑπὸ Bekkero χειρογραφηθεὶς ἐν φυλλ. 74. «ἀκαμαντόχαρμαν. Ὦ Εὐρυδάμαν παρὰ Ἀλκαίῳ, καὶ παρὰ Πινδάρῳ

Ὑπερμενὲς ἀκαμαντόχαρμαν Αἶαν·

περὶ οὗ (περὶ τῆς παραδόξου κλητικῆς ἀκαμαντόχαρμαν) ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι ἢ κατὰ συνεκδρομὴν τοῦ Αἶαν ἐγένετο ἢ διὰ τὴν ὑπαλληλίαν τῶν φωνηέντων».

77.

Σχολ. Σοφοκλ. Αἴαντος ὑποθέσεως ἐν τέλει. «Περὶ δὲ τῆς πλευρᾶς, ὅτι μόνην αὐτὴν τρωτὴν εἶχεν (ὁ Αἴας), ἱστορεῖ καὶ Πίνδαρος, ὅτι τὸ μὲν σῶμα, ὅπερ ἐκάλυπτεν ἡ τοῦ Ἡρακλέους λεοντῆ, ἄτρωτον ἦν, τὸ δὲ μὴ καλυ-

φθὲν, ὅπερ ἦν ἡ πλευρὰ, τρωτὸν ἔμεινεν»· οὕτω ταῦτα Boeckhius ἀναγινώσκει.

78.

Scholia brevia καὶ Veneta εἰς Ἰλιαδ. κ. 435. καὶ Εὐστ. σελ. 817. 28. «Ῥῆσος μὲν ἦν Θρᾷξ, υἱὸς δὲ Στρυμόνος τοῦ αὐτόθι ποταμοῦ καὶ Εὐτέρπης μιᾶς τῶν Μουσῶν· διάφορος δὲ τῶν καθ' ἑαυτὸν γενόμενος ἐν πολεμικοῖς ἔργοις, ἐπῆλθε τοῖς ἄλλοις (Ἀχαιοῖς, παρ' Εὐσταθ), ὅπως Τρωσὶ συμμαχήσῃ· καὶ μίαν ἡμέραν συμβαλὼν πολλοὺς τῶν Ἑλλήνων ἀπέκτεινε· δείσασα δ' Ἥρα περὶ τῶν Ἑλλήνων Ἀθηνᾶν ἐπὶ τὴν τούτου διαφθορὰν πέμπει· κατελθοῦσα δὲ ἡ θεὸς Ὀδυσσέα καὶ Διομήδην ἐπὶ τὴν κατασκοπὴν ἐποίησε προελθεῖν· ἐπιστάντες δὲ ἐκεῖνοι κοιμωμένῳ τῷ Ῥήσῳ, αὐτόν τε καὶ τοὺς ἑταίρους αὐτοῦ κτείνουσιν, ὡς ἱστορεῖ Πίνδαρος».

79.

Ἀριστοφάνης Βυζάντιος πάρ' Εὐστάθ. εἰς Ἰλ. λ. σελ. 877, 55. (ὅρ. αὐτόθι εἰς Ὀδυσ. α. σελ. 1649. 5) «Εἶτά φησιν, ὅτι καὶ Πίνδαρός που τὰς Διομήδους ἵππους πρόβατα καλεῖ, τὴν φάτνην αὐτῶν λέγων προβάτων τράπεζαν».

80.

Αὐτόθι. «Οὕτω δέ που, φησὶ, καὶ ἐπὶ τοῦ Πηγάσου ποιεῖ».

81.

Ἐτυμολογικὸν Γουδιανοῦ (σελ. 321. 54) «κίκυς ἡ δύναμις, Ἀπολλόδωρος ἰκμὰς . . . ἀπὸ τοῦ ἀνακικύειν· π ο λ ὺ ς δ' ἀ ν ε κ ί κ υ ε ν ἱ δ ρ ώ ς (Ἰλ. ψ. 507) . . . καὶ παρὰ Πινδάρῳ.

ἔτι δὲ τειχέων ἀνακικύει καπνός».

Σημ. ἔτι δὲ τειχέων] διόρθωσις πιθανὴ ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ κειμένῳ «ἔστι δὲ τοι χέκων». — ἀνακικύει] διόρθω-

σις ἀσφαλὴς ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ κειμένῳ «ἀκύει». Τὴν διόρθωσιν ταύτην ἐποίησεν ὁ κλυτὸς Schneiderus.

82.

Ἀπολλώνιος περὶ συντάξεως (Β'. 18. σελ. 142. Sylb)

«Αὐτόν με πρώτιστα συνοικιστῆρα γαίας
ἔσδεξαι τεμενοῦχον».

Ὑπάρχει ἐν τῷ περιθωρείῳ χειρογράφου τινὸς σημείωσις εἰς τοῦτο τὸ ἀπόσπασμα «Πινδάρου ἡ χρῆσις».

83.

Πλούταρχος (Συμποσ. προβλ. βιβλ. Β'. 10) «τὰ μὲν οὖν Ὁμήρου δεῖπνα χαίρειν ἐῶμεν . . . τὰ δὲ Πινδαρικὰ βελτίω δήπουθεν, ἐν οἷς

ἥρωες αἰδοίαν ἐμίγνυντ'
ἀμφὶ τράπεζαν θαμὰ,

τῷ κοινωνεῖν ἁπάντων ἀλλήλοις».

84.

(Scholia Venet. εἰς Ἰλ. ο, 256. coll. Schol. Vict. ap. Heyn. Hom. T. V. p. 712) «Χρυσάορον· ἤτοι χρυσοφάσγανον ἢ χρυσοῦν τὸν ἀορτῆρα τῆς φαρέτρας ἔχοντα ἢ τῆς κιθάρας, οὐκέτι δὲ τοῦ ξίφους· ἁγνὸς γὰρ ὁ θεὸς (Ἀπόλλων)· καὶ Πίνδαρος χ ρ υ σ ά ο ρ α Ὀ ρ φ έ α φησίν».

85.

Π. Σχ. Πινδάρου (εἰς Πυθ. Δ'. 313) »Ἀπόλλωνος τὸν Ὀρφέα φησὶν (ὁ Πίνδαρος) εἶναι, ὃν καὶ αὐτὸς καὶ ἄλλοι Οἰάγρου λέγουσιν».

86.

(Βίος Ὁμήρου Β'. σελ. 2. ἐκδ. Wassenbergh. ἐν παραφρ. Ἰλ) «Ὅμηρος ὁ ποιητὴς πατρὸς μὲν ἦν Μέλητος, μητρὸς δὲ Κριθηΐδος, τὸ γένος κατὰ μὲν Πίνδαρον Σμυρναῖος, κατὰ Σιμωνίδην δὲ Χῖος». (Vita Ho-

meri in Galei opusc. mythol. σελ. 283) «Ὅμηρον τοίνυν Πίνδαρος μὲν ἔφη Χῖόν τε καὶ Σμυρναῖον γενέσθαι, Σιμωνίδης δὲ Χῖον». Αἰλιανὸς (ποικίλ. Ἱστορ. Θ'. 15) «Ὅτι ποιητικῆς ἁπάσης Ἀργεῖοι τὰ πρῶτα ἔδωκαν . . . λέγεται δὲ καὶ ἐκεῖνο πρὸς τούτοις, ὅτι ἄρα ἀπορῶν ἐκδοῦναι τὴν θυγατέρα ἔδωκεν αὐτῇ προῖκα ἔχειν τὰ ἔπη τὰ Κύπρια, καὶ ὁμολογεῖ τοῦτο Πίνδαρος».

87.

Στράβων (ΙΔ'. σελ. 17. ἐκδ. Κορ) «λέγει δὲ Πίνδαρος καὶ Πολύμναστόν τινα τῶν περὶ τὴν μουσικὴν ἐλλογίμων·

Φθέγμα μὲν πάγκοινον ἔγνω-
κας Πολυμνάστου Κολοφωνίου ἀνδρός».

Πλούταρχος (περὶ μουσικῆς κεφ. 5) «Τοῦ δὲ Πολυμνήστου καὶ Πίνδαρος καὶ Ἀλκμὰν οἱ τῶν μελῶν ποιηταὶ ἐμνημόνευσαν».

88.

Στράβων (βιβλ. Θ'. κεφ. 30, 2) «ὁ δὲ Σακάδα τοῦ Ἀργείου τὸν ἀνδριάντα πλάσας, οὐ συνιεὶς Πινδάρου τὸ ἐς αὐτὸν προοίμιον, ἐποίησεν οὐδὲν εἰς τὸ μῆκος τοῦ σώματος εἶναι τῶν αὐλῶν μείζονα τὸν αὐλητήν». Πλούταρχος (περὶ μουσικῆς κεφ. 8) «Γέγονε δὲ καὶ Σακάδας Ἀργεῖος ποιητὴς μελῶν τε καὶ ἐλεγείων· ὁ δ' αὐτὸς καὶ ποιητὴς (διόρθου, αὐλητὴς) ἀγαθὸς καὶ τὰ Πύθια τρὶς νενικηκὼς ἀναγέγραπται· τούτου καὶ Πίνδαρος μνημονεύει».

89.

Τζέτζης (Χιλιαδ. Α'. 8) περὶ Κροίσου

«Ὡς γὰρ ὁ Πίνδαρός φησιν υἱὸς τοῦ Δαϊφάντου,
ἐλθόντα πρὶν ὡς πρὸς αὐτὸν Ἀλκμαίονα τὸν πάνυ,

ὁπόσον δύναιτο, λαβεῖν ἐκέλευσε χρυσίον·
ὁ δὲ χιτῶνα περιδὺς εὐρύκολπον εἰς ἄγαν,
κοθόρνους τε τῶν τραγικῶν καὶ τῶν εὐρυπεδίλων
τοὺς θησαυροὺς εἰσδεδυκὼς πάντα πληροῖ χρυσίου,
ὡς καὶ τὴν κόμην τὴν αὐτοῦ κατέχων τοῖς ὀδοῦσι·
τῷ τοῦ χρυσίου βάρει δὲ βαδίζειν οὐκ ἰσχύων
Κροῖσον κινεῖ πρὸς γέλωτα βαδίσει καὶ τῇ θέᾳ·
ἐφ' οἷς αὐτὸν ἐκέλευσε δὶς τόσα λαβεῖν ἄλλα.
καὶ ταῦτα μὲν ὁ Πίνδαρος ὁ λυρικός που γράφει».

90.

Ἁρποκρατίων (ἐν λέξει Ἄ β α ρ ι ς) «λοιμοῦ φασι κατὰ πᾶσαν τὴν οἰκουμένην γεγονότος, ἀνεῖλεν ὁ Ἀπόλλων μαντευομένοις Ἕλλησι καὶ βαρβάροις τὸν τῶν Ἀθηναίων δῆμον ὑπὲρ πάντας εὐχὰς ποιήσασθαι· πρεσβευομένων δὲ πολλῶν ἐθνῶν πρὸς αὐτούς, καὶ Ἄβαριν ἐξ Ὑπερβορέων πρεσβευτὴν ἀφικέσθαι λέγουσιν· ὁ δὲ χρόνος, ἐν ᾧ παραγέγονε, διαφωνεῖται. Ἱππόστρατος μὲν γὰρ κατὰ τὴν τρίτην αὐτὸν Ὀλυμπιάδα λέγει παραγενέσθαι· ὁ δὲ Πίνδαρος κατὰ Κροῖσον τῶν Λυδῶν βασιλέα».

91.

Ὠριγένης (c. Cels. Γ'. σελ. 129. ἐκδ. Hoeschel) «Ἴδωμεν δὲ καὶ ἃ μετὰ ταῦτα λέγει ὁ Κέλσος παρατιθέμενος ἀπὸ ἱστοριῶν παράδοξα καὶ καθ' αὑτὰ μὲν ἀπίστοις ἐοικότα, ὑπ' αὐτοῦ δὲ οὐκ ἀπιστούμενα, ὅσον γε ἐπὶ τῇ λέξει αὐτοῦ· καὶ πρῶτόν γε τὰ περὶ τὸν Προκοννήσιον Ἀριστέαν, περὶ οὗ ταῦτά φησιν. Εἶτ' Ἀριστέαν μὲν τὸν Προκοννήσιον ἀφανισθέντα τε οὕτω δαιμονίως

ἐξ ἀνθρώπων καὶ αὖθις ἐναργῶς φανέντα καὶ πολλοῖς ὕστερον χρόνοις πολλαχοῦ τῆς οἰκουμένης ἐπιδημήσαντα καὶ θαύματα ἀναγγείλαντα, καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐπισκήψαντος Μεταποντίνοις ἐν θεῶν μοίρᾳ μένειν τὸν Ἀριστέαν, τοῦτον οὐδεὶς ἔτι νομίζει θεόν· ἔοικε δὲ εἰληφέναι τὴν ἱστορίαν ἀπὸ Πινδάρου καὶ Ἡροδότου». Ἐντεῦθεν Αἰνείας Γαζαῖος ἐν διαλέκτῳ Θεοφράστου σελ. 77.

## 92.

Βίος Πινδάρου κατὰ τὸν Π. Σ. (ὅπου ὅρα ἐν ἀρχῇ τοῦ Α'· Τομ. σελ. κβ'.) «Ἐπέβαλε δὲ τοῖς χρόνοις Σιμωνίδου, ἧ νεώτερος πρεσβυτέρῳ· τῶν γοῦν αὐτῶν μέμνηνται ἀμφότεροι πράξεων· καὶ γὰρ Σιμωνίδης τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν γέγραφε· καὶ Πίνδαρος μέμνηται τῆς Κάδμου βασιλείας». — Κάδμου] Schneiderus διορθοῖ Δαρείου· ὀρθότερον ὅμως Boeckhius Καμβύσου.

## 93.

Πλούταρχος (βίος Θεμιστοκλέους §. 8) περὶ τῆς ἐπ' Ἀρτεμισίῳ ναυμαχίας

«Ὅθι παῖδες Ἀθηναίων ἐβάλοντο
φαεννὰν κρηπῖδ' ἐλευθερίας».

Ὅρα καὶ Πλούταρ. περὶ τῶν ὑπὸ τοῦ θείου βραδ. τιμωρ. §. 6. καὶ περὶ δοξ. Ἀθην. §. 7. καὶ περὶ Ἡροδ. κακοηθ. §. 34.

## 94.

Σχολιαστὴς Ἀριστοφάνους (εἰς Σφηκ. στ. 302-307. Ἄγε νῦν ὦ πάτερ . . . Ἑλλὰς πόρον) «νῦν πόρον τὸν πορισμόν φησιν· ἐπήνεγκε δὲ τοῦτο (ὁ Ἀριστοφάνης) παρὰ τὸ Πινδαρικὸν

πανδείματι μὲν ὑπερπόντιον Ἑλλὰς πόρον ἱερόν».

Οἵα δήποτε ἐξήγησις καὶ ἂν δοθῇ τῷ ἀποσπάσματι, οὐκ ἔχεται βεβαιότητος.

95.

Παλ. Σχ. Πινδάρου εἰς Πυθ. Η'. 53. (ὃν ὅρα αὐτόθι ἐμῆς ἐκδ) «Φατρία ἐν Αἰγίνῃ Μιδυλιδῶν ἀπὸ Μιδύλου προγόνου ἐπιδόξου γεγονότος· αὐτὸς δ' ἐν ἄλλοις,

Ἁ Μιδύλου δ' αὐτῷ γενεά».

Ἴσως τὸ ἀπόσπασμα ἀνήκει ἐπινίκῳ εἰς Κλειτόμαχον Μιδυλίδην Ἰσθμοῖ νικήσαντα ἀπολεσθέντι.

96.

Παλ. Σχ. Πινδάρου (εἰς Ἰσθμ. Ε'. ἐν εἰσαγ.) «Λέγει δὲ ἤδη τετελευτηκότα τὸν Πυθέαν

Κεῖ μοί τιν' ἄνδρα τῶν θανόντων»

Καὶ τοῦτο τὸ ἀπόσπασμα ἀνήκει ἐπινίκῳ εἰς Ἰσθμιονίκην τινὰ Πυθέαν, ἢ θρήνῳ.

97.

Σχολιαστὴς Σοφοκλ. (εἰς Οἰδ. τύραν. στ. 894) «εἰς τὸν Ἄβαισι ναὸν] Ἄβαι τόπος Λυκίας, ἔνθα ἱερόν ἐστιν Ἀπόλλωνος, ἢ διὰ τῶν Σαμίων, ὅτι καὶ ἐκεῖ μαντεύονται, ὡς καὶ Πίνδαρος». — λίαν διεφθαρμένον τὸ σχόλιον.

98.

Παλ. Σχολ. Πινδάρου (εἰς Πυθ. Β'. 128) «Ἐν Αἰολίδεσσι χορδαῖς] ἤγουν Βοιωτίαις· ἐκεῖθεν γὰρ ὁ Πίνδαρος· ἐπεὶ οἱ Αἰολεῖς κιθαρῳδοί· τὸ δὲ μέλος Αἰολικῷ ῥυθμῷ συνέταξε· τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ ἑτέρωθι λεγόμενον (ὑπὸ τοῦ Πινδάρου),

Αἰολεὺς ἔβαινε
Δωρίαν κέλευθον ὕμνων».

99.

Σχολιαστὴς Ἀπολλωνίου (εἰς Ἀργοναυτ. Α. 411) «Αἰσωνίδα] Αἰσωνὶς πόλις τῆς Μαγνησίας, ἀπὸ τοῦ πατρὸς Ἰάσονος, ὡς καὶ Πίνδαρός φησι καὶ Φερεκύδης».

## 100.

Στέφανος Βυζάντιος «Ἀπέσας (Ἀπέσαντος) ὄρος τῆς Νεμέας, ὡς Πίνδαρος καὶ Καλλίμαχος ἐν τρίτῃ».

## 101.

Σχολιαστὴς Πινδάρου (εἰς Πυθ. Δ'. 4.) «Δύναται δὲ καὶ τοὺς Δελφοὺς λέγειν (Λατοΐδας)· ἑτέρωθι γὰρ Ἀπολλωνίδας αὐτοὺς προσηγόρευσεν.

Δελφοὶ θεμιστῶν ὕμνων μάντιες Ἀπολλωνίδαι».

## 102.

Βίος Πινδάρου κατὰ τοὺς Π. Σ. (ὅπου ὅρα ἐν ἀρχῇ τοῦ Α. Τ. τῆς παρούσης ἐκδ. σελ. κβ'.) «καὶ γὰρ ἐν τῇ τῶν Πυθίων ἑορτῇ ἐγεννήθη, ὡς αὐτός φησι·

. . . πενταετηρὶς ἑορτὰ
βουπομπὸς, ἐν ᾇ πρῶτον εὐνάσθην ἀγαπατὸς
ὑπὸ σπαργάνοις».

Σημ. πενταετηρὶς ἑορτὴ] καλεῖ οὕτω τὴν ἑορτὴν τῶν Πυθίων, ἣ ἐτελεῖτο ἐν ἀρχῇ ἑκάστου πέμπτου ἔτους. — βουπομπὸς] ἐν ᾗ ἑορτῇ ἐγίνοντο πομπαὶ βοῶν θυομένων. — Περὶ τῆς ἐν τῇ τῶν Πυθίων ἑορτῇ γεννήσεως τοῦ Πινδάρου ἀναφέρει καὶ Πλούταρχος (Συμποσιακ. προβλ. βιβλ. Η'. Ι.) «ἧκε δὲ καὶ Πίνδαρος ἐπὶ μνήμην, ἐν Πυθίοις γενόμενος, πολλῶν καὶ καλῶν ὕμνων τῷ θεῷ χορηγός».

## 103.

Ἀριστείδης (Τ. Β. σελ. 378) «Ἄκουε δὲ καὶ ἑτέρων (ἐκ τῆς σεμνολογίας Πινδάρου)

Κεκρότηται χρυσέα κρηπὶς ἱεραῖσιν ἀοιδαῖς,
οἷα τειχίζομεν ἤδη ποικίλον
κόσμον αὐδάεντα λόγων.

Ἡράκλεις, ταυτὶ δὲ παντάπασιν ἀναίτια τοῖς ῥήμασιν· ἀλλ' ὅμως καὶ ἐπὶ τούτοις σεμνύνεται (ὁ Πίνδαρος), ὡς

οὐδὲν ἀτιμοτέροις τοῦ νέκταρος, καί φησιν, ὅτι οὗτος μέντοι ὁ τῶν λόγων κόσμος καὶ

. . . πολύκλει-
τόν περ ἐοῦσαν ὅμως Θή-
βαν ἔτι μᾶλλον ἐπασκήσει θεῶν
καὶ κατ᾽ ἀνθρώπων ἀγυιάς.

ὥσπερ οὐκ ἀρκοῦν, εἰ κατ᾽ ἀνθρώπων μόνον, ἀλλὰ καὶ τοὺς θεοὺς ἔτι μειζόνως τιμήσοντας δ᾽ ἐκεῖνον τὴν τῶν Θηβαίων πόλιν εἰς τὸ λοιπόν». Τὰ δύο ταῦτα ἀποσπάσματα εἰς ἓν συνάπτει ὁ Boeckhius. Πλούταρχος (περὶ προκοπ. εἰς ἀρετὴν ἐν τέλει) «ἀλλ᾽ οἵ γε προκόπτοντες, οἷς ἤδη καθάπερ ἱεροῦ τινος οἰκοδομήματος καὶ βασιλικοῦ, τοῦ βίου κεκρότηται χρυσέα κρηπίς». Ὅρα καὶ αὐτόθι (περὶ μοναρχίας, δημοκρ. καὶ ὀλιγαρχ. ἐν ἀρχῇ). Λουκιανὸς (Δημοσθ. ἐγκώμ. Τ. Γ. κεφ. 2. σελ. 499) «παρέντι δὴ τὰς Ἀθήνας ἐκδέχεται τὸν λόγον πατὴρ τριήραρχος χρυσέα κρηπὶς κατὰ Πίνδαρον».

## 104.

Π. Σχολ. Πινδάρου (εἰς Πυθ. Δ΄. 25) «Εἰώθασι δὲ οὗτοι συμπλέκειν τὰ τῶν χωρῶν ἢ τῶν πόλεων καὶ τὰ τῶν ἡρωΐδων ὀνόματα διακοινοποιοῦντες, οἷον

εὐάρματε χρυσοχίτων,
ἱερώτατον ἄγαλμα, Θήβα.

τὸ μὲν γὰρ εὐάρματε τῆς πόλεως, τὸ δὲ χρυσοχίτων τῆς ἡρωΐδος»· ὅρα αὐτόθι Πυθ. Β΄. ἐν ἀρχῇ, ὅπου Διονύσιος ὁ Φασηλίτης «καταφέρεσθαι γάρ, φησί, πως τὸν Πίνδαρον εἰς τὸ τὰς μὲν Ἀθήνας λιπαρὰς προσαγορεύειν, τὰς δὲ Θήβας χρυσαρμάτους καὶ εὐαρμάτους καὶ λευκίππους καὶ κυανάμπυγας».

## 105.

Παυσανίας (βιβλ. Ε΄. κεφ. 23,5) «λέγεται δὲ εἰς

μὲν Κόρκυραν, ὡς ἐμίχθη Ποσειδῶν αὐτῇ· τοιαῦτα δὴ ἕτερα ᾖσε Πίνδαρος ἐς Θήβην τε καὶ ἐς Δία».

106.

Παλ. Σχ. Πινδάρου (εἰς Πυθ. Β'. ἐν τῇ ἐπιγραφῇ)

Λιπαρᾶν τε Θηβᾶν μέγαν σκόπελον.

107.

Παλ. Σ. Πινδάρου (βίος παρὰ Θωμᾶ τοῦ Μαγίστρου) «ἐχθρῶς δὲ διακειμένων τῶν Ἀθηναίων πρὸς τοὺς Θηβαίους, ἐπεὶ εἶπεν ἐν τοῖς ποιήμασιν,

Ὦ ταλαίπωροι Θῆβαι.

καὶ Μεγαλοπόλιες Ἀθᾶναι,

ἐζημίωσαν αὐτὸν χρήμασιν οἱ Θηβαῖοι».

108.

Ἀθήναιος (βιβλ. Β'. σελ. 41. Ε.)

«Μελιγαθὲς ἀμβρόσιον ὕδωρ
Τιλφώσσας ἀπὸ καλλικρήνου

κρήνη δὲ ἐν Βοιωτίᾳ ἡ Τιλφῶσσα, ἀφ' ἧς Ἀριστοφάνης φησὶ Τειρεσίαν πιόντα, διὰ γῆρας οὐχ ὑπομείναντα τὴν ψυχρότητα ἀποθανεῖν». Καὶ τὸ τοῦ Στράβωνος (Θ. σελ. 180. ἐκδ. Κοραῆ) «Πίνδαρος δὲ καὶ Κηφησσίδα καλεῖ ταύτην (τὴν Κωπαΐδα)· παρατίθησι γοῦν τὴν Τιλφῶσσαν κρήνην . . . ἐφ' ᾗ τὸ τοῦ Τειρεσίου μνῆμα»· τοῦτο εἰς τὸ ᾆσμα, ᾧ ἀνήκει τὸ παρὸν ἀπόσπασμα, ἀναφέρεται· παράβαλε καὶ Στεφ. Βυζ. ἐν λέξει Τέλφουσσα.

109.

Στέφανος Βυζ. (ἐν λέξει Κ ρ ή σ τ ω ν) «Κρήστων, πόλις Θράκης· ἔοικε δὲ εἶναι ἡ Κρηστώνη παρ' Ἡροδότῳ . . . ὁ πολίτης Κρηστωναῖος παρὰ Πινδάρῳ».

110.

Πλούταρχος (ἐν βίῳ Λυκουργ. §. 21) λέγει περὶ Λακεδαίμονος «Πίνδαρος δέ φησιν.

. . . Ἔνθα βου-
λαὶ γερόντων καὶ νέων ἀν-
δρῶν ἀριστεύοντι αἰχμαὶ
καὶ χοροὶ καὶ Μοῦσα καὶ Ἀγλαΐα».

Ὅρα καὶ αὐτόθι §. 10.

111.

Σχολ. Π. Πινδάρου (εἰς Ὀλ. ΙΑ'. 17) «τραχεῖα δὲ εἰκότως ἂν λέγοιτο (ἡ πόλις τῶν Ἐπιζεφυρίων Λοκρῶν), λοφώδης οὖσα καὶ ἐπιθαλασσίδιος· αὐτὸς γάρ φησιν

. . . οἴτ' ἀργίλοφον
πὰρ Ζεφύροιο κολώναν».

— ἀργίλοφον] ἐν τοῖς χειρογρ. ἀργείλοφον.

112.

Στράβων (βιβλ. ΙΖ'. σελ. 252. ἐκδ. Κοραῆ) «Ἔστι δὲ καὶ Ἑρμοῦ πόλις, καὶ Λύκου πόλις, καὶ Μένδης, ὅπου τὸν Πᾶνα τιμῶσι, καὶ τῶν ζώων τράγον, ὡς δὲ Πίνδαρός φησιν, οἱ τράγοι ἐνταῦθα γυναιξὶ μίγνονται»

Μένδητα παρὰ κρημνὸν θαλάσσας,
ἔσχατον Νείλου κέρας, αἰγιβάται
ὅθι τράγοι γυναιξὶ μίσγονται».

Ἀριστείδης (Τ. Β'. σελ. 360) μέμφεται τῷ Πινδάρῳ ὡς μὴ ἀληθῶς περιγράψαντι τὴν θέσιν τῆς πόλεως Μένδητος, λέγων «φησὶ γὰρ Αἰγυπτίαν

Μένδητα παρὰ κρημνὸν θαλάσσας·

καίτοι οὔτε κρημνός ἐστιν οὐδεὶς ἐκεῖ κ. τ. λ.» Priscianus (βιβλ. VI. p. 705. ἐκδ. Putschii) «Μένδης Μένδητος nomen urbis est Aegyptiacae, cujus mentionem Pindarus facit» Αἰλιανὸς (ποικιλ. Ἱστορ. βιβλ. Ζ'. 19) «Ἀκόλαστα δὲ κυνοκέφαλοί τε καὶ τράγοι, καὶ μέντοι καὶ ὁμιλεῖν γυναιξί φασιν αὐτούς, καὶ ἔοικεν αὐτὸ θαυμάζειν Πίνδαρος».

## 113.

Π. Σχ. Πινδάρου (εἰς Πυθ. Δ'. 206) «Εὐεπιφόρως δὲ Πίνδαρος λευκίππους καλεῖ αὐτοὺς (τοὺς εὐγενεῖς)

Λευκίππων Μυκηναίων προφᾶται».

## 114.

Ζηνόβιος (παροιμ. ἑκατοντ. Ε'. 59) «ὁ Σκύθης τὸν ἵππον· ἐπὶ τῶν κρύφα τινὸς ἐφιεμένων, φανερῶς δὲ ἀπωθουμένων καὶ διαπτυόντων αὐτό, εἴρηται ἡ παροιμία· μαρτυρεῖ δὲ καὶ Πίνδαρος λέγων, Ἄνδρες τινὲς ἀγαζόμενοι Σκύθαι, νεκρὸν ἵππον στυγέουσι λόγῳ κτάμενον ἐν φασί· κρύφα δέ σκολιοὺς γένυσιν ἀναδέρουσι πόδας ἠδὲ κεφαλάς». Διογενιανὸς (παροιμ. ἑκατ. Ζ'. 12) «ὁ Σκύθης ἵππον· ἐπὶ τῶν κρύφα τινὸς ἐφιεμένων, φανερῶς δὲ ἀποπτυόντων αὐτό· διὸ καὶ Πίνδαρος. Ἀτιζόμενοι Σκύθαι νεκρὸν ἵππον λόγῳ, κρύφα δὲ σκολιοῖς γένυσιν ἀναδέρουσι πόδας. Ἐκ παραβολῆς ἀμφοτέρων τῶν μαρτυριῶν ὁ Ἑρμάννος ἐξήγαγεν ὡς τὸ ἀληθὲς Πινδαρικὸν τὸ ἑξῆς

ἄνδρες τινὲς ἀτι-
ζόμενοι Σκύθαι νεκρὸν ἵππον
στυγέουσι λόγῳ κτάμενον ἐν φάει,
κρύφα δὲ σκολιοῖς
γένυσιν ἀναδέρουσι πόδας ἠδὲ κεφαλάς.

— κτάμενον ἐν φάει] καὶ Boeckhius οὕτω διορθοῖ· ἀλλὰ κάλλιον τὸ ἐν τῷ κειμένῳ ἐν φασὶ νὰ θεωρηθῇ ὡς γλώσσημα.

## 115.

Σχολιαστὴς Π. Πινδάρου (εἰς Πυθ. Β'. ἐν τῇ ἐπιγραφῇ)

Καὶ λιπαρῷ Σμυρναίῳ ἄστει.

116.

Εὐστάθιος (εἰς Διονυσ. περιήγ. στ. 467) «Τ ρ ι-ν α κ ί α ν (Διονύσιος) φησὶ τὴν Σικελίαν, ἥτις ἐκτέταται . . . οἷα δηλονότι τρίγωνος οὖσα· καὶ ἔστι οἷον ἐτυμολογία τοῦτο τῆς Τρινακίας οἱονεὶ Τρινακρίας, ὅ ἐστι, τρία ἐχούσης ἄκρα· διὸ καὶ ὁ Λυκόφρων (στ. 986) τρίδειρον νῆσον λέγει αὐτὴν, καὶ ὁ Πίνδαρος τ ρ ι γ λ ώ-χ ι ν α».

117.

Γαληνὸς (περὶ σφυγμ. διαφορ. Τ. Γ΄. σ. 39. ἐν τέλει ἐκδ. Basil.) «καίτοιγ᾽ οὐδ᾽ ἀπὸ τῶν κυρίων, ὡς ἔτυχε, μεταφέρειν ἔξεστιν οὐδὲ τοῖς ποιηταῖς, ἀλλὰ κἂν Πίνδαρός τις εἴη Ὠ κ ε α ν ο ῦ τ ὰ π έ τ α λ α τὰς κρήνας λέγων, οὐκ ἐπαινεῖται».

118.

Στοβαῖος ἐκ τοῦ Πινδάρου (περὶ ἀληθείας λογ. ΙΑ΄. Ἐκδ. Schneid.)

«Ἀρχὰ μεγάλας ἀρετᾶς, ὤνασσ᾽ Ἀλάθεια,
μὴ πταίσῃς ἐμὰν σύνθεσιν τραχεῖ ποτὶ ψεύδει».

Ἰωαν. Φιλόπονος περὶ δημ. τοῦ κόσμου (εἰς Γενεσ. Δ΄. 20. σελ. 184) ἀλλὰ καὶ Πίνδαρος τῆς ἀρετῆς ἀρχὴν εἶναί φησι τὴν ἀλήθειαν, οὕτω λέγων. Ἀ ρ χ ὰ ς μ ε-γ ά λ α ς . . . μ ὴ π τ α ί σ ῃ ς τ ρ α χ ε ῖ π ο τ ε ψ ε ύ-δ ε ι». Κλήμης Ἀλεξ. (Στρωμ. ΣΤ΄. 681. Potter.) «Ἀ ρ χ ὰ μ ε γ ά λ α ς ἀ ρ ε τ ᾶ ς ἄ ν α σ σ᾽ ἀ λ ή θ ε ι α»· Πλούταρχος (ἐν βίῳ Μαρίου κεφ. 29) «τὸν δὲ Μέτελλον εἰδὼς βέβαιον ἄνδρα καὶ τὴν ἀ λ ή θ ε ι α ν ἀ ρ χ ὴ ν μ ε γ ά λ η ς ἀ ρ ε τ ῆ ς κατὰ Πίνδαρον ἡγούμενον».

119.

Πλούταρχος (βίος Νικία. κεφ. 1) «ἐκ Πινδάρου·

. . . παρὰ Λύδιον ἅρμα
πεζὸς οἰχνεύων».

Τὸ αὐτὸ ἀναφέρει καὶ ἐν τῷ, πῶς ἄν τις διακρ. τὸν κόλακα τοῦ φιλ. (σελ. 65. Β.) Παράβ. πρὸς τὴν παροιμ. (Ζηνοβ. ΣΤ'. 28).

120.

Πλούταρχος (παραμυθητικ. πρὸς Ἀπολλώνιον Τ. Ι. σελ. 321. ἐκδ. Tub.) «Ἀνθρώπων γὰρ ὄντως θνητὰ μὲν καὶ ἐφήμερα τὰ σώματα, θνηταὶ δὲ τύχαι καὶ πάθη καὶ πάνθ' ἁπλῶς τὰ κατὰ τὸν βίον· ἅπερ οὐκ ἔστι φυγεῖν βροτὸν οὐδ' ὑπαλύξαι τὸ παράπαν, ἀλλὰ Ταρτάρου πυθμὴν πιέζει σ' ἀφανοῦς σφυρηλάτοις ἀνάγκαις, ὥς φησι Πίνδαρος».

121.

Πλούταρχος (de def. orac. κεφ. 13) «ἑορτὰς δὲ καὶ θυσίας ὥσπερ ἡμέρας ἀποφράδας καὶ σκυθρωπὰς, ἐν αἷς ὠμοφαγίαι τε καὶ διασπασμοὶ, νηστεῖαι τε καὶ κοπετοὶ, πολλαχοῦ δὲ πάλιν αἰσχρολογίαι πρὸς ἱεροῖς·

μανίαι τε ἄλλαι ὀρινόμεναι ῥιψαύχενι σὺν κλόνῳ».

Ὅτι δὲ ταῦτά εἰσιν ἐκ τοῦ Πινδάρου, καταφαίνεται ἐκ τοῦ αὐτοῦ Πλουτάρχου Συμπόσ. προβλ. βιβλ. Α'. προβλ. ε. §. 2. ὅπου ἐπαναλαμβάνεται οὕτω

«μανίαι τ' ἀλαλαὶ τ' ὀρινομένων
ῥιψαύχενι σὺν κλόνῳ

κατὰ Πίνδαρον». — μανίαι τ'] ἐν τῷ κειμένῳ ἐστὶ μανίαι τε· ἀλλὰ διωρθώθη ἐκ τοῦ αὐτοῦ (Συμπ. πρ. βιβλ. Ζ. προβ. ε. 4) ὅπου φέρεται μανίαις τ' ἀλαλαῖς τ' ὀρινόμενοι. — ἀλαλαί τ'] καὶ τοῦτο διωρθώθη ἐκ τοῦ αὐτοῦ· διότι ἐν τῷ κειμένῳ ἐστὶ ἀλαλαί τε.

122.

Πλουτάρχος (de gloria Atheniensium. c. 7)

«Κλῦθ', Ἀλαλὰ Πολέμου θύγατερ,
ἐγχέων προοίμιον
ἀμφύετ', ἄνδρες, τὸν ἱερόθυτον θάνατον,

ὡς ὁ Θηβαῖος Ἐπαμινώνδας εἶπεν». Ταῦτα ἀποδιδοῦσι τῷ Πινδάρῳ Xylander καὶ Wyttenbachius ἄνευ μαρτυρίας τινός. — Κλῦθ' Ἀλαλὰ] κοινῶς Κλῦθι Ἐνυώ· διωρθώθη δὲ ἐξ αὐτοῦ τοῦ Πλουτάρχου (de frat. amor. c. 11) ὅπου ἀναφέρεται οὕτω. Κλῦθ', Ἀλαλὰ Πολέμου θύγατερ, ἐγχέων προοίμιον. Ὡσαύτως ἀναφέρεται καὶ παρ' Ἀθηναίῳ (Α'. σελ. 19. Α) καὶ παρ' Εὐσταθίῳ (εἰς Ἰλ. ζ. σελ. 994).

Μετάφρ. «Ἄκουε, Ἀλαλὰ, θύγατερ Πολέμου, ἀρχὴ (τῆς ἐν τῇ μάχῃ χρήσεως) τῶν δοράτων· δέχεσθε ἄσμενοι, ἄνδρες, τὸν ἱερὸν (ὑπὲρ πατρίδος) θάνατον».

Ἴσως ταῦτα εἶπέ ποτε ὁ Ἐπαμινώνδας πρὸς τοὺς στρατιώτας, ὅτε παρέταττεν αὐτοὺς εἰς μάχην τινά. — «Πινδάρῳ ἀποδίδωσι Guil. Xylander τὰ παρὰ Πλουτάρχῳ (in praecept. reip. ger. p 798) πολλοὶ δὲ ἀπὸ τῆς τύχης ἀφάμενοι τῶν κοινῶν, καὶ ἀναπλησθέντες, οὐκ ἔτι ῥαδίως ἀπελθεῖν δύνανται, ταὐτὸ τοῖς ἐμβᾶσιν εἰς πλοῖον αἰώρας χάριν, εἶτα ἀποσπασθεῖσιν εἰς πέλαγος πεπονθότες ἔξω βλέπουσι ναυτιῶντες καὶ ταραττόμενοι, μένειν δὲ καὶ χρῆσθαι τοῖς παροῦσιν ἀνάγκην ἔχοντες,

λευκᾶς καθύπερθε γαλάνας εὐπρόσωποι
σφᾶς παρῄσαν ἔρωτες ναΐας
κληΐδος, χαράξει πόντου
δαιμονίαν ἐς ὕβριν»·

Schneiderus. — χαράξει . . . ἐς ὕβριν] οὕτως ἐννοῶ «ἵνα χαράξει πόντου, διὰ τῆς χαράξεως τοῦ πόντου (τῆς κωπηλασίας, κωπηλατοῦντες) ὑβρισθῶσι δαιμονίως, ναυτιῶντες καὶ ταραττόμενοι».

123.

Πλάτων (Θεαίτητος σελ. 173) «Ἀλλὰ τῷ ὄντι τὸ σῶμα μόνον ἐν τῇ πόλει κεῖται αὐτοῦ (τοῦ σπουδαστοῦ τῆς φιλοσοφίας) καὶ ἐπιδημεῖ· ἡ δὲ διάνοια ταῦτα πάντα ἡγησαμένη σμικρὰ καὶ ἀτιμάσασα πανταχῇ φέρεται κατὰ Πίνδαρον τά τε γᾶς ὕπερθε καὶ τὰ ἐπίπερθεν γεωμετροῦσα οὐρανοῦ τε ὕπερ ἀστρονομοῦσα καὶ πᾶσαν πάντη φύσιν ἐρευνωμένη τῶν ὄντων ἑκάστου ὅλου, εἴς τι τῶν ἐγγὺς οὐδὲν αὑτὴν συγκαθιεῖσα». Ὅρα καὶ Εὐσέβιον (Πρ. Εὐαγ. ΙΒ' σελ. 602), καὶ Ἰάμβλιχον (Προτρεπτ. σελ. 85) καὶ Θεοδώρητον (Λογ. ΙΒ'. περὶ ἀρετ. σελ. 667. Β. ἐκδ. Παρ. τομ. δ') καὶ Κλήμεντ. Ἀλεξ. (Ε'. σελ. 707. ἐκδ. Pott.) καὶ Ἀντωνῖνον τὸν φιλόσοφον (β'. 13)· ἐν οἷς τὰ αὐτὰ σχεδὸν ἐπαναλαμβάνονται. —Γαληνὸς (ἐν τῷ Παραινετικῷ κεφ. 1) «ἀλλὰ καὶ τὰ τῆς γῆς νέρθεν καὶ τὰ ὕπερθε τοῦ οὐρανοῦ κατὰ Πίνδαρον σκοπεῖν».

124.

Στοβαῖος (Λόγος 88. ἐκδ. Gesneri) «Τοὺς φυσιολογοῦντας ἔφη Πίνδαρος

Ἀτελῆ σοφίας καρπὸν δρέπειν».

125.

Στοβαῖος (Λόγος νστ'. σελ. 373. ἐκδ. Gesneri).

«Τὸ κοινόν τις ἀστῶν ἐν εὐδίᾳ καταθεὶς,
ἐρευνησάτω μεγαλάνορος Ἁσυχίας
ἱερὸν φάος, στάσιν ἀπὸ πραπίδος
ἐπίκοτον ἀνέμων, πενίας δότειραν,
ἐχθρὰν κουροτρόφον».

Ὅτι δὲ ταῦτά εἰσι τοῦ Πινδάρου, γινώσκομεν ἐκ τοῦ Πολυβίου (ἱστορ. Δ'. 31, 6), ὅστις ἀναφέρει τὸ απόσπασμα τοῦτο μέχρι τῆς λέξεως φάος, προειπὼν «οὐδὲ

γὰρ Θηβαίους ἐπαινοῦμεν κατὰ τὰ Μηδικά, διότι τῶν ὑπὲρ Ἑλλάδος ἀποστάντες κινδύνων τὰ Περσῶν εἵλοντο διὰ τὸν φόβον· οὐδὲ Πίνδαρον τὸν συναποφηνάμενον αὐτοῖς ἄγειν τὴν ἡσυχίαν διὰ τῶνδε τῶν ποιημάτων

Τὸ κοινὸν . . . .

. . . . . . . . . .

τὸ φαιδρὸν φάος».

Σημ. στ. 1. καταθεὶς] ἀντὶ τούτου ἐν Πολυβίῳ κεῖται τιθείς. — στ. 3. ἱερὸν] ἀντὶ τούτου Πολύβιος ἔχει τὸ φαιδρόν. — στ. 4. ἀνέμων] πιθανώτατα διώρθωσαν ἀνελών.

## 126.

Πλούταρχος (κρατεῖν τοῦ θυμοῦ· κεφ. 8) «χαλεπώτατοι δὲ ἄγαν φιλοτιμίαν μνώμενοι ἐν πόλεσιν ἄνδρες, ἢ στάσιν, ἄλγος ἐμφανὲς κατὰ Πίνδαρον».

## 127.

Πλούταρχος (Περὶ τῶν ὑπὸ τοῦ Θ. βρ. τιμωρ. §. 19) «Ἀρ' οὖν σῶμα μὲν ἔκγονον φαύλου σώματος ἄξιόν ἐστι θεραπεύειν καὶ φυλάττειν, κακίας δὲ ὁμοιότητα συγγενικὴν ἐν. νέῳ βλαστάνουσαν ἤθει καὶ ἀναφυομένην ἐᾶν δεῖ, καὶ περιμένειν καὶ μέλλειν, ἄχρις ἂν ἐκχυθεῖσα τοῖς πάθεσιν ἐμφανὴς γένηται,

κακόφρονα τ' ἀμφάνῃ πραπίδων καρπόν;

ὥς φησι Πίνδαρος».

## 128.

Ὁ αὐτὸς (Πῶς ἄν τις ὑπ' ἐχθ. ὠφελ. §. 10) «καὶ πᾶσα φύσις ἀνθρώπου φέρει φιλονεικίαν καὶ ζηλοτυπίαν καὶ

φθόνον κενεοφρόνων ἑταῖρον ἀνδρῶν,

ὥς φησι Πίνδαρος».

## 129.

Πλάτων (περὶ πολιτ. Β'. σελ. 365. Α. Β.) «Ταῦτα πάντα, ἔφη, τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα λεγόμενα ἀρετῆς πέρι

καὶ κακίας, ὡς ἄνθρωποι καὶ θεοὶ περὶ αὐτὰ ἔχουσι τιμῆς, τί οἰόμεθα ἀκούοντας νέων ψυχὰς ποιεῖν, ὅσοι εὐφυεῖς καὶ ἱκανοὶ ἐπὶ πάντα τὰ λεγόμενα ὥσπερ ἐπιπτάμενοι ξυλλογίσασθαι ἐξ αὐτῶν, ποῖός τις ἂν ὢν καὶ πῆ πορευθεὶς τὸν βίον ὡς ἄριστα διέλθοι; λέγοι γὰρ ἂν ἐκ τῶν εἰκότων πρὸς αὐτὸν κατὰ Πίνδαρον ἐκεῖνο τὸ πότερον δίκας τεῖχος ὕψιον ἢ σκολιᾶς ἀπάτας ἀναβὰς καὶ ἐμαυτὸν οὕτω περιφράξας διαβιῶ; τὰ μὲν γὰρ λεγόμενα δικαίῳ μὲν ὄντι μοι, ἐὰν καὶ μὴ δοκῶ, ὄφελος φασὶν οὐδὲν εἶναι, πόνους δὲ καὶ ζημίας φανεράς· ἀδίκῳ δὲ δόξαν δικαιοσύνης παρεσκευασμένῳ θεσπέσιος βίος λέγεται». — Κικέρων (ad Att. XIII. 38) «nunc me iuva, mi Attice, consilio, πότερον δίκας τεῖχος ὕψιον, id est, utrum aperte hominem asperner et respuam, ἢ σκολιᾶς ἀπάτας· ut enim Pindaro, sic δίχα μοι νόος ἀτρέκειαν εἰπεῖν». — Διον. Ἁλικαρνασσεὺς (περὶ συνθέσεως ὀνομάτων Γ. β. σελ. 40. 1. 4.) καὶ Μάξιμος Τύριος (Dissert ΙΗ΄. σελ. 208) «πότερον δίκᾳ τεῖχος ὕψιον ἢ σκολιαῖς ἀπάταις ἀναβαίνει ἐπιχθόνιον γένος ἀνθρώπων, δίχα μοι νόος ἀτρέκειαν εἰπεῖν». — Ὁ Ἑρμάννος διέταξεν εἰς στίχους οὕτως·

— πότερον δίκας
τεῖχος ὕψιον ἢ σκολιᾶς ἀπάτας
ἀναβαίνει ἐπιχθονίων γένος ἀνθρώ-
πων, δίχα μοι νόος ἀτρέκειαν εἰπεῖν.

Σημ. στ. 2. ὕψιον] ὀρθῶς ὁ Ἑρμάννος παρατηρεῖ, ὅτι ἡ λέξις ὕψιον οὐ σημαίνει ὑψηλόν, ἀλλ' ὑψηλότερον· διότι ἐκ τοῦ ὀνόματος ὕψος σχηματίζεται τὸ συγκριτικὸν ὁ καὶ ἡ ὑψίων, τὸ ὕψιον, τὸ ὑπερθετικὸν, ὁ ὕψιστος, ὡς αἶσχος, αἰσχίων, αἴσχιστος· ἔχθος, ἐχθίων, ἔχθιστος· κάλλος καλλίων, κάλλιστος.

## 130.

Πλάτων (περὶ Πολιτ. Α'. σελ. 330. Ε. 331. Α) «Τῷ δὲ μηδὲν ἑαυτῷ ἄδικον ξυνειδότι ἡδεῖα ἐλπὶς ἀεὶ πάρεστι καὶ ἀγαθὴ γηροτρόφος, ὡς καὶ Πίνδαρος λέγει· χαριέντως γάρ που τοῦτ' ἐκεῖνος εἶπεν, ὅτι ὡς ἂν δικαίως καὶ ὁσίως τὸν βίον διαγάγῃ,

Γλυκεῖά οἱ καρδίαν ἀτάλλοισα γηροτρόφος
συναορεῖ
ἐλπὶς, ἃ μάλιστα θνατῶν πολύστροφον γνώ-
μαν κυβερνᾷ».

Σημ. ἀτάλλοισα] καὶ ἑτέρα γραφὴ ἀ τ ι τ ά λ λ ο ι σ α· «τρέφουσα. — συναορεῖ] κατὰ ἀναγραμματισμὸν ἀντὶ τοῦ ἀχρήστου σ υ ν ο α ρ ε ῖ, ἐκ τοῦ ὄαρος. — Τοῦτο τὸ χωρίον προσαινίττεται Πλούταρχος (Ἠθικά. σελ. 477. Β. de animi tranquil. §. 19) «αἱ καλαὶ πράξεις ἔχουσι . . . τὴν μνήμην ἡδίονα καὶ βεβαιοτέραν τῆς Πινδαρικῆς γηροτρόφου ἐλπίδος». — Θεόδωρος Μετοχίτης (ἐν Ὑπομνημ. καὶ Σημειώσ. γνωμ. σελ. 695. ἐκδ. Theod.) «πρόδηλος ἡδείαις αὔραις ἀτάλλουσα κατὰ Πίνδαρον ἡ τύχη τὰς ψυχάς». Ἀριστοτέλης (ἐν τῷ ά. τῶν οἰκον. εἰσφ. ἐν τέλει) «ὡς γάρ φησι Πίνδαρος, γλυκεῖά οἱ καρδίαν ἀτάλλοισα ἡ γηροτρόφος συναορεῖ ἐλπίς»· ὅρα καὶ Θεμίστιον (λόγος Η'. σελ. 101) καὶ Νικηφόρον Γρηγορᾶν (ἐν Annal Η'. 8. Τ. 1. σελ. 207). Διέταξε δὲ εἰς στίχους ὁ Hermannus οὕτως

γλυκεῖά οἱ καρδίαν ἀτιτάλλοισα γη-
ροτρόφος συναορεῖ
ἐλπὶς, ἃ μάλιστα θνατῶν
πολύστροφον γνώμαν κιβερνᾷ.

## 131.

Ἀνώνυμος (παρὰ Στοβαίῳ, λόγος 262. σελ. 855.

Wech.) «Πίνδαρος εἶπε τὰς ἐλπίδας εἶναι ἐγρηγορότων ἐνόπνια».

132.

Πλούταρχος (Παραμυθ. πρὸς Ἀπολλώνιον Τ. Α'. σελ. 355. ἐκδ. Tub.) καὶ Ἡφαιστίων (σελ. 52. περὶ μέτρων)

«σοφοὶ δὲ καὶ τὸ μηδὲν ἄγαν ἔπος αἴνησαν
περισσῶς».

Σχολιαστὴς Εὐριπίδου (Ἱππολυτ. 265) «ὅπερ (δηλ. τὸ μηδὲν ἄγαν) Χείλωνι ἀνατιθέασιν, ὡς Κριτίας καὶ Πίνδαρος».

133.

Ἀθήναιος (ΙΓ'. σελ. 561. Β.) «Καὶ κατὰ τὸν Πίνδαρον δὲ ἄλλος τις ἔφη

Εἴη καὶ ἐρᾶν καὶ ἔρωτι χαρίζεσθαι
κατὰ καιρόν».

Ὁ αὐτὸς (αὐτόθ. σελ. 601. C.) «Καὶ Πίνδαρος δὲ οὐ μετρίως ἐρωτικός φησιν

Εἴη καὶ ἐρᾶν καὶ ἔρωτι χαρίζεσθαι,
καὶ κατὰ καιρόν· μὴ πρεσβυτέραν
ἀριθμοῦ δίωκε, θυμὲ, πρᾶξιν».

Σημ. μὴ πρεσβυτέραν . . . πρᾶξιν] ἡ λατινικὴ μετάφρασις «nec sane tardius, (τῆς προσηκούσης ἡλικίας) anime mi, huic rei (τῷ ἔρωτι) incubito».

134.

Κλήμης Ἀλεξανδρεὺς (Παιδαγωγὸς Γ'. σελ. 295. 24. ἐκδ. Pott.) «ὁ Βοιώτιος Πίνδαρός φησι

Γλυκύ τι κλεπτόμενον μέλημα Κύπριδος».

135.

Ὁ Boeckhius νομίζει, ὅτι ἔννοιαι Πινδάρου ἐμπεριέχονται καὶ ἐν τοῖς (Πλουτάρχ. κατὰ Ἐπικουρ. §. 13)

«Ποῖος γὰρ ἂν αὐλὸς ἢ κιθάρα διηρμοσμένη πρὸς ᾠδήν, ἢ τίς χορὸς εὐρυόπα κέλαδον ἀκροσόφων ἀγνύμενον διὰ στομάτων φθεγγόμενος οὕτως ηὔφρανεν Ἐπίκουρον;»

136.

(in Excerpto libri XI. Ἀθηναίου apud Casaub. Animadv. XI. c. IV. p. 782. 1. 37) «αὔξει γὰρ καὶ τρέφει, μεγαλύνει τε τὴν ψυχὴν ἡ ἐν τοῖς πότοις διατριβὴ ἀναζωπυροῦσα νοῦν, ὥς φησι Πίνδαρος.

Ἀνίκ' ἀνθρώπων καματώδεες
οἴχονται μέριμναι στηθέων ἔξωθεν,
πελάγει δ' ἐν πολυχρόνου πλούτου
πάντες ἴσα νέομεν ψευδῆ πρὸς ἀκτάν·
ὃς μὲν ἀχρήμων, ἀφνειὸς τότε,
τοὶ δ' αὖ πλουτέοντες, ἀέξονται,
φρένας ἀμπελίνοις τόξοις δαμέντες».

137.

Ἐτυμολόγος Μέγας ἐν λέξει ἄφενος· «παρὰ τὸ ἄφενος γίνεται ἄφνος, ᾧ κέχρηται Πίνδαρος.

Οἱ δ' ἄφνει πεποίθασιν».

138.

Πλούταρχος (Συμπ. προβλ. βιβλ. Ζ'. προβ. 5. κ. 3) «τῶνδε οὔτε τι μεμπτὸν, οὔτε μεταλλακτὸν, ὡς Πίνδαρος ἔφη, τῶν ἐπὶ ταῖς τραπέζαις,

ὅσ' ἀγλαὰ χθὼν πόντου τε ῥιπαὶ φέρουσιν,

ἄρτι παρακειμένων».

139.

Σέξτος ὁ Ἐμπειρικὸς (Ὑποτυπώσεων βιβλ. Ι. σελ. 18) «ὁ μὲν γὰρ Πίνδαρός φησιν

Ἀελλοπόδων μέν τιν' εὐφραίνουσιν ἵππων
τιμαὶ καὶ στέφανοι·

τοὺς δ' ἐν πολυχρύσοις θαλάμοις βιωτά·
τέρπεται δὲ καί τις ἐπ' οἶδμα ἅλιον ναῒ θοᾷ
σῶς διαστείβων».

140.

Σχολιαστὴς Πινδάρου (Πυθ. Δ'. 407) «Καὶ ἡ Σαπφὼ . . . ὅτι

Διὸς παῖς ὁ χρυσὸς
Κεῖνον οὐ σὴς οὐδὲ κὶς δάπτει,
δάμναται δὲ βροτέαν φρένα κάρτιστον
κτεάνων»

Ὁ Σχολιαστὴς ἀποδίδωσι τοῦτο τῇ Σαπφοῖ· ἀλλ' ὁ Boeckhius ἐκ τοῦ χάσματος μεταξὺ Σ α π φ ὼ . . . ὅ τ ι, εἰκάζει, ὅτι λείπουσιν ἄλλαι τε λέξεις καὶ «καὶ αὐτὸς ὁ Πίνδαρός φησιν». Κατέταξα δὲ καὶ ἐγὼ τὸ ἀπόσπασμα τοῦτο ἐν τοῖς τοῦ Πινδάρου, οὐχὶ, ὅτι πεπεισμένος εἰμὶ, ἀλλ' ὅτι ἐν τῇ ἀριθμήσει τῶν ἀποσπασμάτων ἀκολουθῶ τῷ Boeckhio.

141.

Θεόδωρος Μετοχίτης (ἐν ὑπομνηματισμοῖς καὶ σημειώσεσι γνωμικαῖς κεφ. 86).

«Καὶ φέρονταί πως ὑπὸ δούλειον τύχαν
αἰχμάλωτοι, καὶ χρυσέων βελέων
ἐντὶ τραυματίαι . . .

Πίνδαρός φησιν».

142.

Ὁ αὐτὸς (αὐτόθι. κεφ. 48) «Τίνα δὲ τῶν ἐν μακραῖς συμβιούντων οὐσίαις οὐ κατατρέχουσι καὶ σπαράττουσι δή τινες Κ ῆ ρ ε ς ὀ λ β ο θ ρ έ μ μ ο ν ε ς, φησὶ Πίνδαρος, μ ε ρ ι μ ν α μ ά τ ω ν ἀ λ γ ε ι ν ῶ ν;

143.

Σχόλια Venet. εἰς Ἰλιαδ. ρ. 98. «ὁ γὰρ φωτὶ

μαχόμενος τῷ ὑπὸ θεῶν τιμωμένῳ, ἢ ὑπὸ θεῶν ἀγαπωμένῳ, αὐτῷ τῷ θεῷ μάχεται τῷ ἐκεῖνον στέργοντι· ὁ Πίνδαρος ἴσον μὲν θεὸν ἄνδρα τε φίλον θεῷ ὑποτρέσσαι ἐκέλευσεν».

## 144.

Σχολιαστὴς Πινδάρου (εἰς Ὀλ. Β'. 41-44) «ἐὰν δὲ χωρὶς τοῦ ῑ γράφηται, ἔσται τὸ νόημα τοιοῦτον· πρὸ τῶν ἀγαθῶν τοῖς ἀνθρώποις γὰρ τὰ κακὰ, ὅπερ καὶ ἐν ἑτέρῳ φησίν. Ὁπότε θεὸς ἀνδρὶ χάρμα πέμψῃ, πρὸς μέλαιναν καρδίαν ἐστυφέλιξεν». Τὸ σχόλιον τοῦτο κατ' ἐμὲ οὕτω πως διορθωτέον «ἐὰν δὲ χωρὶς τοῦ ῑ γράφηται πρὸ τῶν ἀγαθῶν, ἔσται τὸ νόημα τοιοῦτον· τοῖς ἀνθρώποις γὰρ τὰ κακά· ἢ ὅπερ καὶ ἐν ἑτέρῳ φησίν· ὁπότε θεὸς ἀνδρὶ χάρμα πέμψῃ πρὸς μέλαιναν καρδίαν ἐστυφέλιξεν».

Μετάφρ. τοῦ ὅλου σχολίου «ἐὰν δὲ χωρὶς τοῦ η̄ γράφηται, ἤτοι πρὸ (καὶ οὐχὶ πρὸς) τῶν ἀγαθῶν, ἡ ἔννοια ἔσεται τοιαύτη· διότι εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὰ κακά· ἢ ὡς καὶ ἑτέρωθι λέγει (ὁ Πίνδαρος)· ὁπότε θεὸς πέμψει πρὸς μέλαιναν καρδίαν ἀνδρὸς χαρὰν, ἐκτινάσσει τὰ κακά».

## 145.

Ἀριστείδης (Τ. Β. σελ. 402) λέγει, ὅτι ὁ Πίνδαρος σύμφωνα τῷ Πλάτωνι εἶπεν,

Οὔτις ἑκὼν κακὸν εὕρατο

## 146.

Λιβάνιος (Orat. T. II. p. 215. ἔκδ. Morell.) λέγει «ἀνὴρ τιμὴν . . . . . . . . . . .
. . . . . . . . . . . . . πρὸς γὰρ τῷ τὰ δεύ-

τερα τῶν προτέρων πεφυκέναι κρατεῖν, ὡς ἔφη Πίνδαρος, τὸ τὸν τετιμηκότα τοῦ περιυβρικότος εἶναι βελτίω μεγάλην ἰσχὺν εἰς τὸ λήθην ἐπιθεῖναι ταῖς φαυλοτέροις ἔχει».

147.

Κλήμης Ἀλεξανδρεὺς (Στρωματ. Δ'. σελ. 586) «Καὶ ὁ Πίνδαρος

. . . Νέων δὲ μέριμναι σὺν πόνοις
ἑλισσόμεναι δόξαν εὑρίσκοντι·
λάμπει δὲ χρόνῳ ἔργα μετ'
αἰθέρα λαμπευθέντα . . . »

— λαμπευθέντα] Τὴν λέξιν ταύτην ἐθεώρησαν οἱ κριτικοὶ ὡς νόθον· διότι ἐστὶν ὀλίγας λέξεις ὕστερον τοῦ λάμπει, καὶ διότι τὸ θέμα λαμπεύω ἐστὶν ἄγνωστον.

148.

Θεόδωρος Μετοχίτης (ἐν Ὑπομνηματισμοῖς καὶ σημειώσεσι γνωμικαῖς κεφ. 75) περὶ τῶν ὑπὸ ἑτέρους ὄντων· «καὶ φέρειν ἀνάγκην ἔχοντες κατὰ Πίνδαρον ἀλλότρια μεριμνάματα καὶ κέαρ ἀλλοτρίας φύσεως».

149.

Πλούταρχος (εἰ τῷ γέροντι πολιτευτέον· ἐν ἀρχῇ· καὶ περὶ solert. anim. κεφ. 23)

«Τιθεμένων ἀγώνων πρόφασις ἀρετὰν ἐς
αἰπὺν ἔβαλε σκότον».

Ἡ δὲ παροιμία ἐστὶν ἀγὼν οὐ δέχεται σκῆψιν (Ζηνόβιος β'. 45).

150.

Σχολιαστὴς Πινδάρου (Ὀλυμπ. Η'. 92) «Καὶ ἀλλαχοῦ·

Νικώμενοι γὰρ ἄνδρες ἀγρυξίᾳ δέδενται

οὐ φίλων ἐναντίον ἐλθεῖν»

Καὶ (Πυθ. Θ'. 160) «Καὶ ἑτερώθι πού φησι· Νικώμενοι δὲ ἀγρυξίᾳ δέδενται» Πλούταρχος (Πῶς ἄν τις ὑπ' ἐχθρ. ὠφελοῖτο §. Δ') «Νικώμενοι, φησὶ Πίνδαρος, ἄνδρες ἀγρυξίᾳ δέδενται». Ἡσύχιος «ἀγρυξία, σιωπή».

151.

Λιβάνιος (Ἐπιστολ. ρμδ'. σελ. 491. ἐκδ. Wolf) «Μηδ' οὕτως οἴου τὰ ἡμέτερα κατὰ Πίνδαρον ἐπὶ λεπτῷ δένδρῳ βαίνειν, ἀλλὰ καὶ ἀδάμαντος μετέχειν».

152.

Παλ. Σχολιαστὴς Πινδάρου (εἰς Νεμ, Ζ'. 87) «ὅλως ἀποδέχεται ὁ Πίνδαρος τὴν μετὰ συνέσεως τόλμαν·

Τόλμα τέ μιν ζαμενὴς καὶ σύνεσις πρόσκοπος
ἐσάωσεν,

ἡ μὲν σύνεσις προσκοποῦσα, πῶς ἐκβήσεται, ἡ δὲ τόλμα ἐγχείρησις οὖσα».

153.

Πλούταρχος (Μάρκελλος §. 29) «Ἀλλὰ γὰρ τὸ πεπρωμένον οὐ πῦρ, οὐ σιδαροῦν σχήσει τεῖχος κατὰ Πίνδαρον».

154.

Κλήμης Ἀλεξανδρεὺς (Παιδαγ. σελ. 307. 7. ἐκδ. Pott.)

«Πιστὸν δ' ἀπίστοις οὐδὲν,

κατὰ Πίνδαρον».

155.

Πλούταρχος (de tranquil. anim. §. 13)

«Ὑφ' ἅρμασιν ἵππος,
ἐν δ' ἀρότρῳ βοῦς· παρὰ ναῦν
δ' ἰθύει τάχιστα δελφίς· κάπρῳ δὲ

βουλεύοντι φόνον κύνα χρὴ
τλάθυμον ἐξευρεῖν».

ὅρα αὐτόθι ἐν virtute morali §. 12. ὅπου ἐπαναλαμβάνει τὰ αὐτὰ οὕτως «ὑ φ᾽ ἅ ρ μ α σ ι γὰρ ἵ π π ο ς, ὥς φησι Πίνδαρος κ. τ. λ».

156

Πλούταρχος (Συμποσ. πρόβλ βιβλ. Ζ. 5, 2) «ὁ δὲ Πίνδαρός φησι κεκινῆσθαι πρὸς ᾠδὴν

ἁλίου δελφῖνος ὑπόκρισιν,
τὸν μὲν ἀκύμονος ἐν πόντου πελάγει
αὐλῶν ἐκίνησ᾽ ἐρατὸν μέλος»

Μετάφρ. «Ὁ Πίνδαρος λέγει, ὅτι (αὐτὸς) συνεκινήθη ἐκ τῆς ᾠδῆς ὡς θαλάσσιος δελφὶν, ὃν ἐν πελάγει γαληνιαίου πόντου συνεκίνησεν ἐρατὸν μέλος αὐλῶν».

— ὑπόκρισιν δελφῖνος] δίκην δελφῖνος. — ὁ αὐτὸς (de sollert. animal. §. 36) «ᾧ (δελφῖνι) καὶ Πίνδαρος ἀπεικάζων ἑαυτὸν ἐρεθίζεσθαί φησιν

οὐ (διόρθου ἁ λ ί ο υ) δελφῖνος ὑπόκρισιν
τὸν μὲν κ. τ. λ». ὡς ἀνωτέρω.

157.

Εὐστάθιος (εἰς Ὀδυσσ. κ. σελ 1657. 13) «ὥσπερ καὶ οἱ δελφῖνες ἐξ ἀνθρώπων γενόμενοι φ ι λ ά ν ο ρ α ο ὐ κ ἔ λ ι π ο ν β ι ο τ ὰ ν κατὰ Πίνδαρον».

158.

Ἀριστείδης (Τ. II. σελ. 378) «Πάλιν τοίνυν πρός τινα τῶν ἀκροατῶν, ἐπειδὴ νυστάζοντα ἑώρα (ὁ Πίνδαρος) καὶ οὐκ εἰδότα, ὅτῳ σύνεστιν, ουτωσὶ πεποίηκε.

Ὄπισθε δὲ κεῖμαι θρασειᾶν
ἀλωπέκων ξανθὸς λέων».

## 159.

Παλ. Σχολιαστὴς (Πύθ. Α/Β'. στ. 31, τῆς ἐμῆς ἐκδ.) «Καὶ αὐτὸς γὰρ ὁ Πίνδαρος τὸ τιθασσεύεσθαι καὶ κτιλεύεσθαι λέγει· Ἔνθα ποῖμναι κτιλεύονται κάπρων λεόντων τε».

## 160.

Εὐστάθιος (εἰς Ὀδυσσ. 1. σελ. 1636. 7) «Τὸ δὲ σφαραγεῦντο ἀντὶ τοῦ ἐτείνοντο κατὰ τοὺς παλαιούς, ἢ κατεπονοῦντο ἢ ἐσπαράττοντο· νοεῖται δὲ κατά τινα ἦχον· ὅθεν καὶ Πίνδαρός που ἐπὶ πολυήχου τὸ ἐρισφάραγον τίθησιν».

## 161.

Πλούταρχος (S. N. V. ἐν τέλει σελ. 107. ἐκδ. Wyttenb.) λέγει, ὅτι οἱ ἐν Ἅδου κατασκευάζοντες τὰ σώματα τῶν αὐτόσε πορευομένων ψυχῶν ἔμελλον νὰ κατασκευάσωσι τῇ ψυχῇ τοῦ Νέρωνος Πινδαρικῆς ἐχίδνης εἶδος, ἐν ᾧ κυηθεῖσα καὶ διαφαγοῦσα τὴν μητέρα ἔμελλε νὰ ἀναζήσῃ· «ἐν ταύταις (ψυχαῖς) φανῆναι τὴν Νέρωνος ψυχὴν τά τε ἄλλα κακῶς ἔχουσαν καὶ δὴ καὶ διαπεπαρμένην ἥλοις διαπύροις· προκεχειρισμένων δὲ καὶ ταύτην τῶν δημιουργῶν Πινδαρικῆς ἐχίδνης εἶδος, ἐν ᾧ κυηθεῖσα καὶ διαφαγοῦσα τὴν μητέρα βιώσεσθαι».

## 162.

Ἡρωδιανὸς (παρὰ Villois. Anecd. T. II. σελ. 95) περὶ Πινδαρικοῦ σχήματος. «Πινδαρικὸν δὲ τὰ τοῖς πληθυντικοῖς ὀνόμασιν ἑνικῶν ῥημάτων ἔχοντα ἐπιφορὰν, οἷον Ἄνδρες ὑπὲρ πολέων· καὶ, Ἰάχει βαρυφθεγκτᾶν ἀγέλαι λεόντων». Καὶ τὰ δύο ταῦτα ἀποσπάσματα νομίζονται Πινδαρικά. Ἐν μὲν τῷ πρώτῳ ἴσως κατὰ διαφθορὰν τοῦ κειμένου παρελείφθη τὸ ῥῆμα πολεμεῖ. Τὸ δὲ δεύτερόν ἐστιν ἐν τοῖς χει-

ρογράφοις Ἰάχει βαρύφθεγκτ' ἂν ἀγέλαν, ὅπερ διωρθώθη ὑπὸ Fiorillo, ὡς ἀνωτέρω.

163.

Etymologicum Askewianum a Schneidero apud Kulenkampium inspectum «Πίνδαρος. Μελισσοτεύκτων κηρίων ἐμὰ γλυκερώτερος ὀμφά»· Ὅρα Ἐτυμ. Μεγ. σελ. 577. 19. ὅπου τὸ χωρίον ἀναφέρεται διεφθαρμένως, καὶ Etymolog. Gud. σελ. 386. 18.

164.

Παλ. Σχολιαστ. Πινδάρου (Πυθ. Α'/Β'. στ. 24-38) «ἡ δὲ τοῦ ὀνόματος (κτίλος) ἐτυμολογία ἐστὶ παρὰ τὸ κτίσαι, ὅ ἐστι θρέψαι· καθάπερ φησὶ καὶ ἐν ἄλλοις Πίνδαρος, Ὀρικτίτου συὸς τοῦ ἐν ὄρεσι τεθραμμένου». Σχολιαστ. Εὐριπ. (Ὀρεστ. 1621. εἰς τὰ Ἱππίου τ' Ἄργους κτίται) «Οἰκήτορες· τοιοῦτόν ἐστιν καὶ τὸ Συὸς ὀρικτίτου παρὰ Πινδάρῳ, ἀντὶ τοῦ ὀρειοίκου». Ὁ αὐτὸς (εἰς Φοινισσ. 689) «Ἐκτίσαντο ἀντὶ τοῦ ᾤκησαν, ὡς τὸ Ὀρεικτίτου συὸς παρὰ Πινδάρῳ, ἀντὶ τοῦ ὀρειοίκου».

165.

Σουΐδας «Ἀράχνη θηλυκῶς τὸ ὕφασμα, ἀράχνης δὲ ἀρσενικῶς τὸ ζωΰφιον. Εἴρηται δὲ ἀράχνης καὶ παρ' Ἡσιόδῳ καὶ παρὰ Πινδάρῳ καὶ παρὰ Καλλίᾳ».

166.

Παλ. Σχολιαστὴς Πινδάρου (Ὀλ. ΙΑ'. 58) «Τὸ βρέχετο ἀντὶ τοῦ κατεσιωπᾶτό φησι· συνήθως γὰρ τὸ βρέχεσθαι ἐπὶ τοῦ σιωπᾶσθαι τίθησι· καὶ ἀλλαχοῦ κεῖται· Μησὶ γὰρ βρεχέσθω».

167.

Εὐστάθιος (εἰς Ἰλ. α, σελ. 128. ἐν τέλει) «Ἡγεμονεὺς καὶ ἡνιοχεὺς καὶ ὁ ἐκ τοῦ Ἀλκαῖος Ἀλκεύς,

ὅθεν καὶ Ἀλκείδης Ἡρακλῆς καὶ ὁ ἐκ τοῦ παρὰ Πινδάρῳ διάβολος κοινῶς διαβολεύς». Ὁ αὐτὸς (εἰς Ὀδυσσ. α, σελ. 1406. 14) «καὶ ὁ παρὰ Πινδάρῳ διάβολος ἄνθρωπος».

## 168.

Ἐτυμολογικὸν Gudianum (σελ. 193. 9) «Ἐξεστηκὼς διχῶς λέγεται παρὰ Θουκυδίδῃ καὶ Πινδάρῳ· ὁτὲ μὲν τὸ μαίνεσθαι καὶ ἔκφρονα εἶναι, ὁτὲ δὲ τὸ ὑποναχωρεῖν καὶ ὑπεξέρχεσθαι ἢ ἀφίστασθαι».

## 169.

Ἐτυμολόγος Μέγας (σελ. 355. ἐν ἀρχῇ) «Ἐπέτειον ἐπὶ τοῦ νῦν ἔτους· ἔπετος γὰρ δεῖ λέγεσθαι τὸν ἐνεστῶτα καιρὸν, οὐχὶ διὰ τοῦ φ, ἀλλὰ διὰ τοῦ π, ὥς φησι Πίνδαρος καὶ Δημοσθένης» Σουΐδας «ἐπέτειον, ὥς φησι Πίνδαρος».

## 170.

Ἐτυμ. Μέγας (σελ. 404. 21) «Ἐχέτης ὁ πλούσιος, ὡς Πίνδαρος· ἀπὸ τοῦ ἔχω ἐχέτης, σθένω σθενέτης, καὶ ἐρισθενέτης».

## 171.

Εὐστάθιος (εἰς Ἰλ. ξ, σελ. 975. 46) «Ἔστι δὲ καὶ γυμναστικὴ λέξις τὸ ἀλείφειν, ἐπεὶ καὶ οἱ γυμνικοὶ ἀγῶνες εἶχον ἔλαιον, ἐξ οὗ τινος ἠλαιοῦντο, εἰπεῖν κατὰ Πίνδαρον».

## 172.

Μέγας Ἐτυμολόγος καὶ Ἐτυμ. Γουδιαν. (ἐν λέξει κλέος) «Πίνδαρος οὐκ οἶδα ποῦ φησι κλέος κλέεος καὶ συγκοπῇ κλεός» Παράβαλε πρὸς τὸν Παλ. Σχ. Πινδάρου (Νεμ. Β'. 77) «Ὀρειᾶν ἔνιοι διὰ τὸ ἐπὶ τῆς οὐρᾶς τοῦ Ταύρου κεῖσθαι, καθ' ὕφεσιν τοῦ υ', ὡς καὶ τὸ κλεὸς ἕκατι».

173.

Σχόλια Venet. B. εἰς Ἰλιαδ. ο, 137. «Μάρφει κυρίως χερσὶ συλλήψεται· μάρη γὰρ ἡ χεὶρ κατὰ Πίνδαρον, ὅθεν καὶ εὐμαρές· δηλοῖ ἁπλῶς καὶ τὸ καταλαμβάνειν· καὶ μάρνασθαι δὲ, τὸ διὰ χειρῶν μάχεσθαι». Σχολ. Lips. εἰς Ἰλιαδ. γ, 307. «οἱ δὲ (μάρνασθαι) ἀπὸ τοῦ μάρη ἡ χείρ, ἤγουν τὸ διὰ χειρῶν μάχεσθαι κατὰ Πίνδαρον, ὅθεν καὶ εὐμαρές».

174.

Μέγας Ἐτυμ. σελ. 579. 3. ἐν τῇ λέξει μεμνέφτο «Πίνδαρος δὲ Δωρικώτερον διὰ τοῦ αι μεμναίατο».

175.

Ἀπολλώνιος (Λεξ. Ὁμ. λέξει ξεινοδόκος) «ξενοδόχος, ὁ τοὺς ξένους ὑποδεχόμενος· ὁ δὲ Πίνδαρος,

Ξεινοδόκησέ τε δαίμων,

ἀντὶ τοῦ ἐμαρτύρησε· καὶ ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ (σ, 63) Ξενοδόκος μὲν ἐγώ». Τὸν δὲ στ. Ξεινοδόκων δ᾽ ἄριστος ὁ χρυσὸς ἐν αἰθέρι λαμπρὸς, ὃν Ἀπολλώνιος ἀποδίδωσι τῷ Σιμωνίδῃ, ὁ Μ. Ἐτυμ. καὶ Ἐτυμ. Γουδ. (ἐν λέξει ξενοδόχος) ἀποδιδοῦσι Πινδάρῳ.

176.

Σχολ Ven. B. εἰς Ἰλ. χ. 51. εἰς τὴν λέξιν ὀνομάκλυτος. «Κατὰ σύνθεσιν οὖν ἐστιν, ὡς τοξόκλυτος παρὰ Πινδάρῳ καὶ περίκλυτος».

177.

Ἀθήναιος (Α΄. σελ. 24. Β. καὶ ΣΤ΄. σελ. 248. Δ.)

«Ποτίκολλον ἅτε ξύλον ξύλῳ,

φησὶν ὁ Θηβαῖος μελοποιός».

Μετάφρ. «ὥσπερ ξύλον ξύλῳ προσκεκολλημένον».

Σημ. Ἔστι καὶ γραφὴ ποτικολλῶν ἀντὶ τοῦ ποτίκολλον.

178.

Χοιροβοσκὸς (χειρογραφηθεὶς ὑπὸ Bekkero φυλ. 248) «Σημειούμεθα παρὰ τῷ ποιητῇ τὸ Τάμοι ῥερυπωμένα κεῖται, καὶ τὸ ῥερίφθαι ἔπος παρὰ τῷ Πινδάρῳ, καὶ τὸ ῥεραπισμένα νῷ παρὰ τῷ Ἀνακρέοντι».

179.

Σχολ. Venet. B. καὶ Lips. εἰς Ἰλ. ζ. 24. «Σκότιον, ὡς λόγιον· τὸ γὰρ κύριον πρὸ τέλους ἔχει τὴν ὀξεῖαν»· καὶ «σκότιον δὲ, ὡς λόγιον· τὸ γὰρ κύριον παροξύνεται παρὰ Πινδάρῳ»· καὶ «τὸν ἐκ λαθραίας μίξεως γεννηθέντα· τὸ δὲ κύριον ὄνομα Σκοτίος».

180.

Μέγας Ἐτυμ. (σελ. 172. 8) ἐν λέξει Αὐτίκα «Σημαίνει δὲ παραχρῆμα, εὐθέως· ὥσπερ παρὰ τὸ πολλὰ γίνεται πολλάκι, καὶ ὀλίγα ὀλιγάκι, καὶ δέκα δεκάκι, καὶ παρὰ τούτων Δωρικῶς τουτάκι, ὡς παρὰ Πινδάρῳ, Τουτάκι πεξαμένης· οὕτω καὶ παρὰ τὸ αὐτὰ αὐτάκι καὶ κατ' ἀντίθεσιν αὐτίκα».

181.

Μέγας Ἐτυμ. σελ. 249. 50. καὶ Ζωναρᾶς σελ. 466. «Δαυλὸς, ὁ δασύς· παρὰ τὸ δάσος γίνεται δασῶ ῥῆμα, ὡς τεῖχος τειχῶ, ἀφ' οὗ Πίνδαρος τετείχηται».

182.

Ἐτυμολόγος Μ. σελ. 504. 3. «Κέρατα γὰρ καλοῦσι πάντα τὰ ἄκρα, ὥς φησι Πίνδαρος· Ὑψικέρατα πέτραν, ἀντὶ τοῦ ὑψηλὰ ἀκρωτήρια».

183.

Λεσβῶναξ (περὶ σχημάτων σελ. 184. Valck) «Ἔστι δὲ καὶ ἄλλο σχῆμα ἀπὸ Βοιωτίας, ὃ δὴ καὶ Πινδαρικὸν

λέγεται, ὅτι πολλάκις αὐτῷ κέχρηται· γίνεται δὲ οὕτω· Λακεδαιμόνιοι πολεμεῖ Ἀθηναίοις. Μελιῤῥόθων δ' ἕπεται πλόκαμοι, ἀντὶ τοῦ ἕπονται· διήγετο σάρκες, ἀντὶ τοῦ διήγοντο».

## 184.

Servius ad Aen. V. 830. «Fecere pedem] Podium, hoc est funem, quo tenditur velum· quod Graece πόδα vocant, ut est apud Pindarum et Aristophanem».

## 185.

Quintilianus X. 1, 109. de Cicerone «Non enim pluvias, ut ait Pindarus, aquas colligit, sed vivo gurgite exundat». Ἀλλὰ ἴσως ὁ Quintilianus ἀναφέρεται εἰς τὸ Ὀλ. 13-15) Νῦν, ψᾶφον κ. τ. λ. ὡς καί τισι δοκεῖ.

## 186.

Πλούταρχος (de Pythiae oraculis §. 18) «Πίνδαρος δὲ καὶ περὶ τρόπου μελῳδίας ἀμελουμένου καθ' αὐτὸν ἀπορεῖν ὁμολογεῖ, ὅτι . . . οὐδὲν γάρ ἐστι δεινὸν οὐδὲ ἄτοπον αἰτίας ζητεῖν τῶν τοιούτων μεταβολῶν· ἀναιρεῖν δὲ τὰς τέχνας καὶ τὰς δυνάμεις, ἄν τι κινηθῇ καὶ παραλλάξῃ τῶν κατὰ ταύτας, οὐ δίκαιον».

# ΠΙΝΔΑΡΟΥ

## ΤΑ ΣΩΖΟΜΕΝΑ

**ΜΕΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΩΝ ΣΗΜΕΙΩΣΕΩΝ**

καὶ

ΠΙΝΑΚΟΣ ΤΩΝ ΛΕΞΕΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΜΟΥΣ Ε΄.

ὑπὸ

Κ. ΚΛΕΑΝΘΟΥΣ

---

ΤΟΜΟΣ Ε΄.

---

ΕΝ ΤΕΡΓΕΣΤΗ
Ἐκ τῆς Τυπογραφίας Μορτέῤῥα καὶ Σ.
1887.

# ΠΙΝΑΞ

ΤΩΝ

# ΛΕΞΕΩΝ ΚΑΙ ΦΡΑΣΕΩΝ

ΚΑΙ ΤΩΝ

## ΚΥΡΙΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ

# ΠΙΝΑΞ
## ΤΩΝ
## ΕΝ ΤΟΙΣ ΠΙΝΔΑΡΟΥ ΕΙΔΕΣΙ ΚΑΙ ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΣΙ ΛΕΞΕΩΝ ΚΑΙ ΦΡΑΣΕΩΝ

μέλειν ἀνδρί. Ἰ. Η', 32. ἀγαθοὶ ἄνδρες καὶ σοφοί. Ὀ. Θ', 42. ἀγαθοὶ πολεμισταί. Ἰ. Ε', 32. ἀγαθοί. Π. Γ', 149. ἀγαθαὶ δύο ἄγκυραι πέλονται. Ὀ. ΣΤ', 170. φᾶμαι κατέχοντι. Ὀ. Ζ', 18. ἐξ ἀγαθῶν ἔβαλον. Ν. ΙΑ', 39. ἀγαθῶν ἐργμάτων ὕμνος. Ν. Δ', 136. κρεισσόνων. Ὀ. Β', 43. ἀγαθῶν πατέρων φρένες. Ὀ. Ζ', 169. ἄλλ' ἐπ' ἄλλον ἔβαν ἀγαθῶν. Ὀ. Η', 17. ἀγαθοῖς ἀθληταῖς. Ν. Ι', 96. ἀντία οὐκ ἐρίζων τοῖς ἀγαθοῖς. Π. Δ', 507. ἀντίκειται τιμὰ ἀγαθοῖσιν. Ἰ. Ζ', 36. ἐν ἀγαθοῖς κραταιὸν ἐκβαλεῖν ἔπος. Π. Β', 150. ἐν ἀγαθοῖς κεῖνται κοβερνάσιες. Π. Ι', 110. ἐν λόγοις ἀστῶν ἀγαθοῖσιν. Ν. ΙΑ', 22. ἁδόντα τοῖς ἀγαθοῖς ὁμιλεῖν. Π. Β', 175. Π. Γ', 125. Ν. Ζ', 93. Ἰ. Α', 5.

Ἀ γ α κ λ ή ς. ἀγακλέα αἶσαν. Ἰ. Α', 49. ἀγακλέα κοῦραν. Π. Θ', 187.

Ἀ γ α κ τ ί μ ε ν ο ς. ἀγακτιμέναν πόλιν Κυράνας. Π. Ε', 107.

Ἀ γ ά λ λ ω. ἀγάλλει ἔθνος. Ν. Ε', 79. ἀγάλλων. Ὀ. Α', 139.

Ἄ γ α λ μ α. ἄγαλμα ἀΐδα ἁρπάξαντες. Ν. Ι', 123. ἄγαλμα Νεμεαῖον. Ν. Η', 127. ἱερώτατον ἄγαλμα, Θήβα Ἀποσπ. Ἀδηλ. 104. Ν. Γ', 21. ἀγάλματα ἐλινύσσοντα. Ν. Ε', 3.

Ἄ γ α ν. ἄγαν δύσερις. Ὀ. ΣΤ', 33. Π. Β', 152. Π. Δ', 269. Ν. ΙΑ', 40. μηδὲν ἄγαν. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 132.

Ἀ γ α ν ό ς. ἀγανᾷ ὀφρύϊ. Π. Θ', 66. ἀγανοῖς λόγοις Π. Δ', 180. ἀγαναῖς ἀμοιβαῖς. Π. Β', 43. Ἰ. Γ', 13. Π. Β', 13. ἀγανώτατος ἔμμεν κατεκρίθη θνατοῖς. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 13.

Ἀ γ ά ν ω ρ. ἀγάνορος ἵππου. Ὀ. Θ', 35. ἀγάνορι μισθῷ. Π. Γ', 97. ἀγάνορα κόμπον χρὴ φέρειν. Ἰ. Α', 60. Ν. Θ', 67. Π. Ι', 27.

Ἀ γ α π ά ζ ω. τιμαὶ χάρμα καλλίνικον ἀγαπάζοντι. Ἰ. Ε', 70. ἀγαπάζοντό μιν λόγοις μειλιχίοις. Π. Δ', 428.

Ἀ γ α π α τ ό ς. ἀγαπατὸς εὐνάσθην. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 102. ἀγαπατά. Ν. Η', 6.

Ἀ γ α π ά ω. ξένων εὐεργεσίαις ἀγαπᾶται. Ἰ. ΣΤ', 102.

Ἀ γ α υ ό ς. ἀγαυοὶ βασιλῆες αὔξονται. Ἀποσπ. Θρην. 4. ἀγαυῶν Αἰολιδᾶν. Π. Δ'. 127.

Ἀ γ ά φ θ ε γ κ τ ο ς. ἀοιδᾶν ἀγαφθέγκτων. Ὀ. ΣΤ', 155.

Ἀ γ γ ε λ ί α. ἀγγελίας ὀρθᾶς. Π. Δ', 496. ἀγγελίᾳ ὄρνιχος ἀρείονος. Π. Η', 70. ἀγγελίαν γλυκεῖαν. Ὀ. Δ', 8. ἀγγελίαν κλυτάν. Ὀ. ΙΔ', 30. ἀγγελίαν πολύκοινον. Π. Β', 78 ἀγγελίαν πέμψω. Ὀ. Θ', 37. Π. Β', 7. ἀγγελίαι. Ἰ. Η', 90. ἀγγελίας. Ὀ. Γ', 50.

Ἀ γ γ έ λ λ ω. ἀγγέλλων. Ὀ. Ζ', 38. Π. Α', 62. ΙΑ', 2.

Ἄ γ γ ε λ ο ς. Ὀ. ΣΤ', 153. Ν. ΣΤ', 99. ἄγγελον ἐσλὸν ἔφα τιμὰν φέρειν πράγματι. Π. Δ', 495. ἀγγέλων ῥῆσιν παλίγγλωσσον θέσαν. Ν. Α', 89.

Ἄ γ γ ο ς. ἐν ἀγγέων ἕρκεσι. Ν. Ι', 67.

Ἄ γ ε. Ὀ. Α', 20. Ὀ. Β', 161. Π. Α', 115. Ὀ. ΙΓ', 97. Ν. ΣΤ', 49. Ν.. Ι', 153.

Ἀ γ ε ί ρ ω. ἀγειρέτω κῶμόν τις Κλεάνδρῳ. Ἰ. Η', 4. ἐπὶ λαὸν ἀγείραις νασιώταν. Π. Θ', 93.

Ἀ γ έ λ α. ἀγέλα ταύρων θρηϊκίων. Π. Δ', 365. ἀγέλας ξανθὰς βοῶν. Π. Δ', 264. ἀγέλα παρθένων Λάκαινα. Ἀποσπ. Ὑπορχ. 8. ἀγέλαν κουρὰν ἑκατόγγυιον Ἀποσπ. Σκολ. 1. ἀγέλαι λεόντων. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 162.

Ἁ γ ε μ ο ν ε ύ ω. ἁγεμονεῦσαι παρ' ὄχθον Κρόνιον. Ὀ. Θ', 5. ἁγεμονεῦσαι ὁδόν. Ὀ ΣΤ', 43.

Ἁ γ ε μ ώ ν. ἁγεμὼν Ὀλύμπιος. Ὀ. Θ', 85. (Ἴδε Ζεύς) ἁγεμόνος ὑπερφιάλου ὕβριν δείσαντες. Π. Δ', 198. ἡγεμόνα ᾤκισσε πόλιος. Ἰ. Η', 44. ἁγεμόνεσσι κυβερνατὴρ γίνεται θεός. Π. Δ', 488.

Ἀ γ έ ν ε ι ο ς. ἐξ ἀγενείων κῦδος. Ὀ. Η', 72. ἀγενείων συλαθείς. Ὀ. Θ', 135.

Ἁ γ έ ο μ α ι. ἄγημαι πολλοῖς ἑτέροις σοφίας. Π. Δ', 442. ἁγεῖτο Ἀθάνα. Π. Ι', 70. παντοίων νόμων. Ν.

Ἀ γ λ α ό θ ω κ ο ς. ἀγλαοθώκων κορᾶν. Ν. Ι', 2.

Ἀ γ λ α ό κ α ρ π ο ς. ἀγλαοκάρπου θύγατρα. Ν. Γ', 97. ἀγλαοκάρπους Ὥρας. Ἀποσπ. Ὑμν. 2. γᾶς ἀγλαοκάρπου. Ἀποσπ. Ὑπορχ. 3.

Ἀ γ λ α ό κ ο υ ρ ο ς. ἀγλαόκουρον Κόρινθον. Ὀ. ΙΓ', 5.

Ἀ γ λ α ό κ ω μ ο ς. ἀγλαόκωμον φωνάν. Ὀ. Γ', 10.

Ἀ γ λ α ὸ ς ἀνήρ. Ὀ ΙΔ', 9. Ποσειδῶν. Ἰ. Η', 60. ἀγλαὰ χθών. Ἀποσ. Ἀδηλ. 138. ἀγλαὸν γέρας. Ὀ. Η', 15. πρόθυρον. Ἰ. Η', 3. τύμβον Ἀμφιτρύωνος. Ν. Δ', 32. ἀγλαῷ σκάπτω πέλας. Ν. ΙΑ', 4. παῖδες. Ἰ. ΣΤ'. 90. πλόκαμοι κομᾶν. Π. Δ', 145. ἀγλααὶ νῖκαι. Ν. ΙΑ', 25. ἀγλαῶν ἀέθλων. Π. Ε', 96. δενδρέων. Ὀ. Β', 133. ἀγλααῖσιν αἱμακουρίαις. Ὀ. Α', 147. μερίμναις. Ν. Γ', 122. πτερύγεσι Πιερίδων. Ἰ. Α', 91.

Ἀ γ λ α ο τ ρ ι α ί ν α ς. Ποσειδῶν. Ὀ. Α', 64.

Ἄ γ κ ε ι τ α ι. ἴδε Ἀνάκειται.

Ἄ γ λ ω σ σ ο ς. ἄγλωσσον λάθα κατέχει. Ν. Η', 41.

Ἁ γ ν ό ς. ἁγνὸν ἄλσος. Ὀ. Ε', 24. Ἀπόλλωνα. Π. Θ', 112. θεὸν, Ἅλιον. Ὀ. Ζ', 109. τέμενος Ποσειδῶνος. Π. Δ', 363. ὕδωρ Δίρκας. Ἰ. ΣΤ'. 109. ἁγνὸν φέγγος ὀπώρας. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 22. τυπεὶς ἁγνῷ πελέκει. Ἀποσπ. Ὑμν. 5. ἁγνὰν κρίσιν ἀέθλων. Ὀ. Γ', 37. ἁγναὶ κόραι Κενταύρου. Π. Δ'. 183. ἁγνόταται παγαὶ πορός. Π. Α', 41. ἁγνοὶ ἥρωες. Ἀποσπ. Θρην. 4.

Ἀ γ ν ώ μ ω ν. ἄγνωμον δὲ τὸ μὴ προμαθεῖν. Ὀ. Η', 78.

Ἀ γ ν ώ ς. οὐκ ἀγνῶτι ἀείδω. Ἰ. Β', 19. ἀγνῶτα αἶσαν χθονός. Π. Θ', 103. ἀγνῶτες οὐκ ἔντι κώμων δόμοι. Ἰ. Β', 44.

Ἄ γ ν ω σ τ ο ς. ἄγνωστον φωνὰν ψευδέων. Ὀ. ΣΤ'. 113. ἄγνωστοι σιωπαί. Ἰ. Δ', 51.

Ἀ γ ο ρ ά. ἀγορᾶς πρυμνοῖς ἔπι. Π. Ε', 125. ἐν ἀγορᾷ ὄχλου πλήθοντος. Π. Δ', 151. ἀγορὰν παλαίφατον.

χον Τροίαν. Ἰ. ΣΤ', 40. ἄγαγε πλόος τελευτάν. Π. Δ', 375. Π. Δ', 117. θρασὺν ὅμιλον Δολόπων. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 74. ἆγον Μοῖραι Θέμιν ποτὶ κλίμακα Ὀλύμπου. Ἀποσπ. Ὑμν. 2. ἄγαγον φῶτες μαινόμενοι ματρί. Ὀ. Α', 74. χάριτες ἄνθεα. Ὀ. Β', 93. εἰς Θήβας στρατόν. Ν. Θ', 43. ἄγειν δέρμα κριοῦ. Π. Δ', 286. ἀγαγεῖν ἐπικωμίαν ὄπα. Π. Ι', 9. νάεσσιν ἄγαγε πολλούς. Π. Δ', 98. ἄγων ἄγοντα προφρόνως. Π. Ι', 104. βίοτον ἀπήμαντον. Ὀ. Η', 115. δᾶμον ἐς φάος. Ὀ Ε', 32. Π. Ε', 36. Π. ΙΒ', 22. ὑγίειαν. Π. Γ', 128. κλέος εἰς ἄνδρα. Ν. Ζ', 91. πλοῦτον καὶ χάριν ἐπ' ἀρεταῖς. Ὀ. Β', 19. Π. Ε', 48. Ζεὺς ἀγαγὼν νεφέλαν. Ὀ. Ζ', 90. Π. Ε', 89. Π. Δ', 404. ἀγαγόντα ἐκ Δελφῶν δόξαν. Π. Θ', 132. οὔτε ἄνεμος ἄξοι. Π. ΣΤ', 13. ἄξοντα ἔλαφον. Ὀ. Γ', 52. ἀγέσθω στρωμνάν. Π. Δ', 408.

Ἀ γ ώ ν. ἀγὼν Ἀλκαθόου. Ἰ. Η', 149. χάλκεος. Ν. Ι', 41. ὑπὸ Κίῤῥας. Π. Ι'. 24. σέο δ' ἀγών. Ν. Γ', 115. ἀγῶνος Κλεωναίου. Ν. Δ', 27. τέρμασιν Π. Θ', 202. ἔξω βαλεῖν ἄκοντα ἀγῶνος. Π. Α', 85. ἐν ἀγῶνι Ὀρσοτριαίνα. Ν. Δ', 142. Διός. Ν. Β', 37. Κίῤῥας. Π. ΙΑ', 20. ἀγῶνα ἐξαίρετον. Ὀ. Ι', 28. ἐπιχώριον. Π. Η', 114. θαητόν. Ὀ. Γ', 65. πρεσβυτέρων. Ὀ. Θ', 136. ὑπερβορέων. Π. Ι', 48. φέρτερον. Ὀ. ΙΑ', 11. ἀγῶνες ἔννομοι Βοιώτιοι. Ὀ. Ζ', 155. ἀγώνων λαοσσόων. Π. ΙΒ', 42. μοῖραν. Ν. Ι', 98. πλείστων. Ἰ. Α', 26. πολυφάτων. Π. ΙΑ', 71. τιθεμένων. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 149. φυλλοφόρων. Ὀ. Η', 101. ἱερῶν καταβολάν. Ν. Β', 5. Ν. ΣΤ', 101. ἀγῶνας ἔχει Ἑρμᾶς. Ὀ. ΣΤ', 134.

Ἀ γ ω ν ί α. ἀγωνίας πειρώμενον. Ὀ. Β', 94. ἀγωνίας σθένος. Π. Ε', 150. σύμπειρον ἀγωνίᾳ. Ν. Ζ', 15.

Ἀ γ ώ ν ι ο ς. Ἑρμᾶς ἀγώνιος. Ἰ. Ι', 85. ἀγώνιον εὖχος. Ὀ. Ι', 75. ἐν ἀγωνίοις ἀέθλοις. Ἰ. Ε', 10.

Ἄ δ α κ ρ υ ς. ἄδακρυν αἰῶνα νέμονται. Ὀ. Β', 120.
Ἀ δ α μ ά ν τ ι ν ο ς. ἀδαμάντινον ἄροτρον. Π. Δ', 398.
Ἀ δ α λ α ν τ ο π έ δ ι λ ο ς. ἀδαμαντοπέδιλοι κίονες. Ἀπ. Προσοδ. 1.
Ἀ δ ά μ α ς. ἀδάμαντος ἅλοις. Π. Δ', 125. ἐξ ἀδάμαντος κεχάλκευται καρδίαν. Ἀποσπ. Σκολ. 2.
Ἀ δ ε ί μ α ν τ ο ς. ἀδείμαντον παῖδα. Ἰ. Α', 14. σπέρμα φέρων. Ν. Ι', 30.
Ἀ δ ε λ φ ε ό ς. ἀδελφεὸν ὁμόκλαρον. Ὀ. Β', 89. προπρεῶνα. Ν. Ζ', 127. ἀδελφεοῦ βίαν. Ν. Ι', 137. ἀδελφεοὺς ἐσθλούς. Π. Ι', 107.
Ἀ δ ε λ φ ε ά, ἀδελφεὰν (ἴσ. ἀδελφὰν) τεὰν ἀγλαόγυιον Ἥβαν. Ν. Ζ', 5.
Ἀ δ ε λ φ ό ς. ἀδελφοῖσι Διός. Ἰ. Η', 76.
Ἀ δ ί α ν τ ο ς. ἀδίαντον σθένος. Ν. Ζ', 107.
Ἄ δ ι κ ο ς. ἄδικον ἥβαν. Π. ΣΤ', 47. ἀδίκων ἀπέχειν ψυχάν. Ὀ Β', 125.
Ἀ δ ι ν ό ς. ἀδινὸν δάκος. Π. Β', 98.
Ἀ δ ό κ η τ ο ς. ἐν ἀδόκητον καὶ δοκέοντα πέσε. Ν. Ζ', 45.
Ἄ δ ο λ ο ς. σοχία μείζων τελέθει. Ὀ Ζ', 99.
Ἄ δ ρ υ ς. ἄδρυς. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 23.
Ἀ δ ύ γ λ ω σ σ ο ς. βοὰ κάρυκος. Ὀ. ΙΓ', 142.
Ἀ δ υ ε π ή ς. λύρα. Ὀ. Ι', 113. ὕμνος. Ν. Α', 5. τὸν ἁδυεπῆ Ὅμηρον. Ν. Ζ', 31.
Ἀ δ υ λ ό γ ο ς. ἁδυλόγοι λύραι. Ὀ. ΣΤ', 162.
Ἀ δ υ μ ε λ ή ς. ἀδυμελεῖ κώμῳ. Π. Η', 99. σὺν ὕμνῳ. Ἰ. Ζ', 20. φόρμιγγι. Ὀ Ζ', 20. φωνᾷ. Ν. Β', 40. ἁδυμελῆ κόσμον. Ὀ. ΙΑ', 14.
Ἀ δ ύ ν α τ ο ς. ἀδύνατον. Ν. Ζ', 82. ἀδύνατα. Π. Β', 148.
Ἀ δ ύ π ν ο ο ς. Μοῖσα. Ὀ. ΙΓ, 32. ἁδυπνόῳ φωνᾷ. Ἰ. Β', 38.
Ἀ δ ύ ς. ἁδεῖα χάρις. Ἰ. ΣΤ', 74. ἁδὺ κλαΐστρον γλεφάρων. Π. Α', 15. εὐνᾶς. Π. Θ', 74. ἁδεῖαν ἀκοάν. Π. Α', 174. ἁδεῖαι ὀμφαί. Ν. Ι', 61. ἁδίσταν ὀπώ-

ραν Ἀφροδίτας. Ἰ. Β', 8. ἀδείας ἐλπίδας. Π. Δ', 358.

Ἄδυτος. ἄδυτον θησαυρόν. Π. ΙΑ', 7. εὐώδεος ἐξ ἀδύτου. Ὀ. Ζ', 59. σεμνῶν ἀδύτων. Ἀποσπ. Παρθ. 3.

Ἅδω. ἅδον Ἄρει. Ἰ. Δ', 24. Ζηνί. Ἰ. Η', 48. ἁδόντι νόῳ. Π. ΣΤ', 51. ἁδόντα Δίκᾳ. Ὀ. Ζ', 32. ἁδόντα εἴη με ἀγαθοῖς ὁμιλεῖν. Π. Β', 175. ἁδὼν ἔρνεσι Ἀατοῦς. Ν. ΣΤ', 64. ἁδεῖν Τυνδαρίδαις εὔχομαι. Ὀ. Γ', 1. ἀστοῖς. Ν. Η', 64.

Ἀέ. Π. Θ', 154. ἴδε Ἀΐ.

Ἀεθλητής. ἀεθληταῖς ἀγαθοῖς. Ν. Ι'. 95. ἄνδρα ἐν ἀθληταῖς. Ἰ. ΣΤ', 106.

Ἄεθλος. ἄεθλον τοῦτον τέλεσον. Π. Δ', 293. ἄεθλα. Ὀ. Α', 5. ἀέθλων ἀγλαῶν. Π. Ε', 69. ἀεξιγυίων. Ν. Δ', 119. ἁμίλλαις. Ὀ. Ε', 13. διδύμων. Ἰ. Γ', 15. ἐρατῶν. Ν. ΣΤ'. 22. ἐσχάτων. Ν. Ι', 59. ἐτείων. Ἰ. Δ', 115. ἱερῶν. Ὀ. Η', 84. ἱππείων. Ν. Θ', 20. κορυφάν. Ὀ. Β', 24. κράτος. Ἰ. Η', 7. κρίσιν. Ν. Ι', 43. κυδίμων πτεροῖσι. Ὀ. ΙΔ', 34. μεγάλων. Ὀ. Γ', 37. Ν. Α', 14. μάρτυρα. Ὀ. Δ', 6. μοῖραν. Ὀ, Δ', 135. μέγιστα ἕλῃ. Π. Ι', 37. νίκας τέσσαρας. Ν. Β', 31. ἀέθλων πάμπρωτον. Ἰ. ΣΤ', 71. πατρωΐων. Π. Δ', 391. Πυθίων. Π. Γ', 130. πειρᾶσθαι παιδός. Ν. ΙΑ', 29. τεθμόν. Ὀ. ΣΤ'. 117. τέρμα. Ἰ. Δ', 115. ὑψηλοτάτων. Ὀ. Δ', 6. χρυσοστεφάνων. Ὀ. Η', 1. γεύεται. Π. Ι', 11. ἕνεκεν. Ὀ. Α', 159. ἐξ ἀέθλων. Ἰ. Α', 13. ἀέθλοισιν ἀγωνίοις. Ἰ. Ε', 9. Ἀδραστείοις. Ἰ. Δ', 44. πόλιν. Π. Θ', 126. ἐν ἀέθλοισιν ἀριστεύων. Ν. ΙΑ', 18. ἀέθλοισι γυίων. Π. Δ', 45. εὐδόξοις. Ἰ. Γ', 2. ἐν ἀέθλοισι ἀγώνων. Ἰ. Α', 26. ἐν ἱεροῖς. Ὀ. ΙΓ', 20. κρίσιν ἀμφ' ἀέθλοις. Ὀ. Ζ', 146. νέοις. Ὀ. Β', 78. νικηφόροις. Π. Η', 36. Ὀλυμπίοισι. Π. Θ', 177. σὺν ἀέθλοις ποδῶν. Π. Θ', 203. ἀγωνίων ἀέθλων. Ἀποσπ. ἐν τέλει τοῦ Η'. Εἴδους τῶν Ἰσθμ.

λοπόδων ἵππων τιμαί. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 139. Ἀποσπ. ἵππων αἶνον μέγαν Ν. Α', 6.

Ἀ ε λ π τ ί α. ἀελπτίᾳ βαλών. Π. ΙΒ', 55.

Ἀ έ ν α ο ς. ἀενάου πυρὸς κεραυνόν. Π. Α', 9. ἀέναον τιμάν. Ὀ. ΙΔ', 7. ἀενάοις ἐν τραπέζαις. Ν. ΙΑ'. 10. ἀενάου πλούτου. Ἀποσπ. Ἐγκωμ. 2.

Ἀ ε ξ ί γ υ ι ο ς. ἀεξιγυίων ἀέθλων. Ν. Δ', 118.

Ἀ έ ξ ω. ἀέξει σε ἀλκά. Ν. Β', 24. ἄεξε ἄνθος ὕμνων. Ὀ. ΣΤ', 180. πόλιν ἀέξει. Ὀ. Η', 116. ἀέξονται πλουτέοντες. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 136.

Ἀ ε τ ό ς. ἀετὸν κίχεν. Π. Β', 91.

Ἄ η μ ι. ὅσα μαρτύρια ἄηται ἐπ' ἀνθρώποις. Ἰ. Δ', 15.

Ἀ θ ά ν α τ ο ς. ἀθανάτα Θέτις. Π. Γ', 178. ἀθάνατον βίον. Π. Γ', 110. Π. Θ', 111. ὄνομα. Ὀ. ΣΤ', 95. φωνᾶεν τοῦτο ἕρπει. Ἰ. Δ', 68. ἀθανάτου στόματος. Π. Δ', 18. ἀθάνατοι. Ὀ. Α', 106. δατέοντο. Ὀ. Ζ', 102. δαίονται πήματα σύνδυο βροτοῖς ἓν παρὰ ἐσθλόν. Π. Γ', 147. ἀθανάτων ἀνδρῶν τε. Π. ΙΒ', 8. βασιλεύς. Ν. Ι', 29. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 48. νέκταρ ἀμβροσίαν τε κλέψας. Ὀ. Α', 99. χωρὶς ἀθανάτων. Ὀ. Θ', 62. τεθμός τις. Ὀ. Η', 33. πρὸς ἀθανάτων τετίμηται φίλος. Ἰ. Δ', 101. φθόνος μὴ θρασσέτω. Ἰ. Ζ', 55. ἀθανάτοις ἀνέχοντες δῶρα. Ἀποσπ. Ἐγκωμ. 2. ἀθανάτοις γλεφάροις. Ἰ. Η', 98. Ν. Ε', 9. Ἰ. Η', 130. ἀθανάτοις τιμαῖς. Ἰ. Β', 42. Ἀποσπ. Ἐγκωμ. 4.

Ἄ θ ε μ ι ς. ἄθεμιν δόλον. Π. Γ', 56. Πελίαν. Π'. Δ', 193.

Ἄ θ ε ο ς. ἀθέων ἐκ βελέων. Π. Δ', 288.

Ἆ θ λ ο ν. ἆθλον τοῦτο προφέρων. Ὀ. Θ', 161. ἆθλον μνῆμα. Ὀ. Γ', 27. ἱππείων κορυφάν. Ν. Θ', 20. πρῶτον. Π. Α', 191.

Ἆ θ λ ο ς. οὑτοσὶν ἐμοὶ ὑποκείσεται. Ὀ. Α', 135.

Ἀ θ λ ο φ ό ρ ο ς. ἀφλοφόροις ἀνδράσιν. Ὀ. Ζ', 13.

Ἀ θ ρ έ ω. ἄθρησον τὸ Καστόρειον. Π. Β', 129.

Β', 63. πολύμυθοι. Π. Θ', 133. τέλει. Π. Α', 130. τέλλετο. Π. Δ', 456 φέρειν. Ν. Ζ', 57. χρῆμα πᾶν. Ἰ. Η', 27.

Αἰετός. ἀρχὸς οἰωνῶν. Π. Α', 10. τανύπτερος. Π. Ε', 149. ὠκύς. Ν. Γ', 139. βασιλεύς. Ὀ. ΙΓ', 30. αἰετοῦ ῥόμβον. Ἰ. Δ', 80. αἰετὸν ἀρχὸν οἰωνῶν. Ἰ. ΣΤ', 73, αἰετοὶ πάλλονται. Ν. Ε', 39. Διὸς πάρεδρος. Π. Δ', 7.

Αἰθήρ. αἰθέρος δι' ἐρήμας. Ὀ. Α', 10. ἀπὸ κόλπων αἰθέρος. Ὀ. ΙΓ'. 125. ἐς αἰθέρα φαεννόν. Ὀ. Ζ', 122. ἐς αἰθέρα. Ν. Ε', 20. πρὸς ὑγρὰν αἰθέρα. Ν. Η', 71. αἰθέρα λακτίζοισα φλόξ. Ι. Δ', 112. μετ' αἰθέρα λαμπευθέντα. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 147.

Αἰθός. ἐπὶ αἰθᾶς ἀσπίδος. Π. Δ', 65.

Αἴθω. αἰθούσης φλογός. Ὀ. Ζ', 86. αἰθόμενον πῦρ. Ὀ. Α', 2. αἰθομένα δαΐς. Ἀποσπ. Διθυραμ. 5-6. αἴθων κεραυνός. Π. Ι', 104.

Αἴθων. αἴθων ἀλώπηξ. Ὀ. ΙΑ'. 21. αἴθωνα κεραυνόν. Ὀ. Ι', 98. αἴθωνι ἡλίῳ. Ν. Ζ', 105. αἴθωνα ῥόον καπνοῦ. Π. Α', 44.

Αἷμα. αἷμα ἀπὸ ταύτας πάτρας. Ν. ΣΤ', 62. ἐμφύλιον. Π. Β', 57 παίδων. Π. Δ', 48. Πεισάνδρου. Ν. ΙΑ', 44. τεόν, Ζεῦ. Ν. Γ', 114. αἵματος χάλαζαν. Ἰ Ζ', 39. ἐν αἵματι κεκραμένα. Ἀποσπ. Ὑπορχ. 7.

Αἱμακουρία. αἱμακουρίαις μέμικται. Ὀ. Α', 147.

Αἱμάσσω. αἷμαξε Μόσιον πεδίον μέλανι ῥαίων φόνῳ. Ἰ. Η', 9.

Αἱμύλος· αἱμύλων μύθων ὁμόφοιτος. Ν. Η', 55.

Αἰνέω. ἐγώ σε αἰνέω. Ἀποσπ. Διθυρ. 7. ἐπεί μιν αἰνέω. Ὀ. Δ', 23. αἰνέω Πυθέαν. Ἰ. Ε', 75. αἴνει οἶνον. Ὀ. Θ', 73. αἰνέων ἔριδα στρέφοι. Ν. Δ', 151. αἰνητὰ αἰνέων. Ν. Η', 66. αἰνείων Μελέαγρον, αἰνέων τε καὶ Ἕκτορα. Ἰ. Ζ', 45. αἰνεῖν καὶ ἐχθρόν. Π. Θ', 169. ἐσθλούς. Ν. Γ', 50. ἀγαθῷ παρέχει. Ἰ. Η',

151. αἰνέσω ὧτε ὕδατος ῥοὰς ἄγων. Ν. Ζ', 92. αἰνέσω στεφανωσάμενον. 'Ο. Ζ', 29. αἰνήσειν δόμον. Ν. Α', 112. αἴνησα παῖδα. 'Ο. Ι', 120. αἴνησεν γάμον. Π. Γ', 25. αἰνῆσαι ἄνδρα. Π. Α', 83. κέρδος. Π. Δ', 248. αἴνησαν ἔπος. 'Αποσπ. 'Αδηλ. 132. αἰνήσαις υἱόν. 'Ο. Θ', 23. αἰνεῖσθαι ἐν ἀστῶν λόγοις. Ν. ΙΑ', 22.

Α ἰ ν η τ ό ς. αἰνητά. Ν. Η', 66.

Α ἴ ν ι γ μ α. παρθένου ἐξ ἀγρίων γνάθων. 'Αποσπ. 'Αδηλ. 62.

Α ἶ ν ο ς. τὶν ἕτοιμος. 'Ο. ΣΤ', 18. ἀφθόνατος. 'Ο. ΙΑ'. 7. αἶνον ἔβα κόρος. 'Ο. Β', 173. μέγαν ἵππων. Ν. Α', 6. αἶνος ἄγκειται. 'Ο. ΙΑ', 7.

Α ἰ ν ό ς. αἰνῷ φόβῳ. Π. Ε', 81. ἐν αἰνᾷ ταρτάρῳ. Π. Α', 29. αἰνὰν ὕβριν. Π. ΙΑ', 86.

Α ἴ ξ. αἶγες Σκύριαι ἐξοχώταται. 'Αποσπ. 'Υπορχ. 3.

Α ἰ ό λ ω. οὐκ αἰόλει νιν πῦρ. Π. Δ', 414.

Α ἰ ο λ ο β ρ ό ν τ α ς. αἰολοβρόντα Διὸς αἴσᾳ. 'Ο. Θ', 64.

Α ἴ ο λ ο ς. αἰόλῳ ψεύδει. Ν. Η', 43.

Α ἰ π ε ι ν ό ς. αἰπεινᾶς Πυθῶνος. Ν. Θ', 11. αἰπεινοὶ λόγοι. Η. Ε', 59. αἰπειναὶ σοφίαι. 'Ο. Θ', 161. αἰπεινῶν ἐπὶ σταθμῶν. Π. Δ', 135.

Α ἰ π ύ ς. αἰπὺν θάνατον. 'Ο. Ι', 50. ἐς αἰπὺν σκότον ἔβαλεν 'Αποσπ. 'Αδηλ. 149.

Α ἵ ρ ε σ ι ς. αἵρεσιν παραδίδωμι. Ν. Ι', 155.

Α ἱ ρ έ ω. αἱρέομαι χάριν μισθόν. Π. Α', 147. εἷλεν 'Ιωλκόν. Ν. Γ', 58. Περγαμίαν. 'Ι. ΣΤ', 45. ἕλεν ἄταν. 'Ο. Α', 89. Οἰνομάου βίαν. 'Ο. Α', 142. μόχθον. Π. Β', 54. ἕλε στεφάνους Π. Γ', 133. ἥρωας ἱπποδάμους. Ν. Δ', 48. ἕλον 'Αμύκλας. 'Ι Ζ', 20. ἑλὼν φιάλην ἀπὸ χειρός 'Ο. Ζ', 2. νίκαν. 'Ο. Η', 87. βίοτον. Π. Β', 47. εὖχος. Π. Ε', 27. παρθένον. Π. Θ', 216. ἄκρον. Π. Ι', 84. ὃς ἂν ἕλῃ ἀμφότερα. Π. Α', 194. τὰ μέγιστα ἀέθλων. Π. Ι', 37. ἑλεῖν

ἄντλον. Ὀ. Θ', 79. πρὶν μέσον ἆμαρ ἑλεῖν. Π. Θ', 199. ἑλεῖν ἀρετάν. Ἀποσπ. Ὑπορχ. 5. διπλόαν ἀρετάν. Ν. Ε', 96. εἵλετο αἰῶνα. Ν. Ι', 100. κλέος ἑλέσθαι. Ὀ. Θ', 155. ἕλεν Μήδειαν. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 55.

Αἴρω. ἴδε Ἀράμενος.

Αἶσα. οἵας εἰμὲν αἴσας. Π. Γ', 108. αἴσᾳ Διός. Ὀ. Θ', 65. ὀλβίᾳ αἴσᾳ. Ἀποσπ. Θρην. 2. αἶσαν κλυτάν. Ὀ. ΣΤ', 175. ἔξοχον. Ν. ΣΤ', 79. ἀγακλέα. Ἰ. Α', 50. ταύταν μεθέπων Διόθεν. Ν. ΣΤ', 25. ᾀεὶ τοιαύτην. Π. Α', 132. κατ' αἶσαν. Π. Δ', 150. τυραννίδων αἶσαν. Π. ΙΑ', 81. παρὰ αἶσαν. Π. Η', 16. κατὰ αἶσαν. Ν. Γ', 26. αἶσαν χθονός. Π. Θ', 99. κατ' αἶσαν τυχόντα. Π. Ἰ, 40.

Αἴσιος. αἴσιον βροντάν. Π. Δ', 40. φθέγμα αἴσιον βροντᾶς. Π. Δ', 351. αἰσιᾶν ὀρνίχων. Ν. Θ', 43.

Ἄϊσος. δαίμων ἄϊσος. Ι. Ζ', 60.

Ἀΐσσω. ἀΐσσει δένδρων χλωροῖς ἐέρσαις. Ν. Η', 69.

Ἀϊστόω. ἀΐστωσαν ὕλαν Π. Γ', 67.

Αἴσχιον. οὐκ αἴσχιον φυᾶς. Ἰ. Ζ', 32.

Αἰσχύνω. αἰσχύνει θαητὸν εἶδος. Π. Δ', 470. αἰσχύνων ἐπιχώρια. Π. Γ', 38. αἰσχυνθῆμεν θυμόν. Ν. Θ', 63..

Αἴτε. (Δωρικ. ἀντὶ εἴτε) Π Δ', 138.

Αἰτέω. Αἰτέω ὄπιν θεῶν. Π. Η', 101. αἰτέω σε ὀπάζειν. Ν. Θ', 71. αἰτέω σε. Π. ΙΒ', 1. ὃν αἰτεῖς, παῖς ἔσεταί τοι. Ἰ. ΣΤ'. 76. αἴτει. Ὀ. Γ', 30. αἴτεον. Π. Θ', 189. αἰτέων τιμάν. Ὀ. ΣΤ', 102. αἰτήσων δαιδάλλειν πόλιν. Ὀ. ΣΤ', 46. ἐγὼ αἰτέομαι καλέσαι Μοῖσαν. Ἰ. Η', 8. αἴτημί σε τοῦτο. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 24.

Αἰτία. αἰτία μείων. Ὀ. Α', 58. αἰτίαν μελίφρονα ἐνέβαλε. Ν. Ζ', 16.

Αἴτιος. αἴτιον θεὸν ὑπερτιθέμεν παντί. Π. Ε', 33.

Αἰχμά. αἰχμὰ Κάστορος. Ἰ. Ε', 42. αἰχμᾶς δαμασιμβρότου. Ὀ. Θ', 119. κλέος ἄνθησεν. Π. Α', 128.

σὺν αἰχμᾷ Ἀργείᾳ. Ὀ. Ζ′, 35. ἔγχεος ζακότοιο. Ν. Ε′, 90. λόγχας χαλκέας. Ν. Ι′, 113. παρμένοντας. Π. Θ′, 58. αἰχμᾷ. Ἰ. Δ′, 86. αἰχμὰν τρέψε. Ν. Ι′, 23. ὑπέραλλον ταμών. Ν. Γ′, 57. αἰχμαὶ νέων ἀνδρῶν. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 110. αἰχμαῖς ἀκοντίζοντες. Ἰ. Α′, 33. αἰχμαῖσι διδύμοισι. Π. Δ′, 139. οὐλίαις ἀνθεῖ Ἄρης. Ὀ. ΙΓ′, 33.

Αἰχμάλωτος. φέρονται αἰχμάλωτοι. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 141.

Αἰχματάς. αἰχματὰν θυμόν. Ν. Θ′, 87. κεραυνὸν σβεννύεις. Π. Α′, 8. καὶ ἀκρόσοφον στρατόν. Ὀ. ΙΑ′. 19. αἰχματᾶο Ἰάσονος. Π. Δ′, 21. αἰχματαῖσιν ἀνδράσι. Ὀ. Ε′, 147. αἰχματὰς ἥρωας. Ν. Ε′, 13.

Αἶψα. ἔλαβεν ἄγραν. Ν. Γ′, 140. ὦρτο. Π. Δ′, 237.

Ἀΐω. θρῆνον ἄϊε. Π. ΙΒ′, 17. ἄϊον Μοισᾶν. Π. Γ′, 161. ἀΐοντα βοᾶν. Π. Α′, 27. ἀΐει. Ἰ. ΣΤ′, 36.

Αἰών. αἰὼν ἁμέρα. Ν. Θ′, 106. ἀσφαλής. Π. Γ′, 153. δόλιος. Ἰ. Η′, 28. ἀλλ᾽ ἄλλοτε ἐξάλλαξεν. Ἰ. Γ′, 31. αἰὼν ἐρραίσθη. Ἀποσπ. Ὑπορχ. 7. εὐθύπομπος. Ν. Β′, 12. μακρός. Ν. Γ′, 130. μείλιχος. Π. Η′, 139. μόρσιμος. Ὀ. Β′, 19. τερπνὸς αἰών. Ἀποσπ. Σκολ. 6. αἰῶνος ἰσοδένδρου. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 43. αἰῶνος εἴδωλον. Ἀποσπ. Θρην. 2. πότμον ἐφάψας. Ὀ. Θ′, 90. αἰῶνα ἄδακρυν. Ὀ. Β′, 120. ἀκίνδυνον. Π. Δ′, 331. μόρσιμον. Ἰ. Ζ′, 59. εἵλετο. Ν. Ι′, 110. κλυτὰς αἰῶνος. Π. Ε′, 7.

Ἀϊών. ἀϊόνεσσιν Ὀγχηστίαισιν. Ἰ. Α′, 46.

Αἰωρέω. αἰωρεῖ ὑγρὸν νῶτον. Π. Α′, 17.

Ἀκᾷ. Π. Δ′, 277.

Ἀκαμαντολόγχας. Ἰ. Ζ′, 13.

Ἀκαμαντομάχας. ἀκαμαντομάχαι τρεῖς υἱοὶ Ζηνός. Π. Δ′, 304·

Ἀκαμαντόπους. ἀκαμαντόποδος ἀπήνας. Ὀ. Ε′, 6. βροντᾶς. Ὀ. Δ′, 2. ἀκαμαντοπόδων ἵππων. Ὀ. Γ′, 5.

Ἀ κ ά μ α ς. ἀκάμαντος πόντου. Ν. ΣΤ', 67. ἀκάμαντας ἵππους. Ὀ. Α', 141.

Ἄ κ α μ π τ ο ς. ἄκαμπτος ψυχάν. Ἰ. Δ', 89.

Ἄ κ α τ ο ς. ἐν ἀκάτῳ. Ν. Ε', 5. ὡς ἄκατον εἰναλίαν. Π. ΙΑ', 62.

Ἀ κ ε ι ρ ε κ ό μ α ς. ἀκειρεκόμαν Φοῖβον. Ἰ. Α', 8.

Ἀ κ έ ν τ η τ ο ς. ἀκέντητον δέμας παρέχων. Ὀ. Α', 33.

Ἀ κ έ ο μ α ι. ἀκειόμενον δίψαν ἀοιδᾶν. Π. Θ', 180.

Ἀ κ έ ρ δ ε ι α. ἀκέρδεια λέλογχεν. Ὀ. Α', 84.

Ἀ κ ε ρ σ ε κ ό μ α ς. ἀκερσεκόμᾳ Φοίβῳ. Π. Γ', 26.

Ἄ κ ε σ μ α. ἀκέσματα νόσων βαρειᾶν. Π. Ε', 86.

Ἀ κ ή ρ α τ ο ς. ἀκηράτοις ἀνίαις. Π. Ε', 43.

Ἀ κ ί ν δ υ ν ο ς. ἀκίνδυνον αἰῶνα. Π. Δ', 330. ἔπος. Π. Β', 121. ἀκίνδυνοι ἀρεταί. Ὀ. ΣΤ', 14.

Ἀ κ ί ν η τ ο ς. ἀκίνητον τέρας. Ἀποσπ. Προσοδ. 1. ἀκινήταν ῥάβδον. Ὀ. Θ', 50. ἀκίνητοι ἥρωες. Π. Δ', 101.

Ἀ κ κ ί ζ ο μ α ι. ἄνδρες ἀκκιζόμενοι. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 114.

Ἀ κ λ ά ρ ω τ ο ς. ἀκλάρωτον θεόν. Ὀ. Ζ', 105.

Ἀ κ λ ε ή ς. τιμὰ ποδῶν. Ὀ. ΙΒ', 22. ἀκλεὴς ἔβα. Ἀποσπ. Ὑπορχ. 2.

Ἀ κ μ ά. ἀκμᾷ ἦρος. Π. Δ', 114. φασγάνου. Π. Θ', 141. ἀκμὰν ἐγχέων. Π. Α', 20. ζέοισαν ὕδατος. Ὀ. Α', 78. ὀδόντων. Ν. Δ', 104. ποδῶν ἀκμάν. Ἰ. Η', 83. ἀκμαὶ ἰσχύος. Ὀ. Α', 156.

Ἄ κ μ ω ν. ἄκμονι πρὸς ἀψευδεῖ. Π. Α', 167.

Ἄ κ ν α μ π τ ο ς. ἀκνάμπτοις χείρεσσι καὶ βουλαῖς. Π. Δ', 128

Ἀ κ ο ά. ἀκοὰ ἀστῶν. Π. Α', 162. σοφοῖς. Π. Θ', 135. ἀκοὰν ἀδεῖαν. Π. Α', 174.

Ἀ κ ο ί τ α ς. ἀκοίταν ξυνᾶνα. Ν. Ε', 51. Ναΐδος ἀκοίτας Ἀποσπ. Διθυρ. 15.

Ἄ κ ο ι τ ι ς. ἄκοιτιν θαλερὰν Ἥβαν. Ν. Α', 110. ποντίαν. Ν. Ε', 66. Διὸς ἐπειρᾶτο. Π. Β', 62.

Ἀ κ ρ ω τ ή ρ ι ο ν. σεμνὸν ἀκρωτήριον Ἄλιδος. Ὀ. Θ', 12.

Ἀ κ τ ά. ἀκτᾶς ἀπὸ Λερναίας. Ὀ. Ζ', 60. ἀκτὰν παρὰ εὔυδρον. Π. Α', 153. εὔσκιον Ἀχέροντος. Π. ΙΑ', 34. πρὸς ἀκτὰν ψευδῆ νέομεν. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 136. Νείλου. Ἰ. Β', 62. ἀκταῖς ἐπιθορών. Π. Δ', 64. ἀμφὶ βαθυκρήμνοις. Ν. Θ', 96.

Ἀ κ τ ὶ ς καὶ Ἀ κ τ ί ν· ἀκτὶς ἀελίου πολύσκοπε. Ἀποσπ. Ὑπορχ. 4. καλῶν ἐργμάτων. Ἰ. Δ', 71. ἀκτῖνα ἀγώνων. Π. Δ', 71. ἀκτῖνες λαμπραὶ ἦλθον. Π. Δ', 352. ἀκτίνων ὀξειᾶν πατήρ. Ὀ. Ζ' 129. ἀκτῖσι βεβρεγμένος. Ὀ. ΣΤ', 92· ἀκτῖνας ὄλβου. Π. Δ', 454. μαρμαριζοίσας ἀκτῖνας. Ἀποσπ. Σκολ. 2.

Ἀ κ ύ μ ω ν. ἀκύμονος ἐν πόντου πελάγει. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 156.

Ἄ κ ω ν. κἄκοντι ἔλασε σκοπόν. Ὀ. Ι', 85. ἄκοντι θοῷ. Ν. Ι', 130. χαλκοπάραον. Π. Α', 84. Ν. Ζ', 105. ἀκόντων εὐθὺς ῥόμβον ἱέντα. Ὀ. ΙΓ', 133. ἀκόντεσσι τιμὰν δάσασθαι. Π. Δ', 262. χαλκέοις. Π. Θ', 137. βραχυσίδαρον πάλλων. Ν. Γ', 79.

Ἀ λ ά θ ε ι α. ἀλάθεια ὤνασσ' μεγάλας ἀρετᾶς. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 118. θύγατερ Διός. Ὀ. Ι', 6. ἀτρεκής. Ν. Ε', 31. ἀλαθείας δέσποινα. Ὀ. Η', 3. ὁδόν. Π. Γ', 184. ἄγχιστα βαῖνον. Ἰ. Β', 16. ἐν ἀλαθείᾳ πετοῖσαι. Ὀ. Ζ', 126. ἀλάθειαν ἐτήτυμον ἐξελέγχων. Ὀ. Ι', 66. ἐὰν εἰδέμεν. Ν. Ζ', 36.

Ἀ λ α θ ή ς. ἀλαθὴς ἔξορκος. Ὀ. ΙΓ', 140. ἀλαθέϊ νόῳ. Ὀ. Β', 167. ὑπὲρ τὸν ἀλαθῆ λόγον. Ὀ. Α', 45. ἀλαθέα μαντεῖον θῶκον. Π. ΙΑ', 11. ἀλαθέσι λόγοις. Ὀ. Δ', 151.

Ἀ λ α θ ι ν ό ς. φέγγος ἀλαθινόν. Ὀ. Β', 102.

Ἀ λ α λ ά. ἀλαλὰ πολέμου θυγάτηρ προοίμιον ἐγχέων. Ἀποσπ. Ἀηλ. 122. ἀλαλαὶ ὀρινομένων. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 121. ἐξ ἀλαλᾶς καρτερᾶς. Ἰ. Ζ', 15. ἀλαλὰν δορίκτυπον. Ν. Γ', 104.

Ἀ λ α λ ά ζ ω. ἀλάλαξαν βοᾷ ὑπερμάχει. Ὀ. Ζ', 68.

Ἀ λ α λ α τ ό ς. ἀλαλατὸς Τυρσανῶν. Π. Α', 139.

Ἀ λ ά λ κ ω. ἄλαλκε. Ν. Δ', 89. τὸν πότμον Γανυμήδει ὥρα. Ὀ. Ι', 124.

Ἀ λ ά ο μ α ι. ἀλᾶται εὐφροσύνας. Ὀ. Α', 94. ἀλᾶται Στράτων ἐν Νομάδεσσι. Ἀποσπ. Ὑπορχ. 2.

Ἄ λ γ ο ς. ἄλγος ἐμφανές. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 126. ἐν ἄλγεσι πωτῶνται. Ἀποσπ. Θρην. 3.

Ἀ λ έ γ ω. ἀλέγονται ἐν τοῖσιν Πηλεὺς καὶ Κάδμος. Ὀ. Β', 142. ἀλέγων γενεὰν Λοκρῶν. Ὀ. ΙΑ', 15.

Ἀ λ έ κ τ ω ρ. ἐνδομάχας. Ὀ. ΙΒ', 30.

Ἀ λ ε ξ ί μ β ρ ο τ ο ς. ὑπ' ἀλεξιμβρότῳ λόγχᾳ. Ν. Η', 51. ἀλεξιμβρότοις πομπαῖς. Π. Ε', 122.

Ἀ λ έ ξ ω. ἐθέλοντι ἀλεξεῖν ὕβριν. Ὀ. ΙΓ', 12.

Ἀ λ ί β α τ ο ς. ἀλίβατον πέτραν. Ὀ. ΣΤ', 110.

Ἁ λ ι ε ρ κ ή ς. ἁλιερκέα Ἰσθμοῦ δειράδα. Ἰ. Α', 10. χώραν. Ὀ. Η', 34. ἁλιερκέες ὄχθαι ὑπὲρ Κύμας. Π. Α', 34.

Ἀ λ ί θ ι ο ς. ἀλίθιος χόλος. Π. Γ', 21.

Ἁ λ ι κ ί α. ἁλικίας κρείσσονα νόον. Π. Ε', 146. μέρος γηραιὸν ἀμφιπολεῖ. Π. Δ', 180. χρόνον. Ὀ. Δ', 51. ἐν ἁλικίᾳ δυνατὰ μαιόμενος. Π. ΙΑ', 78. Κλεάνδρῳ κῶμον ἀγειρέτω. Ἰ. Η', 1. πρώτᾳ. Ν. Θ', 101. ἁλικίαν εὐανθέα. Ἰ. Ζ', 48. βάλετο ἐν πόντῳ. Π. Α', 145. ἐρώτων δρέπεσθαι σὺν ἁλικίᾳ. Ἀποσπ. Σκολ. 2.

Ἅ λ ι ξ. ἅλικες παρθένοι. Π. Γ', 30. ἄλλοισιν ἅλλοι. Ν. Δ', 147. ἁλίκων τις. Ἰ. Η', 144. ἅλιξι σὺν ἄλλοις. Π. Δ', 333. θαητὸν ἐν ἅλιξι. Π. Ι', 90. ἁλίκεσσι συμπόταις. Ὀ. Α', 99. ἅλικας ἐλθόντας κράτει. Ν. Ε', 83.

Ἅ λ ι ο ς. ἁλίοιο γέροντος. Π. Θ', 167. ἁλίαις μετὰ κόραις. Ὀ. Β', 53. πρύμναις. Ὀ. Θ', 111. ἁλίου δελφῖνος. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 156. οἶδμα ἅλιον διαστείβων. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 139.

Ἄλιος. ἴδε Ἀέλιος.

Ἀλίπλαγκτος. ἀλιπλάγκτου γᾶς. Π. Δ', 24.

Ἁλίσκω. ἁλίσκεται Πέργαμος ἀμφ' ἐργασίαις. Ὀ. Η', 36.

Ἀλιτόξενος. ἀλιτόξενον ψευδέων ἐνιπάν. Ὀ. Ι', 7.

Ἀλιτρός· ἀλιτρὰ ἐν ἀρχᾷ Διὸς δικάζει τις. Ὀ. Β', 107. ἀλιτροῖς μομφὰν ἐπισπείρων. Ν. Η', 67.

Ἀλκά. ἀλκὰ παγκρατίου τλάθυμος. Ν. Β', 23. κρίνεται ἀνδρῶν διὰ δαίμονας. Ἰ. Ε', 13. ἀλκᾶς ἀπειράντου γεύεται. Π. Θ', 61. ἀλκᾷ χειρὸς κρατέοντα. Ὀ. Ι', 122. χερῶν χθόνα ταράσσοντες. Ὀ. Β', 14. καρτερώτατον βέλος. Ὀ. Α', 180. ἐν ἀλκᾷ ἐδόκησαν. Ὀ. ΙΓ', 78. ἀλκὰν αἰδεσθέντες ἀνέρες. Π. Δ', 308. Ἀμαζόνων. Ν. Γ', 65. ἀμαχανιᾶν. Ν. Ζ', 142. ὁρῶντα. Ὀ. Θ', 165. φοίνιον Αἴαντος. Ἰ. Δ', 58. φρενῶν ἔπαυσε φόβος. Ν. Γ', 68. μεγάλαι ἀλκαὶ πολὺν σκότον ἔχουσι. Ν. Ζ', 18.

Ἀλκάεις. ἀλκᾶντας ἐκγόνους Ἡρακλέος. Π. Ε', 95. Δαναούς. Ὀ. Θ', 110.

Ἄλκαρ. ἄλκαρ χοιράδος πέτρας. Π. Ι', 81.

Ἄλκιμος. υἱὸς Διός. Ὀ. Ι', 82. ἄλκιμον ἦτορ. Ν. Η', 41. ἀλκίμους ἄνδρας. Ν. Ε', 28.

Ἀλκτήρ. ἀλκτῆρα νούσων παντοδαπᾶν. Π. Γ', 13.

Ἀλλά. Ὀ. Β', 173. Ὀ. ΣΤ', 37. Ὀ. Ζ', 159. Ὀ. Η', 12. Ὀ. Θ', 8. Ὀ. ΙΓ', 163. Ὀ. ΣΤ', 89. Π. Δ', 56. Ν. Ζ', 44. Ἰ. Ζ', 23. Π. Γ', 68, 96. Π. Δ', 234, 398. Ν. Θ', 48. Ν. ΙΑ', 10. Π. ΙΑ', 34. Ὀ. Α', 26. ἀλλὰ γάρ. Ὀ. ΙΑ', 87. Ν. Ι', 153. ἀλλ' ὅμως. Π. Α', 164. ἀλλ' οὐδέ. Π. Β', 165.

Ἀλλαλοφονία. Ὀ. Β', 75.

Ἀλλαλοφόνος. ἀλλαλοφόνους ἐπάξαντο λόγχας. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 34.

Ἄλλαλοι. ἀλλάλοις ἀμειβόμενοι. Π. Δ', 165. κοινὸν γάμον ἐν ἀλλάλοις μῖξαι. Π. Δ', 397.

Ἀλλάσσω. ἀλλασσόμεναι γενεαῖς ἀνδρῶν. Ν. ΙΑ', 49.

Ἀ λ λ ο δ α π ό ς. ἀλλοδαπὰν πρὸς ἄκραν. Ν. Γ', 46. ἀλλοδαπῶν οὐκ ἀπείρατοι δόμοι. Ν. Α', 33. ἀλλοδαπῶν γυναικῶν ἐν λέχεσιν. Π. Δ', 88. ἀλλοδαπαῖς ἀρούραις. Π. Δ', 452.

Ἀ λ λ ο ῖ ο ς, λύσας ἄλλον ἀλλοίων ἀχέων. Π. Γ', 90. ἀλλοῖος οὖρος. Ἰ. Δ', 8. ἀλλοῖαι αὖραι. Ὀ. Ζ', 175. πνοαὶ ἀνέμων. Π. Γ', 187. ἄλλοτ' ἀλλοῖα φρόνει. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 70.

Ἄ λ λ ο ς. ἄλλος ἀνήρ. Ν. Δ', 65. ἐτέλεσεν ἄλλοις ὕμνον. Π. Β', 25. μισθὸς γλυκὺς ἐφ' ἔργμασι. Ἰ. Α'. 65. ἄλλο ἄστρον. Ὀ. Α', 8. βέλος. Ἰ. Η', 72. ἄλλῳ χρόνῳ, Ὀ. Β', 69. μή τινα ἄλλον. Ὀ. Α', 167. ἄλλοτε ἄλλον ἐποπτεύει χάρις. Ὀ. Ζ', 19. μῶμος ἐξ ἄλλων κρέμαται φθονεόντων τοῖς. Ὀ. ΣΤ', 125. ἄλλοις ἅλικες ἄλλοι. Ν. Δ', 147. θύνει λόγον. Π. Γ', 83. ἄλλον ἔξαγε Π. Γ', 90. περαίτερον ἄλλων. Ὀ. Η', 82. Π. Δ', 210. Ὀ. Α', 180. Ὀ. Β', 179. Π. Δ', 333. Π. Δ', 477. Ἰ. Α', 98 Ἰ. Δ', 41. Ν. Ζ', 81. Ν. Θ', 113. Ὀ. Ζ', 150. Ὀ. Β', 62. Ὀ. Θ', 128, 158. Ὀ. ΣΤ', 42. Ν. Γ', 10. Ὀ. Η', 16. Π. Β', 157. Ν. Γ', 72. Ἰ. Γ', 30. Ὀ, Β', 134. Ὀ. Η', 175. Ὀ. Γ', 125, 186. Π. Η', 109. Π. ΙΑ', 65. Ἰ. Δ', 9. ΣΤ', 167. τὰ μὲν ἄλλα δέ. Ὀ. Β', 134. Ὀ. Β', 132.

Ἀ λ λ ό τ ρ ι ο ς. ἀλλότριον. Π. Α', 114. Ν. Α', 84. Ὀ. Γ', 107. ἀλλοτρίᾳ ἀλόχῳ. Ἀποσπ. Διθυρ. 2. ἀλλοτρίων ἔρωτες. Ν. Γ', 51. ἀλλοτρίοις ἐπ' ἐσλοῖς. Π. Α', 163. ἀλλοτρίαις γλώσσαις. Π. ΙΑ', 43. ἀλλοτρίαις χερσί. Ἰ. Α', 19. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 68. ἀλλότρια μεριμνάματα. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 148.

Ἅ λ μ α. (τό) Ν. Δ', 59. ἅλμαθ' ὑποσκάπτοι μακρά. Ν. Ε', 36.

Ἅ λ μ η. δι' ἅλμας. Ν. ΣΤ', 109. ὑπὲρ ἕρκος ἅλμας. Π. Β', 147. ἅλμᾳ ἐναλίᾳ. Π. Δ', 69.

Ἀ λ μ υ ρ ό ς. ἁλμυροῖς ἐν βένθεσι. Ὀ. Ζ', 105.

Ἄ λ ο χ ο ς. ἄλοχος Ἥβα. Ν. Ι', 32. ἔχε σπέρμα. Ὀ. Θ', 64. ἐξ ἀλόχου. Ὀ. Ι', 102. ἀλόχῳ ἀλλοτρίᾳ θωραχθείς. Ἀποσπ. Διθυρ. 2. εὐειδέα ἐάν. Ἰ. Η'. 62. Ἰ. Ζ', 10. ἀλόχοις νέαις. Π. ΙΑ', 41. ἄλοχον Διός. Ἀποσπ. Ὕμν. 2.

Ἀ λ π ν ό ς. ἄλπνιστον σὺν ὄλβῳ εὐανθεῖ. Ἰ. Ε', 16.

Ἅ λ ς. ἁλὸς ἀμετρήτας. Ἰ. Α', 53. βαθυκρήμνου. Ἰ. Δ', 37. Ἰονίας. Ν. Ζ', 95. κέλευθον. Π. Ε', 118. μυχούς. Π. ΣΤ', 12. ὑπὲρ πολιᾶς. Π. Β', 126. ἐξ ὑγρᾶς. Ὀ. Ζ', 127. ἅλα ἀβάταν περᾶν οὐκέτι εὐμαρές. Ν. Γ', 36.

Ἄ λ σ ο ς. εὐερκὲς Αἰακιδᾶν. Ὀ. ΙΓ', 156. εὔδενδρον. Ὀ. Η', 12. ζάθεον. Ὀ. Ι', 53. Ἰ. Α', 80. ἁγνόν. Ὀ. Ε', 23. ὑψίγυιον. Ὀ. Ε', 31. Ὀ. Ζ', 88. Ὀλυμπίου Διός. Ἰ. Β', 41. ἄλσει Διός. Ν. Β', 8. Διὸς πανδόκῳ. Ὀ. Γ', 30. Ν. ΣΤ'. 65. ἄλσεα μείζω θεῶν. Π. Ε', 119. Ὀ. Γ', 31. τεὸν ἐς ἄλσος. Ἀποσπ. Σκολ. 1. κρηπῖδας ἀλσέων. Ἀποσπ. Παρθ. 9.

Ἀ λ ύ σ κ ω. οὔ μιν ἄλυξε Τυφώς. Π. Η', 21.

Ἄ λ υ τ ο ς. ἀλύτῳ κύκλῳ ζεύξασα. Π. Δ', 383.

Ἁ λ ῶ μ ι. ἄνδρα ἁλωκότα. Π. Γ', 100.

Ἀ λ ώ π η ξ. αἴθων. Ὀ. ΙΑ', 21. ἀναπιτναμένα αἰετοῦ ῥόμβον ἴσχει. Ἰ. Δ', 79. ἀλωπέκων θρασειᾶν. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 158. ἴκελοι ὀργαῖς. Π. Β', 141.

Ἅ λ ω σ ι ς. Ὀ. Ι', 49.

Ἅ μ α. Ὀ. ΣΤ', 222. Π. ΙΒ', 43. ἅμ' Ἀτρείδαις. Ὀ. Θ'. 107. ἅμ' ἵπποις. Ν. Θ', 60. καὶ ἄλλοθι.

Ἁ μ ᾷ. Ὀ. Γ', 38. Π. Γ', 66. Ν. Ι', 134. Ν. Ε', 20. ἁμᾶ καί. Ν. Ζ', 115

Ἀ μ α ι μ ά κ ε τ ο ς. ἀμαιμακέτου τριόδοντος. Ἰ. Η', 74. ἀμαιμακέτῳ μένει. Π. Γ', 57. ἀμαιμάκετον κινηθμὸν πετρᾶν. Π. Δ', 370. κατὰ πόντον. Π. Γ', 28.

Ἀ μ ε ί β ω. ἄμειψε λόφον. Π. Ε', 50. ἀμείψαντες ἵππους ἀντὶ δελφίνων. Π. Δ', 30. ἀμείβεται πόνον. Π. ΣΤ', 54. ἀμειβόμενον φθόνον τὰ καλὰ ἔργα. Π. Ζ', 19. ἀμειβόμενοι. Π. Δ', 165. Π. Δ', 403. ἀμειβόμεναι ἄρουραι. Ν. ΣΤ', 17. ἄμμι ἀμειβομένοις. Ἰ. Α', 77. ἀμείφθη ᾧδε λόγοις ἀγανοῖς. Π. Δ', 180. ἀμείβετο μῆτιν. Π. Θ', 67. ἐν ἀμείβοντι. Ν. ΙΑ', 53.

Ἀ μ ε ί λ ι χ ο ς. στρατός. Π. ΣΤ', 11. ἀμείλιχον κότον. Π. Η', 10.

Ἀ μ ε ί ρ ω. ἀμείρειν τιμᾶς βίον. Π. ΣΤ', 27.

Ἄ μ ε λ ξ ι ς. εἰς ἄμελξιν γάλακτος αἶγας. Ἀποσπ. Ὑπορχ. 3.

Ἀ μ ε μ φ ή ς. ἀμεμφεῖ ἐῷ μελισσᾶν. Ὀ. ΣΤ', 78.

Ἄ μ ε ν ο ν. ἀντὶ ἥμενον παρὰ τὸ Ἧμαι. Ὀ. Ι', 41.

Ἁ μ έ ρ α. ποδαρκής. Ὀ. ΙΓ', 54. ἀμέρας σέλας. Ἀποσπ. Ἀδήλ. 3. ἐν ἀμέρᾳ. Ὀ. Α', 9. μιᾷ. Ἰ. Α', 25. ἄστρον ἐν ἀμέρᾳ κλεπτόμενον. Ὑπορχ. 4. ἀμέραν παῖδα ἀελίου. Ὀ. Β', 58. ἁμέραι μάρτυρες. Ὀ. Α', 53. ἀθρόαις πέντε. Π. Δ', 231. κυλινδομέναις. Ἰ. Γ', 30. ἀμέρας δώδεκα. Ἰ. Δ', 45. ἀνὰ μίαν. Ὀ. Β', 127. Ν. Ι', 104. Ὀ. Β', 110. ἀμέραισιν. Π. Α', 44. ἐν ὑστέραις. Π. Γ', 26. τὰ δὲ ἄλλαις. Ν. Θ', 101. πολυφθόροις. Ν. Η', 53.

Ἀ μ έ ρ δ ω. ἄμερσέ σε πάτρας. Ὀ. ΙΒ', 24.

Ἅ μ ε ρ ο ς. ἅμερον οἶκον. Ὀ. ΙΓ', 2. κατ' οἶκον. Π. Ι', 137. ἀμέροις χερσί. Ν. Η', 4. ἀμέρα αἰὼν τελέθει. Ν. Θ', 106. ἅμερον Ἀσκλαπιόν. Π. Γ', 12.

Ἁ μ ε ρ ό ω. ἀμερώσαις πορθμὸν ναυτιλίαισι. Ἰ. Δ', 98.

Ἁ μ έ τ ε ρ ο ς. ἀμετέρα μᾶτερ Μοῖσα. Ν. Γ', 2. ἀμετέρας γλώσσας. Π. Γ', 2. ἁμέτεροι ὕμνοι. Π. Γ', 114. ἀμετέρων τοκέων. Π. Δ', 195.

Ἀ μ έ τ ρ η τ ο ς. ἀμετρήτας ἁλός. Ἰ. Α', 54.

Ἀ μ ε υ σ ί π ο ρ ο ς. ἀμευσίπορον τρίοδον ἐδινάθην. Π. ΙΑ', 59.

Ἀ μ ε ύ ω. ἀμεύσασθαι ἀντίους. Π. Α', 86.
Ἀ μ ί α ν τ ο ς. ἀμίαντον φάος. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 3.
Ἅ μ ι λ λ α. ἁμίλλαις ἰσχύος. Ν. Θ', 27. πεμπταμέροις. Ὀ. Ε', 14. ἁμίλλαισι. Ἰ. Ζ', 70. ὠκυδινάτοις. Ἰ. Ε', 7.
Ἁ μ ι λ λ ά ο μ α ι. ἁμιλλᾶται περὶ ἐσχάτων ἀέθλων. Ν. Ι', 58.
Ἀ μ μ ε ί ν α ς. ἀναμείνας. Π. ΣΤ', 30.
Ἄ μ μ ε ς. Π. Δ', 256. ἄμμι Π. Δ', 276. Ἰ. Α', 76. Ἰ. Ζ', 69. Π. Δ', 297. ἄμμε. Ν. ΣΤ', 12. Ὀ. Θ', 160.
Ἀ μ μ ν ά σ ε ι. ἀναμνάσει, ἀναμνάω.
Ἄ μ μ ο ρ ο ς. καλῶν. Ὀ. Α', 134.
Ἀ μ ν ά μ ω ν. ἀμνάμονες βροτοί. Ἰ. Ζ', 24.
Ἀ μ ο ι β ά. ἀμοιβὰν γλυκεῖαν μόχθων. Ν. Δ', 88. ἀμοιβαῖς ἀγαναῖς τίνεσθαι εὐεργέταν. Π. Β', 44.
Ἀ μ ο ι β α ῖ ο ς. ἀμοιβαῖα δεῖπνα παρέχων. Ὀ. Α', 63.
Ἄ μ ο ι ρ ο ς. οὐκ ἄμοιρος κυναγέτας ἀμφὶ πάλᾳ πέφανται. Ν. ΣΤ', 26.
Ἀ μ ό ς. ἀμὸν γένος. Π. Γ', 72. χρέος. Ὀ. Ι', 10. μήτιος ἀμᾶς ἄπο. Ν. Γ', 15. μήδεσιν ἀμοῖς. Π. Δ', 47.
Ἄ μ ο χ θ ο ς. ἀμόχθῳ καρδίᾳ. Ν. Ι', 55.
Ἄ μ π α λ ο ς. Ζεὺς ἄμπαλον μέλλεν θέμεν. Ὀ. Ζ', 110.
Ἀ μ π έ λ ι ν ο ς. ἀμπελίνοις τόξοις φρένας δαμέντες. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 136.
Ἀ μ π ε λ ό ε ι ς. ἀμπελόεν Μύσιον πεδίον. Ἰ. Η', 108.
Ἄ μ π ε λ ο ς. ἀμπέλου δρόσῳ. Ὀ. Ζ', 3. παῖδα βιατάν. Ν. Θ', 123.
Ἄ μ π ε μ φ α ς. ἴδε Ἀναπέμπω. ἀμπιπλάντες ἴδε ἀναπίπλημι.
Ἀ μ π λ α κ ί α. ἀμπλακίαν ὑπὲρ Λαομεδοντίαν. Ἰ. ΣΤ', 43. ἀμπλακίαι ἀναρίθματοι κρέμανται ἀμφὶ φρεσὶν ἀνθρώπων. Ὀ. Ζ', 45. ἀμπλακίαισι φρενῶν. Π. Γ', 23. ἀμπλακίαι φερέπονοι. Π. Β', 55.

Ἀ μ π λ α κ έ ω. τύχᾳ οὐκ ἀμπλακών. Ὀ. Η', 89.

Ἀ μ π λ ά κ ι ο ν. ἔχθιστον νέαις ἀλόχοις. Π. ΙΑ', 41,

Ἄ μ π ν ε υ μ α. ἄμπνευμα σεμνὸν Ἀλφεοῦ. Ν. Α', 1.

Ἀ μ π ν έ ω. ἀμπνεῦσαι καπνὸν λάβρον. Ὀ. Η', 47. ἀμπνέων πρίν τι φάμεν, ἵσταμαι. Ν. Η', 32.

Ἀ μ π ν ο ά. ἀμπνοὰν ἔστασαν ἥρωες. Π. Δ', 354. μόχθον λαβεῖν. Ὀ. Η', 9. στέρνων καθέλεν. Π. Γ', 102.

Ἀ μ π ο λ ε ῖ ν. ἴδε Ἀναπολέω.

Ἀ μ ύ μ ω ν. ἀμύμονα Κτέατον. Ὀ. Ι', 33.

Ἀ μ ύ ν ω. ἀμύνειν λοιγὸν Ἐνυαλίου. Ν. Θ', 88. ἀμύνεται ἐν νεφέλᾳ χάλαζαν αἵματος. Ἰ. Ζ', 40. ἀμύνων λοιγὸν ἐναντίῳ στρατῷ. Ἰ. Ζ', 41. γαστρὶ λιμόν. Ἰ. Α', 69. ἄμυνεν ὕβριν. Ν. Α', 76. ἀμύνονται φθονεροὶ ἄτᾳ. Π. ΙΑ', 83.

Ἀ μ φ α ί ν ω. ἴδε Ἀναφαίνω.

Ἀ μ φ α ν δ ό ν. ἀμφανδὸν τυχεῖν. Π. Θ', 73.

Ἀ μ φ ε λ ί σ σ ω. ἀμφελίξασθαι γνάθους τέκνοις. Ν. Α', 64.

Ἀ μ φ έ π ε σ ο ν. (Ἀμφιπίπτω) κλυτὸν ἔθνος Λοκρῶν. Ὀ. Ι', 118.

Ἀ μ φ έ π ω. ἀμφέπει σκᾶπτον θεμιστεῖον. Ὀ. Α', 18. Δάματρα. Ὀ. ΣΤ', 160. μόχθον. Π. Δ', 477. μυχὸν μαντήϊον. Π. Ε', 92. πόλιν ἀέθλοις. Π. Θ', 124. πόμα ἕερσα κιρναμένα ἀοίδιμον. Ν. Γ', 136. ἀμφέπειν ὅμαδον ἀνορέᾳ. Ἰ. Η', 55. θυμὸν ἀγωνίᾳ. Ν. Ζ', 15. ἀμφέπων ἐπαοιδαῖς. Π. Γ', 93. ἁπαλὸν θυμόν. Ν. Ζ', 134. ὄλβον. Ἰ. Δ', 99. ἀμφέποντα δαίμονα. Π. Γ', 192.

Ἀ μ φ έ ρ ω. ἴδε Ἀναφέρω.

Ἀ μ φ ί. Π. Δ', 143. Π. Η', 122. Π. Θ', 184. Ὀ. Α', 56. Π. Δ', 491. Ν. Ι', 6. Ἰ. Η', 146. Ὀ. ΙΒ', 11. Ὀ. Η', 55. Ν. Β', 26. Ἰ. Ε', 71. Ἰ. Α', 72. Ν. Θ', 96. Π. Ε', 52. Ὀ. ΙΓ', 151. Ὀ. Θ', 136 Π. Α', 155. Π. Β', 114. Π. Θ', 82. Ὀ. Ε',

Ἀ μ φ ί ς. ἐσθᾶτος. Π. Δ', 451.

Ἀ μ φ ό τ ε ρ ο ς. ἀμφοτέρας ἰὼν χειρός. Ν. Η', 139. ἀμφότεροι κασίγνητοι. Π. Δ', 220. κράτησαν ἔργον. Ὀ. Θ', 127. πνέομεν. Ν. ΣΤ', 3. ἀμφοτέροισιν ὅς ἐγκύρσῃ. Π. Α', 194. ἀμφοτέραις βασιλεύει. Π. Γ', 3. ἐπ' ἀμφότερα τέμνειν τέλος. Ὀ. ΙΓ', 80. ὑπ' ἀμφοτέρων Ὀ. Ζ', 23. ἀμφοτέραν χαρίτων. Ἰ. Α', 6. ἀμφοτέροις. Π. Γ', 165. ἄμαχον κακόν. Π. Β', 140. πολλοὶ μάρτυρες. Π. Α', 172. τοκεῦσιν ὁμοῖοι. Π. Β', 86. μάρτυς ἔστω. Π. Δ', 298.

Ἀ μ φ ο τ έ ρ ω θ ε ν. ἑξηκοντάκι βοὰ κάρυκος. Ὀ. ΙΓ', 141. χαλάξαις πτέρυγα. Π. Α', 11.

Ἄ μ φ ω. ἄμφω πεφρίκοντας νῶτα πτεροῖς. Π. Δ', 326. δι' ἀμφοῖν. Π. Γ', 102. καὶ ἀμφοῖν. Ἰ. Ε', 22.

Ἀ μ ώ μ η τ ο ς. ἀμώμητον καρπὸν φρενῶν. Π. Β', 135.

Ἄ ν. Ὀ. Β', 31. Ὀ. Β', 34. Ὀ. ΣΤ', 114. ἂν ἐρεῖ. Ν. Ζ', 100. Ὀ. Η', 81. Ὀ. Θ', 65. Ὀ. Β', 180. Ὀ. ΙΓ', 146. Ὀ. Θ', 44. Ὀ. Ζ', 75. Π. Γ', 36. Π. Γ', 47. Ν. Δ', 148. Ν. ΙΑ', 32.

Ἀ ν'. ἀντὶ ἀνά. ἂν' δάπεδον. Ν. Ζ', 121. κίνδυνον. Ν. Θ', 83. κέλευθον. Ἰ. Ε', 30.

Ἀ ν ά. Ὀ, ΙΓ', 107. Π. Α', 10. Ἰ. Β', 40. Ἰ. Ζ', 49. Π. Δ', 166. Ὀ. Η', 67. Ὀ. Γ', 83. Ὀ. Α', 66. Ὀ. Θ', 127. Π. Β', 110. Π. ΙΑ', 78. Ν. Η', 21. Ὀ. ΙΓ', 102. Π. Δ', 60. Ἰ. ΣΤ', 90. Ν. Θ', 19. ἄμ πέδον. Ἀποσπ. Ὑπορχ. 4. στ. 17.

Ἀ ν α β α ί ν ω. τεῖχος ἀναβαίνει. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 12. ἄμβασε στρατόν. Π. Δ', 340. ἀναβαίνων εἰς ἅρμα. Ν. Θ', 8. ἀναβαίνειν ἀρεταῖς. Ἰ. Ε', 57. ἀνέβαν. Ὀ. Ζ', 87. ἀναβὰς εὐθύς. Ὀ. ΙΓ', 123. ἀναβάσομαι στόλον εὐανθέα. Π. Β', 113.

Ἀ ν α β ά λ λ ο μ α ι. ἀναβάλλεο. Ν. Ζ', 114. ἀναβάλλεται γάμον. Ὀ. Γ', 128. ἀναβάλλομαι ὡς πόρσιστα. Ν. Θ', 69.

Ἀ ν α β ω λ α κ ί α. ἀναβωλακίας ὀργυιὰν σχίζε. Π. Δ', 406.

Ἀ ν α γ ι ν ώ σ κ ω. ἀνέγνων κάρυκες ὡρῶν. Ἰ. Β', 35. ἀνάγνωτέ μοι παῖδα Ἀρχεστράτου. Ὀ. Ι', 1.

Ἀ ν ά γ κ α. ἀνάγκα ἔντυέ μιν. Ὀ. Γ', 51. θανεῖν οἷσιν. Ὀ. Ι', 131. ἀνάγκας βοέοις ἔντεσιν. Π. Δ', 117. ἀνάγκᾳ ἐχθρᾷ δικάζει. Ὀ. Β'. 108. ἀνάγκᾳ κεράϊζες Τυφῶνα. Ἀποσπ. Σκολ. 7. σὺν ἀνάγκᾳ παγκαλον. Σκολ. 1. στ. 13. σφυρηλάτοις ἀνάγκαις Ἀποσπ. Ἀδηλ. 120. ἐκτὸς ἔχειν πόδα. Π. Δ', 514. σὺν ἀνάγκᾳ. Π. Α', 98.

Ἀ ν α γ κ α ῖ ο ς. ἀναγκαῖον λέχος. Π. ΙΒ', 27.

Ἀ ν ά γ ω. ἀνάγει φάμαν ἔργων εὐκλέων. Ἰ. Δ', 37. ἀνάγῃ ἑπέταν πολύφιλον. Π. Ε', 5. ἀνάγαγον ἐς φάος. Ἰ. ΣΤ', 91. ἀνάγων κτέατ' ἀκροθινίων. Ν. Ζ', 59. στρατιὰν Αἰολέων. Ν. ΙΑ', 46.

Ἀ ν α γ έ ο μ α ι. (παρὰ τὸ ἡγέομαι) εὑρησιεπὴς ἀναγεῖσθαι ἐν δίφρῳ Μοισᾶν. Ὀ. Θ', 120. ἀναγήσασθαι πάντα. Ν. Ι', 46.

Ἀ ν α δ έ κ ο μ α ι. ἀνεδέξατο ἀγγελίαν. Π. Β', 77. ἔνθεν ἀναδεξάμενοι. Π. Ε', 104.

Ἀ ν α δ έ ρ ω. ἀναδέρουσιν πόδας ἠδὲ κεφαλάς. Ἀποσπ. Ἀ δ η λ. 114.

Ἀ ν α δ έ ω. ἀνέδησεν Ὀρτυγίαν στεφάνοις. Π. Β', 10. ἀνέδησαν ἔθειραν. Ἰ. Ε', 11. ἀναδήσαντες κόμαν. Π. Ι', 61. ἀναδησάμενος κόμαν. Ν. ΙΑ', 36. ἀναδησάμενοι ἔρνεσι. Ἰ. Ι', 37. ἀναδεῖσθαι κόμαν. Ἰ. Β', 23.

Ἀ ν α δ ε ί κ ν υ μ ι. ἀνέδειξαν ἀρετὰν σοφῶν στόματα Ἰ. Η', 105.

Ἀ ν α δ ί δ ω μ ι. ἀνέδωκαν αὐτῷ φιάλην οἰνοδόκον. Ἰ. ΣΤ', 57.

Ἀ ν α δ ρ α μ έ ω. ἀνέδραμον κῦδος ὕμνῳ. Ὀ. Η', 72.

Ἀ ν α ι δ ή ς. ἀναιδεῖ ἐλπίδι δέδεται γυῖα. Ν. ΙΑ', 59. ἀναιδέα πότμον. Ὀ. Ι', 123.

Ἀ ν α ι ρ έ ω. ἄνελεν ὑπὸ χειρῶν Κλυταιμνήστρας. Π. ΙΑ', 27. ἀνελὼν ὑπὸ μητέρος. Π. Θ', 105. ἀνελόμενον ἅπασαν εὐδαιμονίαν. Ν, Ζ', 83. στάσιν ἀπὸ πραπίδος ἀνελών. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 125.

Ἀ ν ά κ ε ι μ α ι. ἀνάκειται αἴγλα ποδῶν ῥεέθροις Ἀλφειοῦ. Ὀ. ΙΓ', 49. αἶνος ἄγκειται. Ὀ. ΙΑ', 8.

Ἀ ν α κ ι κ ύ ω. ἀνακικύει καπνός. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 81.

Ἀ ν α κ ρ ά ζ ω. ἀνέκραγον χάριν νικῶντι ἀερθείς. Ν. Ζ', 112.

Ἀ ν α κ ρ ί ν ω. ἀνακρινόμενον ποινὰ τίς ἔσται. Π. Δ'. 111.

Ἀ ν α λ ί σ κ ω. ἀναλίσκοισα ὕπνον. Π. Θ', 44.

Ἄ ν α λ κ ι ς. ἄναλκιν φῶτα οὐ λαμβάνει μέγας κίνδυνος. Ὀ. Α', 130.

Ἀ ν α μ ν ά ω. ἀναμνάσει. Π. Δ', 96. ἤ κεν ἀμμνάσειεν. Π. Α', 91.

Ἄ ν α ξ. ἄναξ βωμὸς Λυκαίου. Ὀ. ΙΓ', 154 οἴκων χρυσέων. Ἰ. Δ', 103. ἄνακτα φέρτερον γόνον πατρὸς τεκεῖν. Ἰ. Η', 70. ὦ ἄνα (ἀντὶ τοῦ ἄνασσα.) Π. ΙΒ', 7. ἀνάκτων δώδεκα θεῶν. Ὀ. Ι', 53. Ἔφαμος. Π. Δ', 80. ὦ Ἐπιάλτα ἄναξ. Π. Δ', 159. Πότμος ἄναξ. Ν. Δ', 68. Πηλεύς. Ν. Γ', 56. πάντων μακάρων ἄνακτα. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 30. ἄνακτα. Ἰ. Η', 104. ἄναξ. Π. Η', 95. Ν. Ι', 145. ἄναξ. Ἀποσπ. Ὑμν. 6. Πολύδευκες. Π. Θ', 94.

Ἀ ν α ξ ί α. ἀναξίαις. Ν. Η', 18.

Ἀ ν α ξ ι φ ό ρ μ ι γ ξ. ἀναξιφόρμιγγες ὕμνοι. Ὀ. Β', 1.

Ἀ ν α π ά σ σ ω. ἀναπάσσει χάριν αὐλός. Ὀ. Ι', 114.

Ἀ ν ά π α υ σ ι ς. γλυκεῖα ἐν παντὶ ἔργῳ. Ν. Ζ', 76.

Ἀ ν α π α ύ ω. ἀναπαυσάμεναι ἄρουραι σθένος ἔμαρψαν. Ν. ΣΤ', 20.

Ἀ ν α π έ μ π ω. ἀναπέμπει χθὼν φύλλα. Π. Θ', 83. κρουνοὺς Ἀφαίστοιο ἑρπετόν. Π. Α', 48. ἄμπεμψας Ἄδραστον ὀρφανὸν ἐξ ἀλαλᾶς. Ἰ. Ζ', 16.

Ἀ ν α π ε τ ά ω. ἀναπεπταμέναι θύραι. Ν. Θ', 4.

Ἀντιξοέω. οὐκ ἀντιξοεῖ Νεμέα. Ὀ. ΙΓ', 47.

Ἀντίος. Ζεὺς ἤλυθεν. Ν. Ι', 149. ἀντίον τέρας ὁρμαίνων. Ὀ. Η', 53. ἀντίους ἀμεύσεσθαι. Π. Α', 86. ἀντίον φέρειν ὕδωρ. Ν. Α', 35.

Ἀντία. ἀντία προτέρων. Ὀ. Α', 59. οὐκ ἐρίζων ἀντία τοῖς ἀγαθοῖς. Π. Δ', 507. ἀντία τίναξε. Ὀ. Θ', 42. ἀντία πατρός. Ὀ. ΙΓ', 74.

Ἀντίπαλος. μένος ἀντίπαλον γήραος. Ἰ. Η', 94. ἀντιπάλων δηριώντων κάλλιον ἐνόστησε. Ν. ΙΑ', 32. ἀντιπάλῳ νόῳ Ἰ. Ε', 77.

Ἀντιτείνω. ἀντίτειν' ἐπιβουλίᾳ. Ν. Δ', 60.

Ἀντίτομος. ἀντίτομα στερεᾶν ὀδυνᾶν. Π. Δ', 394.

Ἀντιτυχέω. ἀντιτυχόντα μάχας. Ν. Ζ', 62.

Ἀντιφερίζω. ἀντιφερίξαι παρὰ σοφόν. Π. Θ', 88.

Ἀντιφθέγγομαι. ἀντεφθέγξατο ὄσσα πατρία. Ὀ. ΣΤ', 105.

Ἀντίφθογγος. Λύδιον ψαλμὸν ἀντίφθογγον· Ἀποσπ. Σκολ. 5.

Ἀντιφλέγω. ἀντέφλεγεν ὅλον ὀφθαλμὸν Μῆνα. Ὀ. Γ'. 36.

Ἀντλέω. ἄντλει μαχανὰν ἔμπρακτον. Π. Γ', 110.

Ἄντλος. ἄντλον ἀνάπωσιν ἑλεῖν. Ὀ. Θ', 79. ἐν ἄντλῳ τιθεὶς ὕβριν. Π. Η', 14.

Ἄντρον. ἄντρον ἄφθιτον Χείρωνος. Ἰ. Η', 89. πολυώνυμον Κιλίκιον. Π. Α'. 33. Ἰδαῖον σεμνόν. Ὀ. Ε', 43. σεμνὸν προλιπών. Π. Θ', 50. ἔναιεν Χείρων. Π. Γ', 111. ἄντροθε νέομαι. Π. Δ', 181.

Ἄντω. ἀντόμενος φόρμιγγος. Π. Β', 130.

Ἀνύω. ὁπότε ἄνυσε τρίτον μέρος κασιγνητᾶν. Π. ΙΒ', 20. ἀνύεται θεὸς τέκμαρ ἐπὶ ἐλπίδεσσι. Π. Β', 90.

Ἄνω. ἄννεται πρὸς χάριν εὐσεβέων. Ὀ. Η', 10.

Ἄνω. ἄνω πολλὰ κυλίνδονται αὖ κάτω. Ὀ. ΙΒ', 7.

Ἀνωδυνία. ἀνωδυνίας τέκτονα ἅμερον θρέψε. Π. Γ', 111.

Ἄ ν ω θ ε ν. ἄνωθεν ἀπαγορίας ἔπορεν. Ἀποσπ. Σκολ. 1. στ. 10.

Ἀ ν ώ ν υ μ ο ς. ἀνώνυμον γῆρας ἕψοι ἐν σκότῳ. Ὀ. Α', 133.

Ἀ ξ ί α. ἀξίαις κείνου ἤθελον πείθεσθαι. Ν. Η', 18.

Ἄ ξ ι ο ς. ἄξιος μεμίχθαι εὐλογίαις ἀστῶν. Ἰ. Γ', 5.

Ἀ ξ ι ό ω. ἀξιωθείην κε μὴ κρύπτειν. Ν. Ι', 73.

Ἀ ο ι δ ά. ἀοιδὰ θεσπεσία ἐπέων. Ν. Θ', 17. γλυκεῖα. Ν. Ε', 5. καὶ λύρα βρέμεται. Ν. ΙΑ', 8. ἀοιδᾶς ἄτερ. Ὀ. Ι', 109. ποικιλοφόρμιγγος. Ὀ. Δ', 4. ἀοιδᾷ μαλθακᾷ αὔξεται. Ν. Θ', 116. ἀοιδᾷ κόμπον κιρνάμεν. Ἰ. Ε', 30. νέων ἀπύειν. Π. Ε', 139. χάριν ἀοιδᾷ φυτεύει. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 2. ἀοιδὰν περιστέλλων. Ἰ. Α', 46. ἀοιδαὶ οὔτε ἔλιπον θανόντα. Ἰ. Η', 125. θεύμοροι. Ὀ. Γ', 18. σοφαὶ Μοισᾶν θυγατέρες. Ν. Δ'. 4. ἐρίτιμοι ἕψονται. Ὀ. ΙΓ', 60. ἀργυρωθεῖσαι πρόσωπα. Ἰ. Β', 13. ἀοιδαῖς κλυταῖς ἐπέων. Ν. Ζ', 24. Ν. Δ', 128. ὑπὸ ἀοιδαῖς κουρίζεσθαι. Π. Γ', 33. Ν. Η', 84. Ὀ. Β', 26. σχοινοτενίας ἀοιδαί. Ἀποσπ. Διθυρ. 5. μάλιστα φιλεῖ ἀοιδὰν ἀεθλονικία. Ν. Γ', 2. ἀοιδᾶν ἀγαφθέγκτων. Ὀ. ΣΤ', 155. φύλλα ἀοιδᾶν. Ἰ. Δ'. 46. ἐρατᾶν ὄχημα ἀοιδᾶν. Ἀποσπ. Σκολ. 3. Π. Δ', 314. Π. Θ', 179. Ι. Β', 46. Π. Ζ', 4. κεκρότηται κρηπὶς ἀοιδαῖς. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 103. πορευθέντες ἀοιδαῖς ἐπὶ κισσοδέταν. Ἀποσπ. Διθυρ. 3. ἀοιδαῖς κεχαρημένος. Ἀποσπ. Παρ. 3. Π. Ι', 88. Π. Γ', 33. Ὀ. Δ', 11. καλλίσταις ἀοιδαῖς ὑμνεῖσθαι. Ἀποσπ. Ἐγκωμ. 4. Π. Γ', 203. Ὀ. Θ', 34. Ν. ΙΑ', 23. Ἰ. ΣΤ', 13.

Ἀ ο ί δ ι μ ο ς. ἀοίδιμον παρ᾽ ὀμφαλὸν γᾶς. Π. Η', 85. ἀοίδιμοι βασίλειαι Χάριτες. Ὀ. ΙΔ', 3. ἀοίδιμοι καὶ λιπαραὶ Ἀθᾶναι Ἑλλάδος ἔρεισμα. Ἀποσπ. Διθυρ. 4. ἀοίδιμον προφάταν. Ἀποσπ. Προσοδ. 3. Ν. Γ', 136.

Ἀ ο ι δ ό ς. ἀοιδοὶ καὶ λόγιοι. Ν. Ε', 51. ῥαπτῶν ἐπέων

Ὁμηρίδαι. Ν. Β', 2. ἀοιδοῖς μανύει δίαιταν ἀνδρῶν ἀποιχομένων. Π. Α', 183. Π. Α', 5.

Ἀ π α γ γ έ λ λ ω. ἀπαγγελεῖ ἐν πτυχαῖς. Π. ΣΤ', 18.

Ἀ π α γ ο ρ ί α. ἀπαγορίας ἔπορεν. Ἀποσπ. Σκολ. 1. στ. 10.

Ἀ π ά γ ω. ἀπάγεσθαι εἶπε. Π. Θ', 211.

Ἄ π α δ ι ς. ἀπάδις ταχείας ἀμβλύνει κόρος. Π. Α', 161.

Ἀ π α θ ή ς. ἀπαθὴς αὐτὸς πρὸς ἀστῶν. Π. Δ', 530.

Ἀ π ά λ α ι σ τ ο ς. ἕλκει ἐν λόγῳ. Ν. Δ', 154.

Ἀ π α λ ά λ κ ω. ἀπαλάλκοι νόσους ὀξείας. Ὀ. Η', 112.

Ἀ π ά λ α μ ν ο ς. ἀπάλαμνοι φρένες. Ὀ. Β', 105.

Ἀ π ά λ α μ ο ς. ἀπάλαμον ἔχει βίον. Ὀ. Α', 95.

Ἀ π α μ β λ ύ ν ω. κόρος ἀπαμβλύνει αἰανὴς ἀπάδις. Π. Α', 160.

Ἀ π α ν α ί ν ο μ α ι. ἀπανάνατο εὐθὺς νύμφαν. Ν. Ε', 60.

Ἀ π ά ο ρ ο ς. ἀπάοροι ἐχθρῶν πτώσσοντι. Π. Η', 124.

Ἀ π ά ρ χ ω. ἀπάρχει ἔνθα Τεῦκρος. Ν. Δ', 76.

Ἅ π α ς. ἅπας κίνδυνος. Ν. Η', 35. ἅπασα ἀλάθεια. Ν. Ε', 30. ἅπαν νῶτον. Π. Δ', 147. ἁπάσας Ἑλλάδος. Ν. ΣΤ', 46. ἅπαντα μείλιχα. Ὀ. Α', 48. ἅπας ὄλβος. Ἀποσπ. Θρην. 1. στ. 10. Ὀ. ΙΓ', 25. Ὀ. Θ', 152. Π. Β', 89. Ὀ. Ι', 97. Ν. Α', 106. Ὀ. ΙΓ', 36. Ν. Δ', 117. ἅπασαν εὐδαιμονίαν. Ν. Ζ', 83. Π. Δ', 492. Ἀποσπ. Θρην. 2. Ν. Ζ', 7. Ἰ. Ζ', 59. Π. Θ', 200. Ν. ΙΑ'. 21. Ὀ. Α', 134. πρὸς ἅπαντας. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 69. Ὀ. ΣΤ', 81. Ὀ. Θ', 161. Ἰ. Β', 33. ὑπὲρ ἅπαντας μᾶκος κυκλώσαις. Ὀ. Ι', 17. ἁπάσας αὐγὰς ἔδειξε χρυσός. Ν. Δ', 134.

Ἀ π ά τ α. ἀπάταισι τέρπεται. Π. Β', 137. τεῖχος σκολιᾶς ἀπάτας. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 129.

Ἀ π α τ ά ω. ἀπατᾶται φροντὶς ἐφημερίων. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 72.

Ἀ π α υ ρ έ ω. ἀπούρας ἁμετέρων τοκέων νέμεαι. Π. Δ', 265.

Ἄπειμι. οὐκ ἄπεστι. Ν. Γʹ, 132. ἀπεόντος ἀελίου. Ὀ. Ζʹ, 106. ἀπεόντων ἤρατο. Π. Γʹ, 35.

Ἀπείρατος. ἀπείρατον στρατόν. Ὀ. ΙΑʹ, 18. ἀπείρατοι ἔντι δόμοι ἀλλοδαπῶν. Ν. Αʹ, 33. ἀπειράτων ἄγνωστοι σιωπαί. Ἰ. Δʹ, 50. φρένες ἀπειράτων. Ὀ. Ηʹ, 79.

Ἀπείρατος (ἀντὶ Ἀπέραντος)· βατίᾳ ἐν ἀπειράτῳ. Ὀ. ΣΤʹ, 90.

Ἀπείραντος. ἀπειράντου ἀλκᾶς. Π. Θʹ, 61.

Ἀπειρομάχας. ἀπειρομάχας ἐὼν φανείη. Ν. Δʹ, 50.

Ἄπειρος (ἤπειρος). ἀπείρου ῥίζαν τρίταν. Π. Δʹ, 14. ἄπειρον εὐρεῖαν. Π. Δʹ, 85.

Ἄπειρος. οὐκ ἄπειρον ἦβαν. Ἰ. Ηʹ, 133. ἀπείροισιν ἀνέδειξε στόματα σοφῶν ἀρετὰν Ἀχιλέος. Ἰ. Ηʹ, 106. ἄπειροι πόνων. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 4. ἀπείροισι γλυκὺ πόλεμος. Ἀποσπ. Ὑπορχ. 6.

Ἄπειρος (ἀπέραντος)· ἄπειρον σκότον ἐρεύγονται ποταμοί. Ἀποσπ. Θρην. 1.

Ἀπείρων. ἀπείρονα δόξαν σὲ εὑρεῖν φαμι. Π. Βʹ, 117.

Ἄπεπλος. ἄπεπλος ὀρούσαισα ποσσίν. Ν. Αʹ, 74.

Ἀπέραντος. ἀπέραντον πεδίον. Ν. Ηʹ, 64.

Ἀπευθής. ἀπευθὴς Τύχα. Ἀποσπ. Ὑμν. 11.

Ἀπέχθομαι. ἀπεχθόμενον γῆρας. Ν. Ιʹ, 156.

Ἀπέχω. ἀπεῖχον δίφρον παναγυρίων. Ἰ. Δʹ 47. πάμπαν ἀπέχειν ψυχὰν ἀδίκων. Ὀ. Βʹ, 125. Ν. Ζʹ, 89.

Ἀπήμαντος. ἀπήμαντον βίοτον ἄγειν. Ὀ. Ηʹ, 115.

Ἀνατέλλω. ὦ Θήβα, ἄντειλας Διόνυσον. Ἰ. Ζʹ, 5. ἀνέτειλαν ὕδωρ Χάριτες. Ἰ. ΣΤʹ, 111. ἀνατελλομένα φλόξ. Ἰ. Δʹ, 111.

Ἀνατίθημι. ἀντιθεῖσα ἱερὰν ἔγραφεν. Ὀ. Γʹ, 54, ἀναθέμεν λύρᾳ ἄσχολός εἰμι. Π. Ηʹ, 40. ἀνέθηκε κῦδος. Ὀ. Εʹ, 17.

Ἀναφαίνω. ἄμφαινε πόλιν κυδαίνων. Ν. Θʹ, 29. ἄμφαινε βασιλέα. Π. Δʹ, 110. ἀνέφανε Κυράναν.

Π. Θ', 129. ἀνεφάνατο νίκαν. Ἰ. Δ', 119. κακόφρονα ἀμφάνῃ. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 127.

Ἀ ν α φ α ν δ ό ν. ἀμφανδὸν τυχεῖν εὐνᾶς. Π. Θ', 73.

Ἀ ν α φ έ ρ ω. ἀμφέροντο σθένος ἀνδρῶν. Ν. ΙΑ', 49.

Ἀ ν α φ ρ ο ν τ ί ζ ω. ἀνφρόντισεν σχεθέμεν γάμον. Ὀ. Α', 101.

Ἁ ν δ ά ν ω. ἁνδάνειν τὶν, Ζεῦ. Π. Α', 56.

Ἄ ν δ η μ α. ποικίλον ἄνδημα. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 67.

Ἀ ν δ ρ ι ά ς. ἀμφὶ ἀνδριάντι σχεδόν. Π. Ε', 53. ἀνδριάντα ἑκατοντόργυιον. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 7.

Ἀ ν δ ρ ι α ν τ ο π ο ι ό ς. οὐκ ἀνδριαντοποιός εἰμι. Ν. Ε', 1.

Ἀ ν δ ρ ο δ ά μ α ς. φόβος. Ν Γ', 67. ἀνδροδάμαν Ἐριφύλαν. Ν. Θ', 37. ἀνδροδάμαντα ῥιπὰν οἴνου. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 44.

Ἀ ν δ ρ ο φ θ ό ρ ο ς. ἀνδροφθόρον μοῖραν. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 61.

Ἀ ν δ ρ ο φ ό ν ο ς. ἀνδροφόνων γυναικῶν Λαμνιᾶν. Π. Δ', 449.

Ἀ ν ε γ ε ί ρ ω. χρὴ μναμοσύναν ἀνεγείροντα φράσαι. Ὀ. Η', 98. ἀνεγειρομένα λάμπει χρῶτα. Ἰ. Δ', 39.

Ἀ ν ε κ ά ς. ἀνεκὰς πέμπῃ ὄλβον. Ὀ. Β', 38.

Ἄ ν ε μ ο ς. ἄνεμος ἄξει. Π. ΣΤ', 12. τίς με ἔξω πλόου ἔβαλεν. Π. ΙΑ', 61. ἄνεμον τριταῖον μέλλοντα σοφοὶ ἔμαθον. Ν. Ζ', 26. βασιλεὺς Βορέας. Π. Δ', 323. φθινοπωρὶς χειμερία καταπνοά. Π. Ε', 162. ὑψιπετᾶν πνοαί. Π. Γ', 108. ῥιπαῖσι κλονέονται. Π. Θ', 85. ἴσος ἀνέμοις. Ν. Γ', 80. παντοδαπῶν ἀνέμων ῥιπαῖσιν. Ἀποσπ. Προσοδ. 2. βαρυγδούπων ἀνέμων. Π. Δ', 373. ἀνέμων βασιλεύς. Π. Δ', 323. ῥιπαῖσι θαλασσίαις. Ν. Γ', 102. ῥιπὰς ἀνέμων. Π. Δ', 346. ἀνέμων ἔστι χρῆσις. Ὀ. ΙΑ', 1.

Ἀ ν ε μ ό ε ι ς. ἀνεμόεσσαν ἶπον. Ὀ. Δ', 11. ἀνεμόεν ἱστίον ἐξίει. Π. Α', 177.

τέκμαρ. Ν. ΙΑ', 55. ἐπὶ ἀνθρώποις νίσσονται ἀοιδαί. Ὀ. Γ', 18. καὶ πολλαχοῦ ἄλλοθι.

Ἁνίον. καὶ ἁνία. ἁνία ἀντ' ἐρετμῶν. Π. Δ', 31. νωμάσαντα. Ἰ. Α', 19. ἁνίαις. Π. Ε', 43. ἁπάσαις. Ἰ. Β', 33.

Ἀνία. ἄνευ ἀνίας ξυνᾶς. Π. Δ', 274. ἀνίαισιν ὀξείαις τυπείς. Ν. Α', 81.

Ἀνιαρός. ἀνιαραῖς ζάλαις ἀντικύρσαντες. Π. ΙΒ', 16. τοῦτο ἀνιαρότατον ἔμμεν φαντί. Π. Δ', 512.

Ἁνίκα. Ποσειδᾶν ἔρειδε. Ὀ. Θ', 46. ἁνίχ' εὑρίσκοντο. Π. Α', 94. ἁνίκ' ἐπέτοσσε. Π. Δ', 42, ἄντειλας Διόνυσον. Ἰ. Ζ', 4. Ἰ. Ζ', 18 ἁνίκ' οἴχονται μέριμναι. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 136.

Ἀνίκατος. ἀνικάτου φαρέτρας. Π. Δ', 61.

Ἁνίοχος. ἁνίοχον ἰσχύος καὶ χειρῶν. Ν. ΣΤ', 111. ἁνιόχοις τεσσαράκοντα πετόντεσσι. Π. Ε', 65.

Ἀνίστημι. ἀναστήσῃ. Π. Δ', 276.

Ἀνοίγω. ἀνοίγων κέλευθον βαθεῖαν ἁλός. Π. Ε'. 118.

Ἀνόμοιος. ἀνόμοια ἕλκεα ῥῆξαν δαΐοισιν. Ν. Η', 48.

Ἀνορέα. ἀνορέας οὐκ ἀμπλακών. Ὀ. Η', 89. ἀνορέᾳ ἀμφέπειν ὅμαδον. Ἰ. Η', 53. ἀνορέαις ὑποπτέροις. Π. Η', 230. ὑπερτάταις ἐπέβα. Ν. Γ', 34. ἀνορέαις ἐσχάταισιν. Ἰ. Δ', 18.

Ἀνορούω. Ἀθαναία ἀνορούσασα κατὰ κορυφάν. Ὀ. Ζ', 67.

Ἄνοσος. ἄνοσοι κεῖνοι καὶ ἀγήραοι. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 4.

Ἄντα ἄντα. σκοποῦ τυχεῖν. Ν. ΣΤ', 46.

Ἀνταγορεύω. ἀνταγόρευσεν ἀκᾷ Πελίας. Π. Δ', 277.

Ἀντάεις. εἴ τις ἀντάεις. Π. Θ', 165.

Ἀνταΰω. ἀντάϋσεν ἐκ νεφέων αἴσιον φθέγμα. Π. Δ', 350.

Ἀντέω. ἀντήσας ὕστατος ἀλώσιος. Ὀ. Ι', 49.

Ἀντερείδω. ἀντερείσας χεῖρα χειρί. Π. Δ', 65.

Ἀντέχω. ἐγὼ ἀντέχομαι Ἡρακλέος. Ν. Α', 50.

Ἀ ν τ ί. ἀντὶ δελφίνων. Π. Δ', 29. ἐρετμῶν. Π. Δ', 31. ἔργων φίλων. Π. Β', 35. μόχθων. Ἰ. Α', 63. πόνων. Ἰ. Ε', 31.

Ἀ ν τ ί α. ἀντία τοῖς ἀγαθοῖς. Π. Δ', 507. ἀντία προτέρων φθέγξομαι. Ὀ. Α', 59. ἀντία πράξει οἴκοθεν. Π. Η', 37. ἀντία πατρός. Ὀ. ΙΓ', 75.

Ἀ ν τ ι ά ζ ω. ὅταν θεοὶ ἀντιάζωσιν Γιγάντεσσιν. Ν. Α', 102. ἀντιάζει μολπὰ μελέων πρὸς κάλαμον. Ὀ. Ι', 100.

Ἀ ν τ ι ά ν ε ι ρ α. στάσεις. Ὀ. ΙΒ', 23.

Ἀ ν τ ι ά ω. ἀντιάσαις ὀργαῖς. Ἰ. ΣΤ', 21. ἀντιάσαι βαρὺς κόρος ἀνθρώπων. Ν. Ι', 38.

Ἀ ν τ ι β ο λ έ ω. οὐκ ἀντεβόλησεν ἀνὴρ πρότερον. Ὀ. ΙΓ', 42.

Ἀ ν τ ί θ ε ο ς. ἀντιθέῳ παρὰ Κάδμῳ. Π. Γ', 155. ἀντίθεοι ἥρωες. Π. Δ', 102. υἱέες ἀρίστευον. Ἰ. Η', 50. σὺν ἀντιθέοισι διδύμοις. Ὀ. Γ', 62. ἀντιθέους ἥρωας. Π. Α', 103.

Ἀ ν τ ί κ ε ι μ α ι. ἀντίκειται τιμὰ ἀγαθοῖσι. Ἰ. Ζ', 36.

Ἀ ν τ ι κ ύ ρ ω. ἀντικύρσαντες ζάλαις. Ὀ. ΙΒ', 16.

Ἀ π ή μ ω ν. ἀπήμων κέαρ θεὸς εἴη. Π. Ι', 33. καρδία κᾶδος ἀμφ' ἀλλότριον. Ν. Ι', 84. εἰς ἀπήμονα ὄλβον. Ἀποσπ. Ὑπορχ. 4.

Ἀ π ή ν η. ἀπήνας ἀκαμαντόποδος. Ὀ. Ε', 6. ἀπήνᾳ ξεστᾷ· Π. Δ', 167.

Ἀ π ι θ έ ω. οὐδέ νιν ἥρως ἀπίθησε. Π. Δ', 63.

Ἄ π ι σ τ ο ς. ἄπιστον ἐμήσατο πιστὸν ἔμμεν. Ὀ. Α', 51. ἄπιστον ἔμμεν φαίνεται. Π. Ι', 78. Ν. Θ', 78. ἀπίστοις οὐδὲν πιστόν. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 154.

Ἄ π λ α τ ο ς. ἀπλάτου πυρὸς παγαί. Π. Α', 40. ἄπλατον κεράϊζες θεῶν Τυφῶνα. Ἀποσπ. Σκολ. 7. ἀπλάτοις κεφαλαῖς παρθενίοις ὀφίων. Π. ΙΒ', 15.

Ἄ π λ ε τ ο ς. ἀπλέτου δόξας. Ἰ. Δ', 17.

Ἁ π λ ό ο ς. ἁπλόαις ζωᾶς κελεύθοις. Ν. Η', 61.

Ἀ π ό. ἀπὸ ἀγῶνος Ν. Δ', 27. ἀπ' ἄκρας. Π. Δ', 309.

ἀστῶν ζώων ἄπο καὶ θανών. Ἰ. Ζ', 43. ἀπὸ κόλπων ἐρήμου αἰθέρος. Π. ΙΓ', 125. καὶ πολλαχοῦ ἄλλοθι.

Ἀ π ο - ἀμβλύνει. Π. Α', 160.

Ἀ π ο β λ έ π ω. ἀποβλέπει φρενῶν σύνεσις. Ν. Ζ', 88.

Ἀ π ο δ ά ζ ο μ α ι. ἀποδάσσασθαι ἴσον πάντων νοεῖς. Ν. Ι', 162.

Ἀ π ο δ α μ έ ω. οὐκ ἀποδαμεῖ Μοῖσα. Π. Ι', 57.

Ἀ π ό δ α μ ο ς. οὐκ ἀποδάμου Ἀπόλλωνος τυχόντος. Π. Δ', 8.

Ἀ π ο δ ε ί κ ν υ μ ι. ἀποδεικνύμενοι ἀρετὰς μεγάλας. Ν. ΣΤ', 80.

Ἀ π ο δ ί δ ω μ ι. ἀποδώσω αὐτὸν Μοίσαις. Π. Δ', 120. ἀπέδωκε τὸ μόρσιμον. Ν. Ζ', 64.

Ἀ π ο δ ρ έ π ω. ἀποδρέψαι καρπὸν ἥβας. Π. Θ', 193. ἀποδρέπων κορυφὰς ἀρετᾶν πασῶν. Ὀ. Ι', 21. ἀποδρέπεσθαι καρπὸν ὥρας. Ἀποσπ. Σκολ. 1. στ. 12.

Ἀ π ο - ε ἴ ρ γ ω. Ὀ. ΙΓ', 82, 83.

Ἀ π ο - ἔ χ ε ι ν. Ὀ. Β', 125.

Ἀ π ο θ ν ή σ κ ω. ἀποθανὼν καὶ ζώων αὔξων κλέος. Ἰ. Ζ', 43. ἀποθανοῖσα βρόμῳ κεραυνοῦ. Ὀ. Β', 45.

Ἀ π ο ί η τ ο ς. ἀποίητον τέλος θέμεν. Ὀ. Β', 31.

Ἀ π ο ι κ έ ω. ἐν Καλλίσταν νᾶσον ἀπῴκησαν. Π. Δ', 460.

Ἀ π ο ι κ ί α. ἀποικίᾳ εὐάνορι Πέλοπος. Ὀ. Α', 38. ἀποικίαν Δωρίδα ἔστασας σφυρῷ ὀρθῷ Λακεδαιμονίων. Ἰ. Ζ', 18.

Ἄ π ο ι ν ο ν. πυγμᾶς ἄποινα. Ὀ. Ζ', 30. Π Β', 26. μόχθων. Ν. Ζ', 23. ἔργων. Ἰ. Γ', 111. νίκας. Ἰ. Η', 6.

Ἀ π ο ι ν ό ω. δαίμων ἀποινώσαις ἔλασεν. Ν. Ε', 29.

Ἀ π ο ί χ ο μ α ι. ἀποιχόμενον οὐρανίδα γόνον. Π. Γ', 4. ἀποιχομένων ἀνδρῶν δίαιταν μανύει. Π. Α', 181.

Ἀ π ό κ ε ι μ α ι. προμαθείας ἀπόκεινται ῥοαί. Ν. ΙΑ', 61.

Ἀ π ό κ λ α ρ ο ς. πόνων οὔτις ἐστίν. Π. Ε', 71.

Ἀ π ό τ ρ ο π ο ς. ἀποτρόπῳ γνώμᾳ σεσεισμένον. Π. Η', 134.

Ἀ π ο φ α ί ν ω. ἀπεφάνατο οἶκον ταμίαν στεφάνων. Ν. ΣΤ', 42.

Ἀ π ο φ έ ρ ω. γλῶσσάν σφιν ἀπένειχεν ὑπερποντίαν. Π. Ε', 78.

Ἀ π ο φ ε ύ γ ω. ἀπέφυγεν αἰνὰν ὕβριν. Π. ΙΑ', 86.

Ἀ π ο φ θ ί ω. ἀποφθιμένῳ Μελικέρτᾳ. Ἀποσπ. Ἰσθμ. 1.

Ἀ π ο φ λ α υ ρ ί ζ ω. ἀποφλαυρίξαισά μιν ἀμπλακίαισι φρενᾶν. Π. Γ', 23.

Ἄ π ρ η κ τ ο ς. ἀπρήκτων κακῶν παυσάμενοι. Ἰ. Η', 17.

Ἀ π ρ ι ά τ α ς. ἀπριάτας βόας ἤλασεν. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 48.

Ἀ π ρ ό σ ι κ τ ο ς. ἀπροσίκτων ἐρώτων. Ν. ΙΑ', 63.

Ἀ π ρ ο σ ό ρ α τ ο ς. ἀπροσόρατον πόνον. Ὀ. Β', 122.

Ἅ π τ ο μ α ι. γουνάτων Αἰακοῦ. Ν. Η', 24. ἅπτεται σταλᾶν Ἡρακλέος. Ὀ. Γ', 78. οὐ ψευδέων. Π. Γ', 53. ἅπτεται φθόνος. Ν. Η'. 37. ἀπτόμεσθα ἀγλαΐαις. Π. Ι', 44. ἀπτόμεναι ἀοιδαί. Ν. Δ', 5. Ἡρακλείαις στάλαις ἅπτοντο. Ἰ. Δ', 20.

Ἅ π τ ω. ἅψαι κεῖνον πυρσὸν ὕμνων. Ἰ. Δ', 73.

Ἀ π τ ώ ς. ἀπτῶτι δόλῳ δαμάσσαις. Ὀ. Θ', 139.

Ἄ π υ ρ ο ς. ἀπύροις ἱεροῖς. Ὀ. Ζ', 88.

Ἀ π ύ ω. ἀπύει παρθένος. Π. Β', 36. με Πυθώ. Π. Ι', 7. ἀπύειν ἐν ἀοιδᾷ νέων. Π. Ε', 140. ἄπυεν εὐτρίαιναν. Ὀ. Α', 116. ἀπύων ἐν αὐλοῖς. Ὀ. Ε', 55.

Ἀ π ω θ έ ω. ἀπὸ χερσὶ γάλα τραπεζᾶν ὤθεον. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 44.

Ἄ ρ α. ὡς ἄρα· Ὀ. ΣΤ', 87. ὅπως ἄρα. Ὀ. Ι', 70. Ὀ. Η', 61. Π. Δ', 278. καὶ ἀλλαχοῦ.

Ἀ ρ ά. ὦ Ζεῦ πάτερ, ἄκουσας ἀρὰν θέλων. Ἰ. ΣΤ', 63.

Ἀ ρ α μ έ ν ῳ (ἀπὸ τοῦ αἴρω) τόλμαν καλῶν σύνεσις οὐκ ἀποβλέπει. Ν. Ζ', 87.

Ἀ ρ α σ σ έ σ κ ω. ἀράσσεσκον χθόνα ὁπλαῖς χαλκέαις. Π. Δ', 402.

Ἀράχνης. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 165.

Ἀργικέραυνος. Διὸς ἀργικεραύνου. Ὀ. Η', 5.

Ἀργίλοφος. ἀργίλοφον πὰρ Ζεφύροιο κολώναν. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 111.

Ἀργινόεις. ἀργινόεντι ἐν μαστῷ. Π. Δ', 14.

Ἀργός. ἀργὸν ταῦρον θύων. Ὀ. ΙΓ', 99.

Ἀργύρεος. ἀργυρέῳ τόξῳ. Ὀ. Θ', 48. ἀργυρέαν κάλπιδα Ὀ. ΣΤ', 68. ἀργυρέαισι φιάλαις. Ν. Θ', 121. ἀργυρέας Μοίσας. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 17. ἀργυρέων κεράτων. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 44.

Ἀργυρίς. ἀμφὶ ἀργυρίδεσσιν μένεν ἀγῶνα. Ὀ. Θ', 136.

Ἀργυρόπεζα. Ἀφροδίτα. Π. Θ', 16.

Ἀργυρόω. ἀργυρωθεῖσαι πρόσωπα ἀοιδαί. Ἰ. Β', 13. ἀργυρωθέντες ἐπέβαν. Ν. Ι', 80.

Ἄρδω. εἴ τις ἄρδει ὄλβον. Ὀ. Ε', 55. ἄρδει ἵππαρις στρατόν. Ὀ. Ε', 27. ἄρδοντι πάτραν δρόσῳ Χαρίτων. Ἰ. Θ', 94.

Ἀρείων. γέρας ἄρειον ὄπισθεν. Ν. Ζ', 149. χρῆμα τὸ πρὸ ποδὸς ἄρειον. Ἰ. Η', 26. ἀρείονος ὄρνιχος. Π. Η', 69. ἀρειόνων ἐρώτων. Ν. Η', 7.

Ἀρετά. ἀρετὰ διπλόα θάλλοισα κεῖται τιν. Ἰ. Ε', 21. λάμπει σαφής. Ἰ. Α', 30. τελέθει ἀρετὰ κλυναῖς ἀοιδαῖς. Π. Γ', 203. Π. Α', 184. Π. Δ', 332. Ὀ. Ι', 23. Π. ΣΤ', 42. Ἰ. Γ', 22. Ἰ. Δ', 22. Ἰ. Η', 107. Ἰ. Β', 66. Ὀ. ΣΤ', 14. Π. Θ', 133. Ὀ. Ε', 1. καὶ ἄλλοθι πολλαχοῦ.

Ἀρήγω. ἀρήγει θράσος νεότατι. Π. Β', 115. φέρειν ἐλαφρῶς ζυγόν. Π. Β', 173. ἀρήγοισαι λέχει Ἀλκμήνας. Ν. Α', 72.

Ἀρήϊος, ἀρήϊον πέφνε γένος. Ὀ. Β', 75.

Ἀρηΐφιλος. ἀρηϊφίλου παῖδες υἱέων. Ἰ. Η', 52.

Ἄρημι. Ἄρημαι· ἄρηται κῦδος πολεμίζων. Ἰ. Α', 71. κῦδος ἐπίδοξον. Ν. Θ', 110.

Ἀρίγνωτες. υἱοὶ Ἐνδαΐδος. Ν. Ε', 21.

Ἀ ρ ί γ ν ω τ ο ς. ἀρίγνωτον πέδιλον. Π. Δ', 169.

Ἀ ρ ί ζ η λ ο ς. ἀστὴρ πλοῦτος. Ὀ. Β', 101.

Ἀ ρ ι θ μ έ ω. ἀριθμῆσαι μακροτέρας σχολᾶς. Ν. Ι', 86.

Ἀ ρ ι θ μ ό ς. ἀριθμῷ μᾶσσον. Ν. Β', 36. ἀριθμὸν ψάφων ποντιᾶν. Ὀ. ΙΓ'. 66. ψάμμος ἀριθμὸν περιπέφευγεν. Ὀ. Β', 178. πρᾶξιν πρεσβυτέραν ἀριθμοῦ. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 133.

Ἀ ρ ι σ θ ά ρ μ α τ ο ς. ἀρισθάρματον γέρας. Π. Ε', 39.

Ἀ ρ ι σ τ ε ύ ς. ἀριστῆες ἀνδρῶν. Π. Θ', 189. ἀριστέας ἄλλους. Ἰ. Η', 118.

Ἀ ρ ι σ τ ε ύ ω. εἰ ὕδωρ ἀριστεύει. Ὀ. Γ', 75. ἀριστεύει γυναιξὶ καλλικόμοισιν. Ν. Ι', 17. ἀρίστευον υἱέες ἀντίθεοι. Ἰ. Η', 50. στάδιον ἀρίστευσεν. Ὀ. Ι', 76. ὅσσα ἀριστεύσατε ἐν Δελφοῖσι. Ὀ. ΙΓ', 61. ἀριστεύων Φερένικος. Π. Γ', 132. ἀριστεύοισαν πίειραν Σικελίαν. Ν. Α', 20. ἀριστεύων ἐν ἀέθλοισιν. Ν. ΙΑ', 19. ἀριστεύοντι αἰχμαὶ καὶ βουλαὶ νέων ἀνδρῶν Ἀποσπ. Ἀδηλ. 110.

Ἀ ρ ι σ τ ο γ ό ν ο ς. ἀριστογόνῳ ματέρι Ἡρακλέος. Π. ΙΑ', 5.

Ἀ ρ ι σ τ ο μ ά χ ο ς. ἀριστομάχου Ἡρακλέος. Π. Ι', 4.

Ἀ ρ ι σ τ ο π ό ν ο ς. ἀριστοπόνοις χερσί. Ὀ. Ζ', 94.

Ἄ ρ ι σ τ ο ς. ἄριστος χειρὶ καὶ βουλαῖς. Ν. Η', 13. σωτὴρ ἀνδρῶν δικαίων ἄριστος χρόνος. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 29. Ὀ. ΙΓ', 67. ἄριστος ἰατρὸς πόνων εὐφροσύνα. Ν. Δ', 1. Π. Η', 144. ἄριστον τὸ πλουτεῖν σὺν τύχᾳ. Π. Β', 103. ἄριστοι ἔσχον νεῖκος πολέμοιο. Ἰ. Ζ', 49. ἄριστον ὕδωρ. Ὀ. Α', 1.

Ἀ ρ ι σ τ ο τ έ χ ν α ς. ἀριστοτέχνα πάτερ. Ἀποσπ. Παιαν. 6.

Ἀ ρ κ έ ω. ἄρκεσεν ἀγεμονεῦσαι παρ' ὄχθον Κρόνιον. Ὀ. Θ', 4.

Ἅ ρ μ α. ἅρμα θεὸν τάνυεν. Ὀ. Η', 65. κρατήσιππον. Ν. Θ', 8. τετράορον Πιερίδων. Π. Ι', 102. ἅρματι θοῷ. Ὀ.

Α', 175. ἅρματα πεισιχάλινα. Π. Β', 21. ἅρμα καλλίνικον. Π. Α', 64. ἅρμασι γλαφυροῖς. Ν. Θ', 28. ἅρμα Νεστόρειον. Π. ΣΤ', 32. ἅρμα νικᾶν καρύξαισα. Ἰ. Δ', 43. Μοισαῖον. Ἰ. Η', 134. Ν. Α', 8. Ὀ. Α', 175. Ὀ. Α', 125. Ἰ. Α', 78. Ν. ΣΤ', 87. Ν. Η', 137. Π. ΙΑ', 70 Ἰ. Ε', 6. Ἰ. Γ', 25. Ὀ. Ι', 75. ἅρμα Θηβαίων ἀπὸ γᾶς. Ἀποσπ. Ὑπορχ. 3. Λύδιον ἅρμα. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 119. ὑφ' ἅρμασιν ἵππος. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 155.

Ἁ ρ μ α τ η λ ά τ α ς. σοφός. Π. Ε', 154.

Ἄ ρ μ ε ν ο ς. ἄρμενος ξείνοισιν ἀνὴρ ὅδε ἦν. Ἀποσπ. Ὕμν. 4. ἄρμενα πράξαις ἀνήρ. Ὀ. Η', 96. ἐν ἀρμένοισιν αὔξων θυμόν. Ν. Γ', 100.

Ἁ ρ μ ό δ ι ο ς. ἁρμόδιον δεῖπνον κεκόσμηται. Ν. Α', 31.

Ἁ ρ μ ό ζ ω. ἅρμοζον στρατόν. Ν. Η', 10. ἁρμόζων κόρᾳ νυμφίον. Π. Θ', 207. ἁρμόζων στεφάνοισι χαίταν. Ἰ. Ζ', 55. ἁρμόζοντα ξείνια. Π. Δ', 229. ἁρμόζοισα γάμον ξυνόν. Π. Θ', 21. οἷα ἅρμοσαν τέκτοντες. Π. Γ', 202. ἁρμόσαις βίοτον ἐμπεδοσθενέα. Ν. Ζ', 145. ἐσθὰς ἁρμόζοισα γυίοις. Π. Δ', 142.

Ἁ ρ μ ο ν ί α. καθ' ἁρμονίαν. Π. Η'. 97. ἁρμονίᾳ Λυδίᾳ. Ν. Δ', 73.

Ἀ ρ ό τ α ς. ἀρότᾳ γλυκὺς μισθός. Ἰ. Α', 67. ἀρόταις. Ν. ΣΤ', 55.

Ἄ ρ ο τ ρ ο ν. ἀδαμάντινον. Π. Δ', 398. σπασσάμενος. Π. Δ', 416. ἐν ἀρότρῳ βοῦς. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 155.

Ἄ ρ ο υ ρ α. ἀρούρας ξένιον ἀναρπάξαις. Π. Δ', 60. ἄρουραν Ἀφροδίτας. Π. ΣΤ', 1. ξένων φίλαν. Ν. Ε', 16. ἄρουραι μέλαιναι. Ν. ΙΑ', 50. ἀρούραις ἐν ἀλλοδαπαῖς. Π. Δ', 453. καρποφόροις. Ν. ΣΤ', 17. ἀρούραισιν ἀφνεαῖς. Π. ΙΑ', 23. παρ' οἰκέαις. Ὀ. ΙΒ', 28. Ὀρχομενοῖο πατρῴαν. Ἰ. Α', 51. πατρίαν. Ὀ. Β', 27.

Ἀ ρ ό ω. ἀρόσαι (τὸν) ἔδωκε Μοίσαισι. Ν. Ι', 49.

Ἁ ρ π ά ζ ω. ἅρπασε παῖδα ἐκ νεκροῦ. Π. Γ', 76. τόν ποτε ἅρπασαι Λατοΐδας. Π. Θ', 9. σὲ ἁρπάσαι Ἀγλαοτρίαιναν. Ὀ. Α', 64. ἁρπάσαντες ἔνθα ἄγαλμα Ἀΐδα. Ν. Ι', 125.

Ἁ ρ π α λ έ ο ς. ἁρπαλέαν δόσιν πενταεθλίου. Π. Η', 94. φροντίδα σχέθοι. Π. Ι', 97.

Ἄ ῤ ῥ η κ τ ο ς. ἄῤῥηκτον φυάν. Ἰ. ΣΤ', 68.

Ἄ ρ τ ι. ἄρτι κυμαίνει ἄνθος ἥβας. Π. Δ', 281.

Ἀ ρ τ ι ε π ή ς. ἀρτιεπὴς ὄσσα πατρία. Ὀ. ΣΤ', 105. γλῶσσα. Ἰ. Ε', 58.

Ἄ ρ τ ι ο ς. ἄρτια μηδόμενος. Ὀ. ΣΤ', 159.

Ἀ ρ χ ά. τέλος ἀρχά τε αὔξεται. Π. Ι', 16. ἀγλαΐας. Π. Α', 4. ναυτιλίας τίς δέξατο. Π. Δ', 124. ἐξ ἀρχᾶς διορθῶσαι λόγον. Ὀ. Ζ', 37. ἀρχὰν πατρὸς ἐν ἄστεϊ. Ὀ. ΙΓ', 87. ἐν τᾷδε Διός ἀρχᾷ. Ὀ. Β', 106. ἀρχαὶ βέβληνται θεῶν. Ν. Α', 11. ἀρχαῖς προτέραις· Ὀ. Ι', 94. ἀρχὰ μεγάλας ἀρετᾶς. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 118. Π. Δ', 235. Π. Η', 34. ἐξ ἀρχῆς. Ἀποσπ. Ὑπορχ. 4. στ. 21. θεοῦ δείξαντος ἀρχάς Ἀποσπ. Ὑπορχ. 5. μελίφρονα ἀρχὰν σκολιοῦ. Ἀποσπ. Σκολ. 1. στ. 16. διόσδοτον ἀρχὰν οἶδεν. Ἀποσπ. Θρην. 8. Ὀ. ΙΑ', 5.

Ἀ ρ χ α γ έ τ α ς. Ἀπόλλων. Π. Ε', 80. Τυρινθίων. Ὀ. Ζ', 143.

Ἀ ρ χ ᾶ θ ε ν. ἀρχᾶθεν κοῦροι φύτλας. Ὀ. Θ', 81. ἀρχᾶθεν λέγονται τιμάεντες. Ἰ. Δ', 12.

Ἀ ρ χ α ῖ ο ς. ἀρχαῖον λόγον. Ν. Α', 52. ἀρχαῖον ὄνειδος. Ὀ. ΣΤ', 151. ἀρχαίας εὐαμερίας. Ἰ. Α', 54. ἀρχαίῳ παρὰ σάματι Πέλοπος. Ὀ. Ι', 30. ἀρχαίαν ἄλοχον Διός. Ἀποσπ. Ὑμν. 2. ἀρχαίαν κομίζων πατρός. Π. Δ', 118. ἀρχαῖαι ἀρεταί. Ν. ΙΑ', 48. ἀρχαῖαι φάτναι Ζηνός. Ὀ. ΙΓ', 132. ἀρχαῖα σοφίσματα. Ὀ. ΙΓ', 24. Ἀρχαιέστερον. Ἀποσπ. Ὑμν. 16.

Ἀ ρ χ ε δ ί κ α ς. ἀρχεδικᾶν τοκέων. Π. Δ', 196.

Ἀ ρ χ έ π ο λ ι ς. ἀρχέπολίν νιν θήσεις. Π. Θ', 92.

Ἀ ρ χ ό ς. ἀρχὸς ἵππων. Ὀ. Ζ', 130. ἀρχὸς οἰωνῶν. Π. Α', 13. Ἰ. Ε', 73. ἀρχοὶ οὐκ ἔτ' ἦσαν. Ν. Θ', 33. ἀρχῷ Συρακοσίων. Π. Α', 147.

Ἄ ρ χ ω. ὅστις ἄρχει ναός. Π. Δ', 409. ἆρχεν Οἰνόμαος. Ὀ. Ι', 61. ἄρχε δόκιμον ὕμνον. Ν. Γ', 16. ἄρχειν βάσσαις. Παλίου. Π. Γ', 7. ἄρξαι σπονδαῖσι νεκταρέαις. Ἰ. ΣΤ', 55. ἄρχονται ἀοιδοί. Ν. Β', 2. ἄρχετο ἐπέων. Π. Δ', 53. ἄρξεται. Ὀ. Η', 60. ἀρχομένοις πομπαῖον ἐλθεῖν οὖρον. Π. Α', 66. Ὀ. Δ', 4. Ν. ΣΤ', 86. Ν. Ε', 47. τί κάλλιον ἀρχόμενοισιν. Ἀποσπ. Προσοδ. 2.

Ἄ ρ ω. ἄραρε φέγγος. Ν. Γ', 113. ἄρηρεν Νεμέα. Ν. Ε', 81. ἀραρὼς Χαρίτεσσι Ἐρεχθειδᾶν. Ἰ. Α', 29. ἀράρότα κεραυνόν. Ὀ. Ι', 98. ἄρμενα (ὅρα Ἄρμενος).

Ἀ ρ ω γ ό ς. ἀρωγὸν θάλος Ἀδραστιδᾶν. Ὀ. Β', 81.

Ἆ ς. ἀντὶ Ἧς. Ὀ. Ι', 61.

Ἄ σ β ε σ τ ο ς. ἄσβεστος ἐργμάτων ἀκτὶς καλῶν. Ἰ. Δ', 72.

Ἀ σ ε β ή ς. ἀσεβῶν ψυχαὶ ὑπουράνιοι πωτῶνται. Ἀποσπ. Θρην. 3.

Ἀ σ θ ε ν ή ς. ἀσθενεῖ χρωτὶ βαίνων. Π. Α', 107.

Ἆ σ θ μ α. ἄσθματι φρίσσοντα ἀναπνοάς. Ν. Ι', 140.

Ἀ σ θ μ α ί ν ω. ἀσθμαίνοντα σώματα κόμιζεν. Ν. Γ', 84.

Ἀ σ κ έ ω. ἀσκεῖται ἔνθα Θέμις. Ὀ. Η', 29. Ν. ΙΑ', 9. ἀσκήσω δαίμονα. Π. Γ', 194.

Ἄ σ κ ι ο ς. ἀσκοίοις ὄρεσιν Φλιοῦντος. Ν. ΣΤ', 73.

Ἄ σ μ ε ν ο ς. ἄσμενος εὗρεν μάντιν. Ὀ. ΙΓ', 104.

Ἄ σ ο φ ο ς. σοφοῖς κἀσόφοις ἄβατον. Ὀ. Γ', 81.

Ἀ σ π ά ζ ο μ α ι. ἀσπάζοντό νιν φωνᾷ ἀδυπνόῳ. Ἰ. Β', 38.

Ἀ σ π ι δ ό δ ο υ π ο ς. ἀσπιδοδούποις δρόμοις ὁπλίταις. Ἰ. Α', 32.

Ἀ σ π ί ς. ἀσπίδος αἰθᾶς. Π. Η', 66.

Ἀ σ τ ε ρ ο π ά. ἀστεροπὰν ἐλελίξαις Κρονίων. Ν. Θ', 45.

Ἀ σ τ ή ρ. ἀστὴρ ἀρίζηλος. Ὀ. Β', 101. ἀστέρος οὐρανίου τηλαυγέστερον φάος. Π. Γ', 134.

Ἀ σ τ ό ς. ἀστὸς αἴτ' ὦν ξεῖνος. Π. Δ', 138. ἀστὸν δόλιον. Π. Β', 150. ἀστοὶ πορσύναντες δαῖτα. Ἰ. Δ', 105. ἀστῶν ἀφθόνων ἀοιδαῖς. Ὀ. ΣΤ', 11. ἀκοὰ βαρύνει θυμόν. Π. Α', 162. ἀστοῖς ἐγὼ ἁδών. Ν. Η', 64. τὸ κοινόν τις ἀστῶν. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 125. Ὀ. Ε', 33. Ν. ΙΑ', 22. Ἰ. Ζ', 42. Ἰ. Γ', 5. Π. Θ', 165. Ὀ. Ζ', 165. Π. Δ', 530. Π. Ζ', 9. Ν. Η', 24. Ἰ. Β', 54. Π. Γ', 125. Π. Α', 132. φίλος ἀστοῖς. Ἀποσπ. Ὑμν. 4. ἀστὸν ἅμερον. Ὀ. ΙΓ', 2.

Ἀ σ τ ρ α β ή ς. ἀστραβῆ κίονα. Ὀ. Β', 146.

Ἄ σ τ ρ ο ν. φαεινὸν θαλπνότερον ἐν ἁμέρᾳ. Ὀ. Α', 9. ἄστροις ἐν ἄλλοις λάμπει ἀωσφόρος. Ἰ. Δ', 41. ὑπέρτατον. Ἀποσπ. Ὑπορχ. 4. τηλέφατον. Ἀποσπ. Προσοδ. 1. Ἄστρα καὶ ποταμοί. Ἀποσπ. Θρην. 7.

Ἀ σ τ ρ ο ν ο μ έ ω. οὐρανοῦ ὕπερ ἀστρονομοῦσα. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 123.

Ἄ σ τ υ. ἱπποτρόφον. Ν. Ι', 76. Κυράνας θεῖον. Π. Δ', 464. ξένιον κατέδραμεν. Ν. Δ', 38. ἄστεος ὀμφαλόν. Ἀποσπ. Διθυρ. 3. Π. Ε', 75. καὶ λιπαρῷ Σμυρναίῳ ἄστει. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 115. ἐν ἄστεϊ Πειράνας. Ὀ. ΙΓ', 86. Ἰ. ΣΤ', 101. Ὀ. Θ', 63. Ν. Ι', 9. Ὀ. Ζ', 139. Π. Δ', 26.

Ἀ σ τ υ ν ό μ ο ς. ἀστυνόμοις ἀγλαΐαισιν. Ν. Θ', 74.

Ἅ σ υ χ α. Π. ΙΑ', 84.

Ἁ σ υ χ ῆ. ἁσυχῆ δόνει θρόον. Ν. Ζ', 120.

Ἁ σ υ χ ί α. Ἁσυχία θύγατερ Δίκας. Π. Η' 1. ἁσυχίᾳ θιγέμεν φόρμιγγα. Π. Δ', 258. ἁσυχίαν φιλεῖ συμπόσιον. Ν. Θ', 114. Ὀ. Δ', 26. Ν. Α', 107. Π. Α', 136. ἁσυχίας ἱερὸν φάος. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 125.

Ἁ σ ύ χ ι μ ο ς. ἁσύχιμον ἁμέραν. Ὀ. Β', 58.

Ἁ σ ύ χ ι ο ς. ἁσύχιον εἰράναν παρέχοισα. Π. Θ', 40.

Ἀσφαλής. αἰὼν ἀσφαλής. Π. Γ', 133. Ὀ. ΙΓ', 8. Π. Β', 38. Ν. ΣΤ', 6.

Ἀσχολία. ἀσχολίας ὑπέρτερον πρᾶγμα. Ἰ. Α', 2.

Ἄσχολος. ἄσχολός εἰμι ἀναθέμεν. Π. Η', 40.

Ἄτα. εἰς ὀχετὸν βαθὺν ἄτας. Ὀ. Ι', 46. ἄτᾳ ἀμύνονται φθονεροί. Π. ΙΑ', 84. Ν. Θ', 49. ἄταν ὑπέροπλον ἕλεν κόρῳ. Ὀ. Α', 90.

Ἀτάλλω. Γλυκεῖα καρδίαν ἀτάλλοισα ἐλπίς. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 130.

Ἀταλός. ἀταλὸν θυμὸν ἀμφέπων. Ν. Ζ', 134.

Ἀτάρ. Ν. Δ', 77. Π. Γ', 176. Π. Δ', 301. Ν. Ζ', 57. Ἀποσπ. Θρην. 2. στ. 8.

Ἀτάρβατος. ἀταρβάτοιο γνώμας. Π. Δ', 149.

Ἀταρβής. ἀταρβεῖ κεφαλᾷ. Π. Θ', 53. φρενί. Π. Ε', 67.

Ἅτε. αἰθόμενον πῦρ ἅτε διαπρέπει. Ὀ. Α', 3. ἅτε (χάρις) διαφέρει. Π. ΙΑ', 91. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 6. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 9. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 177. Ὀ. ΙΒ', 20. Ἰ. ΣΤ', 75. Ν. Ζ', 155. Ἰ. ΣΤ', 75. Ἰ. Δ', 51. Π. Δ', 53. Ν. ΣΤ', 53. Ν. Θ', 20.

Ἀτειρής. ἀτειρεῖ σὺν ἀγαθῷ. Ὀ. Β', 59.

Ἀτέκμαρτος. ἀτέκμαρτον τὰ ἐς ἐνιαυτὸν προνοῆσαι. Π. Ι', 98. ἐπιβαίνει νέφος λάθας ἀτέκμαρτα. Ὀ. Ζ', 83.

Ἀτελής. μὴ ἀτελὴς γένοιτο μαντεύμασιν. Π. Ε', 84. ἀτελεῖ νόῳ γεύεται. Ν. Γ', 74. ἀτελῆ σοφίας καρπὸν δρέπειν. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 124.

Ἀτενής. ἀτενὲς ἴκελοι ὀργαῖς ἀλωπέκων. Π. Β', 141.

Ἄτερ. ἄτερ ἀοιδᾶς. Ὀ. Ι', 110. Ἀχιλέος. Ν. Ζ', 40. οὐ θεῶν ἄτερ. Π. Ε', 100. οὐκ ἄτερ ὕμνων. Ἰ. Ε', 24. ἄτερ παίδων. Ὀ. Η', 59. Π. Β', 58. Π. Ι', 66. Π. Θ', 47. Ὀ. ΙΔ', 11. Ὀ. Θ', 68. Π. Β', 13. Ἀποσπ. Ὑπορχ. 4. στ. 2.

Ἄτερθε. ἄτερθε αἰχμᾶς. Ὀ. Θ', 118. Π. Ε', 129.

Ἀτιμάω. οὐκ ἀτιμάσαντά νιν. Π. Θ', 139. ἀτιμασθεὶς

πρὲς Ἀφροδίτας ἑλικοβλεφάρου. Ἀποσπ. Σκολ. 2. στ. 8.

Ἀ τ ι μ ί α. ἔλυσεν ἐξ ἀτιμίας. Ὀ. Δ', 33.

Ἄ τ ι μ ο ς. ἀτιμοτέραν γλῶσσαν. Ὀ. Η', 91.

Ἀ τ ι τ ά λ λ ω. ἀτίταλλέν οἱ γόνον φέρτατον. Ν. Γ', 99. ἀτιτάλλοισα καρδίαν. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 130.

Ἄ τ λ α τ ο ς. ἄτλατον δέος ἐκπλᾶξε γυναῖκας. Ν. Α', 71. ἀτλάτου περὶ πάθας. Ὀ. ΣΤ', 65.

Ἀ τ ό λ μ α τ ο ς. ἀτόλματον μόχθον Ἑλλάδι. Ἰ. Η', 23.

Ἄ τ ο λ μ ο ς. ἄτολμος θυμὸ- ἐών. Ν. ΙΑ', 42.

Ἀ τ ρ α π ό ς. ἀτραπὸν ἐπίσκοτον. Ἀποσπ. Ὑπορχ. 4. στ. 7.

Ἀ τ ρ έ κ ε ι α· Ἀτρέκεια νέμει πόλιν. Ὀ. Ι'. 17. ἀτρέκειαν εἰπεῖν δίχα μοι νόος. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 129.

Ἀ τ ρ ε κ ή ς. ἀτρεκὴς Ἑλλανοδίκας. Ὀ. Γ', 21. ἀλάθεια. Ν. Ε', 31. ἀτρεκεῖ ποδί. Ν. Γ', 72. σὺν καιρῷ. Π. Η', 9.

Ἀ τ ρ ε μ ί α. ἀτρεμίαν ξύγγονον. Ν. ΙΑ', 15.

Ἄ τ ρ ο π ο ς. ἀτρόποισιν ἔπεσιν ἑλκύσαι. Ν. Ζ', 115.

Ἄ τ ρ υ τ ο ς. ἄτρυτον πόνον. Π. Δ', 317.

Ἄ τ ρ ω τ ο ς. σὺν ἀτρώτῳ καρδίᾳ περάσαι τέλος. Ν. ΙΑ', 12. ἄτρωτοι παῖδες θεῶν. Ἰ. Γ', 31.

Ἀ τ ύ ζ ω. ἀτύζονται βοὰν ἀΐοντα Πιερίδων. Π. Α', 26. ἀτυζομένω πνοὰς βάλον. Ὀ. Η', 51.

Α ὖ. τότ' αὖ δ'. Π. Β', 164. ἄμμες αὖ κείνων φυτευθέντες. Π. Δ', 256. αὖ θέσθαι. Ὀ. Ε', 119. πόλλ' ἄνω δ' αὖ κάτω. Ὀ. ΙΒ', 7. τοὶ δ' αὖ πλουτέοντες. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 136.

Α ὐ ά τ α (ἴδε Ἀάτα).

Α ὐ γ ά. ἐν δυσμαῖσιν αὐγᾶν. Ἰ. Δ', 110. αὐγαῖς ἁλίου ὑπακουέμεν. Ὀ. Γ', 44. αὐγὰς ἁπάσας ἔδειξεν χρυσός. Ν. Δ', 133.

Α ὐ δ ά. αὐδὰν μανύει διδύμοις παίδεσσιν. Ν. Θ', 10.

Α ὐ τ ί κ α. αὐτίκα. 'Ο. ΣΤ', 75. Π. Θ', 48. Π. Θ', 100. 'Ι. Η', 90. Π. Δ', 429. 'Ο. Δ', 8. 'Ο. Β', 105, Ν. Ι', 122. Π. Δ', 168. Π. Θ', 202. 'Ο. Α', 75. 'Ι. ΣΤ', 81. 'Ο. ΙΓ', 95. 'Ο. Ζ', 116. Ν. Δ', 71. Ν. Α', 54.

Α ὖ τ ι ς. αὖτις. Ν. Δ', 114. Ν. Η', 75. 'Ι. Α', 54.

Α ὐ τ ό θ ε ν. αὐτόθεν ὑποσκάπτοι. Ν. Ε', 36. ἄραρε φέγγος Αἰακιδᾶν. Ν. Γ', 113.

Α ὐ τ ό θ ι. ἐντὶ φίλιπποι ἄνδρες. Ν. Δ', 75.

Α ὐ τ ό μ α τ ο ς. αὐτομάτῳ κελάδῳ. Π. Δ', 107. αὐτόματοι πίνοντες. 'Αποσπ. 'Αδηλ. 44.

Α ὐ τ ό ρ υ τ ο ς. ἀπὸ χρυσοῦ αὐτορύτου ἔμμεναι. Π. ΙΒ', 30.

Α ὐ τ ό ς. γέρας ἔδεκτο. 'Ο. Β', 88. Π. ΙΑ', 47. Π. Α', 35. 'Ο. ΙΓ', 130. 'Ο. ΣΤ', 21. Ν. Ζ', 152. 'Ο. ΣΤ', 45. 'Ο. Α', 71. 'Ο. Ζ', 113. Π. Δ', 241, 301. Π. Η', 79. Ν. ΣΤ', 93. Ν. Δ', 148. 'Ι. Δ', 64. 'Ο. Γ', 33. 'Ο. Β', 139. 'Ο. Ι', 40. Π. Β', 71. Π. Γ', 77. 'Ο. ΣΤ', 21. Π. ΙΒ', 11. Ν. Ζ', 131. προάστιον αὐτῶν. 'Αποσπ. Θρην. 1. 'Αδηλ. 34. 'Αδηλ. 54. 'Αδηλ. 82. Διθυρ. 11.

Α ὐ τ ό φ υ τ ο ς. αὐτοφύτων ἑλκέων. Π. Γ', 83.

Α ὔ χ α. αὖχαι κενεόφρονες βροτῶν. Ν. ΙΑ', 38.

Α ὔ χ η μ α. αὔχημα δόξης ὀπιθόμβροτον. Π. Α', 179.

Α ὐ χ ή ν. αὐχένα καὶ σθένος ἀδίαντον. Ν. Η', 107. αὐχένων μάρψαις ὄφιας. Ν. Α', 68. αὐχένας δήσαις βοέοις ἔντεσιν. Π. Δ', 418.

'Α φ α ι ρ έ ω. ἀφαιρεῖται ὕμνος. 'Ι. Α', 87. ὄφρα ἀφέλοιτο αἰδῶ. Π. Δ', 387. ἀφελεῖν μᾶνιν χθονίων. Π. Δ', 283.

'Α φ ά ν ε ι α. ἀφάνεια τύχας ἐστὶ μαρναμένων. 'Ι. Δ', 52.

'Α φ α ν ή ς. πιέζει σ' ἀφανοῦς Ταρτάρου ἀνάγκαις. 'Αποσπ. 'Αδηλ. 120.

Ἄ φ α ν τ ο ς. ἄφαντος ὡς ἔπελες. Ὀ. Α', 72. ἄφαντον βρέμει. Π. ΙΑ', 46. ἀφάντων κῦδος. Ν. Η', 58.

Ἄ φ α ρ. ἄφαρ πέμπε δράκοντας. Ν. Α', 60. Ν. Ι', 119.

Ἄ φ α τ ο ς. ἀφάτων μελέων ψοχάς. Ν. Α', 70.

Ἀ φ α υ ρ ό ς. ἀφαυροτέροις ῥᾴδιον πόλιν σεῖσαι. Π. Δ', 485.

Ἄ φ θ ι τ ο ς. Ζεύς. Π. Δ', 518. ἄφθιτον σπέρμα. Π. Δ', 74. ἀφθίτου Γαιαόχου παῖς. Π. Δ', 58. ἄφθιτον ἐς ἄντρον Χείρωνος. Ἰ. Η', 89. Ὀ. Β', 53. ὄπιν θεῶν. Π. Η', 101. Π. Δ', 410. Ὀ. Α', 102.

Ἀ φ θ ό ν α τ ο ς. αἶνος ἄγκειται. Ὀ. ΙΑ', 7. ἀφθόνατος ἔπεσσιν γένοιο. Ὀ. ΙΓ', 35.

Ἀ φ θ ο ν ί α. ἀφθονίαν ὄπαζε μήτιος. Ν. Γ', 14.

Ἄ φ θ ο ν ο ς. ἀφθόνων ἀστῶν. Ὀ. ΣΤ', 10. ἄνδρα ἀφθονέστερον. Ὀ. Β', 172. ἄφθονον βοράν. Ἀποσπ. Σκολ. 8.

Ἀ φ ί η μ ι. ἀγέλας ξανθὰς βοῶν ἀφίημι. Π. Δ', 265.

Ἀ φ ι κ ν έ ο μ α ι. ἀφίκετο δόμους. Π. Ε', 38. ἀφίκοντό οἱ. Ὀ. Θ', 101. ἀφίξεται θεῶν τύχᾳ. Π. Η', 75. μή μιν ἀφίξεσθαι. Ὀ. ΙΑ', 19.

Ἀ φ ί σ τ η μ ι. ἀφίσταμαι. Ὀ. Α', 83. ἀφίστανται Μοῖραι. Π. Δ', 258.

Ἀ φ ν ε ι ό ς. ἀφνειὸς τότε. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 136. ἐν ἀφνειῷ Κορίνθῳ Ἀποσπ. Σκολ. 1. στ. 6.

Ἀ φ ν ε ό ς. ἀφνεὸς πενιχρός τε παρὰ σᾶμα θανάτου νέονται. Ν. Ζ', 27. Ὀ. Ζ', 2. Ὀ. Α', 17. Ν. Α', 12. Π. ΙΑ', 23.

Ἄ φ ν ο ς. οἱ δ' ἄφνει πεποίθασιν. Ἀποσπ Ἀδηλ. 137.

Ἄ φ ο β ο ς. ἄφοβον στράταρχον. Ἰ. Ε', 50.

Ἀ φ ο ρ μ ά ω. ἔνθ' ἀφορμαθέντες. Ἀποσπ. Ἐγκωμ. 2.

Ἄ φ ρ ω ν. πολλοῖς σοφὸς δοκεῖ πέδ' ἀφρόνων. Π. Η', 105.

Ἄ φ υ κ τ ο ς. ἀφύκτῳ χερὶ κλονέων. Ἰ. Η', 140. ἀφύκτοισι γυιοπέδαις πεσών. Π. Β', 75. ἀφύκτοις ἑαῖς

χερσί. Ν. Α', 68. ὑπὸ ζεύγλαις ἀφύκτοις κακῶν. Ἀποσπ. Θρην. 3.

Ἀ φ ώ ν η τ ο ς. ἀφωνήτῳ ἴΰξεν ἄχει. Π. Δ', 422.

Ἄ φ ω ν ο ς. ἄφωνοι εὔχοντο παρθενικαί. Π. Θ', 173.

Ἀ χ έ ω. ἀχεῖτε ὀμφᾷ μελέων. Ἀποσπ. Διθυρ. 3. στ. 22.

Ἄ χ θ ο ς. ἄχθος δίδυμον νώτῳ μεθέπων. Ν. ΣΤ', 99.

Ἄ χ ν υ μ α ι. φθόνον ἀμειβόμενον. Π. Ζ', 18. καί περ ἀχνύμενος αἰτέομαι καλέσαι Μοῖσαν. Ἰ. Η', 9.

Ἄ χ ο ς. ἄχει ἀφωνήτῳ ἴΰξεν. Π. Δ', 422. ἀχέων ἀλλοίων. Π. Γ', 90.

Ἀ χ ρ ή μ ω ν. ὃς μὲν ἀχρήμων. Ἀδηλ. 136.

Ἀ ψ ε υ δ ή ς. ἀψευδεῖ πρὸς ἄκμονι χάλκευε γλῶσσαν. Π. Α', 167.

Ἀ ω ρ ί α ν. ἄστρα τὴν ἀωρίαν τὴν σὴν ἀνακαλεῖ. Ἀποσπ. Θρην. 7.

Ἀ ώ ς. πρὸς ἀῶ. Π. Θ', 44.

Ἀ ω σ φ ό ρ ο ς. θαητός λάμπει. Ἰ. Δ', 40.

Ἄ ω τ ο ς. ἄωτος δίκας. Ν. Γ', 50. ναυτᾶν. Π. Δ', 335. ὕμνων ἐγκωμίων. Π. Ι', 82. ἀώτῳ μουσικᾶς. Ὀ. Ι', 23. ἄωτον στεφάνων. Ὀ. Ε', 2. γλώσσας. Ἰ. Α', 75. ἄωτον Ἰσθμιάδων. Ν. Β', 14. σοφίας ἄκρον. Ἰ. Ζ', 28. ἱερὸν ἄωτον. Π. Δ', 233. ἄωτοι ἡρώων περιναιετα-όντων. Ν. Η', 15. στεφάνων. Ὀ. Θ', 30. ζωᾶς. Ἰ. Ε', 14. ἵππων. Ὀ. Γ', 6. πατέρων εὐωνύμων. Ὀ. Β', 13. χαρίτων. Ἰ. Η', 37. ἄωτον στεφάνων δεξάμενοι. Ἰ. ΣΤ', 6. χειρῶν. Ὀ. Η', 99.

## Β.

Β ά ζ ω. βάζεις νήπια. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 25.

Β α θ μ ί ς. ἐπ' αὐτᾶς βαθμίδος ἑσταότ' ἀγάλματα. Ν. Ε', 3. ἀπὸ βαθμίδων. Π. Ε', 8.

Β ά θ ρ ο ν. βάθρον πολίων. Ὀ. ΙΓ', 6.

Β α θ ύ δ ο ξ ο ς. βαθύδοξοι γείτονες. Π. Α', 127.
Β α θ ύ ζ ω ν ο ς. βαθυζώνου Λήδας. 'Ο. Γ', 65. βαθύζωνον Λατώ. 'Αποσπ. Προσοδ. 2. βαθύζωνοι κόραι χρυσοπέπλου Μναμοσύνας. 'Ι. ΣΤ', 100. βαθυζώνοις Χαρίτεσσι. Π. Θ', 1.
Β α θ ύ κ ο λ π ο ς. βαθυκόλπου Γᾶς ἀέθλοις. Π. Θ', 177. βαθυκόλπων Μοισῶν. Π. Α', 24.
Β α θ ύ κ ρ η μ ν ο ς. βαθυκρήμνου πολιᾶς ἁλός. 'Ι. Δ', 97. βαθυκρήμνοισιν ἀκταῖς Ἑλώρου. Ν. Θ', 95.
Β α θ υ λ ε ί μ ω ν. βαθυλείμονα πέτραν. Π. Ι', 23.
Β α θ ύ μ α λ λ ο ς. βαθύμαλλον δέρμα κριοῦ. Π. Δ', 286.
Β α θ υ μ ή τ α ς. βαθυμῆτα Χείρων. Ν. Γ', 92.
Β α θ υ π έ δ ι ο ς. βαθυπεδίῳ Νεμέᾳ. Ν. Γ', 30.
Β α θ υ π ό λ ε μ ο ς. βαθυπολέμου Ἄρεος τέμενος. Π. Β'. 2.
Β α θ ύ ς. βαθὺν ἐς ὀχετόν. 'Ο. Ι', 46. κίνδυνον. Π. Δ', 368. κλᾶρον. 'Ο. ΙΓ', 88. βαθὺν πόντον περάσσαις. Π. Γ', 136. βαθεῖαν ὑπέχων μέριμναν. 'Ο. Β', 99. βαθὺ κλέος. 'Ο. Ζ', 97. βαθεῖαν ἐς πλάκα πόντου. Π. Α', 45. κέλευθον ἁλός. Π. Ε', 118. βαθείας φρενός. Ν. Δ', 13. Ν. Δ', 59. βαθὺ χρέος. 'Ο. Ι', 10. 'Ο. ΙΑ', 17. Π. Β', 145.
Β α θ ύ σ τ ε ρ ν ο ς. βαθύστερνον χθόνα. Ν. Θ', 59. βαθυστέρνου λέοντος κοίλᾳ νάπᾳ. 'Ι. Γ', 19.
Β α ί ν ω. ἔβα ἐπίκουρος. 'Ο. ΙΓ', 137. αἶνον ἔβα κόρος. 'Ο. Β', 173. ἔβα πρὸς στάθμαν πατρῴαν. Π. ΣΤ', 45. ἐς ἄνδρας ἔβαν. 'Ο. Β', 65. βάσομεν κελεύθῳ καθαρᾷ. 'Ο. ΣΤ', 40. βέβακεν ἐπὶ χθόνα καὶ διὰ πόντων ἀκτὶς ἐργμάτων. 'Ι. Δ', 71. ἔβαινον ἐς δίφρον Μοισᾶν. 'Ι. Β', 3. Π. Α', 107. βαῖνον ῥῆμα ἄγχιστα ἀλαθείας. 'Ι. Β', 16. Ν. Ι', 33. Π. Δ', 69. ἔβαινε κέλευθον ὕμνων. 'Αποσπ. 'Αδηλ. 98. ἐπὶ λεπτῷ δένδρῳ βαίνειν. 'Αποσπ. 'Αδηλ. 151. ἀκλεὴς ἔβα. 'Αποσπ. Ὑπορχ. 2. κάρυξ ἔβαν. Ν. Δ'. 120.

Ν. ΣΤ', 99. Ν. ΙΑ', 44. Ἰ. Δ', 95. Ὀ. Η', 26. Π. Δ', 321. Π. Θ', 185. Ν. Α', 62. Ἰ. Δ', 62.

Βαιός. Βαιὰ ἐν μακροῖσι ποικίλλειν ἀκοὰ σοφοῖς. Π. Θ', 134.

Βάλλω. Ἀλκμᾶνα στεφάνοισι βάλλω. Π. Η', 80. Ὀ. Β', 161. Ὀ. ΙΓ', 126. εἰ γὰρ οἴκοι νιν βάλε. Π. Δ', 74. βάλεν αἰδῶ. Π. Θ', 20. ἔβαλέ με ἄνεμος ἔξω πλόον. Π. ΙΑ', 62. Ὀ. Η', 51. ἔβαλον ἐς κακόταт' ἀθρόαν εὐναί. Π. Β', 66. Ν. ΙΑ', 39. μὴ βαλέτω με φθόνος λίθῳ. Ὀ. Η', 73. λίθον βαλεῖν κεφαλᾶς ᾀεὶ μενοινῶν. Ὀ. Α', 93. Π. Α', 85. βαλὼν ἀελπτίᾳ. Π. ΙΒ', 55. βάλλετο κρηπῖδα σοφῶν ἐπέων. Π. Δ', 245. Π. Ζ', 4. βέβληνται ἀρχαὶ θεῶν σὺν ἀρεταῖς δαιμονίαις ἀνδρὸς κείνου. Ν. Α', 11. Π. Η', 109. βαλλόμενος κρηπῖδας ἄλσεων δινάσσατο. Ἀποσπ. Παρθ. 9. ἐς αἰπὺν ἔβαλε σκότον. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 149. ἐβάλοντο κρηπῖδ' ἐλευθερίας. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 93. βάλλεται φόβα ἴων. Ἀποσπ. Διθυρ. 3. στ. 18. Ν. Γ', 115. Ν. Ζ', 26. Ν. Α', 28. Ἰ. ΣΤ', 18.

Βᾶμα. βάματι ἐν πρώτῳ. Π. Γ', 75.

Βάρβαρος. οὐδ' ἔστιν οὕτω βάρβαρος πόλις. Ἰ. ΣΤ', 35.

Βαρυβόας. βαρυβόαν πορθμὸν Ἀχέροντος. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 4.

Βαρύγδουπος. Διὸς βαρυγδούπου. Ὀ. Η', 58. σὺν πατρὶ βαρυγδούπῳ. Ὀ. ΣΤ', 134. βαρυγδούπων ἀνέμων. Π. Δ', 373.

Βαρύκομπος. βαρύκομποι λέοντες. Π. Ε', 76.

Βαρύκτυπος. βαρυκτύπου Ὀρσοτριαίνα. Ν. Δ', 142. βαρύκτυπον Εὐτρίαιναν. Ὀ. Α', 116.

Βαρυλόγος. βαρυλόγοις ἔχθεσιν. Π. Β', 100.

Βαρύνω. βαρύνει ἀκοὰ ἀστῶν θυμὸν κρύφιον. Π. Α', 162. βάρυνθεν περιττὰ Δελφοὶ ξεναγέται. Ν. Ζ', 63.

Βαρυόπας. βαρυόπαν Κρονίδαν. Π. ΣΤ', 24.

Κρονίου. Ὀ. Γ', 41. Π. Γ', 7. βάσσαισιν Ἰσθμοῦ. Ἰ. Γ', 17.

Βαστάζω. βαστάζεις λουτρὰ Νυμφᾶν. Ὀ. ΙΒ', 27. χερσί. Ν. Η', 5. Ἰ. Γ', 14. βαστάζων δαιδάλεαν φόρμιγγα. Π. Δ', 522.

Βατία. βατίᾳ ἀπειράτῳ ἐγκέκρυπτο. Ὀ. ΣΤ', 90.

Βάω. ἴδε Βαίνω.

Βέλος. βέλος κραιπνὸν Ἀρτέμιδος θήρευε Τιτυόν. Π. Δ', 160. ἄλλο κρέσσον. Ἰ. Η', 72. βέλος πυρπάλαμον κελαδησόμεθα. Ὀ. Ι', 96. βέλος ἄτλατον. Ν. Α', 72. βέλη ὠκέα πολλὰ φωνᾶντα ἐντὶ ἔνδον φαρέτρας. Ὀ. Β', 150. πολλὰ βέλεα οὐ χρὴ κρατύνειν χεροῖν. Ὀ. ΙΓ', 136. βελέων ἀθέων ματρυιᾶς. Π. Δ', 289. βελέων ὀξυτάτων. Π. Δ', 380. ἐκ βελέων Πάριος. Π. ΣΤ', 33. βελέων ὑπὸ ῥιπαῖσι. Ν. Α', 103. βέλεσι ἐπίνειμαι ἀκρωτήριον Ἄλιδος. Ὀ. Θ', 13. βέλεσι Διὸς κεραυνωθεῖσα γαῖα. Ν. Ι', 15. Δαναῶν βέλεσι πρόσφορον. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 74.

Βένθος. ἁλμυροῖς ἐν βένθεσι κεκρύφθαι. Ὀ. Ζ', 105.

Βία. βία Ἡρακλέος. Ὀ. Ι', 31. Φώκου κρέοντος. Ν. Ε', 22. βίᾳ ἔσφαλεν μεγάλαυχον. Π. Η', 19. ἐπέδειξεν ἐν ἀέθλοισιν. Ν. ΙΑ', 19. ἐπὶ βίαν ἀδελφεοῦ χώρησεν. Ν. Ι', 138. ὑπέρθυμον Μέμνονος. Ἰ. Η', 116. Οἰνομάου ἕλεν. Ὀ. Α', 142. μίξαν Κόλχοις. Π. Δ', 379. Κάστορος. Π. ΙΑ', 93. Ν. Ε', 54. Ν. ΙΑ', 28.

Βιάζω. βιασθέντες δύᾳ. Ν. Θ', 34.

Βίαιον. βίαια πάντα ἐκ ποδὸς ἐρύσαις. Ν. Ζ', 98.

Βιαίως. βιαίως μοχθίζει περὶ χρήμασιν. Ἀποσπ. Σκολ. 2. βιαίως ἀποσυλᾶσαι. Π. Δ', 196. τὸ βιαιότατον ἄγει χειρὶ ὑπερτάτᾳ δικαιῶν. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 48.

Βιατάς. Ἀντίλοχος. Π. ΣΤ', 28. Π. Α', 19. Π. Δ', 420. βιατὰν ἀμπέλου παῖδα. Ν. Θ', 122. Ὀ. Θ', 114. Π. Α', 81.

Β ι ά ω. πάρφασις βιᾶται τὸ λαμπρόν. Ν. Η', 57.

Β ι β ά ω. κῶμον βιβῶντα. Ὀ. ΙΔ', 24.

Β ί ο ς. βίου τέλος θνατὸν διέρχονται. Ἰ. Δ', 8. βίον ἀθάνατον μὴ σπεῦδε. Π. Γ', 110. βίον ἀπάλαμον ἔχει. Ὀ. Α', 95. μὴ ἀμαύρου τέρψιν ἐν βίῳ. Ἀποσπ. Σκολ. 6. γονέων πεπρωμένον μὴ ἀμείρειν τιμᾶς. Π. ΣΤ', 27. βίον κορυσσέμεν ὀρθοβούλοισι μαχαναῖς. Π. Η'. 106. ἐπηετανὸν βίον. Ν. ΣΤ', 18. οἶδε βίου τελευτάν. Ἀποσπ. Θρήν. 8.

Β ι ο τ ά. βιοτᾷ ἑκατονταετεῖ. Π. Δ', 503. βιοτὰν λαχόντες. Ν. Ζ', 80. βιοτὰ ἐν πολυχρύσοις θαλάμοις Ἀποσπ. Ἀδηλ. 139. βιοτὰν φιλάνορα. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 157.

Β ι ο τ ε ύ ω. ῥῆμα ἐργμάτων χρονιώτερον βιοτεύει. Ν. Δ', 11.

Β ί ο τ ο ς. βιότου πόρον ἑλίσσων αἰών. Ἰ. Η', 29. βιότω ἔργον πρὸ πάντων φάος. Ὀ. Ι', 27. Ν. Ζ', 145. Ὀ. Η', 115. ἀπονέστερον νέμονται. Ὀ. Β', 112. βίον ἄφθιτον. Ὀ. Β', 53. γλυκὺν ἑλών. Π. Β', 47. Ὀ. Α', 157.

Β λ α σ τ ά ν ω. βλάστε νᾶσος ἐξ ἁλὸς ὑγρᾶς. Ὀ. Ζ', 127. ἔβλαστεν υἱός, Οἰνώνας βασιλεύς. Ν. Η', 12.

Β λ ά π τ ω. βλάπτων λόγον ἁλίοιο γέροντος. Π. Θ', 167.

Β λ έ π ω. βλέπων φθονερὰ ἄλλος ἀνήρ. Ν. Δ', 64. βλέπειν ἀμφ' ἕκαστα ὅσα νέομαι. Π. Η', 97.

Β λ έ φ α ρ ο ν. βλεφάροις. Ν. Η', 4. ἴδε Γλέφαρον.

Β λ η χ ρ ό ς. βληχροὶ ποταμοί. Ἀποσπ. Θρην. 1. σελ. 259.

Β ο ά. ἀδύγλωσσος κάρυκος. Ὀ. ΙΓ', 142. πρέπει νικαφόρῳ. Ν. Γ', 117. βοᾷ ὑπερμάκει ἀλάλαξεν. Ὀ. Ζ', 69. Ν. Ε', 17. Ὀ. Θ', 140. βοὰν Πιερίδων. Π. Α', 26. Ὀ. Γ', 14. βοαὶ λυρᾶν δονέονται. Π. Ι', 60.

Β ο ά ω. βόασεν ὃν παῖδα. Π. ΣΤ', 36. εἷς δράκων βοάσας. Ὀ. Η', 52.

Β ό ε ο ς. βοέοις ἔντεσιν. Π. Δ', 417.

Β ο η θ ό ο ς. βοαθόων τεθνακότων. Ν. Ζ', 48.
Β ο η λ ά τ α ς. βοηλάτᾳ σὺν Διθυράμβῳ. 'Ο. ΙΓ', 26.
Β ο ρ ά. πέδ' ἄφθονον βοράν. 'Αποσπ. Σκολ. 8.
Β ο τ ά ν α. βοτάνα λέοντος ἔρεψε νικάσαντα. Ν. ΣΤ', 71.
Β ο υ β ό τ α ς. βουβόταν 'Αλκυονῆ οὔρεϊ ἴσον. 'Ι. ΣΤ', 48. βουβόται ἔξοχοι πρῶνες. Ν. Δ', 83.
Β ο υ θ υ σ ί α. ὑπὸ βουθυσίαις μεγίσταις. 'Ο. Ε', 13.
Β ο υ λ ά. βουλὰν διπλόαν οὐ θέτο γνώμᾳ. Ν. Ι', 167. βουλαὶ πρεσβύτεραι. Π. Β', 121. βουλᾶν κλαΐδας ὑπερτάτας ἔχοισα 'Ασυχία. Π. Η', 1. βουλαῖς πυκιναῖς Τειρεσίου. 'Ι. Ζ', 11. βουλαῖσι δαιμόνων. 'Ι. Δ', 32. βουλαῖσι φρὴν πράσσει. Ν. Α', 40. Π. Ε', 160. Ν. Η', 13. Π. Δ'. 125. 'Ο. ΣΤ', 77. 'Ο. Β', 137. Π. Γ', 54. Π. Δ', 502.
Β ο υ λ α φ ό ρ ο ς. βουλαφόροι ἀγοραί. 'Ο. ΙΒ', 6.
Β ο ύ λ ε υ μ α. βουλεύματα θεῶν ἐρευνᾶσαι. 'Αποσπ. Παιαν. 10. βουλεύμασι ποικίλοις πείσαισα. Ν. Ε', 52.
Β ο υ λ ε ύ ω. βουλεύοντα φόνον κάπρῳ 'Αποσπ. 'Αδηλ. 155. βουλεῦσαι δυνατοί. Ν. Θ', 89.
Β ο ύ λ ο μ α ι. βούλομαι παίδεσσιν 'Ελλάνων. 'Αποσπ. 'Εγκωμ. 1.
Β ο ῦ ς. βοῦς μία μάτηρ Κρηθεῖ τε καὶ Σαλμωνεῖ. Π. Δ', 253. βοῶν ἀγέλας. Π. Δ', 264. ἀμφὶ βουσὶν χολωθείς. Ν. Ι', 122. Π. Θ', 41. βόας σκίμψατο ἐν μέσσοις. Π. Δ', 400. ἐν ἀρότρῳ βοῦς. 'Αποσπ. 'Αδηλ. 155. βοῶν σώματα. 'Αποσπ. 'Αδηλ. 47. βόας Γηρυόνου. 'Αποσπ. 'Αδηλ 48.
Β ο ῶ π ι ς. βοῶπιν 'Αρμονίαν. Π. Γ', 162.
Β ρ α χ ύ ς. βραχὺς ἐξικέσθαι χαλκόπεδον ἕδραν θεῶν. 'Ι. Ζ', 61. βραχὺς μορφάν. 'Ι. Δ', 89. ἐν βραχεῖ. Π. Α', 159. βραχὺν οἶμον ἴσαμι. Π. Δ', 441. βραχὺ μέτρον ἔχει καιρὸς πρὸς ἀνθρώπων. Π. Δ', 509. μέτρον ἔχων. 'Ι. Α', 87. τὶ τερπνόν. 'Ο. Ι', 112 Ν.

βροτῶν πεῖρας θανάτου οὔ τι κέκριται. Ὀ. Β', 56. βροτοῖς πάντα τερπνὰ καὶ γλυκέα (σὺν Χάρισι) γίγνεται. Ὀ. ΙΔ', 8. βροτοῖς δαίονται ἓν ἐσθλὸν ἀθάνατοι. Π. Γ', 146. Ν. Ζ', 142.

Β ῶ λ α ξ. βώλακα δαιμονίαν βέξατο. Π. Δ', 66.

Β ω μ ό ς. βωμὸς ἄναξ Λυκαίου. Ὀ. ΙΓ', 54. βωμοῖο θέναρ θεόκτιστον. Π. Δ', 367. Ὀ. ΙΓ', 106. Ὀ. ΣΤ', 118. μαντείῳ Διός. Ὀ. ΣΤ', 7. βωμῷ παρὰ πολυξενωτάτῳ Ὀ. Α', 151. Ὀ. ΙΓ', 115. Ὀ. Θ', 166. Ὀ. Ι', 121. πατέρος Ἑλλανίου. Ν. Ε', 19. ἐπὶ βωμοῖς θεῶν. Ἀποσπ. Θρην. 1. στ. 14. Ὀ. Ζ', 75. βωμῶν στεφανώματα νεόδματα. Ἰ. Δ', 107. ἁγισθέντων πατρί. Ὀ. Γ', 34. βωμοὺς διδύμους ἐγέραρεν ἑορταῖς. Ὀ. Ε', 10.

## Γ.

Γ ᾶ. γᾶς ἀλιπλάγκτου. Π. Δ', 25. ἀγλαοκάρπου. Ἀποσπ. Ὑπορχ. 3. βαθυκόλπου ἐν ἀέθλοις. Π. Θ', 178. γᾶς ὀμφαλὸν ὀρθοδίκαν. Π. ΙΑ' 16. ὀμφαλὸν ἀοίδιμον. Π. Η', 84. γᾶς ἀναβωλακίας νῶτον σχίζει. Π. Δ', 407. κατὰ γᾶς δικάζει τις. Ὀ. Β', 107. γᾶς πατρῴας. Π. Δ', 516 Ἰ. Δ', 33. γᾶς ὀλίγον ἐμοὶ δέδοται. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 23. κατὰ γᾶν καὶ πόντον. Π. Α', 28. ὑπὸ γᾶν κρύφαν. Π. Θ', 142. γᾶν σχίσας ὀρθῷ ποδί. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 45. ἐπῄει γᾶν. Ἀποσπ. Παρθ. 9. τελευτὰν ἁπάντων ἐπιεσσόμενος. Ν. ΙΑ', 21. Ν. Γ', 41.

Γ α θ έ ω. (γηθέω) γάθησεν περὶ ψυχάν. Π. Δ', 217. γέγαθε Πηλεὺς ἄναξ ἐν ἀρεταῖς παλαιαῖσι. Ν. Γ', 56.

Γ α ῖ α. γαῖα ἐν Θήβαις κεραυνωθεῖσα βέλεσι Διός. Ν. Ι', 15. γαῖα κατέμαρψεν αὐτόν τε καὶ ἵππους. Ὀ. ΣΤ', 21. γαίας εὐκάρποιο μέτωπον. Π. Α', 57. γαίας ὑπὸ κεύθεσι. Ν. Ι', 105. Π. Δ', 46. Π. Η', 8. γαίας

Ν. Ζ', 122. γαρύεν ἄεθλα. Ὀ. Α', 5. γαρύεν ἄεθλα. Ὀ. Α', 5. γαρύεν ἐμὸν κλέος ἐπήρατον. Π. Ε', 98. Ἰ. Α', 47. Ν. Γ', 55.

**Γ α σ τ ή ρ.** γαστρὸς πολιᾶς. Π. Δ', 176. γαστρὶ αἰανῆ ἀμύνων λιμόν. Ἰ. Α', 69.

**Γ α σ τ ρ ί μ α ρ γ ο ς.** γαστρίμαργον. Ὀ. Α', 82.

**Γ ά ω.** ἀνέρα δαιμονίως γεγάμεν. Ὀ. Θ', 164.

**Γ έ.** Ὀ. Α', 127. γε μάν. Ὀ. ΙΓ', 147. γὲ καί. Π. Ε', 76. τόσον γε. Ν. Δ', 7. γε μέν. Ν. Ι', 62. καὶ ἄλλοθι πανταχοῦ.

**Γ ε γ ά κ ω.** Φοίβου αὐτὸν φᾶ γεγάκειν πατρός. Ὀ. ΣΤ', 83.

**Γ ε γ ω ν έ ω.** ἅτε Πίσα με (πράσσει) γεγωνεῖν. Ὀ. Γ', 117. ἐθέλω γεγωνεῖν σὺν Χαρίτεσσι. Π. Θ', 3. Θήρωνα γεγωνητέον ὀπί. Ὀ. Β', 10.

**Γ ε ί ν ω.** ὅρα γίνομαι.

**Γ ε ί τ ω ν.** γείτων ὅτι μοι. Π. Η', 82. γείτονι ἐν πόντῳ. Ν. Θ', 103. Π. Α', 60. γείτονα Διὸς προφάταν. Ν. Α', 90. γείτονα τί φαῖμεν ἔμμεναι γείτονι. Ν. Ζ', 128. Ἰ. Α', 77. Π. Α', 127. Ὀ. Α', 76. Π. Γ', 64.

**Γ ε λ α ν ή ς.** γελανεῖ καρδίᾳ. Ὀ. Ε', 5. γελανεῖ θυμῷ. Π. Δ', 322.

**Γ ε λ ά ω.** γελᾷ ὁρῶν ὕβριν. Π. Ι', 55. ἄλλοις ἐμπίπτων γελᾷ. Ἰ. Α', 98. γελάξαις ὀφρύϊ ἀγανᾷ. Π. Θ', 66.

**Γ έ λ ω ς.** γέλως γλυκὺς ὦρσεν χάριν. Π. Η', 123.

**Γ ε ν ε ά.** γενεὰ παλαίφατος. Ν. ΣΤ', 54. Ἰ. Η', 143. Π. Δ', 242. γενεᾶς Λάμπωνος εὐάθλου. Ἰ. ΣΤ', 4. γενεᾷ σὺν ἑβδόμᾳ δεκάτᾳ. Π. Δ', 16. πατρὶ τεῷ γενεᾷ τε. Π. ΣΤ', 15. γενεᾷ ὁπλοτέροισιν. Π. ΣΤ', 4. γενεαῖς ἀνδρῶν ἀλλασσόμεναι ἀρεταί. Ν. ΙΑ', 49. Ὀ. Θ', 92. Π. ΙΑ', 88. Π. Ι', 65. Ἰ. Δ', 36. Ν. Δ', 104. Ἰ. Ζ', 42. Π. Ζ', 3. ἐς γενεὰν ἵκετο. Ν. Ι', 25. Ἰ. Ε', 72. Ὀ. ΣΤ', 86. Π. Θ', 78. Ὀ. ΙΑ', 15. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 95.

Αἰακίδας. Ν. Ε', 15. γεραραί μιν. 'Ι. Η', 136. Π. Α'· 135.

Γ έ ρ α ς. ἀντέταται αἰόλῳ ψεύδει. Ν. Η', 43. ἀμφέβαλε κόμαις. Π. Ε', 41. θεύμοιρον ὀπάσαι. 'Ι. Η', 86. γέρας τηλέφατον ὄρσαι Μελικέρτᾳ. 'Αποσπ. 'Ισθμ. 1. αὐτῷ γέρας 'Αλκιμέδων. 'Ο. Η', 36· ἔχεις Μεγάροις. Π. Β', 81. 'Ο. Η', 15. Π. Ε', 22. 'Ο. Ζ', 124. 'Ο. Β', 88. 'Ι. Ε', 41. γέρας τεύχων. 'Ι. Α', 18. Π. Ε', 168. Ν. Ζ', 58. 'Ο. Η', 36. Ν. Ζ', 149. Π. Η', 112.

Γ ε ρ α σ φ ό ρ ο ς. γερασφόρον, οὔτ' ἐν θεῶν νόμοις. Π. Β', 81.

Γ έ ρ ω ν. γέρων τράποι δᾶμον ἐφ' ἀσυχίαν. Π. Ι', 136. γέροντος ἁλίοιο λόγον. Π. Θ', 167. γέροντα ξένον. Π. ΙΑ', 53, γερόντων βουλαί. 'Αποσπ. 'Αδηλ. 110. Π, ΣΤ', 35.

Γ ε ύ ω. γεύεται ἀλκᾶς. Π. Θ', 61. γεύεται ἀνὴρ ἀνδρός. Ν. Η', 127. μυριᾶν ἀρετᾶν γεύεται. Ν. Γ', 74. γεύεται κέαρ ὕμνων. 'Ι. Ε', 25. γευόμενοι στεφάνων νικαφόρων. 'Ι. Α', 29. οἵ γε ἐγεύσαντο πόνων. Ν. ΣΤ', 40. Π. Ι', 11.

Γ έ φ υ ρ α. πόντου. Ν. ΣΤ', 67. γέφυραν ποντιάδα πρὸ Κορίνθου τειχέων. 'Ι. Δ', 34.

Γ ε φ υ ρ ό ω. γεφύρωσε νόστον 'Ατρείδαισι. 'Ι. Η', 111.

Γ ε ω μ ε τ ρ έ ω. γεωμετροῦσα τά τε γᾶς ὑπένερθε καὶ τὰ ἐπίπερθεν. 'Αποσπ. 'Αδηλ. 123.

Γ η ρ α ι ό ς. γηραιὸν μέρος. Π. Δ', 279.

Γ η ρ α λ έ ο ς. ἐκ γηραλέων γλεφάρων. Π. Δ', 216.

Γ ῆ ρ α ς. εὔθυμον φέρειν. 'Ο. Ε', 52. γῆρας πολιόν. 'Ι. ΣΤ', 22. οὐλόμενον οὐ κέκραται γενεᾷ. Π. Ι', 64. ἀπεχθόμενον. Ν. Ι', 156. πρὸς γῆρας τελέθει. Ν Θ', 106. γῆρας τί κέ τις ἕψοι ἀνώνυμος ἐν σκότῳ. 'Ο. Α', 132. γῆρας μόρσιμόν τ' ἐς αἰῶνα. 'Ι. Ζ', 59·

216. ἐπὶ γλεφάροισιν νεῦσαν. Ἰ. Η', 99. Π. Θ', 44.

Γλυκερός. γλυκερὸν κέντρον. Ἀποσπ. Σκολ. 3. γλυκεροῦ νόστου Π. Δ', 56. γλυκεραῖς εὐναῖς. Π. Θ', 19. γλυκερώτερος ὀμφά. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 163.

Γλυκύς γλυκὺς ἵμερος. Ὀ. Γ', 58. Ὀ. ΣΤ', 154. αὐλὸς ἀναπάσσει χάριν. Ὀ. Γ', 113. Ἰ. Α', 66. γέλως ὦρσεν χάριν. Π. Η', 123. γλυκεῖα ἀνάπαυσις ἐν παντὶ ἔργῳ. Ν. Ζ', 77. γηροτρόφος ἐλπίς. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 130. Ν. Ε', 5. Π. ΣΤ', 52. γλυκεῖα φόρμιγξ. Ν. Δ', 71. γλυκὺ τρωγάλιον λήγοντος δείπνου. Ἀποσπ. Σκολ. 8. μέλημα κλεπτόμενον Κύπριδος. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 134. γλυκὺ πόλεμος ἀπείροισι. Ἀποσπ. Ὑπορχ. 6. Ὀ. Ι', 4. Ἰ, Ζ', 68. Π. Δ', 397. γλυκὺν νόστον. Ν. Θ', 54. Ὀ. Ε', 2. Ν. Θ', 120. Π. Ε', 31. Ὀ. Ζ', 14. Π. Β', 47. Π. Ι', 86. Ὀ. ΙΓ', 165. γλυκεῖαν ὀργάν. Ἰ. Β', 54. Ν. Ε', 87. Ἰ. Γ', 16. γλυκὺ ψεῦδος. Π. Β', 68. λύτρον συμφορᾶς. Ὀ. Ζ', 142. γλυκύ τι δαμωσώμεθα. Ἰ. Η', 18. γλυκύ τι γαρυέμεν. Ν. Γ', 55. γλυκὺ τέλος ἀνθρώπων. Π. Ι', 15. γλυκείας Ἀφροδίτας. Ὀ. ΣΤ', 57. Ὀ. Θ', 17. γλυκὺν πόθον ἔνδαινεν Ἥρα. Π. Δ', 329. γλυκὺν ὕμνον. Ν. Θ', 7. γλυκὺν ὕπνον. Π. Θ', 42. γλυκεῖαν ἀγγελίαν. Ὀ. Δ', 9. γλυκεῖαι ἀοιδαὶ μελίφθογγοι Τερψιχόρας. Ἰ. Β', 11. Ὀ. ΙΔ', 7. γλυκυτέραν ὁδόν. Ὀ. Α', 175. γλυκυτάτᾳ γενεᾷ. Π. ΙΑ', 88. ὑπὸ γλυκυτάταις φροντίσιν ἔθηκε. Ὀ. Α', 30.

Γλῶσσα. γλῶσσα ἁμετέρα. Ὀ. ΙΑ', 9. ὅ, τι κεν ἐξέλοι φρενὸς βαθείας. Ν. Δ', 13. γλῶσσά μοι ἀρτιεπὴς τοξεύματ' ἔχει. Ὀ. Ε', 59. γλώσσας ἄωτον. Ἰ. Α', 75. ἀπὸ γλώσσας φθέγξατο. Ὀ. ΣΤ', 19. ἀπὸ γλώσσας ἁμετέρας εὔξασθαι. Π. Γ', 3. δόξαν ἀκόνας ἔχω ἐπὶ γλώσσᾳ. Ὀ. ΣΤ', 140. γλῶσσαν χάλκευε πρὸς ἄκμονι ἀψευδεῖ. Π. Α', 167. Π. Δ', 504. γλῶτταν ὑπερποντίαν. Π. Ε', 78. γλώσσαις ἀλλοτρίαισι.

Π. ΙΑ', 43. 'Ο. Η', 91. γλῶσσαν θοὰν ὄρσαι. Ν. Ζ', 106. κελαδῆτιν. Ν. Δ', 140. 'Ο. Θ', 64. 'Ο. ΙΓ', 15. Π. Ε', 148.

Γ ν ά θ ο ς. γνάθους ὠκείας ἀμφελίξασθαι τέκνοισι. Ν. Α', 63. ἐξ ἀγριᾶν γνάθων. 'Αποσπ. 'Αδηλ. 62.

Γ ν α μ π τ ό ς. ἐν γναμπτοῖς δρόμοις. 'Ι. Α', 82.

Γ ν ή σ ι ο ς. γνησίαις ἀρεταῖς. 'Ο. Β', 21.

Γ ν ώ μ α. γνώμας ἔμπαλιν τὸ μὲν δώσει. Π. ΙΒ', 56. ἀταρβάτοιο πειρώμενος ἐστάθη. Π. Δ', 148. γνώμᾳ διώκων μέτρα. 'Ι. ΣΤ', 103. γνώμᾳ ἀποτρόπῳ σεσεισμένον. Π. Η', 134. Ν. Ι', 167. 'Ο. ΣΤ', 27. γνώμᾳ εὐσεβεῖ φυλάσσοντες μακάρων τελετάς. 'Ο. Γ', 73. διώκων μέτρα. 'Ι. ΣΤ', 103. κυβερνατῆρος πεπιθών. 'Ι. Δ', 122. γνώμαν κενεὰν σκότῳ κυλίνδει. Ν. Δ', 65. παρὰ γνώμαν πολλὰ ἔπεσεν ἀνθρώποις. 'Ο. ΙΒ', 14. γνώμαις φθονεραῖς φέρεν κόμπον. 'Ι. Α', 61. γνώμαν πολύστροφον. 'Αποσπ. 'Αδηλ. 130. Π. Γ', 50.

Γ ν ω τ ό ς. γνωτὰ ἀείδω. Ν. Ι', 57.

Γ ο ν ε ύ ς. γονέων βίον ἀμείρειν. Π. ΣΤ', 27. ἐλπίδες ὀκνηρότεραι. Ν. ΙΑ', 28.

Γ ο ν ή. ὑπὸ πατροδόκοις γοναῖς φυτεῦσαι. Ν. Ζ', 124. γοναῖς Ἡρακλείοις μετῆλθεν ἄλοχον. 'Ι. Ζ', 10. τρίταισι γοναῖς. Π. Δ', 255.

Γ ό ν ο ς. γόνος Θέτιος. 'Ο. Θ', 115. γόνον Οὐρανίδα Κρόνου. Π. Γ', 4. ἐξαίρετον ἰδών. Π. Δ', 218. γόνον φέρτατον. Π. Γ', 99. γόνον λίθινον κτησάσθαν. 'Ο. Θ', 70. γόνον φέρτερον ἄνακτα τεκεῖν. 'Ι. Η', 70. γόνον ὑπερφίαλον τέκε. Π. Β', 79. 'Ο. ΣΤ', 60. γόνον ὑπάτων πατέρων. 'Αποσπ. Διθυρ. 3. στ. 12.

Γ ό ν υ. γονάτων ἐλαφρὰν ὁρμὰν ἔχω. Ν. Ε', 38. γουνάτων σεμνῶν Αἰακοῦ ἅπτομαι ἱκέτας. Ν. Η', 22. ἐμπιτνῶντα γούνασι Νίκας. 'Ι. Β', 39.

**Γόος.** γόον ἐρικλάγκταν ὄφρα μιμήσαιτο. Π. ΙΒ', 39. ὦρσεν ἐκ Δαναῶν. Π. Γ', 182.

**Γουνός.** ἐν γουνοῖς Ἀθανᾶν. Ἰ. Δ', 42.

**Γραμμά.** ποτὶ γραμμᾷ. Π. Θ', 208.

**Γράφω.** ἅν ἔγραφεν ἀντιθεῖσα ἱεράν. Ὀ. Γ', 54. ἔγραψε στάθμαν. Ν. ΣΤ', 13. γέγραπται πόθι φρενὸς ἐμᾶς. Ὀ. Ι', 3.

**Γύαλον.** ἐν γυάλοις Θεράπνας. Ν. Ι', 106. Πυθῶνος. Π. Η', 90.

**Γυαρκής.** Γυαρκέος ἀνωδυνίας. Π. Γ', 12.

**Γυοδάμας.** ἐν γυοδάμαις. Ἰ. Ε', 75.

**Γυῖον.** πρὶν γυῖον ἐμπεσεῖν αλίῳ αἴθωνι. Ν. Ζ', 108. γυῖα μαλθακὰ τεύχει. Ν. Γ', 8. καλύψαιμι χθονί. Ν. Η', 65. γυίων ἀέθλοις. Π. Δ', 450. γυίοις περιάπτων πάντοθεν φάρμακα. Π. Γ', 94. ἐν τέτρασι γυίοις παίδων. Ὀ. Η', 90. γυῖα δέδεται. Ν. ΙΑ', 60. σθένει ἐρίζοντι γυῖα. Ν. Ε', 72. γυίοις θαητοῖσιν. Π. Δ', 142.

**Γυιοπέδη.** γυιοπέδαις ἀφύκτοις πεσών. Π. Γ', 76.

**Γυμνάσιον.** ἱππείοις γυμνασίοις τέρπονται. Ἀποσπ. Θρην. 1. στ. 7.

**Γυμνός.** δενδρέων γυμνὸς κᾶπος. Ὀ. Γ', 43. γυμνὸν φάσγανον κολεοῦ. Ν. Α', 80. γυμνοὶ καταβάντες ἐπὶ στάδιον. Π. ΙΑ', 73. ἐν γυμνοῖσι σταδίοις. Ἰ. Α', 31.

**Γυνά.** γυνὰ νηλής. Π. ΙΑ', 34. γυναικὸς θυμόν. Π. Θ', 51. γυναῖκα δόντες Οἰκλείδᾳ. Ν. Θ', 39. γυναικῶν Λαμνιάδων. Ὀ. Δ', 32. μετὰ γυναικῶν κωκυτῷ. Π. Δ', 202. Λαμνιᾶν γυναικῶν ἀνδροφόνων. Π. Δ', 449. γυναιξὶ καλλικόμοισι ἀριστεύει. Ν. Ι', 17. γυναῖκας ἐκπλᾶξε δέος. Ν. Α', 71. Π. Θ', 184. ἀλλοδαπᾶν. Π. Δ', 90. γόνον ὑπάτων πατέρων γυναικῶν τε. Ἀποσπ. Διθυρ. 2. στ. 13. Π. Ε', 87. τράγοι γυναιξὶ μίσγονται. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 112. ἀρχὰν ξυνάορον γυναιξίν. Ἀποσπ. Σκολ. 1. στ. 17.

Γ υ ν α ι κ ε ῖ ο ς. Γυναικεῖον στρατὸν βάλλων Ἀμαζονίδων. Ὀ. ΙΓ', 127. γυναικείῳ θράσει. Ἀποσπ. Σκολ. 2. στ. 10.

## Δ.

Δ ά ζ ο μ α ι. δάσασθαι τιμὰν ξίφεσι. Π. Δ', 263.

Δ ά η μ ι. δαεὶς σάφα. Ὀ. Ζ', 168 δαέντι σοφία μείζων ἄδολος τελέθει. Ὀ. Ζ', 98. Φῆρες δάεν ῥιπὰν οἴνου. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 44.

Δ α ι δ ά λ ε ο ς. δαιδαλέαν φόρμιγγα βαστάζων Π. Δ', 562. ὄχημα δαιδάλεον. Ἀποσπ. Ὑπορχ. 3.

Δ α ί δ α λ μ α. δαιδάλματα χεριαρᾶν τεκτόνων. Π. Ε', 48.

Δ α ι δ ά λ λ ω. δαιδάλλειν πόλιν εὐανορίαις. Ὀ. Ε', 48. πλοῦτος δεδαιδαλμένος ἀρεταῖς. Ὀ. Β', 97. δαιδαλθέντα ἀοιδαῖς μελιγδούποις. Ν. ΙΑ', 23. δεδαιδαλμένοι μῦθοι ψεύδεσι. Ὀ. Α', 46.

Δ α ι δ α λ ό ω. δεδαλωσέμεν πτυχαῖς ὕμνων. Ὀ. Α', 169.

Δ α ΐ ζ ω. δεδαϊγμένοι συμφορᾷ. Π. Η', 123. δαϊχθεὶς ἐκ βελέων. Π. ΣΤ', 33.

Δ α ι μ ό ν ι ο ς. δαιμόνιον πόδα. Ὀ. ΣΤ', 13. δαιμονίαν ὑπέστασε ξένοις κίονα. Ὀ. Η', 36. δαιμόνιαι τροφαί. Π. Β', 5. δαιμονίοισι φόβοις. Ν. Θ', 64. δαιμονίαις ἀρεταῖς. Ν. Β', 13. δαιμονίαν βώλακα. Π. Δ', 66.

Δ α ι μ ο ν ί ω ς. ἀέρα δαιμονίως γεγάμεν. Ὀ. Θ', 164.

Δ α ί μ ω ν. δαίμων ἄϊσος. Ἰ. Ζ', 60. ἀποινώσαις. Ν. Ε', 29. γενέθλιος. Ὀ. ΙΓ', 148. δαίμων συμφυτεύει δόξαν ἐπήρατον. Ἰ. ΣΤ', 16. δαίμων φαυσίβροτος. Ὀ. Ζ', 72. δαίμονος ὀρνύντος. Π. Γ', 16. τύχᾳ. Ὀ. Η', 88. δαίμονος οὖρον εὔθυνε. Ὀ. ΙΓ', 38. δαίμον' ἀμφέποντα ᾀεὶ ἀσκήσω. Π. Γ', 193. δαίμον' ἀνδρῶν φίλων. Π. Ε', 165. κατὰ δαίμονα ἐγένοντο. Ὀ. Θ', 42. ἀμφὶ δαιμόνων φάμεν καλὰ ἐοικὸς ἀνδρί. Ὀ. Α', 56. πρὸς δαιμόνων λαχὼν ὄλβον. Ν. Θ', 107. δαι-

μόνων θέλγει φρένας. Π. Α', 21. 'Ο. ΣΤ', 77. 'Ι. Δ', 32. πὰρ δαιμόνων χρὴ μαστευέμεν. Π. Γ', 107. δαιμόνεσσι δίκας ἐπείραινε. 'Ι. Η', 49. διὰ δαίμονας ἀλκὰ ἀνδρῶν κρίνεται. 'Ι. Ε', 13. ξεινοδόκησέ τε δαίμων. 'Αποσπ. 'Αδηλ. 175. Π. Δ', 50. Π. Η', 108. Π. ΙΒ', 52. 'Ο. Ζ', 73. δαίμων ἕτερος. Π. Γ', 62.

Δ α ί ν υ μ α ι. δαινυμένων πάντων κάρυξε. 'Ι. ΣΤ', 52.

Δ ά ϊ ο ς. δαΐοισιν ἐν χροΐ ἕλκεα ῥῆξαν. Ν. Η', 48. δαΐων ὑπέρτεροι. Ν. Δ', 62.

Δ α ΐ ς. αἰθομένα ἐπὶ ξανθαῖσι πεύκαις δαΐς. 'Αποσπ. Διθυρ. 5-6.

Δ α ί ς. ἐν δαιτὸς μοίρᾳ. Π. Δ'. 226. δαιτὶ ἐπεστεφάνωσε βωμόν. 'Ο. Θ', 166. ἐν δαιτὶ σεβίζομεν. Π. Ε', 107. δαῖτα κλυτὰν ἐποψόμενος. 'Ο. Η', 69. 'Ι. Δ', 104 οὔτε δαῖτας κοιρανέοντι. 'Ο. ΙΔ', 18. πάσας θεῶν προσέπυκτο. 'Ι. Β', 57.

Δ α ΐ φ ρ ω ν. 'Αλκμήνα. Π. Θ', 148.

Δ α ί ω. δαίσαντα γάμον. Ν. Α', 111. ἐδαίσατο Περσεύς. Π. Ι', 50. δαίσαντο θεοί. Π. Γ', 165. δαίσαντο νεογυίους φῶτας ἑπτὰ πυραί. Ν. Θ', 65. δαίονται πήματα ἀθάνατοι. Π. Γ', 146.

Δ ά κ ν ω. ἕκατι τᾶς, καρὸς ὣς, δαχθείς. 'Αποσπ, Σκολ. 2. στ. 13.

Δ ά κ ο ς. δάκος ἀδινόν. Π. Β', 97.

Δ ά κ ρ υ. δάκρυα ξανθὰ λιβάνου. 'Αποσπ. Σκολ. 1. στ. 7. δάκρυα θερμὰ τέγγων στοναχαῖς. Ν. Ι', 141. δάκρυα πομφόλυξαν ἐκ γλεφάρων. Π. Δ', 216.

Δ α μ α λ ί ζ ω. δαμαλιζομέναν ἑτέρῳ λέγει. Π. ΙΑ', 38. μὴ δαμαλίζοι χειμερία καταπνοά. Π. Ε', 163.

Δ ά μ α ρ. δάμαρτος 'Ακάστου 'Ιππολύτας. Ν. Δ', 92, δάμαρτα ξανθοῦ Μενέλα. Ν. Ζ', 41.

Δ α μ α σ ί μ β ρ ο τ ο ς. δαμασιμβρότου αἰχμᾶς. 'Ο. Θ'. 119.

Δ α μ α σ ί φ ρ ω ν. δαμασίφρονα χρυσόν. 'Ο. ΙΓ', 111.

Δ α μ ά ζ ω. ὅς ἐδάμασας Γίγαντας. Ν. Ζ', 133. δάμασσας ἀγῶνα ἔργῳ. Π. Η', 116. δάμασε κἀκείνους. Ὀ. Ι', 38. ἐδάμασσε πώλους. Π. Β', 14. δάμασε θῆρας. Ν. Γ', 40. ἥβαν οὐ δάμασεν. Ἰ. Η', 154. δαμάσσαις δόλῳ φῶτας. Ὀ. Θ', 139. ἐδαμάσατό νιν. Π. Γ', 64. πῆμα δαμασθέν. Ὀ. Β', 36. δαμασθέντες. Π. Α', 142. δμᾶθεν κεραυνῷ. Π. Η', 23. δαμέντα φρένας ἱμέρῳ. Ὀ. Α', 65. δαμέντες φρένας τόξοις ἀμπελίνοις. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 136. δαμοῖσα τόξοις χρυσέοις. Π. Γ', 16.

Δ ᾶ μ ο ς. δᾶμον ὑπερβορέων. Ὀ. Γ', 28. δᾶμον ὀτρύνει ἀγών. Ν. Ι', 42. Π. Α', 135. Ὀ. Ε', 33.

Δ α μ ό τ α ς. ἐν δαμόταις ὄμματι δέρκομαι λαμπρόν. Ν. Ζ', 97.

Δ α π ά ν α. δαπάνα μάρναται ἀμφὶ ἀρεταῖς. Ὀ. Ε', 34. δαπάνα ἵππων χαῖρον. Ἰ. Δ', 50. χαρείς. Ἰ. ΣΤ', 14. δαπάναι ἐλπίδων. Ἰ. Ε', 73. δαπανᾶν λυτήριον καλλίνικον. Π. Ε', 143. Ἰ. Ε', 59. δαπάναις μὴ κάμνε λίαν. Π. Α', 175.

Δ ά π ε δ ο ν. δάπεδον ἀν' τόδε. Ν. Ζ', 121. ἐν Πυθίοισι δαπέδοις. Ν. Ζ', 50. δαπέδοις σεμνοῖς. Ν. Ι', 51.

Δ ά π τ ω. δάψεν υἱὸν Τελαμῶνος φθόνος. Ν. Η', 39.

Δ α ρ ό ς. δαρὸν ὀπάζειν μοῖραν παισίν. Ν. Θ', 71.

Δ α τ έ ο μ α ι. δατέοντο χθόνα ἀθάνατοι. Ὀ. Ζ', 103.

Δ ά φ ν α. δάφνᾳ χρυσέᾳ κόμας ἀναδήσαντες. Π. Ι', 61.

Δ α φ ο ι ν ό ς. δαφοινὸν ἄγραν ἔλαβεν. Ν. Γ', 142.

Δ έ. πανταχοῦ.

Δ ε ῖ. δεῖ σάμερόν γε ἐλθεῖν ἐν ὥρᾳ. Ὀ. ΣΤ', 47.

Δ ε ί δ ω. ξενίου πατρὸς χόλον δείσαις. Ν. Ε', 62. ὑπερφιάλου ἁγεμόνος δείσαντες ὕβριν. Π. Δ', 199.

Δ ε ι κ ν ύ ω. δείκνυεν πείρατα ἀέθλων. Π. Δ', 391. δεῖξέν τε Κοιρανίδᾳ τελευτάν. Ὀ. ΙΓ', 105 ἔδειξαν ἀγλαΐαν. Π. ΣΤ', 46. χρυσὸς αὐγὰς ἁπάσας. Ν. Δ', 134. ὥστε δεῖξαι. Ὀ. Θ', 112. πατρὶ δεῖξον. Ὀ.

ΙΓ', 99. δείκνυσι κρίσιν. Ἀποσπ. Θρην. 2. στ. 9. δείξαντος θεοῦ ἀρχάν. Ἀποσπ. Ὑπορχ. 5. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 68. στ. 5.

Δ ε ῖ μ α. παροιχόμενον. Ἰ. Η', 24. θυμῷ κλέπτων. Π. Δ', 172. περὶ δείματι φύγον κεῖνον. Π. Ε', 77.

Δ ε ι ν ό ς. δεινὸν πάθον. Ν. Ι', 121. δεινὰν στάσιν. Ν. Θ', 31. δεινῶν πολέμων. Π. Β', 116. δεινοτάτων ὀδόντων. Ν. Θ', 104. δεινοτάτους κρουνούς. Ἁφαίστοιο. Π. Α', 47.

Δ ε ῖ π ν ο ν. δεῖπνον ἁρμόδιον. Ν. Α', 32. δείπνου λήγοντος γλυκὺ τρωγάλιον. Ἀποσπ. Σκολ. 8. δεῖπνα ἐπαγγέλλοντι εὐεργέται ξείνοις. Π. Δ', 55. ἀμοιβαῖα θεοῖς παρέχων. Ὀ. Α', 63. δείπνων τέρψιας Π. Θ', 35. εὗρεν ἐν δείπνοισι. Ἀποσπ. Σκολ. 5.

Δ ε ι ρ ά. δειρᾶν ἀπὸ Ἀρκαδίας. Ὀ. Γ', 48. ἐν δειραῖς Μαιναλίαισιν. Ὀ. Θ', 88.

Δ ε ι ρ ά ς. δειράδα Ἰσθμοῦ Ἰ. Α', 11. Κορίνθου. Ὀ. Η', 68.

Δ έ κ ω. δέκονται θεὸν σὺν βοᾷ καλάμοιο. Ν. Ε', 71. γέρας ἔδεκτο. Ὀ. Β', 88. δέγμενος λόγοις μειλιχίοισι. Π. Δ', 118. δέκευ κῶμον. Ὀ. Δ', 14. Ὀ. Ε', 6. Ὀ. ΙΓ', 97. Π. Η', 6. Π. Η', 26. Ἰ. Η', 151. Ὅρα Δέχομαι.

Δ ε λ φ ί ν καὶ Δελφὶς δελφῖνος ἁλίου ὑπόκρισιν. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 156. Δελφῖνι ἴσον εἴποιμι Μελησίαν. Ν. ΣΤ', 109. δελφῖνα θαλασσαῖον. Π. Β', 94. δελφίνων ἐλαχιπτερύγων. Π. Δ', 29. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 160. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 155.

Δ έ μ α ς. θαητόν. Ν. ΙΑ', 15. ἀκέντητον παρέχων. Ὀ. Α', 33. περθόμενοι πυρί. Π. Γ', 87.

Δ έ μ ν ι ο ν. δέμνιον Ἀρτέμιδος. Ν. Α', 3.

Δ έ ν δ ρ ε ο ν. οὐ καλὰ δένδρεα ἔθαλλε χῶρος. Ὀ. Γ', 40. θαύμαινε δένδρεα. Ὀ. Γ', 57. δένδρεα φέρειν ἄν-

θος. Ν. ΙΑ', 51. ἀπὸ ἀγλαῶν δενδρέων ἄνθεμα. 'Ο. Β', 133. 'Αποσπ. 'Αδηλ. 22.

Δένδρον. ἐπὶ λεπτῷ δένδρῳ βαίνειν. 'Αποσπ. 'Αδηλ. 151. δένδρον ἀΐσσει ἐέρσαις χλωραῖς. Ν. Η', 69.

Δεξιόγυιος. ἀνέρα δεξιόγυιον. 'Ο. Θ', 165.

Δεξιός. δεξιὸν χερσί. 'Ι. Ε', 77. δεξιτερῷ ποδί. Π. Δ', 170. δεξιτερᾷ ἀναρπάξας. Π. Δ', 60. δεξιωτάταν ὀπαδὸν ἀρετᾶν. Ν. Γ', 13.

Δέος. δέος ἄτλατον ἐκπλᾶξε γυναῖκας. Ν. Α', 71.

Δέρκω. κλέος τηλόθεν δέδορκε. 'Ο. Α', 152. σοὶ ἀπὸ Νεμέας φάος. Ν. Γ', 148. παιδὶ τούτῳ φέγγος. Ν. Θ', 98. οὐ δρακέντες εὐφρόναν. Ν. Ζ', 4. δρακεῖσα ἀσφαλές. Π. Β', 38. δέρκομαι ὄμματι λαμπρόν. Ν. Ζ', 97. δέρκεται πότμος τύραννον. Π. Γ', 151. δρακεὶς ἀκτῖνας μαρμαριζοίσας. 'Αποσπ. Σκολ. 2.

Δέρμα. δέρμα κριοῦ βαθύμαλλον ἄγειν. Π. Δ', 286. δέρμα θηρὸς περιπλανᾶται. 'Ι. ΣΤ', 69. Π. Δ', 430.

Δεσμός. δεσμὸν ἔπραξε τετράκναμον. Π. Β', 75. δεσμὸς ὑπερφίαλος. 'Αποσπ. Σκολ. 7. 'Αποσπ. 'Αδηλ. 31.

Δέσποινα. Κόλχων. Π. Δ', 19. Οὐλυμπία ἀλαθείας 'Ο. Η', 3. δέσποιναν χθονός νιν θῆκε. Π. Θ', 13. 'Αποσπ. Σκολ. 1.

Δεσπόσυνος. δεσποσύναισι κιόνεσσι. Π. Δ', 476.

Δεσπότας. δεσπότας 'Ολύμπου. Ν. Α', 17. δεσπότᾳ κώμου. 'Ο. ΣΤ', 31. δεσπόταν πεδίων κελαινεφέων. Π. Δ', 93. δέσποτα ποντόμεδον. 'Ο. ΣΤ', 176. Π. Δ', 369. 'Ο. Α', 35. 'Ι. Ζ', 65. 'Ι. ΣΤ', 7. 'Ολύμπου δέσποτα. 'Αποσπ. 'Υμν. 7. δεσπόται 'Ισθμοῦ. 'Αποσπ. Σκολ. 1. στ. 15.

Δεῦρο. δεῦρο ἀποπέμπων Αἰακὸν ἵπποις. 'Ο. Η', 67. 'Ο. ΣΤ', 107. Ν. ΙΑ', 45.

Δεῦτε. Δεῦτ' ἐν χορὸν 'Ολύμπιοι. 'Αποσπ. Διθυρ. 3. στ. 1. δεῦτε ἐς ἄλσος. 'Αποσπ. Σκολ. 1. στ. 2.

Δεύτερος. ἥρως ἐξ 'Ωκεανοῦ. Π. Θ', 27. δευτέρα

μοῖρα εὖ ἀκούειν. Π. Α', 192. δεύτερον ἆμαρ. Ἰ. Δ', 114. δεύτερον κρατῆρα. Ι. ΣΤ', 2. δευτέραν ὁδόν. Π. Η', 60. πορευθέντες ἀοιδαῖς δεύτερον. Ἀποσπ. Διθυρ. 3. στ. 9. τὰ δεύτερα τῶν προτέρων κρατεῖν. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 146.

Δ έ χ ο μ α ι. ὅρα καὶ δ έ κ ω. κέρδος ὕψιστον δέχεται. Ἰ. Α', 74. δέχονται φάτναι ἀρχεῖαι Ζηνός. Ὀ. ΙΓ', 132. οὐδέ μιν φόρμιγγες δέχονται. Π. Α', 190. δέξεται νύμφαν ἐν δώμασιν. Π. Θ', 97. δέξατο ἐλθόντα. Ὀ. Γ', 48. δέξατο ἆμαρ ἀκτῖνας ὄλβου. Π. Δ', 454. δέξαιτο κῶμον. Ὀ. ΣΤ', 166. δέξαι Ἀρισταγόραν εἰς θάλαμον. Ν. ΙΑ', 3. δεξαμένῳ στεφάνους. Ἰ. Γ', 18. δεξάμενον Ἥβαν ἄκοιτιν. Ν. Α', 109. δεξαμένα θεῶν φέρτατον. Ἰ. Ζ', 7. δεξάμενοι ἄωτον στεφάνων. Ἰ. ΣΤ', 6. δέξασθαι γῆράς τε Ἰ. ΣΤ', 22. δέδεκται καταβολὰν νικαφορίας. Ν. Β', 6. Π. Θ', 130. Ἀποσπ. Θρην. 4. στ. 2. Π. Δ', 40. δέξατο πτερὰ νικᾶν. Π. Θ', 220. Π. Δ', 124. Ἰ. Α', 54. Π. Δ', 66. Ὀ. ΣΤ', 44. Π. Γ', 168. Π. Α', 155. Ν Δ', 18. Π. ΙΒ', 9. Ὀ. Η', 14. Π. Ε', 28.

Δ έ ω. δῆσεν κίνδυνος ἄλοις. Π. Δ', 125. δήσαις ἀνάγκας ἔντεσι βοέοις. Π. Δ', 417. δέδεται ἐν μελαμφύλλοις Αἴτνας κορυφαῖς. Π. Α', 53. δέδενται ἀγρυξίᾳ ἄνδρες νικώμενοι. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 150. κατακάρα δεσμοῖς δέδενται. Ἀποσπ Ἀδηλ. 31. δεθεὶς χεῖρας ἱμάντι. Ν. ΣΤ', 60. Π. Γ', 69. Ν. ΙΑ', 59.

Δ έ ο μ α ι. δεόμενοι ὕμνων μεγάλαι ἀλκαί. Ν. Ζ', 19.

Δ ή. δὴ τότε. Ὀ. Γ', 45. δή ποτε. Ἰ. Η', 139. δὴ καὶ Ν. Α'. 25. δή. Π. Δ', 487. καὶ ἄλλοθι πολλαχοῦ.

Δ η ρ ι ά ω δηριώντων κάλλιον ἐνόστησε. Ν. ΙΑ', 32.

Δ η ρ ί ω. δηρίομαι πολέσιν περὶ πλήθει καλῶν. Ὀ. ΙΓ', 63.

Δ ι ά. δι' ἀγγελίας ὀρθᾶς αὔξεται Μοῖσα. Π. Δ', 496. διὰ δαίμονας κρίνεται. Ἰ. Ε', 13. διὰ τὸν Ὅμηρον. Ν. Ζ',

31. διὰ φρενῶν ἔπαξε ξίφος. Ν. Ζ', 38. πόντον διὰ βέβακεν. Ἰ. Δ', 70. δι᾿ ὀστέων αἰὼν ἐῤῥαίσθη. Ἀποσπ. Ὑπορχ. 7. καὶ ἀλλαχοῦ.

Διαβολία. διαβολιᾶν ὑποφάτιες. Π. Β', 140.

Διάβολος. διάβολος ἄνθρωπος. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 167.

Διαγγέλλω. διαγγέλλοισα. Ν. Ε', 6.

Διάγω. διήγετο σάρκας. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 183.

Διαιθύσσω. διαιθύσσουσιν αὖραι ἄλλοτ᾿ ἀλλοῖαι. Ὀ. Ζ', 175.

Δίαιτα. κοινὰν παρὰ δίαιταν. Ὀ. Β', 116. ἀνδρῶν δίαιταν μανύει. Π. Α', 182.

Διαιτάω. πόλιν ὤπασεν λεών τε διαιτᾶν. Ὀ. Θ', 100. διαίτασεν κεῖν᾿ ἆμαρ κεῖνος. Π. Θ', 121.

Διακομπέω. βάζεις μοι χρήματα διακομπέων. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 25.

Διακρίνω. διέκρινεν ἐν καθαρῷ. Ὀ. Ι', 55. διακρίνειν ἔτυμον λόγον. Π. Α', 133. διακρίνειν ὀρθᾷ φρενὶ δυσπαλές. Ὀ. Η', 32. διακρῖναι. Π. Θ', 203. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 47.

Διαλάσσω. διαλλάξαιντο ἦθος οὔτ᾿. Ὀ. ΙΑ', 20.

Διανέμω. διανέμειν ἄστυ. Π. Δ', 465. διανέμων πάνδοκον εὐκλέα ναὸν Πυθῶνος. Π. Η', 89.

Διανίσσομαι. διανισσόμενον λεπτοῦ χαλκοῦ. Π. ΙΒ', 43.

Διαντλέω. διαντλήσας οὐλομέναν νοῦσον. Π. Δ', 522.

Διάπειρα. διάπειρα βροτῶν ἔλεγχος. Ὀ. Δ', 29.

Διαπλέκω. διαπλέκοις βίοτον εὐδαίμον᾿ ἐόντα ἥβᾳ λιπαρῷ τε γήρᾳ. Ν. Ζ', 147. διαπλέκει ἄγαν (ἄταν) πάγχυ. Π. Β', 153. διαπλέξαισα οὔλιον θρῆνον. Π. ΙΒ', 14.

Διαπρεπής. διαπρεπέα Αἴγιναν. Ἰ. Ε', 56.

Διαπρέπω. ἅτε πῦρ νυκτὶ διαπρέπει. Ὀ. Α', 3.

Διαπρύσιος. Διαπρυσίᾳ Ἀπείρῳ. Ν. Δ', 82.

Διαρκέω. διαρκέσει ἐς δίκαν τρία ἔπεα. Ν. Ζ', 71

Διασιγάω. διασιγάσομαι αὐτῷ μόρον. Ὀ. ΙΓʹ, 130.

Διαστείβω. ναὶ ἐπ' οἶδμα ἅλιον σῶς διαστείβων. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 139.

Διασωπάω. διασωπάσομαι μόρον. Ὀ. ΙΓʹ, 130.

Διαυλοδρόμας. διαυλοδρομᾶν παίδων ὕπατον. Π. Ιʹ, 14.

Δίαυλος. διαύλου σταδίου τιμὰν ἔχει. Ὀ. ΙΓʹ, 50.

Διαφαίνω. διέφαινε αὐτῷ πυρὰ καιομένα. Π. Γʹ, 77 διαφαίνεται τέλος ἐν πείρᾳ. Ν. Γʹ, 123.

Διαφέρω. διαφέρει χάρις Ἰόλαον. Π. ΙΑʹ, 91. διαφέρομεν ἕκαστος φυᾷ. Π. Ζʹ, 79.

Διδακτός. διδακταῖς ἀρεταῖς. Ὀ. Δʹ, 154. Ν. Γʹ, 71.

Διδάσκω. δίδαξεν μαλακόχειρα νομὸν φαρμάκων. Ν. Γʹ, 96. διδάξαι ἰᾶσθαι νόσους. Π. Γʹ, 80. τὸ διδάξασθαι ῥαΐτερον. Ὀ. Ηʹ, 77. ἐδιδάξαμεν βασάνῳ. Ἀποσπ. Σκολ. 1. στ. 18.

Διδασκαλία. διδασκαλίαν Χείρονος οἴσειν. Π. Δʹ, 180.

Δίδυμος. διδύμῳ σὺν κασιγνήτῳ. Ν. Αʹ, 55. διδύμῳ χειρί. Π. Βʹ, 16. δίδυμον ἄχθος. Ν. ΣΤʹ, 98. δίδυμον βασιλῆα οἰωνῶν. Ὀ. ΙΓʹ, 30. δίδυμοι γὰρ ἦσαν. Π. Δʹ, 371. δίδυμοι γένοντο θυγατέρες. Ἰ. Ηʹ, 38. διδύμων ἀέθλων. Ἰ. Γʹ, 15. σὺν διδύμοις παισί. Ὀ. Γʹ, 63. διδύμοις παίδεσσιν. Ν. Θʹ, 10. διδύμαισιν αἰχμαῖσιν. Π. Δʹ, 140. διδύμους υἱούς. Π. Δʹ, 316. διδύμας χάριτας. Π. Γʹ, 127. διδύμους ἓξ βωμούς. Ὀ. Εʹ, 10. δίδυμον θησαυρόν. Ὀ. ΣΤʹ, 111. δίδυμον στρέφουσα πηδάλιον. Ἀποσπ. Ὑμν. 11.

Δίδωμι. ἔδωκεν ἀρετὰν Πότμος. Ν. Δʹ, 68. θεὸς τὸν ἀγάλλων δίφρον. Ὀ. Αʹ, 140. δῶκεν συμπόταις ἀλίκεσσι νέκταρ. Ὀ. Αʹ, 100. δῶκεν ἀντίτομα. Π. Δʹ, 395. οὐκ ἔδωκαν καρπὸν μέλαιναι ἄρουραι. Ν. ΙΑʹ, 50. δώσει ἔμπαλιν γνώμας. Π. ΙΒʹ, 56. δώσειν νιν φᾶσε μόρον. Ν. Αʹ, 99. δέδωκέ νιν κόσμον Ἀθάναις.

δίκᾳ. Ἰ. Β', 174. δίκας τεῖχος. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 129. ἐν δίκᾳ φθέγξατο. Ὀ. Ζ', 19. Ν. Ι', 22. ἐν δίκᾳ ἐρχόμενον. Π. Ε', 18. ἐν δίκᾳ μὴ κεκινδυνευμένον. Ν. Ε', 25. σὺν δίκᾳ γένωνται. Ν. Θ', 105. δίκᾳ ξεναρκέϊ. Ν. Δ', 19. σὺν δίκᾳ αἰνεῖν. Π. Θ', 170. δίκαν καππαύει κρέσσων ἀνήρ. Ν. Θ', 35. δίκαν λύκοιο ὑποθεύσομαι. Π. Β', 155. πὰρ δίκαν γλυκύ. Ἰ. Ζ', 68. εὐώνυμον ἐς δίκαν. Ν. Ζ', 70. δίκας εὔθυνε λαοῖς. Π. Δ', 272. δίκαν ἐπέραινε δαιμόνεσσι. Ἰ. Η', 49. Π. Α', 96.

**Δικάζω.** δικάζει τις ἀλιτρὰ κατὰ γᾶς. Ὀ. Β', 107.

**Δικαία.** δικαίαν πραπίδων Δαμοφίλου. Π. Δ', 500.

**Δίκαιος.** δικαίῳ πηδαλίῳ. Π. Α', 166. δίκαιον ξένον. Ὀ. Β', 11. δικαίων ἀνδρῶν περικηδόμενοι. Ν. Ι', 100. ἐν δικαίοις ἀνδρῶν. Ν. Η', 70. δικαίων χρόνος σωτήρ. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 29.

**Δικαιόπολις.** δικαιόπολις (νᾶσος) Π. Η', 31.

**Δικαιῶ.** νόμος ἄγει δικαιῶν Ἀποσπ. Ἀδηλ. 4b.

**Δίκω.** ἔδικε μᾶκος πέτρῳ. Ὀ. Ι. 86. πολλὰ φύλλα καὶ στεφάνους δίκον ἐπὶ αὐτόν. Π. Θ', 218.

**Δινάζω.** μυχοὺς δινάσσατο. Ἀποσπ. Παρθ. 9.

**Δινέω.** ἐδινάθην κατὰ τρίποδον ἀμευσίπορον Π. ΙΑ', 95.

**Διορθόω.** ξυνὸν λόγον διορθῶσαι. Ὀ. Ζ', 38.

**Δῖος.** δῖον Αἰακόν. Ἰ. Η', 48. δίᾳ Πυθῶνι. Π. Ζ', 10.

**Διόσδοτος.** διόσδοτος αἴγλα. Π. Η'. 137. διόσδοτον ἀρχάν. Ἀποσπ. Θρην. 8.

**Διπλόα.** διπλόα θάλλοισα ἀρετά. Ἰ. Ε', 21. διπλόαν νίκαν ἀνεφάνατο. Ἰ. Δ', 118. βουλὰν οὐ θέτο γνώμᾳ. Ν. Ι', 167.

**Δίς.** ἐστεφανώσατο δίς. Ὀ. Ζ', 148. Π. Ι', 22. δὶς τόσους. Ν. Δ', 49. δὶς δὴ δυοῖν. Ν. Η', 82. Ν. Ι', 44. δίς. Ἰ. Ε', 46. Ἰ. Η', 92.

**Δισκέω.** δισκήσαις μακρά. Ἰ. Β', 51.

**Δίσκος.** δίσκοις λιθίνοις ἵεν. Ἰ. Α', 34.

Δ ό κ ι μ ο ς. δόκιμον ὕμνον ἄρχε. Ν. Γ', 18.

Δ ό λ ι ο ς. δόλιος αἰὼν κρέμαται ἐπ' ἀνδράσι. Ἰ. Η', 28. δόλιον ἀστόν. Π. Β', 150. δόλιον κέρδος αἰνῆσαι πρὸ δίκας. Π. Δ', 248. δολίων ἑρκέων. Ν. Γ', 89. δολίαις τέχνεσι. Ν. Δ', 94.

Δ ο λ ι χ ή ρ ε τ μ ο ς. δολιχήρετμον Αἴγιναν. Ὀ. Η', 27,

Δ ό λ ο ς. ἐκ δόλου δυσπενθέος. Π. ΙΑ', 27. δόλῳ ὀξυρεπεῖ ἀπτῶτι δαμάσσας. Ὀ. Θ', 139. δόλῳ πεδᾶσαι. Ν. Ε', 49. δόλον ἄθεμιν. Π. Γ', 56. δόλον αὐτῷ θέσαν. Π. Β', 71.

Δ ο λ ο φ ρ α δ ή ς. δολοφραδὴς πάρφασις. Ν. Η', 56.

Δ ο λ ό ω. μὴ δολωθῇς κέρδεσιν εὐτραπέλοις. Π. Α', 178.

Δ ό μ ο ς. δόμον Ἀΐδα. Π. Γ', 18. δόμον σεμνόν. Ν. Α', 112. δόμον ἔθεντο πρῶτον. Ὀ. Θ', 68. Ἰ. Α', 27. δόμον ἔχει ἐν τεμένεσσι τεοῖς. Ν. Ζ', 138. δόμον θαητὸν ἔτευξαν. Π. Ζ', 10. εὐτειχέα. Ν. Ζ', 67. Φερσεφόνας μελαντειχέα. Ὀ ΙΔ', 29. δόμοι οὐκ ἐντὶ ἀπείρατοι ἀλλοδαπῶν. Ὀ. Α', 33. δόμοι οὐκ ἐντὶ ὑμῖν ἀγνῶτες. Ἰ. Β', 44. Π. Η', 18. Ν. Γ', 76. δόμοισι χρυσέοις οὐρανοῦ. Ν. Ι', 165. δόμους Ἀνταίου. Ἰ. Δ', 87. δόμους πατέρων. Π. Δ', 207. Π. Η', 18. Π. Β', 35. Ὀ. Β', 81. Π. Ε', 38. Π. ΙΑ', 52.

Δ ό ν α ξ. δονάκων διανισσόμενον. Π. ΙΒ', 44.

Δ ο ν έ ω. δονέοι μάστιγι Πειθοῦς. Π. Δ', 390. θρόον ὕμνων δόνει. Ν. Ζ', 119. δονεῖν μάλιστα θυμόν. Ν. ΣΤ', 96. δονέων παλάμᾳ. Π. Α', 85. λυρᾶν βοαὶ καναχαί τε δονέονται. Π. Ι', 60. δοναθεῖσα φρήν. Π. ΣΤ', 36.

Δ ό ξ α. δόξα καὶ εὐφροσύνα ἐπιφλέγει. Π. ΙΑ', 69. οὐ δόξας ἄνευθεν. Ἰ. Α', 100. Ἰ. Δ', 17. δόξας αὔχημα ὀπιθόμβροτον. Π. Α', 179. ἐν δόξᾳ. Ὀ. Ι', 74. σὺν δόξᾳ περάσαι τέλος. Ν. ΙΑ', 10. δόξᾳ προγόνων. Π. Θ', 182. Ν. ΙΑ', 30. Π. Β', 117. δόξαν τινὰ ἐπὶ γλώσσᾳ ἔχω. Ὀ. ΣΤ', 140. δόξαν τελέαν

Σκολ. 2. δραπὼν ἄωτον εὐζωᾶς. Π. Δ', 231. δρέπεσθαι ἄωτον Ἰσθμιάδων. Ν. Β', 13.

Δ ρ ό μ ο ς. δρόμου ἵππων τέρμα. Ὀ. Γ', 59. ἐν δρόμῳ Πυθιάδος. Π. Α', 61. Ν. Ι', 90. δρόμον δωδέκατον. Ὀ. ΣΤ', 127. δρόμον νικῶν ἐν ἔντεσι. Ὀ. Δ', 35. Ἰ. Ε', 76. Ὀ. Η', 41. δρόμον λαιψηρὸν φύγε. Π. Θ', 215. δρόμοις ἀσπιδοδούποις ὁπλίταις. Ἰ. Α', 32. ἐν γναμπτοῖς. Ἰ. Α', 82. ἐν δρόμοις Πέλοπος. Ὀ. Α', 153. παρέχων δέμας. Ὀ. Α', 33.

Δ ρ ό σ ο ς. δρόσῳ ἀμπέλου φιάλην καχλάζοισαν. Ὀ. Η', 4. μαλθακᾷ ῥανθεῖσαν. Π. Ε', 133. Χαρίτων καλλίστᾳ ἄρδοντι πάτραν. Ἰ. ΣΤ', 94.

Δ ρ ύ ς. ἐν στελέχει δρυός. Ν. Ι', 115. μεγάλους ὄζους. Π. Δ'. 469.

Δ ύ ν α μ α ι. δύνασαι ἀφελεῖν μᾶνιν χθονίων. Π. Δ', 283. διδόμεν ἀλκὰν βροτοῖσι. Ν. Ζ', 141. Π. Γ', 148. οὐ δ' ἂν δύναιτο. Ὀ. Β', 32. τίς ἂν δύναιτο φράσαι. Ὀ. Β', 180. δύνασθαι ἐπικρατεῖν ἐρώτων ἀρειόνων. Ν. Η', 9. οὐκ ἐδυνάσθη καταπέψαι μέγαν ὄλβον. Ὀ. Α', 85.

Δ ύ ν α μ ι ς. δύναμις ἀμφιλαφής. Ὀ. Θ', 122. θεῶν. Ὀ. ΙΓ', 116. διείργει. Ν. ΣΤ', 5. Ὀ. Α', 168. διὰ τεὰν. Π. Β', 38. θεόσδοτον. Π. Ε', 17. ἐκνόμιον. Ν. Α', 88.

Δ ύ ν α σ ι ς. δύνασιν ἀγασθείς. Π. Δ', 424. τελεῖ θεὸς πρόφρων. Π. Ε', 158. δύνασιν μεγάλαν γυναικός. Π. Θ', 52.

Δ υ ν α τ ὸ ς. Ὀ. Ι', 11. δυνατὸς θρέψαι φῶτα. Ν. Β', 20. ἐν δυνατῷ. Π. Δ', 163. οὐ δυνατόν μοι ψυχὰν κομίξαι. Ν. Η', 77. δυνατὸν θεῷ ὄρσαι φάος ἐκ νυκτὸς μελαίνας. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 3. οὐ δυνατὸν ἐξελέγχειν χαλκόν. Ν. Ι', 84. δυνατοὶ παρέχειν πολὺν ὕμνον. Ν. ΣΤ', 57. παῦροι βουλεῦσαι. Ν. Θ', 92. δυνατὰ μαιόμενος ἐν ἀλικίᾳ. Π. ΙΑ', 77. Ν. Θ', 66.

Δ', 201. Ν. Α', 109. Π. Θ', 98. δώματα εἰσελθών. Π. Ι', 51.

Δ ω ρ έ ω. ἐδώρησαν θυσίαις Ἑρμᾶν. Ὀ. ΣΤ', 133. δωρήσεταί οἱ χθονὸς αἶσαν ἔννομον. Π. Θ', 101. γαμβρῷ φιάλαν. Ὀ. Ζ', 4.

Δ ῶ ρ ο ν. δῶρα φίλια Κυπρίας. Ὀ. Α', 120. δώρων Κυπρίας ποιμένες. Ν. Η', 12. δῶρα καὶ κράτος ἐξέφαναν ἐς γένος. Ν. Δ', 110. Ὀ. Ε', 7. πλεῖστα δῶρα. Ἀποσπ. Ἐγκωμ. 2.

Δ ω ρ ο φ ό ρ ο ς. ἄνδρες δωροφόροι. Π. Ε', 115.

## Ε.

Ἔ α ρ. φοινικανθέμου ἦρος. Π. Δ', 114. εὔοδμον ἐπαΐωσιν ἔαρ φωτὰ νεκτάρεα. Ἀποσπ. Διθυρ. 3. στ. 16.

Ἐ α ρ ό δ ρ ε π τ ο ς. ἐαροδρέπτων στεφάνων ἰοδέτων λοιβάν. Ἀποσπ. Διθυρ. 3. στ. 7.

Ἐ ά ω. μὶν οὐκ εἴασεν ἄμπαλος θέμεν. Ὀ. Ζ', 112. ἔα πόλεμον χωρὶς ἀθανάτων. Ὀ. Θ', 61. ἔα με. Ν. Ζ', 110. ἐᾶν νομὸν Κρήτας. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 23.

Ἕ β δ ο μ ο ς. ἑβδόμᾳ σὺν δεκάτᾳ γενεᾷ. Π. Δ', 16.

Ἐ γ γ ε ν ή ς. σφίσιν ἐγγενὲς ἔμμεν ἀθληταῖς ἀγαθοῖσι. Ν. Ι', 95.

Ἐ γ γ υ α λ ί ζ ω. μὴ ἐγγυαλιζέτω πέταλα νεικέων. Ἰ. Η', 92.

Ἐ γ γ υ ά ω. μὶν ἐγγυάσομαι μὴ μισόξενον στρατόν. Ὀ. ΙΑ', 16.

Ἐ γ γ ύ ς. ἐὼν ἐγγύς. Ν. Ζ', 94. Π. Δ', 221.

Ἐ γ ε ί ρ ω. ἔγειρέ σφιν ὕμνον ἐπέων. Ὀ. Θ', 72. λύραν εὔχορδον. Ν. Ι, 39. ἀγλαΐαν τινά. Ν. Α', 16. ἐγεῖραι χρέος. Π. Θ', 181.

Ἐ γ κ α τ α β α ί ν ω. ἐγκατέβα σπάργανον. Ν. Α', 58.

Ἐ γ κ α θ ί ζ ω. ἐγκαθίζων θρόνῳ. Π. Δ', 272.

Ἐ γ κ ί ρ ν η μ ι. ἐγκιρνάτω τίς μιν. Ν. Θ', 119.

2. ἕδραι σφιν κέκληνται. Ὀ. Ζ', 140. ἐν ἕδραις χρυσέαις. Π. Γ', 167. ἕδραισι Θεράπνας. Π. ΙΑ', 95.

Ἔερσα. κιρναμένα ἀμφέπει πόμα ἀοίδιμον. Ν. Γ, 136. ἐέρσας ποντίας. Ν. Ζ', 117. ἐέρσαις χλωραῖς δένδρον ἀΐσει. Ν. Η', 69.

Ἕζω. ἕζετο αὐτίκα ὡς εἰπών. Ἰ. ΣΤ', 81. ἕσσαι δυσπαλὲς ἐπὶ χώρας. Π. Δ', 485.

Ἔθειρα. ἔθειραν ἀνέδησαν. Ἰ. Ε', 11.

Ἐθέλω. ἐπεύξασθαι ματρί. Π. Γ', 137. γεγωνεῖν. Π. Θ', 1. ἐναρμόξαι ὕμνῳ. Ἰ. Α', 20. εἰ ἐθέλεις Οὔλυμπον. Ν. Ι', 175. δένδρεα οὐκ ἐθέλει φέρειν ἄνθος. Ν. ΙΑ', 51. Ν. Ζ', 132. Ὀ. ΙΑ', 9. ἐθέλοντι ἀλεξεῖν. Ὀ. ΙΓ', 12. οἷς ἂν ἐθέλῃ. Π. Ε', 88. ἐθέλοντά με προσέλκει. Ὀ. ΣΤ', 142. ἐθελήσω λόγον διορθῶσαι. Ὀ. Ζ', 36. ἐθελήσαις ταῦτα νόῳ τιθέμεν. Π. Α', 77. θέλοντι μένειν. Π. Α', 121. θέλοι δόμεν. Ὀ. Η', 111. θέλων λαλαγῆσαι. Ὀ. Β', 176. θέλοντες ἀγαγεῖν. Π. Ι', 9. Ν. Ζ', 14. ἤθελον ζώειν Χείρονα. Π. Γ', 1. Π. Θ', 193. Ν. Η', 17. Ν. Ε', 5. Ν. Δ', 144. Ἰ. Ζ', 65. ἐθελοίσας Κλεοῦς. Ν. Γ', 145. Π. Β', 129. Ἰ. ΣΤ', 63. Ἰ. Η', 62.

Ἔθνος. βρότεον. Π. Ι', 43. ἔθνει Λαμνιᾶν γυναικῶν. Π. Δ', 448. ἔθνος ἀνέρων ταχύποτμον. Ὀ. Α', 109. Λοκρῶν κλυτόν. Ὀ. Ι', 118. ἔθνος ὁμόσπορον. Ν. Ε', 80. τὸ Βοιώτιον ἔθνος. Ἀποσπ. Διθυρ. 9.

Εἰ. εἰ δὲ . . . νῦν γε. Ὀ. Γ', 75-77. εἰ δὲ δή. Ὀ. Α', 85. εἰ δέ γε.. Π. Θ', 88. εἴπερ τι. Π. Α', 174. εἴπερ. Ν. Β', 10. εἰ γάρ. Π. Α', 87. εἰ. Ὀ. ΣΤ', 152. καὶ ἄλλοθι πολλαχοῦ.

Εἴδομαι. οἱ ὄψιν ἐειδόμενος. Ν. Ι', 28. εἰδομένῳ θεῷ ἀνέρι. Π. Δ', 37.

Εἶδος. εἶδος οὐ κατελέγχων ἔργῳ. Ὀ. Η', 25. εἶδος πρέπειν θυγατέρι Κρόνου. Π. Β', 69. εἶδος θαητόν. Π. Θ', 191. εἶδος αἰσχύνει. Π. Δ', 470.

Εἰλαπινάζω. εἰλαπινάζουσιν εὐφρόνως. Π. Ι', 62.

Εἷμα. κρόκεον Ἰάσων ἀπορίψαις. Π. Δ', 413.

Εἰμί. ἄσχολός εἰμι. Π. Η', 40. οὐκ ἀνδριαντοποιός. Ν. Ε', 2. ἄγγελός ἐσσι. Ὀ. ΣΤ', 153. ἐσσί μοι υἱός. Ν. Ι', 150. πολλῶν ταμίας ἐσσί. Π. Α', 172. ἐσσὶ γὰρ ὢν σοφός. Ἰ. Β', 19. ἔστιν ἀνθρώποις ἀνέμων πλεῖστα χρῆσις. Ὀ. ΙΑ', 1. ἔστιν ἀνδρὶ ἐοικός. Ὀ. Α', 55. ἔστι βαίνοισα. Ν. Ι', 33. ἔστι βαρὺς ἀντιάσαι κόρος. Ν. Ι', 37. ὅσαι εἰσὶν εἴσοδοι. Π. Ε', 155. ἐντὶ γὰρ ὁδοί. Ὀ. Θ', 158. οὐκ ἔντι δόμοι ἀπείρατοι. Ν. Α', 34. ἦν εἰσορᾷν καλός. Ὀ. ΙΓ', 24. ἦν ὅτε. Ἀποσπ. Διθυρ. 9. εἰ γὰρ ἦν. Ν. Ζ', 35. ἦν καὶ πάλαι ἐχθρὰ πάρφασις. Ν. Η', 54. ἔσσαν. Ὀ. Θ', 79. ἔσαν γὰρ δίδυμοι. Π. Δ', 371. εἴην κοινός. Ὀ. Γ', 81. εἴη θεός. Π. Ι', 33. εἴη με ὁμιλεῖν. Π. Β', 175. εἴη θεὸς εὔφρων εὐχαῖς. Ὀ. Δ', 22. Ἔσομαι σμικρὸς ἐν σμικροῖς, μέγας ἐν μεγάλοις. Π. Γ', 191. ἔσομαι τοῖος. Π. Δ', 279. τίς λύσις ἔσεται πενθέων. Ν. Ι', 143. ὁπόθεν ἔσσεται. Π. Θ', 87. εἶναι τέθμιον σαφέστατον. Ἰ. ΣΤ', 28. ἔμμεν. Ὀ. Ε', 38. ἄλοχον ἐὰν ἔμμεν θέλων. Ἰ. Η', 63. ἔμμεναι ἀπὸ χρυσοῦ φαμέν. Π. ΙΒ', 31. γέρας ἔσεσθαι ἐξοπίσω. Ὀ. Ζ', 124. ἔσεσθαι κλυτὰν Αἴτναν. Π. Α', 71. ἐσομένας πράξιος σύμβολον. Ὀ. ΙΒ', 10. ἐσσόμενον προϊδεῖν. Ν. Α', 40. τὰ ἐσσόμενα. Ὀ. ΙΓ', 146. ἐὼν ξύγγονος. Ν. Ι'. 73. ὢν ὡραῖος καὶ καλός. Ὀ. Θ', 141. ἐοῖσα φθινόκαρπος. Π. Δ', 471. πλόον ἐόντα. Π. Δ', 303. ἐοῦσαν Θήβαν πολύκλειτον. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 103. ἐόντων φύλλα ὤπασε Ἰ. Δ', 46. καὶ ἄλλοθι πολλαχοῦ.

Εἰν. εἰν γονοῖς. Ἰ. Δ', 42. εἰν ἄθλοις. Ὀ. ΙΓ'. 21.

Εἰνάλιος. εἰναλία Ἐλευσίς. Ὀ', Θ', 150. εἰναλίου Ποσειδάωνος. Π. Δ', 364. εἰνάλιον δόρυ. Π. Δ', 47. εἰναλίαν ἄκατον. Π. ΙΑ', 62. Π. ΙΒ', 21. Π. Β', 144.

Εἵνεκεν. εἵνεκεν πεπρωμένον ἦν. Ἰ. Η', 69.

Εἰράνα. ἐν εἰράνᾳ ἀσυχίαν. Ν. Α', 105. εἰράναν παρέχοισα. Π. Θ', 41.

Εἴργω. εἴργει πότμῳ ζυγόν. Ν. Ζ', 8.

Εἰρεσία. ὑπεχώρησεν ἐκ παλαμᾶν ἄκορος. Π. Δ', 359.

Εἰρέω. εἰρήσεται ἐν βραχίστοις. Ἰ. ΣΤ', 87.

Εἴρω. εἴρειν στεφάνους. Ν. Ζ', 113.

Εἷς. εἷς δράκων. Ὀ. Η', 52. μία νίκα. Π. Ζ', 13. ἐν μιᾷ μοίρᾳ. Ὀ. Ζ', 174. ἑνὶ ἀμφ' ἀλίῳ. Ὀ. ΙΓ', 51. μίαν ἁμέραν. Ὀ. Θ', 127. Ὀ. Θ', 161. ἓν ἀνδρῶν, ἓν θεῶν γένος, ἐκ μιᾶς δὲ πνέομεν ματρὸς ἀμφότεροι. Ν. ΣΤ', 1.

Εἰς. εἰς ἀάταν. Π. Β', 52. εἰς ἐνιαυτόν. Π. Ι', 98. εἰς Ἀΐδα δόμον. Π. Γ', 18. εἰς αἰθέρα. Ν. Ε', 20. Ὀ. Ι', 46. Ν. Ζ', 55. Π. Δ', 78. Ὀ. Ι', 120. Π. Δ', 108. εἰς σοφίας λόγον. Ἀποσπ. Ὑπορχ. 3. καὶ ἀλλαχοῦ.

Εἰσαΐω. εἰσάϊεν τόσα βασιλεὺς ναοῦ. Π. Γ', 48.

Εἰσάλλομαι. δράκοντες πύργον ἐσαλλόμενοι. Ὀ. Η', 49.

Εἰσείδω. εἰσιδέτω υἱὸν ἐν πολέμῳ θανόντα. Ἰ. Η', 80.

Εἴσοδος. εἴσοδον ἵππειον. Π. ΣΤ', 51.

Εἰσοράω. ἐσορᾶν καλὸς ἦν. Ὀ. Η', 24.

Εἰσορούω. εἰσόρουσε βοάσας. Ὀ. Η', 52.

Ἐκ καὶ ἐξ. ἐκ βελέων ἀνθέων. Π. Δ', 288. ἐκ βελέων Πάριδος δαϊχθείς. Π. ΣΤ', 33. τὸν ἐκ δόλου ἄνελε. Π. ΙΑ', 27. ἐκ Πύλου, καὶ ἀπ' ἄκρας Ταινάρου. Π. Δ', 309. καὶ ἄλλοθι πολλαχοῦ.

Ἑκάεργος. Ἀπόλλων. Π. Θ', 47.

Ἕκαθεν. ἐπελθὼν χρόνος. Ὀ. Ι', 9.

Ἕκαλος. ἕκαλος μίχθη. Ὀ. Θ', 87. Ἰ. Ζ', 58.

Ἑκάς. ἑκὰς ἐών. Π. Β', 98. Χαρίτων. Π. Η', 30.

Ἕκαστος. ὀρούει. Π. Ι', 95. ἔλπεται φθάσαι. Ν. Δ', 149. διαφέρομεν φυᾷ. Ν. Ζ', 79. ἕπεται ἐν ἑκάστῳ

μέτρον. Ὀ. ΙΓ′, 67. ἐφ' ἑκάστῳ ἔργματι. Ἰ. Α′, 35. χρῆμα ἕκαστον. Ν. ΣΤ′, 24. ὡς ἑκάστα παρθενικαὶ πόσιν εὔχοντο. Π. Θ′, 173. Ὀ. Θ′, 157. ἀμφὶ ἕκαστον. Π. Η′, 98. Ν. Γ′, 129. Ν. Η′, 7. ἑκάστοις δέδεικται. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 49. Ἀποσπ. Ὑπορχ. 5.

Ἑ κ α τ α β ό λ ο ς. ἑκαταβόλε. Π. Η′, 88. ἀπὸ τόξων Μοισᾶν ἑκαταβόλων. Ὀ. Θ′. 8.

Ἑ κ ά τ ε ρ ο ς. θέλων ἄλοχον ἐὰν ἔμμεν. Ἰ. Η′, 63.

Ἑ κ α τ έ ρ ω θ ι. μείναντες. Ὀ. ΙΑ′, 124.

Ἕ κ α τ ι Αἰγίνας. Ν. Δ′, 36. Μναμοσύνας. Ν. Ζ′, 12. Ἰ. Ε′, 37. Ἰ. Δ′, 1. Ἀποσπ. Σκολ. 2. στ. 12. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 172. Π. Ε′, 10. Ν. Η′, 81. Ἰ. Ε′, 2. Ὀ. ΙΔ′, 28. Π. Ι′, 89. Ὀ. Δ′, 14.

Ἑ κ α τ ό γ γ υ ι ο ς. ἑκατόγγυιον ἀγέλαν κορᾶν. Ἀποσπ. Σκολ. 1. στ. 3.

Ἑ κ α τ ο γ κ ε φ ά λ α ς. ἑκατογκεφάλα Τυφῶνος. Ὀ. Δ′, 11.

Ἑ κ α τ ό γ κ ρ α ν ο ς. Τυφώς. Π. Η′, 20.

Ἑ κ α τ ό μ β η. ἑκατόμβας κλειτὰς ὄνων. Π. Ι′, 51.

Ἑ κ α τ ό μ π ε δ ο ς. ἑκατόμπεδοι κέλευθοι ἔργων καλῶν. Ἰ. ΣΤ′, 32.

Ἑ κ α τ ό ν. ἑκατόν γε ἐτέων. Ὀ. Β′, 168.

Ἑ κ α τ ο ν τ α έ τ η ς. ἑκατονταετεῖ βιοτᾷ. Π. Δ′, 503.

Ἑ κ α τ ο ν τ α κ ά ρ α ν ο ς. Τυφώς. Π. Α′, 31.

Ἐ κ α τ ο ν τ ό ρ γ υ ι ο ς. ἑκατοντόργυιον ἀνδριάντα. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 7.

Ἐ κ β ά λ λ ω. ἐκβαλεῖν ἔπος κραταιὸν ἐν ἀγαθοῖς. Π. Β′, 148.

Ἔ κ γ ο ν ο ς. ἔκγονι σέθεν. Ἰ. Ζ′, 21. ἐκγόνων τεῶν. Ν. Ζ′, 73. ἐκγόνους ἀλκᾶντας. Π. Ε′, 96. Π. Α′, 122.

Ἐ κ δ ι δ α σ κ έ ω. ἐκδιδάσκησεν Αἰσονίδαν λιτάς. Π. Δ′, 386.

Ἐ κ δ ί δ ω μ ι. ἐκδώσομεν Διῒ τοῦτο πράττειν. Ὀ. ΙΓ′, 149. ἐκδόσθαι θυμὸν πρὸς Ἥβαν. Π. Δ′, 525.

τοῦτον. Π. Δ', 293. ἔντυνεν. Π. Δ', 321. ἑκόντι νόῳ πρέπει. Π. Ε', 57. ἑκόντι νότῳ. Ν. Ι', 97. ἑκόντες πείθεσθαι ἤθελον. Ν. Η', 18. ἑκὼν ἔβαν. Ὀ. ΙΓ', 136. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 145. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 70. Π. Η', 18. Π. Η', 96. Π. Ε', 57.

Ἐλαία. ἐλαίας γλαυκόχροα κόσμον. Ὀ. Γ', 23. σκληρᾶς σκάπτῳ. Ὀ. Ζ', 51. χρυσέας. Ὀ. ΙΑ', 13. καρπός. Ν. Ι', 65. ἐλαίᾳ Πισάτιδι στεφανωθείς. Ὀ. Δ', 19 ἐλαιῶν Ὀλυμπιάδων χρυσέοις. Ν. Α', 26.

Ἔλαιον. ἐλαίῳ φαρμακώσασα ἀντίτομα ὀδυνᾶν. Π. Δ', 393.

Ἐλαιόω. ἠλαιοῦντο. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 171.

Ἐλασίβροντος. παῖ Ῥέας ἐλασίβροντε. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 5.

Ἐλάσιππος. ἐλάσιππον ἔθνος. Π. Ε', 113.

Ἐλάτη. χλωραῖς ἐλάταισι τυπείς. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 45.

Ἐλατήρ. βροντᾶς, Ζεῦ. Ὀ. Δ', 1. ἵππων ἐλάτειραν. Ἀποσπ. Προσ. 3.

Ἐλαύνω. ἐλαύνειν τι νεώτερον. Ἀποσπ. Ὑπορχ. 4. στ. 8. ἐλαύνει οὖρος ἀνθρώπους. Ἰ. Δ', 10. ἤλαυνεν ἐντανύσαις αὔλακας. Π. Δ', 406. ἐλαύνων στρατὸν ἧκε. Ὀ· Ι', 77. ἐς Ἴστρον ἐλαύνων. Ὀ. Η', 65. βασιλεὺς ἐλαύνων ἵκετο. Ὀ. ΣΤ', 80. ἐλαυνόντεσσιν. Ὀ. ΣΤ', 127.

Ἔλαφος. ἔλαφον θήλειαν. Ὀ. Γ', 52. ἐλάφους κτείναντι ἄνευ κυνῶν. Ν. Γ', 88.

Ἐλαφρός. ἐλαφρὸν εἴρειν στεφάνους. Ν. Ζ', 113. ὁρμὰν γονάτων ἔχω. Ν. Ε', 38. ἐλαφρῶς φέρειν ζυγόν. Π. Β', 171. ἐλαφρὰν κυπάρισσον. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 23.

Ἐλαχυπτέρυξ. ἐλαχυπτερύγων δελφίνων. Π. Δ', 29.

Ἐλάω. ἐλᾷ τέσσαρας ἀρετάς. Ν. Γ', 129. ἔλα νῦν μοι παιδόθεν. Ἰ. Ε', 48. ἔλασε ἄκοντι σκοπόν. Ὀ. Ι', 85. δαίμων ἔλασεν. Ν. Ε', 29. ἔλασεν ἀνὴρ μα-

χαίρᾳ. Ν. Ζ', 62. ἤλασε χαλκὸν ἐν πλευραῖς. Ν. Ι', 131. βόας ἀπριάτας ἤλασεν. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 48. στ. 8.

Ἔλδομαι. ἔλδεαι γαρύεν. Ὀ. Α', 6.

Ἔλεγχος. ἐλεγχέεσσιν οὐκ ἐμίανε. Ν. Γ', 24. διάπειρά τοι βροτὸν ἔλεγχος. Ὀ. ΣΤ', 30 ἐς ἔλεγχον δόμεν. Ν. Η', 35.

Ἐλέγχω. ἤλεγξαν ὠκύτατι Ἑλλανίδα στρατιάν. Π. ΙΑ', 75.

Ἐλελίζω. ἐλελίξαις ἀστεροπὰν Κρονίων. Ν. Θ', 45. ἐλελίζων φόρμιγγ' ἀμφὶ παλαίσμασιν. Ὀ. Θ', 20.

Ἐλελίχθων. τετραορίας ἐλελίχθονος. Π. Β', 8.

Ἐλευθερία. σὺν ἐλευθερίᾳ. Ἰ. Η', 31. θεοδμάτῳ. Π. Α', 119. φαεννὰν κρηπῖδ' ἐλευθερίας. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 93.

Ἐλευθέριος. Ζηνὸς Ἐλευθερίου. Ὀ. ΙΒ', 1.

Ἐλεύθερος. ἐλευθέρῳ στόλῳ. Π. Η', 141. ἐλευθέρᾳ φρενὶ πεπορεῖν. Π. Β', 105.

Ἐλεύθω. ὅρα ἔρχομαι.

Ἐλέφας. ἐλέφαντι κεκαδμένον ὦμον φαίδιμον. Ὀ. Α', 41. ἐλέφαντα λευκόν. Ν. Ζ', 115.

Ἑλικάμπυξ. Σεμέλαν ἑλικάμπυκα. Ἀποσπ. Διθυρ. 3. στ. 23.

Ἑλικοβλέφαρος. ἑλικοβλεφάρου Ἀλκμήνας. Π. Δ', 305. Ἀφροδίτας. Ἀποσπ. Σκολ. 2. στ. 8.

Ἑλικῶπις. ἑλικώπιδος Ἀφροδίτας. Π. ΣΤ', 1.

Ἐλινύω. ἐλινύσσοντ' ἀγάλματα. Ν. Ε', 2. ἐλινύσσοντας ὕμνους. Ἰ. Β', 67.

Ἑλίσσω. ἑλίσσων πόρον βιότου. Ἰ. Η', 29. τὸ πὰρ ποδὶ Διὸς ἑλισσόμενον. Ν. ΣΤ', 94. ἑλισσομέναν φᾶφον. Ὀ. Ι', 12. ἑλισσόμεναι ὧραι. Ὀ. Δ', 5. ἑλισσόμεναι μέριμναι. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 147.

Ἕλκος. ὀδυναρὸν ἐνέπαξε. Π. Β', 168. ἕλκεος τρώμαν ἀμφιπολεῖν. Π. Δ', 483. ἕλκει τειρόμενον. Π. Α', 100. ἕλκεα ἀνόμοια ῥῆξαν. Ν. Η', 50. πολλὰ

ἔμβαλε πλευρὰς ῥόπαλον. Ἀποσπ. Ὑπορχ. 7. ἑλκέων αὐτοφύτων ξυνάονες. Π. Γ', 84.

Ἕλκω. ἕλκει ἀπάλαιστος ἐν λόγῳ. Ν. Δ', 154. ἕλκων χειρὸς ὀπίσω. Ν. ΙΑ', 42. ἕλκομαι ἦτορ ἴυγγι. Ν. Δ', 56. ἑλκόμενος στάθμας περισσᾶς. Π. Β', 167.

Ἑλκύω. ἑλκύσαι ἔπεσσι Νεοπτόλεμον. Ν. Ζ', 152.

Ἑλλανοδίκας. ἀτρεκής. Ὀ. Γ', 21.

Ἐλπίς. γλυκεῖα, ἀντιτάλλοισα καρδίαν γηροτρόφος. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 130. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 131. ἐξ ἐλπίδος. Π. Η', 128. ἐλπίδι ἀναιδεῖ δέδεται γυῖα. Ν. ΙΑ', 59. παρὰ ἐλπίδα. Ὀ. ΙΓ', 117. ἐλπίδα ἔχω. Π. Γ', 196. ἀγαθάν. Ἰ. Η', 32. αἵ γε ἀνδρῶν ἐλπίδες πολλαὶ ἄνω, ταὶ δ' αὖ κάτω κυλίνδονται. Ὀ. ΙΒ', 6. ὀκνηρότεραι Ν. ΙΑ', 28. κοιναὶ ἀνδρῶν. Ν. Α', 48. φθονεραὶ ἀμφικρέμανται φρένας θνατῶν. Ἰ. Β', 64. ἐλπίδων κενεᾶν τέλος χαῦνον. Ν. Η', 77. Ἰ. Ε', 74. ἐλπίσιν ἀκράντοις μεταμώνια θηρεύων. Π. Γ', 40. Ἰ. Ζ', 50. Π. Β', 87. ἐλπίδας ἀδείας ἐνίπτων. Π. Δ', 358.

Ἔλπομαι. κλεΐξειν. Ὀ. Α', 175. βαλεῖν. Π. Α', 83. ἔλπεται εἴ τις λασέμεν θεόν. Ὀ. Α', 104. ἤλπετο πράξασθαι. Π. Δ', 432. Ὀ. ΙΓ', 147. Π. Ι', 85. Ν. ΣΤ', 45. Ν. Δ', 148. τί ἔλπεται σοφίαν ἔχειν. Ἀποσπ. Παιαν. 10.

Ἔλσαις. ἔλσαις ὅλον τε στρατόν. Ὀ. Ι', 51.

Ἕλον. ὅρα Αἱρέω.

Ἐμβαίνω. ἐμβαίνομεν μεγαλανορίαις. Ν. ΙΑ', 57. ἐμβέβακεν ἴχνεσιν πατρὸς τὸ συγγενές. Π. Ι', 19.

Ἐμβάλλω. ἐνέβαλεν ἀρετὰν καὶ χάρματα. Ὀ. Ζ', 79. αἰτίαν ῥοαῖσι Μοισᾶν. Ν. Ζ', 17. ἔμβαλεν Τήλεφος Δαναοὺς πρύμναις. Ὀ. Θ', 122. ἔμβαλον στέρνῳ Πολυδεύκεος πέτρον. Ν. Ι', 126. ἐνέβαλον καρδίαις σοφίσματα. Ὀ. ΙΓ', 21. ἐμβαλεῖν κώπαισι. Π. Δ', 357. ἐμβάλλων κέντρον φυᾷ. Π. Δ', 420. ἐνεβάλετο

Ἔμπυρος. ἔμπυρα ὀκτὼ θανόντων αὔξομεν. Ἰ. Δ', 106. ἐμπύροις τεκμαιρόμενοι. Ὀ. Η', 4.

Ἐμφανής. ἐμφανὲς ἄλγος. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 126.

Ἐμφλέγω. ἕσπερον ἐνέφλεξε σελάνας φάος. Ὀ. Ι', 90.

Ἔμφρων. ἔμφρονι δεῖξαι. Ὀ. Θ', 112.

Ἐμφυής. ἐμφυὲς ἦθος. Ὀ. ΙΑ', 20.

Ἐμφύλιος. ἐμφύλιον αἷμα ἐπέμιξε θνατοῖς. Π. Β', 59.

Ἐν. ἐν ἀγαθοῖς. Π. Β', 149. πόλεμον ἐν ἀρεταῖς ἡρωΐαις. Ὀ. ΙΓ', 71. ἐν ἕκαστον πρᾶγος. Ἀποσπ. Ὑπορχ. 5. ἐν Καλλίσταν νᾶσον. Π. Δ', 459. ἐν πάντα νομόν. Π. Β', 157. δεῦτ' ἐν χορόν. Ἀποσπ. Διθυρ. 3. στ. 1. ἐν δὲ Ῥόδον. Ἀποσπ. Ἐγκωμ. 2. κἂν (καὶ ἐν) Π. Α', 68. καὶ ἄλλοθι πλειστάκις.

Ἐναγώνιος. Ἑρμᾶς. Π. Β', 18. παῖς. Ν. ΣΤ', 23.

Ἐναίρω ἔναιρε κάπρους Ν. Γ', 82. ἔναρεν Τηλεβόας ἐν χαλκέοις ὅπλοις. Ν. Ι', 27.

Ἐναλίγκιος. ἐναλίγκιον γέρας Ἄρεϊ. Ἰ. Η', 82.

Ἐνάλιος. ἐναλίᾳ σὺν ἅλμᾳ βᾶμεν. Π. Δ', 69.

Ἐναλλάξ. μεταμειβόμενοι. Ν. Ι', 103.

Ἔναντα. τοὶ δὲ ἔναντα στάθεν. Ν. Ι', 123. τίναξεν. Ὀ. Θ', 42.

Ἐναντίος. τὸ ἐναντίον ἔσχεν. Ν. Ε', 56. ἐναντίον φίλων ἐλθεῖν. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 150. ἐναντίῳ στρατῷ λοιγὸν ἀμείνων Ἰ. Ζ', 41.

Ἐναρίζω. ἐνάριξεν υἱὸν Ἀόος αἰχμᾷ. Ν. ΣΤ', 88.

Ἐναργής. ἐναργέα βωμόν. Ὀ. Ζ', 76.

Ἐναρίμβροτος. ἐναριμβρότου μάχας. Ἰ. Η', 114. ἐναρίμβροτον στράταρχον Μέμνονα. Π. ΣΤ', 30.

Ἐναρμόζω. φωνὰν ἐναρμόξαι πεδίλῳ Δωρίῳ. Ὀ. Γ', 9. ἐναρμόξαι μιν ὕμνῳ Καστορείῳ. Ἰ. Α', 21.

Ἔνατος. ἐνάτῳ ἔτεϊ. Ἀποσπ. Θρην. 4.

Ἐνδαίω. ἔνδαιεν Ἥρα ἡμιθέοισιν πόθον ναός. Π. Δ', 328.

Ἐνδείκω. οὔτις ἔνδειξεν λάχος Ἀελίου. Ὀ. Ζ', 106.

Ἐνιαυτός· ἐνιαυτὸν ἀτέκμαρτον. Π. Ι', 98. Π. Δ', 184.

Ἐνιπά. ἐνιπὰν ἀλιτόξενον ψευδέων. Ὀ. Ι', 7.

Ἐνίπτω. ἐνίπτων ἐλπίδας ἀδείας. Π. Δ', 358.

Ἔννομος. ἔννομοι ἀγῶνες. Ὀ. Ζ', 155. ἔννομον αἶσαν χθονάς. Π. Θ', 102.

Ἐννύχιος. ἐννύχιοι κοῖται. Π. ΙΑ', 39. ἐννύχιαι κοῦραι μέλπονται θεόν. Π. Γ', 140.

Ἐνοπάν. σαρκῶν ἐνοπάν. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 47.

Ἐνόπλιος. ἐνόπλια ἔπαιζεν. Ὀ. ΙΓ', 124.

Ἐνόρκιος. ἐνόρκιον λόγον αὐδάσομαι. Ὀ. Β', 166.

Ἐντανύω. πᾶσαν εὐφροσύναν ἐντάνυεν. Π. Δ', 230. ἐντανύσαις αὔλακας ὀρθάς. Π. Δ', 405.

Ἐντέλλω. ἔντειλεν φυλάξασθαι χρέος. Ὀ. Ζ', 74.

Ἐντίθημι. ἐνέθηκε φίλων παρεόντων. Ὀ. Ζ', 9. εἴ τί οἱ φίλτρον ἐν θυμῷ ὕμνοι τίθεν. Π. Γ', 113.

Ἔντεα. ναὸς ἀπότρεπε. Ν. Δ', 115. ἐντέων σθένος. Π. Ε', 46. χαλκοῖς ἐν ἔντεσι νικῶν δρόμον. Ὀ. Ε', 34. ἐν ἔντεσιν αὐλῶν παμφώνοις. Ὀ. Ζ', 22. ἐν ἴντεσιν ἱππείοις. Ὀ. ΙΓ', 28. Π. Δ', 418. Π. ΙΒ', 37. Ν. Θ', 52.

Ἐντύνω. ἔντυνε Ζήταν Κάλαΐν τε. Π. Δ', 322.

Ἐντύω. ἔντυέ μιν ἀνάγκα. Ὀ. Γ', 51. ἔντυε γάμου κραίνειν τελευτάν. Π. Θ', 119. ἔντυε βασιλεὺς ἀνέμων. Π. Δ', 327. ἔντυε θυμὸν θεός. Ν. Θ', 86.

Ἐνύπνιον. ἐνυπνίῳ πιθέσθαι. Ὀ. ΙΓ', 111. ἐνύπνια ἐγρηγορότων. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 131.

Ἐξ. ἐξ ἀγαθῶν ἔβαλον. Ν. ΙΑ', 39. Ὀ. Η', 71. ἐξ ἀδύτου. Ὀ. Ζ', 59. καὶ ἄλλοθι πολλαχοῦ.

Ἕξ. βωμούς. Ὀ. Ε', 10. υἱούς. Ὀ. Α', 145.

Ἐξάγω. λύσας ἄλλον ἔξαγεν. Π. Γ', 90

Ἐξαίρετος. ἐξαίρετον ἀγῶνα. Ὀ. Ι', 28. καμάτων ποινάν. Ν. Α', 108. ἐξαίρετον κᾶπον Χαρίτων. Ὀ.

ἐπάγαγες δόσιν. Π. Η', 94. ἀγέλαν ἑκατόγγυιον ἐπήγαγεν. Ἀποσπ. Σκολ. 1. στ. 4.

Ἐ π α ε ί ρ ω. ἐπαείροντι κλυτὰν ματέρα. Ὀ. ΙΑ', 31.

Ἐ π α ι ν έ ω. ἐπαινέοντι συνετοί. Π. Ε', 144. ἐπαινήσομεν ἀδελφεοὺς ἐσθλούς. Π. Ι', 107. Π. Δ', 336. ἐπαινήσαντες σύνθεσιν. Π. Δ', 299. ἐπαινῆσαι πόλεμον. Ν. Ε', 35. ἐπαινέων οἶκον τρισολυμπιονίκαν. Ὀ. ΙΓ', 1. ἐπαινεῖν λόγον. Π. Β', 123. ἐπαινήσαις. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 70.

Ἔ π α ι ν ο ς. ποτὶ μῶμον ἔπαινος κίρναται. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 71.

Ἐ π α ΐ σ σ ω. ἐπαΐσσων οὖρος. Ἰ. Δ', 10.

Ἐ π α ΐ ω. εὔοδμον ἐπαΐωσιν ἔαρ φυτά. Ἀποσπ. Διθυρ. 3. στ. 16.

Ἐ π ά κ ο ο ς. ἐπάκοοι νῦν. Ὀ. ΙΔ', 21.

Ἐ π α κ τ ό ς. χειμέριος ὄμβρος. Π. ΣΤ', 10. ἐπακτὸν ποιμένα ἀλλότριον. Ὀ. ΙΔ', 107.

Ἔ π α λ π ν ο ς. ἔπαλπνος νόστος. Π. Η', 120.

Ἐ π ά μ ε ρ ο ς. ἐπάμεροι. Π. Η', 135.

Ἐ π α ν α τ έ λ λ ω. ἐπανατέλλων χρόνος. Ὀ. Η', 37.

Ἐ π ά ξ ι ο ς. ἐπάξιον πάντων χάρμα. Ν. Ζ', 131. παγκρατίου στεφάνωμα. Ἰ. Δ', 76.

Ἐ π α ο ι δ ά. ἐπαοιδαῖς ἀμφέπων. Π. Γ', 92. ἐπαοιδὰς λιτάς. Π. Δ', 385.

Ἐ π α ρ κ έ ω. ἐπάρκεσε κλειτᾷ γενεᾷ. Ν. ΣΤ', 104.

Ἐ π α σ κ έ ω. ἐπασκήσω ἥρωα κλυταῖς τιμαῖς. Ν. Θ', 23. ἔτι μᾶλλον ἐπασκήσει Θήβαν. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 103.

Ἐ π α υ ρ έ ω. ἐπαῦρον πολλοὶ γειτόνων. Π. Γ', 65. ἐπαύρεο ἀμοιβὰν μόχθων. Ν. Ε', 89.

Ἐ π α υ χ έ ν ι ο ς. ἐπαυχένιον ζυγὸν φέρειν. Π. Β', 171.

Ἐ π ε ί. ἐπεί. Ὀ. Δ', 22. Ὀ. Α', 40. (γὰρ) Ὀ. Θ', 43. Ὀ. ΣΤ', 44. Ὀ. Α', 127. Ὀ. Β', 178. καὶ ἄλλοθι.

Ἐ π ε ί γ ω. ἐπειγόμεναι ὧραι. Ν. Δ', 55. ἐπειγομένων

θεῶν πρᾶξις ὠκεῖα. Π. Θ', 119. Π. Δ', 59. Ξάνθον ἤπειγεν Ἀπόλλων. Ὀ. Η', 62.

Ἔπειμι. γῆρας ἔκαλος. Ἰ. Ζ', 58. σεμνόν τι ψευδέεσσιν. Ν. Ζ', 33. ἐπέσσεταί μοι ὅρκος ἀληθής. Ὀ. ΙΓ', 140. ἔπεστι φέγγος ἀνδρῶν. Π. Η', 138.

Ἔπειμι. ἐπῄει γᾶν τε καὶ θάλασσαν. Ἀποσπ. Παρ. 9.

Ἔπειτα. Ν. Γ', 94. Ν. Ι', 169. Ν. Ι', 151. Ἰ. Ζ', 27. Ὀ. Θ', 129. Π. Ε', 129. Ν. Γ', 95. Ὀ. Η', 76. Π. Δ', 377.

Ἐπέρχομαι. ἐπερχόμενος πάτρωϊ. Π. ΣΤ', 46. ἐπῆλθε δαίμων οἰοπόλος. Π. Δ', 50. ἐπελθὼν χρόνος. Ὀ. Ι', 9.

Ἐπέτης. ἐπέταν πολύφιλον. Π. Ε', 5.

Ἐπέτειος. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 169.

Ἐπεύχομαι. ἐπεύξασθαι ἐθέλω ματρί. Π. Γ', 137.

Ἐπέχω. ἔπεχε σκοπῷ τόξον. Ὀ. Β', 160.

Ἐπηετανός. ἐπηετανὸν βίον. Ν. ΣΤ', 19.

Ἐπήρατος. ἐπήρατον δόξαν. Ἰ. ΣΤ', 17. κλέος. Π. Β', 98.

Ἐπί. ἐπὶ ἁβρότατος. Π. Η', 127. ἐπὶ ἀκταῖσι θορών. Π. Δ', 64. Ὀ. Β', 164. ἐπὶ ἀνδράσι κεῖται. Π. Η', 107. ἐπ' ὄχθαις. Π. ΙΒ', 4. ἐπὶ σφυρῷ ἔστασας. Ἰ. Ζ', 19. Ἀποσπ. Θρην. Ι. στ. 14. ἀλόχῳ ἐπ' ἀλλοτρίᾳ θωρηχθείς. Ἀποσπ. Διθυρ. 2. ἐπὶ Ἀλκμάναν μολών. Ν. Ι', 19. ἐπὶ ξενίαν ἐλθόντος. Ν. Ι', 91. ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον λόγον. Π. Ι', 83. καὶ ἄλλοθι πολλαχοῦ.

Ἐπιβαίνω. βάω, βῆμι. ἐπιβαίνει νέφος Λάθας. Ὀ. Ζ', 82. πότμος αὐτὸν ἐπέβασεν εὐαμερίας. Ἰ. Α', 55. ἐπέβαν Σικυωνόθε. Ν. Ι', 81. ἐπέβαν πολλῶν καιρόν. Ν. Α', 28. ἐπέβα ὑπερτάταις ἀνορέαις. Ν. Γ', 34. ἐπέβαινε θείαις ὀδύναισι. Ἀποσπ. Προσ. 2.

Ἐπιβάλλω. ἐπὶ στέφανον βαλών. Π. ΙΑ', 22. ἐπ' εὐναῖς βάλεν αἰδῶ. Π. Θ', 20.

Ἐπίβδα. πρὸς τραχεῖαν ἐπίβδαν. Π. Δ', 249.

Ἐ π ί λ α σ ι ς. ἐπίλασιν καμάτων παράσχοι χρόνος. Π. Α', 89.

Ἐ π ί λ ο ι π ο ς. ἐπίλοιποι ἀμέραι. Ὀ. Α', 53.

Ἐ π ι μ ί γ ν υ μ ι. μίγω. ἐμφύλιον αἷμα ἐπέμιξε θνατοῖς. Π. Β', 59. ἀγλαΐαις ἐπιμίξαι λαόν. Ν. Θ', 74. ἐπιμίξαι λαόν. Ν. Θ', 74. ἐπιμίξαις Αἰθιόπεσσι χεῖρας. Ν. Γ', 107.

Ἐ π ι μ ο μ φ ά. ἐπιμομφὰν ὀξεῖαν ἀνδρῶν λῦσαι. Ὀ. Ι', 11.

Ἐ π ι ν έ μ ω. ἐπίνειμαι ἀκρωτήριον Ἄλιδος. Ὀ. Θ', 11.

Ἐ π ι ν ε ύ ω. ἐπὶ γλεφάροις νεῦσαν. Ἰ. Η', 99.

Ἐ π ί ν ι κ ο ς. ἄωτον ἐπίνικον φράσαι. Ὀ. Η', 99. ἐπινικίοισιν ἀοιδαῖς. Ν. Δ', 128.

Ἐ π ί ν ο μ ο ς. ἐπίνομον στρατὸν ἡρωΐδων. Π. ΙΑ', 13.

Ἐ π ι π έ μ π ω. ἐπὶ κλυτὰν πέμπετε χάριν. Ἀποσπ. Διθυρ. 3.

Ἐ π ί π ε ρ θ ε ν. τὰ ἐπίπερθεν γᾶς γεωμετροῦσα. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 123.

Ἐ π ι π ρ έ π ω. ἐπιπρέπει παισὶ λῆμα γενναῖον. Π. Η', 63.

Ἐ π ί σ κ ο π ο ς. ἐπίσκοποι Μινυᾶν. Ὀ. ΙΔ', 5.

Ἐ π ί σ κ ο τ ο ς. ἐπίσκοτον ἀτραπὸν ἐσσυμένα. Ἀποσπ. Ὑπορχ. 4. στ. 7.

Ἐ π ι σ π ε ί ρ ω. ἐπισπείρων μομφὰν ἀλιτροῖς. Ν. Η', 67.

Ἐ π ί σ π ο μ α ι. οἱ δὲ ἐπίσποντο. Π. Δ', 237.

Ἐ π ί σ τ α μ α ι. εἰ ἐπίστα συνέμεν. Π. Γ', 143. ἐπίστανται ἁγεμονεῦσαι ὁδόν. Ὀ. ΣΤ', 43. ἐπίστασαι ἔρξαι καὶ παθεῖν. Π. Η', 8.

Ἐ π ι σ τ α τ έ ω. ἐπιστατεῖ. Ν. Ζ', 72.

Ἐ π ι σ τ ε ί χ ω. τάνδε νᾶσον ἐπιστείχοντα. Ἰ. ΣΤ', 29.

Ἐ π ι σ τ ε φ α ν ό ω. νικῶν ἐπεστεφάνωσε βωμόν. Ὀ. Θ', 168.

Ἐ π ι τ α κ τ ό ς. ἐπιτακτὸν μέτρον ἐξεπόνησεν. Π. Δ', 421.

Ἐ π ι τ α ν ύ ω. ἐπιτανύσας (τόξον) Ἀκράγαντι. Ὀ. Β', 165.

Ἐ π ι τ έ λ λ ω. ἐπίτειλον θάνατον καὶ ἐμοὶ ἄναξ. Ν. Ι',

Ἔ π ο ς. ἔπος εἶπεν ἐν Θήβαις. Ὀ. ΣΤ', 25. ἀκίνδυνον. Π. Β', 121. εἰπόντα ἀγαθόν. Ἰ. Α', 63. Π. Δ', 186. κοινόν. Π. Γ', 5. κρατερόν. Π. Β', 148. τοῦτο πρότερον λεγόμενον. Ν. Γ', 92. Ἰ. ΣΤ', 61. ἔπει παύρῳ. Ὀ. ΙΓ', 138. ἔπεα τρία. Ν. Ζ', 71. ἐπέων θεσπεσίων ῥάβδον. Ἰ. Δ', 67. ἔπεσσιν ἐφάψατο οὐδὲ ἀκράντοις. Ὀ. Α', 138. Π. Δ', 15. Ν. Ι', 150. Ἰ. ΣΤ', 99. χαμαιπετές. Π. ΣΤ', 35. Ν. Θ', 7. Ἰ. Η', 101. Ὀ. Θ', 72. ἐπέων σοφῶν. Π. Δ', 244. Π. Δ', 532. Π. Δ', 52. ἐξ ἐπέων κελαδεννῶν γινώσκομεν. Π. Γ', 200. Ὀ. Γ', 14. Ἰ. Ζ', 26. Π. Δ', 99. Ν. Θ', 16. ἐπέων ῥαπτῶν. Ν. Β'. 2. Ν. ΣΤ', 49. Ν. Ζ', 102. Ὀ. ΙΓ', 35. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 132. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 178.

Ἐ π ο υ ρ ά ν ι ο ς. ἐπουράνιοι. Ἀποσπ. Θρην. 3.

Ἑ π τ ά. Ὀ. Ζ', 132. Ν. Β', 35.

Ἑ π τ ά γ λ ω σ σ ο ς. ἑπτάγλωσσον φόρμιγγα. Ν. Ε', 43.

Ἑ π τ ά κ ι ς. Ὀ. ΙΓ', 56.

Ἑ π τ ά κ τ υ π ο ς. ἑπτακτύπου φόρμιγγος. Π. Β', 130.

Ἑ π τ ά π υ λ ο ς. ἑπτάπυλοι Θῆβαι. Π. Θ', 139. Π. Γ', 160. Π. Η', 56. Ν. Δ', 31. Π. ΙΑ', 19. Ἰ. Η', 35. Ν. Θ', 42.

Ἔ π ω. τῷ μὲν εἶπε. Ὀ. Α', 119. ἔπος εἶπεν. Ὀ. ΣΤ', 25. εἶπε στέλλεν πλόον. Ὀ. Ζ', 60. εἶπεν οὕτως. Π. Δ', 19. εἶπε φωνάσαις. Ἰ. ΣΤ', 75. ὄφρα εἴπῃς. Ὀ. ΙΔ', 32. Ἰ. Δ', 69. εἰπὼν ἔπος εὐτράπελον. Π. Δ', 187. εἰπόντα ἔπος. Ἰ. Α', 63. Ν. Θ', 78. ὡς σάφα εἶπας. Ὀ. Η', 61. Ὀ. Ζ', 113. Π. Η'; 61. Π. Θ', 211. Ἰ. Η', 68. Ὀ. Δ', 35. Π. Γ', 71. Π. Δ', 277. Π. Δ'. 408. Ν. ΣΤ', 109. Ὀ. Η', 81. Π. Δ', 178. Ὀ. Α', 82. Ν. Ε'. 25. Ν. Ζ', 74. Ν. Ζ', 84. Ν. ΣΤ', 45. Π. Θ', 117. Ἰ. ΣΤ', 81. Ὀ. ΣΤ', 156. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 129.

Ἕ π ω. ἕπεται ἐν ἑκάστῳ μέτρον. Ὀ. ΙΓ', 67. ἀεὶ φιθόρων παλάμαις. Π. Β', 138. σοὶ μοῖρα εὐδαιμονίας.

Π. Γ', 150. ἑπόμενοι ἀρχαῖς προτέραις. 'Ο. Ι', 94. ἕψονται τέρψιες. 'Ο. ΙΓ', 59. Π. Α', 160. 'Ο. Β', 39. Π. Ε', 73. Ν. Α', 41. Ν. Γ', 49. Ν. Ι', 69. Ν. ΙΑ', 56. 'Ι. Γ', 6. εὖτε ἂν ἕπηται. Π. Γ', 190. Ν. Γ', 66. 'Ι. ΣΤ', 71. σῶμα πάντων ἕπεται θανάτῳ. 'Αποσπ. Θρην. 2. ἕπεται πλόκαμοι. 'Αποσπ. 'Αδηλ. 183. 'Αποσπ. 'Εγκωμ. 2.

'Ε π ω ν ύ μ ι ο ς. ἐπωνυμίαν χάριν νίκας 'Ο. Ι', 95. ἐπωνυμίαν πόλιν. Π. Α', 58.

'Ε π ώ ν υ μ ο ς. ὄρνιχος φανέντος ἐπώνυμον Αἴαντα. 'Ι. ΣΤ', 78. ἐπώνυμε ζαθέων ἱερῶν. 'Αποσπ. 'Υπορχ. 1.

"Ε ρ α ν ο ς. εἰς ἔρανον εὐνομώτατον ἐκάλεσε πατήρ. 'Ο. Α', 62. ἔρανον λυγρὸν Πολυδέκτᾳ θῆκε. Π. ΙΒ', 28. Π. Ε', 103.

'Ε ρ α σ ι π λ ό κ α μ ο ς. ἐρασιπλοκάμου Τυροῦς γενεά. Π. Δ', 242.

'Ε ρ α τ ε ι ν ό ς. ἐρατεινὸν ὕδωρ. 'Ο. ΣΤ', 146. ἐρατεινῷ μέλιτι. 'Ι. Ε', 68. ἐρατειναῖς εὐναῖς ἀποδρέπεσθαι καρπόν. 'Αποσπ. Σκολ. 1. στ. 11.

'Ε ρ α τ ό ς. ἐρατὸν φάος σελάνας. 'Ο. Ι', 91. χαλινόν. 'Ι. Η', 95. ἐρατᾶς ὠδῖνος. 'Ο. ΣΤ', 74. ἐρατὰν ἐπέβαλεν αἰδῶ. Π. Θ', 20. ἐρατῶν ἀέθλων. Ν. ΣΤ', 22. 'Ο. Ι', 120. ἐρατὸν μέλος. 'Αποσπ. 'Αδηλ. 156. 'Ι. Β', 45. ἐρατὰν ἀοιδᾶν ὄχημα. 'Αποσπ. Σκολ. 89. ἐρατὰ ἴων φόβᾳ. 'Αποσπ. Διθυρ. 3. στ. 20.

"Ε ρ α μ α ι. οὐκ ἔραμαι ἔχειν. Ν. Α', 44. ἤρατο ἀπιόντων. Π. Γ', 34. ἐραίμαν καλῶν θεόθεν. Π. ΙΑ', 76. ὧν ἔραται. Π. Α', 115. Ν. Ι', 153.

'Ε ρ ά ω. ἄνδρας ἐρῶντας. 'Ο. Α', 128. ἐράσσατο Ποσειδᾶν. 'Ο. Α', 39. ἐρᾷν καὶ ἔρωτι χαρίζεσθαι. 'Αποσπ. 'Αδηλ. 133. Π. Β', 50.

'Ε ρ γ ά ζ ο μ α ι. ἐργάζεσθαι ἀγάλματα. Ν. Ε', 3. οὐκ ἐλινύσοντας ὕμνους εἰργασάμην. 'Ι. Β', 67.

'Ε ρ γ α σ ί α. ἀμφὶ ἐργασίαις χειρός. 'Ο. Η', 56.

Ἕ ρ γ μ α. ἔργματι ἐπὶ ἑκάστῳ. Ἰ. Α', 36. ἐργμάτων ῥῆμα. Ν. Δ', 10. ἐργμάτων ἀγαθῶν ὕμνος. Ν. Δ', 136. καλῶν ἐργμάτων ἀκτὶς βέβακε διὰ πόντον. Ἰ. Δ', 71. ἔργμασι νικαφόροις ζεῦξαι μέλος. Ν. Α', 10. ἔργμασιν οὐ ψεῦδις ὁ μάρτυς ἐπιστατεῖ. Ν. Ζ', 72. ἔργμασιν ἐπὶ ἄλλοις ἄλλος μισθός. Ἰ. Α', 65. ἐν ἔργμασι νικᾷ τύχα. Ἀποσπ. Ὑμν. 12. Ν. ΣΤ', 58.

Ἔ ρ γ ο ν. οὔτ' ἔργον, οὔτ' ἔπος εἰπών. Π. Δ', 186. ἔργον μέγα. Ν. Ι', 120. ἔργον κράτησαν. Ὀ Θ', 127. ἔργον φιλόξενον παθόντες. Ἰ. Β', 37. ἔργα ἐσθλὰ ἐπ' ἐσθλοῖς. Ὀ. Η', 110. καλόν. Ἀποσπ. Ἐγκωμ. 4. ἔργον πελώριον. Π. ΣΤ', 41. ἔργον ἅπαν τοῦ εὑρόντος. Ὀ. ΙΓ', 23. Ὀ. Ε', 36. Ὀ. Ι', 27. ἔργου ἀρχομένους. Ὀ. ΣΤ', 4. ἔργου εἴχετο. Π. Δ', 414. Π. Η', 116. ἐν ἔργῳ ἱεὶς κόμπον. Ν. Η', 83. ἔργῳ παντὶ ἀνάπαυσις. Ν. Ζ', 77. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 147. ἔργων καλῶν μυρίαι κέλευθοι. Ἰ. ΣΤ', 31. τεκμαίρομαι ἔργοισιν Ἡρακλέος. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 48. καὶ ἀλλαχοῦ.

Ἕ ρ δ ω. ἔρδω. καλὰ ἔρξαις. Ὀ. Ι', 109. ἔρξαι μαλθακόν. Π. Η', 7. εἰ δὲ τύχᾳ τις ἔρδων. Ν. Ζ', 16. μαρνάσθω τις ἔρδων ἀμφ' ἀέθλοις. Ἰ. Ε', 71. πᾶν ἔρδοντ' ἀμαυρῶσαι ἐχθρόν. Ἰ. Δ', 82. Ὀ. Α', 104. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 24. Ν. Γ', 33. μέρος καννόμον ἐρδόμενον. Ὀ. Η', 104.

Ἐ ρ ε θ ί ζ ο μ α ι. ἐρεθίζεσθαι. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 156.

Ἐ ρ ε ί δ ω. ἤρειδέ μιν Ποσειδᾶν. Ὀ. Θ', 47. ἔρεισον ἄγκυραν χθονί. Π. Ι', 80. ἐρειδομένα ὀρθαῖς κιόνεσσι. Π. Δ', 476. ἐρειδόμενόν νιν ναυαγίαις. Ἰ. Α', 52. Ὀ. Θ', 48.

Ἐ ρ ε ί π ω. ἐριπόντι Πολυνείκει. Ὀ. Β', 77.

Ἔ ρ ε ι σ μ α. Ἀκράγαντος. Ὀ. Β', 12. Ἑλλάδος ἔρεισμα. Ἀποσπ. Διθυρ. 4.

Ἐ ρ έ π τ ω. ὅρα ἐρέφω.

Ἐ ρ ε τ μ ό ς. ἀντ' ἐρετμῶν. Π. Δ', 31.

Ἐ ρ ε ύ γ ω. ἐρεύγονται παγαὶ πυρὸς ἐκ μυχῶν. Π. Α', 40. τὸν ἄπειρον ἐρεύγονται σκότον. Ἀποσπ. Θρην. 1.

Ἐ ρ ε υ ν ά ω. ἐρευνῶν εὑρήσεις. Ὀ. ΙΓ', 161. ἐρεύνασεν ἰδίᾳ ῥοὰς τεναγέων. Ν. Γ', 43. ἐρευνασάτω ἱερὸν φάος Ἁσυχίας. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 125. ἐρευνᾶσαι βουλεύματα. Ἀποσπ. Παιαν. 10.

Ἐ ρ έ φ ω. λάχναι νιν μέλαν γένειον ἔρεφον. Ὀ. Α', 110. βοτάνα λέοντος ἔρεφέ νιν. Ν. ΣΤ', 73. δύο αὐτὸν ἔρεψαν πλόκοι σελίνων. Ὀ. ΙΓ', 45. ἐρέφοντα κρανίοις ναόν. Ἰ. Δ', 93. ἔρεπτόν μιν στεφάνοις ποίας. Π. Δ', 427.

Ἐ ρ έ ω. ἐρέω εἰ χρὴ ἀντιφερίξαι. Π. Θ', 89. ταύταν χάριν Νεμέᾳ. Ὀ. Η', 75. μαθών τις ἂν ἐρεῖ. Ν. Ζ', 100. Π. Ε', 145. Π. Δ', 252. Π. Α', 149. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 68. στ. 3.

Ἔ ρ η μ ο ς. ἐρήμας δι' αἰθέρος. Ὀ. Α', 10. ἔρημοι ἁμᾷ καίοντο. Ν. Ι', 134. ὑπὲρ ἐρήμων νώτων γαίας. Π. Δ', 46. ἐρήμου αἰθέρος. Ὀ. ΙΓ', 126.

Ἐ ρ η μ ό ω. ἐρήμωσεν ἑστίαν ἀνδρῶν. Ἰ. Δ', 27. ἐρήμωσαν θύγατρες. Π. Γ', 174. ἐρημώσασα ἑὸν χῶρον. Π. Δ', 479.

Ἐ ρ ι β ρ ε μ έ τ η ς. ἐριβρεμετᾶν θηρῶν λεόντων. Ἰ. Δ', 78.

Ἐ ρ ί β ρ ο μ ο ς. ἐριβρόμου νεφέλας στρατός. Π. Δ', 11. ἐριβρόμου χθονὸς ὀμφαλόν. Π. ΣΤ', 3. ἐρίβρομοι λέοντες. Ὀ. ΙΑ', 22.

Ἐ ρ ί ζ ω. οὐκ ἐρίζει χειρόνεσσιν ὁ φθόνος. Ν. Η', 38. σθένει γυίων ἐρίζοντι. Ν. Δ', 72. οὐκ ἐρίζειν χρὴ πρὸς θεόν. Π. Β', 162. ἐρίσαις ἀμφὶ γάμῳ Θέτιδος. Ἰ. Η', 59. ἐρίζεται ταχυτὰς ποδῶν. Ὀ. Α', 155. ἐριζόμενοι Πανελλάνεσσι. Ἰ. Δ', 49. ἐριζόμεναι νᾶες ἐν πόντῳ. Ἰ. Ε', 4. Π. Δ', 507.

Ἐ ρ ι κ λ ά γ κ τ α ς. ἐρικλάγκταν γόον ὄφρα μιμήσαιτο. Π. ΙΒ', 39.

Ἐ ρ ί π λ ε υ ρ ο ς. ἐριπλεύρῳ φυᾷ ἐμβάλλων κέντρον. Π. Δ', 420.

Ἔ ρ ι ς. χαλεπὰ ὁμιλεῖν κρεσσόνων. Ν. Ι', 135. ἔριν. Ν. Η', 87. ἔριδα στρέφοι. Ν. Δ', 152.

Ἐ ρ ι σ φ ά ρ α γ ο ς. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 160.

Ἐ ρ ί τ ι μ ο ς. ἐρίτιμοι ἀοιδαί. Ὀ. ΙΓ', 60.

Ἔ ρ ι φ ο ς. Ἀποσπ. Ὑμν. 14.

Ἕ ρ κ ο ς. ὑπὲρ ἕρκος ἅλμας. Π. Β', 147. οἷον ἕρκος. Π. Ε', 151. ἑρκέων δολίων. Ν. Γ', 89. ἕρκεσι παμποικίλοις ἀγγέων. Ν. Ι', 68.

Ἔ ρ ν ο ς. φοίνικος οὐ λανθάνει μάντιν. Ἀποσπ. Αιθ. 3. στ. 15. Ἀποσπ. Προσοδ. 1. ἔρνεϊ Τηλεσιάδα. Ἰ. Δ', 77. ἔρνεσι Λατοῦς ἀδών. Ν. ΣΤ', 64. πορφυρέοις ἀναδησάμενος. Ν. ΙΑ', 37. ἔρνεσιν ἀνδησάμενοι. Ἰ. Α', 38. Ἰ. Α', 94. ἔρνεα ἀπ' Ἀλφεοῦ. Ν. ΣΤ', 32.

Ἑ ρ π ε τ ό ν. Ἀφαίστοιο ἀναπέμπει κρουνούς. Π. Α', 47. πυκινώτατον ἑρπετόν. Ἀποσπ. Ὑπορχ. 3.

Ἕ ρ π ω. ἕρπει τοῦτο ἀθάνατον φωνᾶεν. Ἰ. Δ', 68. δαίμων ἕρποι. Ν. ΙΓ', 148. ἀοιδὰ σχοινοτενὴς διθυράμβῳ. Ἀποσπ. Διθυρ. 5-6. ἕρπων χρόνος. Ν. Δ', 70. ἑρπόντων πρὸς ἐπίβδαν. Π. Δ'. 249. Ν. Ζ', 100. ἑρπόντεσσι ζωοῖσιν. Ὀ. Ζ', 96.

Ἐ ρ υ θ ρ ό ς. ἐρυθρῷ πόντῳ. Π. Δ', 448.

Ἐ ρ ύ κ ω. ἐρύκει τεθμὸς ἐξενέπειν. Ν. Δ', 53. ἐρύκετον ἐνιπάν. Ὀ. Ι', 7.

Ἐ ρ ύ ω. ἐρύσαις βίαια ἐκ ποδός. Ν. Η', 99. ἐρυσάμενοι νόστον γλυκύν. Ν. Θ', 54.

Ἔ ρ χ ο μ α ι. ἱκέτας. Ὀ. Ε', 44. πὰρ μέλος. Ν. Ζ', 101. Π. Β', 7. ἔρχεται ὄλβος. Π. Γ', 189. ἔρχονται εἰς ὁδὸν φανεράν. Ὀ. ΣΤ', 123. Ν. Α', 48. ἤλυθεν εἰς λέχος Ζεύς. Π. Γ', 176. Π. Δ', 220. ἦλθες Λιβύας πεδίον. Π. Ε', 68. ἦλθον μέγαρον Πελία. Π. Δ', 239. ὅταν ξένον ἐμὸν ἔλθῃς. Ἰ. Β', 69. αὐτῷ ἐλθεῖν κῦδος. Ὀ. Γ', 69. δεῖ ἐλθεῖν. Ὀ. ΣΤ', 47.

Ἑ σ π έ ρ ι ο ς. χαρίτων ὁμάδῳ φλέγευ. Ν. ΣΤ', 66. ἑσπερίαις ὑπὸ κουρίζεσθ' ἀοιδαῖς. Π. Γ', 33.

Ἕ σ π ε ρ ο ς. ἑσπέρας. Π. Δ', 70. ἑσπέρᾳ σὺν ἄκρᾳ. Π. ΙΑ', 18. ἕσπερον φάος. Ὀ. Ι', 90. ἑσπέραις διχομηνίδεσσι. Ἰ. Η', 94.

Ἕ σ π ο μ α ι. ὄλβος ἅμα ἕσπετο. Ὀ. ΣΤ', 122. ἕσποιτο τόλμα. Ὀ. Θ', 123. ἕσποιτο μοῖρα. Π. Ι', 26. γέρας ἕσπηται. Ὀ. Η', 15. ἕσπεσθαι ἐφετμαῖς. Ἰ. ΣΤ', 25. ἑσπόμενοι. Ἰ. Ε', 47.

Ἑ σ τ ί α. ἑστία παρὰ σύγγόνῳ. Ὀ. ΙΒ', 21. ἑστίαν ἐς μάκαιραν Ἱέρωνος. Ὀ. Α', 17. ἑστίαν ἐρήμωσεν. Ἰ. Δ', 28. ἑστίαν πατρώαν. Π. ΙΑ', 21. καθῆσθαι παρ' ἑστίᾳ. Ἀποσπ. Διθυρ. 7.

Ἐ σ χ α τ ι ά. πρὸς ἐσχατιὰν θανάτου Π. ΙΑ', 86. πρὸς ἐσχατιαῖς ὄλβου. Ἰ. ΣΤ', 17. πρὸς ἐσχατιὰν ἱκάνων. Ὀ. Γ', 78.

Ἔ σ χ α τ ο ς. ἔσχατον πρὸς πλόον. Π. Ι', 45. τὸ ἔσχατον κορυφοῦται. Ὀ. Α', 182. ἔσχατον Νείλου κέρας. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 112. περὶ ἐσχάτων ἀέθλων. Ν. Ι', 58. ἐσχάτας ναυτιλίας. Ν. Γ', 39. ἐσχάταις ἐλπίσιν. Ἰ. Ζ', 50. ἐσχάταισιν στάλαισιν. Ἰ. Δ', 19.

Ἑ τ α ί ρ α. ἑταῖραι παρθένοι. Π. Γ', 32. ἑταιρᾶν οἰκοριᾶν δείπνων. Π. Θ', 36.

Ἑ τ α ῖ ρ ο ς καὶ ἕταρος. ἑταῖροι ὤρεγον. Π. Δ', 425. ἔξοχα ἑταίρων φιλεῖν. Π. Ε', 34. Ἰ. Ζ', 17. φίλοις σὺν ἑταίροις. Ὀ. Θ', 6. ἑταίρους ὄτρυνον. Ὀ. ΣΤ', 148. Ν. ΙΑ', 4. φθόνον ἑταῖρον. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 128.

Ἔ τ ε ι ο ς. ἐτείων ἀέθλων τέρμα. Ἰ. Δ', 115.

Ἕ τ ε ρ ο ς. ἕτερος δαίμων. Π. Γ', 62. ἑτέρῳ λέγει. Π. ΙΑ', 38. ἑτέρας σκευᾶς. Π. Β', 145. ἕτερον οἶκον. Ν. ΣΤ', 42. ἕτερον ἑτέραις χερσί. Ν. Η', 5. ἕτεραι τέχναι ἑτέρων. Ν. Α', 36. ἕτερα ἕτερον εἴργει. Ν. ΣΤ', 9. ἑτέρων ἔρως. Π. Ι', 93. Π. Β', 110. Ὀ. Ζ', 158.

Ν. Η', 63. Π. Ε', 230. Π. Β', 164. Π. Β', 95. Π. Δ', 442.

Ἐ τ ή τ υ μ ο ς. ἐτήτυμον ἀλάθειαν μόνος ἐξελέγχων χρόνος. Ὀ. Ι', 65. ἐτήτυμον ἄγων κλέος. Ν. Ζ', 92.

Ἔ τ ι. ἔτι. Ὀ. Α', 175. οὐκ ἔτι τλάσομαι. Π. Γ', 72. ἔτι ὀφείλει. Ν. Β', 9. Ὀ. Β', 27. Π. Γ', 112. Π. Γ', 39, 87.

Ἑ τ ο ῖ μ ο ς. καὶ ἕτοιμος. ἑτοῖμος θησαυρὸς ὕμνων. Π. ΣΤ', 7. ἑτοῖμος κάρυξ ἀέθλων. Ν. Δ', 120. ἕτοιμον γάμον. Ὀ. Α', 111. Ὀ. ΣΤ', 18. ἑτοῖμον πάρεδρον. Ὀ. Β', 138. Ὀ. Δ', 24.

Ἔ τ ο ς. ἔτεϊ ἐνάτῳ. Ἀποσπ. Θρην. 4. ἑκατὸν ἐτέων. Ὀ. Β', 169. Ν. ΙΑ', 51.

Ἔ τ υ μ ο ς. ἔτυμον λόγον ἀνθρώπων διακρίνειν. Π. Α', 133. ἐτύμως. Ὀ. ΣΤ', 129.

Ε ὖ. εὖ ἀγορηθείς. Ἰ. Α', 73. εὖ ἀκούειν. Π. Α', 192. εὖ μὲν, εὖ δέ. Ν. ΙΑ', 3. εὖ μή. Π. Θ', 166. Ν. Α', 46. Ν. Γ', 3. Ἰ. Δ', 69. Ὀ. ΙΑ', 4. Ν. Δ', 69. Ὀ. Ε', 37. Π. Γ', 186. Π. Δ', 510. Ἰ. Ε', 17. Π. Β', 133. Π. Θ', 87. Ὀ. Δ', 7.

Ε ὐ α γ κ ή ς. εὐαγκεῖ λόφῳ Νίσου. Ν. Ε', 84.

Ε ὐ ά γ ω ν. εὐάγων τιμά. Ν. Ι', 71.

Ε ὔ α θ λ ο ς. εὐάθλου Λάμπωνος παῖς. Ἰ. ΣΤ', 3.

Ε ὐ α ί ν η τ ο ς. Ὀρφεύς. Π. Δ', 315.

Ε ὐ α μ ε ρ ί α. εὐαμερίας ἐπέβασε πότμος. Ἰ. Α', 56.

Ε ὔ α ν δ ρ ο ς. εὔανδρον ματρόπολιν. Ν. Ε', 17. Π. Α', 78.

Ε ὐ ά ν θ ε μ ο ς. πρὸς εὐάνθεμον φυάν. Ὀ. Α', 109.

Ε ὐ α ν θ ή ς. Μετώπα. Ὀ. ΣΤ', 144. εὐανθεῖ σὺν ὄλβῳ. Ἰ. Ε', 15. εὐανθέαν ἀλικίαν. Ἰ. Ζ', 48. Π. Α', 73. Ἰ. Ζ', 71. Π. Β', 113. εὐανθὴς ὄλβος. Ἀποσπ. Θρην. 1. στ. 10.

Ε ὐ α ν ο ρ ί α. πόλιν εὐανορίαις δαιδάλλειν. Ὀ. Ε', 46.

Ε ὐ ά ν ω ρ. εὐάνορι παρ' ἀποικίᾳ. Ὀ. Α', 37. εὐάνορα

Ἀρκαδίαν. Ὀ. ΣΤ', 135. εὐάνορες Ἀχάρναι. Ν. Β', 26. Ν. Γ', 66. Ὀ. Γ', 119.

Εὐάρματος. Ἱέρων. Π. Β', 9. εὐάρματον ἄνδρα. Ἰ. Β', 24. Π. Δ', 15. εὐάρματε Θήβα. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 104.

Εὐαχής. εὐαχέα ὕμνον. Π. Β', 25.

Εὔβουλος. Θέμις εἶπε. Ἰ. Η', 68. Ὀ. ΙΓ', 11. Π. Γ', 163. Ἀποσπ. Ὑμν. 6.

Εὐδαιμονία. εὐδαιμονίας μοῖρα ἕπεται. Π. Γ', 150. εὐδαιμονίαν θάλλοισαν. Π. Ζ', 22. Ν. Ζ', 83.

Εὐδαίμων. ἀνὴρ γίγνεται. Π. Ι', 33. εὐδαίμονος γαμβροῦ. Ἰ. Ζ', 37. εὐδαίμονι σὺν πότμῳ. Ὀ. Β', 34. εὐδαίμονα ἐόντα βίοτον. Ν. Ζ', 147. εὐδαίμων δραπέτας. Ἀποσπ. Θρην. 5. Π. Δ', 491. εὐδαίμονα γένναν. Ἀποσπ. Προσοδ. 2.

Εὐδείελος. εὐδείελον Κρόνιον. Ὀ. Α', 178. χθόνα Ἰωλκοῦ. Π. Δ', 136.

Εὔδενδρος. εὐδένδροιο ματέρος. Π. Δ', 131. ἄλσος εὔδενδρον. Ὀ. Η', 12. εὐδένδρῳ ὄχθῳ. Ν. ΙΑ', 31.

Εὐδία. εὐδίαν ἑστίαν. Π. Ε', 12. εὐδίαν μελιτόεσσαν. Ὀ. Α', 158. ὄπασσεν εὐδίαν ἐκ χειμῶνος. Ἰ. Ζ', 53. ἐν εὐδίᾳ καταθείς. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 125. Π. Ε', 12.

Εὐδιανός. εὐδιανὸν φάρμακον αὐρᾶν ψυχρᾶν. Ὀ. ΙΑ', 146.

Εὔδματος. εὔδματον Κολώναν. Π. ΙΒ', 5.

Εὐδοξία. σὺν εὐδοξίᾳ Κάστορος. Π. Ε', 9. εὐδοξίᾳ συγγενεῖ μέγα βρίθει. Ν. Γ', 70.

Εὔδοξος. εὔδοξος Σωγένης. Ν. Ζ', 11. εὐδόξοιο Πίσας. Ὀ. ΙΔ', 35. εὐδόξῳ Μίδᾳ. Π. ΙΒ', 10. εὔδοξον Ἱπποδάμειαν. Ὀ. Α', 112. Π. ΣΤ', 17. Ἰ. Η', 2.

Εὕδω. εὕδεις, βασιλεῦ. Ὀ. ΙΓ', 95. εὕδει χάρις παλαιά. Ἰ. Ζ', 24. εὐδόντεσσιν ἐν ὀνείροις. Ἀποσπ. Θρην. 2. στ. 8. εὕδει ἀνὰ σκάπτῳ Διὸς αἰετός. Π, Α', 9.

Εὐειδής. εὐειδέα ἄλοχον. Ἰ. Η', 61.

Ε ὐ θ ύ τ ο μ ο ς. εὐθύτομον πεδιάδα. Π. Ε', 120.

Ε ὔ ϊ π π ο ς. εὐΐπποσ Φλεγύα. Π. Γ', 14. εὐΐππους Ἀμαζόνας. Ὀ. Η', 62. Π. Δ', 2. Ὀ. Γ', 70.

Ε ὔ κ α ρ π ο ς. εὐκάρπου χθονός. Ν. Α', 20. εὐκάρποιο γαίας μέτωπον. Π. Α', 57.

Ε ὐ κ λ ή ς. εὐκλέϊ παρὰ Δίρκᾳ. Ὀ. Ι', 101. εὐκλέϊ σὺν νόστῳ. Ν. Β', 39. εὐκλέα μορφάν. Ὀ. ΣΤ', 128. μναστῆρα ἀγώνων. Π. ΙΒ', 42. εὐκλέων ἔργων. Ἰ. Γ', 11. εὐκλέας ὀϊστούς. Ὀ. Β', 169. Ν. Γ', 120. εὐκλέα ναόν. Π. Η', 89. Π. Θ', 97. Ν. Ε', 27. Ν. ΣΤ', 77. Ν. ΣΤ', 49. Ἰ. Δ', 38. εὐκλέα ἀγοράν. Ἀποσπ. Διθυρ. 3. στ. 5.

Ε ὐ κ λ ε ΐ ζ ω. εὐκλέϊξεν πόλιν. Π. Θ', 162.

Ε ὐ κ τ ή μ ω ν. εὐκτήμονα ἀγυιὰν προγόνων. Ν. Ζ', 136.

Ε ὔ κ υ κ λ ο ς. εὔκυκλον ἕδραν εἶδεν. Ν. Δ', 107.

Ε ὐ λ ο γ ί α. συνάορος φόρμιγγι. Ν. Δ', 8. εὐλογίαν προστιθείς. Ὀ. Ε', 56. εὐλογίαις ῥαινέμεν. Ἰ. ΣΤ', 30. ἀστῶν μεμίχθαι. Ἰ. Γ', 5.

Ε ὔ μ α λ λ ο ς. εὔμαλλον μίτραν φέρε. Ἰ. Ε', 79.

Ε ὔ μ α λ ο ς. εὐμάλοιο Ἀρκαδίας. Ὀ. ΣΤ', 169.

Ε ὐ μ α χ α ν ί α. εὐμαχανίαν ἔφανας. Ἰ. Δ', 4.

Ε ὐ μ α ρ ή ς. εὐμαρὲς περᾶν ἀβάταν ἅλα. Ν. Γ', 37. ἦν συμβαλεῖν λίαν. Ν. ΙΑ', 43. πράξασθαι. Π. Γ', 202.

Ε ὐ μ ε ν έ ω. εὐμενέοντες ἀνεψιόν. Π. Δ', 225.

Ε ὐ μ ε ν ή ς. ἐπὶ εὐμενεῖ τύχᾳ. Ὀ. ΙΔ', 23. εὐμενεῖ νόῳ. Π. Η', 25. εὐμενέσσι παρὰ Κρονίδαις. Π. Β', 46.

Ε ὐ μ ε ν ί α. δέξαι σὺν εὐμενίᾳ. Π. ΙΒ', 8.

Ε ὐ ν ά. ἄτερ εὐνᾶς. Ὀ. Β', 69. εὐνᾶς ἀδείας τυχεῖν. Π. Θ', 74. ὁμόφρονος. Ὀ. Ζ', 11. νυμφίας ἐπεῖρα. Ν. Ε', 56. εὐνὰν οὐ τέλεσαν. Ἰ. Η', 68. εὐναῖς ἐρατειναῖς. Ἀποσπ. Σκολ. 1. στ. 11. γλυκεραῖς. Π. Θ', 19.

Ε ὐ ν ά ζ ω. εὐνάσθη ξένου ἐλθόντος λέκτροις. Π. Γ', 44. εὐνάσθην ὑπὸ σπαργάνοις. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 102.

Ε ὐ ν ο μ ί α. εὐνομίαν ἀπόλεμον ἀγαγών. Π. Ε', 90.

Εὔνομος. εὔνομον μοῖραν. Ν. Θ', 70. εὔνομον πόλιν. Ἰ. Ε', 28. ἐς ἔρανον εὐνομώτατον. Ὀ. Α', 61.
Εὔοδμος. εὔοδμον ἔαρ. Ἀποσπ. Διθυρ. 3. στ. 16.
Εὐορκία. εὐορκίαις ἔχαιρον. Ὀ. Β', 119.
Εὐπάραος. εὐπαράου Μεδοίσας. Π. ΙΒ', 28.
Εὐπραγία. εὐπραγίᾳ νέᾳ χαίρω. Π. Ζ', 17.
Εὐπραξία. πολλαὶ ὁδοὶ εὐπραξίας. Ὀ. Η', 18.
Εὔπυργος. εὔπυργον ἕδος Αἰακιδᾶν. Ν. Δ', 19.
Εὑρίσκω. εὑρίσκοντι δόξαν. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 147. Π. Δ', 532. Π. Θ', 197. Π. ΙΒ', 39. εὗρεν πρῶτος. Ἀποσπ. Σκολ. 5. Π. Γ', 47. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 145. Ἰ. ΣΤ', 48. Ὀ. ΣΤ', 163. Ἰ. Α', 60. Π. Β', 41. εὑρίσκων. Π. ΙΑ', 78. ὃς εὗρες ἵππιον εἴσοδον. Π. ΣΤ', 50. εὗρεν οὔπω τις σύμβολον πράξιος ἐσσομένας. Ὀ. ΙΒ', 12. Ὀ. ΙΓ', 104. εὗρον ὁδὸν ἀμαξιτὸν παλαιότεροι. Ν. ΣΤ', 92. εὑρέτω γλῶσσαν ἐμὰν κελαδῆσιν. Ν. Δ', 140. Ὀ. ΙΓ', 161. Π. Δ', 89. εὑρὼν ὁδὸν λόγων. Ὀ. Α', 177. εὑρόντος ἅπαν ἔργον. Ὀ. ΙΓ', 23. εὑρόντι μοι τρόπον νεοσίγαλον. Ὀ. Γ', 8. εὑρόμενον ἀρχὰν μελίφρονα σκολίου. Ἀποσπ. Σκολ. 1. στ. 16. Π. Β', 118. εὕρῃ τις ἄποινα μόχθων. Ν. Ζ', 23. ἀμάχανον τοῦτο εὑρεῖν. Ὀ. Ζ', 46. εὑρίσκοντο τιμὰν παλάμαις θεῶν. Π. Α', 94. εὑρέσθαι κλέος ἐλπίδα ἔχω. Π. Γ', 196. Π. Δ', 333.
Εὐρησιεπής. Ὀ. Θ', 120.
Εὐρυαίχμης. εὐρυαίχμαν στρατὸν Σύριον. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 57.
Εὐρυβίας. εὐρυβία κούρᾳ Ὑψέος. Π. Θ', 23. Ὀ. ΣΤ', 98. Περικλύμενε εὐρυβία. Π. Δ', 312. Ἰ. ΣΤ', 78.
Εὐρύκολπος. εὐρυκόλπου χθονὸς ὀμφαλόν. Ν. Ζ', 49.
Εὐρυλείμων. Λιβύα. Π. Θ', 95.
Εὐρυμέδων Ποσειδᾶν. Ὀ. Η', 41. εὐρυμέδοντα γόνον Κρόνου, Χείρωνα. Π. Γ', 5.
Εὐρύς. εὐρείας χθονὸς ἀκίνητον τέρας. Ἀποσπ. Προ-

σοδ. Ι. εὐρὺ κλέος ἔχοντι. Ὀ. Ι', 115. εὐρὺ ἀνάσσων. Ὀ. ΙΓ', 34. εὐρὺ ῥέοντα. Ὀ. Ε', 42. εὐρεῖαν ἄπειρον λάβε. Π. Δ', 85. εὐρὺν θαλάμου μυχόν. Ν. Α', 62.

Εὐρυσθενής. Ἀπόλλων. Ἰ. Β', 26. ὁ πλοῦτος. Π. Ε', 1. εὐρυσθενεῖ γενεᾷ. Π. Ζ', 3. εὐρυσθενέ' Ἱμέρα. Ὀ. ΙΒ', 1. εὐρυσθενέων ἀρετᾶν φάος. Ὀ. Δ', 17. Ν. Ε', 8. Ν. Γ', 62. Ὀ. Ζ', 40.

Εὐρύτιμος. εὐρυτίμου Διός. Ὀ. Α', 67.

Εὐρυφαρέτρας Ἀπόλλων. Π. Θ', 46. εὐρυφάρετρ' Ἄπολλον ὀρχηστά. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 12.

Εὐρυχαίτας. πάρεδρον Δαμάτερος Διόνυσον. Ἰ. Ζ', 4.

Εὐρύχορος. εὐρυχόρου Ἀσίας. Ὀ. Ζ', 33. Λιβύας σπέρμα. Π. Δ', 75. εὐρυχόρους ἀγυιὰς Ἄβαντος. Π. Η', 77. Ν. Ι', 97.

Εὐσεβής. εὐσεβεῖ γνώμᾳ. Ὀ. Γ', 73. εὐσεβέων ἀνδρῶν. Ὀ. Η', 11. εὐσεβέστατον. Ἰ. Η', 87. Ἀποσπ. Θρήν. 3.

Εὐσεβέως. Ὀ. ΣΤ', 133.

Εὔσκιος. εὔσκιον ἀκτὰν Ἀχέροντος. Π. ΙΑ', 38.

Εὐστέφανος. εὐστεφάνων ἀγυιᾶν κύριε. Π. Β', 107.

Εὖτε. Ὀ. Γ', 50. Ὀ. ΣΤ', 113. Π. Γ', 191. Π. Δ', 133. Ν. ΣΤ', 88.

Εὐτειχής. εὐτυχεῖ προθύρῳ. Ὀ. ΣΤ', 2. εὐτειχέα δόμον θεοῦ. Ν. Ζ', 67. εὐτειχέσι πὰρ πύλαις Κάδμου. Ἰ. ΣΤ', 111.

Εὐτερπής. ἄνθος ὕμνων εὐτερπές. Ὀ. ΣΤ', 180.

Εὐτράπελος. εὐτράπελον ἔπος εἰπών. Π. Δ', 186. εὐτραπέλοις κέρδεσσι μὴ δολωθῇς. Π. Α', 178.

Εὐτριαίνας. εὐτρίαιναν βαρύκτυπον. Ὀ. Α', 116.

Εὐτυχέω. τέτράκις εὐτυχέων κλεινᾷ ἐν Ἰσθμῷ. Ὀ. Ζ', 149. εὐτυχήσαις ἀνδρῶν τις. Ἰ. Γ', 1.

Εὐτυχία. ἐν εὐτυχίᾳ. Ν. Α', 13. κραίνει σέθεν εὐτυχίαν. Ὀ. ΣΤ', 139.

Εὔχος. ἀγώνιον. Ὀ. Ι', 75. ἀπὸ ἀγώνων γαρύων. Ν. ΣΤ', 101. Π. Ε', 26.

Εὐχωλά. εὐχωλαῖς τελείαις ἰανθείς. Ἀποσπ. Σκολ. Ι. στ. 4.

Εὐώδης. εὐώδεος ἐξ ἀδύτου. Ὀ. Ζ', 58. εὐῶδες ἄνθος. Ν. ΙΑ', 52.

Εὐώλενος. εὐώλενον Κυράναν. Π. Θ', 31.

Εὐώνυμος. εὐωνύμῳ πάτρᾳ. Ν. Ζ', 125. εὐωνύμων ἐπ' Ἀθανᾶν. Ν. Δ', 39. εὐωνύμων πατέρων. Ὀ. Β', 3. ποδῶν. Ν. Η', 81. Ν. ΙΑ', 25. Π. ΙΑ', 89. Ν. Ζ', 70.

Εὐῶπις. εὐώπιδος σελάνας φάος ἐρατόν. Ὀ. Ι', 90.

Ἐφαμέριος. ἐφαμερίαν στάθμαν. Ν. ΣΤ', 10. ἐφημερίων φροντίς. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 72.

Ἐφάμερος. ἐφάμερον τερπνὸν διώκων. Ἰ. Ζ', 57. τάλας ἐφάμερε. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 25.

Ἐφάπτω. πότμον ἐφάψας. Ὀ. Θ', 91. ἐφαπτοίμαν κελεύθοις ἁπλόαις ζωᾶς. Ν. Η', 61. ἐφάψαιτο οὐκ ἀκράντοις ἔπεσσι. Ὀ. Α', 138.

Ἐφάπτομαι. ἐφαπτομένα χερὶ κούφᾳ. Π. Θ', 18. ἐφάψατο μαντευμάτων. Π. Η', 86. οὔ τοι χαμαιπετέων λόγων ἐφάψῃ. Ὀ. Θ', 19. ἐφάψασθαι ποδοῖν σκοπιᾶς ἄλλας. Ν. Θ', 113.

Ἔφεδρος. τραχὺς παλιγκότοις. Ν. Δ', 156.

Ἐφέζω. τᾶς ἕδρας ἐφεζόμενοι. Ν. Δ', 109.

Ἐφέπω. ἐφέπεις ὅρος. Π. Α', 57. αἰὼν ἔφεπε μόρσιμος. Ὀ. Β', 19. ἔφεπεν ἔγχος κραταιόν. Π. ΣΤ', 34. ἐφέπων συμποσίας. Π. Δ', 524. Π. Α', 97. ἐφέρπουσαν κρίσιν. Ἀποσπ. Θρην. 2. στ. 9.

Ἐφέρπω. μὴ θραύσοι χρόνος ἐφέρπων. Ὀ. ΣΤ', 164.

Ἐφετμή. ἐφετμαῖς θεῶν. Π. Β', 39. κλυταῖς φίλου ἕσπεσθαι. Ἰ. ΣΤ', 26. ἐφετμὰς κραίνων. Ὀ. Γ', 19. Π. Δ', 415.

Ἐφευρίσκω. ἐφεῦρέ ποτε Παλλὰς τέχναν. Π. ΙΒ',

Η', 64. εἶχε καλὰς ὀπώραν. Ἰ. Β', 8. ἔχοι ἂν θεός. Ν. Ζ', 131. εὔχετο ἔργου. Π. Δ', 414. γενύων δράκοντος. Π. Δ', 435. καὶ ἄλλοθι πολλαχοῦ. Ἴδε καὶ Σχέω.

Ἕ ψ ω. τίς ἕψοι μάταν γῆρας καθήμενος ἐν σκότῳ. Ὀ. Α', 133. ἑψόμενος χρυσός. Ν. Δ', 132.

Ἑ ω σ φ ό ρ ο ς. λάμπει. Ἰ. Δ', 40. Ἴδε καὶ Ἀωσφόρος.

## Ζ.

Ζ ά θ ε ο ς. ἐν ζαθέῳ χώρῳ δέξαι. Ἀποσπ. Προσοδ. 5. Π. Ε', 94. Ζαθέων ἱερῶν ἐπώνυμε. Ἀποσπ. Ὑπορχ. 1. ζαθέα Ἰσθμῷ. Ἰ. Α', 45. ζάθεον ἄλσος. Ὀ. Ι', 53. ζαθέαν ἀγυιὰν προγόνων. Ν. Ζ', 136. ζαθέοις κρημνοῖς Ἀλφεοῦ. Ὀ. Γ', 39.

Ζ ά κ ο τ ο ς. ζακότοιο ἔγχεος αἰχμᾷ. Ν. ΣΤ', 90. ὕδατι ζακότῳ. Ἀποσπ. Ὑπορχ. 4. στ. 19.

Ζ ά λ η. ζάλαις ἀντικύρσαντες. Ὀ. ΙΒ', 16.

Ζ α λ ω τ ό ς. ζαλωτὸν εὐνᾶς θῆκε. Ὀ. Ζ', 10.

Ζ α μ ε ν ή ς. Κένταυρος. Π. Θ', 65. ζαμενεῖ ἁλίῳ. Ν. Δ', 21. Ν. Γ', 111. Π. Δ', 17. Ἀποσπ. Διθυρ. 13. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 152.

Ζ ε ύ γ λ α. ζεύγλᾳ πέλασσε (βόας). Π. Δ', 404.

Ζ ε ύ γ ω. ζεύξω τέλος χαρίτων. Ἰ. Α', 7. ἔζευξεν ἅρμα Πιερίδων. Π. Ι', 102. ζεῦξόν μοι σθένος ἡμιόνων. Ὀ. ΣΤ', 37. ζεῦξαι Πάγασον. Ὀ. ΙΓ', 91. ζεῦξαι μέλος ἔργμασιν. Ν. Α', 10. ζεύξασα ἐν κύκλῳ ἴϋγκα Κυπρογένεια. Π. Δ', 383. ζυγὲν ῥοαῖσι ἐπέων. Ἰ. Ζ', 26.

Ζ ό φ ο ς. ζόφον Γαδείρων. Ν. Δ', 112. ζόφον χειμέριον μηνῶν ποικίλων. Ἰ. Δ', 30.

Ζ υ γ ό ς. ζυγὸν εἴργει ἕτερα. Ν. Ζ', 8. ζυγὸν ἐπαυχένιον. Π. Β', 173. πρὸς ζυγὸν καρχασίου. Ν. Ε', 94. ζυγοῖς ἁρμάτων τετραόροις. Ν. Ζ', 187.

# Η.

Ἡ μ ί θ ε ο ς. ἡμιθέων πλόος. Π. Δ', 375. Π. Δ', 327. ἡμιθέοις ναύταις Ἰάσονος. Π. Δ', 20.

Ἡ μ ί ο ν ο ς. σθένος ἡμιόνων. Ὀ. ΣΤ', 38. ἀνὰ ἡμιόνοις. Π. Δ', 167. Ὀ. Ε', 15.

Ἥ μ ι σ υ ς. ἥμισυ μὲν, ἥμισυ δέ. Ν. Α', 163-165.

Ἠ ν ε μ ό ε ι ς. ἠνεμόεσσαν ἶπον. Ὀ. Δ', 11. ἴδε Ἀνεμόεις.

Ἤ π ε ι ρ ο ς. ἴδε Ἄπειρος.

Ἠ ρ (ἔαρ). ἦρος φοινικανθέμου ἀκμᾷ. Π. Δ', 114.

Ἠ ρ ι ν ό ς. ἠρινὰ φύλλα ἀναπέμπει χθών. Π. Θ', 82.

Ἡ ρ ώ ϊ ο ς. ἡρωΐαις ἐν ἀρεταῖς. Ὀ. ΙΒ', 71. ἡρωΐαις πομπαῖς πολυθύτοις. Ν. Ζ', 68.

Ἡ ρ ω ΐ ς. ἡρωΐδων στρατὸν ἐπίνομον. Π. ΙΑ', 14.

Ἥ ρ ω ς. Π. ΙΑ', 47. δεύτερος γένος· ἐξ Ὠκεανοῦ. Π. Θ', 27. ἥρωος Πηλέος. Ἰ. ΣΤ', 37. ὑφ' ἥρωϊ λύει χαλινὸν παρθενίας. Ἰ. Η', 96. ἡρώων περιναιεταόντων ἄωτοι. Ν. Η', 15. ἥρωσι μόχθον. Ἰ. ΣΤ', 42. ὑπερτάτους ἐν μάχαις. Π. Η', 37. Π. Ε', 128 Π. Β', 57. Ν. Ι', 153. Ν. Γ', 38. Π. Δ', 64. Ὀ. Θ', 94. 15. Ὀ. ΣΤ', 54. Ν. Θ', 24. Π. Γ', 13. Ὀ. Β', 2. Ὀ. Η', 56. ἥρωες ἁγνοί. Ἀποσπ. Θρην. 4. στ. 7. Π. Δ', 102. Ἰ. Α', 23. Ἰ. Ε', 23. Π. Θ', 205. Ν. Ε', 23. Π. Α', 103. Ν. Δ', 47.

Ἡ σ υ χ ί α. ἴδε Ἁσυχία.

Ἤ τ ο ι. Ὀ. Β', 4, 55. ΙΒ', 20. ΙΓ', 118. Π. ΙΒ', 52. Ν. ΣΤ', 9. Ν. Ε', 78.

Ἦ τ ο ρ. ἄλκιμον. Ν. Η', 41. ἴύγγι ἕλκομαι Ν. Δ', 57. ἦτορ Ζηνὸς ἔπεισε. Ὀ. Β', 144. τρέψαι γλυκεῖαν πρὸς εὐφροσύναν. Ἰ. Γ', 17. ἦτορ τυφλὸν ἔχει. Ν. Ζ', 35. Π. Θ', 56. Ὀ. Δ', 38. Ὀ. Α', 6.

Ἠ ΰ κ ο μ ο ς. ἠΰκομοι Χάριτες. Π. Ε', 60. ἠϋκόμων Μοισᾶν. Ὀ. ΣΤ', 154.

Ἠ ΰ π υ ρ γ ο ς. ἠΰπυργον ἕδος Αἰακιδᾶν. Ν. Δ', 18.

## Θ.

Θ α λ π ν ό ς. θαλπνότερον ἄστρον. 'Ο. Α', 9.

Θ ά λ π ω. ἐθάλπετο ἀκίῳ πατήρ. Ν. Δ', 23.

Θ α μ ά. 'Ο. Α', 25. 'Ο. Δ', 40. κιθαρίζων. Ν. Δ', 25. Ν. Ζ', 143. Π. Γ', 40. Π. Δ', 71. Ν. Α', 25, 33. Ν. Β', 13. Ν. Ε', 69. θαμὰ ἐμίγνυντο. 'Αποσπ. 'Αδηλ. 83.

Θ α μ ά κ ι ς. Ν. Γ, 72. 'Ι. Α', 37.

Θ α μ β έ ω. ἐθάμβεεν Ἄρτεμις καὶ Ἀθᾶνα. Ν. Γ', 86.

Θ ά μ β ο ς. θάμβει δυσφόρῳ τερπνῷ τε μιχθείς. Ν. Α', 85.

Θ α μ ι ν ά. 'Ο. Α', 85. Ν. Γ', 78.

Θ ά ν α τ ο ς. πεῖρας θανάτου οὔ τι κέκριται. 'Ο. Β', 57. ἐκ θανάτου κομίσαι ἄνδρα. Π. Γ', 99. θανάτοιο πρίατο κομιδὰν πατρός. Π. ΣΤ', 39. θανάτῳ πόρεν Κύκνον. 'Ο. Β', 147. θάνατον αἰπύν. 'Ο. Ι', 49. θάνατόν οἱ φύτευεν. Ν. Δ', 96. λίθινον. Π. Ι', 75. θανάτου μέλανος. Π. ΙΑ', 87. θανάτου παρὰ σᾶμα. Ν. Ζ', 27. Ν. Θ', 68. 'Αποσπ. 'Αδηλ. 122. Π. Γ', 73. 'Αποσπ. Θρην. 2. στ. 4. Π. Δ', 332. Ν. Ι', 144, 155.

Θ α ρ σ α λ έ ο ς. θαρσαλέα φωνά. Ν. Θ', 117.

Θ α ρ σ έ ω. θαρσήσαις λόγοις ἀγανοῖς. Π. Δ', 179. ὄρθιον ὤρυσαι θαρσέων. 'Ο. Θ', 163.

Θ ά ρ σ ο ς. θάρσος αἰετὸς ἔπλετο. Π. Ε', 148.

Θ ᾶ σ σ ο ν. ἀγάνορος ἵππου. 'Ο. Θ', 35. ἔντοσν. Π. Δ', 322.

Θ α ῦ μ α. ἀκοῦσαι. Π. Α', 50. θαύματα. 'Ο. Α', 43. Ν. Ι', 94.

Θ α υ μ α ζ ω. θαυμάσαι. Π. Ι', 76. θαύμασον δύναμιν μεγάλαν. Π. Θ', 53. 'Αποσπ. Σκολ. 1. στ. 15.

Θ α υ μ α ί ν ω. θαύμαινε τόθι δένδρεα. 'Ο. Γ', 57.

Θ α υ μ ά σ ι ο ς. θαυμάσιον τέρας. Π. Α', 49.

Θ α υ μ α σ τ ό ς. θαυμαστὸς ἐὼν φάνη. 'Ο. Θ', 144. στρατός. Π. Β', 86. ὄνειρος. Π. Δ', 289. θαυμαστὸν ὄλβον λαχών. Ν. Θ', 108. θαυμαστὰν ὁδόν. Π. Ι',

Θ έ ρ ο ς. νότιον διερὸν ζακότῳ ὕδατι θέρος. Ἀποσπ. Ὑπορχ. 4. στ. 19.

Θ έ α ι ς. ἐπέων. Ὀ. Γ', 14.

Θ ε σ π έ σ ι ο ς. θεσπεσία ἀοιδά. Ν. Θ', 16. θεσπέσιον γένος. Π. ΙΒ', 23. θεσπεσίων ἐπέων. Ἰ. Δ', 67. θεσπεσίαις ὑπὸ εὐχαῖς. Ἰ. ΣΤ', 64.

Θ έ σ σ ο μ α ι. τὰν θέσσαντο εὔανδρον. Ν. Ε', 18.

Θ έ σ φ α τ ο ς. θέσφατον ἦν Πελίαν θανέμεν. Π. Δ', 126. θεσφάτων ἤκουσαν. Ἰ. Η', 67.

Θ ε τ ό ς. θετὸν υἱὸν ἰδών. Ὀ. Θ', 95.

Θ ε υ μ ε ρ ᾷ ὀπί. Ν. Ζ', 123.

Θ ε ύ μ ο ρ ο ς. θεύμοροι ἀοιδαί. Ὀ. Γ', 18.

Θ έ ω. ὅρα τ ί θ η μ ι.

Θ ή γ ω. θήξαις φύντ' ἀρετᾷ. Ὀ. Ι', 23.

Θ ῆ λ υ ς. θήλειαν ἔλαφον. Ὀ. Γ', 52.

Θ ή ρ. θηρὸς δέρμα. Ἰ. ΣΤ'. 69. ποντίου θηρὸς χρωτί. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 70. θηρῶν χώραν. Π. Θ', 103. λεόντων. Ἰ. Δ', 78. θῆρας ἀϊδροδίκας κτανών. Ν. Α', 96. θῆρας ἀγρίους. Π. Θ', 39. Π. Ε', 81. Ν. Γ', 41. Ἀποσπ. Ὑπορχ. 3.

Θ η ρ ε ύ ω. θήρευσε Τιτυὸν βέλος Ἀρτέμιδος. Π. Δ', 161. θηρεύων μεταμώνια ἐλπίσιν ἀκράντοις. Π. Γ', 40. θηρευέμεν χρὴ μέτρον κερδέων. Ν. ΙΑ', 62.

Θ η σ α υ ρ ό ς. ὕμνων. Π. ΣΤ', 7. θησαυρὸν δίδυμον. Ὀ. ΣΤ', 111. χρυσέων τριπόδων. Π. ΙΑ', 8.

Θ ί γ ω. ἐν ἀέθλοις θίγον ἀγώνων. Ἰ. Α', 26. ὕμνων θίγοισα νᾶσος κλειναῖσιν ἀρεταῖς. Π. Η', 33. φόρμιγγος θιγέμεν. Π. Δ', 528. θιγέμεν νουμηνίᾳ. Ν. Δ', 57. ὃν οὐ θεμιτὸν θίγειν ψεύδει. Π. Θ', 75.

Θ ν ά σ κ ω, θ ν ή σ κ ω. θνάσκει πῆμα ὑπὸ χαρμάτων. Ὀ. Β', 36. θνάσκοντες ὁμῶς ἅπαντες. Ἰ. Ζ', 59. θνάσκοντι πλοῦτος στυγερώτατος. Ὀ. Ι', 108. πρὸς κοίλαν ἀγυιὰν θνασκόντων. Ὀ. Θ', 54. τεθνακότων βοᾷ θοῶν. Ν. Ζ', 47. οὔπω τεθναότα. Ν. Ι', 139. θανεῖν οἷσιν

ἀνάγκα. Ὀ. Α', 131. Π. Δ', 127. ὡς θανὼν παισὶ κλέος προσάψω. Ν. Η', 62. θανόντεσσι ἔστι τι μέρος, κὰν νόμον ἐρδόμενον. Ὀ. Η', 102. θνάσκει καλὸν ἔργον ἐπιλασθέν. Ἀποσπ. Ἐγκωμ. 4. Η Θ', 47. Π. Δ', 157. θανὼν κεῖται. Π. Ε', 126. Η. Η', 74. θανόντα ἐν πολέμῳ. Ν. Η', 8, 125. θανόντων. Ὀ. Β', 104. Ἰ. Δ', 109. ἄνδρα τῶν θανόντων. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 96.

Θ ν α τ ό ς. θνατὸς ἀνήρ. Ὀ. ΙΓ', 44. θνατὸν οὐκ ἔτι ἐστὶν ἐφάψασθαι πόρσω ἄλλας σκοπιᾶς. Ν. Θ', 113. θνατὸν σπέρμα. Ν. Ι', 152. θνατῶν φρένας ἀμφικρέμανται ἐλπίδες. Ἰ. Β', 63. χάρις ἅπαντα μείλιχα θνατοῖς τεύχει. Ὀ. Α', 49. θνατοῖς ἐπέμαξεν αἷμα ἐμφύλιον. Π. Β', 59. θνατοῖσι θνατὰ πρέπει. Ἰ. Ε', 20. θνατοῖς ἕπονται ἀρεταί. Ἰ. Γ', 6. θνατοῖς κατεκρίθη ἀγανώτατος ἔμμεν. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 13. θνατὰ μέλη μεμνάσθω περιστέλλων. Ν. ΙΑ', 20. Ἰ. Α', 86. Ν. ΙΑ', 54. Ἰ. Δ', 7. Ὀ. ΣΤ', 84. Π. Γ', 184. Π. Δ', 247. Π. ΣΤ', 16. θνατᾶς ἀπὸ ματρὸς ἔφυ. Ἀποσπ. Παιαν. 10. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 84. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 130. Π. ΙΒ', 41. Π. Γ', 107.

Θ ο ό ς. θοᾶς Ἀργοῦς. Π. Δ', 44. Ν. Ι', 130. ἅρματι. Ὀ. Α', 176. θοᾷ ναῒ σῶς οἶδμα ἅλιον διαστείβων. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 139. θοὰν ἀκτῖνα ἀγώνων. Π. ΙΑ', 72. θοαὶ νᾶες κυβερνῶνται ἐν πόντῳ. Ὀ. ΙΒ', 4. Ν. Ζ', 48. θοαῖς ἐν ναυσί. Ν. Ζ', 41. θοὰς ἵππους. Π. Δ', 30. Ὀ. ΣΤ', 171. Ὀ. Η', 65. Ν. Ζ', 106. Π. Η', 36. Ἀποσπ. Προσοδ. 3. Ἀποσπ. Ὑπορχ. 4. στ. 10.

Θ ο ρ έ ω. πρῶτος θορών. Π. Θ', 212.

Θ ό ρ υ β ο ς. θόρυβον μέγαν. Ὀ. Ι', 88.

Θ ρ ά σ ο ς. θράσος πολέμων ἀρήγει νεότατι. Π. Β', 116. θράσεος οὐ μετέχω. Π. Β', 153. θράσει γυναικείῳ ψογὰν φορεῖται. Ἀποσπ. Σκολ. 2. στ. 10.

Θ ρ ά σ σ ω. μὴ θρασσέτω φθόνος ἀθανάτων. Ι Ζ', 56.

Θ ρ α σ σ ε ο μ ά χ α ς. θρασεομαχᾶν λεόντων ὄνυχας. Ν. Δ', 102.

Θ ρ α σ ύ γ υ ι ο ς. θρασύγυιον νίκαν. Π. Η', 52.

Θ ρ α σ υ μ ά χ α ν ο ς. Ἡρακλέης. Ὀ. ΣΤ', 114.

Θ ρ α σ υ μ ή δ η ς. θρασύμηδες παῖ Ἀμύντα. Ἀποσπ. Ἐγκ. 3. θρασυμήδεϊ Σαλμωνεῖ. Π. Δ', 254. θρασυμήδεα Ἀμφιάραον. Ν. Θ', 31.

Θ ρ α σ ύ μ υ θ ο ς. θρασύμυθον ὕβριν. Ὀ. ΙΓ', 13.

Θ ρ α σ ύ π ο ν ο ς. θρασύπονοι ἀκμαὶ ἰσχύος. Ὀ. Α', 156.

Θ ρ α σ ύ ς. θρασεῖ σθένει γυίων ἐρίζοντι. Ν. Ε', 73. θρασὺν παῖδα. Ἰ. ΣΤ', 65. θρασύ μοι τόδ' εἰπεῖν. Ν. Ζ', 74. θρασειᾶν Γοργόνων οὔλιον θρῆνον. Π. ΙΒ', 13. Ν. Ι', 5. Ν. Γ', 87. Π. Ι', 68. Ἰ. Α', 15. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 74. θρασειᾶν ἀλωπέκων. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 158.

Θ ρ α ύ ω. μὴ χρόνος θραύσοι ὄλβον. Ὀ. ΣΤ', 164.

Θ ρ ῆ ν ο ς. θρῆνον οὔλιον διαπλέξαισα Ἀθάνα. Π. ΙΒ', 14. πολύφαμον. Ἰ. Η', 128.

Θ ρ ό ν ο ς. θρόνον, ᾧ ἐγκαθίζων εὔθυνε δίκας. Π. Δ', 271. θρόνους θέμεναι. Ὀ. ΙΔ', 16. Ὀ. Β', 141.

Θ ρ ό ο ς. θρόον ὕμνων δόνει. Ν. Ζ', 119.

Θ υ γ ά τ η ρ. Διὸς Ἀλάθεια. Ὀ. Ι', 5. Θέμιδος Εὐνομία. Ὀ. Θ', 24. πολέμου Ἀλαλά. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 122. θυγατρὸς λευκίππου. Ὀ. ΣΤ', 161. θυγατέρι ὑπεροχωτάτᾳ. Π. Β', 71· θυγατέρα Ἐπιμαθέος Πρόφασιν. Π. Ε', 36. θυγατέρες σοφαὶ ἀοιδαὶ Μοισᾶν. Ν. Δ', 4. θυγατρὶ φυτεύων γάμον. Π. Θ', 194. Π. Γ', 172. θύγατρες δίδυμαι. Ἰ. Η', 38. Π. Δ', 8. Π. Γ', 14. Ἰ. Η', 91. Π. Θ', 31. Ὀ. Η', 106. Ὀ. Α', 128. Ὀ. Ε', 4. Ν. Γ', 17. Π. Η', 3. Ὀ. Γ', 46. Ἀποσπ. Προσοδ. 1. θυγατέρα ἀγλαόκαρπον. Ν. Γ', 98.

Θ ύ μ α τ α. θύματα μιγνύντων πυρί. Ἀποσπ. Θρην. 1.

Θ υ μ ό ς. ἄτολμος ἐών. Ν. ΙΑ', 42. θυμῷ γελανεῖ. Π.

Δʹ, 322. θυμῷ δεῖμα κλέπτων. Π. Δʹ, 172. ἐν θυμῷ πιέσας. Ὀ. ΣΤʹ, 61. θυμὸν αἰχματάν. Ν. Θʹ, 81. θυμὲ ἄγε. Ὀ. Βʹ, 161. θυμέ, πρὸς τίνα ἄκραν πλόον παραμείβῃ. Ν. Γʹ, 45. θυμέ, χρῆν δρέπεσθαι ἐρώτων. Ἀποσπ. Σκολ. 2. στ. 2. Ἀδήλ. 133. Π. Γʹ, 113. Ν. Εʹ, 57. Ν. Ζʹ, 15, 135. Π. Θʹ, 57. Ἰ. Δʹ, 78. καὶ ἀλλαχοῦ.

Θ ύ ν ω. θύνει ἐπ' ἄλλον λόγον. Π. Δʹ, 84.

Θ υ ό ε ι ς. ἄστεος ὀμφαλὸν θυόεντα. Ἀποσπ. Διθυρ. 3. στ. 3.

Θ ύ ρ α. θύραι ἀναπεπταμέναι νενίκανται ξείνων. Ν. Θʹ, 5. ἐπὶ θύραις αὐλείαις ἀνδρὸς φιλοξείνου. Ν. Αʹ, 30.

Θ ύ ρ ε τ ρ ο ν. ἐν θυρέτροις Ἀμφιτρύωνος Ἰ. Ζʹ, 9.

Θ ύ σ α ν ο ς. θυσάνῳ χρυσέῳ αἰγλᾶεν κῶας. Π. Δʹ, 411.

Θ υ σ ί α. ποτὶ θυσίαν Ἥρας. Ν. Ιʹ, 42. σεμνὰν θυσίαν. Ὀ. Ζʹ, 76. θυσίαις λιταῖς ἐδώρησαν. Ὀ. ΣΤʹ, 132. θυσίαισι δέχοντο. Π. Εʹ, 115. θυσίαις φαενναῖς. Ἰ. Εʹ, 38.

Θ ύ ω. θύοισαν μένει ἀμαιμακέτῳ. Π. Γʹ, 87.

Θ ύ ω. ἔθυεν διελὼν ἀκρόθινα πολέμοιο. Ὀ. Ιʹ, 69. θύων ταῦρον. Ὀ. ΙΓʹ, 98. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 51.

Θ ω ρ ή σ σ ω. θωραχθεὶς ποτε. Ἀποσπ. Διθυρ. 2.

## Ι.

Ἰ α ί ν ω. ἰαίνει καρδίαν κώματι. Π. Αʹ, 21. νόον. Π. Βʹ, 166. ἰάναιεν θυμὸν πατρί. Ὀ. Ζʹ, 78. ἰανθεὶς ἀοιδαῖς. Ὀ. Βʹ, 26. εὐχωλαῖς τελείαις ἰανθείς. Ἀποσπ. Σκολ. 1. στ. 4.

Ἰ ά ο μ α ι. ἰᾶσθαι νόσους. Π. Γʹ, 82.

Ἰ α τ ή ρ. ἐπικαιρότατος. Π. Δʹ, 480. ἰατῆρα νόσων. Π. Γʹ, 114.

Ἰ α τ ρ ό ς. ἄριστος πόνων εὐφροσύνα. Ν. Δʹ, 3.

Ἰ α τ ό ς. ἰατά ἐστι βροτοῖς καὶ τά. Ἰ. Ηʹ, 30.

σταθμῶν. Ὀ. Ε′, 20. ἱκόμαν οἴκαδε. Π. Δ′, 187. ἵκεο τάνδε βᾶσσαν. Π. Θ′, 90. ἵκετο ἐλαφύγων ἐκ Πυθῶνος. Ὀ. ΣΤ′, 80. ἵκοντο εἰς Ἔφοραν. Ν. Ζ′, 55. ἵκομαι πρὸς γένος ἀνδρῶν. Ὀ. ΣΤ′, 40. ὅταν ἵκηται ἀνὴρ εἰς Ἅδα σταθμόν. Ὀ. Ι′, 111. ἱκέσθαι σπεύδει ὅμιλος εἰς ἄταν. Ν. Θ′, 50. ἱκόμενοι εἰς ἑστίαν Ἱέρωνος. Ὀ. Α′, 17. πρὶν τέλος ἄκρον ἱκέσθαι. Ἰ. Δ′, 54. καὶ ἀλλαχοῦ.

Ἴλη. ἔνθα ἶλαι εὔφρονες δέκονται. Ν. Ε′, 70.

Ἵλαος. ἵλαος νίσσεται. Ὀ. Γ′, 62. δέξαι στεφάνωμα τόδε. Π. ΙΒ′, 6

Ἱλάσκομαι. νικώντεσσιν ἱλάσκομαι. Ὀ. Ζ′, 15.

Ἱμάς. ἱμάντι δεθεὶς χεῖρας. Ν. ΣΤ′, 60.

Ἵμερος. ἵμερος γλυκύς μιν ἔσχεν. Ὀ. Γ′, 58. ἱμέρῳ δαμέντα φρένας. Ὀ. Α′, 65.

Ἱμερόεις. ἱμεροέστατον ἔρνος Λατοῦς παίδεσσι. Ἀποσπ. Προσοδ. 1.

Ἱμερτός ἱμερτὸν λέχος. Π. Γ′, 77. ἱμερτὰν δόξαν. Π. Θ′, 132 ἱμερταῖς ἐν ἀοιδαῖς. Ὀ. ΣΤ′, 11.

Ἵνα. ἵνα (ἀντὶ τοῦ ἔνθα). Ὀ. Α′, 155. Ὀ. Η′, 3. Ὀ. Θ′, 64. Π. Δ′, 182. Π. Θ′, 99, 124. Ν. Γ′, 22. Ν. Ζ′, 60. ἵνα θάλησε. Ν. Δ′, 143.

Ἶνας. Ἴδε Ἴς.

Ἰοβλέφαρος. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 10.

Ἰοβόστρυχος. ἰοβόστρυχον παῖδα. Ὀ. ΣΤ′, 50. ἰοβοστρύχοισι Μοίσαις. Ἰ. Ζ′, 83.

Ἰόδετος. ἰοδέτων στεφάνων λοιβὰν λάβετε. Ἀποσπ. Διθυρ. 3. στ. 6.

Ἴον. ἴων ἀκτῖσιν. Ὀ. ΣΤ′, 91. ἴων ἐρατὰ φόβα. Ἀποσπ. Διθυρ. 3. στ. 20

Ἰοπλόκαμος. ἰοπλοκάμων Μοισᾶν. Π. Α′, 2.

Ἰός. ἀμεμφεῖ ἰῷ μελισσᾶν. Ὀ. ΣΤ′, 79.

Ἰοστέφανος. ἰοστέφανοι Ἀθῆναι. Ἀποσπ Διθυρ. 4.

Ἰοχέαιρα. παρθένος. Π. Β′, 16.

Ἱ π π ο τ ρ ό φ ο ς. ἱπποτρόφον ἄστυ Προίτοιο. Ν. Ι', 76. ἱπποτρόφοι ἐγένοντο. Ἰ. Δ', 23.

Ἱ π π ο χ ά ρ μ η ς. ἱπποχάρμαν βασιλῆα. Ὀ. Α', 36.

Ἶ ς. ἶνας Τροΐας ἐκταμὼν δορί. Ἰ. Η', 113.

Ἴ σ α μ ι. βραχὺν οἶμον. Π. Δ', 441. ἴσαμεν ἔσοπτρον καλοῖς ἔργοις. Ν. Ζ', 21. ἴστε Αἴαντος ἀλκάν. Ἰ. Δ', 58. ἴσθι νῦν. Ὀ. ΙΑ', 11. ἴσαντι πάντα νόῳ. Π. Γ', 52. Ἰ. Γ', 24. Π. Δ', 206. Ν. Ε', 87. Ὀ. ΣΤ', 12. Ν. Θ', 107. Ἰ. Ζ', 37.

Ἰ σ ο δ α ί μ ω ν. ἰσοδαίμονα φῶτα βασιλεῦσι τεύχει ὕμνος. Ν. Δ', 137.

Ἰ σ ό δ ε ν δ ρ ο ς. ἰσοδένδρου αἰῶνος. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 43.

Ἶ σ ο ς καὶ Ἴ σ ο ς. ἴσον τερπνὸν οὐδὲν ἔσσεται ἐν ἀνθρώποις· Ὀ. Η', 70. ἴσον ἀνέμοις. Ν. Γ', 80. ἴσον δελφῖνι. Ν. ΣΤ', 109. ἴσον πλούτῳ ἄνθος φέρειν. Ν. ΙΑ'. 52. ἐπὶ ἴσα οὐκ ἀναπνέομεν ἅπαντες. Ν. Ζ', 7. Ὀ. Θ', 27. Ἰ. ΣΤ', 48. Ν. Ι', 162. Ὀ. Δ', 38. Ὀ. Β', 109. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 136.

Ἵ σ τ η μ ι. ἔσταν ἐπ' θύραις. Ν. Α', 29. ἔστα μόνος σὺν Ἀχιλλεῖ. Ὀ. Θ', 109. ἔσταν παρὰ τάφον. Ἰ. Η', 127. στάντα ἐν ῥινῷ λέοντος. Ἰ. ΣΤ', 54. στάντες παρὰ βωμόν. Ν. Ε', 20. στάμεν παρὰ ἀνδρί. Π. Δ', 2. ἑσταότα ἀγάλματα. Ν. Ε', 4. ἵσταμαι ποσσὶ κούφοις. Ν. Η', 32. λύτρον ἵσταται Τλαπολέμῳ. Ὀ. Ζ', 143. σκοπιαῖσιν ὕπερ ἔστα. Ἀποσπ. Παρθ. 9. Ν. Α', 85. ἔστασας ἐπὶ σφυρῷ ὀρθῷ. Ἰ. Ζ', 19. Π. Θ', 209. ἔστασεν ἑορτάν. Ὀ. Ι', 70. ἔστασαν καρδίαν ὀρθάν. Π. Γ', 170. στάθεν ἔναντα σχεδὸν τύμβῳ. Ν. Ι', 124. καὶ ἀλλαχοῦ.

Ἱ σ τ ί ο ν. ἀνεμόεν ἐξίει. Π. Α', 176. οὖρος ὑπέστειλε. Ἰ. Β', 60. ἱστία ἀνατεῖνον πρὸς ζυγὸν καρχασίου. Ν. Ε', 93. ἱστίων μεταβολαί. Π. Δ', 521.

Ἱ σ τ ό ς. ἱστῶν παλιμβάμους ὁδούς. Π. Θ', 33.

Ἰ σ χ ύ ς. ἰσχύος ἀκμαὶ θρασύπονοι. Ὀ. Α', 156. ἰσχύος

ἀνδρῶν ἁμίλλαις. Ν. Θ', 27. ἰσχὸν ἄγαν καταμεμφθέντα. Ν. ΙΑ', 41. Ν. ΣΤ', 110. Ἰ. Δ', 116.

Ἰ σ χ ω. ἴσχει ὄλβος φθόνον μείονα. Π. ΙΑ', 45. ῥόμβον αἰετοῦ. Ἰ. Δ', 81.

Ἰ σ ώ ν υ μ ο ς. ἰσώνυμον ἐκάλεσε μάτρωος. Ὀ. Θ', 97.

Ἴ υ γ ξ. ἴϋγγα ποικίλαν ζεύξασα κύκλῳ. Π. Δ', 380. ἴϋγγι ἕλκομαι ἦτορ. Ν. Δ', 55.

Ἰ ύ ζ ω. ἴυξεν ἄγει ἀφωνήτῳ. Π. Δ', 422.

Ἰ χ θ ύ ς. ἰχθὺν παιδοφάγον. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 40.

Ἰ χ ν ε ύ ω. καὶ ο ἰ χ ν ε ύ ω. ἰχνεύων ματραδελφεοὺς παλαισμάτεσσι. Π. Η', 48. οἰχνεύων πεζὸς παρὰ Λύδιον ἅρμα. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 119.

Ἴ χ ν ο ς. ἐν ἴχνεσι Πραξιδάμαντος. Ν. ΣΤ', 27. ἐν ἴχνεσιν πατρὸς ἐμβέβακεν. Π. Ι', 20.

Ἰ ώ. ἰὼ Πάν. Ἀποσπ. Παρθ. 3.

## Κ.

Κ α β β α ί ς. ἴδε Καταβαίνω.

Κ ᾶ δ ο ς. κᾶδος ἐὰν τιμάσαις. Ἰ. Ζ', 8. κάδεα μὴ θεράπευε. Ἰ. Η', 16. Ν. Α', 84. Π. Δ', 200.

Κ ά ζ ω. κεκαδμένον φαίδιμον ὦμον ἐλέφαντι. Ὀ. Α', 42.

Κ α θ α ρ ό ς. καθαροῦ λέβητος. Ὀ. Α', 40. κιθάρᾳ βασάνῳ ἐδιδάξαμεν χρυσόν. Ἀποσπ. Σκολ. 1. στ. 18. Ὀ. Δ', 27. Π. Ε', 3. Ὀ. ΣΤ', 39. Π. ΣΤ', 14. καθαρὸν ἀμέρας σέλας. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 3. ἐν καθαρῷ διέκρινε. Ὀ. Ι', 55. καθαρῷ σκάπτῳ διέπων. Ὀ. Ζ', 158. καθαρὸν φέγγος Χαρίτων. Π. Θ', 159. καθαρὸν σπέρμα θεοῦ φέροισα. Π. Γ', 27. καθαρὰν κέλευθον. Ἰ. Ε', 19.

Κ α θ έ λ ω. ἀμπνοὰν στέρνων κάθελε. Π. Γ', 103. μὴ καθέλοι μιν αἰών. Ὀ. Θ', 90. καθελὼν εὖχος ἔργῳ. Ὀ. Ι', 75.

Κ α θ έ ζ ω. ὃν Κρῆτες καθέσσαντο. Π. Ε', 55.

Κ ά θ η μ α ι. καθήμενος ἐν σκότῳ. Ὀ. Α', 133.

Κ α θ ο ρ ά ω. τί μέλλει, εὖ καθορᾷς. Π. Θ', 87.

Κ α θ ύ π ε ρ θ ε ν. καθύπερθε μόχθου. Π. Θ', 55.

Κ α ί. σοφοὶ καί. Ὀ. ΣΤ', 41. καὶ γάρ. Ὀ. Ζ', 49. καὶ γὰρ ὅμως. Ὀ. Η', 74. καίπερ. Ν. ΣΤ', 10. καί κε. Π. Γ', 120. καί νυν. Π. Γ', 116. καὶ μάν. Π. Δ', 514. Ν. Γ', 144. καί τοι γάρ. Ὀ. Ζ', 86. καί πού τι καί. Ὀ. Α', 44. καὶ, τὲ, τέ. Π. Δ', 345. καὶ πολλαχοῦ.

Κ α ι ρ ό ς. ἄριστος νοῆσαι. Ὀ. ΙΓ', 67. βραχὺ μέτρον ἔχει. Π. Δ', 509. παντὸς ἔχει κορυφάν. Π. Θ', 135. καιροῦ μὴ πλαναθέντα πρὸς ἔργον. Ν. Η', 6. καιρῷ ἀτρεκεῖ. Π. Η', 9. ἐν καιρῷ πολλὸς χρόνος. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 47. στ. 5. μὴ κατὰ καιρόν. Ὀ. Η', 32. τὸ καυχᾶσθαι παρὰ καιρόν. Ὀ. Θ', 58. παρὰ καιρὸν πομπέω. Π. Ι', 5. καιρὸν βαλὼν ψεύδει. Ν. Α', 28. καιρὸν δίδωσιν ὄλβου ἐοικότα. Ν. Ζ', 86. καιρὸν διδοὺς θεός. Π. Α', 111. Ἰ. Β', 32. Ὀ. Β', 99. Π. Α', 157. κατὰ καιρόν. Ἰ. Β', 32. Ἀποσπ. Σκολ. 2. στ. 1. Ἀδηλ. 133.

Κ α ί ω. ἁμᾷ καίοντο ἔρημοι. Ν. Ι', 134. καιόμενος πυρί. Π. Γ', 181. καιομένοιο πυρὸς φλόγα. Π. Δ', 401. καιομένα πυρά. Π. Γ', 77. καιομέναν ἐν φρεσί. Π. Δ', 389.

Κ α κ η γ ο ρ ί α. κακαγορίαν, δάκος ἀδινὸν, φεύγειν. Π. Β', 97.

Κ α κ ή γ ο ρ ο ς. κακαγόρως λέλογχεν ἀκέρδεια. Ὀ. Α', 85.

Κ α κ ο λ ό γ ο ς. κακολόγοι πολῖται. Π. ΙΑ', 44.

Κ α κ ο π ο ι ό ς. κακοποιὸν ὄνειδος. Ν. Η', 56.

Κ α κ ό ς. κακὸν οὔτις εὕρατο ἑκών. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 145. κακὸν ἄμαχον. Π. Β', 139. μὴ κακὸν νεώτερον ἀναστήσῃ. Π. Δ', 276. ἐς κακὸν τρέψαις. Π. Γ', 63.

θεῶν Ἥβα. Ν. Ι', 34. καλλίστᾳ Χαρίτων δρόσῳ ἄρδοντι. Ἰ. ΣΤ', 94. κάλλιστον ἀνδρῶν γόνον ἰδών. Π. Δ', 219. κάλλιστον ἑᾶς ἀρετᾶς φάρμακον. Π. Δ', 332. καὶ ἀλλαχοῦ.

Καλλίχορος. καλλιχόρῳ πόλει Χαρίτων. Π. ΙΒ', 45.

Καλλίων. κάλλιον δύναμιν φέροντι σοφοί. Π. Ε', 16. κάλλιον ἐνόστησε. Ν. ΙΑ', 32. καλλίονα ἐσχατιάν. Π. ΙΑ', 87. καλλίονες τελευταί. Ἀποσπ. Ὑπορχ. 5. Προσοδ. 3.

Καλός. ἦν ἐσορᾶν. Ὀ. Η', 24. Ὀ. Θ', 141. εἰ καλὸς ἀνήρ. Ὀ. ΙΔ', 9. καλὸς πίθων ἀεὶ καλὸς παρὰ παισί. Π. Β', 132. ἰδέᾳ καλόν. Ὀ. Ι', 122. καλὰ γινώσκοντα. Π. Δ', 513. ἀκτὶς καλῶν ἐργμάτων βέβακεν. Ἰ. Δ', 72. καλῶν ἄπειρον Ἥβαν. Ἰ. Η', 154. καλοῖς ἔργοις ἔσοπτρον. Ν. Ζ', 20. Ἀποσπ. Ἐγκωμ. 4. καὶ ἀλλαχοῦ.

Κάλπις. κάλπιδα ἀργυρέαν. Ὀ. ΣΤ', 68.

Καλύπτω. αἰδῶ καλύψαι. Π. Δ', 260. καλύψαι ἀλλοτρίαισι γλώσσαις. Π. ΙΑ', 42. καλύψαιμι γυῖα χθονί. Ν. Η', 65. ἔργον κινδύνῳ κεκαλυμμένον. Ὀ. Ε', 36. Ν. Θ', 15. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 3.

Κάματος. ἄνευ καμάτου οὐ φαίνεται ὄλβος. Π. ΙΒ', 51. καμάτου μεταλαμβάνειν πιστοί. Ν. Ι', 148. καμάτῳ δυσπενθεῖ, Π. ΙΒ', 18. Π. Β', 37. καμάτων ποινὰν λαχόντα. Ν. Α', 107. Π. Β', 37. Π. Ε', 62. Ν. Η', 84. Π. Γ', 169 Ὀ. ΣΤ', 177. Π. Α', 89. Ἰ. Η', 2.

Καματώδης. καματωδέων πλαγᾶν. Ν. Γ', 27. καματώδεες μέριμναι. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 136.

Κάμνω. μὴ κάμνε λίαν δαπάναις. Π. Α', 175. κάμον Μῆδοι. Π. Α', 151. καμὼν προτέρᾳ πάθᾳ. Π. Η', 68. καμόντων ἀνδρῶν πολεμίων. Π. Α', 156. Ὀ. Η', 38. Ὀ. Β', 15.

Κάμπτω. ἔκαμψέ τινα ὑψηλοφρόνων βροτῶν. Π. Β', 94.

Καρποφόρος. καρποφόρου Λιβύας. Π. Δ', 11. καρποφόροις ἀρούραις. Ν. ΣΤ', 16.

Καρταίπους. καρταίποδα ταῦρον. 'Ο. ΙΓ', 114.

Καρτεραίχμης. καρτεχαίχμαν 'Αμφιτρυωνιάδαν. 'Ι. ΣΤ', 55.

Καρτεροβρόντης. καρτεροβρόντα Κρονίδα. 'Αποσπ. 'Αδηλ. 24.

Καρτερός. Ν. Ζ', 38. 'Ο. ΙΓ', 118. Ν. Δ', 41. ὅρκος. Π. Δ', 296. καρτερᾶς ἀλαλᾶς. 'Ι. Ζ', 14. καρτερὸν ἄνδρα. Π. Δ', 425. καρτερὰν μέριμναν. 'Ι. Η', 25. καρτερώτατον βέλος. 'Ο. Α', 180.

Καρτύνω. καρτύνει βέλεα χεροῖν. 'Ο. ΙΓ', 135.

Κάρυξ. κάρυξ ἀγγέλλων ἀνέειπε. Π. Α', 61. 'Αφροδίτας φιλοτάτων ἀμβροσιᾶν. Ν. Η', 2. ἕτοιμος ἔβαν ἀέθλων. Ν. Δ', 120. κάρυκος ἐσθλοῦ βοά. 'Ο. ΙΓ', 143. κάρυκα θεῶν. 'Ο. ΣΤ', 132. κάρυκες ὡρᾶν ἀνέγνων. 'Ι. Β', 34. κάρυκας ὄρνυεν 'Ιάσων. Π. Δ', 302.

Καρύσσω. ἐκάρυξε πατέρα καὶ ἕδραν. 'Ο. Ε', 18. κάρυξε αὐτοῖς τερασκόπος. Π. Δ', 356. Θήβαν ἱπποδρομίᾳ κρατέων. 'Ι. Γ', 20. καρύξαισα νικᾶν. 'Ι. Δ', 43. ἐκάρυξε πάντων δαινυμένων. 'Ι. ΣΤ', 52.

Καρχάσιον. πρὸς ζυγὸν καρχασίου. Ν. Ε', 94.

Κασίγνητος. κασιγνήτου Πολυδεύκεος. Ν. Ι', 93. Ν. Ι', 160. σὺν κασιγνήτῳ διδύμῳ. Ν. Α', 55. κασίγνητον νόθον 'Αλκμήνας. 'Ο. Ζ', 49. κασίγνητοι ἀμφότεροι. Π. Δ', 220. κασιγνήτα Ζηνός. Ν. ΙΑ', 2. κασιγνήτα Δάλου. Ν. Α', 4. κασιγνήταν πέμψεν. Π. Γ', 57. κασιγνητᾶν μέρος τρίτον. Π. ΙΒ', 20. κασιγνήτας Μοίρας. 'Ι. ΣΤ', 24. κασίγνηται, Δίκα καὶ Εἰράνα, Εὐνομίας. 'Ο. ΙΓ', 6.

Κατά. κατὰ γᾶς. 'Ο. Β', 107. κατ' αἶσαν. Π. Ι', 40. κατ' ἄκραν κορυφάν. 'Ο. Ζ', 67. κατὰ γᾶν καὶ πόντον. Π. Α', 28. καθ' ὁδόν. Ν. Β', 10. 'Ο. Η', 103.

60. κατέμαρψεν αὐτὸν γαῖα. Ὀ. ΣΤ', 22. καταμάρψαισα τέχνα ἔσφαλλε. Ἰ. Δ', 57.

Καταμέμφομαι. καταμεμφθέντα ἰσχύν. Ν. ΙΑ', 40.

Καταμιαίνω. καταμιάναις ψεύδεσι. Π. Δ', 177.

Κατανεύω. Ζεὺς κατένευσέν οἱ χαίταις. Ν. Α', 19. κατένευσε Ζεὺς ἐξ οὐρανοῦ. Ν. Ε', 62.

Καταπαύω. καππαύει δίκαν ἀνὴρ κρέσσων. Ν. Θ', 35. καταπαυομένοισιν ἀεῖσαι. Ἀποσπ. Προσοδ. 3.

Καταπέπτω. καταπέψαι ὄλβον μέγαν. Ὀ. Α', 87.

Καταπίπτω. κάπετον δύο δράκοντες. Ὀ. Η', 50.

Καταπνοά. καταπνοὰ ἀνέμων φθινοπωρὶς χειμερία δαμαλίζοι. Π. Ε', 162.

Καταῤῥέω. οὐδὲ σιγᾷ κατεῤῥύη. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 61.

Κατασπένδειν. κατασπένδειν Αἴγιναν ἀοιδαῖς. Ἰ. ΣΤ', 12.

Κατασχέω. κατασχοῖσα ξίφος μονόψαφον ἐν κολεῷ. Ν. Γ', 11. κατασχόμενος ῥιπαῖσι. Π. Α', 18.

Κατατέμνω. μαχαίρᾳ τάμον κατὰ μέλη. Ὀ. Α', 79.

Κατατίθημι. κατέθηκεν εὐθύτομον πεδιάδα ἔμμεν. Π. Ε', 120. καταθηκαμένα ζώναν. Ὀ. ΣΤ', 67. κατθηκάμεναι βρέφος ἐπιγουνίδιον. Π. Θ', 118. νικῶντι χάριν καταθέμεν. Ν. Ζ', 112. τὸ κοινὸν ἐν εὐδίᾳ καταθείς. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 125.

Καταφημίζω. κατεφάμιξε μάτηρ αὐτὸν καλεῖσθαι τοῦτο ὄνομα. Ὀ. ΣΤ', 93.

Καταφθίνω. οὐ κατέφθινε καρπὸς ἐπέων. Ἰ. Η', 102.

Καταφαίνω. τοῦτον κατέφανε λόγον. Ν. Γ', 20.

Καταφράζω. τὸ δὲ σαφανὲς κατέφρασεν. Ὀ. Γ', 68.

Καταφυλλοροέω. κατεφυλλορόησε τιμὰ ποδῶν. Ὀ. ΙΒ', 20.

Καταχέω. σοὶ μὲν καταχεῖ πάρα. Ἀποσπ. Διθυρ. 6.

Καταχεύω. κατέχευας νεφέλαν ἐπὶ κεφαλᾷ. Π. Α', 16.

Κατελέγχω. οὐ κατελέγχεις Θεόγνητον. Π. Η', 50. οὐ κατελέγχει σύμφυτον ἀνδρῶν ἀρετάν. Ἰ. Γ', 23.

τὸν μὲν οὐ κατελέγχει γενεά. Ἰ. Η', 142. ἔργῳ οὐ κατὰ εἶδος ἐλέγχων. Ὀ. Η', 25.

Κατέχω. κατέχει λάθρα λυγρῷ ἐν νείκει. Ν. Η', 42. παντᾶ ἐχθρὰ φάτις Φάλαριν. Π. Α', 187. φᾶμαι ἀγαθαὶ κατέχοντι. Ὀ. Ζ', 18. κατέχων μέτρα. Ἰ. ΣΤ', 104. Ἰ. Γ', 3.

Κατοικίζω. κατῴκισθεν ἄστη. Ν. Γ', 8. ἐν δὲ ῥόδον κατῴκισθεν. Ἀποσπ. Ἐγκ. 2.

Κάτω. τὰ δ' αὖ κάτω. Ὀ. ΙΒ', 7. Π. Β', 87. Ἀποσπ. Θρην. 1. στ. 2.

Καυτήρ. καυτῆρα Φάλαριν χαλκέῳ ταύρῳ. Π. Γ', 183.

Καύχα. καύχας ἐπέων ἀοιδὰ πρόσφορος. Ν. Θ', 17.

Καύχημα. κατάβρεχε σιγᾷ. Ἰ. Ε', 65.

Καυχάομαι. τὸ καυχᾶσθαι παρὰ καιρόν. Ὀ. Θ', 58.

Καύω. καυθεῖσᾳ πυρὶ γαίᾳ. Ν. Γ'. 65.

Καχλάζω. φιάλαν ἔνδον δρόσῳ καχλάζοισαν. Ὀ. Ζ', 3.

Κέαρ. κέαρ ἀπήμων. Π. Γ', 33. ἐμὸν οὐ γεύεται ἄτερ ὕμνων. Ἰ. Ε', 24. ἐμὸν φάσει. Ν. Ζ', 150.

Κεδνός. κεδνὰν παρθένον. Π. Θ', 216. κεδνὰν χάριν συγγόνων. Ὀ. Η', 105. κεδνοὶ πολῖται. Π. Δ', 208. κεδναὶ κυβερνάσιες πολίων. Π. Γ', 111. κεδνῶν τοκέων. Ἰ. Α', 5. κεδνότατον ἐπιχθονίων. Ἰ. Η', 48.

Κεῖθι. κεῖθι βασιλεύων. Ν. Θ', 26.

Κεῖμαι. κεῖται ἐν ταρτάρῳ Τυφώς. Π. Α', 29. ἐπὶ πρυμνοῖς ἀγορᾶς θανών. Π. Ε', 126. ἐν Ἰσθμῷ ἀρετὰ θάλλοισα τιν κεῖται. Ἰ. Ε', 22. ἀρετὰ κεῖται κατὰ πᾶσαν ὀργάν. Ἰ. Α', 58. κεῖτο λόχμᾳ. Π. Δ', 434. κεῖτο τέλος ἔργματι ἑκάστῳ. Ἰ. Α', 36. κεῖται οὐκ ἐπὶ ἀνδράσι Π. Η', 107. Ν. Ζ', 50. κεῖνται κυβερνάσιες πολίων ἐν ἀγαθοῖς. Π. Γ', 110. ἔνθα οἱ κεῖτο. Π. Θ', 146. κεῖμαι ξανθὸς λέων. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 158.

Κεινός. κεινὸς εἴην. Ὀ. Γ', 81. κεινὰν παρὰ δίαιταν. Ὀ. Β', 11.

Κεῖνος. ἐκεῖνος. Ἰ. Β', 179. κείνου ἀνδρός. Ν. Α',

12. εἰς κείνου γενεάν. Ν. Ι', 25. κείνῳ. Π. Γ', 136. κεῖνον. 'Ο. Α', 163. κείνων ἔσσαν οἱ πρόγονοι. Ο. Θ', 79. κείνοις εἰπών. Π. Δ', 187. κεῖνα δ' ἔργα κεῖνος ἂν εἴποι. 'Ο. Η', 81. κείνα θεός. Ν. Θ', 86. Π. Β', 13. Π. Α', 117. 'Ο. ΣΤ', 41. καὶ ἀλλαχοῦ.

Κ ε ί ρ ω. ἐκ λεχέων κεῖρεν μελιηδέα ποίαν. Π. Θ', 64. καρθέντες πλόκαμοι. Π. Δ', 145.

Κ ε λ α δ ε ν ν ά ς. ἐξ ἐπέων κελαδεννῶν. Π. Γ', 200. κελαδεννᾶς ὕβριος. 'Ι. Δ', 14. κελαδεννᾶν Χαρίτων. Π. Θ', 158.

Κ ε λ α δ ῆ τ ι ς. γλῶσσαν κελαδῆτιν. Ν. Δ', 140.

Κ ε λ α δ έ ω. ὄφρα Θέμιν κελαδῆτε. Π. ΙΑ', 17. τίνα κελαδήσομεν. 'Ο. Β', 3. κόσμον ἀδυμελῆ κελαδήσω. 'Ο. ΙΑ', 14. κελαδῆσαι Ἥραν παρθενίαν. 'Ο. ΣΤ', 150. κελάδησεν ὕμνον καλλίνικον. Ν. Δ', 26. κελαδεῖν παῖδα Κρόνου. 'Ο. Α', 16. κελαδέοντι φᾶμαι Κυπρίων ἀμφὶ Κινύραν. Π. Β', 27. κελαδέων ἀμφ' ἀρετᾷ. Π. Β', 115. κελαδησόμεθα χάριν νίκας. 'Ο. Ι', 95. Π. Α', 112. 'Ι. Η', 135. 'Ι. Α', 78. Ν. Θ', 128. 'Ι. Ε', 59. Ν. Γ', 116.

Κ έ λ α δ ο ς. κελάδῳ αὐτομάτῳ. Π. Δ', 107. θεόδμητον κέλαδον. 'Αποσπ. 'Αδηλ. 66. κέλαδον ἀγνύμενον διὰ στομάτων. 'Αποσπ. 'Αδηλ. 135.

Κ ε λ α ι ν ε γ χ ή ς. κελαινεγχεῖ Ἄρει. Ν. Ι', 158.

Κ ε λ α ι ν ε φ ή ς. κελαινεφεῖ σκότει καλύψαι ἁμέρας σέλας. 'Αποσπ. 'Αδηλ. 3. κελαινεφέων πεδίων δεσπόταν. Π. Δ', 93.

Κ ε λ α ι ν ῶ π ι ς. κελαινῶπιν νεφέλαν. Π. Α', 13.

Κ ε λ α ι ν ώ ψ. κελαινώπεσσι Κόλχοισι. Π. Δ', 377.

Κ έ λ ε υ θ ο ς. ἐστί μοι μυρία. 'Ι. Δ', 2. γίνεται προσάντης. 'Ι. Β', 47. κελεύθου φείσασθαι. Ν. Θ', 49. κελεύθῳ καθαρᾷ. 'Ο. ΣΤ', 39. κέλευθον ἁλός. Π. Ε', 118. κέλευθοι φέρον ἔργα ὁμοῖα ζωοῖσιν. 'Ο. Ζ', 96. κέλευθοι μυρίαι ἑκατόμπεδοι ἔργων καλῶν τέτμην-

ται ἐν σχερῷ. Ἰ. ΣΤ', 32. κελεύθοις ἁπλόαις ζωᾶς ἐφαπτοίμαν. Ν. Η', 60. κελεύθους πάσας οἶσθα. Π. Θ', 81. Π. Δ', 347. εὐθεῖα κέλευθος ἀρετὰν ἑλεῖν. Ἀποσπ. Ὑπορχ. 5. κέλευθον καθαράν. Ἰ. Ε', 29. Π. ΙΑ', 60. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 98.

Κελεύω. κελεύεις με. Ν. Δ', 130. ἐκέλευσεν ἥρωϊ δόμεν βρέφος. Ὀ. ΣΤ', 119. Ὀ. Ζ', 116. Π. Θ', 203.

Κέλομαι. κέλεται Φρίξος κομίξαι ψυχὰν ἐάν. Π. Δ', 283. ἐνυπνίῳ μιν κελήσατο πιθέσθαι. Ὀ. ΙΓ', 113. στάντα μιν σπονδαῖς ἄρξαι. Ἰ. ΣΤ', 54.

Κενεός. κενεᾷ πραπίδι. Π. Β', 112. κενεὰν γνώμαν σκότῳ κυλίνδει. Ν. Δ', 66. κενεᾶν ἐλπίδων χαύνων τέλος. Ν. Η', 77. κενεὰ πνεύσαις. Ὀ. Ι', 112.

Κενεόφρων. κενεόφρονες αὖχαι. Ν. ΙΑ', 38. φθόνον κενεοφρόνων. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 128.

Κενέωσις. πόντου κενέωσιν. Ἀποσπ. Ὑπορχ 4. στ. 17.

Κεντέω. κεντεῖ νῶτον ἅπαν στρωμνά. Π. Α', 55.

Κέντρον. κέντρον αἰανές. Π. Δ', 420. ποτὶ κέντρον λακτιζέμεν. Π. Β', 174. κέντρον γλυκερόν. Ἀποσπ. Σκολ. 3. κέντρον μάχας. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 69.

Κεραΐζω. κεραΐζειν θῆρας φασγάνῳ. Π. Θ', 39. κεράϊζες Τυφῶνα. Ἀποσπ. Σκολ. 7.

Κεραυνός. κεραυνὸς αἴθων ἐνέσκηψε. Π. Γ', 104. κεραυνοῦ βρόμῳ ἀποθανοῖσα. Ὀ. Η', 45. κεραυνοῦ κρέσσον βέλος. Ἰ. Η', 72. κεραυνοῦ ἄγχιστα ἡμένη. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 9. κεραυνῷ δμᾶθεν. Π. Η', 23. κεραυνὸν αἴθωνα ἀραρότα. Ὀ. Ι', 98. αἰχματὰν πυρὸς σβεννύεις. Π. Ι', 8. ἐπ' Ἴδᾳ πυρφόρον ψολόεντα πλᾶξε. Ν. Ι', 133. κεραυνῶν πρύτανιν. Π. ΣΤ', 24. Ν. Θ', 58.

Κεραυνόω. γαῖα βέλεσι Διὸς κεραυνωθεῖσα. Ν. Ι', 15.

Κεράω. Κεράννυμι. γῆρας οὐλόμενον κέκραται ἱερᾷ γενεᾷ. Π. Ι', 65. ὥρᾳ κεκραμένον. Ὀ. Ι', 123. πλοῦτον ἀρετᾷ κεκραμένον. Π. Ε', 2. αἷμα κεκραμένον

Κίδναμαι. ὀδμὰ κίδναται ἀεί. Ἀποσπ. Θρην. 1. στ. 12.

Κιθαρίζω. κιθαρίζων θαμὰ ποικίλον ὕμνον. Ν. Δ', 23.

Κίθαρις. κίθαριν πόρεν. Π. Ε', 87.

Κικλήσκω. κικλήσκων προσηύδα με Ἰάσονα. Π. Δ', 212.

Κινδυνεύω. μὴ κεκινδυνευμένον ἐν δίκᾳ. Ν. Ε', 25.

Κίνδυνος. ἅπας. Ν. Η', 35. κίνδυνός τις δῆσεν ἄλοις. Π. Δ', 125. κινδύνῳ κεκαλυμμένον ἔργον. Ὀ. Ε', 36. κίνδυνον ὀξείας αὐτᾶς ἔκρινας. Ν. Θ', 83. Ὀ. Α', 139. Π. Δ', 368.

Κινέω. τὸν ἐκίνησεν ἐρατὸν μέλος αὐλῶν. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 156. κινηθεὶς ἐπῄει γᾶν. Ἀποσπ. Παρθ. 9.

Κινηθμός. κινηθμόν πετρᾶν ἐκφυγεῖν. Π. Δ', 270.

Κινητήρ. κινητὴρ γᾶς. Ἰ. Δ', 33.

Κιρνάω. Κίρνημι. κόμπον ἀοιδᾷ κιρνάμεν. Ἰ. Ε, 31. κιρναμένα ἐέρσα ἀμφέπει πόμα ἀοίδιμον. Ν. Γ', 136. κίρναμεν μελέων κρατῆρα δεύτερον. Ἰ. ΣΤ', 3. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 71.

Κισσοδέτης. κισσοδέταν θεόν. Ἀποσπ. Διθυρ. στ. 10.

Κισσοφόρος. παῖς. Ὀ. Β', 50.

Κιχέω (κιχάνω). κίχεν αἰετὸν πτερόεντα. Π. Β', 91. Π. Θ', 45. Ν. Ι', 140. κιχὼν παῖδα. Π. Γ', 76.

Κίων. κίων νιφόεσσα οὐρανία Αἴτνα. Π. Α', 36. κίονα Τροίας, Ἕκτορα. Ὀ. Β', 146. κίονες σχέθον ἐπὶ πέτρᾳ. Ἀποσπ. Προσοδ. 2. ὑπὲρ κιόνων Ἡρακλέος. Ν. Γ', 36. κιόνεσσι δεσποσύναισιν ὀρθαῖς. Π. Δ', 475. κίονας χρυσέας. Ὀ. ΣΤ', 3.

Κλάγγω. ἔκλαγξε βροντάν. Π. Δ', 41.

Κλαΐς. κλαΐδες Πειθοῦς φιλοτάτων κρυπταί. Π. Θ', 69. κλαΐδας ὑπερτάτας βουλᾶν καὶ πολέμων Ἁσυχία. Π. Η', 4.

Κλαΐστρον. ἁδὺ βλεφάρων. Π. Α', 16.

Κλᾶρος. προπετὴς ἐνόσφισεν ἄνθεα. Ν. ΣΤ', 107.

κλᾶρον βαθύν. Ὀ. ΙΓ', 88. κλάροις θεοπροπέων ἱεροῖς. Π. Ε', 339.

Κ λ α ρ ό ω. κλάρωσεν ὔμμε πότμος. Ὀ. Η', 19.

Κ λ ε ε ν ν ό ς. κλεεννᾶς Πυθιάδος. Π. Ε', 25. κλεενναῖς ἐν πτυχαῖς Πίνδου. Π. Θ', 27. κλεεννότατον Βάττου μέγαρον. Π. Δ', 498. Ἀρκαδίας μεδέων κλεεινᾶς. Ἀποσπ. Παρθ. 3.

Κ λ ε ΐ ζ ε ι ν. κλεΐξειν. Ὀ. Α', 174.

Κ λ ε ι ν ό ς. οἰκιστήρ. Π. Α', 59. κλεινᾶς Ὀπόεντος. Ὀ. Θ', 22. κλεινᾷ Ἰσθμῷ. Ὀ. Ζ', 148. κλεινὰν Ἀκράγαντα. Ὀ. Γ', 3. κλειναὶ Ἀθᾶναι. Ἀποσπ. Διθυρ. 4. Π. Θ', 125. Ν. Α', 2. Π. Η', 32. Ἰ. Β', 28. κλεινᾶν Συρακοσσᾶν. Ὀ. ΣΤ', 8. κλειναῖς ἀοιδαῖς. Π. Γ', 203. κλεινότερον γάμον φοτεύων. Π. Θ', 195.

Κ λ ε ι τ ό ς. κλειτᾶς Ἰωλκοῦ. Π. Δ', 137. κλειτᾷ γενεᾷ. Ν. ΣΤ', 104. Ν. Ε', 18. Π. Θ', 51.

Κ λ έ ο ς. αἰχμᾶς ἄνθησεν. Π. Α', 128. κλέος Ὀλυμπιάδων. Ὀ. Α', 151. ἀνθῆσαι Ἕκτορι. Ν. Θ', 93. ἀρεταῖς ἑλέσθαι. Ὀ. Θ', 155. δόσφαμον. Ν. Η', 62. ἐπήρατον. Π. Ε', 69. κλέος εὐρύ. Ὀ. Ι', 155. ὑψηλὸν εὑρέσθαι ἐλπίδα ἔχω. Π. Γ', 197. μέγιστον αὔξων γενεᾷ. Ἰ. Ζ', 42. πελώριον. Ὀ. Ι', 24. ποθεινὸν ἔπραξεν. Ἰ. Β', 10. ἐσλὸν ἐκράνθη. Π. Δ', 310. Ὀ. Ζ', 97. Ὀ. Α', 37. Ὀ. Η', 14. ἐτήτυμον. Ν. Ζ', 92. Π. Δ', 220. Ἰ. ΣΤ', 37. κλεὸς ἕκατι. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 172.

Κ λ έ π τ ω. κλέπτει σοφία παράγοισα μύθοις. Ν. Ζ', 34. οὐ θεός, οὐ βροτὸς ἔργοις. Π. Γ', 54. ἄστρον ἐν ἁμέρᾳ κλεπτόμενον. Ἀποσπ. Ὑπορχ. 4. μέλημα Κύπριδος κλεπτόμενον. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 134. κλέπτων θυμῷ δεῖμα. Π. Δ', 171. κλέπτοισα θεοῖο γόνον. Ὀ. ΣΤ', 60. κλέψεν Μήδειαν σὺν αὐτᾷ. Π. Δ', 445. κλέψαις νέκταρ. Ὀ. Α', 98. κλέπτεται ὑπόκρυφα αἰδὼς κέρδει. Ν. Θ', 79.

Κ λ έ ω. κλέονται ἐν φορμίγγεσσιν. Ἰ. Ε', 33.

Κ λ ί μ α ξ. ποτὶ κλίμακα σεμνὰν Ὀλύμπου. Ἀποσπ. Ὑμν. 2.

Κ λ ί ν ω. κλιθεὶς θαμὰ τῷδε μέλει. Ν. Δ', 25. κλιθεὶς πόρῳ Ἀλφεοῦ. Ὀ. Α', 148.

Κ λ ι σ ί α. ἀπὸ κλισιᾶν ὦρτο. Π. Δ', 237.

Κ λ ο ν έ ω. κλονέων χερὶ ἀφύκτῳ. Ἰ. Η', 140. κλονέονται ῥιπαῖς ἀνέμων. Π. Η', 85.

Κ λ ό ν ο ς. ῥιψαύχενι σὺν κλόνῳ. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 121.

Κ λ ῦ μ ι. καὶ κέκλυμι. κλύω. κλῦτε, ὦ Χάριτες. Ὀ. ΙΔ', 6. κέκλυτε, παῖδες. Π. Δ'. 22. κλύειν ἀκοάν. Π. Α', 175. μῆτιν κλύοντες. Π. Δ', 103. κλῦθ' Ἀλαλά. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 122.

Κ λ υ τ ό μ α ν τ ι ς. κλυτόμαντι χρυσέα Πυθοῖ. Ἀποσπ. Προσοδ. 5.

Κ λ υ τ ό κ α ρ π ο ς. κλυτοκάρπων στεφάνων. Ν. Δ', 124.

Κ λ υ τ ό ς. Ἑρμᾶς. Π. Θ', 104. κλυτὰ Λατοῖ. Ἀποσπ. Ὑπορχ. 12. Π. Α', 72. Ν. Ε', 18. Π. Ι', 10. Π. Γ', 164. Π. Θ', 62. κλυτὰν Χάριν. Ἀποσπ. Διθυρ. 3. στ. 2. κλυτὸν ἔθνος. Ὀ. Ι', 118. κλυταῖς ἀοιδαῖς. Ν. Ζ', 24. Ἰ. Ζ', 26. Ἰ. ΣΤ', 25. κλυτᾶς αἰῶνος. Π. Ε', 7. κλυτᾷ φόρμιγγι. Ἰ. Β', 4. κλυτὰν ἀγγελίαν. Ὀ. ΙΔ', 30. κλυτὰν αἶσαν παρέχει θεός. Ὀ. ΣΤ', 174. κλυτὰν ματέρα ἀγλαόδενδρον. Ὀ. Θ', 31. κλυτὰν δαῖτα ἐποψόμενος. Ὀ. Η', 69. κλυτὸν ἄλσος. Ἰ. Η', 80. κλυταῖς Ἀμύκλαις. Π. ΙΑ', 48. κλυταῖς εὐανορίαις. Ὀ· Ε', 47. τιμαῖς ἐπισκήσω ἥρωα. Ν. ΙΑ', 23. πτυχαῖς ὕμνων. Ὀ. Α', 170. κίονας μάρτορας κλυτάς. Ν. Γ', 40.

Κ ν ί ζ ω. κνίζον ὀργὰν λόγοι αἰπεινοί. Ν. Ε', 59. ἔκνισεν ὄρσαι χόλον. Π. ΙΑ', 37. μὴ κνίσσῃ κόρος ἐλθών. Π. Η', 44. ἔκνιξέ γε φρένας ἔρως. Π. Ι', 95. ἔκνιξέ μιν ἔνδον χάρις. Ἰ. ΣΤ', 74. κνιζομένα. Ὀ. ΣΤ', 75. ἔκνισεν ὄπιν. Ἰ. Ε', 74.

Κ ν ί σ σ α. ἀγαζόμενοι κνίσσᾳ. Ν. ΙΑ', 8.
Κ ν ι σ σ ά ε ι ς. κνισσάεσσα πομπὰ μάλων. 'Ο. Ζ', 145. κνισσᾶντι καπνῷ. 'Ι. Δ', 113.
Κ ν ώ δ α λ ο ν. κνωδάλων ὕβριν. Ν. Α'. 76. Π. Ι', 56.
Κ ν ώ σ σ ω. κνώσσων αἰετός. Π. Α', 16. κνώσσοντί οἱ. 'Ο. ΙΓ', 100.
Κ ο ι λ ό π ε δ ο ς. κοιλόπεδον νάπος θεοῦ. Π. Ε', 50.
Κ ο ῖ λ ο ς. κοίλᾳ νάπᾳ λέοντος. 'Ι. Γ', 19. κοίλαν πρὸς ἀγυιάν. 'Ο. Θ', ἐν ναυσὶ κοίλαις. 'Ο. ΣΤ', 15. κοίλαν ὑπὸ χθόνα. 'Αποσπ. Θρην. 8.
Κ ο ι μ ά ω. κοιμᾶτο. 'Ι. Η', 46
Κ ο ι ν ά ω. κοινάσαντες νυκτὶ ἑδόν. Π. Δ', 204.
Κ ο ι ν ό ς. κοινὸν γάμον. Π. Δ', 396. 'Ο. Ι', 15. Ν. Δ', 20. Π. Ε', 138. 'Αποσπ. 'Αδηλ. 125. κοινὸν θάλος. 'Ι Ζ', 34. Π. Γ', 3. 'Ο. Ζ', 170. ἐν κοινῷ σταλείς. 'Ο. ΙΓ', 69. κοινὰν νίκαν. Π. ΣΤ', 15. κοιναὶ Χάριτες. 'Ο. Β', 90. ἐλπίδες. Ν. Α', 48.
Κ ο ι ν ό ω. κοινώσομαι αὐτὸν ὀάροις λύρᾳ τε. Ν. Γ', 19
Κ ο ι ν ώ ν. κοινῶνι παρὰ εὐθυτάτῳ. Π. Γ', 50.
Κ ο ι ν ω ν ί α. κοινωνίαν μαλθακάν. Π. Ι', 189.
Κ ο ι ρ α ν έ ω. κοιρανέοντι οὔτε χοροὺς θεοὶ ἄτερ Χαρίτων. 'Ο. ΙΔ', 11.
Κ ο ί ρ α ν ο ς. ζαμενὴς Μέμνων. Ν. Γ', 109.
Κ ο ί τ η. κοίταν ξεινίαν. Π. Γ', 56. κοῖται ἐννύχιοι παράγον. Π. ΙΑ', 39.
Κ ο ι τ ά ζ ω. ὡς κοιτάξατο ἀνὰ βωμῷ. 'Ο. ΙΓ', 109.
Κ ο λ ε ό ς. κατασχοῖσα ἐν κολεῷ ξίφος. Ν. Ι', 11. κολεοῦ γυμνὸν φάσγανον. Ν. Α', 80.
Κ ο λ λ ά ω. κολλᾷ ὑψίγυιον ἄλσος θαλάμων. 'Ο. Ε', 29. Μοῖσά σοι χρυσόν. Ν. Η', 115.
Κ ο λ ο ι ό ς. κολοιοὶ κραγέται. Ν. Γ', 143.
Κ ό λ π ο ς. κόλπου 'Αργείου. Π. Δ', 86. κόλπον Νεμέας. 'Ο. Θ', 131. ἀπὸ κόλπων αἰθέρος. 'Ο. ΙΓ', 125. Παλίου ἀνεμοσφαράγων. Π. Θ', 7. κρύψε κόλ-

Ἀποσπ. Σκολ. 1. στ. 3. Π. Γ', 69. κοῦραι μέλπονται. Π. Γ', 138. Π. Δ', 183. Ὀ. Β', 39.

Κόραξ. κόρακες. Ὀ. Β', 157.

Κόρος. αἰανὴς ἀπαμβλύνει ἀπάδις ταχείας. Π. Α', 160. ἀνθρώπων βαρύς. Ν. Ι', 37. ἐλθὼν κνίσῃ. Π. Η', 43. οὐ δίκᾳ συναντόμενος. Ὀ. Β', 173. κόρου ματέρα ὕβριν. Ὀ. ΙΓ', 13. κόρῳ πλαγίῳ ἀνδρῶν στείχοντα. Ν. Ι', 98. ἕλεν ἄταν. Ὀ. Α', 89. κόρον αἰανῆ. Ἰ. Γ', 4. Ν. Ζ', 77.

Κορύσσω. κορυσσέμεν βίον μαχαναῖς. Π. Η', 106. κορύσσοντά μιν ἔργον ἐν πεδίῳ. Ἰ. Η'. 115.

Κορυφή. κορυφὰν ἔχει καιρός. Π. Θ', 136. ἄκραν. Ὀ. Ζ', 67. ἀέθλων. Ν. Θ', 20. Ὀ. Β', 24. Π. Γ', 141. Ὀ. Ζ', 7. κορυφαὶ λόγων. Ὀ. Ζ', 125. ἐν κορυφαῖς ἀρετᾶν. Ν. Α', 51. κορυφαῖς μελαμφύλλοις Αἴτνας. Π. Α', 53. κορυφαῖς ἐσχάτων ἀέθλων ἁμιλλᾶται. Ν. Ι', 59. Ν. Α', 22. κορυφὰς ἀρετᾶν πασᾶν ἀποδρέπων. Ὀ. Α', 21.

Κορυφῶ. κορυφοῦται ἔσχατον βασιλεῦσι. Ὀ. Α', 182.

Κοσμέω. κοσμεῖν νᾶσον. Ν. ΣΤ', 77. ἐκόσμησαν δόμον τριπόδεσσι. Ἰ. Α', 27. στᾶσε κοσμήσαις αὐτάν. Π. Θ', 209. κεκόσμηταί μοι δεῖπνον. Ν. Α', 32.

Κόσμος. κόσμῳ φέρειν πήματα. Π. Γ', 148. κόσμον ἐλαίας ἀδυμελῆ κελαδήσω. Π. ΙΑ', 12. αἰγλᾶντα ἐπιτίθησι. Π. Β', 19. γλαυκόχροα ἐλαίας. Ὀ. Γ', 23. λιπαρὸν Ὀλυμπίᾳ. Ὀ. Η', 108. ξυνὸν ἄστει προσάγων. Ἰ. ΣΤ', 101. κόσμον ποτίφορον ἔλαβες. Ν. Γ', 54. Ν. Β', 12. ποικίλον κόσμον λόγων αὐδάεντα. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 103.

Κότος. κότον ἀμείλιχον ἐνελάσῃ καρδίᾳ. Π. Η', 11.

Κότταβος. κότταβον Ἀγάθωνι καλῷ. Ἀποσπ. Σκολ. 4.

Κοῦρος. κοῦρον θεόφρονα. Ὀ. ΣΤ', 70. κοῦροι φύτλας κορᾶν τε. Ὀ. Θ', 82.

Κουρίζεσθαι. ὑπὸ κουρίζεσθαι ἀοιδαῖς. Π. Γ', 33.

Η', 26. κρατέοντα ἀλκᾷ. Ὀ. Ι', 121. κρατήσαις ἀρετᾷ ποδῶν ἢ χεροί. Π. Ι', 36.

Κ ρ α τ ε ρ ό ς. ὁ Αἴας. Ν. Ζ', 38. κρατεροὶ Οἰνεΐδαι. Ἰ. Ε', 39. κρατερᾶν ὑπὸ χειρῶν. Π. ΙΑ', 26. κρατεροῖς ἅλοις ἀδάμαντος δῆσεν. Π. Δ', 125.

Κ ρ α τ ή ρ. κρατῆρα δεύτερον μελέων. Ἰ. ΣΤ', 2.

Κ ρ α τ η σ ί μ α χ ο ς. κρατησίμαχον σθένος υἱῶν. Π. Θ', 150.

Κ ρ α τ ή σ ι π π ο ς. κρατήσιππον ἐς ἅρμα ἀναβαίνων. Ν. Θ', 8.

Κ ρ α τ η σ ί π ο υ ς. κρατησίποδα Φρικίαν. Π. Ι', 25.

Κ ρ α τ ι σ τ ε ύ ω. ὁ κρατιστεύων λόγος. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 69.

Κ ρ ά τ ι σ τ ο ς. κρατίστου θεῶν παῖδες. Ὀ. ΙΔ', 20. κράτιστον. Ν. Ζ', 39. κράτιστον φυᾷ. Ὀ. Θ', 152. κράτιστοι διφρηλάται. Ἰ. Α', 25. κάρτιστον κτεάνων. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 140.

Κ ρ ά τ ο ς. ἀέθλων ἐξεῦρε. Ἰ. Η', 7. καὶ δῶρα ἐξέφανέν ἐς γένος. Ν. Δ', 110. κράτει προσέμιξε δεσπόταν. Ὀ. Α', 34. Διὸς ἐν ἅπαντι κράτει. Ὀ. Ι', 97. κράτει ὑπαντιάξαισα. Π. Η', 14. Ζηνὸς κράτος. Ὀ. ΣΤ', 162.

Κ ρ έ α ς. κρεῶν δεύτατα. Ὀ. Α', 80. κρεῶν ὕπερ. Ν. Ζ', 61.

Κ ρ έ μ η μ ι. κρέμαται μῶμος τοῖς. Ὀ. ΣΤ', 24. κρέμαται αἰὼν ἐπ' ἀνδράσι. Ἰ. Η', 28. ἀμφὶ φρεσὶν ἀνθρώπων ἀμπλακίαι κρέμανται. Ὀ. Ζ', 44. κρέμασαν ἀγκύρας ἐμβόλου ὕπερθεν. Π. Δ', 341. Π. Ε', 46.

Κ ρ έ σ σ ω ν. ἀνήρ. Ν. Θ', 35. φθόνος οἰκτιρμῶν. Π. Α', 164. κρέσσονα ἔσφαλε. Ἰ. Δ', 56. κρέσσονα ἀλικίας νόον. Π. Ε'. 146. πλούτου μέριμναν. Π. Η', 136. κρέσσον κεραυνοῦ ἄλλο βέλος. Ἰ. Η', 72. κρέσσονες ἔρωτες. Ν. Γ', 52. κρεσσόνων νεῖκος. Ὀ. Ι', 48. ἔρις χαλεπὰ ὁμιλεῖν. Ν. Ι', 136. κρεσσόνων ἀγα-

Κροτέω. κεκρότηται κρηπὶς χρυσέα. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 103.

Κρουνός. ἀμφὶ κρουνοῖς. Ὀ. ΙΓ', 90. κρουνοὺς Ἀφαίστοιο. Π. Α', 48.

Κρύβδα. πέμπον. Π. Δ', 203.

Κρύβδαν. κρύβδαν πατρός. Π. Γ', 28.

Κρυόεις. κρυόεν μάντευμα. Π. Δ', 129. κρυόεσσα συντυχία. Ἰ. Α', 53.

Κρύπτω. μὴ κρύπτε σπέρμα. Ὀ. Ζ', 170. τὸ εὖ πεπονημένον μὴ κρυπτέτω. Π. Θ', 167. μὴ κρύπτειν φάος ὀμμάτων. Ν. Ι'. 75. κρύφε παρθενίαν ὠδῖνα κόλποις. Ὀ. ΣΤ', 51. κρύψεν αὐτὸν ἅμα ἵπποις. Ν. Θ', 60. κρύψαν ὑπὸ γᾶν. Π. Θ', 142. κρύψαι ἦθος ἄμαχον. Ὀ. ΙΓ', 16. κεκρύφθαι νᾶσον ἐν βένθεσιν ἁλμυροῖς. Ὀ. Ζ', 105. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 68.

Κρυπτός. κρυπταὶ κλαΐδες. Π. Θ', 68.

Κρυφᾷ καὶ κρύφα. κρυφᾷ τις ἔννεπε. Ὀ. Α', 75. κρύφα ἀναδέρουσι. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 114.

Κρυφαῖος. κρυφαῖον πλοῦτον νέμει. Ἰ. Α', 97.

Κρύφιος. κρύφιον θυμὸν βαρύνει. Π. Α', 162. κρυφίαις ἐν ψάφοις. Ν. Η', 44.

Κρύφος. κρύφον θέμεν ἐσθλῶν. Ὀ. Β', 177.

Κτάω κτάομαι. κτησάμενοι ἵπποι φιάλας. Ν. Ι', 124.

Κτέανον. σύνδικον Μοισᾶν. Π. Α', 3. ἀπὸ κτεάνων. Π. Δ', 517. κτεάνων δόσιν εὐθύνοι χρόνος. Π. Α', 88. αἰδοιέστατον χρυσός. Ὀ. Γ', 75. χάριν κρατίσταν. Π. ΙΑ', 89. ἅμα κτεάτοις πολλοῖς. Ν. Θ', 109. ψυχὰς κρέσσονας κτεάνων. Ν. Θ', 76. Ὀ. Ζ', 6. Ἰ. Β', 18. Π. Η', 83.

Κτέαρ. κτέατ' ἀνάγων. Ν. Ζ', 59. κτεάτεσσι. Π. Β', 109. Ὀ. Ε', 55.

Κτείνω. κτείνοντα ἐλάφους. Ν. Γ', 88. κτεῖνά ποτ' ἐν Νεμέᾳ. Ἰ. ΣΤ', 71. κτεῖνεν ὄφιν τέχναις. Π. Δ', 443. ἔκτεινε Λαΐου υἱός. Ὀ. Β', 70. ἔκταγε Λικύ-

Κυλίνδω. κυλίνδει σκότῳ γνώμαν κενεάν. Ν. Δ', 65. κυλίνδονται ἐλπίδες ἀνδρῶν. 'Ο. ΙΒ', 7. κυλινδέσκοντο πέτραι. Π. Δ', 372. κυλινδόμενον 'Ιξίονα ἐν τροχῷ. Π. Β', 42. κυλινδομένα φλὸξ φέρει πέτρας. Π. Α', 45. κυλινδομέναις ἀμέραις. 'Ι. Γ', 29.

Κόλιξ. κυλίκεσσιν 'Αθαναίαισι. 'Αποσπ. Σκολ. 3.

Κῦμα. κατακλύσσει ψᾶφον ἑλισσομέναν. 'Ο. Ι', 14. κοινὸν 'Αΐδα ἔρχεται. Ν. Ζ', 45. κυμάτων μάλιστα. Ν. ΣΤ', 95. κυμάτων ῥιπὰς ὠκυπόρους. Π. Δ', 346. Π. Θ', 85. κύματα πόντου. 'Αποσπ. Θρην. 7. Δᾶλος φορητὰ κυμάτεσσι. 'Αποσπ. Προσοδ. 2.

Κυμαίνω. κυμαίνει ἄρτι ἄνθος ἥβας. Π. Δ', 282. ὃς μὴ πόθῳ κυμαίνεται. 'Αποσπ. Σκολ. 2.

Κύμβαλον. ῥόμβοι κυμβάλων. 'Αποσπ. Διθυρ. 6.

Κυναγέτας. οὐκ ἄμοιρος ἀμφὶ πάλᾳ πέφανται. Ν. ΣΤ', 26.

Κυπαρίσσινος. κυπαρίσσινον μέλαθρον. Π. Ε', 52.

Κύριος. ὁ πάντων κύριος. 'Ι. Ε', 67. κυρίῳ ἐν μηνί. 'Ο. ΣΤ', 52. κύριον τέλος. Π. Θ', 80. κύριε πολλᾶν ἀγυιᾶν. Π. Β', 106. κυρίαν ὁδὸν λόγων. Ν. Ζ', 75. τινὰ κυριώτερον δύναμιν. 'Ο. Α', 168. κυριώτερον λόγον. 'Αποσπ. 'Αδήλ. 75.

Κύων. τὸν κύνες θρασεῖαι Γηρυόνα φρίξαν. 'Ι. Α', 15. ἄνευ κυνῶν ἐλάφους κτείνοντα. Ν. Γ', 88. Τρεχέτω κύων. 'Αποσπ. Διθυρ. 11. κύνα μεγάλας θεοῦ παντοδαπόν. 'Αποσπ. Παρθ. 6. κύνα Λάκαιναν. 'Αποσπ. 'Υπορχ. 3. κύνα τλάθυμον. 'Αποσπ. 'Αδηλ. 155.

Κῶας. κῶας αἰγλᾶεν θυσάνῳ χρυσέῳ. Π. Δ', 411.

Κωκυτός. μετὰ κωκυτῶ γυναικῶν. Π. Δ', 202.

Κωλύω. κώλυεν μεῖναι πρόφασις νόστου. Π. Δ', 57.

Κῶμα. ἰαίνει 'Αρης καρδίαν κώματι. Π. Α', 21.

Κωμάζω. κώμαζεν αὐτῷ ἀδυμελεῖ σὺν ὕμνῳ. 'Ι. Ζ', 27. κωμάζοντι σὺν ἑταίροις. 'Ο. Θ', 6. Π. Δ', 3. χρὴ κωμάζοντα ἀγαναῖς χαρίτεσσι βαστάσαι. 'Ι. Γ',

## Λ.

λέλογχας Πρυτανεῖα Ἑστία. Ν. ΙΑ', 1. λέλογχε Θέμις Ὀπόεντα. Ὀ. Θ', 25. λέλογχεν ἐσλός. Ν. Α', 34. πενθέων οὐκ ἔλαχον. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 23. θεῶν ἅτε πλέον τι λαχών. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 6. λαχόντες δόσιν. Π. Ι', 30. Ν. Ζ', 80. λέλογχε κακαγόρως Ὀ. Α', 84.

Λ ά θ α. λάθα γένοιτο ἄν. Ὀ. Β', 34. κατέχει τόν. Ν. Η', 42. λάθας νέφος ἐπιβαίνει. Ὀ. Ζ', 83. λάθαν πόνων ἔχεν. Ν. Ι', 46. Σωκλείδα ἔπαυσε. Ν. ΣΤ', 35.

Λ α ι ψ η ρ ό ς. λαιψηρὸν δρόμον. Θ', 215. λαιψηροὶ πόλεμοι. Ὀ. ΙΒ', 5. λαιψηροῖς πόδεσσιν. Ν. Θ', 118.

Λ α κ τ ί ζ ω. λακτιζέμεν ποτὶ κέντρον. Π. Β', 174. λακτίζοισα καπνῷ αἰθέρα φλόξ. Ἰ. Δ', 113.

Λ α λ α γ έ ω. λαλαγῆσαι. Ὀ. Β', 175. μὴ νῦν λαλάγει τοιαῦτα. Ὀ. Θ', 60.

Λ α μ β ά ν ω. ἔλαβες κόσμον ποτίφορον. Ν. Γ', 55. Ὀ. ΙΓ', 119. λάβεν αἶψα ἄγραν ποσίν. Ν. Γ', 140. λάβεν καρπὸν ἥβας. Ὀ. ΣΤ', 96. Π. Δ', 84. ἔλαβον παῦροι χάρμα ἄπονον. Ὀ. Ι', 26. λάβε φροντίδα παλαισμάτων. Ν. Ι', 41. λαβὼν χείρεσσι φιάλαν. Π. Δ', 343. Π. Β', 172. λαβεῖν ἀρετὰν θυμῷ. Ὀ. Η', 8. οὐ λαμβάνει κίνδυνος μέγας ἄναλκιν φῶτα. Ὀ. Α', 131. λάμβανε στέφανον. Ἰ. Ε', 78. λάμβανε ἀπὸ πασσάλου φόρμιγγα. Ὀ. Α', 28. ἰοδέτων λάβετε στεφάνων λοιβάν. Ἀποσπ. Διθυρ. 3. στ. 6.

Λ α μ π ε ύ ω. ἔργα λαμπευθέντα. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 147.

Λ α μ π ρ ό ς. λαμπρὸν βιᾶται πάρφασις. Ν. Η', 56. λαμπρὸν δέρμα. Π. Δ', 430. λαμπρὸν φέγγος. Π. Η', 138. λαμπρὸν δέρκομαι ὄμματι. Ν. Ζ', 97. λαμπραὶ ἀκτῖνες. Π. Δ', 352.

Λ ά μ π ω. λάμπει κλέος. Ὀ. Α', 36. Ἰ. Α', 30. Ἰ. Δ', 39. λάμπει χρόνῳ ἔργα μετ' αἰθέρα. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 147. Θρην. 1. στ. 1.

Λ α ν θ ά ν ω. λήθω. μάντιν οὐ λανθάνει φοίνικος ἔρνος.

σων. Π. Δ', 336. λέλεκται πολλά. Ν. Η', 33. 'Ο. ΙΓ', 145. λεγόμενον τοῦτο πρότερον ἔπος. Ν. Γ', 91. Π. Ε', 145. Ν. ΣΤ', 95. Ν. Θ', 93.

Λ ε ί α. λείαν πᾶσαν ἔλσας. 'Ο. Ι', 52.

Λ ε ί β ω. λειβόμενον ἀΐε. Π. ΙΒ', 17.

Λ ε ι μ ώ ν. φοινικορόδιαι λειμῶνες. 'Αποσπ. Θρην. 1. στ. 3.

Λ ε ί π ω. λεῖπε χαμαί. 'Ο. ΣΤ', 76. κῶμον λείποντα ματέρ' 'Αρκαδίας. 'Ο. ΣΤ', 169. πῶς λίπον νᾶσον. Ν. Ε', 27. 'Ο. Ζ', 109. εἰ μὴ λίποι. 'Ο. Α', 174. μή με λίποι φέγγος Χαρίτων. Π. Θ', 159. λιπὼν νᾶσον. Π. Δ', 12, 222. Π. Α', 19. φιλάνορα οὐκ ἔλιπον βιοτάν. 'Αποσπ. 'Αδηλ. 157. 'Ι. Η', 125. ζωὸν λείπεται αἰῶνος εἴδωλον. 'Αποσπ. Θρην. 2. στ. 5. μή τινα λειπόμενον μένειν. Π. Δ', 329. λείφθη Θέρσανδρος. 'Ο. Β', 76. λειφθεὶς ἅμα κτεάνων καὶ φίλων. 'Ι. Β', 18.

Λ ε ί ρ ι ο ς. λείριον ἄνθεμον ποντίας ἐέρσας. Ν. Ζ', 116.

Λ έ κ τ ρ ο ν. λέκτρον Αἰγίνας ἀμφεπόλησαν ἔρωτες. Ν. Η', 10. εὐνάσθη λέκτροισι ξένου ἀπ' 'Αρκαδίας. Π. Γ', 45. ἐν λέκτροις εὐνᾶς νυμφείας Ν. Ε', 55.

Λ ε π τ ό ς. λεπτοῦ χαλκοῦ. Π. ΙΒ', 43. ἐπὶ λεπτῷ δένδρῳ βαίνειν. 'Αποσπ. 'Αδηλ. 151.

Λ ε υ κ α ν θ ή ς. λευκανθέα καπνὸν ἐπίαναν σώμασιν. Ν. Θ', 55.

Λ ε ύ κ ι π π ο ς. λευκίππου θυγατρός. 'Ο. ΣΤ', 160. λευκίππων πατέρων. Π. Δ', 207. λευκίπποισιν ἀγυιαῖς Καδμείων. Π. Θ', 147. λευκίππων Μυκηναίων. 'Αποσπ. 'Αδηλ. 113.

Λ ε κ ο π ό λ ω ν Τυνδαριδᾶν. Π. Α', 126.

Λ ε υ κ ό ς. λευκῷ γάλακτι μεμιγμένον. Ν. Γ', 134. λευκὸν γάλα ὤθεον ἀπὸ τραπεζᾶν. 'Αποσπ. 'Αδηλ. 44. λευκὸν ἐλέφανθ'. Ν. Ζ', 115. λευκαῖς φρεσί. Π.

λίθῳ τραχεῖ φθόνος μή με βαλέτω. Ὀ. Η', 73. λίθον καρτερόν. Ὀ. Α', 92. τὸν ὑπὲρ κεφαλᾶς Ταντάλου λίθον. Ἰ. Η', 21. Ν. Η', 80. νεόκτιστον λίθων βωμοῖο θέναρ. Π. Δ', 367.

Λίμνη. ἐν προχοαῖς λίμνας Τριτωνίδος. Π. Δ', 37. λίμναν ἐγχωρίαν. Ὀ. Ε', 26.

Λιμός. λιμὸν αἰανῆ γαστρὶ ἀμείνων. Ἰ. Α', 70.

Λιπαροπλόκαμος. λιπαροπλοκάμου Λατοῦς. Ἀποσπ. Προσοδ. 1.

Λιπαρός. λιπαρὰ Μαραθών. Ὀ. ΙΓ', 157. λιπαρᾶς Ὀρχομενοῦ. Ὀ. ΙΔ', 3. λιπαρῷ γήρᾳ ἁρμόσαις βίοτον. Ν. Ζ', 146. λιπαρᾷ ἐν Νάξῳ. Π. Δ', 157. λιπαρὸν κόσμον. Ὀ. Η', 108. λιπαρᾶν ἀπὸ Ἀθανᾶν. Ν. Δ', 30. λιπαρᾶν ἀπὸ Θηβᾶν. Π. Β', 6. λιπαραῖς ἐν Ἀθάναις. Ἰ. Β', 30. λιπαρῷ Σμυρναίῳ ἄστει Ἀποσπ. Ἀδηλ. 118. λιπαρὰν Αἴγυπτον. Ἀποσπ. Διθυρ. 8. λιπαρὰν καθ' ὁδόν. Ἀποσπ. Ὑμν. 2. λιπαραὶ καὶ ἀοίδιμοι κλειναὶ Ἀθᾶναι. Ἀποσπ. Διθυρ. 4. σελ. 225. λιπαρᾶν Θηβᾶν. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 106.

Λίσσομαι. Κρονίων. Π. Α', 137. Ν. Γ', 21. Χαρίτεσσι σὺν Ἀφροδίτᾳ. Ἀποσπ. Προσοδ. 5. σώτειρα Τύχα ἀμφὶ πόλει. Ὀ. ΙΒ', 1. Π. Δ', 369. Ἰ. ΣΤ', 65.

Λιτανεύω. λιτάνευεν παρφαμένα θυμῷ παντί. Ν. Ε', 58. Ν. Η', 14.

Λιτός. λιταῖς θυσίαις. Ὀ. ΣΤ', 132. ἄνεται πρὸς χάριν ἀνδρῶν εὐσεβέων λιταῖς. Ὀ. Η', 11. λιταῖς ἔπεισεν ἦτορ Ζηνός. Ὀ. Β', 144. λιτὰς ἐπαοιδὰς ἐκδιδάσκησεν Αἰσονίδαν Κυπρογένεια. Π. Δ', 385.

Λόγιος. ἀοιδοὶ καὶ λόγιοι ἔργα καλὰ ἐκόμισαν. Ν. ΣΤ', 51. λογίοις καὶ ἀοιδοῖς. Π. Α', 183. Ν. ΣΤ', 75.

Λόγος. λόγος. ἀστῶν ὁμιλεῖ πάσαις πολίεσι. Π. Ζ', 8. λόγος τίς ἐστιν ἀνθρώπων. Ν. Θ', 13. Ὀ. Β', 39. φέρει δόξαν. Π. Α', 70. λόγῳ ἕπεται δίκας ἄωτος. Ν. Γ', 50. ἐν λόγῳ ἕλκει ἀπάλαιστος. Ν. Δ', 154.

λοιπὸν ὄλβον ὑφαίνειν. Π. Δ', 251. λοιπὸν ἔσσεσθαι. Π. Α', 71. λοιποῖς ἀθύρειν ἔφρασε. Ἰ. Δ', 67. λοιπαῖς εὐχαῖς. Ὀ. Δ', 12. Ν. Ζ', 67. εἰς τὸν λοιπὸν χρόνον. Ἀποσπ. Θρην. 4.

Λ ο ί σ θ ι ο ς. λοίσθιον χειμέριον πῦρ. Π. Δ', 474.

Λ ο ξ ί α ς. Ἀπόλλων. Π. Γ', 50.

Λ ο υ τ ρ ό ν. λουτρὰ Νυμφᾶν θερμά. Ὀ. ΙΒ', 27.

Λ ό φ ο ς. λόφῳ Νίσου. Π. Θ', 161. λόφῳ εὐαγκεῖ. Ν. Ε', 84. Κρόνου: Ὀ. Η', 22. λόφον Κρόνιον ναίων. Ὀ. Ε', 40. λόφον Κρισαῖον ἄμειψε. Π. Ε', 49.

Λ ό χ μ α ὑπὸ λόχμας κυανέας. Ὀ. ΣΤ', 69. λόχμᾳ κεῖτο. Π. Δ', 434. λόχμαισι δοκεύσας. Ὀ. Ι', 36.

Λ ό χ ο ς. ἐκ λόχου. Ν. Δ', 97. λόχον βαρυπάλαμον ὄρσαι. Π. ΙΑ', 37.

Λ ύ α. λύᾳ βιασθέντες. Ν. Θ', 34.

Λ υ γ ρ ό ς. λυγρῷ νείκει Ν. Η', 42. λυγρὸν ἔρανον θῆκε Πολυδέκτᾳ. Π ΙΒ', 25.

Λ ύ κ ο ς. λύκου δίκαν. Π. Β', 155.

Λ ύ ρ α. ἁδυεπὴς ἀναπάσσει τὶν χάριν. Ὀ. Ι', 113. λύρα καὶ ἀοιδὰ βρέμεται. Ν. ΙΑ', 8. λύρᾳ ἀναθέμεν μακραγορίαν. Π. Η', 42. λύρᾳ ὀάροις τε κοινώσομαι. Ν. Γ', 19. λύραν εὔχορδον ἔγειρε. Ν. Ι', 39. λύραι ἀδύλογοι. Ὀ. ΣΤ', 163. λυρᾶν βοαί. Π. Ι', 60. λυρᾶν τυγχανέμεν. Ὀ. Β', 86.

Λ υ σ ί π ο ν ο ς. λυσιπόνοις θεραπόντεσσι. Π. Δ', 71. λυσίπονον τελευτάν. Ἀποσπ. Θρην. 2.

Λ ύ σ ι ς. τίς ἔσσεται πενθέων. Ν. Ι', 143. λύσιν δόρπου ἔθηκε. Ὀ. Ι', 57.

Λ υ τ ή ρ ι ο ς. λυτήριον καλλίνικον δαπανᾶν. Ν. Ε', 142.

Λ ύ τ ρ ο ν. εὔδοξον καμάτων κῶμον ἀγειρέτω. Ἰ. Η', 1. συμφορᾶς οἰκτρᾶς. Ὀ. Ζ', 141.

Λ ύ ω. λύοι ὑφ' ἥρωϊ χαλινὸν παρθενίας. Ἰ. Η', 95. ἔλυσεν ἐξ ἀτιμίας. Ὀ. Δ', 35. Π. Δ', 518. ἔλυσε δόμους. Π. ΙΑ', 52. λῦσαι ἐπιμομφὰν ἀνδρῶν. Ὀ. Γ', 11. λῦσον

μακρὸν οὐκ ἔρχεται. Π. Γ', 189. ἐν μακροῖς βαιὰ ποικίλλειν. Π. Θ', 134. μακρὰ ἅλματα. Ν. Ε', 36. μακρὰ ῥίψαις. Π. Α', 86. τὰ μακρὰ ἐξενέπειν. Ν. Δ', 53. τὰ μακρὰ εἴ τις παπταίνει. Ἰ. Ζ', 60. μακρά μοι νεῖσθαι κατ' ἀμαξιτόν. Π. Δ', 439. Ἰ. Β', 51. Ν. Ι', 6. μακροτέρῳ ὄλβῳ. Π. ΙΑ', 79. μακροτέρας σχολᾶς. Ν. Ι', 86. μακροτέραν ἀρετὰν σπεύδειν. Ἰ. Δ', 21. μακρότεραι ἀοιδαί. Ὀ. ΙΓ', 58.

Μακύνω. μακύνων τέλος. Π. Δ', 508.

Μάλα. φιλεῖ. Ὀ. Β', 49. ἦ μάλα δή. Π. Δ', 113. τί μάλα τοῦτο τελέθει; Π. Β', 141. καὶ ἄλλαχοθι.

Μᾶλλον. τινὰ μᾶλλον εὐεργέταν. Ὀ. Β', 170. ἔτι μᾶλλον. Π. Ι', 108.

Μάλιστα. Π. Α', 163. Π. ΣΤ', 45. Ν. ΣΤ', 96. Π. ΣΤ', 24. Π. Ι', 55. Ν. Γ', 11. μάλιστα εὐφραίνας. Ἰ. Ζ', 2. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 70. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 130.

Μαλακός. μαλακὰν χέρα. Π. Δ', 482. μαλακαῖς ἐπαοιδαῖς. Π. Γ', 91. κρόκαις νῶτον ἐπιεσσάμενοι. Ν. Ι', 83. μαλακὰ φρονέων. Ν. Δ', 155.

Μαλακάχειρ. μαλακάχειρα νομὸν φαρμάκων. Ν. Γ', 96.

Μαλάσσω. μαλαχθεὶς ἐν στόλῳ παγκρατίου. Ν. Γ', 26.

Μαλερός. μαλεραῖς ἀοιδαῖς ἐπιφλέγων. Ὀ. Θ', 34.

Μαλθακός. ἐκ μαλθακᾶς φρενός. Ὀ. Β', 162. μαλθακῷ φθέγματι. Π. Η', 42. μαλθακᾷ φωνᾷ ποτιστάζων. Π. Δ', 243. μαλθακᾷ σὺν ἀοιδᾷ. Ν. Θ', 117. μαλθακᾷ δρόσῳ. Π. Ε', 133. μαλθακὸν ἔρξαι. Π. Η', 7. μαλθακὰν κοινωνίαν. Π. Α', 190. μαλθακὰ τεύχει γυῖα. Ν. Δ', 6. μαλθακὰ φρονέων. Ν. Δ', 155. μαλθακώρας καρπόν. Ἀποσπ. Σκολ. 1. στ. 11.

Μαλοβάτας. μαλοβάτου ἐπ' ὄχθαις Ἀκράγαντος. Π. ΙΒ', 5. μαλοβότα μισθὸς γλυκύς. Ἰ. Α', 67.

Μᾶλον. μᾶλα καὶ βοῶν ἀγέλας ἀφίημί τοι. Π. Δ', 263.

καὶ ἀοιδαῖς. Π. Α', 183. ὡς ἄρα μάνυε. 'Ο. ΣΤ', 87. μανύων Ἀχιλλεὺς δῶμα Περσεφόνας. 'Ι. Η', 119.

Μ α ρ γ ό ο μ α ι. μαργουμένους. Ν. Θ', 46.

Μ ά ρ γ ο ς. μάργων ὑπ' ἀνδρῶν. 'Ο. Β', 175.

Μ ά ρ η. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 173.

Μ α ρ μ α ρ ί ζ ω. Θεοξένου ἀκτῖνας μαρμαριζοίσας δρακείς. Ἀποσπ. Σκολ. 2.

Μ ά ρ ν α μ α ι. πόνος διαπάνα τε μάρναται ἀμφ' ἀρεταῖς. 'Ο. Ε', 35. ἐσθλοῖς πᾶσα πόλις. Ν. Ε', 86. μαρνάσθω τίς ἔρδων ἀμφὶ ἀέθλοις. 'Ι. Ε', 71. μαρνάμενον ἐν πεζομάχαις. Π. Β', 120. μαρναμένα φασγάνῳ. Π. Θ', 38. μαρναμένων φυᾷ. Π. Η', 61. μάρνασθαι δουρί. 'Ο. ΣΤ', 29. μάρνασαι περὶ κασιγνήτου. Ν. Ι', 160. ἀφάνεια τύχας καὶ μαρναμένων. 'Ι. Δ', 53. ἀμφιπόλοισι μαρνάμενον. Ἀποσπ. Παιαν. 1.

Μ ά ρ π τ ω. ἔμαρψαν σθένος. Ν. ΣΤ', 21. μάρψαις χερσὶν ὄφιας αὐχένων. Ν. Α', 68.

Μ α ρ τ υ ρ έ ω. μαρτυρήσω αὐτῷ. 'Ο. ΣΤ', 35. μαρτυρήσει βωμὸς ἄναξ. 'Ο. Η', 154. μαρτυρῆσαι κεν ἐν Ἄρει πόλις. Ι. Ε', 61.

Μ ά ρ τ υ ς. μάρτυς ἔστω Ζεὺς ἄμμιν ὅρκος. Π. Δ', 297. οὐ ψεῦδις ἐπιστατεῖ. Ν. Ζ', 72. μάρτυρα ἀέθλων. 'Ο. Δ', 6. μάρτυρες σοφώτατοι ἀμέραι ἐπίλοιποι. 'Ο. Α', 53. μάρτυρας κλυτὰς ναυτιλίας ἐσχάτας ἔθηκε. Ν. Γ', 40. Π. Α', 172. Π. Θ', 48.

Μ α ρ τ ύ ρ ι ο ν. μαρτύρια φθιμένων ζωῶν τε φωτῶν. 'Ι. Δ', 16.

Μ ά σ σ ω ν. ὄλβος ζώει. 'Ι. Γ', 7. μάσσονα ἀριθμῷ. Ν. Β', 36. 'Ο. ΙΓ', 162.

Μ α σ τ ε ύ ω. μαστεύει τέρψις. Ν. Η', 73. μάστευσε δοῦναι. Π. Δ', 62. μαστεύεμεν πὰρ δαιμόνων τὰ ἐοικότα. Π. Γ'. 107.

Μ ά σ τ ι ξ. μάστιγι πειθοῦς. Π. Δ', 390.

Μ α σ τ ό ς. μαστῷ ἀργινόεντι. Π. Δ', 14.

Μ ά χ α ι ρ α. μαχαίρᾳ Δαιδάλῳ φύτευέν οἱ θάνατον. Ν. Δ', 95. μαχαίρᾳ ἔλασεν. Ν. Ζ', 62. 'Ο. Α', 79. μάχαιραι Φρίξου. Π. Δ', 431.

Μ α χ α ν ά. μαχανᾷ ποτανᾷ. Ν. Ζ', 33. μαχανὰν κατ' ἐμάν. Π. Γ', 194. μαχαναῖς ὀρθοβούλοις κορεσσέμεν βίον. Π. Η', 107. μαχαναὶ πᾶσαι. Π. Α', 79. Π. Η', 47. μαχανὰν ἄντλει ἔμπρακτον. Π. Γ', 110.

Μ α χ α τ ή ς. μαχατὰν φῶτα. Ν. Β', 20. 'Ι. Ζ', 44. Ν. Θ', 62.

Μ α ψ ι λ ά κ η ς. μαψιλάκας τέκνοισι. Ν. Ζ', 155.

Μ ά ω. μεμαῶτες ἀμφελίξασθαι γνάθους. Ν. Α', 63.

Μ ε γ α λ α ν ο ρ ί α. μεγαλανορίαις ἐμβαίνομεν. Ν. ΙΑ', 57.

Μ ε γ α λ ά ν ω ρ. τὶς ἐὼν μεγαλάνωρ. Π. Α', 99. μεγαλάνορος Ἀσυχίας. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 125.

Μ ε γ ά λ α υ χ ο ς. μεγάλαυχον ἔσφαλεν βίᾳ. Π. Η', 19.

Μ ε γ α λ ή τ ω ρ. μεγαλήτορες ὀργαὶ Αἰακοῦ. 'Ι. Ε', 44.

Μ ε γ α λ ό δ ο ξ ο ς. Εὐνομίᾳ. 'Ο. Θ', 25.

Μ ε γ α λ ο κ ε υ θ ή ς. μεγαλοκευθέεσσιν ἐν θαλάμοις. Π. Β', 60.

Μ ε γ α λ ό π ο λ ι ς. μεγαλοπόλιες Ἀθᾶναι. Π. Ζ', 7. Συράκοσαι. Π. Β', 1.

Μ ε γ α λ ο σ θ ε ν ή ς. μεγαλοσθενέος παῖ. Ἥρας. Ν. Ζ', 2. μεγαλοσθενεῖ Πηλεΐδᾳ. Π. ΣΤ', 22.

Μ ε γ ά ν ω ρ. μεγάνορος πλούτου. 'Ο. Α', 4.

Μ έ γ α ρ ο ν. Βάττου κλεεννότατον. Π. Δ', 489. ἐν μεγάρῳ πολὺν πλοῦτον ἔχειν. Ν. Α', 44. 'Ο. ΙΓ', 88. 'Ο. ΣΤ', 3. ἐκ μεγάρων. Π. Θ', 48. Π. Δ', 239.

Μ έ γ α ς. μέγας ἐν μεγάλοις ἔσσομαι. Π. Γ', 191. μέγας κίνδυνος ἄναλκιν φῶτα οὐ λαμβάνει. 'Ο. Α', 129. μέγας πότμος δέρκεται τύραννον. Π. Γ', 152. μεγάλας ἐξ ἐλπίδος. Π. Η', 128. μεγάλᾳ ἐν φυλακᾷ. Π. Δ', 134. μέγαν ὀμφαλὸν εὐρυκόλπου χθονός. Ν. Ζ',

Ζ', 4. μέλαν γένειον ἔρεφον λάχναι. 'Ο. Α', 110. μέλαιναι ἄρουραι. Ν. ΙΑ', 50. μέλαιναν καρδίαν. 'Αποσπ. Σκολ. 2. στ. 6. 'Αδηλ. 144.

Μ ε λ έ τ η. μία μελέτη οὐχ ἅπαντας θρέψει. 'Ο. Θ', 161. ὀξεία μελέτᾳ. 'Ο. ΣΤ', 63. μελέταν ἔχων. Ν. ΣΤ', 93. ἐν μελέταις. 'Ο. ΙΔ', 26. 'Ι. Ε', 36. 'Ι. ΣΤ', 97.

Μ έ λ ε ι. μέλει σφίσι Καλλιόπα. 'Ο. Ι', 18. μέλειν ἀνδρὶ ἐλπίδ' ἀγαθάν. 'Ι. Η', 33. μεμαλότας ἀρεταῖς ἐξ υἱούς. 'Ο. Α', 145.

Μ έ λ η μ α. παρθένοισι. Π. Ι', 92. μέλημα τερπνὸν Χαρίτων. 'Αποσπ. Παρθ. 3. μέλημα κλεπτόμενον Κύπριδος. 'Αποσπ. 'Αδηλ. 134.

Μ ε λ η σ ί μ β ρ ο τ ο ς. μελησίμβροτον ῥίζαν ἀστέων. Π. Δ', 27.

Μ έ λ ι. κόρον ἔχει. Ν. Ζ', 78. μέλιτι καταβρέχων πόλιν. 'Ο. Ι', 119. μέλι μεμιγμένον. Ν. Γ', 134. 'Ι. Ε', 68.

Μ ε λ ι γ α θ ή ς. μελιγαθὲς ἀμβρόσιον ὕδωρ. 'Αποσπ. 'Αδηλ. 108.

Μ ε λ ί γ α ρ υ ς. μελιγάρυες ὕμνοι. Π. Γ', 113. μελιγαρύων κώμων τέκτονες. Ν. Γ', 7. μελιγάρυας ὕμνους. 'Ι. Β', 6.

Μ ε λ ί γ δ ο υ π ο ς. μελιγδούποισιν ἀοιδαῖς. Ν. ΙΑ', 23.

Μ ε λ ί ζ ω. μελιζέμεν ἀοιδαῖς. Ν. ΙΑ', 24.

Μ ε λ ι η δ ή ς. μελιηδέος οἴνου ῥιπάν. 'Αποσπ. 'Αδηλ. 44. μελιηδέα ποίαν. Π. Θ', 64.

Μ ε λ ί κ ο μ π ο ς. μελικόμπων ἀοιδᾶν. 'Ι. Β', 46.

Μ έ λ ι σ σ α. ὡς μέλισσα θύνει. Π. Ι', 84. μελίσσας Δελφίδος χρησμός. Π. Δ', 106. μελισσᾶν πόνον τρητόν. Π. ΣΤ', 54. ἴφ ἀμεμφεῖ. 'Ο. ΣΤ', 79.

Μ ε λ ι σ σ ό τ ε υ κ τ ο ς. μελισσοτεύκτων κηρίων. 'Αποσπ. 'Αδηλ. 163.

Μ ε λ ι τ ό ε ι ς, μελιτόεσσαν εὐδίαν ἔχει. 'Ο. Α', 158.

Μ ε λ ί φ θ ο γ γ ο ς. μελίφθογγοι ἀοιδαί. 'Ι. Β', 12. Μοι-

σαι. Ὀ. ΣΤ', 36. μελιφθόγγοις ἀοιδαῖς. Ἰ. ΣΤ', 23.

Μ ε λ ί φ ρ ω ν. μελίφρονα αἰτίαν. Ν. Ζ', 16. μελίφρονα ἀρχάν. Ἀποσπ. Σκολ· 1. στ. 16.

Μ έ λ λ ω. μέλλεις ἐνεῖκαι. Π. Θ', 90. Π. Θ', 86. μέλλεν θέμεν. Ὀ. Ζ', 110. μέλλων χρόνος. Ὀ. Ι', 9. τὸ μέλλον οἶδε. Ὀ. Β', 103. μέλλον χρέος. Ὀ. Ζ', 73. μέλλοντα ἄνεμον τριταῖον. Ν. Ζ', 25. φέρειν μέλλοντες ἐπιτεῦξαι στέφανον Ἰλίῳ. Ὀ. Η', 42. μελλόντων φράδαι. Ὀ. ΙΒ', 13.

Μ έ λ ο ς. Ἀρχιλόχου. Ὀ. Θ', 1. γλυκύ. Ὀ. Ι', 4. μέλος αὐλῶν πάμφωνον τεῦχε. Π. ΙΒ', 34. πεφιλημένον. Ν. Δ', 74. μελέων ἐγκωμίων. Ὀ. Β', 85. μελέων ὀμφᾷ ἀχεῖτε. Ἀποσπ. Διθυρ. 3. στ. 22. μελέων μολπὰ χλιδῶσα. Ὀ. Ι', 100. καὶ ἀλλαχοῦ.

Μ έ λ ο ς. τάμον κατὰ μέλη. Ὀ. Α', 79. μέλη τετρωμένοι χαλκῷ. Π. Γ', 85. Ν. ΙΑ', 20. μελέων ἀφάτων. Ν. Α', 70. μελέων πρασσόντων. Ἀποσπ. Θρην. 2. στ. 8.

Μ έ λ π ω. μέλπονται θεὸν κοῦραι. Π. Γ', 139. μελπομενᾶν ἐν ὄρει Μοισᾶν. Π. Γ', 159. μελπόμενος καλὰ ἔσταν. Ν. Α', 30. μέλπομεν γόνον ὑπάτων πατέρων. Ἀποσπ. Διθυρ. 3. στ. 12.

Μ έ μ ν α μ α ι. ὅρα μνάομαι.

Μ έ μ φ ο μ α ι. αἶσαν τυραννίδων. Π. ΙΑ', 81. οὐ μέμφεταί με ἀνὴρ Ἀχαιός. Ν. Ζ', 94· οὐκ ἐμέμφθη χεῖρα. Ἰ. Β', 30. μεμφομένοις. Ν. Α', 34.

Μ ε μ π τ ό ς. οὔτε τι μεμπτόν. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 138.

Μ έ ν - τ έ. πολλαχοῦ.

Μ ε ν ο ι ν ά ω. μενοινῶν ἀεί. Ὀ. Α', 93. αἰνῆσαι ἐκεῖνον ἄνδρα. Π. Α', 83. μενοινᾷ τις πολλὰ ἔργα. Ν. ΙΑ', 59.

Μ έ ν ο ς. γήραος ἀντίπαλον ἐνέπνευσε πατρί. Ὀ. Η', 93. μένος ἀελίου λάμπει. Ἀποσπ. Θρην. 1. στ. 1. μένει ἀμαιμακέτῳ θύοισα. Π. Γ', 57.

Μ έ ν ω. μένει ἀεὶ ἀσφαλὲς ἕδος οὐρανός. Ν. ΣΤ', 6. τὸ πὰρ δίκαν γλυκὺ τελευτὰ πικροτάτα μένει. Ἰ. Ζ', 68. μένοντ' ἐπ' Ἀσωπίῳ ὕδατι. Ν. Γ', 6. μένεν ἀγῶνα πρεσβυτέρων. Ὀ. Θ', 136. μένειν αἰεὶ ἐν τεθμοῖς. Π. Α', 124. Π. Δ', 330. Ν. Γ', 76. Π. ΣΤ', 38. οὐκ ἔμεινεν ἐλθεῖν. Π. Γ', 28. μεῖναι κώλυεν. Π. Δ', 57. μείναντες ἑκατέρωθι. Ὀ. Β', 124.

Μ έ ρ ι μ ν α. μέριμναν βαθεῖαν ἀγροτέραν. Ὀ. Β', 100. μέριμναν κρέσσονα πλούτου. Π. Η', 131. Ἰ. Η', 25. τὸ μεριμνῶν σχοινίον. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 21. μερίμναις μήδεται θεός. Ὀ. Α', 172. Ν. Γ', 122. μέριμναι καματώδεες. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 136. νέων μέριμναι. Ἀδηλ. 147.

Μ έ ρ ο ς. μέρος γηραιόν. Π. Δ', 280. Π. Δ', 116. καννόμον θανόντεσσιν ἑρδόμενον. Ὀ. Η', 102. Ν. Γ', 128. μέρος εὐφροσύνας. Π. Γ', 175. μέρος τρίτον κασιγνητᾶν. Π. ΙΒ', 20. οἶον μέρος ἔχομεν. Ν. Γ', 128.

Μ ε σ ο ν ύ κ τ ι ο ς. μεσονύκτιον δεξαμένα. Ἰ. Ζ', 6.

Μ έ σ ο ς. μέσον παρ' ὀμφαλόν. Π. Δ', 131. Π. Θ', 199. Ν. Δ', 60. μέσσῳ Ἀλφεῷ καταβάς. Ὀ. ΣΤ', 97. Π Δ', 399. ἐν μέσαις Μοίσαις. Ν. Ε', 42. εἶπε δὲ ἐν μέσσοις. Π. Θ', 211. τὰ μέσα. Π. ΙΑ', 79. ἐν μέσοισιν εἶπε Θέμις. Ἰ. Η', 68. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 68. στ. 4.

Μ ε τ ά. μετ' ἀνάκτων θεῶν. Ὀ. Ι', 59. μεθ' ἑταιρᾶν. Π. Θ', 36. μετὰ κόραις. Ὀ. Β', 52. μετὰ παισί. Π. Δ', 113. μετ' ἀλκὰν ἕπετο. Ν. Γ', 65. μεθ' ὁμήγυριν ἐλθεῖν. Ἰ. Ζ', 66. καὶ ἄλλοθι.

Μ ε τ α β α ί ν ω. μεταβᾶσαι ποτὶ δῶμα Διός. Ὀ. Α', 68.

Μ ε τ α β ο λ ή. μεταβολαὶ ἱστίων ἐν χρόνῳ. Π. Δ', 520.

Μ ε τ α δ ό ρ π ι ο ν. πέμπω μεταδόρπιον. Ἀποσπ. Σκολ. 3.

Μ ε τ α ΐ σ σ ω. μεταΐξαντα ἀγάλλει. Ν. Ε', 78.

Μ ε τ α λ λ ά ζ ω. μεταλλάσσοντας ἥρωας. Π. Ι', 101.

Μ ε τ α λ α μ β ά ν ω. μεταλαμβάνειν καμάτου. Ν. Ι', 148.

**Μ ή ν.** μηνὸς τωὐτοῦ. Ὀ. ΙΓ', 52. ἐν μηνὶ κυρίῳ. Ὀ. ΣΤ', 52. μηνῶν ποικίλων ζόφον χειμέριον. Ἰ. Δ', 30.

**Μ ή ν η.** μῆνα διχόμηνις. Ὀ. Γ', 36.

**Μ ῆ τ ι ς.** ἀπὸ μήτιος ἁμᾶς. Ν. Γ', 15. μῆτιν ἀλώπηξ. Ἰ. Δ', 79. Ὀ. ΙΓ', 70. Π. Θ', 67. ὀρθόβουλον. Π. Δ', 466. πυκινὰν κλύοντες. Π. Δ', 105. μητίεσσι σοφῶν ἀμφιβάλλεται. Ὀ. Α', 15.

**Μ η χ α ν ά ο μ α ι.** μηχανῶνται φροντίδι τυχεῖν. Π. Β', 170.

**Μ ί α.** Ἴδε Εἷς.

**Μ ι α ί ν ω.** ἐμίανεν ἐλεγχέεσιν ἀγοράν. Ν. Γ', 25.

**Μ ι γ ν ύ ω,** Μίσγω, Μίγω. ἐμίγνυόν νιν ἄνθεσι. Ν. Δ', 34. ἐμίγνυτο ἵπποις. Π. Β', 84. γέρας μιγνύμενον φρεσί. Π. Ε', 23. ἐμίγνυντο ἥρωες ἀμφὶ αἰδοίαν τράπεζαν. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 83. ῥόδα κόμαισι μίγνυται. Διθυρ. 3. στ. 21. θύματα μιγνύντων πυρί. Θρην. 1. στ. 13. ᾧ πότμον Ἄρης ἔμιξε. Ἰ. Ζ', 36 μίξαν βίαν Κόλχοις. Π. Δ', 379. μίξαι ἐν ἀλλάλοις γάμον. Π. Δ', 397. μισγομέναν Διί. Ἰ. Η', 75. μεμίχθαι εὐλογίαις ἀστῶν. Ἰ. Γ', 5. μέμικται ἐν αἱμακουρίαις. Ὀ. Α', 147. μεμιγμένον μέλι σὺν γάλακτι. Ν. Γ', 134. Ὀ. Θ', 88. ἔμιχθεν στεφάνοις. Ν. Β', 34. μιχθεῖσα Ποσειδάωνι. Ὀ. ΣΤ', 49. Ὀ. Ζ', 132. Ν. Α', 86. Π. Γ', 26. Π. Θ', 148 Π. Θ', 22. μιχθέντα φύλλοις Ὀλυμπιάδων. Ν. Α', 27. μίγεν ἐν θαλάμῳ. Π. Θ', 121. μιχθέντες ἤθεσιν Λακεδαιμονίων. Π. Δ', 458. Π. Δ', 448. τράγοι γυναιξὶ μίσγονται. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 112.

**Μ ι κ ρ ὸ ς, Σ μ ι κ ρ ό ς.** μικρῷ χρόνῳ. Ὀ. ΙΒ', 17. ἐν σμικροῖς σμικρός. Π. Γ', 191.

**Μ ι μ έ ο μ α ι.** ὄφρα μιμήσαιτο γόον. Π. ΙΒ', 38.

**Μ ί ν.** ἀντὶ αὐτὸν καὶ αὐτὴν, πολλαχοῦ.

**Μ ι σ ε ῖ ν** ὑβρίζοντα. Π. Δ', 506.

**Μ ι σ θ ό ς.** γλυκύς. Ἰ. Α', 65. ποτίφορος ἀγαθοῖς. Ν.

μολπαῖς μάκαρα μέγαν ἀείδουσιν ἐν ὕμνοις. Ἀποσπ. Θρην. 3. στ. 5.

Μόλω. μόλον ἐν ναυσί. Π. Γ', 120. μόλον ἀείδων. Ὀ. ΙΔ', 26. ἔμολον σὺν χάρισιν. Ἰ. Ε', 26. Π. Δ', 315. μόλεν ἐς αἴγλαν ὑπὸ σπλάγχνων. Ν. Α', 56. Π. Δ'. 137. ὅπως μὴ μόλοι πάλιν οἴκαδε. Ν. Γ', 111. μολὼν Ζεὺς ἐπ' Ἀλκμήναν. Ν. Ι', 19. μολόντων πὰρ ματέρ'. Π. Ζ', 121. καὶ ἀλλαχοῦ.

Μομφή. μομφὰν ἐπισπείρων ἀλιτροῖς. Ν. Η', 66. ἔχει παίδεσσιν Ἑλλάνων. Ἰ. Δ', 61.

Μοναμπυκία. μοναμπυκίᾳ. Ὀ. Ε', 15.

Μοναρχέω.-μοναρχεῖν προήσειν. Π. Δ', 295.

Μόναρχος. μόναρχον σκᾶπτον. Π. Δ', 270.

Μονόδροπος. μονόδροπον φυτόν. Π. Ε', 56.

Μονόκρηπις. μονοκρήπιδα. Π. Δ', 133.

Μόνος. εἷλεν Ἰωλκὸν μόνος. Ν. Γ', 59. Ὀ. Θ', 110. μόνος χρόνος. Ὀ. Ι', 65 μόνα τέκε γόνον καὶ μόνον. Π. Β', 80. μόνον πέδιλον. Π. Δ', 170. μόνον τίκτεν Θέτις. Π. Γ', 178. μόναις ᾠδῖσιν. Π. Θ', 149. τοῦτο μόνον ῥηθέν. Ἀποσπ. Ἐγκ. 4. τὸ γὰρ μόνον ἐστὶν ἐκ θεῶν. Ἀποσπ. Θρην. 2. στ. 6.

Μονόψαφος. μονόψαφον ξίφος. Ν. Ι', 11.

Μόρος. μόρον αὐτῷ διασιγάσομαι. Ὀ. ΙΓ', 130. ἐνέσκηψεν μόρον. Π. Γ', 105. ἐχθρότατον δώσειν. Ν. Α', 99.

Μόριμος υἱός. Ὀ. Β', 70.

Μόρσιμος· αἰών. Ὀ. Β', 19. γῆρας ἔς τε τὸν μόρσιμον αἰῶνα. Ἰ. Ζ', 59. τὸ μόρσιμον ἀπέδωκεν. Ν. Ζ', 64. Διόθεν τὸ μόρσιμον πεπρωμένον. Ν. Δ', 99. Π. ΙΒ', 53.

Μορφά. μορφᾷ ἐοικότα. Ν. Γ', 33. Ν. ΙΑ', 17. μορφὰν βραχύς. Ἰ. Δ', 88. μορφᾷ ὑπέρφατον. Ὀ. Θ', 98. μορφὰν εὐκλέα. Ὀ. ΣΤ', 128.

Μορφάεις. ἰδεῖν. Ἰ. Ζ', 31.

Μ ῶ μ ο ς. μῶμος ἐξ ἄλλων κρέμαται. Ὀ. ΣΤ', 124. Π. Α', 160. ἔπαινος ποτὶ μῶμον κίρναται. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 71.

## Ν.

Ν α ί. ναί μὰ ὅρκον. Ν. ΙΑ', 30.

Ν α ι ε τ ά ω. ναιετάων ἀμφ' Ἀχέροντι. Ν. Δ', 139. ναιετάοντες ὑπὸ ὄρος. Ὀ. ΣΤ', 131. Π. Δ', 321.

Ν α ί ω, ν ά ω. ναίεις κολώναν. Π. ΙΒ', 5. ναίει Εὐνομία. Ὀ. ΙΓ', 6. Ἰ. Δ', 99. Πειθὼ ἔναιε υἱόν. Ἀποσπ. Σκολ. 2. στ. 17. Π. Γ', 111. Ὀ. Ι', 82. Π. ΙΑ', 54. Ὀ. ΙΔ', 2. Π. ΙΒ', 45. ναίουσι πόλιν. Ἰ. ΣΤ', 95. μάκαρ ἀνδρῶν μέτα ἔναιεν. Π. Ε', 128. ναίων λόφον Κρόνιον. Ὀ. Ε', 40. τίνα ναίοντα ὀνομάξομαι. Π. Ζ', 6. ναίοντας τρίπολιν νᾶσον. Ὀ. Ζ', 35. ναίοντες ἐπὶ Ταϋγέτου ὄχθαις. Π. Α', 123. ναίειν εὐτυχῶς. Ν. Ζ', 134. εὐσεβέων (ψυχαὶ) ἐπουράνιοι ναίουσαι. Ἀποσπ. Θρην. 3.

Ν ά κ ο ς. πάγχρυσον κριοῦ. Π. Δ', 121.

Ν α ό ς. ναοῦ βασιλεὺς Λοξίας. Π. Γ', 49. ναὸν Πυθῶνος. Π. Η', 89. Ἰ. Δ', 93. ναοῖς θεῶν. Ὀ. ΙΓ', 29. Π. Δ', 97.

Ν ά π η. νάπᾳ κοίλᾳ λέοντος. Ἰ. Γ', 19. Π. ΣΤ', 9.

Ν ά π ο ς. θεοῦ κοιλόπεδον. Π. Ε', 51.

Ν α σ ι ώ τ α ς. νασιώταν λαὸν ἀγείρας. Π. Θ', 94. νασιώταις ἤλυθε φέρων θάνατον. Π. Ι', 75.

Ν ᾶ σ ο ς. νᾶσος βλάστεν ἐξ ἁλός. Ὀ. Ζ', 128. ἁ δικαιόπολις νᾶσος. Π. Η', 33. νάσῳ ἔγειρε ἀγλαΐαν. Ν. Α', 16. Π. Δ', 74, 92. νᾶσον Αἴγιναν. Ἰ. Ε', 56. νᾶσος εὐκλέα. Ν. ΣΤ', 77. Π. Δ', 12, 460. Ὀ. Β', 129. Ὀ. Ζ', 105, 34. Ἰ ΣΤ', 29. Ν. Γ', 119. Ν. Δ', 81. νᾶσον Οἰνοπίαν. Ἰ. Η', 45. Ν. Γ', 5. Ν. Ε', 27.

Ν α υ α γ ί α. ναυαγίαις ἐρειδόμενον. Ἰ. Α', 52.

Ν α ῦ ς. ναὸς Ἀργοῦς πόθον. Π. Δ', 329. Ν. Δ', 115. Ὀ. ΣΤ', 137. Ν. ΣΤ', 94. Ὀ. Θ', 36. ναὸς ὅστις ἄρχει. Π. Δ', 409. ἄγκυραν ποτὶ ναΐ κρημνάντων. Π. Δ', 43. ναΐ Ἀργοῖ. Ὀ. ΙΓ', 76. Π. Δ', 292. ναῦν πεντηκόντορον. Π. Δ', 437. νάες ἐριζόμεναι ἐν πόντῳ. Ἰ. Ε', 5. νᾶες θοαί. Ὀ. ΙΒ', 4. ναῶν δεσπόταν. Π. Δ', 369. νάεσσιν ἀγαγὲν πολεῖς. Π. Δ', 98. Π. Γ', 120. νάεσσι θοαῖς πόρευσαν. Ν. Ζ', 42. ναΐ θοᾷ. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 139. Ἀδηλ. 155. ναῶν ἐν μάχαις. Ν. Θ', 82. Ὀ. Ζ', 59. Π. Α', 144. Π. Γ', 46. Π. Ε', 115. Ν. Ε', 17. Ἰ. ΣΤ', 44. ναυσὶ κοίλαις Ὀ. ΣΤ', 15.

Ν α υ σ ί σ τ ο ν ο ς. ναυσίστονον ὕβριν ἰδών. Π. Α', 140.

Ν α υ σ ι φ ό ρ η τ ο ς. ναυσιφορήτοις ἀνδράσι. Π. Α', 64.

Ν α υ σ τ ο λ έ ω. ναυστολέοντες ἐπικώμια ἴδια. Ν. ΣΤ', 55.

Ν α υ τ ι λ ί α. τίς ἀρχὰ ναυτιλίας δέξατο; Π. Δ', 124. ναυτιλίας ἐσχάτας. Ν. Γ', 39. ναυτιλίαις πορθμὸν ἁμερώσαις. Ἰ. Δ', 98.

Ν α ύ τ η ς. ναυτᾶν ἄωτος. Π. Δ', 335. ναύταις ἡμιθέοις. Π. Δ', 21. ναύταις ὀρθωθεῖσα πόλις. Ἰ. Ε', 62.

Ν ε α ν ί α ς. νεανίᾳ γαμβρῷ. Ὀ. Ζ', 5. νεανίαι κώμων τέκτονες. Ν. Γ', 8.

Ν ε ᾶ ν ι ς. μόχθου καθύπερθεν ἦτορ ἔχοισα. Π. Θ', 55. πολύξειναι νεάνιδες. Ἀποσπ. Σκολ. 1.

Ν ε α ρ ό ς. νεαρὸν υἱόν. Π. Ι', 39. νεαρὰ δόμεν βασάνῳ εἰς ἔλεγχον. Ν. Η', 34.

Ν ε ῖ κ ο ς. οἷον ἄγει κεφαλᾷ. Π. Θ', 53. νεῖκος πολέμοιο ἔσχον. Ἰ. Ζ', 50. νεῖκος κρεσσόνων. Ὀ. Ι', 47. νεῖκος βαρύ. Ν. ΣΤ', 86. ἐν λυγρῷ νείκεϊ. Ν. Η', 42. νεικέων πέταλα. Ἰ. Η', 92.

Ν ε κ ρ ό ς. ἐκ νεκροῦ. Π. Γ', 76. νεκρὸν ἵππον. Ἀποσπ.

Ἀδηλ. 114. ἑπτὰ πυρᾶν νεκρῶν τελεσθέντων. Ὀ. ΣΤ', 23.

Νέκταρ. νέκταρ χυτὸν, Μοισᾶν δόσιν. Ὀ. Ζ', 12. νέκταρ κλέψας. Ὀ. Α', 100. νέκταρ ἐν χείλεσι στάξοισι. Π. Θ', 109.

Νεκτάρεος. νεκτάρεα φυτά Ἀποσπ. Διθυρ. 3. στ. 17. νεκταρέαις σπονδαῖς ἄρξαι. Ἰ. ΣΤ', 54.

Νεμεσάω. μή μοι νεμεσάσαι Δᾶλος. Ἰ. Α', 3.

Νέμω. νέμει ἄνδρεσσι νόσων ἀκέσματα. Π. Ε'. 87. Ὀ. Ι', 17. Π. Γ', 124. Ἰ. Α', 96. νέμει Ζεὺς τὰ καὶ τά. Ἰ. Ε', 66. νέμων ἕδος Ὀλύμπου. Ὀ. Β', 23. Ὀ. ΙΓ', 37. Ν. ΣΤ', 28. Π. Ε', 74. τούτων ἄλλοτε ἄλλοις νέμειν. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 18. νέμειν ἀγῶνα. Ὀ. Γ', 65. νέμομαι κᾶπον Χαρίτων. Ὀ. Θ', 40. νέμεαι ἀγρούς. Π. Δ', 267. νέμονται βίοτον. Ὀ. Β', 112. Ὀ. Β', 12. νέμονται ταπεινὰ κολοιοὶ κραγέται. Ν. Γ', 144. νέμονται ἁμέραν παρὰ πατρί. Ν. Ι', 104. νεμόμενος ἄσυχα. Π. ΙΑ', 86.

Νεόγυιος. νεόγυιον ἐς ἥβαν. Ἀποσπ. Σκολ. 2. στ. 15. νεογυίους φῶτας δαίσαντο πυραί. Ν. Θ', 57.

Νεόδματος. νεόδματα στεφανώματα βωμῶν. Ἰ. Δ', 106.

Νεοθαλής. νικαφορία. Ν. Θ', 115.

Νέοικος. νέοικον ἕδραν. Ὀ. Ε', 19.

Νεόκτιστος. νεοκτίσταν Αἴτναν. Ν. Θ', 3. νεόκτιστον θέναρ βωμοῖο. Π. Δ', 367.

Νεόκτονος. νεοκτόνῳ ἀμφ' Ἀχιλλεῖ. Ν. Η', 52.

Νέομαι. ἄντροθε νέομαι. Π. Δ', 181. οὐ νέονται οἴκαδε ἄνευ στεφάνων. Ν. Δ', 123. νέονται παρὰ σᾶμα θανάτου ἀφνεὸς πενιχρός τε. Ν. Ζ', 29. νεῖσθαι κατ' ἁμαξιτόν. Π. Δ', 439. τηλόθεν Πηλειάδων. Ν. Β', 18.

Νέος. ἐν παισί. Π. Δ', 501. νέᾳ εὐπραγίᾳ. Π. Ζ', 17. Π. ΙΑ', 53. Ὀ. Η', 49. νέον πτερόεντα ὕμνον. Ἰ. Ε', 80. νέαν χαίταν. Ὀ. ΙΔ', 32. Ἰ. Η', 105.

Π. Η', 51. λόγοις τιμαλφεῖν. Ν. Θ', 131. Ἰ. Ζ', 28. Ὀ. Η', 87. νίκαι ἀγλααί. Ν. ΙΑ', 25. νίκαις τρίταις. Π. Η', 115. νίκας ἄραντο. Ἰ. Ε', 88. τέσσαρας ἐξ ἀέθλων. Ν. Β', 31. Π. Ζ', 13. νικᾶν πτερὰ δέξατο. Π. Θ', 220.

Νικαφορία. νεοθαλὴς αὔξεται ἀοιδᾷ. Ν. Θ', 116. πατέρος χάρμα οὐκ ἀλλότριον. Π. Α', 114. νικαφορίας ἀγώνων καταβολὰν δέδεκται. Ν. Β', 6. νικαφορίαις θάλησεν ἄστυ. Ν. Ι', 76. ἐν νικαφορίαις. Ὀ. Ι', 71.

Νικαφόρος. νικαφόρου τετραορίας. Ὀ. Β', 9. νικαφόρῳ Ἀριστοκλείδᾳ. Ν. Γ', 117. νικαφόρον ἀγλαΐαν. Ὀ. ΙΓ', 17. νικαφόρων στεφάνων. Ὀ. Α', 29. νικαφόροις ἀέθλοις. Π. Η', 36. ἔργμασι. Ν. Α', 9. Ὀ. Α', 186.

Νικάω. ὁ νικῶν . . . ἔχει εὐδίαν. Ὀ. Α', 157. Ὀ. Θ', 167. νικῶν πύκτας. Ὀ. Ι', 21. Ὀ. Δ', 34. Ὀ. ΙΓ', 41. Π. ΙΑ', 23. Ἰ. ΣΤ', 10. νικῶντι χάριν ἀνέκραγον. Ν. Ζ', 110. νικῶνθ' ἑξάκις. Ὀ. Ζ', 157. Ν. Ε', 97. νικώμενοι ἀγρυξίᾳ δέδενται. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 150. νικώντεσσιν ἀνδράσιν. Ὀ. Ζ', 16. νικᾶν ἐν Πυθίοις. Ν. Β', 15. νικᾶν ἅρμα. Ἰ. Δ', 43. νικῇ στέφανον. Ν. Ε', 9. νικᾷ ἐν ἔργμασι τύχα οὐ σθένος. Ἀποσπ. Ὑμν. 12. ἐνίκησε περικτίονας ἄνδρας. Ἰ. Η', 139. νικάσας, ἀνέθηκε κῦδός σοι. Ὀ. Ε', 17. νικάσας, ἀνέφανε Κυράναν. Π. Θ', 120. νικάσαις λάθαν εὔφρονα ἔσχε πόνων. Ν. Ι', 45. νικήσαντα πλεῖστα τελεταῖς Παλλάδος. Π. Θ', 172. νικᾶσαι σθένει ποδῶν χειρῶν τε. Ν. Ι', 90. νενίκανται ξένων θύραι. Ν. Θ', 5. Π. ΙΒ', 4. νικάσαντα ἔρεψε βοτάνα. Ν. ΣΤ', 73. Ἰ. Ε', 11.

Νίν. ἀντὶ τοῦ αὐτὸν πολλαχοῦ· ὡσαύτως ἀντὶ τοῦ αὐτήν, καὶ ἀντὶ τοῦ αὐτό.

Νίσσομαι. νίσσεται θαμά. Ν. Ε', 69. ἵλαος ἐς ἑορ-

προσφερομέν τι ἀθανάτοις. Ν. ΣΤ', 8. καὶ ἀλλαχοῦ.

Ν ό σ ο ς. νοῦσον οὐλομέναν. Π. Δ', 522. νόσοι. Π. Γ', 64. νόσων βαρειᾶν ἀκέσματα. Π. Ε', 85. θερμᾶν ἰατῆρα. Π. Γ', 117. νούσων παντοδαπᾶν. Π. Γ', 13. νόσους ἰᾶσθαι. Π. Γ', 82. ὀξείας ἀπαλάλκοι. 'Ο. Η', 112.

Ν ο σ τ έ ω. ἐνόστησε κάλλιον ἀντιπάλων. Ν. ΙΑ', 33.

Ν ό σ τ ο ς. ἔπαλπνος. Π. Η', 120. νόστου γλυκεροῦ πρόφασις. Π. Δ', 56. τέλος πόμπιμον. Ν. Γ', 44. φερτέρου. Π. Α', 69. νόστοιο φιλίαν μοῖραν. Π. Δ', 349. νόστῳ εὐκλεϊ. Ν. Β', 39. νόστον ἔχθιστον. 'Ο. Η', 91. γεφύρωσεν 'Ατρεΐδαισιν. 'Ι. Η', 111. Ν. Θ', 154.

Ν ο σ φ ί ζ ω. ἐνόσφισέ σε κλᾶρος ἄνθεα. Ν. ΣΤ', 107.

Ν ό τ ι ο ς νότιον θέρος. 'Αποσπ. 'Υπορχ. 4. στ. 19.

Ν ο υ μ η ν ί α. νουμηνίᾳ θιγέμεν. Ν. Δ', 57.

Ν ύ μ φ η. νύμφαν ἀπανάνατο εὐθύς. Ν. Ε', 60. νύμφαν εὐκλέα. Π. Θ', 79.

Ν υ μ φ ε ῖ ο ς. νυμφείας εὐνᾶς. Ν. Ε', 54.

Ν υ μ φ ί ο ς. νυμφίον ἄνδρα. Π. Θ', 208. νυμφίαν τράπεζαν. Π. Γ', 28.

Ν υ μ φ ε ύ ω. νύμφευσεν αὖθις θυγατέρα Νηρέος. Ν. Γ', 97.

Ν ὺ ν καί νον. 'Ο. ΣΤ', 44. Π. Ε', 57. Π. Γ', 116. Π. Θ', 126. Π. ΙΑ', 13. μή νυν. 'Ι. Β', 63.

Ν ῦ ν. 'Ο. Α', 146. νῦν γε μάν. Π. Α', 33. νῦν δὲ αὖτις. 'Ι. Α', 55. νῦν δὲ μέν· 'Ο. ΙΓ', 147. τῶν δὲ νῦν. Π. ΣΤ', 44. τό περ νῦν. Ν. Ζ', 149. ἀλλὰ νῦν. 'Ι. Ζ', 51. νῦν αὖτε. 'Ι. ΣΤ', 7. νῦν αὖ. 'Ι. Δ', 29. νῦν καί. 'Ο. Ι', 94. νῦν γε. 'Ο. Γ', 77. τό γε νῦν. Π. ΙΑ', 68. τῶν γε νῦν. 'Ο. Α', 109. καὶ ἀλλαχοῦ.

Ν ύ ξ. νυκτός. 'Ο. ΣΤ', 104. ἐκ νυκτὸς μελαίνας ὄρσαι φάος. 'Αποσπ. 'Αδηλ. 3. δνοφερᾶς νυκτός. 'Αποσπ. Θρην. 1. σελ. 259. 'Ι. Δ', 60. 'Ο. ΣΤ', 171.

τὰν ἐνθάδε νύκτα. Ἀποσπ. Θρην. 1. στ. 2. πῦρ νυκτὶ διαπρέπει. Ὀ. Α', 4. νυκτὶ κοινωνήσαντες ὁδόν. Π. Δ', 204. κοιτάξατο νύκτα. Ὀ. ΙΓ', 107. Ν. ΣΤ', 12. Π. Δ', 347. νύκτες. Π. Δ', 455. ἐν νύκτεσσι. Ὀ. Β', 109. νύκτεσσιν ἀθρόαις. Π. Δ', 232.

Νώδυνος. νώδυνον κάματον ἐπ' ἀοιδαῖς ἀνὴρ θῆκεν. Ν. Η', 84.

Νῶϊν. νῶϊν οὐ πρέπει. Π. Δ', 261.

Νωμάω. νώμα στρατὸν πηδαλίῳ. Π. Α', 166. νωμάσοισι δίφρους ἀντὶ ἐρετμῶν. Π. Δ', 32. νωμάσαντα ἀνία χερσί. Ἰ. Α', 20. νωμάτω παῖδα ἀμπέλου φιάλαις. Ν. Θ', 122. νωμῶντα ἐπ' ἀσπίδος. Π. Ε', 66. νῶμ' ἀνίαις ἁπάσαις. Ἰ. Β', 33.

Νώνυμος. πρόσθε πάγος. Ὀ. Ι', 61.

Νῶτον. νώτῳ ἑκόντι. Ν. ΣΤ', 98. νῶτον ἐπιεσσάμενοι κρόκαις μαλακαῖς. Ν. Ι', 83. νῶτον ἅπαν ποτικεκλιμένον κεντεῖ στρωμνά. Π. Α', 55. καταίθυσσον πλόκαμοι. Π. Δ', 147. νῶτον γᾶς. Π. Δ', 407. ὑγρὸν αἰωρεῖ. Π. Α', 17. νώτων ἐρήμων γαίας. Π. Δ', 46. νῶτα πεφρίκοντας πτεροῖς. Π. Δ', 325. Ν. Θ', 62. νώτοισιν Ἀταβυρίου μεδέων. Ὀ. Ζ', 160.

## Ξ.

Ξανθός. Ἀχιλεύς. Ν. Γ', 75. ξανθὰ γλαυκῶπις. Ν. Ι', 13. ξανθῶ Μενέλα. Ν. Ζ', 41. ξανθὰν νεφέλαν ἀγαγών. Ὀ. Ζ', 90. ξανθᾶν ἀπὸ γενύων φλόγα πνέων. Π. Δ', 401. ξανθαῖς ἀκτῖσιν ἴων. Ὀ. ΣΤ', 91. Ν. Ε', 99. ὑπὸ ξανθαῖσι πεύκαις αἰθομένα δαΐς. Ἀποσπ. Διθυρ. 6. ξανθὰς ἀγέλας βοῶν. Π. Δ', 264. ξανθὰν Ἀθάναν. Ἀποσπ. Ὕμν. 5. ξανθὰ δάκρυα λιβάνου. Ἀποσπ. Σκολ. 1. στ. 7.

Ξανθοκόμας. ξανθοκομᾶν Δαναῶν. Ν. Θ', 40.

Ξεινοδοκέω. ξεινοδόκησεν δαίμων. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 175.

Ξ ε ν α γ έ τ α ς. ξεναγέται Δελφοί. Ν. Ζ', 63.
Ξ ε ν α π ά τ α ς. ξεναπάτας βασιλεύς. 'Ο. Γ', 43.
Ξ ε ν α ρ κ ή ς. ξεναρκέϊ δίκα δέξατο φέγγος. Ν. Δ', 10.
Ξ ε ν ί α. ξενίᾳ προσανέϊ. Π. Γ', 99. ἐπὶ ξενίαν ἐλθόντες. Ν. Γ', 92. ξενίαις πανδόκοις χαίροντα. 'Ο. Δ', 42.
Ξ έ ν ι ο ς. ξεινίου Διός. 'Ο. Η', 28. ξενίου Διὸς θέμις. Ν. ΙΑ', 9. Ν. Ε', 6. ξένιον προτυχόν. Π. Δ', 62. Ν. Δ', 38. ξεινίαν κοίταν. Π. Γ', 56. 'Ι. Β', 58. ξενίαις τραπέζαις. 'Ο. Γ', 72. ξείνια διδόντι. Π. Δ', 38. Π. Δ', 229.
Ξ έ ν ο ς. ξένος πατροπάτωρ. Π. Θ', 145. ξεῖνος αἴτ' ὢν ἀστός. Π. Δ', 138. ξένου Λάκωνος. Π. ΙΑ', 24. ξένου ἐλθόντος λέκτροισιν. Π. Γ', 44. ξείνας παμφαρμάκου. Π. Δ', 415. ξένον δαιδαλωσέμεν. 'Ο. Α', 165. ξεῖνον ἀμόν. 'Ι. ΣΤ', 66. Π. Γ', 123. Π. ΙΑ', 53. 'Ο. Β', 11. Π. Θ', 17. 'Ι. Β', 69. Ν. Ζ', 127. ξείναν γαῖαν. Π. Δ', 210. ὦ ξένε. Π. Δ', 173. ξένοι. 'Ο. Θ', 101. χαλκοχάρμαι. Π. Ε', 109. πολιατᾶν καὶ ξένων. 'Ι. Α', 75. 'Ι. Δ', 92. Ν. Ε', 16. 'Ι. ΣΤ', 102. Ν. Θ', 5. Π. Θ', 191. 'Ο. Δ', 7. 'Ο. Ζ', 165. ξένοις παντοδαποῖσι. 'Ο. Η', 35. Π. Ε', 76. 'Ο. ΙΓ', 3. ξένοις ἐλθόντεσσιν. Π. Δ', 53. ξένοις πατὴρ θαυμαστός. Π. Γ', 126. ἅρμενος ἦν ξείνοισιν ἀνήρ. Ἀποσπ. Ὕμν. 4.
Ξ ε ν ό ω. ξενωθεὶς Θήβᾳ. Π. Δ', 533. Π. Ε', 41.
Ξ ε σ τ ό ς. ξεστᾷ ἀποίνᾳ. Π. Δ', 167. ξεστὸν δίφρον. Π. Β', 20. πέτρον ξεστόν. Ν. Γ', 126.
Ξ ί φ ο ς. ξίφος ἐν κολεῷ κατασχοῖσα. Ν. Γ', 11. λευρὸν ἔπαξε διὰ φρενῶν. Ν. Ζ', 39. ξίφεσι χαλκοστόμοις δάσασθαι τιμὰν προγόνων. Π. Δ', 261.
Ξ ύ γ γ ο ν ο ς. ἐών. Ν. Γ', 74. ξύγγονον ἀτρεμίαν. Ν. ΙΑ', 15.
Ξ ύ λ ι ν ο ς. ξυλίνῳ τείχει. Π. Γ', 68.
Ξ ύ ν. ξὺν πόνῳ. Π. Η', 104. Ἴδε Σύν.

## Ο.

ρωτὰν ἱππόκροτον. Π. Ε', 124. 'Ο. ΣΤ', 123. λιπαρὰν καθ' ὁδὸν 'Ολύμπου. 'Αποσπ. Ὕμν. 2. ὁδὸν πᾶσαν. 'Αποσπ. Σκολ. 2. στ. 11. ὁδὸν σοφίας. 'Αποσπ. Ὑπορχ. 4. στ. 6. ὁδοὶ βραχεῖαι θεῶν. Π. Θ', 120. ὁδοὶ ὁδῶν περαίτεροι. 'Ο. Θ', 159. πολλαί. 'Ο. Η', 7. ὁδοῖς εὐθείαις. Ν. Α', 38. σκολιαῖς. Π. Β', 156. πιστοτάταις σιγᾶς ὁδοῖς. 'Αποσπ. 'Αποσπ. 'Αδηλ. 69. ὁδοὺς παλιμβάμους ἱστῶν. Π. Θ', 34.

'Ο δ ο ύ ς. ὀδόντων δεινοτάτων ἀκμὰν σχάσαις. Ν. Δ', 104.

'Ο δ ύ ν η. ὀδυνᾶν στερεᾶν ἀντίτομα. Π. Δ', 394.

'Ο δ υ ν α ρ ό ς. ὀδυναρὸν ἕλκος. Π. Β', 169.

Ὄ ζ ο ς. ὄζους μεγάλας δρυὸς ἐξερεῖψαι. Π. Δ', 468.

Ὅ θ ε ν. 'Ο. Α', 13. Π. Β', 116. 'Ο. Β', 83. 'Ο. Θ', 30. Π. Ε', 99. ὅθεν περ. Ν. Β', 1. 'Αποσπ. 'Αδηλ. 23.

Ὅ θ ι. ὅθι παῖδες 'Αθηναίων. 'Αποσπ. 'Αδηλ. 93. ὅθι μίσγονται. 'Αποσπ. 'Αδηλ. 112.

Ο ἰ α κ ο σ τ ό φ ο ς. οἰακοστρόφου κυβερνατῆρος. 'Ι. Δ', 121.

Ο ἴ γ ω. οἰχθεισᾶν πυλᾶν. Ν. Α', 61. οἰχθέντος θαλάμου. 'Αποσπ. Διθυρ. 3. στ. 15.

Ο ἶ δ μ α. οἶδμα ἅλιον. 'Αποσπ. 'Αδηλ. 139.

Ο ἴ κ α δ ε. Π. Δ', 188. Ν. Γ', 110. Ν. Δ', 123.

Ο ἰ κ ε ῖ ο ς. τὸ γὰρ οἰκεῖον πιέζει πάντας ὁμῶς. Ν. Α', 82. οἰκείων καλῶν παρέσφαλεν. Ν. ΙΑ', 41. οἰκείαις παρ' ἀρούραις. 'Ο. ΙΒ', 28.

Ο ἰ κ έ ω. οἰκεῖ πόλιν. Ν. Ζ', 13. οἰκέοισι πόνων ἄτερ. Π. Ι', 67. ᾤκησαν Μυρμηδόνες. Ν. Γ', 23. οἰκέων ὑπὲρ ἁλὸς 'Ιονίας. Ν. Ζ', 95. ἕδος ὑψίπεδον Θεράπνας. 'Ι. Α', 43. 'Ι. Δ', 33. οἰκέοντας ἔνδον 'Ολύμπου. Π. ΙΑ', 96. οἰκεῖν 'Αλφεόν. 'Ο. ΣΤ', 56. Ν. Ζ', 68. Π. Θ', 15. Ν. Ι', 109. Π. Γ', 61.

Ο ἴ κ η μ α. ἱερὸν ἔσχον ποταμοῦ. 'Ο. Β', 16.

Ο ἰ κ ί ζ ω. τὰν μὲν ᾤκισσεν ἀγεμόνα πόλιος. 'Ι. Η', 44.

Ἰ. Α', 33. οἷα τειχίζομεν. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 103. οἷ' ἀπατᾶται φροντίς. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 72.

Οἶσθα. Ἴδε Εἴδομαι.

Ὀϊστός. ὀϊστὸν γλυκὺν πτερόεντα. Ὀ. Θ', 18. ὀϊστοὺς ἱέντες εὐκλέας. Ὀ. Β', 163.

Οἰχνέω. οἰχνεῖτε ἐν ταῖς ἱεραῖς Ἀθάναις. Ἀποσπ. Διθυρ. 3. στ. 5.

Οἴχομαι. οἴχεται τιμὰ φίλων. Ν. Ι', 146. ᾤχετο ἰών. Ὀ. ΣΤ', 63. ᾤχετο πρὸς θεόν. Ν. Ζ', 58. οὐ κερθέντες ᾤχοντο πλόκαμοι ἀγλαοί. Π. Δ', 146. καματώδεις οἴχονται μέριμναι, Ἀποσπ. Ἀδηλ. 136. τυπεὶς ᾤχετο. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 45.

Οἴω. οἴσει Ὥραισιν Ἑρμᾶς. Π. Θ', 107. οἴσειν διδασκαλίαν Χείρωνος. Π. Δ', 181.

Οἰωνός. οἰωνῶν βασιλῆα δίδυμον. Ὀ. ΙΓ', 29. ἀρχὸν οἰωνῶν. Ἰ. ΣΤ', 73. Π. Α', 13.

Ὀκνηρός. ὀκνηρότεραι ἐλπίδες γονέων. Ν. ΙΑ', 28.

Ὀκχέω. ὀκχέοντι πόνον. Ὀ. Β', 122.

Ὄκχος. ὄφρα βάσομεν ὄκχον. Ὀ. Ε', 40.

Ὄλβιος. ὃν φᾶμαι κατέχοντ' ἀγαθαί. Ὀ. Ζ', 17. ὀλβία Λακεδαῖμον. Π. Ι', 1. ὀλβίᾳ αἴσᾳ. Ἀποσπ. Θρην. 2. ὄλβιος ὅστις ἰδών. Ἀποσπ. Θρην. 8. ὀλβίων Δαρδανιδᾶν. Ἀποσπ. Ἐγκωμ. 3. εὐδαίμων δραπέτας Ἀποσπ. Θρην. 5. ὄλβιον ἄνδρα. Π. Θ', 4. ὄλβιον δῶμα. Ν. Θ', 6. ὀλβίαν πρὸς αὐλάν. Ν. Δ', 40. ἔσχον ὄλβιοι Ἀμύκλας. Π. Α', 125. ὀλβίοις ἐν δώμασιν. Ν. Ι', 109. ὀλβίαισιν Ἐμμενίδαις. Π. ΣΤ', 5. Ὀ. ΙΓ', 4.

Ὄλβος. ὄλβος Βάττου ἕπεται. Π. Ε', 74. ἐν ἀνθρώποισιν. Π. ΙΒ', 49. ἔρχεται οὐκ ἐς μακράν. Π. Γ', 189. Π. ΙΑ', 45. Ἰ. Γ', 8. ὄλβου ἀκτῖνας. Π. Δ', 454. πρὸς ἐσχατιαῖς βάλετ' ἄγκυραν. Ἰ. ΣΤ', 18. ὄλβῳ εὐανθεῖ. Ἰ. Ε', 16. ὄλβον ἀκούοντι. Π. Ε', 136. θαυμαστὸν λαχὼν πρὸς δαιμόνων. Ν. Θ', 108. Ὀ.

176. ὁμιλεῖν αἰδεῖος ἦν ἀστοῖς. Ἰ. Β', 54. Ὀ. Α', 186. Π. ΣΤ', 53. ἔρις χαλεπά. Ν. Ι', 136. ὁμιλέων παρ' ἀρούραις. Ὀ. ΙΒ', 28. πάσαις πολίεσσιν ὁμίλει. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 70.

Ὅμιλος. ἀνδρῶν πλεῖστος. Ν. Ζ', 35. σπεῦδεν ἱκέσθαι. Ν. Θ', 50. ὅμιλον Νομάδων. Π. Θ', 217. ἀνδρῶν μακάρων. Π. Ι', 71. προμάχων. Ἰ. Ζ', 49. ἄγαγε θρασὺν ὅμιλον. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 74.

Ὄμμα. ὀξύτατον. Ν. Ι', 118. φαεννότατον ξένοις. Π. Ε', 75. ὄμματι δέρκομαι λαμπρόν. Ν. Ζ', 97. ὀμμάτων φάος κρύπτειν. Ν. Ι', 75. θεῶμ' ἄτερ ὀμμάτων. Ἀποσπ. Ὑπορχ. 4. στ. 2. ἐν ὄμμασι θέσθαι πίστιν. Ν. Η', 74.

Ὄμνυμι. καὶ ὀμνόω. προήσειν μοναρχεῖν. Π. Δ', 296. ὀμόσσαις ὅρκον. Ὀ. ΣΤ', 34.

Ὁμόγονος. ὁμογόνοις ἔχθρα πέλει. Π. Δ', 260.

Ὁμόδαμος. ἐὼν γένει Σπρατῶν. Ἰ. Α', 40. γόνον ὁμόδαμον. Ὀ. Θ', 69.

Ὁμοθάλαμος. ὁμοθάλαμε Νηρηΐδων ποντιᾶν. Π. ΙΑ', 4.

Ὁμόθρονος. ὁμοθρόνου Ἥρας. Ν. ΙΑ', 2.

Ὁμοῖος. ὁμοῖον πότμον. Ν. Ι', 107. ὁμοῖοι τοκεῦσι στρατός. Π. Β'. 86. ὁμοῖα ἔργα ζωοῖσι. Ὀ. Ζ', 96.

Ὁμοίως. Π. Θ', 136.

Ὁμόκλαρος. ὁμόκλαρον ἐς ἀδελφεόν Ὀ. Β', 89. ὁμοκλάροις ἐπόπταις. Ν. Θ', 12.

Ὁμόσπορος. ὁμόσπορον ἔθνος. Ν. Ε', 80.

Ὁμότροπος. Εἰράνα. Ὀ. ΙΓ', 8.

Ὁμόφοιτος. αἱμύλων μύθων πάρφασις. Ν. Η', 55.

Ὁμόφρων. ὁμόφρονος εὐνᾶς. Ὀ. Ζ', 11.

Ὀμφή. ὀμφᾷ μελέων ἀχεῖτε Σεμέλαν. Ἀποσπ. Διθυρ. 3. στ. 22. ὀμφαὶ ἀδεῖαι Ἀθαναίων κώμασάν μιν. Ν. Ι', 63. μελισσοτεύκτων κηρίων ἐμὰ γλυκερώτερος ὀμφά. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 163.

ὀξύτατον ὄμμα. Ν. Ι', 107. ὀξυτάτων βελέων πότνια Κυπρογένεια. Π. Δ', 380. ὀξυτάτους ὄνυχας λεόντων. Ν. Δ', 103. Ὀ. Γ', 44. Π. Γ', 173.

Ὄ π α. καὶ ὄπη. Ν. Γ', 43. Ὀ. Ι', 14, 68.

Ὀ π α δ έ ω. θεράπων οἱ οὐ δράστας ὀπαδεῖ. Π. Δ', 511.

Ὀ π α δ ό ς. ὀπαδὸν δεξιωτάταν ἀρετᾶν. Ν. Γ', 13. ὀπαδὲ Νύμφαις βρομίαις. Ἀποσπ. Παρθ. 3.

Ὀ π ά ζ ω. ὀπάζων ἔργοις μελέταν. Ἰ. ΣΤ', 98. ὀπάζειν Αἰτναίων παισὶ δαρὸν μοῖραν. Ν. Θ', 72. ὄπαζε ἀφθονίαν μήτιος. Ν. Γ', 14. ὤπασας μέγιστον χαρμάτων. Π. Η', 92. ὤπασε θησαυρὸν μαντοσύνας. Ὀ. ΣΤ', 111. διαιτᾶν. Ὀ. Θ', 100. στεφάνους Κάδμου στρατῷ. Ἰ. Α', 11. κόσμον Ζεὺς γένει. Ὀ. Η', 109. σφίσιν τέχναν. Ὀ. Ζ', 92. Ζεὺς ἀρχαίαν τιμὰν Αἰόλῳ. Π. Δ', 191. οἱ Κρονίων λαὸν ἵππαιχμον. Ν. Α', 23. ὄπασσεν γαιάοχος εὐδίαν ἐκ χειμῶνος. Ἰ. Ζ', 53. ὤπασαν Ὧραι νικαφόρον ἀγλαΐαν. Ὀ. ΙΓ', 19. Χάριτες τὰ τερπνά. Ὀ. Θ', 40. ὀπάσαι γέρας γάμου Πηλέϊ. Ἰ. Η', 85. ὀπάσαις νίκαν Ξενοκράτει. Ἰ. Β', 21. Ἰ. Δ', 46.

Ὀ π ά ω ν. ὀπάονα μάλων. Π. Θ', 114.

Ὀ π ί. Ἴδε Ὄψ.

Ὀ π ί ζ ο μ α ι. ὀπιζομένα τινὸς χάρις ἀντὶ φίλων ἔργων. Π. Β', 34. ὀπιζομένων τις εἶπεν. Π. Δ', 152. ὀπιζομένων μάσσων ὄλβος ζώει. Ἰ. Γ', 8.

Ὄ π ι θ ε ν, ὄπισθεν. ὄπιθεν πνοαῖς Βορέα. Ὀ. Γ', 55. ὄπιθεν οὐ πολλόν. Ὀ. Ι', 44. ἄρειον ὄπιθεν. Ν. Ζ', 149. ὄπισθεν φάμας. Ὀ. ΣΤ', 108. Ὄπισθε κεῖμαι ἀλωπέκων Ἀποσπ. Ἀδηλ. 158.

Ὀ π ι θ ό μ β ρ ο τ ο ς. ὀπιθόμβροτον αὔχημα δόξας. Π. Α', 179.

Ὄ π ι ς. ὄπιν ἄφθιτον θεῶν αἰτέω. Π. Η', 101. ἔκνισεν ὄπιν. Ἰ. Ε', 74.

Ὀ ρ έ γ ω. ὤρεγον χεῖρας πρὸς ἄνδρα. Π. Δ', 426. ὤρεξεν ἔμπεδον τοῦτο τέλος Μοῖρα. Ν. Ζ', 85. εἰ ὀρέξαι μοι πλοῦτον θεός. Π. Γ', 195.

Ὄ ρ θ ι α ς. ὄρθιον φώνασε. Ν. Ι', 142. ὄρθιον ὤρυσαι. Ὀ. Θ', 163. ὀρθιᾶν κνωδάλων ὕβριν. Π. Ι', 56.

Ὀ ρ θ ό β ο υ λ ο ς. ὀρθόβουλον μῆτιν. Π. Δ', 466. ὀρθοβούλοισι μαχαναῖς. Π. Η', 106.

Ὀ ρ θ ο δ ί κ α ς. ὀρθοδίκαν ὀμφαλὸν γᾶς. Π. ΙΑ', 16.

Ὀ ρ θ ό μ α ν τ ι ς. ὀρθόμαντιν Τειρεσίαν. Ν. Α', 92.

Ὀ ρ θ ό π ο λ ι ς. πατέρων ἄωτον ὀρθόπολιν. Ὀ. Β', 14.

Ὀ ρ θ ό ς. ἄγγελος ἐσσί. Ὀ. ΣΤ', 155. νόος πρέπει. Π. Ι', 106. ὀρθᾶς ἀγγελίας. Π. Δ', 497. ὀρθῷ ποδὶ ἀνέπαλτο. Ὀ. ΙΓ', 102. σχίσας ὀρθῷ ποδὶ γᾶν. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 45. Ἰ. Ζ', 18. Ὀ. Η', 32. Ὀ. Ι', 7. ὀρθὰν ἔστασαν καρδίαν. Π. Γ', 171. Π. ΣΤ', 19. κέλευθον ἰών. Π. ΙΑ', 60. κορυφὰν λόγων. Π. Γ', 143. Ὀ. Ζ', 48. Ν. ΙΑ', 5. μουσικὰν ὀρθάν. Ἀποσπ. Ὑμν. 4. Π. Δ', 475. ὀρθαὶ κίονες. Ἀποσπ. Προσοδ. 2. ὀρθὸν κάρα ἄντεινεν. Ν. Α', 64 ὀρθαὶ φρένες πατέρων. Ὀ. Ζ', 169. ὀρθαῖς βουλαῖς. Ὀ. Β', 137. ὀρθοὺς ἔστασεν τιμαῖς. Π. Γ', 95. ὀρθὰς αὔλακας ἐντανύσαις. Π. Δ', 404.

Ὀ ρ θ ό ω. ὤρθωσέν σε ἐν λόγῳ χρησμός. Π. Δ', 105. ὀρθῶσαι καλὸν ξυνόν. Ἰ. Α', 64. ὀρθώσειν Σικελίαν. Ν. Α', 21. ὀρθώσαις ἄωτον ἵππων. Ὀ. Γ', 5. ἀρετὰν πᾶσαν. Ἰ. Δ', 65. ὀρθώσαντες οἶκον. Ἰ. ΣΤ', 96. ὀρθωθεῖσα ναύταις πόλις Αἴαντος. Ἰ. Δ', 62.

Ὀ ρ θ ω τ ή ρ. θεός. Π. Α', 109.

Ὀ ρ ί κ τ ι τ ο ς. ὀρικτίτου συός. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 164.

Ὀ ρ ί ν ω. ὀρινομένων μανίαι τ' ἀλαλαὶ τ'. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 121.

Ὅ ρ κ ι ο ν. πιστὸν τέλλεται. Ὀ. ΙΑ', 6. πιστὸν δόντες. Ν. Θ', 39.

Ὅ ρ κ ο ς. ὅρκον μέγαν θεῶν. Ὀ. Ζ', 149. μέγαν ὀμόσ-

Ὀ ρ σ ι ν ε φ ή ς. Ζεύς. Ν. Ε', 63.
Ὄ ρ σ ο μ α ι. ὄρσο, τέκνον. Ὀ. ΣΤ', 107.
Ὀ ρ σ ο τ ρ ι α ί ν η ς. Ὀ. Η', 64. Π. Β'. 23.
Ὀ ρ φ α ν ί α. μὴ ἐν ὀρφανίᾳ στεφάνων πέσωμεν. Ἰ. Η', 13.
Ὀ ρ φ α ν ί ζ ω. ὀρφανίζει κακὰν γλῶσσαν ὀπός. Π. Δ', 504.
Ὀ ρ φ α ν ό ς. ὀρφανὸν γενεᾶς. Ὀ. Θ', 92. ἑτάρων ἄμπεμψας Ἄδραστον ἐξ ἀλαλᾶς. Ἰ. ΣΤ', 16. ὀρφανοὶ ὕβριος κελαδεννᾶς. Ἰ. Δ', 14.
Ὄ ρ φ ν η. ἐν ὄρφνᾳ. Ὀ. ΙΓ', 102. ἐν ὄρφνᾳ ἐλθών. Ὀ. Α', 115. ἐν ὄρφναισι φέρει φλόξ. Π. Α', 44.
Ὀ ρ χ η σ τ ή ς. ὀρχηστὰ Ἄπολλον. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 12. ὦ Πὰν ὀρχηστά, Ἀποσπ. Παρθ. 3.
Ὄ ρ ω. ὦρσεν ὕβρις νιν εἰς ἀάταν. Π. Β', 53. Π. Γ', 181. Π. Γ', 181. Π. Η', 123. Ν. Ζ', 106. ἀμίαντον ὄρσαι φάος. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 3. παιδὶ τηλέφαντον ὄρσαι γέρας. Ἀποσπ. Ἴσθμιον. 1. ὦρσαν ἀεῖσαι. Ὀ. Ι', 29. ὄρσαι κῦδος. Ὀ. Δ', 20. ὄρσομεν φόρμιγγα βρομίαν ἀνὰ κορυφὰν ἄθλων. Ν. Θ', 19. ὦρτο ἀπὸ κλισιᾶν. Π. Δ', 238. χόλον. Π. ΙΑ', 37.
Ὅ σ ι ο ς. ὁσία προσενεγκεῖν χέρα οἱ. Π. Θ', 61.
Ὄ σ σ α. ὄσσα πατρία ἀρτιεπής. Ὀ. ΣΤ', 105.
Ὅ σ ο ς. ὅσον. Ἰ. Β', 62. ὅσοι Τρῴανδ' ἔβαν. Ἰ. Δ', 62. ὅσοι μόλον. Π. Γ', 83. Π. Θ', 206. ὅσαι ἔσοδοι. Π. Ε', 155. γυναῖκας, ὅσαι. Ν. Α', 72. ὅσων ἐσλῶν. Ν. Ι', 36. Ὀ. ΙΓ', 151, 60. Π. Β', 170. Ν. Β', 26. Ἀδηλ. 138. ὅσους θῆρας. Ν. Α', 95. ὅσσα. Π. Α', 25.
Ὀ σ τ έ ο ν. ὀστέα υἱοῦ. Π. Η', 74. δι' ὀστέων αἰὼν ἐρραίσθη. Ἀποσπ. Ὑπορχ. 7. ὀστέων στεναγμόν. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 47.
Ὅ σ τ ι ς. ὅστις ἐν ἀνθρώποις. Π. Γ', 38. ὄλβιος ὅστις. Ἀποσπ. Θρην. 8.

Ο ὖ ρ α ς. ἴδε Ὄρος.

Ο ὖ ρ ο ς. οὖρος Αἰακιδᾶν Ἀχιλεύς. Ἰ. Η', 120. ἀλλοῖος ἄλλοτε ἐπαΐσσων ἐλαύνει. Ἰ. Δ', 9. ἐμπνεύσας. Ἰ. Β', 59. οὔρου λήξαντος. Π. Δ', 520. οὖρον δαίμονος Ξενοφῶντος. Ὀ. ΙΓ', 38. πομπαῖον ἐλθεῖν. Π. Α', 67. ἐπέων εὐθὺν εὐκλέα ἄγε. Ν. ΣΤ', 49. ὕμνων αὔξῃς. Π. Δ', 5.

Ο ὗ τ ο ς. αὕτη, τοῦτο. πολλαχοῦ.

Ο ὕ τ ω. οὕτως, πολλαχοῦ.

Ὀ φ ε ί λ ω. ὀφείλει δὲ δρέπεσθαι ἄωτον. Ν. Β', 9. ὀφείλων. Ὀ. Ι', 4. ὀφειλόμενον οὖρον ὕμνων Λατοΐδαις. Π. Δ', 4.

Ὀ φ έ λ λ ω ὀφέλλειν πεδίον. Π. Δ', 463.

Ὀ φ θ α λ μ ό ς. Σικελίας. Ὀ. Β', 18. συγγενὴς ἔχει γέρας. Π. Ε', 22. ὀφθαλμὸν ἀνέλυσεν. Ν. Ι', 169. ὅλον ἑσπέρας. Ὀ. Γ', 35. στρατιᾶς. Ὀ. ΣΤ', 27. ὀφθαλμοὶ πατρὸς ἔγνον εἰσελθόντα. Π. Δ', 214.

Ὄ φ ι ς ὄφιν ποικιλόνωτον γλαυκῶπα. Π. Δ', 444. ὀφίων κεφαλαῖς, Π. ΙΒ', 16. ὄφιας δοιοὺς αὐχένων μάρψαις χερσίν. Ν. Ι', 68.

Ὀ φ ι ώ δ η ς. ὀφιώδεος Γοργόνος υἱόν. Ὀ. ΙΓ', 98.

Ὄ φ ρ α. Ὀ. Ε', 39. Ζ', 28. Π. Α', 138. Δ', 3, 163, 387. Π. Ε', 82. Π. ΙΑ', 15. Π. ΙΒ', 38. Ν. Γ', 101. Ἰ. Δ', 92.

Ὀ φ ρ ύ ς. ὀφρύϊ ἀγανᾷ γελάξαις. Π. Θ', 67. ὀφρύϊ Παρνασσίᾳ. Ὀ. ΙΓ', 150.

Ὀ χ ε τ ό ς. εἰς βαθὺν ὀχετὸν ἄτας. Ὀ. Ι', 46. ὀχετοὺς σεμνούς. Ὀ. Ε', 27.

Ὀ χ έ ω. ὀχοίσας σκευᾶς ἑτέρας. Π. Β', 145. ὀκχέοντι. Ὀ. Β', 122.

Ὄ χ η μ α. ὄχημα δαίδαλεον Σικελίας. Ἀποσπ. Ὑπορχ. 3. ἐρατᾶν ὄχημ' ἀοιδᾶν. Ἀποσπ. Σκολ. 3.

Ὄ χ θ η. ὄχθαι ἁλιερκέες ὑπὲρ Κύμας. Π. Α', 34. παρ' ὄχθαις Καφισσοῦ. Π. Δ', 82. Καΐκου. Ἰ. Ε', 54. ἐπὶ

ὄχθαισιν Ἰσμηνοῦ. Ν. Θ', 53. ὄχθαις ὑπὸ Ταϋγέτου ναίοντες. Π. Α', 122. ἐπὶ ὄχθαις Ἀκράγαντος. Π. ΙΒ', 4.

Ὄχθος. παρ' ὄχθῳ εὐδένδρῳ Ν. ΙΑ', 31. Κρόνιον παρ' ὄχθον. Ὀ. Θ', 5. ἐς ὄχθον ἀμφίπεδον. Π. Θ' 94.

Ὄχλος. ὄχλου πλήθοντος ἐν ἀγορᾷ. Π. Δ', 151.

Ὄχος. (τὸ) ὀχέων θεοδμάτων ἐφαπτομένα. Π. Θ', 17. Ψαύμιδος ἐπὶ ὀχέων. Ὀ. Δ', 18.

Ὄψ. ὀπὸς φαεννᾶς γλῶσσαν ὀρφανίζει. Π. Δ', 515. ὀπὶ νέων κελαδέων ὕμνος. Ν. Γ', 116. ὄπα ἀνδρῶν ἐπικωμίαν κλυτὰν ἀγαγεῖν Ἱπποκλέᾳ. Π. Ι', 10. ἐμὰν γλυκεῖαν προχεόντων. Π. Ι', 86. σέθεν μαιόμενοι. Ν. Γ', 9. ὀπὶ γεγωνητέον. Ὀ. Β', 10. Ν. Ζ', 123.

Ὀψέ. ὀψέ περ. Ν. Γ', 138.

Ὄψιος. ὀψίᾳ νυκτί. Ἰ. Δ', 59.

Ὀψίνοος. ὀψινόου Ἐπιμαθέος. Π. Ε', 36. Ὀ. Ζ', 81.

Ὄψις. ὄψιν ἐειδόμενος. Ν. Ι', 28.

Ὄψον. φθονεροῖσι. Ν. Η', 36.

## Π.

Παγά. παγὰν ἐπέων εὗρε. Π. Δ', 532. παγαὶ ἁγνόταται πυρὸς ἐρεύγονται ἐκ μυχῶν Αἴτνας. Π. Ι', 42. παγᾶν Νείλοιο πέραν. Ἰ. ΣΤ', 33. ἀπὸ σκιαρᾶν Ἴστρου. Ὀ. Γ', 25. παρὰ παγᾶν Ὠκεανοῦ. Ἀποσπ. Ὑμν. 2.

Παγγλωσσία. λάβροι παγγλωσσίᾳ. Ὀ. Β', 157.

Πάγκαρπος. πάγκαρπον ἐπὶ χθόνα. Ἰ. Δ', 70. παγκάρπων φυτῶν. Π. Θ', 102.

Πάγκοινος. πάγκοινον ἐς χώραν. Ὀ. ΣΤ', 108. πάγκοινον τέρας. Ἀποσπ. Ὑπορχ. 4. στ. 13. πάγκοινον φθέγμα. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 87.

Παγκρατής. παγκρατὲς πῦρ. Ν. Δ', 101.

Παγκράτιον. παγκρατίου νίκαν φέρει Ἰσθμοῖ. Ἰ. Ζ', 29. στεφάνωμα ἐπάξιον. Ἰ. Δ', 75. ἀλκά σε ἀέ-

56. ἦν πάλαι. Ν. Η', 86. τῶν πάλαι. Π. ΣΤ', 40. Ν. Η', 55.

Π ά λ η. ἀμφὶ παλᾳ οὐκ ἄμοιρος πέφανται. Ν. ΣΤ', 26. πάλᾳ κρατέων. 'Ο. Η', 27. νῖκαι ἐστεφάνωσαν πάτραν. Ν. ΙΑ', 26. πάλᾳ κυδαίνων. 'Ο. Ι', 78. Ν. Δ', 16.

Π α λ α ί γ ο ν ο ς. παλαιγόνων μῆτιν. 'Ο. ΙΓ', 70. Μινυᾶν ἐπίσκοποι. 'Ο. ΙΔ', 5.

Π α λ α ι μ ο ν έ ω. παλαιμονεῖ χαύνᾳ πραπίδι. Π. Β', 112.

Π α λ α ι ό ς. ὄλβος Βάττου ἕπεται. Π. Ε', 73. παλαιὰ χάρις. 'Ι. Ζ', 23. παλαιὸν οἶνον αἴνει. 'Ο. Θ', 73. παλαιὰν δόξαν. 'Ι. Γ', 25. παλαιαὶ ῥήσιες. 'Ο. Ζ', 100. παλαιαῖσιν ἐν ἀρεταῖς γέγαθε. Ν. Γ', 56. παλαιότεροι. Ν. ΣΤ', 90. ἐν παλαιτέροις. Π. Ι', 91. ἄλσει παλαιτάτῳ. Ν. Ζ', 65. Π. Θ', 182. 'Ι. Δ', 37. Ν. Γ', 127. παλαιοῦ πένθεος ποινάν. 'Αποσπ. Θρην. 4. στ. 2.

Π ά λ α ι σ μ α. παλαισμάτων φροντίδα. Ν. Ι', 40. αὐχένα ἐξέπεμψας. Ν. Ζ', 106. ἐν παλαισμάτεσσιν. Π. Η', 48. ἀμφὶ παλαίσμασιν. 'Ο. Θ', 21.

Π α λ α ί φ α τ ο ς. γενεά. Ν. ΣΤ', 54. παλαίφατον ἀγοράν. Ν. Γ', 24. παλαίφατον 'Αχάρναι εὐάνορες. Ν. Β', 25. 'Ο. Β', 72.

Π α λ α ί ω. φόνῳ πάλαισεν. Ν. Η', 47. λέοντι παλαίοισαν. Π. Θ', 46.

Π α λ ά μ η. παλάμᾳ δονέων. Π. Α', 85. σὺν μοιριδίῳ. 'Ο. Θ', 38. παλάμαι Ζηνός. Π. Β', 71. παλαμᾶν τραχειᾶν. Π. Δ', 360. παλάμαις Διὸς δεινὸν πάθον. Ν. Ι', 121, σὺν παλάμᾳ θεοῦ 'Ο. Ι', 25. Π. Α', 94. Ν. Ι'. 9. 'Ο. ΙΓ', 73. Π. Β', 138.

Π α λ ί γ γ λ ω σ σ ο ς. πόλις. 'Ι. ΣΤ', 35. παλίγγλωσσόν οἱ ῥῆσιν ἀγγέλων ἀθάνατοι θέσαν. Ν. Α', 88.

Π α λ ί γ κ ο τ ο ς. παλίγκοτον πῆμα. 'Ο. Β', 36. παλιγκότοις ἔφεδρος τραχύς. Ν. Δ', 156.

Π α λ ί μ β α μ ο ς. παλιμβάμους ὁδοὺς ἱστῶν. Π. Θ', 33.

Π ά λ ι ν. 'Ο. Α', 107. Ν. Γ', 109. 'Ο. Ι', 103. Ν. Ι', 138. 'Αποσπ. Θρην. 4. στ. 4.

Π α λ ι ν τ ρ ά π ε λ ο ς. παλιντράπελον πῆμα. 'Ο. Β', 69.

Π ά λ λ ω. πάλλων ἄκοντα. Ν. Γ', 79. πάλλονται αἰετοὶ καὶ πέραν πόντοιο Ν. Ε', 39.

Π α μ β ί α ς. παμβίᾳ κεραυνῷ σχίζεν χθόνα. Ν. Θ', 58.

Π ά μ π α ν. Ὀ. Β', 125. ΙΓ', 82. Ν. Ι', 108. 'Αποσπ. Διθυρ. 7.

Π α μ π ε ι θ ή ς. παμπειθῆ γλυκὺν πόθον. Π. Δ', 327.

Π α μ π ο ί κ ι λ ο ς. ἐν παμποικίλοις ἔρκεσιν ἀγγέων. Π. Ι'. 68.

Π α μ π ό ρ φ υ ρ ο ς. παμπορφύροις ἀκτῖσι. 'Ο. ΣΤ', 91.

Π ά μ π ρ ω τ ο ς. πάμπρωτον ἀέθλων (θῆρα) κτεῖνα. 'Ι. ΣΤ', 70. πάμπρωτον εἶδον φέγγος. Π. Δ', 197.

Π α μ φ ά ρ μ α κ ο ς. παμφαρμάκου ξείνας. Π. Δ', 415.

Π α μ φ ό ρ ο ς. παμφόρῳ χεράδι τυπτόμενον. Π. ΣΤ', 13.

Π ά μ φ ω ν ο ς. πάμφωνον μέλος αὐλῶν. Π. ΙΒ', 34. παμφώνων ὑμεναίων ἰαχάν. Π. Γ', 29. παμφώνοις ὁμοκλαῖς αὐλῶν. 'Ι. Ε', 35. παμφώνοισιν ἔντεσιν αὐλῶν. 'Ο. Ζ', 22.

Π α ν ά γ υ ρ ι ς. ἀμφὶ πανάγυριν Ζηνὸς Λυκαίου. 'Ο. Θ', 145. παναγυρίων ξυνᾶν ἀπεῖχον δίφρον. 'Ι. Δ', 47.

Π α ν δ α ί δ α λ ο ς. πανδαίδαλον ἀγοράν. 'Αποσπ. Διθυρ. 3. στ. 5.

Π α ν δ ό κ ο ς. πανδόκῳ ἄλσει Διός. 'Ο. Γ', 30. πάνδοκον ναὸν Πυθῶνος. Π. Η', 89. πανδόκοις ξεινίαις. 'Ο. Δ', 25

Π α ν δ ο ξ ί α. πανδοξίας ἄκρον ἐστὶν ἐν εὐτυχίᾳ. Ν. Α', 14.

Π α ν έ τ η ς. πάνετες τιθήνα χιόνος Αἴτνα Π. Α', 38.

Π α ν ν υ χ ί ζ ω. παννυχίζει φλόξ. 'Ι. Δ', 112.

Π α ν τ ᾶ. 'Ο. Α', 188. Π. Α', 187. Β', 42. Ι', 58. 'Ι. Δ', 2. Π. Δ', 303. Α', 187.

Π α ν τ ο δ α π ό ς. παντοδαπὸν κύνα θεοῦ μεγάλας. 'Αποσπ.

Π α ρ ά κ ε ι μ α ι. παρκείμενον συλλαβῶν τέρας. 'Ο. ΙΓ', 103. φρονεῖν τὸ παρκείμενον. Ν. Γ', 131.

Π α ρ α κ ο ι ν ά ω. παρεκοινᾶτο λόγον συγγενέσιν. Π. Δ', 236.

Π α ρ α λ έ γ ο μ α ι. παρελέξατο νεφέλᾳ. Π. Β', 67.

Π α ρ α λ ύ ω. παραλύει δυσφρόνων. 'Ο. Β', 95.

Π α ρ α μ ε ί β ω. τίνα πρὸς ἄκραν πλόον ἐμὸν παραμείβῃ. Ν. Γ', 47. παραμείβεται θεὸς δελφῖνα. Π. Β', 93.

Π α ρ α μ έ ν ω. παρέμεινε μάχαις. Π. Α', 93. παρμένων ἐν ὀργᾷ. Π. Α', 173. παρμένοντας υἱοὺς αἰχμᾷ. Π. Η', 58.

Π α ρ ά μ ε ρ ο ς. τὸ αἰεὶ παράμερον ἐσλόν. 'Ο. Α', 160.

Π α ρ α μ ό ν ι μ ο ς. παρμονίμαν εὐδαιμονίαν θάλλοισαν. Π. Ζ', 21.

Π α ρ ά μ ο ν ο ς. ὄλβος ἀνθρώποις παρμονώτερος. Ν. Η', 29.

Π α ρ α π ε ι ρ ά ο μ α ι. παραπειρῶνται Διὸς μάντιες. 'Ο. Η', 4.

Π α ρ α π λ ά ζ ω. παρέπλαγξαν σοφόν. 'Ο. Ζ', 56. οὐ παρεπλάγχθη Ὑπερμνήστρα. Ν. Ι', 10.

Π α ρ α σ τ ά τ η ς. παραστάτας ἐὼν Ἰόλᾳ. Ν. Γ', 63.

Π α ρ α σ φ ά λ λ ω. τὸν δ' αὖ οἰκείων καλῶν παρέσφαλεν θυμός. Ν. ΙΑ', 41.

Π α ρ ά τ ρ ο π ο ς. εὐναὶ παράτροποι. Π. Β', 65.

Π α ρ ά φ η μ ι. μὴ παρφάμεν ὅρκον. 'Ο. Ζ', 120. παρφάμεν λόγον. Π. Θ', 77. πολλὰ παρφαμένα λιτάνευεν Ν. Ε', 58.

Π α ρ ά φ α σ ι ς. πάρφασις ἐχθρὰ ἦν καὶ πάλαι. Ν. Η', 54.

Π α ρ δ α λ έ α. ἀμφὶ παρδαλέα στέγετο ὄμβρους φρίσσοντας. Π. Δ', 144.

Π ά ρ ε δ ρ ο ς. ἱέρεα ὀρνίχων πάρεδρος. Π. Δ', 7. Θέμις Διὸς ξεινίου. 'Ο. Η', 29. Μοιρᾶν Ἐλείθυια. Ν. Ζ', 1. πάρεδρον Δαμάτερος Διόνυσον ἄντειλας. Ἰ. Ζ', 3. 'Ο. Β', 139.

Π α ρ ο ί χ ο μ α ι. παροιχομένων ἀνέρων. Ν. ΣΤ', 50. παροιχόμενον δεῖμα. Ἰ. Η', 24.

Π ά ρ ο ς. Ἰ. Ζ', 1. νεώτερον ἢ πάρος. Ἀποσπ. Ὑπορχ. 4. στ. 8.

Π α ρ π ό δ ι ο ς. φόνου παρποδίου. Ν. Θ', 90.

Π α ρ φ υ κ τ ό ς. παρφυκτὸν οὐ τὸ μόρσιμον. Π. ΙΒ', 53.

Π ᾶ ς. πᾶς τις. Ἰ. Α', 69. πᾶσα κεκριμένα δύναμις. Ν. ΣΤ', 4. πᾶν τέλος ἔργων. Ν. Ι', 54. παντὸς κορυφάν. Π. Θ', 136. πάσας ὁλκάδος. Ν. Ε', 4. παντὶ θεῶν αἴτιον ὑπερτιθέμεν. Π. Ε', 33. πάντα θυμὸν αὔξων. Ν. Γ', 100. ἐς τὸ πᾶν. Ὀ. Β', 153. πάντων δαινυμένων κάρυξε. Ἰ. ΣΤ', 52. πάσαις ἐτέων περιόδοις. Ν. ΙΑ', 51. πάντας ἀνθρώπους. Ἰ. Δ', 9. πάντα ἀναγήσασθαι. Ν. Ι', 35. καὶ ἄλλοθι πολλαχοῦ.

Π ά σ σ α λ ο ς. ἀπὸ πασσάλου λάμβανε φόρμιγγα. Ὀ. Α', 27.

Π ά σ χ ω. εὖ πασχέμεν. Π. Γ', 186. εὖ πάσχων. Ἰ. Ε', 17. ἔπαθεν πολλά. Ὀ. ΙΓ', 91. πλέον λόγον γενέσθαι, ἢ πάθεν. Ν. Ζ', 30. πάθον δενόν. Ν. Ι', 121. Ὀ. Β', 40. οἷα καὶ πολλοὶ πάθον. Π. Γ', 35. Π. Α', 143. Π. Η', 8, 191. παθεῖν ἔοικεν. Ν. Δ', 57. εὖ παθεῖν καὶ ἀκοῦσαι. Ν. Α', 46. παθὼν ἐοικότα. Π. Β', 53. παθόντες φιλόξενον ἔργον. Ἰ. Β', 36. Π. Θ', 157. πάντων μέτα πείσομαι. Ἀποσπ. Ὑπορχ. 4. στ. 23.

Π ά τ α γ ο ς. πατάγῳ. Π. Α', 46.

Π α τ έ ω. ἀλλ' ἄλλοτε πατέων. Π. Β', 156.

Π α τ ή ρ. ἀοιδᾶν φορμικτάς. Π. Δ', 314. Ζεύς. Ὀ. Α', 91. πατὴρ πάντων ὁ χρόνος. Ὀ. Β', 32. πατέρος Διός. Ὀ. Ζ', 67. πατρί. Ν. Ζ', 134. πατρὶ πατρός. Ὀ. Η', 91. πατέρα οὐρανιδᾶν ἐκάλει ἀρχὸς ἐν πρύμνᾳ. Π. Δ', 344. πάτερ Ζεῦ, ὕπατε, εὐρὺ ἀνάσσων Ὀλυμπίας. Ὀ. ΙΓ', 34. πατέρες ἐμοί. Π. Ε', 101.

λάθαν Σωκλεΐδα. Ν. ΣΤ', 35. μέριμναν καρτεράν. Ἰ. Η', 25. τὰ μὲν παύσατε. Ἰ. Η', 77. παυσάμενοι κακῶν. Ἰ. Η', 17.

Π ά χ ο ς. πάχει μάκει τε ναὸν. Π. Δ', 436.

Π ε δ ά. πεδὰ μέγαν κάματον. Π. Ε'. 62. πολλοῖς πεδ' ἀφρόνων. Π. Η', 105. πέδα. Ἀποσπ. Σκολ. 8.

Π ε δ α μ ε ί β ω. ἐσλὸν βαθὺ πήματος πεδάμειψαν. Ὀ. ΙΓ', 18.

Π ε δ α υ γ ά ζ ω. πεδαυγάζων ἀπὸ Ταϋγέτου. Ν. Ι', 115.

Π ε δ ά ω. ἵππος ἅρμ' ἐπέδα. Π. ΣΤ', 32. πέδασον ἔγχος. Ὀ. Α', 123. πεδᾶσαι δόλῳ. Ν. Ε', 49. αὐτὸς πεδάθη. Ἀποσπ. Θρην. 6. Ἀδηλ. 54.

Π ε δ έ ρ χ ο μ α ι. πεδέρχεται πλέον τὸ τερπνόν. Ν. Ζ', 109.

Π ε δ ι ά ς. πεδιάδα κατάθηκεν εὐθύδρομον εἶναι. Π. Ε', 122.

Π έ δ ι λ ο ν. πεδίλῳ Δωρίῳ φωνὰν ἐναρμόξαι. Ὀ. Γ', 9. ἐν τούτῳ πόδα ἔχειν. Ὀ. ΣΤ'. 13. πέδιλον ἀρίγνωτον παπτήναις. Π. Δ', 169.

Π ε δ ί ο ν. ἐν πεδίῳ ἔργον κορύσσοντα. Ἰ. Η', 116 ἐν πεδίῳ Φλέγρας. Ν. Α', 101. πεδίον ἀπέραντον. Ν. Η', 13. ὅν φασιν εὐσεβέστατον Ἰαωλκοῦ πεδίον τράφειν. Ἰ. Η', 88. Ἰ. Δ', 462. Ὀ. Θ', 108 Π. Δ', 93. Μύσιον ἀμπελόεν. Ἰ. Η', 110. πεδίων βίον ἐπηετανὸν ἔδοσαν. Ν. ΣΤ', 19. ἄγει τεθμὸν πεδίων ἐκ Πίσας. Ὀ. ΙΓ', 40. Τρώϊον ἂμ πεδίων. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 55.

Π ε δ ό θ ε ν. γαῖαν αὐξομέναν. Ὀ. Ζ', 114. ἔλα πεδόθεν. Ἰ. Ε', 48.

Π έ δ ο ν. πέδῳ Αἴτνας Π. Α', 54. πέδον κύκλῳ. Ὀ. Ι', 57. πόντου κενέωσιν ἂμ πέδον. Ἀποσπ. Ὑπορχ. 4. στ. 17.

Π ε ζ ό ς. πεζὸς ἰών. Π. Ι', 46. πεζὸς οἰχνεύων. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 119.

Π έ λ ω, πέλομαι. εἴ τις ἔχθρα πέλει ὁμογόνοις. Π. Δ', 258. ἀγαθαὶ πέλονται δύ' ἄγκυραι. 'Ο. ΣΤ', 170. πέλει ὀρθωτὴρ θεὸς Ἱέρωνι. Π. Α', 109. ὡς ἔπελες ἄφαντος. 'Ο. Α', 72. ἔπλετο αἰετός. Π. Ε', 150. εἶδος θαητόν. Π. Θ', 191. πέλονται νᾶες θαυμασταί. 'Ι. Ε', 7.

Π ε λ ώ ρ ι ο ς. πελώριον ἄνδρα. 'Ο. Ζ', 28. 'Ο. Ι', 24. Π. ΣΤ', 40.

Π ε μ π τ α ῖ ο ς. πεμπταῖον παῖδα. 'Ο. ΣΤ', 89.

Π ε μ π τ ά μ ε ρ ο ς. πεμπταμέροις ἁμίλλαις. 'Ο. Ε', 13.

Π έ μ π ω. Ν. Γ', 134. τοῦτο μεταδόρπιον ὄχημ' ἀοιδᾶν ἐρατᾶν πέμπω. 'Αποσπ. Σκολ. 3. θεοῦ μοῖρα πέμπῃ ὄλβον. Ο. Β', 37. πέμπων νέκταρ. 'Ο. Ζ', 14. πέμποισα ἀμφιπόλους. 'Ο. ΣΤ', 52. πέμπεν δράκοντας. Ν. Α', 60. στεφάνωμα σελίνων. 'Ι. Β', 23. Π. Δ', 316. πέμψω ἀγγελίαν. 'Ο. Θ', 37. πέμψεν κασιγνήταν. Π. Γ', 57. 'Ι. ΣΤ', 73. ἔπεμψαν ἐμέ τεαὶ ὧραι. 'Ο. Δ', 5. Ν. Θ', 125. πέμπεται μέλος. Π. Β', 126. πεμπόμενοι σὺν Νότου αὔραις. Π. Δ', 362. ἀνέμων ῥιπαῖσι πεμφθεὶς ὑπὸ Τροΐαν. Ν. Γ', 102. πεμφθεῖσαν. 'Ο. Ζ', 123. φάσμα πεμφθέν. 'Ο. Η', 55. πέμψαντα ὅρμον. Ν. Δ', 29.

Π έ ν θ ο ς. βαρὺ πιτνεῖ. 'Ο. Β', 41. οὐ φατὸν ἔτλαν. 'Ι. Ζ', 51. ἐκ μεγάλων πενθέων λυθέντες. 'Ι. Η', 13. τίς λύσις ἔσσεται πενθέων. Ν. Ι', 144. ποινὰν παλαιοῦ πένθεος. 'Αποσπ. Θρην. 4, στ. 2. πενθέων οὐκ ἔλαχον. 'Αποσπ. 'Αδηλ. 23.

Π ε ν ί α. στάσιν πενίας δότειραν. 'Αποσπ. 'Αδηλ. 125.

Π ε ν ι χ ρ ό ς. ἀφνεός τε νέονται παρὰ σᾶμα θανάτου. Ν. Ζ', 27.

Π ε ν τ α ε τ η ρ ί ς. πενταετηρίδ' ἔθηκε. 'Ο. Γ', 38. ἑορτάν. 'Ο. Ι', 70. Ν. ΙΑ', 34.

Π έ ν τ α θ λ ο ν καὶ πεντάεθλον καὶ πενταέθλιον. πενταεθλίου δόσιν. Π. Η', 94. μετὰ πενταέθλοις ἀείδεται.

στ. 9. Μετὰ αἰτιατικ. περὶ δρόμον. Ὀ. ΣΤ', 126. Π. Δ', 217. Ὀ. Γ', 59.

Π ε ρ ί α λ λ ο ς. περίαλλα ἐτίμασε Λοξίας. Π. ΙΑ', 8.

Π ε ρ ι ά π τ ω. περιάπτων πάντοθεν γυίοις φάρμακα. Π. Γ', 95.

Π ε ρ ί γ λ ω σ σ ο ς. περίγλωσσοι ἔφυν. Π. Α', 81.

Π ε ρ ι δ α ῖ ο ς. νομὸν Κρήτας περιδαῖον. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 23.

Π ε ρ ι κ ά δ ο μ α ι. περικαδόμενοι δικαίων. Ν. Ι', 101.

Π ε ρ ί κ ε ι μ α ι. περίκειται οἷς στέφανος. Ὀ. Η', 100.

Π ε ρ ι κ τ ί ω ν. ἐκ περικτιόνων. Ν. ΙΑ', 24. περικτίονας ἄνδρας. Ἰ. Η', 138.

Π ε ρ ι ν α ι ε τ ά ω, περιναιεταόντων ἡρώων. Ν. Η', 16.

Π ε ρ ί ο δ ο ς. περιόδοις πάσαις ἐτέων. Ν. ΙΑ', 51.

Π ε ρ ι π λ α ν ά ο μ α ι. περιπλανᾶταί με νῦν τόδε δέρμα. Ἰ. ΣΤ', 69.

Π ε ρ ι π ν έ ω. περιπνέουσιν αὖραι νᾶσον. Ὀ. Β', 130.

Π ε ρ ι σ θ ε ν ή ς. περισθενεῖ στόλῳ παγκρατίου. Ν. Γ', 26. θανάτῳ περισθενεῖ. Ἀποσπ. Θρην. 2. στ. 4.

Π ε ρ ι σ σ ό ς. περισσᾶς στάθμας. Π. Β', 167. περισσὰ βάρυνθεν Δελφοί. Ν. Ζ', 63. περισσῶς ταρβεῖ. Ἀποσπ. Ὑπορχ. 6. περισσῶς αἴνησαν. Ἀδηλ. 132.

Π ε ρ ι σ τ έ λ λ ω. περιστέλλων Ποσειδάωνι ἀοιδάν. Ἰ. Α', 44. θνατὰ μέλη μεμνάσθω. Ν. ΙΑ', 20.

Π ε ρ ι φ ε ύ γ ω. ψάμμος ἀριθμὸν περιπέφευγεν. Ὀ. Β', 178.

Π ε ρ ι ώ σ ι ο ς. περιώσιον ἄλλων. Ἰ. Ε', 3.

Π ε σ σ ό ς. πεσσοῖς τέρπονται. Ἀποσπ. Θρην. 1. στ. 8.

Π έ σ σ ω. πέσσοντα αἰῶνα ἀκίνδυνον. Π. Δ', 331.

Π έ τ α λ ο ν. πέταλα νεικέων. Ἰ. Η', 92. Ὠκεανοῦ τὰ πέταλα. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 117.

Π έ τ α μ α ι. πέταται ἀνορέαις ὑποπτέροις ἐξ ἐλπίδος. Π. Η', 128. ἐπὶ χθόνα καὶ διὰ θαλάσσας ὄνομα αὐτῶν. Ν. ΣΤ', 81.

Π ί ε ι ρ α. πίειραν Σικελίαν. Ν. Α', 21.

Π ι θ ώ ν. Ἴδε Πείθω.

Π ί θ ω ν. παρὰ παισὶν ἀεὶ καλὸς πίθων. Π. Β', 131.

Π ι κ ρ ό ς. πικροτάτα μένει τελευτὰ γλυκὺ πὰρ δίκαν. Ἰ. Ζ', 68.

Π ι ν υ τ ό ς. πινυτοὶ ἐγένοντο θυμόν. Ἰ. Η', 57.

Π ί ν ω, π ί ω. πίνοντας φάρμακα. Π. Γ', 93. πίνοντες ἐξ ἀργυρέων κεράτων. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 44 στ. 7. προσανέα πίνοντας. Π. Γ', 93. ἐρατεινὸν ὕδωρ πίομαι. Ὀ. ΣΤ', 146.

Π ί π τ ω. ἔπεσεν ἀνθρώποις πολλὰ παρὰ γνώμαν. Ὀ. ΙΒ', 14. οὐ χαρίτων ἐκάς. Π. Η', 30. πέσεν ἐν ἀδόκητον καὶ δοκέοντα. Ν. Ζ', 45. πέσεν ἐν ὕπνῳ φάμα. Ἰ. Δ', 39. μὴ πέσωμεν ἐν ὀρφανίᾳ στεφάνων. Ἰ. Η', 14. πετοῖσαι κορυφαὶ λόγων ἐν ἀλαθείᾳ. Ὀ. Ζ', 126. πετόντεσσιν ἀνιόχοις. Π. Ε', 65. χαμαὶ πετοῖσαν. Ν. Δ', 66.

Π ί σ τ ι ς. πίστιν θέσθαι ἐν ὄμμασι μαστεύει. Ν. Η', 74.

Π ι σ τ ό ς. ἄπιστον πιστὸν ἔμμεναι. Ὀ. Α', 51. γένος θεῶν Ν. Ι', 102. Ὀ. ΙΑ', 6. Ν. Θ', 38. Ὀ. ΙΒ', 11. πιστοὶ μάρτυρες ἀμφοτέροις πολλοί. Π. Α', 172. πιστοὶ βροτῶν παῦροι ἐν πόνῳ καταλαμβάνειν. Ν. Ι', 147. χορευτᾶν μάρτυρες δόνακες. Π. ΙΒ', 48. πιστὰ φρονέων. Ὀ. Γ', 30. πιστὸν ἀπίστοις οὐδέν. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 154. πιστοτάταις σιγᾶς ὁδοῖς. Ἀδηλ. 69.

Π ί σ υ ν ο ς. θεῷ Ἰάσων εἴχετ' ἔργου. Π. Δ', 413.

Π ι τ ν ά ω. πίτνημι, πιτνέω. πιτνεῖ πένθος βαρύ. Ὀ. Β', 41. πιτνεῖ χαμαί. Π. Η', 133. πίτναν ἐς αἰθέρα χεῖρας. Ν. Ε', 20. πιτνῶν ἀγκώνεσσι Νίκας. Ν. Ε', 76. πιτνῶντα ἐν γούνασιν Νίκας. Ἰ. Β', 39.

Π ί ω. πίσω σφε Δίρκας ὕδωρ. Ἰ. ΣΤ', 108.

Π λ α γ ά. πλαγαὶ σιδάρου τέλεσαν ναῦν. Π. Δ', 438. πλαγᾶν καματωδέων ἄκος φέρει. Ν. Γ', 28. δρόμον εὐθυπορῆσαι. Ἰ. Ε', 76. Ὀ. Γ', 45.

Πλάγιος. σὺν κόρᾳ ἀνδρῶν πλαγίῳ. Ν. Α', 97. πλαγίαις φρένεσσιν. Ἰ. Γ', 8.

Πλάζω. πλαγχθέντες ἵκοντο εἰς Ἔφυραν. Ν. Ζ', 55. πίνοντες ἐπλάζοντο. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 44.

Πλᾶκτρον. πλάκτρῳ χρυσέῳ διώκων φόρμιγγα. Ν. Ε', 44.

Πλανάω. μὴ πλαναθέντα καιροῦ. Ν. Η', 6.

Πλάξ. πλάκα πόντου βαθεῖαν. Π. Α', 46.

Πλάξιππος. πλαξίπποιο φωτός. Ἰ. Β', 31. Θήβαν πλάξιππον. Ὀ. ΣΤ', 145.

Πλάσσω. (πλήσσω) πλᾶξε κεραυνὸν πυρφόρον. Ν. Γ', 132.

Πλέκω. πλεκέτω στέφανον μυρσίνας. Ἰ. Η', 47. πλέκων ὕμνον. Ὀ. ΣΤ', 148. ῥήματα. Ν. Δ', 153.

Πλευρά. ἐν πλευραῖς Λυγκέος. Ν. Ι', 121. Ἀποσπ. Ὑπορχ. 7.

Πλέων, πλείων. πλέονα λόγον. Ν. Ζ', 29. πλέον τὸ τερπνόν. Ν. Ζ', 109. πλέον τι λαχών. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 6. πλεόνων στεφάνων. Ν. ΣΤ', 44. πλεῖστος ὅμιλος. Ν. Ζ', 35. πλεῖστα διδοῖτε. Π. Ε', 159. Ἰ. Α', 26. πλεῖστα χρῆσις. Ὀ. ΙΑ', 1. πλείσταις τραπέζαις. Ὀ. Γ', 71. Π. Θ', 172. Ἀποσπ. Ἐγκωμ. 2.

Πλειστόμβροτος. ἑορτὰν πλειστόμβροτον. Ὀ. ΣΤ', 116.

Πλέω. πλέων πρὸς ἀκτάς. Ἰ. Β', 62. πλευσάντων μετὰ κεῖνο Μινυᾶν. Π. Δ', 122.

Πλῆθος. πλήθει καλῶν. Ὀ. ΙΓ', 64.

Πλήθω. ἐν ἀγορᾷ πλήθοντος ὄχλου. Π. Δ', 151.

Πλόκαμος. οὐδὲ πλόκαμοι κομᾶν κερθέντες οἴχοντ' ἀγλαοί. Π. Δ', 145. ἕπεται πλόκαμοι. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 183.

Πλόος. κεῖνος πλόος ἡμιθέων ἄγαγεν πέτραις τελευτάν. Π. Δ', 375. ἔξω πλόου ἔβαλλέν με ἄνεμος. Π. ΙΑ' 62. Α', 62. Ἰ. ΣΤ', 52. Ν. Γ', 47. Π. Δ',

302. εὐθὺν δίδου. Ὀ. ΣΤ′, 177. Π. Ι′, 46. πλόον ναῶν στέλλεν. Ὀ. Ζ′, 59.

Πλουτέω. πλουτεῖν σὺν τύχᾳ ἄριστον. Π. Β′, 101. τοὶ δ' αὖ πλουτέοντες ἀέξονται. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 136.

Πλοῦτος. πλοῦτος ἀρεταῖς δεδαιδαλμένος. Ὀ. Β′, 96. εὐρυσθενής. Π. Ε′. 1. λαχὼν ποιμένα. Ὀ. Ι′, 106. πλούτου σύννομοι διέστιχον. Ἰ. Γ′, 27. μεγάναρος. Ὀ. Α′, 4. Ἰ. Γ′, 3. στεφάνωμα ἀγέρωχον. Π. Α′, 96. ταμίαι. Ὀ. ΙΓ′, 10. κρέσσονα μέριμναν. Π. Η′, 131. πλούτῳ ἔβρισε. Ν. Η′, 31. ἴσον ἄνθος. Ν. ΙΑ′, 52. πλοῦτον ἀγάνορα. Π. Ι′, 28. κρυφαῖον νέμει ἔνδον. Ἰ. Α′, 97. πολὺν κατακρύψας ἐν μεγάρῳ ἔχειν. Ν. Α′, 44. πιαίνων. Π. Δ′, 267. ΣΤ′, 47. Ὀ. Β′, 19. πλοῦτον ἁβρόν. Π. Γ′, 195. ἀενάου πλούτου νέφος. Ἀποσπ. Ἐγκωμ. 2· πολυχρύσου πλούτου. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 136. πῦρ πνέοντος κεραυνοῦ. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 9.

Πνέω. πνέομεν ἐκ μιᾶς ματρός. Ν. ΣΤ′, 2. πνέον φλόγα. Π. Δ′, 401. πνέοις ἥμισυ ἐών ὑπένερθεν γαίας. Ν. Ι′, 163. πνέων ἄλλοτ' ἄλλα. Ν. Γ′, 72. καρδίᾳ θρασείᾳ. Π. Ι′, 69. χαμηλά. Π. ΙΑ′, 46. πῦρ πνέοντος κεραυνοῦ. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 9. πνέοισαν πῦρ Χίμαιραν. Ὀ. ΙΓ′, 128. πνεύσαις κενεά. Ὀ. Ι′, 112.

Πνοή. πνοιᾶς Βορέα. Ὀ. Γ′, 56. πνοαὶ ἄλλοτε ἀλλοῖαί εἰσιν ἀνέμων. Π. Γ′, 187. πνοαῖς καλλιρόοισι. Ὀ. ΣΤ′, 143. πνοαῖσιν αὐλῶν Αἰολῖσιν. Ν. Γ′, 137. πνοὰς βάλον δύο δράκοντες. Ὀ. Η′, 51.

Πόα. πόᾳ Παρνασσίᾳ. Π. Η′, 28.

Ποδάρκης. ἁμέρα. Ὀ. ΙΓ′, 54. ποδαρκέων δώδεκα δρόμων. Π. Ε′, 44.

Ποθεινός. πατρὶ παῖς ἐξ ἀλόχου. Ὀ. Ι′, 103. ποθεινὰ Ἑλλὰς αὐτὰν δονέοι μάστιγι Πειθοῦς. Π. Δ′, 388. ποθεινὸν κλέος ἔπραξεν. Ἰ. Ε′, 9. ποθεινοτάταν δόξαν. Ὀ. Η′, 85.

κελαδῆσαι. Π. Α', 113. ποινὰν παλαιοῦ πένθεος. Ἀδηλ. Θρην. 4. στ. 1. ποινὰς ἔτισαν. Ὀ. Β', 106.

Ποῖος. ποίας φύτλας. Π. Θ', 60. ποίαν γαῖαν πατρίδα ἔμμεν εὔχεαι. Π. Δ', 174. ποίαις ὁμιλῆσαι τύχαις. Ν. Α', 94.

Ποιπνύω. ποιπνύων χάριν ἐμάν. Π. Ι', 101.

Πολεμαδόκος. ἐν πολεμαδόκοις ὅπλοισιν. Π. Ι', 22.

Πολεμίζω. πολεμίζων ἄρηται κῦδος. Ἰ. Α', 71. ἀργυρέῳ τόξῳ. Ὀ. Θ', 49. πολεμιζόμενοι ῥῆξαν ἕλκεα. Ν. Η', 50.

Πολέμιος. θεῶν Τυφώς. Π. Α', 30. πολεμίᾳ χειρί. Ν. Δ', 90. πολεμίων ἀνδρῶν. Π. Α', 156. Π. Β', 37.

Πολεμιστής. πολεμιστὰν μέγαν ἔκπαγλον Ἀλκυονῆ. Ν. Δ', 43. πολεμισταὶ ἀγαθοὶ ἡρώων. Ἰ. Ε', 32.

Πόλεμος. γλυκὺ ἀπείροισι. Ἀποσπ. Ὑπορχ. 6. πολέμου ἀκρόθινα. Ὀ. Β', 7. Ὀ. Β', 79. Ν. Α', 24. πολέμου τινός. Ἀποσπ. Ὑπορχ. 4. στ. 14. μναστῆρα χαλκεντέος. Ν. Α', 24. Ὀ. Ι', 68. Ν. Ι', 16. Ἰ. Ζ', 50. Ἰ Δ', 26. ἐν πολέμῳ θανόντα υἱόν. Ἰ. Η', 81. Ν. Ι', 111. Π. Γ', 179. Ν. Θ', 85. πόλεμον ἀθανάτων. Ὀ. Θ', 61. Ὀ. ΙΓ', 71. πόλεμον σιδαρίταν. Ν. Ε', 36. χαλκοχάρμαν. Ἰ. ΣΤ', 39. πόλεμοι λαιψηροί. Ὀ. ΙΒ', 5. πολέμων δεινῶν θράσος. Π. Β', 116. οἵαις ἐν πολέμοισι μάχαις. Π. Α', 92. πολέμων κλαΐδας. Π. Η', 3. Ὀ. Η', 45.

Πολιάοχος. πολιάοχε Παλλάς. Ὀ. Ε', 22.

Πολίαρχος. πολίαρχον πάτρᾳ. Ν. Ζ', 152.

Πολιάτης. πολιατᾶν γλώσσας ἄωτον. Ἰ. Α', 75.

Πολιός. πολιᾶς ἁλός. Ὀ. Α', 115. Π. Β', 126. γαστρὸς πολιᾶς. Π. Δ', 175. Ὀ. Ζ', 112. πολιῷ χαλκῷ. Π. Γ', 84. πολιὸν γῆρας. Ἰ. ΣΤ', 22. πολιαὶ τρίχες. Ὀ. Δ', 40. Π. Θ', 30.

Πόλις. πόλις Αἴαντος. Ἰ. Ε', 61. οὔτε βάρβαρος, οὔτε παλίγγλωσσος. Ἰ. ΣΤ', 35. Ν. Ε', 86. πόλιος

Πολύκλειτος. πολύκλειτον γένος Ἰαμιδᾶν. Ὀ. Ϛ′, 120. πολύκλειτον Θήβαν. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 103.

Πολύκοινος. πολύκοινον ἀγγελίαν. Π. Β′, 77.

Πολυκτέανος. πολυκτέανον πατρίδα. Ὀ. Ι′, 44.

Πολύμαλος. πολυμάλῳ Σικελίᾳ. Ὀ. Ι′, 19. πολυμάλου χθονός. Π. Θ′, 11.

Πολύμυθος. πολύμυθοι ἀρεταί. Π. Θ′, 133.

Πολυνεφέλας. πολυνεφέλα οὐρανῷ. Ν. Γ′, 17.

Πολύξενος. πολυξέναν νᾶσον Αἴγιναν. Ν. Γ′, 3. πολυξενωτάτῳ παρὰ βωμῷ. Ὀ. Α′, 150. πολύξειναι νεάνιδες. Ἀποσπ. Σκολ. 1. στ. 5.

Πολυπάμων. πολυπάμονας νόσους. Π. Γ′, 81.

Πολύπονος. πολυπόνων ἀνδρῶν ἐλπίδες. Ν. Α′, 49.

Πολύς. πολὺς ὄλβος ἕπηται ἐπιβρίσαις. Π. Γ′, 190. ὄλβος ἀμφινέμεται. Π. Ε′, 18. πολὺν πλοῦτον. Ν. Α′, 44. Ν. Ζ′, 19. Ν. ΣΤ′, 57. τὰ πολύ. Ὀ. Η′, 31. πολὺν ὕσε χρυσόν. Ὀ. Ζ′, 91. πολὺ φέρτιστον. Ἀποσπ. Σκολ. 6. πολέσιν. Ὀ. ΙΓ′, 63. πολεῖς ἀγαγέν. Π. Δ′, 98.

Πολύσκοπος. πολύσκοπε ἀκτὶς ἀελίου. Ἀποσπ. Ὑπορχ. 4. στ. 1.

Πολυύμνητος. πολυϋμνήτῳ ἄλσει Διός. Ν. Β′, 8.

Πολύφαμος. πολύφαμον θρῆνον, Ἰ. Η′, 128.

Πολύφατος. ὕμνος. Ὀ. Α′, 13. πολύφατον θρόον ὕμνων. Ν. Ζ′, 118. πολυφάτων ἀγώνων ἀκτῖνα. Π. ΙΑ′, 71.

Πολυφθόρος. πολυφθόρῳ ὄμβρῳ Διός. Ἰ. Ε′, 62. πολυφθόροισιν ἐν ἁμέραις. Ν. Η′, 53.

Πολύφιλος. πολύφιλον ἑπέταν Π. Ε′, 5.

Πολύχρυσος. πολυχρύσῳ θαλάμῳ. Π. Θ′, 128. πολυχρύσῳ Ἀπολλωνίᾳ νάπᾳ. Π. ΣΤ′, 8. Δ′, 94. ἐν πολυχρύσοις θαλάμοις. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 139.

Πολυώνυμος. πολυώνυμον ἄντρον Κιλίκιον. Π. Α′, 32. πολυώνυμε Θεία. Ἰ. Α′, 1.

Π. ΙΑ', 3. ποντιᾶν ψάφων ἀριθμόν. 'Ο. ΙΓ', 66. σὺν ποντίοις ἀνδράσιν.'Ι. Α', 10.

Πόντος. τρέφει. 'Ι. Α', 68. ὑπὲρ πόντου. Π. Θ', 90. ἐκ πόντου σαώθη. Π, Δ', 287. πόντου βασιλῆες. Ν. Δ', 109. Ν. ΣΤ', 67. Π. Δ', 347. Α', 46. Ν. Ε', 24. πόντου θυγάτηρ. 'Αποσπ. Προσωδ. 1. 'Αποσπ. Θρην. 7. πόντου ῥιπαί. 'Αποσπ. 'Αδηλ. 138. πόντου ἀκύμονος. 'Αδηλ. 156. πόντοιο πέραν πάλλοντ' αἰετοί. Ν. Ε', 39. ἐν πόντῳ. 'Ο. ΙΒ', 4. ἐν πόντῳ ἐριζόμεναι νᾶες. 'Ι. Ε', 5. Ν. Ι', 50. Π. Α', 145. Ν. Α', 96.

Πόποι. ὢ πόποι. 'Αποσπ. 'Αδηλ. 72.

Πορθέω. πόρθησε Τρωΐαν καὶ Μέροπας. Ν. Δ', 42.

Πορεύω. πόρευε Κασσάνδραν. Π. ΙΑ', 31. πόρευσαν πομπαὶ ἐν ναυσί. Ν. Ζ', 42. πορεύεν ἐς γαῖαν 'Ιστρίαν. 'Ο. Γ', 46. πόρευσον ἐμὲ ἐπὶ ἁρμάτων ταχυτάτων. 'Ο. Α', 125. ἴδετε πορευθέντες. 'Αποσπ. Διθυρ. 3. στ. 9.

Πορθμός. πορθμὸν ἁμερώσαις ναυτιλίαις. 'Ι. Δ', 98. βαρυβόαν πορθμὸν 'Αχέροντος. 'Αποσπ. 'Αδηλ. 4.

Πόρος. πόρῳ 'Αλφεοῦ κλιθείς. 'Ο. Α', 148. 'Ο. Β', 24. Ι', 58. παρ' Εὐρώτα πόρον. 'Ο. ΣΤ', 48. πρὸς πόρον 'Ιόνιον. Ν. Δ', 87. πόρον 'Αρείας. Ν. Θ', 97. 'Ι. Η', 29.

Πόρσω. τὸ πόρσω. 'Ο. Γ', 79. πόρσω ἰών. 'Ο. Ι', 67. τὰ πόρσω. Π. Γ', 39. Ν. Θ', 111. πόρσιον. 'Ο. Α', 183. πόρσιστα. Ν. Θ', 69.

Πορσαίνω. πορσαίνειν βρέφος. 'Ο. ΣΤ', 54. πορσαίνοντας τρίτον (κρατῆρα) σωτῆρι 'Ολυμπίῳ. 'Ι. ΣΤ', 11.

Πορσύνω. πόρσυνε συνθέμενος ῥῆμα τόδε 'Ομήρου. Π. Δ', 494. πορσύνοντα ἄγαν ταῦτα τεὸν οἶκον. Π. Δ', 269. πορσύνοντες ἀστοὶ δαῖτα. 'Ι. Δ', 105.

Πορφύρεος. πορφυρέοις ἔρνεσιν. Ν. ΙΑ', 36. πορφυρέοις πτεροῖς. Π. Δ', 326. Π. Δ', 203.

Ποτίκαλλον. ποτίκολλον ἅτε ξύλον ξύλῳ. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 177.

Ποτινίσσομαι. ποτινισσόμενον ἀπὸ τειχέων. Ὀ. ΣΤ', 168.

Ποτιστάζω. ταῖς ποτιστάζει χάρις εὐκλέα μορφάν. Ὀ. ΣΤ', 127. ποτιστάζων ὄαρον φωνᾷ. Π. Δ', 244.

Ποτίφορος. μισθὸς ἀγαθοῖς. Ν. Ζ', 93. ποτίφορον κόσμον ἔλαβες. Ν. Γ', 54.

Ποτιψαύω. τοῦτο ἀθανάτοις τιμαῖσι ποτιψαύει. Ἀποσπ. Ἐγκωμ. 4.

Πότμος. πότμος ἄναξ. Ν. Δ', 68. ἄντιν' ἔγραψεν ἄμμε δραμεῖν ποτὶ στάθμαν. Ν. ΣΤ', 12. Ὀ. Η', 19. μέγας. Π. Γ', 153. συγγενής. Ἰ. Α', 55. Ν. Ε', 73. σὺν τύχᾳ πότμου. Π. Β', 102. πότμου παραδόντος. Π. Ε', 4. πότμῳ εἴργει ζυγὸν ἕτερον ἑτέρα. Ν. Ζ', 8. πότμῳ εὐδαίμονι. Ὀ. Β', 34. πότμον ἐφάψαις. Ὀ. Θ', 91. πότμον ἀναιδέα ἄλαλκε Γανυμήδει. Ὀ. Ι', 124. Ἰ. Ζ', 35. Ὀ. Β', 66. πότμον ὁμοῖον ἀμπιπλάντες. Ν. Ι', 107.

Πότνιος. πότνια Ἀγλαΐα. Ὀ. ΙΔ', 19. ὀξυτάτων βελέων Κυπρογένεια. Π. Δ', 380. Λιβύα. Π. Θ', 96. Μοῖσα. Ν. Γ', 1. Ὧρα. Ν. Η', 1. ὦ πότνια. Ἀποσπ. Ὑπορχ. 4. στ. 13.

Ποττάν. ποττὰν οὐρανίαν Ἀφροδίταν. Ἀποσπ. Σκολ. 1. στ. 10.

Πούς. τὸ πὰρ ποδός. Π. Γ', 108. φροντίδα τὰν πὰρ ποδός. Π. Ι', 97. ἐκ ποδός. Ν. Ζ', 97. τὸ πρὸ ποδὸς χρῆμα. Ἰ. Η', 26. ποδὶ ἀτρεκεῖ. Ν. Γ', 73. Π. Δ', 171. πάρ ποδὶ ναός. Ν. ΣΤ', 96. Ὀ. ΙΓ', 102. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 45. Ν. Δ', 88. πόδα ἐκτὸς ἔχειν. Π. Δ', 514. πόδα ἑὸν νέμων ἐν ἴχνεσιν Πραξιδάμαντος. Ν. ΣΤ', 28. Παρνασσοῦ ναίοντα. Π. ΙΑ', 54. Ὀ. ΣΤ', 13. ποδοῖν σκοπιᾶς ἐφάψασθαι. Ν. Θ', 113. ποδῶν ἀέθλοις. Π. Θ', 204. Ὀ. ΙΓ', 49. Ἰ. Η',

εὖ. Π. Γ', 134. πράσσοιτο Αὐγέαν μισθόν. 'Ο. Ι', 36. πράξασθε πόνον οἱ ἤλπετο. Π. Δ', 433. Π. Γ', 205. πεπραγμένον ἐν δίκᾳ καὶ παρὰ δίκαν. 'Ο. Β', 29.

Π ρ α ΰ ς. ἀστοῖς βασιλεύς. Π. Γ', 125. πραῢν ὄαρον ποτιστάζων. Π. Δ', 243. πραῢ τείνων. 'Ο. ΙΓ', 121.

Π ρ α ΰ μ η τ ι ς. πραΰμητιν 'Ελευθώ. 'Ο. ΣΤ', 71.

Π ρ έ π ω. πρέπει βοᾷ σὺν νικηφόρῳ. Ν. Γ', 118. πρέπει γαρυέμεν. Ν. Ζ', 121. θνατοῖς θνατὰ πρέπει. 'Ι. Ε', 20. Π. Α', 261. τὸν μελέων λυρᾶν τε τυγχανέμεν πρέπει. 'Ο. Β', 83. χρυσὸς πρέπει πειρῶντι. Π. Γ', 106. Π. Ε', 57. Π. Ε', 139. πρέπεν εἶδος θυγατέρι Κρόνου. Π. Β', 70. πρέπει ἐσθλοῖσιν ὑμνεῖσθαι. 'Αποσπ. 'Εγκ. 4.

Π ρ ε π ό ν τ ω ς. 'Ο. Γ', 16.

Π ρ έ σ β υ ς. ἐν βουλαῖς. Π. Δ', 502. πρεσβυτέραν ἀριθμοῦ πρᾶξιν. 'Αποσπ. 'Αδηλ. 133. πρεσβύτεραι βουλαί. Π. Β', 121. πρεσβυτέρων ἀγῶνα. 'Ο. Θ' 136. πρεσβύτατον ἔτεκεν 'Ιάλυσον. 'Ο. Ζ', 136.

Π ρ ί α μ α ι. πρίατο θανάτοιο κομιδὰν πατρός. Π. ΣΤ', 38.

Π ρ ί ν. ἕλεν. Ν. Δ', 45. ἔδεκτο. 'Ι. Η', 151. πρὶν εἶρπε. 'Αποσπ. Διθυρ. 5. πρὶν γενέσθαι ἔριν. Ν. Η', 86. πρὶν μέσον ἆμαρ ἑλεῖν. Π. Θ', 199. Ν. Ζ', 108. 'Ι. Δ', 54. Ν. Θ', 61. Ν. Η', 33. Π. Β', 170. πρὶν ὥρας κέχυται. Π. Δ', 76. τὸ πρίν. Π. ΙΑ', 60.

Π ρ ό. πρὸ δίκας κέρδος αἰνῆσαι ὠκύτεραι φρένες. Π. Δ', 248. τὸ πρὸ ποδὸς χρῆμα. 'Ι. Η', 26. πρὸ Κιθαιρῶνος. Π. Α', 150, 141. Β', 35. Ε', 129. 'Ι. Δ', 35. 'Ο. ΙΓ', 78. πρὸ πάντων ἔργων. 'Ο. Ι', 27.

Π ρ ό β α τ ο ν. προβάτων τράπεζα. 'Αποσπ. 'Αδηλ. 79. 'Αδηλ. 80.

Π ρ ο β ά ω. τίς τρόπος προβάσει ἄνδρα. 'Ο. Η', 83.

Π ρ ό β η μ ι. τέρμα προβάς. Ν. Ζ', 104.

Π ρ ό γ ο ν ο ς. πρόγονον ἐκάλεσσε. 'Ο. ΣΤ', 66. πρόγο-

2. στ. 7. Θρην. 4. στ. 8. Π. Δ', 530. χάλαζαν αἵματος πρὸς πάτρας ἀμύνεται. Ἰ. Ζ', 39. Μετὰ δοτικ. πρὸς ἄκμονι χάλκευε. Π. Α', 167. Ἰ. ΣΤ', 18. Μετὰ αἰτιατ. πρὸς ἀγυιάν. Ὀ. Θ', 53. Ν. Η', 71. Ν. Γ', 46. Ν. ΣΤ', 39. καὶ ἄλλοθι πολλαχοῦ.

Π ρ ο σ ά γ ω. προσάγων κόσμον ἄστεϊ. Ἰ. ΣΤ', 101.

Π ρ ο σ α ι τ έ ω. οὐδέν προσαιτέων. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 65.

Π ρ ο σ α ν ή ς. προσανεῖ ξενίᾳ. Π. Ι', 99. προσανέα φάρμακα. Π. Γ', 93.

Π ρ ο σ ά π τ ω. προσάψω παισὶ κλέος. Ν. Η', 63. προσάπτων. Π. Γ', 95.

Π ρ ο σ α υ δ έ ω. προσηύδα κικλήσκων Ἰάσονα. Π. Δ', 211.

Π ρ ο σ β ά λ λ ω. πρόσβαλον μελέταν σοφισταῖς. Ἰ. Ε', 37.

Π ρ ο σ ε ί δ ω. προσιδέσθαι τέρας θαυμάσιον. Π. Α', 50.

Π ρ ο σ έ λ κ ω. προσέλκει ἐθέλοντα ῥοαῖς. Ὀ. ΣΤ', 142.

Π ρ ο σ ε ν έ γ κ ω. προσενεγκεῖν οἱ χέρα. Π. Θ', 62.

Π ρ ο σ ε ν ν έ π ω. προσεννέπω κασιγνήτας Μοίρας. Ἰ. ΣΤ', 24. προσέννεπε. Π. Δ', 173. φωνᾷ Χείρωνα ἐκ μεγάρων. Π. Θ', 49.

Π ρ ο σ έ π ω. προσειπεῖν παῖδας. Ἰ. Α', 79.

Π ρ ο σ έ ρ π ω. προσέρποντα χρόνον. Π. Ι', 110.

Π ρ ο σ έ χ ω. προσέχεται νόῳ ἀδόντι. Π. ΣΤ', 51.

Π ρ ό σ θ ε. πρόσθεν. Ὀ. Ι', 39, 60. Π. Β', 169. Π. Γ', 26. Η', 93. Δ', 120. Ν. Θ', 36.

Π ρ ό σ κ ο π ο ς. σύνεσις πρόσκοπος ἐσάωσεν. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 152.

Π ρ ο σ μ έ ν ω. προσμένοι ἀλλάλαν. Ν. Γ', 105.

Π ρ ο σ μ ί γ ω. προσέμιξε δεσπόταν κράτει. Ὀ. Α', 34.

Π ρ ό σ ο δ ο ς. πρόσοδοι πλατεῖαι ἐντὶ λογίοισιν. Ν. ΣΤ', 76.

Π ρ ο σ ο ί χ ο μ α ι. προσοιχόμενοι ἐς ναόν. Π. ΣΤ', 3.

Π ρ ο σ π α λ α ί ω. προσπαλαίει Ἄτλας οὐρανῷ. Π. Δ', 516. προσπαλαίσων ἦλθ' ἀνήρ. Ἰ. Δ', 90.

Π ρ ο σ π τ ύ σ σ ω. προσέπτυκτο δαῖτας θεῶν. Ἰ. Β', 57.

Π ρ ο φ έ ρ ω. προφέρει ἀνὴρ εὐθύγλωσσος. Π. Β', 159. στόμα Αἴγιναν προφέρει. Ἰ. Ε', 55.

Π ρ ό φ ρ ω ν. ἄμβασε στρατὸν Μόψος. Π. Δ', 341. δέξεται νύμφαν Λιβύα. Π. Θ', 99. χορὸς Μοισᾶν ἄειδε. Ν. Ε', 40. θεὸς τελεῖ δύνασιν. Π. Ε', 157. πρόφρονα σύμμαχον ἄγε ἐς Τροΐαν. Ἰ. ΣΤ', 40. προφρόνων Μοισᾶν. Ἰ. Δ', 73.

Π ρ ο φ ρ ό ν ω ς. ἄγων ἄγοντα. Π. Ι', 104. προφόνως ἀντέχομαι Ἡρακλέος. Ν. Α', 50. ἐφίλασ'. Π. Β', 29.

Π ρ ο χ έ ω. προχέοντι ῥόον. Π. Α', 43. προχεόντων ὄπ' ἐμὰν Ἐφυραίων. Π. Ι', 87.

Π ρ ο χ ο ή. ἐν προχοαῖς λίμνας Τριτωνίδος. Π. Δ', 36.

Π ρ ύ μ ν α. ἐν πρύμνᾳ. Π. Δ', 344. πρύμναις ἁλίαις. Ὀ. Ι', 112.

Π ρ ύ τ α ν ι ς. πρύτανι. Π. Β', 106. πρύτανιν στεροπᾶν κεραυνῶν τε. Π. ΣΤ', 24.

Π ρ ώ ν. πρῶνες βουβόται ἔξοχοι. Ν. Δ', 84.

Π ρ ώ ρ α θ ε. ἄγκυραν ἔρεισον. Π. Ι', 81. καταβάς. Π. Δ', 39.

Π ρ ω τ ό γ ο ν ο ς. πρωτογόνῳ τελετᾷ. Ὀ. Ι', 63.

Π ρ ῶ τ ο ς. θορὼν φαύσειε. Π. Θ', 212. Ὀλυμπιόνικος Αἰακίδαις. Ν. ΣΤ', 31. πρῶτα χάρις. Π. Α', 65. πρώτᾳ ἁλικίᾳ. Ν. Θ', 101. Π. Γ', 76. πρώταν θεῶν. Ν. ΙΑ', 7. Ὀ. ΣΤ', 58, 126, 149. πρώτοις καὶ τετράτοις ἅμα. Ὀ. Η', 60. πρώτιστον. Ν. ΣΤ', 46. Ὀ. Ι', 71. Π. Δ', 55, 385. Η', 66. Ν. Α', 66. Ν. Β', 6. Ἰ. ΣΤ', 5. πρῶτος εὗρεν. Ἀποσπ. Σκολ. 5. ἐν ᾇ πρῶτον εὐνάσθην. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 102. Ἀποσπ. Ὑμν. 2. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 55. πρώτιστα. Ἀδηλ. 82.

Π τ α ί ω. μὴ πταίσῃς ἐμὰν σύνθεσιν. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 118.

Π τ α ν ό ς. πτανὸν ἰσχύν. Ἀποσπ. Ὑπορχ. 4. στ. 5.

Π τ ε ρ ό ε ι ς.. Πάγασος. Ἰ. Ζ', 64. πτερόεντι τροχῷ.

Π. Β', 41. πτερόεντα αἰετόν. Π. Β', 91. 'Ο. ΙΓ', 122. 'Ο. Θ', 17. 'Ι. Ε', 80.

Π τ ε ρ ό ν. ἐν πτεροῖσιν ἵππους. 'Ο. Α', 140. πτεροῖσιν ἀέθλων. 'Ο. ΙΔ', 35. πορφυρέοις νῶτα πεφρίκοντας. Π. Δ', 325. πτερὰ πολλὰ νικᾶν. Π. Θ', 220.

Π τ έ ρ υ ξ. πτέρυγ' ὠκεῖαν ἀμφοτέρωθεν χαλάξαις. Π. Α', 11. πτερύγεσσιν ἀερθέντα ἀγλααῖς Πιερίδων. 'Ι. Α', 90.

Π τ ο λ ί π ο ρ θ ο ς. πτολιπόρθοις ἐν μάχαις. 'Ο. Η', 47.

Π τ υ χ ή. πτυχαῖς κλεενναῖς. Π. Θ', 28. Π. ΣΤ', 18. Ν. Β', 33. ὕμνων κλυταῖς. 'Ο. Α', 170.

Π τ ώ σ σ ω. πτώσσοντι ἀπάοροι ἐχθρῶν. Π. Η', 123.

Π υ γ μ ή. πυγμαῖς ἄποινα. 'Ο. Ζ', 30. τέλος. 'Ο. Ι', 81.

Π υ γ μ α χ ί α. ἀπεφάνατο οἶκον ταμίαν στεφάνων. Ν. ΣΤ', 43. πυγμαχίας ἕνεκεν. 'Ο. ΙΑ', 12.

Π ύ γ μ α χ ο ς. πυγμάχου Νικοκλέους μνᾶμα. 'Ι. Η', 135.

Π υ θ μ ή ν. Ταρτάρου πυθμὴν πιέζει. 'Αποσπ. 'Αδηλ. 120.

Π υ κ ι ν ό ς. πυκινῷ θυμῷ. Π. Δ', 129. πυκινὰν μῆτιν. Π. Δ', 103. πυκινώτατον ἑρπετόν. 'Αποσπ. 'Υπορχ. 3.

Π υ κ ν ό ς. πυκναῖς βουλαῖς. 'Ι. Ζ', 11. πυκνότατατον παλάμαις Σίσυφον. 'Ο. ΙΓ', 73.

Π ύ κ τ η ς. πύκταν νιν ἑλεῖν ἀρετάν. Ν. Ε', 95. πύκτας νικῶν. 'Ο. Ι', 20.

Π ύ λ α. πυλᾶν οἰχθεισᾶν. Ν. Α', 61. πύλαις Κάδμου. Π. Η', 67. ἐν πύλαις πόντοιο. Ν. Ι', 50. πύλας ὕμνων. 'Ο. ΣΤ', 44. πύλαις εὐτυχέσι. 'Ι. ΣΤ', 111. 'Ο. Θ', 129. πύλας Γαδειρίδας. 'Αποσπ. 'Αδηλ. 52.

Π ύ ξ. ἀρετὰν εὑρόντα. 'Ο. Ζ', 163.

Π ῦ ρ. αἰθόμενον. 'Ο. Α', 2. ἐνθορὸν ἀΐστωσεν ὕλαν. Π. Γ', 66. Π. Δ', 414. πνεόντων ἵππων. 'Ο. Ζ', 130. πυρὸς ἀεννάου κεραυνῶν. Π. Α', 9. ἀπλάτου παγαί. Π. Α', 41. πυρὶ ζέοισαν. 'Ο. Α', 77. Π. Γ', 87. 'Ο. ΙΓ', 128. πῦρ χειμέριον. Π. Δ', 473. πυρὸς καιομένοιο φλόγα. Π. Δ', 401. πυρὶ στερεῷ. 'Ο. Ι', 45.

Π. Γ', 181. πυρὶ καυθεῖσα γαίᾳ. Ν. Ι', 65. τὸ πεπρωμένον οὐ σχήσει πῦρ. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 153. πυρὶ τηλεφανεῖ. Ἀποσπ. Θρην. 1. στ. 13. πῦρ πνέοντος κεραυνοῦ. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 9.

Π υ ρ ά. πυρὰ καιομένα διέφαινε. Π. Γ', 77. πυρὰν τάφον τε. Ἰ. Η', 126. πυραὶ ἑπτά. Ν. Θ', 56. πυρᾶν ἑπτά. Ὀ. ΣΤ', 23.

Π ύ ρ γ ο ς. πύργος ἄστεος. Π. Ε', 75. τετείχισται ἀρεταῖς ἀναβαίνειν. Ἰ. Ε', 57. πύργον νέον ἐσαλλόμενοι δράκοντες. Ὀ. Η', 49.

Π υ ρ ί π ν ο ο ς. πυρίπνοα σώματα. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 47.

Π υ ρ ο φ ό ρ ο ν Λιβύαν. Ἰ. Δ', 91.

Π υ ρ ό ω. πυρωθέντων Τρώων ἀμφὶ Ἑλένᾳ. Π. ΙΑ', 51.

Π υ ρ π ά λ α μ ο ν βέλος. Ὀ. Ι', 96.

Π υ ρ σ ό ς. πυρσὸν ὕμνων ἅψαι. Ἰ. Δ', 74.

Π υ ρ φ ό ρ ο ν κεραυνὸν πλᾶξε. Ν. Ι', 132.

Π ώ. οὔ πω. Ὀ. ΙΒ', 10. Ἰ. Β', 10.

Π ῶ λ ο ς. πώλους ποικιλανίους ἐδάμασσε. Π. Β', 15.

Π ῶ ς. Ὀ. Θ', 44. πῶς λίπον. Ν. Ε', 27.

Π ώ ς. ἀμφὶ βουσίν πως. Ν. Ι', 112. φέρονταί πως. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 141.

Π ω τ ά ο μ α ι. ψυχαὶ ἀσεβῶν πωτῶνται. Ἀποσπ. Θρην. 3.

## Ρ.

Ῥ ὰ καί ῥα. Π. Γ', 79. Ὀ. Ζ', 108.

Ῥ ά β δ ο ς. ῥάβδον ἀκινήταν ἔχεν Ἀΐδας. Ὀ. Θ', 51. κατὰ ῥάβδον ἐπέων. Π. Β', 133.

Ῥ ᾴ δ ι ο ς. ῥᾴδιον πόλιν σεῖσαι καὶ ἀφαυροτέροις. Π. Δ', 484. ῥαΐτερον εἰδότι. Ὀ. Η', 78.

Ῥ α ί ν ω. αὐτὸν ὕμνῳ. Π. Η', 81. ῥαινέμεν εὐλογίαις νᾶσον. Ἰ. ΣΤ', 30. ῥαίνων φόνῳ πεδίον. Ἰ. Η', 109. ῥανθεῖσαν δρόσῳ ἀρετάν. Π. Ε', 134.

Ῥ α ί ω. αἰὼν δι' ὀστέων ἐρραίσθη. Ἀποσπ. Ὑπορχ. 7.

Ῥίπτω. ῥίψαις μακρά. Π. Α', 86. χερσὶ δι᾽ ἀμφοῖν. Π. Γ', 102. ἔρριψε Πάγασος δεσπόταν. Ἰ. Ζ', 64.

Ῥιψαύχην. ῥιψαύχενι σὺν κλόνῳ. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 121.

Ῥοή. ῥοαὶ ἄλλοτ' ἄλλαι Ὀ. Β', 62. ῥοαὶ προμαθείας ἀπόκεινται. Ν. ΙΑ', 61. ῥοαῖσιν ἐπέων κλυταῖς. Ἰ. Ζ', 26. ῥοαῖσι Μοισᾶν. Ν. Ζ', 17. ῥοὰς τεναγέων ἐρεύνασε. Ν. Γ', 43. Ν. Ζ', 91.

Ῥόδον. ῥόδοις φοινικίοισιν ἄνθησαν. Ἰ. Δ', 31. ῥόδα κόμαισι μίγνυται. Ἀποσπ. Διθυρ. 3. στ. 21.

Ῥόμβος. αἰετοῦ ῥόμβον ἴσχει ἀναπιτναμένα. Ἰ. Δ', 80. ἀκόντων εὐθύν. Ὀ. ΙΓ', 134. ῥόμβοι κυμβάλων μεγάλοι. Ἀποσπ. Διθυρ. 6.

Ῥόος. ῥόον καπνοῦ. Π. Α', 43.

Ῥόπαλον. τραχὺ ῥόπαλον. Ἀποσπ. Ὑπορχ. 7.

Ῥυσίδιφρος. ῥυσίδιφρον χεῖρα φωτὸς πλαξίπποιο. Ἰ. Β', 31.

Ῥύω. ῥύοντό μιν κορύσσοντα ἔργον. Ἰ. Η', 114. ἐρρύσατο ἄνδρα ἐκ πόνων. Π. ΙΒ', 33.

## Σ.

Σαθρός. σαθρὸν κῦδος ἀφάντων. Ν. Η', 58

Σαίνω. ἔσανέν μιν φίλον καί τις μεγαλάνωρ. Π. Α', 100. ἔσαναν ποτὶ ἀγγελίαν ἐσθλοί. Ὀ. Δ', 7. σαίνων ποτὶ πάντας. Π. Β', 151.

Σᾶμα. παρὰ σᾶμα θανάτου νέονται ἀφνεὸς πενιχρός τε. Ν. Ζ', 28. σάματι παρ' ἀρχαίῳ Πέλοπος Ὀ. Ι', 31. Π. Θ', 144. σάματι θεοῦ πιθόμενοι. Π. Δ', 355. σάμασιν ἀοιδοὶ πείθονται. Π. Α', 5. σᾶμα πολέμου. Ἀποσπ. Ὑπορχ. 4. ΣΤ', 14.

Σάμερον. Ὀ. ΣΤ', 47. χρὴ παραστάμεν. Π. Δ', 1. ΙΒ', 52.

Σάν. σὰν κίβδηλον. Ἀποσπ. Διθυρ. 5.

Σάρξ. διήγετο σάρκες. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 183. σαρκῶν ἐνοπάν. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 47.

Σάφα. εἴπας. Ὀ. Η', 61. ἔχεις. Π. Β', 104. Ὀ. Ζ', 168.

Σαφανής. σαφανὲς κατέφρασεν. Ὀ. Ι', 67.

Σαφής. ἀρετά. Ἰ. Α', 30. σαφὲς τέκμαρ ἐκ Διός. Ν. ΙΑ', 56. Π. Β', 45. Π. Η', 65. Ἰ. Ζ', 37. Ὀ. ΙΓ', 64. Ὀ. ΙΓ', 146.

Σαφέως. Ὀ. ΣΤ', 35. φράσατε. Π. Δ', 208. σαφέστατόν μοι τέθμιον. Ἰ. ΣΤ', 28.

Σαόω ἢ σαώζω. σαώθη ἐκ πόντου Π. Δ', 287. σύνεσις ἐσάωσεν. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 152.

Σβεννύω. σβεννύεις κεραυνὸν πυρός. Π. Α', 8.

Σεβίζω. σεβίζομεν πόλιν. Π. Ε', 106. σεβιζόμενοι πρόσβαλλον. Ἰ. Ε', 37.

Σέβω. σέβοντι τιμάν. Ὀ. ΙΔ', 7. σέβεσθαι μάλιστα Κρονίδαν θεῶν. Π. ΣΤ', 25.

Σέθεν. Ὀ. Α', 81. Ὀ. Ε', 44. ΣΤ', 139. Π. Α', 171. Ν. Α', 4. Ζ', 3. Ἰ. Α', 39. Γ', 7. Α', 79. Ν. Γ', 8. Ὀ. Η', 59.

Σεισίχθων. σεισίχθονα υἱὸν Κρόνου. Ἰ. Α', 76.

Σείω. σεῖσαι πόλιν. Π. Δ', 484. σεσεισμένον γνώμᾳ ἀποτρόπῳ. Π. Η', 134.

Σελάνα. σελάνας εὐώπιδος φάος ἐρατόν. Ὀ. Ι', 90.

Σέλας. λάβρον Ἁφαίστου. Π. Γ', 69. καθαρὸν ἁμέρας σέλας. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 3.

Σέλινον. σελίνων Δωρίων στεφάνωμα. Ἰ. Β', 23. ἀπὸ Δωρίων σελίνων. Ἰ. Η', 137. δύο πλόκοι σελίνων. Ὀ. ΙΓ', 46. σελίνοις Κορινθίοις. Ν Δ', 143.

Σεμνός. σεμνὰν θεόν. Π. Γ', 140. Ν. Ε', 47. Ὀ. Ζ', 77. Ὀ. Ε', 43. σεμνὸν αἰνήσειν δόμον. Ν. Α', 112. σεμνὸν ἀκρωτήριον Ἄλιδος. Ὀ. Θ', 11. ἄμπνευμα Ἀλφεοῦ. Ν. Α', 1. Π. Θ', 50. Ὀ. ΣΤ', 114. Ν. Γ', 121. σεμνῶν Αἰακοῦ γουνάτων. Ν. Η', 22.

σεμνόν τι ἔπεστι ψευδέεσσιν. Ν. ΣΤ', 33. σεμνᾶν Χαρίτων. Ὀ. ΙΔ', 11. σεμνοῖς δαπέδοις. Ν. Ι', 51. σεμνοὺς ὀχετούς. Ὀ. Ε', 27. ποτὶ κλίμακα σεμνάν. Ἀποσπ. Ὑμν. 2. σεμνῶν ἀδύτων φύλαξ. Ἀποσπ. Παρθ. 3. σεμνᾶν Χαρίτων αὐτόθι.

Σ ή ς. οὐ σὴς δάπτει. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 140.

Σ θ έ ν ο ς. σθένος πράσσει ἔργῳ. Ν. Α', 39. σθένει καὶ τόλμᾳ. Π. Ι', 38. σθένει ἔκπαγλος. Ἰ. Η', 29. θρασεῖ. Ν. Ε', 72. Ἰ. Γ', 3. Ν. Ι', 90. σθένος ἀγωνίας οἷον ἕρκος. Π. Β', 151. ἀδίαντον. Ν. Ζ', 107. ἀελίου χρύσεον. Π. Δ', 257. ἀμφέροντι ἀρεταί. Ν. ΙΑ', 49. ἵππιον καταζευγνύῃ. Π. Β', 22. Ν. ΣΤ', 20. Π. Ε', 46. σθένος ἡμιόνων. Ὀ. ΣΤ', 38. σθένος θνατὸν ἄγει Μοῖρα. Ν. ΙΑ', 54. Π. Β', 22. κρατησίμαχον. Π. Θ', 150. σθένος ὕδατος. Ὀ. Θ', 77. Ἀποσπ. Ὑμν. 12. αὐτόθι. 1. σθένος νιφετοῦ. Ἀποσπ. Ὑπορχ. 4. στ. 15. βασιλῆες σθένει κραιπνοί. Ἀποσπ. Θρην. 4. στ. 5.

Σ ι γ ά. σιγᾷ καλύψαι. Ν. Θ', 15. καύχημα κατέβρεχε σιγᾷ. Ἰ. Ε', 65. σιγᾶς ὁδοῖς. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 69. σιγᾷ κατεῤῥύη. Ἀδηλ. 61.

Σ ι γ α λ ό ς. σιγαλὸν ἀμαχανίαν φυγών. Π. Θ', 163.

Σ ι γ ά ω. σιγᾷ οἱ στόμα. Ν. Ι', 53. σιγάτω ἀρετάν. Ἰ. Β', 66. τὸ σιγᾶν ἐστι σοφώτατον νοῆσαι. Ν. Ε', 32. ἕκαστον σεσιγαμένον. Ὀ. Θ', 156. τὸ μὴ Διῒ φίλτερον σιγῶμι. Ἀποσπ. Διθυρ. 7.

Σ ι δ ά ρ ε ο ς. σιδαροῦν τεῖχος. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 153.

Σ ι δ α ρ ί τ α ς. σιδαρίταν πόλεμον. Ν. Ε', 35.

Σ ί δ α ρ ο ς. σιδάρου πλαγαί. Π. Δ', 438. πλαγαῖς. Ὀ. Ι', 46.

Σ ι δ α ρ ο χ ά ρ μ α ς. σιδαροχαρμᾶν ἀνδρῶν ἵππων τε. Π. Β', 4.

Σ ι ω π ά. σιωπᾷ ἔπταξαν ἀκίνατοι. Π. Δ', 101. σιωπαὶ τῶν ἀπειράτων ἄγνωστοι. Ἰ. Δ', 51.

Σκύταλον. Ἡρακλέης χερσὶ τίναξε. Ὀ. Θ', 45. σκυτάλα Μοισᾶν. Ὀ. ΣΤ', 154.

Σμικρός. ὅρα Μικρός.

Σός. σὸς πατήρ. Ν. Δ', 23. τὰν σὰν πόλιν. Ὀ. Ε', 8. σὸν ἄνθος. Π. Δ', 281. σαῖς ὑπὸ χερσίν. Ἀποσπ. Ὑμν. 6. καὶ ἀλλαχοῦ.

Σοφία. Ὀ. Ζ', 98. ἐχθρά. Ὀ. Θ', 57. παράγοισα κλέπτει. Ν. Ζ', 33. Π. Γ', 96. σοφίας ὁδόν. Ἀποσπ. Ὑπορχ. 4. στ. 6. καὶ ἀλλαχοῦ.

Σόφισμα. σοφίσματα ἀρχαῖα ἐνέβαλον καρδίαις. Ὀ. ΙΓ', 24.

Σοφιστής. σοφισταῖς μελέταν πρόσβαλλον. Ἰ. Ε', 36.

Σοφός. ὁ πόλλ' εἰδὼς φυᾷ. Ὀ. Β', 154. ΙΔ', 9. ἁρματηλάτας πέφανται. Π. Ε', 154. δοκεῖ πολλοῖς πεδαφρόνων. Π. Η', 104. εἶ σοφός. Ἰ. Β', 19. σοφᾶς Πειθοῦς. Π. Θ', 69. σοφῷ ἀνδρί. Ἰ. Α', 62. σοφὸν Αἰσονίδαν. Π. Δ', 386. παρέπλαξαν. Ὀ. Β', 56. σοφοὶ ἔφυν. Π. Α', 81. κάλλιον φέροντι. Π. Ε', 15. τέκτονες ἐπέων. Π. Γ', 201. σοφαὶ Μοισᾶν θυγατέρες. Ν. Δ', 3. σοφῶν ἐπέων κρηπῖδα βάλλετο. Π. Δ', 245. μητίεσσι ἀμφιβάλλεται ὕμνος. Ὀ. Α', 15. Ν. Η', 70. σοφώτατόν ἐστιν ἀνθρώπων νοῆσαι. Ν. Ε', 35. μάρτυρες. Ὀ. Α', 54. Ὀ. Ε', 37. Ν. Ζ', 25. Ὀ. Θ', 42. Ἰ. Η', 105. Ὀ. Γ', 80. Π. Θ', 135. Π. Ι', 35. Π. Δ', 526. σοφοὶ τὸ ἔπος αἴνησαν. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 132.

Σπανίζω. ἅτ' οὐ σπανίζει. Ν. ΣΤ', 54.

Σπαράσσω. σπάραξε πρὸς πλευράς. Ἀποσπ. Ὑπορχ. 7.

Σπάργανον. κροκωτὸν σπάργανον. Ν. Α', 58. ἐν σπαργάνοις πορφυρέοις. Π. Δ', 203. εὐνάσθην ὑπὸ σπαργάνοις. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 102.

Σπάω. σπασσάμενος ἄροτρον. Π. Δ', 416.

Σπέρμα. ἀδείμαντον Ἡρακλέος φέρων. Ν. Ι', 30.

Θ', 31. Ἀποσπ. Ὑπορχ. 4. στ. 16. στάσιν ἐπίκοτον ἀπὸ πραπίδος. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 125. Ἀδηλ. 126. οὐκ ἔλαχον στάσεων. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 23.

Στέγω. στέγετο παρδαλέᾳ ὄμβρους φρίσσοντας. Π. Δ', 144.

Στείχω. στεῖχε ἐπὶ ὁλκάδος. Ν. Ε', 6. στείχειν μαργουμένους ἐπώτρυνε. Ν. Θ', 47. στείχοντα ἐν ὁδοῖς εὐθείαις. Ν. Α', 38. σὺν κόρῳ. Ν. Α', 98.

Στέλεχος. ἐν στελέχει δρυός. Ν. Ι', 155.

Στέλλω. στέλλεν πλόον. Ὀ. Ζ', 61. ἴδιος ἐγὼ ἐν κοινῷ σταλείς. Ὀ. ΙΓ', 59.

Στεναγμός. στεναγμὸν βαρύν. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 47.

Στερεός. στερεῷ πυρί. Ὀ. Ι', 45. στερεᾶν ὀδυνᾶν ἀντίτομα. Π. Δ', 394.

Στερέω. στερηθεὶς ὅπλων Αἴας. Ν. Η', 46.

Στέρνον. στέρνῳ Πολυδεύκεος ἔμβαλον. Ν. Ι', 127. στέρνων ἀμπνοάν. Π. Γ', 103. στέρνα λαχνάεντα πιέζει. Π. Α', 36.

Στεροπά. στεροπᾶς ἀκτῖνες ἀπορηγνύμεναι. Π. Δ', 354. στεροπᾶν πρύτανιν Κρονίδαν. Π. ΣΤ', 26. στεροπαῖσιν ἐναλίγκιον ἀκμὰν ποδῶν. Ἰ. Η', 83.

Στεφαναφορία. στεφαναφορίαν δέξαι. Ὀ. Η', 14.

Στέφανος. στεφάνῳ ἐλαίας. Ὀ. ΙΑ', 13. μετὰ στέφανον ἰών. Ὀ. Δ', 36. ἁβρὸν μυρσίνας πλεκέτω. Ἰ. Η', 148. Μοίσαισιν ἔδωκ' ἀρόσαι. Ν. Ι', 48. στέφανον εὐανθέα. Ἰ. Ζ', 72 ὕψιστον δέδεκται. Π. Α', 195. στέφανοι ἀθρόοι ἀνέδησαν ἔθειραν. Ἰ. Ε', 10. ζευχθέντες ἐπὶ χαίταισι. Ὀ. Γ', 11. στεφάνων ἄωτον. Ὀ. Ε', 2. Ὀ. Θ', 30. κλυτοκάρπων στεφάνων. Ν. Δ', 125. στεφάνοις χέρας ἀναπλέκοντι. Ὀ. Β', 136. αἴγλαν ἀέθλων. Π. Γ', 131. θεμιπλέκτοις. Ν. Α', 126. Π. Η', 80. εἴρειν ἐλαφρόν. Ν. Ζ', 113. στεφάνους δίκον ἐπί μιν. Π. Θ', 119. καὶ ἀλλαχοῦ.

Στεφανόω. ἐστεφάνωσέ οἱ χαίταν πτεροῖσιν ἀέθλων.

Σ τ ρ α τ ε ύ ο μ α ι. ἐστρατεύθη ἐφέπων. Π. Α', 98.

Σ τ ρ α τ ό ς. λάβρος. Π. Β', 160. θαυμαστός. Π. Β', 83. νεφέλας ἀμείλιχος. Π. ΣΤ', 11. στρατοῦ κύριε. Π. Β', 108. Π. Ι', 12. Ἰ. Α', 12. στρατόν ἄμβασε Μόψος μάντις. Π. Δ', 340. γυναικεῖον Ἀμαζονίδων. Ὀ. ΙΓ', 127. φυγόξενον. Ὀ. ΙΑ', 17. ἀκρόσοφον καὶ αἰχματάν. Ὀ. ΙΑ', 19. καὶ ἀλλαχοῦ.

Σ τ ρ έ φ ω. στρέφοι ἔριδα. Ν. Δ', 152. δίδυμον πηδάλιον στρέφουσα. Ἀποσπ. Ὑμν. 11.

Σ τ ρ ω μ ν ά. χαράσσοισα κεντεῖ νῶτον. Π. Α', 54. ἀπὸ στρωμνᾶς ὀρούσαισα. Ν. Α', 75. στρωμνὰν ἄφθιτον ἀγέσθω. Π. Δ', 410.

Σ τ υ γ ε ρ ό ς, στυγερώτατος πλοῦτος θνάσκοντι. Ὀ. Ι', 108.

Σ τ υ γ έ ω. Σκύθαι νεκρὸν ἵππον στυγέουσι. Ἀποσπ. 114.

Σ τ υ φ ε λ ί ζ ω. καρδίαν ἐστυφέλιξεν. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 144.

Σ ύ. σύ Ὀ. Ι', 5. σέο. Ν. Α', 42. σεῦ. Ὀ. ΙΔ', 28. σέθεν. Ὀ. Α', 81. σοί. Π. Δ', 480. σέ. Ὀ. Α', 59. τοί. Ἀποσπ. Ὑπορχ. 1. τίν. Ὀ. Ε', 15. καὶ ἄλλοθι πολλαχοῦ.

Σ υ γ γ ε ν ή ς. ὀφθαλμός. Π. Ε', 21. Ἰ. Α', 56. Ν. Ε', 74. Π. Ι', 19. Ν. ΣΤ', 15. συγγενὲς ἦθος κρύψαι ἄμαχον. Ὀ. ΙΓ', 16. Ν. Α', 41. συγγενεῖ εὐδοξίᾳ μέγα βρίθει. Ν. Γ', 69.

Σ ύ γ γ ο ν ο ς. συγγόνῳ ἑστίᾳ. Ὀ. ΙΒ', 21. συγγόνοις τέχναις. Π. Η', 87. συγγόνων χάριν. Ὀ. ΙΓ', 105. Ν. Ι', 74. σύγγονοι. Π. Γ', 69. Θ', 90. ὅρα Ξύγγονος.

Σ ύ γ κ ο ι τ ο ς. σύγκοιτον γλυκὺν ὕπνον. Π. Θ', 42.

Σ υ γ κ ω μ ά ζ ω. συγκωμάξατε ἔνθα. Ὀ. ΙΑ', 16.

Σ υ λ ά ω. συλάσαις κρᾶτα Μεδοίσας. Π. ΙΒ', 28. συλαθεὶς ἀγενείων. Ὀ. Θ', 135.

Σ υ λ λ α μ β ά ν ω. συλλαβὼν τέρας παρκείμενον. Ὀ. ΙΓ', 103.

Συναλέγω. συναλέγειν γάμον. Ἰ. Η', 102.

Συνάντομαι. ἔκτεινε Λάϊον συναντόμενος. Ὀ. Β', 72. δίκᾳ συναντόμενος. Ὀ. Β', 174. συναντόμενοι φόρμιγγι. Ἰ. Β', 4.

Συνάορος. φόρμιγγι εὐλογία. Ν. Δ', 9.

Συνάπτω. συνάπτει ὥρα. Π. Δ', 440.

Συναρμόζω. συνάρμοξεν καρπὸν φρενῶν Λυγκεῖ. Ν. Γ', 22.

Σύνδικος. σύνδικον Μοισᾶν κτέανον. Π. Α', 3. σύνδικος αὐτῷ τύμβος Ἰολάου. Ὀ. Θ', 149.

Σύνδρομος. συνδρόμων πετρᾶν κινηθμόν. Π. Δ', 370.

Σύνδυο. Π. Γ'. 145.

Σύνειμι. συνίμεν καλεῖ στρατὸν ἡρωΐδων. Π. ΙΑ', 14.

Συνεργός. συνεργὸν τείχεος. Ὀ. Η', 43.

Σύνεσις. φρενῶν οὐκ ἀποβλέπει. Ν. Ζ', 88. σύνεσις πρόσκοπος ἐσάωσεν. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 152.

Συνετός συνετοὶ ἐπαινέοντι ἄνδρα. Π. Ε', 144. συνετοῖσιν φωνᾶντα. Ὀ. Β', 154.

Συνευνάζομαι. συνεύνασθεν. Π. Δ', 452.

Σύνευνος. σύνευνον παρθένον. Ὀ. Α', 143.

Συνεφάπτομαι. συνεφαπτόμενος σπουδᾷ. Ὀ. Ι', 117.

Συνεχής. συνεχὲς ἀνατελλομένα φλόξ. Ἰ. Δ', 111.

Συνέχω. συνέχει Αἴτνα. Π. Α', 37.

Σύνθεσις. σύνθεσιν ταύταν ἐπαινήσαντες. Π. Δ', 299. μὴ πταίσῃς ἐμὰν σύνθεσιν ψεύδει. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 118.

Συνίημι. ὅρα Ξυνίημι.

Σύννομος. σύννομοι Λαβδακίδαισι πλούτου. Ἰ. Γ', 27.

Συνοικιστήρ. Συρακουσᾶν. Ὀ. ΣΤ', 8. συνοικιστῆρα γαίας. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 82.

Συντανύω. συντανύσαις πολλῶν πείρατα. Π. Α', 158.

Συντελέθω. συντελέθειν ἔννομον. Π. Θ', 101.

Συντίθημι. συνθέμενος. Ν. Δ', 122. πόρσυνε τόδε ῥῆμα. Π. Δ', 493.

29. Ν. Α', 106. οὐ σχήσει τὸ πεπρωμένον πῦρ. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 153.

Σ χ ί ζ ω. σχίζε νῶτον γᾶς. Π. Δ', 407. σχίσεν κεραυνῷ χθόνα. Ν. Θ', 58. σχίσαις ὀρθῷ ποδὶ γᾶν. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 45.

Σ χ ο ι ν ί ο ν. λύοντι τὸ τῶν δυσφόρων σχοινίον. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 21.

Σ χ ο ῖ ν ο ς. σχοίνῳ ἐν ἀπειράτῳ ἐγκέπρυπτο. Ὀ. ΣΤ', 90.

Σ χ ο ι ν ο τ ε ν ί α. σχοινοτενίας ἀοιδαί. Ἀποσπ. Διθυρ. 5.

Σ χ ο λ ά. σχολᾶς μακροτέρας. Ν. Ι', 86.

Σ ῶ μ α. σώματα ἀσθμαίνοντα κόμιζεν. Ν. Γ', 83. βρότεα κατάγει πρὸς ἀγυιὰν θνασκόντων. Ὀ. Θ', 52. λευκανθέα ἐπίαναν καπνόν. Ν. Θ', 55. σωμάτεσσι τέτρασιν. Π. Η', 118. σῶμα ἁβρόν. Ὀ. ΣΤ', 91. σῶμα πάντων ἕπεται θανάτῳ. Ἀποσπ. Θρην. 2. στ. 3. πυριπνόοντα σώματα. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 47.

Σ ω π ά ω. τὸ σεσωπαμένον φέρει μείζω εὐθυμίαν. Ἰ. Α', 89.

Σ ῶ ς. σῶς διαστείβων. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 139.

Σ ώ τ ε ι ρ α. Εὐνομία. Ὀ. Θ', 25. Θέμις. Ὀ. Η', 28. σώτειραν Ἀργοῖ. Ὀ. ΙΓ', 76.

Σ ω τ ή ρ. ὑψινεφὲς Ζεῦ. Ὀ. Ε', 39. σωτῆρι Ὀλυμπίῳ. Ἰ. ΣΤ', 11. σωτῆρος Διός. Ἀποσπ. Ὑμν. 2. σωτὴρ ἄριστος. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 29.

Σ ώ φ ρ ω ν. Χείρων. Π. Γ', 11. σώφρονες ἐγένοντο. Ἰ. Η', 56.

## Τ.

Τ α λ α ί π ω ρ ο ς. ταλαίπωροι Θῆβαι. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 107.

Τ ά λ α ς. τάλας ἐφάμερε. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 25.

Τ α μ ί α ς. Διός. Ὀ. ΣΤ', 7. Ἰ. ΣΤ', 84. Π. Α', 171. ταμίᾳ Κυράνας. Π. Ε', 82. ταμίαν στεφάνων οἶκον.

Ταχέως. ἔβαν. Π. Δ', 319. Ν. Ι', 137. ἧκεν. Π. Δ', 223.

Ταχυτάς. ποδῶν ἐρίζεται. 'Ο. Α', 154. ταχυτᾶτι ἴσον. 'Ο. Δ', 37. ποδῶν νικάσαντα. 'Ι. Ε', 12.

Ταχύποτμος. ταχύποτμον ἀνέρων ἔθνος. 'Ο. Α', 107.

Τέ. 'Ο. ΣΤ', 72, 116. 'Ο. ΙΓ', 51. πατρὶ τεῷ κοινάν τε γενεᾷ. Π. ΣΤ', 15. καὶ ἄλλοθι πανταχοῦ.

Τέγγω. τέγξω λόγον ψεύδει. 'Ο. Δ', 28. τέγγων δάκρυα στοναχαῖς. Ν. Ι', 141.

Τέγος. τέγεϊ Παρνασσίῳ. Π. Ε', 54. λιθίνῳ. Ν. Γ', 93.

Τέθμιος. τέθμιόν μοι σαφέστατον. 'Ι. ΣΤ', 28. τέθμιον ἑορτάν. Ν. ΙΑ', 35.

Τεθμός. με ἐρύκει. Ν. Δ', 54. ἀθανάτων. 'Ο. Η', 33. τεθμὸν μέγιστον. 'Ο. ΣΤ', 117. ὕπατον. Ν. Ι', 61. στεφάνων ἐγκώμιον. 'Ο. ΙΓ', 39. τεθμοῖσιν ἀμφιάλοισι Ποτειδᾶνος. 'Ο. ΙΓ', 57. Π. Α', 124.

Τέθριππος. τεθρίππῳ ἅρματι. 'Ι. Α', 18. τεθρίππων δυωδεκαδρόμων. 'Ο. Β', 91. ποινὰν κελαδῆσαι. Π. Α', 113.

Τείνω. τείνων φάρμακον ἀμφὶ γένυ. 'Ο. ΙΓ', 121. ἀμφ' ἀρεταῖς τέταμαι. Π. ΙΑ', 83. λιμὸν ἀμύνων τέταται. 'Ι. Α', 70.

Τείρω. τειρόμενον ἕλκει. Π. Α', 100.

Τειχίζω. τετείχισται θησαυρὸς ἐν νάπᾳ. Π. ΣΤ', 9. τετείχισται πύργος ὑψηλαῖς ἀρεταῖς. 'Ι. Ε', 56. τειχίζομεν κόσμον αὐδάεντα. 'Αποσπ. 'Αδηλ. 103.

Τεῖχος. ὕψιον δίκας τεῖχος. 'Αποσπ. 'Αδηλ. 129. σιδαροῦν τεῖχος. 'Αποσπ. 'Αδηλ. 153. 'Ο. Η', 44. τείχει ξυλίνῳ. Π. Γ', 68. τειχέων Δαρδάνου. 'Ο. ΙΓ', 79. 'Ι. Δ', 35. 'Ο. ΣΤ', 168. ἄλλοις ἐν τείχεσιν. Π. Δ', 478.

Τειχῶ. τετείχηται. 'Αποσπ. 'Αδηλ. 181.

Τεκμαίρω. τεκμαίρει χρῆμα ἕκαστον. 'Ο. ΣΤ', 124. συγγενὲς ἰδεῖν. Ν. ΣΤ', 14. τεκμαίρομαι ἔργοισιν. 'Α-

ποσπ. Ἀδηλ. 48. στ. 4. τεκμαιρόμενοι ἐμπύροις. Ὀ. Η', 4.

Τ έ κ μ α ρ. σαφὲς οὐχ ἕπεται ἀνθρώποις. Ν. Θ', 57. ἅπαν τέκμαρ θεὸς ἐπὶ ἐλπίδεσιν ἀνύεται. Π. Β', 90. τέκμαρ ἰσοδένδρου αἰῶνος. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 43.

Τ έ κ ν ο ν. τέκνων γενέτειρα. Ν. Ζ', 3. τέκνοισιν γνάθους ἀμφελίξασθαι. Ν. Α', 62. ἀμπολεῖν, τέκνοισιν ἅτε μαψιλάκας. Ν. Ζ', 154. τέκνα θάλλοντα ἥβᾳ. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 54. ὦ τέκνον. Ἀδηλ. 70. Ὀ. ΣΤ', 107.

Τ ε κ ν ό ω. ἐτέκνωθεν κράτιστοι. Ἰ. Α', 25.

Τ έ κ ο ς. Ἀλκμήνας. Ἰ. ΣΤ', 44.

Τ έ κ τ ω ν. τέκτον' ἀθληταῖσιν ἔμμεν χρή. Ν. Ι', 90. ἀνωδυνίας. Π. Γ', 11. τέκτονες κώμων. Ν. Γ', 7. σοφοὶ ἐπέων. Π. Γ', 201. τεκτόνων χεριαρᾶν δαιδάλματα. Π. Ε', 48.

Τ ε λ έ θ ω. σοφία ἄδολος τελέθει. Ὀ. Ζ', 99. τί μάλα τοῦτο κερδαλέον; Π. Β', 144. Π. Β', 174. Π. Γ', 204. Ν. Ζ', 154. Ν. Θ', 105. δύο ἀμπλακίαι φερέπονοι τελέθοντι. Π. Β', 56.

Τ έ λ ε ι ο ς. τοῖσι τέλειον ἐπ' εὐχᾷ κωμάσομαι. Π. Θ', 156. τελείᾳ παρὰ ματέρι. Ν. Ι', 33. τελέαν δόξαν. Π. Η', 34. τελείαις εὐχωλαῖς ἰανθείς. Ἀποσπ. Σκολ. 1. στ. 4.

Τ ε λ ε τ ά. τελετᾷ πρωτογόνῳ. Ὀ. Ι', 63. ἐν τελεταῖς. Ν. Ι', 63. ὡρίαις Παλλάδος. Π. Θ', 172. τελετὰς μακάρων. Ὀ. Γ', 74.

Τ ε λ ε υ τ ά. πικροτάτα μένει τὸ πὰρ δίκαν γλυκύ. Ἰ. Ζ', 68. ἐν τελευτᾷ. Ὀ. Ζ', 48. Π. Α', 68. ἐς τελευτάν. Ὀ. Ε', 52. Ν. ΙΑ', 21. τερπνὰν γάμου κραίνειν. Π. Θ', 118. τελευτὰν πᾶσαν πράγματος. Ὀ. ΙΓ', 105. τελευτὰν πλόος. Π. Δ', 574. λυσίπονον τελευτάν. Ἀποσπ. Θρην. 2. στ. 2. οἶδε βίου τελευτάν. Θρην. 8. τελευταὶ καλλίονες. Ἀποσπ. Ὑπορχ. 5.

Τ ε λ ε υ τ ά ω. ὃς τελεύτασεν πόνους Δαναοῖς. Π. Α',

106. τελεύτασαν λόγων κορυφαί. Ὀ. Ζ', 124. ὁπότε παῖδα Ἀλίου τελευτάσομεν. Ὀ. Β', 61.

Τ ε λ έ ω. τελεῖ δύνασιν θεός. Π. Ε', 158. τέλει, ὦ Ζεῦ. Ὀ. ΙΓ', 164. Π. Α', 130. τελέων ψυχὰν Ἀΐδᾳ. Ἰ. Α', 99. τελέσει χρόνος ἀρετάν. Ν. Δ', 70. τέλεσσεν παλαίφατον χρησθέν. Ὀ. Β', 72. τίς βασιλεῦσιν ὕμνον. Π. Β', 24. τέλεσάν σφιν εὐνάν. Ἰ. Η', 65. πλαγαὶ σιδάρου τέλεσαν. Π. Δ', 438. τέλεσσον ἄεθλον. Π. Δ', 294. τελέσαις ὕμνον. Π. Α', 154. Π. ΣΤ', 41. Π. Δ', 409. τελεσάντων θεῶν. Π. Ι', 77. τελέσσαι σὺν Εἰλειθυίᾳ. Π. Γ', 15. τελέσαι μοιρίδιον. Ἰ. ΣΤ', 67. τετελεσμένον ἐσλὸν μὴ καλύψαι. Ν. Θ'. 14. τελεσθέντων νεκρῶν ἑπτὰ πυρᾶν. Ὀ. ΣΤ', 23.

Τ έ λ λ ω. ἔτειλαν Διὸς ὁδόν. Ὀ. Β', 126. τέλλεται, ἀρχαὶ λόγων, ὕμνοι. Ὀ. ΙΑ', 5. ἐς χάριν. Ὀ. Α', 122. τέλλετο αἰεί. Π. Δ', 457.

Τ έ λ ο ς. ἀνθρώπων γλυκύ. Π. Ι', 16. διαφαίνεται ἐν πείρᾳ. Ν. Γ', 123. ἐφ' ἔργματι κεῖτο. Ἰ. Α', 36. ἐν θεῷ. Ὀ. ΙΓ', 148. πᾶν τέλος ἔργων ἐν τὶν, Ζεῦ. Ν. Ι', 54. νόστου καὶ γᾶν. Ν. Γ', 44. χαῦνον ἐλπίδων κενεᾶν. Ν. Η', 78. Π. Θ', 210. ἄκρον ἱκέσθαι. Ἰ. Δ', 54. βίου θνατὸν τέλος. Ἰ. Δ', 8. δυωδεκάμηνον τέλος. Ν. ΙΑ', 10. Ὀ. Β', 33. τέλος. Π. Δ', 508. κύριον πάντων. Π. Θ', 80. μαχᾶν. Ὀ. ΙΓ', 80. τοῦτο ἔμπεδον. Ν. Ζ', 84. Ἰ. Α', 7. Ἀποσπ. Ὑπορχ. 7.

Τ έ μ ε ν ο ς. ἀείδετο θαλίαις. Ὀ. Ι', 92. Ν. Ι', 36. ἐν τεμένει Καφισίδος. Π. ΙΒ', 47. Ν. ΣΤ', 105. τέμενος ἁγνόν. Π. Δ', 364. δώδεκα δρόμων ποδαρκέων. Π. Ε', 45. Ἰ. Α', 84. πῖον. Π. Δ', 95. Ν. ΣΤ', 71. Π. Β', 3. τεμένεσσι τεοῖς. Ν. Ζ', 138.

Τ ε μ ε ν ο ῦ χ ο ς. αὐτόν με ἔσδεξαι τεμενοῦχον. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 82.

Τ έ μ ν ω. τέμνοισαι ψεύδη ἐλπίδες. Ὀ. ΙΒ', 9. τέμνων θάλασσαν. Π. Γ', 121. τάμον κάτα μέλη. Ὀ. Α',

79. ταμὼν αἰχμάν. Ν. Γ', 57. ταμὼν φασγάνῳ. Ἰ. Δ', 60. τέτμανται κέλευθοι. Ἰ. ΣΤ', 32. τέλος μαχῶν τέμνειν. Ὀ. ΙΓ', 80.

Τέναγος. τεναγέων ῥοὰς ἐρεύνασεν. Ν. Γ', 43.

Τεός. Ν. Ε', 8. τεά. Ὀ. ΙΒ', 13. τεᾶς. Ὀ. ΙΑ', 12. τεῷ. Π. ΣΤ', 15. τεᾷ. Π. Ε', 105. τεόν. Ὀ. Ε', 25. τεάν. Π. Ε', 13. τεαί. Ὀ. Δ', 3. τεῶν. Ν. Ζ', 74. τεοῖς Π. Ι', 19. τεαῖσι. Ὀ. Α', 172. καὶ ἀλλαχοῦ.

Τέρας. θαυμάσιον προσιδέσθαι. Π. Α', 49. Ὀ. Η', 54. Ὀ. ΙΓ', 103. ἀκίνητον τέρας χθονός. Ἀποσπ. Προσοδ. 1. πάγκοινον τέρας. Ἀποσπ. Ὑπορχ. 4. στ 13.

Τερασκόπος. κάρυξεν αὐτοῖς ἐμβαλεῖν κώπαισι. Π. Δ', 357.

Τέρην. τέρειναν ματέρ' οἰνάνθας ὀπώραν. Ν. Ε', 10.

Τέρμα. ἐτείων ἀέθλων γίνεται ἆμαρ. Ἰ. Δ', 115. δρόμου ἵππων. Ὀ. Γ', 59. Ν. Ζ', 104. τέρμασιν ἀγῶνος. Π. Θ', 202.

Τερπνός. τερπνᾶς ἥβας. Ὀ. ΣΤ', 95. τερπνῷ θάμβει μιχθείς. Ν. Α', 86. τερπνὸν βροτῶν αὔξεται. Π. Η', 132. Ὀ. Η', 70. Ν. Ζ', 109. τερπνὰν τελευτὰν γάμου. Π. Θ', 118. χάριν ἀποστάζων. Ἰ. Δ', 124. τὰ τερπνὰ καὶ γλυκέα. Ὀ. ΙΔ', 7. τύχαν γλυκεῖαν. Ὀ. ΙΓ'. 165. τερπναῖσι θαλίαις. Ὀ. Ι', 93. τερπνὰ ἄνθεα Ἀφροδίσια. Ν. Ζ', 78. Π. Ι', 29. τερπνὸς αἰών. Ἀποσπ. Σκολ. 6. μέλημα τερπνόν. Ἀποσπ. Παρθ. 3. τερπνῶν κρίσιν. Ἀποσπ. Θρην. 2. στ. 9. μοῖραν τερπνῶν. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 68.

Τέρπω. τέρπεταί τις ἱεραῖς μελίσσαις. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 26. ἀπάταισι θυμόν. Π. Β', 137. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 139. φορμίγγεσι τέρπονται. Ἀποσπ. Θρην. 1. στ. 8.

Τέρψις. μαστεύει πίστιν ἐν ὄμμασι θέσθαι. Ν. Η', 74. τέρψιος ἔμπαλιν. Ὀ. ΙΒ', 15. τέρψιν κρέσσονα πλούτου ἔχων. Π. Η', 130. τέρψιες μακρότεραι. Ὀ.

Τήκομαι. κηρὸς ὣς τήκομαι. Ἀποσπ. Σκολ. 2. στ. 14.

Τηλαυγής. τηλαυγές φέγγος. Ν. Γ', 112. πρόσωπον. Ὀ. ΣΤ', 5. τηλαυγέσιν στεφάνοις. Π Β', 10. τηλαυγέστερον ἀστέρος φάος. Π. Γ', 135.

Τῆλε. πάτρας. Π. ΙΑ', 36.

Τηλεβόλος. τηλεβόλῳ χερμάδι. Π. Γ', 86.

Τηλεφανής. τηλεφανεῖ πυρί. Ἀποσπ. Θρην. 1. στ. 13.

Τηλέφαντον. ὄρσαι γέρας. Ἀποσπ. Ἰσθμιονικ. 1.

Τηλέφατος. τηλέφατον ἄστρον χθονός. Ἀποσπ. Πῥοσοδ. 1.

Τηλόθεν. πέπαται ὄνυμ' αὐτῶν. Ν. ΣΤ', 82. δέδορκε Ὀ. Α', 152. μεταμαιόμενος. Ν. Γ', 140.

Τηρέω. τηρέοντι πόλιν οἱ σοφοί. Π. Β', 61.

Τίθημι, τιθέω. τὸ τιθεῖς ὕβριν ἐν ἄντλῳ. Π. Η', 14. θήσω παύρῳ ἔπει φανερὰ ἀθρόα. Ὀ. ΙΓ', 138. θήσεις νὶν ἀρχέπολιν. Π. Θ', 93. θησέμεν Ἱπποκλέα θαητόν. Π. Ι', 90. θήσομαι ὑπέρτερον. Ἰ. Α', 3. θήσονταί νιν ἀθάνατον. Π, Θ', 110. θέσσαντο Αἴγιναν εὔανδρον καὶ ναυσὶ κλυτάν. Ν. Ε', 18. ἔθηκεν Φρικίαν κρατησίποδα. Π. Ι', 23. ἔθηχ' ἱππείοις ἐν ἔντεσσιν μέτρα. Ὀ. ΙΓ', 31. θῆκεν Αἴγισθον ἐν φοναῖς. Π. ΙΑ', 56. ἀέθλων κρίσιν. Ὀ. Γ', 39. ἆθλα Ἄδραστος Φοίβῳ. Ν. Θ', 21. θέσαν ἐν τεύχει ξυλίνῳ κούραν. Π. Γ', 68. παλάμαι Ζηνὸς νεφέλαν οἱ δόλον. Π. Β', 72. τίθεν οἱ ἐν θυμῷ φίλτρον. Π. Γ', 114. θέμεν αἶνον ἵππων. Ν. Α', 5. θέτο βουλὰν διπλόαν γνώμᾳ. Ν. Ι', 167. Ὀ. Θ', 68. θέσθαι πίστιν ἐν ὄμμασι. Ν. Η', 74. θέμενος εὖχος ἀγώνιον. Ὀ. Ι', 74. θεμέναν γάμον αὐτῇ. Ὀ. ΙΓ', 75. θέμενοι θρόνους. Ὀ. ΙΔ', 15. θυσίαν. Ὀ. Ζ', 77. καὶ ἄλλοθι πολλαχοῦ.

Τιθήνη. χιόνος πάνετες τιθήνα Αἴτνα. Π. Α', 39.

Τίκτω, τέκω. τέκες Αἰακόν. Ἰ. Η', 46. τέκεν υἱούς.

'Ο. Α', 144. Π. Θ', 148. 'Ι. Α', 14. ἄνευ χαρίτων γόνον. Π. Β', 27. 'Ι. Δ', 109. Π. Θ', 58. τέκοι. 'Ο. ΣΤ', 82. τεκεῖν ἄνακτα γόνον θεὸν ποντίαν. 'Ι. Η', 70. 'Ο. Β', 168. 'Ο. ΣΤ', 50. τέξεται παῖδα. Π. Θ', 104. οἳ τέκωνται φῶτα. Π. Δ', 92. ἔνθα τεκοῖσα. 'Αποσπ. Προσοδ. 2. τέκετο ξανθὰν 'Αθάναν. 'Αποσπ. Ύμν. 5. ὃν ἔτικτε Κρείοισα. Π. Θ', 30. 'Ο. ΣΤ', 145. τίκτεν. Π. Δ', 82. Θέτις 'Αχιλλέα. Π. Δ', 82. Θέτις 'Αχιλλέα. Π. Γ', 179. Ν. Ε', 24. 'Ο. ΣΤ', 70. ἁ δὲ τίκτεν Ὥρας. 'Αποσπ. Ύμν. 2.

Τ ι μ α λ φ έ ω. τιμαλφεῖν λόγοις νίκαν. Ν. Θ', 130.

Τ ι μ ά ο ρ ο ς. μίτραις. 'Ο. Θ', 24.

Τ ι μ ά ω. τιμᾷ 'Αρκαδίαν Ἑρμῆς. 'Ο. ΣΤ', 136. μάλα τοῦτ' ἔπος Ἡσιόδου. 'Ι. ΣΤ', 99. σοὶ φάος Παιάν. Π. Δ', 481. ἐτίμασε Λοξίας περίαλλα. Π. ΙΑ', 8. τίμασε τέμενος Ποσειδάνιον. Ν. ΣΤ', 70. ἐτίμασαν σκοποὶ 'Ολύμπου ἄνδρα. 'Ο. Α', 86. τετίμακεν Ὅμηρος Αἴαντα. 'Ι. Δ', 63. τιμῶν 'Αλφεὸν Ζεύς. 'Ο. Ε', 41. τιμῶντες ἀρετάς. 'Ο. ΣΤ', 22. τιμάσαις κᾶδος. 'Ο. Η', 8. τετίμαται πρὸς ἀθανάτων φίλος. 'Ι. Δ', 101.

Τ ι μ ή. ἀκλεής. 'Ο. ΙΒ', 22. ἀντίκειται ἀγαθοῖσι. 'Ι. Ζ', 36. γίνεται τεθνακότων. Ν. Ζ', 46. Ν. Ι', 71. Θ', 146. τιμᾶς ἀμείρειν. Π. ΣΤ', 26. περὶ τιμᾷ γενέσθαι ὑπέρτερον. Π. Β', 109. σὺν τιμᾷ θεῶν. Π. Δ', 90. τιμὰν ἐπιφέροισα. 'Ο. Α', 50. Π. Δ', 362 'Ι. Ε', 6. τιμαὶ ἀγαπάζοντι χάρμα καλλίνικον. 'Ι. Ε', 68. Π. Δ', 123. Π. Θ', 24. τιμαῖς ἀθανάτοις ἐνεμίχθησαν. 'Ι. Β', 43. σὺν θεῶν τιμαῖς. Π. Δ', 463. ἐν τιμαῖσιν. 'Ι. Α', 49. τιμὰς Ἑλικωνιάδων ἄγοι. 'Ι. Β', 50. Π. Α', 94. 'Ο. ΣΤ', 103. Π. Δ', 495. Π. Η', 6. 'Ο. ΙΔ', 18. 'Ο. ΙΓ', 50. 'Ι Α', 95. Π. Δ', 192. πολυγαθέα τιμάν. 'Αποσπ. Ύμν. 1. μοιριᾶν περὶ τιμᾶν. 'Αποσπ. Παιαν. 1. τιμαῖς ἀθανάτοις ποτιφαύει. 'Αποσπ. 'Εγκωμ. 86.

Τ ο ξ ε ύ ω. ἐτόξευον ὕμνους ῥίμφα. 'Ι. Β', 5.

Τ ο ξ ό κ λ υ τ ο ς. 'Αποσπ. 'Αδηλ. 176.

Τ ό ξ ο ν. ἀπὸ τόξου ἱεῖσα. Ν. ΣΤ', 47. τόξῳ ἀργυρέῳ πολεμίζων. 'Ο. Θ', 49. τόξον ἔπεχε σκοπῷ, θυμέ. 'Ο. Β', 160. βέλεσιν ἀπὸ τόξων Μοισᾶν. 'Ο. Θ', 9. τόξοις χρυσέοις δαμεῖσα. Π. Γ', 16. τόξοις 'Απόλλωνος δμᾶθεν. Π. Η', 24. Π. Γ', 180. ἀμπελίνοις τόξοις δαμέντες. 'Αποσπ. 'Αδηλ. 136.

Τ ο ξ ό τ η ς. τοξόταν υἱὸν Ποίαντος. Π. Α', 103. στρατὸν γυναικεῖον. 'Ο. ΙΓ', 126.

Τ ο ξ ο φ ό ρ ο ς. τοξοφόρον Δάλου σκοπόν. 'Ο. ΣΤ', 100. τοξοφόροι Κρῆτες. Π. Ε', 54.

Τ ό σ ο ς. τόσα εἰπεῖν. 'Ο. ΙΓ', 101. Π. Γ', 48. τόσσ' εἰσάϊεν. Π. Ε', 51.

Τ ό σ σ α ς. Π. Γ', 48.

Τ ο σ σ ά δ ε. 'Ο. Α', 186.

Τ ό τ ε. 'Ο. Α', 64. Π. Β', 163. 'Ο. ΣΤ', 118. Θ', 146. Π. Γ', 55, 70. Δ', 85. 'Ι. Β', 10. Δ', 46. 'Αποσπ. Διθυρ. 3. στ. 18. 'Αποσπ. 'Αδηλ. 47. 'Αποσπ. 'Αδηλ. 136.

Τ ρ ά γ ο ς. αἰγιβάται τράγοι. 'Αποσπ. 'Αδηλ. 112.

Τ ρ ά π ε ζ α. τράπεζαν νυμφίαν. Π. Γ', 28. ξενίαν. Β', 60. φίλαν. 'Ο. Α', 25. ἐν τραπέζαις ἀεννάοις. Ν. ΙΑ', 10. ἀμφὶ τραπέζαις διεδάσαντο. 'Ο. Α', 80. 'Ο. Γ', 72. ἀπὸ τραπεζᾶν ὤθεον. 'Αποσπ. 'Αδηλ. 44. αἰϜοίαν ἀμφὶ τράπεζαν. 'Αποσπ. 'Αδηλ. 83.

Τ ρ α υ μ α τ ί α ς. βελέων ἐντὶ τραυματίαι. 'Αποσπ. 'Αδηλ. 141.

Τ ρ α χ ύ ς. οὐ τραχύς εἰμι καταθέμεν. Ν. Ζ', 112. παλιγκότοις ἔφεδρος. Ν. Δ', 156. τραχεῖα ἀσυχία. Π. Η', 12. 'Ι. Δ', 26. τραχεῖ λίθῳ. 'Ο. Η', 73. τραχεῖαν ἐγχέων ἀκμάν. Π. Α', 19. Π. Δ', 249. τραχειᾶν ἐκ παλαμᾶν. Π. Δ', 360. ῥόπαλον τραχὺ 'Αποσπ. 'Υπορχ. 7. τραχεῖ ψεύδει. 'Αποσπ. 'Αδηλ. 118.

Τ ρ ε ῖ ς καὶ δέκ' ἄνδρας. Ἀποσπ. Θρην. 6. καὶ ἄλλοθι.

Τ ρ έ π ω. τρέψαι ἦτορ πρὸς εὐφροσύναν. Ἰ. Γ', 16. Ὀ. Θ', 111. τρέψαις νῦν ἐς κακὸν δαίμων ἕτερος. Π. Γ'. 63. τρέψαντες ἔξω τὰ καλά. Π. Γ', 149. τράπε Ἡρακλέα μάχα. Ὀ. Ι', 19. χερσὶ καὶ ψυχᾷ ποτὶ στίχας ἀνδρῶν νεφέλαν φόνου τρέψαι. Ν. Θ', 91. ἔτραπέ σε ὀργὰ παρφάμεν. Π. Θ', 76. ἐκεῖνον χρυσός. Π. Γ', 97. τράποι δᾶμον ἐφ' ἀσυχίαν. Π. Α', 136. τραπεῖν πεδίον. Ἰ. Η', 88. τέτραπται κέλευθον ἀν' καθαρὰν ἔργων. Ἰ. Ε', 28. τετραμμένον πρὸς ἀσυχίαν. Ὀ. Δ', 27. τράποιο ἵππος θοάς. Ἀποσπ. Ὑπορχ. 4. στ. 12.

Τ ρ έ φ ω. τρέφει ἐμοὶ Μοῖσα βέλος ἀλκᾷ. Ὀ. Α', 180. Ἰ. Α', 68. μία οὐχ ἅπαντας θρέψει μελέτα. Ὀ. Θ', 160. θρέψεν αἰχμὰν. Ν. Ι', 23. Π. Α', 32. θρέψαν με κοῦραι. Π. ΙΔ', 183. Π. Γ', 10. τράφεν Ἰάσονα. Ν. Γ', 93. θρέψαι φῶτα δυνατός. Ν. Β', 19. τράφεν Χείρωνι δῶκαν. Π. Δ', 205. θρέψαισα ἥρωας ἀείδεται. Π. Η', 37. τράφοισα ὀνύμαξε Κένταυρον. Π. Β', 82. θρέψαντό νιν, καὶ Ἰφικλέα. Π. Θ', 154. Θ', 32. ἐθρέψαντο Ἴαμον. Ὀ. ΣΤ', 77. τραφεῖσα. Ὀ. ΣΤ', 57. τραφέντα. Ἰ. Η', 35. ὃν ἔθρεψε. Ἀποσπ. Διθυρ. 13.

Τ ρ έ χ ω. τρέχων ποσσίν. Ὀ. Ι', 76. τὸ ἐν ποσί μοι ἴτω τρέχον. Π. Η', 45. τρεχέτω μετὰ Πληϊόναν. Ἀποσπ. Διθυρ. 11. τρέχειν πυκινώτατον ἑρπετόν. Ἀποσπ. Ὑπορχ. 3. ὅρα καὶ δράμω.

Τ ρ η τ ό ς. τρητὸν πόνον μελισσᾶν. Π. ΣΤ', 54.

Τ ρ ι α κ ο σ τ ό ς. νίκαν τριακοστάν. Ὀ. Η', 87.

Τ ρ ι γ λ ώ χ ι ν. τριγλώχινα. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 116.

Τ ρ ι ε τ η ρ ί ς. τριετηρίδι ταυροφόνῳ Ἀμφικτυόνων. Ν. ΣΤ', 69.

Τ ρ ι κ ά ρ α ν ο ς. τρικάρανον κευθμῶνα. Ἀποσπ. Παρθ. 9.

Τ ρ ί ο δ ο ς. κατὰ τρίοδον ἀμευσίπορον. Π. ΙΑ', 59.

Τ ρ ι ό δ ο υ ς. τριόδοντος ἀμαιμακέτου. Ἰ. Η', 73. ἔναντα σκύταλον τίναξε. Ὀ. Θ', 44.

Τ ρ ι π λ ό ο ς. καλλίνικος. Ὀ. Θ', 3.

Τ ρ ί π ο λ ι ς. τρίπολιν νᾶσον. Ὀ. Ζ', 34.

Τ ρ ί π ο υ ς. τριπόδων χρυσέων θησαυρόν. Π. ΙΑ', 7. τριπόδεσσιν ἐκόσμησαν δόμον. Ἰ. Α', 27.

Τ ρ ί ς. Ὀ. Β', 123. Π. Δ', 108.

Τ ρ ι σ ο λ υ μ π ι ο ν ί κ η ς. τρισολυμπιονίκαν οἶκον. Ὀ. ΙΓ', 1.

Τ ρ ι τ α ῖ ο ς. τριταῖον ἄνεμον. Ν. Ζ', 25.

Τ ρ ί τ ο ς. Π. ΙΑ', 22. τρίτον. Ν. Γ', 126. Ἰ. ΣΤ', 10. νίκαις τρίταις. Π. Η', 115.

Τ ρ ί χ α. Ὀ. Ζ', 138.

Τ ρ ο μ έ ω. τρόμεον Δαναοὶ Γλαῦκον. Ὀ. ΙΓ', 84.

Τ ρ ό π ο ς. τρόπῳ ἐνί. Ν. Ζ', 21. Λυδίῳ. Ὀ. ΙΔ', 25. τρόπον Ἀργείων εἰρήσεται. ἐν βραχίστοις. Ἰ. ΣΤ', 86. ἐγκώμιον. Ὀ. Ι', 93. νεοσίγαλον. Ὀ. Γ', 8. τρόποις σφετέροισι. Π. Ι', 58. ὅστις τρόπος ἐξεκυλίσθη. Ἀποσπ. Ἰσθμ. 2.

Τ ρ ο φ ή. τροφαῖς ἵππων ἕτοιμον. Ὀ. Δ', 24.

Τ ρ ο φ ό ς. Ἀρσινόα. Π. ΙΑ', 28. τροφοὶ δαιμόνιαι ἀνδρῶν ἵππων τε. Π. Β', 5.

Τ ρ ο χ ό ς. τροχῷ πτερόεντι. Π. Β', 41. τροχὸν μέλος. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 62.

Τ ρ ω γ ά λ ι ο ν. γλυκὺ τρωγάλιον. Ἀποσπ. Σκολ. 8.

Τ ρ ώ ω. τρῶσεν δορὶ Τήλεφον. Ἰ. Ε', 53. ἔτρωσεν αἰχμᾷ. Ν. Ι', 113. τετρωμένοι μέλη χαλκῷ. Π. Γ', 85.

Τ ρ ώ μ η. τρώμαν ἕλκεος ἀμφιπολεῖν. Π. Δ', 483.

Τ υ γ χ ά ν ω. τυγχανέμεν λυρᾶν. Ὀ. Β', 86. τυγχάνοντα πρὸς μακάρων εὖ πάσχειν. Π. Γ', 185. ὅρα Τύχω.

Τ ύ μ β ο ς. Ἰολάου. Ὀ. Θ', 130. τύμβῳ πατρωΐῳ. Ν. Ι', 24. παρὰ τύμβον ἀγλαὸν Ἀμφιτρύωνος. Ν. Δ', 33. ἀμφίπολον. Ὀ. Α', 149.

## Υ.

Ὑ β ρ ί ζ ω. ὑβρίζοντα μισεῖν ἔμαθε. Π. Δ', 506.

Ὑ γ ί ε ι α. ὑγίειαν ἄγων χρυσέαν. Π. Γ', 128.

Ὑ γ ί ε ι ς. ὑγίεντα ὄλβον. Ὀ. Ε', 53.

Ὑ γ ι η ρ ό ς. ὑγιηρὸν ἄκος πλαγᾶν. Ν. Γ', 29.

Ὑ γ ρ ό ς. ὑγρῷ πελάγει. Π. Δ', 70. ὑγρὸν αἰθέρα. Ν. Η', 71. νῶτον. Π. Α', 17.

Ὕ δ ω ρ. ἄριστον. Ὀ. Α', 1. ἀριστεύει. Ὀ. Γ', 75. θερμὸν μαλθακὰ τεύχει γυῖα. Ν. ΣΤ', 6. φέρβει ἄνθεα. Ὀ. Β', 134. ὕδατος ζέοισαν ἀκμάν. Ὀ. Α', 77. Ν. Ζ', 90. Ὀ. Θ', 77. ὕδατι Ἀσωπίῳ. Ν. Γ', 6. ὕδωρ Δίρκας ἁγνόν. Ἰ. ΣΤ', 109. Π. Ε', 40. Α', 131. ἐρατεινόν. Ὀ. ΣΤ', 146. πόντιον ταράσσοντες. Ὀ. Β', 115. φέρειν καπνῷ ἀντίον. Ν. Α', 35. ὑδάτων Διρκαίων. Π. Θ', 153. Ὀ. ΙΔ', 1. ΙΑ', 2. ἀμβρόσιον ὕδωρ Τιλφώσσας ἀπὸ καλλικρήνου. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 108. ὕδατι ζακότῳ. Ἀποσπ. Ὑπορχ. 4. στ. 19.

Υ ἵ ς. υἱεύς, υἱός. υἷα Ἄκτορος. Ὀ. Θ', 104. υἱέες ἀντίθεοι. Ἰ. Η', 51. υἱέων ὑπέρτατος. Ν. ΣΤ', 37. παῖδες. Ἰ. Η', 52. υἱὸς ἐσσί μοι. Ν. Ι', 150. υἱοῦ. δύναμιν οἶδε. Ν. Α', 88. Π. Α', 135. υἱὸν Γοργόνος. Ὀ. ΙΓ', 89. Ἀόος φαεννᾶς. Ν. ΣΤ', 88. υἱῶν παρισταμένων. Ὀ. Ζ', 53. υἱοὺς παρμένοντας αἰχμᾷ. Π. Η', 57. καὶ ἄλλοθι συχνόν.

Ὕ λ η. ὕλαν πολλάν. Π. Γ', 67.

Ὑ μ έ ν α ι ο ς. ὑμεναίων παμφώνων. Π. Γ', 30.

Ὑ μ ν έ ω. ὑμνῆσαι ἐσλὸν χρή. Ἰ. Γ', 12. ὕμνησαν Θέτιν. Ν. Ε', 46. ὑμνεῖτε. Ν. Ι', 3. ὑμνέων Ῥόδον. Ὀ. Ζ', 25. γάμον Ἁρμονίας ὑμνήσομεν. Ἀποσπ. Ὑμν. 1. πρέπει ἐσθλοῖσιν ὑμνεῖσθαι καλλίσταις ἀοιδαῖς. Ἀποσπ. Ἐγκωμ. 4.

Ὕ μ ν ο ς. ἀγαθῶν ἐργμάτων. Ν. Δ', 135. ἡδυεπής. Ν. Α', 5. ἐπικώμιος. Ν. Η', 85. Ἰ. Α', 88. πολύφατος. Ὀ. Α', 14. ὕμνον προκώμιον. Ν. Δ', 17. ὕμνον γλυκὺν ἐπέων πράσσετε. Ν. Θ', 7. δόκιμον. Ν. Γ',

Ὑ π έ ρ α λ λ ο ς. ὑπέραλλον αἰχμάν. Ν. Γ', 57.

Ὑ π ε ρ ά φ α ν ο ς. ὑπεράφανον ἀάταν. Π. Β', 51.

Ὑ π ε ρ β α ί ν ω. οὐ δίκαν ξείνων ὑπερβαίνοντες. Ἀποσπ. Ἰσθμιονικ. 3.

Ὑ π ε ρ β ά λ λ ω. οὐχ ὑπερβαλών. Ν. Ζ', 97. χρόνον· ἄνακτα ὑπερβάλλοντα τῶν πάντων μακάρων. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 30.

Ὑ π έ ρ β ι ο ς. ὑπέρβιον Αὐγέαν. Ὀ. Ι', 35. Ἡρακλέα. Ὀ. Ι', 20.

Ὑ π έ ρ δ ι κ ο ς. ὑπέρδικον Νέμεσιν. Π. Ι', 68.

Ὑ π ε ρ ε ί δ ω. Χαριάδαις ὑπερεῖσαι λίθον Μοισαῖον. Ν. Η', 80.

Ὑ π ε ρ έ ρ χ ο μ α ι. ὑπερελθόντων ἀρεταῖς εἰν ἀέθλοισιν. Ὀ. ΙΓ', 20.

Ὕ π ε ρ θ ε, ὕ π ε ρ θ ε ν. ὕπερθε βάλλων. Π. Η', 109. ὕπερθε πατρός. Π. Β', 88. Π. Δ', 342. τὸν ὕπερθεν ἅλιον. Ἀποσπ. Θρην. 4. τὰ γᾶς ὕπερθε. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 123.

Ὑ π έ ρ θ υ μ ο ς. ὑπέρθυμον βίαν. Ἰ. Η', 177. ὑπερθύμων φωτῶν. Π. Δ', 22.

Ὑ π ε ρ κ ρ ε μ ά ω. ἄταν τὰν οἱ ὑπερκρέμασε. Ὀ. Α', 91.

Ὑ π ε ρ μ ά κ η ς. ὑπερμάκει βοᾷ. Ὀ. Ζ', 69.

Ὑ π έ ρ ο π λ ο ς. ὑπέροπλον ἥβαν. Π. ΣΤ', 47. ἄταν. Ὀ. Ι', 90. ὑπερόπλων Λαπιθᾶν. Π. Θ', 24.

Ὑ π έ ρ ο χ ο ς. θῆρας ὑπερόχως δάμασεν ἐν πελάγει. Ν. Γ', 41. ὑπεροχωτάτᾳ θυγατέρι Κρόνου. Π. Β', 69.

Ὑ π ε ρ π ό ν τ ι ο ς. ὑπερποντίαν γλῶτταν. Π. Ε', 79. ὑπερπόντιον πόρον. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 94.

Ὑ π έ ρ τ ε ρ ο ς. πρᾶγμα ὑπέρτερον ἀσχολίας θήσομαι. Ἰ. Α', 2. ἕτερόν τινα ὑπέρτερον τῶν πάροιθε. Π. Β', 111. ὑπέρτεροι δαΐων δόξομεν. Ν. Δ', 62. ὑπέρτατος υἱέων. Ν. ΣΤ', 36. ὑπέρτατον ὄλβον. Π. Γ', 157. Ὀ. Β', 141. ἄστρον ὑπέρτατον. Ἀποσπ. Ὑπορχ. 4. στ. 3. ὑπερτάτᾳ χειρί. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 48. ὑπέρτατε ἐλα-

Ὑ π ο σ τ έ λ λ ω. οὐχ ὑπέστειλ' ἱστίον ξενίαν ἀμφὶ τράπεζαν. Ἰ. Β', 59.

Ὑ π ο τ ρ έ ω. ὑποτρέσσαι. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 143.

Ὑ π ο υ ρ ά ν ι ο ς. ὑπουράνιοι ψυχαὶ ἀσεβέων. Ἀποσπ. Θρην. 3.

Ὑ π ο φ ῆ τ ι ς. ὑποφάτιες διαβολιᾶν. Π. Β', 140.

Ὑ π ό χ ε υ μ α. ὑποχεύμασιν ὕμνων. Π. Ε', 134.

Ὑ π ο χ ω ρ έ ω. εἰρεσία ὑπεχώρησε. Π. Δ', 359.

Ὑ π ω ρ ό φ ι ο ς ὑπωρόφιοι φόρμιγγες. Π. Α', 188.

Ὗ ς. ὗν Βοιωτίαν. Ὀ. ΣΤ', 135.

Ὕ σ τ ε ρ ο ς. ὑστέρῳ χρόνῳ. Π. Δ', 98. ὑστέρων λόγων ἀρχαί. Ὀ. ΙΑ', 5. ὑστέραισιν. Π. Ι', 26. ὕστατός. Ὀ. Ι', 48.

Ὑ φ α ί ν ω. ὑφαίνειν ὄλβον. Π. Δ', 251. ποικίλον ἄνδημα Ἀποσπ. Ἀδηλ. 67.

Ὑ φ έ λ ω. ὑφελοῖσα ἄνθεμον λείριον. Ν. Ζ', 117.

Ὑ φ ί σ τ η μ ι. ὑπέστασε ξένοις χώραν. Ὀ. Η', 35. ὑποστάσαντες κίονας προθύρῳ. Ὀ. ΣΤ', 1.

Ὑ ψ η λ ό ς. ὑψηλοῖο Κρονίου. Ὀ. ΣΤ', 109. ὑψηλὸν ὄλβον. Ὀ. Β', 38. Π. Γ', 197. ὑψηλᾶν ἀρετᾶν. Ὀ. Ε', 1. ὑψηλαῖς ἀρεταῖς. Ἰ. Ε', 57. ὑψηλοτάτων ἀέθλων. Ὀ. Δ', 6. ὑψηλᾶν πόλιν. Ἀποσπ. Ἐγκωμ. 2. ὑψηλᾶς πηκτίδος. Ἀποσπ. Σκολ. 5.

Ὑ ψ ί β α τ ο ς. ὑψίβατοι πόλιες. Ν. Ι', 88.

Ὑ ψ ί γ υ ι ο ς. ὑψίγυιον ἄλσος. Ὀ. Ε', 31.

Ὑ ψ ί θ ρ ο ν ο ς. ὑψίθρονον Κλωθώ. Ἰ. ΣΤ', 23. ὑψιθρόνων Νηρηΐδων. Ν. Δ', 105.

Ὑ ψ ι κ έ ρ α τ α. πέτραν. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 182.

Ὑ ψ ί λ ο φ ο ς. ὑψιλόφου Αἴτνας. Ὀ. ΙΓ', 158.

Ὑ ψ ι μ έ δ ω ν. ὑψιμέδοντι Παρνασῷ. Ν. Β', 29.

Ὑ ψ ι ν ε φ ή ς. ὑψινεφὲς Ζεῦ. Ὀ. Ε', 39.

Ὕ ψ ι ο ν. τεῖχος. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 129.

Ὑ ψ ί π ε δ ο ς. ὑψίπεδον ἕδος. Ἰ. Α', 42.

Ὑ ψ ι π έ τ η ς. ὑψιπετᾶν ἀνέμων. Π. Γ', 188.

Η', 85. Π. Δ', 495. Ἰ. Α', 61. Π. Γ', 148. Ν. Γ', 49. Ν. Α', 35. Π. Β', 171. Γ', 79. Ν. Η', 24. Π. Β', 7. Δ', 29. Ν. Ι', 30. φέροισα σπέρμα θεοῦ. Π. Γ', 27. Ὀ. ΙΔ', 30. φέρεται μέγα παρ' σέθεν. Π. Α', 170. φέρεσθαι τὰ καὶ τὰ ἀνδρὶ παρ' εὐδαιμονίαν. Π. Ζ', 23. φέρεται μόχθος ἄμμιν. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 68. φέρονται ὑπὸ δούλιον τύχαν. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 141. πόντου ῥιπαὶ φέρουσι. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 138.

Φ ε ύ γ ω. φεύγομεν ὄνειδος. Ὀ. ΣΤ', 152. φεύγοντι καὶ παῖδες θεῶν ἐν φόβοις δαιμονίοισι. Ν. Θ', 65. φεῦγεν Ἀμφιάραον. Ν. Θ', 30. φύγε δρόμον. Π. Θ', 215. φύγον κεῖνον λέοντες. Π. Ε', 78. τίνα φύγοι ὕμνον. Ὀ. Δ', 9. φεύγειν δάκος. Π. Β', 97. φεύγων ὠδῖνα. Ν. Α', 55. Ν. Ι', 155. Π. Θ', 163. φυγόντες Νέμεσιν. Π. Ι', 65.

Φ ή ρ. θεῖος. Π. Δ', 211. φῆρ' ἀγρότερον. Π. Γ', 8. Φῆρες δάεν. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 44.

Φ θ έ γ γ ω. φθέγξομαί σε. Ὀ. Α', 59. ἐφθέγξατο τοιαῦτα. Π. Η', 78. Ὀ. ΣΤ', 21. φθέγξαι. Ν. Ε', 95. φθέγξαιο καιρόν. Π. Α', 157.

Φ θ ε ί ρ ω, φ θ α ί ρ ω. ἔφθαρεν. Π. Γ', 66.

Φ θ έ γ μ α. αἴσιον βροντᾶς. Π. Δ', 352. φθέγματι μαλθακῷ. Π. Η', 42. φθέγμα πάγκοινον. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 87.

Φ θ ι ν ό κ α ρ π ο ς. ἐοῖσα δρῦς. Π. Δ', 471.

Φ θ ι ν ο π ω ρ ί ς. ἀνέμων καταπνοά. Π. Ε', 161.

Φ θ ί ν ω, φ θ ί ω. οὐ φθίνει ἀρετὰ φιλόφρων Κροίσου. Π. Α', 184. φθιμένου Κάστορος. Ν. Ι', 110. φθίμενον ἐσθλὸν φῶτα διδόμεν ὕμνοις θεᾶν. Ἰ. Η', 131. φθιμένων φωτῶν. Ἰ. Δ', 16. φθιμένῳ Μελικέρτᾳ. Ἀποσπ. Ἴσθμιον. 1.

Φ θ ί σ ι ς. φθίσιν καρποῦ. Ἀποσπ. Ὑπορχ. 4. στ. 14.

Φ θ ο ν ε ρ ό ς. φθονεροὶ ἀμύνοντ' ἄτᾳ. Π. ΙΑ', 83. φθονεραὶ ἐλπίδες. Ἰ. Β', 63. φθονερῶν γειτόνων. Ὀ. Α',

Φιλόξενος. ἀνδρὸς φιλοξείνου θύραις. Ν. Α', 30. φιλόξενον ἔργον. Ἰ. Β', 37. φιλοξείνοις. Ὀ. Γ', 1.

Φιλόπολις. φιλόπολιν ἀσυχίαν. Ὀ. Δ', 26.

Φίλιος. ἀστῶν. Π. Θ', 164. τετίμαται πρὸς ἀθανάτων. Ἰ. Δ', 101. φίλου ἀνδρός. Ἰ. ΣΤ', 26. ἀπὸ ματρός. Π. Ε', 153. φίλῳ ἀνδρί. Π. Δ', 1. φίλον ἄνδρα. Π. ΙΒ', 32. φίλον εἴη φιλεῖν. Π. Β', 154. φίλαν ἄρουραν. Ν. Ε', 16. φίλος χαῖρε. Ν. Γ', 136. φίλα μᾶτερ Αἴγινα. Π. Η', 140. φίλον ἦτορ. Ὀ. Α', 6. φίλων ἀνδρῶν. Π. Ε', 165. φίλοις ἀνδράσι. Π. Θ', 113. φίλοις φίλος ἐλθών. Ν. Δ', 36. φίλας χεῖρας. Π. Δ', 525. ὦ φίλοι. Π. ΙΑ', 58. τί φίλτερον τοκέων ἀγαθοῖς. Ἰ. Α', 4. φίλτατον πόσιν. Π. Θ', 174. κέρδος. Π. Η', 17. καὶ ἀλλαχοῦ.

Φίλιος. φίλιον ὕμνον. Π. Α', 117. φιλίαν νόστοιο μοῖραν. Π. Δ', 349. φίλια δῶρα Κυπρίας. Ὀ. Α', 119. φιλίων ἐπέων. Π. Δ', 52.

Φιλότης. φιλότατι. Ὀ. Ι', 105. φιλοτάτων ἀμβροσιᾶν. Ν. Η', 2. τᾶν ἐν δυνατῷ φιλοτάτων. Π. Δ', 163. φιλοτάτων ἱερᾶν. Π. Θ', 70.

Φιλοφροσύνη. φιλοφροσύναις εὐηράτοις. Ὀ. ΣΤ', 165.

Φιλόφρων. ἀρετά. Π. Α', 184. Π. Η', 1.

Φίλτρον. οἱ τίθεν. Π. Γ', 113. ἵππειον. Ὀ. ΙΓ', 97.

Φλαῦρος. φλαῦρόν τι παραιθύσσει. Π. Α', 169.

Φλάω. φλάσαν νιν. Ν. Ι', 128.

Φλέγω. φλέγει χρυσοῦ ἄνθεμα. Ὀ. Β', 131. φλέγοντί σε Χάριτες. Π. Ε', 60. φλέγεν Χαρίτων ὁμάδῳ. Ν. ΣΤ', 66. φλέγεται ἀρεταῖς. Ν. Ι', 4. Μοίσαις. Ἰ. Η', 33.

Φλόξ. ἀνατελλομένα ἐν δυσμαῖσιν παννυχίζει λακτίζοισα αἰθέρα καπνῷ. Ἰ. Δ', 110. φοίνισσα κυλινδομένα φέρει πέτρας ἐς πλάκα πόντου. Π. Α', 45. Ὀ. Ζ', 87.

'Ι. Ε, 34. φορμίγγεσι τέρπονται. 'Αποσπ. Θρήν. 1. στ. 8.

Φ ο ρ μ ι κ τ ά ς. ἀοιδᾶν πατὴρ 'Ορφεύς. Π. Δ', 313.

Φ ρ α δ ά ω. φράδασσε γᾶν. Ν. Γ', 45.

Φ ρ ά δ η. φράδαι μελλόντων. 'Ο. ΙΒ', 13.

Φ ρ ά ζ ω. φράζε οἱ καὶ στρατῷ. Ν. Α', 93. ἔφρασεν λοιποῖς ἀθύρειν. 'Ι. Δ', 66. φράσσατέ μοι δόμους. Π. Δ', 208. φράσαι ἄωτον χειρῶν. 'Ο. Η', 98. 'Ο. Β', 180. ΙΓ', 14. φράζων ἔπος παραινεῖ. 'Ι. ΣΤ', 100. φράσαις λόγον. 'Ο. Β', 108. φράζεται τελέων. 'Ι. Α', 100. ἐφράσθη. Ν. Ε', 62.

Φ ρ ά σ σ ω. φράξαι χεῖρα ἔρνεσι. 'Ι. Α', 94.

Φ ρ ή ν γέροντος δοναθεῖσα. Π. ΣΤ', 36. γλυκεῖα. Π. ΣΤ', 52 πράσσει βουλαῖσι. Ν. Α', 40. φρενὸς βαθείας. Ν. Δ', 13. πόθι φρενὸς γέγραπται. 'Ο. Ι', 2. 'Ο. Β', 162. φρενὶ ἀταρβεῖ. Π. Ε', 67. φρενὶ βροτέᾳ. 'Αποσπ. Παιαν. 10. Π. Β', 105. 'Ο. Η', 32. φρενὶ χθονίᾳ. Π. Ε', 136. Ν. Ι', 53. Π. Ε', 24. φρένες ἀπάλαμνοι. 'Ο. Β', 105. ἀπειράτων κουφότεραι. 'Ο. Η', 80. φρένες θνατῶν ἐντὶ ὠκύτεραι αἰνῆσαι κέρδος. Π. Δ', 247, 73. Θ', 57. διὰ φρενῶν ἔπαξε ξίφος. Ν. Ζ', 38. Ν. Γ', 68. Π. Γ', 24. Β', 134. Ν. Ι', 21. Ζ', 88. 'Ο. Ζ', 55. 'Ι. ΣΤ', 105. φρένεσσιν πλαγίαις οὐχ ὁμιλεῖ. 'Ι. Γ', 9. Π. Δ', 389. ἀμφὶ φρεσὶν ἀνθρώπων κρέμανται ἀμπλακίαι. 'Ο. Ζ', 44. Π. Β', 49. 'Ι. Γ', 4. 'Ο. Α', 44. Π. Α', 22. 'Ι. Β', 64. 'Ο. Α', 65. βροτέαν φρένα. 'Αποσπ. 'Αδηλ. 140. φρένας ἔκνιξεν ἔρως. Π. Ι', 94.

Φ ρ ί σ σ ω, ἔφριξέ νιν. 'Ο. Ζ', 70. φρίξαν (αὐτὸν) κύνες. 'Ι. Α', 16. φρίσσοντα ἀναπνοάς. Ν. Ι', 140. φρίσσοντας ὄμβρους. Π. Δ', 144. πεφρικυῖαν χρυσῷ φιάλαν. 'Ι. ΣΤ', 59. πεφρίκοντας νῶτα πτεροῖσι. Π. Δ', 325.

Φ ρ ο ί μ ι ο ν. φροιμίων ἀγησιχόρων ἀμβολάς. Π. Α', 6.

Ν. Η', 28. φυτευθὲν γένος. Π. -', 456. φυτευθέντες κείνων ἄμμες. Π. Δ', 256. φυτευθέντας ἐκ Κρόνου ἥρωας. Ν. Ε', 13.

Φ ύ τ λ η. φύτλας Ἰαπετιονίδος κοῦροι. Ὀ. Θ', 82. ποίας ἀποσπασθεῖσα. Π. Θ', :9.

Φ υ τ ό ν. μονόδροπον. Π. Ε', 56. φυτῶν παγκάρπων νήποινον. Π. Θ', 102. φυτὰ νεκτάρεα. Ἀποσπ. Διθυρ. 3. στ. 17.

Φ ύ ω, φ ῦ μ ι. φύονται πολιαί. Ὀ. Δ', 39. ἔφυν σοφοὶ καὶ χερσὶ βιαταὶ περίγλωσσοί τε. Π. Α', 82. φύντ' ἀρετᾷ. Ὀ. Ι', 23. θνατᾶς ἀπὸ ματρὸς ἔφυ. Ἀπ.σπ. Παιαν. 10.

Φ ω ν έ ω. φωνεῖ ταῦτα ὄνειρός μοι ἰών. Π. Δ', 290. φώνασε Παλλάς. Ὀ. ΙΓ', 95. ὄρθιον. Ν. Ι', 1:2. φωνάσαις ἅτε μάντις ἀνὴρ εἶπεν. Ἰ. ΣΤ', 75.

Φ ω ν ή. φωνὰ θαρσαλέα. Ν. Θ', 118. φωνᾶς δυσθρόου. Π. Δ', 111. φωνᾷ ἀδυμελεῖ. Ν. Β', 40. μαλθακᾷ ποτιστάζων ὄαρον. Π. Δ', 244. Ὀλυμπ α. Ὀ. Θ', 2. Π. Θ', 49. φωνὰν ἀκούειν. Ὀ. ΣΤ', 112. Ὀ. Γ', 9. Ν. Ε', 93. Ι', 169. ὑπάργυρον. Π. ΙΑ', 65.

Φ ω ν ή ε ι ς. φωνᾶεν τοῦτο ἀθάν:τον ἕρπει. Ἰ. Δ', 68. φωνᾶντα συνετοῖσιν βέλη. Ὀ. Β', 152.

Φ ώ ς. φωτὸς πλαξίππου. Ἰ. Β', 31. φωτὶ φίλων τατωμένῳ. Ν. Ι', 147. φῶτα ἄναλκιν. Ὀ. Α', 130. θήξας ἀρετᾷ. Ὀ. Ι', 23. πεδίων δεσπόταν. Π. Δ', 93. τεύχει ἰσοδαίμονα βασιλεῦσιν. Ν. Δ', 138. φῶτες. Ὀ. Α', 74. Π. Ε', 1:0. οἱ πάλαι φῶτες. Ἰ. Β', 2. φωτῶν Κορινθίων. Ν. Β', 32. ὑπερθύμων. Π. Δ', 23. φθιμένων ζωῶν τε. Ἰ. Δ', 16. φῶτας δαμάσσαις. Ὀ. Θ', 138. νεογυίους. Ν. Θ', 57.

## Χ.

Χ α ί ρ ω. ὅτι. Ν. Ε', 85. χαίρω ἰείς. Ν. Η', 82. εὐπραγίᾳ. Π. Ζ', 118. χαίρει θαλίαις. Π. Ι', 55. ἔχαι-

Χαλκεύω. χάλκευε γλῶσσαν πρὸς ἄκμονι ἀψευδεῖ. Π. Α', 167. ἐκ σιδάρου κεχάλκευται καρδίαν. Ἀποσπ. Σκολ. 2. στ. 6.

Χαλκοάρης. χαλκοάραν Μέμνονα. Ἰ. Ε', 51. χαλκοαρᾶν θανόντων. Ἰ. Δ', 108.

Χαλκόγενυς. χαλκόγενυν ἄγκυραν. Π. Δ', 42.

Χαλκοδάμας. χαλκοδάμαντ' ἀκόναν. Ἰ. ΣΤ', 108.

Χαλκόκροτος. χαλκοκρότου Δαμάτερος. Ἰ. Ζ', 3.

Χαλκοπάραος. χαλκοπάραον ἄκοντα. Π. Α', 84. Ν. Ζ', 105.

Χαλκόπεδος. χαλκόπεδον θεῶν ἕδραν. Ἰ. Ζ', 62.

Χαλκός. χαλκοῦ λεπτοῦ διανισσόμενον. Π. ΙΒ', 44. χαλκῷ πολιῷ. Π. Γ', 85. ΙΑ', 30. χαλκὸν ἤλασεν ἐν πλευραῖσι. Ν. Ι', 131. μυρίον. Ν. Ι', 84.

Χαλκότοξος. χαλκοτόξων Ἀμαζόνων. Ν. Γ', 64.

Χαλκότορος. χαλκοτόροις ξίφεσι. Π. Δ', 261.

Χαλκοχάρμης. χαλκοχάρμαν πόλεμον. Ἰ. ΣΤ', 39. χαλκοχάρμαι ξένοι. Π. Ε', 109.

Χαλκόω. χαλκωθείς. Ὀ. ΙΓ', 123.

Χαμαί. χαμαὶ καββαὶς σφ' ἁρμάτων. Ν. ΣΤ', 87. πιτνεῖ. Π. Η', 133. σιγᾷ καλύψαι. Ν. Θ', 15.

Χαμαιγενής. χαμαιγενέων τίς ἀνθρώπων. Π. Δ', 175.

Χαμαιπετέω. χαμαιπετοῖσαν γνώμαν. Ν. Δ', 66.

Χαμαιπετής. χαμαιπετὲς ἔπος. Π. ΣΤ', 37. χαμαιπετέων λόγων. Ὀ. Θ', 19.

Χαμηλός. χαμηλὰ πνέων. Π. ΙΑ', 46.

Χαράσσω. χαράσσοισα νῶτον στρωμνά. Π. Α', 54.

Χαρίεις. χαρίεντα πόνον. Ν. Γ', 30. χαρίεν μέλος. Π. Ε'. 143.

Χαρίζομαι. εἴη ἔρωτι χαρίζεσθαι. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 133.

Χάρις. Ὀ. Α', 48. ἀδεῖα. Ἰ. ΣΤ', 74. αἰδοία. Ὀ. ΣΤ', 128. ζωθάλμιος. Ὀ. Ζ', 19. παλαιά. Ἰ. Ζ', 24. πρῶτα ναυσιφορήτοις ἀνδράσι. Π. Α', 65. Ὀ.

χέρα ἀφθονέστερον. Ὀ. Β', 172. χεροῖν βέλεα κρατύνειν. Ὀ. ΙΓ', 135. χεῖρες καὶ ἦτορ ἴσον. Ὀ. Δ', 38. χειρῶν ἄωτον. Ὀ. Η', 99. χερῶν ἀλκᾷ. Ὀ. Β', 114. ἔλαβε στέφανον χείρεσσιν. Ὀ. Ι', 70. χερσὶν ἄθυρεν ἔργα θαμινά. Ν. Γ', 78. χερσὶν ἀγαναῖσιν. Π. Β', 14. χεῖρας ἀμάχους. Ἰ. ΣΤ', 60. χέρας ἀναπλέκοντι ὅρμοις. Ὀ. Β', 135. καὶ ἄλλοθι πολλαχοῦ.

Χ ε ί ρ ω ν. χειρόνων ἀνδρῶν. Ἰ. Δ', 56. χειρόνεσσιν. Ν. Η', 38.

Χ ε ρ ά ς. χεράδι παμφόρῳ. Π. ΣΤ', 13.

Χ ε ρ ι ά ρ η ς. χεριαρᾶν τεκτόνων. Π. Ε', 47.

Χ ε ρ μ ά ς. χερμάδι τηλεβόλῳ. Π. Γ', 86.

Χ ε ρ σ ό θ ε ν. Ὀ. Β', 132.

Χ έ ρ σ ο ς. χέρσῳ. Ὀ. ΙΒ', 15. Ν. Α', 95. κονίᾳ. Ν. Θ', 103. χέρσον Εὐρώπαν. Ν. Δ', 115. χέρσον ἄμβροτον. Ἀποσπ. Διθυρ. 3. στ. 19.

Χ ε ῦ μ α. ἀγχοῦ χεύμασιν Σκαμάνδρου. Ν. Θ', 94.

Χ ε ύ ω. ἐν ᾧ κέχυμαι. Ἰ. Α', 4. κέχυται σπέρμα ἐν νάσῳ. Π. Δ', 75.

Χ θ ό ν ι ο ς. χθονίᾳ φρενί. Π. Ε', 136. χθόνιον στόμα Ἀΐδα. Π. Δ', 77. χθονίων μᾶνιν ἀφελεῖν. Π. Δ', 283.

Χ θ ώ ν. χθὼν φύλλα ἀναπέμπει. Π. Θ', 82. ἅτε χθών. Ἰ. Δ', 31. χθονὸς οἰκιστήρ. Ὀ. Ζ', 54. ὀμφαλὸν χθονὸς ἐριβρόμου. Π. ΣΤ', 3. εὐκάρπου. Ν. Α', 20. πολυμήλου καὶ πολυκαρποτάτας. Π. Θ', 13. χθονὶ ἔρεισαν ἄγκυραν. Π. Ι', 80. χθόνα. Ν. ΣΤ', 81. χθόνα ἀράσσεσκον ὁπλαῖς. Π. Δ', 402. βαθύστερνον. Ν. Θ', 59. εὐδείελον Ἰωλκοῦ. Π. Δ', 137. καὶ ἀλλαχοῦ συχνόν.

Χ ι ώ ν. χιόνος ὀξείας τιθήνα Αἴτνα. Π. Α', 39.

Χ λ ι α ρ ό ς. χλιαρὸν γελάσαις. Π. Θ', 66.

Χ λ ι δ ά ω. χλιδῶσα μολπά. Ὀ. Ι', 99.

Χ λ ω ρ ό ς. χλωραῖς ἐέρσαις. Ν. Η', 68. χλωραῖς ἐλάταισι. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 45.

τε καὶ τῶν ἀμφὶ τρόπῳ. Ν. Α', 43. ἀπ' ἐκείνου χρήσιος. 'Ο. ΙΓ', 108.

Χ ρ η σ μ ό ς. Μελίσσας Δελφίδος σε ὤρθωσεν. Π. Δ', 106

Χ ρ η σ τ ή ρ ι ο ν. θέσθαι. 'Ο. ΣΤ', 119.

Χ ρ ί μ π τ ω. γόον χριμφθέντα ἐκ γενύων. Π. ΙΒ', 37.

Χ ρ ί ω. ἀντίτομα ὀδυνᾶν δῶκε χρίεσθαι. Π. Δ', 395.

Χ ρ ό ν ι ο ς. χρονία ἀρετὰ τελέθει ἀοιδαῖς. Π. Γ', 204. χρονιώτερον βιοτεύει ῥῆμα ἐργμάτων. Ν. Δ', 10. χρονιώτατον φάος. 'Ο. Δ', 16.

Χ ρ ό ν ο ς. ἀγχομένοις ψυχὰς ἀπέπνευσεν. Ν. Α', 69. βαλών τινα ἀελπτίᾳ. Π. ΙΒ', 54. ἐπανατέλλων. 'Ο. Η', 37. ἕρπων. Ν. Δ', 69. μόνος ἐξελέγχων ἀλάθειαν. 'Ο. Ι', 67. χρόνου μοίρᾳ. 'Ο. Ζ', 174. χρόνῳ δευτέρῳ. 'Ο. Α', 69. κεῖνον κατὰ χρόνον. 'Ο. Ι', 122. ὅλον ἔπειτα. Ν. Γ', 86. χρόνον μυρίον. 'Ι. Ε', 36. χρόνον μὴ δαμαλίζοι Π. Ε', 163. καὶ ἄλλοθι.

Χ ρ ό ο ς. χροῒ θερμῷ. Ν. Η', 49.

Χ ρ υ σ α λ ά κ α τ ο ς. χρυσαλακάτοιο 'Αμφιτρίτας. 'Ο. ΣΤ', 178. χρυσαλακάτου Λατοῦς. Ν. ΣΤ', 62. χρυσαλάκατον Μελίαν. 'Αποσπ. 'Υμν. 1. χρυσαλακάτων Νηρηΐδων. Ν. Ε', 65.

Χ ρ υ σ ά μ π υ ξ. χρυσάμπυκα χαλινόν. 'Ο. ΙΓ', 92. Λάχεσιν. 'Ο. Ζ', 118. χρυσαμπύκων Μοισᾶν. Π. Γ', 158. 'Ι. Β', 2. χρυσάμπυκας Ὥρας. 'Αποσπ. 'Υμν. 2.

Χ ρ υ σ ά ρ μ α τ ο ς. χρυσάρματος Μῆνα. 'Ο. Γ', 35. χρυσαρμάτου Κάστορος. Π. Ε', 10. χρυσάρματοι Αἰακίδαι. 'Ι. ΣΤ', 27.

Χ ρ ύ σ α σ π ι ς. χρύσασπι Θήβα. 'Ι. Α', 1.

Χ ρ υ σ ά ω ρ. χρυσάορα Φοῖβον. Π. Ε', 139. χρυσάορα 'Ορφέα. 'Αποσπ. 'Αδηλ. 84.

Χ ρ ύ σ ε ο ς. χρυσέα κρηπίς. 'Αποσπ. 'Αδηλ. 103. χρυσέας ἐλαίας. 'Ο. ΙΑ', 13. χρυσέῳ θυσάνῳ. Π. Δ', 411. χρυσέᾳ δάφνᾳ. Π. Ι', 61. χρύσεον δίφρον. 'Ο. Α', 140. χρυσέᾳ δάφνᾳ. Π. Ι', 61. χρύσεον δίφρον.

Χώρα. ἐπὶ χώρας πάλιν ἔσσαι. Π. Δ', 485. Ν. Γ', 21. ἀκλάρωτον. Ό. Ζ', 108. χώραν ἀλιερκέα. Ό. Η', 34. εὔανδρον. Π. Α', 78. πάγκοινον. Ό. ΣΤ', 108.

Χωρέω. χώρησεν ἐπ' ἀδελφεοῦ βίαν. Ν. Ι', 138.

Χωρίς. ἀθανάτων. Ό. Θ', 62.

Χῶρος. Ό. Γ', 41. ἐν χώρῳ ζαθέῳ δέξαι με. Ἀποσπ. Προσοδ.. 5. ἐρατὸν κατὰ χῶρον. Θρην. 1. στ. 12. χῶρον ἐὸν ἐρημώσασα (δρῦς). Π. Δ', 479.

## Ψ.

Ψαλμός. Λύδιον ψαλμὸν ἀντίφθογγον πηκτίδος. Ἀποσπ. Σκολ. 5.

Ψάμαθος. ψάμαθοι ἐν θαλάσσᾳ καὶ ποταμοῖς. Π. Θ' 84.

Ψάμμος. ἀριθμὸν περιφεύγει. Ό. Β', 178.

Ψαύω. ἔψαυσεν Ἀφροδίτας. Ό. ΣΤ', 58. ἔψαυσας ὕμνων ποικίλων. Ν. Ε', 77. ψαύσειε πέπλοις. Π. Θ', 213.

Ψᾶφος. διδοῖ ψᾶφόν περ αὐτᾶς. Π. Δ', 472. ἑλισσομέναν. Ό. Ι', 13. ψάφων παντοιᾶν ἀριθμόν. Ό. ΙΓ', 66. ψάφοις κρυφίαισιν. Ν. Η', 44.

Ψέγιος. ψέγιον ὄαρον. Ν. Ζ', 102.

Ψευδής. ψευδῆ πρὸς ἀκτάν. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 136.

Ψεῦδις. μάρτυς Ν. Ζ', 72.

Ψεῦδος. οὐ ψεύδει τέγξω λόγον. Ό. Δ', 28. αἰόλῳ. Ν. Η', 43. Ν. Α', 28. Π. Θ', 75. ψεύδει τραχεῖ. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 118 ψεῦδος γλυκύ. Π. Β', 68. ψευδέων ἄγνωστον. Ό. ΣΤ', 113. ψευδέων ἐνιπάν. Ό. Ι', 7. Π. Γ', 53. ψεύδεσι ποικίλοις. Ό. Α', 46. ψεύδεσιν ἐχθίστοισι. Π. Δ', 177. ψευδέεσσιν ἔπεστί τι. Ν. Ζ', 32. μεταμώνια ψεύδη. Ό. ΙΒ', 8.

Ψεύδομαι. οὐ ψεύσομ' ἀμφὶ Κορίνθῳ. Ό. ΙΓ', 72.

Ψεύστης. ψεύσταν λόγον. Ν. Ε', 53.

Ψεφηνός. ἀνήρ. Ν. Γ', 71.

## Ω.

κέα βέλη. 'Ο. Β', 150. ὠκείας γνάθους. Ν. Α', 63. ὠκύτεραι φρένες θνατῶν. Π. Δ', 247. ὠκύτατον γάμον. Π. Θ', 200.

Ὠ κ έ ω ς. Π. Γ', 104. Ν. Ι', 120.

Ὠ κ ύ τ η ς. ὠκύτατι. Π. ΙΑ', 76.

Ὦ μ ο ς. ὦμον φαίδιμον. 'Ο. Α', 42.

Ὦ ν. 'Ο. Α', 138, 179. Γ', 68. καὶ ἄλλοθι.

Ὥ ρ α. ὥρας. Π. Δ', 76. ὥρᾳ. 'Ο. ΣΤ', 47. ὥρα πότνια. Ν. Η', 1. ὧραι ἐπειγόμεναι. Ν. Δ', 55. τεαὶ, Ζεῦ. 'Ο. Δ', 3. ὡρᾶν κάρυκες. 'Ι. Β', 34.

Ὡ ρ α ῖ ο ς. ἐών. 'Ο. Θ', 141.

Ὥ ρ ι ο ς. ὡρίαις τελεταῖς Παλλάδος. Π. Θ', 173.

Ὠ ρ ύ ω. ὤρυσαι ὄρθιον. 'Ο. Θ', 163.

Ὡ ς. ἐμοὶ φάσμα λέγει. 'Ο. Η', 57. ὡς δ' ἄφαντος ἔπελες. 'Ο. Α', 72. ὡς ἐστί. Ν. ΣΤ', 15. Ν. Α', 53, 57. ὡς ἐπείρα. Ν. Ε', 54. ὥς τε ἤθελε. Ν. Ε', 48. ὡς μισθὸν πράσσοιτο. 'Ο. Ι', 34. ὡς ἂν κτίσαιεν. 'Ο. Ζ', 75. Π. Δ', 12. ὡς οὐκ ἂν εἰδείην. 'Ο. Γ', 64. ὡς μὴ προσάψω. Ν. Η', 61. ὡς τάχιστα. 'Ο. ΙΓ', 112. ὡς ἑκάστα. Π. Θ', 174. ὡς πόρσιστα. Ν. Θ', 68. ὡς τάχος. Π. Δ', 291. καὶ ἄλλοθι.

Ὡ σ ε ί. Π. Α', 84. Δ', 199.

Ὥ σ π ε ρ. 'Ο. Ζ', 144. Π. Α', 176.

Ὥ σ τ ε. δεῖξαι. 'Ο. Θ', 113. ἐργάζεσθαι. Ν. Ε', 91. θάλλει ὥστε. Π. Δ', 114. μέλισσα. Π. Ι', 83. ὄρσαι γλῶσσαν, ὥστε ἄκοντα. Ν. Ζ', 104. ὥστε παῖς ποθανός. 'Ο. ΙΓ', 102.

Ὦ τ ε. Ν. Ζ', 90, 137. ΣΤ', 47.

# ΠΙΝΑΞ
## ΤΩΝ
## ΚΥΡΙΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ

## Β.

## Ε.

## Ζ.

## Θ.

Θ α λ ί α. ἐρασίμολπε. Ὀ. ΙΔ', 22.
Θ ε α ν δ ρ ί δ α ι. Ν. Δ', 118.
Θ ε ά ρ ι ο ν. Ν. Γ', 123.
Θ ε α ρ ί ω ν. Ν. Ζ', 10, 85.
Θ ε ί α. μᾶτερ πολυώνυμε Ἀλίου. Ἰ. Ε', 1. ἄνασσα. αὐτόθι. 6.
Θ ε ι α ῖ ο ς. Οὐλία παῖς. Ν. Ι', 45. Θειαίῳ. Ν. Ι', 57, 69.
Θ έ μ ι ς. σώτειρα πάρεδρος Διὸς ξενείου. Ὀ. Η', 24. Θέμις θυγάτηρ τε Εὐνομία. Ὀ. Θ', 24. εὔβουλος. Ἰ. Η', 68. Θέμιτος εὐβούλου. Ὀ. ΙΓ', 11. Θέμιν εὔβουλον οὐρανίαν. Ἀποσπ. Ὑμν. 6. ἱεράν. Π. ΙΑ', 15. Θέμιτες Διός. Ὀ. Ι', 29.
Θ ε μ ί σ τ ι ο ς. Ν. Ε', 91. Ἰ. ΣΤ', 95.
Θ ε ό γ ν η τ ο ς. Π. Η', 49.
Θ ε ό ξ ε ν ο ς. Ἀποσπ. Σκολ. 2. στ. 3.
Θ ε ρ ά π ν α. Θεράπνας ἕδραις. Π. ΙΑ', 95. ἐν γυάλοις. Ν. Ι', 106. ὑψίπεδον ἕδος. Ἰ. Α', 43.
Θ έ ρ σ α ν δ ρ ο ς. Ὀ. Β', 76, 81.
Θ ε σ σ α λ ί α. μάκαιρα. Π. Ι', 2.
Θ ε σ π ρ ω τ ί δ α Δ ω δ ώ ν η ν. Ἀποσπ. Παιαν. 9.
Θ ε σ σ α λ ό ς. Ὀ. ΙΓ', 48. Θεσσαλῶν νόμον. Π. Ι', 109.
Θ ε σ σ α λ ί α. μάκαιρα. Π. Ι', 2.
Θ έ τ ι ς. Ὀ. Β', 144. κρατεῖ Φθίᾳ. Ν. Δ', 81. ποντία θεός. Ἰ. Η', 71. Νηρέως θυγάτηρ. Ἰ. Η', 91. ἀθανάτα. Π. Γ', 179. μία Νηρεΐδων ὑψιθρόνων. Ν. Δ', 106. Θέτιος γόνος. Ὀ. Θ', 115. Θέτιος ἀμφὶ γάμῳ. Ἰ. Η', 60, 91, 103. Θέτιν παῖδα κλυτὰν Νηρέος. Π. Γ', 163, 178. θύγατρα ἀγλαόκαρπον Νηρέος. Ν. Γ', 98. ποντίαν. Ν. Γ', 60, 97. σεμνάν. Ν. Ε', 47
Θ ή β η. καὶ αἱ Θῆβαι. Θήβα μάκαιρα. Ἰ. Ζ', 1. χρύσασπι. Ἰ. Α', 1. Θήβα κυανάμπυξ. Ἀποσπ. Ὑμν. 1. χρύσασπι Θήβα. Ἰ. Α', 1. εὐάρματε χρυσοχίτων.

## Ι.

## K.

## Λ.

## Μ.

## Ν.

## Ξ.



## Ο.

## Π.

## Τ.

## Υ.



## Φ.

## Χ.

ΤΕΛΟΣ.

# ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Τὸ φῶς ἡ παροῦσα ἔκδοσις ὀφείλει τῇ θαυμαστῇ τῶν ἐν Τεργέστῃ ὁμογενῶν συνδρομῇ, ὡς δηλοῦται ἐκ τοῦ ἑπομένου καταλόγου τῶν συνδρομητῶν. Αἱ δὲ εὐγνωμοσύναι ἐμοῦ πρὸς αὐτοὺς τοσαῦταί εἰσιν, ὥστε ἀδυνατῶ ἀξίως νὰ περιγράφω αὐτάς. Δὲν εἶμαι ὅμως τοσοῦτον μωρός, ὥστε νὰ νομίζω, ὅτι ὁ ζῆλος περὶ τὴν συνδρομὴν οὗτος ἐγένετο ἐκ μόνης τῆς πρὸς ἐμὲ εὐνοίας αὐτῶν. Οἱ ἄνδρες οὗτοι φλεγόμενοι τῷ ἔρωτι τοῦ ἐθνικοῦ ἀγαθοῦ, νομίσαντες, ὅτι διὰ τῆς ἐκδόσεως τοῦ Πινδάρου ὑπ' ἀνθρώπου, ὃν ὑπολαμβάνουσιν, εἴτε δικαίως, εἴτε ἀδίκως, ἐγκεκυφότα εἰς τὴν τῶν προγόνων ἡμῶν γλῶσσαν, μέγα ὄφελος θὰ προσγένηται τῇ νέᾳ Ἑλληνικῇ φιλολογίᾳ, ὥρμησαν μετὰ τοσαύτης γενναιότητος εἰς τὴν συνδρομήν. Εἴθε ἡ περὶ ἐμοῦ δοξασία τῶν αἰνετῶν τούτων ἀνδρῶν ἔργῳ δειχθήσοιτο ἀληθής, ἵνα καὶ οἱ ἐμοὶ εἰς τὴν ἑρμηνείαν τοῦ Πινδάρου πόνοι μὴ μάταιοι ἀποβῶσιν.

Ὀφείλω ἰδίᾳ χάριτας ἀπείρους τῷ Θεοδώρῳ Πάντῳ, ὅστις μετὰ θαυμαστοῦ μὲν ζήλου ἐχρήσατο τῇ παρὰ τοῖς ὁμογενέσιν αὐτοῦ ὑπολήψει εἰς τὴν αὔξησιν τῶν συνδρομητῶν, ἀπέναντι δὲ τῶν εἰσπράξεων τῶν συνδρομῶν ἀνεδέξατο τὰ εἰς τὴν τύπωσιν καὶ εἰς ἀγορὰν τοῦ χάρτου ἀναλώματα, ἐμοῦ ἐν ἀμεριμνησίᾳ μένοντος.

Ὀφείλω ἔτι χάριτας τοῖς εἰς παιδείαν δοκιμωτάτοις Δ. Θερειανῷ καὶ Α. Βυζαντίῳ, οἳ ἀμφότεροι μὲν, ἐκ τῆς ἧς ἀπολαύουσι παρὰ τοῖς ἐνταῦθα ὁμογενέσι τιμῆς, παρεκελεύοντο αὐτοῖς εἰς συνδρομήν· ὁ δὲ Θερειανὸς καὶ τὰς ἑαυτοῦ μελέτας καταλιμπάνων διήρχετο ἀεὶ τὴν τελευταίαν διόρθωσιν ἑκάστου τυπογραφικοῦ φύλλου.

Ἴδιος δὲ ἐπιστάτης καὶ διορθωτὴς τοῦ τύπου ἦν ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους ὁ Κ. Ε. Βλασσόπουλος.

Κ. Κλεάνθης.

# ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ
# ΤΩΝ ΦΙΛΟΓΕΝΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

## ΕΝ ΤΕΡΓΕΣΤΗι.

| | | |
|---|---|---|
| Ἀδάμ Δημήτριος | Σώμ. | 2 |
| Ἀθανασούλας Γεώργ. Κ. | » | 1 |
| Ἀντωνόπουλος Δ. Διδάκτωρ | » | 1 |
| Ἀσκούτζης Ἰωάννης | » | 2 |
| Αὐγουστῖνος Α. Καθηγητὴς τῆς Ἀκαδημίας | » | 1 |
| Ἀφεντούλης Γεώργιος | » | 40 |
| Βασειλιάδης Πανταζῆς | » | 2 |
| Βασιλᾶς Β. | » | 1 |
| Βαφιάδης Α. καὶ Σ. | » | 1 |
| Βλασσόπουλος Δ. Σ. | » | 5 |
| Βολανάκης Ἰάκωβος | » | 4 |
| Βότης Δ. Ι. | » | 2 |
| Βυζάντιος Ἀλέξανδρος | » | 10 |
| Γαλάτης Γεώργιος Ἀνδρέου | » | 40 |
| Γαλάτη Θωμᾶ Υἱοὶ | » | 10 |
| Γαλάτης Δημήτριος | » | 1 |
| Γέγης Δημήτριος | » | 1 |
| Γεραλόπουλος Ἀλέξανδρος | » | 8 |
| Γεωργιάδης Δημ. | » | 10 |
| Γιαλούσης Λεων. | » | 1 |
| Γουναλάκης Μύρων Μ | » | 1 |
| Δεσσίλας Θεόδωρος | » | 1 |

| | | |
|---|---|---|
| Δεσσίλας Σπυρ. Α. | Σώμ. | 1 |
| Δημητρίεβιτζ Λ. Λ. | » | 1 |
| Δημητρίου Ι. Α. | » | 1 |
| Δημητρίου Κ. Α. | » | 1 |
| Δούμας Δημήτριος. | » | 1 |
| Εὐλάμπιος Α. καὶ ἀδελφός | » | 2 |
| Εὐστρατιάδης Θεμιστ. | » | 2 |
| Θεόφιλος Ἰωάννου Ἱερομόναχος. | » | 1 |
| Θερειανὸς Δ. | » | 10 |
| Καλογιάννη δεσποσύνη Ἀγγελίνα | » | 1 |
| Καραγιαννάκης Π. | » | 1 |
| Καρούσου Ἑλένη | » | 1 |
| Καροῦσος Δημ. | » | 4 |
| Καρτζιώτης Δημ. | » | 5 |
| Κασσιμάτης Κ. Ι. | » | 1 |
| Κοστομένης Νεγρεπόντες | » | 1 |
| Κουκουζόπουλος Κωνστ.. | » | 1 |
| Κουτρούλης Θεοφ. Ι. | » | 1 |
| Κρίκος Ἰωάννης. | » | 1 |
| Κωνσταντινίδης Μαργαρίτης | » | 1 |
| Κωστῆ Γ. Χ. Υἱοί. | » | 20 |
| Μαζαράκης Γεράσιμος | » | 1 |
| Μαυρογιάννης Α. | » | 1 |
| Μέγαρης Σ. | » | 10 |
| Μιχαηλίδης Α. | » | 5 |
| Μόρδος Ρ. | » | 1 |
| Μοσχάκης Μιχαήλ. | » | 5 |
| Μπούκουρας Ι. Κ. | » | 10 |
| Νικολαΐδης Γ. | » | 1 |
| Ξυδιᾶς Δ. | » | 6 |
| Οἰκονομίδου Ἀγλαΐα | » | 1 |
| Οἰκονόμου Δ. καὶ Ι. | » | 10 |
| Οἰκονόμου Σ. Α. Σχολάρχης | » | 1 |
| Παλαιολόγος Κ.. | » | 1 |

Πάντος Θεόδωρος . . . . . . . . . . . . Σώμ. 10
Πεστεμαζόγλου Ι. Χ. . . . . . . . . . . . » 6
Περδίκης Β. . . . . . . . . . . . . . » 1
Πεταλᾶς Α. Βασίλ. . . . . . . . . . . » 1
Ῥάλλη Νικ. Κωνστ. . . . . . . . . . . » 1
Ῥίζος Νορολὸς . . . . . . . . . . . . » 4
Σκαλτζούνης Ι. . . . . . . . . . . . » 1
Σκαραμαγκᾶς Π. Ι. . . . . . . . . . . . » 80
Σταμάτης Ν. . . . . . . . . . . . . » 1
Σταύρακας Γ.. . . . . . . . . . . . . » 5
Σοφιανόπουλος Χ. . . . . . . . . . . . » 1
Τζεβελέκης Ἀντ. Δ. . . . . . . . . . . » 2
Τζεβελέκης Θ. . . . . . . . . . . . » 1
Τζηρὸς Γ. Τριαντάφυλλος . . . . . . . . » 2
Τζιτζεκλῆς Ἰωάννης . . . . . . . . . » 1
Τζωρζῆ Ἀδελφοὶ . . . . . . . . . . . » 5
Χατζηκώνστα Γεωργ. Α. . . . . . . . . . » 5
Χρυσικόπουλος Γ. . . . . . . . . . . . » 1

## ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ.

Ἀναγνωστάκης Α. . . . . . . . . . . . . Σώμ. 1
Ἀφεντούλης Θεόδωρος . . . . . . . . . » 1
Εἰρηνίδης Δ. . . . . . . . . . . . . . » 1
Σακελαρόπουλος Σ. Κ. . . . . . . . . . » 1

## ΕΝ ΣΑΜΩι.

Ἀνδρεάδης Γ. . . . . . . . . . . . . . Σώμ. 1
Βασιλείου Νικ. Κ.. . . . . . . . . . . » 1
Γεωργιάδης Δημ.. . . . . . . . . . . . » 1
Γεωργιάδης Κ. . . . . . . . . . . . . » 1
Γεωργιάδης Πλάτων . . . . . . . . . . » 1
Γοῦσσος Ι. Μ. . . . . . . . . . . . . » 1
Δημαρχεῖον Βαθέος . . . . . . . . . . » 1

Ἰωάννου Ἰ. Γ. Χ.. . . . . . . . . . . . . Σώμ. 1
Λεκάτη Π. Ε. . . . . . . . . . . . . . » 1
Μανταφούσης Κ. Γ. . . . . . . . . . . . . » 1
Νέγρου Φιλ. . . . . . . . . . . . . . . » 1
Νικολαΐδης Κ. . . . . . . . . . . . . . » 1
Νικολάου Μ. Δ . . . . . . . . . . . . . » 1
Ὀρφανοῦ Λεον. Κ. . . . . . . . . . . . » 1
Πετρόπουλος Σ. Ι.. . . . . . . . . . . . » 1
Ῥάμφου Φίλιππος . . . . . . . . . . . . » 1
Σωτηρίου Γεώργ. Ν. . . . . . . . . . . . » 1
Τρακάκης Ἰωάννης . . . . . . . . . . . » 1
Τζακερογλίδης Δημήτριος . . . . . . . . . » 1
Χανεζῆς Π. . . . . . . . . . . . . . . » 1

## ΕΝ ΣΜΥΡΝΗι.

Γεωργίου Παλαιολόγος Καθηγητὴς τῆς Εὐαγγελικῆς Σχολῆς . . . . . . . . . . . . Σώμ. 1

## ΕΝ ΛΙΒΟΡΝΩι.

Πανοσιώτατος Ἀρχιμανδρίτης Παρθένιος Κελαΐδῆς . . . . . . . . . . . . . . . Σώμ. 2
Μαυρογορδάτος Ματθαῖος Γ. . . . . . . . » 1
Ῥοδοκανάκης Ἐμμ. Π. . . . . . . . . . . » 1

## ΕΝ ΕΝΕΤΙΑι.

Σάθας Κωνστ. . . . . . . . . . . . . . Σώμ. 1

## ΕΝ ΓΟΡΙΤΖΙΑι.

Εὐγένιος Βαρῶνος Ῥίττερ-Ζαχόνη . . . . . Σώμ. 1

## ΕΝ ECS-GYÖRM (Οὐγγρίας).

Πανοσιώτατος Ἀρχιμανδρίτης Ἰωσὴρ Ἀβδάη. Σώμ. 1

## ΕΝ ΑΡΓΟΣΤΟΛΙΩι (Κεφαλληνίας).

| | | |
|---|---|---|
| Μακρῆς Π. | Σώμ. | 1 |
| Πετρῆς Γυμνασιάρχης | » | 1 |

## ΕΝ ΖΑΓΑΖΙΓ (Αἰγύπτου).

| | | |
|---|---|---|
| Ἀδελφοὶ Σαούλη | Σώμ. | 5 |

## ΕΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑι.

| | | |
|---|---|---|
| Βασιλειάδης Σ. | Σώμ. | 1 |
| Βισλαρᾶς Σ. | » | 1 |
| Γρυμάλδης Θ. Ν. | » | 1 |
| Δημητριάδης Δ. Ι. | » | 1 |
| Ἰωαννίδης Ν. | » | 1 |
| Καζούλης Ν. | » | 1 |
| Κωνσταντarίδης Α. | » | 3 |
| Κωνσταντινίδης Ξ. | » | 1 |
| Λαμπύρης Χ. Η. | » | 1 |
| Λιβανὸς Γ. Ε. | » | 1 |
| Μαυροΐδης Λ. Λ. | » | 1 |
| Μυριανθόπουλος Λ. | » | 1 |
| Ὀράτης Α. Μ. | » | 1 |
| Πεσμαζόγλου Α. Γ. | » | 1 |
| Πρίγγος Α. Κ. | » | 1 |
| Σαββίδης Π. | » | 2 |
| Σακελλαρίδης Δ. | » | 1 |
| Σχίζας Μ. Κ. | » | 1 |
| Χατζηδάκης Γ. | » | 1 |

## ΕΝ ΑΓΓΛΙΑι.

| | | |
|---|---|---|
| Ἀνώνυμος | Σώμ. | 1 |
| Βαλλιάνου Ἀγγελικὴ | » | 1 |
| Ζαρίφη Μαριγὼ | » | 1 |

| | | |
|---|---|---|
| Μαυρογιάννη Ἀλεξάνδρα . . . . . . . . . | Σώμ. | 1 |
| Μαυρογορδάτου Ἀμαλία. . . . . . . . . | » | 5 |
| Μαυρογορδάτου Ζεννῆ Π. . . . . . . . . | » | 1 |
| Μαυρογορδάτου Φαννῆ Μ. . . . . . . . . | » | 1 |
| Μαυρογορδάτος Μιχαὴλ. Γ. . . . . . . . | » | 1 |
| Μπαλλῆ Ἑλένη. . . . . . . . . . . . | » | 1 |
| Ῥάλλη Μαριγὼ Π. . . . . . . . . . . | » | 1 |
| Πασπάτης Φ. Μ. . . . . . . . . . . . | » | 1 |
| Πετροκοκκίνου Ἀλεξάνδρα . . . . . . . . | » | 1 |
| Σκυλίτζη Ἀλεξάνδρα. . . . . . . . . . | » | 1 |

## ΕΝ ΜΑΣΣΑΛΙᾼ.

| | | |
|---|---|---|
| Ἀμπανόπουλος Γ. Ν. . . . . . . . . . . | Σώμ. | 1 |
| Βαλλιάνος Αδ. Μ. . . . . . . . . . . . | » | 1 |
| Βαλλιάνος Ἀλέξανδρος . . . . . . . . . . | » | 2 |
| Βαλλιάνος Μαρῖνος . . . . . . . . . . . | » | 2 |
| Κουντούρης Παναγῆς Δ. . . . . . . . . . | » | 1 |
| Κούππα Νικόλαος . . . . . . . . . . . | » | 1 |
| Μελᾶς Κ. . . . . . . . . . . . . . . | » | 1 |
| Μουτζόπουλος Α. Κ. . . . . . . . . . . . | » | 1 |

Ζητῶ συγγνώμην παρὰ τῶν Κ. Συνδρομητῶν, ὧν τὰ ὀνόματα δὲν ἔλαβον πρὸ τῆς τυπώσεως τοῦ Καταλόγου.